Giới thiệu Tiên Môn

Ngay từ khi mới lọt lòng thì Lăng Tiểu Ngư đã phải mất mẫu thân cũng chẳng bao lâu sao lại chào tạm biệt phụ thân, cũng vì thế đã trở thành là một đứa trẻ kỳ lạ, trời sinh mang nhiều bí ẩn.

Nhưng khi sáu tuổi đã được cho nhập tiên môn, qua các bước nhận định ban đầu thì chỉ có tư chất thường thường bậc trung, tương lai sau này e chẳng có bao nhiêu thành tựu. Thế nhưng...

Mười sáu năm sau, tại Ngũ Kiếm Đài, thần quang hiển lộ, thái cực hiện hình, một chưởng bại thiên kiêu, chấn động năm mạch tiên môn.

Từ đây, mưa gió bắt đầu nổi lên. Nghĩa sư đồ ngỡ nặng như sơn, ngờ đâu lại chỉ nhẹ tựa lông hồng...

Kết giao ma nữ, sát hại thiên kiêu chính giáo, chốn Hình Đài lặng lẽ bước đi...

Thế nhân chú mục, Lăng Tiểu Ngư tay bị xiềng xích, mắt nhìn ân sư, hé môi lại chẳng thốt nổi thành câu. Mắt nhoè lệ, cam chịu đại hình...

"Sư phụ, kể từ hôm nay, Lăng Tiểu Ngư ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt, ngày sau gặp lại cũng sẽ coi như chưa từng quen biết".

Truyện thuộc thể loại sư đồ luyến. Nữ sư nam đồ, nuôi dạy từ nhỏ. Hứa hẹn sẽ có nhiều tình tiết gay cấn, trắc trở ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chào Đời

Địa điểm: Việt Quốc.

Thời gian không rõ...

...

...

Có sinh tất có diệt, đã sống ắt rồi sẽ phải chết, đấy là cái lẽ thường xưa nay. Nhưng thế nhân ham sống sợ chết, nào mấy ai có thể bình thản đối mặt cùng sinh tử?

Xưa cũng tốt mà nay cũng vậy, hầu hết ai nấy đều sợ hãi cái chết. Họ không biết sau khi mình chết rồi thì sẽ đi về đâu, hoá ra thành gì. Và cũng bởi chính vì là không biết, chính vì là không rõ nên từ trong tâm trí, họ bắt đầu vẽ ra những cõi vô minh, những vị thần linh, thiên đình, địa ngục...

Người này đến người khác, đời này qua đời khác, thuyết nối thuyết, những cõi vô minh cùng chư vị thần linh cứ thế mà chồng chất lên nhau, trở thành một nhận thức, cũng là tri thức chung. Từ đấy, hậu thế truyền lưu, người người tin tưởng, cho rằng trên trời có thần minh, dưới đất có âm binh, ngày đêm cúng bái, tố khổ cầu phúc...

Bắt đầu từ đây, thế nhân hướng tới trường sinh giai thoại...

Sinh, lão, bệnh, tử, chẳng ai là tránh được. Hạt giống đâm chồi, tất có ngày rồi sẽ héo úa, lá rụng cành khô, lụi tàn trong đất. Bất hoại duy chỉ thần tiên. Muốn trường sinh, ắt phải tu tiên.

Mang theo suy nghĩ ấy, thế nhân đời này qua đời khác cặm cùi tìm kiếm, truy cầu phương pháp tu tiên luyện đạo. Ngặt nỗi tiên đạo hư vô mờ mịt chẳng khác nào kim chìm đáy bể, há đâu lại dễ dàng thấy được?

"Trường sinh bất tử", bốn chữ này vẫn còn xa vời lắm.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng công sức bao đời của thế nhân đều đã phí công vô ích. Trong vạn loài, người là linh trưởng thông minh nhất, ngộ tính cao nhất; bằng vào tuệ căn của mình, con người dù chưa ai thực sự đạt đến cảnh giới trường sinh nhưng chí ít đã tìm ra được những con đường tiếp cận cánh cửa thần minh, sống đến một hai ngàn năm cũng là không hiếm.

Trải qua ngàn vạn năm tiền nhân dốc hết tinh lực truy cầu, đến nay phương pháp tu tiên luyện đạo đã tồn lưu vô số. Nắm giữ và truyền dạy, không đâu khác ngoài tông môn...

Thiên hạ ngày nay, môn phái tu tiên có ở khắp nơi, nhiều không kể xiết, nhưng tiếng tăm vang dội nhất thì phải kể đến sáu cái tên: Bái Nguyệt Giáo, Thiên Kiếm Môn, Âm Phong Cốc, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự và Tam Tiên Đảo. Trong đó, Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo bị xem là tà môn ngoại

đạo.

Việc này xét âu chẳng lạ. Tư tưởng khác nhau, phương thức tu hành khác nhau, phân biệt vốn dĩ tất yếu. Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo, môn hạ của hai phái này trước giờ hành sự đều thường bất chấp đạo nghĩa, lại hay dùng thủ đoạn hiểm độc đối phó người khác, bị gán cho hai chữ "tà đạo" kỳ thực không oan.

Có tà tất phải có chính. Nếu Bái Nguyệt Giáo và Âm Phong Cốc là đại diện cho lối tư tưởng tu luyện cực đoan, thực dụng thì Thiên Kiếm Môn, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự và Tam Tiên Đảo, bốn đại phái này lại đi theo hướng trái ngược, chú trọng đạo nghĩa, thuận theo tự nhiên. Nhất là Thiên Kiếm Môn...

Thiên Kiếm nằm ở phía nam nước Việt, toạ lạc trên núi Ngũ Đài, được hợp thành từ năm ngọn núi nhỏ là Kim Kiếm Phong, Trúc Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong, lần lượt tương ứng với năm chi mạch. Trong đó, chủ mạch thì chính thị Kim Kiếm Phong.

Bàn về gốc gác, Thiên Kiếm từ khi thành lập, tính đến nay đã được ba ngàn năm có lẻ. Tổ sư khai phái danh gọi Lý Bất Tri, là một nhân vật truyền kỳ của giới tu tiên luyện đạo, hết sức thần bí. Thậm chí cho tới bây giờ, khi mà ông đã viên tịch từ hơn hai ngàn năm trước, những nghi hoặc về ông vẫn chưa có lời giải nào thoả đáng. Thế nhân chỉ biết Lý Bất Tri ông là người tộc Kinh, sáu mươi tuổi ngang trời xuất thế, một người một kiếm tung hoành Việt Quốc, trung nguyên ngoại vực, đầu nam cuối bắc không chỗ nào là chưa từng đi qua, chưa từng đánh qua.

Thiên hạ ngày ấy, bất kể là đại nhân vật nào, người thuộc tộc nào, hễ cứ nghe đến ba chữ "Lý Bất Tri" đều liền động dung, chẳng kính thì sợ.

"Tu tiên đệ nhất nhân" của hai ngàn năm trước, nếu không phải Lý Bất Tri thì không còn ai xứng.

Chuyện xưa là vậy, bằng xét ngày nay...

Lý Bất Trí thì tất nhiên đã mất. Ông dù đạo pháp thâm huyền, công tham tạo hoá, siêu phàm nhập thánh thì rốt cuộc vẫn chỉ là phàm nhân, ngàn năm dương thọ chung quy là hữu hạn, cái chết làm sao tránh khỏi? Hiện, tồn lưu có chăng là những gì ông để lại.

Thiên Kiếm Môn chính là một trong số đó.

Thời của Lý Bất Tri, với một thân đạo thuật thâm huyền của mình, việc ông khai tông lập phái, đem nó phát dương quang đại thì đã quá hiển nhiên, chả có gì đáng nói. Bằng tại hôm nay, sau khi ông đã mất được hai ngàn năm...

Cũng không rõ bởi do trời cao chiếu cố hay nhờ Lý Bất Tri thuở xưa tinh tế an bài hậu sự mà suốt hai ngàn năm qua, sau bao cuộc bể dâu, Thiên Kiếm Môn vẫn sừng sững toạ lạc trên đỉnh núi Ngũ Đài, hùng cứ một phương Việt Quốc. Năm chi mạch của nó là Kim Kiếm Phong, Trúc Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong cũng ngày một hưng thịnh, môn nhân có tăng không giảm, anh tài thực chẳng hiếm...

...

...

Cách chân núi Ngũ Đài sáu mươi dặm về phía đông bắc...

Chỗ này tên gọi Đào Hoa, là một cô thôn biệt lập, cách thành trấn khá xa, dân số vừa đúng năm mươi hộ. Người dân ở đây ai nấy đều chân chất thiện lương, xưa giờ hầu như chẳng bao giờ tranh đấu, mưu mô lại càng không tưởng. Họ sống rất hiền hoà, tin cậy lẫn nhau...

Trời hiện đã vào xuân, khắp nơi hoa đào đã nở rộ. Trước hiên sau ngõ, trên từng mái nhà, cả thôn hầu như chỗ nào cũng được nhuộm bởi sắc hoa, khung cảnh đẹp mắt, nên thơ vô cùng.

Tương tự những hộ dân khác, nhà của Lăng Thành Trụ cũng có trồng hoa đào, hoa cũng đang đua nhau nở rộ. Bên dưới mái hiên, trong bộ trường y đơn sơ bình dị màu nâu đất, Lăng Thành Trụ không ngừng đi qua bước lại, dáng vẻ khá bồn chồn lo lắng.

Cũng khó trách. Phía trong nhà, thê tử hắn là Lăng Tiểu Linh đang khổ sở kêu la kia mà, Lăng Thành Trụ hắn sao có thể chẳng nóng lòng cho được? Thời gian nàng lâm bồn tính ra cũng đã quá hai canh giờ rồi...

"Tại sao lại lâu như vậy chứ? Đã quá hai canh giờ rồi...".

Lăng Thành Trụ tay trái đan tay phải, dạ thầm lo, miệng lẩm bẩm...

"Tiểu Linh trước giờ thể chất yếu đuối, chuyển dạ lâu như vậy...".

Mắt ngước lên thương khung, Lăng Thành Trụ chắp tay cầu khẩn: "Thần minh tại thượng, cầu xin người rủ lòng thương xót che chở cho Tiểu Linh, đừng để nàng xảy ra bất trắc gì...".

Chẳng biết có phải thượng thiên đã nghe thấy hay không mà sau khi Lăng Thành Trụ cầu khẩn xong thì từ bên trong nhà, một tiếng khóc truyền ra: "Oa... oa... oa...".

Vậy là đã rõ, đó là thanh âm của hài nhi. Lăng Tiểu Linh, nàng đã vừa hạ sinh.

"Sinh rồi... Sinh rồi... Sinh rồi!".

Lăng Thành Trụ mừng đến rướm nước mắt, vội vàng quay đầu đưa tay mở cửa chạy thẳng vào trong nhà.

"Đại ca, chúc mừng huynh!".

Vừa trông thấy Lăng Thành Trụ chạy vào, muội muội của hắn là Lăng Ngọc Yến liền đưa đứa bé trong tay qua.

"Là bé trai đó ca!".

"Con trai ta...".

Lăng Thành Trụ sau khi bế lấy hài nhi liền ngồi xuống giường, một tay vươn ra giúp thê tử vén mấy sợi tóc rối sớm đã ướt nhẹp, quan tâm hỏi: "Tiểu Linh, nàng cảm thấy trong người thế nào?".

"Thiếp... không sao đâu." - Lăng Tiểu Linh yếu ớt hồi âm - "Con đâu... Để thiếp nhìn".

"Con đây".

Lăng Thành Trụ nhanh chóng đem đứa bé trong tay đặt xuống giường, sát bên thê tử.

Bàn tay gầy chuyển di, Lăng Tiểu Linh nhẹ nhàng chạm lên má con trai mình, khẽ thốt: "Con của mẫu thân...".

Kế đấy, nàng mỉm cười hạnh phúc...

Nhưng...

Nụ cười nọ, nó đã rất nhanh liền héo úa. Cùng với cánh tay đang buông lỏng, trong mắt nàng, hai hàng lệ cũng chậm rãi chảy ra.

Cảm giác có gì đó không ổn, Lăng Thành Trụ thần tình đại biến, ngay lập tức hô gọi: "Tiểu Linh... Tiểu Linh... Tiểu Linh!".

"Không... Tiểu Linh...".

Quay phắt người lại, Lăng Thanh Trụ nắm tay muội muội mình là Lăng Ngọc Yến kéo tới.

"Ngọc Yến, xem nàng. Mau xem nàng!".

Thực ra chẳng cần Lăng Thành Trụ bảo thì Lăng Ngọc Yến cũng đang định làm như vậy rồi. Biểu hiện buông xuôi của đại tẩu, Lăng Ngọc Yến nàng đã thấy được.

Một giây cũng không dám chần chừ thêm nữa, Lăng Ngọc Yến lập tức kiểm tra...

Một lúc sau...

Lăng Ngọc Yến thu tay, mắt không dám quay nhìn đại ca mình. Nàng không dám nói.

Thấy muội muội mình như vậy, một tia hy vọng sau cùng của Lăng Thành Trụ cũng tan thành mây khói. Hắn lặng người đi, mất một đỗi mới mở miệng được.

"Ngọc Yến... Tiểu Linh... nàng ấy...".

Tới đó thì Lăng Thành Trụ không nói được nữa. Dường như có cái gì đó đang chặn lấy cổ họng hắn.

Thê tử hắn, nàng đi rồi. Nàng đã đi rồi...

"Hức ức...".

Những giọt nước mắt đau xót bắt đầu tuôn chảy. Lăng Thành Trụ khóc, Lăng Ngọc Yến khóc, và đứa bé vừa sinh trên giường, nó cũng đang khóc.

Một kiếp người thế là xong. Lăng Tiểu Linh đã rời xa dương thế, bỏ lại con thơ mắt còn chưa kịp hé mở.

"Ông trời..." - Lăng Thành Trụ nhắm nghiền hai mắt, nghẹn ngào cất tiếng - "Tại sao lại vô tình như vậy?".

"Tiểu Linh nàng năm nay chỉ vừa tròn mười chín, tại sao lại bắt nàng phải đi?".

"... Tiểu Linh nàng có tội tình gì chứ...".

"Đại ca..." Bên cạnh, Lăng Ngọc Yến nhìn đại ca mình thương tâm lệ cũng tuôn theo. Nàng muốn nói gì đó để an ủi, nhưng rồi rốt cuộc cũng chỉ đành cúi đầu sụt sùi.

Nói? Nàng biết nói gì đây? Sự mất mát, nỗi đau chia ly này... thật là quá lớn rồi.

Hoan hỉ hoá bi. Trong nhà người đẫm lệ, ngoài hiên hoa nhẹ rơi. Trời không gợn sóng...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hung Tinh Chuyển Thế

...

...

Ngày hôm sau, trên núi Ngũ Đài.

Bên trong một động phủ xa xưa cổ lão ở Kim Kiếm Phong, một cuộc họp mặt đang diễn ra. Thành phần tham dự tính ra không nhiều, tổng cộng chỉ có sáu người. Tuy nhiên, sáu người này, bọn họ lại đều là đại nhân vật đứng đầu của Thiên Kiếm Môn, bao gồm: Cơ Thành Tử - phong chủ Kim Kiếm Phong, cũng đồng thời là chưởng môn hiện thời phái Thiên Kiếm; Lăng Thanh Trúc - phong chủ Trúc Kiếm Phong; Lý Ngọc Thường - phong chủ Mặc Kiếm Phong; Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong; Ngọc Vân Tử - phong chủ Tương Kiếm Phong; riêng người cuối cùng...

So với năm vị phong chủ của năm chi mạch nọ, thân phận người này thậm chí còn cao hơn một bậc. Hắn chính là người đã truyền lại ngôi vị cho Cơ Thành Tử, chưởng môn tiền nhiệm của Thiên Kiếm Môn: Thanh Hà Tử.

Ngồi trên tấm bồ đoàn màu vàng cũ kỹ, Thanh Hà Tử trong hình hài lão nhân yếu nhược nhẹ nâng cánh tay, khẽ phẩy, bảo với năm vị phong chủ còn đang cung kính cúi đầu: "Các ngươi không cần câu nệ".

Sau khi Thanh Hà Tử mở lời, lúc này các vị phong chủ mới ngẩng đầu lên. Cơ Thành Tử thoáng quan sát sư tôn mình, thấy ông thần sắc nhợt nhạt, trong lòng nhất thời nghi hoặc, bèn kính cẩn hỏi: "Sư tôn, sức khoẻ của người dường như không được tốt?".

"Ừm".

Thanh Hà Tử cũng chẳng giấu giếm, gật đầu hồi đáp: "Thọ nguyên của ta đã sắp cạn kiệt rồi".

...

Một câu nói của Thanh Hà Tử lập tức chấn động năm vị phong chủ. Tin tức kia, nó thật quá đỗi bất ngờ, quá ngoài ý muốn rồi.

Thanh Hà Tử tu vi thâm hậu, sớm đã tiến vào chân nhân cảnh hậu kỳ đại viên mãn, vốn có thể thọ đến hơn hai ngàn năm, nay tuổi chỉ vừa qua một ngàn bốn trăm hai mươi ba năm, vẫn còn hơn năm trăm năm nữa mới tới đại hạn, làm sao bây giờ lại cạn kiệt?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Qua một hồi im lặng quay mặt nhìn nhau, cuối cùng Lăng Thanh Trúc - phong chủ Trúc Kiếm Phong - mới bước ra nói: "Sư bá, lần trước người bảo với chúng con mình vẫn còn năm trăm năm thọ nguyên nữa kia mà, tại sao bây giờ thọ nguyên của người lại cạn kiệt? Lẽ nào trong lúc bế quan tham ngộ đã phát sinh điều bất trắc?".

"Không".

Trái với suy đoán của Lăng Thanh Trúc và các vị phong chủ khác, Thanh Hà Tử lắc đầu. Hắn thở dài một tiếng, nói ra: "Thọ nguyên của ta đại giảm không phải vì tham ngộ công pháp xảy ra bất trắc mà là do đã xem trộm thiên cơ, phải gánh chịu thiên phạt".

Nghe xong mấy lời vừa rồi của Thanh Hà Tử, các phong chủ lúc này mới vỡ lẽ. Nhưng đồng thời, bọn họ cũng càng thêm thắc mắc. Có thể khiến cho Thanh Hà Tử chẳng tiếc hao phí thọ nguyên để nhìn trộm, thiên cơ kia đến cùng là đại sự tình gì?

"Sư tôn." - Cơ Thành Tử hỏi - "Thiên cơ mà người nói lẽ nào là điềm hung ảnh hưởng tới Thiên Kiếm Môn chúng ta?".

"Không sai." - Thanh Hà Tử xác nhận - "Đúng là điềm hung, còn là đại hung đại kiếp".

Tạm bỏ qua sự rung động của các hậu bối, Thanh Hà Tử tiếp tục: "Hôm qua trong lúc ta bế quan tham ngộ, chẳng hiểu sao trong lòng lại bỗng thấy cực

độ bất an. Linh cảm có điềm không lành, ta lập tức vào Tinh Các, vận dụng Luân Bàn để xem trộm thiên cơ. Nào ngờ...".

"Đại tai kiếp quả nhiên khó lường, vừa xem đến liền phải gánh chịu thiên phạt, chớp mắt năm trăm năm thọ nguyên đã không cánh mà bay...".

"Sư bá, rốt cuộc là đại tai kiếp gì mà kinh khủng như vậy, với tu vi của người mà trong chớp mắt đã liền tổn hao tận năm trăm năm thọ nguyên?".

Dời mắt nhìn sang Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong, Thanh Hà Tử hồi âm: "Thú thật... ta cũng không rõ".

Không rõ?

Thêm một lần nữa, các phong chủ phải động dung.

Thanh Hà Tử đạo pháp thâm huyền, lại chịu hao tổn năm trăm năm thọ nguyên để xem trộm thiên cơ, vậy mà vẫn còn chưa rõ... Đại tai kiếp kia... đến cùng là dạng gì mà được thượng thiên che kín tới như vậy, kinh khủng tới như vậy?

Liếc thấy các hậu bối hoang mang lo nghĩ, Thanh Hà Tử trong lòng cũng ngầm thở dài. Chính hắn cũng chẳng thể nào ngờ được Thiên Kiếm Môn sẽ có ngày phải đương đầu với một tai kiếp đáng sợ nhường ấy.

Hít vào một ngụm lương khí, hắn trấn an: "Các ngươi đừng nên rối loạn, đại tai kiếp tuy rằng đáng sợ nhưng không phải là không thể tránh, không thể vượt".

Đợi cho các phong chủ đã bình tâm lại, Thanh Hà Tử lúc này mới chậm rãi tiếp lời: "Tai kiếp kia, ta dù vẫn chưa nhìn rõ hết nhưng một chút hình tướng thì đã xem ra".

"Căn nguyên tai ương bắt nguồn từ một đứa trẻ. Đứa trẻ này là hung tinh chuyển thế, một khi trưởng thành tất sẽ hủy đi Thiên Kiếm ta, diệt đi chính giáo ta".

"... Đáng tiếc, thượng thiên che đậy, dẫu tổn hao năm trăm năm thọ nguyên ta cũng không cách nào tra nổi xuất thân, lai lịch của hung tinh. Chỉ biết đứa trẻ này lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân, tiềm lực cực kỳ to lớn".

Nói đoạn, Thanh Hà Tử chợt chuyển mắt nhìn qua phong chủ Trúc Kiếm Phong.

"Thanh Trúc, trong vô minh, thời điểm ta xem trộm thiên cơ đã trông thấy hình tướng của ngươi".

"Hình tướng của con?".

Lăng Thanh Trúc nghi hoặc: "Sư bá, lẽ nào con có can hệ nào đó với hung tinh kia?".

Đáp lại nàng, Thanh Hà Tử gật nhẹ: "Đúng là có can hệ, lại còn rất trọng yếu... Theo như những gì ta thấy được thì tương lai Thanh Trúc ngươi sẽ là người giúp Thiên Kiếm môn ta hoá giải tai kiếp, diệt trừ hung tinh".

Dời sang các vị phong chủ khác, cuối cùng dừng trên mặt Cơ Thành Tử, Thanh Hà Tử căn dặn: "Cơ Thành Tử, tương lai Thiên Kiếm ta, chính giáo ta sẽ phải đương đầu với kiếp nạn tồn vong, ngươi thân là chưởng môn Thiên Kiếm, nhất định phải cố gắng giữ vững tâm chí, thống lĩnh tu sĩ chính đạo, cùng nhau hiệp lực vượt qua... Sư muội Thanh Trúc của ngươi chính là nhân tố quan trọng nhất để tiêu diệt hung tinh kia, ngươi và mọi người cần ra sức bảo vệ, tuyệt đối không được để nó xảy ra bất trắc gì".

"Nhớ kỹ. Thiên Kiếm tồn vong, chính giáo còn mất, hết thảy đều phụ thuộc vào Thanh Trúc".

"Sư tôn xin hãy yên lòng." - Cơ Thành Tử sau khi nghe hết lời căn dặn liền kính cẩn cúi đầu, kiên tâm mà rằng - "Đồ nhi cùng các sư đệ, sư muội sẽ hết lòng bảo vệ cho Thanh Trúc sư muội, nhất định sẽ không để sư muội xảy ra bất trắc gì".

"Vậy thì tốt...".

Thanh Hà Tử dần khép hai mắt, giọng xa xăm, bảo: "Những lời cần nói ta đều đã nói, các ngươi hãy về đi".

...

...

Một tháng sau, tại Đào Hoa thôn.

Hiện giờ hoa đào đã rụng, hương sắc đã phai. Trên cành cây, những chiếc lá non nay cũng bắt đầu già cõi. Chim chóc thỉnh thoảng bay lượn, hết đáp cây này lại hạ sang cây khác, thanh âm ríu rít liên hồi...

Giống như đám chim nọ, bên trong nhà của Lăng Thành Trụ, tiếng cất lên cũng nối nhau không ngừng. Khác, có chăng là ở cảm xúc.

Nếu ngoài trời, đám chim kia đang tung tăng nhảy nhót, vui vẻ hát ca thì trong nhà Lăng Thành Trụ, đang vọng vang đây lại là sự đau thương, mất mát. Đêm hôm trước, nhà họ Lăng đã vừa mới mất thêm một người nữa rồi.

Rời bỏ dương thế không ai khác mà chính là Lăng Thành Trụ.

Kể từ lúc Lăng Tiểu Linh vì sinh khó qua đời thì Lăng Thanh Trụ cũng bắt đầu thương nhớ mà sinh bệnh, thuốc thang bao nhiêu đều vô ích, chẳng hề thuyên giảm. Cứ như vậy, bệnh tình càng ngày càng nặng, đến đêm hôm trước thì triệt để nhắm mắt xuôi tay, hạ nhập hoàng tuyền đoàn tụ cùng thê tử.

Người đi đã đi, cát bụi về với cát bụi, mệnh Lăng Thành Trụ hôm nay đã hết. Giờ, đáng nói chăng là những người còn ở lại, còn đang sống...

...

Thời gian lặng trôi, nơi dãy núi phía tây, ánh dương đã bắt đầu khuất dạng, chẳng bao lâu sau thì những tia dương quang cuối cùng cũng hoàn toàn tắt lịm.

Ngày đã hết, màn đêm đã buông.

Bóng tối lặng lẽ bao trùm lấy căn nhà nhỏ đơn sơ, trong không gian cô tịch, một bóng người đang quỳ khóc trước linh cữu. Bên ngoài cửa vẫn mở, một cơn gió lạnh bất chợt thổi vào khiến ánh nến trong nhà lung linh chao đảo, chiếu lên tường những hình bóng ma quái chập chờn.

"Hức...ức... Đại ca...".

Giữa đêm đen, trong tiếng gió "u u" lành lạnh, Lăng Ngọc Yến một tay ôm hài nhi, một tay vươn ra đặt trên linh cữu, thương tâm nức nở.

"Huynh sao lại bỏ muội, bỏ con trẻ mà ra đi... Tiểu Ngư sau này phải làm thế nào đây...".

"Đại ca... hức hức...".

"Oa oa... oa oa...".

"... oa oa... oa oa...".

Nằm trong tay Lăng Ngọc Yến, hài nhi Tiểu Ngư sau một cơn mê ngủ giờ đã tỉnh lại. Giống như ban sáng, lúc chiều tà, nó lại bắt đầu quấy khóc.

Lăng Ngọc Yến cúi đầu nhìn nó, lòng thêm ngậm ngùi thương cảm. Nước mắt chưa ráo đã lại trào tuôn, nàng ôm hài nhi dỗ dành: "Tiểu Ngư ngoan, đừng khóc...".

"Tiểu Ngư ngoan... Tiểu Ngư ngoan...".

"Tiểu Ngư đừng khóc... hức hức...".

...

Mới chào đời liền xa thân mẫu, một tháng sau đã lại phải khóc biệt phụ thân, đứa trẻ Lăng Tiểu Ngư này không thể không nói là một hài nhi bất hạnh.

Đây là mệnh của nó ư?

Sự chào đời của Lăng Tiểu Ngư nó là tai hoạ? Chính nó đã hại chết phụ mẫu mình?

Lăng Tiểu Ngư nó là kẻ mang tới tai ương hay chỉ là người phải gánh chịu bất hạnh?

Câu trả lời vẫn còn nằm ở tương lai...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Sáu Năm

...

...

Người chết đã chết, kẻ còn sống thì vẫn phải tiếp tục sống. Sau những giọt nước mắt thương tâm, tiếng khóc nghẹn ngào nức nở, Lăng Ngọc Yến giờ đây đã phần nào nguôi ngoai. Tiễn đưa linh cữu, lo an táng cho Lăng Thành Trụ xong, nàng cùng Lăng Tiểu Ngư trở về mái nhà tranh đơn sơ, sống tiếp

cuộc đời của mình...

Ngày nối ngày, tháng nối tháng, năm dài nối năm, thời gian lặng lẽ xuôi dòng. Chớp mắt, sáu năm đã trôi qua...

Lúc này trời đã vào xuân, khắp cô thôn hoa đào đang nở rộ, sắc hương nhuộm cả một vùng. Khung cảnh thật chẳng khác là bao so với sáu năm về trước, cái ngày Lăng Tiểu Ngư chào đời.

Tất nhiên cũng chỉ ở tiết trời, cảnh vật, chứ bằng con người, giống, làm sao giống được?

Lăng Tiểu Linh đã mất, Lăng Thành Trụ cũng không còn, mái nhà tranh hôm nay, cư ngụ duy mỗi đôi cô cháu Lăng Ngọc Yến và Lăng Tiểu Ngư mà thôi...

Bên ngoài, trước mái hiên một đoạn, dưới tán cây hoa đào.

Một đứa bé hiện đang ngồi. Chẳng ai khác mà đúng Lăng Tiểu Ngư. Trải qua sáu năm được Lăng Ngọc Yến tận tâm nuôi dưỡng, hôm nay Lăng Tiểu Ngư nó đã lớn, từ một hài nhi bé bỏng đã trở thành một đứa trẻ biết nhận thức, suy tư...

Trong bộ đồ màu nâu sớm nhạt màu, sau một hồi ngẫm nghĩ, Lăng Tiểu Ngư chợt thở ra một hơi, chiếc miệng bé xinh hé mở: "Ừm, đã nhớ lại hết rồi".

Thốt ra bấy nhiêu, chừng như đã có quyết định nào đấy, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu triển khai hành động. Nó quay mặt sang phải, đưa tay cầm lên cây bút đã được chuẩn bị sẵn, chấm mực trong nghiên rồi hạ xuống tờ giấy trắng đặt ngay phía trước.

Một nét rồi thêm một nét, dưới bàn tay nhỏ bé của Lăng Tiểu Ngư nó, tờ giấy dần thay đổi. Từng chút một, từ mơ hồ vô định, những hình ảnh cụ thể hiện ra. Xem kỹ thì rõ ràng là hai người, một nam một nữ. Họ đang đứng nắm tay, cùng nhau nhìn nó...

Một đỗi sau.

Bút đã gác, nghiêng đã dời, tranh vẽ đã hoàn tất.

Lăng Tiểu Ngư mặt mày lấm lem, tay vương vết mực nằm dài trên đất, phồng mang thở mạnh, bộ dạng xem chừng đã thấm mệt. Dù vậy, trên môi nó thì lại đang mỉm cười.

Lại qua thêm vài phút...

Từ trong hoan hỉ, Lăng Tiểu Ngư mở mắt ra, vươn tay với lấy bức tranh của mình, giơ lên ngắm nhìn. Hồi lâu thì cất tiếng, giọng non nớt chứa chan tình cảm: "Phụ thân, mẫu thân, Tiểu Ngư nhớ hai người lắm".

"Tuy là phụ thân và mẫu thân mất sớm, Tiểu Ngư còn chưa có kịp nhìn mặt, nhưng mà Tiểu Ngư biết phụ thân và mẫu thân vẫn thường về đây xem Tiểu Ngư. Lúc Tiểu Ngư ngủ đã mơ thấy hai người...".

"Phụ thân và mẫu thân đừng lo, Tiểu Ngư sống rất tốt. Yến cô cô chăm sóc cho Tiểu Ngư rất tốt, mỗi ngày đều dạy Tiểu Ngư viết chữ, dạy Tiểu Ngư phân loại dược thảo... Mặc dù Tiểu Ngư hay quên nhưng Yến cô cô cũng không có trách Tiểu Ngư...".

"Phụ thân, mẫu thân, để Tiểu Ngư kể cho hai người nghe chuyện này...".

Dưới tán cây hoa đào, Lăng Tiểu Ngư nằm dài trên đất, tay cầm bức tranh do mình vẽ, nói năng liên hồi. Thanh âm non nớt ấy cứ liên tục vang lên, hết chuyện bên đông rồi đến chuyện bên tây, mãi tận tới khi Lăng Ngọc Yến xuất hiện thì mới chịu dừng lại.

Vẻ thơ ngây thuở nào nay đã trút bớt, Lăng Ngọc Yến một thân lam y kín đáo, vải thô mà gọn, mặt mộc mà sang, bước đến bên gốc cây hoa đào, dịu dàng hỏi: "Tiểu Ngư, con đang làm gì đó?".

"Yến cô cô".

Lăng Tiểu Ngư nghe gọi liền quay đầu nhìn. Kế đấy, nó cẩn thận giữ lấy bức tranh đang cầm, chuyển mình đứng lên. Vừa tiếp cận Lăng Ngọc Yến liền đáp: "Yến cô cô, Tiểu Ngư đang nói chuyện với phụ thân và mẫu thân".

Phụ thân và mẫu thân?

Theo phản xạ, Lăng Ngọc Yến đưa mắt ngó quanh, xác nhận chẳng có ai khác, lúc này mới nghi hoặc: "Tiểu Ngư, con nói gì cô cô không hiểu...".

"Đây này".

Cũng chẳng để cô cô mình nghi hoặc quá lâu, Lăng Tiểu Ngư giơ ra bức tranh của mình: "Phụ thân và mẫu thân ở đây này".

Sau vài giây...

Hiện tại thì Lăng Ngọc Yến đã hoàn toàn minh bạch. Cõi lòng bất giác dâng lên niềm thương cảm, nàng đặt bàn tay gầy guộc lên đầu đứa trẻ trước mặt, xoa nhẹ: "Là Tiểu Ngư vẽ sao?".

"Tiểu Ngư vẽ đấy." Lăng Tiểu Ngư đáp, giọng không giấu được vẻ tự hào.

Thấy nó cười, Lăng Ngọc Yến cũng mỉm cười theo: "Tiểu Ngư, đưa cho cô cô xem".

"Đây ạ".

Tiếp lấy bức tranh, Lăng Ngọc Yến chăm chú nhìn những nét vẽ nguệch ngoạc, một lúc sau thì hỏi: "Tiểu Ngư, con chưa từng thấy mặt phụ thân và mẫu thân, sao lại biết mà vẽ vậy?".

"Là ở trong mơ".

Hết sức hồn nhiên, Lăng Tiểu Ngư mau chóng tiếp lời: "Lúc Tiểu Ngư ngủ đã thấy phụ thân và mẫu thân về. Họ ngồi nói chuyện với Tiểu Ngư rất lâu".

Thì ra là vậy.

Lăng Ngọc Yến đã hiểu rõ ngọn ngành. Nhưng cũng chính vì hiểu mà thương cảm trong lòng nàng mới càng dâng cao hơn trước.

Đứa cháu trai này của nàng, số phận sao mà đáng thương quá. Ở Đào Hoa thôn này, nhà nào nhà nấy, con cái sinh ra ai cũng đều đủ cha đủ mẹ, duy chỉ có Tiểu Ngư nhà nàng...

"Đại ca, đại tẩu, ca tẩu dưới cửu tuyền có linh nhất định phải phù hộ cho Tiểu Ngư được bình an, cả đời vui vẻ...".

Trong âm thầm, Lăng Ngọc Yến khấn nguyện. Cùng với lời gửi gắm vào cõi vô minh, sâu tận tâm can, nàng cũng vừa mới tự hứa một điều. Đó là đời này, Lăng Ngọc Yến nàng sẽ ở vậy, không màng lạc thú xa hoa, không thiết ái tình cao đẹp, chỉ nguyện được trông thấy cháu trai mình sống vui vẻ, hạnh phúc...

Lẽ tất nhiên, tấm lòng chan chứa yêu thương, cam nguyện sống vì người khác Lăng Ngọc Yến nàng chẳng phải đến tận hôm nay mới có. Lời hứa kia thực chất vốn đã tồn tại từ rất lâu rồi. Sáu năm trước, khi Lăng Tiểu Linh và Lăng Thành Trụ qua đời, Lăng Ngọc Yến nàng đã liền đem những ước mơ của một thời thiếu nữ khép lại. Kể từ giây phút ấy, nàng đã tự xem mình là một thiếu phụ. Bao lời dạm hỏi, bao cuộc mai mối, trước sau như một, tất cả đều bị nàng từ chối. Nàng không muốn san sẻ tình yêu cho bất cứ ai khác nữa. Với nàng, một Lăng Tiểu Ngư thôi là đủ rồi. Nàng chỉ cần một mình nó thôi...

Xưa thầm hứa, hôm nay thầm nguyện, và mai sau, Lăng Ngọc Yến chắc chắn sẽ còn nhắc nhở bản thân thêm nhiều lần nữa. Suốt cả đời mình, nàng sẽ chỉ vì niềm vui, vì hạnh phúc của Lăng Tiểu Ngư mà sống. Tấm lòng ấy, nó thật cao quý biết bao. Thế gian này, thử hỏi liệu có mấy người làm được, từ bỏ hết thảy ước mơ thời thiếu nữ, khép lại cả thanh xuân, toàn tâm toàn ý để chăm lo cho một đứa trẻ không phải con mình?

Lăng Tiểu Ngư sinh ra liền mất thân mẫu, một tháng sau lại phải khóc biệt phụ thân, đích xác bất hạnh. Nhưng hôm nay, sự bất hạnh ấy đã phần nào được bù đắp, bởi tình yêu thương vô bờ của Lăng Ngọc Yến.

Dĩ nhiên là bây giờ Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa đủ trí óc để hiểu được sự hi sinh to lớn của cô cô mình. Nó vẫn còn quá nhỏ.

Trông thấy cô cô đột nhiên im lặng, thần tình khác lạ, Lăng Tiểu Ngư ngỡ mình vẽ phụ mẫu không giống, buồn buồn cúi mặt: "Yến cô cô, có phải Tiểu Ngư vẽ sai rồi? Tranh Tiểu Ngư vẽ không có giống phụ thân và mẫu thân?".

Được thanh âm non nớt kéo về thực tại, Lăng Ngọc Yến lắc đầu, bảo: "Không phải đâu. Tranh Tiểu Ngư rất đẹp, vẽ rất giống".

"Thật không?".

"Yến cô cô đã bao giờ gạt Tiểu Ngư chưa?".

"Vậy thì không có. Yến cô cô chưa bao giờ gạt Tiểu Ngư hết".

Tâm tư thông suốt, Lăng Tiểu Ngư lại trở nên vui vẻ. Nó hào hứng nói: "Tiểu Ngư biết mà. Phụ thân và mẫu thân vẫn thường về đây xem Tiểu Ngư...".

"Ừm. Yến cô cô biết. Phụ thân và mẫu thân Tiểu Ngư vẫn luôn âm thầm theo dõi chúng ta".

Nói rồi, Lăng Ngọc Yến đem bức tranh thô sơ mà đong đầy tình cảm chân thành trả lại cho Lăng Tiểu Ngư.

"Tiểu Ngư, Yến cô cô trả tranh cho con. Nhớ phải giữ gìn cẩn thận, biết không".

"Yến cô cô yên tâm. Tiểu Ngư nhất định sẽ giữ cẩn thận, không để cho phụ thân và mẫu thân bị gì đâu".

"Ừm".

Lăng Ngọc Yến vươn tay đem đứa trẻ trước mặt kéo lại, trìu mến nhìn nó, bảo: "Xem Tiểu Ngư con kìa, mặt mày lấm lem, tay chân dính bẩn hết cả rồi.

Vào nhà để Yến cô cô tắm cho".

"Hì hì. Vâng ạ".

...

Hơn mười phút sau.

Bên trong nhà tiếng nghịch nước đã vừa dứt. Lăng Tiểu Ngư một thân ướt sũng từ chiếc bồn mộc mạc bước ra, vội vội vàng vàng chạy tới với lấy chiếc khăn rồi đem quấn quanh người, vừa quấn vừa nói: "Lạnh quá! Lạnh quá...".

Trông thấy bộ dạng hấp tấp của nó như vậy, Lăng Ngọc Yến mới phì cười: "Cái gì mà lạnh? Yến cô cô là nữ nhân chân yếu tay mềm còn chẳng sao, Tiểu Ngư con là tiểu nam nhân lại hô lạnh...".

"Không so được nha." - Lăng Tiểu Ngư phản bác - "Yến cô cô là người lớn, Tiểu Ngư là người nhỏ, dĩ nhiên sẽ bị lạnh".

"Xuy...".

Lăng Ngọc Yến xem thường: "Đã sáu tuổi rồi còn nhỏ gì nữa. Tiểu Ngọc nhà Dương thẩm năm nay chỉ mới có năm tuổi mà mỗi ngày đều tự tắm gội, thỉnh thoảng còn đi ra suối ngâm mình nữa đấy. Người ta là nữ nhi đấy nhá".

Lần này, sau dẫn chứng quá đỗi hùng hồn kia thì Lăng Tiểu Ngư đành triệt để câm nín. Nó không phản bác được nữa.

Cắn cắn bờ môi, nó im lặng hồi lâu thì nói: "Yến cô cô, kể từ ngày mai Tiểu Ngư sẽ tự tắm gội".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhìn Đến Tiên Môn

Từ sau hôm ấy, cái ngày bị cô cô mình trêu chọc thì Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn tự lập trong việc tắm gội, cũng chả bao giờ thấy nó hô lạnh nữa.

Đối với chuyện này, Lăng Ngọc Yến dĩ nhiên chẳng ý kiến gì. Nam nhi nói được thì làm được, như thế mới là nam nhi tốt.

...

Cứ vậy, cuộc sống bình dị của Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ trôi qua, sáng học chữ, chiều ngồi xem cô cô mình phân loại thảo mộc, chữa bệnh cứu người, ngày ngày an ổn tại Đào Hoa thôn. Năm tháng tuy không đủ gọi huy hoàng rực rỡ nhưng cũng xem là vui vẻ, an nhàn.

Tiếc rằng... cũng chỉ trên một đoạn đường đời ngắn ngủi.

Sự ở tương lai, phàm nhân nào ai lường trước được? Như trăm vạn người trần khác, Lăng Ngọc Yến cũng phải trải qua cái vòng sinh - lão - bệnh - tử. Hôm nay, nàng đã ngã bệnh.

Giữa đêm u tịch, trong mái nhà tranh, Lăng Ngọc Yến hiện đang nằm đấy, trên chiếc giường gỗ đơn sơ lưu lại từ cái thời mà phụ thân nàng vẫn còn sống. Khuôn mặt nàng, mồ hôi vã ra như tắm; thân thể cũng là như vậy, ướt nhẹp hết quần áo trong ngoài. Chốc chốc, từ trong cổ họng, những tiếng ho mệt nhọc lại vang lên, khá là khổ sở...

Lăng Ngọc Yến suy kiệt, thân mang bệnh là vậy, ấy thế mà bóng dáng Lăng Tiểu Ngư lại chẳng thấy đâu. Nó không hề túc trực chăm nom cho nàng. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là nó vô tâm. Thực tế thì Lăng Tiểu Ngư nó có tình có nghĩa lắm. Ban nãy, ngay khi Lăng Ngọc Yến ngất đi thì nó đã lập tức vắt chân lên cổ chạy thẳng qua nhà Dương Thanh Sơn - một vị thầy thuốc khác trong thôn.

Hiện giờ, bóng dáng nó vẫn còn đang ẩn hiện giữa màn đêm cô tịch...

...

"Hộc hộc...".

"Hộc hộc...".

Trên con đường cong quẹo nhấp nhô, Lăng Tiểu Ngư dốc hết sức ra mà chạy. Bởi do đêm tối, trời không có trăng nên cứ chốc chốc nó lại vấp ngã một lần. Dù vậy, nó rất nhanh liền đứng dậy, tiếp tục chạy đi. Dẫu mệt nhọc, dẫu thịt da bị những viên đá làm trầy xước thì đôi chân nó như cũ vẫn hướng về phía trước...

Cứ thế, nó chạy mãi... chạy mãi..., tận cho tới khi nhà Dương Thanh Sơn hiện ra ngay trước mắt...

"Rầm... rầm...!".

"Rầm... rầm...!".

Cùng với tiếng đập cửa liên hồi, từ miệng Lăng Tiểu Ngư, thanh âm gấp gáp cũng cất lên: "Dương đại thúc! Dương đại thúc! Mau cứu người...!".

"Dương đại thúc...!".

Sau vài lần Lăng Tiểu Ngư hô gọi, trong nhà Dương Thanh Sơn, một giọng trầm ổn truyền ra: "Là Tiểu Ngư hả? Có chuyện gì vậy?".

Theo sau câu hỏi, cánh cửa cũng mau chóng được người mở rộng.

Lăng Tiểu Ngư lúc này liền nói, thần tình vẫn khẩn trương như cũ: "Dương đại thúc, thúc mau tới cứu Yến cô cô đi! Yến cô cô ngất xỉu rồi...".

"Cái gì?!".

Dương Thanh Sơn nghe qua tin tức thì mặt mày biến sắc. Hắn vội truy: "Tiểu Ngư, đã xảy ra chuyện gì?!".

"Tiểu Ngư không biết. Lúc nãy Yến cô cô tắm xong, vừa đi ra tới giường thì liền té ngã, Tiểu Ngư gọi mãi cũng không dậy. Người Yến cô cô nóng lắm... Dương đại thúc, thúc mau cứu Yến cô cô đi!".

Lăng Tiểu Ngư càng nói thì đôi mắt càng nhoè đi, xem chừng đã sắp khóc.

Thấy nó như vậy, Dương Thanh Sơn mới trấn an: "Tiểu Ngư con đừng lo, Yến cô cô của con nhất định sẽ chẳng có việc gì đâu".

"Được rồi, con đợi ta lấy hòm thuốc rồi chúng ta sẽ cùng qua đó xem".

Dứt câu, Dương Thanh Sơn liền quay vào trong, chưa đầy mười giây sau thì đã trở ra. Với chiếc áo ngoài mặc vội cùng hòm thuốc đeo trên vai, hắn nói: "Tiểu Ngư, chúng ta đi thôi".

...

"Mẫu thân".

Dương Thanh Sơn và Lăng Tiểu Ngư vừa rời đi thì bên trong căn nhà, một giọng non nớt cất lên. Người nói là một cô bé tuổi tầm năm, sáu, mặt mày nhìn rất sáng sủa. Đích xác Dương Tiểu Ngọc - đứa con gái duy nhất của Dương Thanh Sơn, cũng đồng thời là người bạn tốt thường hay chơi đùa cùng Lăng Tiểu Ngư.

Lòng vương lo nghĩ, Dương Tiểu Ngọc ngước lên nhìn mẫu thân mình, hỏi: "Yến cô cô của Tiểu Ngư sẽ không sao đâu phải không?".

Cũng giống như cái cách mà Dương Thanh Sơn trấn an Lăng Tiểu Ngư, Dương thẩm cũng lựa lời tốt đẹp: "Tiểu Ngọc đừng lo. Phụ thân con là một thầy thuốc rất giỏi, dù Yến cô cô của Tiểu Ngư có mắc bệnh gì thì chắc chắn đều sẽ được chữa khỏi thôi".

"Mẫu thân nói đúng." - Dương Tiểu Ngọc cúi đầu trầm ngâm, cuối cùng lựa chọn tin tưởng - "Yến cô cô của Tiểu Ngư nhất định sẽ không việc gì đâu".

...

Một lúc sau.

Tại nhà của Lăng Tiểu Ngư.

Trên chiếc giường đặt nơi sát vách, Dương Thanh Sơn hiện đang ngồi bắt mạch cho Lăng Ngọc Yến. Kiểm tra hồi lâu, hắn rốt cuộc thu tay, nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Vừa trông thấy hắn kiểm tra xong, ở gần bên, Lăng Tiểu Ngư lập tức hỏi: "Dương đại thúc, Yến cô cô con bị làm sao vậy? Cô cô sẽ không sao đâu phải không?".

Đáp lại nó, Dương Thanh Sơn vuốt nhẹ chòm râu, cười hoà ái: "Tiểu Ngư con yên tâm. Yến cô cô con chỉ là do lao lực quá độ, thân thể suy kiệt mà thôi. Chỉ cần uống vài thang thuốc là sẽ khỏi".

"Dương đại thúc, thúc nói thật chứ?".

"Đương nhiên là thật. Dương đại thúc đã gạt Tiểu Ngư bao giờ chưa?".

"Không có".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, kế đấy chợt bổ sung: "Trước giờ chỉ có Tiểu Ngọc mới lừa gạt Tiểu Ngư thôi".

"Khì...".

Lời trẻ nhỏ ngây ngô khiến Dương Thanh Sơn không khỏi bật cười. Hắn ngẫm lại, thoáng so sánh một chút giữa Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc nhà mình thì quả thấy đứa trẻ trước mặt xét âu cũng đáng thương. Hầu như mỗi ngày nó đều bị Tiểu Ngọc nhà hắn xỏ mũi dắt đi hết thì phải...

"Thằng bé này nếu sau này có thể cùng Tiểu Ngọc nên duyên thì đúng là chuyện tốt...".

Nghĩ vậy, ánh mắt Dương Thanh Sơn nhìn Lăng Tiểu Ngư càng trìu mến hơn.

"Được rồi Tiểu Ngư, con ở đây chờ, để ta về nhà lấy ít thảo dược rồi qua đây nấu thuốc. Vừa rồi ta đã cho Yến cô cô con uống tạm một chút Ngọc Dịch, bệnh tình sẽ không xấu thêm nữa đâu".

"Vâng, Tiểu Ngư sẽ ở đây túc trực".

...

Cứu người như cứu hoả. Tuy nói bệnh tình của Lăng Ngọc Yến cũng không quá nghiêm trọng nhưng với hoàn cảnh đơn chiếc của hai cô cháu nàng cộng thêm mối quan hệ thân thiết từ lâu giữa hai nhà, Dương Thanh Sơn nào đâu dám trễ nải, vừa về đến nhà liền vội lục tìm thảo dược, chừng khi lấy đủ thì ngay lập tức cất bước rời đi.

Có điều lần này, Dương Thanh Sơn đã chẳng đi một mình. Ngoài hắn thì cả Dương thẩm và Dương Tiểu Ngọc cũng nối gót theo qua.

Cứ như vậy, một nhà ba người đưa chân rảo bước giữa trời đêm cô tịch, đồng lòng giúp Lăng Tiểu Ngư săn sóc, chữa trị cho Lăng Ngọc Yến...

Những tưởng với sự giúp đỡ tận tâm của gia đình Dương Thanh Sơn thì Lăng Ngọc Yến sẽ mau chóng hồi phục thì không, thực tế, nó đã diễn ra theo chiều hướng trái ngược, đầy tiêu cực.

Trải qua mấy ngày thuốc thang liên tục, bệnh tình của Lăng Ngọc Yến chẳng những không chút nào thuyên giảm mà còn mỗi lúc một thêm trầm trọng, khác xa chẩn đoán ban đầu của Dương Thanh Sơn. Tuy nhiên, nếu đem tất cả mọi trách nhiệm đổ lên đầu Dương Thanh Sơn thì thật không thoả.

Lỗi, nó chẳng nằm ở Dương Thanh Sơn. Có trách thì phải trách căn bệnh quái ác đang hành hạ Lăng Ngọc Yến kia.

Căn bệnh này thật quá đỗi kỳ quái. Triệu chứng biểu hiện ra lúc nặng lúc nhẹ, khi nóng khi lạnh, khiến cho người ta không biết đâu mà lần.

Dương Thanh Sơn tuy chỉ xuất thân thôn dã nhưng thời trẻ đã bôn ba khắp nơi tầm thầy học nghệ, một thân y thuật tính ra cũng chả thua kém bậc đại tông sư chốn thành trấn, kinh kỳ. Ấy vậy mà hắn lại vô phương chẩn đoán chính xác bệnh tình của Lăng Ngọc Yến. Trong đời mình, kể từ lúc bắt đầu hành y đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện quái lạ này.

Nhìn Lăng Tiểu Ngư bên giường giọt ngắn giọt dài khóc thương cô cô, Dương Thanh Sơn lòng đầy áy náy mà chẳng biết làm sao hơn. Đối với bệnh tình của Lăng Ngọc Yến hắn thực đã thúc thủ rồi.

Đứng kế bên hắn, Dương thẩm dạ thương cảm, hỏi nhỏ: "Tướng công, thật là không còn cách nào sao?".

Dương Thanh Sơn lặng lẽ lắc đầu: "Bệnh này rất kỳ lạ, hơn mười năm hành y ta cũng chưa từng gặp phải. Chỉ e...".

Tới đó thì Dương Thanh Sơn dừng lại, không nói nữa. Nơi đối diện, Lăng Tiểu Ngư đã vừa mới rời giường, đang hướng bên này tiến lại.

Hai mắt sưng lên vì mấy ngày thức khuya dậy sớm, thương khóc cô cô, Lăng Tiểu Ngư nắm lấy tay Dương Thanh Sơn, cất giọng đứt quãng: "Dương đại thúc... hức... Thúc cứu Yến cô cô đi.. hức hức...".

"Chuyện này..." Dương Thanh Sơn mở miệng, muốn nói lại thôi.

Cứu? Hắn cũng muốn cứu lắm. Nhưng mà... cứu bằng cách nào đây?

Dương Thanh Sơn hắn thật tình là không biết.

"Dương đại thúc...".

Chẳng nhận được hồi âm, Lăng Tiểu Ngư quay mặt nhìn sang Dương thẩm, bàn tay nhỏ nhắn kéo kéo tà áo.

"Dương đại thẩm...".

"Tiểu Ngư, ta...".

Một lần nữa, câu nói lại bị người bỏ lửng.

Chút hy vọng sau cùng triệt để tan biến, Lăng Tiểu Ngư đứng yên ngay đó, tay nắm tà áo chầm chậm buông xuôi, lệ lại trào tuôn...

"Hức hức... hức...".

"... hức hức....".

"Tiểu Ngư...".

Chừng như bị tiếng khóc của Lăng Tiểu Ngư tác động, Dương Tiểu Ngọc cũng sụt sùi khóc theo.

Từ phía sau, cô bé tiến ra trước mặt Lăng Tiểu Ngư, đưa tay đặt lên mặt nó, kế đấy thì dùng vạt áo chấm chấm nước mắt.

"Tiểu Ngư, ngươi đừng khóc nữa... híc híc...".

...

"Trời cao sao lại vô tình thế này...".

Nhìn hai đứa trẻ thương tâm đứng khóc, Dương Thanh Sơn rốt cuộc đã không ngăn nổi dòng lệ. Hắn quay mặt đi, hướng cao xanh than trách. Bỗng, giữa cái nhìn vô định, một tia tinh quang chợt loé lên.

Bên trong đôi mắt hắn, một ngọn núi hình bàn tay năm ngón vươn cao sừng sững hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sơ Kiến Tiên Gia

"Phải rồi...".

Dương Thanh Sơn như vừa tìm lại được hy vọng, vô thức thốt ra: "Họ nhất định có thể cứu được. Nhất định sẽ cứu được...".

Gần như tức thì, khi Dương Thanh Sơn nói xong thì phía bên này Lăng Tiểu Ngư cũng nhanh chân bước lại, lần thứ hai nắm lấy cánh tay hắn, truy hỏi: "Dương đại thúc, có phải thúc vừa nói sẽ cứu được?! Thúc có cách cứu được phải không?!".

"Tiểu Ngư, bệnh tình của Yến cô cô con rất quái lạ, e rằng y sư phàm nhân khó lòng chữa nổi...".

"Nhưng mà... hức... thúc mới bảo là cứu được...".

"Tiểu Ngư ngoan, đừng khóc, đừng khóc...".

Dương Thanh Sơn vội trấn an, nói rõ: "Y sư phàm nhân đúng là khó cứu chữa, nhưng tiên gia thì chắc chắn làm được".

"Tiên gia?".

Trước sự nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư, cũng đồng thời là của Dương thẩm và Dương Tiểu Ngọc, Dương Thanh Sơn quay sang nhìn thê tử, giải đáp: "Nương tử, nàng quên rồi sao, hôm nay là mùng năm tháng tám, chỉ còn hai hôm nữa là đến mùng tám tháng tám, cũng chính là thời điểm tiên gia trên núi Ngũ Đài hạ sơn tuyển chọn môn đồ".

Giống như Dương Thanh Sơn vừa nãy, Dương thẩm nghe xong hai mắt liền ánh lên tinh quang.

"Phải rồi! Tại sao thiếp lại quên mất việc này chứ... Cách mỗi mười năm các vị tiên gia sẽ hạ sơn một lần để tuyển nhận đệ tử, đợi các vị ấy đến chúng ta có thể cầu xin cứu chữa cho Ngọc Yến".

"Đúng vậy. Tiên gia trên núi Ngũ Đài tính tình rất tốt, họ nhất định sẽ mở lòng từ bi cứu chữa cho Ngọc Yến".

Dương Thanh Sơn gật gù, đoạn cúi xuống, dùng tay lau nước mắt cho Lăng Tiểu Ngư, vỗ về: "Tiểu Ngư ngoan, các vị tiên gia thần thông quảng đại, tâm rất từ bi, chỉ cần ngày kia khi các vị ấy đến, mấy người chúng ta thành tâm khẩn cầu thì thế nào các vị ấy cũng sẽ ra tay giúp đỡ thôi".

"Dương đại thúc... các vị thần tiên thật sự sẽ cứu được Yến cô cô sao?".

"Tiểu Ngư, ngươi đừng lo." - Lần này lên tiếng không phải Dương Thanh Sơn mà là Dương Tiểu Ngọc. Cô bé đặt bàn tay nhỏ nhắn lên phần cánh tay phía trên của Lăng Tiểu Ngư, thay phụ thân mình trấn an - "Mấy hôm trước ta có gặp trưởng thôn, ông ấy có nhắc tới tiên gia, nói mấy vị ấy lợi hại lắm, chẳng những bay được trên trời mà còn độn được xuống đất, phép thuật rất nhiệm màu. Họ nhất định sẽ cứu được Yến cô cô mà".

"Tiểu Ngư, ngươi nín đi. Ngày kia, khi các vị tiên gia đến, ta sẽ cùng ngươi đi cầu xin họ cứu chữa cho Yến cô cô...".

Dưới những lời an ủi, động tác vỗ về của Dương Tiểu Ngọc cộng thêm sự đảm bảo của phu phụ Dương Thanh Sơn, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đã chịu tin tưởng. Cũng từ hôm ấy, nó bắt đầu mỏi mắt ngóng trông bóng dáng tiên gia, cứ chốc chốc lại quay đầu nhìn lên ngọn núi Ngũ Đài sừng sững ẩn hiện trong mây...

....

Hai ngày sau.

Hôm nay là ngày mùng tám tháng tám, mọi năm vốn dĩ cũng chả có gì đặc biệt, chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác ở Đào Hoa thôn. Tuy nhiên hiện tại, cái ngày này lại hết sức ý nghĩa.

Lần thứ hai sau mười năm, các vị tiên gia trên núi Ngũ Đài sẽ hạ gót đến đây.

Nhà Trần Bình, trưởng thôn Đào Hoa.

Khác với mọi khi, hôm nay chỗ này đông đúc và náo nhiệt hơn hẳn. Người tới rất nhiều, già trẻ lớn bé, con số ước tính cũng phải quá trăm. Từ trong nhà kéo ra tận ngoài ngõ, trừ bỏ lối đi chính giữa thì hai bên đâu đâu cũng thấy bóng người chen chúc, tiếng nói tiếng cười rôm rả mãi không thôi...

Lăng Tiểu Ngư tất nhiên hiện cũng đang có mặt ở đây, trong đám thôn dân này. Nhưng khác với những đứa trẻ cùng trang lứa, nó không cười chẳng nói, chỉ đứng im lặng dõi mắt nhìn ra ngõ, chờ đợi các vị tiên gia. Bên cạnh nó, Dương Tiểu Ngọc và Dương Thanh Sơn cũng là như vậy, một lòng ngóng trông.

Bầu không khí quả có phần đối lập. Cùng là ngóng trông chờ đợi, vậy mà kẻ thì háo hức còn người lại lo lắng âm thầm khấn nguyện. Đời... chính thị như thế. Luôn phong phú và đầy đủ màu sắc.

Lăng Ngọc Yến thân lâm trọng bệnh, sinh tử nguy nan đích xác đáng để quan tâm, thương cảm. Nhưng điều đó đâu có nghĩa là tất cả mọi người đều phải vì nàng mà bày ra bộ mặt rầu rĩ, lo âu muộn phiền. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, và nó bao gồm rất nhiều thứ, rất nhiều khía cạnh. Tác động há đâu chỉ mình Lăng Ngọc Yến hay Lăng Tiểu Ngư?

Một vài câu an ủi, một vài cử chỉ quan tâm, ánh mắt ái ngại, sau cùng thì mọi người lại ai về chỗ nấy, đặt tâm vào những vấn đề, những câu chuyện khác. Thủy chung ở cạnh Lăng Tiểu Ngư, cùng nó san sẻ từ đầu chí cuối duy chỉ mỗi Dương Thanh Sơn và Dương Tiểu Ngọc mà thôi.

...

Chờ đợi nối tiếp đợi chờ, lẫn trong đám thôn dân trăm người có lẻ, Lăng Tiểu Ngư cứ vậy mà đứng im nhìn ra ngõ. Càng lúc, dạ nó càng nôn nóng, lo âu.

Yến cô cô nó hiện sức khoẻ đã suy yếu lắm rồi. Suốt hai hôm vừa qua, mặc dù đã được Dương Thanh Sơn đêm ngày túc trực thuốc thang nhưng bệnh tình vẫn mỗi lúc một nặng. Tình trạng e đã như ngọn đèn sắp tắt. Nếu hôm nay các vị tiên gia không đến, hoặc là đến quá trễ, vậy thì Yến cô cô nó...

"Các vị thần tiên, xin các vị hãy đến mau đi...".

Bàn tay siết chặt, Lăng Tiểu Ngư tạm dời mắt khỏi cửa ngõ nhà trưởng thôn Trần Bình, hướng về Ngũ Đài sơn mà cầu khẩn.

Chợt, đôi mắt sớm thâm quầng của nó bỗng loé lên tinh quang khác lạ.

"Dương đại thúc!" - Kéo lấy Dương Thanh Sơn, Lăng Tiểu Ngư tay chỉ lên trời, nói - "Thần tiên! Thần tiên đến rồi!".

Theo ngón tay Lăng Tiểu Ngư nó, Dương Thanh Sơn và mọi người cùng ngước lên nhìn thì quả thấy phía xa xa đang có hai thân ảnh ngự kiếm phi hành, linh quang mờ mờ bao phủ.

Tiên gia trên núi Ngũ Đài đích thị đã tới.

"Mau! Mọi người mau nép vào nhường chỗ cho các vị tiên gia!".

Sau câu nói khẩn trương của trưởng thôn Trần Bình, các thôn dân lúc này mới bớt ồn ào. Người lớn nắm tay người nhỏ, vừa kéo vừa dặn, sau một hồi thì bầu không khí đã liền an tĩnh lại.

Vừa hay, từ trên không trung, tiên gia núi Ngũ Đài cũng thu hồi phi kiếm, thong thả đáp xuống.

Lộ diện trước mắt thế nhân đây là một đôi nam nữ còn rất trẻ, tuổi bất quá hai bốn hai lăm, ai nấy đều mặt mày sáng sủa, khí chất bất phàm. Thật mới nhìn đã biết chẳng phải thường nhân.

Trong bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu tiểu trúc, đôi nam nữ nọ đảo mắt một vòng thôn dân, đang tính mở miệng thì một đứa trẻ bất ngờ chạy xộc ra, quỳ sụp trước mặt bọn họ.

"Các vị thần tiên! Cầu xin các vị hãy cứu Yến cô cô con!".

Chuyện này...

Đôi nam nữ tiên gia chứng kiến hành động của đứa trẻ thì không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Chỉ là bọn họ còn chưa kịp hỏi han gì thì đang quỳ bên dưới, tiếng Lăng Tiểu Ngư đã lại cất lên:

"Các vị thần tiên, Yến cô cô con bệnh tình rất nặng. Tiểu Ngư cầu xin các vị hãy cứu Yến cô cô con...".

Ngó thấy trẻ nhỏ tha thiết khẩn cầu quỳ lạy, đôi nam nữ tiên gia liền động lòng trắc ẩn. Người nữ cúi xuống đem Lăng Tiểu Ngư đỡ dậy, dịu dàng nói: "Tiểu đệ đệ, sự thể thế nào đệ cứ từ từ kể rõ. Yến cô cô của đệ bị làm sao?".

"Yến cô cô... Yến cô cô bị bệnh rất nặng, mê man không tỉnh... Thần tiên tỷ tỷ, tỷ hãy cứu Yến cô cô đi...".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư lại dập đầu xuống đất.

"Tiểu đệ đệ đừng làm vậy, mau đứng lên đi".

Đợi cho nữ tiên gia đem Lăng Tiểu Ngư dìu dậy, lúc này Dương Thanh Sơn mới bước ra, cung kính thưa trình:

"Các vị tiên gia, chuyện của đứa trẻ này thảo dân cũng có hay biết, xin hãy để thảo dân kể rõ đầu đuôi".

"Như vậy rất tốt. Đại thúc, phiền ông hãy kể lại sự tình".

Đã được đôi nam nữ tiên gia cho phép, Dương Thanh Sơn bắt đầu đem đầu đuôi cớ sự tóm lược...

...

Một lúc sau...

Sau khi nghe hết chuyện nhà Lăng Tiểu Ngư, đôi nam nữ tiên gia rốt cuộc am tường nguyên cớ, đối với nó càng thêm thương cảm. Người nữ hạ mình ngồi xuống, dùng vạt áo nhẹ nhàng lau vệt nước vương đọng nơi khoé mắt thâm quầng của nó, trấn an: "Tiểu đệ đệ đừng lo. Chúng ta sẽ tận lực cứu chữa cho Yến cô cô của đệ".

Trong lòng đã có quyết định, nàng quay sang bảo với người đồng môn của mình: "Lâm sư đệ, đệ ở lại đây tiến hành trắc thí linh căn, ta đi xem một chút".

"Cứu người quan trọng, sư tỷ cứ đi. Việc ở đây cứ để cho đệ lo".

"Ừm, vậy nhờ sư đệ".

Mắt lại dời về Lăng Tiểu Ngư, nữ tiên gia nói: "Tiểu đệ đệ, đệ hãy dẫn đường cho tỷ".

"Vâng! Thần tiên tỷ tỷ theo đệ!".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư lập tức xoay người hướng phía nhà mình chạy đi, từ đầu đến cuối đều chẳng nghĩ xem mình có làm ảnh hưởng gì tới nữ tiên gia đằng sau, có khiến nàng bất tiện hay không.

Đối với sự thất lễ của Lăng Tiểu Ngư nó, Dương Thanh Sơn e nữ tiên gia phật ý, bèn vội đỡ lời: "Tiên gia xin đừng trách. Đứa trẻ này tâm tính thiện lương, chỉ bởi quá lo lắng cho cô cô mình nên mới hành động như vậy".

"Không sao".

Nữ tiên gia lắc đầu, hoà ái dõi theo bóng lưng đứa trẻ đang cắm đầu chạy phía trước: "Ta rất có thiện cảm với đứa trẻ này".

Nói rồi, nàng chuyển thân bước đi, thoạt nhìn thong thả mà tốc độ lại mau chóng vô cùng.

"Tiên gia quả nhiên thần kỳ".

Dương Thanh Sơn ngầm cảm thán một câu xong cũng liền dắt tay con gái Dương Tiểu Ngọc của mình bước vội theo sau...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trắc Linh Căn

...

Qua hết quãng đường nhấp nhô cong quẹo, chẳng biết đã bước dưới bao nhiêu tán cây hoa đào, rốt cuộc nhà của Lăng Tiểu Ngư cũng hiện ra trong tầm mắt nữ tiên gia.

Nối gót đứa trẻ đằng trước, nàng đặt chân qua cửa lớn, đi vào trong nhà. Vừa lúc, tiếng Lăng Tiểu Ngư cất lên.

"Dương đại thẩm..." - Nó nhìn người phụ nữ mới từ chiếc ghế bên cạnh giường đứng dậy, nói - "Thần tiên... thần tiên tới rồi!".

Thần tiên?

Theo phản xạ, Dương thẩm đưa mắt ngó sang cô gái xinh đẹp, khí chất xuất trần phía sau Lăng Tiểu Ngư. Tâm tư máy động, bà cúi đầu, thanh âm kính cẩn: "Thảo dân bái kiến tiên gia".

"Đại thẩm không cần câu nệ".

Nữ tiên gia bước tới cầm tay Dương thẩm, đợi bà ngẩng đầu lên thì nói tiếp: "Ta cũng chỉ là người phàm, bất quá tu tập đạo pháp, có chút tu vị, nào xứng hai chữ tiên gia".

"Không phải đâu".

Dương thẩm còn chưa kịp hồi âm thì bên cạnh Lăng Tiểu Ngư đã chen vào: "Dương đại thẩm, thần tiên tỷ tỷ lợi hại lắm, có thể ngự kiếm bay ở trên trời. Chính mắt Tiểu Ngư đã nhìn thấy...".

Nói đoạn, nó động thân di chuyển, tay nắm vạt áo nữ tiên gia, khẩn cầu: "Thần tiên tỷ tỷ, tỷ mau cứu Yến cô cô đệ đi...".

"Tiểu đệ đệ đừng lo, tỷ tỷ sẽ tận tâm cứu chữa cho cô cô của đệ".

"Được rồi. Tiểu đệ đệ hãy an tĩnh một chút để tỷ tỷ kiểm tra bệnh tình".

Theo sau câu nói, nữ tiên gia cũng nhấc chân tiến lại bên giường...

Nàng bắt mạch, tỉ mỉ tra xét cơ thể Lăng Ngọc Yến một đỗi lâu, càng tra thì chân mày càng nhíu chặt.

Sự thể đã nằm ngoài dự liệu. Bệnh tình của Lăng Ngọc Yến so với tưởng tượng của nàng còn trầm trọng, cổ quái hơn rất nhiều.

"Thật quái lạ. Phàm nhân thế tục làm sao lại mắc phải căn bệnh khó lường như vầy...".

Nghi hoặc cuối cùng đành quy nghi hoặc. Nữ tiên gia nhất thời vẫn chưa giải đáp được. Tri thức của nàng còn chưa đủ.

Đem cánh tay đang đặt trên người Lăng Ngọc Yến thu hồi, với khuôn mặt chẳng lấy gì làm thư thái, nàng áy náy nói ra: "Bệnh tình của nàng ấy rất nghiêm trọng, vượt xa những gì ta hình dung...".

Lăng Tiểu Ngư chưa nghe còn tốt, vừa nghe xong, đáy lòng liền run lên một trận. Cảm giác sợ hãi lại bắt đầu trỗi lên, lần này nó dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay mềm mại của nữ tiên gia, giọng tha thiết: "Thần tiên tỷ tỷ, tỷ cứu Yến cô cô đi...".

"Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ thật rất muốn cứu, nhưng mà bệnh tình của cô cô đệ...".

"Soạt".

Lời trong miệng nữ tiên gia còn chưa kịp ra hết thì đứa trẻ trước mặt nàng đã quỳ sụp xuống. Nó vừa dập đầu vừa mếu máo khẩn cầu: "Thần tiên tỷ tỷ, tỷ hãy cứu Yến cô cô đi! Đệ cầu xin tỷ! Đệ cầu xin tỷ! Đệ cầu xin tỷ...".

"Tiểu đệ đệ, đệ mau đứng lên đi".

"Thần tiên tỷ tỷ xin hãy cứu Yến cô cô đi... Đệ xin tỷ... hức...".

Mặc nữ tiên gia vươn tay dìu đỡ, Lăng Tiểu Ngư vẫn nhất mực không chịu đứng lên, tiếp tục dập đầu.

Trông thấy nó cố chấp như vậy, tâm tình nữ tiên gia khó tránh bị dao động. Nàng bất nhẫn gia trì linh lực, cưỡng chế đem đứa trẻ trước mặt nâng lên.

"Tiểu đệ đệ, trước hãy nghe tỷ tỷ nói qua một chút được không?".

"Thần tiên tỷ tỷ... Yến cô cô... hức... hức...".

"Ngoan, đừng khóc".

Nữ tiên gia lựa lời trấn an: "Tiểu đệ đệ, tỷ có nói là sẽ không cứu cô cô của đệ bao giờ? Yến cô cô của đệ tuy rằng bệnh tình rất nặng nhưng chưa tới mức vô phương cứu chữa. Chỉ là...".

Nữ tiên gia nói tới đó thì bỏ dở, nét mặt có phần bất đắc dĩ.

Cứu, không phải là không thể. Tiên môn đạo pháp nhiệm màu, linh đan diệu dược càng là vô số, muốn cứu một phàm nhân thế tục thân lâm trọng bệnh mà nói cũng chả khó khăn gì lắm. Ít nhất thì nàng đã từng chứng kiến có người cận kề cái chết trong gang tấc, sau khi dùng qua linh đan, loáng cái vài hôm đã liền khoẻ mạnh, đi đứng như thường.

Ngặt nỗi mấy loại linh đan thánh dược kia, nàng đây lại chẳng có. Tại Trúc Kiếm Phong, sở hữu mặc may chỉ mỗi sư phụ nàng. Nói cách khác, nàng nếu muốn cứu Yến cô cô của Lăng Tiểu Ngư, như vậy thì buộc phải trở về tiên môn tìm sư phụ cầu dược.

Vấn đề, nó nằm ở đấy.

Vị sư phụ kia của nàng xưa giờ tính tình cổ quái chẳng ai hiểu được. Có lúc thân thiện hoà nhã, có khi lại xa cách khó gần. Muốn cầu đan dược của người mà nói... thật là trắc trở lắm.

Không phải bởi do sư phụ nàng nhỏ nhen ích kỷ, xem thường nhân mạng phàm nhân thế tục cái gì, thực tế thì có những thời điểm người rất tốt bụng.

Nghe kể có lần bên trong môn phái có một đệ tử ngoại môn vì nóng lòng trúc cơ mà tu luyện xảy ra sai lầm, tự đẩy bản thân vào tuyệt cảnh, mười mươi tu vi chắc chắn bị hủy, lúc này may nhờ sư phụ nàng tình cờ trông thấy, phát hiện ra thể trạng bất thường nên mới có thể vượt qua nguy cơ, thoát ra tuyệt lộ. Lúc ấy, chỉ vì cứu người đệ tử lần đầu biết mặt kia mà sư phụ nàng đã chẳng tiếc tổn hao tu vi, xuất ra linh đan trân quý khó cầu.

Thoạt nghe ai nấy hẳn đều cho rằng người đệ tử kia phải có gì đó rất đặc biệt mới khiến sư phụ nàng bỏ ra đại giới như vậy, nhưng không, hắn rất bình thường, bình thường đến mức tầm thường. Thậm chí đến nay, sau hơn hai trăm năm ngày đêm miệt mài tu luyện, tu vi của hắn vẫn chỉ dừng ở phàm nhân chi cảnh, còn chưa thể dẫn động thiên kiếp hàng lâm chứ đừng nói đến chân nhân cấp bậc.

Chân nhân, cái cảnh giới này chỉ e dẫu nỗ lực cả đời người đệ tử kia cũng không cách nào chạm tới nổi.

Thế đấy, vì một đệ tử ngoại môn không thân không thích, tư chất tầm thường mà sư phụ nàng đã phải tự tổn hao tu vi, xuất ra đại giới. Hành động của người, nó vốn đâu xuất phát từ sự tính toan, vụ lợi. Thử hỏi nếu là kẻ nhỏ nhen ích kỷ, xem thường nhân mạng thì người liệu có bỏ ra nhiều tới vậy?

Sư phụ nàng không phải kẻ xấu, chỉ là tính tình cổ quái khác người thôi.

"Sư phụ trước giờ đều luôn rất tùy hứng, sợ rằng dẫu ta có trở về môn phái hướng người kể rõ đầu đuôi thì người cũng sẽ phẩy tay cho qua...".

Nữ tiên gia thầm nghĩ, nét mặt lại càng khó coi hơn trước. Chung sống bao năm, đối với phong thái làm việc của sư phụ, nàng ít nhiều đã mục sở thị qua. Lão nhân gia người căn bản là rất lười biếng, nếu chẳng phải tận mắt trông thấy, vô tình gặp được thì dù có lấy kiệu lớn tới khiêng người cũng không muốn đi đấy.

"Trừ phi là ta mang Tiểu Ngư đến trước mặt sư phụ, để nó tự mình cầu xin...".

Liếc xuống Lăng Tiểu Ngư, nữ tiên gia đặt tay lên đầu nó, bảo: "Tiểu đệ đệ, bệnh của cô cô đệ rất nặng, với chút tu vi của tỷ tỷ thì khó lòng cứu nổi. Nhưng sư phụ của tỷ lại khác, đạo hạnh của người rất cao, thiết nghĩ muốn cứu cô cô đệ thì chỉ cần một cái nhấc tay mà thôi".

"Thần tiên tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ mang đệ tới gặp thần tiên sư phụ đi. Đệ sẽ cầu xin thần tiên sư phụ cứu chữa Yến cô cô...".

"Tiểu đệ đệ, tiên môn có quy định của tiên môn, tỷ tỷ không thể tùy tiện dẫn đệ lên núi được. Tuy nhiên...".

Nữ tiên gia dừng trong giây lát, từ túi trữ vật lấy ra một quả cầu trong suốt, rồi nói tiếp: "Nếu như đệ có thể làm cho quả cầu này sáng lên thì tỷ tỷ sẽ liền được phép mang đệ tiến nhập sơn môn".

...

"Thần tiên tỷ tỷ." - Lăng Tiểu Ngư quan sát quả cầu trong suốt nọ một lúc, sau cùng cất tiếng hỏi - "Làm sao mới có thể khiến nó sáng lên?".

Biết đứa trẻ trước mặt mình đang nghi hoặc, nữ tiên gia giảng giải: "Quả cầu này gọi là trắc linh cầu, chuyên dùng để kiểm tra linh căn. Người, hễ phàm kẻ có linh căn, thời điểm đặt tay lên trên quả cầu, chỉ cần tập trung một chút thì nó sẽ liền sáng lên".

"Nói vậy tức là đệ chỉ cần đặt tay lên thôi phải không?".

"Ừm".

Nữ tiên gia gật đầu, đoạn bổ sung: "Chỉ là Tiểu Ngư, đệ phải hiểu rằng không phải ai cũng có thể làm cho quả cầu này sáng lên được. Linh căn rất thưa thớt, một trăm người cũng chưa chắc sẽ có một người sở hữu...".

"Tiểu Ngư, nếu như đệ không thể làm cho quả cầu sáng lên, vậy thì cũng đừng thất vọng. Tỷ tỷ hứa với đệ, dù cho khó khăn tới đâu tỷ cũng sẽ mời được sư phụ xuống núi để chữa trị cho cô cô của đệ".

"Thần tiên tỷ tỷ, đệ biết rồi".

Lăng Tiểu Ngư nói xong thì liền tập trung tinh thần, hít sâu một hơi rồi giơ tay hướng về phía trắc linh cầu từ từ đưa tới, nội tâm thầm hô "Nó sẽ sáng lên. Nó nhất định sẽ sáng lên...".

Và như thế, trong tiếng hô hoán, mong mỏi âm thầm, những ngón tay nhỏ bé rốt cuộc chạm đến trắc linh cầu.

Mới đầu, trắc linh cầu chả có biểu hiện gì khác thường, nhưng vài giây sau, sự biến đổi đã phát sinh, chuyển từ trong suốt sang màu ngọc bích.

Trông thấy tràng cảnh như vậy, nữ tiên gia nội tâm không khỏi vui mừng. Nàng đợi thêm một lúc để xem cường độ linh quang, xác nhận xong thì mỉm cười, bảo với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu đệ đệ, chúc mừng đệ. Linh căn của đệ là mộc hệ linh căn, cấp bậc thuộc hàng trung phẩm".

"Thần tiên tỷ tỷ, như vậy là đệ có thể theo tỷ đi cầu xin thần tiên sư phụ rồi phải không?".

"Ừm".

"Tốt quá!".

Lăng Tiểu Ngư mừng rỡ reo lên, tiếp đấy liền giục: "Thần tiên tỷ tỷ, vậy bây giờ tỷ dẫn đệ đi đi!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kẻ Hướng Tiên Môn - Người Quay Nhìn Thế Tục

...

Cứu người như cứu hoả, nữ tiên gia chẳng chút chần chừ, sau khi xác nhận Lăng Tiểu Ngư là kẻ sở hữu mộc hệ linh căn thì lập tức đáp ứng thỉnh cầu, mang theo nó trở về sơn môn. Trước lúc rời đi, nàng cũng không quên cho Lăng Ngọc Yến uống một ít linh thủy cầm hơi...

Bóng dáng tiên gia hiện đã khuất, bên trong căn nhà đơn sơ bình dị lúc này chỉ còn lại mấy kẻ phàm nhân đứng dõi mắt nhìn theo.

"Chỉ mong lão tiên gia có thể đại phát từ bi mà ra tay cứu chữa...".

Sau một hồi im lặng đứng trông thân ảnh tiên gia, bóng dáng núi Ngũ Đài, Dương Thanh Sơn thở nhẹ nói ra.

Khác với Lăng Tiểu Ngư, Dương Thanh Sơn hắn nhìn ra được sự khó xử của nữ tiên gia nọ. Hắn biết, vị sư phụ kia của nàng tính tình cũng không phải quá tốt, sẽ không chỉ vì một hai câu nói liền hạ sơn cứu người. Nếu thật dễ dãi thì nữ tiên gia hà tất ngập ngừng bỏ dở câu nói, lại còn mang Tiểu Ngư lên núi cầu xin?

"Tiên gia đích xác đạo pháp nhiệm màu, nhưng không có nghĩa ai nấy đều sẽ vô tư sử dụng để cứu người".

Thầm cảm thán, Dương Thanh Sơn chợt cúi đầu nhìn con gái Dương Tiểu Ngọc của mình, thần tình khác lạ chẳng biết là nghĩ gì.

...

Vị trí đã sớm di dời, thay vì cửa ngõ thì nơi Dương Thanh Sơn đang đứng hiện lại là phía bên trong căn nhà, sát mép giường. Hắn muốn kiểm tra tình trạng của Lăng Ngọc Yến, xem xem cơ thể nàng có chuyển biến gì sau khi phục dụng linh thủy của nữ tiên gia.

Kết quả...

Không ngoài mong đợi của Dương Thanh Sơn hắn, so với trước thì thể trạng của Lăng Ngọc Yến đã tốt lên thấy rõ, mạch tượng cũng đã phần nào ổn

định lại.

Việc mà bản thân dầu vận dụng một thân y thuật cả đời cũng vô phương xoay chuyển, nay chỉ một chút linh thủy của tiên gia liền làm được ngay, đối với sự chênh lệch này Dương Thanh Sơn khó tránh có chút tự ti, mất mát.

Phàm nhân thế tục và tiên gia tu đạo, cách biệt quả thật quá lớn. Nếu bảo kẻ dưới đất, người trên trời thiết nghĩ cũng chẳng hề ngoa...

"Phụ thân".

Giữa lúc Dương Thanh Sơn còn đang thất thần, con gái hắn là Dương Tiểu Ngọc bỗng nhiên tiến lại, tay nắm tà áo lay gọi.

Mang theo chút nghi hoặc, Dương Thanh Sơn hỏi: "Sao vậy Tiểu Ngọc?".

"Phụ thân, có phải trở thành tiên gia rồi thì sẽ không bị bệnh, lại còn có thể giúp người trị bệnh?".

"Tiên gia là những người tu luyện đạo thuật, thể trạng khác xa phàm nhân thế tục chúng ta, bệnh tật hẳn sẽ không có. Dĩ nhiên, dựa vào thần thông màu nhiệm của mình, việc chữa bệnh cứu người đối với họ cũng rất đơn giản".

Dương Thanh Sơn dừng một chút rồi nói tiếp: "Tiểu Ngọc, lúc nãy con cũng nghe qua lời của tiên gia rồi đấy. Chỉ cần có đủ đạo hạnh, những căn bệnh trầm kha quái ác của phàm nhân thế tục chúng ta, trong mắt tiên gia thật chả đáng gì, chữa trị bất quá là một cái nhấc tay".

Dương Tiểu Ngọc nghe xong thì cúi đầu trầm mặc, suy nghĩ một hồi mới ngẩng lên, kiên định nói: "Phụ thân, con muốn tu tiên".

...

Im lặng qua đi, Dương thẩm ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, tay đặt lên người con gái, hỏi: "Tiểu Ngọc, tại sao con lại đột nhiên muốn tu tiên?".

Dương Tiểu Ngọc không chút đắn đo, lập tức hồi đáp: "Con không muốn thấy Tiểu Ngư khóc".

"Nếu như con tu luyện đạo thuật, trở thành tiên gia, vậy thì Tiểu Ngư sẽ không cần khóc lóc, không cần phải quỳ gối cầu xin người khác nữa. Con có thể giúp Tiểu Ngư chữa trị cho Yến cô cô...".

Tới đó, cô bé chững lại, thanh âm hạ thấp đôi phần: "Phàm nhân thì sớm muộn cũng sẽ bị bệnh. Phụ thân, mẫu thân, Tiểu Ngư, con sợ sau này mọi người sẽ bị bệnh...".

"Vì vậy nên con muốn tu luyện đạo thuật? Con muốn trở thành tiên gia là để bảo hộ cho phụ mẫu và Tiểu Ngư?" Dương thẩm hiểu ra tâm ý, hướng con gái mình xác nhận.

Và câu trả lời rất nhanh liền có. Dương Tiểu Ngọc gật đầu, đoạn bổ sung: "Còn có Yến cô cô nữa. Chỉ cần trở thành tiên gia, con nhất định sẽ bảo vệ mọi người thật tốt, như vậy mọi người cũng không cần phải đi cầu xin các vị tiên gia khác...".

...

Hiện tại thì chẳng còn gì để phải nghi vấn nữa cả. Nguyên nhân khiến Dương Tiểu Ngọc hướng về tiên môn, đạo thuật đã quá rõ ràng. Cô bé đây là vì lo mệnh phàm nhân thế tục mong manh, sinh - tử phải chịu, bệnh - lão phải mang. Cô bé không muốn tình cảnh giống hôm nay sẽ tiếp tục phát sinh ở tương lai, trong một ngày bất chợt nào đó. Tiếng khóc thương tâm của Lăng Tiểu Ngư, bộ dạng áy náy, sụt sùi thương cảm của phụ mẫu, tất thảy cô bé đều đã chứng kiến. Nó... thật rất khó chịu. Cái cảm giác bất lực, chỉ biết trông mong ấy...

Khác với Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc dù ít tuổi nhưng tâm trí thì lại chín chắn hơn rất nhiều. Mong muốn tu tiên, nó không tự nhiên mà xuất hiện, càng sẽ không đơn giản mất đi. Một khi đã hạ quyết tâm thì cô bé nhất định sẽ theo đuổi đến cùng. Dương Thanh Sơn, hắn biết rõ điều đó.

Trầm ngâm một đỗi, với khuôn mặt nghiêm túc, Dương Thanh Sơn nhìn con gái, hỏi: "Tiểu Ngọc, con thật sự muốn tu luyện đạo thuật, muốn trở thành tiên gia?".

"Vâng, phụ thân." - Y như trước, Dương Tiểu Ngọc chẳng chút do dự gật đầu.

"Tiểu Ngọc." - Dương Thanh Sơn hỏi tiếp - "Để tu tiên luyện đạo, như vậy con phải rời khỏi Đào Hoa thôn này, cùng tiên gia lên núi Ngũ Đài...".

"Tiên môn có quy định của tiên môn, một khi đã lên núi thì sẽ không thể tùy tiện đi xuống. Rất có thể phải đợi con đạt được thành tựu, có thể ngự kiếm phi hành thì mới được phép hạ sơn. Thời gian nói không chừng sẽ mất đến hàng chục năm... Tiểu Ngọc, cho dù như vậy con vẫn muốn tu tiên sao?".

Lần này thì Dương Tiểu Ngọc đã phải chần chừ.

Xa cách phụ mẫu, thời gian lại tận hàng chục năm, đây quả là một việc khó khăn, đáng để cân nhắc.

Nhưng, cũng không quá lâu. Sau tầm vài mươi giây, Dương Tiểu Ngọc đã liền có quyết định. Vẻ đắn đo nay đã thay bằng kiên cường, cô bé hướng phụ

thân mình trả lời: "Phụ thân, con vẫn muốn tu tiên".

Nhận được đáp án, trong lòng Dương Thanh Sơn bất giác thở dài. Thú thực hắn vốn chưa bao giờ nghĩ sẽ để Dương Tiểu Ngọc tu tiên luyện đạo cái gì. Mong ước của hắn chỉ là cả gia đình được sớm tối quây quần bên nhau, trải qua kiếp sống thanh bình đến hết đời...

Tiếc rằng mong ước kia, hôm nay xem chừng đã bị lung lay, e là khó giữ...

Mang theo chút ưu tư, Dương Thanh Sơn đưa mắt nhìn sang thê tử, bắt gặp bà cũng đang ẩn ẩn muộn phiền thì nhẹ giọng hỏi: "Nương tử, nàng thấy thế nào?".

Dương thẩm chưa vội đáp, thay vì hồi âm trượng phu, bà lại cúi nhìn con gái.

"Tiểu Ngọc, con đã hạ quyết tâm rồi phải không? Sẽ không hối hận chứ?".

"Vâng, mẫu thân. Con sẽ cố gắng tu tiên".

"Xem con kìa..." - Dương thẩm nở một nụ cười gượng gạo - "Còn chưa biết có linh căn hay không mà đã...".

Bỏ dở câu nói, bà thở ra một hơi, bảo với trượng phu: "Con gái đã một lòng hướng đến tiên môn như thế, thôi thì tướng công hãy dẫn nó đến nhà trưởng thôn, để cho tiên gia kiểm tra linh căn đi".

"Cũng đành vậy...".

...

...

Dưới thôn Đào Hoa, Dương Tiểu Ngọc vì cảm khái kiếp phàm nhân mong manh mà nảy sinh khát vọng tu tiên, mong một ngày sẽ trở thành tiên gia để bảo hộ thân nhân, bạn bè. Trong khi đó, trên núi Ngũ Đài...

Lăng Tiểu Ngư - người bạn thân thiết của cô bé - hiện đang cùng nữ tiên gia ngự kiếm đằng không, một lòng cầu dược.

Trên đường đi, nó đã nhìn thấy rất nhiều điều lý thú, nhất là thời điểm tiến vào sơn môn Thiên Kiếm. Khung cảnh ở đây, so với những gì nghe kể và từng tưởng tượng thì kỳ diệu hơn nhiều. Tiên hạc bay lượn, linh điểu kêu vang, chốc chốc lại có những vị tiên gia ngự kiếm lướt qua để lại những dải linh quang mờ mờ, mọi thứ thật giống như là ảo mộng...

"Thì ra đây là thế giới của thần tiên...".

Lăng Tiểu Ngư trong lòng cảm thán, đối với đạo thuật tiên gia càng thêm trông đợi. Nó tin chỉ cần vị thần tiên sư phụ kia chịu ra tay thì Yến cô cô nó sẽ liền được chữa khỏi, sau này lại có thể cùng nó quây quần bên nhau, ngày ngày vui vẻ...

Phải, tâm tư của Lăng Tiểu Ngư là như vậy đấy. Nó không hề có khát vọng tu tiên luyện đạo, lại càng không ham muốn trường sinh bất hoại cái gì. Đạo pháp tiên gia màu nhiệm ư? Lăng Tiểu Ngư nó chỉ cần được sống bên cạnh Yến cô cô của mình thôi.

Nghĩ đến cô cô, Lăng Tiểu Ngư quay đầu nhìn lại...

...

Trải qua quãng đường đằng không ngự kiếm, sau mấy bận chạm mặt các đệ tử tiên môn, vấn đáp vài câu, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng thành công thông hành, được nữ tiên gia đưa lên đỉnh Trúc Kiếm Phong.

Nếu là ngày thường, nữ tiên gia hẳn phải dẫn Lăng Tiểu Ngư đến Huyền Âm Động để diện kiến sư phụ, nhưng hôm nay thì không. Thay vì cổ động sau núi, chỗ nàng đang hướng tới đây lại là Bách Thảo Đường, nơi vốn để dùng luyện đan chế thuốc của bản môn.

Nguyên do cũng chả có gì khó hiểu. Nữ tiên gia, nàng chỉ đơn giản là biết sư phụ mấy ngày này đang bận bịu luyện đan ở đây - Bách Thảo Đường này. Muốn diện kiến, đến đây là tất yếu.

...

"Tiểu Ngư, lát nữa vào gặp sư phụ tỷ, đệ nhớ đừng có đụng chạm vào người sư phụ nhé".

Dừng chân trước Bách Thảo Đường, nữ tiên gia cúi xuống căn dặn Lăng Tiểu Ngư.

"Sư phụ tỷ tính tình hơi cổ quái, xưa giờ không thích bị người ta đụng chạm, nhất là nam nhân. Mặc dù đệ còn nhỏ, chưa được tính chân chính nam nhân nhưng bản chất cũng chẳng sai biệt. Thế nên nếu đệ đụng chạm sư phụ tỷ, người rất có thể sẽ tức giận đấy".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lần Đầu Gặp Gỡ

Động chạm mà cũng tức giận sao? Lăng Tiểu Ngư thầm hô quái lạ, nội tâm đối với vị thần tiên sư phụ kia càng thêm e ngại vài phần. Nó hướng nữ tiên gia gật đầu: "Thần tiên tỷ tỷ yên tâm, Tiểu Ngư sẽ không đụng vào người thần tiên sư phụ đâu".

"Ừm, nhớ là không được đụng đấy".

Dặn dò kỹ lưỡng đâu đó xong, nữ tiên gia lúc này mới nắm tay Lăng Tiểu Ngư dắt vào Bách Thảo Đường. Men theo những bức tường dày đặc, nàng đưa nó đến khu phía đông, tại gian phòng rộng nhất.

Nhìn cánh cửa mở toang trước mặt, nữ tiên gia hơi chần chừ rồi cũng nhấc chân tiến vào bên trong.

...

Căn phòng khá bề bộn, dấu vết thảo mộc vương đọng khắp nơi. Trong không khí mùi thuốc phiêu tán, nồng nàn khó ngửi...

Nữ tiên gia tạm buông tay Lăng Tiểu Ngư ra, một mình bước lại chỗ lò luyện đan, thoáng kiểm tra rồi tự mình lẩm bẩm: "Mặc dù địa hoả đã tắt nhưng đan dược bên trong lò vẫn còn, chứng tỏ vừa luyện thành chưa lâu, còn đang chờ để ổn định...".

"Sư phụ hẳn là chỉ quanh quẩn đâu đây thôi".

Nghĩ vậy, nữ tiên gia mới đi lại chỗ Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư, đệ tạm thời đứng ở đây chờ, để tỷ đi tìm sư phụ".

"Vâng." - Lăng Tiểu Ngư nhu thuận nghe theo - "Thần tiên tỷ tỷ cứ đi đi, đệ sẽ đợi ở đây".

"Nhớ là không được chạy lung tung đấy".

...

Nữ tiên gia vừa đi chưa lâu thì từ phía ngoài Bách Thảo Đường, một thân ảnh xuất hiện. Đó là một cô bé trạc tuổi Lăng Tiểu Ngư, khoảng tầm sáu, bảy, mặc một bộ đồ màu tím kiểu cách tinh tế, phức tạp. Nhất là ở phần tay áo. Chỗ đó, vải được cắt xẻ, may vá rất kỳ công, thoạt nhìn cứ ngỡ là những bông hoa chen chúc mà bện thành.

Y phục là vậy, bằng xét dung mạo...

Mắt to, mi rậm, chân mày đen bóng trong khi chiếc mũi lại thon gọn, miệng xinh be bé, hai má bầu bĩnh,..., khuôn mặt cô bé, nó quả tinh xảo vô cùng. Tư sắc rành rành thuộc hàng mỹ nhân, ngàn người chưa chắc được một. Tương lai lớn lên, mười mươi là bậc hồng nhan khuynh thành khuynh quốc, mị hoặc thế gian...

Một thân tử y tinh kỳ, trâm hoa cài tóc, cô bé nọ đều đều đưa chân cất bước, vậy mà lại hướng thẳng đến gian phòng phía đông - nơi Lăng Tiểu Ngư còn đang đứng đợi.

Và thế là chẳng bao lâu sau, hai đứa trẻ chính thức chạm mặt nhau.

"Chào ngươi." Đứng đợi bên trong phòng, Lăng Tiểu Ngư nghe tiếng bước chân liền quay đầu nhìn, chừng xem rõ hình dáng đối phương thì nhẹ gật, lên tiếng chào hỏi.

Mặc dù thái độ của Lăng Tiểu Ngư nó rất lịch sự nhưng những gì nhận được thì lại có vẻ không được thân thiện là bao. Cô bé mặc tử y kia đã chẳng hề đáp lại. Thay vì hồi đáp thì cô bé nhấc chân áp sát, bước quanh người nó một vòng, vừa đi vừa soi mói. Tận đến khi Lăng Tiểu Ngư nó nhột nhạt sắp không nhịn được nữa thì cô bé mới mở miệng:

"Tiểu tử, ngươi là ai?".

...

Lăng Tiểu Ngư cảm thấy rất ngoài ý muốn, thậm chí nếu bảo ngạc nhiên thì cũng chả sai đằng nào.

"Tiểu tử", cô bé kia đã vừa mới gọi nó như vậy. Từ trước đến giờ chưa từng có ai gọi nó bằng cái danh tự ấy cả. Nghe thật có phần trái tai...

Gạt đi một chút khó chịu trong lòng, Lăng Tiểu Ngư vẫn rất phải phép mà hồi âm: "Ta không phải "tiểu tử", tên ta là Lăng Tiểu Ngư".

"Lăng Tiểu Ngư? Con cá nhỏ?".

Nơi đối diện, cô bé chớp chớp đôi mắt, tiếp tục truy vấn: "Vậy nói ta nghe xem, tiểu tử ngươi sao lại vào được đây? Nhìn cách ăn mặc của ngươi thì rõ ràng đâu phải đệ tử Thiên Kiếm Môn ta...".

"Ta... ta ở dưới núi. Hôm nay theo thần tiên tỷ tỷ tới tìm thần tiên sư phụ cầu dược để chữa bệnh cho Yến cô cô. Còn nữa, ta cũng không phải "tiểu tử", ta là Lăng Tiểu Ngư".

"Cầu dược? Tiểu tử ngươi muốn cầu dược gì? Thần tiên tỷ tỷ mà ngươi nói lại là ai?".

Cô bé mặc tử y lại hỏi, danh tự "tiểu tử" như cũ vẫn được dùng, xem ra đối với lời đính chính của Lăng Tiểu Ngư vốn chẳng chút nào để ý.

Trước sự thờ ơ cộng thêm phong thái kẻ cả nọ của cô bé, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn lễ phép cũng khó lòng kiên trì nổi. Nó dứt khoát quay mặt đi, chả buồn hồi đáp.

Thấy thế, cô bé mặc tử y lập tức chau mày: "Ê tiểu tử, ta đang hỏi ngươi đấy".

"Tiểu tử, bộ ngươi điếc rồi hả?".

"Tiểu tử...".

Lần thứ ba, những tưởng Lăng Tiểu Ngư sẽ tiếp tục im lặng thì không, nó đã phản ứng, trước cả khi câu nói của ai kia kịp hoàn thành.

"Ta là Lăng Tiểu Ngư, không phải "tiểu tử". Ta không thích ngươi, không muốn nói chuyện với ngươi".

Liên tiếp là "không" và "không", biểu cảm thì hiển nhiên là khó chịu.

Thoải mái làm sao được khi mà người ta cứ ra vẻ bề trên, chẳng lý gì đến lời đính chính của Lăng Tiểu Ngư nó? Phải chi đối phương lớn hơn nó thì cũng đành, đằng này... Lăng Tiểu Ngư nó âm thầm so sánh qua rồi, chiều cao giữa đôi bên chỉ chênh nhau tầm một gang tay là cùng.

Một câu "tiểu tử", hai câu "tiểu tử"... Tên nó là Lăng Tiểu Ngư mà...

Lăng Tiểu Ngư đã nảy sinh bực bội, không còn nguyện cùng cô bé xinh đẹp kia nói chuyện nữa. Có điều... cũng chỉ là một phía, mỗi mình nó. Trong khi ở đây, kẻ có quyền định đoạt vốn chưa bao giờ là nó cả.

Hai má phồng lên, cô bé mặc tử y làm mặt lạnh: "Tiểu tử, ngươi đây là đang tỏ thái độ với ta?".

Lăng Tiểu Ngư không đáp, coi như đồng tình.

Khuôn mặt cô bé lại càng âm trầm hơn trước: "Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, khôn hồn thì mau trả lời ta, bằng không chớ trách!".

Đe doạ ta sao? Lăng Tiểu Ngư xem thường. Đối phương dù có cao hơn nó một chút nhưng chung quy vẫn là nữ nhi, khí lực lại đáng bao nhiêu? Tin tưởng dẫu cho bị đánh cũng chẳng đau gì mấy.

Lăng Tiểu Ngư, nó đã nghĩ như vậy. Tuy nhiên, nó sai rồi. Tâm trí của Lăng Tiểu Ngư nó quá đơn thuần. Ở chỗ này đâu phải Đào Hoa thôn, một đứa trẻ ở đây há lại chỉ đơn giản như trong nhận thức của nó.

Thực tế đã vừa mới chứng minh điều đó. Theo sau cái híp mắt, hừ khẽ của cô bé mặc tử y, bàn tay nhỏ nhắn cũng lập tức hợp thành nắm đấm, hướng mặt Lăng Tiểu Ngư đánh tới.

Chỉ nghe "Bình" một tiếng, cả người Lăng Tiểu Ngư đã bị đánh bay, ngã chổng vó trên nền nhà.

"Ui da...".

Lăng Tiểu Ngư đau đớn hô lên. Nó lồm cồm bò dậy, đứng thẳng thì dùng tay giữ lấy chiếc mũi hiện đã chảy máu, trố mắt nhìn kẻ nơi đối diện.

Nó hơi sốc. Một đấm vừa rồi thực là mạnh lắm. Có nghĩ thế nào nó cũng không tưởng tượng nổi bàn tay nhỏ nhắn kia lại phát ra được lực đạo lớn tới nhường ấy.

"Thế nào tiểu tử? Đòn vừa rồi mới chỉ là cảnh cáo. Biết điều thì mau mau trả lời câu hỏi của ta".

"Ngươi... ngươi...".

Kinh ngạc qua đi, Lăng Tiểu Ngư trông thấy kẻ đánh mình chẳng những không chút nào ăn năn áy náy mà còn hống hách uy hiếp thì trong lòng tức giận, ngón tay run run, chỉ mãi mới thốt ra được một câu trọn vẹn: "Ngươi đánh ta?!".

Phía bên kia, cô bé mặc tử y nghe xong, suýt tí thì té ngửa. Từ nãy giờ, chứng kiến Lăng Tiểu Ngư phùng mang trợn má, cô bé cứ ngỡ nó phải bật ra

những lời mạnh bạo, thậm chí là thô tục luôn kia. Ai mà ngờ...

"Ngươi đánh ta?!", đây là tất cả những gì mà nó muốn nói đấy ư?

Hai con mắt đen láy to tròn chớp chớp, cô bé nhìn Lăng Tiểu Ngư như nhìn một thằng ngốc, hỏi lại: "Vừa nãy không phải đánh thì chả nhẽ ta đây giúp ngươi phủi bụi?".

Mặc kệ ai kia có nghe lọt tai hay không, cô bé tiếp tục: "Tiểu tử, ngươi đừng có lề mề nữa. Mau trả lời ta xem nào. Ngươi tới đây muốn cầu dược gì? Là ai đưa ngươi tới?".

Giận còn chưa tan, lại thấy đối phương ngang ngược quá thể, Lăng Tiểu Ngư nhất quyết từ chối: "Ta cứ không nói đấy!".

"Không muốn trả lời?" - Cô bé mặc tử y động thân di chuyển lên phía trước, vừa đi vừa nói - "Tiểu tử, ngươi chắc chứ?".

"Hừ, ta sẽ không...".

"Binh!".

Lời trong miệng Lăng Tiểu Ngư chỉ mới thốt ra được một nửa thì mặt đã liền bị bàn tay, hay đúng hơn là nắm tay nhỏ nhắn của người đánh lên. Lực đạo so với trước có tăng không giảm.

Lần thứ hai phải lồm cồm bò dậy, Lăng Tiểu Ngư nghẹn khuất đến đỏ hồng cả mang tai. Nó thở hổn hển, chân gấp gáp tiến về phía kẻ đã vừa ra tay đánh mình.

Xem bộ dạng hung hăng của nó, cô bé mặc tử y thầm hô thú vị, mặt kênh lên: "Thế nào? Ngươi muốn đánh ta?".

"Mặc dù... mặc dù Yến cô cô nói ta là nam nhi, không được đánh nữ nhi. Nhưng mà nếu ngươi còn vô cớ đánh ta lần nữa thì ta... thì ta sẽ đánh trả đấy!".

"Ồ, thật không?".

Thanh âm vừa dứt, cô bé đã liền động thủ. Động tác kia, nó nhanh tới nỗi Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp làm ra phản ứng gì thì đã bị đánh trúng, té chổng gọng ra sau.

...

"Ngươi... ngươi... ngươi lại đánh ta?!".

"Ừ, ta đánh ngươi đấy. Tiểu tử ngươi làm gì được ta?".

"Ta... ta...".

"Ngươi giơ tay giơ chân như vậy, đây là muốn động thủ sao?".

Cô bé mặc tử y chẳng những không chút e sợ mà còn thản nhiên chìa mặt ra khiêu khích: "Đây. Mặt ta này, tiểu tử ngươi ngon thì đánh đi".

Trước sự kiêu căng ngang tàng của cô bé, Lăng Tiểu Ngư gần như điên tiết lên. Nó siết tay thành nắm, run run đưa về trước, chỉ là để mãi cũng chưa thấy phát lực đánh ra.

"Cái tên tiểu tử này thật là... Đã bị ức hiếp tới nhường này rồi mà còn không chịu đánh trả...".

"Hừ, để ta xem ngươi chịu đựng được đến đâu".

Quyết liền làm, cô bé mặc tử y lần thứ tư di chuyển cánh tay...

"Binh!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9: Cổ Quái, Vô Sỉ

"Sư phụ đừng a!".

Cùng thời điểm khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư phải nếm chịu cú đấm thứ tư thì từ ngoài cửa phòng, một tiếng hô hoán cất lên. Chủ nhân chả ai xa lạ, đích xác nữ tiên gia đã vừa rời đi ban nãy.

Bằng tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt nàng đã liền có mặt bên trong căn phòng, dùng tay đỡ lấy Lăng Tiểu Ngư đang sắp ngã xuống. Trông thấy khuôn mặt nó bắt đầu sưng phù, quanh mũi vương đọng vết máu, hai mắt lại lim dim lờ đờ thì dạ nàng bỗng chợt xót xa: "Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Đệ sao rồi...".

Nằm trong lòng nữ tiên gia, mũi ngửi được mùi hương thoang thoảng, tai nghe được thanh âm lo lắng của nàng, Lăng Tiểu Ngư cố đem mắt mở ra, rồi gượng dậy.

"Thần tiên tỷ tỷ...".

"Ừ, tỷ đây! Tiểu Ngư, đệ cảm thấy trong người ra sao? Có đau chỗ nào không?".

Đau? Lăng Tiểu Ngư mới đầu còn chưa để ý, nhưng là bây giờ, sau khi nghe nữ tiên gia nhắc đến thì liền cảm nhận được ngay. Chiếc mũi, hai má, cái trán, rồi thêm cả cái mông nữa, hầu như tất cả đều đang ê ẩm đau nhức. Nhớ tới nguyên do, nó bất giác sụt sùi.

Kiên cường mấy thì xét cho cùng Lăng Tiểu Ngư nó vẫn chỉ là một đứa bé sáu tuổi, trước sau liên tục bị người ức hiếp, đánh đập, uất ức thương cảm làm sao chẳng có?

Ấy vậy mà kẻ đã ra tay đánh nó, đối phương lại không hề áy náy ăn năn một tí nào. Trái với dáng vẻ quan tâm, lo lắng của nữ tiên gia vừa mới trở về, cô bé liếc nhìn Lăng Tiểu Ngư hiện đã rươm rướm nước mắt, bĩu môi: "Mới đánh có mấy cái đã khóc rồi...".

"Thần tiên tỷ tỷ...".

Bị "hung thủ" khinh bỉ, Lăng Tiểu Ngư càng thêm nghẹn khuất, hướng nữ tiên gia kêu gọi, thần tình rất đỗi trông mong.

Nó đây là muốn nhờ nữ tiên gia giúp mình đòi lại công đạo. Khi nãy, do bất ngờ bị đánh, tâm trí hơi loạn nên nó đã không hề nghe được thanh âm hô hoán "sư phụ" của nàng. Nói cách khác, đến giờ nó vẫn còn chưa biết kẻ đã ra tay đánh mình vốn chả phải "cô bé" cái gì.

Có điều, sự u mê này rất nhanh đã liền sáng tỏ.

Tay ôm Lăng Tiểu Ngư, nữ tiên gia quay sang nhìn "cô bé" mặc tử y, muốn trách lại không dám trách, chỉ đành bày ra gương mặt nhăn nhó mà rằng: "Sư phụ, người tại sao lại xuất thủ với Tiểu Ngư? Đệ ấy mới chỉ là một đứa trẻ...".

"Nó nhỏ là việc của nó, ta đánh là chuyện của ta, có can hệ gì đâu".

Nhận được câu trả lời có phần vô sỉ nọ, nữ tiên gia âm thầm cắn môi: "Nhưng mà sư phụ người là đại nhân, thân phận cao vời, ra tay với một đứa bé thì quá khó coi".

"Mộng Kiều, ngươi cũng không thể nói như vậy được."

"Cô bé" mặc tử y, cũng chính là Lăng Thanh Trúc - sư phụ của nữ tiên gia Mộng Kiều, đồng thời là phong chủ Trúc Kiếm Phong - chẳng cho là đúng. Nàng dùng ngón tay bé xíu chỉ vào mình, biện minh: "Ngươi nhìn ta xem, có cao hơn tiểu tử nó bao nhiêu đâu? Lúc trước ta có thể là đại nhân thật, nhưng còn bây giờ thì ta đây chỉ là "tiểu nhân" thôi a".

Bản thân đã nói tới như vậy rồi mà sư phụ vẫn mặt dày mày dạn, nghiễm nhiên tự cho mình phải, nữ tiên gia Mộng Kiều đành bất lực câm nín.

Nàng còn biết làm gì hơn đây? Vị sư phụ kia của nàng xưa giờ đều luôn là cổ quái như vậy, ngay đến chưởng môn và các vị phong chủ khác còn nhiều phen đau đầu, nghẹn khuất thì Mộng Kiều nàng đây lại tính gì?

Một chút kháng nghị vừa loé lên đã chóng lụi tàn, Mộng Kiều quay mặt đi, lấy từ túi trữ vật ra một lọ thuốc nhỏ rồi đem thoa lên mặt đứa trẻ đáng thương hiện còn đang ngơ ngác nằm ở trong lòng.

Một lúc sau...

Lăng Tiểu Ngư đã lấy lại phần nào bình tĩnh, không còn ngây người như trước nữa. Dù vậy, trong đầu nó, khúc mắc thì vẫn cứ vấn vương như cũ. Nó chưa thể tiếp nhận được. Thân phận cao vời của "cô bé" mặc tử y kia thực là quá khác xa so với diện mạo rồi.

Đứng sát bên chân Mộng Kiều, nó nhẹ kéo vạt áo nàng, hỏi nhỏ: "Thần tiên tỷ tỷ, đó thật là thần tiên sư phụ sao?".

Mộng Kiều khẽ liếc nhìn một thân tử y đang ngồi trầm ngâm trên ghế, đáp lại: "Tiểu Ngư, là sư phụ tỷ đấy".

"Nhưng mà... thần tiên sư phụ sao lại nhỏ như vậy?".

Lăng Tiểu Ngư nó thật tình là không hiểu được. Vốn trong suy nghĩ của nó, thần tiên sư phụ phải có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, phiêu dật xuất trần, tuổi

tác nếu chẳng là lão nhân tóc bạc thì chí ít cũng ngang ngửa Dương đại thúc hoặc Dương đại thẩm. Vậy mà thực tế...

Vị thần tiên sư phụ này chỉ cao hơn nó một gang tay, mặt thì non choẹt, nói năng lại ngang ngược, còn tùy tiện đánh người...

Đây chính là lão tiên gia đạo thuật cao thâm đó ư?

Lăng Tiểu Ngư thủy chung vẫn vô phương tiếp nhận.

Ngặt nỗi, nó không nguyện thì lại thế nào? Ở đây, Trúc Kiếm Phong này, kẻ có quyền định đoạt vốn đâu phải nó. Lăng Thanh Trúc - người đã ra tay hành hung nó - mới là chủ nhân chân chính.

An vị trên chiếc ghế mà chân còn cao hơn cả chân mình một đoạn, Lăng Thanh Trúc hé môi, nói: "Tiểu tử ngươi thì biết cái gì. Đạo thuật tiên gia há là thứ ngươi có thể tưởng tượng ra đến?".

"Hình dáng của ta đây là bởi do tu luyện đạo thuật, hiện đang trong giai đoạn cải lão hoàn đồng nên mới như vầy, hiểu chưa?".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong, thành thật lắc đầu: "Chưa hiểu".

Đối với câu trả lời quá đỗi thành thật này của Lăng Tiểu Ngư nó, Lăng Thanh Trúc liền trợn mắt, doạ cho nó phải nép mình vào đôi chân thon dài của Mộng Kiều.

"Sư phụ, Tiểu Ngư vẫn còn nhỏ...".

Trước sự bênh vực của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc hừ khẽ một tiếng. Nàng tạm cho qua, sắc mặt dần hoà hoãn lại.

"Mộng Kiều, những lời ngươi vừa mới kể, toàn bộ đều là sự thật chứ?".

"Bẩm sư phụ, đệ tử tuyệt không dám có nửa câu lừa dối".

Mộng Kiều thoáng cúi nhìn đứa trẻ đang còn bám víu chân mình, ngẩng lên thì tiếp: "Sư phụ, gia cảnh của Tiểu Ngư đệ thực rất đáng thương. Phụ mẫu sớm mất, nay thân nhân duy nhất là cô cô của mình lại bỗng mắc bệnh trầm kha... Sư phụ, cầu xin người rủ lòng từ bi ra tay cứu chữa".

Lăng Thanh Trúc chưa vội hồi âm. Thay vì trả lời đệ tử của mình thì nàng dời mắt ngó qua Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu tử, lý do ngươi lên núi không phải là để cầu xin ta ư? Từ nãy giờ ta vẫn chưa thấy ngươi có hành động gì gọi là cầu xin hết a".

Lăng Tiểu Ngư nghe Lăng Thanh Trúc nói vậy thì cõi lòng khó nghĩ, ngước lên nhìn Mộng Kiều, thấy nàng gật đầu ra hiệu bảo làm theo, lúc này mới chịu buông tay thôi bám víu. Nó đứng đấy, cúi mặt thầm nghĩ: "Mặc dù thần tiên sư phụ rất nhỏ, chỉ cao hơn ta một cái đầu nhưng cũng là thần tiên sư phụ. Thần tiên tỷ tỷ cũng đã xác nhận rồi...".

"Yến cô cô ở dưới núi còn đang chờ cứu chữa. Ta không được làm thần tiên sư phụ tức giận, phải cầu dược trước...".

Nội tâm đã thông suốt, Lăng Tiểu Ngư tạm gạt đi vướng mắc, khụy gối quỳ xuống, dập đầu cầu xin: "Thần tiên sư phụ, Yến cô cô con bệnh tình rất nặng. Tiểu Ngư khẩn xin thần tiên sư phụ hãy cứu Yến cô cô con...".

Như sợ còn chưa đủ, nó bồi thêm: "Thần tiên sư phụ, người cứu Yến cô cô con đi. Chỉ cần người cứu Yến cô cô thì Tiểu Ngư sẽ để cho người đánh, tuyệt đối sẽ không đánh lại đâu".

"Khì...".

Trên ghế cao, Lăng Thanh Trúc nghe qua mấy lời vụng dại chân thành ấy thì nhất thời khó nhịn hé môi bật cười. Mặt nồng đậm tiếu ý, nàng hỏi: "Tiểu tử, ngươi chắc chứ? Ta muốn đánh bao nhiêu cũng được?".

"Vâ...".

Lăng Tiểu Ngư vốn định đáp "Vâng", nhưng nghĩ lại tình cảnh ban nãy, nhớ đến bốn cú đấm kia thì liền đem lời muốn nói nuốt ngược trở vào. Lực đạo của mấy cú đấm mà nó đã nếm qua... thật là lớn lắm.

Bộ dạng e ngại, Lăng Tiểu Ngư nuốt xuống một ngụm nước bọt, rụt đầu nói: "Thần tiên sư phụ, hay là thần tiên sư phụ đánh vài cái thôi được không?".

Cố nhịn cười, Lăng Thanh Trúc làm mặt lạnh: "Sao? Ngươi cho ta đánh nhưng lại đặt ra giới hạn?".

"Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư...".

"Đừng nhiều lời." - Lăng Thanh Trúc vung tay cắt ngang - "Tiểu tử ngươi nếu muốn ta cứu người thì phải chấp nhận hi sinh, để ta đánh đập thoả thích. Dù sao ta trông mặt tiểu tử ngươi cũng rất khó ưa, đánh rất có cảm giác".

Chứng kiến đối phương một bộ hung ác, Lăng Tiểu Ngư hơi sợ, lần thứ hai ngước nhìn Mộng Kiều.

"Thần tiên tỷ tỷ...".

Được nó cầu cứu, Mộng Kiều bất nhẫn, lấy can đảm lên tiếng: "Sư phụ...".

"Mộng Kiều, không phải chuyện của ngươi".

Thế là xong, lời chưa kịp ra khỏi miệng đành phải đem nuốt ngược trở vào. Mộng Kiều, nàng không giúp được. Định đoạt của ân sư, Mộng Kiều nàng thân là đệ tử, làm sao dám trái?

"Sư phụ sao lại như thế chứ... Tiểu Ngư chỉ là một đứa bé, vậy mà sư phụ lại còn làm khó dễ...".

"Đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, thân phận cao vời, sư phụ cư xử như vầy lẽ nào không thấy khó coi...".

Đối với sư phụ mình, Mộng Kiều thật tình là vô pháp lý giải. Nàng chẳng tài nào hiểu nổi tại sao một bậc trưởng bối đạo hạnh cao thâm, tuổi tác đã tính bằng hàng thế kỷ như sư phụ mà bản tính lại "tục" đến thế kia.

"Vô sỉ", hai chữ này đôi khi thậm chí còn chưa đủ để hình dung về sư phụ nàng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lừa Người

Mộng Kiều có lòng nhưng lại không đủ sức, chỉ đành đứng ngoài cuộc, làm một khán giả bất đắc dĩ nhìn Lăng Tiểu Ngư bị ân sư dắt mũi kéo đi.

Phải. Lăng Tiểu Ngư, nó đã thoả hiệp rồi. Tuy rằng nội tâm e sợ, rất không nguyện ý nhưng vì Yến cô cô của mình, nó rốt cuộc gật đầu chấp nhận, chịu để cho Lăng Thanh Trúc tùy nghi đánh đập.

Có được thắng lợi, Lăng Thanh Trúc dĩ nhiên là cảm thấy vui vẻ. Mặt mày thư thái, nàng ra vẻ đại nhân đại lượng, phẩy tay bảo với Lăng Tiểu Ngư hiện còn đang quỳ bên dưới: "Được rồi, tiểu tử ngươi đứng lên đi".

Nói đoạn, nàng quay sang Mộng Kiều, hỏi: "Mộng Kiều, Yến cô cô của tên tiểu tử ngu ngốc này còn cầm cự được bao lâu nữa?".

"Bẩm sư phụ, trước lúc hồi sơn môn đệ tử đã cho nàng ấy dùng qua linh thủy, trong dăm ba ngày bệnh tình hẳn sẽ không nặng thêm".

"Dăm ba ngày à...".

Lăng Thanh Trúc chẳng mất quá nhiều thời gian để nghĩ ngợi; từ giới chỉ đeo trên tay, nàng xuất ra một chiếc lọ nhỏ màu trắng ngà, trút hai viên đan dược, đưa qua: "Mộng Kiều, cầm lấy".

Tiếp nhận linh đan xong, Mộng Kiều thoáng quan sát, hơi nghi hoặc: "Sư phụ, đây là...?".

"Thuốc này trong lúc rỗi rãi ta tùy tiện luyện chế, chưa có đặt tên".

Vẫn cái giọng trẻ thơ, phong thái người lớn, Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Ừm, công dụng thì cũng không tệ lắm đâu. Ngươi đem cho Yến cô cô của tên tiểu tử này phục dụng, bảo đảm trong vòng một tháng dư sẽ vẫn bình an vô sự".

Mộng Kiều sau khi nghe hết, tâm trạng vui mừng liền mất sạch. Mới rồi trông thấy Lăng Thanh Trúc xuất ra đan dược, nàng cứ ngỡ ân sư đã chịu mở lòng từ bi mà cứu chữa kia. Ai dè đâu...

Một tháng. Chỉ có một tháng... Sư phụ nàng đây vốn còn chưa muốn ra tay.

Nhưng... tại sao chứ? Bệnh trầm kha của phàm nhân thế tục, đối với người nào có khó khăn gì lắm đâu, chữa trị bất quá một cái nhấc tay thôi mà...

Thần tình nhăn nhó khó coi, Mộng Kiều đang tính mở miệng thì phía bên kia, trên ghế, Lăng Thanh Trúc đã đi trước một bước, ra dấu cắt ngang: "Ngươi đừng có đòi hỏi. Ta nói một là một, hai là hai. Ngươi nếu còn xin xỏ, nài nỉ thì hai viên đan dược kia ta cũng sẽ đem thu hồi luôn đấy".

Dứt câu, nàng dời qua Lăng Tiểu Ngư đang còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện, bảo: "Tiểu tử, muốn ta triệt để đem Yến cô cô ngươi cứu chữa, ngoại trừ giao cái bản mặt đần độn khó ưa của ngươi cho ta tùy nghi đánh đập thì ngươi phải đáp ứng ta thêm một việc nữa".

Cái hiểu cái không, Lăng Tiểu Ngư ngây ngô hỏi lại: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư phải làm gì nữa thì người mới chịu cứu Yến cô cô?".

Trong lòng vốn dĩ đã thầm tính sẵn, Lăng Thanh Trúc lập tức nói ra: "Tiểu tử ngươi chẳng phải sở hữu mộc hệ linh căn đó sao...".

"Một tháng sau chính là lúc tất cả đệ tử được phái đi tuyển trạch môn đồ trở về, chừng ấy tại bản môn sẽ diễn ra một đợt tổng khảo thí. Cuộc thi bao gồm hai phần: phần thứ nhất là giám định tư chất trên Trắc Thí Đài, còn phần thứ hai là bước qua Thiên Tâm Kiều...".

"Trắc Thí Đài kia thì coi như cho qua, với cấp bậc linh căn trung phẩm của ngươi, muốn được chú ý cơ bản là chuyện viễn vông. Nhưng ở phần thi thứ hai...".

Nói tới đây, khoé môi Lăng Thanh Trúc bỗng nhếch lên một cách gian tà, mặt đầy hàm ý.

Trông thấy nàng như thế, Mộng Kiều đứng ở bên này không tránh khỏi lo lắng. Bình thường, mỗi lần sư phụ nàng để lộ ra bộ dạng tươi cười đó thì mười mươi là trong lòng đang có chủ ý xấu...

"Sư phụ lão nhân gia lại đang tính làm gì Tiểu Ngư đệ đây? Lẽ nào muốn bắt đệ ấy...".

Mang theo suy đoán, Mộng Kiều liếc nhìn ân sư, bất an chờ nghe tiếp.

Lăng Thanh Trúc cũng chẳng để nàng phải đợi chờ quá lâu, vài giây bất quá liền đưa ra đáp án. Tiếu ý đã thu, nàng điềm nhiên hướng Lăng Tiểu Ngư, thanh âm non nớt nhưng rành mạch: "Tiểu tử, ở phần thi thứ hai, bước qua Thiên Tâm Kiều kia, nếu như ngươi có thể đi đến được tấm ván thứ mười tám, như vậy ta sẽ lập tức hạ sơn, tự tay cứu chữa cho Yến cô cô ngươi".

"Sư phụ, việc này...".

"Mộng Kiều, không phải chuyện của ngươi".

"Nhưng mà sư phụ...".

"Nói thêm một chữ ta sẽ lập tức đem nó đuổi khỏi sơn môn!".

Trước sự uy hiếp của ân sư, Mộng Kiều đành phải im lặng, dẫu cho nội tâm đang vô cùng bất nhẫn, thấy rất tội cho đứa trẻ bên cạnh mình.

Đối với Thiên Tâm Kiều Mộng Kiều nàng không xa lạ gì. Cách đây hai mươi năm, chính nàng cũng đã từng bước lên một lần. Lúc đó nàng đi qua được hai mươi trong tổng số ba mươi tấm ván, cuối cùng trở thành đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong.

Nhưng... đó là nàng, một người sở hữu linh căn cấp bậc thượng phẩm. Lăng Tiểu Ngư lại khác, linh căn của nó bất quá chỉ thuộc hàng trung phẩm mà thôi. Tuy nói ý chí, nghị lực cũng có ảnh hưởng nhất định tới Thiên Tâm Kiều, thế nhưng trọng yếu nhất thì vẫn là phẩm cấp linh căn.

Bản thân Thiên Tâm Kiều có chứa đựng huyền cơ, trên mỗi một tấm ván đều hàm ẩn lực lượng khác thường. Người bước qua nó, tùy vào tư chất cao - thấp mà quyết định quãng đường đi được. Thông thường, kẻ sở hữu linh căn hạ phẩm tối đa có thể đi đến tấm ván thứ sáu, linh căn trung phẩm thì đến được tấm ván thứ mười hai, thượng phẩm là mười tám, cực phẩm hai mươi bốn, cuối cùng thiên phẩm là ba mươi.

Ngoại lệ tất nhiên đôi khi cũng có, nhưng là rất hiếm. Ví như Mộng Kiều nàng, một kẻ sở hữu linh căn thượng phẩm lại vượt qua giới hạn con số mười tám, tiến thêm hai bậc, đặt chân ở tấm ván thứ hai mươi trên Thiên Tâm Kiều, xét ra thì trăm người chưa chắc được một.

Còn nhớ năm đó, chỉ hai bậc tăng thêm kia thôi đã liền khiến cho Mộng Kiều nàng ngã quỵ, thần trí suýt tí thì sụp đổ, mức độ khó khăn lớn đến nhường nào có thể nghĩ. Ấy vậy mà...

Sư phụ nàng, người lại ra điều kiện, bảo Lăng Tiểu Ngư phải đi tới tấm ván thứ mười tám...

Phải biết phẩm cấp linh căn của Lăng Tiểu Ngư chỉ là trung phẩm, cho dù tâm chí kiên định đến đâu cũng tuyệt đối không thể nào vượt qua giới hạn tận sáu bậc. Mười tám tấm ván của Thiên Tâm Kiều với nó vốn dĩ là hoa trong kính, là trăng trong nước, mơ mộng hão huyền mà thôi...

Đưa ra một điều kiện bất khả thi hành, sư phụ người đây là muốn làm gì? Có dụng ý gì?

"Lẽ nào sư phụ ngay từ đầu đã...".

Nghĩ tới điều tồi tệ, trong lòng Mộng Kiều càng thêm day dứt, rối ren...

Chỉ là... nào có ai quan tâm...

Trên ghế, trong bộ tử y tinh kỳ, quý phái, Lăng Thanh Trúc nhìn đứa trẻ trước mặt, hỏi: "Tiểu tử, sao hả? Mười tám tấm ván của Thiên Tâm Kiều, ngươi có đi nổi không?".

"Mười tám tấm ván..." - Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, vừa đếm ngón tay vừa âm thầm nghĩ ngợi - "... Mặc dù ở trong thôn không có cầu nhưng lúc trước Yến cô cô đã cõng ta lên núi hái thuốc, đã từng thấy một cây cầu rồi. Mười tám tấm ván cũng không nhiều...".

Lăng Tiểu Ngư cảm thấy điều kiện của vị thần tiên sư phụ đang ngồi nơi đối diện vừa đưa ra cũng chả khó khăn gì lắm thì nội tâm liền nhẹ nhõm. Dù vậy,

nhớ đến thái độ của Mộng Kiều, nó hơi vướng mắc, cẩn thận hướng nàng hỏi lại: "Thần tiên tỷ tỷ, Thiên Tâm Kiều kia có khó đi không? Những tấm ván có bị mục, có cách quá xa không?".

"Tiểu tử ngươi không cần lo".

Mộng Kiều còn chưa kịp hé môi thì tiếng Lăng Thanh Trúc đã cất lên. Nàng rất "hảo tâm" mô tả hình dáng Thiên Tâm Kiều cho Lăng Tiểu Ngư nghe, đồng thời cũng lặng lẽ truyền âm cho đệ tử mình, đại ý bảo phải phối hợp. Lẽ dĩ nhiên, kèm theo căn dặn còn có một vài lời y hiếp nữa.

Trước sự doạ dẫm của ân sư, Mộng Kiều gan đâu dám trái, bất đắc dĩ đành phải nghe theo, gật gù đồng thuận với ý kiến cho rằng Thiên Tâm Kiều tuy hơi trắc trở nhưng chỉ cần nỗ lực hết mình thì sẽ vượt qua...

Tâm trí đơn thuần, Lăng Tiểu Ngư nào xem thấu chân tướng thực hư, ngay khi nghe được mấy lời xác nhận gượng ép của Mộng Kiều thì liền tin tưởng, hướng Lăng Thanh Trúc kiên định nói ra: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư đồng ý với người. Tiểu Ngư sẽ đi qua hết mười tám tấm ván trên Thiên Tâm Kiều".

"Ừm, phải vậy chứ".

Lăng Thanh Trúc ngầm đắc ý, nở một nụ cười thân thiện: "Được rồi Tiểu Ngư, một tháng tới tiểu tử ngươi tạm thời cứ ở lại Trúc Kiếm Phong ta, chờ khảo thí xong ta sẽ đưa ngươi xuống núi rồi chữa trị luôn".

Lăng Tiểu Ngư chừng ngoài ý muốn, nghi hoặc vài giây thì lắc đầu từ chối: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư không muốn ở lại đây. Tiểu Ngư phải về chăm sóc cho Yến cô cô...".

"Cô cô ngươi sẽ chẳng việc gì đâu. Lát nữa Mộng Kiều sẽ mang đan dược của ta xuống cho nàng dùng".

"Nhưng mà...".

"Không nhưng nhị gì hết." - Lăng Thanh Trúc quyết đoán cắt lời - "Tiểu tử ngươi quên là đã hứa giao bản mặt đần độn của mình cho ta tùy nghi đánh đập rồi sao? Ngươi không ở đây thì ta làm sao đánh đập?".

"Được rồi, cứ quyết định như vậy. Kể từ hôm nay tiểu tử ngươi sẽ đi theo bên cạnh hầu hạ ta".

Và như thế, mọi thứ đã được định đoạt xong. Lăng Tiểu Ngư tất nhiên rất không nguyện, nhưng... ích gì chứ?

Ở đây là Trúc Kiếm Phong, phong chủ là Lăng Thanh Trúc. Lời của nàng thì ai dám trái?

Gặp phải một kẻ cổ quái như Lăng Thanh Trúc nàng, đời này của Lăng Tiểu Ngư nó mười mươi là đen đủi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Linh Căn Biến Dị

Chiều hôm đó...

Vẫn là núi Ngũ Đài, vẫn là Thiên Kiếm Môn, tuy nhiên vị trí, nó hiện đã không phải Trúc Kiếm Phong nữa rồi.

Chỗ này danh tự Mặc Kiếm Phong, xếp thứ ba trong năm chi phái của Thiên Kiếm Môn, sau Kim Kiếm Phong và Trúc Kiếm Phong.

Hậu sơn, bên ngoài Huyễn Tinh Động...

Khác với Huyền Âm Động của Lăng Thanh Trúc, Kim Quang động của Cơ Thành Tử hay Cửu Dương Động của Dịch Bất Dịch, Huyễn Tinh Động này có phần đặc biệt. Nó không được khai mở nơi vách núi, không nằm trên mặt đất mà ẩn bên dưới, sâu trong một hồ nước xanh biếc...

Thường nhật, quang cảnh xung quang Huyễn Tinh Động khá là vắng lặng. Quanh năm chỗ này, xuân hạ cũng tốt, thu đông cũng được, bốn mùa đều luôn hiếm người qua lại. Mười năm trở lại đây, thỉnh thoảng lui tới, tính ra cũng chỉ có mỗi Lệ Thắng Nam - đệ tử chân truyền thứ sáu của Lý Ngọc Thường - mà thôi.

Tuy nhiên hiện tại, ngoại lệ lần đầu tiên đã xuất hiện.

Hôm nay, kẻ đến diện kiến Lý Ngọc Thường, ngoài thân ảnh quen thuộc là Lệ Thắng Nam ra thì còn có thêm hai người khác nữa: Một thanh niên và một đứa bé gái.

Thanh niên này, hắn cũng chả ai xa lạ, đích thị Trương Khiêm - kẻ đã đồng hành cùng Mộng Kiều của Trúc Kiếm Phong hạ sơn tuyển trạch môn đồ cho môn phái.

Vốn theo lý, Trương Khiêm không thể nào trở về sơn môn sớm như vầy, bởi lẽ ngoài Đào Hoa thôn thì hắn và Mộng Kiều còn được phân công đi tới nhiều nơi khác nữa để kiểm tra linh căn. Sự hiện diện của hắn ở Huyễn Tinh Động lúc này, khỏi phải nghĩ, mười mươi là đã phát sinh sự tình ngoài ý muốn.

Thực tế thì... đúng là ngoài ý muốn thật. Nó xảy ra ở chính tại Đào Hoa thôn...

Nhớ lúc đó ở nhà trưởng thôn Trần Bình, sau khi Mộng Kiều rời đi, Trương Khiêm hắn đã lần lượt dùng trắc linh cầu để kiểm tra linh căn cho những đứa trẻ. Tổng cộng là hai mươi lăm đứa bao gồm cả trai lẫn gái...

Về phần kết quả...

Không được may mắn, toàn bộ hai mươi lăm đứa trẻ kia, lớn nhỏ đều giống như nhau, chẳng một đứa nào là sở hữu linh căn.

Đối với việc này, Trương Khiêm thực ra cũng không có bao nhiêu thất vọng. Linh căn xưa nay vốn vẫn luôn khan hiếm. Mộng Kiều đã từng bảo Lăng Tiểu Ngư rằng trăm người chưa chắc xuất ra một, nhưng đấy là con số đã được nàng cố tình sửa đổi nhằm tránh làm nó bị đả kích. Đúng thực mà nói thì phải là ngàn người chưa chắc xuất ra một...

Lúc đó, thời điểm kiểm tra xong cho hai mươi lăm đứa trẻ kia, Trương Khiêm liền lập tức dời gót, đang chuẩn bị đi đến nhà Lăng Tiểu Ngư để tìm Mộng Kiều thì bất chợt, hai cha con Dương Thanh Sơn xuất hiện cản đường, xin được trắc thí linh căn.

Bất ngờ bị làm gián đoạn bước chân, lại hay tin Mộng Kiều đã hồi sơn môn, Trương Khiêm đương nhiên là có chút không vui. Dù vậy, thân là đệ tử danh môn, lại là nhiệm vụ phải làm, thành ra cuối cùng hắn đã tiếp nhận, một lần nữa đem trắc linh cầu lấy ra.

Thoạt đầu, Trương Khiêm rất lơ đễnh, chỉ là tùy tiện làm một cách qua loa hời hợt. Nhưng rồi sau đó, hắn đã chẳng còn có thể thờ ơ được nữa. Dương Tiểu Ngọc, cô bé buộc hắn phải chăm chú đứng nhìn.

Không sai. Giống như Lăng Tiểu Ngư đã được Mộng Kiều đưa lên núi, cô bé cũng là người sở hữu linh căn. Phẩm cấp lại còn rất cao.

Nếu như của Lăng Tiểu Ngư là trung phẩm mộc hệ linh căn thì linh căn của Dương Tiểu Ngọc lại nằm ngoài năm loại thuộc tính ngũ hành cơ bản. Không phải kim, không phải mộc, thủy, hoả, hay thổ, thứ cô bé sở hữu là băng linh căn, một loại linh căn biến dị trong bộ ba băng - phong - lôi vô cùng hiếm gặp.

Nhưng, còn chưa hết. Băng linh căn của cô bé, nó đạt tới một trình độ cực kỳ kinh khủng. Trương Khiêm nhớ lúc kiểm tra, khi bàn tay cô bé đặt lên trắc linh cầu, thời gian còn chưa đến chục giây thì đã liền khiến trắc linh cầu nứt vỡ...

Hỏng đi một viên trắc linh cầu, nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng không phải nhỏ. Chí ít, nó sẽ làm Trương Khiêm hao tốn nhiều thời gian hơn để hoàn thành nhiệm vụ. Nhất là trong bối cảnh Mộng Kiều đã trở về sơn môn, chưa biết khi nào sẽ quay lại...

Theo lý, Trương Khiêm ít nhiều hẳn nên lo lắng. Nhưng thực tế, điều xảy ra lại hoàn toàn trái ngược. Trương Khiêm chẳng những không chút nào lo âu mà còn hết sức vui mừng phấn khởi. Mới nghe có phần quái lạ, tuy nhiên xét kỹ thì sẽ thấy nó rất đỗi bình thường, thoả đáng.

Từ xưa đến nay, linh căn vốn luôn khan hiếm, trong ngàn người xuất ra được một người đã tính nhiều. Linh căn bình thường đã vậy, bằng loại biến dị như của Dương Tiểu Ngọc, tỉ lệ lại càng thêm chênh lệch: mười vạn chưa ra nổi một.

Hàng trăm năm trở lại đây, trải qua hơn chục lần tuyển trạch môn đồ, Trương Khiêm nhớ không lầm thì bản phái chưa từng thu được một đệ tử sở hữu linh căn biến dị nào cả. Ấy vậy mà hôm nay, Trương Khiêm hắn chợt vô tình tìm được một người là Dương Tiểu Ngọc. Đáng nói, phẩm cấp linh căn của cô bé lại còn cao đến độ trắc linh cầu cũng vô pháp đo lường.

Cái này có ý nghĩa gì?

Thiên Kiếm Môn sắp thu được một vị thiên kiêu tư chất trác tuyệt!

Hỷ sự như vầy, Trương Khiêm hắn sao có thể không phấn khởi, không vui mừng cho được? Nên biết, hắn chính là người trắc thí, có công phát hiện ra viên minh châu Dương Tiểu Ngọc này đấy!

Đối với một đệ tử sở hữu biến dị linh căn, tư chất thuộc hàng thiên kiêu, tông môn chắc chắn sẽ rất xem trọng. Thân là người phát hiện, khỏi phải nghĩ, Trương Khiêm hắn nghiễm nhiên cũng sẽ được thơm lây. Các vị trưởng bối khẳng định sẽ trọng thưởng cho hắn...

Bốn chi mạch khác sao tạm còn chưa rõ chứ riêng Mặc Kiếm Phong, phong chủ mười mươi là ghi nhận công lao, chẳng ban pháp bảo thì cũng đưa tặng linh đan, dược thủy...

Trương Khiêm hắn có đủ cơ sở để tin vào điều ấy. Cần minh bạch, trong năm chi phái của Thiên Kiếm Môn, Mặc Kiếm Phong chuyên tu thủy hệ công pháp, đạo thuật cao thấp đều dựa trên loại thuộc tính ngũ hành này mà phát triển. Tuy rằng linh căn của Dương Tiểu Ngọc nằm ngoài ngũ hành nhưng

suy cho cùng, "băng" cũng từ "thủy" mà ra. Để nàng tu luyện pháp môn của Mặc Kiếm Phong, chân nguyên đảm bảo sẽ không chút nào rối loạn hay trì trệ; hoàn toàn trái lại, tiến cảnh chắc chắn còn hơn xa những kẻ khác...

Trên dưới tông môn, có ai không biết phong chủ Lý Ngọc Thường của Mặc Kiếm Phong vốn cũng là người sở hữu linh căn biến dị thuộc tính băng. Nhiều năm trước, kể từ thời điểm nàng gia nhập Mặc Kiếm Phong, năm mươi năm bất quá đã liền dẫn động thiên kiếp hàng lâm, chính thức tiến nhập hàng ngũ chân nhân. Kế đấy, lại qua thêm một trăm năm, nàng lần thứ hai dẫn động thiên kiếp, thành công vượt qua, đặt chân vào chân nhân trung kỳ. Sau cùng, tới năm hai trăm tuổi, nhờ có đạo hạnh thâm sâu, nàng được ân sư truyền lại ngôi vị, trở thành phong chủ đời thứ chín của Mặc Kiếm Phong.

Thiên tư nhường ấy, xét ở toàn bộ Thiên Kiếm Môn, tự cổ chí kim cũng thuộc hạng đầu, ngoại trừ sư tổ khai tông lập phái là Lý Bất Tri vô pháp so bì ra, ngang được cũng chỉ có duy mỗi một người: Lăng Thanh Trúc - phong chủ Trúc Kiếm Phong hiện thời.

Mà Lăng Thanh Trúc, tư chất của nàng lại nằm trong khoảng nào? Rành rành là một vị thiên kiêu, linh căn cấp bậc cao nhất: thiên phẩm. Trong khi đó, Lý Ngọc Thường thì khác. Linh căn của nàng chỉ là cực phẩm, thấp hơn Lăng Thanh Trúc một bậc...

Phẩm cấp linh căn thua kém nhưng tiến cảnh tu hành thì đôi bên lại xấp xỉ nhau, thế mới thấy thuộc tính biến dị lợi hại đến độ nào. Đừng xem cực phẩm và thiên phẩm chỉ chênh nhau một bậc mà cho rằng ngắn, sai biệt bên trong đủ để tạo ra một bức tường dày tới ngàn năm cũng vô pháp xuyên thủng đấy.

...

Linh căn biến dị xưa nay cực hiếm, từ hàng thượng phẩm trở lên lại càng hi hữu. Giống như Lý Ngọc Thường, linh căn vừa biến dị lại vừa cao cấp, nói gì trăm năm, ngàn năm xuất ra được một người cũng đã tính nhiều. Bởi vậy cho nên việc Trương Khiêm vô tình phát hiện được Dương Tiểu Ngọc có thể nói là một đại hỷ sự.

May mắn hơn, Trương Khiêm người này lại còn là đệ tử chi phái Mặc Kiếm, có phong chủ là Lý Ngọc Thường vốn cũng sở hữu linh căn biến dị thuộc tính băng. Nay dắt Dương Tiểu Ngọc tới diện kiến, thế nào lại chẳng làm Lý Ngọc Thường vui mừng?

Được trọng thưởng vốn đã là điều tất yếu.

Mang theo suy nghĩ ấy, Trương Khiêm hết cúi xem đứa bé gái bên cạnh rồi lại ngẩng đầu nhìn về hồ nước xanh biếc trước mặt, nội tâm hồ hởi mong chờ.

...

Một lúc sau.

Từ bên dưới hồ nước, hai đạo linh quang đồng thời xuất hiện. Chừng khi tán đi thì để lộ ra hai người: là hai cô gái. Một cao gầy, một rất cân đối, đích thị Lệ Thắng Nam và sư phụ của nàng: phong chủ Lý Ngọc Thường.

Có phần tương tự Lăng Thanh Trúc ở Trúc Kiếm Phong, tướng mạo của Lý Ngọc Thường so với tuổi tác thì sai biệt rất nhiều. Mặc dù tuổi đã tính bằng thế kỷ nhưng hình dáng nàng vẫn hết sức trẻ trung, nhan sắc so ra thậm chí còn hơn xa đệ tử là Lệ Thắng Nam.

Trương Khiêm không phải Lăng Tiểu Ngư, hắn tất nhiên chẳng có gì để phải vướng mắc, nghi hoặc. Ngay khi vừa trông thấy Lý Ngọc Thường hiện thân, Trương Khiêm hắn lập tức cúi đầu, cung kính nói: "Đệ tử Trương Khiêm bái kiến phong chủ".

"Miễn lễ".

Trong bộ y phục màu trắng, mái tóc bới cao, Lý Ngọc Thường phẩy tay, nhanh chân tiến lại. Có điều đích đến, nó không phải Trương Khiêm - kẻ vừa chào hỏi nàng - mà là đứa bé gái hiện đang đứng sát bên chân hắn: Dương Tiểu Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Thu Làm Môn Hạ

Phía bên này, thông qua màn đối đáp vừa rồi, Dương Tiểu Ngọc sớm đã nhìn ra thân phận, biết rõ người đang hướng mình tiến lại là bậc cao tầng tông môn, bèn hạ thân quỳ xuống: "Tiểu Ngọc bái kiến tiên gia".

"Không cần đa lễ. Hãy đứng lên".

Lý Ngọc Thường hiếm thấy tự mình cúi người đem đứa trẻ đang quỳ trước mặt đỡ dậy, đỡ xong thì dịu dàng hỏi: "Con tên là Tiểu Ngọc?".

"Dạ vâng, thưa tiên gia".

Dương Tiểu Ngọc mau chóng tiếp lời: "Con theo họ Dương của phụ thân, danh tự đầy đủ gọi là Dương Tiểu Ngọc, đã được năm tuổi ạ".

Lý Ngọc Thường đứng nghe, thấy đứa trẻ trước mặt trả lời lưu loát, thần sắc kính mà không sợ thì nội tâm càng thêm vừa ý. Nghĩ đến tin tức đệ tử báo lại ban nãy, nàng bảo với Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, con đưa tay ra cho ta xem qua một chút được chứ?".

"Vâng, được ạ".

Dương Tiểu Ngọc chẳng chút do dự, lập tức gật đầu đáp ứng. Cô bé biết là vị tiên gia nơi đối diện đang muốn kiểm tra linh căn của mình.

...

"Tiểu Ngọc, lúc ta kiểm tra, trong người con sẽ phát sinh chút ít thay đổi, chịu khó nén nhịn nhé".

Căn dặn đâu đó, Lý Ngọc Thường lúc này mới bắt đầu dẫn động chân nguyên, xuất ra linh lực thâm nhập vào bên trong cơ thể Dương Tiểu Ngọc. Việc nàng đang làm, khỏi cần nghĩ thì tin tưởng ai nấy đều hiểu. Mười mươi là đang kiểm tra tư chất, phẩm cấp linh căn, không sai được.

Khác các đệ tử tu vi còn non kém, mà cụ thể là Trương Khiêm, Mộng Kiều phải nhờ tới trắc linh cầu để xác định sự tồn tại của linh căn, dựa vào một thân đạo hạnh cao thâm, Lý Ngọc Thường hoàn toàn đủ năng lực để tự mình thực hiện điều đó. Thậm chí so với trắc linh cầu, thông tin về linh căn nàng tra được sẽ còn rõ ràng hơn nữa. Dám cá là như vậy.

...

Một đỗi sau.

Những ngón tay thon thả mịn màng đã sớm được thu về; quá trình kiểm tra, nó đã hoàn tất.

Kết quả thì...

Hơi ngoài ý muốn của Lý Ngọc Thường, linh căn của Dương Tiểu Ngọc mặc dù đích xác thuộc vào một trong ba loại biến dị vô cùng hiếm gặp: băng linh căn, nhưng là phẩm cấp...

Ban đầu, sau khi nghe đệ tử mình thuật lại tin tức trắc thí, Lý Ngọc Thường đã suy đoán chín phần mười khả năng linh căn của Dương Tiểu Ngọc hẳn phải đạt đến cấp thứ tư trong tổng số năm cấp bậc: cực phẩm. Bởi lẽ năm xưa, thời điểm nàng được kiểm tra linh căn, tình cảnh cũng giống y hệt Dương Tiểu Ngọc hôm nay, đều là xấp xỉ chục giây thời gian liền khiến cho trắc linh cầu nứt vỡ. Tuy nhiên, thực tế đã khác xa mong đợi. Linh căn của Dương Tiểu Ngọc vốn chẳng phải cực phẩm cái gì, so với cực phẩm thì cấp bậc của nó... còn cao hơn nữa.

Không sai! Linh căn của Dương Tiểu Ngọc chính là thiên phẩm - mức cao nhất!

Lý Ngọc Thường có nghĩ thế nào cũng khó lòng mường tượng ra nổi tình cảnh này. Đứa bé gái đang đứng trước mặt nàng, nó vậy mà lại sở hữu băng linh căn cấp bậc thiên phẩm...

Tự cổ chí kim, trong lịch sử của giới tu tiên luyện đạo, Lý Ngọc Thường nàng nào có nghe ai nói qua, đã từng đọc qua về một nhân vật như thế bao giờ? Ngàn vạn năm trước cho đến hôm nay, kẻ sở hữu linh căn biến dị, gom lại cũng được một đám, nhưng trong số ấy, cao nhất cùng lắm là hàng cực phẩm, thiên phẩm khẳng định chưa một lần xuất hiện.

Cực phẩm, đấy là giới hạn mà mọi người ngầm nhận định đối với linh căn biến dị, gần như đã được định đoạt bởi thượng thiên.

Vậy mà giờ đây...

Nhận thức chung của bao đời tu sĩ, hôm nay rốt cuộc đã bị đánh tan. Linh căn biến dị thiên phẩm, cuối cùng đã xuất ra được một người...

Rung động qua đi, Lý Ngọc Thường không giấu nổi vui mừng, chả buồn để tâm đến ánh mắt kinh dị của Lệ Thắng Nam và Trương Khiêm, hạ mình ngồi xuống trước mặt Dương Tiểu Ngọc. Nàng cố kìm cảm xúc, mỉm cười hoà ái: "Tiểu Ngọc, con có muốn tu tiên không?".

Đột nhiên được một vị cao tầng môn phái cư xử hết mực trìu mến, ân cần, Dương Tiểu Ngọc nhất thời khó tránh sinh lòng nghi hoặc, được yêu mà sợ. Dù vậy, cô bé vẫn rất phải phép hồi âm: "Thưa tiên gia, con nguyện một lòng tu tiên".

Trước sự đối đáp mau lẹ này của Dương Tiểu Ngọc, chú tâm quan sát lại thấy vẻ kiên định hiện lên trong đáy mắt cô bé, Lý Ngọc Thường không khỏi âm thầm suy đoán. Nàng dò hỏi: "Tiểu Ngọc, tại sao con muốn tu tiên?".

"Thưa tiên gia, bởi vì con muốn được giống như người".

"Giống ta?".

Dương Tiểu Ngọc gật đầu, kế đấy thì nói rõ đầu đuôi: "Phàm nhân sớm muộn ai rồi cũng sẽ già yếu, đau bệnh. Có người sẽ chữa được bằng y thuật bình thường, nhưng cũng có người lại vô phương dùng thuốc của thế tục để cứu chữa, chỉ có thể nhờ đến tiên gia...".

"Con sợ phụ thân, mẫu thân, Tiểu Ngư và Yến cô cô, mọi người sẽ có ngày chợt mang trọng bệnh, thân lâm sinh tử... Vì vậy nên con muốn tu tiên. Chỉ cần con trở thành tiên gia có đạo thuật cao thâm như người thì nhất định sẽ bảo vệ được cho họ, sẽ không còn lo lắng khẩn cầu các vị tiên gia khác nữa...".

Nghe qua những lời chân thành mộc mạc của Dương Tiểu Ngọc, Lý Ngọc Thường đối với cô bé lại thêm phần quý mến, coi trọng.

Bất quá mới chỉ là một đứa bé gái năm tuổi vậy mà đã biết trân yêu phụ mẫu, thân nhân, nói năng càng lưu loát hơn xa trẻ nhỏ bình thường, mười phần quá chín, Lý Ngọc Thường tuyệt đối khẳng định trừ đi tư chất linh căn thì ngộ tính của Dương Tiểu Ngọc cũng phải liệt hàng thượng đẳng.

Chẳng có gì để hoài nghi nữa cả. Dương Tiểu Ngọc, cô bé chắc chắn là một hạt giống tuyệt hảo để tu tiên luyện đạo, phù trợ chính giáo; thành tựu mai sau, dám cá sẽ vượt qua tất thảy năm vị phong chủ hiện thời của Thiên Kiếm Môn...

Trong lòng đã hạ xuống quyết định, Lý Ngọc Thường hướng cô bé trước mắt, thanh âm nghiêm túc nói ra: "Tiểu Ngọc, xét ở bản môn ta cũng có chút thân phận, đạo thuật hẳn là đủ để trị bệnh cứu người. Nếu con đã một lòng muốn tu tiên, vậy có nguyện bái ta làm sư không?".

Một câu hỏi, hay đúng hơn là một lời đề nghị. Cực kỳ khiêm tốn. Chính nó - thái độ yêu mến và tự hạ thấp bản thân của Lý Ngọc Thường - đã vừa làm cho hai kẻ đứng ngoài theo dõi là Lệ Thắng Nam và Trương Khiêm phải mở to mắt ra nhìn. Bọn họ cảm thấy có phần khó tin.

Trương Khiêm vốn ở nội môn, tạm thời thôi không xét đến. Nhưng còn Lệ Thắng Nam, nàng thân là đệ tử chân truyền của Lý Ngọc Thường, thường xuyên gần gũi ân sư vậy mà cũng phải động dung kinh ngạc.

Chuyện này âu cũng khó trách. Trước nay, Lệ Thắng Nam nàng nào đã chứng kiến sư phụ cư xử từ ái như thế với ai bao giờ. Mọi khi người vẫn luôn giữ vẻ điềm đạm, trên mặt hiếm hoi lắm mới mơ hồ thoáng qua chút tiếu ý, bộ dạng thủy chung xa cách khó gần; nhưng là hiện tại... Nhìn người xem, không những tự hạ mình ngồi xuống, mỉm cười trìu mến mà lúc này còn nhỏ nhẹ đưa ra lời đề nghị biết bao người thầm ao ước.

Trở thành đệ tử chân truyền của một vị phong chủ phái Thiên Kiếm, thiên hạ có tu sĩ chính đạo nào là chẳng tha thiết mong cầu?

Đây là diễm phúc, muôn người được một.

Dạ âm thầm suy đoán, Trương Khiêm và Lệ Thắng Nam, cả hai không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn sang Dương Tiểu Ngọc...

Đối với cái nhìn hâm mộ xen lẫn ngờ vực ấy của hai người, Dương Tiểu Ngọc đương nhiên khó lòng hiểu thấu. Dẫu sao cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, vốn dĩ ngoại nhân, hôm nay bất quá lần đầu được diện kiến Lý Ngọc Thường, sự khác lạ của nàng, cô bé thế nào có thể đo lường?

Nhưng, dù là như vậy, tuy còn chưa hiểu hết, Dương Tiểu Ngọc vẫn rất đỗi hân hoan. Cô bé một lần nữa hạ thân quỳ xuống, thành tâm dập đầu: "Ân sư tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy!".

"Ân sư tại thượng..." Lý Ngọc Thường thầm nhẩm lại, trong mắt tiếu ý giăng đầy. Bốn chữ này... hẳn cũng có hàm ẩn đây.

Cánh tay thon đưa về trước, Lý Ngọc Thường đem Dương Tiểu Ngọc nâng dậy, nhẹ vén mấy sợi tóc rối cho cô bé, nói: "Rất tốt. Vậy kể từ hôm nay, Dương Tiểu Ngọc con sẽ ở lại Mặc Kiếm Phong này của ta, theo ta học đạo".

"Đồ nhi đa tạ sư phụ đã thu nhận!".

Lý Ngọc Thường nở nụ cười hiền từ, lắc đầu bảo: "Tiểu Ngọc, hiện con vẫn chưa thể gọi ta là sư phụ".

Trước thần tình mờ mịt của đứa bé thông minh lanh lợi nơi đối diện, Lý Ngọc Thường giải thích: "Thiên Kiếm Môn ta có quy định, việc tuyển trạch môn đồ trước sau phải trải qua hai bước: đầu tiên là đưa người sở hữu linh căn về sơn môn, tiếp đấy sẽ tiến hành một đợt tổng khảo thí. Những người qua được, khi đó sẽ dựa vào thuộc tính linh căn, tâm tính biểu hiện mà phân vào các chi mạch. Ngoại môn, nội môn hay chân truyền đệ tử, thiên tư tới đâu thì sẽ đưa vào chỗ ấy".

"Nói cách khác, nếu còn chưa quang minh chính đại thông qua khảo thí, chưa được các vị cao tầng tông môn khác công nhận thì ta vẫn chưa được quyền thu nạp con vào Mặc Kiếm Phong. Danh phận sư đồ, trước mắt phải tạm gác lại".

"Vậy... con nên gọi người là gì?".

"Ừm... Tạm thời con cứ gọi ta là phong chủ, chờ qua khảo thí sẽ chính thức làm lễ nhập môn".

"Vâng, con biết rồi, phong chủ".

Dương Tiểu Ngọc thay đổi cách xưng hô xong, trầm ngâm chốc lát thì ngập ngừng nói ra: "Phong chủ... Người có thể cho con đi thăm Tiểu Ngư được không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khóc Trước Tĩnh Hương Đường

...

Tại Đào Hoa thôn, vốn dĩ ban đầu Dương Tiểu Ngọc đã nghĩ sau khi tiến nhập tiên môn thì sẽ được ở cùng một chỗ với Lăng Tiêu Ngư, nhưng trên đường đi, thông qua Trương Khiêm tận tình giải đáp, cô bé rốt cuộc nhận ra sự lầm tưởng của mình. Cô bé biết là tại Thiên Kiếm, môn nhân được phân tách ra tận năm chi mạch tương ứng với năm ngọn núi, cũng đồng thời là thứ tự ngũ hành: Kim Kiếm Phong, Trúc Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong.

Trong đó, Mặc Kiếm Phong chủ thủy, là chi mạch sẽ thu nhận những môn đồ sở hữu thủy hệ linh căn; băng hệ linh căn cũng y như vậy, nếu có xuất hiện thì sẽ được phân vào đây. Còn đối với người mang linh căn thuộc tính mộc như Lăng Tiểu Ngư, chỗ được đưa đến sẽ là Trúc Kiếm Phong - nơi mà đạo thuật hệ mộc tồn lưu và phát triển hàng ngàn năm qua.

Linh căn thuộc tính khác nhau sẽ phân vào các chi mạch khác nhau, đó đã là quy định, bất di bất dịch. Tất nhiên cũng hết sức thoả đáng. Vì lẽ ấy, Dương Tiểu Ngọc dẫu có muốn thì cuối cùng vẫn chỉ dừng ở mong muốn, sẽ chẳng thể nào tu luyện chung một chỗ với Lăng Tiểu Ngư được.

Nhưng, dù vậy, cô bé không rút lui, bất quá một chút đắn đo liền gật đầu để Trương Khiêm mang thẳng tới Mặc Kiếm Phong. Mục đích của cô bé là tu tiên luyện đạo, là trở thành một vị tiên gia đạo thuật thâm huyền. Để bảo hộ thân nhân, bằng hữu, cô bé sẽ tiếp tục bước đi trên con đường này. Với lại...

Tuy nói Mặc Kiếm Phong và Trúc Kiếm Phong là hai chi mạch theo đuổi đạo thuật khác nhau nhưng chung quy thì đều thuộc Thiên Kiếm Môn. Đôi bên tầm đó, qua lại làm sao chẳng có?

Dương Tiểu Ngọc đã nghĩ như vậy, rằng Mặc Kiếm Phong sẽ giúp cô bé tu luyện nhanh hơn, sớm ngày đạt được thành tựu hơn. Rằng ở đó, cô bé vẫn có thể đến Trúc Kiếm Phong để thăm Lăng Tiểu Ngư...

Nhưng... thật không may. Dương Tiểu Ngọc sai rồi. Mặc dù môn quy chẳng cấm ngăn, phong chủ Lý Ngọc Thường cũng đã gật đầu đồng ý, đích thân mang cô bé tới Trúc Kiếm Phong, tuy nhiên kết quả... Lăng Tiểu Ngư vẫn là không thể gặp được.

Nguyên do, nó đến từ chính vị phong chủ tính tình cổ quái của Trúc Kiếm Phong - Lăng Thanh Trúc kia. Nàng đã rất thẳng thừng từ chối lời xin gặp mặt của Lý Ngọc Thường. Trước sau như một, mặc cho Dương Tiểu Ngọc nài nỉ tới đâu, Lý Ngọc Thường xuống nước cỡ nào, từ đầu đến cuối, Lăng Thanh Trúc thủy chung đều lắc đầu, xua tay tiễn khách.

Hết cách, Lý Ngọc Thường đành hậm hực đưa Dương Tiểu Ngọc với đôi mắt ầng ậng nước trở lại Mặc Kiếm Phong...

Còn lại một mình, Lăng Thanh Trúc đứng trông theo hai kẻ vừa rời đi, chu môi nói ra: "Hứ, lần trước ta đây tới Mặc Kiếm Phong xin có vài trái Băng Linh mà Lý Ngọc Thường ngươi cũng không cho, giờ lại đến cầu ta cho gặp thằng ngốc Lăng Tiểu Ngư kia... nằm mơ đi!".

Những lời này, nếu Lý Ngọc Thường nghe được thì dám cá là sẽ phải trợn mắt lên mà nhìn Lăng Thanh Trúc mất. Ở Thiên Kiếm Môn, ai chẳng biết Băng Linh là linh thụ độc nhất vô nhị của Mặc Kiếm Phong, mức độ trân quý khó có thể đo lường, tính cả son môn cũng chỉ tồn tại duy nhất một cây. Lại nói cây này, một trăm năm mới ra hoa một lần, tiếp đấy qua thêm một trăm năm nữa mới kết thành linh quả, trước sau gộp lại vị chi phải hao tốn hơn hai trăm năm thời gian để cho ra dăm ba trái.

Linh quả vừa thành thục Lăng Thanh Trúc đã liền hỏi xin, số lượng còn không phải một, thử hỏi Lý Ngọc Thường nàng làm sao đồng ý được?

Năm đó, Lý Ngọc Thường đã quyết đoán chối từ. Chỉ là hôm nay, nàng khó có thể ngờ được Lăng Thanh Trúc lại vẫn canh cánh chuyện xưa, đáp trả bằng việc ngăn cản Dương Tiểu Ngọc - đứa đệ tử tương lai của mình - gặp mặt Lăng Tiểu Ngư - bằng hữu của nó...

Nhỏ nhen, hẹp lượng hẳn là như vầy đi.

...

Vài ngày sau...

Do đã bị Lăng Thanh Trúc thẳng thừng từ chối nên mấy hôm vừa qua, Lý Ngọc Thường chẳng buồn tới Trúc Kiếm Phong thêm một lần nào nữa. Đối với chuyện này, Lăng Thanh Trúc cũng không quá để tâm. Cốt yếu là hôm đó nàng đã đáp trả thành công, khiến Lý Ngọc Thường phải hậm hực rời đi, như vậy là quá đủ rồi. Muộn phiền nếu có, nhiều nhất thiết nghĩ cũng chỉ mỗi mình Dương Tiểu Ngọc...

Vốn cho rằng dù thuộc chi mạch khác nhau nhưng vẫn có thể thỉnh thoảng qua lại thăm hỏi, ngờ đâu... Trưởng bối xích mích lại để hậu bối liên lụy, đành cách trở đôi nơi, ngẫm cũng thương thay.

Có điều, kẻ tội nghiệp nhất lúc này, đó lại không phải Dương Tiểu Ngọc. Lăng Tiểu Ngư mới là đứa trẻ đang bị Lăng Thanh Trúc "đày đoạ" nhiều hơn tất thảy.

Dương Tiểu Ngọc dù muộn phiền thì ít ra cũng biết được dăm bảy phần, dẫu có thương nhớ thân nhân, bằng hữu mà rơi lệ cũng sẽ được Lý Ngọc Thường kề bên an ủi, trông nom. Trong khi ấy, Lăng Tiểu Ngư lại khác. Nó chả minh bạch chút gì. Chuyện Dương Tiểu Ngọc sở hữu linh căn biến dị, đến Thiên Kiếm Môn và qua Trúc Kiếm Phong tìm nó, từ đầu tới cuối nó đều không hay không biết. Lăng Thanh Trúc, nàng đã chẳng hề nói lại một câu, một chữ nào. Việc nàng làm, có, hoạ chăng là bồi thêm vào nỗi niềm thương cảm...

Những ngày vừa qua tại Trúc Kiếm Phong, với Lăng Tiểu Ngư mà nói thì quả rất đỗi tồi tệ. Ban ngày, từ sáng đến chiều nó đều bị Lăng Thanh Trúc ép đi theo sát bên hầu hạ; đêm đến, khi Lăng Thanh Trúc đã ngủ, lúc ấy nó lại phải một mình đối diện với màn đêm sâu thẳm, với nỗi nhớ cùng sự lo lắng cho cô cô dưới núi...

Tuy rằng Mộng Kiều đã mấy phen an ủi, bảo nó là Yến cô cô vẫn ổn, đã có người ngày đêm chăm sóc, một tháng tới cũng sẽ chẳng xảy ra điều gì bất trắc. Thế nhưng... nó vẫn để tâm.

Không phải Lăng Tiểu Ngư nó hoài nghi lời Mộng Kiều, hoàn toàn trái lại, nó rất tin tưởng nàng. Lo nghĩ, nhớ thương, hết thảy là bởi cảm xúc cá nhân, xuất phát từ tình yêu nó dành cho Yến cô cô mình mà thôi.

Lăng Tiểu Ngư nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.

...

"Hic hic...".

"Hic...".

Giữa đêm thanh vắng, dưới ánh trăng trung tuần tháng tám, trên đỉnh Trúc Kiếm quanh năm se lạnh, một thanh âm khe khẽ chất đầy tâm sự chợt cất lên. Nghe kỹ thì đúng là tiếng của Lăng Tiểu Ngư. Nó đang ngồi khóc.

Tất nhiên là không phải mới đây, duy nhất lần này, thực ra thì kể từ thời điểm bị Lăng Thanh Trúc ép ở lại Trúc Kiếm Phong, mỗi đêm Lăng Tiểu Ngư đều ra gốc đại thụ trước Tĩnh Hương Đường này ngồi khóc. Giống như mấy đêm trước, đêm nay, hoà trong những giọt nước mắt, từ trong miệng nó, lời nhớ thương cũng chốc chốc được thốt ra.

"Hic... Yến cô cô, Tiểu Ngư nhớ cô cô lắm...".

"... Tiểu Ngư muốn về nhà... Tiểu Ngư muốn chăm sóc cho Yến cô cô... hic.... Tiểu Ngư lo cho Yến cô cô lắm...".

...

Đại loại là như thế, những lời mà Lăng Tiểu Ngư đã nói. Từ đầu tới cuối, hầu như mỗi một câu thốt ra từ miệng nó, bất kể dài hay ngắn thì đều luôn có danh tự "Yến cô cô". Thế mới thấy trong lòng Lăng Tiểu Ngư nó, Lăng Ngọc Yến là cỡ nào quan trọng.

Người dẫu chỉ vô tình nhìn thấy, vô tâm nghe được, tin tưởng cũng sẽ liền nhận ra tình cảm chân thành to lớn kia. Bằng nếu chẳng những đã nghe, đã nhìn mà còn sớm minh bạch đầu đuôi cớ sự như Lăng Thanh Trúc...

Đúng vậy. Lăng Thanh Trúc - vị phong chủ tính tình cổ quái của Trúc Kiếm Phong, nàng hiện đang ở đây, phía trước Tĩnh Hương Đường. Giống như đứa trẻ đang ngồi thút thít đằng trước, mấy đêm vừa qua, đêm nào nàng cũng ra đứng chỗ này, im lặng quan sát.

Lăng Tiểu Ngư khóc, nàng thấy rõ. Lăng Tiểu Ngư thốt lời thương nhớ, lo âu, nàng cũng nghe ra rành mạch. Nhưng... nàng đã không hề tiến lên động viên, không hề an ủi. Thay vào đó, nàng thủy chung chỉ im lặng đứng nhìn. Nhìn xong thì lui gót trở về...

Đây là tại sao? Lăng Thanh Trúc, nàng đang có tính toán gì?

Chẳng ai rõ. Mộng Kiều dù tình cờ bắt gặp nhưng nghĩ hoài vẫn chưa thể lý giải. Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang ngồi khóc kia - thì lại càng vô phương thấu hiểu. Đừng nói nó vẫn chưa biết, dẫu sớm nhận ra sự hiện diện của Lăng Thanh Trúc, với tâm trí đơn thuần của mình, ngẫm thêm vài năm nữa e hãy còn mù mịt.

Hành vi của Lăng Thanh Trúc quá đỗi bất thường. Ban ngày thì sai phái, ức hiếp Lăng Tiểu Ngư; chừng khi đêm đến lại giả vờ say ngủ, đợi cho Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ mở cửa phòng ra gốc đại thụ trước Tĩnh Hương Đường ngồi khóc mới thong thả ngồi dậy, nối gót lần theo.

Rõ ràng là có dụng tâm. Nhưng mục đích cụ thể của Lăng Thanh Trúc... Nó là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lại Ăn Đấm

...

Sáng hôm sau.

Trên đỉnh Trúc Kiếm.

Bên trong một căn phòng biệt lập rộng lớn nằm phía sau Tĩnh Hương Đường, Lăng Thanh Trúc đã vừa mới thức giấc. Với mái tóc xõa dài hơi rối, nàng chậm rãi ngồi dậy, che tay ngáp dài, ngáp xong thì vươn vai, vặn người giây lát.

Đem tấm chăn bông kéo sang một bên, Lăng Thanh Trúc nhích mông về trước, chừng sát mép giường liền khẽ nâng mình, nhẹ nhàng nhảy xuống. Nàng vén rèm đi ra, đến khoảng giữa phòng thì ngừng lại. Nhưng rồi rất nhanh, đôi chân nhỏ bé của nàng đã tiếp tục bước đi. Tuy nhiên lần này, nơi nàng hướng tới lại không phải đằng trước, chỗ cánh cửa mà là bên phải căn phòng, trong góc nhỏ cạnh tường.

Lăng Tiểu Ngư, nó đang nằm ở đấy.

Trái hẳn chiếc giường tiện nghi của Lăng Thanh Trúc, chỗ ngủ của Lăng Tiểu Ngư khá tồi, nếu không muốn nói là quá tồi. Một tấm thảm nhỏ, và hết. Một cái gối be bé, một tấm chăn đơn mỏng manh thậm chí còn chẳng có...

Ngẫm giữa tiết trời tháng tám, lại ở trên một ngọn núi cao, việc phải ngủ trên nền nhà trơ trọi như vầy, đối với một đứa trẻ sáu tuổi như Lăng Tiểu Ngư mà nói... Thật cũng thương thay.

Chỉ là... ai sẽ thương nó đây?

Mộng Kiều ư? Nàng biết đấy. Thế nhưng dù biết nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn chỉ đành bất lực đứng nhìn. Ân sư đã cảnh báo, Mộng Kiều nàng làm sao dám trái?

Có quyền can thiệp duy mỗi một người: chính kẻ đã bày ra cục diện hiện giờ - Lăng Thanh Trúc. Mà Lăng Thanh Trúc thì...

"Ê, dậy!".

Trong bộ tử y tinh kỳ quen thuộc, Lăng Thanh Trúc dùng chân đạp nhẹ lên người Lăng Tiểu Ngư hiện vẫn còn say ngủ, vừa lay vừa gọi: "Tiểu tử, mau dậy! Mau dậy!".

"Ưm...".

Sau những cú đạp "nhẹ nhàng" của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư khó lòng ngủ thêm được nữa. Nó cựa mình, "urm" khẽ một tiếng rồi từ từ mở mắt.

"Thần tiên sư phụ...".

Nghe giọng ngái ngủ của nó, Lăng Thanh Trúc cau mày, trách móc: "Tiểu tử, mặt trời đã lên cả buổi rồi mà ngươi vẫn còn ngủ à? Bộ tính để ta vác cái mặt kém sắc này ra ngoài chắc?".

"Thần tiên sư phụ, con xin lỗi...".

Lăng Tiểu Ngư đưa tay dụi mắt, chuyển mình đứng lên.

"Thần tiên sư phụ, người đợi ở đây để con đi lấy nước".

Nói rồi, Lăng Tiểu Ngư lập tức nhấc chân bước vội ra ngoài.

Một đỗi sau...

Thân ảnh nhỏ nhắn rời đi ban nãy hiện đã vừa mới trở về. Tất nhiên là chẳng phải tay không đi về.

Gắng giữ thau nước mà kích cỡ còn lớn hơn lồng ngực mình gấp bội, Lăng Tiểu Ngư cẩn thận đem đến đặt trên chiếc bàn giữa phòng. Đặt xong, nó thở mạnh mấy lượt, hướng Lăng Thanh Trúc đang thong thả tiến lại, nói: "Thần tiên sư phụ, nước con mang tới rồi. Thần tiên sư phụ rửa mặt đi".

"Ừ".

Lăng Thanh Trúc nhẹ đáp, ngó xem thau nước thấy không có gì bất ổn, lúc này mới lấy ra một chiếc khăn màu trắng, nhúng qua nước, bắt đầu lau mặt.

Đang lau, nàng chợt hỏi: "Tiểu tử, chỉ là lau mặt thôi mà, ngươi có cần phải dùng ánh mắt tò mò đó để nhìn ta không?".

Bị nhắc nhở, Lăng Tiểu Ngư vội cúi đầu, lí nhí nói ra: "Thần tiên sư phụ, Tiểu Ngư không cố ý. Tại Tiểu Ngư thấy...".

"Ta biết là ta rất xinh đẹp, nhưng mà tiểu tử ngươi cũng không nên nhìn như vậy a".

Xinh đẹp?

Lăng Tiểu Ngư rất thành thật lắc đầu: "Thần tiên sư phụ, không phải đâu".

"Không phải?" - Lăng Thanh Trúc tạm ngưng động tác, hơi nhướn mày hỏi lại - "Cái gì không phải? Ý tiểu tử ngươi là ta không đẹp?".

Trông kẻ trước mặt có vẻ khó chịu, Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa lắc đầu, so với vừa rồi thì nhiều hơn hai lượt: "K-Không phải. Tiểu Ngư không có nói cái đó... Ý con là...".

"Là? Là cái gì? Tiểu tử ngươi nói mau?".

Lăng Tiểu Ngư bị giục, trực tiếp chỉ thẳng vào chiếc khăn trên tay Lăng Thanh Trúc: "Thần tiên sư phụ, con không có nhìn mặt người. Con nhìn nó".

Lăng Thanh Trúc cúi xem chiếc khăn trong tay, ngước lên thì nghi hoặc: "Đây chỉ là chiếc khăn bình thường, có cái gì kỳ lạ đâu mà ngươi phải nhìn?".

"Nhưng mà chiếc khăn đó... Lúc nãy con thấy nó tự nhiên xuất hiện...".

Ra là như vậy.

Bây giờ thì Lăng Thanh Trúc đã hiểu rõ nguồn cơn. Đứa trẻ trước mặt nàng đây là tò mò về sự biến hoá chứ chẳng phải bởi nàng có dung mạo khả ái mà đứng nhìn.

"Còn tưởng là do nhan sắc yêu kiều diễm lệ của mình...".

Có phần hụt hẫng, Lăng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Bảo tiểu tử ngươi đần độn đúng là không oan chút nào".

"Cái gì mà tự nhiên xuất hiện? Đây là do ta lấy ra từ trong giới chỉ, biết chưa?".

Ngó thấy thần tình u mê của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc hơi bất đắc dĩ, đành giơ tay trái lên, chỉ vào chiếc nhẫn đang đeo: "Giới chỉ chính là cái này này".

"Tiểu tử ngươi đừng trông nó nhỏ mà lầm. Bên trong giới chỉ này, không gian chứa đựng so với căn phòng chúng ta đang ở còn muốn lớn hơn vài phần. Đừng nói một chiếc khăn, dù một trăm chiếc khăn cũng vẫn dư sức lưu trữ đấy".

"Thần kỳ như vậy?".

"Mới như thế thì có gì đâu thần kỳ. Đạo thuật tiên gia mới đích thị là thứ đáng để ngươi tìm hiểu".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc đặt chiếc khăn xuống bàn, chỉ vào mình, bảo: "Thấy ta không? Mặc dù tuổi của ta đã rất rất là lớn, nhưng nhờ tu luyện đạo thuật nên có thể đi ngược cái lẽ tự nhiên, liên tiếp cải lão hoàn đồng, thanh xuân vĩnh trú a".

...

"Thần tiên sư phụ..." - Lăng Tiểu Ngư ngẫm nghĩ một hồi mới ngập ngừng khẽ giọng - "Vậy... năm nay thần tiên sư phụ được bao nhiêu tuổi rồi?".

Đối với vấn đề này, Lăng Tiểu Ngư nó thật là rất tò mò. Cứ mỗi lần trông vào bộ dáng trẻ con chẳng cao hơn mình được bao nhiêu kia của Lăng Thanh Trúc là trong lòng nó lại bất giác âm thầm tự hỏi.

Và đáp lại...

Lăng Thanh Trúc chớp chớp hàng mi, thần tình hơi quái lạ: "Tiểu tử, muốn biết sao?".

"Hmm...".

Tiếp sau cái gật đầu của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc nhẹ hắng giọng, rất nghiêm túc nói ra: "Tiểu tử, thấy ngươi tò mò như vậy... Được rồi, để ta cho ngươi biết. Tuổi của ta, ừm, tính ra thì năm nay đã được... bốn trăm hai mươi sáu tuổi ba tháng mười ba ngày".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

Nó bị sốc. Mặc dù sớm đã nghe phong thanh, trong lòng cũng đã có nghĩ qua, thế nhưng khi nghe được chính miệng Lăng Thanh Trúc nói ra, nhất thời nó vẫn khó bình tĩnh để mà tiếp nhận.

Bốn trăm hai mươi sáu tuổi. Là bốn trăm hai mươi sáu tuổi a!

Nhìn lại bộ dáng chả khác gì cô bé vừa lên sáu, lên bảy đang an vị trên ghế, Lăng Tiểu Ngư thoáng liên tưởng. Cuối cùng, không rõ đã nghĩ gì mà khuôn mặt nó bỗng trở nên thành kính vô cùng.

"Tiểu tử, lần này ánh mắt của ngươi lại là ý gì đây?".

"Không có gì, thưa thần tiên lão sư phụ." Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, đáp.

Nhưng, chính câu trả lời này, nó lại khiến cho chân mày Lăng Thanh Trúc phải nhíu lại.

"Thần tiên lão sư phụ? Tiểu tử, mọi khi ngươi không phải đều gọi "thần tiên sư phụ", sao bây giờ lại thêm một chữ "lão" vào?".

"Thần tiên lão sư phụ, đó là bởi vì tuổi của người đã rất rất là cao. Vậy nên Tiểu Ngư thấy nên gọi "lão" thì mới đúng".

"À à...".

Lăng Thanh Trúc nhích người, chuyển từ ghế xuống nền nhà. Nàng áp sát Lăng Tiểu Ngư, hé môi cất tiếng: "Thì ra tiểu tử ngươi đây là nghĩ ta già cả mà tặng cho một chữ "lão" theo kèm...".

"Thần tiên lão sư phụ, người nói đúng...".

"Binh!".

Lời trong miệng Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói hết thì một nắm tay nhỏ nhắn nhưng đầy uy lực đã đấm thẳng vào mặt, khiến nó bật ngửa ra sau, ngã chỏng gọng trên nền nhà.

"Ai ui...".

Bất ngờ bị đánh, còn là đánh rất đau, Lăng Tiểu Ngư khó tránh uất ức. Nó lồm cồm ngồi dậy, đang tính chất vấn thì phía bên kia, trước mặt nó, Lăng Thanh Trúc đã cướp lời. Bộ dạng hùng hổ, nàng mắng to: "Đúng? Đúng cái đầu ngươi! Ngươi ngu thì cũng ngu vừa vừa thôi chớ, ngu gì mà dành hết phần thiên hạ thế hả?!".

"Thần tiên lão sư phụ? Rốt cuộc là con mắt nào của ngươi thấy ta "lão"?! Tiểu tử ngươi mau chỉ để ta đem nó móc ra!".

"Ực...".

Trước thái độ dữ dằn của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt. Thay vì ý nghĩ chất vấn, cảm giác uất ức, giờ phút này nó chỉ còn biết co đầu rụt cổ, lảng tránh cái nhìn của ai kia.

Nó sợ a.

Vừa rồi, Lăng Tiểu Ngư nó chỉ là thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng thôi. Ngẫm mà xem, bốn trăm hai mươi sáu tuổi, nếu không "lão" thì là gì?

"Ta gọi đâu có sai, cũng rất thành kính nữa, tại sao thần tiên lão sư phụ lại tức giận...".

Lăng Tiểu Ngư thầm tự hỏi, nhưng cuối cùng không hiểu vẫn cứ hoàn không hiểu. Với nó, Lăng Thanh Trúc quả chẳng khác nào một cuốn vô tự thiên thư hết. Nó nhìn không đến, lần không ra...

"Hừ...!".

Quan sát thấy đứa trẻ trước mặt đã thu mình sợ sệt, câm nín đứng nghe, Lăng Thanh Trúc lúc này mới thôi, ngưng mắng mỏ. Tuy vậy, giọng điệu của nàng vẫn còn vương đầy bực bội: "Tiểu tử, ta cảnh báo ngươi. Sau này không được gọi ta "lão" nữa biết chưa...".

"Vậy... con nên gọi là gì?".

"Chẳng phải mấy hôm nay đều gọi "thần tiên sư phụ" sao?".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu tử ngươi gọi gì thì gọi, kêu gì thì kêu, nhưng nhớ kỹ, tuyệt đối không được kèm chữ "lão" kia vào. Nếu để ta nghe thấy cái chữ đó một lần nữa... Hừ! Ta chẳng những sẽ móc mắt ngươi ra mà còn sẽ đem lưỡi ngươi cắt xuống!".

...

...

"Phù... ù...".

"Tiểu tử ngươi đừng có đứng đó bụm miệng nữa. Mau theo ta tới Bách Thảo Đường".

Và như thế, một trước một sau, từ trong căn phòng, sau hồi lâu chộn rộn, hai thân ảnh nhỏ nhắn lần lượt bước ra, nhắm khu vực luyện đan chính của Trúc Kiếm Phong đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trắc Thí Đài Hội Ngộ

Tương tự bốn chi mạch khác, môn hạ Trúc Kiếm Phong cũng được chia thành ba khu vực. Theo vị trí từ thấp đến cao của ngọn núi, phân biệt làm ngoại môn, nội môn và chân truyền đệ tử. Trong đó, ngoại môn cư ngụ ở nơi thấp nhất, đệ tử chân truyền thì ở nơi cao nhất, trên đỉnh núi. Cũng chính là chỗ mà Lăng Tiểu Ngư và Lăng Thanh Trúc đang sống hiện giờ. Lẽ tất nhiên, căn phòng hai người họ đang cư ngụ, nó không phải nơi mà đệ tử chân truyền nào cũng được phép đi vào.

Xưa giờ, căn phòng ấy luôn chỉ để dành cho một mình Lăng Thanh Trúc. Phần các đệ tử, bọn họ được an bài ở khu vực riêng. Bao gồm hai loại tương ứng với cảnh giới tu vi: phòng ốc cho đệ tử dưới phàm nhân cảnh hậu kỳ và động phủ cho những người từ phàm nhân cảnh hậu kỳ trở lên.

Hiện tại, động phủ phía sau núi ra sao tạm còn chưa rõ chứ bằng xét dãy phòng của chân truyền đệ tử nằm bên trái Tĩnh Hương Đường... Khung cảnh thực có phần vắng vẻ. Một dãy mười hai phòng, đang cư ngụ vậy mà chỉ có đúng hai phòng. Mười phòng còn lại, toàn bộ đều vẫn đang để trống.

Chuyện này ngẫm ra cũng chẳng có gì kỳ quái. Không như đệ tử nội môn và ngoại môn, tiêu chuẩn để trở thành chân truyền đệ tử cao hơn rất nhiều. Trong khi đó, những đứa trẻ tư chất thượng đẳng, sở hữu cực phẩm linh căn, thiên phẩm linh căn, bọn chúng lại có được bao nhiêu? Số lượng thật là ít ỏi lắm. Thậm chí một trăm năm xuất ra vài ba người thì cũng đã tính nhiều. Và đó chính là lý do vì sao mà trước giờ Thiên Kiếm Môn lại không hề đặt ra quy định cụ thể đối với việc tuyển chọn đệ tử chân truyền. Nó quá hà khắc.

Nói cách khác, chỉ cần vừa ý, phong chủ của mỗi chi mạch đều có thể lựa chọn người để truyền thừa ý bát. Tuy nhiên, dẫu là như thế, số người được thu nhận cũng ít ỏi vô cùng.

Các tông môn, giáo phái khác thế nào còn chưa biết chứ riêng Thiên Kiếm Môn, từ thuở phân chi chia mạch, dưới phong chủ thì đệ tử chân truyền chính là trụ cột của mỗi ngọn núi. Bọn họ đại diện cho toàn thể đệ tử trên dưới son môn, nắm giữ rất nhiều trọng trách. Vì lẽ ấy, thiên tư làm sao thấp kém cho được?

Không có quy định chính thức nhưng tiêu chuẩn để trở thành đệ tử chân truyền, xưa giờ vẫn luôn ngặt nghèo. Thành ra nhân số thưa thớt âu rất đỗi bình thường; phòng ốc để trống chả có gì lạ...

Đỉnh núi Trúc Kiếm trước nay đều luôn là như vậy, quanh năm vắng vẻ, bốn mùa hiu quạnh. Mười hai căn phòng dành cho các đệ tử chân truyền kia, chúng nếu không trống mười thì cũng trống chín, số người cư ngụ cùng thời điểm chưa bao giờ vượt quá ba người. Đơn chiếc? Hẳn đã đủ gọi.

Tuy nhiên...

Sự đơn chiếc có phần hoang vắng kia, biết đâu chừng sẽ rất nhanh liền đổi sắc. Bởi lẽ hôm nay, trong ngày thu nạp môn hạ chính thức của Thiên Kiếm Môn này, Trúc Kiếm Phong rất có khả năng sẽ may mắn tìm ra được một vài đứa trẻ xứng đáng để truyền thừa y bát...

...

...

Buổi sáng, tại Kim Kiếm Phong.

Mười năm một lần, hễ cứ vào ngày mùng chín tháng chín là các vị phong chủ sẽ tề tựu lại đây - Trắc Thí Đài trên ngọn núi cao nhất của Thiên Kiếm Môn này. Mục đích thì thiết nghĩ ai nấy đều đã rõ: tuyển chọn môn đồ.

Hôm nay người tới rất đông, đa phần đều là trẻ nhỏ, tuổi nằm trong khoảng từ năm đến mười. Khỏi phải đoán, bọn chúng hiển nhiên là những đứa trẻ sở hữu linh căn được các đệ tử Thiên Kiếm Môn đưa về núi.

Tính cả trai lẫn gái, tham gia tuyển chọn tổng cộng có một trăm hai mươi ba người tất thảy. Lúc này, bọn chúng hiện đang đứng tại quảng trường, ngay bên dưới Trắc Thí Đài chờ đợi. Lăng Tiểu Ngư, nó cũng hoà lẫn bên trong đám trẻ nhỏ này, cũng đang hướng mắt nhìn đài cao phía trước...

Thế rồi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, hơn trăm đứa trẻ vốn đang khẩn trương đứng chờ, bỗng chốc đều di dời ánh mắt, cùng ngước nhìn không trung. Ở nơi đó, ba thân ảnh đang nhanh chóng ngự kiếm phi hành tiến lại.

Người tới gồm hai lớn một nhỏ, tất cả đều là nữ giới, chẳng xinh đẹp thì cũng khả ái ưa nhìn. Đúng là thầy trò Lý Ngọc Thường - Lệ Thắng Nam và Dương Tiểu Ngọc.

Khác xa thời điểm vừa mới tiến nhập tiên môn, Dương Tiểu Ngọc bây giờ trông cao quý hơn rất nhiều. Từ ngoại hình cho đến khí chất, toàn bộ đều phát sinh biến đổi. Phàm nhân nhìn vào, kẻ không biết e lại ngỡ là tiểu tiên nữ chốn nào đáp xuống cũng nên.

Chẳng ngoa, đấy là sự thật. Cứ xem đám trẻ nhỏ tham gia tuyển chọn liền biết, bọn chúng người nào người nấy cũng đều đang dán mắt lên mình Dương

Tiểu Ngọc hết đấy. Xét xem thái độ, mười mươi là ngưỡng vọng.

...

"Tiểu Ngọc, con hãy tạm ở đây, đợi lát nữa rồi bước lên Trắc Thí Đài kiểm tra tư chất." Lý Ngọc Thường sau khi đem phi kiếm thu hồi thì cúi nhìn Dương Tiểu Ngọc, dịu dàng bảo.

Đáp lại nàng, Dương Tiểu Ngọc nhẹ gật đầu, thanh âm nhu thuận: "Con biết rồi, phong chủ".

"Ừm".

Lý Ngọc Thường khẽ mỉm cười đặt tay lên đầu cô bé, xoa nhẹ rồi quay sang dặn Lệ Thắng Nam: "Thắng Nam, con ở đây với Tiểu Ngọc".

"Vâng, sư phụ".

...

Lý Ngọc Thường dặn dò đâu đó xong thì xoay người hướng Trắc Thí Đài bước lên, loáng cái thân ảnh liền biến mất sau bức tường kết giới.

Phía bên kia bức tường vô hình nọ, vốn đã sớm an vị trên ghế, Lăng Thanh Trúc vừa thấy Lý Ngọc Thường đi qua thì lập tức cất giọng trẻ con phàn nàn: "Ngọc Thường sư muội thật là đại nhân vật a".

Lý Ngọc Thường nghe vậy, cặp mắt không khỏi liếc nhìn. Nhưng chỉ một giây sau nàng đã liền dời đi. Thay vì hồi âm Lăng Thanh Trúc thì nàng lại hướng phong chủ Kim Kiếm Phong, cũng đồng thời là chưởng môn hiện thời của Thiên Kiếm Môn - Cơ Thành Tử - giải thích: "Chưởng môn sư huynh thứ lỗi, cả đêm qua muội vì Tiểu Ngọc tiến hành tẩy kinh phạt tủy nên mới chậm trễ thời gian".

"Ồ".

Cơ Thành Tử biểu lộ chút ngạc nhiên, hỏi lại: "Là đứa trẻ muội vừa mang đến phải không?".

"Vâng, thưa chưởng môn sư huynh".

Cơ Thành Tử im lặng quan sát Dương Tiểu Ngọc ở bên kia bức tường kết giới, hồi lâu thì đưa tay vuốt chòm râu bạc, gật gù: "Quả là một hạt giống tốt".

"Ngọc Thường sư tỷ".

Theo sau lời đánh giá của Cơ Thành Tử, Ngọc Vân Tử - phong chủ Tương Kiếm Phong - tò mò hỏi: "Lần trước mặc dù sư tỷ đã đề cập cho mọi người về đứa bé Dương Tiểu Ngọc kia, nhưng cũng mới chỉ sơ qua. Mọi người chỉ biết nó sở hữu băng linh căn, còn cụ thể mấy phẩm thì vẫn chưa ai tường minh. Sư tỷ, thật ra cấp bậc linh căn của đứa trẻ này là bao nhiêu?".

Ngọc Vân Tử vừa hỏi xong thì bên cạnh, các vị phong chủ khác liền ghé mắt nhìn sang Lý Ngọc Thường. Bọn họ cũng đang rất muốn biết.

Có thể khiến Lý Ngọc Thường phải lưu lại sơn môn, tự mình hướng đạo, ra tay giúp tẩy kinh phạt tủy, cô bé Dương Tiểu Ngọc kia ắt hẳn phải rất đặc biệt. Dám cá là như vậy.

Trước những ánh mắt trông chờ của các vị phong chủ, Lý Ngọc Thường chỉ lắc đầu cười nhẹ: "Các vị sư huynh, sư đệ, khảo thí đã sắp sửa tiến hành. Tiểu Ngọc thiên tư tới đâu, đợi thêm lát nữa mọi người không phải sẽ liền biết".

"Thần thần bí bí...".

Tốn công trông đợi, cuối cùng lại chẳng nhận được đáp án rõ ràng, Lăng Thanh Trúc bất mãn, trề môi mà rằng - "Có cái gì ghê gớm. Cùng lắm là trò giống thầy, là cực phẩm băng linh căn thôi".

Cực phẩm băng linh căn?

Lý Ngọc Thường không nói gì. Nàng im lặng cười nhạt cho qua, trong lòng thầm nghĩ: "Để rồi xem. Lát nữa coi thử Lăng Thanh Trúc ngươi có trợn mắt há mồm hay không...".

...

Trên đài cao, các vị cao tầng tông môn thì đang trò chuyện; trong khi bên dưới, bầu không khí lại vắng lặng hơn nhiều. Nhân số mặc dù rất đông, tuy nhiên lên tiếng lại chả có lấy một người. Từ nhỏ tới lớn, toàn bộ ai nấy đều đang khẩn trương chờ khảo thí. Ngoại trừ một người: Dương Tiểu Ngọc.

Kể từ khi đáp xuống quảng trường, cô bé đã liên tục đưa mắt tìm kiếm thân ảnh Lăng Tiểu Ngư. Trải qua một hồi nhìn đông ngó tây, rốt cuộc trong đôi mắt cô bé, tinh quang cũng đã ánh lên.

Chẳng nghĩ nhiều, Dương Tiểu Ngọc vội vàng hướng chỗ Lăng Tiểu Ngư đi tới. Bước chân khá là gấp gáp.

...

"Tiểu Ngư!".

"À ờ...".

Lăng Tiểu Ngư nhìn cô bé vừa tiến đến trước mặt mình, gãi đầu nghi hoặc: "Ngươi... ngươi là Tiểu Ngọc?".

"Hì...".

Dương Tiểu Ngọc cười càng tươi hơn trước: "Không phải ta thì còn ai? Xem ngươi kìa, vẫn ngốc như vậy...".

Đối với lời chê bai nọ, Lăng Tiểu Ngư cũng chả khó chịu hay hờn dỗi chút gì. Trước giờ nó nghe nhiều rồi, riết đã thành quen. Hiện tại, thay vì cau có tức giận thì nó chỉ thấy thắc mắc, ngờ vực. Trong trí nhớ của nó, Dương Tiểu Ngọc mà nó quen... hình như đâu có xinh đẹp như vầy.

Thần tình hãy còn u mê, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Ngươi thật là Tiểu Ngọc hả? Sao tự nhiên ngươi lại xinh đẹp vậy? Quần áo ngươi mặc cũng đẹp nữa...".

"Cái này à...".

Dương Tiểu Ngọc cúi xem y phục, giải thích: "Đây là đồ phong chủ cho ta".

"Phong chủ...".

Lăng Tiểu Ngư nhớ tới tràng cảnh ban nãy, tiếp tục hỏi: "Là người hồi nãy cùng ngươi ngự ở trên phi kiếm bay đến đó hả?".

"Ừm. Người là phong chủ Mặc Kiếm Phong. Những ngày qua chính người đã chăm sóc cho ta".

...

"A a...!".

Lăng Tiểu Ngư đang chăm chú lắng nghe, chợt kêu lên. Chừng khi bị mọi người chú mục, lúc này nó mới vội lấy tay bịt miệng, vài giây sau mới nói tiếp: "Tiểu Ngọc, ngươi... ngươi tại sao lại ở đây?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Duyên Phận?

Lăng Tiểu Ngư tất nhiên là không thể hiểu được. Bởi lẽ một tháng trước, lúc chia tay, Dương Tiểu Ngọc rõ ràng còn ở Đào Hoa thôn. Vậy mà hôm nay, gặp lại thì cô bé đã ở trên núi...

Nếu là kẻ khác, rất có thể đã suy luận ra, nhưng Lăng Tiểu Ngư, nó thực vẫn chưa lần tới được.

Có lẽ sớm đã quen với sự chất phác trì trệ kia của nó, Dương Tiểu Ngọc sau một thoáng nghi hoặc liền kể rõ đầu đuôi: "Chuyện là như vầy. Hôm đó sau khi ngươi cùng tiên gia rời đi, ta đã nhờ phụ thân dẫn đến nhà của trưởng thôn để kiểm tra linh căn...".

Câu nối câu, chữ nối chữ, bằng chất giọng thanh thúy êm tai, Dương Tiểu Ngọc cứ thế mà đem sự tình kể lại. Tất nhiên, chuyện cô bé cậy nhờ Lý Ngọc Thường mang đến Trúc Kiếm Phong tìm gặp cũng được nói ra.

Bên này, Lăng Tiểu Ngư nghe xong, ánh mắt không nhịn được mà hướng lên đài cao, chỗ bức tường kết giới, đúng ngay vị trí Lăng Thanh Trúc đã bước qua trước đó.

"Thần tiên lão sư phụ tại sao lại không cho ngươi gặp ta nhỉ? Cũng không nói ta biết là ngươi có tới nữa...".

"Việc này...".

Dương Tiểu Ngọc học theo người bằng hữu thân thiết của mình nhìn lên đài cao, nói: "Phong chủ của ta bảo là do phong chủ của ngươi tính tình quái gở, mười phần quá chín hẳn bởi canh cánh chuyện tới Mặc Kiếm Phong xin Băng Linh quả nhưng bị từ chối khi xưa, vậy nên hôm đó mới làm khó dễ, cự tuyệt không cho ta gặp mặt ngươi".

"Hmmm... Chắc là phong chủ của ngươi nói đúng. Thần tiên lão sư phụ tính khí thực rất xấu".

...

"Tiểu Ngư, ngươi ở Trúc Kiếm Phong không có bị ai ức hiếp đó chứ? Phong chủ của ngươi có làm khó dễ gì ngươi không?".

"Ta...".

Ngó thấy người bằng hữu của mình chần chừ khó nói, trong lòng Dương Tiểu Ngọc tức thì chùng xuống: "Tiểu Ngư, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Ngươi nói cho ta biết đi".

"Thật ra...".

Lăng Tiểu Ngư đắn đo một hồi, chẳng biết nghĩ gì cuối cùng lại quyết định che giấu: "Tiểu Ngọc à, ngươi đừng có lo, ta không sao hết. Thần tiên lão sư phụ mặc dù tính khí hơi xấu một chút nhưng rốt cuộc cũng đã đáp ứng sẽ chữa trị cho Yến cô cô. Người nói chỉ cần hôm nay ta đi qua được mười tám tấm ván trên Thiên Tâm Kiều thì sẽ liền cùng ta xuống núi".

"Thiên Tâm Kiều?" - Dương Tiểu Ngọc nghi hoặc - "Tiểu Ngư, đó là cái gì vậy?".

"Ồ, phong chủ của ngươi không có nói với ngươi à?".

"Không có". - Dương Tiểu Ngọc thành thật lắc đầu.

Một tháng qua, tuy rằng mỗi ngày Lý Ngọc Thường đều ở bên cạnh cô bé nhưng đích xác vẫn chưa một lần đề cập đến Thiên Tâm Kiều. Có lẽ trong suy nghĩ của Lý Ngọc Thường thì việc đó là không cần thiết.

Ba mươi tấm ván trên Thiên Tâm Kiều, với kẻ khác thì quả đúng gian nan trắc trở, tuy nhiên, nếu đối tượng là Dương Tiểu Ngọc... Vượt qua vốn đã chuyện tất yếu, cần gì phải căn dặn?

Đáng bận tâm đây có chăng là Lăng Tiểu Ngư. Nó biết được, nghe được đấy, thế nhưng thực tế há đâu lại giống như những gì Lăng Thanh Trúc đã nói, nhẹ nhàng tới vậy.

"Chỉ cần cố gắng hết sức thì nhất định sẽ vượt qua", bất quá chỉ là mấy lời lừa gạt trẻ con mà thôi.

Thương thay, Lăng Tiểu Ngư hãy còn u mê tin tưởng, rằng bản thân có thể hoàn thành giao ước bước qua mười tám tấm ván trên Thiên Tâm Kiều... Nở nụ cười ngây ngô, nó nói: "Tiểu Ngọc, để ta cho ngươi biết. Thiên Tâm Kiều là như vầy nè...".

Dựa theo những gì được nghe kể từ Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư cố gắng đem hình dáng Thiên Tâm Kiều tả lại một cách chi tiết nhất.

Lát sau, khi nó đã nói xong thì một giọng cảm thán cất lên: "Chà, thì ra Thiên Tâm Kiều là như vậy".

Bất ngờ nghe được thanh âm xa lạ, theo phản xạ, cả Lăng Tiểu Ngư lẫn Dương Tiểu Ngọc cùng quay sang nhìn. Sát bên hai người bọn họ, cách chỉ tầm hơn hai bước chân, một thân ảnh mập mạp chẳng rõ đã đứng đấy tự bao giờ.

Dường như cũng nhận ra sự nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc, đứa trẻ mập mạp kia cười hì hì, mở miệng báo danh: "Xin chào, ta là Chu Đại Trù".

"Xin chào, ta là Lăng Tiểu Ngư". - Bên này, Lăng Tiểu Ngư lễ phép đáp lại.

Tiếp sau nó, Dương Tiểu Ngọc cũng lên tiếng tự mình giới thiệu: "Chào ngươi, ta là Dương Tiểu Ngọc".

"Hì hì...".

Vẫn cái khuôn mặt tươi cười vui vẻ, đứa trẻ mập mạp, tức Chu Đại Trù nói tiếp: "Tiểu Ngọc, Tiểu Ngư, hai người các ngươi cũng tham gia khảo thí phải không?".

"Ừm. Chúng ta tới để khảo thí".

"Ta biết ngay mà!".

Chu Đại Trù vỗ tay cái "chát", xoay đầu ngó lại phía sau, hướng một đám trẻ nhỏ hiện đang tò mò nhìn qua bên này, lớn giọng mà rằng: "Đấy! Đám các ngươi nghe thấy chưa? Ta đã bảo bọn nó cũng đến tham gia khảo thí mà các ngươi cứ không tin...".

Quay mặt lại, trong bộ y phục tuy chưa đủ gọi sang trọng nhưng cũng coi tươm tất, gọn gàng, Chu Đại Trù giải thích: "Là như vầy, lúc nãy ta và cái đám bọn kia có tranh luận. Ta nói hai người các ngươi cũng đến đây tham gia khảo thí mà bọn chúng cứ nhất quyết phản bác, không chịu tin".

"Tại sao bọn họ lại không tin?".

Hồi đáp Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù nói ra nguyên do: "Thì tại các ngươi đấy. Lúc nãy chẳng phải các ngươi mỗi người đều cùng tiên gia ngự kiếm phi hành mà đi tới đấy ư".

Chu Đại Trù lấy hơi, tiếp tục: "Bọn chúng trông thấy các ngươi đi cùng tiên gia, cho rằng đã được tiên gia thu nhận rồi, không nghĩ các ngươi ở đây để tham gia khảo thí nữa".

"Vậy còn ngươi? Tại sao ngươi lại không cho rằng như vậy?".

Dời ánh mắt sang Dương Tiểu Ngọc - người vừa hỏi, Chu Đại Trù bày ra bộ dạng đắc ý: "Cái này à... Hừm hừm... Chẳng giấu gì các ngươi, Đại Trù ta vốn rất thông minh lanh lợi, tư chất hơn người. Gì chứ cái việc cỏn con này thì làm sao qua nổi mắt ta".

"Tiểu Ngọc, Tiểu Ngư, các ngươi không biết đấy chứ, Đại Trù ta từ lúc mới chào đời thì đã có nhận thức rõ ràng, một ngày sau liền biết nói chuyện ăn cơm... Nửa tháng tuổi ta đây đã có thể chạy nhảy leo trèo, tự đọc kinh thư, học một biết mười, học mười biết trăm...".

Kế bên, Dương Tiểu Ngọc càng nghe Chu Đại Trù nói thì chân mày càng nhíu lại. Rõ ràng là cô bé chẳng hề tin tưởng một tí nào cả.

Sinh ra mới một ngày đã liền biết ăn, biết nói, nửa tháng sau thì kinh thư cũng đọc hiểu rõ ràng... Tên Chu Đại Trù này là thánh nhân chắc?

Nhưng mà thánh nhân, bọn họ sẽ có bộ dạng như vầy sao?

Đánh chết Dương Tiểu Ngọc cũng không tin.

Có điều, đấy là Dương Tiểu Ngọc. Chứ còn Lăng Tiểu Ngư, xem thái độ thì hình như...

"Không phải chứ? Tiểu Ngư lẽ nào thật tin mấy lời ba hoa bịa đặt của tên mập Đại Trù này...".

"Người đâu mà ngốc thế không biết".

Dạ buồn bực thầm nghĩ, Dương Tiểu Ngọc quyết đoán vươn tay đem người bằng hữu quá đỗi chất phát của mình kéo đi.

"Tiểu Ngư, chúng ta qua bên kia đứng".

"Tiểu Ngọc...".

"Ủa? Sao các ngươi lại tự nhiên bỏ đi hết vậy...".

Còn lại một mình, Chu Đại Trù vô thức gãi đầu, gãi xong thì cũng nối gót mò theo.

"Tiểu Ngư, Tiểu Ngọc, các ngươi chờ ta với!".

...

"Ngươi không ở bên đó, theo chúng ta làm gì?". - Dương Tiểu Ngọc ngay khi vừa nhìn thấy thân hình mập mạp của ai kia tiến lại, lập tức tỏ ra khó chịu.

Khổ nỗi cái tên Chu Đại Trù - tác nhân khiến cô bé phiền lòng này, nó đâu có chịu thấu hiểu. Miệng cười hì hì, nó bảo: "Ta đứng ở bên đó đâu có biết nói chuyện với ai".

"Chẳng phải đám bạn của ngươi đứng đầy kia đấy ư. Bọn chúng đang nhìn ngươi kìa".

Theo ngón tay Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù quay đầu nhìn lại, nhưng rồi rất nhanh, nó lắc nguầy nguậy: "Chậc... Cái đám đó đâu phải bạn ta. Hôm nay ta chỉ mới gặp lần đầu a".

"Chúng ta và ngươi cũng chỉ mới gặp lần đầu". - Dương Tiểu Ngọc lập tức thêm vào.

Khỏi phải nghĩ, cô bé dĩ nhiên là rất không nguyện cùng với Chu Đại Trù kết bạn.

Ngặt một điều, Chu Đại Trù đâu có chịu "buông tha" cho. Trái hẳn vẻ nhăn nhó khó coi của người nơi đối diện, Chu Đại Trù nó vẫn rất hồ hởi: "Không giống nha. Cái đám bọn chúng làm sao so được với hai ngươi. Bọn chúng nông cạn lắm...".

"Với lại, khi nói chuyện cùng hai người các ngươi, ta cảm thấy rất hợp. Giống như là... giống như... Phải rồi! Là tri kỷ!".

"Tiểu Ngọc, Tiểu Ngư, Đại Trù ta thấy mình và các ngươi rất có duyên. Các ngươi xem, Tiểu Ngư - Tiểu Ngọc - Đại Trù, Tiểu - Tiểu - Đại... Chậc, đây chẳng phải trùng hợp bình thường đâu. Theo như mẫu thân ta hay nói thì chính là duyên phận a".

"Duyên phận gì chứ... Ai thèm duyên phận với ngươi. Tiểu Ngư, chúng ta đừng nói chuyện với nó nữa".

Dương Tiểu Ngọc nói xong liền nắm tay Lăng Tiểu Ngư kéo đi.

Trước thái độ có phần phũ phàng kia của cô bé, nếu là một đứa trẻ nào khác thì mười phần quá chín sẽ tự biết mà thôi đeo bám, quấy rầy. Nhưng Chu Đại Trù, da mặt của nó lại dày hơn những đứa trẻ bình thường rất nhiều. Nó chẳng những không chút bận lòng mà còn dùng bộ mặt tươi cười đi theo bắt chuyện.

"Tiểu Ngọc à, ngươi đừng có như vậy mà. Đại Trù ta thật sự thích các ngươi lắm".

"Các ngươi tin ta đi, ba người chúng ta rất có duyên phận....".

"Các ngươi ngẫm mà xem. Trên đời có biết bao nhiêu người, vậy mà ba chúng ta vẫn có thể gặp được nhau, lại còn cùng nhau bái nhập Thiên Kiếm Môn... Tiểu - Tiểu - Đại. Chúng ta là Tiểu - Tiểu - Đại, là duyên phận a...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17: Bắt Đầu Khảo Thí

Nơi quảng trường đông đúc, trong khi mọi người ai nấy đều bảo trì im lặng, Chu Đại Trù lại chân cao chân thấp mò theo Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc, miệng hết nói bên đông lại nói sang bên tây, nhất thời khó tránh tạo nên một chút huyên náo. Giữa đám trẻ hơn trăm đứa, ba người bọn chúng họp lại rõ ràng là nổi bật hơn tất thảy. Thậm chí tới độ khiến cho các vị cao tầng tông môn cũng phải đưa mắt liếc nhìn.

Sau tất cả, Lăng Thanh Trúc là người đầu tiên lên tiếng: "Thằng nhỏ Chu Đại Trù này cũng thật thú vị".

"Ba hoa lẻo mép, có cái gì mà thú vị." Gần như lập tức, ngồi ở chiếc ghế đầu tiên bên trái, sát chiếc ghế của Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường xen vào. Thái độ thì dĩ nhiên là chả vui vẻ gì.

Đáp lại, Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Ngọc Thường sư muội là người thanh tâm quả dục, lòng như tượng đá nên đương nhiên nhìn không thú vị rồi".

"Tu tiên luyện đạo há chẳng vì muốn thoát khỏi kiếp phàm nhân yếu nhược? Lòng vương tục niệm còn trông gì trường sinh, nghĩ gì đại đạo thần minh?".

"Ngọc Thường sư muội, ngươi cũng không thể nói như vậy. Những người tu tiên luyện đạo như chúng ta, trọng yếu nhất vẫn là phù trợ chính giáo, hành hiệp trượng nghĩa, cứu độ thế nhân. Sư muội nếu đối với phàm nhân thế tục hững hờ lãnh đạm, thế thì khác gì bọn tà ma ngoại đạo xem rẻ nhân mạng...".

"Thanh Trúc sư tỷ, tỷ biết ta vốn chưa bao giờ nảy sinh những ý nghĩ đó, hà tất quy buộc".

"Ngọc Thường sư muội, sư tỷ ta có quy buộc gì đâu, ta chỉ là thấy sao nói vậy...".

...

An toạ trên ba chiếc ghế còn lại, Cơ Thành Tử, Dịch Bất Dịch và Ngọc Vân Tử quay mặt nhìn nhau, ai nấy đều thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Ba người bọn họ thật là rất phiền lòng về hai nữ nhân đang ngồi đấu khẩu bên cạnh.

Ngẫm lại thì xưa giờ, kể từ khi lên làm phong chủ, các nàng hình như chưa có lần nào chạm mặt mà hân hoan niềm nở được với nhau cả.

"Tính tình trái ngược, cả đời chỉ e khó đổi".

Thầm cảm thán, Cơ Thành Tử lắc đầu, khẽ cười mà rằng: "Thanh Trúc sư muội, Ngọc Thường sư muội, phàm kẻ trong giới tu luyện, có ai lại không biết hai vị sư muội đều là đấng anh thư, là trụ cột của chính giáo. Các muội hà tất phải tranh luận làm mất hoà khí".

"Chưởng môn sư huynh nói phải đấy." - Theo sau Cơ Thành Tử, Ngọc Vân Tử cũng lên tiếng khuyên can - "Hai vị sư tỷ ai nấy đều là bậc kỳ nữ được thế nhân kính ngưỡng, cần gì phải...".

"Ngưng!".

Ngọc Vân Tử đang nói, lời chưa ra hết đã bị người cắt ngang. Chém đoạn thì chính thị Lăng Thanh Trúc. Nàng khẽ lườm vị sư đệ trung hậu của mình, bảo: "Ngọc Vân Tử ngươi đúng là chẳng thay đổi chút nào cả, vẫn cứ nhiều lời như mọi khi".

Nhiều lời?

Ngọc Vân Tử thầm tự hỏi, có chút oan uổng thở dài, gượng cười cam chịu.

Nếu là kẻ khác, Ngọc Vân Tử hắn còn có thể phản bác, tranh luận, nhưng Lăng Thanh Trúc thì... Vị sư tỷ này của hắn thực là phiền toái ghê lắm, một

khi dây vào, trừ phi chịu bỏ ra chút vốn liếng, bằng không sẽ rất khó thoát. Mà tài bảo của Ngọc Vân Tử hắn, nó lại khá ít ỏi...

"Dẹp" xong Ngọc Vân Tử, Lăng Thanh Trúc lúc này mới quay sang Cơ Thành Tử, tiếp lời: "Chưởng môn sư huynh, muội vốn cũng đâu có muốn tranh hơn thua gì, chỉ tại mấy lời của Ngọc Thường su muội... Chậc, muội chỉ lo Ngọc Thường sư muội quá tách rời thế tục mà có ngày trở nên vô cảm, chính tà khó phân nên mới...".

"Thanh Trúc sư tỷ, muội nghĩ sư tỷ đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Mặc Kiếm Phong có đạo thuật của Mặc Kiếm Phong, tỷ không thể lấy tư tưởng của Trúc Kiếm Phong mình áp đặt lên được".

...

"Thật là...".

Trên chiếc ghế chính giữa, Cơ Thành Tử quan sát thấy hai vị sư muội của mình lại sắp phát sinh thêm một cuộc đấu khẩu nữa, bèn vội hắng giọng, thay đổi chủ đề:

"Hừm hừm... Thanh Trúc sư muội, có một chuyện mà ta quên nói với muội. Ừm, là một chuyện tốt".

Hả? Chuyện tốt?

Lăng Thanh Trúc vừa nghe Cơ Thành Tử nói xong, mặt mày liền tươi lên thấy rõ. Nàng tạm đem "đối thủ" Lý Ngọc Thường gạt sang một bên, cười hỏi: "Chưởng môn sư huynh, là chuyện tốt gì vậy? Có phải huynh đã đồng ý kiến nghị lần trước của muội, quyết định sẽ cấp thêm tài nguyên tu luyện cho Trúc Kiếm Phong?".

Trán thoáng hằn mấy đạo hắc tuyến, Cơ Thành Tử lắc đầu: "Không phải việc đó".

"Nếu không phải việc đó thì là việc gì..." Thần sắc loáng cái đã ủu xìu, Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ thất vọng.

Nhưng rồi rất nhanh, khuôn mặt nàng đã lại liền tươi tắn. Nguyên do nằm ở mấy lời vừa được thốt ra từ miệng Cơ Thành Tử.

"Thanh Trúc sư muội, chuyện mà ta muốn nói với muội là thông tin về đứa nhỏ Chu Đại Trù kia. Linh căn của đứa nhỏ này chính là mộc hệ linh căn, thuộc hàng cực phẩm." Cơ Thành Tử, hắn đã vừa mới nói như vậy đấy.

Rõ ràng, đây đích xác là một tin tức tốt, nếu không muốn nói là quá tốt.

Từ xưa tới nay, linh căn hàng cực phẩm nào có mấy khi xuất hiện. Năm bảy chục năm Thiên Kiếm Môn thu được một người cũng đã xem là hỉ sự. Ấy vậy mà lần này, trong năm thuộc tính ngũ hành kim, mộc, thủy, hoả, thổ, Chu Đại Trù lại sở hữu mộc hệ linh căn...

Cái này có ý nghĩa gì? Thượng thiên đã định nó sẽ là người của Trúc Kiếm Phong, là đệ tử của Lăng Thanh Trúc nàng!

"Ha ha...".

Vui mừng quá đỗi, Lăng Thanh Trúc nhất thời khó nhịn cười to mấy tiếng. Cái bộ dạng ấy, nó nào giống một vị phong chủ. Thất thố vô cùng.

Ngồi ở chiếc ghế cuối cùng bên phải, Ngọc Vân Tử ngó thấy nàng như vậy, trong đầu thầm nghĩ: "May mà kết giới có tác dụng cách âm, bằng không khẳng định sẽ doạ cho đám trẻ nhỏ bên dưới phải nháo nhào một phen...".

...

Một lúc sau.

Tiếng cười đã dứt, Lăng Thanh Trúc đã bình tâm trở lại. Dẫu vậy, trên mặt nàng, tiếu ý thì vẫn giăng đầy.

Cố ý lại làm như vô tình, nàng cất tiếng: "Xem ra hạt giống tốt cũng không chỉ mỗi Mặc Kiếm Phong mới thu được. Trúc Kiếm Phong vẫn rất được tổ sư gia phù hộ a".

Kế bên, Lý Ngọc Thường há chẳng biết đối phương đang nhắm vào mình, bèn đáp trả: "Phẩm cấp linh căn cao chưa chắc tâm tính đã tốt. Xem biểu hiện của nó từ nãy giờ, ngoài việc ba hoa lẻo mép thì muội đây thật vẫn chưa thấy có điểm gì nổi trội... À, nếu hình thể cũng tỉ lệ thuận với năng lực lĩnh hội pháp quyết thì Chu Đại Trù nó quả đáng bồi dưỡng đấy, Thanh Trúc sư tỷ".

"Aizzz... Ngọc Thường, muội lẽ nào chưa nghe câu "ngọc quý ẩn trong đá, trân kim tàng dưới đất"? Tại sao sư muội có thể nông cạn tới vậy chứ...".

Liếc thấy Lý Ngọc Thường định phản pháo, Lăng Thanh Trúc quyết đoán cướp lời. Nhưng thay vì "đối thủ" của mình, nàng lại hướng sang Cơ Thành Tử dò la: "Chưởng môn sư huynh, chúng ta nói một chút về thằng bé Chu Đại Trù kia đi".

"Ừm, chưởng môn sư huynh, chuyện Chu Đại Trù sở hữu cực phẩm mộc linh căn huynh làm sao biết được vậy? Có chắc chắn không?".

"Ta đảm bảo".

Cơ Thành Tử đưa tay vuốt chòm râu bạc, vừa vuốt vừa nói: "Kể ra cũng thật trùng hợp. Thằng bé Chu Đại Trù kia là do chính Tô Đông Vũ mang về núi đấy".

"Tô Đông Vũ?".

Trong lúc Lăng Thanh Trúc còn đang lục tìm trong trí óc thì Dịch Bất Dịch đã nhớ ra. Hắn hướng Cơ Thành Tử xác nhận lại: "Chưởng môn sư huynh, Tô Đông Vũ huynh vừa nhắc có phải chính là đứa bé sở hữu cực phẩm kim linh căn của hai mươi năm trước không?".

"Ừm, chính là nó".

Cơ Thành Tử nói thêm: "Hai mươi năm trước, Kim Kiếm Phong của ta có thể thu được một đệ tử như Đông Vũ, ngẫm lại thì đúng là một may mắn lớn".

"Chưởng môn sư huynh coi bộ rất yêu quý thằng bé Tô Đông Vũ này".

Dời sang Lăng Thanh Trúc - người vừa nói, Cơ Thành Tử gật gù: "Nói ra không sợ các vị sư đệ, sư muội cười chê. Ta đối với Đông Vũ đúng thật cũng có chút thiên vị".

"Sư huynh." - Lần này đến lượt Ngọc Vân Tử dò hỏi - "Đông Vũ sư điệt, ngoại trừ phẩm cấp linh căn thì ngộ tính hẳn cũng phải rất cao?".

"Cao?".

Cơ Thành Tử cười cười: "Còn hơn cả cao".

...

Lời của Cơ Thành Tử rõ ràng có hàm ý, đáng để suy ngẫm. "Còn hơn cả cao", bốn chữ này không phải có thể tùy tiện nói ra, đặc biệt khi người phát ngôn lại là Cơ Thành Tử - một vị chân nhân đức cao vọng trọng trong giới chính đạo.

Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, bốn người tất nhiên có điều nghi hoặc, rất muốn biết. Chỉ là hiện thời, Cơ Thành Tử lại chừng như chưa muốn phơi bày. Hắn nhìn xuống bên dưới, nơi quảng trường đông đúc, thấp giọng nói ra:

"Thời gian cũng không còn sớm, nên bắt đầu khảo thí rồi".

Dứt câu, Cơ Thành Tử liền động chân nguyên, thi pháp truyền âm...

Rất nhanh, từ đâu chẳng rõ, một thân ảnh bỗng chợt hiện ra trên Trắc Thí Đài, ngay ở trung tâm.

Vừa lộ diện là một trung niên bề ngoài tuổi độ năm mươi, râu dài bốn tấc, mặc trường y màu thiên thanh, ngực thêu một thanh tiểu kiếm màu vàng bắt mắt.

Y xoay người hướng năm vị phong chủ cúi chào, chờ nhận được cái gật đầu của Cơ Thành Tử xong thì mới hoàn nguyên vị trí.

Đảo mắt một vòng đám trẻ bên dưới, đợi tất cả đều đã chăm chú, lúc này y mới mở miệng, nói: "Chào các hài tử".

"Ta xin tự giới thiệu. Ta là Đồ Tự - người sẽ giám sát việc trắc thí của các ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thiên Phẩm

Tay chỉ cây trụ có gắn một quả cầu trong suốt phía trên ở bên cạnh, Đồ Tự nói tiếp: "Thạch trụ bên cạnh ta đây gọi là Tinh Quang Trụ, được chính tổ sư gia tự mình bố trí vào hơn hai ngàn năm trước".

"Tương tự trắc linh cầu mà đệ tử bản môn đã dùng để kiểm tra linh căn của các ngươi, Tinh Quang Trụ này cũng có cùng công dụng. Tuy nhiên, so với trắc linh cầu thì phẩm cấp của Tinh Quang Trụ này cao hơn rất nhiều. Nói cách khác, trắc linh cầu có thể sai lầm nhưng Tinh Quang Trụ thì tuyệt đối không. Kết quả mà nó cho ra, suốt hơn hai ngàn năm qua luôn luôn chính xác...".

Đồ Tự tạm ngưng trong chốc lát để đám trẻ bên dưới kịp tiếp thu, sau đó mới lại lần nữa cất tiếng: "Các hài tử. Có một điều mà các ngươi nên biết, đó là không phải cơ địa của mỗi người đều giống nhau. Thỉnh thoảng trong cơ thể một số người sẽ tồn tại một vài điểm đặc thù quái lạ, ngẫu nhiên lại đem tư

chất linh căn che giấu đi. Một phần, thậm chí có khi là gần như toàn bộ...".

"Vì lẽ ấy, để đảm bảo tính chính xác, cũng là nhằm tránh bỏ lỡ nhân tài, bản môn sẽ tiến hành kiểm tra linh căn của các ngươi thêm một lần nữa, trên Trắc Thí Đài, Tinh Quang Trụ này".

"Cách thức thì chẳng có gì khó hiểu. Các ngươi chỉ cần đặt tay lên Tinh Quang Trụ rồi tập trung ý niệm là được. Căn cứ vào thuộc tính và phẩm cấp linh căn mà các ngươi sở hữu, tinh cầu trên Tinh Quang Trụ sẽ sáng lên tương ứng. Nếu là kim linh căn thì ánh sáng sẽ là màu vàng, mộc linh căn là màu xanh lục, thủy linh căn là màu lam nhạt, hoả linh căn là màu đỏ, thổ linh căn là màu nâu đất. Còn nếu là trường hợp linh căn biến dị...".

Nói tới đây, Đồ Tự chợt cười một cách hàm ý: "Người sở hữu lôi linh căn, thời điểm đặt tay lên Tinh Quang Trụ, tinh cầu phía trên sẽ phát ra ánh sáng màu tím. Người sở hữu phong linh căn, ánh sáng sẽ là màu trắng. Người sở hữu băng linh căn, như vậy ánh sáng nhìn thấy sẽ có màu lam đậm...".

"Lẽ đương nhiên, phẩm cấp linh căn có cao có thấp. Tổng cộng bao gồm năm loại tương ứng với số lượng vòng sáng mà tinh cầu sẽ phát ra, chia ra làm: hạ phẩm linh căn, trung phẩm linh căn, thượng phẩm linh căn, cực phẩm linh căn và thiên phẩm linh căn. Trong đó, hạ phẩm linh căn là thường thấy nhất, cực phẩm thì rất ít, thiên phẩm lại càng hiếm hoi. Thậm chí xét ở một vạn người sở hữu linh căn, có thể tìm ra được một người mang linh căn thiên phẩm thì cũng đã tính nhiều...".

Đồ Tự nhẹ lắc đầu, tựa tiếu phi tiếu, bảo: "Các hài tử, thiên phẩm linh căn kia, thật ra các ngươi cũng không cần nghĩ nhiều. Đó là sủng nhi của trời, chẳng thể so được".

"Có điều... linh căn thấp, ví như hạ phẩm, trung phẩm cũng chưa hẳn là điều gì quá tệ. Xuất phát điểm tuy kém một chút nhưng nếu biết cố gắng, chăm chỉ tu hành, tương lai nhất định sẽ đạt được thành tựu. Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu. Các ngươi nhớ lấy".

...

"Được rồi. Những gì cần nói ta đều đã nói. Bây giờ ta sẽ gọi từng người lên trắc thí. Đọc đến tên ai thì người đó hãy bước lên, theo lời ta ban nãy mà tập trung ý niệm, đặt tay lên Tinh Quang Trụ".

Lời vừa dứt, Đồ Tự liền lấy ra một bảng danh sách sớm viết chằng chịt họ tên, bắt đầu gọi: "Lê Bình".

Bởi đã được căn dặn rõ ràng nên khi Đồ Tự đọc xong thì bên dưới, một thanh âm liền ứng đáp: "Có ạ!".

Theo sau câu nói, từ trong đám trẻ hơn trăm đứa, một cậu bé khẩn trương bước lên Trắc Thí Đài.

"Hãy đặt tay lên Tinh Quang Trụ." - Ngó thấy đứa trẻ mình vừa gọi do quá hồi hộp mà trở nên bối rối, Đồ Tự mới nhắc nhở.

"Vâng".

Đứa trẻ Lê Bình đáp xong thì tiến sát Tinh Quang Trụ. Nó hít mạnh một hơi rồi từ từ nâng cánh tay đặt lên thân trụ.

Vài giây sau...

Thay vì trong suốt như vốn có, tinh cầu trên Tinh Quang Trụ lúc này đã sáng lên.

Đồ Tự nhìn hai vòng sáng màu nâu đất đang hiển hiện, đều đều nói ra: "Lê Bình, trung phẩm thổ linh căn".

Ghi chép lại xong, hắn tiếp tục gọi lên một cái tên khác: "Người tiếp theo, Vương Bàn".

"Có ạ!".

"Đặt tay lên Tinh Quang Trụ".

Tương tự Lê Bình vừa rồi, lần này ánh sáng mà tinh cầu phát ra vẫn là màu nâu đất, nhưng thay vì hai vòng sáng thì hiển hiện đây chỉ có đúng duy nhất một vòng.

"Vương Bàn, hạ phẩm thổ linh căn".

...

"Người tiếp theo, Chu Ngọc".

"Có ạ!".

...

"Chu Ngọc, trung phẩm hoả linh căn".

...

"Người tiếp theo, Lý Đại Chùy".

"Có!".

...

"Lý Đại Chùy, hạ phẩm mộc linh căn".

...

"Người tiếp theo, Trần Đông".

"Có ạ!".

...

"Trần Đông, trung phẩm thủy linh căn".

...

"Người tiếp theo...".

...

Cứ như thế, một người rồi một người, hơn trăm đứa trẻ lần lượt được Đồ Tự gọi lên đài trắc thí. Trong hơn trăm đứa trẻ này, đại đa số linh căn đều chỉ là hạ phẩm và trung phẩm, hàng thượng phẩm thì chỉ được duy nhất một người. Riêng về hai cấp bậc cao nhất là cực phẩm linh căn và thiên phẩm linh căn thì... một người cũng chưa thấy.

Nhưng dù vậy, trên mặt Đồ Tự chẳng có vẻ gì là thất vọng. Xem bộ hắn hẳn đã sớm quen với việc này.

Thần tình đạm mạc, hắn cứ theo việc mà làm, theo tên mà gọi. Mãi tới khi chỉ còn sót lại đúng ba đứa trẻ.

"Chu Đại Trù", "Lăng Tiểu Ngư", "Dương Tiểu Ngọc", trong số ba cái tên còn chưa trắc thí kia, khiến Đồ Tự chú tâm vậy mà có tận hai người.

"Chu Đại Trù, sơ khảo: cực phẩm mộc linh căn".

"Dương Tiểu Ngọc, sơ khảo: biến dị băng linh căn".

Nhìn vào hai hàng chữ nọ, nhất ở cái tên sau cùng, nội tâm Đồ Tự khó tránh nảy sinh điều khác lạ.

Một đứa là cực phẩm mộc linh căn còn một đứa thì lại là biến dị băng linh căn hiếm gặp. Trong lần tuyển chọn môn đồ này, không nghi ngờ đây chính là hai đứa trẻ đáng lưu tâm nhất.

"Chỉ là Dương Tiểu Ngọc này...".

Ghi thuộc tính nhưng lại chẳng điền phẩm cấp linh căn, từ xưa tới giờ, ngẫm cũng mới lần đầu tiên thấy.

"Hẳn Lý sư thúc có dụng ý của mình".

Tạm gác một chút nghi hoặc trong lòng, Đồ Tự nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, gọi: "Người tiếp theo, Chu Đại Trù".

"Có có!".

Dưới đài, Chu Đại Trù ứng tiếng, tiếp đấy thì quay sang nói với Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc bên cạnh: "Tiểu Ngư, Tiểu Ngọc, các ngươi coi ta này".

Nói đoạn, Chu Đại Trù xoay người, ưỡn ngực bước lên đài cao.

Nếu là một đứa trẻ khác, với tư thế cao đầu ưỡn ngực nọ, mười mươi chắc hẳn phải có chút uy phong. Nhưng Chu Đại Trù thì... Uy phong đâu chả thấy, xem được rõ ràng duy chỉ mỗi cái tướng đi ục ịch của nó. Thật ngẫm cũng hài hước.

"Cái thằng bé này...".

Nén nhịn cười, Đồ Tự bảo: "Tiểu tử, đặt tay lên Tinh Quang Trụ đi".

"Vâng, thưa lão thần tiên".

Lão?

Đồ Tự cười cười, chờ xem kết quả.

Cũng không bắt hắn phải đợi lâu, Chu Đại Trù chân dạng chữ "Bát", cố hít một hơi thật sâu rồi đem bàn tay tròn trịa của mình áp lên Tinh Quang Trụ.

Gần như lập tức, tinh cầu trên đỉnh trụ sáng lên. Thay vì chỉ một như những đứa trẻ trước đó, lần này khởi điểm vậy mà có đến những hai vòng sáng. Rõ ràng, tư chất của Chu Đại Trù so với những đứa trẻ khác thì cao hơn rất nhiều.

Thực tế đã vừa mới chứng minh. Sau hai vòng sáng ban đầu, tinh cầu đã rất nhanh liền phát ra vòng sáng thứ ba, rồi thứ tư.

"Rất tốt".

Đồ Tự nhìn bốn vòng sáng màu xanh lục chói mắt trên đỉnh Tinh Quang Trụ, hết sức hài lòng gật đầu: "Chu Đại Trù, cực phẩm mộc linh...".

Chữ "căn" vừa ra tới miệng thì Đồ Tự bỗng thôi không nói nữa. Hắn không nói tiếp được. Trước mặt hắn, tinh cầu trên đỉnh Tinh Quang Trụ đã mới thay đổi. Từ bốn vòng sáng, nó hiện đã biến thành năm vòng.

Phải. Đúng là năm vòng. Mặc dù hơi nhạt nhưng vòng sáng thứ năm kia xác thực vẫn có.

Năm vòng sáng... Cái này nói lên điều gì?

Thiên phẩm linh căn! Chu Đại Trù sở hữu thiên phẩm linh căn, chính thị thiên kiêu!

Hi sự tới quá bất ngờ, Đồ Tự nhất thời trở nên thất thố, mãi hồi lâu cũng chưa thể khép miệng.

Âu khó trách. Tự cổ chí kim linh căn cấp bậc thiên phẩm vẫn luôn cực kì khan hiếm, há đâu ai cũng nhìn thấy được?

Lại nói, trong bảng danh sách, kết quả sơ khảo rõ ràng đã ghi linh căn của Chu Đại Trù là cực phẩm, không phải thiên phẩm. Tuy nói trắc linh cầu thỉnh thoảng sẽ xảy ra sai sót, nhưng là rất nhỏ, tỉ lệ thậm chí còn chưa đến một phần trăm.

Từ cực phẩm linh căn lại biến thành thiên phẩm linh căn, Đồ Tự hắn làm sao có thể ngờ được?

Thất thố là điều tất yếu.

Mà, đâu phải chỉ mỗi mình Đồ Tự, trên Trắc Thí Đài, sau bức tường kết giới vô hình, các vị trưởng bối của hắn cũng đang rất kích động đấy thôi...

"Ha ha ha...".

Vui mừng hơn tất thảy, Lăng Thanh Trúc khoái chí cười to. Nàng quay sang bảo với người ngồi bên cạnh: "Ngọc Thường sư muội, muội thấy rồi chứ? Đây chính là "ngọc quý ẩn trong đá, trân kim tàng dưới đất" a".

"Chậc chậc... Ngọc Thường sư muội, nhìn người không thể chỉ nhìn ở bề ngoài. Thằng nhỏ Chu Đại Trù này tuy hình tướng có hơi mất cân đối nhưng tư chất, tiềm lực thì...".

Bấy nhiêu thì Lăng Thanh Trúc bỏ dở, chẳng tiếp nữa. Nàng biết vậy là đủ để sư muội của mình "hiểu ra" rồi.

Cực phẩm linh căn còn có khả năng bị nghi ngờ về thành tựu chứ bằng thiên phẩm linh căn... Dù cho tổ sư gia đội mồ sống dậy cũng tuyệt đối không thể phủ nhận đấy.

(*) Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu: Bể đạo không bờ bến, cần cù cố gắng là con thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rung Động Lòng Người

Việc Chu Đại Trù được phát hiện sở hữu thiên phẩm mộc linh căn đã làm Lăng Thanh Trúc rất đỗi vừa ý, hân hoan một trận. Tất nhiên, trừ Lý Ngọc Thường có chút không vui ra thì ba vị phong chủ còn lại, bọn họ cũng ít nhiều hoan hỉ.

Chi mạch dù tách riêng, đạo thuật dẫu mỗi nơi mỗi khác thì chung quy vẫn chung một cội nguồn, cùng là môn nhân phái Thiên Kiếm, hà tất phải đố kị

ghét ganh?

Là người hoà nhã, biết cân nhắc vì tông môn nhất, Cơ Thành Tử sau khi gửi lời chúc mừng đến Lăng Thanh Trúc, tiếp đến đã liền hướng Lý Ngọc Thường, khẽ cười mà rằng: "Trúc Kiếm Phong của Thanh Trúc sư muội đã thu được một hạt giống tuyệt hảo, nhưng Mặc Kiếm Phong của Ngọc Thường sư muội hẳn cũng không kém. Ngọc Thường sư muội, sư huynh ta đang rất chờ mong để được thấy phẩm cấp linh căn của đồ nhi muội đấy".

"Chưởng môn sư huynh, muội còn chưa chính thức thu Tiểu Ngọc làm đồ đệ".

"Chẳng phải chỉ là việc sớm muộn".

Cơ Thành Tử quay mặt đi, đưa mắt nhìn xuống bên dưới, vuốt râu nhận định: "Đứa bé Dương Tiểu Ngọc này lúc nãy ta đã âm thầm dùng pháp nhãn quan sát. Linh căn của nó, tin tưởng cũng giống như Ngọc Thường sư muội, là cấp bậc thứ tư: hàng cực phẩm".

"Nếu quả như chưởng môn sư huynh suy đoán, vậy thì hôm nay đúng là ngày đại hỉ của Thiên Kiếm Môn ta rồi".

Phong chủ Tương Kiếm Phong - Ngọc Vân Tử - nở nụ cười thân thiện, nói tiếp: "Biến dị linh căn so với ngũ hành linh căn thì chiếm ưu thế hơn một bậc, dù cực phẩm thì cũng sẽ không thua kém thiên phẩm bình thường bao nhiêu".

Lời của Ngọc Vân Tử hoàn toàn thoả đáng, rất có cơ sở. Nhưng... đôi lúc nói đúng chưa hẳn đã hay. Chí ít là ở trong trường hợp này.

Lăng Thanh Trúc vốn đang vui vẻ, vừa nghe hết câu nói của Ngọc Vân Tử thì nét mặt liền trầm đi.

"Ngọc Vân Tử, ngươi mới nói cái gì đấy? Bộ có ai hỏi ngươi sao?".

"À ừm.. Sư đệ chỉ là...".

"Ngồi yên ở đó! Cái tật nhiều chuyện của ngươi sao mà vẫn không bỏ được thế hả?".

Lần thứ hai bị Lăng Thanh Trúc giáo huấn, Ngọc Vân Tử cười khổ, đành tự mình khoá miệng, thôi không phát biểu chi nữa.

...

Cùng lúc, phía bên kia kết giới.

Thân ảnh mập mạp của Chu Đại Trù sớm đã rời khỏi, hiện tại, người đang đứng trên Trắc Thí Đài đây là một đứa trẻ khác, họ Lăng, tên gọi Tiểu Ngư.

Giống như bao đứa trẻ đã đi lên trước đó, Lăng Tiểu Ngư cũng đang rất hồi hộp. Đứng trước tiên gia, dưới sự chú mục của bao nhiêu người, nhịp tim nó không khỏi trở nên gấp gáp...

"Hít...".

Mở rộng lồng ngực, Lăng Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, từ từ nâng tay đặt lên Tinh Quang Trụ.

Kết quả...

"Hai vòng sáng. Lăng Tiểu Ngư, trung phẩm mộc linh căn".

"Phù... ù...".

Khảo thí thông qua, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng thở phào, hướng Đồ Tự cúi chào rồi quay nhìn bên dưới, nhắm chỗ Dương Tiểu Ngọc và Chu Đại Trù bước lại.

...

"Người tiếp theo, Dương Tiểu Ngọc".

"A, Tiểu Ngọc, lão thần tiên gọi ngươi kìa".

"Ta biết rồi".

Dương Tiểu Ngọc ứng đáp Chu Đại Trù xong thì ngó sang Lăng Tiểu Ngư. Vừa lúc, tiếng Lăng Tiểu Ngư cũng cất lên: "Tiểu Ngọc, ngươi lên đi".

"Hmm".

Dương Tiểu Ngọc gật đầu, thái độ rất đỗi nhu hoà, hoàn toàn khác xa lúc ứng đáp Chu Đại Trù.

Đối với sự chuyển biến này của cô bé, Chu Đại Trù đương nhiên không khó để lý giải. Nó nhìn theo thân ảnh mảnh mai cao quý đang từ tốn bước lên đài trắc thí, cố tình thở dài lẩm bẩm: "Aizzz... Phân biệt đối xử. Rõ ràng là phân biệt đối xử...".

Cảm thán xong, nó lại chuyển sang nghi hoặc: "Tiểu Ngư à, Tiểu Ngọc hình như rất quan tâm ngươi nha?".

"Ta cũng rất quan tâm Tiểu Ngọc. Chúng ta là bằng hữu tốt".

"Bằng hữu tốt?" - Chu Đại Trù hỏi tiếp - "Vậy hẳn là các ngươi chơi chung với nhau từ nhỏ đi?".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngư gật đầu, đoạn bổ sung: "Nhà ta và nhà Tiểu Ngọc cũng không xa lắm. Yến cô cô ta là y sư, phụ thân của Tiểu Ngọc cũng là y sư, thế nên cô cô ta rất hay dẫn ta qua nhà Tiểu Ngọc. Lúc mà Tiểu Ngọc còn chưa biết nói chuyện thì chúng ta đã chơi chung với nhau rồi".

"Thì ra là vậy".

Chu Đại Trù gật gù, ra vẻ ta đây đã hiểu. Nó ngước lên đài, bộ dạng có chút tò mò: "Tiểu Ngư, Linh căn của Tiểu Ngọc được mấy phẩm nhỉ?".

"À, mà ngươi không cần nói đâu. Ta đoán chắc là trung phẩm giống Tiểu Ngư ngươi. Cao lắm thì hẳn cũng chỉ thượng phẩm là cùng".

Chu Đại Trù, nó đã cho là như vậy, rằng phẩm cấp linh căn của Dương Tiểu Ngọc chỉ từ hàng thượng phẩm trở xuống. Bởi lẽ trong lòng nó hiểu được cực phẩm và thiên phẩm là cỡ nào khan hiếm. Thêm nữa... So với Lăng Tiểu Ngư thì Chu Đại Trù nó thật chẳng có yêu thích Dương Tiểu Ngọc nhiều lắm. Nói cách khác, Chu Đại Trù nó rất không mong đợi Dương Tiểu Ngọc sẽ sở hữu linh căn phẩm cấp vượt trội hơn Lăng Tiểu Ngư quá lớn.

Tiếc rằng thực tế, nó lại xảy ra theo chiều trái ngược. Suy đoán mơ hồ, ý nghĩ ngây thơ của một đứa trẻ làm sao thay đổi được một sự thật hiển nhiên?

Trên đài trắc thí, ngay khi bàn tay nhỏ nhắn của Dương Tiểu Ngọc đặt lên Tinh Quang Trụ thì tinh cầu trên đỉnh liền phát ra ba vòng sáng màu lam đậm chói loà, nhiều hơn khởi điểm của Chu Đại Trù một vòng.

"Cái này...".

Dưới đài, Chu Đại Trù chứng kiến sự tình vừa xảy ra thì không khỏi trợn mắt há mồm. Nó... rất ngạc nhiên a.

Khởi điểm ba vòng sáng, nhiều hơn cả Chu Đại Trù nó một vòng... Cái này nói lên điều gì? Lẽ nào phẩm cấp linh căn của Dương Tiểu Ngọc...

"Ực... Chắc là không đâu...".

...

Chu Đại Trù đã cố tình phủ định, nhưng dẫu thế, sự thật vẫn cứ là sự thật. Thay không ra, đổi không được.

Theo sau ba vòng sáng nọ, tinh cầu trên đỉnh Tinh Quang Trụ đã rất nhanh liền phát ra thêm vòng sáng thứ tư, rồi thứ năm.

Năm vòng sáng, số lượng đúng bằng với Chu Đại Trù. Tuy nhiên, cường độ thì rõ ràng hơn hẳn...

...

"Thiên phẩm băng linh căn...".

Phía bên kia kết giới, Cơ Thành Tử, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, cả ba chẳng biết đã rời khỏi ghế tự lúc nào. Thần tình kích động, Cơ Thành Tử nói tiếp những lời còn dang dở: "Vượt qua lẽ thường. Đứa trẻ này đã vượt qua lẽ thường...".

Bên cạnh, Dịch Bất Dịch thêm vào: "Tự cổ chí kim, linh căn biến dị có phẩm cấp cao nhất được ghi nhận chỉ là cực phẩm, trước giờ chưa từng xuất hiện thiên phẩm. Vậy mà đứa bé Dương Tiểu Ngọc này...".

Dịch Bất Dịch quay lại nhìn Lý Ngọc Thường vẫn còn an nhiên trên ghế, cảm thán: "Lý sư tỷ, tỷ thật là biết cách làm người khác phải kinh ngạc".

"Bất Dịch sư đệ là đang trách ta đấy à?".

Lý Ngọc Thường từ tốn đứng lên, hiếm hoi bày ra chút tiếu ý: "Chẳng giấu sư đệ, thời điểm phát hiện băng linh căn của Tiểu Ngọc thuộc hàng thiên phẩm, ta cũng đã rất thất thố".

"Thất thố là nên. Thất thố là nên...".

Kinh ngạc qua đi, Cơ Thành Tử nở nụ cười tươi, tiếp tục: "Ngọc Thường sư muội, thượng thiên xem ra thật rất chiếu cố Mặc Kiếm Phong của muội. Sư huynh ta cảm thấy có chút ganh tị đấy".

"Chưởng môn sư huynh quá lời rồi".

...

"Thiên phẩm thì thiên phẩm, có cái gì ghê gớm đâu chứ...".

Giữa lúc bầu không khí đang tràn ngập niềm hân hoan thì một giọng khó chịu chợt cất lên. Người nói đúng là kẻ duy nhất vẫn còn ngồi lại trên ghế: Lăng Thanh Trúc.

Trái hẳn bốn người Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc chả hề vui vẻ một tí nào hết. Nàng vốn tưởng Chu Đại Trù bộc lộ ra thiên phẩm mộc linh căn đã là chuyện bất ngờ lắm rồi, ai dè...

Biến dị băng linh căn, lại còn là thiên phẩm. Chỉ sợ vài ba tên Chu Đại Trù cộng lại cũng hãy còn thua kém đấy. Mà Lăng Thanh Trúc, nàng đâu có muốn thua.

"Aizz... Tổ sư gia à tổ sư gia, người thật là không có mắt mà".

...

...

Bất cam quy bất cam, ca thán hoàn ca thán, rốt cuộc thì Lăng Thanh Trúc vẫn chỉ đành chấp nhận sự thật, buộc phải nén nhịn mà nhìn Lý Ngọc Thường "lên mặt".

Biết sao được. Người ta thắng thì người ta có quyền. Đời là vậy mà...

"Thanh Trúc sư muội." - Trước một cây cầu, sát bên vách núi, Cơ Thành Tử ngó thấy vị sư muội của mình vẫn chưa nguôi bực bội, bèn tiến qua "an ủi" - "Sư muội đừng nên như vậy. Mặc dù linh căn biến dị hàng thiên phẩm rất đặc biệt nhưng cũng chưa chắc đã ưu việt hơn ngũ hành linh căn. Trăm sông đổ về một bể, tu luyện đến cảnh giới cuối cùng thì chẳng phải đều giống nhau?".

"Giống nhau gì chứ..." - Lăng Thanh Trúc rất không đồng tình - "Nếu thực là giống nhau thì Thiên Kiếm Môn chúng ta còn bày ra việc khảo thí làm gì, thu đại một đám đệ tử luôn cho mau gọn".

"Sư muội... Muội sao có thể nói như vậy được".

"Thì muội chỉ theo ý huynh mà suy ra thôi".

Biết dù có nói thêm nữa thì cuối cùng phần thiệt vẫn thuộc về mình, Cơ Thành Tử dứt khoát từ bỏ ý định, để mặc Lăng Thanh Trúc ôm hậm hực đứng chờ cuộc trắc thí tiếp theo.

Một đỗi sau...

Từ hướng Trắc Thí Đài, Đồ Tự hiện đang cất bước tiến về phía cây cầu, nơi các vị phong chủ đang đứng đợi. Tất nhiên là hắn không đi một mình. Theo sau còn có hơn trăm đứa trẻ nữa...

"Sư tôn, các vị sư thúc, đệ tử đã đưa người đến." - Đồ Tự dừng ở trước mặt mấy người Cơ Thành Tử, tại vị trí cách tầm bốn bước chân, cúi đầu nói.

"Ừm".

Ứng tiếng, Cơ Thành Tử nhẹ gật đầu: "Đồ Tự, ngươi làm rất tốt".

"Cảm ơn sư tôn khen ngợi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bước Qua Thiên Tâm Kiều

...

"Các hài tử, ta xin tự giới thiệu. Ta là chưởng môn hiện thời của Thiên Kiếm Môn, danh gọi Cơ Thành Tử".

"Con xin chào lão thần tiên chưởng môn!".

Cơ Thành Tử vừa dứt câu thì từ trong đám trẻ nhỏ, một cậu bé có thân hình mập mạp liền cúi người thật sâu, lên tiếng chào hỏi.

Liếc nhìn Chu Đại Trù - đứa bé nọ, Cơ Thành Tử mỉm cười, vậy mà hoà nhã gật đầu đáp lại: "Ừ, chào tiểu tử ngươi".

Có người dẫn đầu, sau Chu Đại Trù, rồi Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư, những đứa trẻ khác cũng nối nhau hướng Cơ Thành Tử và bốn vị phong chủ khác cung kính cúi chào.

Đợi cho chúng an vị, lúc này Cơ Thành Tử mới từ tốn tiếp lời: "Các hài tử, Trắc Thí Đài các ngươi đều đã thông qua, nhưng điều đó không đồng nghĩa các ngươi sẽ được Thiên Kiếm Môn ta thu nhận".

"Muốn trở thành môn nhân phái Thiên Kiếm ta, trừ bỏ linh căn thì tâm tính cũng rất quan trọng, là yếu tố cần thiết".

Tay chỉ cây cầu bên cạnh, Cơ Thành Tử nói tiếp: "Cây cầu này gọi là Thiên Tâm Kiều. Giống như Tinh Quang Trụ mà các ngươi đã thấy ở Trắc Thí Đài, Thiên Tâm Kiều cũng là đồ vật được tổ sư gia của bản môn tự mình bố trí hơn hai ngàn năm trước".

"Thiên Tâm Kiều có tất thảy ba mươi tấm ván, trên mỗi một tấm ván đều chứa đựng huyền cơ. Tùy vào tư chất cao thấp, tâm chí mềm yếu, người bước lên cầu sẽ đi được quãng đường tương ứng...".

...

Giảng giải hồi lâu, Cơ Thành Tử cuối cùng chốt hạ: "Các hài tử, những gì cần nói ta đều đã nói. Phần còn lại, đi qua được bao nhiêu tấm ván, bước ra được bao nhiêu xa, tất cả đều phụ thuộc vào chính bản thân các ngươi".

Nói đoạn, Cơ Thành Tử động chân nguyên, hai tay bắt quyết rồi hướng khoảng không bên dưới Thiên Tâm Kiều đánh ra.

Ngay lập tức, lửa chẳng biết từ đâu bỗng phụt lên, nháy mắt đã lan thành đám lớn phía dưới Thiên Tâm Kiều. Nhưng, còn chưa hết. Tiếp sau ngọn lửa, hàng ngàn lưỡi kiếm cũng thi nhau đâm lên tua tủa, ghê rợn vô cùng...

"Quái...!".

Phía bên này, Chu Đại Trù vốn vẫn luôn chăm chú dõi theo, nay chợt thấy "rừng đao biển lửa" hiện ra bên dưới Thiên Tâm Kiều thì nhất thời không nhịn được kêu lên.

Kinh ngạc? Đúng là cũng có. Nhưng trên hết, cảm giác ngự trị vẫn là e ngại, sợ hãi.

Nhìn xem. Tuy nói là cầu nhưng những tấm ván kia, chúng đâu có được móc nối gì với nhau. Chúng nằm riêng biệt, hoàn toàn lơ lửng giữa hư không a.

Là thế đấy. Chỉ mỗi cây cầu thôi thì đã thấy nguy hiểm lắm rồi, giờ ngay bên dưới cầu lại xuất hiện thêm rừng đao biển lửa nữa...

Nếu rủi sẩy chân ngã xuống dưới...

"Ực...".

Chu Đại Trù nghĩ tới đó thì vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, khẽ rùng mình. Nó quay sang Lăng Tiểu Ngư, thấp giọng hỏi: "Ê Tiểu Ngư, ngươi nói xem mớ lưỡi kiếm cùng lửa đỏ kia, chúng có phải thật không?".

Lăng Tiểu Ngư nhìn nhìn tràng cảnh bên dưới Thiên Tâm Kiều một lúc, hồi đáp: "Ta nghĩ chắc là thật".

"Vậy... Tiểu Ngư, ngươi nói coi nếu chúng ta lỡ ngã xuống thì có chết hay không?".

"Chắc là sẽ chết". - Một lần nữa Lăng Tiểu Ngư thành thật trả lời.

"Ực...".

Và một lần nữa, Chu Đại Trù lại nuốt xuống một ngụm nước bọt.

...

Bộ dạng e sợ của Chu Đại Trù cùng hàng trăm đứa trẻ khác, Cơ Thành Tử đương nhiên thấy rõ. Dẫu vậy, hắn chẳng có ý trấn an hay giải thích thêm gì, chỉ đơn giản bảo:

"Các hài tử, Thiên Tâm Kiều đã mở, các ngươi hiện có thể bước lên. Nhớ kỹ, tư chất tuy trọng yếu nhưng tâm tính cũng rất quan trọng. Nếu trong các ngươi có kẻ tâm thuật bất chính, không tiến lại lùi thì bất kể tư chất các ngươi cao tới đâu, bản môn cũng sẽ cân nhắc loại bỏ".

...

...

Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, Lệ Thắng Nam, Mộng Kiều, toàn bộ hiện đều đã dời đi. Đích đến thì chính tại đầu bên kia của Thiên Tâm Kiều.

Bên này sót lại, người lớn tính ra duy cũng chỉ còn một mình Đồ Tự. Với thần tình đạm mạc, hắn giục đám trẻ: "Các hài tử, đừng chần chừ nữa. Hãy bước lên cầu đi".

"Vâng, tiên gia".

Mau mắn, cũng là can đảm hơn tất thảy, Dương Tiểu Ngọc nhấc chân bước ra. Cô bé kéo theo Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư, chúng ta đi qua thôi. Sẽ không sao đâu".

Lăng Tiểu Ngư liếc xuống ngọn lửa đang cháy phừng phực bên dưới cây cầu, hơi e ngại: "Tiểu Ngọc, hay... hay chúng ta đợi sau đi".

"Đúng đấy! Đúng đấy!".

Hết sức đồng tình, Chu Đại Trù đứng ở kế bên vội chen vào: "Tiểu Ngọc à, ta cảm thấy chúng ta nên đi sau thì sẽ tốt hơn. Ngọn lửa lớn như vậy, lưỡi kiếm nhiều như vậy, lỡ mà sẩy chân một cái là tiêu đời luôn".

"Tiêu đời gì chứ." - Dương Tiểu Ngọc chẳng cho là đúng - "Những tấm ván tách nhau lơ lửng, ngọn lửa và số lưỡi kiếm kia, hết thảy đều chỉ là để thử lòng can đảm của chúng ta thôi. Các vị tiên gia làm sao thực sẽ đứng nhìn chúng ta xảy ra chuyện gì được".

"Cái đó cũng chưa hẳn. Biết đâu lúc chúng ta té ngã mà tiên gia lại nhất thời lơ đễnh, không kịp cứu thì sao...".

"Tên mập ngươi chỉ giỏi bàn lui. Đúng là nhát gan".

Chả buồn để ý đến Chu Đại Trù nữa, Dương Tiểu Ngọc quay sang nói với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, ngươi hãy tin tưởng ta. Chúng ta cùng nhau đi qua cầu đi".

"Tiểu Ngư à, ngươi đừng có đi!".

Lăng Tiểu Ngư vừa mới mở miệng, còn chưa kịp nói thì đã bị Chu Đại Trù níu lại: "Tiểu Ngư, đừng nghe Tiểu Ngọc xúi bậy. Linh căn của Tiểu Ngọc là thiên phẩm còn linh căn của ngươi chỉ là trung phẩm, đâu có đánh đồng được. Lúc nãy ngươi cũng nghe lão thần tiên chưởng môn nói rồi đấy. Trên mỗi một tấm ván của cây cầu này đều có chứa đựng huyền cơ, kẻ bước lên sẽ phải gánh chịu một áp lực vô hình... Tiểu Ngọc tư chất cao, đi qua sẽ dễ dàng, nhưng mà Tiểu Ngư ngươi thì khác. Rủi mà sơ suất một chút là coi như xong đời luôn...".

"Tên mập nhà ngươi nói hết chưa?!".

Mặc kệ Dương Tiểu Ngọc phản ứng, Chu Đại Trù vẫn cố lôi kéo Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, cây cầu này ngươi đâu có biết nên đi đứng ra sao. Tiên phong dẫn đường chắc chắn sẽ bị thiệt đấy. Chúng ta cứ đứng ở đây đợi đi".

"Đại Trù, nhưng mà Tiểu Ngọc...".

"Tiểu Ngọc tư chất cao, là nhân tài được chú mục, rủi thật có xảy ra chuyện thì các vị tiên gia cũng sẽ ra tay cứu nó thôi. Ngươi đừng lo".

"Nhưng nếu lỡ các vị tiên gia lơ đễnh không cứu kịp thì sao?".

"Chậc, đây là câu nói của ta..."

Chu Đại Trù hơi bất đắc dĩ, giảng giải rõ ràng: "Tiểu Ngư à, sao ngươi ngốc như vậy. Ta nói là nói trường hợp của ngươi kìa. Chứ Tiểu Ngọc tư chất cao như vậy, các vị tiên gia dĩ nhiên sẽ tùy thời lo bảo hộ nó rồi".

"Nhưng mà...".

Lăng Tiểu Ngư cái hiểu cái không, nhất thời trở nên khó nghĩ, chưa biết phải quyết định ra sao cho thoả.

May mắn, chính lúc này, giọng Đồ Tự cất lên: "Các hài tử, thật ra các ngươi cũng không cần tranh luận, níu kéo làm gì".

Ánh mắt hơi khác lạ, hắn nhìn Lăng Tiểu Ngư, tiếp tục: "Tiểu Ngư, lúc nãy Lăng sư thúc đã truyền âm căn dặn, bảo phải để ngươi bước lên Thiên Tâm Kiều cuối cùng".

Lăng sư bá?

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bận nghi hoặc thì bên cạnh, Chu Đại Trù đã vỗ vai nó, bảo: "Đấy, Tiểu Ngư ngươi thấy chưa. Ngay cả tiên gia cũng đã căn dặn như vậy rồi. Ngươi hãy ở đây chờ cùng với ta đi".

"Chu tiểu tử, ai bảo là ngươi được đứng chờ?".

Đột nhiên bị gọi tên, Chu Đại Trù khó tránh hoang mang. Nó gãi đầu, hướng Đồ Tự hỏi: "Lão thần tiên, ý... ý người là sao? Tại sao con không được đứng chờ?".

"Tại sao?" - Đồ Tự tựa cười mà như không cười - "Chu tiểu tử, ở đây ngươi cùng với Dương Tiểu Ngọc chính là hai người có tư chất cao nhất. Tiên phong dẫn đường, nếu không phải tiểu tử ngươi thì còn ai?".

"Chuyện này..." - Khuôn mặt nhăn nhó khó coi, Chu Đại Trù nài nỉ - "Lão thần tiên, lá gan con nhỏ lắm, cũng không có thích làm tiên phong nữa. Lão thần tiên để con ở lại đi...".

"Không được." - Đồ Tự kiên quyết lắc đầu - "Các ngươi ai cũng chần chừ, sợ sệt, vậy lẽ nào muốn ta và sư tôn cùng các vị sư thúc phải đứng đợi mãi?".

"Chu tiểu tử, đừng nhiều lời nữa, mau bước lên cầu đi".

"Lão thần tiên...".

"Ngươi nếu còn không chịu đi lên, vậy thì đừng trách ta đem ngươi ném lên".

Chu Đại Trù: "...".

Thế là xong. Bao nhiêu lời khẩn thiết, Chu Đại Trù rốt cuộc chỉ đành nuốt ngược trở vào. Tiên gia đã muốn nó đi, nó há có thể từ chối không đi?

Liếc nhìn rừng đao biển lửa phía dưới Thiên Tâm Kiều, nó thở dài, thầm nghĩ: "Tiểu Ngọc là thiên phẩm linh căn, Đại Trù mình cũng là thiên phẩm linh căn. Nếu mà rủi có sẩy chân té xuống, các lão thần tiên nhất định sẽ chẳng bỏ mặc đâu".

Tự trấn an mình xong, Chu Đại Trù hít một hơi thật sâu, nối gót Dương Tiểu Ngọc bước lên Thiên Tâm Kiều...

...

Không thể không nói, phẩm cấp linh căn quả có can hệ rất lớn với Thiên Tâm Kiều. Dựa vào cấp bậc thiên phẩm linh căn của mình, Dương Tiểu Ngọc và Chu Đại Trù đã rất dễ dàng đi qua hai mươi tấm ván đầu tiên của cây cầu này. Khó khăn chỉ thật sự xuất hiện khi bọn chúng đặt chân lên tấm ván thứ hai mươi mốt.

Nhưng dù vậy, cuối cùng thì cả hai đều hoàn thành phần khảo thí của mình một cách trọn vẹn. Ba mươi tấm ván, toàn bộ hai người bọn chúng đều đã vượt qua.

Có người đi trước tất có kẻ theo sau. Hơn trăm đứa trẻ còn lại, từng nhóm một lần lượt nối nhau bước lên Thiên Tâm Kiều...

Cứ thế, mãi một lúc lâu sau...

Ngay chính lượt cuối cùng, khi Lăng Tiểu Ngư đặt chân xuống tấm ván đầu tiên của Thiên Tâm Kiều thì một sự tình quái lạ chợt xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Dù Đau Vẫn Bước

Không ở cây cầu. Nơi phát sinh biến đổi nằm tại hậu sơn của Kim Kiếm Phong.

Bên trong một cổ động, vốn đã say ngủ suốt ngàn năm, một con vượn lông vàng bỗng nhiên thức giấc. Nó mở to hai mắt, ngẩng đầu, dáng vẻ tựa hồ đang tập trung nghe ngóng điều gì...

Sự thức giấc của linh viên, đám người Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc tạm thời còn chưa hay. Phần Lăng Tiểu Ngư, kẻ đã dưới sự tác động của Thiên Tâm Kiều mà vô tình dẫn động lực lượng vô minh, đánh thức linh viên, nó tất nhiên cũng không tài nào biết được. Hiện tại, khiến nó bận lòng duy chỉ một điều: mười tám tấm ván của Thiên Tâm Kiều.

Từ nãy giờ, sau khi tận mắt chứng kiến những đứa trẻ khác đi qua cây cầu, rốt cuộc thì nó cũng đã hiểu ra sự trắc trở bên trong, rằng thực tế chẳng hề đơn giản như mấy lời Lăng Thanh Trúc đã bảo trước đây, chỉ cần nỗ lực tất sẽ vượt qua...

Dễ, đúng thật có dễ, nhưng là đối với người sở hữu thiên phẩm linh căn như Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc kìa. Bằng hạng linh căn trung phẩm như Lăng Tiểu Ngư nó... Đừng nói ba mươi, chỉ mười tám tấm ván thôi cũng đã là một vấn đề rất lớn rồi.

"Cây cầu này khó đi như vậy, từ nãy tới giờ, người có linh căn trung phẩm hầu hết đều chỉ bước được đến tấm ván thứ mười hai liền dừng lại, duy mỗi

một mình Chu Ngọc là sang tới tấm ván thứ mười ba... Mười tám tấm ván, ta làm thế nào đi được đây?".

Lăng Tiểu Ngư càng nghĩ trong lòng càng lo lắng, bất an. Nó sợ mình sẽ thất bại, vô pháp hoàn thành giao ước với Lăng Thanh Trúc. Nó sợ Yến cô cô sẽ chẳng có người cứu giúp...

"Yến cô cô...".

"Hài tử." - Trông thấy đứa trẻ đằng trước vừa mới đặt chân lên tấm ván đầu tiên mà khuôn mặt đã lộ vẻ sầu lo, băn khoăn khó nghĩ, Đồ Tự mới nghi hoặc - "Có chuyện gì vậy?".

"Tiên gia...".

Lăng Tiểu Ngư hơi đắn đo, nhưng rồi cũng lấy can đảm hỏi: "Tiên gia, linh căn trung phẩm thì có thể đi qua được mười tám tấm ván trên cầu này không?".

Mười tám tấm ván?

Đồ Tự lắc đầu: "Hài tử, đó là việc bất khả thi. Hàng ngàn năm qua chưa từng có đứa trẻ nào mang linh căn trung phẩm mà làm được".

"Tiên gia, thật sự... thật sự không thể sao?". - Lăng Tiểu Ngư chưa chịu từ bỏ, hỏi thêm lần nữa.

Chỉ là câu trả lời, nó vẫn như cũ: một cái lắc đầu phủ định.

Nhận được đáp án phũ phàng nọ, tâm tình Lăng Tiểu Ngư càng thêm trầm trọng hơn trước. Nhưng, dù là vậy, nó hãy còn chưa muốn buông xuôi, phó mặc số phận.

Hết xem "rừng đao biển lửa" lại ngó nhìn Lăng Thanh Trúc ở phía bên kia cây cầu, Lăng Tiểu Ngư siết tay thành nắm, cắn răng rồi đột nhiên bước mạnh về trước.

Nó phải đi. Khó khăn đến đâu nó cũng phải đi. Trắc trở nhường nào nó cũng phải bước tiếp. Mười tám tấm ván, Lăng Tiểu Ngư nó nhất định phải vượt qua!

...

Vì Yến cô cô của mình, Lăng Tiểu Ngư đã hạ quyết tâm hoàn thành giao ước với Lăng Thanh Trúc, sẽ đi qua được mười tám tấm ván trên Thiên Tâm Kiều. Từ đầu tới cuối, nó chẳng hề có suy nghĩ sẽ nhờ vả Dương Tiểu Ngọc, bất kể so với nó, Dương Tiểu Ngọc hiện đã thừa khả năng mời được tiên gia, cầu được linh dược.

Là vì Lăng Tiểu Ngư nó quá ngốc? Hay bởi tại nó quá kiên cường tự lập?

Không ai rõ. Lúc này mọi người chỉ thấy được là Lăng Tiểu Ngư nó đang cố gắng bước đi...

Ở sáu tấm ván đầu tiên, mọi thứ chả có gì khó khăn, nhưng kể từ tấm ván thứ bảy, cước bộ của Lăng Tiểu Ngư đã buộc phải giảm đi không ít. Là do áp lực. Tấm thứ tám lớn hơn tấm thứ bảy, tấm thứ chín lớn hơn tấm thứ tám, cứ thế, theo mỗi bước chân của Lăng Tiểu Ngư, áp lực tăng lên mỗi lúc một nhiều; và nó, nó bước đi mỗi lúc một chậm...

...

"Phù... ù...".

"Phù... ù...".

Đứng trên tấm ván thứ mười hai, Lăng Tiểu Ngư khom mình thở dốc. Xem bộ dạng của nó, khẳng định mười mươi là đã sắp tới giới hạn.

Dừng lại, đấy không nghi ngờ là lựa chọn đúng đắn nhất của Lăng Tiểu Ngư lúc này. Nó nên làm thế.

Tiếc rằng... nó đã không làm. Hay đúng hơn là nó đã làm điều ngược lại. Thay vì dừng hẳn thì nó lại nhấc chân bước tiếp.

Bàn chân run run, nó khó khăn đặt xuống tấm ván thứ mười ba. Ngay khi vừa chạm, lập tức, một cỗ áp lực to lớn liền phủ xuống, ép nó phải cong mình chống đỡ.

Trong bộ dạng khòm lưng ấy, Lăng Tiểu Ngư vậy mà vẫn không hề hé môi thốt ra một thanh âm nào. Mặc cơn đau, mặc áp lực đè nén, nó tiếp tục hướng về phía trước bước đi...

"Tiểu Ngư...".

Đầu cầu bên kia, Dương Tiểu Ngọc chứng kiến tất cả, lòng bất nhẫn gọi tên. Cô bé thật không muốn nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư như vầy. Khó chịu lắm.

"Tiểu Ngư, dừng lại đi...".

...

Mấy lời trong lòng nọ của Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên chẳng thể nào nghe được. Lùi một bước, thậm chí kể cả khi Dương Tiểu Ngọc có mở miệng ra mà hô gọi thì hắn nó vẫn không thể nào nghe. Hiện tại, đôi mắt nó đã nhoà, còn đôi tai thì đã bị tiếng "ong ong" phủ kín. Tri giác, chúng đang dần mất đi rồi...

...

"Thằng bé này...".

Cơ Thành Tử quan sát thấy trên cầu Lăng Tiểu Ngư dù đã dần mất đi tri giác nhưng vẫn cố rướn người về trước thì chân mày không khỏi cau lại: "Linh căn trung phẩm lại có thể đi ra đến tấm ván thứ mười bốn, thành tích đã xem là cực hạn. Tại sao nó vẫn còn cố gắng tiến thêm?".

"Là vì muội đã bảo nó làm thế".

Quay sang Lăng Thanh Trúc - người vừa nói, Cơ Thành Tử nghi hoặc: "Thanh Trúc sư muội, chuyện này là thế nào?".

Lăng Thanh Trúc cũng chẳng giấu giếm, đem sự tình kể lại: "Một tháng trước thằng bé này theo Mộng Kiều đến tìm muội cầu linh dược để về chữa bệnh cho cô cô của mình. Muội đã bảo nó, rằng chỉ cần nó đi qua được mười tám tấm ván trên Thiên Tâm Kiều, như vậy muội sẽ tự mình xuống núi cứu người".

"Mười tám tấm ván?".

Lý Ngọc Thường đứng ở kế bên, vừa nghe xong liền phản ứng: "Thanh Trúc sư tỷ, tỷ đây rõ ràng là cố tình làm khó dễ người. Phẩm cấp linh căn của thằng bé kia bất quá chỉ là trung phẩm, thế nào có khả năng đi qua được mười tám tấm ván của Thiên Tâm Kiều?".

"Cái đó ta đương nhiên biết".

"Đã biết mà tỷ còn...".

Lý Ngọc Thường nói tới đấy thì hừ khẽ, dời ánh mắt lên người Cơ Thành Tử: "Chưởng môn sư huynh, cuộc khảo thí này muội nghĩ là nên kết thúc thôi".

"Không được!".

Cơ Thành Tử còn chưa kịp hồi âm Lý Ngọc Thường thì bên này Lăng Thanh Trúc đã bác bỏ ngay: "Khảo thí là khảo thí, một khi kẻ bước trên cầu còn chưa chịu từ bỏ thì không thể dừng lại".

"Sư tỷ, tỷ...".

Lý Ngọc Thường đang nói bỗng chợt ngưng. Nàng phát hiện có người vừa nắm lấy tà áo mình, đến chừng liếc xem thì cũng là lúc giọng non nớt của Dương Tiểu Ngọc cất lên.

"Phong chủ... Phong chủ đem Tiểu Ngư ra đi...".

"Tiểu Ngọc...".

Lý Ngọc Thường trông mặt đồ nhi tương lai đã chực chờ tuôn lệ thì lòng càng thêm bất nhẫn. Một lần nữa, nàng hướng Cơ Thành Tử, thanh âm kiên quyết: "Chưởng môn sư huynh, mạng người trên hết. Lẽ nào huynh định nhìn thằng bé Tiểu Ngư này chỉ vì muốn cứu cô cô mình mà phải gục ngã trên Thiên Tâm Kiều?".

"Cái gì mà gục ngã?" - Lăng Thanh Trúc chẳng cho là phải - "Ngọc Thường sư muội nói quá rồi. Có ta ở đây, thằng bé kia há lại bỏ mạng?".

"Ngọc Thường sư muội đừng lo. Thằng bé kia cùng lắm là trật tay, gãy chân thôi, sẽ chả việc gì đâu".

...

"Trật tay, gãy chân, chả việc gì..." Cơ Thành Tử nhẩm lại, trán loáng cái đã in hằn mấy đạo hắc tuyến.

"Hừm...".

Nhẹ hắng giọng, hắn nói: "Thanh Trúc sư muội, mặc dù y thuật của muội rất cao, thế nhưng đau đớn không phải thứ mà một đứa trẻ nên gánh chịu".

Dứt câu, Cơ Thành Tử quay mặt đi, đang tính ra tay đem Lăng Tiểu Ngư nhấc khỏi Thiên Tâm Kiều thì chợt bị một cánh tay khác ngăn lại.

"Sư muội...".

Bất chấp cái nhìn uy nghiêm của Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc vẫn nhất quyết giữ vững lập trường: "Chưởng môn sư huynh, việc này rất quan trọng với muội. Thằng bé Tiểu Ngư này, muội muốn biết nó sẽ cố chấp tới đâu...".

"Sư muội, muội muốn gì ở thằng bé này?".

"Muội sẽ thu nó làm đệ tử chân truyền".

...

Câu trả lời của Lăng Thanh Trúc đã khiến Cơ Thành Tử và những vị phong chủ khác rất đỗi ngạc nhiên. Có nghĩ thế nào bọn họ cũng khó lòng mường tượng ra được đáp án lại là như vầy.

Trước giờ, chân truyền đệ tử có ai lại chẳng thuộc hạng tư chất hơn người? Thiên phẩm quá hiếm hoi nên thôi không tính, nhưng còn cực phẩm, thượng phẩm linh căn, ít nhiều cũng xuất hiện.

Xưa cũng tốt, nay cũng được, tiêu chuẩn ngầm để trở thành chân truyền đệ tử, tối thiểu tư chất phải là thượng phẩm linh căn. Trung phẩm ư? Hơn hai ngàn năm qua, một người cũng chưa có.

Vậy mà bây giờ...

Lăng Thanh Trúc quyết định sẽ thu Lăng Tiểu Ngư - một đứa trẻ chỉ sở hữu linh căn trung phẩm - làm đệ tử chân truyền, việc này... quá ngoài lẽ thường rồi.

Cơ Thành Tử không hiểu. Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử cũng đều là như thế, không hiểu được.

"Thanh Trúc sư muội, muội... thật muốn thu thằng bé Tiểu Ngư này làm đệ tử chân truyền?".

Đáp lại Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc gật đầu khẳng định: "Phải".

Nàng nói thêm: "Sư huynh, mười tám tấm ván trên Thiên Tâm Kiều không phải điều kiện mà là thử thách. Muội muốn xem tâm chí thằng bé này có thể kiên định tới đâu".

"Thôi được rồi. Nếu như đây đã là tâm ý của sư muội, vậy ta sẽ không can thiệp".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Về Lại Cô Thôn

...

Dự định của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư làm sao có khả năng nhìn ra được?

Nó không biết. Hiện tại, nó vẫn đang bước đi...

Mà, nói thế cũng không đúng. Trên tấm ván thứ mười lăm, Lăng Tiểu Ngư nó đã chẳng còn đứng nổi nữa rồi. Giờ phút này, nó đang bò đi. Từng chút một.

Tốc độ kia thật là chậm lắm, thậm chí so với một con sên còn chả nhanh hơn được bao nhiêu. Có thể thấy, giới hạn cuối cùng, Lăng Tiểu Ngư nó đã vượt qua, và đang sụp đổ...

Đôi môi tự lúc nào đã bị cắn nát, thần sắc tự lúc nào đã tái mét, với thân thể suy kiệt, Lăng Tiểu Ngư cố đưa tay về trước...

Nhưng rồi... nó đành bỏ xuống. Nó chẳng còn giữ thêm được nữa. Dẫu vậy, miệng nó thì vẫn thều thào gọi tên "Yến cô cô...".

...

"Mười sáu tấm ván, từ xưa đến nay thằng bé này chính là người đầu tiên làm được".

Tiếp sau câu nói, Cơ Thành Tử cũng liền động chân nguyên hòng đem đứa trẻ đã gục ngã trên Thiên Tâm Kiều nhấc lên.

Chính tại lúc này, dưới chấp niệm hãy đang còn thôi thúc, trên lưng Lăng Tiểu Ngư, một đồ hình bỗng chợt hiện ra.

Đồ hình này rất nhạt, tới độ thậm chí dù đứng gần quan sát e cũng khó lòng thấy được. Vì lẽ đó, trong nhất thời Cơ Thành Tử vẫn còn chưa thể phát hiện. Nhận ra, có chăng là một hiện tượng khác.

Trên cao, bầu trời vốn tĩnh lặng bỗng bất ngờ nổi gió. Mây từ đâu chả rõ lại thi nhau kéo đến, thoáng chốc đã che kín toàn bộ Kim Kiếm Phong.

"Chưởng môn sư huynh..." Dịch Bất Dịch linh cảm có sự bất tường, hướng Cơ Thành Tử gọi.

Lẽ dĩ nhiên bản thân Cơ Thành Tử cũng đã nhìn ra điều cổ quái. Hắn giao Lăng Tiểu Ngư lại cho đệ tử của Lăng Thanh Trúc là Mộng Kiều, tiếp đấy thì vội vàng triển khai pháp nhãn.

Chỉ là pháp nhãn còn chưa kịp mở thì Cơ Thành Tử hắn đã bị một tiếng gào kinh thiên chấn động, khiến phải bỏ ngang.

Trong tầm mắt hắn cũng như của những người đang có mặt, từ phía hậu sơn, một đạo kim quang phóng thẳng lên trời, chừng khi đáp xuống trên đỉnh núi Kim Kiếm thì để lộ ra một thân hình to lớn đồ sộ.

Vừa xuất hiện không ai khác mà chính là con vượn lông vàng ba mắt bốn tai đã thức giấc sau ngàn năm say ngủ. Nếu có gì mới lạ thì đấy là hình thể. So với ban nãy, lúc còn bên trong cổ động thì nó đã to lớn hơn rất nhiều, kích cỡ chí ít cũng vài mươi trượng.

Chân đạp núi cao, Thông Tý Cự Viên đứng thẳng người, liên tiếp dùng tay đấm lên ngực mình, miệng hướng đám mây đen trên bầu trời Thiên Kiếm mà gào thét.

"Grào... ào... ào...".

"Grào... ào... ào...".

...

"Ầm ầm...".

"Ầm...".

Trong tiếng gào của nó, Kim Kiếm Phong cũng bắt đầu rung chuyển. Từ bên trên, đất đá thi nhau đổ xuống...

"Đồ Tự! Mang đám trẻ rời khỏi đây!".

"Tuân lệnh sư tôn!".

Nhận được chỉ thị của Cơ Thành Tử, Đồ Tự nào dám chần chừ, vội xuất ra một tấm vải lớn, thi triển thuật pháp đem hơn trăm đứa trẻ thu vào rồi mau chóng mang đi khỏi khu vực Thiên Tâm Kiều.

Với đám người còn ở lại, Cơ Thành Tử đưa tay lên, bảo: "Lập kết giới!".

...

Vài giây sau.

Từ dưới đất, bên cạnh Thiên Tâm Kiều, thân ảnh Cơ Thành Tử hiện đã dời đi, đích đến nằm ở phía trên, tại không trung.

Hắn hướng Thông Tý Cự Viên đang kích động kêu gào, nói lớn: "Viên Tôn! Xin hãy bình tĩnh!".

"Grừ... ừ... ừ...!".

"Viên Tôn...!".

Vừa chống đỡ uy áp phát ra từ Thông Tý Cự Viên, Cơ Thành Tử vừa đưa tay kết quyết. Thông qua ấn ký màu vàng kim mới hiện lên nơi trán, hắn trực tiếp dùng thần niệm giao tiếp:

"Viên Tôn! Xin hãy bình tĩnh!".

"Viên Tôn...!".

...

Mặc cho Cơ Thành Tử kêu gọi, suốt một đỗi lâu Thông Tý Cự Viên đều chẳng hề đáp lại. Nó chỉ ngẩng đầu nhìn đám mây đen phía trên, liên tục kêu

gào.

Thế rồi, hết sức đột ngột, nó bỗng há to miệng, bắn ra một luồng sáng tràn ngập khí tức hủy diệt về phía đám mây đen nọ.

...

Cùng lúc, bên dưới mặt đất, nằm trong lòng Mộng Kiều, Lăng Tiểu Ngư chợt nhăn mày "ưm" khẽ một tiếng. Theo đó, đồ hình ẩn sau lớp vải thô màu nâu đất trên lưng nó cũng lặng lẽ tan biến...

...

...

"Viên Tôn!".

Những tưởng sẽ giống như trước, Thông Tý Cự Viên vẫn tiếp tục phớt lờ Cơ Thành Tử thì không, lần này nó đã cúi nhìn hắn.

Có vẻ như đã nhận ra điều gì, nó dùng tiếng người hỏi: "Trán tàng Kim Ấn. Ngươi là chưởng môn hiện thời của bản môn?".

"Bẩm Viên Tôn, đệ tử là Cơ Thành Tử, đồ đệ thứ ba của Thanh Hà Tử".

"Thanh Hà Tử đâu?".

"Hồi Viên Tôn, ân sư đã viên tịch".

"Viên tịch?".

Thông Tý Cự Viên thoáng ngẫm, đáy lòng không khỏi có điều nghi hoặc.

"Viên Tôn, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Viên Tôn lại kích động như vậy?".

Thông Tý Cự Viên tạm gác bỏ hoài nghi, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên thương khung.

"Vừa rồi ta đã cảm nhận được một cỗ lực lượng. Rất đáng sợ...".

Lời của Thông Tý Cự Viên tuy không nhiều nhưng đã lập tức khiến cho thần tình Cơ Thành Tử trở nên trầm trọng.

Hơn ai hết ở Thiên Kiếm Môn này, Cơ Thành Tử hắn biết rõ Thông Tý Cự Viên nơi đối diện có bao nhiêu năng lực. Đừng nói hắn, thậm chí dẫu có là sư phụ Thanh Hà Tử của hắn cũng khó lòng bì được.

"Thượng cổ linh thú", bốn chữ này chẳng phải hư danh, tự dưng mà gọi.

Khí lực to lớn, thần thông càng là mạnh mẽ vô cùng, ấy vậy mà chính miệng Thông Tý Cự Viên lại thốt lên ba chữ "Rất đáng sợ". Rốt cuộc thì thứ lực lượng vừa lướt qua Thiên Kiếm Môn là gì mà kinh khủng tới như thế?

Có lẽ cũng biết Cơ Thành Tử đang bận lòng, thắc mắc, Thông Tý Cự Viên chủ động nói ra: "Cỗ lực lượng kia, khí tức cực kỳ xa xưa. Thậm chí... ta nghĩ nó còn tồn tại trước cả thời thượng cổ".

"Viên Tôn, ý người là...".

"Lực lượng hồng hoang".

...

...

Ba ngày sau.

Cuộc khảo thí đã kết thúc, sự tình phát sinh hôm đó cũng đã sớm trôi qua. Tuy vậy, dư âm thì vẫn còn lưu lại. Khó mà phai được.

Đám mây đen bỗng hiện ra trên bầu trời Thiên Kiếm, sự thức giấc và kích động của Thông Tý Cự Viên vốn đã say ngủ suốt ngàn năm, hết thảy đều tựa như một hồi chuông cảnh báo. Nhất là ở những lời nói sau cùng của Thông Tý Cự Viên kia.

"Một thời đại mưa máu gió tanh xem chừng đã đến. Đại kiếp nạn đã chuẩn bị hàng lâm. Các ngươi nên tranh thủ...".

Thông Tý Cự Viên đã nói như thế. Những lời nọ, trùng hợp thay lại rất tương đồng với dự ngôn sáu năm về trước của Thanh Hà Tử.

Như vậy, mọi thứ đã không còn là khả năng nữa. Đại tai kiếp, nó chắc chắn sẽ xảy ra. Chính giáo chắc chắn sẽ lâm nguy. Tất cả đều bắt nguồn từ một

đứa trẻ. "Mắt ẩn hoàng lân, lưng tàng thái cực".

...

...

"Haaa... Cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài".

Cách núi Ngũ Đài khoảng độ năm dặm về phía đông bắc, một đôi trẻ nhỏ tuổi tầm sáu, bảy đang cùng nhau ngự trên một thanh phi kiếm, thong thả bay đi.

Bọn họ cũng chả ai xa lạ, đích thị Lăng Tiểu Ngư và vị phong chủ tính tình cổ quái ẩn trong lốt trẻ con của Trúc Kiếm Phong: Lăng Thanh Trúc. Mấy lời vừa rồi chính là được thốt ra từ trong miệng nàng.

Đứng ở phía trước, nơi đầu mũi kiếm, Lăng Thanh Trúc tiếp tục lẩm bẩm: "Mấy ngày qua thật là chán chết đi được. Chưởng môn sư huynh cũng thiệt tình... Cứ làm như đại kiếp nạn ngày mai sẽ liền giáng xuống không bằng...".

"Đúng là biết làm khổ người khác mà...".

...

"Tiểu tử".

"Dạ?".

"Tại sao từ nãy giờ không nghe ngươi nói gì hết vậy?".

"Thần tiên sư phụ, tại Tiểu Ngư đang nghĩ tới Yến cô cô".

"Yến cô cô?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Tiểu tử ngươi lúc nào cũng chỉ biết Yến cô cô Yến cô cô, thật chẳng giống nam nhi tí nào cả".

"Haizzz... Được rồi. Tiểu tử ngươi đừng lo lắng quá. Mặc dù tiểu tử ngươi không thể bước qua hết mười tám tấm ván của Thiên Tâm Kiều nhưng mà ta đây cũng đã đồng ý hạ sơn cứu người. Với y thuật và đạo hạnh của ta, Yến cô cô ngươi dù thập tử nhất sinh thì ta vẫn sẽ cứu lại được thôi".

"Vâng, thần tiên sư phụ. Tiểu Ngư biết rồi".

"Nếu biết rồi thì có thể nới lỏng tay ra một chút được không? Tiểu tử ngươi ôm chặt như vậy khiến ta thấy rất khó chịu đấy".

"Con xin lỗi".

Lăng Tiểu Ngư nói đoạn thì liền đem tay mình nới lỏng. Chẳng may, do động tác hơi vội lại cộng thêm việc ngự kiếm phi hành, trong một giây bất cẩn, nó đã đánh mất thăng bằng, ngã nhào xuống dưới.

"A a a...!!".

...

...

"Phù ù...".

Lát sau, trong vòng tay Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư dù đã an toàn nhưng vẫn liên tục thở gấp. Xem dáng vẻ thì quả còn đang sợ hãi.

Đối với biểu hiện này của nó, Lăng Thanh Trúc hơi bất đắc dĩ: "Chậc, coi tiểu tử ngươi kìa. Bảo ngươi nới lỏng ngươi lại triệt để buông tay. Người gì đâu mà ngốc thế cơ chứ".

"Thần tiên sư phụ, không phải...".

"Không phải cái gì mà không phải! Ngươi cứ đứng yên đấy cho ta!".

Bị quở trách, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn cũng khó lòng nói thêm, đành cúi đầu phó mặc...

...

Phi kiếm một đường bay thẳng, theo khoảng cách ngày càng kéo xa với núi Ngũ Đài, Đào Hoa thôn cũng mỗi lúc một nối gần.

Ban đầu, từ hơn năm mươi dặm, quãng đường lúc này chỉ còn vài ba dặm. Qua thêm một đỗi, rốt cuộc thì bóng dáng những cây hoa đào cũng đã hiện ra trong tầm mắt Lăng Tiểu Ngư.

Ngay khi phi kiếm vừa đáp xuống mái nhà tranh quen thuộc, chẳng đợi Lăng Thanh Trúc lên tiếng thì nó đã lập tức vùng ra, chạy thẳng vào bên trong nhà.

"Yến cô cô! Yến cô cô!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chỉ Sống Thêm Được Mười Năm

...

Nối gót Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc cũng đưa chân tiến vào.

Ở bên trong nhà, vừa nhìn thấy nàng, một cô gái tuổi tầm hai lăm, hai sáu, mặc trường y màu thiên thanh, ngực thêu tiểu trúc liền bước lại, cung kính cúi chào: "Đệ tử Âu Hồng bái kiến phong chủ".

"Ừm".

Lăng Thanh Trúc nhẹ gật đầu, hỏi: "Âu Hồng, tình trạng của nàng ấy thế nào rồi?".

"Hồi bẩm phong chủ, nhờ có dược thủy người đưa nên một tháng vừa qua bệnh tình của nàng ấy đã hoàn toàn được kiểm soát".

"Nói vậy là viên linh đan ta đưa cho ngươi hiện vẫn còn?".

"Dạ vâng".

Theo sau câu nói, Âu Hồng cũng lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc lọ nhỏ màu lam, kính cẩn đưa về phía đối diện.

Lăng Thanh Trúc tiếp nhận xong thì khẽ động thần niệm, từ giới chỉ của mình cầm ra thêm một chiếc lọ nữa.

"Đây là Bồi Nguyên Đan, rất hiệu quả trong việc tu bổ, đề thăng phẩm cấp chân nguyên tu sĩ. Cho ngươi".

"Đệ tử cảm tạ phong chủ!" Âu Hồng nhận lấy linh đan xong liền cúi người thật sâu, chân tâm cảm kích.

Suốt một tháng qua, nàng vốn vẫn cho rằng mình đang làm một công việc nhàn hạ không công, thật tình chẳng nghĩ sẽ được ban thưởng.

Chăm sóc một người bệnh thì có gì đâu nặng nhọc, đáng gọi công lao?

Huống hồ trong sơn môn, trước nay các đệ tử đều vẫn đồn đại phong chủ là người tính tình cổ quái, rất keo kiệt, nhiều khi còn tùy tiện lấy đồ của người khác biến thành của mình...

"Xem ra phong chủ cũng không tệ như mọi người vẫn kể".

Âu Hồng thầm nghĩ, trong lòng bất giác đối với Lăng Thanh Trúc đã phát sinh chút thay đổi.

Những điều đó, Lăng Thanh Trúc đương nhiên không biết. Mà nàng vốn cũng đâu cần phải biết, muốn biết. Xưa giờ, nàng rất hiếm khi bận lòng về kẻ dưới lắm.

Bàn tay be bé phẩy nhẹ, Lăng Thanh Trúc bảo: "Được rồi Âu Hồng. Ở đây đã không còn việc của ngươi nữa, trở về sơn môn đi".

"Dạ vâng, phong chủ".

...

Âu Hồng vừa đi, Lăng Thanh Trúc cũng liền hướng chiếc giường đặt nơi góc tường tiến lại.

"Thần tiên sư phụ".

"Tiểu tử ngươi tránh qua một bên, để ta xem".

...

Một lúc sau.

Lăng Thanh Trúc đem cánh tay đang đặt trên người Lăng Ngọc Yến thu hồi, mở miệng nói ra: "Bệnh tình đúng là có chút cổ quái...".

"Thần tiên sư phụ, người cứu Yến cô cô đi".

Khẽ liếc Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc trấn an: "Tiểu tử ngươi không cần lo lắng. Bệnh của cô cô ngươi tuy hơi kỳ quái nhưng đối với ta thì cũng chẳng đáng gì. Chữa trị bất quá là tốn chút công phu mà thôi".

"Được rồi. Tiểu tử ngươi tạm thời đi qua bên kia đứng, để ta tập trung thi pháp".

"Vâng".

...

Đã nắm bắt được bệnh tình, Lăng Thanh Trúc không chần chừ thêm nữa, lập tức đem chiếc lọ mà Âu Hồng trao lại mở ra.

Nàng cầm lên viên đan dược màu nâu duy nhất đựng bên trong lọ, cho vào miệng Lăng Ngọc Yến. Xong xuôi đâu đấy, nàng bắt đầu xuất động chân nguyên, thi triển pháp thuật.

...

Thời gian thi pháp cũng chẳng tính lâu, vài ba phút liền kết thúc. Kết quả thì tất nhiên là thành công tốt đẹp.

"Haaa...".

Thở ra một ngụm trọc khí, Lăng Thanh Trúc hướng Lăng Tiểu Ngư vẫn đang khẩn trương đứng đợi, bảo: "Tiểu tử, Yến cô cô ngươi được cứu rồi đấy. Chốc lát nữa sẽ liền tỉnh lại".

"Yến cô cô".

Lăng Tiểu Ngư vừa nghe xong thì vui mừng ra mặt. Nó chạy thẳng tới bên giường, đợi chờ Lăng Ngọc Yến hồi tỉnh.

Kế bên, nhận thấy mình bị người bỏ mặc, Lăng Thanh Trúc không khỏi bĩu môi lầu bầu: "Cái thằng ngốc ngươi đúng là vô tâm. Giúp ngươi cứu người mà đến một tiếng cảm ơn ngươi cũng... haizzz...".

...

Thêm vài phút nữa đã trôi qua.

Bên chiếc giường gỗ đơn sơ bình dị, Lăng Tiểu Ngư như cũ hãy còn đang đứng đợi. Nó vẫn lo lắng. Mặc dù Lăng Thanh Trúc đã bảo không sao nhưng trong lòng nó, nỗi lo vẫn cứ quanh quẩn chưa buông.

May mắn, tâm trạng thấp thỏm ấy của Lăng Tiểu Ngư nó đã rất nhanh liền được cởi bỏ. Trên giường, vốn hôn mê hơn một tháng trời nay, Lăng Ngọc Yến cuối cùng đã hồi tỉnh. Đôi mắt nàng, chúng đang chậm rãi mở ra...

"Yến cô cô! Yến cô cô!".

"Ưm...".

Lăng Ngọc Yến phải mất vài giây mới có thể định thần. Nàng nhìn đứa trẻ với khuôn mặt vì quá đỗi vui mừng mà ửng đỏ, thốt ra: "Tiểu Ngư...".

"Thật tốt quá! Yến cô cô tỉnh lại rồi!".

"Xuy...".

Lăng Tiểu Ngư vừa nói xong thì phía sau nó, ngồi trên chiếc ghế giữa nhà, Lăng Thanh Trúc tỏ ra xem thường: "Linh đan ta tốn hơn mười năm gom góp luyện chế chứ có phải mấy viên thuốc tùy tiện vò ra đâu chứ...".

Nghe được thanh âm xa lạ, trên giường, Lăng Ngọc Yến lúc này mới bắt đầu chú ý đến sự hiện diện của Lăng Thanh Trúc. Nàng hướng Lăng Tiểu Ngư, nghi hoặc: "Tiểu Ngư, cô bé kia...?".

"Yến cô cô, đó không phải cô bé đâu. Là thần tiên sư phụ đấy".

"Thần tiên sư phụ?".

"Hmm".

Lăng Tiểu Ngư gật đầu, nói rõ hơn: "Thần tiên sư phụ là tiên gia trên núi Ngũ Đài. Bé như vậy nhưng mà đã được những hơn bốn trăm tuổi rồi...".

...

...

Lời qua tiếng lại một hồi, Lăng Ngọc Yến rốt cuộc đã tường tận đầu đuôi cớ sự. Dáng vẻ vội vàng, nàng mau chóng bước xuống giường, cùng Lăng Tiểu Ngư đi đến trước mặt Lăng Thanh Trúc mà quỳ bái.

"Chúng thảo dân muôn vàn cảm tạ ân cứu mạng của tiên gia".

"Các ngươi không cần làm vậy, mau đứng lên đi".

Đợi cho hai cô cháu Lăng Ngọc Yến đã an vị trước mặt, Lăng Thanh Trúc lúc này mới bảo Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu tử, ta có chuyện cần nói riêng với cô cô ngươi. Ngươi tạm ra bên ngoài đứng đợi đi".

Lăng Tiểu Ngư dù nghe rõ nhưng chưa vội hồi âm. Thay vì đáp ứng, nó ngước lên nhìn Lăng Ngọc Yến hỏi ý.

Đáp lại, Lăng Ngọc Yến dịu dàng bảo: "Tiểu Ngư, con ra ngoài chơi đi. Khi nào cô cô gọi thì hãy vào".

"Vâng ạ".

...

Trông theo bóng dáng nhỏ nhắn vừa đi ra khỏi nhà, Lăng Thanh Trúc nhẹ thốt: "Thằng bé rất yêu quý ngươi".

"Vâng. Tiểu Ngư là một đứa bé rất hiền lành, lại hết sức hiếu thảo".

...

Trầm mặc giây lát, Lăng Thanh Trúc chợt chuyển dời vị trí. Thần tình nghiêm túc, nàng nhìn Lăng Ngọc Yến, hỏi: "Lăng Ngọc Yến, ngươi nghĩ sao nếu ta đem thằng bé thu làm môn hạ, dẫn nó lên núi tu hành?".

Lăng Ngọc Yến không đáp ngay. Nàng suy nghĩ một lúc rồi mới hỏi lại: "Tiên gia, Tiểu Ngư muốn tu tiên sao?".

"Ta vẫn chưa đề cập với nó".

Lăng Thanh Trúc mau chóng tiếp lời: "Tham gia khảo thí, nỗ lực bước qua Thiên Tâm Kiều, những việc nó làm, từ đầu đến cuối đều là vì muốn cứu ngươi. Nó căn bản chưa từng nghĩ sẽ bái nhập tiên môn".

"Nói vậy là Tiểu Ngư...".

Trong lòng chừng đã có quyết định, Lăng Ngọc Yến can đảm trả lời: "Bẩm tiên gia, thảo dân cùng Tiểu Ngư những năm qua đều vẫn luôn nương tựa vào nhau mà sống, thật lòng chẳng nỡ phải cách chia. Thảo dân tin rằng Tiểu Ngư cũng sẽ không muốn...".

"Thế tức là ngươi từ chối? Ngươi sẽ không để ta mang thằng bé lên núi?".

"Tiên gia." - Lăng Ngọc Yến một lần nữa hạ mình quỳ gối - "Thảo dân chẳng có tâm nguyện gì to lớn, chỉ mong có thể ở bên cạnh Tiểu Ngư, nhìn nó lớn lên, sống một cuộc đời an vui bình dị. Cầu xin tiên gia cho thảo dân được toại nguyện".

"Kể cả khi đó chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi sao?".

Trước câu hỏi có phần bất ngờ này, Lăng Ngọc Yến nhất thời khó tránh nghi hoặc. Nàng không hiểu tại sao tiên gia lại bảo rằng "thời gian ngắn ngủi".

"Tiên gia...?".

Thừa hiểu Lăng Ngọc Yến nghĩ gì, Lăng Thanh Trúc chẳng vòng vo thêm nữa, trực tiếp nói ra: "Lăng Ngọc Yến, có một tin tức mà ta nghĩ ngươi cần phải biết. Cháu của ngươi, Lăng Tiểu Ngư, nó chỉ có thể sống được thêm mười năm nữa thôi".

...

Lăng Ngọc Yến mở to hai mắt, toàn thân chết lặng. Nếu không nhờ có Lăng Thanh Trúc kịp ra tay đỡ lấy thì có lẽ nàng đã té ngã từ ban nãy rồi.

Lăng Tiểu Ngư, đứa cháu trai hiền lành kia của nàng chỉ còn sống thêm được mười năm... Tin tức này...

"Tiên gia." - Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Ngọc Yến cố giữ bình tĩnh, hướng Lăng Thanh Trúc xác nhận lại - "Những lời người vừa nói...".

"Đều là thật".

Chẳng cần Lăng Ngọc Yến phải nói hết câu, phía bên này Lăng Thanh Trúc đã trả lời ngay: "Vốn ban đầu ta cũng không biết việc này, nhưng là sau đó, qua nhiều lần tiếp xúc thì ta đã dần phát hiện ra. Tới chừng chính thức tra xét, ta đã có thể khẳng định".

"Lăng Ngọc Yến, đường sinh mệnh đứa cháu trai kia của ngươi quả thực rất ngắn ngủi. Sinh cơ của nó so với người bình thường thì ít hơn rất nhiều".

"Tiểu Ngư... Không thể nào... Làm sao có thể như vậy...".

Liếc nhìn Lăng Ngọc Yến đau buồn rơi lệ, Lăng Thanh Trúc mới lên tiếng an ủi: "Sinh mệnh dù yếu nhược nhưng không phải là không có cách bù thêm...".

"Tiên gia..." - Lời trong miệng Lăng Thanh Trúc còn chưa kịp nói hết thì đang quỳ bên dưới, Lăng Ngọc Yến đã dập đầu cầu xin - "Tiên gia, cầu xin người hãy mở lòng từ bi cứu lấy Tiểu Ngư! Thảo dân van xin người...".

"Haizz... Ngươi đừng có quỳ lạy như vậy, mau đứng lên đi".

"Tiên gia, cầu xin người hãy cứu giúp Tiểu Ngư...".

"Lăng Ngọc Yến, ngươi trước hãy đứng lên rồi nói".

...

Đôi ba bận bảo ban mà Lăng Ngọc Yến vẫn nhất quyết quỳ rạp, chẳng chịu đứng lên, Lăng Thanh Trúc đành để mặc. Nàng nói: "Thế tục phàm nhân, tuổi thọ chung quy hữu hạn. Muốn tăng thêm, duy chỉ một cách, đó là tu tiên".

"Bản môn có một bộ công pháp thần diệu, danh gọi Trường Sinh Tiên Thuật, đối với sinh mệnh có tác dụng bồi đắp rất lớn. Chỉ cần cháu trai của ngươi chuyên tâm tu luyện đạo pháp này, ta đảm bảo chỉ sau vài năm, thọ nguyên của nó sẽ được kéo lên rất nhiều".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chia Ly

...

"Không biết thần tiên sư phụ và Yến cô cô đang nói chuyện gì nhỉ?".

Trước mái hiên, dưới tán cây hoa đào, Lăng Tiểu Ngư nhặt một cành khô, tay chống cằm nhìn về phía căn nhà, tự hỏi. Nó có chút tò mò muốn biết.

"Thần tiên sư phụ kêu mình đi ra, Yến cô cô cũng bảo mình đi ra, chắc là chuyện của người lớn...".

"Ừm... Cũng có thể thần tiên sư phụ sẽ căn dặn Yến cô cô gì đó. Dù sao Yến cô cô chỉ mới vừa khỏi bệnh...".

"Mấy ngày tới mình nhất định không được để cho cô cô làm gì. Mình phải chăm sóc cho cô cô thật tốt...".

Vẻ mặt hằn lên nét kiên định, Lăng Tiểu Ngư co tay thành nắm nhỏ, tự hứa với lòng.

Nó rất thực tâm, cực kỳ nghiêm túc. Thậm chí bây giờ, sau khi tự hứa xong, nó đã bắt đầu suy nghĩ về những việc mình sẽ phải làm để chăm sóc cho Lăng Ngọc Yến. Nào là nấu ăn, tắm gội, thuốc thang bồi bổ, thói quen sinh hoạt,..., mọi khía cạnh nó hầu như đều lần ra đến.

Đối với nó thì điều đó chả có khó khăn gì lắm. Kinh thư, mặt chữ đúng là nó hay quên thật, thế nhưng hễ chỉ cần là việc liên quan tới Lăng Ngọc Yến, từng chi tiết nhỏ nó đều cố tâm ghi nhớ. Trong lòng nó, Lăng Ngọc Yến thật sự rất quan trọng. Giống như mong ước của Lăng Ngọc Yến, Lăng Tiểu Ngư nó cũng muốn được quấn quýt bên cạnh nàng cả đời.

Chỉ tiếc rằng...

Trời cao mấy khi chiều lòng người?

Mong ước... rốt cuộc cũng chỉ là mong ước...

...

"Tiểu tử, ngươi lại đây!".

Đã sẵn đợi chờ, Lăng Tiểu Ngư vừa trông thấy Lăng Thanh Trúc từ trong nhà đi ra cất tiếng kêu gọi thì liền buông bỏ nhành cây khô đang cầm, vội vội vàng vàng chạy đến.

"Thần tiên sư phụ".

"Hmmm".

Lăng Thanh Trúc ưm khẽ, nói: "Tiểu tử, vừa rồi ta và Yến cô cô ngươi đã bàn qua. Theo đó, cô cô ngươi muốn tiểu tử ngươi cùng ta lên núi học đạo. Nói cách khác, nàng muốn ta thu nhận ngươi làm đệ tử, hướng ngươi tu tiên".

"Tu... tiên?".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì thần tình mờ mịt. Nó hỏi lại: "Thần tiên sư phụ, tu tiên là phải lên núi ở sao?".

"Đúng vậy".

"Thế thì con không tu tiên đâu." - Lăng Tiểu Ngư lắc đầu - "Con muốn ở đây với Yến cô cô".

Nói rồi, nó lướt qua người Lăng Thanh Trúc, chạy thẳng vào bên trong nhà. Dừng lại sát bên chân Lăng Ngọc Yến, nó bày tỏ: "Yến cô cô, Tiểu Ngư không muốn tu tiên. Tiểu Ngư chỉ muốn sống ở đây với cô cô. Yến cô cô đừng bắt Tiểu Ngư lên núi...".

"Tiểu Ngư...".

Cúi nhìn con trẻ, dạ Lăng Ngọc Yến bất giác nhói đau. Nàng nào mong để nó phải cách xa mình. Ngặt nỗi... không để nó đi thì lại không được. Lăng Ngọc Yến nàng làm sao có thể đan tâm giữ nó bên cạnh, để rồi nó phải...

Mười năm sinh mệnh, thật ít ỏi lắm.

"Tiểu Ngư à..." - Cố kiềm lòng, Lăng Ngọc Yến khuyên nhủ - "Thế tục phàm nhân tính mệnh mong manh, chẳng thể sống lâu được. Chỉ có tầm đạo tu tiên mới có thể giúp con trường sinh, giúp con tìm ra được một chân trời mới rộng lớn và tốt đẹp hơn...".

"Nay tiên gia muốn thu nhận con, đấy là phúc phần của con... Tiểu Ngư, đây chính là cơ hội muôn người được một, đừng bỏ lỡ. Nghe cô cô, hãy theo tiên gia tu hành".

"Yến cô cô, Tiểu Ngư không muốn!".

Thanh âm non nớt mà kiên định, Lăng Tiểu Ngư liên tục lắc đầu: "Tiểu Ngư không cần trường sinh! Tiểu Ngư chỉ muốn ở đây với Yến cô cô!".

"Yến cô cô, cô cô đừng có bắt Tiểu Ngư đi. Tiểu Ngư không có muốn lên núi đâu...".

"Tiểu Ngư...".

"Haizzz...".

Đứng ở trước cửa, Lăng Thanh Trúc chứng kiến tràng cảnh trước mắt thì thở dài, bảo với Lăng Ngọc Yến: "Thằng bé này rất cứng đầu. Ta thấy ngươi không cần phải che giấu nữa, hãy nói cho nó biết sự thật đi".

Lời vừa ra hết cũng là lúc Lăng Thanh Trúc xoay người bước đi, chính thức ra khỏi căn nhà. Đối với những cảnh lâm li này, nàng thực là rất ngại đứng xem.

...

Bên trong căn nhà, Lăng Ngọc Yến và Lăng Tiểu Ngư đã nói chuyện rất lâu. Thời gian tính ra hẳn cũng đủ cho một lần bắt nước pha trà.

Thế nhưng, câu chữ dù nhiều, so với nước mắt, có lẽ cũng chả đáng bao nhiêu. Hương vị làm sao bì được?

Mặn hay đắng? Là đúng hay sai? Cuộc chia ly hôm nay, ngày sau liệu có khiến người dấy lên niềm ân hận?

Lăng Thanh Trúc không nghĩ, Lăng Ngọc Yến không biết, còn Lăng Tiểu Ngư... nó cũng không hay.

Hiện tại, nó vẫn đang khóc. Trong tiếng nấc nghẹn ngào, với khuôn mặt đẫm lệ, nó cúi đầu bước ra khỏi căn nhà. Chừng khi tới cửa, lúc nó quay đầu lại gọi "Yến cô cô" thì...

"Đi đi... Nếu thương cô cô thì hãy cùng tiên gia lên núi, chuyên tâm tu hành...".

"Híc híc... Yến cô cô...".

Lăng Tiểu Ngư dùng tay quẹt đi nước mắt, giọng đứt quãng mà rằng: "Tiểu Ngư... híc... hứa với Yến cô cô... Híc híc... Tiểu Ngư sẽ... híc... chăm chỉ tu hành...".

"... Chờ Tiểu Ngư có thành tựu... híc... Tiểu Ngư sẽ về...".

"Yến cô cô... nhất định... nhất định phải chờ Tiểu Ngư về".

...

"Haizzz...".

Thân ảnh ban nãy rời đi nay đã quay lại, Lăng Thanh Trúc tiến đến bên cạnh đứa trẻ đang thương tâm nức nở, an ủi: "Tiểu tử ngươi cũng đừng quá lo lắng. Đợi ngươi trúc cơ thành công thì sẽ liền có thể hạ son thôi. Phần Yến cô cô ngươi ta sẽ thỉnh thoảng cho người lui tới trông nôm...".

"Được rồi, thời gian đã không còn sớm nữa. Chúng ta đi thôi".

...

"Yến cô cô! Tiểu Ngư sẽ chăm chỉ tu hành! Tiểu Ngư sẽ nhanh chóng về thăm cô cô...!".

Ngay khi những lời cuối cùng ấy được thốt ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư thì cũng chính là lúc phi kiếm phá không bay đi. Tại khoảnh khắc này, bên trong căn nhà, Lăng Ngọc Yến bỗng vội vã quay người rồi chạy nhanh ra ngoài, vừa chạy vừa hô gọi:

"Tiểu Ngư! Tiểu Ngư!".

"Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Tiểu Ngư...!".

"Tiểu Ngư...!".

Lăng Ngọc Yến đã chạy rất mau, cũng đã gọi rất to, nhưng... chỉ là vô ích. Lăng Tiểu Ngư, nó đã không thể nghe thấy nữa rồi.

Dẫu vậy, Lăng Ngọc Yến vẫn cứ gọi; và đôi chân nàng, chúng vẫn đang còn chạy đi.

Nàng chạy mãi... chạy mãi, tận đến khi vấp phải một hòn đá thì mới chịu ngừng lại. Gục ngã bên đường, với đôi mắt nhoà lệ, nàng ngẩng đầu nhìn hướng phi kiếm bay đi, thanh âm nức nở: "Tiểu Ngư... hức...".

...

...

Sáng hôm sau.

Trên núi Ngũ Đài, đỉnh Trúc Kiếm.

Bên trái Tĩnh Hương Đường, một trong số mười hai căn phòng dành cho đệ tử chân truyền cư ngụ, Lăng Tiểu Ngư hiện đang nằm ở đấy.

Trên chiếc giường gỗ đỏ, nó cuộn mình trong chăn, mắt sưng trông thấy. Rõ ràng, đêm qua nó đã khóc rất nhiều.

...

"Tiểu Ngư, ngươi dậy chưa?".

Giữa bầu không khí yên ả thanh bình, chợt từ cửa phòng Lăng Tiểu Ngư, một giọng nói cất lên. Nghe khá non nớt.

"Tiểu Ngư, ngươi dậy chưa Tiểu Ngư?".

...

"Sao im lặng thế nhỉ? Lẽ nào Tiểu Ngư vẫn chưa thức dậy? Hay là nói ta đến nhầm phòng?".

"Mộng Kiều sư tỷ bảo là căn thứ sáu, đúng phòng này mà".

Trước cửa, Chu Đại Trù đứng lẩm bẩm một lúc, cuối cùng quyết định đưa tay mở thử.

Tức thì, cửa lớn hé ra.

"Ồ, cửa không khoá này".

Chẳng hề có chút khái niệm phép tắc lễ nghi nào, Chu Đại Trù thản nhiên nhấc chân tiến vào bên trong căn phòng. Nó đi thẳng tới giường, chừng trông thấy Lăng Tiểu Ngư vẫn còn đang cuộn mình trong chăn thì chép miệng nói ra: "Chậc, cái tên này còn ham ngủ hơn ta nữa".

Cánh tay tròn trịa đưa về trước, Chu Đại Trù bắt đầu lay gọi: "Tiểu Ngư, mau dậy đi!".

"Mau dậy đi Tiểu Ngư! Chúng ta phải đi làm lễ bái sư...".

"Dậy! Dậy...!".

...

"Ưm...".

Trước những động tác cùng thanh âm hô gọi của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn cũng khó lòng ngủ thêm. Đôi mắt sưng húp khẽ mở, nó nhìn đứa trẻ mập mạp bên cạnh, nghi hoặc: "Đại Trù?".

"Ừ, ta nè".

"Sao ngươi lại ở đây?".

"Cái gì mà tại sao ta ở đây. Ta bây giờ đã là đệ tử Trúc Kiếm Phong, không ở đây thì ở đâu".

Nhớ đến mục đích của mình, Chu Đại Trù giục: "Tiểu Ngư, ngươi mau đi rửa mặt đi. Mộng Kiều sư tỷ nói lát nữa chúng ta phải tới gặp sư phụ để làm lễ bái sư đấy".

"Thần tiên sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư ngẫm lại, rốt cuộc cũng lần ra sự tình. Đêm qua, trước lúc rời khỏi phòng hắn, Lăng Thanh Trúc đúng là có bảo hôm nay sẽ làm lễ bái sư.

"Đại Trù, ta biết rồi. Ta đi rửa mặt đây".

...

Vài phút sau.

Lăng Tiểu Ngư đã rửa mặt xong; tóc tai cũng là tương tự, được chải chuốt gọn gàng.

"Đại Trù, ta xong rồi".

Chưa nghe hồi âm, ngó qua lại thấy Chu Đại Trù đứng nhăn mặt cau mày, Lăng Tiểu Ngư không khỏi thắc mắc: "Đại Trù, ngươi làm sao vậy?".

"Tiểu Ngư, ngươi... ngươi định ăn mặc thế này đi gặp sư phụ hả?".

Vốn dĩ Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng để ý, nhưng giờ nghe Chu Đại Trù nhắc nhở, nó mới chợt nhận ra rằng bộ đồ mình đang mặc quả có hơi bẩn, lại còn bốc mùi.

"Hôm qua ta chưa có tắm".

"Vậy ngươi đi thay đồ đi".

"Nhưng mà... ta không có đồ để thay".

...

"Đại Trù, thần tiên sư phụ chắc sẽ không trách đâu".

"Sao ngươi biết là sẽ không trách?".

Chu Đại Trù thuật lại: "Tiểu Ngư ngươi chưa biết đó chứ. Mấy hôm trước, lúc mà ngươi vẫn còn đang hôn mê á. Lúc ấy, ta thấy sư phụ bé xíu, cao hơn ta có một chút, trong lòng thắc mắc nên mới hỏi thử. Ai ngờ, ta còn chưa kịp nói hết câu đã bị sư phụ đấm cho một phát. Tiếp đấy, sư phụ nhún chân bay tới, lại đá ta thêm một phát...".

"Chưa hết đâu. Sư phụ đấm xong, đá xong rồi còn mắng ta thêm một trận nữa. Chậc, bộ dạng của sư phụ khi đó thật là đáng sợ lắm".

p/s: Mình nghe bảo là đồ buff truyện (Nguyệt phiếu, Hoả tinh châu, Kim sa châu, Thất thải châu, Bố cáo lệnh...) đã được tách riêng ra, hình như không giao dịch được nữa. Thay vào đó, độc giả khi đọc truyện sẽ có xác suất ngẫu nhiên nhặt được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bái Sư

...

"Tiểu Ngư, hôm nay là ngày làm lễ bái sư, rất trọng đại đấy. Nếu khiến sư phụ không vui thì chắc chắn sẽ nguy to".

"Đại Trù, vậy... vậy phải làm sao giờ?".

"Cái này...".

Chu Đại Trù đang nói bỗng ngưng, chợt xoay đầu nhìn ra cửa. Tại nơi đó, một thân ảnh yêu kiều đã vừa mới xuất hiện.

Trông thấy người nọ, Chu Đại Trù như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vàng chạy tới.

"Mộng Kiều sư tỷ! Mộng Kiều sư tỷ!".

"Gì vậy Đại Trù?" Ngó xem bộ dạng gấp gáp của đứa trẻ trước mặt, Mộng Kiều hơi nghi hoặc.

Có điều, cũng chẳng quá lâu, mối hoài nghi của nàng rất nhanh liền được Chu Đại Trù giải đáp. Giọng liến thoắng, nó kể lại sự tình: "Mộng Kiều sư tỷ, là như vầy...".

Một đỗi sau...

Trải qua hồi lâu chăm chú lắng nghe, Mộng Kiều rốt cuộc cũng hiểu rõ đầu đuôi cớ sự. Nàng mỉm cười, bảo: "Đại Trù, Tiểu Ngư, chuyện này các đệ không phải lo".

Nói rồi, nàng giơ cánh tay lên, bàn tay xoè rộng. Tức thì, trước ánh mắt ngờ vực của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, hai bộ y phục bỗng hiện ra. Chúng giống hệt nhau. Từ kiểu cách cho tới màu sắc, hoa văn,... Khác, có chăng là ở kích cỡ.

"Đại Trù, Tiểu Ngư, đây là đồng phục của các đệ. Hôm nay các đệ sẽ mặc nó đến diện kiến sư phụ, làm lễ bái sư".

"A... Ra là sẽ mặc cái này".

Chu Đại Trù thở phào, vươn tay với lấy một bộ y phục. Nó xoay trái xoay phải một vòng, chừng quan sát xong thì nhận xét: "Giống như bộ đồ của Mộng Kiều sư tỷ đang mặc vậy".

"Dĩ nhiên là phải giống".

Mộng Kiều giải thích: "Thiên Kiếm Môn chúng ta, đệ tử trên dưới đều mặc cùng một loại y phục là trường y thiên thanh. Sai biệt duy chỉ ở ký hiệu thêu trên áo, ngay trước ngực. Ví như Kim Kiếm Phong thì là một thanh tiểu kiếm màu vàng, Mặc Kiếm Phong là ba đường sóng nước uốn lượn, Liệt Kiếm Phong là một ngọn lửa màu đỏ,... Riêng Trúc Kiếm Phong chúng ta, một nhành trúc nhỏ chính là biểu tượng".

"Được rồi hai tiểu sư đệ. Các đệ cởi đồ ra đi, để tỷ mặc giúp".

Mộng Kiều vừa nói hết câu thì ở bên cạnh nàng, Chu Đại Trù bỗng liên tiếp thoái lui mấy bước, thần tình e ngại.

Thấy nó biểu hiện như vậy, Mộng Kiều mới thắc mắc: "Đại Trù, đệ làm sao vậy?".

"Mộng Kiều sư tỷ..." - Chu Đại Trù dùng cả hai tay ôm chặt bộ y phục của mình, vẻ mặt vẫn dè chừng như cũ - "Đệ nghĩ hay là khỏi đi. Đệ có thể tự mặc được mà".

"Không sao. Cứ để sư tỷ mặc giúp".

Theo sau câu nói, Mộng Kiều cũng nhanh chóng nhấc chân tiến về phía Chu Đại Trù.

Và... một lần nữa, Chu Đại Trù lại tiếp tục thoái lui.

"Đại Trù, đệ...".

"Mộng Kiều sư tỷ, thế không được đâu".

Chẳng cần Mộng Kiều phải hỏi, Chu Đại Trù đã đem nguyên do kể rõ: "Mẫu thân đệ dạy nam nữ thụ thụ bất thân. Chỉ thê tử của đệ mới có thể giúp đệ mặc đồ thôi".

"Xuy, cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân. Xem đệ kìa, đã được bao lớn chứ...".

"Đại Trù, mau đưa đây để sư tỷ mặc giúp cho".

"Không được đâu. Nam nữ thụ thụ bất thân".

"Đệ còn nhỏ như vậy, đâu có ai chấp. Mau lại đây nào".

"Nhỏ thì cũng là nam nhân. Sư tỷ không thể sỗ sàng thế được".

"Sỗ sàng cái đầu đệ. Đệ có cái gì đáng cho sư tỷ... Xuy...".

Vốn mang lòng tốt lại bị người phũ phàng từ chối, Mộng Kiều bất mãn chu môi. Cuối cùng, nàng quyết định từ bỏ, thôi không miễn cưỡng nữa. Thay vì cố vướng vào Chu Đại Trù, nàng chuyển mắt nhìn sang vị tiểu sư đệ còn lại của mình.

"Tiểu Ngư, để sư tỷ giúp đệ thay đồ".

Quyết liền làm, Mộng Kiều tiến sát Lăng Tiểu Ngư, lúc đưa tay toan cởi áo nó thì...

Giống như Chu Đại Trù trước đó, Lăng Tiểu Ngư cũng liên tiếp thụt lùi. Giọng non nớt, nó bảo: "Nam nữ thụ thụ bất thân".

Mộng Kiều: "...".

...

Một tên thì ba hoa không chịu nghe lời, một tên lại quá đỗi thật thà cố chấp, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, cả hai trước sau như một, thủy chung từ chối lòng tốt của Mộng Kiều, khiến nàng phải chạnh lòng một trận.

Có lẽ bởi thế mà suốt từ nãy giờ, trên đoạn đường từ căn phòng của Lăng Tiểu Ngư tới Tĩnh Hương Đường, sắc mặt nàng cứ ỉu xìu trông thấy.

...

"Tới nơi rồi. Các đệ nhớ phải làm theo mọi lời sư phụ và Chí Viễn sư huynh bảo đấy." Trước cửa lớn Tĩnh Hương Đường, Mộng Kiều tạm dừng chân, cúi nhìn hai vị tiểu sư đệ của mình căn dặn.

Biết nàng có ý tốt, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cũng rất nhu thuận gật đầu.

"Mộng Kiều sư tỷ, đệ biết rồi".

"Đệ... đệ biết rồi".

"Ừm... Chúng ta vào thôi".

...

Chân lớn đi trước, chân nhỏ theo sau, chẳng mấy chốc mà ba người Mộng Kiều, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đã tới đích.

Ở phía trong Tĩnh Hương Đường, ngay tại vị trí trung tâm, có hai người đã đợi sẵn. Nam là một thanh niên, bề ngoài tuổi độ hai bảy hai tám, dáng vẻ thân thiện dễ gần. Còn về người nữ, kẻ hiện đang an vị trên chiếc ghế mà chân còn cao hơn chân mình một đoạn kia, nàng cũng chả ai xa lạ, đích xác chủ nhân của toàn bộ ngọn núi Trúc Kiếm này: Lăng Thanh Trúc.

So với thường nhật thì hôm nay Lăng Thanh Trúc quả hơi khác lạ. Nàng mặc trường y, nhưng thay vì màu tím như mọi khi thì đang hiện hữu đây lại là màu trắng, kiểu cách hết sức đơn giản, chẳng có mấy hoa văn, hoạ tiết. Thêm nữa, tóc nàng cũng sai biệt hẳn. Không thả suông mà được bới cao, hệt như một thiếu phụ đoan trang của gia đình quyền quý.

Rõ ràng, Lăng Thanh Trúc bây giờ trông đã uy nghiêm hơn trước rất nhiều. Nhưng, dù là vậy, hình thức có đổi thay thì thanh âm nàng, nó vẫn giống trẻ

con như cũ.

"Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, hai tên tiểu tử các ngươi làm gì mà bây giờ mới tới hả? Có biết ta đã chờ đợi nãy giờ rồi không?".

"Sư phụ..." - Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn chưa biết phải đối đáp ra sao thì sát bên cạnh, Mộng Kiều đã đứng ra nhận lỗi - "Tất cả đều là do đệ tử đã không kịp chuẩn bị cho hai tiểu sư đệ. Xin sư phụ trách tội".

"Chậc...".

Lăng Thanh Trúc chép môi, tay phẩy nhẹ: "Được rồi được rồi... Dù sao cũng đã tới, bỏ qua đi".

Con mắt chuyển di, nàng tập trung lên người hai đứa trẻ: "Hai tên tiểu tử các ngươi còn đứng đó làm gì, không mau lại đây!".

"Đại Trù, Tiểu Ngư, các đệ đi qua đi. Nhớ quỳ xuống".

Chiếu theo lời dặn của Mộng Kiều, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cùng nhau hướng chỗ Lăng Thanh Trúc bước qua. Bọn chúng quỳ xuống trước chân nàng, lần lượt cất tiếng.

"Đệ tử Chu Đại Trù bái kiến sư phụ".

"Đệ tử Lăng Tiểu Ngư bái kiến sư phụ".

"Giữ yên đấy".

Thần tình lạnh nhạt, Lăng Thanh Trúc bảo. Kế đến, nàng quay qua nói với người thanh niên có khuôn mặt thân thiện vẫn đứng chờ bên cạnh: "Tiểu Chí, bắt đầu đi".

"Vâng, sư phụ".

Người thanh niên, cũng tức Lâm Chí Viễn, đệ tử thứ ba của Lăng Thanh Trúc cung kính gật đầu. Hắn cầm lên bình rượu đặt sẵn trong khay từ nãy giờ, lần lượt rót đầy vào hai chiếc ly rồi đưa xuống cho hai đứa trẻ đang quỳ bên dưới.

"Đại Trù, cầm lấy".

"Tiểu Ngư, đệ cũng vậy".

Phát rượu xong, Lâm Chí Viễn bảo: "Hai vị sư đệ, bây giờ hãy nâng ly rượu lên ngang tầm mắt".

Đợi cho Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đều đã y lời làm theo, lúc này hắn mới chỉnh đốn tâm tình, nghiêm túc đề cao giọng nói:

"Thiên địa thần minh, tổ sư tại thượng. Hôm nay là ngày mười bốn tháng chín, Trúc Kiếm Phong chính thức làm lễ thu nhận môn đồ, đích diện chân truyền. Kẻ nhập tiên môn gồm có hai người: thứ nhất là Chu Đại Trù, thứ hai là Lăng Tiểu Ngư. Chiếu theo di huấn tổ sư, lễ nghi chính giáo, nay dâng rượu bày tỏ tấm lòng...".

Trong giây phút tạm ngưng, Lâm Chí Viễn đột nhiên lấy ra một thanh trủy thủ, thấp giọng mà rằng: "Tiểu Ngư, Đại Trù, các đệ đưa tay ra".

"Sư huynh, chi... chi vậy?". - Chu Đại Trù nhìn thanh trủy thủ trên tay Lâm Chí Viễn, e ngại hỏi.

Thừa biết là nó đang lo lắng, Lâm Chí Viễn cười trấn an: "Sư đệ đừng sợ. Ta chỉ là muốn trích một hai giọt máu của các đệ thôi. Đây là quy định".

"Ra là như vậy".

Dạ đã tường minh, Chu Đại Trù nhẹ nhõm thở phào, chiếu theo lời Lâm Chí Viễn mà giơ một ngón tay ra.

Chẳng chần chừ, Lâm Chí Viễn cầm trủy thủ cắt xuống một đường. Lập tức, máu tươi chảy dài.

Đem mấy giọt máu nọ nhỏ vào trong ly rượu của Chu Đại Trù xong, Lâm Chí Viễn tiếp tục dời qua Lăng Tiểu Ngư. Vẫn nụ cười thân thiện giống trước, hắn bảo: "Tiểu Ngư, tới phiên đệ".

"Vâng".

Mặc dù trong lòng có e ngại nhưng do là quy định, cộng thêm Chu Đại Trù cũng đã làm nên Lăng Tiểu Ngư không chút trì hoãn, nhanh chóng giơ tay ra cho Lâm Chí Viễn trích máu.

...

"Sư phụ".

Sau khi thu hồi trủy thủ, Lâm Chí Viễn cầm lấy hai ly rượu hiện đã hoà lẫn máu tươi của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, kính cẩn dâng lên cho Lăng Thanh Trúc.

Tiếp đó, hắn hạ mình quỳ xuống. Ở phía sau, Mộng Kiều cũng hành động tương tự, lập tức quỳ bái.

Chính tại lúc này, khi đầu Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều cúi sát thì nơi đối diện, bức tường kín bưng bỗng chợt rung lên một trận. Thoáng chốc, một căn phòng bí mật hiện ra.

Trước ánh mắt kinh dị của hai đứa trẻ Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc chậm rãi tiến vào bên trong căn phòng nọ, thành tâm dâng rượu, kính cẩn quỳ bái...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Học Đạo

Một đỗi sau.

Bức tường khép lại. Lăng Thanh Trúc đã trở về an vị trên ghế; hai đệ tử của nàng là Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều hiện cũng đã sớm đứng lên. Còn quỳ bên dưới, có chăng mỗi Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù.

"Hừm...".

Khẽ hắng giọng, được sự cho phép của Lăng Thanh Trúc, Lâm Chí Viễn tiếp tục chủ trì buổi lễ. Hắn lấy ra một tấm vải lớn đã được cố định bằng hai ống trúc nhỏ ở hai đầu, thi pháp đem giữ tại không trung.

"Đại Trù, Tiểu Ngư, hai đệ hãy chiếu theo những chữ viết bên trên mà đọc to lên".

...

Đợi một lúc vẫn chưa thấy đứa trẻ nào lên tiếng, Lâm Chí Viễn nhất thời nghi hoặc. Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi thì trên chiếc ghế bên cạnh, một giọng non nớt đã cất lên: "Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, đừng bảo với ta là hai tên tiểu tử ngươi không biết đọc đấy nhé".

Quỳ bên dưới, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư không hẹn mà gặp, cùng quay mặt nhìn nhau.

"Này... Hai cái tên tiểu tử các ngươi, các ngươi thật là không biết đọc?".

"Sư phụ, không phải thế đâu".

Sau tất cả, Chu Đại Trù là người đầu tiên lên tiếng. Nó hướng Lăng Thanh Trúc đính chính: "Đại Trù con biết chữ. Nhưng mà ở trên tấm vải kia, có chữ con nhận ra nó, có chữ nó lại không nhận ra con".

Nét mặt trầm đi, Lăng Thanh Trúc chuyển mắt qua nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Còn tiểu tử ngươi?".

"Con..." - Lăng Tiểu Ngư e ngại cúi đầu, lí nhí đáp - "Có chữ con biết, có chữ con không biết".

"Hừm, hay thật".

Lăng Thanh Trúc nghe hai đứa trẻ trả lời xong thì hừ nhẹ, lầm bầm: "Chữ còn chưa biết đọc thì tu luyện nỗi gì...".

Thở mạnh một hơi, nàng bảo Lâm Chí Viễn: "Tiểu Chí, ngươi đọc trước, để hai đứa nó đọc theo sau".

"Vâng, sư phụ".

Đem tấm vải lớn chi chít những chữ thu hồi, Lâm Chí Viễn cúi nhìn kẻ đang quỳ, nói: "Đại Trù, Tiểu Ngư, các đệ đọc theo ta".

"Thiên địa thần minh, tổ sư tại thượng...".

"Thiên địa thần minh, tổ sư tại thượng...".

...

...

Những lời kính cẩn, những câu thề thốt, hết thảy đều đã qua đi, được Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù hoàn thành một cách trọn vẹn theo sự chỉ dẫn của Lâm Chí Viễn. Hiện tại, bọn chúng đã chính thức trở thành đệ tử chân truyền của Lăng Thanh Trúc, của Trúc Kiếm Phong...

Vẫn thần tình lạnh nhạt, sư phụ của chúng - Lăng Thanh Trúc - bảo: "Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, kể từ bây giờ các ngươi chính là đệ tử nhập thất thứ năm và thứ sáu của ta. Là môn nhân chính giáo, các ngươi tuyệt đối phải tuân thủ môn quy, phù trợ chính đạo. Nếu làm trái, đi ngược quy điều... Nhớ kỹ những lời các ngươi đã phát thệ. Thiên địa bất dung, tổ sư bất thứ. Và ta - sư phụ của các ngươi - cũng sẽ thẳng tay trừng trị".

"Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi nghe rõ rồi chứ?".

"Đệ tử Chu Đại Trù đã nghe rõ ạ".

"Đệ tử Lăng Tiểu Ngư đã nghe rõ ạ".

"Được rồi, đứng lên hết đi".

Chờ cho hai đứa trẻ đã an vị, Lăng Thanh Trúc lúc này mới rời khỏi chiếc ghế đang ngồi, lấy từ giới chỉ ra một món đồ vật. Đó là một quả trứng có vỏ màu xanh, so với đầu của nàng còn muốn lớn hơn một chút.

"Chu Đại Trù, cầm lấy".

Cúi nhìn thứ mình vừa tiếp nhận, Chu Đại Trù không khỏi thắc mắc: "Sư phụ, đây là trứng gì vậy? To quá".

"Đó là trứng của Ngọc Dương Điểu - một giống linh thú rất hiếm".

Lăng Thanh Trúc nói thêm: "Năm nay Thiên Kiếm Môn chúng ta cùng lúc lại có thể thu nhận được hai đệ tử sở hữu linh căn thiên phẩm, chưởng môn cảm thấy rất đỗi vui mừng nên đã mở rộng bảo khố, đem hai quả trứng của Ngọc Dương Điểu ban tặng. Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong được một quả, Chu Đại Trù ngươi được một quả".

"Sư phụ, đây là trứng linh điểu thật à?".

"Không lẽ giả?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi xem thường: "Chu tiểu tử, quả trứng này chính là một bảo bối trân quý khó cầu. Ngươi có được đã coi như phúc phần thâm hậu...".

Nói đoạn, nàng khẽ động thần niệm, từ giới chỉ lấy ra thêm một món đồ vật nữa. Là một chiếc túi nhỏ màu đen, chất liệu không rõ.

"Cái này là linh thú đại, cũng miễn cưỡng xem như quý giá. Tiểu tử ngươi chỉ cần cho trứng Ngọc Dương Điểu vào đây, một thời gian sau khắc sẽ tự nở".

...

"Sư phụ à..." - Tay trái nâng trứng, tay phải cầm túi, Chu Đại Trù bày ra bộ dạng khó nghĩ - "Quả trứng thì to còn cái túi thì nhỏ, làm sao bỏ vào được?".

"Chậc, ta quên là tiểu tử ngươi vẫn chưa tu luyện... Đưa đây cho ta".

...

Sau khi giúp Chu Đại Trù cho trứng Ngọc Dương Điểu vào bên trong linh thú đại, Lăng Thanh Trúc lại tiếp tục mang ra thêm hai chiếc túi nữa.

Trước ánh mắt nghi hoặc của Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, nàng bảo: "Đây là túi trữ vật, công dụng dùng để chứa đựng. Hai tiểu tử ngươi mỗi người một cái. Các ngươi đừng trông nó nhỏ mà xem thường, không gian bên trong còn rộng lớn hơn một căn phòng đấy".

"Ồ, thần kỳ như vậy".

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn đang tò mò nhìn ngắm túi trữ vật mình vừa nhận được thì nơi đối diện, tiếng Lăng Thanh Trúc đã lại cất lên.

Trên tay chẳng rõ tự bao giờ đã có thêm hai quyển sách, nàng ném qua cho hai đứa trẻ.

"Sư phụ, sách này là sách gì vậy?".

Chu Đại Trù hỏi, nhưng không đợi Lăng Thanh Trúc hồi âm thì nó đã tự suy đoán: "Là sách dạy đạo thuật hả sư phụ?".

"Đạo thuật?".

Lăng Thanh Trúc khinh bỉ: "Chữ nghĩa các ngươi còn chưa biết hết mà đạo thuật cái gì? Đạo pháp tiên gia là cỡ nào thâm ảo, các ngươi xem hiểu chắc?".

Nàng thở ra một hơi, nói tiếp: "Thứ ta vừa đưa là sách ghi môn quy, tôn chỉ của bản môn. Hai tiểu tử các ngươi giữ lấy từ từ học".

"Ực...".

Chu Đại Trù chưa nghe còn tốt, vừa nghe xong, nó liền trợn mắt há mồm. Phải biết là cuốn sách nó đang cầm đây... thật dày lắm a.

"Sư... sư phụ, môn quy của chúng ta... sao lại nhiều dữ vậy?".

"Cái này à...".

Lăng Thanh Trúc rất điềm nhiên nói ra: "Thật ra vốn dĩ môn quy của bản môn ngắn lắm, chỉ khoảng vài ba trang giấy thôi. Nhưng mà về sau, trong lúc rỗi rãi, do không có việc gì làm nên ta mới ngồi viết thêm vào".

Bây giờ thì Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đều đã hiểu. Hoá ra tất cả là do Lăng Thanh Trúc ghi thêm. Từ vài ba trang giấy, qua tay nàng lại biến thành một cuốn sách dày cộm... Chuyện này...

Gương mặt chuyển từ đau khổ sang thành kính, bằng ánh mắt tôn sùng, Chu Đại Trù nhìn thân ảnh nhỏ nhắn phía trước, hạ mình quỳ xuống: "Sư phụ, xin hãy nhận của đệ tử thêm một lạy".

"Tiểu Ngư, ngươi cũng quỳ xuống đi".

Dưới sự thôi thúc của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư cái hiểu cái không, mơ mơ hồ hồ cúi lạy: "Xin sư phụ hãy nhận của đệ tử thêm một lạy".

...

Ban đầu là như vậy, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đều đinh ninh rằng cuốn sách mình nhận được chỉ toàn môn quy, tôn chỉ gì đấy. Nhưng sau này, bọn chúng biết nó không đúng. Bên trong cuốn sách nọ, trừ bỏ môn quy, tôn chỉ thì còn ghi chép lại vô vàn những điều lý thú khác nữa. Ví như lịch sử hình thành của Thiên Kiếm Môn, thông tin về các vị chưởng môn, phong chủ tiền nhiệm lẫn đương nhiệm, rồi thì kỳ văn dị sự của giới tu tiên luyện đạo,... Nói chung, nội dung cuốn sách cực kỳ phong phú, đa dạng. Nghiêm túc lắm mà tạp nham cũng nhiều.

"Người thế nào thì viết sách thế ấy", câu này hẳn là phù hợp.

...

Bái nhập Trúc Kiếm Phong, trở thành đệ tử chân truyền của Lăng Thanh Trúc, đối với hai đứa trẻ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù là may mắn hay đen đủi, đối với bản thân Trúc Kiếm Phong là phúc hay hoạ, hết thảy đều chưa thể biết được. Câu trả lời còn nằm ở tương lai. Trong khi hiện tại...

Kể từ sau buổi lễ nhập môn, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đã bắt đầu học tập. Tất nhiên không phải đạo pháp. Thứ mà Lăng Thanh Trúc bắt bọn chúng học là chữ nghĩa, kinh thư. Hằng ngày, Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều đều được cử đến chỉ dạy cho chúng.

Khoảng thời gian nhàm chán này kéo dài tầm ba tháng thì kết thúc. Thay vì chỉ đơn thuần học kinh thư, chữ nghĩa, bọn chúng đã bắt đầu được hướng dẫn nhập môn tu hành. Trực tiếp giảng dạy thì như cũ vẫn là Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều. Giống như hôm nay...

Trong căn phòng của Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều một tay cầm sách, một tay đặt hờ sau mông, đều đều cất tiếng:

"Tiểu Ngư, Đại Trù, trước hết sư tỷ sẽ nói sơ qua một chút về đạo pháp của Thiên Kiếm Môn ta".

"... Năm xưa, sau khi khai tông lập phái, sư tổ Lý Bất Tri đã lần lượt thu nhận năm người đệ tử, dựa vào tư chất của từng người mà đem đạo pháp truyền thụ. Về sau, năm người đệ tử này đã chia nhau mỗi người cư ngụ ở một ngọn núi, phân thành năm chi mạch. Từ đó, năm loại đạo pháp của tổ sư cũng bắt đầu được phổ biến rộng rãi".

"Hơn hai ngàn năm qua, bất kể Thiên Kiếm Môn có phát triển nhiều thêm bao nhiêu thuật pháp, thần thông, trụ cột như cũ vẫn là năm loại đạo pháp này. Gồm có: Thái Ất Thần Minh Đạo của Kim Kiếm Phong, Lam Diệt Yên Ba của Mặc Kiếm Phong, Ngư Long Bách Biến của Liệt Kiếm Phong, Kim Cang Bất Diệt Quyết của Tương Kiếm Phong. Riêng Trúc Kiếm Phong ta, đạo pháp trụ cột chính là Trường Sinh Tiên Thuật".

"So với đạo pháp của bốn chi mạch khác, Trường Sinh Tiên Thuật của Trúc Kiếm Phong chúng ta mạnh ở việc dưỡng sinh, bồi đắp chân nguyên tu sĩ. Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa Trường Sinh Tiên Thuật chẳng hề uy lực. Hoàn toàn trái lại, nếu biết vận dụng linh hoạt, sức sát thương của nó sẽ rất đáng sợ, tuyệt không thua kém bất kỳ loại đạo pháp nào...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đột Phá

...

Quả thật so với ba tháng miệt mài ngồi học chữ nghĩa, kinh thư, quãng thời gian hiện tại của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đã trở nên thú vị hơn rất nhiều. Ít ra, trong mắt bọn chúng thì nó là như vậy.

Âu cũng hợp lẽ. Đạo pháp tiên gia, trước đây chúng chỉ được nghe kể chứ nào đã thấy qua bao giờ? Từ khi bước vào cánh cửa tiên môn thì bọn chúng mới tận mắt chứng kiến. Và nay, chúng được truyền thụ...

Lẽ tất nhiên, bọn chúng đã rất hân hoan, hết sức chăm chú nghe giảng đạo pháp. Ở phần thực hành, thái độ cũng là như vậy, cực kỳ cố gắng. Đặc biệt là Lăng Tiểu Ngư.

Không như Chu Đại Trù học tập vì hướng tới trường sinh giai thoại, sự màu nhiệm của thuật pháp tiên gia, Lăng Tiểu Ngư nỗ lực tu hành, hết thảy đều chỉ bởi một lý do duy nhất: Sớm đạt được thành tựu để trở về gặp Lăng Ngọc Yến.

Mấy tháng vừa qua, dù chưa một lần mở miệng cầu xin nhưng trong thâm tâm mình, nó vẫn luôn mong nhớ, muốn được trở về...

Trước mặt Lăng Thanh Trúc, trước mặt Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư nó đúng là chưa khóc thêm một lần nào kể từ lúc chính thức bái nhập tiên môn, nhưng ở sau lưng họ, khi chỉ còn lại một mình...

Rất nhiều đêm nó đã khóc. Rất nhiều đêm nó đã thầm gọi ba chữ "Yến cô cô". Và rất nhiều đêm, giữa không gian tĩnh mịch, dưới sương lạnh, nó đã ngồi một mình dưới tán cây phía trước Tinh Hương Đường, mắt dõi về cô thôn dưới núi...

Nỗi lòng của đứa bé ấy, chốn tiên môn này ai có thể hiểu thấu? Rằng nó chẳng cần trường sinh, chỉ nguyện cả đời được quấn quýt bên chân Lăng Ngọc Yến - người cô cô hết mực hiền từ của nó...

Không ai đáp lại. Bởi Lăng Tiểu Ngư nó chưa bao giờ hỏi. Nó chỉ biết chăm chú nghe giảng đạo, ngày ngày tu luyện, bất kể sớm hôm...

Nhưng...

Sự ở đời, nhiều khi lại không tương xứng. Đâu phải cứ bỏ ra bao nhiêu công sức là sẽ thu về được bấy nhiêu thành quả. Trong tu luyện, chênh lệch lại càng đáng kể.

Linh căn có năm phẩm là hạ, trung, thượng, cực và thiên. Người sở hữu linh căn cấp bậc nào, thời điểm tu luyện sẽ phát huy tương ứng với khả năng của cấp bậc ấy. Nói cách khác, mấu chốt chẳng nằm ở thời gian tu luyện mà là tư chất người tu luyện.

Lăng Tiểu Ngư siêng năng không giả, tuy nhiên, sự nỗ lực ấy, nó bất quá chỉ bù đắp được một phần rất nhỏ, vô pháp so bì cùng hạng thiên kiêu - những kẻ được thượng thiên ưu ái.

Kể đâu cho xa, Chu Đại Trù - người đồng môn của nó - chính là minh chứng rõ ràng nhất.

So với Lăng Tiểu Ngư nó, Chu Đại Trù bỏ ra thời gian tu luyện ít hơn, thậm chí còn chưa bằng một nửa. Vậy mà khi đối chiếu kết quả... Chỉ sau ba tháng, Chu Đại Trù đã liền hoàn thành xong tầng thứ nhất của Trường Sinh Tiên Thuật - thành tựu mà đáng ra, với một người bình thường phải mất những ba năm mới đạt tới.

Trong khi đó, với cùng khoảng thời gian tương tự, Lăng Tiểu Ngư lại chỉ mới có thể lần mò đến cánh cửa nhập môn. Nói gì hoàn thành, ngay cả việc dẫn nhập thiên địa linh khí rồi luyện hoá chúng nó thậm chí còn chưa thuần thục được nữa là.

Thế mới thấy, phẩm cấp linh căn là cỡ nào quan trọng. Tư chất sai biệt, xét trong trăm người, có một người bằng vào ý chí và nghị lực mà vượt qua được giới hạn, đột phá thành tựu thì con số đã tính nhiều.

Thiên định, nhân định, đôi bên tầm đó, thực... hãy còn cách xa lắm.

Những điều ấy, mới đầu Lăng Tiểu Ngư đúng vẫn chưa hiểu. Nhưng về sau, khi chênh lệch ngày càng nhiều, nó rốt cuộc minh bạch, rằng bản thân chẳng cách nào cùng Chu Đại Trù đánh đồng được. Nó căn bản là không thể so.

Thất vọng? Hụt hẫng? Lăng Tiểu Ngư đương nhiên có. Nó bất quá chỉ là một con người bình thường, một đứa trẻ, giây phút chạnh lòng làm sao tránh khỏi?

Cũng may, trong những lúc nó ủ rũ, Mộng Kiều đã thấu hiểu mà thường xuyên lui tới động viên, an ủi. Nhờ có nàng, nó nhanh chóng gạt đi nỗi buồn. Thay vì những giây phút thất vọng, tự trách bản thân, nó lấy Chu Đại Trù làm mục tiêu theo đuổi, đêm ngày nỗ lực chuyên tâm tu hành.

Trời không phụ người có tâm. Trải qua một năm miệt mài tu luyện, rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư cũng thu được chút thành quả...

...

Như thường nhật, trong phòng ăn nằm phía bên phải Tĩnh Hương Đường, năm thầy trò Lăng Thanh Trúc lại đang vây quần, chuẩn bị dùng cơm.

Thoạt nghe đúng quái lạ nhưng đích xác là vậy. Không như bốn ngọn núi khác, tại Trúc Kiếm Phong, sinh hoạt diễn ra có phần đặc biệt. Thay vì dùng ích cốc đan, sống độc lập, ở chỗ này, trừ bỏ hai vị chân truyền đệ tử sớm đã tiến vào cảnh giới chân nhân thì năm người còn lại là Lăng Thanh Trúc, Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, toàn bộ đều ăn uống giống hệt phàm nhân thế tục, rất gắn bó với nhau...

Ngồi trên chiếc ghế hướng đông, cạnh Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư tay bưng bát cơm nhưng mãi vẫn chưa thấy động đũa. Nó chỉ đưa mắt len lén nhìn Lăng Thanh Trúc nơi đối diện, muốn nói lại thôi.

Trông thấy nó như vậy, Lăng Thanh Trúc mới cau mày, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, đồ ăn trên bàn ngươi không gắp, nhìn ta làm gì?".

"Phải đấy...".

Lăng Thanh Trúc vừa dứt câu thì bên này, Chu Đại Trù cũng lập tức tiếp lời. Nó nuốt xuống mớ thức ăn đang nhai dở, nói với vị sư đệ của mình: "Tiểu Ngư à, sao ngươi không ăn? Từ nãy giờ ta thấy ngươi cứ bưng bát cơm rồi ngồi miết... Ngươi nhìn sư phụ làm gì? Trên mặt sư phụ cũng đâu có đồ ăn".

"Đệ...".

Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, chừng khi ngẩng lên thì lí nhí hướng Lăng Thanh Trúc báo ra tin tức: "Sư phụ, con... Đêm hôm qua con đột phá rồi".

Cả căn phòng tức thì tĩnh lặng.

Lăng Tiểu Ngư đột phá. Lăng Tiểu Ngư đã hoàn thành xong tầng thứ nhất của Trường Sinh Tiên Thuật, tin tức này... đến thật quá bất ngờ đi.

Cần biết, Lăng Tiểu Ngư khác với Chu Đại Trù, tư chất của nó rất bình thường, linh căn bất quá trung phẩm. Chiếu theo lẽ thường xem xét thì để luyện xong tầng thứ nhất của Trường Sinh Tiên Thuật, Lăng Tiểu Ngư nó sẽ phải cần đến ba năm. Thế nhưng kể từ lúc nó bắt đầu tu tập đạo pháp, tính đến nay chỉ mới được một năm...

"A ha ha ha...!".

Kinh ngạc qua đi, Chu Đại Trù là người đầu tiên bộc lộ cảm xúc. Nó vứt luôn bát đũa đang cầm, bước sang ôm lấy Lăng Tiểu Ngư, ôm xong thì vỗ mạnh, cười vui sướng: "Ha ha ha! Tiểu Ngư ngươi cuối cùng cũng đột phá! Ta vui quá đi mất...!".

"Vậy là từ hôm nay ngươi có thể cùng ta tu luyện tầng thứ hai rồi... Ha ha ha! Thật là vui mà...".

"Chu tiểu tử, ngươi thật rất vui sao?".

Nghe giọng Lăng Thanh Trúc, Chu Đại Trù theo phản xạ ngó qua: "Sư phụ, tất nhiên là đệ tử...".

Bấy nhiêu rồi dừng lại, Chu Đại Trù đã không cách nào nói thêm được nữa.

Mà, đâu chỉ nó, cả Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn cũng giống y như vậy, đều như hoá đá. Bọn họ đã vừa nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ hi hữu, rúng động lòng người: Trên mặt Lăng Thanh Trúc, thức ăn chẳng rõ tự bao giờ đã dát đầy lên; trên đầu nàng, tình trạng cũng là tương tự, hạt cơm dính đầy.

Thần sắc âm trầm, mang theo bộ dạng khó coi ấy, Lăng Thanh Trúc rời khỏi ghế, tiến thẳng tới chỗ Chu Đại Trù.

Theo mỗi bước chân nàng, ở bên này, trái tim nhỏ bé của Chu Đại Trù cũng nhảy mạnh.

"Sư... sư phụ..." - Mặt tái mét, nó nói - "Vừa rồi con... con không có cố ý".

"Ồ... Tiểu tử ngươi quăng cả bát cơm vào mặt ta, giờ lại bảo là không cố ý sao?".

Quan sát thấy Lăng Thanh Trúc vẫn chưa có vẻ gì là sẽ bỏ qua, Chu Đại Trù lại càng thêm thấp thỏm.

"Sư phụ, con thật là không cố ý đâu. Vừa rồi... vừa rồi con đâu có nhìn thấy sư phụ...".

"Sư phụ, người đừng tức giận. Để con lau mặt cho sư phụ...".

Theo sau câu nói, Chu Đại Trù nhấc chân tiến tới, toan đưa tay lau mặt cho Lăng Thanh Trúc thì...

"Binh!" một tiếng, cả người nó đã bị đánh bay.

"Lau? Lau cái đầu ngươi!".

"Thằng mập ngươi thật là quá lắm! Lăng Thanh Trúc ta sống đến từng tuổi này, trong đời, những kẻ gặp ta không kính cũng sợ, ngay đến chưởng môn

còn phải nể mặt ba phần, vậy mà tiểu tử ngươi...".

"Thằng mập chết bầm, ngươi xem ta hôm nay làm sao dạy dỗ ngươi!".

"Sư phụ, đừng a!".

"Binh! Binh!".

"Đừng a!".

"Binh! Binh! Binh!".

"Sư phụ...!".

"Binh...!".

...

...

Bên trong nhà ăn, tính từ sau lúc Lăng Tiểu Ngư thông báo việc mình đột phá thì tràng cảnh đã trở nên rất "náo nhiệt".

Chỉ vì một giây vui mừng quá đỗi, Chu Đại Trù đã văng đi bát đũa, chẳng may lại trúng phải Lăng Thanh Trúc, khiến nàng tức giận mà đánh cho một trận.

Qua một hồi bị người thượng cẳng tay hạ cẳng chân, khuôn mặt của nó hiện đã thay đổi khá nhiều, nếu không muốn nói là quá nhiều.

Mắt bầm, má sưng, lỗ mũi hãy còn vương vết máu, tình trạng thảm hại vô cùng. Ngẫm cũng thật đáng thương.

Chỉ là... ai sẽ thương nó đây? Mà dù có thương thì lại giúp ích được gì?

Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, bọn họ có lòng đấy, nhưng sức thì...

Ở đây, Trúc Kiếm Phong này, kẻ nắm quyền sinh sát vẫn là Lăng Thanh Trúc.

...

"Thật là mất hứng...".

Đầu tóc đã chỉnh, mặt mày đã lau, Lăng Thanh Trúc đặt mông xuống ghế, đưa mắt nhìn bốn tên đồ đệ hiện vừa mới an vị, lạnh nhạt bảo: "Đám các ngươi thừ người ra đó làm gì? Tiếp tục ăn cơm".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hai Năm

...

Sáng hôm sau.

Đỉnh Trúc Kiếm.

Bên một con suối trong, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù mỗi người ngồi trên một hòn đá, lòng nặng trĩu tâm sự. Mặt hãy còn sưng, Chu Đại Trù đung đưa đôi chân tròn trịa giữa làn nước mát, mở miệng ca thán: "Haizzz... Sư phụ lão nhân gia thật đúng là không có lòng nhân từ gì hết. Hôm qua người ta chỉ lỡ tay có một chút mà nỡ đánh đập như vậy...".

"Mà đánh mắng thôi cũng được đi, đằng này lại còn đày đoạ, bắt mỗi ngày phải đi xách nước... Biết trước thế này... Haizz...".

"Đại Trù sư huynh, sư phụ bảo đây là vì muốn tốt cho chúng ta. Người nói xách nước sẽ giúp chúng ta cường thân kiện thể, rất lợi đối với việc tu hành".

"Lợi ích gì chứ...".

Chu Đại Trù chẳng cho là đúng: "Tiểu Ngư à, sư phụ nói vậy để lừa chúng ta đấy. Nào giờ ta có nghe ai nói đi xách nước thì sẽ giúp đề thăng đạo thuật đâu".

"Thế nhưng mà..."

Lăng Tiểu Ngư vẫn như cũ kiên trì tin tưởng. Nó thuật lại: "Đại Trù sư huynh, sư phụ chắc không phải làm khó dễ chúng ta đâu. Hôm qua đệ nghe Mộng Kiều sư tỷ bảo lúc trước sư tỷ và tam sư huynh cũng phải đi xách nước mỗi ngày".

"Thật thế à? Tiểu Ngư, ngươi không có gạt ta đấy chứ?".

"Không có. Đệ không có nói dối đâu".

Nhận được lời xác nhận của Lăng Tiểu Ngư, trong lòng Chu Đại Trù rốt cuộc cũng nhẹ đi phần nào. Dẫu vậy, nó vẫn cảm thấy rất là bất mãn.

"Xách nước thì có liên quan gì đến tu luyện đạo pháp chứ. Sư phụ lão nhân gia tại sao lại thích đề ra mấy cái thứ cổ quái thế không biết... Nếu sau này ta mà làm phong chủ, nhất định ta sẽ đem gạch bỏ hết".

"Đại Trù, huynh muốn làm phong chủ hả?".

Liếc qua Lăng Tiểu Ngư - người vừa hỏi, Chu Đại Trù chả cần nghĩ, đáp ngay: "Cũng không hẳn. Thật ra ta muốn được sống tốt. Chỉ cần mỗi ngày đều được ăn ngon, biết chút pháp thuật, có thể sống lâu, như vậy là ta mãn nguyện rồi".

"Còn ngươi, Tiểu Ngư? Ước mơ của ngươi là gì?".

"Đệ...".

Lăng Tiểu Ngư hơi cúi đầu, thanh âm chợt thấp đi hẳn: "Đệ chỉ muốn mau chóng trúc cơ thành công, sau đó trở về thăm Yến cô cô".

"Chỉ thế thôi hả?".

"Ừm".

...

"Tiểu Ngư, ngươi cũng đừng có lo lắng. Yến cô cô ngươi ở dưới núi sẽ không có việc gì đâu...".

Vốn đang an ủi, Chu Đại Trù bỗng bỏ ngang, bộ dáng tò mò: "Tiểu Ngư, ta thấy ngươi nhớ Yến cô cô ngươi như vậy, hẳn là cô cô ngươi tốt lắm nhỉ?".

"Hmmm." - Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ - "Yến cô cô rất thương đệ. Cô cô tốt lắm, bất kể đệ có làm gì sai cũng không bao giờ nặng lời trách mắng. Mỗi lần đệ bệnh là cô cô lại ở bên giường túc trực, nhiều khi còn thức trắng đêm luôn".

"Tiểu Ngư ngươi may mắn thật, chả bù cho ta...".

Phát hiện Chu Đại Trù có hơi ủ rũ, Lăng Tiểu Ngư quan tâm hỏi: "Đại Trù sư huynh, huynh làm sao vậy?".

"Ta không sao." - Chu Đại Trù lắc đầu - "Chỉ là nhớ tới mẫu thân...".

Nó kể: "Mẫu thân ta cũng giống như Yến cô cô ngươi vậy, rất là yêu thương ta. Nhưng mà lúc ta lên năm thì mẫu thân mất rồi, còn phụ thân ta thì đi cưới người khác. Cái người mà phụ thân ta cưới về, bà ta hay ức hiếp ta lắm...".

"Đại Trù sư huynh, đệ không biết. Đệ xin lỗi...".

"Không có gì".

Thở ra một hơi phiền muộn, Chu Đại Trù lấy lại vẻ lạc quan: "Tuy rằng mẫu thân ta đã mất, nhưng ở trong lòng ta, hình bóng của mẫu thân chẳng ai có thể thay thế được. Còn về người đàn bà dám cướp chỗ của mẫu thân ta... Hừ... đợi ta tu luyện xong, ta nhất định sẽ trở về đá đít bà ta đi!".

"Được rồi. Trời cũng không còn sớm, Tiểu Ngư, chúng ta mau xách nước về thôi".

"Vâng, Đại Trù sư huynh".

Đã có quyết định, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù chẳng ca thán, chần chừ thêm nữa, lập tức với tay lấy mấy thùng gỗ được đặt gần đấy, nhanh chóng múc đầy.

"Hự!".

Theo tiếng hô khẽ của Chu Đại Trù, hai thùng nước cũng rời mặt đất. Nó nhăn mày tặc lưỡi: "Chậc, nặng quá".

Quay sang Lăng Tiểu Ngư cũng vừa nhấc hai thùng nước bên cạnh, Chu Đại Trù hỏi: "Tiểu Ngư, của ngươi có nặng không?".

"Nặng lắm".

"Ngươi xách về nổi không?".

"Đệ... đệ cũng không biết".

"Thôi. Chúng ta trước cứ xách về. Lúc nào mệt thì bỏ xuống nghỉ".

"Vâng ạ".

Và như thế, trên con đường núi khúc khuỷu, hai đứa trẻ bắt đầu bài tập, cũng là nhiệm vụ của mình. Tất nhiên là không chỉ một lần.

Việc xách nước, nó được lặp đi lặp lại, từ lúc sáng sớm mãi đến tận giữa trưa mới chấm dứt. Ngày này qua ngày khác, cứ thế mà tiếp diễn...

Cho tới một hôm...

Hiện tại đã qua tháng thứ chín kể từ cái lần đầu tiên ra suối xách nước nọ. Điều đó cũng có nghĩa rằng, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư đã ở Trúc Kiếm Phong này được hai năm.

So với trước, hai đứa trẻ nay đã cao thêm một đoạn, thân thể cũng bởi nhờ rèn luyện mà cường tráng lên thấy rõ.

Vẫn con suối thuở nào, Chu Đại Trù tùy tiện đem hai thùng nước đang cầm vứt xuống trên đất, lắc đầu than vãn: "Haizzz... Sư phụ lão nhân gia đúng là biết chơi. Một tháng trước mới đổi, hôm nay đã lại đổi".

Trong lòng mình, Chu Đại Trù nó thật là cảm khái ghê lắm. Có nghĩ thế nào nó cũng khó lòng tiếp nhận sự thật này. Liếc nhìn hai chiếc thùng được chế từ tinh kim, nó càng thêm buồn bực: "Ban đầu là thùng gỗ, tiếp đến là thùng thiết, rồi thì sắt, đồng,... Giờ thì dùng luôn tinh kim luyện chế... Chậc, lão nhân gia đúng là biết chiếu cố chúng ta mà".

"Đại Trù sư huynh, sư phụ nói do khí lực chúng ta đã lớn hơn nhiều so với trước, vậy nên phải gia tăng trọng lượng của mấy chiếc thùng, thế mới phát huy hiệu quả rèn luyện được".

"Tiểu Ngư, ngươi cũng thật là. Tại sao lại có thể bình thản tiếp nhận như vậy chứ...".

Chu Đại Trù tiếp tục: "Số nước mà chúng ta xách về rất nhiều, đáng ra phải xài dăm ba hôm thì mới hết. Nhưng nhờ có lão nhân gia, chỉ trong một ngày là nó đã cạn sạch rồi. Mỗi buổi tối lão nhân gia đều lấy đem đi tắm a...".

"Đại Trù sư huynh, thì sư phụ bảo người giúp chúng ta rèn luyện...".

"Xuy, theo ta thấy sư phụ lão nhân gia là đang bóc lột chúng ta thì đúng hơn".

...

"Tiểu Ngư, hôm qua chúng ta bị phạt, chắc tới giờ ngươi vẫn chưa có hột cơm nào vào bụng đi?" Tạm gạt đi việc xách nước, Chu Đại Trù thay đổi chủ đề, hướng Lăng Tiểu Ngư hỏi.

Đáp lại, Lăng Tiểu Ngư thành thật gật đầu: "Tối qua Mộng Kiều sư tỷ có lén mang đồ ăn tới nhưng bị sư phụ phát hiện, thế nên vẫn chưa được ăn thì đã bị sư phụ lấy đi rồi".

"Ta biết ngay mà. Tối qua lão nhân gia cũng chạy tới mang hết đồ ăn của tam sư huynh cho ta đi mất. Ta còn chưa kịp động đũa nữa...".

"Haizzz... Bụng thì đói, trời thì nắng, đã vậy lại còn phải xách nước... Giá mà bây giờ có gì lót dạ thì tốt biết mấy".

Thần tình chán nản, Chu Đại Trù tìm đến gốc cây sát bên con suối, dứt khoát nằm luôn trên đất.

"Đại Trù sư huynh, huynh làm sao vậy?".

"Ta đói, không có sức xách nước nữa".

"Nhưng mà...".

Lăng Tiểu Ngư liếc qua mấy chiếc thùng rỗng, hơi lo ngại: "Chúng ta nếu không xách nước sẽ bị sư phụ phạt đấy".

"Tiểu Ngư, ngươi đừng lo. Bây giờ vẫn còn sớm, tí nữa chúng ta xách cũng chưa muộn".

Nói rồi, Chu Đại Trù úp mặt vào gốc cây, nhắm nghiền hai mắt. Xem bộ dạng mười mươi là muốn ngủ.

Và thực tế thì... Chu Đại Trù nó đúng là ngủ thật. Mặc dù thời lượng khá ngắn ngủi, chỉ khoảng độ nửa giờ nhưng đích xác là có. Thậm chí, nó còn nằm mơ nữa kìa.

Trong giấc mơ nọ, chẳng biết đã thấy gì mà khi tỉnh dậy, khu vực từ miệng xuống cổ nó đã thấm đầy nước bọt...

"Ực...".

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Chu Đại Trù đột nhiên nhìn Lăng Tiểu Ngư, cất tiếng: "Tiểu Ngư, ngươi muốn ăn trứng không?".

"Trứng gì vậy Đại Trù sư huynh?" - Dạ nghi hoặc, Lăng Tiểu Ngư hỏi lại.

"Trứng này nè".

Kèm theo câu nói, Chu Đại Trù xoè rộng bàn tay, động thần niệm gọi từ linh thú đại ra một quả trứng mà kích thước còn to hơn đầu nó một chút.

"Đại Trù sư huynh, đây... hình như là trứng Ngọc Dương Điểu".

"Không phải hình như mà đúng là trứng Ngọc Dương Điểu".

Chu Đại Trù nói tiếp: "Tiểu Ngư, hay là bây giờ chúng ta đem nó luộc ăn đi".

L-Luộc?

Lăng Tiểu Ngư cảm thấy rất khó tin. Trong trí nhớ của nó, Chu Đại Trù trước giờ đều vẫn luôn trân trọng quả trứng Ngọc Dương Điểu này. Đó là một bảo vật quý giá...

Ấy vậy mà hôm nay, chính miệng Chu Đại Trù lại chủ động đòi luộc ăn...

"Đại Trù sư huynh, sư phụ nói quả trứng này rất quý giá, là bảo vật khó cầu đấy".

"Ta tất nhiên biết nó là bảo vật, thế nhưng bây giờ ta đang rất đói. Thêm nữa...".

Chu Đại Trù nâng lên quả trứng, thái độ ngao ngán: "Cái quả trứng này, từ lúc ta sở hữu, tính đến hiện tại cũng được hai năm rồi. Lâu như vậy mà nó vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ nở, nói không chừng đã hỏng rồi cũng nên".

"Lùi một bước, cứ cho là nó còn nguyên vẹn đi. Thế thì phải đợi thêm bao lâu nữa nó mới nở? Biết đâu sẽ tận vài chục năm...".

"Tiểu Ngư, ta nghĩ rồi. Chúng ta hãy đem nó luộc ăn đi. Tốt xấu gì cũng là trứng của linh thú, ăn vào chẳng bổ dọc thì cũng bổ ngang. Với lại... Tiểu Ngư, đây là trứng linh thú cao cấp, đừng nói mấy vị sư huynh, sư tỷ, ngay đến sư phụ cũng chưa chắc đã được nếm qua đâu...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Trừng Phạt

Đối với lời đề nghị của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư đồng tình hay không tạm còn chưa rõ. Nhưng chí ít, dựa vào tràng cảnh trước mắt, có thể khẳng định một điều: nó cũng rất muốn ăn quả trứng của Ngọc Dương Điểu kia.

Đấy là sự thật. Bởi suốt từ nãy giờ, hệt như Chu Đại Trù, hai mắt nó vẫn luôn tập trung vào đống lửa, hay đúng hơn là cái thùng mất quai đặt trên đống lửa. Quả trứng của Ngọc Dương Điểu, nó nằm ở trong đấy.

Tay cầm que củi, Chu Đại Trù vừa đem bỏ vào cái bếp tạm bợ vừa nói: "Biết pháp thuật tiện thật, chỉ cần phẩy tay một cái là nhóm được một lò lửa ngay".

"Ừm, thêm cái thùng được chế bằng tinh kim này nữa. Bây giờ ta mới thấy nó thật sự hữu ích...".

"Đại Trù sư huynh...".

"Gì vậy Tiểu Ngư?".

"Sư huynh, chúng ta luộc quả trứng này... Liệu có bị sư phụ trách phạt không?".

"Trách phạt?".

Chu Đại Trù thoáng nghĩ, vài giây sau thì lắc đầu: "Ta cũng không biết. Con người của sư phụ cổ quái lắm, ai mà đoán được".

"Nhưng mà Tiểu Ngư, ngươi không nói ta không nói, sư phụ làm sao biết được? Mà không biết thì lấy gì trách phạt? Tiểu Ngư, chẳng lẽ ngươi sẽ đi báo lại với sư phụ à?".

"Không." - Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, lập tức lắc mạnh - "Đệ sẽ không nói cho sư phụ đâu".

"Hmmm... Giả sử sư phụ truy vấn, đánh đập, như vậy ngươi cũng sẽ không nói sao?".

"Đệ sẽ không nói".

"Chậc, thế thì Tiểu Ngư ngươi ngốc thật".

Tuy rằng ngoài miệng buông lời chê bai nhưng trong thâm tâm, Chu Đại Trù lại rất khâm phục Lăng Tiểu Ngư. Hai năm chung sống, tính cách của vị sư đệ này, Chu Đại Trù nó ít nhiều cũng đã hiểu được. Một khi đã quyết thì cực kỳ cố chấp.

...

Theo thời gian trôi, dưới sức nóng của ngọn lửa từ hàng tá cây củi lẫn linh hoả do chính Chu Đại Trù tạo ra, số nước bên trong chiếc thùng cũng mau chóng bốc hơi. Phần quả trứng của Ngọc Dương Điểu, kết cục lại càng bi thảm. Mười mươi tuyệt chẳng thể nào còn có thể nở ra được nữa.

"Chẹp... Chắc là trứng chín rồi đấy".

Sau cái chép miệng, Chu Đại Trù vươn tay đem thùng nước nhấc xuống, vớt trứng ra ngoài.

Qua một đỗi ngâm nước làm nguội, nó bắt đầu tiến hành lột vỏ... Rất nhanh, vỏ trứng đã được lột xong.

Đem trứng cắt đôi, Chu Đại Trù giữ lại một nửa, nửa còn lại thì đưa qua cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư, cầm lấy".

"Cảm ơn sư huynh".

"Chúng ta là huynh đệ, không cần khách khí".

Nói rồi, Chu Đại Trù tập trung vào phân nửa quả trứng còn đang toả hơi nghi ngút của mình, hít mạnh một cái.

"Chà, thơm quá".

"Để ăn một miếng thử xem mùi vị thế nào".

...

"Waaa...!! Ngon thật a!!".

"Tiểu Ngư, ngươi cũng ăn đi! Trứng này ngon ghê lắm!".

...

Chu Đại Trù đã chẳng hề nói ngoa. Trứng của Ngọc Dương Điểu quả có mùi vị rất đặc biệt, thơm ngon vô cùng. Xét cả tuổi thơ của nó, những năm tháng đã đi qua, chắc chắn chưa từng có thứ nào nó ăn mà so bì được.

Lăng Tiểu Ngư tất nhiên cũng không hề phản đối. Tương tự Chu Đại Trù, sau khi cắn miếng trứng đầu tiên, Lăng Tiểu Ngư nó đã phải buộc miệng thốt lên, rằng trứng rất ngon.

Trước món ăn mới lạ, trân quý và hấp dẫn ấy, hai đứa trẻ cứ thế vừa ăn vừa xuýt xoa, cảm thán.

Thế rồi... hai nửa quả trứng vơi dần... vơi dần... Chỉ trong chốc lát, toàn bộ đã được người xử lý sạch sẽ.

...

"Haaa... Ta sống lại rồi".

Chu Đại Trù uống xong ngụm nước suối liền ngả lưng ra đất, thư thái thốt ra. Quay nhìn Lăng Tiểu Ngư cũng vừa mới nằm xuống bên cạnh, nó cười hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi no chưa?".

"Đệ no rồi".

"Hì hì... Ta cũng no rồi. Nhưng mà nếu bây giờ có thêm một quả trứng nữa chắc là ta vẫn ăn hết được".

"Ăn nhiều như vậy, Đại Trù sư huynh sẽ đau bụng đấy".

"Sẽ không đâu. Dạ dày ta lớn lắm...".

Trong cơn no nê, hai đứa trẻ cứ vậy mà nằm tán gẫu. Ngươi một câu, ta một câu, râm ran mãi cả buổi trời mới chịu dừng lại.

Ngó thấy mặt trời đã lên cao, Chu Đại Trù mới bảo: "Tiểu Ngư, trời cũng muộn rồi. Chúng ta xách nước về thôi".

"Vâng".

Lăng Tiểu Ngư nhu thuận gật đầu, nhanh chóng chuyển mình đứng lên. Nó đang toan tiến lại chỗ mấy cái thùng thì... bỗng chợt lặng người đi.

"Tiểu Ngư, ngươi làm sao...".

Sau mấy con chữ ít ỏi nọ, Chu Đại Trù cũng rơi vào tình trạng giống y hệt vị sư đệ của mình: hai mắt mở trừng, toàn thân chết lặng.

Trước mặt hai đứa chúng nó, không rõ tự bao giờ đã xuất hiện thêm một người nữa. Người này mặc bộ đồ màu tím, kiểu cách tinh kỳ quý phái, bề ngoài tuổi độ sáu, bảy... Chẳng phải Lăng Thanh Trúc thì còn ai?

"Ực...".

"Ực...".

Lăng Tiểu Ngư lẫn Chu Đại Trù, ai nấy đều sợ hãi. Mặt mày tái mét, thần tình khiếp đảm, Chu Đại Trù hé môi định nói, chỉ là mãi cũng chưa thể thốt ra được lời nào.

Nó đương nhiên là rất muốn giả trang, vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Ngặt nỗi... làm sao qua mặt được Lăng Thanh Trúc khi mà bếp lò còn đây, vỏ trứng Ngọc Dương Điểu còn đó...

Lăng Thanh Trúc, nàng đang cầm một mảnh trứng, chăm chăm nhìn ngắm a!

"Tiêu rồi! Tiêu rồi!".

"Lần này thì chết chắc rồi!".

...

Những thanh âm bởi do e sợ mà thầm hô hoán của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, bên này Lăng Thanh Trúc đương nhiên chẳng hề nghe thấy. Lại nói, giờ phút này nàng làm gì còn tâm trạng để lắng nghe?

Nếu nơi đối diện, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù vì sợ tội mà mất đi năng lực phản ứng thì ở bên này, thần kinh Lăng Thanh Trúc nàng cũng gần như sắp ngưng hoạt động mất rồi.

Nàng sốc. Cực kỳ sốc!

Lúc nãy, khi dạo quanh khu vực phòng ăn, nhà bếp mà chẳng thấy tăm hơi Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đâu, liếc qua mấy lu nước thì phát hiện chúng lại trống không nên Lăng Thanh Trúc mới sinh lòng nghi hoặc, đích thân lần ra con suối này. Ai dè đâu...

Thiên địa thần minh ơi, Lăng Thanh Trúc nàng đã chứng kiến cảnh tượng gì thế này?

Trong khi nàng đang lo lắng cho hai tên đồ đệ của mình thì chúng lại nằm thẳng cẳng ở đây, bên bờ suối này tán gẫu...

Được rồi, như thế cũng thôi, Lăng Thanh Trúc nàng miễn cưỡng có thể cho qua. Nhưng còn mấy cái vỏ trứng...

Nàng xem kỹ rồi. Những vỏ trứng nằm vương vãi trên mặt đất, toàn bộ đều rất quen thuộc. Rõ ràng là trứng của Ngọc Dương Điểu - thứ mà chính tay nàng đã trao cho Chu Đại Trù vào ngày làm lễ bái sư hai năm về trước...

Có bếp lửa, có vỏ trứng, vậy còn chưa đủ rõ ư?

Lăng Thanh Trúc nàng dùng đầu gối để nghĩ cũng biết là chuyện gì đã xảy ra!

Trứng của linh thú, một bảo vật trân quý khó cầu nhường ấy, hai tên đệ tử của nàng lại nỡ lòng nào...

Con tim quặn đau, Lăng Thanh Trúc khóc không ra nước mắt. Từ trong đau khổ, nàng dần chuyển sang giận dữ. Mang theo khuôn mặt đằng đằng sát khí, nàng tiến từng bước một về phía trước.

Trông bộ dạng âm trầm, hung dữ ấy của nàng, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù lại càng thêm lo sợ. Theo bản năng, chúng thụt lùi về sau.

"Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù..." - Lăng Thanh Trúc gằn lên từng chữ - "Hai tên tiểu tử các ngươi... Có phải quả trứng Ngọc Dương Điểu đã bị các ngươi ăn mất?".

"Ực...".

Mặt cắt không còn giọt máu, Chu Đại Trù ú ớ: "Sư... sư phụ... Không... không phải...".

"Không phải?".

Lăng Thanh Trúc quát to: "Các ngươi còn dám chối?!".

Thanh âm vừa dứt thì từ tay Lăng Thanh Trúc, một sợi dây dài vươn ra. Ngay tức khắc, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù liền bị trói lại.

"A...! Sư phụ lão nhân gia xin hãy tha mạng!".

"Tha ư? Hừ!".

"Hai cái tên mắc dịch, đồ thứ chết giẫm các ngươi! Hôm nay ta nhất định phải đem các ngươi lột da, róc xương hết!".

"Sư phụ đừng a! Đừng a..!!".

...

Mặc kệ những lời hô hoán, van nài của hai đứa trẻ, Lăng Thanh Trúc trước sau không đổi, vẫn nhất quyết ra tay trừng phạt.

Nàng đem Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù treo luôn lên gốc đại thụ bên suối, nơi mà trước đó Chu Đại Trù đã nằm úp mặt ngủ.

Lấy từ giới chỉ ra một thanh kiếm dài màu đen, nàng tách riêng vỏ kiếm, hướng hai tên đệ tử của mình, bắt đầu giáo huấn.

"Hai cái tên khốn các ngươi, trứng linh thú mà các ngươi cũng dám ăn...".

"Này thì ăn này!".

"Ui da...!".

"Ui da...!".

Mông bị đánh, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù điếng người la toáng, vội vã cầu xin.

"Đệ tử sai rồi, sư phụ hãy tha cho đệ tử một lần đi...!".

"Sư phụ, đệ tử biết tội rồi...!".

"Biết cái con khỉ!".

Thái độ chưa thấy có dấu hiệu gì là sẽ hoà hoãn, Lăng Thanh Trúc tiếp tục mắng mỏ.

"Hôm qua mới phạt các ngươi, hôm nay các ngươi đã lại đem trứng Ngọc Dương Điểu ăn mất... Hai cái tên khốn các ngươi thì biết sợ ai!".

Dứt câu, vỏ kiếm trong tay nàng một lần nữa lại được vung lên.

"A a a... đau...!!".

"Ui da...!".

"Dám ăn trứng này! Ta cho các ngươi ăn trứng này!".

"Ăn trứng này! Ăn trứng này!....".

...

Cái điệp khúc ấy, nó cứ lặp đi lặp lại mãi. Cứ sau mỗi câu "Ăn trứng này!" là một đòn được đánh xuống. Tất nhiên là chả nhẹ tí nào.

Cứ xem phản ứng của hai đứa trẻ liền biết. Thậm chí Lăng Tiểu Ngư, người vốn vẫn rất mực kiên cường nay cũng đã ứa nước mắt. Có thể thấy trận đòn mà Lăng Thanh Trúc vừa "ban tặng" kia, nó quả rất đau.

Nhưng, còn chưa hết. Lớn tiếng mắng mỏ, mạnh tay đánh đập, bấy nhiêu nào đã xong. Hình phạt, nó hãy còn đang tiếp diễn.

Sau khi đánh mắng, thay vì thả thì Lăng Thanh Trúc đã đem Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù trói luôn vào gốc cây rồi quay gót trở về, bỏ mặc bọn chúng...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sinh Ra Là Huynh Đệ, Suốt Đời Là Huynh Đệ

Trời đêm sương lạnh, giữa chốn núi rừng, khung cảnh càng thêm hoang vu, tịch mịch.

Lúc này, tiếng suối chảy, tiếng gió đưa - những thanh âm vốn rất nhỏ bé - giờ cũng nghe rõ mồn một, có phần ghê rợn...

Cảm giác ớn lạnh, với cặp mắt ti hí láo liên, Chu Đại Trù hết ngó bên đông lại nhòm bên tây, hơi sợ hãi gọi: "Tiểu Ngư... Tiểu Ngư...".

Ngồi kế bên, trong tư thế gò bó khó quay, Lăng Tiểu Ngư ứng tiếng: "Sao vậy Đại Trù sư huynh?".

"Ta... ta thấy hơi lo".

Chu Đại Trù đảo thêm một vòng, tiếp tục nói: "Mặc dù nơi này rất gần chỗ chúng ta ở, nhưng suy cho cùng vẫn là chốn núi rừng... Đêm hôm khuya khoắt như vầy... Tiểu Ngư, có khi nào mấy con dã thú sẽ nhảy ra ăn thịt chúng ta không?".

"Chắc không có đâu. Trúc Kiếm Phong chúng ta là linh sơn thánh địa mà...".

"Thánh địa thì cũng là rừng núi... Hồi sáng ta và ngươi đã ăn trứng Ngọc Dương Điểu, biết đâu nó sẽ hiện hồn về rồi kêu gọi đồng bọn tới trả thù chúng ta".

"Trứng chưa nở, chưa tính là sinh mạng chân chính. Nó không thể biến thành oan hồn quỷ vật được".

"Ai bảo với ngươi thế?".

"Đệ đọc trong sách. Nó viết thế".

"Vậy à... Vậy Tiểu Ngư... ui...".

Chu Đại Trù mới định xoay người thì bỗng chợt biến sắc, hít hà một hơi. Phía dưới, cái mông nó lại vừa truyền tới cảm giác đau nhức.

"Đại Trù sư huynh, huynh đừng có động cái mông, sẽ đau lắm".

"Ta biết chứ. Nhưng mà giữ mãi một chỗ... Hic, mông ta tê lắm".

"Đệ cũng vậy...".

...

"Tiểu Ngư, lẽ nào chúng ta thật sẽ bị trói ở đây cả đêm sao?".

"Đệ... đệ không biết".

"Haizzz... Hồi sáng lão nhân gia giận dữ như vậy, chắc là đêm nay sẽ không chịu thả chúng ta ra đâu... Lão nhân gia đúng là chẳng có tí lòng từ bi gì hết...".

"Cũng không thể trách sư phụ. Tại chúng ta ăn mất trứng Ngọc Dương Điểu nên mới khiến sư phụ tức giận...".

"Thì ai bảo sư phụ lão nhân gia hôm qua bỏ đói chúng ta, đã vậy sáng sớm còn ném cho hai cái thùng nặng trịch bắt đi xách nước...".

...

"Mông thì đau, người thì ê ẩm, làm sao qua hết đêm nay bây giờ?".

"Hic... Tiểu Ngư à, ngươi có ngủ được không?".

"Đệ đang cố ngủ...".

"Tiểu Ngư...".

Qua một lúc vẫn chưa nghe Chu Đại Trù nói thêm gì, Lăng Tiểu Ngư không khỏi nghi hoặc: "Sao vậy Đại Trù sư huynh?".

"Hmmm..." - Chu Đại Trù hơi đắn đo, nhưng rồi cũng nói - "Ta vừa nghĩ đến mẫu thân. Lúc mẫu thân còn sống, mỗi đêm bà đều hát ru ta ngủ...".

"Tiểu Ngư, ngươi có muốn nghe không? Ta sẽ hát cho ngươi nghe".

"Muốn chứ." Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, gật đầu ngay.

Thấy nó hưởng ứng như vậy, Chu Đại Trù lúc này mới chính thức quyết định.

"Tiểu Ngư, ngươi đợi một chút để ta thay thế mấy con chữ cái đã. Cũng không thể hát giống y như lời của mẫu thân ta được...".

Nói đoạn, Chu Đại Trù bắt đầu tập trung suy nghĩ...

Có một điều buộc phải công nhận, đó là Chu Đại Trù thực sự rất thông minh. Dựa trên nền nhạc cũ, chỉ qua vài phút ngắn ngủi thì nó đã liền soạn xong một bài hát với toàn bộ những ca từ mới hết sức phù hợp hoàn cảnh hiện tại.

Giọng non nớt mà trầm ấm, nó bắt đầu cất tiếng hát...

"Tiểu Ngư là con cá nhỏ

Đại Trù là cái bếp to

Chúng ta sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ...

Tiểu Ngư xếp thứ sáu

Đại Trù vị thứ năm

Nhập tiên môn, chung hoạn nạn

Bên suối nhỏ, dưới tàn cây, mông đau ta ngồi hát...

"Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ...".

...

...

Lời ca từ lâu đã dứt, người hát cũng sớm đã khép chặt hàng mi.

Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, cả hai đứa trẻ đều đã chìm vào cơn mộng. Tất nhiên là không phải nằm. Người chúng vẫn đang còn bị trói, ngả lưng căn bản là chuyện bất khả thi hành. Thay vì ngửa người an giấc như mọi khi, hiện chúng chỉ có thể ngồi tựa đầu dìu nhau vào giấc ngủ.

Chính tại lúc này, từ trong màn đêm u tối, một bóng người lặng lẽ đi ra. Khoác trên mình bộ tử y tinh kỳ quý phái, nàng chậm rãi tiến về phía gốc cây - nơi mà Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù bị trói.

Bàn tay nhỏ nhắn phẩy nhẹ, tức thì, sợi dây đang trói chặt hai đứa trẻ liền nới lỏng, bay về chỗ nàng.

Đem sợi dây cất vào giới chỉ, Lăng Thanh Trúc khom người, nhẹ nhàng nhấc bổng Lăng Tiểu Ngư lên, mang đặt xuống tấm chăn dày cộm đã được trải sẵn. Tương tự, với Chu Đại Trù, nàng cũng làm giống y như thế.

"Sinh ra là huynh đệ, suốt đời là huynh đệ... Cái thằng mập ngươi coi vậy mà cũng có nghĩa khí phếch...".

"Ban sáng bị ta đánh như vậy, hai tên tiểu tử các ngươi hẳn ít nhiều cũng có oán trách đi?".

"Nói qua nói lại thì lỗi đều của các ngươi hết. Ngọc Dương Điểu là linh thú trân quý cỡ nào các ngươi có biết không? So với một tên chân nhân cảnh sơ kỳ, giá trị còn muốn cao đấy".

"Xét toàn bộ Thiên Kiếm Môn, trừ bỏ chưởng môn và mấy vị phong chủ bọn ta ra, có được bảo vật sánh ngang Ngọc Dương Điểu cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vậy mà... hai tên tiểu tử ngươi lại nỡ lòng nào đem trứng Ngọc Dương Điểu luộc ăn mất...".

"Ta mà biết trước như vầy thì thà đem quả trứng kia giữ lại cho mình dùng còn tốt hơn. Đối với hai đứa các ngươi, ta nghĩ chắc là phải những loại cứng cáp như trứng Thiết Sa Điểu mới tự bảo toàn nổi... Đúng là vô tri phí phạm".

"Aizz...".

Khẽ lắc đầu, Lăng Thanh Trúc thở nhẹ một hơi rồi chuyển mình đứng dậy. Bước lại gần con suối, nàng cúi nhìn dòng nước đang chảy, thanh âm chợt trở nên buồn bã: "Thế gian muôn vạn người, có mấy người là bằng hữu? Trong số những bằng hữu, liệu có ai là tri kỷ?".

"Biển người mênh mông, tất cả đối với ta hẳn đều chỉ là người xa kẻ lạ...".

Sau giây phút cảm khái ấy, Lăng Thanh Trúc đã thôi không nói thêm gì nữa. Việc duy nhất mà nàng làm là đứng yên lặng nhìn dòng nước chảy, xem những chiếc lá trôi... trong đêm tối.

...

Phàm là người, ai lại chẳng có tâm sự, những nỗi niềm riêng?

Dẫu pháp lực cao cường, đạo hạnh thâm sâu thì Lăng Thanh Trúc bất quá vẫn chỉ là người. Nàng có ưu tư, điều ấy không lạ. Kỳ quái, hoạ chăng là nằm ở những gì nàng che giấu và bộc lộ.

Về bản chất, Lăng Thanh Trúc nàng vốn không xấu. Trái lại, đôi lúc nàng cũng rất biết quan tâm người khác. Ngặt nỗi... những khía cạnh tốt đẹp kia, Lăng Thanh Trúc chỉ giữ riêng cho mình, chả để ai thấy. Được nàng thể hiện, nếu có cũng là khuôn mặt bất cần, hành vi trước sau bất nhất, rất chi kỳ quái...

Tóm lại, ở Thiên Kiếm Môn này, Lăng Thanh Trúc chính là một quái nhân thực thụ. Từ trên xuống dưới, khắp cả tiên môn, tuyệt nhiên không một ai có thể hiểu được nàng. Những việc nàng làm và những điều nàng nghĩ, hiếm hoi lắm mới có người lần ra đến căn nguyên, nguồn gốc.

Nhiều năm về trước, sau khi liên tiếp chứng kiến những hành vi khác người của Lăng Thanh Trúc, bị nàng khiến cho liên luỵ mà ăn đau khổ, các vị phong chủ của bốn chi mạch còn lại đã cảm thấy hết sức quan ngại. Thậm chí trong số đó, có người đã âm thầm tới gặp bậc trưởng bối là Thanh Hà Tử nhờ can thiệp, hy vọng ông suy xét về việc giới hạn quyền lực của Lăng Thanh Trúc đối với Trúc Kiếm Phong, với Thiên Kiếm Môn.

Đáng tiếc, Thanh Hà Tử đã từ chối. Cũng vì lẽ đó, suốt một quãng thời gian dài, chưởng môn Cơ Thành Tử và ba vị phong chủ của Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong đã phải tạm gác việc tu hành, cùng nhau chung sức "trông coi" Trúc Kiếm Phong hòng tránh cho chi mạch này bị Lăng Thanh Trúc đem biến thành một thứ gì đó tệ hại.

May sao, từ đấy trở đi, Lăng Thanh Trúc cũng đột nhiên hiểu ra lý lẽ mà dần an phận. Bên trong Trúc Kiếm Phong của nàng, các đệ tử tuy phải tuân theo những quy định cổ quái do nàng tùy hứng thêm thắt nhưng rốt cuộc thì đâu cũng vào đấy, kết quả tu hành coi như tốt đẹp. Nhất là ở lớp đệ tử chân truyền, tiến bộ so với các chi mạch khác chỉ hơn không kém. Và đặc biệt, cả đám bọn chúng, tất thảy đều chẳng ai là may mắn được thừa hưởng cái phong thái "quái nhân quái sự" của sư phụ mình kia.

Thật âu xem như tổ sư gia đã hiển linh can thiệp.

Chuyện xưa là vậy, bằng xét ngày nay...

Hiện thời, mọi thứ đúng là còn chưa có gì đáng phải phiền lòng, kinh động. Tuy nhiên, mầm mống phiền toái thì đã bắt đầu phát triển.

Căn nguyên nằm ở hai đứa trẻ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù. Trái hẳn bốn vị đệ tử chân truyền thuở trước, hai đứa chúng nó rất khác biệt. Không tại tư chất mà nằm nơi tính tình. Tương tự Lăng Thanh Trúc, chúng nó rất hay làm ra những chuyện "hay ho kỳ quái", trên mức người thường có khả năng lý giải nổi.

Đông qua thu lại, sau mười năm bái nhập tiên môn, làm đệ tử Trúc Kiếm Phong, dưới sự dạy dỗ rất đỗi "tận tâm" của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù hiện đã "phát triển" tới trình độ khó ai có thể nghĩ tới. Cả đạo pháp lẫn phong cách hành sự.

Là phúc của Thiên Kiếm hay là hoạ của Thiên Kiếm, ai đoán trước được?

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đa Bảo Hội

...

Ban đêm.

Bên trái Tĩnh Hương Đường, tại dãy phòng dành các đệ tử chân truyền cư ngụ.

Giống như thường lệ, lúc này Lăng Tiểu Ngư vẫn đang ngồi xếp bằng trên giường, chiếu theo pháp quyết của Trường Sinh Tiên Thuật tu luyện.

Hôm nay, trải qua mười năm cần cù cố gắng, Lăng Tiểu Ngư hắn hiện đã tiến vào tầng thứ ba của môn đạo pháp này. Điều đó cũng có nghĩa rằng: hắn đã trúc cơ thành công.

Còn nhớ khi ấy, cái ngày đột phá trở ngại cuối cùng của luyện khí cảnh, đặt chân vào trúc cơ cảnh, Lăng Tiểu Ngư hắn đã mừng vui khôn xiết. Không phải vì thành tựu mà là vì ước vọng. Hôm đó, cũng chính trên chiếc giường này, hắn đã rơi lệ mà thều thào khẽ thốt: "Yến cô cô, con trúc cơ thành công rồi...".

Hơn bất cứ ai, trúc cơ là một cột mốc rất có ý nghĩa với hắn. Bởi theo quy định tông môn, chỉ cần Lăng Tiểu Ngư hắn tiến vào trúc cơ, như vậy hắn sẽ được phép hạ sơn, có thể về lại Đào Hoa thôn thăm Lăng Ngọc Yến...

Phải. Mong ước của Lăng Tiểu Ngư chỉ đơn giản như thế thôi. Hắn tu tiên chẳng vì trường sinh, chẳng do ngưỡng vọng đạo thuật tiên gia. Hắn tu tiên, hết thảy đều chỉ bởi không muốn để Lăng Ngọc Yến thất vọng, phiền lòng...

Mười năm trước, lúc chia ly, Lăng Ngọc Yến đã bảo với hắn rằng: "Nếu thương cô cô thì hãy cùng tiên gia lên núi, chuyên tâm tu hành...".

Vì câu nói ấy mà suốt bao năm qua, Lăng Tiểu Ngư hắn đã cực kỳ nỗ lực, ngày đêm chuyên tu đạo pháp. Đấy là tấm lòng của hắn, tình cảm của hắn...

Trước trúc cơ là vậy, phần sau trúc cơ...

Tiên môn có quy định của tiên môn. Thân là môn hạ, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên phải tuân thủ. Tuy nói đệ tử sau khi trúc cơ liền có thể hạ sơn về thăm gia quyến, thế nhưng là có kỳ hạn. Thêm nữa, số lần môn phái cho phép rất ít ỏi, một năm nhiều nhất cũng bất quá hai bận.

Đối với chuyện này, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy hết sức phiền lòng. Mong muốn của hắn là được thường xuyên lên xuống trông nom, chăm sóc cho Lăng Ngọc Yến kia. Một năm hai lần, con số quả thực quá hạn chế.

Nội tâm không cam nguyện, xuất phát từ tấm lòng kính yêu cô cô, một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư hạ xuống quyết tâm, nỗ lực tu hành. Lần này, thay vì trúc cơ thì cảnh giới hắn hướng tới là chân nhân. Chỉ cần trở thành chân nhân, như vậy hắn liền thoát khỏi trói buộc, được tự do ra vào môn phái. Nói cách khác, với tu vị chân nhân cảnh, Lăng Tiểu Ngư hắn có thể về thăm Lăng Ngọc Yến mỗi ngày.

Mười năm trước, bây giờ, động cơ đều giống hệt. Khiến đứa bé Lăng Tiểu Ngư bái nhập tiên môn là Lăng Ngọc Yến, thúc đẩy nó nỗ lực tu hành, tiến vào cảnh giới trúc cơ là Lăng Ngọc Yến, và rồi hôm nay, khi trúc cơ đã đạt tới, một lần nữa, vì Lăng Ngọc Yến, thiếu niên Lăng Tiểu Ngư lại ngày đêm miệt mài tu luyện...

Lẽ dĩ nhiên, tâm tư của Lăng Tiểu Ngư, ở Trúc Kiếm Phong ai nấy đều hiểu được. Từ các đồng môn là Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cho đến sư phụ là Lăng Thanh Trúc, tất thảy đều đã sớm tường minh. Đối với hắn, bọn họ thật rất khâm phục, thường xuyên động viên, chiếu cố. Nhất là Chu Đại Trù.

Suốt mười năm qua, hầu như ngày nào Chu Đại Trù cũng ở cạnh Lăng Tiểu Ngư, cùng vị tiểu sư đệ của mình trải qua mọi giây phút vui buồn, sướng khổ. Tại Trúc Kiếm Phong này, hai người bọn họ giống như hình với bóng, hiếm khi thấy tách rời. "Huynh đệ", hai cái chữ này, nếu bọn họ không xứng thì thiết nghĩ trên đời chẳng còn ai xứng nữa.

...

"Soạt soạt...".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang ngồi trong phòng khép mắt tu luyện thì phía ngoài hành lang, một thân ảnh đang từ từ tiến lại.

Vừa đến là một thiếu niên tuổi độ mười lăm, mười sáu, tay chân tròn trịa, tướng người quá khổ, không phải Chu Đại Trù thì còn ai?

Xem ra mười năm tu đạo cũng vô pháp giúp đứa trẻ mập mạp năm nào có được dáng hình cân đối.

"Chậc...".

Dừng trước cửa phòng Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù đưa tay cầm lên tấm thẻ đề hai chữ "Tu luyện", tặc lưỡi nói ra: "Cái tên này lại vùi đầu vào tu luyện nữa rồi. Thật là...".

"Haizz... Làm người thì phải có lúc buông thả một chút chứ. Ngày nào cũng tu luyện rồi tu luyện, nhân sinh sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ a...".

Chu Đại Trù cảm khái xong thì đưa tay vân vê chiếc cằm đầy đặn, chìm vào suy tư...

Một đỗi sau, hắn rốt cuộc đưa ra quyết định.

"Không thể để hắn cắm đầu cắm cổ tu luyện mãi như vầy được. Hôm nào cũng nhốt mình trong phòng, biết đâu có ngày hắn phát điên cũng nên...".

Xuất phát từ ý tốt, Chu Đại Trù lần nữa đặt tay lên cánh cửa, dụng lực mở ra.

Đối với quá trình tu luyện của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hắn nắm rất rõ. Hắn biết trong khoảng thời gian này, vị tiểu sư đệ của mình vẫn trong giai đoạn tích lũy chân nguyên, còn lâu mới tiến hành đột phá, vậy nên hắn cũng không sợ sẽ làm ảnh hưởng xấu gì.

"Tiểu Ngư, tạm nghỉ một chút đi." Chu Đại Trù vừa tiến sát giường thì liền nói. Nói xong, hắn im lặng chờ đợi để Lăng Tiểu Ngư thu công, ngưng thổ nạp.

"Đại Trù sư huynh." - Lăng Tiểu Ngư thở ra một ngụm trọc khí, hỏi - "Huynh tìm đệ có việc gì vậy?".

"Cũng không có gì, chỉ là muốn rủ ngươi ra ngoài dự hội thôi".

"Dự hội?" Lăng Tiểu Ngư cảm thấy nghi hoặc. Nó không nhớ hôm nay tông môn có tổ chức lễ hội gì.

"Biết ngay là ngươi không nhớ mà".

Thừa biết sư đệ mình đang thắc mắc, Chu Đại Trù trực tiếp nói thẳng: "Tiểu Ngư, hôm nay là Đa Bảo Hội".

Đa Bảo Hội?

Phải mất một lúc Lăng Tiểu Ngư mới có thể lần ra đến cái danh tự nọ. Quả như Chu Đại Trù vừa nói, hôm nay đúng là Đa Bảo Hội. Cứ mỗi ba năm, hội này sẽ được tổ chức một lần, tuy nhiên địa điểm, nó lại chẳng nằm ở Trúc Kiếm Phong hay bất kỳ ngọn núi nào khác. Nơi được tổ chức là một khu vực nằm tại bên dưới, ngoài phạm vi của các chi mạch nhưng vẫn thuộc lãnh thổ Thiên Kiếm Môn.

Lại nói, tham gia hội này, hầu hết đều là đệ tử nội môn và ngoại môn, hiếm hoi lắm mới thấy một vị chân truyền xuất hiện. Về phần các phong chủ, tuyệt nhiên chưa bao giờ đến.

Ngẫm cũng bình thường. Ngày hội do những đệ tử nội môn đứng ra tổ chức nhằm mục đích mua bán, trao đổi tài nguyên tu luyện, nó có gì hiếm lạ đâu mà các vị phong chủ, các chân truyền đệ tử phải tới xem?

Chỉ những kẻ tính tình kỳ quái, thích bay nhảy như Chu Đại Trù hoạ may mới nảy sinh hứng thú.

Lăng Tiểu Ngư ư? So với vui chơi thì hắn thích nhốt mình trong phòng tu luyện hơn đấy.

Qua vài giây nghĩ ngợi, Lăng Tiểu Ngư hướng Chu Đại Trù còn đang đứng đợi, lắc đầu hồi đáp: "Đại Trù sư huynh, đệ không đi đâu".

"Tiểu Ngư, sao lần nào ta rủ ngươi cũng từ chối hết vậy".

Chu Đại Trù cố tình bày ra bộ dáng không vui, cau mày nói tiếp: "Tiểu Ngư, tu luyện cũng phải điều độ một chút. Sư phụ lão nhân gia vẫn hay bảo "dục tốc bất đạt", tiến cảnh quá nhanh chưa hẳn đã tốt".

"Tiểu Ngư, ngươi đã gia tăng thời gian tu luyện suốt mấy tháng nay rồi, nên tạm dừng một chút đi. Với lại...".

Nói tới đây, Chu Đại Trù bỗng thở dài, thanh âm vương chút buồn bã: "Sư phụ lão nhân gia đã bế quan hơn hai tháng rồi; Mộng Kiều sư tỷ, tam sư huynh cũng đều đã bế quan. Ở đây sinh hoạt chỉ còn mỗi ta và ngươi, mà ngươi lại vùi đầu vào tu luyện... Haizzz... Suốt ngày ta chẳng biết nói chuyện với ai hết...".

"Đại Trù sư huynh...".

"Haizzz... Đa Bảo Hội ba năm mới tổ chức một lần, giờ muốn đi lại không có tâm trạng để đi...".

"Haizzz...".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư ngó thấy Chu Đại Trù liên tục thở ngắn than dài thì trong lòng liền bị lay động. Mặc dù biết vị sư huynh của mình cố ý bày ra biểu cảm đáng thương đó nhưng hắn vẫn khó mà làm ngơ được.

Có chút miễn cưỡng, hắn đưa ra quyết định: "Đại Trù sư huynh... Thôi được rồi. Đệ sẽ đi với sư huynh".

"Tiểu Ngư, thật không?" Cặp mắt ti hí bỗng mở to thấy rõ, Chu Đại Trù hỏi lại.

Hồi đáp, Lăng Tiểu Ngư gật đầu xác nhận: "Ừm".

"Tốt quá!".

"Ha ha! Ta biết Tiểu Ngư ngươi là huynh đệ tốt mà!".

Dáng vẻ u sầu loáng cái đã tan thành mây khói, Chu Đại Trù vui vẻ reo lên. Hắn vỗ mạnh lên vai Lăng Tiểu Ngư, mau chóng kéo ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: "Tiểu Ngư, chúng ta mau đi thôi! Đa Bảo Hội năm nay náo nhiệt lắm...".

...

Dưới sự lôi kéo của Chu Đại Trù, chẳng mấy chốc mà Lăng Tiểu Ngư đã chạy ra khỏi Trúc Kiếm Phong.

Ngự trên phi kiếm, hai huynh đệ bọn họ hướng phía dưới mà bay đi, sau cùng thì đáp xuống một khu đất rực rỡ ánh đèn...

...

"Đông như vậy?" Lăng Tiểu Ngư nhìn dòng người qua lại tấp nập phía trước, ngạc nhiên thốt ra.

Đối với một kẻ quanh năm chìm đắm vào tu luyện như hắn thì tràng cảnh này thật sự khá là mới lạ.

Liếc thấy vẻ mặt ấy của hắn, đứng kế bên, Chu Đại Trù cười hì hì: "Thế nào? Rất náo nhiệt đúng không?".

"Trước đây ta đã bảo mà ngươi không chịu nghe. Bỏ lỡ hết mấy lần đại hội...".

Thoáng hồi tưởng, với tư cách là một người từng trải, Chu Đại Trù bắt đầu truyền đạt kinh nghiệm.

"Tiểu Ngư, trước khi tiến vào bên trong, để ta nói qua cho ngươi một chút".

"Ừm... Cái Đa Bảo Hội này được tổ chức với mục đích để đệ tử cả năm chi mạch tới bày biện vật phẩm, trao đổi mua bán với nhau. Nhưng theo ta nghĩ, ngoài đó ra thì tông môn còn có dụng ý khác nữa là để mọi người nhận thức lẫn nhau. Nói sao thì tất cả đều là môn nhân phái Thiên Kiếm mà...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giận Dữ Xuất Kiếm

Sau một thôi một hồi chăm chú lắng nghe, rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư cũng minh bạch một điều: vị sư huynh đứng bên cạnh hắn quả rất am hiểu. Không phải qua loa đại khái mà biết rõ từng chi tiết cụ thể. Đồ vật lẫn con người.

Khác với Lăng Tiểu Ngư hắn, Chu Đại Trù kết giao rất rộng, bằng hữu rất đông, lại còn khá thân thiết.

Chẳng ngoa, đấy là sự thật. Chính mắt Lăng Tiểu Ngư hắn đã chứng kiến.

Kể từ lúc tiến vào khu vực tổ chức Đa Bảo Hội, cứ cách vài bước chân là lại có người chạy ra hướng Chu Đại Trù chào hỏi. Ba chữ "Chu sư huynh" Lăng Tiểu Ngư hắn nghe đến mỏi hết cả tai...

"Phù... ù...".

Tay quệt ngang trán, Lăng Tiểu Ngư cảm thán nói ra: "Đại Trù sư huynh, huynh quen biết tất cả họ sao?".

"Đệ nói những người chào hỏi ta ấy hả?".

"Vâng".

"Hì hì...".

Chu Đại Trù híp mắt, hạ thấp giọng: "Tiểu Ngư, đệ có điều chưa biết, cái đám bọn họ rất là kính nể ta đấy".

"Kính nể? Tại sao bọn họ lại kính nể huynh?" Lăng Tiểu Ngư hơi nghi hoặc.

Vừa rồi, trong số những đệ tử chạy ra chào hỏi kia, ngoại trừ mấy người đồng trang lứa với Chu Đại Trù thì còn có cả một bộ phận lớn tuổi, râu ria dài ngoằng nữa. Hắn không hiểu tại sao tất cả đều tỏ ra niềm nở với Chu Đại Trù tới như vậy.

Vì Chu Đại Trù là đệ tử chân truyền ư? Có vẻ không đúng lắm.

Hiểu rõ nghi hoặc trong lòng sư đệ mình, Chu Đại Trù đắc ý tiết lộ: "Tiểu Ngư, cái này là do nhân phẩm a".

"Ngươi không biết đấy chứ, thường ngày ta rất hay xuống khu vực của đệ tử nội môn và ngoại môn chơi. Thỉnh thoảng có cùng bọn họ uống rượu, rồi chỉ điểm tu hành...".

"Nhắc đến đúng là làm ta cảm khái. Vốn lúc trước ta tưởng nội môn đệ tử và ngoại môn đệ tử cũng tu hành như chúng ta, nhưng mà thực tế lại khác xa lắm. Bọn họ không có được hướng dẫn tận tình như chúng ta...".

"Nói vậy là sư huynh đã sắm vai trưởng bối giảng giải đạo pháp cho họ?".

"Ừ. Mỗi khi cao hứng ta còn đem một ít linh thạch, đan dược tặng cho bọn họ nữa".

Nghe tới đây thì Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn minh bạch, đã hiểu tại sao các đệ tử nội môn, ngoại môn của Trúc Kiếm Phong lại có thái độ niềm nở, kính trọng với Chu Đại Trù tới vậy. Một vị chân truyền đệ tử thân thiện, nhiệt tình giống như Chu Đại Trù, đừng nói Trúc Kiếm Phong, xét cả Thiên Kiếm Môn cũng khó moi ra được người thứ hai đấy.

"Đại Trù sư huynh thật tốt".

"Có cái gì đâu, chỉ tiện tay thôi mà. Hơn nữa ta cũng đâu có chỉ điểm họ không không. Đám bọn họ rất hay tặng đồ vật cho ta a".

"Được rồi Tiểu Ngư, chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa, mau đi dạo thôi. Ở đây có nhiều gian hàng như vậy, thể nào cũng phát hiện mấy thứ hay ho...".

...

Kẻ trước người sau, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư tiếp tục cất bước dạo quanh. Bọn họ di chuyển khá tùy hứng, chẳng theo một trình tự nào hết. Bốn hướng nam - bắc - đông - tây cứ luân phiên đổi dời, rất chi rối loạn.

Cứ thế, hai huynh đệ bọn họ đi mãi, xem mãi khắp các gian hàng, tận cho tới khi một sự cố nhỏ xảy ra.

"A...!".

Giữa dòng người tấp nập qua lại, do nhất thời sơ ý, Lăng Tiểu Ngư đã va phải một người. Là một thiếu nữ mặc lam y, rất xinh đẹp, xem tướng mạo thì tuổi hắn vẫn chưa quá mười tám.

Sau cú va chạm, Lăng Tiểu Ngư lập tức định thần. Hắn nhanh chóng xoay người lại, hướng thiếu nữ kia áy náy nói ra: "Xin lỗi. Vừa rồi ta không cố ý".

Phía đối diện...

Lam y thiếu nữ chẳng hồi âm, cũng chẳng nhìn mặt Lăng Tiểu Ngư. Thay vì khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư, nơi ánh mắt nàng đang tập trung lại là gót giày hắn, bên dưới. Ở đó có một miếng ngọc bội màu trắng đã bị giẫm vỡ.

Mới đầu, Lăng Tiểu Ngư đúng thật còn chưa phát hiện, nhưng sau mấy lần cất tiếng xin lỗi mà lam y thiếu nữ vẫn cứ lặng thinh như cũ, quan sát lại thấy nàng cúi đầu nhìn dưới chân mình, lúc này hắn mới nhận ra.

Khom người nhặt lên miếng ngọc hiện đã vỡ làm hai nửa, Lăng Tiểu Ngư lại càng thêm áy náy: "Là của ngươi hả?... Ta... ta thật không phải cố ý. Xin lỗi ngươi. Ta sẽ đền cho ngươi".

Lam y thiếu nữ vẫn y như cũ, chẳng hề đáp lại. Nàng chỉ đưa tay ra tiếp nhận hai mảnh ngọc bội, rồi sau đó...

"Chát!".

... tát mạnh vào mặt Lăng Tiểu Ngư, làm hắn té ngã.

Bất ngờ nhận cái tát đau điếng, Lăng Tiểu Ngư ngây ra, trố mắt nhìn lam y thiếu nữ. Hắn đã không lường trước việc này, rằng nàng sẽ ra tay đánh hắn...

"Tiểu Ngư!".

Vốn đứng ở một gian hàng gần đó, Chu Đại Trù phát hiện vị sư đệ của mình bị người đánh thì lập tức ném luôn món đồ vật đang cầm xem, vội vàng lao tới.

"Tiểu Ngư, ngươi không sao chứ?!".

Vịn vào người Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư mau chóng đứng dậy, lắc đầu: "Sư huynh, đệ không sao".

Nhận được câu trả lời, quan sát cũng không thấy trên người Lăng Tiểu Ngư có dấu hiệu gì bất ổn, lúc này Chu Đại Trù mới an tâm. Bỏ vị sư đệ của mình ra, hắn quay sang lam y thiếu nữ còn đang đứng nhìn chằm chằm, lớn tiếng hỏi: "Là ngươi đánh sư đệ ta?".

"Đúng vậy." Trái với tưởng tượng của một số người vây xem, lam y thiếu nữ vậy mà rất thẳng thắn thừa nhận. Thái độ còn có chút khiêu khích.

Vẻ kiêu căng ấy của nàng ngay lập tức thu hút sự chú ý. Chính tại giây phút này, nhiều người mới vỡ lẽ một điều: Lam y thiếu nữ, nàng không phải đệ tử của Thiên Kiếm Môn.

Như một hệ quả tất yếu, mối ngờ vực nối nhau vang lên.

"Nàng ta là ai?".

"Xem y phục thì không phải của đệ tử Thiên Kiếm Môn...".

"Nàng chắc chắn không phải đệ tử Kim Kiếm Phong ta. Trong sơn môn ta chắc chắn chẳng có ai giống nàng".

"Ta khẳng định nàng cũng không phải đệ tử Tương Kiếm Phong".

"Mặc Kiếm Phong cũng không có ai như vậy...".

...

Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kếm Phong, Tương Kiếm Phong, tất cả đều đánh tiếng không có mối quan hệ gì với lam y thiếu nữ. Riêng Trúc Kiếm Phong của mình, Chu Đại Trù cũng tuyệt đối khẳng định chẳng dính líu gì tới nàng. Những nữ đệ tử ở độ tuổi của nàng, Chu Đại Trù hắn há đâu lại xa lạ...

Sắc mặt âm trầm, Chu Đại Trù hướng lam y thiếu nữ nói rõ: "Ta không cần biết ngươi là ai. Ngươi đánh sư đệ của ta, nếu hôm nay không cho ta một lời giải thích thì đừng hòng an ổn mà rời khỏi chỗ này!".

Ngay khi lời Chu Đại Trù vừa dứt thì từ trên người hắn, một cỗ uy áp liền phát ra. Nó mạnh tới nỗi khiến cho phần lớn đám đệ tử nội môn và ngoại môn vây xung quanh phải liên tiếp thoái lui mấy bước.

"V-Vấn... Vấn đỉnh..." Trong số ít những người còn trụ vững, một vị trung niên lắp bắp bật thốt.

Tức thì, thêm một lần nữa, toàn trường biến sắc.

"Vấn đỉnh", hai chữ này có ý nghĩa gì, phàm kẻ tu tiên luyện đạo ai lại chẳng biết?

Trong ba cảnh giới phàm nhân thì vấn đỉnh là cảnh giới thứ ba, cũng là cảnh giới cuối cùng, sau luyện khí và trúc cơ. Nói cách khác, dưới chân nhân, mạnh nhất chính là vấn đỉnh.

Xét theo lẽ thường, người tư chất bình phàm muốn tu luyện đến cảnh giới vấn đỉnh, suông sẻ lắm cũng phải mất năm mươi năm. Ấy vậy mà Chu Đại Trù...

Đành rằng tư chất của Chu Đại Trù rất cao, linh căn thuộc hàng thiên phẩm, thế nhưng tốc độ cũng không nên khủng bố tới như vậy. Nên nhớ Chu Đại Trù chỉ mới gia nhập tiên môn được mười năm. Năm nay hắn chỉ mới được mười bảy tuổi thôi đấy!

Mười bảy tuổi đã là tu sĩ vấn đỉnh, chuyện này...

Bất khả tư nghị. Quá là bất khả tư nghị.

Những người đang có mặt, từ hai lớp đệ tử nội môn - ngoại môn của năm chi mạch cho tới ngoại nhân là lam y thiếu nữ, tất thảy đều vô pháp suy luận ra nổi. Trong lòng mình, bọn họ đang cực kỳ rung động.

Hiện giờ, còn giữ được bình tĩnh thiết nghĩ cũng chỉ mỗi mình Lăng Tiểu Ngư. Hắn đặt tay lên vai Chu Đại Trù, nói: "Sư huynh, hay là bỏ qua đi. Đệ cũng chẳng bị sao...".

"Không được!".

Hiểm thấy, Chu Đại Trù vậy mà gạt bỏ ngay. Hắn bảo: "Tiểu Ngư, người khác đánh ta ta có thể cho qua, nhưng ngươi bị người đánh thì ta nhất định phải đòi lại công đạo!".

"Sư huynh, lúc nãy là do đệ đụng phải nàng, vô tình làm vỡ ngọc bội của nàng. Đều là lỗi của đệ...".

Mặc dù Lăng Tiểu Ngư đã cố dành hết phần lỗi về mình, nói hộ cho lam y thiếu nữ, thế nhưng Chu Đại Trù vẫn cứ bất bình như cũ, chưa chịu bỏ qua. Hắn nhìn lam y thiếu nữ, hừ lạnh: "Nữ nhân ngươi, sư đệ ta chỉ là vô tình đụng phải ngươi, cũng đã xin lỗi, vậy mà ngươi còn mạnh tay đánh hắn...".

"Mặt sư đệ ta không phải là để cho nữ nhân ngươi đánh!".

Vận linh lực để chống đỡ luồng uy áp cố tình nhắm vào mình, lam y thiếu nữ cuối cùng cũng chịu mở miệng. Thái độ chẳng có vẻ gì là hối lỗi, nàng đáp trả: "Mặt của sư đệ ngươi không phải để ta đánh, thế còn ngọc bội của ta thì sao?".

Giơ lên miếng ngọc đã vỡ làm hai, nàng tiếp lời: "Làm hỏng ngọc bội của ta, hắn bị đánh là đáng!".

"Được lắm...".

Cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, Chu Đại Trù dứt khoát không thèm nói thêm gì nữa. Hắn đem Lăng Tiểu Ngư đẩy ra, nhanh chóng bắt quyết.

Nháy mắt, nơi lòng bàn tay hắn, thanh quang bỗng chói loà. Tiếp đấy, một thanh kiếm to dày xuất hiện.

"Xú nữ nhân! Để Chu Đại Trù ta cho ngươi một bài học!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đánh Lén

Chu Đại Trù nhanh nhưng lam y thiếu nữ cũng không chậm. Ngay khi vừa thấy đối phương bắt quyết bên kia thì ở bên này, nàng đã lập tức có động thái tương tự. Cùng thời điểm linh kiếm của Chu Đại Trù hiện ra, trên tay nàng, một kiện pháp bảo cũng liền lộ diện. Chẳng phải kiếm hay đao, đó là một cặp hoàn màu vàng kim, trông rất tinh xảo.

Nắm chặt song hoàn, lam y thiếu nữ quán thâu linh lực, giơ lên đón đỡ đường kiếm hung mãnh của Chu Đại Trù.

"Keng!".

Sau cú va chạm, Chu Đại Trù tức khắc bị đẩy ra. Thế công tạm ngừng.

"Hừm! Pháp bảo khá lắm!" Liếc qua cặp song hoàn trên tay lam y thiếu nữ, Chu Đại Trù nhận xét. Với con mắt lịch duyệt của mình, hắn há không nhận ra uy lực của cặp hoàn tinh xảo kia?

Phẩm cấp khẳng định đã vượt xa linh kiếm của hắn.

Nhưng, kể cả có là thua kém, vậy thì đã sao? Chu Đại Trù hắn không có sợ!

"Ong!".

Dưới sự thao túng của Chu Đại Trù, thanh kiếm thô dày trong tay hắn ngân lên một tiếng chói tai, thanh quang đại thịnh.

Thân hình mập mạp khẽ động, hắn lần nữa lao mình về trước.

"Xú nữ nhân, tiếp kiếm!".

"Hừ! Ta há lại sợ ngươi?!".

Tiếp sau câu nói, lam y thiếu nữ cũng liền triển khai bộ pháp. Song hoàn ánh lên tinh quanh khác lạ, nàng trực tiếp lao vào cùng Chu Đại Trù cận chiến.

"Keng! Keng! Keng!".

"Keng! Keng! Keng!".

"Keng! Keng...!".

...

"Ực...".

"Ực...".

Trong khu vực tổ chức Đa Bảo Hội, các đệ tử nội môn và ngoại môn của năm chi mạch khi tận mắt chứng kiến màn đối đầu ác liệt giữa Chu Đại Trù và lam y thiếu nữ thì không ít người đã phải âm thầm rung động, vô thức nuốt xuống những ngụm nước bọt.

Trận đánh kia, nó đã dần vượt quá giới hạn rồi...

"Đại Trù sư huynh...".

Tại một góc trống, Lăng Tiểu Ngư khẽ thốt, thần tình khá là lo lắng. Hiển nhiên hắn cũng hiểu là trận đánh trước mắt đã đi quá xa...

"Cứ đà này sẽ có người bị thương mất...".

...

"Keng!".

"Keng!".

Mặc kệ bên dưới mọi người nghĩ gì, trên không trung, Chu Đại Trù như cũ, chiến ý vẫn bốc lên ngùn ngụt.

Phải. Hắn muốn đánh. Hắn muốn thay Lăng Tiểu Ngư đòi lại công đạo.

Từ nhỏ tới lớn, hơn mười năm chung sống, tại Trúc Kiếm Phong, Thiên Kiếm Môn này, ngoại trừ sư phụ Lăng Thanh Trúc thì làm gì còn có ai ức hiếp Lăng Tiểu Ngư?

Vị sư đệ này của hắn, ai chả biết xưa giờ đều rất đỗi hiền lành, chất phác. Vậy mà hôm nay... Một nữ nhân không rõ lai lịch lại dám tát vào mặt, lại còn bảo bị đánh là đáng...

"Bị đánh là đáng", chỉ với bốn chữ này thì đã thừa đủ lý do cho Chu Đại Trù hắn quyết chiến một trận rồi!

"Xú nữ nhân! Ngươi đánh sư đệ ta... Hãy xem ta đánh ngươi thế nào!".

Lời vừa dứt, Chu Đại Trù liền bắt quyết, hô lớn: "Tốc!".

Sau tiếng hô, cả người hắn bỗng nhoè đi, kế đấy thì từ tư tan biến.

Xem qua một màn nọ, trong lòng lam y thiếu nữ chợt trỗi lên một cỗ bất an mãnh liệt. Thầm hô không ổn, theo trực giác mách bảo, nàng vội vã thoái lui.

Chính lúc này, khi nàng vừa lui, từ đâu chẳng rõ, một đạo kiếm khí chém tới. Ngay đúng vị trí nàng vừa đứng ban nãy!

"Oành... h... h...!!".

"Kiếm khí thật đáng sợ".

Nhìn đám bụi phiêu phù tán loạn, nội tâm lam y thiếu nữ khó tránh bị kinh động, và cả đả kích.

Những năm qua, với thiên tư tuyệt đỉnh, với tốc độ tu luyện vượt xa hơn người, tại Tam Tiên Đảo nàng đây vẫn thường được các vị trưởng bối khen ngợi là kỳ tài ngàn năm có một. Dĩ nhiên, chính bản thân nàng cũng tin vào điều đó, cho rằng trong số những người cùng trang lứa, khó ai hơn được mình.

Nhưng hôm nay...

Một đạo kiếm khí kia, nó đã chém tan sự kiêu ngạo bấy lâu của nàng rồi. Uy lực nhường ấy, chỉ e dù nàng có xuất hết mười thành lực lượng cũng không thể thi triển ra đến.

"Kỳ tài... kỳ tài...".

Tâm suy sụp, cõi lòng mất mát, lam y thiếu nữ siết chặt song hoàn, thều thào thốt ra.

"Kỳ tài", hai chữ này bao năm qua vẫn luôn đi theo bên cạnh nàng, trở thành chỗ dựa để nàng kiêu ngạo. Để rồi hôm nay, cũng chính nó đã cướp đi niềm tự hào của nàng...

Thầm cắn răng, lam y thiếu nữ ngẩng đầu nhìn kẻ đang ngự giữa không trung, nơi đối diện.

Bắt gặp ánh mắt của nàng, Chu Đại Trù liền nói: "Xú nữ nhân, ngươi cũng giỏi tránh né đấy chứ".

Ý khinh thường lộ rõ, hắn mau chóng tiếp lời: "Nhưng ngươi tưởng ngươi nhanh là được sao?".

Hừ khẽ, Chu Đại Trù bất ngờ buông linh kiếm ra, để nó lơ lửng ngay trước ngực.

Ngón trỏ và ngón giữa hợp lại với nhau, hắn chỉ tay phải xuống đất, tay trái lên trời, hô lớn: "Trọng!".

Tức thì, một màn thần kỳ xảy ra. Thanh kiếm thô dày vốn đang nằm im bỗng ngân lên một tiếng chói tai, phóng thẳng lên trời. Thoáng chốc, tiểu kiếm hoá thành đại kiếm, chấn nhiếp toàn trường.

"Này...".

"Cái này...".

Tận mắt chứng kiến những gì vừa mới xảy ra, các đệ tử ngoại môn lẫn nội môn của năm chi mạch, người nào người nấy đều trợn mắt há mồm. Một vài người đã sớm tiến vào cảnh giới vấn đỉnh nói:

"Cự Kiếm Thuật. Là Cự Kiếm Thuật...".

"Phải. Đúng là Cự Kiếm Thuật, không thể sai được".

"Dựa vào kích cỡ hiển hoá ra, chắc chắn đã không phải chỉ là sơ cấp Cự Kiếm Thuật nữa...".

Một câu tiếp một câu, các đệ tử thuộc tốp đầu nội môn cứ thế mà bình luận. Và bọn họ càng bình luận thì lại càng làm cho những người chú tâm lắng nghe phải âm thầm khiếp sợ.

Đúng vậy, chính là sợ. Rung động, kinh ngạc... đều đã không đủ dùng nữa rồi.

Mười bảy tuổi trở thành tu sĩ vấn đỉnh, lại còn có thể tùy nghi thi triển Cự Kiếm Thuật, Chu Đại Trù thật sự đã đánh vỡ nhận thức của mọi người rồi. Trong suốt lịch sử của Thiên Kiếm Môn, liệu từng có người đạt đến thành tựu ấy ở độ tuổi này hay không?

Chỉ e nếu có thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bất quá hai ba người...

...

Cặp mắt ti hí mà sắc, khuôn mặt phúng phính mà uy, Chu Đại Trù chân ngự tầng không, chỉ tay về trước. Theo động tác của hắn, thanh cự kiếm bên trên cũng chỉa thẳng vào người lam y thiếu nữ.

"Xú nữ nhân! Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng: Mau lập tức xin lỗi sư đệ ta!".

Xin lỗi?

Lam y thiếu nữ liếc mắt nhìn xuống Lăng Tiểu Ngư bên dưới, nhưng hồi lâu vẫn chưa thấy nói năng gì.

Vậy là đã rõ. Nàng không muốn, và sẽ không xin lỗi. Bởi vì... nàng không nghĩ mình sai!

"Cự Kiếm Thuật thì thế nào chứ...".

Nét mặt âm trầm, lam y thiếu nữ đáp: "Ngươi muốn ta xin lỗi? Mơ tưởng!".

Lời chưa kịp dứt thì song hoàn trong tay thiếu nữ đã hợp hai thành một, trên bề mặt kim loại, vô số hoa văn tối nghĩa hiện ra.

"Vậy đây là câu trả lời của ngươi?".

Trông xem động thái của lam y thiếu nữ, Chu Đại Trù đã thừa hiểu quyết định. Hắn biết, trận chiến này, nó nhất định phải triệt để phân ra thắng - bại...

Hít sâu một hơi, Chu Đại Trù tập trung khống kiếm. Chiếu theo ý niệm của hắn, cự kiếm phía trên tức thì nhắm vào đỉnh đầu lam y thiếu nữ chém xuống.

"Keng... g... g... g...!!".

...

Lần va chạm này quả dữ dội vô cùng. Chưa cần bàn tới phần lớn lực lượng bị trung hoà, tiêu tán, chỉ tính riêng dư âm sót lại thôi cũng đã đủ khiến cho toàn bộ trên dưới đệ tử nội môn và ngoại môn phải kinh hãi thất sắc mà tránh lui rồi.

Kẻ bên ngoài là vậy, tất cả đều đã lùi lại, còn người bên trong trận chiến...

Chu Đại Trù thì chả có gì để nói, vẫn an ổn vững vàng. Nhưng đối thủ của hắn: lam y thiếu nữ...

Tình trạng của nàng không được tốt lắm. Mặc dù hiện tại song hoàn vẫn trụ vững trước cự kiếm, nhưng giới hạn sụp đổ e đã chẳng còn xa nữa. Trong cơ thể nàng, khí huyết đã khó lòng bình ổn...

Khác với đạo kiếm khí vô thanh vô tức ban nãy, kiếm khí do cự kiếm phát ra lần này, bản chất hoàn toàn sai biệt. Không sắc bén, cũng không mau lẹ, hoàn toàn trái lại, nó rất nặng nề, chậm rãi.

Chỉ là, cái áp lực trầm trọng này...

Lam y thiếu nữ có cảm giác thứ mà mình đang đối mặt vốn chẳng phải kiếm mà là một ngọn núi. Và nó đang cố đè bẹp nàng.

"Cứ tiếp tục thế này, sợ rằng ta sẽ thảm bại mất...".

"Ta đường đường là đệ tử chân truyền của đảo chủ Tam Tiên Đảo, được xưng tụng kỳ tài, đệ nhất tân tinh của tông môn, một khi thảm bại...".

Nếu đối thủ là một đệ tử thuộc thế hệ tiền bối, một người lớn tuổi hơn thì lam y thiếu nữ tuy bất cam nhưng vẫn có thể tiếp nhận được. Thế nhưng đây lại là Chu Đại Trù...

Kẻ đứng trước mặt, xem hình dáng, tướng mạo thì rõ ràng tuổi cũng chỉ xấp xỉ nàng. Nàng thua, vậy có khác nào Tam Tiên Đảo thua?

Nàng biết ăn nói sao với sư phụ, với các vị trưởng bối đây?

Lùi một bước, cứ cho là họ không trách, thế thì... nàng cũng không muốn!

"Kỳ tài", "đệ nhất tân tinh", những danh tự ấy, chúng đã theo nàng quá lâu rồi!

Bất cam, sợ hãi xen lẫn vài tia oán hận, lam y thiếu nữ rốt cuộc đã đưa ra quyết định. Nàng một bên cố chống đỡ kiếm khí trầm trọng đè ép, một bên âm thầm xuất động thần niệm...

Giữa bầu không khí nặng nề u tối, chợt, một tia sáng loé lên. Nháy mắt sau, ánh sáng toả rộng, hoá thành một con chim lửa bay thẳng về phía Chu Đại Trù.

Nguy!

Thầm hô bất ổn, Chu Đại Trù vội vàng buông bỏ việc thao túng cự kiếm, cấp tốc triển khai phòng ngự.

Tiếc rằng... hắn đã chậm. Màn chắn còn chưa kịp hình thành thì hoả điểu của lam y thiếu nữ đã đánh lên ngực, làm hắn bị thương, ngã nhào xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sư Phụ?

...

Trận chiến sớm đã kết thúc. Chiến thắng thì đương nhiên là lam y thiếu nữ.

Chu Đại Trù đã thua, nhưng là... hắn thua oan.

Bàn về tu vi, thuật pháp, bất kể phương diện nào Chu Đại Trù đều vượt trội hơn lam y thiếu nữ. Thậm chí, trong trận đấu ở Đa Bảo Hội kia, Chu Đại Trù hắn còn chưa cần sử dụng hết toàn bộ thực lực nữa kìa. Sở dĩ thua cuộc, nguyên do hết thảy đều bởi vì đối thủ của hắn đã giở trò bỉ ổi, bất ngờ đánh lén.

Càng đáng nói hơn nữa là thứ mà nàng dùng để đánh lén ấy, nó lại còn là một tấm linh phù có đẳng cấp rất cao. Nếu chẳng phải vậy thì Chu Đại Trù hắn há sẽ ra nông nỗi như bây giờ, khí huyết phập phồng, miệng vương vết máu?

...

"Đại Trù sư huynh, cẩn thận...".

Qua mấy khúc cua, sau một hồi dìu đỡ, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng đưa được Chu Đại Trù về tới Tĩnh Hương Đường.

Hắn giúp Chu Đại Trù ngồi xuống ghế xong liền nói: "Sư huynh ở đây, để đệ vào phòng sư phụ lấy thuốc".

"Tiểu Ngư... xin lỗi ngươi".

Thừa hiểu Chu Đại Trù có ý gì, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Đại Trù sư huynh, là đệ xin lỗi huynh mới đúng. Nếu không phải vì đệ thì huynh đã chẳng bị thương như bây giờ...".

"Tiểu Ngư à, đây đâu phải lỗi của ngươi. Tất cả đều là do xú nữ nhân kia... khục khục...".

"Sư huynh...!".

"Không sao không sao".

Chu Đại Trù khoát tay, ngẫm mà tức: "Xú nữ nhân kia, ta vừa nhìn đã biết chẳng phải loại tốt đẹp gì rồi... Nếu không phải ả ra tay đánh lén, mười người như ả Chu Đại Trù ta cũng chấp hết... khục khục...".

Thở ra một ngụm oán khí, hắn nói tiếp, giọng bất bình như cũ: "Hừ, còn cái tên Tô Đông Vũ kia nữa chứ. Hắn thân là đệ tử chân truyền của chưởng môn, là tinh anh của Thiên Kiếm, vậy mà lại bênh vực cho xú nữ nhân kia...".

Nghĩ đến, trong dạ Chu Đại Trù thực là bất cam ghê lắm. Nếu mà có đủ bản lãnh, hắn chắc chắn sẽ lập tức đi tìm Tô Đông Vũ để đập cho một trận ngay.

Nhớ lại lúc ở Đa Bảo Hội, thời điểm Chu Đại Trù hắn bị người giở trò đánh lén, Tô Đông Vũ đã nhảy ra can thiệp. Cũng không rõ là được ai báo lại mà chạy tới.

Đối với Tô Đông Vũ kia, Chu Đại Trù tất nhiên nhận thức. Mà, ở Thiên Kiếm Môn, có mấy người là không biết Tô Đông Vũ đâu. Hắn rất nổi tiếng a.

Đệ tử chân truyền thứ sáu của chưởng môn Cơ Thành Tử, sở hữu cực phẩm kim linh căn, thiên tư cao tuyệt, được xem là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn, tu vị chân nhân cảnh...

Vốn dĩ trước giờ, Chu Đại Trù cũng giống mọi người, rất tôn trọng Tô Đông Vũ. Nhưng là hiện tại... Sự kính nể, nó tan thành mây khói rồi.

Còn nhớ lúc nãy, khi biết người nhảy ra can thiệp là Tô Đông Vũ, Chu Đại Trù đã đinh ninh sẽ được vị sư huynh này thay mình đòi lại công đạo. Ai dè...

Tô Đông Vũ kia, hắn chẳng hề có chút xíu xiu ý định nào là sẽ giáo huấn lam y thiếu nữ cả. Hắn chỉ nói lam y thiếu nữ là khách của bản môn, bảo cái gì cũng là môn nhân chính giáo, tất cả nên dĩ hoà vi quý; tiếp đấy, hắn đưa cho Chu Đại Trù một lọ thuốc tự nhận rằng hết sức trân quý, bảo mình thay mặt lam y thiếu nữ tạ lỗi, mong Chu Đại Trù hãy bỏ qua...

Câu trả lời của Chu Đại Trù ư?

Rất đơn giản, rất trực tiếp: Cầm cái lọ thuốc "hết sức trân quý" kia ném xuống đất!

Chu Đại Trù hắn không thèm!

"... Thân là sư huynh có uy vọng, nhìn thấy đồng môn bị đánh, biết rõ đúng - sai vậy mà lại chỉ biết đứng ra khuyên can dĩ hoà vi quý...".

"Dĩ hoà vi quý cái rắm ta này!".

"Cái tên Tô Đông Vũ hèn nhát kia, hắn ngon thì đứng cho xú nữ nhân ấy tát vào mặt mấy cái đi, xem hắn "dĩ hoà vi quý" thế nào... khục khục...".

"Đại Trù sư huynh, huynh đừng tức giận, sẽ ảnh hưởng thương tích trong người...".

"Khục... Tiểu Ngư, ta không sao đâu. Coi vậy chứ ta khoẻ lắm... khục khục...".

"Sư huynh...".

"Được rồi, sư huynh ở đây. Đệ chạy qua phòng sư phụ lấy thuốc rồi sẽ trở về ngay".

...

Trong dạ nôn nóng nên Lăng Tiểu Ngư vừa nói xong thì liền đứng dậy, hướng căn phòng độc lập cạnh Tĩnh Hương Đường chạy đến. Mặc dù Lăng Thanh Trúc sớm đã bế quan nhưng trong phòng nàng, thuốc thang lưu lại vẫn còn nhiều lắm. Trân quý đúng là không có, tuy nhiên mấy loại trị nội

thương, ngoại thương tầm trung thì khá dư dả, đối với tình trạng của Chu Đại Trù chắc cũng đủ dùng.

Do đã được Lăng Thanh Trúc truyền thụ pháp quyết để mở các cấm chế đặt loạn trong phòng nên Lăng Tiểu Ngư chẳng mất bao nhiêu thời gian liền gom đủ số thuốc cần sử dụng.

Đem hai lọ thuốc, một chứa linh đan và một chứa dược thủy cầm gọn trong tay xong, hắn nhanh chóng quay đầu phóng ra khỏi phòng.

"Ui...!".

Xui thay, bởi do quá vội nên trước sự xuất hiện bất ngờ của một cô gái, Lăng Tiểu Ngư hắn đã không cách nào tránh kịp. Một cuộc va chạm tức thì xảy ra.

Có lẽ cú va chạm hơi mạnh nên đã khiến cô gái té ngã. Trùng hợp sao, ngay chỗ tiếp xúc giữa bờ mông nàng và mặt đất lại hiện hữu một viên đá nhỏ. Thế là một hệ quả tất yếu xảy ra...

Mặt nhăn mày nhó, cô gái vừa lấy tay chà chà cái mông, vừa mở miệng suýt xoa: "Ôi i i i... Cái mông của ta...".

"X-Xin lỗi! Ta không cố ý...!".

Như vẫn chưa hề nghe thấy, cô gái đưa mắt lườm Lăng Tiểu Ngư, giọng bực tức: "Cái tên tiểu tử ngươi bộ mù rồi à?! Ta có phải không khí đâu mà ngươi không nhìn thấy?!".

"Ta... tại ta đang vội, cho nên...".

Đang nói, Lăng Tiểu Ngư như chợt nhớ ra điều gì. Hắn bỏ ngang, hỏi: "Mà... ngươi là ai vậy? Tại sao ngươi lại ở đây?".

Lăng Tiểu Ngư không thể không nghi hoặc. Nên nhớ đây là đỉnh Trúc Kiếm, chỗ chỉ dành cho phong chủ và các đệ tử chân truyền cư ngụ; người bình thường, nếu chưa có sự cho phép thì tuyệt chẳng thể lên đây được.

Nhưng, cô gái này lại đang có mặt ở đây, và nàng lại không phải đệ tử chân truyền của bất kỳ chi mạch nào. Lăng Tiểu Ngư dám khẳng định điều đó.

Như vậy, rốt cuộc thì nàng là ai? Môn nhân Thiên Kiếm hay là...

Trước vẻ ngờ vực của Lăng Tiểu Ngư, cô gái đảo mắt một vòng, nói: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi thật là không nhận ra ta?".

"Sao ngươi lại biết tên của ta?".

"Chà chà... Cái thằng ngốc này đúng là không nhìn ra thật".

Cô gái thầm nghĩ, chuyển giận làm vui. Nàng nở nụ cười thân thiện, vuốt tóc mà rằng: "Lăng Tiểu Ngư, ta sao lại không biết ngươi được? Ngươi là hôn phu của ta a".

H-Hôn phu?

Lăng Tiểu Ngư tròn mắt: "Ngươi... không thể nào! Ta đâu có biết ngươi, sao có thể là hôn phu của ngươi?".

"Ngươi không biết ta nhưng mà ta biết ngươi. Lẽ nào ngươi chưa nghe sư phụ của mình đề cập rằng đã đồng ý với sư phụ của ta, để chúng ta thành thân trong năm tới à?".

"Sư phụ ta chưa bao giờ nói qua chuyện này... Mà, sư phụ ngươi là ai?".

"Sư phụ ta á?" - Cô gái cười cười, nửa đùa nửa thật - "Nàng rất thân với sư phụ ngươi. Giao tình rất sâu đậm nha".

"Tên sư phụ ngươi là gì?".

"Đi hỏi sư phụ ngươi đi. Nàng biết rất rõ".

...

Đã hỏi mấy lượt mà đối phương cứ mãi vòng vo, Lăng Tiểu Ngư dần mất kiên nhẫn. Nghĩ đến Chu Đại Trù, hắn quyết định tạm gác lại vấn đề của cô gái trước mặt, chuyển thân rời đi.

Phía sau, cô gái trông thấy hắn bỏ đi thì nhếch môi, lập tức nối gót theo sau.

"Ê! Ngươi sao có thể bỏ hôn thê của mình lại như vậy được? Chúng ta phải trò chuyện nhiều một chút thì tình cảm mới phát triển được chứ...".

"Lăng Tiểu Ngư...".

"Tiểu Ngư à...".

"Tiểu Ngư ơi...".

...

Cái giai điệu "à ơi" kia đã vang vọng bên tai Lăng Tiểu Ngư suốt cả đoạn đường, khiến nó như dài thêm gấp bội. Bản thân mình, Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên cũng chả vui vẻ gì tiếp nhận. Bình thường đã khó chứ huống hồ hiện tại, khi lòng hắn còn đang bận lo cho Chu Đại Trù.

May sao, thanh âm "dịu ngọt" phiền toái quanh quẩn bên tai ấy, nó rốt cuộc cũng chịu dừng. Ngay khi tiến vào Tĩnh Hương Đường, trông thấy Chu Đại Trù thì cô gái đã thôi không trêu đùa chi nữa. Thay vào đó, sắc mặt nàng lại bỗng trầm đi...

"Đại Trù sư huynh, đệ mang thuốc về rồi đây".

Tiến sát Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư mau chóng mở nắp hai lọ thuốc, cẩn thận đưa qua.

Vốn cũng am tường công dụng, Chu Đại Trù lập tức đem phục dụng ngay. Uống xong, lúc này hắn mới đưa mắt nhìn cô gái đứng ở gần đó, hỏi Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, nàng ta là ai vậy?".

"Đệ cũng không biết. Lúc nãy đệ gặp nàng ngay trước phòng sư phụ".

Nghe vậy, Chu Đại Trù lại thêm phần nghi hoặc. Một lần nữa, hắn chuyển mắt lên người cô gái, chăm chú quan sát. Và, càng quan sát, hắn lại càng cảm thấy cô gái kia quen thuộc, như thể đã từng quen biết. Trang phục không nói, nhưng còn kiểu tóc, khuôn mặt...

Tóc mái ngang mày, tóc mai ngang miệng, hai bên đầu lại cài hai chiếc trâm hoa, quả thật rất giống...

"Thằng mập ngươi không cần nhìn nữa, là ta".

Thanh âm tuy sai biệt nhưng ngữ điệu thì vẫn y hệt. Nhất là ở cái danh tự cô gái mới gọi: "Thằng mập". Từ trước đến nay, chỉ có duy nhất một người gọi Chu Đại Trù hắn bằng cái danh tự thô tục ấy.

"Sư... sư phụ?".

"Phải, là ta".

"Ngươi...".

Lời ra tới miệng, Lăng Tiểu Ngư vội sửa: "Người thật là sư phụ?".

Có vẻ chẳng muốn dong dài, cô gái, cũng tức Lăng Thanh Trúc khẽ động thần niệm, từ giới chỉ gọi ra một món đồ vật. Đó là một thanh kiếm có vỏ bọc đen tuyền - thứ mà bấy lâu nàng vẫn hay dùng để giáo huấn hai tên đồ đệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tìm Tới Tận Cửa

...

"Sư phụ, tại sao hình dáng của người...".

Hồi đáp Lăng Tiểu Ngư - người vừa hỏi, Lăng Thanh Trúc nói ra: "Có cái gì mà ngươi phải thắc mắc. Chẳng phải các ngươi đều biết ta đang tu luyện một môn bí thuật đặc biệt có thể cải lão hoàn đồng, sau khi hoàn đồng một thời gian, tướng mạo tất sẽ trở lại thời thanh xuân...".

"Lão nhân gia..." - Đã rời khỏi ghế, Chu Đại Trù vịn vai Lăng Tiểu Ngư, xen vào - "Nói vậy suốt hai tháng nay, lão nhân gia bế quan là để đột phá công pháp, chuyển đổi hình tướng à?".

"Hmm...".

"Hì hì... Lão nhân gia, sau khi chuyển đổi xong, người bây giờ thật rất xinh đẹp a".

Mấy lời này, Chu Đại Trù đúng là không nói ngoa. So với thuở trước, cách đây hơn hai tháng thì Lăng Thanh Trúc của hiện tại đích xác đã "trưởng thành". Chỗ cần to thì to, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm... Từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, mỗ một bộ phận trên người

Lăng Thanh Trúc đều đạt đến độ "chín muồi", rất ư hoàn hảo. Đặt biệt là khuôn mặt.

Nếu lúc trước Lăng Thanh Trúc chỉ đơn thuần là một "cô bé" có khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu thì bây giờ, vẻ phúng phính đã rút đi; thay vào đó, đang hiện hữu đây lại là một loại dung nhan hết sức tôn quý, uy nghiêm.

Chưa tính gì khác, chỉ riêng cặp mắt to tròn sâu thẳm và đôi chân mày hơi chếch lên của nàng thôi thì cũng đã đủ khiến người đối diện phải chú tâm cẩn trọng rồi. Cặp mắt kia, đôi chân mày ấy, chúng tuyệt chẳng phải loại mà hạng nữ nhân tầm thường có thể sở hữu.

Mang theo cái vẻ thâm trầm sắc sảo nọ, Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào mặt Chu Đại Trù, bỏ qua lời tán dương vừa rồi của hắn mà hỏi thẳng: "Chu Đại Trù, tại sao ngươi lại bị thương?".

"Chuyện này...".

Chu Đại Trù bày ra bộ dạng khó xử, liếc qua Lăng Tiểu Ngư ở bên cạnh.

"Chu Đại Trù, ngươi không nghe ta hỏi sao? Cho ta biết, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?".

"Lão nhân gia, thật ra...".

"Thật ra thế nào?".

Dưới sự thúc giục của Lăng Thanh Trúc, Chu Đại Trù biết có muốn cũng khó lòng giấu được, đành kể rõ đầu đuôi cớ sự.

"Lão nhân gia, chuyện là vầy...".

...

Lát sau.

Chu Đại Trù hiện đã kể xong. Rất rành mạch, từng chi tiết. Từ thời điểm Lăng Tiểu Ngư vô tình va phải lam y thiếu nữ cho tới lúc Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong xuất hiện giảng hoà, toàn bộ đều được Chu Đại Trù thuật lại nguyên si. Thậm chí kể cả việc ném đi lọ thuốc của Tô Đông Vũ, Chu Đại Trù hắn cũng chẳng hề giấu diếm.

Nếu nói hắn không có tí trông đợi nào thì khẳng định là nói dối. Trong lòng mình, Chu Đại Trù đang rất kì vọng Lăng Thanh Trúc sẽ thay mình đòi lại công đạo cho Lăng Tiểu Ngư. Bản thân thua oan, bị người đánh lén, Chu Đại Trù hắn có thể cho qua, nhưng còn cái tát mà Lăng Tiểu Ngư chịu, hắn khó lòng vứt bỏ được.

Nội tâm canh cánh khôn nguôi, Chu Đại Trù ngước nhìn sư phụ, mỏi mắt mong chờ...

Và kết quả...

Trái ngược Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc đã không để cho Chu Đại Trù phải thất vọng. Nàng hung hăng nói ra: "Ngoại nhân đến Thiên Kiếm Môn ta lại dám ra tay đánh đệ tử của ta... Đúng là ngông cuồng!".

"Tiểu Ngư Nhi, Chu Đại Trù, các ngươi theo ta đi đánh người!".

...

Đã quyết liền hành, Lăng Thanh Trúc thực sự chẳng hề nói chơi, lập tức mang theo hai đồ đệ rời khỏi đỉnh Trúc Kiếm, một đường bay thẳng sang Kim Kiếm Phong.

Qua lời kể của Chu Đại Trù, nàng đã nắm được thông tin, rằng lam y thiếu nữ kia là khách của chi mạch này.

Vài phút trước đó, tại một căn phòng rộng rãi ở Kim Kiếm Phong...

Bên trong phòng có hai người đang ngồi nói chuyện. Là hai nữ nhân, một lớn một nhỏ. Lớn thì bề ngoài tuổi độ bốn mươi, mặc hồng y, theo lối thiếu phụ, dung mạo ưa nhìn. Còn nhỏ... Nàng cũng chả ai xa lạ, đích xác là kẻ đã giở trò bỉ ổi, đánh lén Chu Đại Trù ở Đa Bảo Hội: lam y thiếu nữ.

Gương mặt ngập vẻ suy tư, sau một hồi nghĩ ngợi, hồng y thiếu phụ hướng lam y thiếu nữ hỏi: "Lục Đan, những gì con vừa nói, toàn bộ đều là sự thật sao?".

"Sư thúc, Lục Đan sao dám gạt người".

"Ta biết. Chỉ là việc này... Tuổi tác chỉ xấp xỉ con mà đạo thuật đã cao như vậy, tư chất kẻ kia...".

"Thượng thiên lẽ nào vẫn muốn để Thiên Kiếm Môn tiếp tục thống lĩnh tu sĩ thiên hạ sao?".

Trước câu hỏi vô định của sư thúc mình, lam y thiếu nữ, cũng chính là Lục Đan không khỏi có chút chạnh lòng. Nàng biết, niềm tin của sư thúc dành cho mình đã giảm đi khá nhiều. Bất kể trong trận đấu ban nãy Lục Đan nàng có là người "chiến thắng" đi nữa.

"Thiên Kiếm Môn", ba chữ này quả thực quá có sức nặng đối với tu sĩ thiên hạ...

"Đệ nhất tân tinh của Tam Tiên Đảo lại không thể so bì với môn nhân Thiên Kiếm ư?".

Lục Đan cúi đầu thầm hỏi, hỏi xong thì cắn nhẹ bờ môi, cõi lòng cay đắng. Nàng cảm thấy vị trí của mình dường như đang lung lay sắp đổ...

Nhưng... Lục Đan nàng thật không cam tâm.

Từ nhỏ đến lớn, ở Tam Tiên Đảo, từ đồng môn cho tới trưởng bối, ai nấy đều nói nàng là bậc kỳ tài, là đệ nhất. Lẽ nào sau này, bọn họ sẽ đem chúng - những lời từng nói kia - sửa đổi hết?

"Không. Lục Đan ta không chấp nhận. Ta... nhất định sẽ chứng minh cho mọi người thấy, rằng chỉ có ta mới xứng với hai chữ đệ nhất!".

Hạ xuống quyết tâm, Lục Đan hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn sư thúc mình, toan mở miệng thì bất ngờ, một luồng thần thức quét qua.

Rất mạnh!

...

"Kỳ lạ. Ở đây là địa bàn của Thiên Kiếm Môn, kẻ nào lại to gan như vậy, dám triển khai đại lượng thần thức quét khắp sơn môn...".

Đối với sự tình đang diễn ra, hồng y thiếu phụ cảm thấy rất là nghi hoặc. Nàng khó lòng tưởng tượng được ngay tại địa phận Thiên Kiếm Môn lại có kẻ ngang nhiên làm càn.

Thiên hạ hôm nay ai chả biết Thiên Kiếm là chốn ngoạ hổ tàng long, anh tài đông đúc. Trêu vào Thiên Kiếm, đối phương lẽ nào đã chán sống?

"Lục Đan, con ở đây, để ta ra ngoài xem thử".

Nói đoạn, hồng y thiếu phụ xoay người hướng cửa phòng bước ra. Chỉ là... Nàng còn chưa kịp đưa tay mở cửa thì một giọng hung dữ đã truyền tới:

"Xú nha đầu! Cút ra đây cho ta!".

Tiếp đấy, từ không trung, một đạo kiếm quang liền bổ xuống.

"Lục Đan cẩn thận!".

"Ầm... ầm...!".

...

Sau khi né đi đạo kiếm quang uy lực nọ, hồng y thiếu phụ dắt theo Lục Đan, cau mày nhìn kẻ đã xuất thủ:

"Đạo hữu là ai? Tại sao lại vô cớ ra tay với chúng ta?".

"Vô cớ đánh người?".

Lăng Thanh Trúc cười khinh: "Những lời này, lẽ ra ngươi nên dành cho xú nha đầu kia mới đúng".

Lục Đan?

Hồng y thiếu phụ xoay đầu nhìn lại, quả thấy thần sắc Lục Đan đã trở nên khác lạ.

"Lục Đan, đây là chuyện gì?".

"Sư thúc..." - Lục Đan hơi thiếu tự nhiên, thấp giọng đáp - "Hai kẻ đứng bên cạnh nàng chính là người lúc nãy con đã kể".

Thì ra là vậy.

Vốn là người thông tuệ, hồng y thiếu phụ vừa nghe liền hiểu được ngay. Nàng hướng Lăng Thanh Trúc, dò hỏi: "Đạo hữu, chẳng hay đạo hữu đây là?".

"Phong chủ Trúc Kiếm Phong: Lăng Thanh Trúc".

Chưa biết còn tốt, nay vừa nghe Lăng Thanh Trúc báo danh xong, tâm tình hồng y thiếu phụ liền trở nên trầm trọng.

Trước giờ, tuy Tam Tiên Đảo và Thiên Kiếm Môn rất ít qua lại, bản thân nàng cũng hiếm khi tiến vào đất liền, thế nhưng thông tin các đại nhân vật của giới tu tiên luyện đạo nàng đây tối thiểu vẫn nắm được tám, chín phần. Trong số đó, năm vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn chính là những người mà nàng lưu tâm nhất.

Trước đây, mặt mũi Lăng Thanh Trúc nàng đúng thật còn chưa biết, tuy nhiên uy danh thì đã sớm nghe nhiều. Đối phương là một kẻ tính tình hết sức cổ quái, chẳng thể dùng lẽ thường để suy đoán...

"Có vẻ không hay rồi...".

...

Hồng y thiếu phụ lo ngại, đó là sự thật. Có điều, khẩn trương nhất thì vẫn là người đứng kế bên nàng: Lục Đan.

Ban nãy, qua lời của Tô Đông Vũ, Lục Đan nàng mặc dù đã biết rõ hai kẻ bị mình đánh là đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong nhưng trong lòng cũng không có bao nhiêu lo ngại. Bởi lẽ sau lưng nàng còn sư thúc, các nàng chính là khách quý của Cơ Thành Tử - chưởng môn phái Thiên Kiếm. Cần biết, chuyến này đến đây, mục đích của các nàng là để củng cố, phát triển mối quan hệ giữa hai đại tông môn. Thành ý các nàng mang tới không phải là ít.

Lẽ nào Thiên Kiếm Môn sẽ vì hai tên đệ tử chân truyền mà hỏi tội khách quý nàng đây? Như thế khác nào muốn tạo ra hiềm khích với Tam Tiên Đảo?

Đại cục làm trọng, nể mặt cho qua, đấy mới là quyết định sáng suốt. Giống như những gì mà Tô Đông Vũ đã làm trước đó.

Lục Đan, nàng đã đinh ninh như vậy, rằng mọi việc đã êm xuôi, sẽ chẳng ai chạy đến hỏi tội nàng. Cũng vì lẽ ấy mà ban nãy, thời điểm hướng sư thúc kể lại sự tình, nàng đã không hề đề cập đến ba chữ Trúc Kiếm Phong.

Nhưng... Lục Đan nàng sai rồi. Điều nàng cho rằng không thể đã biến thành có thể. Trúc Kiếm Phong thực đã qua hỏi tội. Người tới lại còn là đương nhiệm phong chủ...

Phong chủ, chân nhân cảnh, đấy đâu phải hạng nhân vật mà Lục Đan nàng có khả năng ứng phó. Chỉ e ngay cả một cái búng tay của đối phương cũng đủ lấy mạng nàng rồi.

"Sư thúc...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đại Tỷ Đây Sẽ Chiều Ngươi Tới Bến

"Xú nha đầu!".

Lục Đan vừa mới mở miệng bên kia thì ở bên này, tiếng của Lăng Thanh Trúc đã vang lên.

Thần tình bất thiện như cũ, Lăng Thanh Trúc mau chóng tiếp lời: "Đệ tử yêu, đệ tử quý của ta mà ngươi cũng dám đánh, gan ngươi đúng là to thật!".

Hai tay đưa lên, nàng đặt hẳn trên đầu của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, rất "chân tâm" mà rằng: "Đồ nhi của ta, thường ngày ta hết lòng dạy dỗ, có cái gì tốt đều nhường hết cho chúng. Bọn chúng có gây ra lỗi lầm ta cũng chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo, suốt mười năm chưa một lần nặng lời mắng mỏ hay đòn roi đánh đập, vậy mà xú nha đầu ngươi...".

"Đệ tử ta chỉ sơ ý đụng phải, vô tình làm vỡ ngọc bội của ngươi, cái chuyện có đáng gì mà xú nha đầu ngươi lại động thủ đánh người?!".

"Hừ! Một đứa chưa đủ ngươi lại đánh luôn hai đứa! Quang minh chính đại thì cũng thôi, đằng này... Giở trò bỉ ổi, ra tay đánh lén, cái này là hành vi của danh môn chính phái sao?!".

Trước những lời chất vấn cùng bộ dáng hung hăng của Lăng Thanh Trúc, Lục Đan khiếp càng thêm khiếp, chỉ biết đứng nép đằng sau sư thúc mình, một câu cũng không dám đáp lại.

Trong khi đó, kẻ bên cạnh nàng...

Hồng y thiếu phụ thoáng cân nhắc, lựa lời nói đỡ: "Lăng phong chủ xin hãy bớt giận. Thật ra việc này...".

Tỏ ra bất đắc dĩ, nàng tiếp tục phân trần: "Lăng phong chủ có điều không biết, miếng ngọc bội mà đệ tử của đạo hữu đã vô tình giẫm vỡ kia, nó là một món đồ rất quan trọng đối với sư điệt của ta. Miếng ngọc đó chính là vật duy nhất mà phụ mẫu của sư điệt ta để lại trước khi lâm chung, bởi vậy cho nên...".

"Lăng phong chủ, đứa sư điệt này từ nhỏ đã bái nhập Tam Tiên Đảo, được gia huynh Ân Diệt thu làm đệ tử chân truyền, hết mực yêu quý, vì vậy khó tránh tính tình có chút kiêu ngạo... Ra tay với đệ tử của đạo hữu, việc này đúng là lỗi của sư điệt ta. Chúng ta nhất định sẽ bồi thường thoả đáng, khẩn mong đạo hữu nể mối giao tình giữa Thiên Kiếm Môn và Tam Tiên Đảo mà bỏ qua một lần".

Dựa vào những lời mới nói thì phải công nhận một điều: hồng y thiếu phụ đã rất khôn ngoan. Chỉ với mấy câu ngắn gọn, nàng đã thông tri cho Lăng Thanh Trúc được ba tin tức: thứ nhất là tầm quan trọng của miếng ngọc bội đã bị Lăng Tiểu Ngư vô tình giẫm vỡ - lý do của việc Lục Đan ra tay đánh người; thứ hai là mối giao tình giữa Thiên Kiếm Môn và Tam Tiên Đảo, hay chính xác hơn là cân lượng của Tam Tiên Đảo; thứ ba là thân phận của Lục Đan và chính bản thân mình - những người có khả năng dẫn động toàn thể lực lượng của Tam Tiên Đảo.

Ân Diệt - đảo chủ của Tam Tiên Đảo, trong giới tu tiên luyện đạo có ai lại không biết?

Một người là thân muội muội, còn một người lại là chân truyền đệ tử được yêu quý, bấy nhiêu chắc chắn đã đủ khiến cho Lăng Thanh Trúc phải cân nhắc, e dè. Hồng y thiếu phụ, nàng cho là như vậy.

Tiếc rằng...

Giống như sư điệt Lục Đan của mình, nàng lại sai rồi.

Lăng Thanh Trúc há đâu là kẻ mà nàng có khả năng lường trước được? Nếu thật dễ suy đoán thì thiên hạ đã chẳng phong cho Lăng Thanh Trúc hai chữ "quái nhân".

Vẻ giận dữ vẫn bao trùm khuôn mặt, Lăng Thanh Trúc nói: "Ồ, hoá ra là đệ tử chân truyền của Ân Diệt, thảo nào mà mắt lại đặt cao quá trán như vậy...".

"Hừ! Mới tí tuổi đầu đã biết ủy thế hiếp người, chẳng xem ai ra gì. Ân Diệt nếu không biết dạy ngươi thì để hôm nay ta đây thay hắn dạy ngươi!".

Thanh âm còn chưa kịp lắng thì Lăng Thanh Trúc đã liền triển khai hành động. Nàng đem hai tên đồ đệ của mình là Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đẩy dạt về một góc, kế đấy liền ném ra mấy tấm linh phù đem chúng bao bọc lại.

Chả cần nghĩ, câu trả lời của Lăng Thanh Trúc đã quá rõ: Nàng quyết thay đồ nhi đòi công đạo tới cùng!

Ân Diệt thì sao? Tam Tiên Đảo lại thế nào?

Dám đánh đệ tử của Lăng Thanh Trúc nàng thì dù đích thân Ân Diệt có tới cũng đừng hòng ngăn cản!

Hắc kiếm sớm hiện ra nơi tay, với quyết tâm vì đồ nhi đòi nợ, Lăng Thanh Trúc lao vút về phía trước, nhắm thẳng vị trí của hồng y thiếu phụ và Lục Đan đánh tới.

Biết giảng hoà đã thất bại, hồng y thiếu phụ vội bảo sư điệt mình thoái lui trong khi bản thân thì khẩn trương gọi ra một cây trường tiên để nghênh đỡ hắc kiếm.

Chính tại thời khắc tiên - kiếm chạm vào nhau ấy, một chuyện bất ngờ đã xảy ra: thân ảnh của Lăng Thanh Trúc, nó bỗng nhoè đi.

Không hay!

Chừng như đã phát hiện ra điều gì, hồng y thiếu phụ vội vàng đề thăng linh lực đem hắc kiếm đánh bật, tiếp đến thì liền xoay người chuyển hướng bay về phía sau.

Đáng tiếc, nàng vẫn chậm.

Không rõ bằng cách nào mà Lăng Thanh Trúc bỗng bất thình lình xuất hiện ngay trước mặt Lục Đan. Trước ánh mắt kinh hoảng của thiếu nữ, nàng chẳng nói chẳng rằng giơ tay tát mạnh.

"Chát!".

Sau cái tát đầu tiên, cái tát thứ hai đã ngay tức thì được Lăng Thanh Trúc đánh ra.

"Chát!".

"Dừng tay!".

...

"Lục Đan!".

"Sư thúc...".

Giây phút choáng váng qua đi, với khoé môi còn vương vết máu, Lục Đan nhìn người vừa bay tới, hoảng hốt gọi.

Chứng kiến bộ dạng ấy của Lục Đan, hồng y thiếu phụ khó còn có thể bình tĩnh được nữa. Nàng quay nhìn Lăng Thanh Trúc nơi đối diện, tức giận nói ra:

"Lăng Thanh Trúc, ngươi thật quá đáng!".

"Ta quá đáng?"

Lăng Thanh Trúc chẳng cho là đúng: "Kẻ quá đáng là xú nha đầu kia, đâu phải ta".

"Hừ... Trẻ nhỏ vô tri, va quệt một chút cũng đâu có gì nghiêm trọng. Chúng ta lại còn đã hướng ngươi xin lỗi, ấy vậy mà ngươi...".

Hồng y thiếu phụ nói tiếp: "Ngươi thân là trưởng bối, đường đường phong chủ lại đi ra tay với một hậu bối vấn đỉnh sơ kỳ, lẽ nào không thấy hổ thẹn?!".

"Tại sao ta phải thấy hổ thẹn?".

Lăng Thanh Trúc cố tình bày ra bộ dáng nghi hoặc: "Xú nha đầu của ngươi thân là đệ tử chân truyền của Ân Diệt - đảo chủ Tam Tiên Đảo, đã không vì Tam Tiên Đảo mà làm rạng danh thì chớ, lại còn tùy tiện ra tay đánh người...".

"Ngọc bội phụ mẫu để lại thì thế nào? Bộ vỡ rồi sẽ vô pháp hàn gắn chắc? Bản thân ngươi chẳng phải là một vị chân nhân đó ư? Lẽ nào ngay đến một miếng ngọc chất liệu tầm thường cũng nối không được? Người Tam Tiên Đảo các ngươi vô dụng tới thế cơ à?".

"Hừ! Chuyện vốn chẳng đáng gì, xú nha đầu kia một câu không nói đã ra tay đánh người... Xin lỗi? Các ngươi xin lỗi là xong sao? Trước khi bị xú nha đầu kia đánh đệ tử của ta cũng đã rất thành tâm xin lỗi a!".

"Chưa hết. Xú nha đầu kia đánh xong một người lại đánh thêm một người. Bản lãnh không đủ liền giở trò đánh lén, Tam Tiên Đảo các ngươi đẹp mặt quá nhỉ?!".

"Kẻ nên hổ thẹn không phải Lăng Thanh Trúc ta mà là Tam Tiên Đảo các ngươi!".

Lăng Thanh Trúc càng nói thì bên này đầu Lục Đan càng cúi thấp. Đơn giản là bởi những lời kia, tất cả đều đúng. Miếng ngọc bội của Lục Đan nàng, nó vốn chả phải được làm từ chất liệu gì quý hiếm, bất quá thanh ngọc phổ thông chốn thế tục mà thôi. Với thuật pháp màu nhiệm của tiên gia, muốn đem hoàn nguyên thật hết sức đơn giản. Còn chuyện giở trò đánh lén... đúng sai đã rõ như ban ngày rồi...

Không giống Lục Đan biết sai mà sợ, bên cạnh nàng, tâm tình của hồng y thiếu phụ lại đang tiến triển theo chiều hướng trái ngược. Thay vì e sợ thì nàng càng lúc càng nghẹn khuất, tức giận.

Vốn là thân muội muội của Ân Diệt - đảo chủ Tam Tiên Đảo, từ nhỏ tới lớn nàng nào đã nếm qua sự thể như vầy, bị người chỉ trích, thoá mạ.

Mặt mũi của nàng, của Tam Tiên Đảo, đối phương căn bản một chút cũng không cho!

Nắm tay siết chặt, hồng y thiếu phụ thầm cắn răng, hướng Lăng Thanh Trúc cất giọng âm trầm: "Vẫn nghe thiên hạ đồn phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc tính tình cổ quái, thích bao che khuyết điểm, không giảng lý lẽ. Hôm nay nhìn thấy quả nhiên chẳng giả".

Không giảng lý lẽ?

Lăng Thanh Trúc tức thì trợn mắt, trong bụng chửi ầm lên. Từ nãy giờ nàng đã nói tới như vậy rồi mà cái ả kia vẫn cố tình chưa chịu hiểu. Tốn hết bao nhiêu là nước bọt cuối cùng lại phí công vô ích...

"Khốn kiếp thật. Cãi không được liền vờ như kẻ mắt mù tai điếc, xuyên tạc sự thật...".

"Hừm...".

Mũi thở mạnh, môi mím chặt, Lăng Thanh Trúc xắn lên tay áo lên, trực tiếp khiêu chiến: "Xú bà nương chưa già đã lẫn! Thích thì nhào vô đây, đại tỷ đây sẽ chiều ngươi tới bến!".

...

Im lặng.

Lăng Tiểu Ngư im lặng. Chu Đại Trù im lặng. Lục Đan im lặng. Hồng y thiếu phụ, nàng cũng câm nín nốt.

Không một ai, không một người nào có thể tưởng tượng ra được, rằng Lăng Thanh Trúc sẽ xổ ra một tràng như vậy. Những lời kia... thật là quá thô tục đi.

Đấy là lời nói của một chân nhân, một vị phong chủ uy danh hiển hách?

Rốt cuộc thì nàng là phong chủ, tiên gia hay một đại thẩm bán rau cá ngoài chợ?

Hai chữ "quái nhân" thiên hạ gán cho Lăng Thanh Trúc quả chẳng hề oan. Lời nói và hành vi của Lăng Thanh Trúc nàng, người thường căn bản là vô pháp suy lường nổi.

...

"Crắc... ắc...".

"Crắc... ắc...".

"Kinh ngạc" qua đi, lửa giận lập tức trào dâng trong lòng hồng y thiếu phụ. Từ trên người nàng, một cỗ hàn khí khủng bố nhanh chóng lan tràn, tựa hồ muốn đem không gian xung quanh đóng băng lại.

Trường tiên nơi tay nàng, nó cũng bắt đầu rạn nứt, để lộ ra một diện mạo hoàn toàn mới lạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chém Đoạn Xà Tiên

Trong số bốn đại tông môn đứng đầu chính đạo, so với Thiên Kiếm Môn, Lam Yên Tự và Cửu Hoa Cung thì Tam Tiên Đảo có phần đặc biệt. Thay vì chỉ dùng một hai loại vũ khí làm pháp bảo chính thức như các tông môn khác, tại Tam Tiên Đảo, hai chữ "chính thức" lại gần như không có giới hạn. Đạo pháp ở đây hết sức đa dạng, đến độ hỗn tạp. Vì lẽ đó, binh khí được sử dụng, nó cũng phong phú vô cùng.

Khi đấu với Chu Đại Trù, Lục Đan dung song hoàn; đánh với Lăng Thanh Trúc, sư thúc của nàng - hồng y thiếu phụ - lại sử dụng trường tiên, việc ấy là hết sức bình thường, chả có gì đáng nói. Hiện tại, thứ nên bận tâm hoạ chăng là phẩm cấp, uy năng của pháp bảo kia.

Cây trường tiên trên tay hồng y thiếu phụ, nó đã khác xa so với trước. Nếu như khi nãy, trường tiên có màu đen, bề mặt thô ráp sần sùi thì bây giờ, cái lớp vỏ xấu xí nọ đã được thay đi. Lúc này, đang hiện hữu đây là một chiếc lưỡi dài màu đỏ với hai hàng răng cưa sắc lẹm...

Nắm chặt trường tiên lưỡi đỏ có phần ghê rợn, hồng y thiếu phụ cấp tốc quán thâu linh lực, tùy thời xuất động.

Rõ ràng, nàng đang rất nghiêm túc, và cẩn trọng. Hoặc là nói, nàng quyết phải trả đũa tới cùng...

Không chỉ đơn giản vì Lục Đan - sư điệt của nàng - mà còn vì chính bản thân nàng nữa. Tất cả bởi những lời thô tục Lăng Thanh Trúc đã xổ ra ban nãy...

"Xú bà nương chưa già đã lẫn...", trong cả cuộc đời mình, suốt mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên có kẻ buông ra mấy lời đó với nàng. Đành rằng nàng đã sống khá lâu, tuổi tính bằng thế kỷ, nhưng là... Nhìn nàng đi, hình dáng này, dung mạo này, từ trên xuống dưới có chỗ nào đáng gọi là xấu xí, quê mùa bẩn thỉu?

"Được... Được lắm...".

Thanh âm lạnh lẽo, hồng y thiếu phụ nghiến răng nhìn Lăng Thanh Trúc nơi đối diện, nói mà như gằn: "Lăng Thanh Trúc, ta đã nghe thiên hạ đồn về ngươi rất nhiều. Hôm nay chạm mặt, vậy hãy để Ân Hồng ta đích thân lãnh giáo!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc hồng y thiếu phụ, tức Ân Hồng lao đi. Đích đến thì chính thị Lăng Thanh Trúc. Ân Hồng nàng muốn dạy cho đối phương một bài học!

Tất nhiên, đấy là Ân Hồng muốn, ý định của cá nhân nàng. Phần Lăng Thanh Trúc, nàng cũng muốn, nhưng là theo chiều hướng ngược lại cơ.

Ai dạy bảo ai, đánh rồi khắc biết!

"Hừ!".

Theo sau tiếng hừ khẽ, giống như Ân Hồng, Lăng Thanh Trúc cũng lao mình về phía trước. Thanh kiếm màu đen trong tay nàng, loáng cái đã dài thêm phân nửa; thanh quang phát ra, so với ban nãy còn mạnh hơn bội phần.

"Keng!".

"Keng!".

...

"Keng!".

Lấy tốc độ mắt thường vô pháp theo kịp, hắc kiếm và trường tiên chạm trán nhau liên tục. Chưa tới một nhịp thở, số lần va chạm đã vượt ngoài con số ba mươi.

Đến đây, không thể không nói: Trường tiên của Ân Hồng quả quỷ dị vô cùng. Nhìn thì mềm mại nhưng thời điểm cùng hắc kiếm của Lăng Thanh Trúc chạm trán, nó lại bỗng trở nên cứng rắn lạ thường. Nhưng, khi sự đối kháng vừa trôi qua, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, trường tiên bất chợt thay đổi, chuyển từ cứng sang mềm, đem hắc kiếm quấn lấy...

Cách tấn công nọ thực rất khó chịu. Nó khiến cho Lăng Thanh Trúc muốn công không được, muốn thủ cũng không xong. Nếu chẳng nhờ nàng có trình độ kiếm thuật cao thâm thì e đã sớm bị Ân Hồng đoạt mất binh khí rồi.

"Cái ả Ân Hồng này nhìn vậy mà cũng khó chơi thật...".

Dạ thầm suy tính, trải qua một hồi giằng co trong thế bất lợi, Lăng Thanh Trúc đột nhiên thoái lui, thôi không cùng Ân Hồng cận chiến nữa.

Thấy vậy, bên kia Ân Hồng mới nhếch môi đắc ý, giọng khinh thường: "Lăng Thanh Trúc, bản lĩnh của ngươi chỉ tới đó thôi sao?".

"Hừ... Hoá ra người của Thiên Kiếm Môn các ngươi chỉ giỏi mạnh miệng, bất quá hư danh!".

"Xú bà nương, nói ngu cái gì đó".

Chẳng thèm để tâm xem những lời mình nói có quá xúc phạm người khác hay không, Lăng Thanh Trúc vẫn rất thản nhiên mà rằng: "Bộ ngươi không có mắt nhìn à? Thanh kiếm ta đang cầm đây, nó thậm chí còn chưa được tính pháp bảo chân chính. Ta đây chỉ mới khởi động cho dãn gân dãn cốt, còn chưa có thực sự ra tay, ngươi đắc ý cái gì?".

"Vậy sao?".

Giận quá hoá cười, Ân Hồng càng thêm quyết tâm. Với mục đích phải dạy cho Lăng Thanh Trúc một bài học thích đáng vì dám xem thường Tam Tiên Đảo, dám lăng mạ mình, một lần nữa, nàng niệm pháp quyết, quán thâu linh lực.

Có được sự bổ sung pháp lực từ chủ nhân, cây trường tiên trong tay Ân Hồng vốn đã quỷ dị nay càng trở nên khó lường. Linh quang phát ra, nó càng thêm khiếp đảm ghê người...

Những điều ấy, Lăng Thanh Trúc đương nhiên thấy rõ. Thế nhưng... Trông bộ dạng của nàng thì lại chả có vẻ gì là lo lắng, e ngại.

Thần tình nghiêm túc, nàng đem hắc kiếm búng thẳng lên cao; tiếp đấy, nàng hợp ngón trỏ và ngón giữa lại với nhau, tay trái chỉ trời, tay phải chỉ đất, hô khẽ:

"Trọng!".

...

"Đại Trù sư huynh, là Cự Kiếm Thuật." Ở nơi gần đó, được bảo hộ bởi linh phù kết giới, Lăng Tiểu Ngư thốt ra.

Bên cạnh, Chu Đại Trù cũng gật gù nói tiếp: "Còn kết hợp thêm cả Trọng kiếm quyết nữa".

Hơn bất cứ ai có mặt tại đây, Chu Đại Trù nhận thức rất rõ về đạo thuật mà Lăng Thanh Trúc đang sử dụng. Đơn giản là bởi loại đạo thuật kia, Chu Đại Trù hắn cũng biết.

Ở Trúc Kiếm Phong, đạo pháp trụ cột thì nghiễm nhiên là Trường Sinh Tiên Thuật. Nó là nền tảng, cái căn bản nhất để người tu luyện có thể phát huy ra uy lực của các loại thuật pháp, thần thông. Trong số đó, tương thích và lợi hại nhất phải kể đến ba loại: Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Thiên Diệp Thủ và Bát Tự Kiếm Quyết. Đạo thuật mà Lăng Thanh Trúc đang sử dụng chính là Trọng kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết.

Nhìn thanh cự kiếm sừng sững giữa hư không, Chu Đại Trù không khỏi cảm thán: "Chậc, lão nhân gia thật là lợi hại. Cả Cự Kiếm Thuật lẫn Trọng kiếm quyết đều đã tu luyện tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh rồi".

...

Trong khi phía sau, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đang vừa theo dõi vừa bàn tán, đưa ra các nhận định thì đằng trước, thân ảnh Lăng Thanh Trúc đã sớm chuyển đi.

Đứng gần bên chuôi kiếm to lớn, nàng nhìn xuống Ân Hồng, nói: "Xú bà nương, đừng trách ta đây không báo trước. Đạo thuật của ta ngay đến huynh

trưởng Ân Diệt của ngươi còn phải kiêng kị ba phần, bản lĩnh cỡ ngươi thì đừng mong sánh được. Xú bà nương ngươi biết điều thì hãy cúi đầu nhận lỗi, bằng vẫn ngoan cố...".

"Câm miệng!".

Bên trên Lăng Thanh Trúc còn chưa nói hết thì phía dưới Ân Hồng đã động thủ. Dưới ý niệm của nàng, trường tiên loáng cái đã vươn xa bốn trượng, hung hăng đánh tới đối thủ.

"Trò trẻ con!".

Mắt loé hàn quang, Lăng Thanh Trúc lập tức nghiêng mình né tránh. Tránh xong thì liền đáp trả. Song thủ bắt quyết, nàng chỉ tay về phía Ân Hồng, hô: "Trảm!".

"Cứ tới đây!".

Đối với đòn đáp trả kia, Ân Hồng vẫn không có bao nhiêu e ngại. Nàng thao túng trường tiên, thông qua thuật pháp đem nó biến thành một con rắn cao lớn, kích cỡ so ra thậm chí còn nhỉnh hơn hắc sắc cự kiếm của Lăng Thanh Trúc một bậc.

Và như thế, với sự kiên quyết phân định thắng - thua của đôi bên, chẳng có một tí gì gọi là khoan nhượng, hắc sắc cự kiếm và hồng sắc cự xà lao thẳng vào nhau.

"Rẹt!".

"Ầm... ầm... ầm...!!".

Hai loại thanh âm, cái trước rất khẽ, cái sau thì vang dội cực kỳ. Hiệu quả mang lại, nó cũng y hệt như tính chất của chúng vậy. Nếu ngay tại thời khắc va chạm, một tiếng "Rẹt" đem hồng sắc cự xà cắt thành hai nửa đã khiến Ân Hồng biến sắc cả kinh thì những thanh âm "Ầm ầm" bạo liệt phía sau, chúng lại làm cảm xúc ấy nối dài thêm ra.

...

Khác xa thời điểm Chu Đại Trù giao đấu cùng Lục Đan ở Đa Bảo Hội, nhát kiếm Lăng Thanh Trúc vừa chém xuống đây, nó không chỉ mang theo áp lực trầm trọng mà còn kèm lẫn cả sự sắc bén nữa. Rõ ràng, ngoại trừ Cự Kiếm Thuật và Trọng kiếm quyết, được Lăng Thanh Trúc sử dụng còn có thêm một loại khác.

"Cát kiếm quyết. Chắc chắn là Cát kiếm quyết!".

Quay qua nhìn Chu Đại Trù - người vừa bật thốt, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Sư huynh, thật sự là Cát kiếm quyết sao?".

"Ừm".

Chu Đại Trù gật đầu: "Kiếm khí sắc bén nhường ấy, chỉ vừa va chạm đã đem pháp bảo đối thủ cắt đôi, tuyệt đối chỉ có thể là Cát kiếm quyết. Không sai được".

"Nói vậy, trong nhát kiếm vừa rồi, sư phụ đã không chỉ dùng hai mà tận những ba loại đạo thuật... Sư phụ thật tài giỏi".

"Cái đó thì tất nhiên. Nếu lão nhân gia mà kém cỏi thì sao có thể làm sư phụ chúng ta được".

...

Mỗi kẻ một câu, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cứ thế mà bày tỏ sự tán dương, cảm thán đối với bản lĩnh của sư phụ mình.

Trong khi ấy, kẻ đã bị sư phụ bọn họ hủy đi pháp bảo là Ân Hồng...

Nàng đứng đấy, không ở không trung mà ngay dưới mặt đất. Tình trạng thì trông có đôi chút chật vật. Khắp người dính bụi, miệng vương vết máu, thậm chí khí huyết bên trong cơ thể, nó hiện vẫn còn đang phập phồng bất ổn...

"Ta... bại rồi sao?".

Sau một hồi lâu đứng im bất động, Ân Hồng cuối cùng cũng lên tiếng. Nàng cúi nhìn đôi tay trống không, khó lòng tin nổi, rằng... mình đã thua.

Kết quả này...

"Ta... không... cam... tâm".

Ánh mắt phiêu hốt bất định loáng cái đã trở nên hung ác hữu thần, trong bộ dạng dữ dằn, Ân Hồng cắn nhẹ đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết. Song thủ bắt ấn, miệng niệm những câu từ tối nghĩa, tới chữ cuối cùng nàng mới hô lớn: "Hiện!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hoà Giải

...

"Khè khè...".

"Khè khè...".

Thứ vừa mới được Ân Hồng gọi ra, như cũ vẫn là một con rắn lớn. Nhưng thay vì chỉ màu đỏ nhạt như trước thì con rắn này lại có màu đỏ đậm, giống hệt như máu.

Liếc xem đại xà đang nhe nanh bên dưới, Lăng Thanh Trúc cau mày, lẩm bẩm: "Là bí thuật à?".

Với lịch duyệt của bản thân, Lăng Thanh Trúc nàng gần như có thể khẳng định đấy là một loại đạo thuật rất đặc biệt. Con rắn kia, nó tuy không do pháp bảo hiển hoá nhưng so với pháp bảo, uy lực tuyệt chẳng kém hơn. Ít nhất, lực lượng cuồn cuộn trên người nó, tính ra đã mạnh hơn cây xà tiên bị hủy đi ban nãy khá nhiều.

"Đây chắc là toàn bộ vốn luyến của xú bà nương... Hừm, coi bộ là quyết ăn thua đủ với ta...".

"Tốt thôi. Nhục nhã là do ngươi tự chuốc, đừng trách ta".

Trong lòng đã có quyết định, Lăng Thanh Trúc thôi không chần chừ thêm nữa, lập tức triển khai đạo thuật. Động tác mau lẹ, hai tay họp rồi lại li, nàng đánh lên hắc sắc cự kiếm một đạo pháp quyết. Tức thì, đại kiếm hoá thành tiểu kiếm, bay về phía nàng.

Tay phải cầm kiếm, tay trái vuốt dọc thân kiếm, theo một chữ "Loạn" thốt ra khỏi miệng, hai mắt Lăng Thanh Trúc cũng liền ngưng lại, sau đấy thì... Một biến thành mười, trong các tư thế khác nhau, những thân ảnh mà chẳng thể biết đâu là thật đâu là giả của nàng bỗng đồng thời vung kiếm đánh loạn.

Chém ngang, bổ dọc, từ trái qua, từ phải lại, từ trên xuống, từ dưới lên, đủ hình đủ loại, chỉ trong một cái nháy mắt đã có hơn một ngàn đường kiếm được tung ra.

Uy lực ư?

Miễn bàn. Cực kỳ kinh khủng!

Ngàn đạo kiếm khí gào thét hư không như muốn xé tan mọi thứ, hủy đi tất cả. Đấy đã chẳng phải cái uy của người nữa. Đấy là lực lượng của kẻ đã đứng trên đỉnh thế giới.

Lăng Thanh Trúc, nàng vậy mà đã tiến vào cảnh giới chí cực của tu sĩ...

"Chân nhân hậu kỳ!".

Cặp mắt mở to, Ân Hồng kinh hãi thầm hô lên. Có nghĩ thế nào nàng cũng không sao tưởng tượng ra nổi. Lăng Thanh Trúc, đối phương vậy mà lại là một vị chân nhân hậu kỳ...

Trong lịch sử tu tiên giới, tự cổ chí kim, người có thể dẫn động ba lần thiên kiếp, thành công qua hết, tính ra nào được bao nhiêu? Rất là ít ỏi.

Không giống chân nhân sơ kỳ và trung kỳ, cảnh giới hậu kỳ là một cái gì đó rất xa vời, cực khó lĩnh hội. Thậm chí kể có là hạng tư chất trác tuyệt cực phẩm linh căn đi nữa, xác suất đột phá thành công cũng vô cùng thấp.

Chính vì lẽ đó mà trước nay, hễ phàm kẻ tu tiên luyện đạo, muôn người như một, ai nấy đều tôn kính chân nhân cấp bậc hậu kỳ, gọi họ là đại tu sĩ, những bậc đại năng. Trước mặt họ, dẫu chính hay tà, có ai lại không kiêng kỵ?

Ân Hồng nàng ư? Nàng bất quá cũng chỉ là một tên chân nhân trung kỳ mà thôi. So với cấp bậc hậu kỳ, đạo pháp của nàng hãy còn lâu mới đủ. Đối kháng, đấy căn bản là một việc làm rất chi ngu xuẩn.

Tiếc thay, chính nàng đã vô tri lựa chọn điều đó. Và bây giờ, nàng phải hối hận. Nhưng... ích gì đây? Nó quá muộn rồi.

Hàng ngàn đạo kiếm khí tựa cuồng phong bạo vũ kia đã đánh tới. Hồng sắc cự xà do nàng dùng bí thuật tạo ra chẳng cách nào có thể trụ vững được nữa. Nó đang bị kiếm khí cắt ngang xẻ dọc. Y như một tờ giấy.

Rất chóng vánh, chỉ khoảng vài giây thì cự xà liền tan biến. Trong dư âm thảm thiết kéo dài, kiếm khí chưa tán tiếp tục đánh về phía trước, tại vị trí của Ân Hồng.

Đứng trước nguy cơ sinh tử, Ân Hồng vội lấy lại năng lực phản ứng, khẩn trương tung ra một tấm thuẫn màu vàng kim hòng ngăn chặn.

"Rẹt! Rẹt! Rẹt...".

"Rẹt! Rẹt! Rẹt!...".

Và, giống như trước, lần này kim thuẫn cũng bị kiếm khí cắt như tờ giấy, chém như rau cải...

Nguy!

Lớp phòng hộ tan vỡ, Ân Hồng hãi hùng hô lên, toan chạy nhưng lại nhận ra rằng chẳng biết phải chạy đâu cho khỏi. Kiếm khí quá nhiều, phạm vi quá rộng, tốc độ thì càng kinh khủng vô cùng... Muốn tránh, căn bản là việc bất khả thi. Nàng không làm nổi.

"Ta sẽ chết thế này sao?".

Trong sát na đối mặt cùng sinh tử, Ân Hồng bất giác tự hỏi. Một chút bất cam, một chút hối tiếc, một chút tự trách, rồi thì oán hận, luyến lưu,..., đủ loại tâm tình cùng trỗi lên. Có lẽ vì vậy, do tâm trí đã mất kiểm soát nên Ân Hồng chẳng còn làm ra được phản ứng nào nữa, chỉ biết đứng im nhìn kiếm khí chém về phía mình.

Đây... hẳn chính cái gọi là "tuyệt vọng".

"Keng! Keng! Keng!...".

"Keng! Keng! Keng!...".

"Keng! Keng!...".

Khi mà Ân Hồng đã vô phương né tránh, đứng im chịu trận, những tưởng chớp mắt thôi thì cơ thể nàng sẽ liền bị cắt thành trăm mảnh thì không, một bất ngờ đã xảy ra.

Từ đâu chả rõ, một thanh tiên kiếm bỗng nhiên xuất hiện, chắn ngay trước người Ân Hồng. Lấy tốc độ vượt ngoài năng lực chân nhân cảnh trung kỳ, nó cấp tốc xoay tròn, lần lượt đem những đạo kiếm khí cuồng loạn của Lăng Thanh Trúc ngăn chặn hết.

"Sư muội, không được hồ đồ!".

Theo sau giọng nói uy nghiêm, từ hướng hậu sơn Kim Kiếm Phong, một đạo kim quang nhanh chóng bay tới.

Gần như cùng lúc, ở Mặc Kiếm Phong, một đạo lam quang khác cũng cấp tốc hướng bên này tiến lại.

Một trước một sau, hai đạo lưu quang lần lượt dừng giữa không trung, trên bầu trời Kim Kiếm. Đích thị Cơ Thành Tử - chưởng môn Thiên Kiếm Môn - và Lý Ngọc Thường - phong chủ Mặc Kiếm Phong.

Phẩy tay đem tiên kiếm thu hồi, trong bộ trường y màu vàng nhạt, Cơ Thành Tử đưa mắt nhìn Lăng Thanh Trúc, cau mày hỏi: "Sư muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sư muội tại sao lại ra tay với khách nhân của ta?".

"Chuyện gì... Chẳng phải đã biết rồi còn hỏi...".

Trong dạ thầm bĩu môi nhưng ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn rất biết điều mà phối hợp với sư huynh của mình. Nàng bày ra bộ dáng của người chịu ủy khuất, đáp: "Bẩm chưởng môn sư huynh, sư muội nào dám vô cớ chạy đến Kim Kiếm Phong của huynh gây rối. Sở dĩ xuất thủ, hết thảy đều bởi cảm thấy quá bất bình, khó lòng nén nhịn".

Không cần Cơ Thành Tử phải hỏi thêm, Lăng Thanh Trúc tiếp tục giải bày: "Chưởng môn sư huynh, số là hai đứa đồ nhi của muội có tới Đa Bảo Hội dạo chơi, trong lúc vô ý va phải sư điệt của Ân Hồng. Chuyện vốn chả đáng gì, ấy vậy mà vị sư điệt kia của nàng lại ra tay với đồ nhi của muội, mặc dù nó đã thành tâm xin lỗi".

Nói tới đây, Lăng Thanh Trúc liếc xéo Tô Đông Vũ - người đã thông tri và vừa theo sau Cơ Thành Tử bay đến, khiến hắn phải cúi đầu lảng tránh. Xem ra đối với cái tên Tô Đông Vũ này, Lăng Thanh Trúc nàng đã bắt đầu lưu tâm rồi.

Nhận ra ánh mắt chứa đầy hàm ý nọ của sư muội mình, trong dạ Cơ Thành Tử không khỏi ngầm thở dài, thấy bất đắc dĩ. Đệ tử của hắn, nó quả đã xử lý không thoả rồi.

"Hừm...".

Hắng giọng một tiếng, Cơ Thành Tử hỏi tiếp: "Nói vậy, sư muội chạy tới Kim Kiếm Phong của ta là vì muốn thay đồ nhi đòi lại công đạo?".

"Vâng, chưởng môn sư huynh".

"Thậm chí bất chấp ra tay phá hủy Kim Kiếm Phong của ta?".

Đảo mắt ngó quanh đống đổ nát, Lăng Thanh Trúc hơi áy náy, cúi đầu nhận lỗi: "Sư huynh, là muội đây giận quá mất khôn, đã không kịp nghĩ nhiều".

"Haizzz...".

Cơ Thành Tử lắc đầu, thở dài: "Thanh Trúc, tính tình của muội... Thôi được rồi, phá thì cũng đã phá, giờ nói cũng chẳng được gì".

"Tạ chưởng môn sư huynh đã rộng lượng bỏ qua".

"Chậm đã".

Trước vẻ nghi hoặc của Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử bảo: "Phòng ốc bị hủy, ta có thể cho qua, tuy nhiên... Thanh Trúc, muội thân là một vị phong chủ, nửa đêm nửa hôm lại chạy đến Kim Kiếm Phong ta, động thủ với Ân Hồng đạo hữu - khách nhân của ta, thêm nữa còn mạnh tay như vậy...".

"Thanh Trúc, muội không cảm thấy là bản thân rất quá đáng sao?".

"Sư huynh, là lỗi của muội." - Lăng Thanh Trúc cũng chẳng nhiều lời, lập tức nhận sai.

Nàng quay sang nhìn Ân Hồng hiện còn chưa thể hoàn toàn trấn định, rất "thành tâm" cáo lỗi: "Ân Hồng đạo hữu, vừa rồi là Thanh Trúc đã không phải, nhất thời tức giận mà ra tay với đạo hữu, mong rằng đạo hữu đại nhân đại lượng, vui lòng bỏ quá cho".

Vốn còn khiếp hãi, nay thấy kẻ đã suýt tí nữa thì đem mình cắt thành trăm mảnh cúi đầu nhận sai, Ân Hồng gan đâu mà dám lên giọng, tỏ vẻ hơn người. Thái độ rất chi hữu lễ, nàng hồi âm, nét mặt hơi thiếu tự nhiên: "Phong chủ đã quá lời. Ngẫm lại thì bản thân ta cũng có phần không phải".

"Hừ, tất nhiên là xú bà nương ngươi không phải. Ta chưa đem ngươi dần cho một trận đã là may lắm rồi...".

Trong bụng, Lăng Thanh Trúc đã hung hăng mà nói như vậy, thế nhưng ngoài mặt, được nàng bày ra lại là một diện mạo trái ngược hoàn toàn. Miệng nở nụ cười thân thiện, nàng nói: "Ân Hồng đạo hữu quả là người rộng lượng. Thanh Trúc thật cảm thấy hổ thẹn".

"Lăng phong chủ quá lời".

"Không quá không quá...".

Ta một câu, ngươi một câu, trong lớp ngụy trang, dưới sự can thiệp của Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc và Ân Hồng cứ thế mà hoà giải với nhau. Thái độ đôi bên, từ hung dữ thù hằn, loáng cái đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, trở nên rất chi thân thiện dễ gần.

"Kỳ quái", đấy là cảm giác của những người đang chứng kiến. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù và cả Lục Đan một mình một bóng ở phía xa xa, tất thảy đều thấy lạ lẫm...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Quả Là Cao Nhân

"Cao nhân. Quả là cao nhân".

Dõi mắt hồi lâu, rốt cuộc Chu Đại Trù cũng cảm thán nói ra: "Tiểu Ngư à, ngươi nhìn thấy không? Sư phụ chúng ta quả đúng là cao nhân thâm bất khả trắc a".

"Đại Trù sư huynh, đệ... đệ không hiểu ý huynh lắm".

"Tiểu Ngư, ta hỏi đệ: Lúc nãy có phải sư phụ và người tên Ân Hồng kia đã đánh nhau chí chóe, đôi bên ai nấy đều rất hung hãn hay không?".

Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, đáp ngay: "Thật sự rất hung dữ".

"Bây giờ thì sao?".

Lần này, Lăng Tiểu Ngư chưa vội hồi âm. Hắn quay mặt nhìn tràng cảnh các vị trưởng bối đang nói chuyện bên kia, quan sát vài giây rồi mới trả lời: "Sư

phụ và Ân Hồng tiền bối đã hoà giải, hơn nữa còn tỏ ra rất thân thiện. Đặc biệt là sư phụ chúng ta".

"Thì đấy. Cái này gọi là cao nhân a".

Chu Đại Trù tấm tắc: "Người bình thường, rộng lượng lắm thì cũng chỉ có thể từ chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không. Nhưng sư phụ chúng ta, lão nhân gia quay một phát là từ chuyện lớn biến luôn thành không có chuyện gì. Chậc, ngươi nhìn xem, lão nhân gia cười cười nói nói trông vui vẻ chưa kìa... Cao nhân. Đúng là cao nhân mà...".

Suốt mười năm chung sống, hôm nay có lẽ là ngày Chu Đại Trù thành tâm kính ngưỡng sư phụ mình nhất. Trong mắt hắn, hình ảnh của nàng đã trở nên cao lớn dị thường.

Bất chấp đối phương là người có thân phận, bối cảnh, nàng vẫn bênh vực đồ đệ tới cùng. Thái độ giận dữ vì đồ nhi mà ra tay đánh người kia, Chu Đại Trù hắn thật xúc động lắm...

Ban nãy là vậy, Chu Đại Trù đã có lúc ngưng thở vì cảm xúc trào dâng. Bằng như bây giờ... Tuy rằng đã không còn mãnh liệt nữa, nhưng thay vì xúc động, sự kính ngưỡng mới là điều đáng phải đề cập.

Với khuôn mặt sùng bái, hắn tiếp tục chăm chú dõi theo thân ảnh sư phụ mình... mãi tận đến khi nàng dời gót hướng bên này tiến lại.

"Lão nhân gia".

"Sư phụ".

Chả buồn để tâm đến vẻ khác lạ của hai đồ nhi, Lăng Thanh Trúc phẩy tay đem linh phù thu hồi. Thu xong thì bảo: "Đi về".

...

Lát sau.

Đỉnh Trúc Kiếm, bên trong Tĩnh Hương Đường.

Lăng Thanh Trúc đi trước, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù tiến vào sau. Dừng ở giữa sảnh rộng, Lăng Thanh Trúc quay người lại. Thấy thế, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù cũng tạm thời ngưng bước.

"Hì hì..." - Với khuôn mặt tươi cười ái mộ, Chu Đại Trù lên tiếng - "Sư phụ lão nhân gia, lúc nãy lão nhân gia thật lợi hại, tùy tiện thi triển chút đạo thuật liền khiến cho người của Tam Tiên Đảo kinh hồn bạt vía. Con thật rất sùng bái người".

"Sùng bái? Bây giờ? Nói vậy tức là trước đây tiểu tử ngươi không có sùng bái ta?".

"Không có! Không có!".

Chu Đại Trù vội lắc đầu, đính chính: "Lão nhân gia minh xét. Đại Trù con lúc nào cũng rất kính ngưỡng lão nhân gia hết a. Trước đây kính, bây giờ càng kính, mỗi ngày một tăng, chất chồng như núi...".

"Ồ, nhiều tới vậy cơ à...".

Lăng Thanh Trúc khẽ nhếch môi, đoạn quay sang nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thì sao?".

Nghe hỏi, Lăng Tiểu Ngư thành thật nói ra cảm nhận của mình: "Sư phụ, xưa giờ con đều kính trọng người. Hôm nay thì càng thêm tôn kính".

"Bởi vì ta đã giúp ngươi đòi lại công đạo ư?".

"Hmm... Cũng không phải. Chỉ là con thấy sư phụ rất có nghĩa khí".

...

Cần hỏi đã hỏi, cần nghe đã nghe. Sau tất cả, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng đi vào chính đề, bắt đầu triển khai ý định.

Thần niệm thoáng động, nàng lấy từ giới chỉ ra một món đồ vật mà đối với Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, nó quen thuộc hơn bất cứ thứ gì khác ở Trúc Kiếm Phong này: hắc sắc trường kiếm.

Mười năm qua, mỗi lần bọn họ làm sai, chọc giận Lăng Thanh Trúc thì thanh kiếm kia sẽ liền xuất hiện. Đòn roi, bất kể nặng nhẹ đều là từ nó mà ra...

Dự cảm sắp có chuyện chẳng lành, Chu Đại Trù vội thoái lui, vừa lui vừa hỏi: "L-Lão nhân gia, tự nhiên người mang kiếm ra làm gì vậy?".

"Làm gì ư?".

Dáng vẻ điềm đạm, Lăng Thanh Trúc cầm hắc kiếm gõ gõ trên nền nhà, từ tốn nói ra: "Chu Đại Trù, cái thằng mập ngươi không phải rất thông minh? Cái chuyện này cũng đâu có gì mới lạ, ngươi sao còn hỏi nhỉ?".

Thôi xong!

Nếu vừa rồi Chu Đại Trù còn ngờ vực thì hiện tại, hắn đã mười mươi khẳng định. Sư phụ hắn, nàng đang chuẩn bị ra tay. Đối tượng là ai, khỏi cần nghĩ cũng biết.

"Khục khục... Lão nhân gia, đệ tử trong người còn đang mang thương tích, không tiện tiếp chuyện. Đệ tử xin phép cáo lui trước".

Thanh âm còn chưa kịp dứt thì Chu Đại Trù đã di chuyển ra được một đoạn, tới gần bên cửa lớn. Nhưng chính lúc hắn toan tháo chạy, bỗng từ phía sau, một thanh kiếm chợt xé gió lao tới, đem hắn đánh bật trở về.

"Hừ, thằng mập ngươi còn muốn chạy à".

"A a... khục khục...".

Dưới nền nhà, tại vị trí cách chân Lăng Thanh Trúc một đoạn khoảng tầm năm bước chân, Chu Đại Trù vịn vào Lăng Tiểu Ngư, cố gắng bày ra bộ dạng đáng thương, vừa ho vừa nói: "Lão nhân gia, đệ tử của người bị người ta ức hiếp... khục khục... Tại sao lão nhân gia người còn ra tay đánh đập nữa... Khục khục...".

"Tại sao tại sao? Hứ, thằng mập ngươi còn dám hỏi tại sao à?".

Tay thon nâng trường kiếm, Lăng Thanh Trúc chỉ chỉ tên đồ đệ của mình, bực bội tiếp lời: "Tiểu tử nhà ngươi đường đường là đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong, bản thân được thượng thiên ưu ái ban cho tư chất trác tuyệt thiên phẩm linh căn, lại còn được ta đây bỏ công giáo dưỡng mười năm ròng, vậy mà lần đầu cùng người khác giao đấu đã liền bị họ đánh cho lê lếch trở về. Ngươi đây chính là làm xấu mặt Trúc Kiếm Phong có biết không? Nhưng cái đó còn chưa phải quan trọng nhất, cốt yếu là ngươi đã làm xấu mặt ta đây này".

"Lão nhân gia, người nói vậy thật oan cho đồ nhi. Đồ nhi là bị người ta giở trò đánh lén mà".

"Thằng mập ngươi lại còn dám cãi à".

Mũi thở mạnh, Lăng Thanh Trúc nhấc chân tiến lên mấy bước. Vừa áp sát Chu Đại Trù liền cầm kiếm gõ xuống nền, bảo: "Nằm xuống".

"Khục khục... Lão nhân gia...".

"Ta bảo ngươi nằm xuống".

"Sư phụ..." - Ở kế bên, Lăng Tiểu Ngư trong lòng bất nhẫn, vội quỳ gối cầu xin - "Đại Trù sư huynh là vì đệ tử nên mới cùng người giao đấu. Tất cả đều là lỗi của đệ tử, xin người đừng trách sư huynh".

"Hừ... Tiểu Ngư Nhi, thế ngươi tưởng ta sẽ bỏ qua cho ngươi chắc?".

Hắc kiếm một lần nữa được khu động, Lăng Thanh Trúc chỉ qua một vị trí khác: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi cũng nằm xuống".

"Sư phụ...".

"Lão nhân gia...".

"Nằm xuống!".

...

Dưới cái uy của chân nhân cảnh, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù gan đâu dám trái, bất đắc dĩ phải y lời nằm dài trên nền nhà, ngay tại sảnh đường. Dù vậy, Chu Đại Trù vẫn chưa muốn buông xuôi, tiếp nhận trừng phạt. Hắn cố nói: "Sư phụ, thời điểm đánh nhau với người của Tam Tiên Đảo, lão nhân gia người chẳng phải nói con và Tiểu Ngư là đệ tử yêu, đệ tử quý của người, dẫu có làm sai chuyện gì cũng chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo, sẽ không nặng lời trách mắng hay đòn roi đánh đập sao...".

Những tưởng sau khi Chu Đại Trù đem mấy lời kia nhắc lại, Lăng Thanh Trúc sẽ ít nhiều bị tác động thì không, nàng vẫn hết sức điềm tĩnh ứng phó.

Đưa tay vân vê cằm, nàng ra vẻ suy tư nghĩ ngợi một hồi, rồi nghi hoặc hỏi lại: "Bộ ta có nói thế à? Sao ta lại chẳng nhớ gì vậy nhỉ?".

"Lão nhân gia, người thật sự có nói mà. Tiểu Ngư cũng nghe nữa".

"Đúng đấy sư phụ. Lúc đó đệ tử và Đại Trù sư huynh đã nghe rất rõ".

"Chậc...".

Trái hẳn kỳ vọng của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc vẫn cứ trơ trơ, chả có xíu xiu nào cho thấy là sẽ hồi tâm chuyển ý. Vẻ mặt vô tội, nàng phủi bỏ: "Tiểu Ngư Nhi, Chu Đại Trù, ta nghĩ chắc là hai đứa các ngươi nghe lầm rồi. Ta có bao giờ nói mấy lời đó đâu. Ta là người có thân phận, sao có thể bịa đặt như vậy được chứ".

"Ở Thiên Kiếm Môn này, môn nhân trên dưới ai chẳng biết phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc ta là người rất có tín nghĩa... Ừm, nếu ta mà thật có nói ta nhất định sẽ nhận. Nhưng mà... ta đâu có nói".

Sự thể vốn dĩ đã rõ như ban ngày, vậy mà qua đôi ba câu, Lăng Thanh Trúc đã biến nó thành "điều lầm tưởng". Trước bổn sự đổi trắng thay đen, tài năng diễn xuất quá đỗi cao siêu này, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù chỉ còn biết cúi đầu cam chịu, mặc người xử trí.

Bọn họ cãi không nổi a!

Cao nhân. Quả đúng là cao nhân...

...

Giữa lúc hai huynh đệ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù phải đón nhận đòn roi từ Lăng Thanh Trúc ở Trúc Kiếm Phong thì tại Kim Kiếm Phong, một cuộc giáo huấn khác cũng đang diễn ra. Trong cuộc gồm có hai người, một già một trẻ. Già thì chính là sư huynh của Lăng Thanh Trúc, chưởng môn phái Thiên Kiếm: Cơ Thành Tử; còn trẻ, không ai khác, đích thị đệ tử chân truyền thứ sáu của Cơ Thành Tử, người có thiên tư tuyệt đỉnh, hiện đứng đầu trong thế hệ trẻ của tông môn: Tô Đông Vũ.

So với Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, Tô Đông Vũ này nhập môn sớm hơn hai thập niên, năm nay tuổi được ba tám, tu vị chân nhân cảnh sơ kỳ. Rất lợi hại.

Cứ ngẫm một chút thì sẽ liền hiểu được. Ba mươi tám tuổi thành tựu chân nhân, tự cổ chí kim, trừ bỏ tổ sư khai tông lập phái là Lý Bất Tri ra thì tông môn làm gì còn có ai bì kịp? Thậm chí kể cả có là Lăng Thanh Trúc và Lý Ngọc Thường hôm nay cũng chỉ đành cam bái hạ phong.

Tương lai chưa biết, chứ bằng hiện tại, sau tổ sư gia Lý Bất Tri, thành tựu chân nhân sớm nhất không ai khác ngoài Tô Đông Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Phí

...

"Sư tôn, đệ tử đã biết sai".

Ngồi trên giường, với đôi mắt khép hờ, Cơ Thành Tử hướng người thanh niên có khuôn mặt tuấn mỹ, điềm đạm đang kính cẩn phía trước, hỏi lại: "Đông Vũ, ngươi sai ở đâu?".

"Đệ tử không nên bênh vực cho Lục Đan mà để hai vị sư đệ của Trúc Kiếm Phong chịu ủy khuất".

Tới lúc này, Cơ Thành Tử mới chậm rãi mở mắt.

"Đông Vũ." - Hắn nói - "Cách ngươi xử trí, nó cũng không sai. Một bên là đệ tử bản môn, một bên lại là khách nhân Tam Tiên Đảo, ai nặng ai nhẹ đã quá rõ ràng. Nhưng...".

Cơ Thành Tử khẽ thở dài, lắc đầu nói: "Hiểu biết của ngươi còn chưa đầy đủ".

"Đông Vũ, nếu hôm nay kẻ va chạm với người của Tam Tiên Đảo là đệ tử của Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong hay Tương Kiếm Phong, Kim Kiếm Phong gì đấy, như vậy thì mọi thứ đều ổn thoả. Tuy nhiên, gánh lấy thiệt thòi lại là đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong...".

"Sư thúc Lăng Thanh Trúc của ngươi xưa nay tính tình cổ quái khó ai hiểu được. Đệ tử của nàng bị người đánh, muốn nàng mắt nhắm mắt mở bỏ qua mà nói...".

Sau lần thở dài thứ hai, Cơ Thành Tử tiếp tục: "Đông Vũ, sư thúc Lăng Thanh Trúc của ngươi không phải người ngươi có thể làm phật ý, để nàng gánh chịu ủy khuất. Chẳng giấu gì ngươi, một khi sư thúc của ngươi bạo phát thì đến cả ta cũng vô phương áp chế nổi".

"Sư tôn, đạo thuật của Lăng sư thúc thật cao tới như vậy?" Qua hồi lâu im lặng nghe giáo huấn, Tô Đông Vũ lúc này mới mở miệng hỏi.

Hắn không thể không thắc mắc. Hơn bất kỳ các vị sư huynh, sư tỷ nào trên đỉnh Kim Kiếm này, Tô Đông Vũ hắn biết rất rõ Cơ Thành Tử có bao nhiêu

bổn sự. Uy năng của chân nhân hậu kỳ, hắn đã từng tận mắt thấy qua. Rất kinh khủng.

Một người tài phép cao thâm nhường ấy lại thở dài tự nhận vô phương áp chế kẻ khác; Lăng Thanh Trúc kia, nàng rốt cuộc mạnh tới mức nào?

"Lẽ nào Lăng sư thúc cũng là...".

Trong lòng có suy đoán, Tô Đông Vũ im lặng chờ nghe sư tôn mình giải đáp.

May mắn, hắn đã chẳng phải chờ đợi quá lâu. Sau động tác vuốt râu từ tốn, Cơ Thành Tử cất tiếng, giọng có chút cảm thán: "Đông Vũ, Lăng sư thúc của ngươi đã tiến vào cảnh giới hậu kỳ rồi".

Quả nhiên!

Mặc dù đã có suy đoán nhưng đến khi nghe chính miệng sư phụ mình nói ra, Tô Đông Vũ vẫn khó tránh động dung. Giống Ân Hồng, hầu hết kẻ tu tiên luyện đạo, Tô Đông Vũ hắn cũng thừa hiểu chân nhân hậu kỳ đại biểu cho điều gì. Để đạt đến... thực rất gian nan.

Còn nhớ, để tìm tới cánh cửa hậu kỳ, sư phụ Cơ Thành Tử của hắn đã phải tiêu tốn những bốn trăm năm - quãng thời gian còn dài hơn gấp đôi, tính từ lúc ông bắt đầu tu luyện cho đến lúc tiến vào cảnh giới chân nhân trung kỳ. Ấy vậy mà vị Lăng sư thúc kia... Nếu hắn tính không lầm thì nàng đã đột phá sớm hơn sư phụ mình khoảng chừng ba trăm năm...

Ba trăm năm, mức chênh lệch này... thật chẳng hề ít.

Tô Đông Vũ đã, và vẫn đang khá rung động vì tin tức mà sư phụ mình vừa mới nói ra. Có điều còn chưa phải toàn bộ. Khiến hắn kinh ngạc hơn là những lời tiếp theo của Cơ Thành Tử.

"... Chỉ hơn bốn trăm tuổi đã trở thành chân nhân hậu kỳ, xét trong Thiên Kiếm cả xưa lẫn nay, ngoại trừ tổ sư gia thì Lăng sư thúc của ngươi là người đầu tiên làm được, thời gian ngắn nhất. Tuy nhiên...".

Cơ Thành Tử dừng trong giây lát, chợt nhìn Tô Đông Vũ. Mang theo ẩn ý, hắn nói: "Đông Vũ, có một điều mà ta muốn ngươi ghi nhớ. Đó là: Dù cho Lăng sư thúc ngươi chưa đột phá thì ta vẫn không đủ sức đàn áp, bất kể tu vị của ta có cao hơn nàng, là chân nhân hậu kỳ đi chăng nữa".

Đấy chính là những lời do chính miệng Cơ Thành Tử thốt ra. Và cũng chính nó đã tạo nên một trận cuồng phong bạo vũ nơi cõi lòng Tô Đông Vũ.

Chân nhân hậu kỳ đấu chân nhân hậu kỳ, Cơ Thành Tử chịu lép vế thì thôi, hắn vẫn tiếp nhận được. Đằng này... Sư phụ hắn nói dù cho sư thúc Lăng Thanh Trúc kia của hắn chưa đột phá thì với tu vị chân nhân hậu kỳ có sẵn, ông vẫn vô pháp áp chế nổi. Nói cách khác, chỉ bằng vào tu vị trung kỳ, vị Lăng sư thúc kia đã đủ sức giao đấu với cấp bậc hậu kỳ - những vị đại tu sĩ.

Đây là cái khái niệm gì chứ?

Trên giường, Cơ Thành Tử âm thầm quan sát biểu hiện của đồ nhi, thừa hiểu vướng mắc nên liền khẳng định: "Đông Vũ, ta biết đây là chuyện rất khó tin, trái với lẽ thường, thế nhưng nó là sự thật. Trong quá khứ ta và Lăng sư thúc ngươi đã từng giao đấu qua. Thời điểm nàng bộc phát toàn bộ lực lượng, dẫu có là chân nhân hậu kỳ thì ta cũng chỉ đành thoái lui".

"Đạo pháp cao thâm, tính tình lại cổ quái không người hiểu được, vị Lăng sư thúc này của ngươi... Trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không đừng bao giờ chọc giận nàng, khiến nàng phật ý".

"Đông Vũ, ngươi đã hiểu rồi chứ?".

Tô Đông Vũ hít sâu một hơi, đáp: "Sư tôn, con đã hiểu".

"Ừm".

Cơ Thành Tử gật đầu, đoạn thi triển chút đạo thuật đem cửa phòng mở ra: "Cũng muộn rồi. Ngươi hãy về nghỉ ngơi đi".

"Đệ tử xin phép cáo lui".

...

Tô Đông Vũ vừa rời đi thì Cơ Thành Tử cũng chuyển mình đứng dậy. Chân bước xuống giường, mặt hiện tiếu ý, hắn hướng bên ngoài nói ra: "Sư muội đã đến rồi tại sao không vào mà ẩn nấp như thế?".

"Hừm hừm...".

Tiếng hắng khẽ vang. Lẫn trong màn đêm, một thân ảnh chậm rãi bước ra, đi vào trong phòng. Nàng nhìn Cơ Thành Tử, giọng tùy ý: "Chưởng môn sư huynh, mấy lời lúc nãy là huynh nói cho thằng nhóc Đông Vũ kia nghe hay cho muội nghe vậy?".

"Dĩ nhiên là cho đồ nhi của ta".

"Thật không?".

Lăng Thanh Trúc chả mấy tin tưởng: "Muội thì vẫn thấy huynh đây là cố tình nói cho muội nghe a".

"Thanh Trúc, Đông Vũ trẻ người non dạ, hiểu biết nào được bao nhiêu. Sư muội hà tất phải chấp nhặt?".

"Ơ..." - Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ ngạc nhiên - "Thế ra chưởng môn sư huynh không biết muội là người rất hay để ý mấy chuyện nhỏ nhặt à?".

"Thanh Trúc, muội...".

Cơ Thành Tử lắc đầu: "Tính tình của muội, ta thật chả thể nào hiểu nổi".

Theo sau tiếng thở dài bất đắc dĩ, hắn chuyển đề tài: "Thanh Trúc, từ khi nào vậy?".

"Khi nào? Cái gì khi nào?" Lăng Thanh Trúc vờ chưa hiểu ý, hỏi lại.

"Chuyện muội đột phá." Cơ Thành Tử nói rõ.

"À, chuyện này à...".

Lăng Thanh Trúc giơ bàn tay lên, ngón tay phải chạm ngón tay trái: "Đâu, để muội đếm coi".

"Một, hai, ba, bốn...".

"Chưởng môn sư huynh, muội tính được rồi. Hmm... Kể từ lúc muội bắt đầu bế quan cho tới khi đột phá thành công, thời gian trước sau gộp lại, con số vị chi là... hai tháng lẻ bảy ngày, sáu giờ một khắc dư".

"Hơn hai tháng thời gian...".

Cơ Thành Tử nhẩm lại, sau thì tự mình cảm khái: "Thật là nhanh hơn ta năm đó không biết bao nhiêu lần".

...

"Thanh Trúc, xét trong lịch sử Thiên Kiếm Môn ta, tự cổ chí kim, các đời chưởng môn, phong chủ, những người tài giỏi nhất, thật sự chẳng một ai có thể đặt chân vào cảnh giới chân nhân hậu kỳ ở độ tuổi của muội. Tư chất và ngộ tính của sư muội, sư huynh ta đây quả so mà thẹn".

"Chưởng môn sư huynh, huynh không cần phải tâng bốc muội vậy đâu. Muội rất ngại a".

Lăng Thanh Trúc nhấc chân bước ra vài bước rồi nói tiếp: "Thật ra cũng không phải tư chất hay ngộ tính của muội cao siêu gì, đều là nhờ đan dược trợ giúp cả thôi".

Đan dược?

Nghe được hai chữ nọ, trong mắt Cơ Thành Tử không khỏi ánh lên chút khác lạ. Hắn dò hỏi: "Thanh Trúc, thứ cho sư huynh kiến thức nông cạn. Chẳng hay đan dược loại gì mà lại thần kỳ như vậy?".

"Sư huynh, muốn biết hả?".

Lăng Thanh Trúc cười cười, đoạn chìa tay ra, ngón tay ngoắc ngoắc.

"Sư muội, gì vậy?".

Rất thản nhiên, Lăng Thanh Trúc đáp gọn: "Phí".

"Phí?".

"Ừm, là phí".

Lăng Thanh Trúc nói rõ hơn: "Sư huynh, mặc dù huynh là chưởng môn, mặc dù bản thân muội cũng rất kính trọng huynh, thế nhưng công ra công tư ra tư, chuyện nào ra chuyện ấy. Đan dược kia là đồ vật riêng của muội, thế nên sư huynh nếu muốn biết thì phải trả phí".

"Thanh Trúc, muội đây là muốn thu lợi?".

Cơ Thành Tử cau mày, tiếp tục nói: "Kim Kiếm Phong của ta bị muội vung kiếm chém loạn, hủy đi phòng ốc, việc này ta còn chưa tính với muội mà bây giờ muội lại tính toán với ta sao?".

"Chuyện đó không phải sư huynh đã bảo cho qua rồi, sao giờ còn nhắc lại?".

Vẫn kiên quyết giữ vững lập trường, Lăng Thanh Trúc lần nữa ngoắc tay: "Sư huynh, cái nào ra cái nấy. Huynh muốn biết thì cần trả phí... Tất nhiên là sư huynh có quyền từ chối. Nhưng mà thông tin về đan dược... muội đây cũng có quyền giữ kín trọn đời".

"Haizzz...".

Rất bất đắc dĩ, Cơ Thành Tử rốt cuộc đành chịu thua: "Được rồi được rồi... Nói đi, muội muốn bao nhiêu?".

"Hì hì...".

Lăng Thanh Trúc cười vui vẻ, giơ lên hai ngón tay: "Không nhiều, nhiêu này thôi".

"Hai vạn linh thạch?".

Trông thấy Lăng Thanh Trúc lắc đầu, Cơ Thành Tử mới hỏi tiếp: "Hai mươi vạn?".

Như cũ, đầu Lăng Thanh Trúc lại lắc nhẹ một cái.

"Sư muội, đừng bảo là muội muốn những hai trăm vạn đấy?".

"Không".

Lần này, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng chịu lên tiếng. Bằng vẻ mặt rất đỗi điềm nhiên, nàng nói ra con số: "Sư huynh, ý muội là hai ngàn vạn cơ".

Cơ Thành Tử: "...".

p/s: Nhiều bạn nói tại sao chưa tồn cảo đã đăng, ra chậm các thứ. Ok, mình sẽ trả lời.

Thứ nhất, tồn cảo mình có, nhưng không phải cứ đăng liên tiếp được bởi cần phải xem tình hình, chỉ có thể bảo đảm chương lên không quá chậm.

Thứ hai, vấn đề chậm chương, chương ít... Các bạn đừng so với truyện TQ. Bởi vì đâu phải VN mình up lên cùng thời điểm với tác giả bên họ. Hầu hết truyện TQ các bạn đọc ở web VN đều là truyện mà tác giả bên TQ đã ra được nhiều chương rồi. CVter, dịch giả họ lấy về và đăng lên, chuyện ra nhiều chương, boom chương là rất bình thường. Nếu các bạn muốn biết nhanh hay chậm thì hãy đọc từ thời điểm tác giả TQ bắt đầu đăng chương bên web họ ấy. Các bạn xem xem họ ra ngày bao nhiêu chương, có bao nhiêu truyện đã drop. Thưa, thái giám nhiều lắm. Các bạn đừng hễ tí là tg VN thế này, tg VN thế kia.

Nói thật là giờ mình chả muốn đọc cmt luôn. Bởi vì có những cmt mà đọc xong tự nhiên nản cực kỳ, chả viết nổi...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trường Sinh Thụ

Hai ngàn vạn, một con số mà Cơ Thành Tử đã không hề nghĩ đến. Nó quá nhiều đi. Cần biết, ở cấp bậc chân nhân như bọn họ, hai chữ "linh thạch" được dùng, ý nghĩa đã sai biệt so với tu sĩ thông thường.

Linh thạch ở đây, nó chả phải hạ phẩm. Trung phẩm? Cũng không. Là thượng thẩm cơ!

Hai ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, đó là một con số thiên văn đấy!

Theo quy ước của giới tu sĩ thì mười viên hạ phẩm linh thạch mới đổi được một viên trung phẩm linh thạch, mười viên trung phẩm linh thạch mới đổi được một viên thượng phẩm linh thạch. Như vậy, hai ngàn vạn thượng phẩm linh thạch nếu đổi ra hạ phẩm linh thạch, vị chi sẽ là hai mươi ức - một con số đủ để đè chết không biết bao nhiêu người rồi.

Khỏi nghĩ, Cơ Thành Tử dĩ nhiên là đã lắc đầu từ chối bỏ ra mức chi phí lớn tới nhường ấy. Lăng Thanh Trúc có những suy nghĩ bất thường nhưng đầu óc của Cơ Thành Tử hắn thì vẫn còn bình thường lắm. Hắn theo không nổi.

Tuy nhiên, nói thế không đồng nghĩa rằng Cơ Thành Tử đã từ bỏ, thôi truy hỏi. Đối với đan dược có thể trợ giúp tu sĩ đột phá chân nhân hậu kỳ, hắn quả rất mong được biết. Nhưng, thay vì bỏ ra hai ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, hắn đã thương nghị, mặc cả để giảm bớt rồi thêm thắt những điều kiện khác vào. Ví như sẽ gia tăng lượng tài nguyên cung cấp hằng năm cho Trúc Kiếm Phong chẳng hạn.

Sự thể nó là như vậy. Một cuộc trao đổi đầy "giá trị". Lăng Thanh Trúc rất lời, trong khi sư huynh của nàng - Cơ Thành Tử, hắn cũng không hề lỗ.

Đúng vậy. Mặc dù chỉ là một chút thông tin, vài ba câu nói nhưng Cơ Thành Tử thực sự hài lòng. Thậm chí bây giờ, sau khi nghe xong, hắn đã chẳng còn tí bất mãn hay ủy khuất nào nữa. Nếu có thì đó cũng chỉ là một chút vui mừng, mong đợi...

Theo như lời sư muội Lăng Thanh Trúc của hắn kể thì đan dược mà nàng đã luyện chế và phục dụng chính là Hoá Thần Đan - một loại đan dược cổ xưa, gần như đã hoàn toàn tuyệt tích tại tu tiên giới ngày nay. Nguyên do là bởi để luyện chế loại đan dược này thì cần phải có được Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo - hai loại chủ dược quan trọng nhất. Mà chúng thì...

Tại thời thượng cổ xa xưa, Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo đúng đều tồn tại rất nhiều. Nhưng từ lúc thời đại thượng cổ kết thúc, cùng với vô số các giống loài linh thú dị chủng biến mất, hai loại dược liệu kia cũng trở nên khan hiếm, đến nay thì tưởng chừng đã hoàn toàn tuyệt tích...

Giống như mọi người, Cơ Thành Tử hắn chưa bao giờ có những ý nghĩ xa vời đối với Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo, hay đúng hơn là đối với Hoá Thần Đan. Mãi tới hôm nay, khi nghe chính miệng Lăng Thanh Trúc nói ra...

Tâm hướng đến, Cơ Thành Tử nhìn Lăng Thanh Trúc, xác nhận lại: "Thanh Trúc, muội khẳng định là bên trong thạch động kia vẫn còn hai loại dược liệu đó?".

"Chắc chắn còn." Lăng Thanh Trúc chả cần nghĩ, lập tức đáp ngay.

Nàng nói tiếp: "Không những Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo và Ngũ Sắc Linh Chi, tại Ô Long Cốc còn có mấy loại thảo mộc trân quý khác nữa. Ừm, đều là những dược liệu vốn đã bị cho rằng tuyệt chủng hết".

"Sư muội, muội hẳn là không phóng đại đấy chứ?".

"Phóng đại?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, thanh âm nghiêm túc lên nhiều: "Chưởng môn sư huynh, muội đây thật không có nói chơi. Bên trong thạch động ở Ô Long Cốc kia đích xác vẫn còn đến những chín mười loại thảo mộc quý báu cực kỳ".

"Nếu vậy... Tại sao sư muội chỉ lấy đi một cây Ngũ Sắc Linh Chi và một cây Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo? Thật chẳng giống muội chút nào".

"Haizzz... Nếu mà lấy được thì muội đây đã lấy hết rồi...".

"Sư muội, có uẩn khúc gì chăng?".

"Một chút".

Lăng Thanh Trúc thoáng hồi tưởng rồi thuật lại: "Năm đó, thời điểm muội tiến vào Ô Long Cốc tầm bảo, vốn cũng không nghĩ sẽ tìm được các loại thảo mộc trân quý nhường ấy. Thú thật với huynh, giây phút nhìn thấy chúng, muội đã kích động đến độ muốn ngửa mặt cười to. Nhưng còn chưa kịp cười thì đã...".

"Chưởng môn sư huynh, trừ bỏ thảo dược trân quý khó cầu, huynh biết là muội đã nhìn thấy thứ gì tại thạch động kia không?".

"Là cái gì?".

"Một đôi Kim Tước".

"Kim Tước...".

Cơ Thành Tử nhất thời chưa kịp hiểu, vừa nhẩm vừa lục tìm trong trí óc. Tới chừng lần ra, hắn không khỏi trở nên thất thố. Mặt mày rung động thấy rõ, hắn hỏi lại: "Thanh Trúc, ý muội không phải là thượng cổ linh chủng Kim Tước đấy chứ?".

"Chính là nó".

Lăng Thanh Trúc ngẫm mà e ngại: "Chưởng môn sư huynh, tại thạch động ở Ô Long Cốc năm đó, muội đã tận mắt nhìn thấy chúng. Còn nhớ, lúc muội hái xuống Ngũ Sắc Linh Chi và Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo xong tiến vào bên trong, đang định hái tiếp những thảo dược khác thì bất ngờ nghe được một tiếng kêu vang, âm ba hùng hậu vô cùng. Kế đó, từ sâu bên trong thạch động, một đôi linh điểu toàn thân vàng rực bay ra".

"Thần minh ơi, chúng vậy mà lại là Kim Tước - một trong số ít những thượng cổ linh chủng hiếm hoi còn tồn tại cho đến ngày nay...".

"Chưởng môn sư huynh, huynh thừa biết rồi đấy, linh chủng thượng cổ là cỡ nào lợi hại. Kim Tước tuy không phải loài quá mạnh mẽ ở thời thượng cổ, nhưng suy cho cùng vẫn thuộc chi hệ đại tộc phượng hoàng, là hậu duệ đời sau của Huỳnh Điểu. Thần thông của nó, đừng nói tu vị chân nhân trung kỳ năm đó của muội, thậm chí kể cả có là hậu kỳ hôm nay, chạm mặt cũng chỉ đành quay đầu bỏ chạy".

Lăng Thanh Trúc thở ra một hơi, giọng thấp xuống: "Còn may, trên người muội có mang theo Vô Tướng Y, nếu không chắc hôm ấy đã phải bỏ mạng lại Ô Long Cốc rồi".

Nghe tới đây, Cơ Thành Tử rốt cuộc đã hoàn toàn minh bạch. Hắn đã hiểu tại sao Lăng Thanh Trúc chỉ lấy đi hai gốc Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo và Ngũ Sắc Linh Chi mà bỏ qua số thảo dược còn lại. Nàng căn bản là không kịp ra tay.

Kim Tước - loài linh chủng sót lại từ thời thượng cổ này, nó quá mạnh mẽ so với tu sĩ ngày nay. Trừ phi là đạt tới chân nhân hậu kỳ đại viên mãn, hoặc sở hữu những bảo vật uy lực kinh nhân, thần kỳ diệu dụng, bằng không, muốn đối phó mà nói... thật bất khả thi.

"Thanh Trúc, nói vậy kể từ đó đến nay muội vẫn chưa trở lại Ô Long Cốc lần nào sao?".

Hồi đáp Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc thành thật nói ra: "Thật ra cũng có vài lần. Nhưng mà... không dám tiến vào thạch động".

Như chợt nghĩ tới điều gì, nàng khuyên: "Chưởng môn sư huynh, đừng nói là huynh muốn đến Ô Long Cốc tầm bảo nhé? Muội khuyên huynh tốt nhất nên từ bỏ ý nghĩ này đi".

"Huynh không biết đâu, sau lần chạm mặt với muội năm đó thì đôi Kim Tước kia đã trở nên hết sức cảnh giác. Nhiều năm qua bọn chúng vẫn đêm ngày canh giữ thạch động a".

"Sao lại như vậy...".

Dạ vướng mắc, Cơ Thành Tử khẽ cau mày nghi hoặc: "Mấy loại thảo dược như Ngũ Sắc Linh Chi, Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo tuy rằng trân quý nhưng đối với Kim Tước cũng chẳng phải đồ vật quan trọng gì. Theo lý bọn chúng không cần quá để ý như vậy mới đúng...".

"Thanh Trúc, lẽ nào ngoài những Ngũ Sắc Linh Chi, Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo kia, bên trong thạch động còn có loại thảo dược quý báu hơn?".

"Chưởng môn sư huynh, huynh tinh ý đấy".

Lăng Thanh Trúc cũng không giấu diếm, gật đầu xác nhận. Nàng nói tiếp: "Trong số những thứ mà muội nhìn thấy bên trong thạch động nọ, Ngũ Sắc Linh Chi, Cửu Diệp Tuyền Minh Thảo, chúng bất quá chỉ là loại "bình thường". Thực sự "giá trị" phải kể đến thứ nằm ở bên trong hồ nước - nơi muội vừa tiến đến đã liền bị đôi Kim Tước kia phát hiện kìa".

"Sư muội, đó là thứ gì?".

"Ba chữ "Trường Sinh Thụ" không biết sư huynh đã từng nghe?".

...

Cơ Thành Tử không đáp, mặc dù đã nghe rất rõ.

"Trường Sinh Thụ", Cơ Thành Tử hắn biết. Và chính bởi vì biết mà giờ phút này đây hắn mới khó lòng kiềm chế cảm xúc, cơn kích động.

Từ xưa đến nay, cái mà tu sĩ bao đời tìm kiếm, nỗ lực truy cầu, nó là gì?

Chính là trường sinh.

Sức mạnh, thần thông, tu vị,..., hết thảy đều chỉ là hình thức, cái thứ yếu; chính yếu thì vẫn là sống lâu, là thọ nguyên dồi dào. Vì muốn được trường sinh, tu sĩ hết đời này qua đời khác đã bỏ ra vô số mồ hôi, nước mắt và cả máu xương để tu tập đạo pháp, đề cao cảnh giới. Thế nhưng...

Tiên - phàm hai chữ, cuối cùng vẫn là chẳng ai thông suốt. Thọ nguyên có được, chung quy vẫn là hữu hạn, hai ba ngàn năm bất quá.

Lẽ dĩ nhiên, với khao khát, tham vọng của mình, tu sĩ sẽ không cam lòng chấp nhận mức thọ nguyên giới hạn ấy. Song song với việc tu luyện đạo pháp, họ còn áp dụng nhiều cách khác nữa để gia tăng thọ nguyên của bản thân lên. Trong số ấy, điển hình, cũng là phổ biến nhất chính là phục dụng đan dược.

Có điều, những đan dược loại này, đừng nói hôm nay, dẫu là ngày xưa cũng đã hết sức trân quý rồi. Vì lẽ đó, giá trị của chúng là chẳng cần bàn cãi. Dược liệu dùng để luyện chế ra, hiển nhiên cũng đắt đỏ vô cùng. Thậm chí có loại còn khan hiếm, quý giá tới nỗi mà dù bỏ ra ngàn vạn ức linh thạch vẫn chỉ đành thở dài luyến tiếc, vô vọng thu được.

Trường Sinh Thụ chính là một trong số ấy.

Thử hỏi bảo vật trân quý nhường ấy, có ai lại không mơ ước, mong cầu? Cơ Thành Tử động tâm, rung động âu cũng bình thường.

Âm thầm hít sâu một hơi, qua hồi lâu im lặng, Cơ Thành Tử rốt cuộc lên tiếng: "Thanh Trúc, muội xác định mình không nhìn lầm chứ? Thứ mà muội thấy, nó thật là Trường Sinh Thụ?".

"Sư huynh, tốt xấu gì muội cũng là một vị đan sư đỉnh cấp, cổ thư điển tịch đã xem qua vô số, há có khả năng lầm lẫn?".

Lăng Thanh Trúc nói thêm: "Huống chi, thời điểm muội phát hiện ra, trên cây lại còn đang kết quả. Lá cành có thể nhận sai nhưng quả của nó thì muội liếc qua liền biết ngay a".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hạ Sơn

...

Trong căn phòng của chưởng môn nhân, Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Tử đã nói chuyện rất lâu, được nhắc đến nhiều nhất thì không gì khác ngoài Ô Long Cốc, ngoài Trường Sinh Thụ.

Nhưng, dẫu nhắc nhiều hơn nữa, trước mắt cũng chả để làm gì, thêm chút kiến thức vậy thôi. Bảo vật trân quý thì ai nấy đều muốn, tuy nhiên, giữa mong muốn và thực tại, đôi bên vẫn thường cách biệt xa lắm. Trong trường hợp này, một đôi Kim Tước, đấy tuyệt không phải thứ mà vài tên chân nhân trung kỳ, hậu kỳ có khả năng đối phó được. Nói cách khác, nếu Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Tử quyết đoạt gốc Trường Sinh Thụ bên trong thạch động kia, vậy thì bọn họ phải cần đến một trợ lực có tu vị trên cả chân nhân hậu kỳ.

Mà xét toàn bộ Thiên Kiếm Môn, ngoài Viên Tôn ra thì làm gì còn ai đạt tới cấp bậc này?

Chỉ là... Viên Tôn sẽ nguyện ý tham gia sao?

Nên nhớ Viên Tôn chính là linh thú hộ sơn của Thiên Kiếm Môn, thân phận rất đặc biệt. Trừ bỏ tổ sư gia Lý Bất Tri đã viên tịch ra thì làm gì còn ai đủ tư cách sai bảo?

Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Tử, bọn họ nếu vẫn khư khư nhớ nhung Trường Sinh Thụ, vậy trợ lực mà họ cần sẽ không chỉ ở bên trong mà còn cả bên ngoài Thiên Kiếm Môn, ví như Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự. Nhưng một khi cùng ngoại nhân hợp tác... Lợi ích chia bớt đương nhiên khó tránh. Đó là còn chưa kể nhiều vấn đề sẽ phát sinh khác nữa. E sẽ có phần rắc rối.

Lùi một bước, cứ cho những kẻ tham gia, ai nấy đều đoan chính, trung thực đi, vậy thì thời điểm, nó cũng không ở hiện tại. Thoả đáng nhất phải khoảng tầm bảy, tám năm nữa cơ. Bởi lẽ theo ước tính của Lăng Thanh Trúc, đó chính là lúc quả Trường Sinh sẽ chín...

...

"Trường Sinh Thụ, Trường Sinh Quả, thật không ngờ hôm nay vẫn có thể nghe đến, biết đến...".

Lăng Thanh Trúc rời đi, còn lại một mình trong phòng, Cơ Thành Tử ngồi ngẫm mà cảm thán.

"Đáng tiếc, trong thạch động lại có một đôi Kim Tước canh giữ...".

Sau tiếng thở dài bất đắc dĩ, Cơ Thành Tử rời khỏi chiếc ghế đang ngồi, tiến đến bên cửa sổ. Cứ thế, hắn đứng yên nhìn màn đêm sâu thẳm, im lặng thật lâu...

...

...

Năm tháng trôi xuôi, không vì ai mà dừng lại, cũng chẳng vì ai mà lướt nhanh. Bao đời bao kiếp nó đều vẫn hững hờ như thế. Rất đỗi vô tâm.

Thời gian, nó không biết thương, chẳng biết nhớ; núi cao muôn trượng, sông dài muôn dặm, chúng cũng nào có biết nhớ thương ai bao giờ?

Nặng tình mong ngóng, hoạ chăng là kẻ vẫn thường ngắm núi nhìn sông, ôm hoài hình bóng...

Lăng Tiểu Ngư, hắn chính là một kẻ như vậy.

Kể từ lúc hắn bái nhập tiên môn, tính đến nay cũng đã được mười một năm. Suốt ngần ấy thời gian, nơi cõi lòng mình, hắn chưa một lần nào quên mất hình dáng, thanh âm của Lăng Ngọc Yến - thân nhân duy nhất còn tại thế của mình. Trái ngược, theo sự nhận thức ngày một thấu đáo, hắn lại càng khắc ghi rõ ràng, đến từng chi tiết vụn vặt nhất.

Nếu có ai đó hỏi hắn, trên cõi đời này ai là người quan trọng nhất với hắn thì Lăng Tiểu Ngư hắn chắc chắn sẽ chẳng chút đắn đo mà lập tức đáp ngay: "Là Yến cô cô".

Có thể so với Chu Đại Trù, với Mộng Kiều sư tỷ, với sư phụ Lăng Thanh Trúc, thời gian cùng trải qua giữa Lăng Tiểu Ngư hắn và cô cô mình không nhiều bằng, thế nhưng tình cảm há đâu lại là thứ dùng năm tháng để đong đếm cân đo? Đối với hắn, những tháng ngày hạnh phúc nhất, chẳng đâu khác ngoài tuổi thơ sống tại Đào Hoa Thôn, thậm chí kể cả khi trong thời thơ dại ấy, cái hắn nhớ được là hết sức hữu hạn đi chăng nữa.

Một đứa bé thì đúng thật vô tri, nhưng hôm nay, khi đã là một thiếu niên mười bảy, Lăng Tiểu Ngư hắn đã hiểu được rất nhiều điều. Đơn cử như quyết định năm đó của Lăng Ngọc Yến, khi nàng buộc hắn phải theo tiên gia lên núi tu hành...

Từng có thời điểm hắn đã khóc vì nhớ, khóc vì tủi. Hắn vốn đâu có muốn tu tiên luyện đạo cái gì; trường sinh trong mắt hắn, so ra còn chẳng bằng vài năm sống bên cạnh cô cô mình... Phải. Nhiều năm về trước, Lăng Tiểu Ngư hắn đã nghĩ như thế đấy. Nhưng hôm nay thì hắn hiểu được rồi. Hắn biết, so với hắn, cô cô năm đó còn đau lòng hơn rất nhiều.

Nàng là vì lo hắn số phần ngắn ngủi, thanh xuân chưa tới đã phải chôn vùi ước vọng, lìa bỏ trần gian. Chính vì lẽ đó, nàng kiên quyết bắt hắn phải bái nhập tiên môn, lên núi tu hành, dẫu nơi cõi lòng nàng chưa bao giờ muốn chia tách...

Riêng phần mình...

Để không làm cô cô phải thất vọng, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng đã rất chăm chỉ tu tập đạo pháp tiên gia. Trải qua mười một năm kiên trì nỗ lực, hôm nay hắn đã đạt tới trúc cơ sơ kỳ, chuẩn bị đột phá lên cảnh giới trung kỳ.

Nếu là bình thường, khi đã ở vào giai đoạn mấu chốt này, Lăng Tiểu Ngư hắn khẳng định sẽ lập tức bế quan, dồn hết tâm trí vào tu luyện; tuy nhiên, hiện tại thì không. Thay vì bế tử quan như mọi khi, lần này hắn lại triệt để trì hoãn việc tu hành. Nguyên do rất đơn giản: Hắn phải xuống núi. Đây là khoảng thời gian ít ỏi hắn dành để về thăm cô cô mình.

Trên đỉnh Trúc Kiếm, trước Tĩnh Hương Đường, Chu Đại Trù vẫn giống mọi năm đứng ra đưa tiễn vị sư đệ thân thiết. Tay cầm hai chiếc hộp to, hắn vừa đưa qua cho Lăng Tiểu Ngư vừa nói: "Tiểu Ngư, ta biết hôm nay ngươi về thăm Yến cô cô nên tối qua có xuống bếp nấu ít đồ. Tất cả nguyên liệu chế biến đều là những loại vật phẩm quý giá, ăn vào không bổ dọc thì cũng bổ ngang. Ngươi mang về cho Yến cô cô đi. Ta đã dán linh phù lên rồi, để mười ngày nửa tháng vẫn có thể ăn được".

"Sư huynh, cảm ơn huynh".

"Chúng ta là huynh đệ tốt, không cần cảm ơn".

Nói đoạn, từ túi trữ vật, Chu Đại Trù lấy ra thêm một lọ đan dược nữa.

"Còn đây là Bạch Ngọc Hoàn, rất có công hiệu trong việc dưỡng nhan, giải độc, ngươi cầm lấy".

"Sư huynh, Bạch Ngọc Hoàn này... nó quá quý giá".

"Có cái gì mà quý giá? Ta bảo ngươi cầm thì ngươi cứ cầm. Đây là ta tặng cho Yến cô cô dùng chứ có phải cho ngươi đâu".

Thấy sư huynh đã nói thế, Lăng Tiểu Ngư sao còn có thể từ chối, đành phải đưa tay tiếp nhận. Nhận xong thì lên tiếng cáo từ: "Sư huynh, cũng không còn sớm, đệ xuống núi đây".

"Khoan đã".

Lăng Tiểu Ngư nói xong, chân còn chưa kịp đi thì đã bị Chu Đại Trù nắm tay áo kéo lại.

"Tiểu Ngư ngươi vội cái gì chứ? Ta đã đưa hết đâu".

"Sư huynh, huynh không phải...".

Được bấy nhiêu thì Lăng Tiểu Ngư tắt tiếng, lời ra tới miệng đành thu trở vào. Đơn giản là bởi chẳng cần thiết nữa. Điều hắn nghĩ, nó đã biến thành sự thật. Chu Đại Trù đã vừa mới xác nhận.

Hai tay hai lọ, Chu Đại Trù giơ ra, bảo: "Lọ màu xanh là Bách Niên Linh Nhũ, lọ màu đỏ là Dưỡng Tâm Hoàn, ngươi đem về cho Yến cô cô giúp ta".

"Cái này...".

"Cầm".

"Vâng...".

Vô pháp chối từ, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng vẫn phải thuận theo ý sư huynh mình mà ngoan ngoãn tiếp nhận linh đan, linh nhũ.

Trông thấy hắn như vậy, Chu Đại Trù lúc này mới tỏ ra vừa ý. Hắn nói: "Tiểu Ngư, ngươi giúp ta chuyển lời thăm hỏi Yến cô cô nhé. Nói với Yến cô cô lần sau ta sẽ cùng ngươi về thăm người. Ừm, chừng đó ta sẽ đem thật nhiều đồ tốt tặng người...".

"Vâng, sư huynh. Đệ sẽ thay huynh chuyển lời. Yến cô cô nhất định sẽ rất vui".

"Ừm".

Chu Đại Trù gật nhẹ, phẩy tay: "Được rồi, mặt trời cũng đã lên cao. Tiểu Ngư, ngươi xuống núi đi".

"Cáo biệt sư huynh".

...

...

Chia tay Chu Đại Trù xong, Lăng Tiểu Ngư lập tức ngự kiếm phi hành, thẳng hướng đông bắc bay đi. Với đạo thuật của tu sĩ trúc cơ sơ kỳ, chẳng mất bao lâu thì sáu mươi dặm đường đã liền qua hết.

Đáp xuống cô thôn, hắn đứng nhìn mái nhà tranh đơn sơ vương vãi những cánh hoa đào mỏng manh rơi rụng, lòng bỗng chợt bùi ngùi thương cảm.

"Ngày ta chào đời, khung cảnh hẳn cũng giống như vầy...".

"Mẫu thân, phụ thân, hài nhi... đã về rồi".

...

Mắt nhắm lại mở, sau một cái hít thở thật sâu, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng chỉnh đốn tâm tình, cố để mình bình tĩnh lại. Hắn không muốn để Lăng Ngọc Yến trông thấy bộ dạng ngậm ngùi thương cảm của mình.

Có những chuyện chỉ nên giữ trong lòng, đừng bộc lộ ra.

Thần thái tươi tỉnh, Lăng Tiểu Ngư nhấc chân bước vào bên trong căn nhà, rồi từ đó theo cửa sau tiến ra khu vườn - nơi Lăng Ngọc Yến đang chăm chú ngồi kiểm tra một gốc linh dược.

Đối với cây nọ, Lăng Tiểu Ngư cũng chả lạ lẫm gì. Một năm trước, chính hắn đã đem nó từ Trúc Kiếm Phong về tặng cho nàng.

"Yến cô cô hẳn cũng rất nhớ ta".

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang đứng phía sau dõi mắt nhìn từng cử chỉ của cô cô mình thì ở đằng trước, Lăng Ngọc Yến vẫn như cũ chưa hề hay biết về sự có mặt của hắn. Nàng ngồi bên gốc cây nhỏ hiện đã vừa mới đơm hoa, cẩn thận xem xét. Hồi lâu thì tự mình lẩm bẩm: "Lam U Thảo đã bắt đầu ra hoa rồi. Tiểu Ngư chắc hẳn cũng sắp về...".

"Thằng bé này, lần trước về thăm đã mang theo cả tá đồ, lần này không biết sẽ thế nào, có phải lại giống như cũ tay xách nách mang...".

Cúi nhìn cây nhỏ trước mặt, Lăng Ngọc Yến nhẹ nhàng chạm lên chiếc lá, giọng trầm đi hẳn: "Tiểu Ngư, Yến cô cô thật là nhớ con lắm...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 43: Thân Tình

"Tiểu Ngư cũng nhớ Yến cô cô lắm".

Một câu nói ngắn gọn, khẽ khàng nhưng lúc đến tai Lăng Ngọc Yến, nó lại khiến nàng ngưng thở, tim nàng ngưng đập...

Kinh ngạc hoà lẫn xúc động, nàng đứng dậy, chầm chậm xoay lưng...

"Yến cô cô, con về rồi".

Lăng Ngọc Yến nghe rõ nhưng không đáp, thay vì hồi đáp, nàng bỗng nhanh chân chạy tới dang tay ôm chặt lấy Lăng Tiểu Ngư với đôi mắt ươn ướt như chỉ chực chờ tuôn lệ.

...

"Tiểu Ngư, con về rồi...".

"Yến cô cô, con về rồi...".

Sau khoảnh khắc thân mật, Lăng Ngọc Yến rốt cuộc cũng lấy lại chút bình tĩnh. Nàng vỗ nhẹ lên lưng Lăng Tiểu Ngư hai cái, kế đấy thì từ từ tách ra khỏi hắn.

"Tiểu Ngư, để cô cô nhìn con".

Tiếp sau câu nói, Lăng Ngọc Yến cũng liền đưa tay chạm lên khuôn mặt bình phàm của thiếu niên đối diện, rồi nhận xét: "Tiểu Ngư, con hơi gầy".

"Yến cô cô, không phải đâu. Là tại con cao lên thêm đấy chứ".

"Xuy...".

Lăng Ngọc Yến cười khẽ, gật đầu: "Ừ, Tiểu Ngư của cô cô đã lớn rồi, còn cao hơn cả cô cô...".

"Nếu đại ca và đại tẩu có thể chứng kiến con trưởng thành như vầy, chắc họ sẽ vui lắm...".

Tới đó thì Lăng Ngọc Yến thôi không nói nữa, thần sắc chợt trở nên buồn bã.

Chừng cũng nhận ra, Lăng Tiểu Ngư chuyển hướng câu chuyện: "À phải rồi, con có mang quà cho cô cô này".

Nói rồi, từ bên trong túi trữ vật, hắn lần lượt lấy ra bốn chiếc lọ nhỏ đưa cho Lăng Ngọc Yến.

"Tiểu Ngư, mấy cái này là?".

"Đều là linh đan của tiên gia đấy cô cô".

Tay chỉ vào từng lọ, Lăng Tiểu Ngư vừa đọc tên vừa nói rõ công dụng: "Lọ màu trắng này là Bạch Ngọc Hoàn, có tác dụng dưỡng nhan, giải độc rất hiệu quả; lọ màu đỏ này là Dưỡng Tâm Hoàn, có thể tu bổ khí huyết, bồi dưỡng tâm mạch; còn lọ màu xanh này là Bách Niên Linh Nhũ, mỗi tháng cô cô chỉ cần uống vào một giọt liền có thể giữ cho da dẻ luôn mịn màng tươi tắn, ngoài ra nó còn giúp cô cô đề thăng khí lực, tiêu trừ bệnh tật; phần lọ màu đen này gọi là Xích Long Đan, uống vào sẽ giúp kéo dài thêm chút thọ nguyên...".

Đứng nghe Lăng Tiểu Ngư nói một thôi một hồi, chờ xong, Lăng Ngọc Yến lúc này mới đáp. Nàng cong môi, giọng có chút dỗi hờn: "Tiểu Ngư, tại sao loại nào cũng đều là... Không phải dưỡng nhan, bồi bổ khí huyết thì cũng là giải độc, đề thăng khí lực... Ý con là gì chứ? Lẽ nào con thấy cô cô bây giờ đã rất xấu xí, giống kẻ bệnh tật?".

"Yến cô cô, con không có ý đó".

"Vậy thì là ý gì?".

"Cô cô, con...".

Lăng Tiểu Ngư cúi mặt rồi lại ngẩng lên, chân thành bày tỏ: "Thế tục phàm nhân cơ thể rất mỏng manh, mà cô cô thì lại ở một mình, vậy nên con... Yến cô cô, Tiểu Ngư mong cô cô luôn được khoẻ mạnh".

"Tiểu Ngư...".

Trước những lời chân tâm thật dạ này, Lăng Ngọc Yến dẫu muốn cũng khó lòng trêu đùa thêm nữa. Nàng mỉm cười hạnh phúc, cầm chặt bốn lọ linh đan, linh nhũ mà rằng: "Cảm ơn con, Tiểu Ngư".

Nhẹ lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư bảo: "Yến cô cô không được nói thế. Cô cô là cô cô, sao có thể cảm ơn con được. Người nên cảm ơn là Tiểu Ngư mới đúng. Nếu chẳng nhờ Yến cô cô tận tình chăm sóc, yêu thương, Tiểu Ngư làm sao lớn lên được như bây giờ. Với lại...".

Có chút xấu hổ, Lăng Tiểu Ngư gãi đầu, nói tiếp: "Yến cô cô, trong số bốn lọ đan dược này, thật ra... chỉ có một lọ Xích Long Đan là của con thôi".

"Vậy... còn ba lọ kia, chúng là của ai?".

"Bạch Ngọc Hoàn, Dưỡng Tâm Hoàn và Bách Niên Linh Nhũ, tất cả đều là của Đại Trù sư huynh nhờ con đưa cho cô cô".

"Đại Trù...".

Lăng Ngọc Yến nhẩm lại, rất nhanh liền nhớ ra: "À, thì ra là thằng bé mập mạp đáng yêu đó".

"Yến cô cô, Đại Trù sư huynh đã được mười tám tuổi rồi".

"Còn cô cô thì đã ngấp nghé ba mươi rồi".

...

"Thôi chết, con xem cô cô lú lẫn chưa kìa".

"Yến cô cô, có chuyện gì vậy?".

Ngón trỏ chỉ lên trời, Lăng Ngọc Yến nói ra: "Tiểu Ngư con xem, mặt trời đã lên cao như vầy rồi mà cô cô còn chưa làm chút cơm nước nào hết".

"Thôi, con ở đây, để cô cô vào bếp".

"Cô cô, không cần đâu".

Trước ánh mắt nghi hoặc của Lăng Ngọc Yến, Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa lấy từ túi trữ vật ra hai món đồ. Đúng là hai chiếc hộp mà Chu Đại Trù đã chuẩn bị và đưa cho.

"Tiểu Ngư, hai cái hộp này?".

"Cũng là của Đại Trù sư huynh".

Lăng Tiểu Ngư tiếp lời: "Biết hôm nay con về nên tối qua Đại Trù sư huynh đã đích thân xuống bếp, tự mình làm đồ ăn. Huynh ấy nhờ con mang xuống cho Yến cô cô, nhắn con nói với người là năm sau nhất định lại xuống đây thăm người".

"Cái thằng bé Đại Trù này thật là...".

"Yến cô cô không thích sao? Vậy lát nữa để Tiểu Ngư ăn hết nhé?".

"Ơ... Ai bảo con là cô cô không thích? Linh đan linh nhũ gì đó cô cô có thể không cần, nhưng còn đồ ăn thì cô cô nhất định phải lấy. Thằng bé Đại Trù kia nấu ăn rất ngon a".

Lời vừa ra khỏi miệng, Lăng Ngọc Yến đã liền hành động. Nàng đem cả bốn lọ đan dược đang cầm nhét vào áo Lăng Tiểu Ngư, sau đấy thì từ trong tay hắn giành lấy hai chiếc hộp đựng thức ăn.

"Con nếu muốn ăn thì hãy ăn mấy viên thuốc kia hộ cô cô đi".

"Cô cô..." - Trông theo bóng lưng người mới quay gót hướng phía căn nhà tiến lại, Lăng Tiểu Ngư gọi với - "Đây là đan dược cho cô cô, con không có dùng được đâu!".

...

Lát sau.

Trong căn nhà nhỏ.

Nhân lúc Lăng Ngọc Yến đang ở dưới bếp nhóm lửa hâm nóng thức ăn, phía trên này Lăng Tiểu Ngư cũng bắt đầu đưa mắt quan sát kỹ căn nhà...

So với một năm trước hắn về, mọi thứ chẳng có bao nhiêu thay đổi, vật dụng đa phần vẫn giữ nguyên. Từ bình trà, chiếc tách, chậu hoa, bàn ghế, chăn đệm,..., hết thảy đều y chang như cũ. Khác biệt nếu có thì cũng chỉ là so với một năm về trước, những đồ vật này đã thêm phần cổ lão...

Chân tiến đến bên chiếc giường - nơi hằng ngày Lăng Ngọc Yến vẫn ngủ, Lăng Tiểu Ngư vươn tay về một góc, sát bên gối, nhẹ nhàng kéo tấm đệm, cầm lên một chiếc hộp bằng gỗ. Không phải vô tình mà có chủ đích hẳn hoi. Hắn biết rõ bên trong chiếc hộp này chứa đựng vật gì. Một năm trước, trong lúc tình cờ hắn đã nhìn thấy, và xem qua.

Động tác khẽ khàng, Lăng Tiểu Ngư đem hộp gỗ mở ra.

Đúng như hắn nghĩ, thứ mà một năm trước hắn thấy, hôm nay vẫn còn: một cuộn giấy, hay có lẽ nên gọi là một bức tranh.

Tranh này, xét ra cũng xem như đặc biệt. Không vẽ cảnh, được hoạ duy chỉ con người: một nam một nữ. Họ đang đứng sát bên nhau, cùng nắm tay nhìn về phía trước...

Cúi nhìn những đường nét nguệch ngoạc, Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, mắt vương vị xa xăm: "Phụ thân, mẫu thân, chẳng biết con vẽ có giống hai người chút nào không...".

...

"Tiểu Ngư".

Tiếng gọi cùng thanh âm bước chân như một liều thuốc mạnh đem Lăng Tiểu Ngư kéo khỏi những suy tư, đưa hắn trở về với thực tại. Nhanh tay đem bức tranh bỏ lại vào trong hộp, hắn rời khỏi giường, bày ra dáng vẻ tươi cười: "Yến cô cô, cô cô hâm nóng thức ăn xong rồi hả?".

"Vẫn chưa". - Lăng Ngọc Yến lắc đầu - "Chỉ vừa mới nhóm lửa xong thôi".

"Vậy, cô cô gọi con có việc gì?".

Giơ lên hai chiếc hộp của Chu Đại Trù đưa tặng, Lăng Ngọc Yến nói: "Vì cái này này".

"Tiểu Ngư, hai chiếc hộp này sao từ nãy giờ cô cô mở mãi mà không được...".

"A...".

Lăng Tiểu Ngư vỗ trán, thốt lên một tiếng.

"Yến cô cô, con quên chưa nói với cô cô là bên trên hộp có dán linh phù".

"Linh phù?".

"Hmm".

Lăng Tiểu Ngư ứng tiếng, tiếp đấy liền thi triển đạo thuật. Ngay tức khắc, bên trên hai chiếc hộp, hai tấm linh phù màu xanh hiện ra.

Đem chúng gỡ xuống xong, hắn bảo: "Yến cô cô, giờ thì có thể mở được rồi".

"Ừ, để cô cô mở xem".

...

"A, đúng là mở được rồi".

"Ồ... Tiểu Ngư, thức ăn bên trong vẫn còn nóng luôn này".

"Cô cô, đó là nhờ tác dụng của hai tấm linh phù ban nãy. Ừm, chỉ cần dán chúng lên, như vậy dù thức ăn có để mười ngày nửa tháng sau cũng vẫn sẽ y nguyên không hỏng".

"Chậc, thần kỳ như vậy".

Lăng Ngọc Yến tặc lưỡi; sau chợt nghĩ tới gì, nàng ngẩng lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, cảm thán: "Đạo thuật tiên gia quả nhiên mầu nhiệm... Giờ ngẫm lại, nếu năm đó cô cô không để con theo tiên gia lên núi tu hành, chắc có lẽ cô cô sẽ ân hận cả đời mất...".

"Cô cô...".

"Haaa... Sao tự dưng cô cô lại nhắc đến chuyện này chứ..." Lăng Ngọc Yến lắc đầu tự trách.

Nàng đổi giọng, vừa quay lưng hướng xuống bếp vừa nói: "Con ở đây, để cô cô đem đồ ăn hâm lại. Mặc dù còn nóng nhưng cứ hâm lên sẽ tốt hơn...".

"Yến cô cô...".

Dõi theo thân ảnh yêu kiều vừa khuất dạng nơi góc bếp, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới thều thào khẽ thốt: "Bất kể năm đó cô cô có quyết định thế nào, Tiểu Ngư đều sẽ không trách người. Người muốn con lên núi tu hành con sẽ lên núi tu hành, người bảo con ở lại con sẽ ở lại...".

Trước kia, hay là bây giờ, Lăng Tiểu Ngư hắn đều sẽ như thế, ngoan ngoãn nghe theo, tuyệt không hối hận. Hiện tại, điều duy nhất khiến hắn phải bận lòng, hoạ chăng ở hai chữ "đơn chiếc".

Mười một năm hắn tu hành cũng là mười một năm Lăng Ngọc Yến một mình một bóng tại cô thôn. Bao năm qua nàng vẫn như thế, chưa từng có ý định nên duyên cùng người...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bên Mộ Trao Đan

...

Chiều hôm đó.

Cách mái nhà tranh một đoạn, ở cạnh bên một đám cỏ xanh mướt, Lăng Tiểu Ngư đang lặng lẽ ngồi nhìn. Đối tượng cũng chả đâu xa, ngay trước mắt hắn thôi.

Là hai ngôi mộ, đơn sơ nhưng sạch sẽ gọn gàng. Có thể thấy chúng vẫn thường xuyên được người trông nom, lau dọn...

Giữa làn khói hương phiêu đãng lượn lờ, cuối cùng một giọng nói cũng cất lên để xua tan đi bầu không khí trầm lắng u buồn: "Tiểu Ngư, giấy đã đốt xong, hương cũng sắp tàn, chúng ta nên về thôi".

"Cô cô, người hãy về trước. Con muốn ở đây thêm một lát nữa".

"Được rồi. Vậy để cô cô về nhóm lửa làm cơm. Con nhớ về sớm nhé".

"Vâng, cô cô".

...

...

"Sột soạt...".

Lăng Ngọc Yến đi được một lúc thì phía sau lưng Lăng Tiểu Ngư, một cô gái khác đã xuất hiện. Nàng bước không nhanh nhưng tạo ra thanh âm vừa đủ để cho người phía trước nhận ra sự hiện diện của mình. Hắn là cố tình.

Và, như nàng muốn, Lăng Tiểu Ngư đã quay đầu nhìn lại.

"Tiểu Ngọc, ngươi về hồi nào vậy?".

Cùng với câu nói, Lăng Tiểu Ngư cũng nhanh chóng đứng lên, hướng Dương Tiểu Ngọc tiến lại.

Có một điều buộc phải công nhận, đó là so với cách đây hơn mười năm, Dương Tiểu Ngọc bây giờ quả như đã biến thành một con người khác. Không chỉ đơn thuần ở sự trưởng thành, thay đổi hình tướng. Cái cốt yếu và đáng đề cập nhất ở đây chính là phong thái, khí chất.

Nếu như Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù vẫn bảo lưu phần lớn cái nét cá biệt năm xưa - một kẻ lanh lợi ba hoa trong khi một người lại thật thà kiên định - thì Dương Tiểu Ngọc, nàng đã hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của quá khứ. Hiện tại, thấy được ở nàng là điều gì đó... rất "siêu phàm thoát tục".

Cao nhân? Cũng có phần giống.

"Tiểu Ngư...". - Trên khuôn mặt xinh đẹp hiếm hoi mới nở một nụ cười nhàn nhạt, trong bộ trường y thiên thanh ngực thêu ba đường sóng nước uốn lượn, Dương Tiểu Ngọc tiếp tục bước đi. Vừa đi vừa hồi đáp Lăng Tiểu Ngư - "Ta vừa về ban nãy".

"Sao ngươi biết ta ở ngoài này? Là cô cô nói cho ngươi biết hả?".

"Không có".

Trái với suy đoán của Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc lắc đầu: "Mới rồi ta có qua nhà tìm ngươi nhưng không thấy, đoán là ngươi ở ngoài này nên mới đi ra. Hmm, trên đường có gặp Yến cô cô".

"Ra là vậy".

Lăng Tiểu Ngư gật gù, rất thản nhiên nắm lấy tay Dương Tiểu Ngọc, dắt nàng đi về phía mộ phụ mẫu.

"Tiểu Ngọc, đến rồi thì ở đây cùng ta trò chuyện một lát. Cũng một năm rồi chúng ta chưa gặp nhau".

...

Bên hông phần mộ người quá cố, cạnh đám cỏ xanh, Lăng Tiểu Ngư đã ngồi nhìn người bạn thanh mai trúc mã của mình cả một đỗi lâu rồi mới nhận xét: "Tiểu Ngọc, ngươi hình như có cao lên một chút".

"Xuy...".

Vốn đang chờ đợi, Dương Tiểu Ngọc nghe xong thì nhất thời khó nhịn hé môi bật ra một tiếng. Nàng cảm thấy có chút buồn cười.

Từ nãy giờ trông thấy Lăng Tiểu Ngư săm soi mình, nàng cứ ngỡ hắn sẽ nói ra một câu nào đó khác cơ. Ví như... "Ngươi xinh đẹp hơn trước nhiều" chẳng hạn. Ai dè...

"Ngươi hình như có cao lên một chút", vậy ra trong mắt Lăng Tiểu Ngư hắn, chiều cao còn quan trọng hơn dung mạo?

"Tiểu Ngư, bộ từ trước tới giờ, mỗi lần gặp nhau ngươi đều chỉ để ý mỗi việc ta đã cao thêm được bao nhiêu thôi à?".

"Hmmm... Cũng không phải."

Mang theo chút mong đợi, Dương Tiểu Ngọc hỏi tiếp: "Tiểu Ngư, vậy ngoài chiều cao của ta, ngươi còn để ý tới gì nữa?".

"Tóc ngươi dài hơn này".

"Gì nữa?".

"Da ngươi cũng trắng hơn".

"Còn gì nữa?".

"Hmm... Ngực cũng lớn hơn".

Dương Tiểu Ngọc: "...".

Nàng thật là không biết phải nói sao. Nếu như câu vừa rồi do một tên nam nhân nào khác thốt ra, chắc chắn Dương Tiểu Ngọc nàng sẽ cảm thấy khó chịu, thậm chí có khả năng động tay động chân ngay. Nhưng là Lăng Tiểu Ngư thì...

Nàng biết, hắn chẳng có ý trêu ghẹo hay vui đùa gì, tất cả đều là thật tâm trả lời, thấy sao nói vậy.

"Haizz... Hắn vẫn ngốc hệt như ngày nào...".

Ngầm thở dài, Dương Tiểu Ngọc hắng giọng, cố tình bày ra bộ mặt không vui: "Tiểu Ngư, bộ ở trước mặt những người con gái khác, ngươi cũng sẽ nói như thế à?".

"Nói cái gì?" Lăng Tiểu Ngư hơi nghi hoặc. Hắn thật vẫn chưa biết mình đã làm gì khiến cho Dương Tiểu Ngọc khó ở.

Có điều, hắn rất nhanh liền biết...

"Thì câu ngươi vừa nói. Ngươi bảo ngực ta...".

Dương Tiểu Ngọc nói tới đấy thì ngưng, chuyển ý: "Ngươi không biết đó là mấy lời rất tế nhị sao? Người ta nghe được lại tưởng ngươi đang săm soi, quấy rối đấy".

Như chợt nghĩ đến điều gì, Dương Tiểu Ngọc ném cho người bạn thanh mai trúc mã của mình một ánh nhìn có chút hung hăng bất thiện, truy hỏi: "Tiểu Ngư, ở trước mặt Mộng Kiều sư tỷ của nguoi, ngươi có từng nói ra mấy câu tương tự như thế không?".

Mặc dù không hiểu tại sao Dương Tiểu Ngọc lại bỗng lôi sư tỷ Mộng Kiều của mình vào nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn rất thành thật lắc đầu: "Không có. Trước nay Mộng Kiều sư tỷ đâu có bao giờ hỏi ta giống như ngươi".

"Vậy nếu nàng hỏi? Lẽ nào ngươi cũng thành thật nói là... nói là ngực nàng ấy lớn hơn, chân nàng ấy dài hơn, những câu tương tự?".

"Chắc chắn sẽ không". - Lăng Tiểu Ngư quả quyết - "Kể từ lần đầu tiên ta gặp Mộng Kiều sư tỷ cho đến bây giờ, sư tỷ vẫn luôn giữ nguyên hình dáng xinh đẹp cân đối như thế...".

Xinh đẹp?

Nguyên cả một câu dài, cuối cùng đọng lại trong tâm trí Dương Tiểu Ngọc chỉ có đúng hai chữ. Chẳng biết đã là lần thứ mấy, nàng hỏi: "Còn ta thì sao? Có xinh đẹp không?".

"Tiểu Ngọc, ngươi đương nhiên là xinh đẹp".

"Vậy so với Mộng Kiều sư tỷ kia của ngươi thì thế nào? Ai xinh đẹp hơn?".

"Cái này...".

"Không cho ngươi nghĩ. Mau trả lời đi".

Trước sự thúc giục của ai kia, Lăng Tiểu Ngư đành phải mau chóng đưa ra lựa chọn. Sau khoảng khắc cân đo ngắn ngủi, rốt cuộc hắn đã nghiêng về phía Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, ừm... so với Mộng Kiều sư tỷ thì da ngươi trắng hơn một chút, tóc ngươi đen và suông mượt hơn một chút, ngực cũng... Hừm, tóm lại là ngươi xinh đẹp hơn một chút".

"Chỉ một chút thôi sao?".

Liếc thấy cô gái bên cạnh có vẻ chưa mấy hài lòng, Lăng Tiểu Ngư tăng thêm: "Nhiều hơn một chút".

"Nhiều hơn một chút là bao nhiêu?".

"Thì... là nhiều hơn một chút".

"Hì...".

"Tiểu Ngọc, sao ngươi lại cười?".

"Không có gì".

...

...

Màn đối đáp, kẻ hỏi người thưa ban nãy, nó đã khép lại như thế, bằng một nụ cười vừa ý hết sức hiếm hoi của Dương Tiểu Ngọc. Và tất nhiên là trong cả sự thắc mắc của Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng, dù đấy có là gì đi nữa thì hiện chúng đều đã trôi qua. Lúc này, câu chuyện đã chuyển sang hướng khác; tâm tình của mỗi người, nó cũng đã thay đổi.

Dưới ánh mắt hâm mộ của Lăng Tiểu Ngư, từ chiếc giới chỉ màu ngọc bích đang đeo trên tay, Dương Tiểu Ngọc lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ. Nàng đưa qua cho hắn, bảo: "Tiểu Ngư, tặng ngươi".

"Tiểu Ngọc, là gì vậy?".

"Ngươi mở ra xem đi".

Y lời hảo bằng hữu, Lăng Tiểu Ngư đem hộp gỗ mở ra thì thấy bên trong có một viên đan dược. Nó không lớn lắm, chỉ bằng tầm hạt đậu, có màu đen giống y như mực.

"Viên đan dược này... Linh khí toả ra thật nồng đậm".

Ngẩng đầu lên, Lăng Tiểu Ngư hơi ngần ngại: "Tiểu Ngọc, viên đan dược này chắc hẳn phải rất quý giá. Ta thật không dám nhận...".

"Có cái gì mà không dám nhận?". - Lăng Tiểu Ngư còn chưa nói hết thì đã bị Dương Tiểu Ngọc gạt đi - "Tiểu Ngư, ta với ngươi là hảo bằng hữu, là bạn thanh mai trúc mã, ta không cho phép ngươi nói thế".

"Ta không cần biết. Viên đan dược này ngươi dù muốn hay không cũng phải nhận. Nếu ngươi từ chối thì từ đây về sau ta sẽ cắt đứt quan hệ cùng ngươi".

"Tiểu Ngọc...".

"Thế nào? Ngươi nhận hay là không nhận?".

Uy hiếp. Rõ ràng là uy hiếp. Lăng Tiểu Ngư biết, nhưng chẳng thể từ chối được. Đây là tâm ý của bằng hữu, hắn làm sao nỡ...

Có phần bất đắc dĩ, hắn rốt cuộc thoả hiệp: "Được rồi, ta sẽ nhận".

"Phải vậy chứ".

...

"Tiểu Ngọc, đây là đan dược gì? Trông nó có vẻ đặc biệt".

Vốn muốn từ chối nhưng cuối cùng vẫn phải nhận, giờ nhận xong, Lăng Tiểu Ngư lại không thể không hỏi. Hắn cần được biết.

Và lẽ đương nhiên, Dương Tiểu Ngọc chẳng có lý gì lại từ chối trả lời.

"Tiểu Ngư". - Nàng hồi đáp - "Đây chính là Thiên Cơ Đan".

"Thiên Cơ Đan?".

Lăng Tiểu Ngư trố mắt: "Tiểu Ngọc, ngươi... ngươi vừa bảo viên đan dược này là Thiên Cơ Đan - thứ có thể đề thăng tỉ lệ đột phá cảnh giới vấn đỉnh của tu sĩ trúc cơ lên bốn thành?".

"Ừm, chính là nó".

Có được lời xác nhận, Lăng Tiểu Ngư càng thêm khó lòng bình tĩnh. Không giống sư huynh Chu Đại Trù của mình, thường ngày Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn hay tra cứu điển thư, cổ tịch, cộng thêm thỉnh thoảng lại được Lăng Thanh Trúc chỉ điểm nên đối với đan dược, hắn ít nhiều cũng có chút kiến thức.

Thiên Cơ Đan, cái danh tự này, hắn biết rất rõ. Chẳng ngoa khi bảo rằng trong tất cả các loại linh đan dược thủy cần thiết dành cho tu sĩ trúc cơ, nó chính là loại hữu ích và trân quý nhất. Chí ít thì ở thời đại ngày nay là như vậy.

Bộ dạng khó nghĩ, Lăng Tiểu Ngư cúi xuống xem đan dược rồi lại ngẩng lên nhìn Dương Tiểu Ngọc, đang toan mở miệng thì bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc đã biết ý mà cướp lời.

"Tiểu Ngư, đừng nói với ta là ngươi muốn trả lại đấy".

Nàng bồi thêm: "Nếu ngươi thực hoàn trả thì ta sẽ nhận, nhưng mà... Như lúc nãy ta đã có nói, sau này chúng ta sẽ không còn là bằng hữu nữa".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Phàm Nhân Mong Manh

"Nhưng mà Tiểu Ngọc, Thiên Cơ Đan này quá trân quý. Ta nghe sư phụ nói nguyên liệu để luyện chế nó gần như đã hoàn toàn tuyệt tích... Ta...".

"Tiểu Ngư, ngươi đừng từ chối".

Bỗng chốc, giọng Dương Tiểu Ngọc trầm đi hẳn: "Thiên Cơ Đan này vốn dĩ do sư phụ chuẩn bị để ta đột phá trúc cơ, tiến vào vấn đỉnh. Nhưng ngươi nhìn xem, ta hiện đã sớm bước qua cánh cửa vấn đỉnh rồi, Thiên Cơ Đan đâu có cần thiết nữa. Huống chi...".

Nét mặt ẩn ẩn u buồn, Dương Tiểu Ngọc bộc lộ tâm tư: "Tiểu Ngư à, sinh mệnh phàm nhân ngắn ngủi lắm...".

"Phụ mẫu ta, họ đã bắt đầu già đi rồi. Mặc dù có linh đan, dược thủy phục dụng nhưng chung quy vẫn chỉ trì hoãn được phần nào, bất quá bảo lưu tướng mạo bên ngoài, chứ còn bên trong cơ thể, nguồn căn sinh mệnh... làm sao dừng lại được".

"Ta biết, rồi sẽ có một ngày họ sẽ rời xa ta... Cái ngày đó, ta thật không muốn, nhưng đó là số mệnh, điều tất yếu phải xảy ra...".

"Tiểu Ngư, ngoại trừ phụ mẫu thì ở Đào Hoa thôn này, ta cũng chỉ còn có ngươi và Yến cô cô. Ta luôn xem Yến cô cô và ngươi là thân nhân của mình...".

"Giống phụ mẫu ta, Yến cô cô không có linh căn, không thể tu luyện, chỉ là một thế tục phàm nhân với sinh mệnh rất đỗi mong manh... Linh đan có tốt, dược thủy dẫu nhiều, cuối cùng rồi cũng sẽ tới lúc trở nên vô dụng thôi...".

Ngước lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc nói tiếp: "Tiểu Ngư, may mà vẫn còn ngươi. Ngươi có linh căn, có thể tu hành. Chỉ cần ngươi bước vào vấn đỉnh thì thọ nguyên liền tăng lên mấy trăm năm, còn nếu thành tựu chân nhân...".

"Tiểu Ngư, tuy rằng linh căn của ngươi bất quá trung phẩm, muốn đặt chân vào cảnh giới này sẽ có chút khó khăn, nhưng ngươi yên tâm, bất cứ giá nào ta cũng nhất định giúp ngươi đột phá thành công... Sớm thôi, ta sẽ chỉ còn lại mỗi một mình ngươi là thân nhân duy nhất trên đời này, vì vậy... Tiểu Ngư, ngươi nhận lấy viên Thiên Cơ Đan này đi".

Nghe qua hết những lời thật dạ chân tâm của Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đã phần nào minh bạch. Quả thực so với hắn, Dương Tiểu Ngọc chín chắn và mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Thế tục phàm nhân sinh mệnh mỏng manh, Lăng Tiểu Ngư hắn há đâu chẳng biết? Hắn biết, nhưng là... hắn đã lảng tránh, vờ như không biết. Có lẽ... bởi vì hắn sợ.

Hắn sợ Lăng Ngọc Yến sẽ già nua, sợ nàng biến mất. Hắn sợ cái ngày hắn trở về cô thôn, thấy cảnh cũ còn mà người xưa đã ra đi tự lúc nào...

Tự nhủ rằng nàng vẫn còn trẻ, tự nhủ rằng năm tháng còn dài, rằng cô cô, nàng vẫn sẽ bên cạnh hắn...

Nhưng...

Dù hắn có tự nhủ bao nhiêu lần, có suy nghĩ lạc quan thêm bao nhiêu lâu thì sự thật vẫn cứ là sự thật. Năm tháng vẫn trôi, thời gian vẫn chảy, và cô cô hắn... nàng đang mỗi lúc một già đi...

Từ sau thời điểm đột phá trúc cơ, vì cái gì mà Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn tiếp tục nỗ lực tu hành, ngày đêm luyện tập đạo pháp tiên gia? Chỉ đơn giản để được thường xuyên về thăm cô cô mình hòng thỏa nỗi nhớ thương, tự tay chăm sóc nàng thôi ư?

Sâu trong thâm tâm, hắn biết: Cô cô đã và vẫn đang già đi, và rồi sẽ có một ngày, như phụ mẫu hắn, như những phàm nhân thế tục khác, nàng sẽ vĩnh viễn ra đi...

Thế đấy, Lăng Tiểu Ngư đã cố tình lờ đi một việc hiển nhiên mà bản thân mình nhận thức rõ. Và chắc chắn là hắn sẽ còn tiếp tục lảng tránh thêm nữa nếu như không có sự tác động từ Dương Tiểu Ngọc. Những lời chân tâm thật dạ nàng vừa nói ban nãy, chúng buộc hắn phải chính thức đối mặt cùng thực tại. Dẫu cho nó có quá phũ phàng đi chăng nữa.

"Yến cô cô...".

Rất đỗi hoang mang, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay, khẽ thốt. Thốt xong thì chìm vào trong im lặng...

...

...

Ba ngày sau.

Vị trí bây giờ đã không phải Đào Hoa thôn mà là đỉnh Trúc Kiếm. Lăng Tiểu Ngư và Dương Tiểu Ngọc, cả hai đều đã tạm biệt gia quyến mà trở lại tiên môn.

Trước cửa căn phòng thứ sáu - nơi Lăng Tiểu Ngư hiện bế quan để tiến hành đột phá, một thân ảnh mập mạp đang ngồi tựa cột, thở dài lẩm bẩm: "Haizzz... Tiểu Ngư lại bế quan tu luyện nữa rồi...".

"Mộng Kiều sư tỷ, Chí Viễn sư huynh cũng đang cắm đầu tu luyện. Cái đỉnh Trúc Kiếm này bây giờ chỉ còn lại mình ta và lão nhân gia...".

"Mà lão nhân gia này cũng kỳ, có mỗi hai thầy trò mà vẫn bắt ta phải xách nước nấu cơm. Chậc, đúng là biết làm khổ người khác...".

Chu Đại Trù càng ngẫm trong lòng lại càng cảm khái cho cái phận đồ đệ của mình. Hơn mười năm qua, tính ra đã không biết bao nhiêu lần Chu Đại Trù hắn bị vị sư phụ tính tình cổ quái kia của mình dùng đòn roi đánh đập rồi a.

"Làm trưởng bối đúng là sướng thật, muốn đánh lúc nào liền đánh lúc đó. Phải cũng đánh mà sai cũng đánh. Lão nhân gia thật biết cách ủy thế hiếp người...".

"Nếu sau này Chu Đại Trù ta trở thành chân nhân, tu luyện đến cảnh giới chí thượng... Hmm... Lúc đó có nên quay lại đánh cho lão nhân gia mấy roi không nhỉ?".

"Nhưng mà lão nhân gia tốt xấu gì cũng là sư phụ ta... Đệ tử đánh sư phụ là việc thiên lý bất dung, sẽ bị trời đánh...".

"Hmmm... Hay là lúc đó ta nên bịt mặt cải trang?... Lão nhân gia trước giờ đánh ta nhiều như vậy, ta có đánh lại vài cái chắc cũng không sao đâu. Chậc, cái mông của lão nhân gia rất là cong, đánh sướng phải biết...".

"Thật sẽ rất sướng sao?".

"Đương nhiên rồi. Cái mông của lão nhân gia...".

Chu Đại Trù nói tới đấy thì im bặt. Thoáng chốc, từ vẻ lơ đễnh suy tư, khuôn mặt hắn bỗng trở nên thất thố lạ thường.

"Ực...".

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, hắn chầm chậm quay đầu.

Trong tầm mắt hắn, một thân ảnh yêu kiều dần hiện rõ. Là một cô gái tuổi độ mười tám đôi mươi, mặc tử y tinh kỳ, đường nét thanh nhã cao quý, hết sức xinh đẹp.

Không phải Lăng Thanh Trúc thì còn ai?

"L-Lão nhân gia...". - Chu Đại Trù chuyển mình đứng lên, e ngại cất tiếng - "Người tới hồi nào vậy?".

"À, cũng không lâu đâu, chỉ vừa đủ để nghe có kẻ nào đó đang ấp ủ ý định đòi đánh cái mông ta thôi".

Thôi xong rồi... Xong rồi...

Lòng thầm hô không ổn, Chu Đại Trù cấp tốc suy nghĩ. Cuối cùng, chả biết tính thế nào, từ e sợ, hắn đột nhiên đổi sang tức giận: "To gan thật! Kẻ này to

gan thật! Lão nhân gia xinh đẹp rạng ngời, tài trí vô song, anh minh thần võ, là bậc cao nhân trong cao nhân như vầy mà lại có kẻ dám ôm ý định đòi đánh cái mông lão nhân gia... Tên này chắc chắn là chán sống rồi!".

"Nhưng mà lão nhân gia...".

Thanh âm hạ thấp, Chu Đại Trù thu liễm cơn giận vừa ngụy trang, tỏ vẻ chân thành: "Lão nhân gia là cao nhân, là đại nhân. Mà đại nhân thì đại lượng, nếu tự mình động tay động chân thì sẽ khó coi lắm. Hay là như vầy, lão nhân gia cứ để cái tên khốn kiếp ngông cuồng kia cho đệ tử lo liệu. Đệ tử nhất định sẽ cho hắn một bài học, cảnh báo hắn từ nay về sau phải biết kính trên nhường dưới, một lòng tôn kính lão nhân gia".

"Ồ, Chu Đại Trù, tiểu tử ngươi muốn thay nhân gia đi giáo huấn kẻ kia à...".

Trên mặt ý cười mỗi lúc một đậm, Lăng Thanh Trúc nhấc chân bước tới. Cùng với đó, một thanh trường kiếm màu đen cũng nhanh chóng hiện ra trong tay nàng.

"Soạt!".

Trông thấy món đồ vật quen thuộc nọ, Chu Đại Trù gan đâu dám ở lại, lập tức quay đầu bỏ chạy bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Chỉ là... hắn chạy được sao?

Ngay khi chân hắn vừa xoay thì từ phía sau, Lăng Thanh Trúc cũng liền hành động. Nàng gọi ra một sợi dây dài màu vàng kim, tung về trước.

Nháy mắt, thân hình mập mạp của Chu Đại Trù tức khắc bị giữ, từ không trung rơi xuống mặt đất.

"Ui da...!".

"Hừ!".

Đổi cười làm giận, Lăng Thanh Trúc tiến sát Chu Đại Trù hiện đã bị dây dài trói chặt, hung hăng nói ra: "Cái thằng mập ngươi đúng là càng ngày càng to gan mà, lại dám ấp ủ ý định đánh mông sư phụ ngươi...".

"Lão nhân gia à, thật là oan cho con quá! Lúc nãy con chỉ là nhất thời nghĩ ngợi linh tinh, tuyệt không có ý bất kính với lão nhân gia a...".

"Không có ý bất kính? Cái thằng mập ngươi tính lừa ai đấy?".

"Lão nhân gia, con nói thật đấy. Con làm sao dám xúc phạm lão nhân gia được. Lão nhân gia là sư phụ con mà...".

"Lúc nãy nói muốn đánh mông ta, giờ lại bảo không dám xúc phạm, không có ý bất kính... Cái thằng mập ngươi hay quá nhỉ?".

"Lão nhân gia, đánh cũng có nhiều loại a. Như đánh ghét này, đánh giận này, đánh thương này, đánh yêu này... Lão nhân gia, người cũng biết là trước nay Chu Đại Trù con rất kính yêu người mà".

"Hừ, thằng mập ngươi đúng là giỏi lấp liếm".

Như chẳng muốn dong dài thêm nữa, Lăng Thanh Trúc dứt khoát bỏ qua mấy lời xuyên tạc hàm hồ của Chu Đại Trù, thẳng tay tuốt kiếm.

Kế đấy, nàng cầm vỏ kiếm cứng rắn, gõ gõ lên lòng bàn tay: "Chu Đại Trù, tiểu tử ngươi muốn đánh cái mông ta a? Tốt thôi, để bây giờ sư phụ truyền thụ cho ngươi tí kinh nghiệm. Tiểu tử ngươi coi mà học để sau này thực hiện ý đồ nhé".

"Lão nhân gia, thật là không cần đâu. Cái loại "kinh nghiệm" này từ nhỏ đến lớn con đã tiếp thu rất nhiều rồi a".

"Không sao. Trăm hay không bằng tay quen, kinh nghiệm tiếp thu càng nhiều càng tốt thôi".

"Đừng mà lão nhân gia! Lão nhân gia đại nhân đại lượng, từ bi hỉ xả... A ui da a a...!!".

"Ui da... a... a...!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hy Vọng

...

Cảnh bên ngoài phòng kẻ đánh người la, trong khi đó, ở bên trong căn phòng...

Lăng Tiểu Ngư, hắn không tu luyện nữa mà ngồi thừ người trên giường, nét mặt đăm chiêu nghĩ ngợi. Đừng hiểu lầm, chẳng phải do tiếng ồn làm phiền đâu. Một màn đánh đập kêu la của Lăng Thanh Trúc và Chu Đại Trù, nó không thể truyền vào bên trong phòng được. Trước khi bế quan, chính tay Lăng Tiểu Ngư hắn đã cẩn thận bố trí kết giới cách âm rồi. Sở dĩ bận lòng, căn nguyên hết thảy đều nằm nơi bản thân hắn.

Nội tâm hắn, nó vốn không được thanh tĩnh, bình yên.

Suốt từ nãy giờ, trong đầu hắn vẫn luôn vang vọng lại những lời Dương Tiểu Ngọc đã nói hôm nọ, tại cô thôn, bên cạnh nấm mồ. Hắn muốn tạm quên đi, nhưng dù cố gắng thế nào cũng vô pháp đè nén xuống được.

"Có lẽ... ta phải đối mặt với sự thật này thôi".

Hít vào rồi lại thở ra một hơi dài nặng nhọc, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Hắn nhấc chân bước xuống giường, hướng cửa phòng đi ra.

Cửa phòng vừa mở, ngay lập tức, một tràng cảnh quen thuộc đập vào mắt hắn: Chu Đại Trù cả người bị dây dài trói chặt giống như con lợn nằm chịu trận, trong khi bên cạnh, người đang cầm vỏ kiếm ra tay đánh đập, nàng vẫn thô lỗ như mọi lần, vừa đánh vừa lớn tiếng giáo huấn.

"... Cái thằng mập ngươi, rảnh rỗi quá nên sinh nông nổi chứ gì?".

"Ngươi ăn không có chuyện gì làm hay sao mà ngồi ấp ủ mưu đồ, cả gan đánh chủ ý lên cái mông sư phụ ngươi? Có biết như thế là bất kính hay không?".

"Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ, cái câu này ta đã dạy ngươi bao nhiêu lần rồi? Sư phụ chính là cha mẹ đấy biết không?!".

"Ui da...!!".

"Lão nhân gia...". - Khuôn mặt mếu máo, Chu Đại Trù dù đau vẫn cố nói - "Sư phụ là cha mẹ, mà cha mẹ thì phải yêu thương con cái chứ. Ai đời cha mẹ lại đi đánh đập như vầy...".

"À à, còn dám cãi lại à...". - Lăng Thanh Trúc không cho là phải - "Hừm, ta đánh đây là đánh đúng, đánh nên, là để cho ngươi biết sai mà sửa, có hiểu chưa?!"

"A đau... u...!!".

...

"Haizzz... Họ lại thế nữa rồi".

Chứng kiến Chu Đại Trù kêu la thảm thiết, Lăng Tiểu Ngư trong lòng bất nhẫn, tiến ra hỏi: "Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sư phụ lại tức giận như vậy?".

"Còn chuyện gì...". - Tay cầm vỏ kiếm chỉ xuống Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc nói ra - "Cái thằng mập này hôm nay không biết đã ăn phải gan rồng gan hổ gì lại dám ngồi suy tính, ấp ủ mưu đồ đòi sau này có cơ hội sẽ đánh mông ta".

Mang theo ánh mắt ngờ vực, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn Chu Đại Trù: "Đại Trù sư huynh, huynh thật sự định đánh mông sư phụ?".

"Ta... Tiểu Ngư à, ta chỉ là nhất thời nghĩ ngợi linh tinh thôi, tuyệt không phải ấp ủ mưu đồ gì hết!".

"Tiểu Ngư, ngươi giúp ta nói hộ với lão nhân gia đi. Lão nhân gia đòi lột da ta này...".

Có phần bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư quay sang nhìn sư phụ mình.

"Sư phụ, con nghĩ sư huynh chỉ là nhất thời nghĩ vậy thôi, chẳng có ý gì đâu. Sư phụ hãy bỏ qua cho sư huynh lần này đi".

"Không bỏ." Lăng Thanh Trúc quay mặt qua hướng khác, thẳng thừng từ chối.

"Haizzz...".

Ngầm thở dài, Lăng Tiểu Ngư biết một khi sư phụ mình đã quyết thì khó lòng thay đổi, đành chấp nhận.

"Dẫu sao trước nay việc thế này cũng thường xuyên xảy ra, Đại Trù sư huynh hẳn sẽ không sao...".

Nghĩ vậy, Lăng Tiểu Ngư tạm gác vấn đề của Chu Đại Trù sang một bên, hướng Lăng Thanh Trúc nói ra điều mà ban nãy vốn đã định nói: "Sư phụ, con

có chút chuyện muốn thưa với người".

Nghe giọng khác lạ, ngó qua lại thấy thần tình nghiêm túc của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc không khỏi nghi hoặc: "Tiểu Ngư Nhi, là chuyện gì vậy? Bộ quan trọng lắm sao?".

"Rất quan trọng." - Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, đáp.

Và câu trả lời mau gọn này, nó càng khiến nỗi ngờ vực trong lòng Lăng Thanh Trúc tăng cao.

"Quái. Cái thằng ngốc này hôm nay bị làm sao thế nhỉ? Cả chục năm nay, nếu nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên nó bỏ dở việc bế quan trong giai đoạn đột phá cảnh giới mà đi ra ngoài, hơn nữa vừa ra liền hướng mình bảo có chuyện quan trọng cần thưa...".

Lăng Thanh Trúc quả thật đang cảm thấy rất khó hiểu, khá thắc mắc. Nàng chỉ có thể đoán hẳn điều Lăng Tiểu Ngư định nói là một đại sự, hoặc liên quan đến việc tăng tiến tu vi hoặc dính líu tới Lăng Ngọc Yến. Khẳng định như thế.

"Được rồi, vậy sư đồ chúng ta sẽ trò chuyện một lát".

Đã có quyết định, Lăng Thanh Trúc cũng thôi không đùa giỡn gì nữa. Nàng đem Chu Đại Trù thả ra, hung hăng doạ nạt: "Chu Đại Trù, nể tình sư đồ nhân gia hôm nay tạm bỏ qua cho tiểu tử ngươi một lần. Nếu sau này còn để ta phát hiện ngươi lại đánh chủ ý hay ho gì với ta thì... Hừ hừ, liệu hồn đấy".

"Lão nhân gia yên tâm, Đại Trù con kể từ đây sẽ tu tâm dưỡng tánh, tuyệt đối sẽ không bao giờ nói xấu lão nhân gia. Nếu mà có nói thì cũng chỉ nói những lời tốt đẹp nhất...".

"Được rồi được rồi, tiểu tử ngươi đừng có ba hoa nữa. Mau trở về phòng của ngươi đi".

"Lão nhân gia...". - Chu Đại Trù gãi đầu, chừng chưa muốn đi - "Hmm... Dù sao giờ con về phòng cũng không có việc gì làm, hay lão nhân gia cho con ở đây đi. Chuyện của Tiểu Ngư con cũng muốn nghe thử...".

"Muốn nghe à?".

Lăng Thanh Trúc chẳng muốn dong dài, lập tức đem sợi dây màu vàng kim vừa mới thu vào trong giới chỉ gọi ra.

...

"Hừ, thằng mập ngươi chạy nhanh đấy".

Cất dây đi, cất luôn hắc sắc trường kiếm, Lăng Thanh Trúc lúc này mới sửa lại mái tóc, bảo Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, chúng ta vào phòng rồi nói".

"Vâng, sư phụ".

...

Kẻ trước người sau, vài giây bất quá thì cả Lăng Thanh Trúc lẫn Lăng Tiểu Ngư đều đã có mặt bên trong căn phòng.

Lăng Thanh Trúc sau khi kéo ghế, an vị xong liền hé môi cất tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, rốt cuộc là có chuyện gì mà trông ngươi có vẻ khó nghĩ vậy?".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư hơi ngập ngừng, hỏi: "Trên thế gian này... liệu có loại linh đan, dược thủy nào có thể cải biến tư chất, biến tạo linh căn cho một người bình thường không?".

"Biến tạo linh căn?".

Lăng Thanh Trúc cau mày, càng thêm nghi hoặc: "Tiểu Ngư Nhi, tại sao ngươi lại hỏi đến vấn đề này?".

"Đệ tử...".

"Không lẽ...".

Chẳng đợi Lăng Tiểu Ngư trả lời thì Lăng Thanh Trúc đã liền đoán ra: "Tiểu Ngư Nhi, có phải vì Yến cô cô của ngươi?".

Lăng Tiểu Ngư cũng không giấu, gật đầu. Tiếp đấy thì nói: "Sư phụ, thế tục phàm nhân quá đỗi mong manh, nhân sinh bất quá trăm năm liền tàn lụi. Đệ tử thật không muốn có ngày trở lại cô thôn thì cô cô đã chẳng còn nữa...".

"Sư phụ, người hãy nói cho đệ tử biết: Trên thế gian này, liệu có cách nào có thể giúp một người bình thường biến tạo linh căn để họ có thể tu hành không?".

"Biến tạo linh căn... Trước kia đã từng có không ít người truy lùng, tìm kiếm. Nhưng thực sự thành công...".

Lăng Thanh Trúc thở dài, đầu nhẹ lắc: "Chỉ là truyền thuyết".

"Chỉ là truyền thuyết thôi sao...".

"Phải".

Lăng Thanh Trúc nhấc mông khỏi ghế. Nàng bước chậm giữa căn phòng, vừa bước vừa nói: "Cổ thư, điển tịch tuy rằng cũng có nhắc đến việc biến tạo linh căn, thậm chí còn đề cập phương pháp cụ thể, nhưng suy cho cùng vẫn không hơn gì giấy trắng mực đen. Ngàn vạn năm trước ra sao, thực hư thế nào ta chưa biết chứ bằng xét ở thời đại ngày nay... Tiểu Ngư Nhi à, linh căn muốn biến tạo mà nói... chỉ là tìm hoa trong gương, mò trăng trong nước mà thôi. Bởi lẽ những tài liệu được ghi chép kia, chúng căn bản đều sớm đã tuyệt chủng cả rồi".

Cõi lòng nặng trĩu nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa muốn từ bỏ hy vọng. Hắn hỏi thêm: "Sư phụ, vậy còn trường sinh? Trên đời này có phương thuốc nào có thể giúp người trường sinh không?".

"Trường sinh sao...".

Tay thon chạm cằm, Lăng Thanh Trúc thoáng cân nhắc rồi đáp: "Một hai ngàn năm thì chắc chắn không có, nhưng nếu vài ba trăm năm... hiện tại đúng thật vẫn còn một số phương thuốc. Chỉ là tài liệu yêu cầu quá đỗi khan hiếm...".

"Sư phụ, xin người nói cho con biết, đó là những loại tài liệu gì, phải tới những đâu để lấy?".

Đáp lại sự nóng vội của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc trố mắt mà rằng: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi hỏi vậy tức là có ý định đi tìm? Bộ ngươi điên rồi à?".

"Khi ta nói khan hiếm, ngươi hiểu nó có nghĩa là gì không? Đó là những loại tài liệu kia rất rất ít ỏi và hết sức trân quý. Đừng nói khó gặp, dù thấy được, muốn lấy tới cũng khó khăn vô cùng...".

"Nói cho ngươi hay, hễ phàm là kỳ trân dị bảo thì gần như chắc chắn sẽ có các loại linh thú, yêu thú cường đại canh giữ. Thực lực của bọn chúng e so với ta đây còn lợi hại hơn mấy lần... Tiểu Ngư Nhi, ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý nghĩ dại dột ấy đi thì hơn".

"Thế nhưng Yến cô cô...".

"Haizz...".

Theo sau tiếng thở dài cảm thông, Lăng Thanh Trúc lựa lời khuyên nhủ: "Tiểu Ngư Nhi, mỗi người đều có số phần của mình. Yến cô cô ngươi trời sinh không có linh căn, cả đời đã định phải làm một người bình thường. Trăm năm dương thọ là giới hạn nhân sinh của nàng, ngươi hà tất ưu tư sầu muộn...".

"Sư phụ, những gì người nói đệ tử hiểu rõ. Thế nhưng trong lòng mình, đệ tử không làm sao buông được".

p/s: thông báo mình cmt bên dưới, các bạn cho mình ý kiến

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Điều Kiện Ngặt Nghèo

Lăng Tiểu Ngư hơi xúc động tiếp lời: "Khi đệ tử sinh ra thì mẫu thân liền mất, chẳng bao lâu sau phụ thân cũng qua đời. Kể từ đó, đệ tử lớn lên, tất cả đều là nhờ Yến cô cô một tay săn sóc trông nom. Vì đệ tử, cô cô thậm chí khước từ mọi lời dạm hỏi, mối mai. Suốt sáu năm ròng người dành hết tình thương cho đệ tử, rồi tận hôm nay, khi tuổi đã sắp ba mươi mà vẫn cô đơn lẻ bóng... Sư phụ, đệ tử thật sự không đành...".

"Tiểu Ngư Nhi...".

Lăng Thanh Trúc ngầm lắc đầu: "Kẻ luyện đạo tu tiên, cốt ở tâm phải vững, lòng phải tịnh. Cái đích hướng tới nên là đạo pháp huyền cơ, việc cần phải làm nên là tru diệt tà ma, phù trợ chính đạo. Thân là tiên gia, ngươi sao lại chỉ biết nghĩ đến một người?".

"Mặc dù ta vẫn thường dạy các ngươi tiên gia hữu tình, tránh hững hờ thế tục, tránh xem thường nhân mạng, nhưng lụy quá thì thật không nên...".

"Sư phụ...".

"Tiểu Ngư Nhi, kiếp sống vô thường, hết thảy đều đã được tạo hoá an bài. Đừng quá chấp nhất".

Từ giới chỉ, Lăng Thanh Trúc lấy ra một chiếc lọ nhỏ rồi đưa qua cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Chuyện của cô cô ngươi tạm thời hãy gác lại. Năm nay nàng chỉ xấp xỉ ba mươi, thời gian vẫn còn nhiều. Trước mắt, điều ngươi cần làm là tập trung tu luyện, tiến hành đột phá vào cảnh giới trúc cơ trung kỳ".

"Chứa bên trong chiếc lọ này là Thanh Minh Đan, công dụng ra sao hẳn ngươi cũng rõ. Cầm lấy".

...

Trông theo bóng dáng yêu kiều bước ra khỏi phòng, đợi khi đã khuất hẳn, lúc này Lăng Tiểu Ngư mới cúi nhìn chiếc lọ nhỏ đang cầm trên tay.

"Thanh Minh Đan... Sư phụ muốn đệ tử bình tâm lại ư?".

"Thế nhưng...".

Tâm đã quá động, dễ gì lắng xuống?

Lăng Tiểu Ngư, hắn không cách nào gạt đi được. Từng câu, từng chữ mà Dương Tiểu Ngọc đã nói hôm đó, chúng cứ vang vọng mãi trong đầu hắn; và hắn, mỗi lần chìm đắm suy tư, tim hắn lại như bị người bóp chặt.

Để rồi...

Hai ngày sau, trong đêm tối mịt, hắn một lần nữa bỏ ngang việc tu hành, một mình lặng bước trên con đường mòn dẫn ra sau núi...

Đứng trước Huyền Âm Động, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, cất tiếng: "Sư phụ, đệ tử xin được cầu kiến".

"Haizz...".

Trong động, sau tiếng thở dài, tiếng Lăng Thanh Trúc truyền ra: "Đã đến rồi thì vào đi".

...

An vị trên tấm bồ đoàn, giữa thạch động đơn sơ, trong bộ tử y quen thuộc, Lăng Thanh Trúc đưa mắt nhìn người mới tiến vào, nói: "Tiểu Ngư Nhi, không phải ngươi đã bế quan, trúc cơ trung kỳ còn chưa đột phá sao đã bỏ ngang?".

"Sư phụ, đệ tử chẳng thể nào bình tâm được".

"Xem ra chuyện của Lăng Ngọc Yến, đến giờ ngươi vẫn chưa buông được".

Lăng Thanh Trúc trực tiếp hỏi thẳng: "Tiểu Ngư Nhi, nói đi. Hôm nay ngươi tới tìm ta, rốt cuộc muốn thỉnh cầu điều gì?".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư quỳ hẳn trước mặt ân sư mà rằng: "Từ khi đệ tử bái nhập tiên môn, tính đến nay đã được mười một năm. Mười một năm qua, nhờ có sự chỉ bảo của người, sự dìu dắt của tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ mà đệ tử mới đạt được chút thành tựu như hôm nay. Trong lòng mình, đệ tử rất cảm kích, cũng rất trân trọng. Thế nhưng...".

"Sư phụ, trước khi bái nhập Trúc Kiếm Phong thì đệ tử đã là thôn dân của Đào Hoa thôn, một thành viên của nhà họ Lăng... Lăng gia hôm nay chỉ còn mỗi hai người là đệ tử và Yến cô cô...".

"Mười một năm đệ tử lên núi tu hành cũng là mười một năm cô cô mỏi mắt ngóng trông chốn cô thôn. Mệnh phàm nhân thế tục quá đỗi mỏng manh, đệ tử không biết cô cô còn có thể ở đó chờ đợi mình được bao nhiêu lâu nữa, còn có thể gặp mình bao nhiêu lần nữa...".

Nói tới đây, Lăng Tiểu Ngư dập đầu, khẩn xin: "Sư phụ, xin người cho phép đệ tử rời khỏi tiên môn, trở về thế tục".

Dù trong lòng đã lường trước nhưng đến khi chính tai nghe được, Lăng Thanh Trúc vẫn không khỏi động dung. Nàng cau mày, nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thật muốn rời bỏ tiên môn? Ngươi có biết trên đời có bao nhiêu người tha thướt ước mơ được ở vào vị trí của ngươi hiện giờ không?".

"Môn nhân Thiên Kiếm Môn, đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong, thân phận này của ngươi, tu sĩ chính giáo có ai là chẳng khao khát mong cầu. Vậy mà ngươi...".

"Kẻ khác bái nhập tiên môn là vì tu tập đạo pháp, muốn được sống lâu, muốn người kính ngưỡng, còn tiểu tử ngươi... Ngươi vì Lăng Ngọc Yến mà vào Thiên Kiếm Môn, bởi không muốn để nàng thất vọng mà ngày đêm nỗ lực tu hành, để rồi hôm nay, cũng vì nàng ngươi lại cam lòng từ bỏ tiên môn, trở về sống kiếp thế tục phàm nhân...".

"Trúc cơ kỳ bình thường có thể sống được hai trăm năm, nhưng Lăng Tiểu Ngư ngươi thì khác. Mệnh căn của ngươi vốn dĩ rất yếu nhược, tuy nhờ tu tập đạo pháp mà dần cường đại, thọ nguyên được kéo lên nhưng đến hôm nay, tính ra ngươi cũng chỉ có thể sống đến một trăm tuổi là cùng".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi thực mong muốn nhân sinh của mình như vậy, bất quá trăm năm liền tàn lụi?".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu lên: "Mệnh phàm nhân mỏng manh, thân thể yếu nhược, đệ tử hiểu rõ. Nhưng nếu vì tu tiên cầu đạo mà phải xa cách Yến cô cô, để người phải cô đơn lẻ bóng, đêm ngày dõi mắt trông về Ngũ Đài Son thì đệ tử thật không sao làm được".

"Sư phụ, dẫu nhân sinh có ngắn ngủi, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc cho cô cô, thấy cô cô cười nói vui vẻ, đối với đệ tử như thế là quá đủ rồi".

...

"Xem ra ý ngươi đã quyết...".

Lời cần nói đã nói, cần khuyên đã khuyên, tới lúc này, Lăng Thanh Trúc chỉ đành từ bỏ. Nàng chuyển thân đứng lên, bước xuống bên dưới. Chân vừa đi vừa chậm rãi nói: "Tiểu Ngư Nhi, tình cảm của ngươi nhiều lúc khiến ta phải nghi hoặc. Ta không biết nên gọi nó là gì... Ta nghĩ trên thế gian này, đối với ngươi thì chẳng thứ gì có thể bì được với Lăng Ngọc Yến. Thậm chí kể cả nhân sinh của ngươi".

"Haizzz... Thôi được rồi. Ta sẽ ra tay giúp ngươi một lần".

Lăng Thanh Trúc dừng bước, xoay lưng lại.

"Tiểu Ngư Nhi, nếu ta giúp Lăng Ngọc Yến sống thêm vài trăm năm, như vậy ngươi sẽ tiếp tục ở lại Trúc Kiếm Phong tu hành chứ?".

"Sư phụ, nếu có thể giúp Yến cô cô sống thêm vài trăm năm, người muốn đệ tử làm gì đệ tử cũng cam lòng".

Như chợt nhớ lại điều gì, Lăng Tiểu Ngư trở nên nghi hoặc: "Nhưng mà sư phụ, lúc trước người chẳng phải nói phương thuốc trường sinh rất khó để lấy được sao?".

"Khó thì dĩ nhiên là khó".

Lăng Thanh Trúc bày ra bộ mặt bất mãn: "Để luyện chế thuốc trường sinh, tài liệu yêu cầu có loại nào là không trân quý, hi hữu. Muốn lấy được sẽ phải đối mặt với rất nhiều hung hiểm đấy".

"Trước đây ta có tình cờ phát hiện ra một gốc Trường Sinh Thụ, trên cây còn đang kết quả nữa. Ngặt nỗi ở đó lại có một đôi thượng cổ linh chủng ngày đêm canh giữ...".

"Vốn dĩ ta cũng không muốn dấn thân vào nguy hiểm, nhưng mà cái thằng ngốc ngươi... Haizz... Bỏ đi bỏ đi, coi như Lăng Thanh Trúc ta mệnh khổ, thu lầm một tên đệ tử cố chấp đến đần độn như ngươi".

"Sư phụ, đệ tử xin lỗi...".

"Thằng ngốc ngươi xin lỗi ta thì được gì? Cũng đâu khiến cho hung hiểm giảm đi được".

Trở lại chiếc bồ đoàn, Lăng Thanh Trúc chống cằm suy tư trong chốc lát, rồi bảo Lăng Tiểu Ngư còn đang quỳ bên dưới: "Tiểu Ngư Nhi, quả Trường Sinh ta có thể giúp ngươi lấy về, nhưng đổi lại, ta cần tiểu tử ngươi thể hiện chút thành ý, để ta thấy rằng việc ta làm cho ngươi là hoàn toàn xứng đáng".

"Sư phụ, người muốn đệ tử làm gì, xin cứ nói".

"Chỉ một việc".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Năm năm sau là lúc Thiên nhân luận pháp, trên Ngũ Kiếm Đài sẽ diễn ra một cuộc so tài giữa các đệ tử chân truyền của năm chi mạch. Tiểu Ngư Nhi, tại lần Thiên nhân luận pháp này, ta muốn ngươi phải tiến vào tốp năm người mạnh nhất. Ngươi có làm được hay không?".

"Năm người mạnh nhất...".

Lăng Tiểu Ngư thầm nhẩm lại, thần sắc bỗng chốc trầm đi thấy rõ. Lẽ dĩ nhiên, đối với Thiên nhân luận pháp hắn cũng có nhận thức.

Theo như hắn biết thì Thiên nhân luận pháp là một sự kiện trọng đại của Thiên Kiếm Môn, được tổ chức bốn mươi năm một lần. Đối tượng tham gia là đệ tử hàng chân truyền của năm chi mạch, tuổi đời chưa quá năm mươi, tu vị trúc cơ kỳ trở lên. Căn cứ vào đó mà tính, như vậy năm năm sau, số người tham dự sẽ rơi vào khoảng trên dưới mười người, nhiều nhất mười hai.

Ít?

Đúng là cũng ít thật. Nhưng điều đó không có nghĩa việc tiến vào tốp năm sẽ dễ dàng. Đặc biệt khi đối tượng lại là Lăng Tiểu Ngư hắn. Những vị chân truyền đệ tử của bốn chi mạch khác, Lăng Tiểu Ngư hắn tuy chưa thấy hết nhưng danh tính, tư chất thì đã được nghe qua. Trong số bọn họ, ai nấy nếu chẳng là cực phẩm thì cũng là thượng phẩm linh căn, thậm chí còn có thiên phẩm linh căn nữa. Chưa cần nói tới lớp cựu đệ tử nhập môn sớm hơn hắn một hai chục năm, chỉ tính riêng trong lứa của hắn thôi thì cũng đã tồn tại hai ngọn núi cao rồi.

Chu Đại Trù mười bảy tuổi trở thành tu sĩ vấn đỉnh, nắm giữ đạo thuật cao thâm, tự cổ chí kim khó người sánh kịp. Trong khi đó, Dương Tiểu Ngọc ở

Mặc Kiếm Phong, tu vị còn nhỉnh hơn một bậc...

Hai người bọn họ thật sự quá lợi hại, Lăng Tiểu Ngư hắn tự nhận vô pháp so bì.

Thế đấy, cùng lúc bái nhập tiên môn, tu luyện đạo thuật đã chênh nhau như vậy, thử hỏi lớp cựu đệ tử, với tư chất cao hơn hẳn Lăng Tiểu Ngư hắn, bọn họ lại đi được bao xa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phị Tinh Đới Nguyệt

"Sư phụ...".

"Thế nào?". - Chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp nói hết thì Lăng Thanh Trúc đã cướp lời - "Tiểu Ngư Nhi, ngươi không làm được?".

"Sư phụ, đệ tử tư chất thấp kém, dẫu đêm ngày nỗ lực cũng khó có khả năng so bì cùng các vị sư huynh, sư tỷ. Thật muốn tại Thiên nhân luận pháp năm năm sau tiến vào tốp năm người mạnh nhất mà nói...".

"Ngươi cho rằng nó bất khả thi ư?".

Nhận được cái gật đầu của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc lúc này mới cười nhạt: "Với tư chất linh căn trung phẩm của ngươi, muốn tại Thiên nhân luận pháp năm năm sau tiến vào tốp năm người mạnh nhất quả đúng hết sức khó khăn, nhưng còn chưa tới mức bất khả thi hành đâu".

"Sư phụ, người... có cách sao?".

"Ta không có nhưng Trúc Kiếm Phong này có".

Ánh mắt hồi tưởng, Lăng Thanh Trúc nói ra: "Tại ngọn núi này của chúng ta có một nơi rất đặc biệt tên là Phị Tinh Đới Nguyệt Động, vô cùng kỳ diệu. Nếu như ngươi tiến vào bên trong tu luyện, bảo đảm tốc độ sẽ vượt xa gấp mấy lần bình thường, đợi đến năm năm sau chưa hẳn đã không đủ bổn sự tranh đấu cùng người".

"Sư phụ, vậy Phị Tinh Đới Nguyệt Động này nằm ở đâu?".

Lăng Tiểu Ngư rất hướng tới, nhưng đồng thời hắn cũng đang rất thắc mắc. Kể từ lúc bái nhập tiên môn, trở thành đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong, hắn chưa từng nghe ai nói qua về Phị Tinh Đới Nguyệt Động kia cả. Một nơi có thể giúp tu sĩ đề thăng tốc độ tu luyện hơn xa bình thường nhiều lần như thế, lại ở ngay tại Trúc Kiếm Phong, vì sao lại chẳng ai nhắc tới?

Tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, bọn họ không biết hay là...

Có vẻ cũng nhận ra sự nghi hoặc của đồ nhi, trên chiếc bồ đoàn đã ngả màu, Lăng Thanh Trúc tựa cười mà như không cười: "Rất muốn biết hả?".

"Tiểu Ngư Nhi ngươi hẳn là đang vướng mắc đi?".

Chẳng cần Lăng Tiểu Ngư phải hồi âm, Lăng Thanh Trúc đã tự mình giải đáp: "Nói thật cho ngươi biết, đối với Phị Tinh Đới Nguyệt Động kia, hai đứa Mộng Kiều và Chí Viễn đều sớm đã biết, nhưng mà... Nếu ta nhớ không lầm thì chưa quá một tháng lui tới, bọn chúng ai nấy đều từ bỏ, không bao giờ bén mảng đến nữa".

"Sư phụ, tại sao lại như vậy? Tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, tốc độ so với bình thường chẳng phải nhanh hơn rất nhiều ư?".

"Nhanh thì đúng có nhanh đấy, thế nhưng là...".

Lăng Thanh Trúc nhẹ lắc đầu, nói tiếp: "Trên thế gian này làm gì có bữa ăn ngon dọn sẵn, đều phải trả giá cả".

"Như ta đã nói, Phị Tinh Đới Nguyệt Động là một nơi rất đặc biệt. Bên trong động này linh khí hết sức nồng đậm, càng tiến sâu thì hiệu quả tu hành càng lớn. Nhưng trừ bỏ linh khí thì nó còn ẩn chứa nhiều thứ khác nữa...".

"Ngay tại thời điểm ngươi đặt chân tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động liền sẽ bị một luồng lực lượng vô hình bao trùm lấy. Nó sẽ đem ngươi đè ép, càng lúc càng mạnh... Tất nhiên nếu quyết tâm thì ngươi vẫn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian. Nhưng... chỉ là một khoảng thời gian...".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi có biết tại sao Chí Viễn và Mộng Kiều, hai đứa chúng nó trước sau chỉ có thể lui tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động được một tháng thời gian liền phải từ bỏ không?".

"Sư phụ, lẽ nào tam sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ đều bị loại áp lực vô hình kia khiến cho nản lòng thoái chí?".

"Rất tiếc, thực tế đúng là như vậy đấy".

Lăng Thanh Trúc kể rõ đầu đuôi: "Ở bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, không gian được chia làm bốn phần, toàn bộ đều giống hệt như nhau, được ngăn cách bởi cùng một loại kết giới kỳ lạ có công năng ngăn chặn thần thức tu sĩ. Bốn cửa động này, càng tiến sâu vào thì linh khí càng nồng đậm. Cửa động thứ hai gấp đôi cửa động thứ nhất, cửa động thứ ba gấp đôi cửa động thứ hai, cửa động thứ tư lại gấp đôi cửa động thứ ba. Tuy nhiên theo đó, độ khó khăn và hung hiểm cũng tăng lên giống y như vậy. Thậm chí là lớn hơn".

"Nếu tại cửa động thứ nhất, cái ngươi phải đối mặt chỉ đơn thuần là áp lực đè nén tăng tiến một cách chậm rãi thì sang cửa động thứ hai, tốc độ đề thăng của nó đã nhanh hơn bội phần. Và lẽ dĩ nhiên, cường độ cũng vượt xa so với trước".

"Tiểu Ngư Nhi, Chí Viễn sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ của ngươi, bọn chúng chính là gục ngã ở cửa động thứ hai này".

...

Qua mội đỗi im lặng suy tư, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng ngước lên hỏi: "Sư phụ, vậy còn hai cửa động còn lại, khó khăn và hung hiểm gặp phải sẽ là gì?".

"Coi bộ tiểu tử ngươi vẫn chưa mấy e ngại... Tốt thôi, cứ để ngươi thử xem thế nào".

Đề cao giọng lên một chút, Lăng Thanh Trúc nói ra: "Tại cửa động thứ ba của Phị Tinh Đới Nguyệt, cái ngươi gặp sẽ không chỉ là áp lực đè nén như hai cửa động đầu tiên nữa, thêm vào đó, huyễn cảnh mới là điều đáng để ngươi phải khiếp đảm".

"Tiểu Ngư Nhi, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi. Huyễn cảnh bên trong cửa động thứ ba tuyệt đối chẳng phải thứ mà ngươi có thể khinh thị đâu. Ta đảm bảo, chỉ cần một giây sơ sẩy, tâm linh của ngươi sẽ lập tức sụp đổ ngay. Tới chừng đó, đừng nói tu luyện, e đến cả năng lực suy nghĩ như người bình thường ngươi cũng vô pháp thực hiện nổi. Trắng ra mà nói... ngươi có khả năng sẽ biến thành kẻ đần độn, hoặc không thì cũng nửa điên nửa tỉnh".

"Cửa động thứ ba là vậy, còn về cửa động thứ tư...".

Lăng Thanh Trúc chợt lắc đầu, thần tình cảm thán: "Từ thuở khai tông lập phái đến nay, tiến vào được cũng chỉ có duy nhất một người, đó là tổ sư gia - người đã tạo ra Phị Tinh Đới Nguyệt Động".

Quỳ bên dưới, Lăng Tiểu Ngư nghe vậy thì không khỏi động dung: "Sư phụ, thậm chí dù là một vị chân nhân hậu kỳ như người cũng không thể đi vào được sao?".

"Ta đã từng thử qua, kết quả thì vẫn như xưa, không thể tiến vào".

Lăng Thanh Trúc nói thêm: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi có điều còn chưa biết. Khác với ba cửa động trước, cửa thứ tư này được tổ sư gia bố trí rất đặc biệt. Kết giới của nó cực kỳ cường đại, dẫu dốc toàn bộ lực lượng ta cũng vẫn vô pháp xuyên qua được. Theo như di ngôn của tổ sư gia lưu lại thì cửa động thứ tư này chỉ cho phép tu sĩ dưới chân nhân cảnh tiến vào. Nhưng ta nghĩ đấy là chuyện bất khả thi. Bởi nếu làm được thì trong suốt hơn hai ngàn năm qua, cớ gì lại chưa từng một ai thành công? Tư chất của những đệ tử thuộc lớp chân truyền há đâu lại thấp...".

"Sư phụ, vậy người có biết bên trong cửa động thứ tư tồn tại loại hung hiểm nào không?".

"Cái đó thì ngay chính bản thân ta cũng muốn biết lắm".

...

"Được rồi Tiểu Ngư Nhi. Thật ra đối với cửa động thứ tư tiểu tử ngươi chẳng cần thiết lưu tâm làm gì. Tốt hơn hết là ngươi nên nghĩ cách làm sao trụ vững ở cửa động thứ hai thì hơn. Chỉ cần ngươi có thể kiên trì ngày đêm ở cửa động này, như vậy tốc độ tu hành cũng đã nhanh hơn bình thường rất nhiều rồi".

"Vâng, sư phụ. Đệ tử sẽ cố gắng hết mình".

"Được, hãy cho ta thấy. Ta đây cũng rất muốn biết hạng người cố chấp như ngươi thì tâm chí có thể kiên định tới đâu trước áp lực khủng khiếp của Phị Tinh Đới Nguyệt Động".

Dứt câu, Lăng Thanh Trúc chuyển mình đứng dậy, hướng phía ngoài động phủ đi ra.

"Thằng ngốc ngươi còn quỳ ở đó làm gì? Mau theo ta".

...

Trong đêm, hai sư đồ Lăng Thanh Trúc và Lăng Tiểu Ngư, mỗi người mang một ý nghĩ, kẻ trước người sau lần lượt bước qua những đám cỏ, lùm cây. Bọn họ cứ thế mà đi mãi, chẳng ai mở miệng nói với ai câu nào.

Giữa không gian tĩnh mịch, từ đầu đến cuối, vang lên cũng chỉ có những tiếng côn trùng, tiếng lá đưa, hoạ cũng đôi phần quạnh quẽ thê lương...

...

Dừng chân trước vách đá cao, Lăng Thanh Trúc xoay đầu, bảo người vừa nối gót mình theo tới: "Tiểu Ngư Nhi, chúng ta đến rồi".

Đến rồi?

Lăng Tiểu Ngư nhìn khung cảnh trước mặt, khó tránh nghi hoặc: "Sư phụ, Phị Tinh Đới Nguyệt Động đúng là ở chỗ này sao?".

"Nó không ở đây thì còn ở đâu. Ta còn chưa có lẫn".

Ngón trỏ chỉ vào vách đá cao, Lăng Thanh Trúc giải thích: "Phị Tinh Đới Nguyệt Động nằm ở ngay đây, sau lớp đá này. Tiểu tử ngươi sở dĩ chẳng khám phá ra, nguyên do là bởi đang bị cấm chế che mắt".

"Cấm chế?".

"Hmm... Cấm chế là do đích thân tổ sư gia bố trí vào hơn hai ngàn năm trước, hết sức lợi hại. Nếu như không có bảo vật của tổ sư gia để lại thì dù là chân nhân trung kỳ cũng đừng mong tiến vào nửa bước".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi lui lại một chút".

Biết là sư phụ mình đang chuẩn bị dùng bảo vật mở cấm chế, quá trình có thể sẽ phát ra chút dư lực nào đấy nên Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng chần chừ, lập tức y lời thoái lui.

Trong lúc hắn lui, ở đằng trước, Lăng Thanh Trúc cũng bắt đầu hành động. Tay vốn trống không loáng cái đã xuất hiện thêm một tấm ngọc bài màu xanh, nàng đưa về trước rồi đánh lên nó một đạo pháp quyết.

Tức thì, ngọc bài đại phóng linh quang, chiếu vào vách đá.

"Ùng ùng" mấy tiếng, vách đá vốn lành lặn bỗng nứt ra một đường; tiếp đấy, một cánh cửa bằng phẳng xuất hiện, chậm rãi kéo lên...

Mắt nhìn lối đi vừa lộ rõ, Lăng Thanh Trúc nói: "Tiểu Ngư Nhi, trước mắt ngươi chính là Phị Tinh Đới Nguyệt Động".

Nàng nhẹ xoay người, hỏi: "Ngươi có muốn vào thử xem một chút không?".

"Vâng, đệ tử muốn vào".

"Vậy thì theo ta".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tiến Vào Thạch Động

"Tiểu Ngư Nhi". - Chỉ vào khoảng không gian u tối bất thường nơi cửa động, Lăng Thanh Trúc căn dặn - "Đây chính là kết giới mà ta đã nói với ngươi. Trừ bỏ cửa động thứ tư có chút đặc biệt, đem chân nhân ngăn cấm bên ngoài thì từ cửa động thứ nhất này cho đến cửa động thứ ba, toàn bộ đều rất dễ tiến vào. Nhưng ngươi cũng đừng chủ quan lơ là, bởi lẽ ngay sau khi ngươi vừa bước qua kết giới thì sẽ liền bị một luồng lực lượng vô hình bao phủ, vì vậy nên tốt nhất cứ sẵn sàng, đem chân nguyên điều động đi".

"Vâng, đệ tử đã rõ".

"Vào thôi".

Đằng trước, khi thân ảnh Lăng Thanh Trúc biến mất sau lớp kết giới màu đen thì phía sau, trong tầng linh quang bảo hộ, Lăng Tiểu Ngư cũng tiếp bước đi qua.

Ngay lúc hắn lọt vào bên trong hang động, còn chưa kịp định thần quan sát thì từ đâu chẳng rõ, một cỗ lực lượng vô hình bỗng bủa vây, đem hắn đè ép.

Trông thấy hắn nhăn mày, sát bên cạnh, Lăng Thanh Trúc cười hỏi: "Thế nào? Tiểu tử ngươi bắt đầu cảm nhận được rồi chứ?".

"Áp lực rất lớn...".

"Lớn?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, cười càng tươi hơn trước: "Mới thế này đã đáng gì. Tiểu Ngư Nhi, áp lực ngươi đang gánh chịu mới chỉ là loại nhược tiểu nhất, bất quá màn chào hỏi mà thôi".

"Lúc nãy ngươi quên ta đã nói gì rồi sao. Một khi tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động, theo thời gian, ngươi ở lại càng lâu thì lực đè ép càng tăng mạnh. Chả dễ dàng gì mà ngồi bên trong không gian này tu luyện được đâu".

"Sư phụ, loại áp lực này lẽ nào cứ tăng mãi, không có điểm dừng?".

"Giới hạn tất nhiên là có. Chỉ có điều...".

Mắt ẩn hàm ý, Lăng Thanh Trúc tỏ ra xem thường: "Tiểu Ngư Nhi, với tu vi hiện giờ của ngươi thì đừng mơ trụ lại tới khi thấy được cái giới hạn kia".

"Ở cửa động thứ nhất này, giới hạn chính là trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn; còn ở cửa động thứ hai, giới hạn chính là vấn đỉnh hậu kỳ đại viên mãn; về phần cửa động thứ ba... chưa tiến nhập hàng ngũ chân nhân, tiểu tử ngươi tốt hơn hết hãy cứ ngoan ngoãn, biết điều mà an phận thì hơn".

"Không ngờ lại khó khăn tới vậy...". - Lăng Tiểu Ngư thoáng mường tượng, khó nhịn mà cảm thán thốt ra.

Mặc dù đã lường trước, nhưng đến khi tự mình trải nghiệm, hắn mới chân chính cảm nhận được. Áp lực vô hình đè ép ở đây thực sự là một trở ngại rất lớn đối với quá trình thổ nạp tu luyện...

"Không được. Lăng Tiểu Ngư ta sao có thể nản lòng thoái chí như vậy. Vì Yến cô cô, ta nhất định phải kiên trì vượt qua...".

Củng cố quyết tâm, Lăng Tiểu Ngư hít sâu một hơi, hướng cô gái bên cạnh nói: "Sư phụ, với tu vi hiện tại của đệ tử, liệu có thể đặt chân qua cửa động thứ hai không?".

"Ồ...".

Lăng Thanh Trúc hơi ngạc nhiên, trong lòng khẽ ồ lên một tiếng. Nàng thật tình đã không nghĩ Lăng Tiểu Ngư vậy mà lại muốn tiến qua cửa động thứ hai bây giờ. Xem ra tên đồ đệ này của nàng có vẻ kiên tâm hơn cái dáng dấp bên ngoài nhiều.

"Cũng tốt. Để cho tiểu tử ngươi kiến thức một chút".

Đã có quyết định, Lăng Thanh Trúc hướng Lăng Tiểu Ngư gật đầu chấp thuận, dẫn hắn bước qua lớp kết giới thứ hai.

Hệt nơi cửa động thứ nhất, lớp kết giới thứ hai này cũng rất dễ dàng vượt qua. Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hề hao tốn chút sức lực nào cả. Tuy nhiên, khi qua rồi thì mọi thứ lại khác...

Gồng mình chống đỡ ư?

Không. Lăng Tiểu Ngư, hắn không phải chống đỡ cái gì cả. Bởi đơn giản là hắn không có khả năng để chống đỡ!

Nếu tại cửa động thứ nhất Lăng Tiểu Ngư hắn còn bước đi, còn nói chuyện được thì sang cửa động thứ hai, một giây chưa đến hắn đã liền ngã gục. May nhờ có Lăng Thanh Trúc đem hắn trở ra, bằng không thật chẳng biết hậu quả sẽ thế nào.

...

Lát sau.

Bên ngoài Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Sau khi đem cửa động đóng lại, Lăng Thanh Trúc lúc này mới cúi nhìn kẻ đang phải ngồi điều tức bên dưới, đợi hắn mở mắt ra liền hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, giờ thì hẳn ngươi đã cảm nhận rõ ràng hơn rồi nhỉ?".

Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, tiếp đấy lại cúi đầu trầm mặc. Hắn thật đã bị sốc. Hắn đã không nghĩ áp lực ở cửa động thứ hai vậy mà lại kinh khủng tới như thế.

Một giây. Ngay đến một giây hắn thậm chí còn chẳng trụ nổi... Là do hắn bất cẩn, chưa kịp chuẩn bị ư? Thực tế, trước khi bước qua kết giới, linh lực trong cơ thể hắn, mười phần quá tám đã được triển khai rồi đấy chứ...

"Áp lực mạnh mẽ nhường ấy, chỉ sợ nếu chưa đến trúc cơ hậu kỳ là không cách nào tiến vào tu luyện được".

Hiện tại, Lăng Tiểu Ngư đã hiểu tại sao tam sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ của hắn, bọn họ lại chỉ có thể lui tới trước sau một tháng thì liền từ bỏ. Khác với Lăng Tiểu Ngư hắn, tư chất của hai người họ rất cao, vì thế cho nên linh khí tại cửa động thứ nhất xét ra tác dụng hẳn cũng chả nhanh hơn bình

thường bao nhiêu. Thực sự vượt trội thiết nghĩ là từ cửa động thứ hai trở lên. Nhưng mà ở cửa động thứ hai kia...

Mới vừa đặt chân qua kết giới mà áp lực đã khủng bố nhường ấy, thử hỏi nếu kéo tiếp xuống, với sự gia tăng của nó, kẻ tiến vào lại có thể kiên trì được bao lâu? Sợ rằng linh khí còn hấp thu, luyện hoá chưa được bao nhiêu thì thân thể đã phải gánh chịu kha khá tổn thương rồi...

"Xem ra trước mắt cũng chỉ có thể tu luyện ở cửa động thứ nhất, đợi vào trúc cơ hậu kỳ lại sang cửa động thứ hai xem thử...".

Cú sốc nhanh chóng trôi qua, Lăng Tiểu Ngư dần lấy lại sự kiên định ban đầu. Hắn thở ra một hơi, dùng cái vẻ điềm tĩnh ấy mà hướng Lăng Thanh Trúc, nói: "Sư phụ, đa tạ người đã chỉ điểm. Kể từ ngày mai đệ tử sẽ tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện".

"Mai?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Chưa được".

"Sư phụ?".

"Đừng có dùng ánh mắt ngờ vực đó nhìn ta".

Lăng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi làm việc sao không chịu nghĩ trước nghĩ sau gì thế hả? Bây giờ ngươi đang trong giai đoạn mấu chốt, chuẩn bị đột phá từ trúc cơ sơ kỳ lên trúc cơ trung kỳ. Đi vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện? Bộ ngươi muốn ở trong đó tiến hành đột phá chắc?".

"Sư phụ...". - Biết bản thân đã sai, Lăng Tiểu Ngư khom người nhận lỗi ngay - "... Là đệ tử nhất thời nóng vội nên đã không kịp nghĩ đến. Cảm ơn sư phụ đã nhắc nhở".

"Xuy... Bảo người ngốc đúng là chả sai tí nào".

Tiếp sau những lời chê bai, Lăng Thanh Trúc đem tấm ngọc bài trong tay ném qua cho Lăng Tiểu Ngư: "Cầm lấy. Nếu không có nó thì ngươi không thể tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện được đâu".

"Sư phụ, ngọc bài này sử dụng thế nào?".

"Lại gần đây ta chỉ cho".

"Vâng".

...

...

Hôm nay đã là ngày thứ mười kể từ sau cái đêm nọ, khoảnh khắc lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư biết đến Phị Tinh Đới Nguyệt Động: một sợi dây để hắn bám víu, giúp hắn hoàn thành lời giao ước với Lăng Thanh Trúc.

Năm năm sau, tại Thiên nhân luận pháp, trên Ngũ Kiếm Đài, chỉ cần hắn có thể tiến vào tốp năm người mạnh nhất, như vậy Lăng Thanh Trúc sẽ dốc lòng thay hắn đoạt lấy quả Trường Sinh. Có quả Trường Sinh, thọ mệnh của Yến cô cô hắn sẽ liền được tăng thêm mấy trăm năm; khi đó, hắn sẽ chẳng cần phải bận lòng lo nghĩ giống như trước nữa. Ngần ấy thời gian là quá đủ để Lăng Tiểu Ngư hắn đạt tới cảnh giới chân nhân, được phép tự do ra vào tiên môn rồi.

Tuy nói chân nhân chả dễ gì thành tựu, với hạng tư chất trung bình như Lăng Tiểu Ngư hắn thì lại càng khó khăn. Nhưng hắn tin, chỉ cần hắn kiên trì nỗ lực, chăm chỉ tu hành, nhất định cái ngày đó rồi cũng sẽ tới. Hơn mười năm qua, chính bằng sự quyết tâm, bằng ý chí vững vàng này mà hắn mới có thể bước vào trúc cơ sớm hơn cái lẽ thông thường.

Đối với Trường Sinh Tiên Thuật, người bình thường cần mất ba năm để tu luyện xong tầng thứ nhất, mười ba năm để luyện xong tầng thứ hai, ba mươi năm mới hoàn thành tầng thứ ba...

Nhưng... Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ mất một năm liền luyện xong tầng thứ nhất, chưa đến mười năm đã qua hết tầng thứ hai, bắt đầu bước vào tầng thứ ba...

So với hạng thiên tài sở hữu linh căn thiên phẩm như Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư hắn đúng thật không bằng. Tuy nhiên, ở chiều ngược lại, từ xưa tới nay, xét hàng trung phẩm, thử hỏi có mấy ai hơn được hắn?

Tiếng là trung phẩm linh căn nhưng thành tựu của hắn, tính ra đã có thể sánh ngang với người sở hữu thượng phẩm linh căn rồi.

Quá khứ đã chứng minh, và hiện tại, điều đó vẫn đúng. Hôm nay, sau mấy ngày đêm bế quan, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư đã thành công đột phá, từ cảnh giới trúc cơ sơ kỳ tiến vào trúc cơ trung kỳ.

Mười bảy tuổi trở thành tu sĩ trúc cơ trung kỳ, với một người có tư chất trung đẳng như Lăng Tiểu Ngư thì quả đã rất đáng để khen ngợi...

...

"Cuối cùng đã có thể tiến vào bên trong tu luyện rồi".

Nơi hậu sơn, cách Huyền Âm Động của Lăng Thanh Trúc khoảng tầm nửa dặm, Lăng Tiểu Ngư tạm dừng bước chân, nhìn vách đá cao trước mặt, khẽ thốt.

Hắn thực sự rất trông mong vào nó - cái chỗ đặc biệt này.

"Yến cô cô, Tiểu Ngư nhất định sẽ giúp người kéo dài thọ mệnh".

Hít sâu một hơi, Lăng Tiểu Ngư giơ lên tấm ngọc bài mà Lăng Thanh Trúc đã trao lại, chiếu theo pháp quyết nàng truyền thụ triển khai đạo thuật.

Rất nhanh, những tiếng "ùng ùng" vang lên. Cửa động, nó đã vừa mở.

Tâm ý đã hạ, Lăng Tiểu Ngư chẳng chút chần chừ, lập tức nhấc chân tiến vào.

Cũng chính lúc này, phía bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, từ cửa động thứ ba, một thân ảnh chậm rãi đi qua kết giới, bước vào không gian của cửa động thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Kẻ Lạ Mặt Đáng Yêu

"So với lần trước thì cảm giác lần này có vẻ đỡ hơn đôi chút. Hẳn là vì ta đã đột phá trúc cơ trung kỳ...".

Lăng Tiểu Ngư nhắm mắt, thoáng cảm nhận áp lực đang bủa vây lấy mình, thầm nghĩ. Tất nhiên, khoảnh khắc ấy đã chẳng tồn tại quá lâu, vài giây liền qua hết.

Lăng Tiểu Ngư hắn không có thời gian để lãng phí. Một khi hắn đã tiến vào đây thì sự gia tăng áp lực cũng chính thức bắt đầu rồi. Hắn cần tranh thủ.

Chọn lấy một nơi bằng phẳng ngồi xuống, Lăng Tiểu Ngư một bên chống đỡ áp lực, một bên điều động chân nguyên, chiếu theo pháp quyết tầng thứ ba của Trường Sinh Tiên Thuật mà tu luyện...

Khỏi phải nghĩ, so với bên ngoài, quá trình tu luyện trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động dĩ nhiên là khó khăn hơn rất nhiều. Muốn tập trung được, xét ra cũng là một thử thách không nhỏ dành cho Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng, dù vậy, sau nửa giờ, Lăng Tiểu Ngư vẫn còn trụ vững. Mặc cho trên trán mồ hôi nhễ nhại, tuôn chảy thành dòng và thịt da đau nhức, hắn vẫn ngồi yên ngay đấy, cố gắng hấp thu từng chút linh khí, cẩn thận luyện hoá...

Cứ thế, thời gian dần trôi...

Nửa canh giờ nhanh chóng qua đi, Lăng Tiểu Ngư vẫn ngồi thổ nạp.

Một canh giờ, Lăng Tiểu Ngư hãy còn đang tu luyện, bất kể áp lực đè nén, nó hiện đã sắp vượt quá cảnh giới trúc cơ trung kỳ đi nữa.

Ngẫm một chút, thiết nghĩ phàm là người có chút hiểu biết thì chắc chắn đều minh bạch một điều: Sự phi thường của Lăng Tiểu Ngư. Bởi lẽ nếu là một ai đó khác đang ở vào vị trí của hắn, một trăm người chỉ e đã có chín mươi chín người phải dừng lại rồi.

Bình thường, để chống đỡ với áp lực cùng mức tu vi với mình, tu sĩ đã cần phải tập trung triển khai linh lực phòng hộ, chả dám lơi là. Còn như trường hợp hiện tại, thay vì một thì Lăng Tiểu Ngư lại đang cùng lúc làm cả hai việc: chống đỡ áp lực và tiến hành tu luyện. Khó khăn lớn tới mức nào có thể ngẫm ra được.

Hấp thu và luyện hoá linh khí, đấy nào phải đâu chuyện nhẹ nhàng, tùy tiện liền xong. Quá trình này, nó đòi hỏi tu sĩ phải cẩn trọng, tỉ mỉ. Những bước giống y như nhau được lặp đi lặp lại, trông thì nhàm chán vô vị nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút, cả quá trình sẽ liền bị gián đoạn, mất đi rất nhiều lượng linh khí đáng ra đã có thể chuyển hoá thành chân nguyên tu sĩ...

Lăng Tiểu Ngư, hắn đã vượt qua rất nhiều người. Tư chất của hắn, nó quả đúng chỉ thuộc hàng trung đẳng, rất đỗi bình thường, nhưng tâm chí của hắn thì lại là chuyện khác, hai chữ "phi thường" thiết nghĩ dùng cũng chẳng sai đằng nào.

Hẳn bởi vì cảm nhận được điều đó - sự kiên định của Lăng Tiểu Ngư - mà tại thạch động lúc này, có một kẻ mới phải lưu tâm quan sát.

Kẻ này, hắn cũng chả ai xa lạ, đúng là thân ảnh đã từ cửa động thứ ba bình thản bước qua không gian cửa động thứ hai tại thời điểm Lăng Tiểu Ngư mới đặt chân tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Không thể không nói, kẻ đang âm thầm quan sát đây, hình tướng quả đúng có chút kỳ lạ, giống người lại không phải người. Hắn - hoặc có lẽ nên gọi là nó - khá là nhỏ nhắn, chỉ cao khoảng một thước hai tấc dư, mặc một bồ đồ màu trắng, tóc màu vàng sẫm, hết sức đáng yêu. Nhất là khi nhìn vào khuôn mặt bầu bĩnh và cặp mắt đen láy to tròn kia, kết hợp cùng mái tóc dày cộm giống một chiếc mũ rộng vành với phần đỉnh nhô lên thì thật khó lòng để quay mặt đi hướng khác.

Trong hình hài cô bé đáng yêu bé xíu xiu ấy, kẻ lạ mặt đứng nép mình vào vách đá của thạch động, sát nơi kết giới ngăn cách giữa không gian cửa động thứ nhất và thứ hai, chăm chú theo dõi động tĩnh của Lăng Tiểu Ngư.

Sự chú mục nọ, Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên vẫn chưa biết. Lúc này, toàn bộ tâm trí của hắn đều đã đặt ở việc chống đỡ áp lực đè nén và hấp thu, luyện hoá linh khí cả rồi, làm gì còn lòng dạ đâu đi để ý ngoại cảnh xung quanh.

Huống hồ... hắn sao có thể ngờ được bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, trừ bỏ bản thân thì vẫn tồn tại một cá nhân khác nữa. Nên nhớ, phía bên ngoài cửa động đã được bố trí cấm chế, nếu không có ngọc bài do tổ sư gia Lý Bất Tri lưu lại thì dù là chân nhân trung kỳ cũng tuyệt chẳng cách nào tiến nhập được nửa bước. Mà tấm ngọc bài kia, nó vốn chỉ có một và hiện đang ở trên người hắn đấy.

...

Thời gian chậm rãi trôi đi, từng chút một...

Đối với kẻ khác sao thì chưa biết chứ riêng Lăng Tiểu Ngư, cảm nhận không gì khác ngoài nặng nề và khổ sở. Hắn đang rất đau đớn.

Khắp mình mẩy hắn, từ trên xuống dưới đều sớm đã ướt đẫm mồ hôi. Cảm giác đau nhức, nó cũng lan tràn tứ chi, truyền vào lục phủ...

Nhưng, đấy còn chưa phải tất cả. Ngoài nỗi đau thân xác ra thì thần thức của hắn cũng đang bị tác động nặng nề. Ý chí của hắn, nó đang phải gồng mình chống đỡ.

"Không thể tiếp tục được rồi. Cơ thể ta đã sắp tới giới hạn...".

Trong lòng thừa hiểu nếu còn tiếp tục thì chắc chắn mình sẽ phải gục ngã nên dù chưa muốn nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn phải đưa ra quyết định: dừng lại.

Chỉ là...

Ý định nếu chưa được thực thi, chung quy vẫn chỉ là ý định. Ngay tại khoảnh khắc Lăng Tiểu Ngư muốn đình chỉ vận hành pháp quyết thì lạ lùng thay, áp lực vô hình vốn vẫn luôn đè ép từ nãy giờ, tất cả bỗng dưng tan biến như thể chưa từng tồn tại. Một tia thậm chí còn không sót lại...

Đối với hiện tượng bất thường này, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên cảm thấy rất đỗi hoài nghi. Vì lẽ đó, hắn mở mắt ra, phân thần quan sát...

Lát sau...

Trải qua hồi lâu nhìn ngó xung quanh mà vẫn chẳng truy được căn nguyên hiện tượng, nội tâm Lăng Tiểu Ngư lại càng thêm vướng mắc.

"Kỳ quái. Tại sao áp lực khi không lại bỗng dưng tiêu thất hết thế này?".

"Sư phụ rõ ràng đã nói áp lực tối đa ở cửa động thứ nhất này phải mạnh ngang ngửa với tu vị trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn, nay chỉ mới tăng lên trúc cơ trung kỳ, còn chưa tới giới hạn kia mà. Lùi một bước, kể cả đã tới giới hạn đi nữa thì áp lực sẽ vẫn tiếp tục tồn tại mới phải, cớ gì lại bốc hơi...".

Lăng Tiểu Ngư hỏi, và hỏi, nhưng rốt cuộc, câu trả lời thì vẫn như cũ, hãy còn bỏ ngỏ. Hắn không tài nào giải thích được.

"Có lẽ phải về hỏi sư phụ xem sao".

Đã thông suốt, Lăng Tiểu Ngư liền thôi không nghĩ nữa, tạm gác chuyện áp lực tiêu thất sang một bên, tiếp tục chiếu theo tâm pháp tầng thứ ba của Trường Sinh Tiên Thuật mà đem linh khí hấp thu, luyện hoá.

Đúng vậy. Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn tiếp tục tu luyện chứ không thu công trở về như ý định ban đầu. Có thể hắn nghĩ đây là một chút may mắn, khoảng thời gian hi hữu nên cần phải tranh thủ nắm bắt chăng?

...

Trong khi bên dưới Lăng Tiểu Ngư lần nữa đắm chìm vào việc tu hành thì phía trên, cách đỉnh đầu hắn tầm hai gang tay, không gian vốn trong suốt đột nhiên có thêm màu sắc. Trăng trắng, vàng vàng, một thân ảnh dần lộ rõ.

Vừa mới hiện thân đây là một sinh vật giống người lại chẳng phải người, trông như một bé gái, khá là nhỏ nhắn đáng yêu. Không phải "kẻ lạ mặt" đứng nép mình bên kết giới ban nãy thì còn ai?

Cũng chả rõ xuất phát từ nguyên nhân gì mà kẻ lạ mặt này lại ra tay giúp đỡ Lăng Tiểu Ngư. Với một quả cầu màu tím cỡ nấm tay người lớn lấy ra từ trong túi áo trước bụng, nó đã và vẫn đang thi triển đạo thuật hòng bảo vệ Lăng Tiểu Ngư tránh khỏi sự đè ép từ lực lượng vô hình ẩn chứa bên trong thạch động.

Từ chiếc miệng be bé xinh xinh của nó, từng luồng hơi thở được thổi thẳng vào tử tinh cầu. Sau mỗi lần thổi như vậy, bề mặt tử tinh cầu lại sáng lên một chút, trông bắt mắt vô cùng...

Tràng cảnh cứ thế tiếp diễn, người ngồi chuyên tâm tu luyện, kẻ âm thầm ra tay trợ giúp. Từ một canh giờ kéo ra thành hai canh giờ, rồi hai canh giờ lẻ một khắc, hai canh giờ lẻ hai khắc, hai canh giờ lẻ ba khắc,..., mãi tận đến sáng hôm sau cũng chưa dừng lại...

...

...

Tính đến hiện tại thì mặt trời đã sắp lên đến đỉnh đầu, bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, tình hình tu luyện của Lăng Tiểu Ngư vẫn giống y như cũ, khá là dễ dàng. Nhờ có sự trợ giúp của sinh vật khả ái nọ mà áp lực - trở ngại duy nhất ở cửa động đầu tiên - đã hoàn toàn được giải quyết.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng quá trình tu luyện của Lăng Tiểu Ngư rất thoải mái. "Nhàn hạ" là khi so với thời điểm áp lực vẫn còn kìa, chứ bằng lúc bình thường, ở bên ngoài Phị Tinh Đới Nguyệt Động, hết thảy đều y hệt như nhau, chẳng có gì là đơn giản hơn cả.

Tu luyện nếu thật giản đơn, thoải mái thì còn ai gọi là tu luyện nữa?

Hiện, kẻ đang thư thái chắc chắn không thể nào là Lăng Tiểu Ngư được. Hai chữ này, hoạ may nên dành cho sư phụ hắn thì thích hợp hơn.

Trái ngược với đứa đệ tử thứ sáu kia của mình, Lăng Thanh Trúc lúc này lại đang khá rỗi rãi, thậm chí còn có phần hưởng thụ.

Nàng đắm mình trong một hồ nước mát, hết bơi qua rồi đến bơi lại, hết bơi dọc rồi lại bơi ngang, vừa bơi vừa ngân nga câu hát...

"Tiểu Ngư là con cá nhỏ

Đại Trù là cái bếp to

Các ngươi sinh ra là huynh đệ

...

...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Đánh Rơi Bát Cơm

"Bì bõm" mãi một đỗi lâu, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng quyết định dừng lại, thôi không bơi lội chi nữa. Từ dưới hồ, nàng chậm rãi tiến vào trong bờ. Theo mỗi bước nàng đi, mặt nước cũng nối nhau dao động liên hồi. Nhưng, cái đáng để chú ý, nó lại chẳng phải mặt nước, chẳng phải âm thanh hay một thứ nào khác mà chính là bản thân Lăng Thanh Trúc: Nàng hiện đang không mặc gì cả.

Hai cây trâm cài đầu đã gỡ, quần áo hai lớp trong ngoài cũng đã sớm trút đi, Lăng Thanh Trúc hiện giờ, trừ bỏ chiếc giới chỉ đang đeo ra thì trên người chả còn ngoại vật nào nữa hết. Nàng trần như nhộng.

Bình thường, Lăng Thanh Trúc đã đẹp, nay trút xuống xiêm y, sắc đẹp lại càng được nhân lên gấp bội. Bởi đơn giản là vì thân thể nàng, nó quyến rũ lắm.

Khuôn mặt thì chả nói làm gì, trước giờ mọi người đều đã thấy, "phong hoa tuyệt đại" chưa chắc đủ để hình dung. Nhưng thân thể thì khác...

Từ nào giờ, thế nhân đã ai được xem qua cảnh Lăng Thanh Trúc khoả thân? Nữ nhân không một ai, nam nhân lại càng không có. Thứ mà mọi người thấy được, nhiều lắm cũng chỉ là hai cánh tay trần trắng nõn mỗi khi nàng đem tay áo xắn lên thôi.

Còn hiện tại...

Đâu chỉ mỗi hai cánh tay, cả đôi chân thon dài, bờ mông cong cong, vòng eo nhỏ nhắn, cặp tuyết lê căng tràn nhựa sống cũng đều đang phơi bày lồ lộ. Hơn nữa, mỗi một nơi, mỗi một bộ phận, dù trên hay dưới, trước hay sau thì đều rất bắt mắt, rất chi gợi cảm...

Hình ảnh của Lăng Thanh Trúc lúc này... thật khiến người phải động tâm nghĩ ngợi.

Đáng tiếc... cảnh đẹp nhường ấy lại chẳng ai được xem, chẳng người được thấy.

...

...

"Haaa... Tiết trời oi bức, tắm xong mới thấy đúng là thoải mái thật." Cạnh hồ nước, trên đám cỏ xanh, sau một hồi đứng dang tay khép mắt, Lăng Thanh Trúc thở mạnh một hơi, rồi thốt.

Nàng quả đang cảm thấy thư thái lắm. Trên tất cả, trừ bỏ những thời điểm cảnh giới tăng tiến hay thu được thiên tài địa bảo thì tắm gội chính là niềm vui thích nhất của nàng. Tuy nói nàng đã thành tựu chân nhân, thân thể khác xa người nơi thế tục, dẫu một hai tháng không tắm rửa cũng chả dơ đi đằng nào, thế nhưng... nàng sẽ khó chịu.

Vấn đề ở đây không phải sạch sẽ thơm tho hay bốc mùi dơ bẩn, đơn giản chỉ là bởi nàng thích sống như vậy. Nếu đang trong giai đoạn bế quan tu luyện hay đi làm đại sự gì đó thì thôi, Lăng Thanh Trúc nàng sẵn lòng chấp nhận; nhưng còn những lúc thường nhật, bảo nàng hai ba tháng mới tắm một lần thật đúng chẳng khác nào tra tấn cả.

Đừng nói hai ba tháng, dù là hai ba ngày cũng không được!

Ngẫm lại trước đây, khi mà hai đứa đồ đệ của nàng là Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn chưa quá bận bịu việc tu hành thì mười ngày như một, hôm nào nàng cũng giao "nhiệm vụ" xách nước cho bọn chúng lo a.

Mục đích ư? Một phần rất nhỏ là dùng để nấu cơm, rửa bát, phần lớn còn lại thì... nghiễm nhiên đều được đổ vào chiếc thùng gỗ to bên trong phòng của Lăng Thanh Trúc nàng.

Cơm Lăng Thanh Trúc nàng có thể không ăn nhưng nước thì nhất định phải có để tắm gội.

Chỉ tiếc năm tháng qua nhanh, hai đứa trẻ ngày nào giờ đã lớn. Mà người lớn thì vướng bận nhiều thứ, tâm trí cũng chẳng còn được trong sáng như thuở nhỏ nữa. Đôi lúc muốn sai bảo chúng, miệng chưa kịp nói thì chúng đã viện trước lý do, nhanh chân chạy trốn rồi.

Đối với việc đó, thú thật là nhiều khi Lăng Thanh Trúc cũng thấy bất mãn lắm. Nàng rất tiếc nuối. Nàng tiếc cái quãng thời gian mà Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù còn nhỏ. Khi ấy, hai đứa bọn chúng dễ sai dễ bảo biết bao nhiêu, xinh xắn đáng yêu biết nhường nào...

Ôi những tháng năm đẹp đẽ...

Quá khứ, nó là như vậy, vẫn thường khiến cho con người ta hoài niệm...

...

"Haizz...".

"Nhớ lại ngày xưa, trừ lúc mình bế quan tu luyện thì hầu như hôm nào cũng được hai đứa chúng nó hầu hạ. Luyện đan nóng nực liền có người quạt mát, muốn ăn tráng miệng liền có người chạy ra vườn hái trái trên cây mang vào, nhưng quan trọng nhất vẫn là thùng nước trong phòng mình hôm nào cũng được đổ đầy...".

"Năm tháng sao mà trôi nhanh quá. Biết trước thế này, hồi đó ta đã luyện chế ra một ít đan dược Trì Cốt Đan, Hoãn Cốt Hoàn gì gì đấy cho hai đứa chúng nó uống, như vậy thì chúng nó sẽ không thể lớn lên được".

"Chậc, để cho chúng nó bé mãi chẳng phải tốt hơn không. Đâu như bây giờ, nhiều lúc muốn sai bảo cũng khó...".

"Trúc cơ, vấn đỉnh đã như vầy, đợi tới khi hai đứa chúng nó, rồi cả Tiểu Chí và con bé Mộng Kiều đều tiến vào cảnh giới chân nhân, chừng đó... Mỗi đứa sẽ có động phủ riêng của bản thân, chẳng còn ai bên cạnh hầu hạ mình nữa hết...".

"Haizz... Chắc phải sớm thu thêm vài tên đồ đệ nữa thôi".

Sau những giây phút chợt hồi niệm, rồi lặng lẽ suy tư, Lăng Thanh Trúc chốt lại bằng một tiếng than nhẹ.

Nàng xếp lại hồi ức, khẽ động thần niệm, từ giới chỉ lấy ra một bộ y phục. Tương tự cái nàng đã thay ra, bộ đồ này cũng có màu tím, cũng kiểu cách tinh kỳ quý phái; khác, có chăng là hoạ tiết bên trên nhiều hơn một chút mà thôi.

Xem ra Lăng Thanh Trúc nàng rất thích mặc loại y phục như vầy: tử sắc tinh kỳ.

...

Quần áo đã mặc, trâm hoa đã cài, Lăng Thanh Trúc thoáng nhìn ngắm, sửa sang đôi chút, chừng khi vừa ý thì liền xoay chân cất bước. Đích đến chính là hướng Tĩnh Hương Đường, hay đúng hơn là nhà ăn nằm bên cạnh Tĩnh Hương Đường.

Hôm nay, Chu Đại Trù rất rảnh rỗi, vì vậy nên đã sớm được Lăng Thanh Trúc nàng giao phó cho nhiệm vụ xách nước nấu cơm. Tính tới thời điểm hiện tại, cơm trưa thiết nghĩ cũng đã được chuẩn bị xong rồi.

Một ngày là đệ tử thì suốt đời là đệ tử. Thân là sư phụ, Lăng Thanh Trúc nàng có nghĩa vụ phải chỉ bảo cho chúng hiểu thế nào là tôn sư trọng đạo a. Cái gì sư phụ muốn thì đệ tử phải làm, sư phụ cần thì đệ tử phải nghe. Xách nước, nấu ăn, luyện đan, chế dược, sai được cái nào thì sai cái ấy. Cần tranh thủ nha.

"Hì hì... Mình đúng là một vị sư phụ tốt".

Rất không biết xấu hổ, Lăng Thanh Trúc vui vẻ buông ra một câu. Nói xong, nàng cũng lập tức gia tăng cước bộ...

Quãng đường tính cũng chẳng xa xôi gì lắm nên khá nhanh, Lăng Thanh Trúc đã về đến Tĩnh Hương Đường. Chân rẽ sang phải, nàng tiếp tục tiến vào bên trong nhà ăn.

Ngay khi vừa trông thấy nàng, vốn đã đợi sẵn, Chu Đại Trù liền mang theo thân hình mập mạp của mình chạy ra đón, miệng cười còn tươi hơn hoa: "Hì hì... Lão nhân gia cuối cùng cũng về rồi. Nãy giờ con đợi lão nhân gia mãi...".

"Có cái gì mà ngươi phải đợi. Nếu thấy đói bụng thì cứ việc ăn trước, chờ ta làm gì".

Ăn trước?

Chu Đại Trù thầm khinh bỉ: "Toàn nói cho có".

Trong lòng mình, Chu Đại Trù ác cảm với những câu nói chứa đầy "lời hay ý đẹp" của Lăng Thanh Trúc ghê lắm. Còn nhớ trước đây, khi mà tâm trí còn "thơ dại", chính bởi vì tin vào sự "khoan hồng rộng lượng, chẳng chấp tiểu tiết" của Lăng Thanh Trúc nàng mà hắn đã phải nếm không ít đau khổ rồi a.

"Sau bao tháng ngày được mài dũa như thế, lão nhân gia người nghĩ còn có thể dùng mấy lời này để lừa gạt con nữa sao...".

Trong bụng cười một, ngoài miệng cười ba, Chu Đại Trù lắc đầu nguầy nguậy, đáp: "Lão nhân gia, vậy đâu có được. Lão nhân gia thân là trưởng bối, Đại Trù con chỉ là tiểu bối, sao dám ăn trước. Với lại...".

"Hì hì... Lão nhân gia không biết đấy chứ, Đại Trù con đối với người rất chi là tôn kính. Con yêu quý lão nhân gia còn hơn yêu quý tổ tiên phụ mẫu của mình nữa. Lão nhân gia mà chưa ăn, đánh chết Đại Trù con cũng chẳng dám ăn đâu".

"Ồ, vậy sao?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi, vừa tiến đến bàn ăn vừa nói: "Tiểu tử ngươi yêu quý ta như vậy mà sao ta lại không cảm nhận được chút gì hết nhỉ? Chắc hẳn là tại ngươi không có thành ý rồi".

"Nào có nào có! Sư phụ lão nhân gia, mỗi lời con nói đều rất chân tâm thật dạ. Trước tuệ nhãn sáng như đuốc của lão nhân gia, con đây sao dám to gan bịa chuyện chứ...".

"Cái thằng mập ngươi miệng lưỡi ngày càng trơn tru, đúng là hết nói nổi".

Tâm trạng đang tốt, bụng lại đang kêu gọi đòi ăn nên Lăng Thanh Trúc cũng chẳng hơi đâu đứng cà kê dê ngỗng với Chu Đại Trù. Nàng đưa tay tự mình kéo ghế rồi hạ thân ngồi xuống.

Thấy thế, Chu Đại Trù cũng kéo ghế ngồi theo. Hết sức biết điều, hắn bới cơm ra, cầm lên một chiếc đĩa đựng đầy thịt cá, đặt ở trước mặt của Lăng Thanh Trúc: "Lão nhân gia, cá này con đã làm sạch lắm, lúc nấu cũng tốn kha khá công phu, bảo đảm ngon cực kỳ. Lão nhân gia ăn để bồi bổ ạ".

"Hmm... Nghe ngươi nói ta mới để ý. Mấy con cá này nhìn quả rất bắt mắt, mùi cũng rất hấp dẫn...".

"Hì hì... Lão nhân gia hãy nếm thử đi. Con đảm bảo người sẽ không thất vọng đâu".

"Để ta xem".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc nâng tay cầm đũa, nhưng còn chưa gắp thì đã dừng. Nàng liếc qua một cái ghế trống khác, hơi nghi hoặc: "Đại Trù, thằng ngốc Tiểu Ngư Nhi đâu rồi, sao không thấy ra dùng cơm?".

"Tiểu Ngư...".

Chu Đại Trù cũng tỏ ra nghi hoặc không kém: "Lão nhân gia, Tiểu Ngư không phải vẫn đang ở trong phòng để củng cố cảnh giới sao?".

"Hôm qua nó đã hoàn tất việc ổn định tu vị và bắt đầu tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện tiếp rồi".

"Vậy à...". - Chu Đại Trù tiếp nhận thông tin xong, theo quán tính gật gù - "Nếu vậy chắc giờ Tiểu Ngư vẫn đang tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động".

"Xoảng!".

Lời Chu Đại Trù vừa dứt thì tiếng đổ vỡ liền vang lên. Bát cơm trên tay Lăng Thanh Trúc, nó vừa mới rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Vậy Mà Ngươi Còn Chưa Chết

Lo lắng?

Không. Cảm giác hắn nghiêng về sợ hãi.

Dạ khẩn trương, Lăng Thanh Trúc chẳng nói nhiều, lập tức triển khai thần thức quét khắp bốn phương tám hướng với hy vọng tìm thấy tung tích Lăng Tiểu Ngư. Thế nhưng kết quả...

Nàng không thấy. Tĩnh Hương Đường, dãy phòng dành cho đệ tử chân truyền cư ngụ, khu vườn phía sau,..., tất cả đều không có bóng dáng Lăng Tiểu Ngư.

Cái này có ý nghĩa gì?

Mắt bất động, đôi môi mấp máy, Lăng Thanh Trúc khẽ giọng thều thào: "Không xong rồi...".

"Lão nhân gia, cái gì không xong?".

Liếc qua Chu Đại Trù - người mới hỏi, Lăng Thanh Trúc vốn đang trầm lặng lại đột nhiên quát to: "Thì thằng ngốc Tiểu Ngư Nhi chứ còn cái gì!".

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư hắn...".

Chu Đại Trù nói tới đó thì đành bỏ dở, bởi người trước mặt hắn, nàng đã vùng dậy chạy đi mất rồi.

"Lão nhân gia, đợi con với!".

"Lão nhân gia...!!".

...

Những tếng kêu gọi phía sau của Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc nghe được nhưng chẳng buồn hồi âm. Nàng làm gì còn tâm trạng để chú ý tới Chu Đại Trù. Lúc này, toàn bộ tâm tư của nàng đều đang đặt hết vào ba chữ "Lăng Tiểu Ngư" cả rồi.

Từ sáng giờ Lăng Thanh Trúc nàng vốn dĩ vẫn đinh ninh rằng đứa đệ tử này của mình đã sớm rời khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động mà lui gót trở về, ai dè đâu...

Hắn còn chưa có trở về!

Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn đang tiếp tục tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động?

Hắn đã ở đó tu luyện suốt từ hôm qua tới giờ? Có khả năng sao?

Nên nhớ tu vi của Lăng Tiểu Ngư mới chỉ là trúc cơ trung kỳ, đừng nói cửa động thứ hai hay thứ ba, riêng mỗi cửa động đầu tiên - cái đơn giản nhất - thì áp lực vô hình cũng đã đủ sức đem hắn nghiền nát rồi. Giới hạn hậu kỳ đại viên mãn kia, một tên trúc cơ trung kỳ làm sao mà trụ nổi...

Theo lý, Lăng Tiểu Ngư hắn hiện tại dẫu cố gắng hết mình thì tối đa cũng chỉ có thể ở bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện được khoảng trên dưới một canh giờ, muốn hơn cũng không được. Theo lý, Lăng Tiểu Ngư hắn đã sớm trở về rồi mới phải. Ấy vậy mà...

"Nó chưa về. Tại sao nó lại chưa về?".

"Tại sao nó lại chưa về?!!".

Trong âm thầm, Lăng Thanh Trúc đã gào lên mà hỏi. Có tức giận, có nghi hoặc, có hoang mang, nhưng trên hết vẫn là sợ hãi. Nàng sợ Lăng Tiểu Ngư

đã xảy ra điều bất trắc... Tốt xấu gì thì cũng là đệ tử của nàng. Hơn mười năm sớm tối chung sống cùng nhau trên đỉnh Trúc Kiếm, tình cảm há đâu lại ít?

Bao năm qua, chính nàng là người đã dìu dắt, chăm sóc cho Lăng Tiểu Ngư. Thời thơ dại, thuở niên thiếu của hắn, có sự đổi thay nào mà nàng không tận mắt chứng kiến đâu...

Nếu ngày thường Lăng Thanh Trúc nàng hay bảo Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, rằng phải xem "sư phụ như phụ mẫu" thì chính trong thâm tâm mình, nàng cũng lưu giữ một câu khác nữa: "đồ nhi như con cái".

Con cái gặp chuyện chẳng lành, ai làm cha mẹ lại không lo, không xót?

"Tiểu Ngư Nhi, thằng ngốc ngươi nhất định không được xảy ra chuyện gì...".

...

Lẫn trong lo sợ là niềm hy vọng. Lăng Thanh Trúc mong rằng thực tế sẽ không như điều mình đã nghĩ, rằng Lăng Tiểu Ngư đã sớm dừng tu luyện và đi ra khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Thế nhưng... những gì nàng mong mỏi, chúng đều tan thành mây khói cả rồi. Thời điểm nàng tiến vào bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động thì Lăng Tiểu Ngư vẫn ở ngay đó, đang ngồi giữa cửa động thứ nhất.

Đáng ra, trước thực tại trái mong đợi này, Lăng Thanh Trúc sẽ phải có những cảm xúc tồi tệ thì không, chúng đến và đi rất nhanh; thay vào đó, đang trỗi lên đây lại là sự vui mừng.

Chẳng vui làm sao được khi mà Lăng Tiểu Ngư, hắn hiện vẫn còn sống. Tu luyện thì đúng thật vẫn đang tu luyện, nhưng là... hắn chưa có bị áp lực ép thành thịt vụn. Hắn vẫn sống.

Dẫu vậy, Lăng Thanh Trúc cũng không dám để điều đó tiếp diễn thêm nữa. Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, mừng rỡ, nàng lập tức dụng lực, trong sự mờ mịt của Lăng Tiểu Ngư mà đem hắn kéo ra ngoài.

...

"Sư phụ, tại sao người lại tới đây? Tại sao vừa rồi sư phụ..." Bên ngoài, trước cửa thạch động, Lăng Tiểu Ngư nhìn Lăng Thanh Trúc, khó hiểu mà hỏi.

Trong lòng hắn đang khá nghi hoặc. Hắn không hiểu tại sao sư phụ mình lại hành động như vậy, xông vào thạch động rồi đem mình kéo ra ngoài.

Tất nhiên là Lăng Tiểu Ngư hắn chẳng có ý trách móc gì. Vừa rồi, nếu Lăng Thanh Trúc không can thiệp thì hắn cũng đang tính rời đi rồi. Căn nguyên là bởi thứ áp lực vô hình vốn đã biến mất kia, nó bỗng bất ngờ quay trở lại, hơn nữa cường độ dường như còn tăng thêm một chút so với thời điểm trước đó.

Tiếp tục tu luyện, đấy căn bản là chuyện bất khả thi. Rời đi mới là quyết định sáng suốt.

Chỉ là... Lăng Tiểu Ngư hắn còn chưa kịp đứng lên, mắt mới hé mở đã bị người nắm kéo luôn ra ngoài rồi. Đã vậy, lôi kéo xong, bây giờ sư phụ hắn lại còn bắt mạch, tra xét thân thể hắn...

"Sư phụ, người... người làm gì vậy?".

Bỏ ngoài tai những lời của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ tỉ mỉ kiểm tra. Mãi khi ngầm xác định tình trạng của hắn chả có gì nghiêm trọng thì mới đình chỉ thu tay, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi... Ngươi đã ở bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện bao lâu rồi?".

"Cái này... đệ tử cũng không rõ ràng lắm".

Lăng Tiểu Ngư ngước nhìn trời cao, thoáng quan sát rồi nói tiếp: "Hmm... Sư phụ, hình như là đệ tử đã ở bên trong thạch động hơn một ngày rồi thì phải".

"Một... một ngày?".

"Vâng, chắc khoảng tầm đó." - Chẳng cần nghĩ ngợi quá nhiều, Lăng Tiểu Ngư gật đầu, thành thật hồi đáp.

Trước sự thản nhiên ấy của hắn, Lăng Thanh Trúc vô thức chớp chớp đôi hàng mi, buông ra một câu: "Ở hơn một ngày, vậy mà ngươi còn chưa chết...".

Nàng cảm thấy việc này quá bất khả tư nghị đi.

Tại cửa động thứ nhất, lực lượng tối đa chắc chắn dư sức để đem một tên tu sĩ trúc cơ trung kỳ nghiền thành thịt vụn. Thế mà cái thằng ngốc trước mặt này, nó lại chả bị sao hết, bất kể đã ngồi bên trong động tu luyện hơn một ngày, đã sớm vượt qua khoảng giới hạn đi chăng nữa.

Đồng cảm với Lăng Thanh Trúc, ở ngay bên cạnh nàng, Chu Đại Trù cũng khó tin mở to mắt nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, ngươi... ngươi không phải

người nữa rồi".

Không như ban nãy, lúc ở bàn ăn, Chu Đại Trù hiện đã "thông suốt" rồi. Sau Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hắn cũng được Lăng Thanh Trúc nói cho biết về Phị Tinh Đới Nguyệt Động, cũng đã từng vào xem thử. Hắn thừa hiểu thứ lực lượng vô hình ẩn bên trong cổ động này có bao nhiêu kinh khủng.

Ban nãy, do lơ đễnh, chưa kịp ngẫm nên mới hồn nhiên đối đáp, bằng hiện tại...

Kể từ lúc Lăng Thanh Trúc vùng dậy hướng nơi thạch động này chạy đi thì Chu Đại Trù hắn đã liền "hiểu" ra vấn đề. Giống như sư phụ mình, trong lòng hắn cũng bất chợt mà dâng lên niềm lo âu, sợ hãi.

Ở Trúc Kiếm Phong, Thiên Kiếm Môn này, tính cả thế gian này, trừ mẫu thân đã sớm qua đời ra thì thân thiết nhất, được Chu Đại Trù quý mến nhất chính là Lăng Tiểu Ngư. Đối với hắn, Lăng Tiểu Ngư không chỉ đơn thuần là đồng môn. Hai người bọn hắn là huynh đệ sống chết có nhau, phúc hoạ cùng hưởng...

Nghĩ đến chuyện huynh đệ có thể đã xảy ra điều bất trắc, Chu Đại Trù hắn làm sao không sợ hãi cho được?

Trên đường chạy đến đây, tâm tình hắn quả khẩn trương ghê lắm. May sao, mọi việc vẫn ổn. Người huynh đệ chí cốt của hắn hiện vẫn bình an vô sự...

Đổi sợ làm vui, mang theo thân hình tròn trịa, Chu Đại Trù áp sát Lăng Tiểu Ngư, cười tít mắt: "Ha ha... Ta biết Tiểu Ngư ngươi không phải người thường mà!".

"Đại Trù sư huynh...".

Chả buồn bận tâm đến nét mặt khác lạ của người huynh đệ mình, Chu Đại Trù đưa tay vỗ mạnh lên vai, vui sướng nói ra: "Tiểu Ngư, cái động này lợi hại lắm. Trong lúc ngươi bế quan đột phá cảnh giới, lão nhân gia đã dắt ta vào xem một lần rồi. Chậc, áp lực thật kinh khủng...".

"Thế mà Tiểu Ngư ngươi, ngươi lại có thể ở bên trong động tu luyện hơn một ngày... Quá là lợi hại! Quá là lợi hại!".

"Hừm...".

Sau lưng Chu Đại Trù, nối tiếp tiếng hắng, Lăng Thanh Trúc mở lời, thần tình đã trấn định hơn trước nhiều: "Chu tiểu tử, có lợi hại thì cũng là Tiểu Ngư Nhi lợi hại chứ đâu phải ngươi, ngươi vui mừng cái gì?".

"Hì hì...". - Chu Đại Trù đưa tay chà đầu, cười đáp - "Lão nhân gia, Tiểu Ngư là huynh đệ của con. Hắn lợi hại thì con cũng được thơm lây. Vui mừng là nên mà".

"Xuy" khẽ một tiếng, Lăng Thanh Trúc cho qua. Gạt Chu Đại Trù sang một bên, nàng chuyển ánh nhìn sang người Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, dưới áp lực đè ép ở cửa động tầng thứ nhất, theo lý thì ngươi cùng lắm cũng chỉ có thể trụ được trên dưới một canh giờ. Nhưng thực tế ngươi lại... Ở bên trong tu luyện suốt hơn một ngày trời mà ngươi vẫn bình an vô sự, chuyện này đích thị là bất khả tư nghị...".

"Tiểu Ngư Nhi, nói ta biết, ngươi làm thế nào được vậy?".

"Phải đấy. Tiểu Ngư, ngươi làm sao hay vậy?" Lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt thì ở chiều đối diện, tiếng Chu Đại Trù cũng liền vang lên. Xem ra hắn cũng đang rất tò mò muốn biết.

Đáp lại hai người bọn họ, Lăng Tiểu Ngư rất thành thật mà kể lại: "Sư phụ, Đại Trù sư huynh, chuyện là như vầy. Hôm qua đệ tử tiến vào thạch động tu luyện, lúc đầu mọi thứ đều diễn ra bình thường, áp lực vô hình cũng đều đặn tăng lên. Thế nhưng sau hơn một canh giờ, khi đệ tử cảm thấy khó có thể chống đỡ thêm, đang tính thu công trở về thì chuyện bất ngờ đã xảy ra...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tỉ Mỉ Tra Xét

...

Sau một thôi một hồi chăm chú lắng nghe Lăng Tiểu Ngư kể lại đầu đuôi cớ sự, trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng Lăng Thanh Trúc mới lên tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, những gì ngươi vừa nói, tất cả đều là thật hết đấy chứ?".

"Sư phụ, đệ tử không dám có nửa câu lừa dối".

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư hắn không có biết nói dối đâu." Kế bên, nối tiếp Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù cũng xen vào nói đỡ. Hắn rất tin tưởng người huynh đệ này của mình.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa là Lăng Thanh Trúc hoài nghi Lăng Tiểu Ngư đặt điều thêm bớt; sở dĩ nghi hoặc, hết thảy chỉ bởi vì...

Ngồi tu luyện qua hơn một canh giờ áp lực bỗng đột nhiên tiêu thất, chuyện này... quá là kỳ lạ đi. Hơn hai ngàn năm qua, kể từ thời điểm Phị Tinh Đới Nguyệt Động được tạo lập thì làm gì có việc tương tự xảy ra bao giờ...

Pháp tắc do tổ sư gia Lý Bất Tri đích thân bày bố, nó há có khả năng xảy ra sai lầm? Theo di ngôn lưu lại, tổ sư gia có nói là Phị Tinh Đới Nguyệt Động này dẫu qua vạn năm sau cũng hãy vẹn nguyên như cũ a.

"Áp lực không thể vô duyên vô cớ lại đột nhiên biến mất rồi trở lại như vậy. Nhất định phải có chuyện gì đó đã xảy ra...".

"Có lẽ cần phải vào trong kiểm tra một chút".

Trong lòng đã có chủ ý, Lăng Thanh Trúc hướng Lăng Tiểu Ngư bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đã ở bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện hơn một ngày, thân thể cũng ít nhiều thương tổn. Ngươi trước hãy cứ về nghỉ ngơi đi, phần quái sự xảy ra trong động ta sẽ tự mình kiểm tra xem thử".

"Vâng, đệ tử xin phép về trước".

Lăng Tiểu Ngư vừa mở miệng cáo lui xong thì bên cạnh hắn, Chu Đại Trù cũng lên tiếng: "Lão nhân gia, vậy người cứ ở đây kiểm tra đi. Con sẽ đưa Tiểu Ngư Nhi về".

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta đi thôi".

"Khoan đã".

Chân vừa mới bước đã bị người kêu lại, Chu Đại Trù quay đầu, đang định mở miệng thì giọng Lăng Thanh Trúc đã lần nữa cất lên: "Chu tiểu tử, bộ ta có nói là cho ngươi về sao?".

"Sư phụ, con... con phải ở lại sao?".

Đối với việc này, Chu Đại Trù quả chả thấy hứng thú một tí tẹo nào hết. Kiểm tra, dò xét, nếu là kho báu thì cũng thôi, đằng này... Bất kể áp lực vô hình bên trong thạch động hay là tác nhân đã làm nó bỗng nhiên biến mất thì đều không phải thứ mà Chu Đại Trù hắn hướng tới. Hắn thấy chúng chả tốt đẹp gì cả. Nhất là khi bên cạnh, người sẽ đồng hành cùng hắn dò la còn là Lăng Thanh Trúc...

Thay vì ở lại thì Chu Đại Trù hắn muốn theo Lăng Tiểu Ngư trở về cơ.

Tiếc rằng... cũng chỉ là hắn muốn. Mà mong muốn của người đệ tử như hắn thì làm sao qua nổi điều sư phụ hắn đã quyết định.

Giọng tùy ý, Lăng Thanh Trúc đáp: "Ừ. Chu tiểu tử, ngươi ở lại đây với ta. Chúng ta sẽ vào trong kiểm tra".

"S-Sư phụ... Con thấy như vậy không hay đâu".

"Có cái gì mà không hay?".

Mặt nhăn mày nhó, Chu Đại Trù bày ra bộ dạng khổ sở mà rằng: "Sư phụ lão nhân gia, người thấy đấy, Đại Trù con hiện mới chỉ là tu sĩ vấn đỉnh sơ kỳ thôi; trong khi cái cổ động này...".

"Lão nhân gia, người nghĩ mà xem. Thứ có thể tác động đến pháp tắc do tổ sư gia đích thân bày bố, con sao có khả năng thăm dò tới được. Với lại...".

"Có lão nhân gia ở đây rồi thì cần con làm gì? Lão nhân gia người đạo pháp cao thâm, thần thông quảng đại, tuệ nhãn như sao, trí cao như núi, chỉ cần phẩy tay một cái cũng liền giải quyết được tất thảy vấn đề...".

"Lão nhân gia, con ở đây chẳng những sẽ không giúp ích được gì, e còn khiến người vướng bận. Con cảm thấy mình vẫn nên đưa Tiểu Ngư về thì hơn".

"Hmm... Chu tiểu tử ngươi nói nghe cũng có lý đấy. Nhưng mà...".

Ý cười hiện lên trong mắt, Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Chu tiểu tử, ngươi nghĩ được một mà chưa nghĩ được hai. Ai bảo ngươi ở lại đây là vô dụng? Tiểu tử ngươi có điều không biết, bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động này cổ quái lắm. Ừm, biết đâu lại tồn tại những thứ đồ vật mà chỉ tu sĩ trúc cơ, vấn đỉnh như các ngươi thấy còn chân nhân như ta thì lại vô pháp khám phá ra. Thêm nữa...".

"Tiểu Ngư Nhi ngồi tu luyện được khoảng một canh giờ hơn thì áp lực bỗng nhiên biến mất. Cái thời điểm này, trùng hợp lại chính là giới hạn chịu đựng của nó. Như vậy, muốn xác định xem chuyện tương tự có tiếp tục lặp lại hay không, trừ Chu tiểu tử ngươi ra thì làm gì còn ai thích hợp hơn nữa. Tiểu tử ngươi biết đấy, với tu vị của ta thì dù ngồi mãi cả tháng bên trong động cũng đâu đi đến giới hạn chịu đựng của cơ thể được".

"Nhưng mà con...".

"Không nhưng nhị gì hết. Chu tiểu tử ngươi là người thích hợp nhất để kiểm chứng rồi. Hmm, để cho nhanh thì tiểu tử ngươi nên ngồi tu luyện ở cửa động thứ hai đi".

"Lão nhân gia, như thế thật không hay đâu. Áp lực ở đó lớn lắm...".

"Rất lớn sao? Vậy thì cho ngươi qua cửa động thứ ba".

T-Thứ ba?

Mặt xanh như tàu lá, Chu Đại Trù rốt cuộc phải đành thoả hiệp, chấp nhận làm chuột bạch vào ngồi tu luyện trong cửa động thứ hai của Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Hắn rất không nguyện, nhưng dẫu trăm lần không nguyện, ngàn lần không nguyện đi nữa thì lại thế nào? Hắn đâu có thay đổi được gì. Sư phụ hắn đã quyết như thế, hắn biết làm sao hơn?

Chống đối ư? Chỉ sợ vừa nói ra sẽ liền bị nàng đá thẳng vào cửa động thứ ba ngay. Kẻ khác sao chưa biết chứ vị sư phụ này của hắn, dám cá là nàng sẽ thực hiện đấy.

Cửa động thứ ba kia, lần trước Chu Đại Trù hắn đã "được" kiến thức qua một lần rồi. Y hệt như lúc Lăng Tiểu Ngư bước qua cửa động thứ hai trước đây, thời điểm hắn vừa đặt chân qua khỏi cửa động thứ ba, thậm chí một giây còn chưa tới thì đã lập tức gục ngã ngay. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, hắn thực sự đã bị nhấn chìm, cảm giác đáng sợ vô cùng. Tận đến bây giờ, tâm trí hắn hiện vẫn còn bị ám ảnh...

Không thể chống lại, không thể rời đi, sau cùng, Chu Đại Trù vẫn phải ngoan ngoãn làm theo lời của ân sư, cùng nàng tiến vào bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

...

"Lão nhân gia, áp lực vẫn giống như trước".

"Đúng là vẫn như trước".

Lăng Thanh Trúc ngưng thần quan sát, đoạn bảo: "Đại Trù, ngươi cũng tập trung chú ý. Nhớ cẩn thận tra xét mọi ngóc ngách...".

Một lúc sau.

Trong tầng linh quang nhàn nhạt, tay cầm một thanh kiếm to, Chu Đại Trù tiến lại chỗ Lăng Thanh Trúc, báo cáo: "Lão nhân gia, từ nãy giờ con đã gõ hết mấy bức tường rồi, dưới đất cũng gõ nữa nhưng không phát hiện có điều gì bất thường cả".

"Trên trần động thì sao?".

"Còn chưa gõ".

"Vậy mau gõ đi".

"Vâng...".

...

Thêm vài phút nữa trôi qua.

Từ trên cao, Chu Đại Trù từ từ hạ xuống rồi chạy lại chỗ Lăng Thanh Trúc.

"Lão nhân gia, trên đó cũng không thấy có gì bất thường hết".

"Hừm...".

Thở nhẹ một hơi, Lăng Thanh Trúc lần nữa quét mắt xung quanh, quét xong thì nhấc chân tiến về lớp kết giới thứ hai.

"Đại Trù, qua bên kia xem tiếp".

"Vâng..." Bộ dáng miễn cưỡng, Chu Đại Trù ứng tiếng, nối gót theo qua.

...

So với cửa động thứ nhất, áp lực ở cửa động thứ hai dĩ nhiên là mạnh hơn rất nhiều. Ngay lúc bước vào, cường độ đã ngang bằng mức tu vi trúc cơ hậu kỳ rồi.

"Lão nhân gia, áp lực ở đây cũng giống như lúc trước." Qua một thoáng ngưng thần cảm nhận, Chu Đại Trù đưa ra nhận xét.

Lăng Thanh Trúc nghe xong thì cũng gật đầu tán đồng. Kế đấy mới bảo: "Đại Trù, kiểm tra đi".

"Dạ, con biết rồi".

Và như thế, giống như tại cửa động thứ nhất, Chu Đại Trù lại xách thanh kiếm to dày của mình đi gõ gõ khắp bốn hướng nam - bắc - đông - tây.

...

"Đại Trù, có phát hiện gì không?".

"Có ạ".

Đôi mắt điềm tĩnh nhất thời ánh lên chút khác lạ, Lăng Thanh Trúc vội truy: "Tiểu tử ngươi phát hiện cái gì?".

"Lão nhân gia, con phát hiện mấy vách đá ở đây cứng hơn bên kia rất nhiều. Lúc con gõ kiếm, thanh âm phát ra cũng khác hẳn cửa động bên kia".

"Đó là toàn bộ những gì ngươi đã khám phá ra?".

"Vâng".

"Binh!".

Câu nói vừa ra khỏi miệng thì từ nơi đối diện, một nắm tay đã đấm thẳng vào mặt Chu Đại Trù, làm hắn té ngã. Theo liền phía sau, tiếng Lăng Thanh Trúc cũng được truyền đi: "Đá có cứng hay không, tiếng vang có khác hay không thì liên quan gì tới chuyện áp lực tiêu thất hả? Cái thằng mập ngươi đang cố tình chọc tức ta đấy phải không?".

"Lão nhân gia, người nói oan cho con quá...".

Vội vàng triển khai lại lớp linh lực bảo hộ, Chu Đại Trù đứng dậy, thoáng xuýt xoa rồi nói: "Người dặn con phát hiện điều gì khác thường thì báo lại. Con có làm gì sai đâu...".

"Khác? Khác cái đầu ngươi! Đá ở đây từ xưa giờ nó đều như thế, có cái gì mà khác!".

Bị người lớn tiếng đàn áp, Chu Đại Trù có chút bị doạ, cúi đầu lí nhí: "Cái đó lão nhân gia cũng đâu có nói rõ, con làm sao mà biết được...".

"Hừ, mấy cái chi tiết cỏn con này, ta đây lẽ nào còn phải thuật tường tận cho ngươi? Phải động não chứ".

Thở ra một hơi phiền muộn, Lăng Thanh Trúc khoát tay: "Ngươi đi kiểm tra kỹ lại lần nữa đi".

"Vâng".

Chu Đại Trù vừa quay lưng bước đi thì phía bên này, Lăng Thanh Trúc cũng lần nữa khai mở pháp nhãn, thả ra thần thức...

...

Hơn cả không gian cửa động thứ nhất, tại cửa động thứ hai, sư đồ Lăng Thanh Trúc đã tra xét rất tỉ mỉ. Nhưng là kết quả, nó vẫn chẳng khá hơn tí nào. Bọn họ không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác lạ cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ba Năm

Đứng im cân nhắc hồi lâu, Lăng Thanh Trúc chợt nói: "Chu Đại Trù, có lẽ thật phải dùng tới tiểu tử nhà ngươi mới kiểm chứng được".

Tùy tiện chỉ xuống một chỗ bên trong thạch động, nàng bảo: "Ngồi đây tu luyện đi".

"Lão nhân gia, thật... thật phải tu luyện sao?".

Mặc người nhăn nhó, Lăng Thanh Trúc vẫn thản nhiên gật đầu: "Ừ. Mau ngồi xuống đi".

"Lão nhân gia, hay là... hay là chúng ta nghĩ cách khác đi được không?".

"Ngươi không chịu ngồi ở đây? Tốt thôi, để ta đá ngươi qua cửa động thứ ba".

"Đừng! Đừng a...!".

"Lão nhân gia, lão nhân gia, con sẽ ngồi tu luyện ngay! Sẽ ngồi tu luyện ngay!".

"Hừ, nhanh đi".

...

Lệnh sư khó trái, Chu Đại Trù rốt cuộc chỉ đành nghe theo, dạ bất an mà ngồi giữa không gian cửa động thứ hai, bắt đầu tu luyện.

Trong khi ấy, Lăng Thanh Trúc cũng không nhàn rỗi. Từ cửa động thứ hai nàng hiện đã tiến sang cửa động thứ ba, rất cẩn thận kiểm tra từng ngóc ngách, bằng cả thần thức lẫn đôi tay mình.

Nhưng là kết quả, nó chả có gì tiến triển. Thần thức cũng tốt, tay chân cũng được, dẫu là phương pháp nào thì đều đưa đến cùng một nhận định: Rất đỗi bình thường. Pháp tắc trong cổ động, nó vẫn y hệt từ xưa tới giờ, hoàn toàn không có chỗ nào đủ để gọi là khác lạ hết.

"Rõ ràng mọi thứ vẫn bình thường...".

Tay đặt dưới cằm, Lăng Thanh Trúc đứng yên giữa không gian cửa động thứ ba, một bên điều động linh lực thủ hộ, một bên trầm tư suy nghĩ.

"Cửa động thứ nhất, thứ hai và cả thứ ba này, tất thảy đều không có tí nào bất ổn. Ta đã tra xét rất kỹ...".

"Vậy thì quái sự Tiểu Ngư Nhi gặp phải, nó là thế nào, làm sao lại phát sinh?".

"Tác nhân nằm ở đâu... Lẽ nào...".

Đôi mắt to tròn sâu thẳm ngước lên, Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào lớp kết giới cuối cùng ngăn cách giữa cửa động thứ ba và không gian cửa động thứ tư, thật lâu cũng chẳng thấy nói năng hay làm ra chút phản ứng gì.

...

"Da...?".

Giữa bầu không khí tĩnh lặng, một thanh âm bé nhỏ chợt cất lên. Không phải của Lăng Thanh Trúc. Cái giọng điệu này, nó tuy cũng thuộc nữ tính nhưng non nớt hơn Lăng Thanh Trúc rất nhiều. Thêm nữa, nơi nó phát ra cũng chả phải cửa động thứ ba - chỗ Lăng Thanh Trúc đang đứng - mà là ở phía bên kia lớp kết giới - không gian cửa động thứ tư.

Chủ nhân giọng nói là một người, hay đúng hơn là một sinh vật khác. Nó khá nhỏ nhắn, chỉ cao tầm một thước hai tấc dư, có mái tóc dày cộm màu vàng cực kỳ bắt mắt.

Phải. Sinh vật này, nó đúng là kẻ lạ mặt đã đem áp lực ở cửa động thứ nhất hoá giải, trợ giúp Lăng Tiểu Ngư kéo dài thời gian tu luyện.

Hiện giờ, sinh vật khả ái này đang hết sức lo lắng. Khác với Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, nó có thể nhìn xuyên qua được các lớp kết giới trong cổ động. Nói cách khác, suốt từ nãy giờ, tất thảy những hành vi của Lăng Thanh Trúc và Chu Đại Trù ở phía bên kia đều bị nó thấy hết. Và đó cũng chính là lý do vì sao nó lại đang khẩn trương lo sợ như bây giờ.

Cái nhìn thâm sâu cùng khuôn mặt nghiêm nghị của Lăng Thanh Trúc, chúng khiến nó rất là e ngại.

"A da da...".

Có vẻ như không muốn đối mặt cùng người bên kia kết giới nữa, sinh vật khả ái hé môi kêu lên mấy tiếng quái dị rồi lập tức quay đầu chạy thẳng tới một cái bệ đá. Nó dụng lực nhảy lên, tìm tới một cái vỏ trứng khá to rồi bước vào bên trong, thu mình lại.

Một lúc sau.

Sinh vật khả ái đã thiếp đi, có lẽ bởi đã quá mệt sau quãng thời gian dài trợ giúp Lăng Tiểu Ngư tu luyện. Riêng phần Lăng Thanh Trúc - người đã dùng đôi mắt thâm sâu nhìn chằm lớp kết giới cuối cùng, nàng hiện cũng đã rời khỏi không gian cửa động thứ ba, tiến ra cửa động thứ hai.

Kể ra thì quả có chút bất đắc dĩ. Lăng Thanh Trúc đã hoài nghi, dạ cũng rất muốn đi qua cửa động thứ tư để tra xét kỹ càng; nhưng khổ nỗi nàng lại qua không được. Lớp kết giới cuối cùng kia, trừ bỏ khả năng ngăn chặn thần thức tu sĩ, ẩn bên trong còn có một loại lực lượng rất khủng bố khác nữa. Chính nó đã đem nàng cản lại. Chiếu theo di ngôn của tổ sư gia Lý Bất Tri, hễ phàm là tu sĩ đã tiến vào cảnh giới chân nhân, trừ phi ngộ ra huyền cơ, bằng không đừng mong đặt chân nửa bước. Kết giới kia, nó chỉ cho phép tu sĩ dưới chân nhân cảnh bước qua mà thôi.

Muốn tra lại tra không được, Lăng Thanh Trúc chỉ còn nước lui gót trở về xem tình hình của Chu Đại Trù, đợi chờ kết quả.

Thời gian chờ đợi, ước tính cũng được tầm một canh giờ. Khỏi phải nói, trong suốt một canh giờ này, Chu Đại Trù dĩ nhiên đã nhiều lần muốn bỏ cuộc, phân thần van nài Lăng Thanh Trúc để được thu công mà đi ra ngoài Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Nhưng đáng buồn thay, bất kể hắn van cầu thế nào, nài nỉ ra sao thì đều không thể khiến cho Lăng Thanh Trúc hồi tâm chuyển ý. Lòng trắc ẩn của nàng, nó trước sau như một, thủy chung chả mảy may máy động. Nàng vẫn kiên quyết bắt Chu Đại Trù hắn phải tiếp tục tu luyện cho tới ngưỡng giới hạn chịu đựng, giống như cái cách mà Lăng Tiểu Ngư đã làm.

Rõ ràng, đó là một chuyện đen đủi đối với Chu Đại Trù. Bởi lẽ hắn vốn đâu có muốn tu luyện điên cuồng theo kiểu này. Dựa vào tư chất trác tuyệt có sẵn, hắn chỉ cần thong thả tu luyện thì tiến cảnh cũng đã nhanh hơn người khác không biết bao nhiêu lần rồi. Chu Đại Trù hắn việc gì phải bỏ gần cầu xa, nhẹ nhõm không chịu lại đi nếm khổ sở làm gì?

Hắn không muốn. Nhưng... hắn không thể không làm, không thể không luyện. Trong âm thầm, cùng với trách móc, hắn cũng lặng lẽ cầu mong cho thời gian trôi đi thật mau... thật mau...

Và rồi...

Cái giây phút ấy, nó cuối cùng cũng tới. Sau hơn một canh giờ, áp lực đã tăng từ mức trúc cơ hậu kỳ lên thành vấn đỉnh sơ kỳ, chuẩn bị vượt qua vấn đỉnh trung kỳ. Nói cách khác, cái ngưỡng giới hạn của Chu Đại Trù, nó đã đến rồi.

Thần tình tái nhợt, bờ môi run rẩy, Chu Đại Trù cố gắng nói trong khi hai mắt vẫn nhắm nghiền:: "Sư... sư phụ... Con chịu hết nổi... hết nổi rồi".

"Cố thêm một chút".

"Sư... sư phụ... Con...".

"Đừng lo. Có ta ở đây, tiểu tử ngươi sẽ chẳng xảy ra việc gì đâu".

"Nhưng... nhưng mà con... ư...".

Những chữ tiếp theo, Chu Đại Trù đã không sao thốt ra được nữa. Từ trong miệng hắn, máu tươi đã chảy ra. Hắn đã thật sự tới giới hạn chịu đựng rồi.

Lẽ tất nhiên, sau khi chứng kiến tình trạng đệ tử mình như vậy, Lăng Thanh Trúc chẳng thể nào còn kiên trì thêm được nữa. Nàng tạm bỏ việc tra xét, kiểm chứng, lập tức đem Chu Đại Trù chạy ra khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động, lui gót trở về.

Cuộc thăm dò cứ thế mà kết thúc. Sự tồn tại của sinh vật khả ái nở ra từ quả trứng ở không gian cửa động thứ tư kia, tạm thời vẫn chưa bị người khám phá.

...

...

Từ sau hôm đó, Lăng Thanh Trúc cũng có thêm vài lần quay trở lại Phị Tinh Đới Nguyệt Động để kiểm tra với hy vọng sẽ phát hiện được điều quái lạ. Tiếc rằng kết quả, nó vẫn y như cũ, ở hôm đầu tiên.

Bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động mọi thứ đều rất đỗi bình thường.

Mà... nói thế thì cũng không đúng lắm. Đối với Lăng Thanh Trúc nàng và đám Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thì đúng là bình thường thật, thế nhưng với Lăng Tiểu Ngư - đứa đệ tử thứ sáu kia của nàng...

Rất là cổ quái.

Chả rõ nguyên cớ vì sao, việc áp lực bỗng dưng biến mất rồi xuất hiện trở lại kia cứ liên tiếp diễn ra mỗi khi Lăng Tiểu Ngư tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động tu luyện. Càng đáng bận tâm hơn nữa là quái sự ấy, nó lại chỉ xảy đến khi có một mình Lăng Tiểu Ngư. Nếu kẻ khác xuất hiện, mọi thứ sẽ diễn ra giống như bình thường, như hàng ngàn năm qua vẫn thế...

Điều đó có ý nghĩa gì?

Trên người Lăng Tiểu Ngư có thứ gì đặc biệt? Bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động đang có một tồn tại phi thường cư ngụ?

Nếu quả thật vậy thì đó là người hay yêu? Dạng sinh vật nào?

...

Quá nhiều câu hỏi mà Lăng Thanh Trúc không làm sao tự mình giải đáp được. Thậm chí dẫu có cùng chưởng môn sư huynh của nàng là Cơ Thành Tử thảo luận, thăm dò thì kết quả vẫn rơi vào bế tắc. Bọn họ chẳng tài nào khám phá ra nổi sự tồn tại của sinh vật thần bí kia cũng như không cách nào lý giải được việc nó ra tay trợ giúp Lăng Tiểu Ngư tu luyện.

Suốt một quãng thời gian dài, Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Tử đã phải bận lòng suy nghĩ, thậm chí lo lắng. Nhưng rồi, theo năm tháng dần trôi, sau bao ngày lưu tâm để ý đến Lăng Tiểu Ngư, thấy hắn vẫn bình an vô sự, tiến cảnh thần tốc mà cơ thể lại không mảy may vướng chút hoạ ngầm thì phiền lo trong lòng bọn họ, nó cũng nhanh chóng suy giảm. Tận đến hôm nay, trải qua ba năm trường, mọi thứ đâu cũng vào đấy, chuyện lạ thành quen...

Trưởng bối phía trên, ví như Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, bọn họ nghĩ sao thì chưa rõ chứ còn Lăng Tiểu Ngư, hắn rất có thiện cảm đối với tồn tại thần bí bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động kia. Suốt ba năm qua, chính nhờ có nó mà Lăng Tiểu Ngư hắn mới có thể tu luyện nhanh chóng như vầy, đã đột phá trúc cơ trung kỳ, tiến vào cảnh giới hậu kỳ đại viên mãn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ba Năm (2)

"Mới đó mà đã ba năm rồi...".

Trước cửa động, một giọng trầm ấm, vương chút vị xa xăm chợt cất lên. Người nói không ai khác, chính thị Lăng Tiểu Ngư.

So với ba năm về trước, Lăng Tiểu Ngư hiện đã ít nhiều thay đổi. Mái tóc dài thêm một chút, dáng người cao thêm một chút, và nhất là trên khuôn mặt, cái vẻ già dặn cũng đã tăng thêm...

Vẫn bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu tiểu trúc, vẫn cái tướng mạo bình phàm và đôi mắt trắng đen phân minh, kiên định lạ thường, sau một lúc hồi niệm, Lăng Tiểu Ngư nhấc chân bước về phía trước, tiến vào bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Khác với mọi hôm, lần này Lăng Tiểu Ngư đến đây, mục đích không phải vì tu luyện. Hắn chỉ đơn giản là muốn nói tiếng cảm ơn đối với vị ân nhân đã giúp đỡ mình trong việc tu hành suốt ba năm vừa qua. Bằng một món quà nho nhỏ, và quen thuộc.

Cũng chẳng lớn lao gì. Món quà mà Lăng Tiểu Ngư chuẩn bị, nó khá bình thường, thậm chí là tầm thường nếu xét ở mặt giá trị. Nhưng, món quà này, nó quý ở tấm lòng cơ. Đấy là một chiếc hộp, bên trong đựng đầy thức ăn còn nóng hổi do chính tay Lăng Tiểu Ngư hắn tự mình nấu.

Công phu đầu bếp, nếu đem so với Chu Đại Trù thì Lăng Tiểu Ngư quả đúng không bằng; tuy nhiên, với những người còn lại, bất kể có là Lăng Thanh Trúc, Lâm Chí Viễn hay Mộng Kiều thì hắn đều vượt trội, bỏ xa cả dặm đường. Từ nhỏ đến lớn, dưới sự chỉ bảo của vị trù sư thiên bẩm Chu Đại Trù, tài nghệ nấu ăn của hắn sớm đã đạt tới cảnh giới cực cao rồi.

...

"A da da!".

Bên trong cổ động, sinh vật thần bí - vị "ân nhân" trong lòng Lăng Tiểu Ngư - ngay khi vừa cảm nhận được có người tiến vào thì liền chạy tới gần lớp kết giới ở tầng thứ tư để nhìn xem. Chừng thấy rõ mặt, nó không kiềm được vui mừng, reo lên mấy tiếng.

Nhưng, vui thì vui, mừng thì mừng, sinh vật thần bí đáng yêu này, nó như cũ vẫn lẩn trốn, không để cho Lăng Tiểu Ngư phát hiện ra mình.

Một cách lặng lẽ, nó nhẹ nhàng bước qua lớp kết giới ở tầng thứ tư, rồi tầng thứ ba, cuối cùng dừng lại ở tầng thứ hai, trong trạng thái ẩn hình.

Cũng chính lúc này, khi sinh vật khả ái ấy ẩn tàng thân ảnh cùng khí tức thì từ cửa động thứ nhất, Lăng Tiểu Ngư đã đặt chân tiến sang không gian cửa động thứ hai.

Trong lớp linh quang bảo hộ, hắn đi về trước mấy bước, kế đấy thì cúi người đem chiếc hộp đựng thức ăn đang cầm trên tay để xuống.

"Tiền bối, sáng nay vãn bối có làm chút đồ ăn, nay mang tới cho người dùng".

"Hmm... Mọi lần vãn bối mang đồ ăn đến, món nào cũng đều hết sạch, thành ra khẩu vị của tiền bối thế nào vãn bối cũng chưa rõ. Vì vậy cho nên hôm nay vãn bối đã làm rất nhiều đồ ăn, hương vị cũng rất phong phú, hy vọng sẽ có món khiến tiền bối thật sự vừa ý".

Sau câu nói, Lăng Tiểu Ngư tạm ngưng, hy vọng chờ nghe một lời hồi đáp. Tiếc rằng, cũng giống như những lần trước, lần này vẫn chẳng ai đáp lại. Một chút động tĩnh cũng không có, dù là nhỏ nhất.

"Xem ra tiền bối vẫn chưa muốn cho mình thấy mặt".

Gạt đi chút thất vọng, Lăng Tiểu Ngư lần nữa cúi người. Sau khi đem tấm linh phù dán trên hộp đựng thức ăn gỡ xuống xong thì hắn cũng lên tiếng cáo từ: "Tiền bối, vãn bối không làm phiền người nữa. Thức ăn vãn bối sẽ để ở đây, mong người hãy thưởng thức khi vẫn còn nóng".

Lời nên nói đã nói, Lăng Tiểu Ngư tự thấy bản thân đã không có lý do gì để ở lại thêm nữa. Hắn cần phải rời khỏi đây, trả lại không gian yên tĩnh cho vị ân nhân của mình được thoải mái dùng cơm.

Nghĩ vậy, hắn bắt đầu gia tăng cước bộ...

... Nhưng, chân còn chưa đi được bao nhiêu bước thì từ đâu chẳng rõ, một thứ đồ vật bỗng bay thẳng về phía hắn, trúng luôn vào gáy.

Đòn tập kích này, lực lượng tính ra chả đáng bao nhiêu, thực sự rất ít, tuy nhiên, bởi nó xảy ra quá đỗi đột ngột nên Lăng Tiểu Ngư khó tránh bị bất ngờ mà "a" lên một tiếng. Theo phản xạ, hắn nhanh chóng xoay người lại, đưa mắt tìm kiếm.

Kết quả thì... không có ai. Bên trái không có, bên phải không có, cả trên lẫn dưới cũng đều là như vậy, không có.

Cúi xuống nhặt lên một quả dại - thứ đã được người sử dụng để ném vào mình, Lăng Tiểu Ngư thầm nghĩ: "Chắc là tiền bối lại trêu mình".

Thở nhẹ một hơi, hắn cầm lấy quả nọ, lần nữa quay đầu, đang toan bước đi thì...

"A...".

Một quả dại khác lại bay về phía hắn.

Lăng Tiểu Ngư dùng tay xoa gáy - chỗ mới bị ném trúng, hướng hư không nói: "Tiền bối, có phải người có lời gì muốn căn dặn vãn bối?".

Đợi hồi lâu vẫn chẳng ai đáp lại, Lăng Tiểu Ngư đành cung kính cáo lui: "Tiền bối, nếu người không có gì căn dặn thì vãn bối xin phép được rời đi".

Lăng Tiểu Ngư nói xong nhưng chưa vội đi ngay, thay vì lập tức quay gót thì hắn chờ hẳn thêm gần chục giây nữa mới đưa chân cất bước. Những tưởng như vậy là đã "an toàn", những tưởng quả dại sẽ ngưng bay về phía hắn nữa thì không, nó vẫn được người đem chọi. Hơn nữa lần này, lực đạo còn gia tăng thấy rõ.

"Tiền bối...?".

"Có phải vãn bối đã làm gì khiến người phật ý không?".

"Tiền bối?".

...

Kêu gọi hồi lâu mà vẫn phí công vô ích, bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành mang theo chút thất vọng hoà lẫn nghi hoặc mà rời khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động. May sao là lần quay lưng cất bước này đã yên bình diễn ra, chẳng còn một quả dại nào được ném về phía hắn nữa...

...

"Khì khì...".

Thân ảnh Lăng Tiểu Ngư vừa khuất ngoài cửa động thì bên trong cổ động, sinh vật khả ái liền hiện ra, nhe răng cười lên một cách vui vẻ. Nó đang cảm thấy rất thú vị.

Cái trò "ném đá giấu tay" này, trước kia nó vốn không biết, nhưng từ vài tháng trước, trong một lần rời khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động ra ngoài dạo chơi, nó đã vô tình chứng kiến một cảnh tượng mà đối với nó là rất hay ho: Một con khỉ và một con báo đánh nhau.

Nếu chỉ đơn thuần lao vào cắn xé thì tất nhiên sẽ chẳng có gì thú vị. Trận chiến giữa khỉ và báo kia, nó diễn ra theo kiểu khác, đặc sắc hơn nhiều. Hôm đó, sinh vật khả ái, nó vốn cho rằng con khỉ sẽ rất nhanh liền bị con báo giết chết, ấy vậy mà không, kẻ phải tháo chạy lại là con báo. Con khỉ đã dùng đấu pháp. Từ trong thế yếu khi phải đánh nhau dưới mặt đất, con khỉ đã nhanh chân phóng lên cây, tiếp đấy thì dựa vào khả năng leo trèo của mình, thoăn thoắt ngắt lấy quả dại rồi ném tới tấp vào mặt con báo.

Cứ thế, hết một quả rồi đến một quả, con khỉ vừa chuyền cây đuổi đánh vừa nhe răng cười khoái chí. Tràng cảnh ấy... thật là hay ho lắm.

"Khì khì...".

Học theo con khỉ hôm nọ, sinh vật mang hình hài cô bé nhỏ nhắn đáng yêu nhe răng cười. Nhưng thay vì chuyền cành, nó lại nằm lăn trên đất, bộ dáng khá là hoạt kê...

...

Một lúc sau.

Sinh vật khả ái đã thôi cười, cũng chẳng còn lăn lộn chi hết. Hiện tại nó đang ngồi giữa không gian cửa động thứ tư, sát bên cạnh là chiếc hộp đựng thức

ăn mà Lăng Tiểu Ngư đã mang tới ban nãy. Có điều là chiếc hộp này, so với trước thì đã nhẹ đi rất nhiều.

Đồ ăn bên trong, tất cả đều đã được lấy hết ra ngoài.

"A cha cha".

Mắt nhìn mớ thức ăn bày la liệt trước mặt, sinh vật khả ái rất đỗi vừa ý mà kêu lên. Tiếp đấy, trong tư thế hai chân duỗi thẳng về trước, nó dùng tay cầm lên một con cá được nướng vàng rộm, há to chiếc miệng be bé xinh xinh cắn xuống.

"A cha cha! A cha cha...!".

Phần vì nóng, phần vì hương vị quá ngon, sinh vật khả ái không nhịn được kêu lên liên tục, đồng thời cũng ngấu nghiến cắn ăn liên tục.

Với cách ăn uống tự do kia của nó, chẳng bao lâu thì con cá to béo đã chỉ còn sót lại mỗi bộ xương.

Hít hà mấy lượt, sinh vật khả ái đem xương cá vứt sang một bên, tiếp tục vươn tay về một chiếc đĩa khác.

"A cha cha...".

...

Hết cá, hết thịt, hết luôn rau củ... Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà toàn bộ thức ăn do Lăng Tiểu Ngư tốn cả buổi trời để chuẩn bị đều đã nằm gọn trong bụng vị ân nhân của mình. Thật không rõ với thân hình bé tí như vậy, làm thế nào mà "vị ân nhân" này lại có thể ăn hết được ngần ấy thức ăn...

Xem ra nhìn người đúng là không thể chỉ nhìn bề ngoài được.

...

Trong khi ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động sinh vật khả ái đã đánh chén xong xuôi, bắt đầu lăn ra ngủ thì Lăng Tiểu Ngư - người đã mang đồ ăn tới cho nó, hắn hiện chỉ mới vừa động đũa.

Tại phòng ăn nằm bên phải Tĩnh Hương Đường, trên chiếc bàn quen thuộc, cùng với những con người quen thuộc, Lăng Tiểu Ngư vươn đũa gắp thức ăn, nhưng thay vì tự mình dùng thì hắn lại bỏ vào trong bát của người nới đối diện: Lăng Thanh Trúc.

"Sư phụ, cá này rất ngon. Sư phụ ăn đi".

Nhận được sự quan tâm ân cần ấy, Lăng Thanh Trúc liếc mắt, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đây có phải là đang nịnh nọt ta không? Bộ có chuyện gì cần nhờ vả ta à?".

"Sư phụ, không có đâu".

Vẻ mặt chân thành, Lăng Tiểu Ngư nói tiếp: "Hmm... Con chỉ là trong lòng cảm kích người, cho nên...".

"Cảm kích?". - Ngồi ở ghế kế bên, Chu Đại Trù nghi hoặc - "Tiểu Ngư, ngươi tại sao lại cảm kích lão nhân gia?".

"Bởi vì sư phụ đối với chúng ta rất tốt".

p/s: Mấy hôm trước mình định nộp đại cương set Vip cho truyện, nhưng sau nghĩ lại thì thôi, không xin nữa (mặc dù đại cương đã viết hoàn chỉnh xong xuôi). Hmm, mình nghĩ dù set Vip, có thu phí thì chắc cũng chả đáng bao nhiêu, thôi thì trước mắt cứ để free vậy cho mọi người dễ đọc.

Thật ra viết lách không phải nghề của mình, chỉ là sở thích cá nhân, cái nghiệp khó bỏ thế thôi. Mình xác định là không theo nghề này, nên cũng chẳng muốn hơn thua tranh đấu làm gì.

Công việc của mình do mình làm chủ, vậy nên thì giờ tính ra cũng khá thoải mái, có đủ khả năng để hoàn thành bộ truyện. Viết có thu nhập đương nhiên là tốt, bởi tiền làm ra một cách chính đáng thì một đồng cũng quý (nếu ai đã lăn xả ngoài đời như mình rồi thì hẳn thấu hiểu), nhưng mà mình biết, việc thu phí sẽ hạn chế rất nhiều người. "Phí" nó luôn là cái gì đó nhạy cảm. Mình hiểu. Ngày xưa mình cũng vậy, mê truyện lắm, nhưng hễ đụng tới bộ nào phải bỏ phí là liền chùn bước, từ trang dịch chuyển qua đọc convert ngay.

Hmm, trước mắt mình sẽ để free, không set Vip. Cứ coi như là câu cá chờ thời ^^ Thời tới thì tới, không tới thì thôi.

Tóm lại là phí thì sẽ thu, nhưng không phải bây giờ, chắc là còn lâu lắm.

Vì là free nên sẽ không có lịch ràng buộc. Mình viết được nhiều thì đăng nhiều, được ít thì mình đăng ít. Mong rằng các bạn vẫn sẽ theo mình đi hết bộ "Tiên Môn" này.

p/s 2: À, ai có Nguyệt phiếu hay đồ buff truyện thì đề cử cho mình một ít nhé

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Kiếm Mộ

Trước thần tình khác lạ của ba người Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều và Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư chậm rãi nói ra những suy nghĩ trong lòng: "Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần đệ gặp phải khó khăn gì thì sư phụ đều ra tay giúp đỡ. Trong ba năm này, vì việc tu luyện của đệ, vì để cho đệ được thường xuyên tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động mà sư phụ đã hao tốn rất nhiều sức lực, không quản gần xa đi thu thập thảo dược... Vậy nên đệ rất cảm kích sư phụ".

Mấy lời này, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng chẳng phóng đại lên chút nào, tất cả đều là sự thật. Trong suốt ba năm hắn miệt mài tu luyện, dưới áp lực kinh khủng của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, quả có không ít lần hắn phải gánh chịu thương tổn. Đành rằng sinh vật khả ái kia rất chiếu cố hắn, thường xuyên trợ giúp hắn giải trừ áp lực, thế nhưng đâu phải mọi lúc, mọi lần. Thỉnh thoảng nó cũng rời khỏi cổ động để đi ra bên ngoài dạo chơi. Thêm nữa, dẫu lúc nó còn trong động thì sự giúp đỡ chung quy vẫn là hữu hạn...

Mà Lăng Tiểu Ngư, hắn lại là hạng người nào?

Với bản tính cố chấp của mình, bất kể có nhận được trợ giúp từ sinh vật khả ái kia hay không thì hắn đều dốc hết sức lực để tu luyện, một khi chưa tới ngưỡng giới hạn thì sẽ chẳng chịu rời đi. Theo nghĩa nào đó thì Lăng Tiểu Ngư hắn rất ngốc nghếch. Và chính bởi vì sự ngốc nghếch không biết điểm dừng này của hắn mà sư phụ hắn - Lăng Thanh Trúc - phải nhảy vào can thiệp.

Mới đầu, nàng định sẽ đích thân giám sát việc tu hành của Lăng Tiểu Ngư, nhưng sau một thời gian thì nàng chợt nhận ra bản thân khó có thể kiểm soát hết được, lại rất bất tiện; chính vì vậy, nàng đành bất đắc dĩ mà "hùa theo", thay vì hạn chế việc tu luyện của Lăng Tiểu Ngư, nàng bắt đầu hỗ trợ hắn.

Công việc "bảo mẫu" này tính ra cũng khá vất vả. Để chữa trị những thương tổn, giúp Lăng Tiểu Ngư đề cao thể chất, Lăng Thanh Trúc đã phải đêm ngày vùi đầu vào luyện đan chế thuốc; chưa hết, trừ bỏ đan dược ra thì nàng còn phải thường xuyên ở bên cạnh hắn, dùng chính chân nguyên của mình giúp hắn ổn định cơ thể, hấp thu dược lực...

Ba năm dài Lăng Tiểu Ngư chuyên tâm tu luyện cũng chính là ngần ấy thời gian Lăng Thanh Trúc vì hắn mà lao tâm khổ tứ. Mặc dù nàng là phong chủ Trúc Kiếm Phong - một đại nhân vật - nhưng thân gia tính ra cũng chả nhiều nhặn gì cho cam. Dạo trước, vì đột phá cảnh giới chân nhân hậu kỳ, vì luyện chế Hoá Thần Đan, Lăng Thanh Trúc nàng đã phải bỏ ra đại giới, gần như phá sản. Bởi thế cho nên để trợ giúp Lăng Tiểu Ngư, nàng muốn không tốn công là không được.

Bôn ba thực sự là khó tránh đấy.

Thành thật mà nói, trong lòng mình, nhiều khi Lăng Thanh Trúc cũng thấy buồn bực ghê lắm. Nàng trách mình, nhưng phần lớn vẫn là trách người. Thậm chí có đôi lúc nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã khiến nàng phải chạy đông chạy tây tìm kiếm linh đan dược thảo - là nàng lại xúc động mà muốn lao tới đánh ngay. Cái tên đệ tử cố chấp này, hắn làm khổ nàng quá mà.

Ba năm, quãng thời gian mệt nhọc, lắm muộn phiền của Lăng Thanh Trúc. Nó làm nàng thấy rất ấm ức, không thoả đáng. Nhưng...

Hiện tại, sau khi nghe hết những lời bày tỏ chân tâm thật dạ của Lăng Tiểu Ngư, trong lòng nàng, cảm giác quả dễ chịu đi rất nhiều.

"Coi như tiểu tử ngươi biết điều".

Thầm nghĩ, Lăng Thanh Trúc hé môi hắng giọng: "Hừm... Tiểu Ngư Nhi, chúng ta là sư đồ, không cần phải quá để tâm. Chuyện ta giúp ngươi, đó là việc nên làm. Mặc dù ngươi rất ngốc nghếch nhưng tốt xấu gì cũng là đệ tử của ta...".

"Sư phụ...".

Trái với sự giả trang của Lăng Thanh Trúc, vẻ xúc động hiện lên trên khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư là thật. Mấy lời vừa rồi của nàng, chúng đã tác động rất nhiều tới nội tâm hắn, làm hắn nghẹn lời.

Có điều... cũng mỗi mình hắn. Phần những người khác, đơn cử như Chu Đại Trù thì... hắn chả xi nhê gì trước những lời chứa chan tình cảm mà Lăng Thanh Trúc đã nói. Không đơn thuần chỉ bởi hắn là kẻ ngoài cuộc. Khác với Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hắn quá hiểu vị sư phụ kia của mình. Lúc nào nàng thật tâm, lúc nào nàng cố tình giả trang, hắn đây há lại chẳng biết?

Dạ âm thầm khinh bỉ, Chu Đại Trù nói ra: "Lão nhân gia, dạo này việc tu luyện của con cũng gặp khó khăn lắm, hình như là chạm tới bình cảnh rồi. Lão nhân gia, hay người giúp con luyện chế ít đan dược đi".

Chu Đại Trù chưa nói thì thôi, vừa nói xong đã liền khiến tâm tình người nơi đối diện tụt dốc không phanh.

Mắt đẹp lườm một cái, Lăng Thanh Trúc lạnh nhạt đáp: "Chu tiểu tử, đối với môn nhân phái Thiên Kiếm chúng ta, tu hành trọng yếu ở việc thuận theo tự nhiên, không hấp tấp nóng vội. Đan dược tuy tốt nhưng chung quy vẫn chỉ là vật ngoại thân, dùng nhiều sẽ ảnh hưởng căn cơ, rất có hại. Trước mắt ngươi cứ thong thả, từ từ rồi cũng sẽ vượt qua bình cảnh thôi".

"Nhưng mà lão nhân gia, hồi nào tới giờ con tu luyện đều rất hiếm khi phục dụng đan dược, đâu có tính là nhiều được...".

"Lão nhân gia...".

"Cơm nguội rồi. Mọi người mau ăn đi".

"Sư phụ lão nhân gia...".

"Sao?". - Lăng Thanh Trúc bắt đầu tỏ ra khó chịu - "Chu tiểu tử ngươi no rồi phải không? Nếu no rồi thì mau về phòng tu luyện đi".

Trước cái lườm nguýt doạ nạt của ân sư, Chu Đại Trù gan đâu dám hó hé thêm nửa câu. Hắn cúi đầu, tay bưng bát cơm thầm nghĩ: "Ta biết ngay mà. Lão nhân gia làm sao có khả năng cải tà quy chính, biến ác thành thiện được. Tiểu Ngư hắn thật đã bị lừa rồi...".

"Haizz... Tiểu Ngư sao lại dễ bị gạt như vậy chứ...".

Giữa lúc Chu Đại Trù còn đang bận than ngắn thở dài, âm thầm nghĩ cách cảnh tỉnh người huynh đệ của mình thì phía bên kia bàn, Lăng Thanh Trúc đang ăn bỗng dừng đũa. Nét mặt chả lấy gì làm vui, nàng cất tiếng: "Mấy đứa các ngươi tạm dừng ăn một chút".

"Sư phụ". - Mặt mày nghi hoặc, Mộng Kiều hỏi - "Có chuyện gì vậy ạ?".

Dưới ánh mắt trông chờ của Mộng Kiều cũng như ba người Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc nói: "Có một tin tức ta muốn thông báo với các ngươi".

Nàng dừng vài giây, đợi khi đám đệ tử của mình đã rất mực tập trung rồi mới tiếp tục: "Sáng nay ta ghé qua chỗ chưởng môn sư huynh, được sư huynh thông báo cho một việc. Đó là so với trước đây, ở lần Thiên nhân luận pháp của hai năm sau sẽ có chút thay đổi. Theo như huynh ấy nói thì ngoại trừ những phần thưởng trân quý tương tự mọi năm, lần này sẽ còn ban cho ba người đứng đầu một hồi cơ duyên nữa".

Cơ duyên?

Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều, Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư, bốn người đưa mắt nhìn nhau, sau cùng, Lâm Chí Viễn đại diện hỏi: "Sư phụ, không biết "cơ duyên" người đề cập cụ thể là gì?".

"Kiếm Mộ".

"Cái gì?!" Vừa nghe được hai chữ "Kiếm Mộ", Lâm Chí Viễn liền thất thố hô lên, cả người cũng bật hẳn dậy.

Xem ra đối với Kiếm Mộ kia, hắn quả cũng có tường minh.

Trông thấy hắn như vậy, Lăng Thanh Trúc mới phê bình: "Tiểu Chí, mặc dù Kiếm Mộ kia là địa phương được trên dưới môn nhân hướng đến, nhưng ngươi có cần phải kích động tới vậy không? Vừa mới nghe tên đã nhảy dựng... Haizz... Đúng là không có tiền đồ".

"Sư phụ, đệ tử...". - Biết mình đã quá thất thố, Lâm Chí Viễn xấu hổ cúi đầu - "Tin tức người vừa nói thật làm đệ tử quá bất ngờ ạ".

"Tam sư huynh, Kiếm Mộ kia là nơi nào? Sao sư huynh lại kích động như vậy?".

Lâm Chí Viễn liếc qua Chu Đại Trù - người vừa hỏi - xong lại nhìn sang Lăng Thanh Trúc, thấy nàng gật đầu thì mới nói ra: "Sư đệ có điều còn chưa biết. Ở Thiên Kiếm Môn chúng ta, trừ bỏ Hoá Long Trì trăm năm mới mở một lần, được toàn thể môn nhân khao khát tiến vào ra thì có một nơi cũng hấp dẫn không kém".

"Là Kiếm Mộ?".

"Ừm".

Lâm Chí Viễn gật đầu, nói tiếp: "So với Hoá Long Trì mà các đệ đã biết thì Kiếm Mộ còn trọng yếu hơn. Chỗ này được bản môn ngày đêm canh giữ, hết sức nghiêm ngặt, nếu không phải đích thân chưởng môn tự mình dẫn đến thì không một ai được phép tiến vào".

"Tam sư huynh, kể cả thân phận phong chủ như lão nhân gia cũng không thể đi vào sao?".

Lần này, hồi đáp Chu Đại Trù không phải Lâm Chí Viễn mà là Lăng Thanh Trúc. Thần tình hơi bất mãn, nàng thừa nhận: "Không có ngoại lệ, kể cả phong chủ như ta thì cũng phải xin phép chưởng môn sư huynh mới được phép đi vào bên trong Kiếm Mộ".

"Chậc...". - Chu Đại Trù tặc lưỡi - "Đến phong chủ mà cũng phải xin phép, cái Kiếm Mộ kia quả đúng là trọng yếu thật. Bên trong khẳng định có nhiều bảo vật lắm".

"Nhiều sao...".

Lâm Chí Viễn cười khẽ: "Đại Trù, đệ lầm rồi. Thực ra bên trong Kiếm Mộ chỉ có duy nhất một loại bảo vật, đó là kiếm".

"Kiếm?".

Chu Đại Trù thoáng ngẫm liền hiểu ra: "À, thảo nào mà nó được gọi là Kiếm Mộ".

"Tam sư huynh, vậy ở bên trong Kiếm Mộ kia có những loại kiếm gì? Tại sao nó lại có sức hấp dẫn với huynh tới vậy, vừa nghe sư phụ nhắc tới đã liền bật dậy ngay?".

Bị Chu Đại Trù vô tình nhắc lại sự thất thố ban nãy, Lâm Chí Viễn hơi mất tự nhiên. Hắn nhẹ hắng giọng để lấy lại cân bằng, kế đó mới trả lời: "Kiếm Mộ là địa phương do tổ sư gia kiến tạo thuở còn tại thế với mục đích lưu truyền những thanh bảo kiếm trân quý do chính mình thu thập được. Ban đầu bên trong Kiếm Mộ có tất thảy mười thanh kiếm, gọi chung là Thập đại bảo kiếm. Về sau, trải qua hơn hai ngàn năm, tính đến hôm nay thì bên trong Kiếm Mộ chỉ còn bốn thanh đại bảo kiếm, sáu thanh còn lại thì đã được rút ra khỏi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Uy Hiếp Đến Từ Kim Kiếm Phong

"Sư huynh, sáu thanh đại bảo kiếm kia là được ai rút ra vậy?".

Tiếp tục hỏi vẫn là Chu Đại Trù, và dĩ nhiên, người trả lời như cũ vẫn là Lâm Chí Viễn.

"Đại Trù". - Hắn nói - "Sáu thanh đại bảo kiếm kia, có hai thanh là được các vị đệ tử đời trước ở chủ mạch Kim Kiếm Phong rút ra, bốn thanh khác, mỗi thanh do một vị tiền bối của bốn chi mạch còn lại rút ra".

"Ồ, nói vậy tức là Trúc Kiếm Phong của chúng ta cũng đang giữ một thanh đại bảo kiếm rồi".

"Giữ? Hứ...".

Chợt nghe giọng bất mãn của sư phụ mình chen ngang, Chu Đại Trù nhất thời không khỏi nghi hoặc: "Lão nhân gia, bộ con nói sai gì hả?".

"Đương nhiên là ngươi nói sai".

Nghĩ đến chuyện xưa, Lăng Thanh Trúc lại thấy buồn bực: "Mấy trăm năm trước Trúc Kiếm Phong ta đúng là đã có người rút ra được một thanh đại bảo kiếm. Người đó thuộc thế hệ với ta, chúng ta vốn là cùng bái nhập tiên môn một ngày. Tên của hắn là Dương Tổ Hiền".

"Dương Tổ Hiền...". - Ngồi sát Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư thoáng nhẩm, nhẩm xong thì hướng sư phụ mình xác nhận - "Sư phụ, Dương Tổ Hiền mà sư phụ vừa nhắc có phải chính là Dương sư bá với đạo hiệu Bá Khí Chân Nhân không?".

"Tiểu tử ngươi cũng biết à?".

"Dạ, con đọc trong sách, tình cờ biết được một chút".

"Thì ra là vậy".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ hai cái, thở dài nói ra: "Kẻ mà ta nói đúng là cái tên Bá Khí Chân Nhân này. Thiên tư của hắn, mặc dù kém ta một chút nhưng so với những kẻ đồng trang lứa năm đó ở Thiên Kiếm Môn, chí ít cũng thuộc tốp năm hạng đầu, về sau lại còn có Xích Diệm Kiếm - một trong Thập đại bảo kiếm do tổ sư gia lưu lại bên trong Kiếm Mộ - làm bạn đồng hành, những tưởng hắn sẽ có tương lai rất đỗi huy hoàng, có thể trở thành một cây đại thụ của tông môn, ai dè đâu... Cây đại thụ này vẫn còn chưa kịp toả bóng thì đã bị người bứng nhổ mất rồi".

Cách ví von của Lăng Thanh Trúc, bốn người Lăng Tiểu Ngư ai nấy đều hiểu được. Sau tất cả, Mộng Kiều lên tiếng hỏi: "Sư phụ, Dương sư bá có phải là bị người ám toán? Còn Xích Diệm Kiếm, nó cũng đã bị kẻ gian đoạt mất?".

"Rất tiếc. Sự thật đúng là như vậy".

Nhẹ lắc đầu, Lăng Thanh Trúc hơi chán nản, bảo: "Về cái chết của tên Bá Khí Chân Nhân kia thì chẳng có gì để nghi vấn nữa. Năm đó hắn chính là bị người của Huyết Linh Tông ám hại. Sau này, Huyết Linh Tông kia cũng đã bị lục đại tông môn liên thủ tiêu diệt, coi như là báo được thù. Chỉ đáng tiếc là trong trận đại chiến năm đó, Xích Diệm cũng đã bị hủy mất...".

"Mà thôi, chuyện xảy ra lâu rồi, tính đến nay cũng đã hơn hai trăm năm... Chúng ta thân là môn nhân chính giáo, phải đối mặt với bọn tà ma ngoại đạo

vốn là lẽ đương nhiên. Sinh tử đôi khi khó lòng quản nổi. Riêng phần Xích Diệm... Xét kỹ ra, Xích Diệm ban đầu cũng không phải của tổ sư gia, chỉ là được người thu thập. Trong số đó, có cái là lấy từ di tích, cổ động, có cái là đoạt của địch nhân, mất thì đã mất, tiếc nuối chẳng để làm gì. Huống hồ...".

"Một thanh Xích Diệm mất đi thì đã làm sao? Đừng nói chỉ một thanh Xích Diệm, kể cả năm thanh đại bảo kiếm đang được bốn chi mạch kia nắm giữ, dẫu chúng cũng bị kẻ gian đoạt đi thì ta vẫn sẽ không lo lắng chút nào".

"Lão nhân gia, người cũng không thể nói như thế được. Đó là đại bảo kiếm, rất trân quý a".

Quay mặt lại nhìn Chu Đại Trù - người vừa phản đối lời nói của mình, Lăng Thanh Trúc khinh thường: "Tiểu tử ngươi thì biết cái gì".

Nàng dừng một chút rồi mới nói tiếp: "Tuy đều được gọi chung là Thập đại bảo kiếm nhưng không phải cái nào cũng như cái nào đâu. Cho các ngươi hay, xét trong tổng số mười thanh kiếm được tổ sư gia lưu lại kia, thực sự đáng trân quý chỉ có đúng bốn thanh mà thôi. Và thật đáng hổ thẹn là cả bốn thanh kiếm uy lực vượt trội kia, toàn bộ lại đều đang nằm hết bên trong Kiếm Mộ".

"Hơn hai ngàn năm, trải qua suốt ngần ấy thời gian vậy mà lại chẳng có lấy một người rút ra được bảo kiếm chân chính... Haizzz... Đúng là quá thất vọng".

"Mà thôi, không người rút được cũng tốt. Hai năm sau ta đỡ phải mất mặt".

Bắt lấy thông tin trong câu nói nọ, cộng thêm những lời trước đó của sư phụ mình, Lâm Chí Viễn suy đoán: "Sư phụ, theo ý người thì hai năm sau chưởng môn sư bá thật sự sẽ mở ra Kiếm Mộ phải không ạ?".

"Ừ. Chưởng môn sư bá của các ngươi là người rất giữ chữ tín, đã nói thì nhất định sẽ làm. Ở lần Thiên nhân luận pháp hai năm sau, ba người xếp hạng đầu sẽ được ban tặng một hồi cơ duyên, cho phép tiến vào Kiếm Mộ".

"Vậy thì tốt quá. Con cũng đang muốn có một thanh đại bảo kiếm để xài".

Đáp lại Chu Đại Trù là một tiếng "hứ" khinh bỉ. Một tay bưng bát cơm, một tay cầm đôi đũa, Lăng Thanh Trúc tạt ngay gáo nước lạnh: "Chu tiểu tử, cái thằng mập ngươi, ta khuyên ngươi tốt nhất là nên từ bỏ cái ý nghĩ đó đi".

"Lão nhân gia, tại sao người lại nói thế?".

Chu Đại Trù hơi ngờ vực, đồng thời cũng cảm thấy bị chút ít tổn thương. Tốt xấu gì thì hắn đây cũng là thiên tài, tư chất thuộc hàng thiên kiêu a. Lăng Thanh Trúc nàng kêu hắn từ bỏ ý nghĩ, như vậy là ý gì? Lẽ nào nàng cho rằng hắn không thể tiến vào tốp ba người mạnh nhất ở Thiên nhân luận pháp hai năm sau, không đạt được tư cách đi vào bên trong Kiếm Mộ?

Dường như cũng thấu hiểu tâm tư đồ đệ mình, Lăng Thanh Trúc chủ động giải đáp: "Chu tiểu tử, cảm thấy lời của ta không thoả hả?".

"Tiểu tử ngươi có tư chất rất cao, ngộ tính cũng rất tốt, mấy cái đó ta đương nhiên biết. Nhưng thời gian ngươi tu luyện lại quá ít...".

"Nếu là trước hôm nay, thú thật ta cũng tin tưởng ngươi lắm. Chỉ là kể từ hôm nay, sau khi ta tới Kim Kiếm Phong thì...".

"Sư phụ". - Chăm chú lắng nghe từ nãy giờ, Mộng Kiều chợt lên tiếng - "Lẽ nào người nghe được tin gì đó liên quan đến thực lực của lớp đệ tử chân truyền ở các chi mạch khác?".

"Ừm".

Lăng Thanh Trúc cũng không giấu giếm, gật đầu kể rõ: "Trong lúc ở Kim Kiếm Phong ta có tình cờ chạm mặt Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên - hai đứa đệ tử yêu của chưởng môn sư bá các ngươi. Phần Tô Đông Vũ, thằng nhóc đó có bao nhiêu bổn sự thì chắc chẳng cần ta nói thì các ngươi đều đã biết. Cũng không phải tự dưng nó lại được môn nhân trên dưới sùng bái, kính ngưỡng...".

"Ở Kim Kiếm Phong, trước nay ta vốn cho rằng chỉ có Tô Đông Vũ mới đáng lo ngại, thật không ngờ ngay cả tiểu tử Lưu Cảnh Thiên kia cũng...".

"Lão nhân gia, ý người... ý người là cả tên Lưu Cảnh Thiên kia cũng đã bước vào cảnh giới chân nhân? Người không đùa con đấy chứ...".

Chu Đại Trù quả rất khó chấp nhận chuyện này. Nếu là một ai đó khác, thuộc một chi mạch khác thì cũng thôi, đằng này...

Đệ tử Kim Kiếm Phong, lại còn là huynh đệ của Tô Đông Vũ...

Tô Đông Vũ là ai? Chính là cái tên ngạo mạn mà hèn nhát đã xử ép hắn và Lăng Tiểu Ngư!

Còn nhớ cách đây bốn năm, hôm đó hắn và Lăng Tiểu Ngư đến Đa Bảo Hội dạo chơi, trong lúc sơ ý Lăng Tiểu Ngư đã va phải Lục Đan - đệ tử của Tam Tiên Đảo, giẫm vỡ miếng ngọc bội của nàng. Chuyện vốn chả đáng gì, ấy vậy mà Lục Đan kia lại ra tay đánh người, chừng bị Chu Đại Trù hắn xuất thủ giáo huấn thì liền giở trò đánh lén...

Bất công là thế, những tưởng sau khi Tô Đông Vũ xuất hiện thì sẽ giúp huynh đệ hắn đòi lại công đạo, nào ngờ... Một câu thay mặt xin lỗi rồi ném cho một lọ đan dược liền coi như xong...

Cái thái độ đó, cách xử sự đó, Chu Đại Trù hắn thật tức giận vô cùng. Mặc dù về sau Lăng Thanh Trúc đã ra tay dạy dỗ cho người của Tam Tiên Đảo một trận, cũng đã âm thầm cho Tô Đông Vũ một bài học, nhưng trong lòng mình, Chu Đại Trù hắn vẫn không sao quên được. Hắn rất muốn, phi thường muốn có một ngày mình được tự tay đánh vào cái bản mặt đáng ghét kia của Tô Đông Vũ...

Khổ nỗi... Tô Đông Vũ kia quá lợi hại đi. Mới ba mươi tám tuổi đã tiến nhập cảnh giới chân nhân, thành tựu khoả lấp kim cổ. Tốc độ tu hành kinh khủng nhường ấy, Chu Đại Trù hắn dù tự tin hơn nữa cũng chẳng dám nói là mình sẽ vượt qua được.

Đánh không lại, bất đắc dĩ, Chu Đại Trù chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn, dạ thầm mắng chửi mà chờ ngày đại phóng dương quang. Thật chẳng ngờ...

Dương quang còn chưa kịp phóng ra thì đến cả cái suất tiến vào Kiếm Mộ cũng bị uy hiếp rồi. Tốp ba người mạnh nhất, Tô Đông Vũ đã nắm chắc hạng đầu, chỉ còn lại hạng thứ hai và hạng thứ ba là có thể cạnh tranh. Vốn nghĩ hắn và Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong sẽ chia nhau, nào ngờ bây giờ lại mọc ra thêm một tên Lưu Cảnh Thiên nữa...

Chân nhân cảnh, đó đâu phải cảnh giới một tên tu sĩ vấn đỉnh có khả năng đối phó?

"Chết tiệt thật. Kim Kiếm Phong đã có Tô Đông Vũ, giờ lại nhảy ra thêm một tên Lưu Cảnh Thiên. Thế này thì ta làm sao mà đấu đây, lẽ nào hai năm sau trên Ngũ Kiếm Đài lại phải cam chịu lép vế trước bọn chúng...".

"Chu Đại Trù, tiểu tử ngươi nghĩ đi đâu vậy?" - Giữa lúc Chu Đại Trù đang bi quan trầm trọng, âm thầm oán trách trời cao bất công thì giọng Lăng Thanh Trúc truyền đến, đem hắn kéo về thực tại - "Ai bảo với tiểu tử ngươi là tên Lưu Cảnh Thiên kia đã tiến nhập chân nhân cảnh?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 58: Vẫn Là Quá Chậm

"Hả? Chưa phải chân nhân?".

Thần sắc Chu Đại Trù trở nên mờ mịt: "Lão nhân gia, nhưng sao nãy người nói...".

"Ta nói cái gì? Ta có nhắc đến hai chữ "chân nhân" khi nào?".

"Không phải chân nhân, vậy mà lão nhân gia làm con cứ tưởng...".

"Hứm..." - Lăng Thanh Trúc bĩu môi - "Thằng nhóc Lưu Cảnh Thiên kia dù chưa phải chân nhân nhưng khoảng cách tới chân nhân cũng chẳng còn xa nữa đâu. Tu vị của hắn bây giờ, so với tiểu tử ngươi thì vượt trội hơn nhiều rồi đấy".

Tâm tình vừa mới thả lỏng đôi chút đã lại trở nên trầm trọng, Chu Đại Trù cau mày hướng Lăng Thanh Trúc xác nhận: "Lão nhân gia, ý người là Lưu Cảnh Thiên kia đã bước vào vấn đỉnh hậu kỳ đại viên mãn?".

"Rất không may, sự thật đúng là như vậy đấy. Thằng nhóc Lưu Cảnh Thiên kia đích xác đã là tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đại viên mãn, lại còn không phải mới tiến vào".

Nói tới đây, Lăng Thanh Trúc thở ra một hơi phiền muộn, giọng ẩn ẩn bất cam: "Lần Thiên nhân luận pháp hai năm sau, phần thưởng phong phú, trân quý như thế mà Trúc Kiếm Phong ta lại chỉ có thể đứng nhìn chúng rơi vào tay kẻ khác. Thật đúng là... đau lòng quá mà".

"Sư phụ..." - Im lặng từ nãy giờ, Mộng Kiều nhất thời khó nhịn xen vào - "Đại Trù sư đệ hiện cũng đã là tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ rồi, hai năm sau chưa chắc không thể tranh phong cùng người. Hạng thứ nhất và thứ hai quả hơi khó, nhưng hạng thứ ba có lẽ vẫn đủ khả năng tranh đoạt...".

"Mộng Kiều, haizzz... Các ngươi có điều còn chưa biết đấy thôi. Cái hạng thứ ba kia, Đại Trù khó tranh lắm".

"Lão nhân gia, tại sao người lại đánh giá thấp con như vậy chứ. Hai cái tên Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên kia Đại Trù con có thể đánh không lại, nhưng còn Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong, con đây không tin mình lại thua kém nàng".

"Có lòng tin quá nhỉ?".

Mặc Chu Đại Trù có nguyện thấy hay không, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ tỏ vẻ xem thường: "Chu tiểu tử, ta hỏi ngươi nhé, ngươi biết Dương Tiểu Ngọc kia hiện có mức tu vi nào không?".

"Thì chắc cũng giống như con, cùng là vấn đỉnh trung kỳ." Chu Đại Trù chả cần nghĩ, lập tức đáp ngay.

Hắn nhớ lần chạm mặt cuối cùng ở ba năm về trước, tu vị của Dương Tiểu Ngọc cũng chỉ mới là vấn đỉnh sơ kỳ mà thôi. Ba năm qua đi, tiến độ tu hành

dẫu nhanh thì bất quá cũng sàn sàn như hắn, tăng thêm được một tiểu cảnh giới hẳn đã là cực hạn rồi.

Chu Đại Trù, hắn đinh ninh như vậy. Có điều, niềm tin của hắn, nó đã không cách nào trụ vững thêm được nữa sau câu nói của Lăng Thanh Trúc.

"Chu tiểu tử, ngươi đã lầm to rồi".

Chẳng nhiều, chỉ tám chữ ngắn gọn thế thôi. Tuy nhiên, bằng ấy là quá đủ để mặt Chu Đại Trù phải biến sắc.

Hai mắt mở to, hắn nói với vẻ khó tin: "L-Lão nhân gia, ý người là... Dương Tiểu Ngọc kia...".

"Đã tiến vào vấn đỉnh hậu kỳ".

Ong!

Tin tức này, nó chẳng khác nào một nhát búa gõ mạnh vào đầu Chu Đại Trù, làm hắn choáng váng.

Ba năm trước Dương Tiểu Ngọc kia cũng chỉ như hắn, cùng là tu sĩ vấn đỉnh sơ kỳ; ba năm sau, Chu Đại Trù hắn tiến thêm được một tiểu cảnh giới, từ vấn đỉnh sơ kỳ lên thành vấn đỉnh trung kỳ, tốc độ như vậy tưởng rằng đã rất nhanh, ngờ đâu...

Vấn đỉnh hậu kỳ. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà Dương Tiểu Ngọc đã liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới, đây... là tốc độ gì thế này? Kiểu tu hành gì thế này?

Đồng cảm với Chu Đại Trù, đối với tin tức mà Lăng Thanh Trúc vừa mới công bố, ba người Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn cũng hết sức bất ngờ, cực kỳ rung động.

Đạo pháp tiên môn, cổ kim ai chả biết càng luyện lên cao thì khó khăn càng lớn, bình cảnh càng nhiều. Theo lý, trong cái giai đoạn vấn đỉnh này, cho dù tư chất có thuộc hàng thiên kiêu thì Dương Tiểu Ngọc cũng không nên tăng tiến một cách khủng bố như thế mới phải. Nó quá bất thường đi...

"Thế nào? Bị đả kích lắm đúng không?".

Lăng Thanh Trúc đảo mắt quan sát các đồ nhi của mình một vòng, trông thấy cả đám ai nấy đều câm lặng, chẳng những không an ủi động viên mà còn bồi thêm: "Bây giờ thì các ngươi hiểu hết những lời ta nói rồi chứ? Kim Kiếm Phong có một cặp Tô - Lưu khó lường; Mặc Kiếm Phong lại càng lợi hại hơn, xuất ra một Dương Tiểu Ngọc thiên tư tuyệt đỉnh, chỉ mới mười chín tuổi đã trở thành tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ, thành tựu khoả lấp kim cổ... Lần Thiên nhân luận pháp hai năm sau, các ngươi nói thử xem, Trúc Kiếm Phong chúng ta có bao nhiêu cơ hội giành được một suất tiến vào bên trong Kiếm Mộ?".

"Trong bốn người các ngươi thì hiện chỉ có Tiểu Chí là đủ khả năng tranh đấu cùng ba đứa kia, nhưng tuổi của Tiểu Chí thì đã ngoài năm mươi rồi, không thể tham gia Thiên nhân luận pháp được nữa. Phần còn lại...".

Chuyển ánh mắt lên người Chu Đại Trù, nàng nói tiếp: "Chu tiểu tử, ta không phủ nhận cả tư chất và ngộ tính của ngươi đều rất cao, nhưng đáng tiếc, so với Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong thì vẫn còn kém một đoạn".

"Ta cũng chẳng trách ngươi. Dương Tiểu Ngọc kia trời sinh linh căn biến dị, lại còn thuộc cấp thiên phẩm, tự cổ chí kim có thể nói là độc nhất vô nhị. Thượng thiên quá ưu ái cho nó, người thường khó lòng so nổi...".

...

Không như trước, lần này, dù thời gian đã trôi qua được một đỗi nhưng cả đám đệ tử, bất kể là ai thì đều chẳng hề hé môi đáp lại. Hết thảy đều đang cúi đầu trầm mặc.

Thấy vậy, Lăng Thanh Trúc mới lắc đầu, bảo: "Bỏ đi bỏ đi. Đấu không nổi thì đấu không nổi. Dù mấy đứa kia có giành được một suất tiến vào Kiếm Mộ cũng chắc gì lấy được bảo kiếm. Hơn hai ngàn năm rồi còn chẳng ai rút nổi bốn thanh đại bảo kiếm đó kia mà...".

"Được rồi. Ta nói để các ngươi nhìn vào đấy mà phấn đấu, cố gắng tu hành. Thiên nhân luận pháp đạt được thứ hạng cao đương nhiên là tốt, nhưng nếu không đạt được thì cũng không sao. Trọng yếu là xem sau này ai sẽ tiến nhập hàng ngũ chân nhân trước...".

"Thôi, ăn cơm đi. Thức ăn nguội hết cả rồi".

"Vâng".

"Vâng, sư phụ".

...

Tuy rằng Lăng Thanh Trúc đã bảo "không sao" nhưng vẻ phiền muộn mà nàng bộc lộ ra từ nãy giờ thì ai nấy đều thấy rõ. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, bốn người như một, toàn bộ đều cảm nhận được là nàng rất không vui. Cũng chính vì vậy, bọn họ lại càng "không vui". Nhất là Lăng Tiểu Ngư.

Kể từ lúc hay tin Lưu Cảnh Thiên đã tiến vào cảnh giới vấn đỉnh hậu kỳ đại viên mãn thì tâm tình hắn đã bắt đầu trở nên trầm trọng, đến khi biết Dương Tiểu Ngọc cũng vượt hắn Chu Đại Trù, đã đạt tới vấn đỉnh hậu kỳ... Sự trầm trọng này, nó càng gia tăng gấp bội.

Hắn cảm thấy rất là áp lực. So với thứ lực lượng bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động thì loại áp lực vô hình này, nó thậm chí còn đáng sợ hơn.

"Sư phụ..." - Cơm ăn chưa được mấy miếng thì Lăng Tiểu Ngư đã đem bát đũa đặt cả xuống bàn, thấp giọng nói ra - "Đệ tử no rồi. Đệ tử xin phép trở về phòng".

"Tiểu Ngư, cơm ngươi chỉ mới ăn một chút...".

"Đi đi." Chu Đại Trù còn chưa nói hết câu thì phía bên kia bàn, tiếng Lăng Thanh Trúc đã cất lên.

Đã có sự cho phép của nàng, Lăng Tiểu Ngư chẳng nán lại thêm nữa. Hắn khẽ cúi chào mọi người xong liền quay mặt bước đi, bộ dáng trông khá buồn bã.

Biết là trong lòng hắn đang chất chứa tâm sự, Mộng Kiều có chút không đành, hướng ân sư xin ý: "Sư phụ, hay là để con đi xem lục sư đệ".

"Khỏi đi".

"Sư phụ, nhưng mà sư đệ...".

"Cứ để nó yên tĩnh một mình".

"Lão nhân gia, lẽ ra lúc nãy người không nên nói ra mấy lời kia. Người cũng biết ba năm qua Tiểu Ngư đã cố gắng như thế nào a. Nay nghe được những tin tức này... Thật chẳng biết hắn sẽ ra sao..." Lần này lên tiếng là Chu Đại Trù. Trong lòng mình, hắn quả đang rất lo cho Lăng Tiểu Ngư. Hắn biết, hơn ai hết, Lăng Tiểu Ngư chính là người đang bị những tin tức kia tác động nhiều nhất.

Nếu tốp ba hiện giống như một ngọn núi khó leo đối với Chu Đại Trù hắn thì tốp năm, Lăng Tiểu Ngư muốn vượt qua mà nói thực cũng chả dễ dàng gì...

"Lão nhân gia, con thật không hiểu. Người tại sao phải làm khó Tiểu Ngư như vậy chứ?".

"Sao? Chu tiểu tử, ngươi đây là đang trách cứ ta?".

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ tức giận. Nàng buông bát đũa, mau chóng tiếp lời: "Trên thế gian này chẳng bữa ăn nào là miễn phí cả. Phàm muốn có được thứ gì thì đều phải bỏ ra một cái giá tương xứng. Đường là do nó chọn, nó có thể đi tiếp, cũng có thể dừng lại. Không ai ép buộc nó hết".

Lăng Thanh Trúc nói xong liền đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng ăn. Từ đầu đến cuối, một cái liếc mắt nàng cũng chẳng quay lại nhìn. Xem ra... nàng đã thực sự tức giận rồi.

...

Vài phút sau.

Vị trí hiện tại đã không phải phòng ăn mà là một khu vườn. Rất rộng.

Ở đây trồng hoa không nhiều, cây gỗ thì càng ít, chủ yếu là cỏ dại. Xanh mướt một màu.

Lăng Tiểu Ngư, hắn chính là đang bước đi trên đám cỏ tươi tốt này...

"... Vấn đỉnh hậu kỳ đại viên mãn, vấn đỉnh hậu kỳ...".

"Ba năm qua ta ngày đêm miệt mài tu luyện, với sự kỳ diệu của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, với linh đan dược thủy sư phụ trợ giúp, cứ ngỡ đã đủ sức tranh phong cùng người, thật không ngờ...".

"Tiến cảnh của ta, như cũ vẫn là quá chậm...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chấp Đến Phát Điên

Thất vọng và chán nản, đấy là cảm xúc của Lăng Tiểu Ngư lúc này. Hắn cảm thấy bản thân mình quá ư vô dụng. Một trong số những lần hiếm hoi, hắn

trách thượng thiên bất công.

Tại sao? Tại sao tư chất của hắn chỉ là trung phẩm linh căn mà không phải thiên phẩm, cực phẩm, hay thậm chí... dù hàng thượng phẩm thôi cũng được...

Trung phẩm linh căn.... Trung phẩm linh căn... Với tư chất bình phàm này, thật quá khó để hắn có thể hoàn thành tâm nguyện.

Không đơn giản chỉ là lời giao ước với Lăng Thanh Trúc. Nó còn nhiều hơn thế nữa...

Từ khi bái nhập tiên môn, trở thành đệ tử của Trúc Kiếm Phong, Lăng Tiểu Ngư hắn đã rất đỗi cần cù tu luyện. Những tổn thương trên da thịt, thậm chí gân cốt, tâm can, đau mấy Lăng Tiểu Ngư hắn cũng chịu được. Bởi vì hắn tin vào tám chữ "Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu". Hắn tin chỉ cần mình cố gắng hết sức thì sẽ được đền đáp xứng đáng, sẽ có ngày mình thành tựu chân nhân, một thân đạo hạnh cao thâm...

Nhưng... dường như hắn đã quá lạc quan rồi.

Lăng Tiểu Ngư hắn mất ba năm đau khổ tu hành, tu vi bất quá cũng chỉ kéo từ trúc cơ trung kỳ lên trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn, còn chưa đủ hai tiểu cảnh giới. Trong khi đó... Cũng ngần ấy thời gian, sư huynh Chu Đại Trù của hắn, dù không có đan dược hỗ trợ, không tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, không cần phải chăm chỉ ngày đêm thì cảnh giới, nó vẫn tăng lên được một nấc, chuyển từ vấn đỉnh sơ kỳ thành vấn đỉnh trung kỳ.

Chậm hơn ư?

Đúng là chậm hơn rất nhiều, nhưng người chậm chẳng phải Chu Đại Trù mà là Lăng Tiểu Ngư hắn!

Càng tu luyện lên cao thì khó khăn càng lớn, bình cảnh càng nhiều, trúc cơ và vấn đỉnh há lại có thể đánh đồng? Nên biết là đối với một người bình thường, muốn từ trúc cơ lên vấn đỉnh, thời gian tối thiểu cũng đã mất ba mươi năm; tiến nhập vấn đỉnh xong, muốn vượt qua được mỗi một tiểu cảnh giới của nó thì chí ít lại phải mất thêm từ mười lăm đến hai mươi năm nữa...

Là ai nhanh đây?

Trúc cơ, vấn đỉnh đã như vầy, thử hỏi mai sau chân nhân cảnh lại còn chênh nhau cỡ nào, với Lăng Tiểu Ngư hắn lại còn khó khăn bao nhiêu?

Đây... chính là cách biệt. Là ranh giới giữa một kẻ bình phàm và những bậc thiên tài được trời cao ưu ái.

"Bù đắp?".

Lăng Tiểu Ngư gục đầu vào một thân đại thụ trong khu vườn, nở nụ cười chát đắng: "Tư chất chênh nhau quá lớn, ta làm sao bù đắp nổi đây?".

"Bao nhiêu linh đan dược thủy, tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động lại còn được tiền bối trợ giúp, vậy mà cuối cùng vẫn chẳng rút ngắn được khoảng cách, chẳng hơn được ai... Hai năm sau, ta lấy gì để tranh đấu cùng người? Xét trong những người đủ tư cách tham gia Thiên nhân luận pháp, có ai lại không phải tu sĩ vấn đỉnh...".

"Chết tiệt!".

Kèm theo câu nói đầy kích động, Lăng Tiểu Ngư cũng đập mạnh đầu vào thân cây. Liên tiếp nhiều lần.

Và chắc chắn, hắn sẽ còn lâu mới chịu dừng lại nếu không có sự can thiệp của một người.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi đang làm trò gì vậy?".

Quay mặt nhìn Lăng Thanh Trúc - người vừa xuất hiện, Lăng Tiểu Ngư gọi xong hai tiếng "Sư phụ" thì liền cúi đầu, thái độ vậy mà lại chẳng có tí nào lo bị khiển trách, giáo huấn.

Có lẽ... tâm hắn đã loạn quá rồi.

Chứng kiến bộ dạng đồ nhi mình như thế, Lăng Thanh Trúc bất giác cau mày. Nàng nhấc chân tiến sát lại.

"Tiểu Ngư Nhi, ngước mặt lên".

"Ta bảo ngươi hãy ngước mặt lên nhìn ta".

Lần thứ nhất vẫn chưa muốn làm theo, nhưng sang đến câu nói thứ hai, khi mà sự tức giận của Lăng Thanh Trúc đã bắt đầu lộ rõ thì Lăng Tiểu Ngư không thể không theo. Hắn miễn cưỡng ngước mặt lên nhìn...

"Chát!".

Rất nhanh. Rất mạnh. Một cái tát đã giáng thẳng vào mặt Lăng Tiểu Ngư. Nhưng... còn chưa hết.

"Chát!".

Lại thêm một cái tát nữa, lực đạo so với trước càng lớn hơn gấp bội.

Khuôn mặt đanh lại, Lăng Thanh Trúc nói: "Biết tại sao ta đánh ngươi không?".

"Là vì đệ tử vô dụng".

"Không. Ngươi sai rồi".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, nói tiếp: "Ta đánh ngươi không phải vì ngươi vô dụng mà là vì ngươi khiến ta thất vọng".

"Mười bốn năm trước, ngươi biết tại sao ta lại nhận ngươi làm đệ tử không?".

Lăng Thanh Trúc tự hỏi rồi cũng tự mình trả lời: "Đó là bởi vì ngươi rất kiên cường, tới độ ngu ngốc. Ta thích cái sự cố chấp điên rồ đó của ngươi...".

"Mười bốn năm qua, ngươi đã chứng minh cho ta thấy rằng ta không nhận sai người. Do Lăng Ngọc Yến cũng được, vì bản thân ngươi cũng tốt, dù nguyên nhân là gì thì kết quả đều giống như nhau: ngươi vẫn cố chấp như thuở nào".

"Thế nhưng hôm nay...".

Những ngón tay thon vươn về trước đem cổ áo Lăng Tiểu Ngư nắm chặt, Lăng Thanh Trúc cười khinh: "Tiểu Ngư Nhi, sự cố chấp của ngươi đâu? Niềm tin của ngươi đâu? Ý chí của ngươi, nó ở đâu?!".

"Ngươi trách? Ngươi trách cái gì?! Ngươi cho rằng tạo hoá quá bất công?!".

"Tiểu Ngư Nhi, vậy để ta nói cho ngươi biết: Thế giới này xưa giờ vẫn luôn là bất công như vậy! Muốn công bằng thì phải tự mình tìm lấy!".

"Không sai! Tư chất của ngươi chỉ là trung phẩm linh căn, đừng nói thiên phẩm, cực phẩm, so với mỗi hạng thượng phẩm thôi thì ngươi cũng đã kém hơn rất nhiều rồi! Nhưng như vậy thì sao?!".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi sẽ bỏ cuộc ư?! Ngươi lẽ nào không còn muốn Lăng Ngọc Yến được trường sinh nữa?!".

Những ngón tay dần buông lỏng, Lăng Thanh Trúc đem cổ áo đồ nhi thả ra, thanh âm dịu lại: "Tiểu Ngư Nhi, đường là do ngươi chọn, đi tiếp hay dừng lại hết thảy tùy ngươi. Nếu thật không bước nổi thì hãy tới Huyền Âm Động gặp ta".

"Yên tâm. Ở lần Thiên nhân luận pháp hai năm sau, bất kể ngươi có thể tiến vào tốp năm người mạnh nhất hay không thì ta đều sẽ đi lấy quả Trường Sinh, giúp ngươi luyện chế Trường Sinh Đan".

Lăng Thanh Trúc nói xong thì liền bỏ đi, nhiều ngày sau cũng chẳng thấy quay lại Tĩnh Hương Đường nữa. Phần Lăng Tiểu Ngư...

Trải qua đợt giáo huấn nọ, nhờ hai cái tát cùng những lời trách mắng của Lăng Thanh Trúc mà hắn đã "tỉnh" ra nhiều. Nhưng, vấn đề nó nằm ở đấy. Nếu hắn chỉ thông suốt một cách bình thường thì đã tốt, đằng này... hắn "tỉnh" tới điên.

Kể từ sau hôm đó, trong đầu hắn lúc nào cũng luôn tự nhắc nhở mình rằng Lăng Thanh Trúc nói rất đúng, rằng hắn phải tin tưởng bản thân, rằng chỉ cần hắn nỗ lực hết sức để tu luyện thì hai năm sau nhất định có thể cạnh tranh công bằng với các đệ tử của bốn chi mạch khác. Hắn tin bản thân có thể hoàn thành giao ước một cách đường đường chính chính, không phải nhờ vào sự thương hại hay thứ gì đại loại.

Với quyết tâm chẳng để mình phải hổ thẹn với ân sư, với cô cô, với chính bản thân, Lăng Tiểu Ngư hắn đã lao đầu vào tu luyện, bất kể ngày đêm mưa nắng... Mới đầu còn đỡ, nhưng càng về sau, sự cố chấp của hắn càng trở nên đáng sợ. Hắn không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, từ sáng hôm trước cho đến sáng hôm sau rồi từ sáng hôm sau cho đến sáng hôm sau nữa, trong cái vòng lặp tuần hoàn ấy, mỗi phút mỗi giây hắn đều chỉ nghĩ tới duy nhất một việc: tu luyện.

Cứ thế, hắn luyện, luyện, và luyện, mãi tận đến khi... không luyện được nữa.

Lúc này đây, ở bên trong không gian cửa động thứ hai của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, Lăng Tiểu Ngư, hắn đang ngồi đấy, với đôi mắt nhắm nghiền, với tri giác sớm đã đình trệ.

Hắn đã ở bên trong động quá lâu. Áp lực, nó đã vượt quá ngưỡng giới hạn mà cơ thể hắn có khả năng chịu đựng được. Trên mặt hắn, máu đã chảy dài. Từ trong miệng, từ trong mũi, và thậm chí là từ cả đôi tai...

Ban nãy, hắn đã quá thiếu cân nhắc, hoặc cũng có khi là hắn đã không hề cân nhắc. Hắn ngồi ngay đây, tự nhủ với bản thân rằng mình phải ráng thêm chút nữa, đợi tới khi chạm tới ngưỡng giới hạn thì thể nào vị tiền bối thần bí kia cũng sẽ ra tay hỗ trợ, giống như cái cách mà người vẫn thường làm suốt ba năm vừa qua.

Trong sự đinh ninh mù quáng, hắn cứ vậy mà cố thêm một chút, rồi lại một chút, một chút... Kết quả là gục ngã giống như hiện tại.

Nhưng, kỳ lạ thay, mặc dù đã mất đi tri giác, bên trong cơ thể hắn, công pháp nó vậy mà vẫn tiếp tục được vận hành, linh khí vẫn tiếp tục được luyện

hoá...

Hiện tượng hi hữu này, rốt cuộc nguyên nhân do đâu? Lẽ nào là chấp niệm tạo nên?

Đáp án e chỉ những vị chân nhân đạo pháp cao thâm giống như Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử mới rõ; phần những người khác, chẳng hạn Chu Đại Trù, Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều,..., sợ rằng dẫu tận mắt nhìn thấy, tỉ mỉ tra xét cũng vô phương trả lời được.

Có điều, nói thì nói vậy chứ thực tế, ở bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động này, hiện đang có mặt, ngoại trừ Lăng Tiểu Ngư ra thì làm gì còn ai khác nữa?

Vị "tiền bối" mà Lăng Tiểu Ngư đã trông đợi ư? Nó đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi.

...

Thời gian dần trôi, áp lực ở không gian cửa động thứ hai của Phị Tinh Đới Nguyệt Động cũng càng ngày càng mạnh. Nó đã sắp đem lớp bảo hộ mà Lăng Tiểu Ngư vẫn duy trì trong vô thức đánh vỡ hoàn toàn. Nói cách khác, Lăng Tiểu Ngư đã sắp bị nghiền nát.

Nhưng... cũng chỉ là "sắp". Điều đó còn chưa thực sự xảy ra, và cũng khó có thể xảy ra được khi mà ngay trước cửa động, một thân ảnh đã bắt đầu tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60: Thái Cực Hiện Hình

Vừa mới hiện thân đây cũng chả ai xa lạ, đích xác là kẻ đã rời khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động lúc ban sáng - vị "tiền bối" trong tưởng tượng của Lăng Tiểu Ngư: sinh vật khả ái nọ.

Trong hình hài một cô bé nhỏ xíu, nó dùng cả hai tay cầm quả chín, luân phiên đưa lên miệng, cắn những miếng to nhất có thể. Xem vẻ mặt nó, cảm giác mười mươi là hưởng thụ.

"À da dá...".

Miệng thì nhai, chân thì bước, lấy một điệu bộ chẳng đẹp đẽ gì, sinh vật khả ái đi vào bên trong thạch động. Vừa mới vượt qua lớp kết giới đầu tiên, thay vì bước tiếp thì nó đột nhiên dừng lại, cau mày nghi hoặc.

Chừng cảm nhận được sự bất thường, nó nhanh chóng khai mở pháp nhãn...

Chưa xem chưa biết, vừa mới xem xong, sinh vật khả ái đã vội vứt hết quả chín trên tay, miệng hô toán lên. Sau mấy tiếng "A da da a cha cha" tối nghĩa, nó lập tức lao mình phóng thẳng qua cửa động bên kia...

"A da da! A cha cha...!".

Thần tình khẩn trương, sinh vật khả ái đem tử tinh cầu lấy ra, đưa lại gần Lăng Tiểu Ngư. Dưới sự điều khiển của nó, từ bên trong tử tinh cầu, hàng ngàn điểm sáng li ti nối nhau phủ xuống, nhanh chóng bao lấy cơ thể hắn.

Khỏi phải nghĩ, việc mà sinh vật khả ái đang muốn làm, dĩ nhiên là bảo hộ cho Lăng Tiểu Ngư. Hiện tại, sau khi đã ngăn cản toàn bộ áp lực của Phị Tinh Đới Nguyệt Động thì nó đã chuyển sang bước thứ hai, bắt đầu tiến hành can thiệp vào quá trình vận hành công pháp của Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng, khi mà ý định còn chưa kịp thực hiện thì sinh vật khả ái đã buộc phải dừng lại. Tác nhân đến từ chính kẻ đang được nó bảo hộ. Rất đột ngột, trong cơ thể Lăng Tiểu Ngư bỗng phát ra một nguồn lực lượng quái lạ nhưng không kém phần mạnh mẽ. Chính nó đã đem cả viên tử tinh cầu lẫn chủ nhân của tử tinh cầu đánh bật ra xa.

"A da da...!".

Miệng kêu đau, từ dưới mặt đất, sinh vật khả ái mau chóng trở mình đứng lên. Nó ôm lấy viên tử tinh cầu - bảo vật hộ thân của mình, hết sức khó hiểu nhìn Lăng Tiểu Ngư.

Cơ thể Lăng Tiểu Ngư bây giờ thật sự rất là kỳ quái. Tầng linh quang bảo hộ vốn đã sắp tiêu tán nay bỗng rực sáng, nhưng thay vì màu xanh thì nó lại biến thành đen - trắng trộn lẫn. Toàn thân hắn, khắp từ trên xuống dưới, mọi vị trí đều giống y hệt như nhau, đều là được lớp linh quang này bao bọc. Cường đại nhất thì chính ở nơi lưng. Chỗ đó, chẳng biết tự bao giờ đã hiện ra một đồ hình.

Đồ hình này gói gọn trong một vòng tròn, gồm hai nửa đối xứng đen - trắng ôm trọn lấy nhau; trong mỗi phần đối xứng lại có một chấm tròn màu đối lập

nằm trong đó. Rõ ràng là một đồ hình thái cực.

...

Theo thời gian trôi, thái cực đồ trên lưng Lăng Tiểu Ngư cũng mỗi lúc một sáng, hắc - bạch song quang do nó phát ra cũng ngày càng cường đại. Nhưng, cái làm cho sinh vật khả ái lưu tâm quan sát nhất lại không phải màu sắc hay sự gia tăng của linh quang thái cực mà là công năng, lực tác động của nó.

Tính từ lúc đồ hình thái cực bất ngờ xuất hiện trên lưng Lăng Tiểu Ngư, chỉ sau tầm chục giây thì nó đã khiến cho lực lượng bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động phải ngoan ngoãn quy hàng, để nó tùy nghi sử dụng. Tựa một kẻ đói khát, nó tham lam hút lấy nguồn lực lượng vô hình này. Thậm chí ngay đến viên tử tinh cầu của sinh vật khả ái cũng không cách nào trốn thoát được, phải chịu chung số phận bị tước đoạt...

"A cha cha! A cha cha!".

Vừa gấp vừa sợ, ngay khi trông thấy viên tử tinh cầu trên tay mình bị đồ hình thái cực kia hút đi thì sinh vật khả ái liền khẩn trương níu giữ. Bằng tất cả sức bình sinh, nó dang tay ôm chặt bảo bối, quyết không để bị đoạt đi.

Còn nhớ ngày nó chào đời, thời điểm phá trứng chui ra thì tử tinh cầu đã ở luôn bên cạnh. Giữa đôi bên có mối liên hệ hết sức đặc biệt, rất khó lý giải. Theo nghĩa nào đó thì tử tinh cầu cũng giống như một bộ phận của nó vậy. Tuy còn nhiều vướng mắc, chưa biết quá rõ nhưng nó cam đoan mình và tử tinh cầu là không thể chia cách. Nếu thật phân ly, như vậy nó chắc chắn sẽ phải gánh chịu một hậu quả rất đáng sợ. Nói không chừng... nó có thể sẽ chết...

"A cha cha! A cha cha...!".

"A cha cha! A cha cha...!!".

Sợ hãi lan tràn, sinh vật khả ái bắt đầu kêu loạn. Với toàn bộ số chân nguyên còn lại trong người, nó cuống cuồng thi triển thần thông.

Đạo thuật vừa ra, thân thể sinh vật khả ái liền lớn lên thấy rõ. Loáng cái, từ một bé gái bé xíu xiu, nó đã biến thành một thiếu nữ sắc nước hương trời, dáng hình cũng cân đối lạ thường.

"Da a a...!".

Trong tiếng hô hoán, "thiếu nữ" đột nhiên há miệng. Gần như tức khắc, viên tử tinh cầu phía trước bỗng đại phóng linh quang, từ to hoá nhỏ, bay thẳng vào miệng "thiếu nữ".

"A da da!".

Lấy lại được bảo bối của mình, "thiếu nữ" vui mừng reo lên, kế đấy lập tức quay đầu, một đường chạy thẳng ra khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Chuyện này cũng chẳng thể trách nó được. Đối với Lăng Tiểu Ngư nó đúng rất quan tâm, nhưng quan tâm không có nghĩa là phải đánh đổi tất cả để cứu giúp. Tử tinh cầu là đồ vật gắn liền với nó, nó làm sao có thể để bị tước đi được. Đồ hình thái cực kia quá đáng sợ, nó thật không dám nán lại thêm nữa. Sống chết của Lăng Tiểu Ngư, lần này nó chỉ đành phó mặc tạo hoá thôi.

...

...

"Ong...".

"Ong...".

"Ong...".

Sinh vật khả ái vừa đi chưa lâu thì bên trong không gian cửa động thứ hai của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, những tiếng "ong ong" liên tiếp vang lên. Lúc to lúc nhỏ, lúc bổng lúc trầm, giai điệu khó lòng nắm bắt.

Trong tràng thanh âm bất ổn ấy, đồ hình thái cực trên lưng Lăng Tiểu Ngư cũng dần chuyển động xoay tròn. Sau mỗi vòng xoay của nó, hấp lực lại tăng lên gấp bội. Theo đó, lực lượng bị hút vào cũng mỗi lúc một nhiều hơn...

Số năng lượng nọ, xét tổng mười phần thì đã có đến bảy phần là bị đồ hình thái cực cắn nuốt, duy chỉ ba phần còn lại là được cơ thể Lăng Tiểu Ngư hấp thụ. Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng Lăng Tiểu Ngư đã chịu thiệt. Ba phần đúng thật ít ỏi, nhưng đấy là so với thái cực đồ kìa, chứ bằng so với chính những lần tu luyện trước đây của hắn... Vượt hơn nhiều lắm.

Con số, nó lớn tới nỗi dù là hạng tâm chí rất kiên định đi nữa thì khi biết được, chỉ e Lăng Tiểu Ngư cũng khó lòng bình tĩnh nổi. Đừng nói hắn, kể cả có là mấy vị sư huynh, sư tỷ của hắn, phản ứng vẫn y như vậy thôi.

Đáng tiếc, Lăng Tiểu Ngư hắn không biết. Vì lẽ đó, vẻ ngạc nhiên hay sự kinh hỉ ngoài mong đợi, chúng đã chẳng hề xuất hiện. Thấy đây nếu có cũng chỉ là một quá trình đổi thay, vừa quen lại vừa lạ.

Quen vì sự vận hành công pháp, vì màn đột phá từ trúc cơ lên vấn đỉnh; còn lạ... Lăng Tiểu Ngư mất đi tri giác cũng tốt, linh khí được luyện hoá, hấp thụ quá nhanh cũng được, hết thảy đều không phải là chuyện xảy ra theo cái lẽ thông thường.

Nhưng... nó là sự thật.

Dưới cái oai của đồ hình thái cực mà chẳng rõ vì sao lại xuất hiện, lực lượng từ bốn phương tám hướng đã và vẫn đang lũ lượt thi nhau kéo tới, chui hết vào tấm lưng Lăng Tiểu Ngư. Đừng nghĩ chỉ ở mỗi không gian cửa động thứ hai, cả ba cửa động còn lại cũng bị tác động. Nói cách khác, năng lượng của toàn bộ Phị Tinh Đới Nguyệt Động, tất thảy đều trở thành một bữa ăn thịnh soạn. Cho thái cực đồ, và cho chính bản thân Lăng Tiểu Ngư.

Nếu là bình thường, với tu vị trúc cơ hậu kỳ đại viên mãn của mình, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên sẽ chẳng thể nào tiếp nhận hết được một nguồn lực lượng to lớn và liên tục nhường ấy. Nhưng hiện tại, nhờ có sự thần kỳ của đồ hình thái cực trên lưng, mọi chuyện lại trở nên đơn giản vô cùng...

Hấp thu, cắn nuốt, trừ đó ra thì không còn gì khác nữa. Lăng Tiểu Ngư bây giờ đã chẳng phải người mà là một cái động. Một cái động sẵn sàng thôn phệ tất cả...

...

Trong khi ấy, bên ngoài Phị Tinh Đới Nguyệt Động...

Chả rõ tự bao giờ trên bầu trời Thiên Kiếm đã giăng phủ mây đen. Bất kể là Trúc Kiếm Phong, Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong hay là Tương Kiếm Phong thì cảnh tượng đều giống hệt như nhau, tăm tối một màu, ngày hoá thành đêm.

Có điều, sự tối tăm ấy, nó đã không tồn tại quá lâu. Cùng thời điểm Lăng Tiểu Ngư đột phá thành công, bước vào cảnh giới vấn đỉnh thì trên bầu trời Thiên Kiếm, một vầng hào quang màu trắng cũng xuất hiện.

Mới đầu, bạch quang chẳng lớn, nhưng càng về sau, theo thời gian trôi, kích cỡ của nó cũng mỗi lúc một tăng dần...

Có một điểm đáng chú ý ở đây là nguồn bạch quang này, nó đã không bành trướng theo kiểu tăng cường về mọi phía mà phát triển theo hình cong, trở thành một nửa đối xứng của một đường cong màu đen khác; trong mỗi phần đối xứng ấy lại hiện lên một chấm tròn màu đối lập. Tất cả đều nằm gọn trong một vòng tròn, rất ư to lớn...

Lại là một đồ hình, giống hệt cái đã xuất hiện trên lưng Lăng Tiểu Ngư.

Chính tại thời điểm thái cực đồ hình thành, từ trong vô minh, một giọng tang thương chợt cất lên:

"Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta...

...

Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61: Hoài Nghi

"Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta...".

Hai câu nói ấy cứ thế được lặp đi lặp lại. Chẳng rõ từ đâu, chẳng biết đến đâu...

Những lời kia, chúng là do ai nói? Và nói cho ai? Tại sao lại vang vọng trên bầu trời của Thiên Kiếm?

Rất nhiều nghi vấn đang tồn tại trong lòng của môn nhân phái Thiên Kiếm. Bận tâm nhất thì không ai khác ngoài năm vị phong chủ.

Cũng chả rõ từ khi nào mà Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, tất cả năm người đều đã có mặt đông đủ. Lúc này, bọn họ chính là đang ngự giữa không trung, đồng loạt dõi mắt nhìn đồ hình thái cực phía trên...

"Lúc ta sinh Trời còn chưa có, Thiên Địa thành lại muốn diệt ta..." - Nhẩm lại lời vang vọng từ chốn vô minh, Lý Ngọc Thường nói ra cảm nghĩ - "Giọng nói thoạt nghe thì nhẹ nhàng, bình thản nhưng thực chất lại chứa đầy ưu thương, ai oán...".

"Tự nhận mình sinh trước Thiên Địa, như vậy khác nào bảo đã tồn tại từ thời hỗn mang, khi mà Thiên vẫn chưa khai, Địa còn chưa mở...".

Quay sang nhìn Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường hỏi ý: "Chưởng môn sư huynh, huynh cảm thấy thế nào?".

Đáp lại là một cái lắc đầu nhè nhẹ. Trong bộ trường bào màu vàng quen thuộc, với khuôn mặt trầm trọng, Cơ Thành Tử nói: "Ta không chắc. Không có cơ sở nào để xác minh. Ta chỉ biết là tràng cảnh mình đang chứng kiến, nó tuyệt chẳng phải điều gì tốt đẹp".

"Chưởng môn sư huynh nói không sai".

Đứng ngay bên cạnh, Lăng Thanh Trúc lên tiếng tán đồng.

"Loại khí tức này, thiết nghĩ mọi người đều đã nhìn ra. Nó giống y hệt thứ lực lượng đã xuất hiện trên bầu trời Kim Kiếm Phong, trong lần trắc thí tuyển chọn môn đồ mười bốn năm về trước... Cái khác là so với mười bốn năm trước, hình tướng hiện ra lần này đã rõ ràng hơn. Thêm nữa lại còn có cả giọng nói tang thương kia...".

Thần tình đượm nét lo âu, Lăng Thanh Trúc kiến nghị: "Chưởng môn sư huynh, thái cực đồ đang hiện hữu trước mắt quá ư quỷ dị, nói không chừng sẽ thực đánh xuống. Muội nghĩ chúng ta nên thỉnh Viên Tôn ra mặt đối phó".

"Thanh Trúc sư muội, ta nghĩ không cần đâu".

"Sư huynh...".

Lăng Thanh Trúc vốn định hỏi, nhưng thốt ra được bấy nhiêu thì liền thôi không nói nữa. Đơn giản là bởi vị đại nhân vật nàng muốn đi mời đã vừa mới tự mình ra mặt rồi.

Từ phía hậu sơn Kim Kiếm Phong, mang theo thân hình đồ sộ, Thông Tý Cự Viên gào lên một tiếng đinh tai. Tiếp đấy, nó vung tay đánh ra một quyền, đối tượng thì dĩ nhiên là đồ hình thái cực ở phía trên.

"Ầm m m... m... m...!!".

Không thể không nói, một quyền nọ của Thông Tý Cự Viên quả mạnh mẽ vô cùng, vừa đánh ra đã khiến cho không gian chấn động, sơn hà rung chuyển...

Biết dưới khí lực của Thông Tý Cự Viên thì tu sĩ bình thường sẽ khó lòng chống đỡ nổi, Lăng Thanh Trúc lập tức dùng đạo thuật khuếch đại thanh âm hạ lệnh: "Tất cả đệ tử bên dưới lập tức rời khỏi đây!".

"Grào... ào... ào...!!".

Lời Lăng Thanh Trúc mới dứt chưa lâu thì từ bên trên, tiếng gào của Thông Tý Cự Viên đã lại lần nữa truyền đi tám hướng. Cũng chả rõ bởi lo lắng hay vì giận dữ, Cự Viên gồng mình đánh ra đòn thứ hai.

"Ầm... m... m... m...!!".

So với lần trước, một quyền này thực mạnh hơn không ít. Chỉ là kết quả, nó vẫn chẳng khả quan hơn chút nào.

Thái cực đồ như cũ hãy còn, giọng nói tang thương cũng là như thế, vẫn đều đặn vang lên.

"Lúc ta sinh, Trời còn chưa có

Thiên Địa thành... lại muốn diệt ta...

...".

...

"Chưởng môn sư huynh!".

Mắt thấy Thông Tý Cự Viên dù đã xuất thủ mà đồ hình thái cực vẫn hoàn hảo vẹn nguyên, Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong - vốn bất an lại càng thêm bất an. Hắn hướng Cơ Thành Tử, khẩn trương mà rằng: "Thái cực đồ kia quá khó lường, thỉnh sư huynh cho phép điều động Ngũ Đại Tiên

Kiếm!".

"Bất Dịch sư đệ, Ngũ Đại Tiên Kiếm không thể tùy ý xuất động. Hãy đợi thêm một chút".

"Nhưng mà sư huynh...".

"Bất Dịch." - Dịch Bất Dịch còn chưa nói hết thì Cơ Thành Tử đã tước lời - "Viên Tôn vốn là linh chủng thượng cổ, thần thông không phải tầm thường".

Hơn ai hết, Cơ Thành Tử biết Thông Tý Cự Viên có bao nhiêu bổn sự. Hắn dám cá hai đòn vừa rồi vẫn chưa phải toàn bộ khí lực chứ đừng nói thần thông. Hắn tin Thông Tý Cự Viên sẽ không thể nào bị đánh bại dễ dàng được.

"Viên Tôn, xin hãy cho chúng đệ tử được mục sở thị oai nghiêm của người".

"Grào... ào... ào...!!".

Tựa như nghe được những lời trong lòng Cơ Thành Tử, trên bầu trời, Thông Tý Cự Viên nhanh chóng đại triển thần thông. Linh quang rực sáng bao phủ toàn thân, nó mở ra con mắt thứ ba...

Kim nhãn vừa khai thì ngay lập tức hào quang của nó đã bức lui khí tức hỗn mang do thái cực đồ lan toả. Thừa thắng xông lên, Thông Tý Cự Viên há miệng hết cỡ, gấp rút tích tụ linh lực rồi bắn ra một luồng sáng hủy diệt.

Không ngoài ý muốn, dưới nguồn lực lượng hung bạo nọ, sau tầm chục giây kháng cự thì đồ hình thái cực đã từ từ tan biến...

...

"Cơ Thành Tử".

Đợi cho thái cực tan đi, mây đen biến mất, lúc này Thông Tý Cự Viên mới nhìn xuống bên dưới, hướng Cơ Thành Tử bảo: "Trong cõi vô minh, một mối liên kết phi thường đã vừa mới xác lập. Đại kiếp nạn đã bắt đầu khởi động. Năm đó, trước khi viên tịch, tổ sư gia cũng đã sớm tiên liệu chuyện này... Lát nữa hãy tới động phủ tìm ta, ta có vài điều cần cho ngươi biết".

"Đệ tử đã rõ, thưa Viên Tôn".

...

Thu hồi tầm mắt, Cơ Thành Tử quay lại nhìn đám người Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, căn dặn: "Các vị sư đệ, sư muội, tràng cảnh vừa rồi thiết nghĩ đã ít nhiều kinh động môn nhân. Mọi người trước hãy thay ta ổn định. Nếu có ngoại nhân tìm đến, tạm thời đừng nói gì cả, đợi ta đến chỗ Viên Tôn về rồi hẳn tính".

"Còn nữa, để phòng vạn nhất, mọi người thay ta truyền lệnh ngăn cấm đệ tử xuất sơn. Bất kể là ai, có nhiệm vụ gì cũng không được phép rời khỏi đây".

...

Cơ Thành Tử dặn xong liền đi, đến xế chiều thì trở về. Cũng chẳng biết đã cùng Thông Tý Cự Viên thảo luận những gì mà ngay khi vừa hồi chính điện Kim Kiếm Phong, hắn đã lập tức cho mời đám người Lăng Thanh Trúc tới.

Vẻ mặt ẩn ẩn phiền lo, trên ghế chủ toạ, Cơ Thành Tử đưa mắt nhìn các vị phong chủ, chậm rãi cất tiếng: "Các vị sư đệ, sư muội, ban nãy ta đã cùng Viên Tôn thảo luận qua, cảm thấy việc thái cực đồ và giọng nói tang thương kia, chúng hẳn không chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện".

"Mọi người hẳn chưa quên dự ngôn của sư tôn ta. Hai mươi năm trước, vì muốn nhìn trộm thiên cơ, sư tôn đã không tiếc tổn hao năm trăm năm thọ nguyên. Nhưng dù là vậy, những gì người có thể thấy được cũng bất quá một chút thông tin ít ỏi. Năm đó, sư tôn chỉ biết chính giáo sẽ phải đối mặt với một kiếp nạn hủy diệt. Người nói đại tai kiếp bắt nguồn từ một đứa trẻ; đứa trẻ này lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân, có tiềm lực cực kỳ to lớn...".

"Mười bốn năm trước, trong lần trắc thí tuyển chọn môn đồ, trên bầu trời Kim Kiếm Phong đã bỗng nhiên xuất hiện một đám mây đen mang theo khí tức hồng hoang cổ lão; hôm nay, khí tức này lại một lần nữa bao trùm Thiên Kiếm, đáng nói hơn là hình tướng càng thêm rõ ràng, thanh âm càng thêm cụ thể...".

"Theo như lời Viên Tôn thì đồ hình thái cực kia chính là thể hiện cho một mối liên kết đã được xác lập. Nói cách khác, rất có thể đứa trẻ mà năm đó sư tôn tiên đoán - hung linh chuyển thế nọ - đã bắt đầu thức tỉnh".

"Đành rằng là tai kiếp của chính giáo, thân là thủ lĩnh chính đạo, Thiên Kiếm Môn ta tất yếu sẽ phải trực tiếp đương đầu. Nhưng ngoài Thiên Kiếm Môn ra thì vẫn còn có Lam Yên Tự, Tam Tiên Đảo và Cửu Hoa Cung - ba trụ cột khác của chính giáo thiên hạ. Vậy, có gì không phải chỗ nào khác mà lại là Thiên Kiếm Môn? Đám mây đen của mười bốn năm trước có thể chỉ là trùng hợp, thế nhưng còn thái cực đồ cùng giọng nói tang thương hôm nay, thật khó để tin tất cả chỉ là sự ngẫu nhiên".

"Chưởng môn sư huynh, theo ý huynh thì hung linh chuyển thế trong dự ngôn của Thanh Hà sư bá hiện đang cư ngụ tại Thiên Kiếm Môn chúng ta? Chính hắn đã dẫn động thiên tượng thái cực?" Sớm hơn tất thảy, ngồi ở vị trí gần Cơ Thành Tử nhất, Lăng Thanh Trúc nói ra suy nghĩ trong lòng.

Và hồi đáp nàng, Cơ Thành Tử gật đầu: "Không loại trừ khả năng đó".

Hắn dừng một chút, nhẹ vuốt chòm râu rồi tiếp tục: "Mọi người nên nhớ, hung linh chuyển thế kia cùng đồ hình thái cực có liên hệ mật thiết với nhau. Nay trên bầu Thiên Kiếm ta đã hiện rõ một thái cực đồ, ta nghĩ rất có thể trên lưng hung linh, dấu hiệu này cũng đã hiển lộ".

"Theo ý của Viên Tôn, người cho rằng sở dĩ bao năm qua, dù đã dốc nhiều tinh lực nhưng vẫn chưa thể lần ra tung tích hung linh, nguyên nhân hẳn bởi vì bản thân hung linh còn chưa thức tỉnh, những dấu hiệu còn chưa bộc lộ ra bên ngoài. Có điều, bây giờ thì khác...".

"Viên Tôn nói thái cực đã hiện cũng đồng nghĩa mối liên kết giữa nhân thể hung linh và lực lượng trong cõi vô minh của hắn đã hình thành. Hung linh kia có khả năng đã thức tỉnh phần nào".

"Chưởng môn sư huynh." - Lần này, vang lên như cũ vẫn là thanh âm nữ nhân, nhưng thay vì Lăng Thanh Trúc thì đang nói đây lại là sư muội của nàng: Lý Ngọc Thường - "Như vậy, theo ý huynh có phải chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra các đệ tử, tra xem trên người chúng có dấu hiệu của hung linh hay không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tra Xét

Đi kèm cái gật đầu, Cơ Thành Tử đáp: "Ta đúng là đang có ý đó".

Hắn tiếp tục: "Cả ta và Viên Tôn đều cho rằng nên tiến hành tra xét. Cẩn tắc vô ưu, thừa còn hơn thiếu".

"Sư huynh, vậy khi nào sẽ tiến hành kiểm tra? Môn nhân Thiên Kiếm ta vốn không ít, có lẽ sẽ hơi tốn thời gian một chút...".

"Cũng chẳng tốn bao nhiêu đâu".

Cơ Thành Tử nói thêm: "Viên Tôn đã tính qua. Dựa theo dự ngôn của sư tôn cùng những lời tiên liệu năm xưa của tổ sư gia, Viên Tôn kết luận hung linh hiện nay tuổi chắc chắn chưa quá năm mươi. Chúng ta chỉ cần kiểm tra những đệ tử trong độ tuổi này là được".

"Theo bản thân ta suy đoán, hung linh số mệnh khác thường, đã định sẽ là đại địch của chính giáo nên nhân thể của hắn hẳn sẽ không thể nào là dạng yếu nhược được; trái lại, tư chất khẳng định phải rất cao. Hmm, ta nghĩ hung linh nếu thực cư ngụ tại Thiên Kiếm thì quá nửa là đang trộn lẫn trong lớp đệ tử chân truyền. Trước chúng ta sẽ tiến hành tra xét nhóm đối tượng này... Dĩ nhiên, như ta đã nói, cẩn tắc vô ưu. Để đảm bảo không bỏ sót, tránh cá lọt lưới, sau khi kiểm tra xong lớp chân truyền đệ tử, nếu chẳng phát hiện được gì thì chúng ta sẽ tiếp tục hướng đến các đệ tử nội môn và ngoại môn".

"Các vị sư đệ, sư muội, mọi người không có ý kiến chứ?".

"Tầm nã hung linh là việc hệ trọng, muội hoàn toàn tán đồng".

Tiếp nối Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường và ba vị phong chủ khác cũng lần lượt bày tỏ quan điểm.

"Muội cũng không phản đối".

"Sư đệ rất tán thành".

"Mọi việc xin nghe chưởng môn sư huynh".

...

Và như thế, quyết định rất nhanh liền được thông qua. Ngay buổi chiều hôm ấy, theo lệnh của năm vị phong chủ, toàn thể trên dưới sơn môn, hễ phàm là người dưới năm mươi tuổi thì đều phải tập trung về Kim Kiếm Phong, chờ đợi tra xét.

Bị kiểm tra đầu tiên là các đệ tử chân truyền tuổi dưới năm mươi. Nhóm này tính ra chẳng nhiều, chỉ có mười một người. Theo lý, quá trình tra xét hẳn sẽ rất mau chóng liền kết thúc thì không, nó đang bị kéo dài, hay đúng hơn là đang bị trì hoãn. Căn nguyên hết thảy bởi vì một cái tên: Lăng Tiểu Ngư.

Trước ánh mắt nghi hoặc của bốn vị phong chủ khác, Lăng Thanh Trúc giải thích: "Lúc nãy muội quên chưa nói với mọi người, thằng bé Lăng Tiểu Ngư kia hiện đang bế quan tu luyện. Muội đã vừa bảo Chu Đại Trù đi gọi, hắn sẽ trở lại nhanh thôi".

"Ra là vậy".

Cơ Thành Tử gật đầu, tay vuốt chòm râu: "Không sao. Chúng ta sẽ đợi nó đến rồi kiểm tra".

...

Giữa lúc năm vị phong chủ đang tạm đình chỉ việc tra xét nhân thể hung linh nơi đại điện Kim Kiếm Phong thì ở Trúc Kiếm Phong, tại Phị Tinh Đới Nguyệt Động...

Lăng Tiểu Ngư - người cuối cùng của lớp đệ tử chân truyền mà bọn họ đang chờ đợi kiểm tra, hắn hiện vẫn chưa hồi tỉnh. Trái lại, xét theo hình ảnh đang thấy thì có vẻ như hắn đã chìm sâu hơn vào giấc ngủ.

Âu cũng hợp lẽ. Nói sao thì hôm nay hắn đã ở bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động quá lâu, trước gánh chịu áp lực, sau lại trải qua màn hấp thu năng lượng quỷ dị cộng thêm việc đột phá từ trúc cơ lên vấn đỉnh trong trạng thái vô thức, bấy nhiêu còn không suy kiệt thì mới là lạ. Chưa chết thực đã tính may.

Nhắc đến phải cảm ơn sinh vật khả ái nọ. Nếu chẳng nhờ nó thì tình cảnh của Lăng Tiểu Ngư chắc chắn đã tệ hơn bây giờ rất nhiều. Còn nhớ lúc thái cực đồ trên bầu trời Thiên Kiếm bị Thông Tý Cự Viên đánh tan, khi ấy trên lưng Lăng Tiểu Ngư, đồ hình thái cực cũng liền biến mất. Và điều đó cũng đồng nghĩa rằng quá trình hấp thu năng lượng đã không thể tiếp tục, tầng linh quang bảo hộ đã không thể duy trì; hệ quả là Lăng Tiểu Ngư phải lập tức đối mặt với hai vấn đề nghiêm trọng: xử lý số năng lượng do thái cực đồ hấp thụ còn tồn đọng trong cơ thể và giải quyết tình trạng bị áp lực nghiền ép trở lại.

Chả có gì để phải bàn cãi. Lăng Tiểu Ngư, hắn vốn dĩ không cách nào thu xếp được. Đừng nói đã sớm mất đi tri giác, cho dù còn nhận thức đi nữa thì kết quả vẫn y như vậy thôi. Cơ thể hắn, nó đã vượt quá ngưỡng giới hạn từ lâu rồi. Với trạng thái suy kiệt ấy, thử hỏi hắn làm sao đủ khả năng kiểm soát tình hình?

Cái chết của Lăng Tiểu Ngư nếu xảy ra thì cũng chẳng phải chuyện gì đáng để ngạc nhiên. Nhưng, may cho hắn, mệnh hắn vẫn chưa tận. Ở thời điểm thái cực đồ biến mất, tiếp sau tầm chục giây thì từ bên ngoài cổ động, một thân ảnh đã lao vào ứng cứu. Đúng vậy, chính là sinh vật khả ái nọ.

Ban đầu nó khá do dự. Đối với sự khủng bố của đồ hình thái cực, trong nội tâm nó vẫn chưa nguôi ám ảnh. Đành rằng thái cực đã tan biến, thế nhưng ai biết có đột nhiên quay trở lại hay không. Rủi thực bất ngờ trở lại thì sao?

Sinh vật khả ái có linh trí rất cao, biết cân nhắc vốn dĩ bình thường. Nó đã lo sợ một màn tước đoạt nữa sẽ xảy ra, tương tự hoặc thậm chí còn hung dữ hơn. Vì lẽ đó, nó muốn rút lui, muốn bịt tai che mắt coi như chưa từng nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng rốt cuộc...

Chả biết do bản thân quá thiện lương hay vì có tình cảm đặc biệt với Lăng Tiểu Ngư mà sinh vật khả ái đã làm điều ngược lại. Thay vì thờ ơ bỏ mặc thì nó cắn răng, bất chấp nguy cơ chạy vào bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động để mang Lăng Tiểu Ngư ra ngoài...

...

"A da da...".

Trên mặt lo sợ còn chưa tan, sinh vật khả ái thở phào kêu lên mấy tiếng. Nó đưa tay gạt mồ hôi trên trán, gạt xong liền chuyển mắt sang nhìn Lăng Tiểu Ngư hiện đang nằm hôn mê ngay sát bên cạnh.

Những ngón tay bé xíu chạm lên má Lăng Tiểu Ngư, sinh vật khả ái thử gọi: "A da da. A da da...".

Sau mấy lượt lay gọi mà Lăng Tiểu Ngư vẫn chẳng có tí phản ứng nào, sinh vật khả ái lúc này mới lấy từ trong túi áo trước bụng ra một quả cầu thủy tinh to bằng nắm tay người lớn. Nó há miệng hít vào một hơi thật sâu, kế đấy thì chầm chậm thổi vào viên tử tinh cầu đã sớm được đặt trên ngực Lăng Tiểu Ngư.

Dưới sự thao túng của nó, từ bên trong tử tinh cầu, những quang điểm li ti bắt đầu lan toả rồi mau chóng đổ dồn, tiến nhập vào người Lăng Tiểu Ngư, lặng lẽ giúp hắn chữa trị thương tổn...

Vốn theo ước tính của sinh vật khả ái, quá trình liệu thương sẽ phải tốn kha khá thời gian, nhưng thực tế việc này đã rất nhanh liền kết thúc. Là bất đắc dĩ. Nó đã bị buộc phải dừng lại. Có điều lần này, thay vì Lăng Tiểu Ngư thì kẻ can thiệp lại là sư huynh của hắn: Chu Đại Trù.

Chiếu theo lời Lăng Thanh Trúc, ngay khi kiểm tra xong ở đại điện Kim Kiếm Phong, Chu Đại Trù đã lập tức chạy về Trúc Kiếm Phong tìm Lăng Tiểu Ngư.

Sau một hồi đảo quanh Tĩnh Hương Đường, phòng ăn, hoa viên các loại mà vẫn không phát hiện bóng dáng sư đệ, thầm nghĩ Lăng Tiểu Ngư đã tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động rồi nên Chu Đại Trù mới hướng địa phương này chạy qua.

Quả không ngoài suy đoán, Chu Đại Trù vừa tới nơi, còn chưa tiến vào bên trong động thì thân ảnh Lăng Tiểu Ngư đã liền hiện ra trước mắt hắn rồi. Chỉ là cái thân ảnh này... Đầu tóc rối bù, quần áo rách nát, máu me loang lổ, ngũ khiếu chảy dài, thực... thảm hại vô cùng.

"Tiểu Ngư!!".

Chứng kiến huynh đệ mình nằm bất tỉnh trên đất trong tình trạng thương tổn ấy, Chu Đại Trù biến sắc, hốt hoảng hô lên.

Tựa như một tia chớp, hắn lao đến bên Lăng Tiểu Ngư, khẩn trương kiểm tra cơ thể.

"Tiểu Ngư, ngươi làm sao thế này?!... Làm sao thế này...".

"Không được rối loạn... Phải mau chóng kiểm tra...".

Trong lòng vừa gấp vừa sợ, Chu Đại Trù phải cố gắng lắm mới giữ được chút bình tĩnh sau cùng để mà tập trung tra xét. Tới chừng xác nhận tình trạng của Lăng Tiểu Ngư cũng không quá tệ hại, lúc này hắn mới dám thở ra...

Nhưng, dù là vậy, kể cả khi đã biết tính mạng Lăng Tiểu Ngư vẫn an toàn thì Chu Đại Trù hãy cứ lo lắng như cũ. Hắn chả nghĩ nhiều, lập tức lấy ra một chiếc lọ nhỏ, bên ngoài có dán mảnh giấy đề năm chữ: "Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn".

Nói một chút, Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn này, cấp bậc chẳng hề thấp. Hoàn toàn trái lại, nó rất quý giá. Tài liệu dùng để luyện chế Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn hết sức khan hiếm, tới độ mà dù là hạng nhân vật như Lăng Thanh Trúc cũng phải hao phí khá nhiều sức lực mới gom góp đủ.

Mấy năm trước, sau khi đột phá thành công, tiến vào vấn đỉnh, Chu Đại Trù hắn đã được Lăng Thanh Trúc ban tặng, bảo nó có thể giải trừ bách độc, chữa bệnh liệu thương cực kỳ hiệu quả, dặn hắn nên để dành phòng thân.

Đan dược trân quý, hi hữu là thế, ấy vậy mà bây giờ Chu Đại Trù lại không chút do dự đem cho Lăng Tiểu Ngư uống. Nếu thương tích của Lăng Tiểu Ngư trầm trọng thì chả nói làm gì, đằng này... Chính Chu Đại Trù hắn đã kiểm tra và xác nhận qua, rằng cũng không có gì nguy hiểm.

Rõ ràng, Chu Đại Trù đã quá hào phóng. Một sự lãng phí không cần thiết.

Chỉ là... ai quan tâm chứ?

Chu Đại Trù hắn muốn thế. Hắn biết Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn rất quý báu, mấy năm qua hắn đã gìn giữ rất cẩn thận, nhưng dù có quý hơn nữa thì lại thế nào? Trong mắt hắn, so với sự an toàn của Lăng Tiểu Ngư thì chả đáng gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63: Lợi Ích Của Người Vệ Đạo

Lãng phí ư? Ai dám bảo đảm rằng Lăng Tiểu Ngư thực sự bình an? Đồng ý chính Chu Đại Trù hắn đã kiểm tra, thế nhưng... hắn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng bản thân mình.

Lo quá tắc loạn, ý nghĩa hẳn là như vầy đi.

...

"Tiểu Ngư, để ta đưa ngươi về gặp sư phụ...".

Giúp Lăng Tiểu Ngư phục dụng xong đan dược, Chu Đại Trù không nán lại thêm nữa, lập tức đem Lăng Tiểu Ngư đặt lên lưng, nhắm đỉnh Kim Kiếm Phong bay đi.

Tốc độ rất nhanh.

...

Trước đó, ở chính điện Kim Kiếm Phong.

Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, năm vị phong chủ đều hiện đã an toạ trên ghế. Trong lúc chờ đợi Lăng Tiểu Ngư, đám người bọn họ cũng không hề nhàn rỗi. Suốt từ nãy giờ, dưới sự dẫn dắt của Cơ Thành Tử, tất cả vẫn đang cùng nhau thảo luận về hung linh.

Lắng nghe hồi lâu, trên ghế chủ toạ, Cơ Thành Tử lúc này mới nói: "Các vị sư đệ, sư muội, ý kiến của mọi người ta đều đã nắm rõ. Ta cảm thấy lời của Ngọc Thường sư muội rất có lý. Dựa theo những gì xảy ra hôm nay, có thể thấy đại tai kiếp hiện đã cận kề. Trước kiếp nạn này, Thiên Kiếm dẫu mạnh cũng bất quá một tông môn, khó lòng đơn độc chống đỡ. Tuy rằng sư tôn đã tiên đoán Thanh Trúc sư muội sẽ là chìa khoá để hoá giải tai kiếp, nhưng chúng ta cũng không nên vì vậy mà chủ quan lơ là".

"Hung linh đáng sợ, muốn tiêu diệt thì cần phải có sự đồng tâm hiệp lực của tu sĩ chính đạo trong thiên hạ".

Cơ Thành Tử tạm ngưng vài giây, rồi mới nói tiếp: "Ta định sau khi kiểm tra xong môn nhân trên dưới, nếu vẫn không phát hiện được tung tích hung linh thì sẽ gửi thông điệp đến cho Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự và các thế lực gần xa, bảo họ cũng gấp rút tra xét, tầm nã hung linh. Dĩ nhiên, sự thể đã phát sinh hôm nay, những tiên liệu mà sư tôn và tổ sư gia lưu lại, ta cũng sẽ tường thuật rõ ràng cho họ".

"Các vị sư đệ, sư muội, mọi người cảm thấy thế nào?".

Nghe qua tận tường, các vị phong chủ chẳng hẹn mà cùng quay mặt nhìn nhau, cuối cùng Lý Ngọc Thường đứng lên nói: "Chưởng môn sư huynh, đại tai kiếp đã cận kề, thật sự cũng không cần phải bảo mật nữa. Nếu sau khi kiểm tra toàn thể môn nhân trên dưới mà vẫn chưa thể khám phá ra được sự tồn tại của hung linh thì muội nghĩ cần công bố tất cả để mọi người khẩn trương truy lùng, chuẩn bị ứng phó".

"Chưởng môn sư huynh, Ngọc Thường sư tỷ nói phải." Ngồi kế bên, phong chủ Tương Kiếm Phong - Ngọc Vân Tử - cũng lên tiếng tán đồng - "Hung linh đã được định sẽ là đại địch của chính đạo, là người sẽ đem đến tai kiếp cho chính giáo ta, thiết nghĩ chẳng dễ dàng gì mà truy ra được. Vì lẽ đó, chúng ta cần khẩn trương chuẩn bị mọi bề, phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra".

"Ừm... Vân Tử, lời đệ không phải không có lý".

Thành thực thì trong lòng mình, Cơ Thành Tử vốn cũng có cùng ý nghĩ. Giống như Ngọc Vân Tử, hắn cũng chẳng quá tin tưởng vào đợt tra xét, truy lùng này. Không phải hắn bi quan mà đó là điều hoàn toàn thoả đáng.

Ngẫm một chút. Thân đã được chú định sẽ là kẻ mang tới kiếp nạn diệt vong cho chính đạo, thử hỏi hung linh há lại tầm thường đến vậy? Một đợt truy lùng liền tóm gọn?

Đại tai đại kiếp còn chưa hiển lộ chút phong mang nào đã bị dẹp tan ư? Cơ Thành Tử dù muốn cũng không cách nào tin được. Chẳng qua là tận lực thi hành, hết lòng ngăn chặn thế thôi...

Ngước mắt lên nhìn, Cơ Thành Tử vô tình trông thấy Lăng Thanh Trúc có thái độ khác hẳn mọi người, vẫn ngồi điềm nhiên uống trà như cũ thì nội tâm máy động, theo thói quen vuốt nhẹ chòm râu, hỏi: "Thanh Trúc sư muội, trong dự ngôn của sư tôn thì sư muội chính là nhân tố mấu chốt để dẹp tan tai kiếp. Những năm qua không biết muội có phát hiện ra điều gì chăng?".

"Ực...".

Hơi thiếu ý tứ, Lăng Thanh Trúc nuốt xuống ngụm trà đang nghịch trong miệng từ nãy giờ, hướng Cơ Thành Tử hồi đáp: "Chưởng môn sư huynh, huynh nhắc tới chuyện này lại làm muội thấy ngờ vực đấy".

"Ngờ vực?" - Cơ Thành Tử thắc mắc - "Muội ngờ vực điều gì?".

"Chẳng phải quá hiển nhiên rồi sao".

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ bất mãn, nhanh chóng tiếp lời: "Năm đó sư bá nói lúc nhìn trộm thiên cơ đã trông thấy hình tướng của muội, bảo muội sẽ nắm giữ vai trò trọng yếu trong việc tiêu diệt hung linh, hoá giải kiếp nạn. Ban đầu thì muội cũng tin như vậy, nhưng đến hiện tại thì... niềm tin thật đã không còn lớn lắm".

"Chưởng môn sư huynh, huynh nghĩ coi, nếu thực là người gánh trọng trách tiêu trừ tai kiếp thì muội đây phải có gì đó đặc biệt chứ. Đằng này...".

"Đồng ý là tư chất của muội rất cao, đạo thuật cũng xem như không tệ, thế nhưng so với sư huynh, so với Viên Tôn thì thực lực vẫn kém xa. Tóm lại muội chưa phải người nổi trội nhất. Trong cái thế giới bao la rộng lớn này muội chỉ là một con sâu nho nhỏ tội nghiệp...".

"Haizzz... Ngay đến một đôi Kim Tước thôi cũng đã khiến muội quên ăn mất ngủ, trằn trọc liên miên thì nói gì tiêu diệt hung linh, giải trừ tai kiếp".

"Sư huynh, hôm nay huynh cũng nghe rồi đó. Thời điểm thái cực đồ hiện ra, giọng nói kia đã bảo lúc hắn sinh trời còn chưa có a... Chậc, một tồn tại từ thời đại hỗn mang, so với thượng cổ linh chủng như Viên Tôn, như Kim Tước thì khẳng định phải mạnh hơn rất rất nhiều. Một tên chân nhân hậu kỳ nhỏ nhoi như muội, tài sức đâu mà đối phó? Muội nghĩ năm đó sư bá chắc đã hoa mắt nhìn lầm rồi".

Hoa mắt nhìn lầm?

Cách một khoảng ngắn, trong bộ trường bào màu nâu, với nét mặt co rút, Ngọc Vân Tử cười khổ: "Thanh Trúc sư tỷ, Thanh Hà sư bá là bậc cao nhân đạo pháp thâm huyền, tinh thông dự ngôn chi thuật, đệ nghĩ người sẽ không nhìn lầm đâu".

"Tiểu Vân Tử, ngươi thật cảm thấy như thế sao?" - Liếc xéo Ngọc Vân Tử, Lăng Thanh Trúc cố tình chưng ra vẻ bất thiện - "Ý ngươi có phải là nói một khi kiếp nạn xảy ra, sư tỷ ta đây nhất nhất nên vì chính giáo thiên hạ mà xả thân lao vào biển lửa?".

"Hứ... Sao Tiểu Vân Tử ngươi không tự mình xung phong đi".

"Thanh Trúc sư tỷ, năm đó trong lúc nhìn trộm thiên cơ, người vệ đạo mà Thanh Hà sư bá xem thấy cũng đâu phải đệ".

"Người vệ đạo, ba cái chữ này sư tỷ ta chẳng nhận nổi đâu. Kiếp nạn hiện đã cận kề mà thực lực ta vẫn cứ yếu nhược như cũ. Ta lấy cái gì để chống lại thứ hung linh sinh ra từ thời hỗn mang kia chứ. Ta thấy năm đó Thanh Hà sư bá thực đã nhìn nhầm rồi. Biết đâu người vệ đạo mà sư bá thấy chỉ là một kẻ có tướng mạo hao hao giống ta thôi...".

"Thanh Trúc sư tỷ, giờ không phải là lúc để đùa giỡn đâu".

Ngó qua Lý Ngọc Thường - người vừa nói, Lăng Thanh Trúc tỏ ra vô tội: "Ngọc Thường sư muội, sư tỷ không có đùa a. Thực lực của sư tỷ hiện nay quá yếu nhược, thực khó lòng mà gánh nổi trọng trách trừ ma vệ đạo".

Rất không hài lòng trước thái độ dửng dưng của Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường chau mày: "Sư tỷ đã được chú định là người sẽ tiêu diệt hung linh, sao có thể thốt ra những lời như vậy. Thật đáng hổ thẹn".

"Gánh không nổi thì ta nói gánh không nổi, có cái gì mà thẹn".

"Haizz..." Chứng kiến hai vị sư muội của mình lại sắp bắt đầu một cuộc khẩu chiến, Cơ Thành Tử bất đắc dĩ mà ngầm thở dài. Hắn thực không hiểu nổi tại sao các nàng lại khó ưa nhau đến thế.

"Hừm...".

Nhẹ hắng giọng, Cơ Thành Tử hướng Lăng Thanh Trúc nói ra: "Thanh Trúc, thượng thiên đã định muội là người vệ đạo, sự thật này không ai có thể sửa được... Ta biết đây là trọng trách rất lớn, muội bị áp lực cũng là lẽ đương nhiên".

"Hmm, như vầy đi. Thanh Trúc, kể từ hôm nay chúng ta sẽ hết lòng hỗ trợ muội đề cao thực lực. Nếu thấy có gì giúp ích được cho việc tu hành của muội thì muội cứ nói với chúng ta, chúng ta sẽ tận lực".

"Tận lực giúp mình... Chà, cũng không tệ nha." Lăng Thanh Trúc nghe xong những lời của Cơ Thành Tử thì nội tâm liền trở nên vui vẻ. Nhưng dù vậy, ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra dửng dưng: "Chưởng môn sư huynh, huynh lại nói đùa rồi. Muội đây bất quá một phong chủ nhỏ nhoi, sao dám phiền hà mọi người chứ".

Tuy biết rõ vị sư muội này của mình chỉ là đang cố tình ra vẻ nhưng Cơ Thành Tử vẫn rất kiên nhẫn khẳng định lời nói của chính mình: "Thanh Trúc, lời ta không phải giả. Tiêu diệt hung linh, giải trừ tai kiếp là việc trọng đại, chỉ cần có ích cho muội thì chúng ta đều sẽ cố gắng hỗ trợ".

"Chưởng môn sư huynh, muội thấy chuyện này...".

"Chưởng môn sư huynh." - Phía trước Lý Ngọc Thường còn chưa kịp nêu lên ý kiến thì đằng sau, Lăng Thanh Trúc đã vội vàng cướp lời - "Nếu huynh đã nói vậy thì muội đây chỉ đành nhận mệnh".

Chả buồn liếc xem khuôn mặt nhăn nhó khó coi của ai kia, nàng nói tiếp, thần sắc vậy mà lại ngập tràn chính nghĩa: "Chưởng môn sư huynh, huynh an tâm. Sư muội mặc dù tư chất có hạn, cơ duyên ít ỏi nhưng vì để sinh linh thiên hạ không phải chịu cảnh lầm than, muội nhất định sẽ tận tâm tận lực đối phó hung linh, ngăn chặn tai kiếp...".

"Hừm, trở mặt còn nhanh hơn lật sách!".

...

Đối với lợi ích mà Lăng Thanh Trúc sẽ được hưởng, Lý Ngọc Thường khó tránh có chút bất bình trong dạ. Thật lòng mà nói, Lý Ngọc Thường nàng chẳng nguyện ý một tí nào hết.

Khổ nỗi... từ chối thì lại không được. Tốt xấu gì thì Lăng Thanh Trúc cũng là người vệ đạo, an nguy chính giáo đều nằm phụ thuộc cả vào nàng ta a.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Vượt Qua Tra Xét

Rất bất đắc dĩ, khá ư buồn bực, đấy chính là tâm tình của Lý Ngọc Thường hiện giờ. Phần những người khác...

Dịch Bất Dịch của Liệt Kiếm Phong thì có vẻ cũng không mấy bằng lòng; Ngọc Vân Tử của Tương Kiếm Phong thì đang cùng Cơ Thành Tử thảo luận, xem chừng chả mấy so đo; còn riêng bản thân Lăng Thanh Trúc...

Thư thái, đấy là những gì mà người ta thấy được ở nàng lúc này. Với tách trà thơm mới rót, nàng hiện đang rất từ tốn nhâm nhi...

Có điều, sự điềm nhiên ấy, nó cũng chẳng tồn tại quá lâu. Tác nhân không đến từ Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch hay một ai khác ở đây - bên trong

đại điện - mà tới từ bên ngoài, hướng Trúc Kiếm Phong. Nơi đó, một đạo thanh quang đang phá không bay đến.

Mặc dù tốc độ phi hành của Chu Đại Trù rất nhanh nhưng vẫn chưa đủ vượt qua được cái nhìn của chân nhân cảnh. Thân là tu sĩ chân nhân hậu kỳ, thật sự không khó để Lăng Thanh Trúc quan sát tận tường, chi tiết.

Phải, nàng đã thấy hết tất cả. Sự khẩn trương của Chu Đại Trù, tình trạng thảm hại của Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang được cõng...

Chút vui vẻ vừa tìm thấy bỗng chốc vụt tan, Lăng Thanh Trúc thần tình đại biến, nhanh chóng đem ly trà đặt xuống. Nhưng vì động tác quá vội, ly trà mới được đặt đã lập tức ngã lăn lông lốc trên chiếc bàn nhỏ, nước đổ tràn lan...

Những tưởng cái cảnh tượng này cũng rất đỗi thường tình, sẽ chẳng ai để ý thì không, thực tế đã có người thắc mắc. Người đó là Lý Ngọc Thường.

Ở Thiên Kiếm Môn này, kẻ mà Lý Ngọc Thường không ưa nhất chính là Lăng Thanh Trúc; tuy nhiên đồng thời, hiểu Lăng Thanh Trúc nhất cũng không ai khác ngoài Lý Ngọc Thường nàng. Từ xưa đến giờ, nàng nào đã từng chứng kiến một bộ dạng tương tự của Lăng Thanh Trúc, giống với hiện tại?

Sự khẩn trương này, thần tình đại biến ấy, chúng quả chả đúng với con người Lăng Thanh Trúc chút nào...

Do đệ tử của nàng đang trong tình trạng thương tích đầy mình? Là vì nàng lo lắng nên mới thế? Nếu vậy thì sự quan tâm này... có chút sâu đậm rồi. Mấy trăm năm qua, Lý Ngọc Thường nàng chưa bao giờ nhìn thấy Lăng Thanh Trúc cuống cuồng kiểu như thế...

"Nàng ta sao lại quan tâm tới như vậy? Điệu bộ này chắc chắn không phải cố tình bày ra...".

Mang theo ngờ vực, Lý Ngọc Thường hướng chỗ Chu Đại Trù tiến qua...

...

"Lão nhân gia...".

"Tiểu Ngư Nhi bị làm sao?!".

"Lão nhân gia, con... con cũng không biết. Lúc nãy con chạy tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động thì đã thấy Tiểu Ngư nằm bất tỉnh trên đất...".

Hơi thở bất ổn, lòng nặng lo âu, Chu Đại Trù ngồi đỡ Lăng Tiểu Ngư, nhìn sư phụ khẩn trương kiểm tra, báo lại: "Lão nhân gia, con đã cho Tiểu Ngư phục dụng Phục Hoạt Thanh Giao Hoàn... Tiểu Ngư hắn liệu có...?".

"Không sao đâu." - Lăng Thanh Trúc hiểu ý lắc đầu - "Tuy khắp người đều bị thương tổn nhưng cũng không quá nặng. Sẽ không nguy hiểm gì đến tính mạng".

"Vậy tốt quá. Nãy giờ con cứ sợ...".

...

Sau cả quãng đường nặng trĩu lo âu, Chu Đại Trù rốt cuộc đã có thể nhẹ nhõm thở phào. Đối với sự tra xét của bản thân hắn đúng hoài nghi nhưng còn Lăng Thanh Trúc, hắn mười mươi tin tưởng. Trong lòng hắn, Lăng Thanh Trúc là một người rất có bổn sự, chẳng gì gây khó được nàng.

Riêng phần mình, Lăng Thanh Trúc dù đã không phụ kỳ vọng của Chu Đại Trù, thế nhưng sắc mặt, chả hiểu sao vẫn nặng nề như cũ. Nàng chuyển thân đứng lên, quay nhìn Cơ Thành Tử, nói: "Chưởng môn sư huynh, tình trạng của đồ nhi không được tốt, xin phép huynh cho muội mang nó trở về Trúc Kiếm Phong".

"Thanh Trúc, đệ tử của muội?".

"Là bị áp lực ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động nghiền ép mà tạo thành thương tổn".

Cơ Thành Tử nghe xong thì động thần niệm, lấy từ giới chỉ ra một chiếc lọ nhỏ đưa cho Lăng Thanh Trúc, bảo: "Sư muội, ở đây ta có một lọ Uẩn Thần Đan, muội hãy cầm lấy cho đồ nhi dùng".

Lăng Thanh Trúc vốn tính từ chối, nhưng sau khi biết đựng trong lọ là Uẩn Thần Đan thì liền thay đổi ý định: "Sư huynh, vậy muội thay mặt đồ nhi đa tạ huynh".

"Đều là môn nhân Thiên Kiếm, muội không cần khách khí".

"Hmm".

Tiếp sau cái gật đầu, Lăng Thanh Trúc lần nữa mở miệng cáo từ: "Sư huynh, muội xin phép mang đồ nhi về".

"Khoan đã".

Lần này lên tiếng không phải Cơ Thành Tử mà là Lý Ngọc Thường. Nàng tiến lên hai bước, trước ánh mắt nghi hoặc của Lăng Thanh Trúc, nói: "Thanh Trúc sư tỷ, muội chẳng có ý gây khó dễ, nhưng đệ tử của tỷ vẫn chưa được kiểm tra...".

"Lý Ngọc Thường, đồ nhi của ta không phải hung linh chuyển thế".

"Còn chưa tra xét, không ai dám chắc".

"Ngươi...".

Có chút tức giận, Lăng Thanh Trúc đáp trả: "Hừ, hung linh là kẻ tồn tại từ thuở hỗn mang, khi trời còn chưa khai, đất còn chưa mở, nhân thể khẳng định phải rất cường đại, tư chất chắc chắn phải rất khủng bố. Trong khi đệ tử của ta...".

"Ở Thiên Kiếm Môn có ai không biết thằng bé Lăng Tiểu Ngư này chỉ là một người bình thường, linh căn bất quá trung phẩm. Lúc còn chưa tu đạo, mệnh căn của hắn vốn dĩ yếu nhược, thọ mệnh hết sức mong manh, căn bản là loại người bình phàm. Hắn sao có khả năng là hung linh chuyển thế được chứ?".

"Khả năng đúng là gần như không có. Nhưng mà...".

Lý Ngọc Thường như cũ vẫn giữ nguyên lập trường: "Thanh Trúc sư tỷ, các đệ tử ai nấy đều đã được kiểm tra, nếu Lăng Tiểu Ngư cứ thế mà bị tỷ mang đi, như vậy chỉ sợ mọi người sẽ có dị nghị".

...

"Hừm...".

Trong lúc mọi người còn đang vì câu nói của Lý Ngọc Thường mà nghĩ ngợi thì Cơ Thành Tử đã nhẹ hắng giọng, hướng Lăng Thanh Trúc khuyên bảo: "Thanh Trúc, lời Ngọc Thường không phải không có lý. Ta thấy thương tích Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng nghiêm trọng lắm, sẵn đã ở đây rồi thì nên kiểm tra một chút. Dẫu sao cũng sẽ không mất nhiều thời gian".

...

Trước có Lý Ngọc Thường, sau lại thêm Cơ Thành Tử, những người khác xem chừng cũng cùng chung ý nghĩ, Lăng Thanh Trúc tự hiểu rằng mình khó lòng từ chối. Qua một thoáng cân nhắc ngắn ngủi, nàng miễn cưỡng gật đầu: "Thôi được rồi. Nếu chưởng môn sư huynh đã nói thế thì cứ tiến hành kiểm tra đi. Muội không tin một đứa ngốc nghếch kém cỏi như thằng bé Lăng Tiểu Ngư này lại có thể là hung linh chuyển thế".

Thừa biết mình đã vừa lưu lại một ấn tượng xấu trong lòng sư muội, Cơ Thành Tử ngầm cười khổ, ngoài mặt hoà nhã vỗ về: "Thanh Trúc, sư huynh cũng nghĩ như muội. Thằng bé Lăng Tiểu Ngư này, nhìn thế nào cũng khó có khả năng là hung linh chuyển thế được. Kiểm tra bất quá cho có mà thôi... cho có mà thôi...".

"Hừm..." Lăng Thanh Trúc chả nói thêm gì, chỉ khó chịu quay mặt sang hướng khác.

Thấy thế, Cơ Thành Tử đành chấp nhận làm người xấu trong mắt nàng. Trong cái lắc đầu nhè nhẹ, hắn hướng Ngọc Vân Tử bảo: "Ngọc Vân Tử sư đệ, phiền đệ".

Theo sau cái gật đầu hồi đáp, Ngọc Vân Tử khẽ động thần niệm, từ trong giới chỉ đeo trên tay lấy ra một tấm kính phong cách cổ xưa.

Kính này tên gọi "Chiếu Yêu", rất hiệu dụng trong việc tra xét hình tướng yêu ma, là một trong ba đại bảo vật của Ngọc Vân Tử, hết sức lợi hại.

Tay cầm bảo kính, Ngọc Vân Tử tiến sát chỗ Lăng Tiểu Ngư, miệng niệm pháp quyết...

"Ong!".

Theo chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Ngọc Vân Tử thì Chiếu Yêu Kính cũng lập tức sáng lên. Từ bên trong kính, một luồng hào quang rọi xuống người Lăng Tiểu Ngư.

Tất cả cùng im lặng quan sát.

...

Một lúc sau.

Ngọc Vân Tử vừa thu hồi Chiếu Yêu Kính thì ngay bên cạnh, tiếng Lăng Thanh Trúc đã cất lên, thanh âm vẫn giống y ban nãy, chả lấy gì làm vui: "Muốn tra đã tra, muốn xét đã xét, kết quả chứng minh đồ nhi của muội hoàn toàn không có liên quan gì với hung linh. Chưởng môn sư huynh, bây giờ muội mang nó đi được rồi chứ?".

"Thanh Trúc sư muội, chúng ta cũng chỉ theo nguyên tắc mà làm, mong sư muội đừng để bụng".

"Muội không dám".

Miệng thì bảo không nhưng căn cứ nét mặt, kẻ ngốc cũng nhìn ra là Lăng Thanh Trúc đang hoàn toàn nghĩ khác. Đám người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, bọn họ tất nhiên hiểu được. Chỉ là... hiểu xong cũng chẳng để làm gì.

Nhìn theo đạo lưu quang đang hướng Trúc Kiếm Phong bay về, Cơ Thành Tử lắc đầu cười khổ: "Xem ra chúng ta đã vừa đắc tội với Thanh Trúc sư muội rồi".

"Đưng là đã bị ghi hận." Cùng cảm nghĩ, Ngọc Vân Tử lên tiếng tán đồng.

"Coi bộ những ngày sắp tới chúng ta phải cẩn thận trông coi bảo khố của mình rồi".

...

Cảm thán quy cảm thán, đám người Cơ Thành Tử, Ngọc Vân Tử vẫn không quên nhiệm vụ. Sau khi Lăng Thanh Trúc mang theo Lăng Tiểu Ngư rời đi, bọn họ cũng nhanh chóng dời gót đến chỗ đệ tử nội môn và ngoại môn để tiếp tục kiểm tra.

Trong khi ấy, tại Trúc Kiếm Phong...

Giữa lúc Lăng Thanh Trúc đang vận công liệu thương cho Lăng Tiểu Ngư bên trong phòng thì ở phía ngoài, ba đệ tử còn lại của nàng là Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cũng đang vì sư đệ mà lo âu, bận lòng thương cảm...

Đi qua bước lại một hồi, Mộng Kiều khó nhịn hướng Chu Đại Trù hỏi: "Đại Trù, Tiểu Ngư thật sự không sao chứ?".

"Tứ sư tỷ, câu này tỷ đã hỏi ba lần rồi a".

Chu Đại Trù mau chóng tiếp lời: "Tứ sư tỷ đừng quá lo. Lão nhân gia đã nói rồi, Tiểu Ngư hắn không việc gì đâu, chỉ là cơ thể bị thương tổn một chút do bị áp lực ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động nghiền ép thôi".

"Nhưng mà...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Hồi Tỉnh

"Sư muội, lúc nãy ta cũng đã xem qua rồi, lục sư đệ không sao đâu".

Rất có phong phạm huynh trưởng, Lâm Chí Viễn đặt tay lên vai Mộng Kiều, trấn an: "Sư muội đừng quá lo. Dưới mắt của sư phụ, lục sư đệ làm sao có khả năng xảy ra chuyện được".

"Sư phụ đã ở bên trong lâu như vậy..."

Tới đó thì Mộng Kiều thôi không nói, cũng chẳng hỏi nữa. Trên khuôn mặt thanh tú của nàng, nét lo âu vẫn vẹn nguyên như cũ.

Không khí lâm vào trầm mặc...

Mãi tận đến khi...

"Két...".

... cửa phòng Lăng Tiểu Ngư mở ra.

Ngay khi vừa trông thấy Lăng Thanh Trúc, vốn đang trầm mặc, Mộng Kiều lập tức động thân bước vội tới: "Sư phụ, Tiểu Ngư thế nào rồi?".

"Vẫn chưa chết." Hơi ngoài mong đợi, Lăng Thanh Trúc trả lời một cách cộc lốc, thần tình ẩn ẩn khó chịu.

Trước sự ngỡ ngàng, cũng có lẽ là e ngại của đám đệ tử, nàng nói tiếp: "Ta vừa cho nó uống An Thần Thủy, nội trong ba ngày sẽ không tỉnh lại. Chu Đại Trù, ta giao cho ngươi trông chừng nó, khi nào nó tỉnh thì bảo đến Huyền Âm Động gặp ta".

"V-Vâng. Con sẽ trông chừng Tiểu Ngư".

"Tốt nhất là như vậy".

Thanh âm vừa dứt cũng là lúc Lăng Thanh Trúc đưa chân cất bước. Chỉ có điều, nàng bước còn chưa được bao nhiêu thì đã bất ngờ dừng lại.

"Lão nhân gia, người còn có gì cần căn dặn ạ?".

Hồi đáp Chu Đại Trù như cũ vẫn là cái giọng điệu lạnh lùng của Lăng Thanh Trúc: "Chu Đại Trù, ta muốn nó vừa tỉnh thì phải lập tức đến gặp ta. Ngươi hiểu chứ?".

"Con... con biết rồi." - Sống lưng đột nhiên phát lạnh, Chu Đại Trù khẽ rùng mình, mắt chẳng dám nhìn thẳng Lăng Thanh Trúc - "Lão nhân gia yên tâm, con sẽ ở đây canh giữ ngày đêm. Chỉ cần Tiểu Ngư vừa tỉnh con sẽ lập tức bảo hắn chạy qua Huyền Âm Động gặp người ngay".

"Nếu vậy thì tốt".

...

"Phù... ù...".

Đợi cho thân ảnh Lăng Thanh Trúc đã hoàn toàn khuất dạng, lúc này Chu Đại Trù mới dám thở mạnh một hơi. Vừa rồi, hắn thực là khẩn trương ghê lắm.

Quay lại nhìn Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều, Chu Đại Trù thử hỏi: "Tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, vừa rồi hai người có cảm nhận được không?".

Chẳng hẹn mà gặp, Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng gật đầu thừa nhận.

Có được sự xác nhận của bọn họ, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng khẳng định được là bản thân đã không hề suy diễn, rằng cái cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng kia là có thật, do chính sư phụ mình gây ra.

"Lão nhân gia tại sao lại đột nhiên như vậy nhỉ?".

Mang theo nghi hoặc, Chu Đại Trù hỏi người nơi đối diện: "Tam sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, hai người nhập môn sớm hơn đệ. Trước giờ hai người đã từng thấy lão nhân gia có biểu hiện giống như vậy chưa?".

Qua một thoáng trầm ngâm, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thành thật nói ra:

"Hình như chưa từng".

"Tức giận cũng có thấy qua nhưng không có lần nào giống như lần này".

Sắc mặt càng trở nên khó coi, Chu Đại Trù cố hỏi: "Thật là chưa từng? Một lần cũng không?".

Và giống như trước, cả Mộng Kiều lẫn Lâm Chí Viễn đều gật đầu xác nhận.

...

Đối với thái độ cũng như những lời mà Lăng Thanh Trúc đã lưu lại, Chu Đại Trù chẳng hiểu sao lại thấy bất an vô cùng. Hắn lo sau ba ngày nữa, trong cuộc gặp của Lăng Tiểu Ngư và sư phụ Lăng Thanh Trúc, giữa hai người rất có khả năng sẽ xảy ra sự tình gì đó. Bất lợi thì dĩ nhiên không thể nào là Lăng Thanh Trúc được. Kẻ đáng phải lo ngại là Lăng Tiểu Ngư kìa.

Nhưng... lo thì lo vậy thôi chứ làm sao ngăn cản được. Phận làm đệ tử, Chu Đại Trù há dám trái lệnh ân sư. Dẫu dạ bất an, lòng có loạn động, đến cuối cùng, hắn vẫn chỉ đành thu xếp, tự mình trấn an.

...

Thời gian chóng trôi, ba ngày loáng cái đã qua đi.

Bên trong căn phòng quen thuộc, sau giấc mộng dài, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Ưm" khẽ một tiếng, hắn chậm rãi mở ra đôi mắt, dần định thần quan sát.

"Đây... là phòng mình".

"Tại sao mình lại ở đây? Mình không phải đang ngồi tu luyện bên trong cửa động thứ hai của Phị Tinh Đới Nguyệt Động sao?".

"Ư...".

"Cơ thể mình...".

...

Mới đầu, Lăng Tiểu Ngư đã như thế, nghi hoặc khá nhiều. Âu cũng hợp lẽ. Với việc tri giác đã sớm mất đi từ thời điểm còn bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, hắn làm sao có khả năng biết được những chuyện xảy ra sau này. Nói gì chuyện được người mang ra khỏi thạch động, được liệu thương chăm sóc, ngay đến việc bản thân làm sao tiến vào vấn đỉnh hắn còn chẳng rõ nữa là.

Cõi lòng mờ mịt, Lăng Tiểu Ngư cứ thế chìm vào suy tư...

Sự im lặng kéo dài khá lâu, tận gần nửa giờ mới chấm dứt. Phá tan bầu không khí trầm mặc không ai khác ngoài Chu Đại Trù - người vẫn túc trực bên ngoài suốt ba ngày nay.

Đứng bên giường, sau mấy câu hỏi han, dưới yêu cầu của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù bắt đầu đem sự thể đã phát sinh kể lại: "Tiểu Ngư, ngươi không tưởng tượng nổi đâu. Chuyện xảy ra hôm đó thật là ly kỳ lắm...".

"Hôm đó, trời vốn quang đãng, chợt đùng một cái, mây đen từ đâu chẳng rõ lại ùn ùn kéo đến che kín cả Thiên Kiếm Môn ta. Ta nhớ lúc ấy sơn môn trên dưới ai nấy đều bị kinh động. Trong cái cảnh ngày bỗng hoá đêm nọ, lúc chúng ta đang xôn xao bàn tán thì trên trời, giữa đám mây đen khổng lồ lại đột nhiên xuất hiện một điểm sáng màu trắng. Cái điểm sáng này mới đầu thật chả đáng bao nhiêu, nhưng theo thời gian, trải qua một đỗi tăng tiến thì nó đã trở nên rất to lớn...".

"Tiểu Ngư, ngươi biết sau khi quang điểm biến thành một đường sáng thì cái gì được tạo ra không?".

Chu Đại Trù hỏi, hỏi xong thì cũng tự mình trả lời: "Là một đồ hình thái cực".

"Thái cực đồ kia vừa hình thành thì trong cõi vô minh, một giọng nói tang thương chợt cất lên. Ừm, nguyên văn là như vầy: "Lúc ta sinh, Trời còn chưa có. Thiên Địa thành lại muốn diệt ta...". Đấy, nó nói như thế đấy".

"Tuy rằng sau đó đồ hình thái cực kia đã bị Viên Tôn đánh tan nhưng dư âm lưu lại vẫn khiến môn nhân trên dưới cảm thấy rất bất an. Mà không phải chỉ có các đệ tử thôi đâu, đến sư phụ và bốn vị phong chủ khác cũng đều bận lòng lo lắng đấy".

"Ngay chiều hôm đó, các vị phong chủ đã ban lệnh triệu tập môn nhân, hễ phàm là người dưới năm mươi tuổi thì đều phải đi tới Kim Kiếm Phong để kiểm tra".

"Kiểm tra?" - Lăng Tiểu Ngư thắc mắc - "Sư huynh, là kiểm tra gì?".

"Cái này thì ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là có liên quan đến sự xuất hiện của đồ hình thái cực và giọng nói tang thương kia".

"Vậy sau đó thế nào?" Lăng Tiểu Ngư hỏi tiếp.

Phần Chu Đại Trù, hắn chả thấy có gì cần che giấu, nên trả lời ngay: "Sau đó thì ta, Mộng Kiều sư tỷ, rồi thì Dương Tiểu Ngọc, Tô Đông Vũ,..., cả đám đi tới đại điện Kim Kiếm Phong để Ngọc Vân Tử sư thúc dùng kính Chiếu Yêu kiểm tra. Kết quả thì ai cũng vượt qua, trên thân thể chẳng có phát sinh chi hết".

"Vậy còn đệ? Đệ có phải cũng đã được kiểm tra rồi không?".

"Ừ, ngươi cũng được Ngọc Vân Tử sư thúc tra qua rồi. Kết quả thì giống như chúng ta".

Tạm ngưng giây lát, Chu Đại Trù đột nhiên chuyển giọng, thanh âm có chút cảm thán: "Mà Tiểu Ngư ngươi cũng thật là... Tu luyện gì tới nỗi quần áo rách nát, khắp người thương tổn, mặt mũi thì máu me chảy dài...".

"Lúc sư phụ sai ta đi tìm ngươi, ta vốn cũng chỉ cho rằng ngươi đang tu luyện bình thường ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động thôi, ai dè... Khi ta vừa chạy tới thì đã nhìn thấy ngươi nằm bất tỉnh ở trước cửa động. Trông bộ dạng ngươi lúc đó, ta thật đã bị ngươi doạ sợ luôn đấy".

Tuy trong giọng nói của Chu Đại Trù có hàm ẩn vài phần trách móc nhưng Lăng Tiểu Ngư chẳng chút nào để bụng. Hắn biết sư huynh đây là vì lo lắng cho mình. Hắn chỉ hơi ngờ vực là tại sao mình lại nằm bên ngoài mà không phải trong động. Nhớ trước khi bất tỉnh, thân thể hắn vẫn còn ngồi trong động đấy...

"Lẽ nào là tiền bối thấy ta gặp nguy hiểm nên đã ra tay can thiệp...".

...

"Tiểu Ngư".

"Tiểu Ngư".

"Sư huynh".

"Ngươi đang nghĩ cái gì vậy, sao ta kêu mà không phản ứng?".

"À, không có gì đâu".

"Ừm, nếu không có gì thì tốt".

Như chợt nhớ ra chuyện gì, Chu Đại Trù tỏ ra ái ngại: "Tiểu Ngư, bây giờ ngươi không có chuyện, nhưng chưa chắc thời điểm diện kiến lão nhân gia sẽ vẫn bình an đâu".

"Sư phụ?".

Lăng Tiểu Ngư nhất thời chưa thể hiểu được, hỏi lại: "Sư huynh, sư phụ có gì không hài lòng về đệ sao?".

"Đâu chỉ là không hài lòng".

Theo sau tiếng thở dài, Chu Đại Trù kể rõ: "Tiểu Ngư, ngươi không biết đâu. Lúc ta cõng ngươi đến chính điện Kim Kiếm Phong, lão nhân gia vừa trông thấy tình trạng của ngươi thì liền lao tới, vội vội vàng vàng kiểm tra. Kế đấy, khi đã mang ngươi về Trúc Kiếm Phong, lão nhân gia người còn tự mình vận công liệu thương cho ngươi nữa...".

"Là đệ đã làm bận lòng sư phụ".

"Ngươi cũng biết à? Lão nhân gia đúng là rất bận lòng đấy".

Nâng lên cánh tay tròn trịa, Chu Đại Trù vỗ vỗ hai cái trên vai sư đệ mình: "Tiểu Ngư, hôm đó ngươi khiến lão nhân gia lo đến phát bực luôn a. Trước lúc rời đi, lão nhân gia kêu ta phải cẩn thận trông chừng ngươi, khi nào thấy ngươi hồi tỉnh thì lập tức bảo ngươi đến Huyền Âm Động gặp".

"Tiểu Ngư, lần này lão nhân gia có vẻ rất giận. Lát nữa tới diện kiến, ngươi nhớ chú ý đừng làm người phật ý...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 66: Trước Ban Dược Mừng, Sau Dẫn Huyết Bi

...

Đầu tiên là Chu Đại Trù, kế đến lại gặp Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, Lăng Tiểu Ngư đã trải qua trước sau hai lần cùng các đồng môn chuyện trò hỏi han; và hiện giờ, khi thông tin đã phần nào nắm rõ, những nghi hoặc đã phần nào được giải đáp, hắn lại hướng về phía hậu sơn mà bước đi.

Hắn cần phải đến đó để gặp sư phụ mình, theo lời nàng đã sớm căn dặn Chu Đại Trù nhắn gửi.

...

Quãng đường không quá xa nhưng vì Lăng Tiểu Ngư chỉ bước một cách chậm rãi nên thành ra thời gian đã hao phí hơi nhiều. Tất nhiên là hắn chẳng cố ý, tâm hắn cũng chẳng thư thái gì mà làm như vậy. Thay vì sự thong thả thì bộ dạng hắn, nó lại có chút ngập ngừng. Rõ ràng là hắn đang lo ngại.

Nhưng, lo thì lo, chậm thì chậm, rốt cuộc thì chuyện cần đối mặt như cũ vẫn phải đối mặt. Chân dừng trước cổ động Huyền Âm, Lăng Tiểu Ngư tỏ ra chần chừ, mấy lần muốn bước tới lại thôi.

"Ta làm sai thì nên chịu phạt, sợ hãi sẽ chỉ càng biến mình thành kẻ hèn nhát...".

Sau lời tự nhủ, trong lòng Lăng Tiểu Ngư ít nhiều đã tăng thêm chút dũng khí. Hắn hít sâu một hơi, chân bước về trước...

...

Không gian bên trong Huyền Âm Động vẫn giống y mọi khi, khá đơn sơ bình dị. Lọt vào mắt Lăng Tiểu Ngư, hệt như mọi lần, đều là một bộ bàn ghế bằng đá, một lò luyện đan, một ít thảo dược, một Lăng Thanh Trúc...

Sư phụ hắn, nàng đang ngồi giữa bệ đá phẳng, trên chiếc bồ đoàn có phần cũ kỹ, trong bộ trường y màu tím quen thuộc...

Lấy thêm can đảm, Lăng Tiểu Ngư nhẹ nhàng tiến thêm ba bước, cúi đầu nói: "Sư phụ, đệ tử đã đến".

Lời Lăng Tiểu Ngư vừa dứt thì cũng là lúc nơi đối diện, hai mắt Lăng Thanh Trúc chầm chậm mở ra. Bằng cái nhìn hờ hững, thanh âm lãnh đạm, nàng bảo: "Quỳ xuống".

Có lẽ đã lường trước cơn giận của sư phụ mình vẫn chưa tan nên khi nghe nàng lạnh lùng bảo quỳ, Lăng Tiểu Ngư cũng không thấy ngoài ý muốn lắm.

Phải, hắn đã ngoan ngoãn làm theo.

Trên bệ, Lăng Thanh Trúc trông thấy bộ dạng của hắn như vậy, chẳng những không vừa ý mà còn thêm phần bực bội. Chả biết nghĩ gì, nàng đột nhiên gọi ra một thanh bảo kiếm.

Kiếm này khá dài, vỏ kiếm màu đen, kiểu dáng rất chi tinh tế. Đích thị là thứ mà Lăng Thanh Trúc nàng vẫn thường dùng để dạy dỗ Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù mỗi khi bọn họ làm sai việc gì.

"Sư phụ hình như sẽ đánh mình..." Nhận ra thanh kiếm, Lăng Tiểu Ngư bất giác thầm nghĩ.

Đương nhiên là hắn cũng không quá sợ hãi. Cảm giác phần nhiều tới từ ý thức tội lỗi mà thôi. Cái hắn e ngại chưa bao giờ là kiếm cả.

Có điều lần này, thiết nghĩ hắn nên thay đổi ý nghĩ thì hơn. Bởi lẽ thanh trường kiếm màu đen kia, nó đã vừa mới được người tuốt ra khỏi vỏ, ném về phía hắn.

"Sư phụ?".

"Tự sát đi".

...

Ngắn gọn, súc tích, nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn khó lòng hiểu được. Hắn đã nghĩ sư phụ sẽ dùng vỏ kiếm đánh mình như mọi khi kia. Đem kiếm ném cho hắn rồi bảo hắn tự sát?

Chuyện này...

"Sao? Ngươi không dám?".

Người không hiểu mặc người không hiểu, Lăng Thanh Trúc như cũ vẫn lạnh lùng giữ nguyên ý định: "Tiểu Ngư Nhi, cầm kiếm lên và tự sát đi".

Trước thái độ vô tình ấy của nàng, Lăng Tiểu Ngư dù muốn cũng khó lòng mở miệng hỏi han bất cứ điều gì. Hắn cúi mặt nhìn thanh trường kiếm đang nằm ngay bên cạnh, một lúc sau mới mở miệng: "Sư phụ, đệ tử không thể".

"Không thể?" Lăng Thanh Trúc truy - "Tại sao lại không thể? Tiểu Ngư Nhi ngươi sợ chết ư?".

Quỳ bên dưới, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Không, đệ tử không sợ chết. Đệ tử chỉ sợ một khi mình chết thì Yến cô cô sẽ chẳng còn ai trông nom chăm sóc...".

"Yến cô cô..." - Lăng Thanh Trúc xem thường - "Tiểu tử ngươi còn nghĩ tới Lăng Ngọc Yến ư? Vậy mà ta tưởng ngươi đã sớm đem nàng quên mất rồi đấy".

"Hừ... Bảo ngươi tự sát thì ngươi nghĩ tới Lăng Ngọc Yến, vậy còn ba ngày trước, lúc ở bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, tiểu tử ngươi sao không nghĩ?".

"Tiểu Ngư Nhi ngươi rất ngon a. Người ta tu luyện cùng lắm cũng chỉ mệt nhọc đôi chút, đến phiên ngươi tu luyện thì cả mạng đều không cần... Hừm, trước sau gì cũng chết. Chết trễ chi bằng bây giờ chết sớm một chút luôn đi".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư nghe trách mắng xong liền dập đầu, thành khẩn nói: "Là đệ tử không biết cân nhắc. Đệ tử sai rồi...".

...

Thời gian chậm trôi, trong sự im lặng, nét mặt Lăng Thanh Trúc dần hoà hoãn lại. Nàng từ tốn đứng lên, bước xuống bệ đá rồi đi thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi thật đã biết sai?".

"Sư phụ, đệ tử đã biết sai." Lăng Tiểu Ngư ngước mắt nhìn lên, đáp.

"Vậy sau này, khi luyện công ngươi có còn ngu ngốc giống như sự thể đã xảy ra?".

"Sư phụ, đệ tử tuyệt đối sẽ không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa".

...

"Đứng lên đi".

"Sư phụ, đệ tử...".

"Ta bảo ngươi đứng lên thì cứ đứng lên".

Đợi cho Lăng Tiểu Ngư đã đứng dậy xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới đem trường kiếm trên đất thu hồi, hờ hững hỏi: "Cảnh giới của ngươi là đột phá luôn hôm đó, lúc tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động sao?".

"Hình như... là vậy".

Hình như?

Mắt ánh lên chút khác lạ, Lăng Thanh Trúc truy ngay: "Tại sao lại là hình như? Chẳng lẽ đến cả thời điểm mình đột phá mà ngươi cũng không biết ư?".

"Hôm đó... hôm đó đệ tử đã mất kiểm soát, tâm trí không mấy ổn định".

"Quả nhiên là tu luyện tới đần độn".

Miệng thì trách nhưng Lăng Thanh Trúc vẫn không quên xuất ra chút tài bảo để ban tặng cho đồ nhi. Tay cầm một chiếc lọ nhỏ màu trắng ngà, nàng đưa qua: "Cầm lấy".

"Sư phụ, đây là?".

"Xem như quà mừng ngươi tiến vào vấn đỉnh".

"Cảm ơn người, sư phụ...".

"Không cần. Tiểu Chí, Mộng Kiều, Đại Trù, mỗi đứa chúng nó khi tiến vào vấn đỉnh thì đều được ban cho bảo vật. Mặc dù ngươi phạm phải lỗi lầm nhưng như cũ vẫn cứ là đệ tử của ta, nếu mà không cho ngươi chút gì thì cũng bất công".

"Những lời của sư phụ càng làm cho đệ tử cảm thấy hổ thẹn...".

"Nếu biết hổ thẹn thì sau này nhớ đừng quên đem đan dược của ta ra mà phục dụng lúc nguy cấp".

"Sư phụ, đan dược này có công dụng ra sao ạ?".

"Minh Thần Đan, chuyên trị bệnh ngu ngốc".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

...

"Được rồi. Tiểu tử ngươi đừng có đờ người ra đó nữa. Mau theo ta".

...

...

Qua mấy khúc cua, sau tầm hai phút có lẻ, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc cũng dừng lại.

Chỗ nàng vừa đến là một nơi bên dưới lòng đất, không gian tính ra cũng đủ xem rộng rãi. Ở đây, cái không gian này, trừ bỏ những viên dạ minh châu được gắn trên vách đá ra thì còn có một thứ cũng rất bắt mắt: một cái hồ.

Không như vẫn thường hay thấy, cái hồ này có chút đặc biệt. Nước bên trong hồ, thay vì xanh trong thì nó lại đỏ thẫm một màu, nhìn qua khá là ghê rợn...

Bước tới bên hồ, Lăng Thanh Trúc xoay đầu, nói với kẻ cũng vừa theo mình tiến đến: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy hồ này thế nào?".

Lăng Tiểu Ngư nghe rõ nhưng chưa vội đáp. Hắn quan sát hồ nước một lúc rồi mới trả lời: "Sư phụ, hồ nước này có gì đó rất lạ, bên trong dường như chứa đựng không ít năng lượng, lại còn lẫn độc tố...".

"Coi như không tệ".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, để ta nói rõ cho ngươi biết. Hồ nước mà ngươi đang thấy đây quả thật rất không tầm thường. Nước bên trong hồ chẳng phải tự nhiên mà do chính tay ta pha trộn dược thủy tạo thành. Loại dược thủy này, ta gọi nó là Huyết Bi".

"Huyết Bi?".

Lăng Tiểu Ngư thắc mắc: "Sư phụ, Huyết Bi này... có tác dụng gì?".

"Muốn biết sao?".

Lăng Thanh Trúc bỗng chợt nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Tiểu Ngư Nhi, thật ra ngươi không cần phải hỏi ta đâu. Bởi vì rất nhanh thôi ngươi sẽ tự tìm ra câu trả lời".

Tâm tư máy động, Lăng Tiểu Ngư hết nhìn Lăng Thanh Trúc lại nhìn hồ nước bên cạnh, thử đoán: "Sư phụ, người... người muốn đệ tử đi vào trong hồ?".

"Ồ... Tiểu Ngư Nhi, sao ngươi lại đột nhiên thông minh lên hẳn vậy." Lăng Thanh Trúc trố mắt, ra vẻ ngạc nhiên.

Kế đó, nàng đặt tay lên cằm, nhìn hồ nước gật gù: "Hmm... Nồng độ rất phù hợp với tình trạng cơ thể ngươi hiện tại".

"Tiểu Ngư Nhi, mau cởi đồ ra đi".

...

"Ngươi sao vậy? Mau cởi ra đi".

"Sư phụ, đệ tử...".

"Ngươi sợ?".

Ngó thấy đồ nhi mình một bộ đắn đo do dự, Lăng Thanh Trúc trấn an: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi yên tâm. Mặc dù Huyết Bi có chứa độc tố, nhưng ta bảo đảm nó sẽ không gây ảnh hưởng xấu gì đến ngươi đâu. Cho ngươi hay, Huyết Bi này là một loại dược thủy rất có ích trong việc điều dưỡng, nâng cao thể chất, mở rộng kinh mạch đấy".

"Bình thường tiểu tử ngươi chẳng phải rất muốn tu vi được tăng tiến nhanh chóng? Huyết Bi này là lựa chọn không tồi đâu".

"Nhưng mà sư phụ...".

"Lại sao? Ngươi nghi ngờ lời ta nói?".

"Đệ tử không dám".

"Không dám thì mau cởi đồ ra rồi nhảy vào đi".

...

Bộ dạng ngập ngừng, Lăng Tiểu Ngư khó khăn lắm mới thốt ra được: "Sư phụ, nam nữ... thụ thụ bất thân".

...

"Sư phụ, nam nữ... thụ thụ bất thân", tám chữ ấy quả rất có sức nặng, vừa ra liền khiến Lăng Thanh Trúc toàn thân bất động.

Phải mất mấy giây mới có thể định thần lại, Lăng Thanh Trúc hít thở một lượt, cố gắng kiềm chế: "Tiểu tử, ý ta là bảo ngươi cởi áo, không có bảo ngươi cởi quần!".

Vỡ lẽ, Lăng Tiểu Ngư khó tránh có chút xấu hổ gãi đầu.

"Đừng có lề mề nữa, cởi đồ ra rồi nhảy vào bên trong hồ nhanh. Mấy ngày nay ta đã hao phí không ít tài liệu để chuẩn bị cho ngươi bồi bổ đấy".

Và như thế, dưới sự thúc giục của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư mau chóng đem phần y phục phía trên cởi ra. Chỉ là... hắn còn chưa kịp bước xuống thì từ phía sau, một bàn chân đã giơ ra đạp mạnh.

"A...!".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Cùng Sư Phụ Ngắm Trăng

"A a a...!".

"Sư phụ! Nước trong hồ... a a...!!".

...

Dẫu trước khi bị người đạp xuống hồ Lăng Tiểu Ngư ít nhiều đã có hoài nghi, nhưng cho đến tận lúc này thì hắn mới nhận ra rằng sự hoài nghi của mình, nó vẫn quá chênh lệch so với thực tế.

Lăng Thanh Trúc, nàng xấu xa hơn những gì hắn có thể tưởng tượng nhiều lắm.

Vượt xa điều hắn ngờ vực, loại Huyết Bi thủy đang vây lấy hắn đây thực đáng sợ vô cùng. Thân là tu sĩ vấn đỉnh, ấy vậy mà hắn lại vô phương ngăn chặn được sự xâm nhập của nó. Nguồn năng lượng kỳ quái cùng độc tố hoà quyện bên trong, chúng đang xuyên qua da thịt hắn, gân cốt hắn. Chúng làm hắn phải đau đớn, buộc hắn phải kêu gào...

Cái cảm giác này, hai chữ "thống khổ" chỉ e còn chưa đủ để hình dung. Xét ra, so với áp lực nghiền ép bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động thì nó còn kinh khủng hơn gấp chục lần...

Đây đâu phải cái gì "bồi bổ" như lời Lăng Thanh Trúc đã nói ban nãy, rành rành là cực hình chính hiệu.

Có nâng cao thể chất, mở rộng kinh mạch hay không còn chưa biết, trước mắt, những gì mà Lăng Tiểu Ngư thấy được duy chỉ một chữ: sợ.

Phải, hắn sợ. Lần đầu tiên trong đời hắn mới cảm nhận được rõ ràng cái gọi là sống không bằng chết. Loại đau đớn này, nó không chỉ hoành hành ở thân xác, nơi tâm can xương tủy mà còn đánh luôn vào linh hồn.

Trừu hồn luyện phách, bất quá cũng là như vầy đi.

...

"A a a...!!".

"Sư phụ, cứu con...!!".

Sát mép hồ, Lăng Tiểu Ngư đã không ngừng giãy giụa, cầu xin. Tất nhiên là hắn cũng rất muốn tự nhảy ra khỏi hồ. Ngặt một điều là... hắn ra không được. Vừa nãy, ngay thời điểm đem Lăng Tiểu Ngư hắn đạp xuống hồ xong thì đứng phía trên Lăng Thanh Trúc cũng đã liền giăng ra kết giới. Mặc dù nó chẳng quá phức tạp nhưng với bản lĩnh hiện tại của Lăng Tiểu Ngư, muốn tự thoát ra căn bản là si tâm vọng tưởng.

Vô pháp, hắn chỉ còn biết mở miệng cầu cứu ân sư.

Đau lòng thay, vị sư phụ này của hắn, nàng lại tỏ vẻ dửng dưng không thèm lý tới. Thay vì ra tay cứu giúp thì nàng chỉ đơn giản bảo: "Cố chịu đi. Nó cũng không thật sự sẽ giết chết ngươi đâu".

...

Sự thể là như vậy đấy. Lăng Thanh Trúc vốn dĩ vẫn còn chưa muốn bỏ qua cho sự "ngu nhốc" của Lăng Tiểu Ngư. Nàng đã sớm chuẩn bị để trừng phạt hắn. Người ta vẫn thường nói đau rồi khắc sẽ tỉnh, nay với Huyết Bi thủy, Lăng Thanh Trúc nàng không tin là không thể đánh thức được đồ nhi.

"Hứm... Để ta coi sau này tiểu tử ngươi còn dám làm ra những hành động ngu ngốc nữa không".

...

Đối lập với quang cảnh yên ả thanh bình ở phía trước, sau cửa động Huyền Âm, tiếng la hét cứ vang lên liên tục. Khá là thảm thiết.

Thế rồi, từ to chuyển thành nhỏ, từ nhỏ hoá thành không, những tiếng kêu la rất nhanh liền tắt lịm.

Lăng Tiểu Ngư, hắn rốt cuộc cũng đã được người giải thoát khỏi cực hình.

...

"Soạt...".

Một cách nhẹ nhàng, sau khi từ bên dưới lòng đất đi lên, Lăng Thanh Trúc cẩn thận đem kẻ đang bồng trên tay đặt xuống bệ đá, đầu kê lên chiếc bồ đoàn cũ kỹ.

Nàng thi pháp một hồi để giúp người hấp thu, chuyển hoá dược lực của Huyết Bi, xong rồi mới lặng lẽ thở ra một ngụm trọc khí.

Cúi nhìn gương mặt nhợt nhạt với đôi mắt nhắm nghiền của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc thấp giọng nói ra: "Tất cả đều là lỗi của tiểu tử ngươi. Ai bảo hôm đó ngươi doạ ta phải lo lắng, sợ hãi...".

"Tuy là ngươi đã quỳ gối, đã thành khẩn nhận sai, cũng đã hứa sẽ không làm ra những hành động ngu ngốc nữa, nhưng ta vẫn khó có thể cứ vậy mà cho qua được. Đại Trù dù hay ba hoa, tính tình ranh mãnh nhưng ít ra nó còn biết sợ, biết lúc nào thì nên dừng lại. Còn tiểu tử ngươi...".

"Trông bề ngoài thì khù khờ chất phác mà tâm chí lại quá cố chấp đi. Nhiều lúc ta đây còn cảm thấy ngươi rất đáng sợ a".

"Trên đời này, quân tử ta chẳng ngán, tiểu nhân ta cũng chẳng ngại, nhưng loại người một khi đã quyết thì phải làm bằng được như ngươi, ta thật là e dè lắm...".

"Haizzz... Những lời ngươi hứa, bình thường thì ta tin ngươi sẽ tuân thủ. Nhưng tới chừng sự cố chấp của ngươi nổi lên, ta chỉ lo ngươi lại đi làm ra mấy việc ngu ngốc... Lần này để ngươi ăn chút đau khổ, hi vọng sẽ khiến ngươi biết sợ mà tiết chế một chút...".

"Tiểu Ngư Nhi, sư phụ cũng không phải thực muốn tra tấn ngươi đâu...".

Lăng Thanh Trúc đã nói, và nói rất nhiều. Bao nhiêu ý nghĩ trong lòng, tất cả đều được nàng phơi bày trọn vẹn.

Đáng tiếc, những lời chân tâm thật dạ ấy, nghe được cũng chỉ mỗi một mình nàng. Mà có lẽ Lăng Thanh Trúc nàng cũng chỉ có thể đem tâm tư phơi bày trong trường hợp như vậy thôi...

...

Từng phút qua đi, từng giờ trôi mất, cảnh vật loáng cái đã lại đổi thay. Mặt trời đã lặn, sao trời đã lên.

Giữa màu đen huyền bí bao trùm vạn vật thế gian, bên trong Huyền Âm Động, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đã từ trong hôn mê tỉnh lại.

Sau một tiếng "urm" khẽ, hắn từ từ mở mắt, dần định thần quan sát chung quanh.

"Là Huyền Âm Động...".

Chuyển mình ngồi dậy, hắn thoáng kiểm tra thân thể, thấy chiếc áo trước cởi ra giờ đã mặc vào tươm tất, tứ chi phủ tạng cũng chẳng bị thương tổn chút gì thì nhất thời không khỏi nghi hoặc: "Sao lại như vầy? Ta nhớ lúc bị sư phụ đạp xuống hồ, Huyết Bi thủy đã xâm nhập và giày vò ta rất kinh khủng kia mà...".

"Lẽ nào ta nằm mơ?".

"Nhưng mà... hình như cũng không phải mơ".

Chợt nhớ tới điều gì, Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu lên, đưa mắt tìm kiếm.

"Sư phụ đâu? Người hình như không có trong động...".

Mang theo nghi vấn, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng rời khỏi bệ đá, lần theo trí nhớ tìm xuống cái hồ chứa đầy thứ chất lỏng màu đỏ gọi là Huyết Bi - nơi hắn đã nếm trải cảm giác sống không bằng chết trước đó.

"Đúng là hồ nước này. Như vậy có nghĩa những gì ta trải qua hết thảy đều thật".

"Chỉ là... sư phụ đã đi đâu rồi?".

Phần vì ám ảnh, nửa do thắc mắc, Lăng Tiểu Ngư đã chẳng ở lại quá lâu. Sau khi xác định những hình ảnh trong trí nhớ là sự tình có thật thì hắn liền quay gót rời đi.

Bước ra ngoài cửa động Huyền Âm, hắn tiếp tục tiến lên phía trước, vốn nghĩ quay trở về căn phòng ở cạnh Tĩnh Hương Đường của mình. Nhưng, dự tính chỉ vừa mới thực thi, chân còn chưa đi ra được bao nhiêu bước thì hắn bỗng bất ngờ khựng lại.

Mắt ngó sang phải, Lăng Tiểu Ngư nhìn thân ảnh đang đứng dưới gốc cây gần đó, bật thốt: "Sư phụ?".

Nghe được tiếng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc lúc này mới tạm ngừng xem trăng, xoay đầu lại.

"Qua đây".

Lăng Tiểu Ngư hơi chần chừ nhưng rồi cũng y lời bước qua. Khi hắn vừa đến tàn cây thì Lăng Thanh Trúc đột nhiên quay lưng đi về hướng khác.

"Theo ta".

...

Dưới ánh trăng non dịu nhẹ, trong bầu không khí có phần tịch mịch, Lăng Thanh Trúc và Lăng Tiểu Ngư, hai sư đồ kẻ trước người sau cứ thế lặng lẽ bước đi. Suốt cả đoạn đường cũng chả ai mở miệng nói với ai câu nào...

Mãi tận một khắc sau.

Cái chỗ hiện tại xét ra quả cũng có phần đặc biệt. Không bởi sự cầu kỳ hoa lệ mà do vị trí. Nó chẳng ở bên trên hay bên dưới, nơi nó hiện hữu đây là giữa vách núi cheo leo, vô cùng hiểm trở.

Chỗ này... là một mỏm đá.

...

"Vù vù... vù...".

"Vù... vù...".

Mái tóc dài nhẹ bay trong gió, Lăng Thanh Trúc nói trong khi lưng vẫn đang quay về phía Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy phong cảnh ở đây thế nào?".

"Hmm... Rất không tệ. Chỉ là...".

"Sao?".

"Nó hơi cô tịch".

"Cô tịch ư?".

Lăng Thanh Trúc tán đồng, giọng chợt vương chút vị xa xăm: "Phải, ở đây quả là có phần cô tịch".

"Sư phụ..." - Lăng Tiểu Ngư ngập ngừng, thử hỏi - "Mỏm đá này, người thường đến sao?".

Trái với suy nghĩ của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc lắc đầu, phủ định: "Không. Ta rất ít khi tới đây. Hôm nay... chắc có lẽ tâm trạng ta không được tốt...".

"Sư phụ, có phải người còn giận đệ tử?".

"Giận ngươi?".

Lăng Thanh Trúc nở nụ cười nhạt, xoay lại hỏi: "Ngươi cảm thấy ta nên tiếp tục giận?".

"Tiểu Ngư Nhi, ta cũng không tệ đến thế đâu".

"Nhưng mà... Tiểu Ngư Nhi, chẳng phải ngươi mới là người nên oán giận sao?".

"Đệ tử?" - Lăng Tiểu Ngư hơi mờ mịt - "Tại sao đệ tử lại phải oán giận?".

"Hôm nay ta đối với ngươi như vậy, khiến cho ngươi phải sống dở chết dở như vậy, ngươi lẽ nào không oán trách?".

"Đệ tử sao có thể. Đệ tử đã làm sai, phải chịu trừng phạt là thích đáng".

"Ngươi thật nghĩ như vậy? Một chút cũng không trách?".

"Không trách".

"Hì hì... Đúng là đồ ngốc".

Liếc thấy kẻ nào đó đã bị mình làm cho u u mê mê, Lăng Thanh Trúc lại càng buồn cười. Nàng vội kìm nén, miệng bảo: "Ngươi đứng xa thế làm gì, qua bên này đi".

"Vâng".

...

"Đừng có đứng nữa, ngồi xuống đi".

"Vâng".

Lời thầy Lăng Tiểu Ngư đâu dám trái, lập tức ngồi theo. Nhưng, hắn ngồi còn chưa ấm mông thì bên cạnh, vị sư phụ kia của hắn đã rất không câu nệ mà ngả lưng ra nằm. Đã vậy, nàng lại còn muốn hắn nằm theo nữa.

"Tiểu Ngư Nhi, nằm xuống đi".

"Sư phụ, thế này... không hay lắm".

"Có cái gì mà không hay?".

"Sư phụ... Nam nữ thụ thụ bất thân".

Không như lần trước, thời điểm ở bên trong Huyền Âm Động, lần này Lăng Thanh Trúc đã hoàn toàn miễn nhiễm. Nàng bĩu môi: "Cái gì mà nam với nữ. Ta là sư phụ ngươi, còn ngươi là đệ tử của ta, giữa chúng ta há có khả năng phát sinh chuyện gì đó?".

"Ạ ạ ạ... Hay là Tiểu Ngư Nhi ngươi...".

"Thành thật khai đi. Tiểu tử ngươi có phải là có những ý nghĩ khinh nhờn với ta hay không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thân Thể Biến Đổi

"Sư phụ, đệ tử tuyệt không có!".

"Thật là không có?" Lăng Thanh Trúc ngồi dậy, áp sát hỏi.

Trước cái nhìn soi mói cận kề nọ, Lăng Tiểu Ngư vội xê dịch về phía sau một chút: "Sư phụ, đệ tử trước nay đều luôn tôn kính người, xem người là bậc trưởng bối giống như Yến cô cô của mình. Đệ tử chưa bao giờ dám có ý nghĩ khinh nhờn...".

"Ngay cả một lần, một chút xíu thôi ngươi cũng chưa từng nghĩ đến?".

"Thật sự chưa từng".

"Bộ ta xấu tới vậy à?".

Vẻ bất mãn lộ rõ ra mặt, Lăng Thanh Trúc lại lần nữa ngả lưng ra nằm. Suốt cả đỗi lâu cũng chả buồn hỏi han gì người ở bên cạnh...

...

Không khí trầm lắng ấy kéo dài từ lúc trăng non mới mọc cho đến khi đã cao mấy sải tay mới chấm dứt. Chủ động lên tiếng là Lăng Thanh Trúc.

Trong ánh nhìn xa xăm, nàng chợt hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thích trăng tròn hay trăng khuyết?".

Có lẽ vì hơi bất ngờ, Lăng Tiểu Ngư phải mất một lúc mới đáp lại: "Sư phụ, đệ tử cũng không rõ. Trước nay đệ tử chưa bao giờ tự hỏi điều này".

"Ngươi thật vô vị".

Lăng Thanh Trúc hỏi tiếp: "Vậy, giữa trăng tròn và trăng khuyết, ngươi thấy cái nào thì đẹp hơn, cái nào thì tốt hơn?".

"Hmm... Chắc là trăng tròn".

"Trăng tròn sao...".

"Sư phụ, vậy còn người? Người thích trăng tròn hay trăng khuyết?".

"Trăng khuyết." Lăng Thanh Trúc chả cần phải suy nghĩ, lập tức đáp ngay. Xem ra ở trong lòng nàng, câu trả lời từ lâu đã có.

Chỉ là... Lăng Tiểu Ngư không hiểu lắm. Hắn quay nhìn nàng, thắc mắc: "Sư phụ, tại sao người lại thích trăng khuyết? Chẳng phải trăng tròn mới sáng và đẹp hơn ư?".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói không sai, so với trăng khuyết thì trăng tròn đúng là sáng hơn rất nhiều, đẹp hơn rất nhiều. Nhưng, cũng chính vì nó đã hoàn mỹ rồi nên ta mới không thích".

Giọng đều đều, Lăng Thanh Trúc tiếp tục: "Nối tiếp hoàn mỹ là cái gì? Chẳng gì ngoài sự suy tàn. Trăng tròn thì chóng khuyết, còn trăng khuyết... Nó có thể đợi để được như trăng tròn...".

"Sư phụ, những lời người nói, đệ tử... không hiểu lắm".

"Không sao. Tiểu tử ngươi cũng đâu phải ta".

...

Nơi mỏm đá đơn độc, hai sư đồ Lăng Thanh Trúc - Lăng Tiểu Ngư đã trò chuyện rất lâu, đa phần là Lăng Thanh Trúc hỏi còn Lăng Tiểu Ngư thì trả lời. Từ đầu đến cuối, người dẫn chuyện đều luôn là Lăng Thanh Trúc.

Đêm nay nàng thật có gì đó khác lạ. Tuy bình thường nàng cũng hay nói nhiều nhưng đêm nay, những lời nàng nói, chúng lại chẳng tùy tiện, thái độ cũng chẳng phóng khoáng như trước. Thay vì những câu vô thưởng vô phạt, doạ nạt đánh người thì nàng bỗng trở nên tinh tế, ý tứ thốt ra cũng hàm ẩn sâu xa...

Rõ ràng, trong lòng nàng có tâm sự. Mới đây, hoặc cũng có lẽ đã từ lâu rồi...

...

"Haizzz...".

Sau khi bảo đồ nhi lui gót trở về, trên mỏm đá bây giờ chỉ còn lại mỗi một mình Lăng Thanh Trúc. Nối tiếp tiếng thở dài buồn bã, nàng chuyển mình đứng lên, nhìn màn đêm mà buông lời cảm thán:

"Dưới núi có một cái hồ

Trong hồ có đôi uyên ương

Uyên ương lại uyên ương

Uyên ương tự thành hàng...".

...

"Trên núi có cô phong

Cô phong ngắm u nguyệt

U nguyệt hoài u nguyệt

U nguyệt bao giờ viên?".

...

Một bài thơ với giai điệu chậm rãi, trong thong thả lại chứa đựng một nỗi buồn sâu sắc...

Lăng Thanh Trúc, nàng là vì ai mà buồn? Than lại vì ai?

Nếu được hỏi, và nhất thiết phải nói thì câu trả lời của nàng có lẽ sẽ là: "Ta".

Nàng... là vì chính mình.

...

...

Trăng non đã tàn. Người cũng đã đi. Mỏm đá giữa trời, trống vắng lại hoàn trống vắng. Chắc là sẽ lâu lắm mới lại có người ghé qua lần nữa, để ngắm sao, để thưởng nguyệt...

Còn bây giờ... chỉ có gió vẫn đều đặn thổi qua.

...

Kể từ sau cái đêm khác lạ ấy, Lăng Thanh Trúc đã ngụ hẳn tại động Huyền Âm, rất ít khi lui tới Tĩnh Hương Đường và sinh hoạt chung cùng các đệ tử. Phần Lăng Tiểu Ngư, hắn cũng đã biết an phận, không còn làm ra những hành động thiếu suy nghĩ. Đặc biệt, trong suốt một tháng qua, hắn tuyệt nhiên chẳng hề bén mảng tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động nữa.

Căn nguyên việc này, một nửa là do hắn nể sợ Lăng Thanh Trúc, còn một nửa khác là bởi vì... chính bản thân hắn. Cơ thể hắn, nó đã phát sinh một chút thay đổi.

Bắt đầu từ ngày thứ tám sau khi hắn từ chỗ mỏm đá cheo leo kia trở về thì trên người đột nhiên lại xuất hiện một dấu vết lạ.

Sáng hôm đó, sau khi hắn rời khỏi trạng thái nhập định, vốn tính đi tẩy trần một chút thì... Y phục vừa cởi ra, trong lúc vô tình hắn đã phát hiện điều dị thường: Nơi lòng bàn tay trái hắn, không rõ tự bao giờ bỗng có thêm một vết bớt. Vết bớt này, thay vì xanh xám hay đỏ hồng như thường thấy thì nó lại là màu trắng, hình giống con cá đang uốn mình bơi lội.

Lòng bàn tay vô duyên vô cớ xuất hiện một vết bớt, màu sắc còn bất thường như vậy, Lăng Tiểu Ngư hắn há có thể không bận lòng?

Thực tế thì hắn đã rất lưu tâm.

Bị trúng độc, đấy là điều đầu tiên hắn nghĩ. Nhưng rồi hắn đã nhanh chóng tự mình phủ định. Thông qua nội thị thuật, sau hàng giờ ngồi tra xét, hắn chắc chắn cơ thể mình vẫn rất tốt, mọi thứ đều rất bình thường.

Ngày hôm đó, trải qua cả buổi trời kiểm tra mà vẫn chẳng phát hiện ra điều gì bất ổn, Lăng Tiểu Ngư hắn đã định sẽ đi gặp sư phụ để hỏi nàng thử; nhưng rồi hắn chợt nghĩ lại, cảm thấy đầu đuôi còn chưa tỏ đã vội đi tìm thì thật không hay nên cuối cùng từ bỏ. Thay vì lập tức đi tìm Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư hắn quyết định chờ theo dõi, xem xét thêm.

Kết quả...

Ba ngày đầu, mọi chuyện vẫn chẳng có gì, tứ chi lục phủ của hắn đều vận hành trơn tru, ổn thoả. Nhưng cho đến ngày thứ tư, khi hắn ngồi vào tu luyện thì...

Chuyện xảy ra hôm đó thật đã khiến Lăng Tiểu Ngư hắn phải trợn mắt há mồm vì kinh ngạc. Vốn dĩ bình thường, với mức tu vi vấn đỉnh sơ kỳ và linh căn cấp bậc trung phẩm của mình, theo lý hắn chỉ có thể luyện hoá được năm viên trung phẩm linh thạch trong nửa canh giờ, ấy vậy mà hôm đó, tốc độ luyện hoá linh thạch của hắn đã tăng lên gấp bốn lần, linh thạch tiêu hao tận những hai mươi viên!

Tu vị vấn đỉnh sơ kỳ, nửa canh giờ liền luyện hoá, hấp thu trọn vẹn hai mươi viên trung phẩm linh thạch, cái tốc độ này... so với hạng thiên tài sở hữu cực phẩm linh căn cũng xấp xỉ rồi a...

Điều đó có ý nghĩa gì? Lăng Tiểu Ngư hắn trở thành một thiên tài tu luyện rồi sao?

Lúc ấy, trên chiếc giường đơn sơ được bố trí tụ linh trận trong phòng, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy bản thân là đang nằm mơ. Hắn không dám tin. Cũng tin không nổi...

Hôm đó, phải mất cả buổi thẫn thờ, rồi cả đêm liên tiếp thử đi thử lại thì Lăng Tiểu Ngư hắn mới có thể bắt đầu tiếp nhận sự thật. Rằng, tư chất của hắn, nó thay đổi rồi.

Là do đâu? Tại sao ba ngày trước, khi hắn tu luyện tốc độ vẫn còn chậm chạp là thế mà ba ngày sau bỗng chốc đã tăng lên một cách khủng khiếp vậy rồi?

Lăng Tiểu Ngư suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng chỉ có thể nghĩ đến một khả năng: Vết bớt màu trắng hình con cá trong lòng bàn tay trái của hắn.

Trước khi nó xuất hiện, hắn vẫn là một kẻ tu luyện bình phàm; nhưng sau khi nó xuất hiện, từ bình phàm hắn đã biến thành thiên tài, tu một được bốn.

Đối với suy đoán của mình, mười phần quá chín Lăng Tiểu Ngư đã tin tưởng. Bởi lẽ tiếp những ngày sau, qua mỗi lần hắn tu luyện thì vết bớt hình con cá đang uốn lượn trong lòng bàn tay trái cũng theo đó mà rõ nét hơn. Tính tới hôm nay, sau hơn nửa tháng thì nó đã trở nên sống động lắm rồi...

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?".

"Vết bớt này bỗng dưng xuất hiện, chẳng những không gây bất lợi gì mà còn trợ giúp ta tu luyện thần tốc như vậy...".

"Hơn nửa tháng qua, vì muốn kiểm chứng mà ta đã không ngừng thử thăm dò, tu luyện, nhưng kết quả vẫn cứ như cũ, chả lần ra được. Ta thậm chí còn không biết nó đã hỗ trợ ta như thế nào nữa...".

...

"Có lẽ... đã đến lúc đi tìm sư phụ rồi".

...

Cân nhắc hồi lâu, sau cùng Lăng Tiểu Ngư cũng đưa ra quyết định. Ở Trúc Kiếm Phong này, đủ năng lực giải đáp vấn đề của hắn thiết nghĩ cũng chỉ có duy mỗi mình Lăng Thanh Trúc mà thôi.

...

Động Huyền Âm, trước cửa...

"Chẳng biết sư phụ có ở bên trong không...".

Trong bộ trường y thiên thanh ngực thêu tiểu trúc, Lăng Tiểu Ngư hít nhẹ một ngụm lương khí, gạt đi do dự mà đưa chân tiến về phía trước.

"A!".

Chân vừa bước tới đã liền bị đánh bật trở lại, phần vì bất ngờ nửa lại vì đau, Lăng Tiểu Ngư khó tránh hoảng sợ mà kêu lên một tiếng.

Từ dưới đất, hắn nhanh chóng định thần, thầm tự chê trách bản thân: "Lẽ ra ta nên thăm dò trước là sư phụ có đặt cấm chế hay không mới phải...".

"Đúng là ngu ngốc." Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang nghĩ ngợi, chưa kịp đứng lên thì từ bên trong thạch động, giọng Lăng Thanh Trúc đã truyền ra.

Đối với lời mắng kia của nàng, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên không dám phản bác. Nàng mắng cũng chẳng sai đấy.

Xấu hổ gãi đầu, Lăng Tiểu Ngư hướng bên trong động nói: "Sư phụ, đệ tử có chuyện muốn hỏi người".

"Vào đây đi".

"Vâng".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư lần nữa đưa chân tiến về phía trước, tuy nhiên lần này, thay vì xông thẳng thì hắn đã dừng ngay sát cửa động.

"Cấm chế đã thu, cứ đi thẳng".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Ngươi Là Thiên Ngư Thể

...

Bên trong thạch động.

Không như lần trước Lăng Tiểu Ngư ghé qua, lần này sư phụ hắn, nàng đã hiện ra với một tư thế và tâm thái khác. Nhàn hạ hơn nhiều.

Thay vì nơi bệ đá, trên tấm bồ đoàn cũ kỹ thì lúc này, vị trí mà nàng đang ngồi lại là ngay giữa động, chỗ chiếc bàn đá. Dĩ nhiên là chẳng phải điều tức hay tu luyện chi hết. Việc nàng đang làm chỉ đơn giản là tay cầm tách trà, miệng nhâm nhi...

Dừng cách ân sư khoảng tầm ba bước chân, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu chào hỏi: "Sư phụ".

Lăng Thanh Trúc đưa mắt liếc qua một vòng, đem tách trà đặt xuống rồi nói: "Thân thể của ngươi coi bộ đã tốt lên rất nhiều... Được rồi, nói đi. Tiểu tử ngươi chạy tới kiếm ta có việc gì?".

"Sư phụ... Hmm, đệ tử có một vấn đề khó nghĩ, mong sư phụ có thể giúp đệ tử giải đáp".

"Vấn đề? Vấn đề gì?".

"Ưm... Sư phụ, chuyện là vầy...".

Lăng Tiểu Ngư bắt đầu đem sự thể đã phát sinh trên người mình kể lại tận tường. Từ chuyện vết bớt kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện rồi ngày một rõ nét cho đến việc tốc độ tu luyện được đề thăng gấp bốn lần so với lẽ thường, toàn bộ đều được hắn tường thuật chi tiết, không chút nào che giấu.

Chừng khi kể xong, hắn liền xoè tay ra, hướng lòng bàn tay về phía Lăng Thanh Trúc mà rằng: "Sư phụ, người xem. Đây chính là vết bớt kỳ lạ mà đệ tử vừa đề cập".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi lại gần đây".

Thái độ đã khó có thể điềm nhiên được nữa, Lăng Thanh Trúc chỉ vào chiếc ghế đá bên cạnh, giục: "Ngươi ngồi ở đây".

Nhận ra vẻ mặt có phần nghiêm trọng của ân sư, Lăng Tiểu Ngư cũng tự hiểu, chẳng dám nói nhiều, lập tức làm theo.

"Đưa tay ra cho ta xem".

"Vâng".

Bàn tay trái vừa được Lăng Tiểu Ngư đưa ra thì nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc cũng nhanh chóng cầm lấy, bắt đầu tra xét...

Quá trình kiểm tra đã diễn ra lâu hơn dự kiến của Lăng Tiểu Ngư rất nhiều. Và nét mặt của sư phụ hắn, nó cũng khó coi hơn trước rất nhiều. Càng lúc càng tệ.

"Tiểu Ngư Nhi, thời điểm vết bớt này xuất hiện chính xác là lúc nào?".

"Thưa sư phụ, là bảy ngày sau tính từ lúc đệ tử từ chỗ người trở về".

"Vậy trong lúc tu luyện, ngươi có cảm nhận được sự bất thường từ vết bớt này không?".

"Không có." Lăng Tiểu Ngư thành thật lắc đầu.

Lăng Thanh Trúc thoáng trầm ngâm, vài giây sau thì hỏi tiếp: "Theo lời ngươi thì ngươi càng tu luyện, vết bớt sẽ càng trở nên rõ nét. Vậy cùng với sự thay đổi này, tốc độ tu luyện của ngươi có bị ảnh hưởng gì hay không?".

"Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng...".

"Thế nào?".

"Sư phụ, đệ tử có linh cảm tốc độ tu luyện của mình sẽ còn tiếp tục đề thăng lên nữa".

...

Đợi một lúc vẫn chưa thấy Lăng Thanh Trúc nói năng gì, Lăng Tiểu Ngư không khỏi trở nên lo lắng: "Sư phụ, người có phải đã phát hiện ra điều gì không? Là điều xấu sao?".

Lăng Thanh Trúc ngước lên, nhẹ lắc đầu: "Xấu hay không thì tạm thời vẫn chưa thể biết được. Ta cần xem xét thêm".

Chuyển mình đứng dậy, nàng tiến về phía bệ đá - nơi vẫn luôn được dùng để đả toạ, luyện công, vừa đi vừa nói: "Tiểu Ngư Nhi, đi qua bên này".

...

"Ngươi trước hãy uống cái này vào rồi mau chóng vận công hấp thu dược lực".

"Sư phụ, nước này là?".

"Bảo uống thì ngươi cứ uống đi. Không có chết đâu mà lo".

Sau khi giao cho Lăng Tiểu Ngư một chiếc lọ đựng dược thủy và bắt hắn uống xong thì Lăng Thanh Trúc cũng bắt đầu tự mình xuất thủ. Nàng lấy từ trong không gian giới chỉ ra một mớ đồ vật; nào linh phù, tinh thạch, linh thạch, hết thảy đều có đủ.

"Sư phụ, người... người đang bố trận phải không?".

"Ừ... Đây là một cổ trận ta tình cờ học được. Nó sẽ trợ giúp việc tìm hiểu sự biến đổi trên người ngươi".

"Sư phụ, con có giúp được gì không?".

"Ngươi lo tập trung hấp thu dược lực là đã giúp ta rồi".

Tạm bỏ qua đồ nhi, Lăng Thanh Trúc chả buồn nói thêm gì nữa. Thay vào đó, nàng đặt hết tâm tư vào việc bố trí trận pháp...

Cũng không rõ cái trận pháp kia Lăng Thanh Trúc nàng đã từng bày ra hay chưa mà lần này bố trí, động tác lại thuần thục vô cùng, chẳng mất bao nhiêu thời gian liền hoàn thành.

Thần tình nghiêm túc, nàng căn dặn: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ta sẽ khởi động trận pháp; trong quá trình tra xét này, cơ thể ngươi khó tránh sẽ phải chịu chút đau đớn, ngươi nhớ cố nén nhịn. Nhớ, tuyệt đối không được kháng cự".

"Sư phụ, đệ tử biết rồi. Đệ tử sẽ kiên trì chịu đựng".

"Tốt".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ, kế đấy thì bắt đầu đem trận pháp mình vừa bày ra khởi động.

Song thủ bắt quyết, nàng hô khẽ: "Phục - Minh - Lâm - Khởi!".

"Ong!".

"Ong!".

Ngay khi lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt, trận pháp cũng liền chính thức vận hành. Xung quanh Lăng Tiểu Ngư, mười hai tấm linh phù, hai mươi bốn viên tinh thạch đồng loạt sáng lên. Tất cả cùng nhau tạo thành một vòng tròn rực rỡ kim quang bao trùm lấy hắn...

"Tiểu Ngư Nhi, xoè tay trái ra!".

"Vâng!".

Cùng ngồi với Lăng Tiểu Ngư, ở chiều đối diện, Lăng Thanh Trúc mau chóng đưa tay về trước, chạm vào tay hắn.

"Hừ, có trận pháp trợ giúp, ta không tin là vẫn không thể tra ra được ngươi!".

...

Với quyết tâm phải nhìn rõ căn nguyên, phải tra được sự bất thường của vết bớt nơi lòng bàn tay trái của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc chuyến này đã dốc hết bổn sự ra dùng. Đừng thấy từ nãy giờ nàng ra tay mau lẹ mà lầm; thực chất, mười hai tấm linh phù cùng hai mươi bốn viên tinh thạch kia, mỗi một cái đều là bảo vật cả đấy. Thêm nữa, cái trận pháp mà nàng đang sử dụng đây, xét lai lịch nó cũng chẳng tầm thường.

Tài liệu trân quý, trận pháp cao thâm cộng thêm bản thân đã tự mình xuất thủ, Lăng Thanh Trúc rất có lòng tin, rằng nhanh thôi nàng sẽ khám phá ra được bí ẩn trong cơ thể đồ nhi.

Nhưng thực tế thì... nàng đã lầm. Mặc cho Lăng Thanh Trúc nàng có cố gắng thế nào, nỗ lực ra sao, bí ẩn như cũ vẫn hoàn bí ẩn. Bất thường đúng là có đấy, chỉ là... nàng tra không được. Khám phá ra, chẳng gì ngoài trống rỗng...

...

"Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!".

"Đúng là khốn kiếp! Ta đây đã tiêu tốn xấp xỉ một nửa lực lượng của linh phù và tinh thạch rồi mà vẫn chưa lần ra được chút vết tích gì...".

"Cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ bí ẩn còn chưa tra ra thì bảo vật của ta đã biến thành rác rưởi hết cả rồi...".

"Không được. Ta phải dừng thôi".

Trong lòng đã có quyết định, sau gần nửa giờ làm việc không công, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc đành từ bỏ, đem mớ linh phù cùng tinh thạch, linh thạch của mình thu lại vào giới chỉ.

Đợi nàng dọn xong, lúc này Lăng Tiểu Ngư mới nén đau cất tiếng: "Sư phụ, người... người có tra ra được gì không?".

"Chuyện này à...".

Lăng Thanh Trúc tạm ngưng, nội tâm thầm nghĩ: "Mình đây tốt xấu gì cũng là một vị chân nhân hậu kỳ, lại còn là sư phụ. Lúc nãy rình rang như vậy, nếu mà bây giờ thừa nhận thất bại, một chút cũng tra không ra thì mất mặt quá...".

"Hmmm... Hay là trước cứ tạm thời ứng phó, chờ mình tìm ra biện pháp rồi tính tiếp. Dù sao Tiểu Ngư Nhi cũng ngốc như vậy, chắc sẽ không hoài nghi gì đâu".

Đã thông suốt, Lăng Thanh Trúc cố bày ra dáng vẻ điềm nhiên nhất có thể, rất có phong phạm cao nhân mà chậm rãi bước xuống bệ.

"Tiểu Ngư Nhi, không cần gấp. Qua bên kia, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện".

Uống trà?

Mặc dù trong lòng hơi khó hiểu nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn y lời làm theo.

...

Trên chiếc ghế ban nãy đã ngồi, Lăng Thanh Trúc đưa tay tự rót cho mình một ly trà, nhâm nhi một ngụm rồi mới từ tốn nói: "Tiểu Ngư Nhi, vừa nãy ta cẩn thận kiểm tra, đã tìm ra hơn phân nửa sự bất thường trong cơ thể ngươi".

"Thực ra căn nguyên khiến cho vết bớt bỗng nhiên xuất hiện và giúp ngươi đề thăng tốc độ tu luyện, hết thảy đều nằm ở sự thức tỉnh thể chất của bản thân ngươi".

Thức tỉnh thể chất?

Lăng Tiểu Ngư nghe xong, trong lòng nhất thời nghi hoặc. Từ nhỏ đến lớn, số cổ thư điển tịch hắn xem qua không ít nhưng hình như... bốn chữ này vẫn chưa một lần được thấy.

"Sư phụ, như thế nào là thức tỉnh thể chất?".

"Thể chất thức tỉnh là một vấn đề rất bí ẩn, xưa nay rất hiếm khi xảy ra. Tiểu tử ngươi không biết cũng là bình thường".

Vẫn giữ cái vẻ cao thâm mạt trắc nọ, Lăng Thanh Trúc tiếp tục: "Hmm, Tiểu Ngư Nhi, thân thể con người tồn tại rất nhiều bí ẩn, kể cả có là chân nhân đạo pháp thâm huyền đôi khi cũng vô pháp nhìn thấu. Có những loại thể chất cực khó phát hiện, phải đợi đến khi chịu sự tác động nào đó thì mới bộc lộ ra. Tiểu tử ngươi chính là một trường hợp như vậy đấy".

"Sư phụ, ý người là đệ tử nắm giữ một loại thể chất đặc biệt mà trước giờ vẫn không hay biết?".

"Ừm." - Lăng Thanh Trúc gật đầu - "Thể chất này của ngươi, nếu ta đoán không lầm thì hẳn là Thiên Ngư thể".

"Thiên Ngư Thể?".

Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ cúi nhìn lòng bàn tay trái của mình, thoáng nghĩ rồi gật gù: "Thì ra là vậy. Thảo nào trên tay đệ tử lại bỗng nhiên xuất hiện vết bớt hình con cá này".

"Ừm, đúng là vậy đấy. Theo ta biết thì người mang thể chất Thiên Ngư, trên cơ thể sẽ tự động hiện ra một vết bớt hình con cá".

Ngoài miệng thì Lăng Thanh Trúc ra vẻ tán đồng, thế nhưng khi nàng quay lưng về phía Lăng Tiểu Ngư... Khoé môi nàng, nó đã nhếch lên trong khi lòng thì âm thầm cảm thán: "Trên đời này chắc cũng chỉ có tên đồ nhi này của mình mới ngốc tới như vậy...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hắc Bạch Song Ngư

...

"Sư phụ, nếu không nhờ người giải đáp thì trong dạ đệ tử chỉ sợ vẫn còn đang lo lắng bất an. Đa tạ người".

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta là sư đồ, hà tất phải khách sáo như vậy".

Sớm đã có chủ định, Lăng Thanh Trúc lấy ra một chiếc hộp, nhẹ nhàng đem mở. Cầm món đồ vật bên trong, nàng đưa qua cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, nhận lấy".

Nhìn đôi găng tay tinh xảo màu tím vừa được đưa qua, Lăng Tiểu Ngư có cảm giác không lành, vội hỏi: "Sư phụ, đôi găng tay này... người đưa cho đệ tử làm gì?".

"Găng tay thì đương nhiên là để ngươi đeo vào, có vậy mà cũng hỏi".

"Nhưng... tại sao?".

Lăng Tiểu Ngư đoán sư phụ đây là muốn mình che giấu vết bớt nọ, chỉ có điều hắn không hiểu vì sao phải làm như vậy. Thể chất thức tỉnh, cái này vốn là chuyện tốt kia mà...

Có lẽ cũng thấu hiểu nghi hoặc trong lòng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc giải thích: "Tiểu Ngư Nhi, thể chất thức tỉnh không phải là chuyện nhỏ. Thiên Ngư thể của ngươi xét ra cũng rất là đặc biệt... Hmm, trước khi chúng ta tìm hiểu rõ ràng về nó thì tốt nhất vẫn nên giữ bí mật thì hơn. "Thất phu vô tội, hoài bích có tội", đạo lý này ngươi cần ghi nhớ".

"Thêm nữa... Tiểu Ngư Nhi, xét theo tiến độ tu luyện bình thường thì trong lần Thiên nhân luận pháp sắp tới tất cả đối thủ đều sẽ là chướng ngại rất lớn. Tiểu tử ngươi muốn thắng được một trận cũng chẳng dễ dàng gì. Đây không chỉ là suy nghĩ của ta mà còn là nhận định của những phong chủ và đệ tử chân truyền khác. Trắng ra mà nói, bọn họ vốn không có xem trọng ngươi...".

"Nhưng mà... hì hì... Bọn họ làm sao ngờ được thân thể ngươi đã phát sinh biến đổi. Với tốc độ tu luyện đã sánh ngang hạng thiên tài mang cực phẩm linh căn hiện tại cộng thêm sự nỗ lực của bản thân ngươi, sự trợ giúp của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, ta có lòng tin ngươi sẽ đủ sức tranh đấu cùng người. Biết đâu chừng ngươi còn có khả năng tiến thẳng vào tốp ba luôn ấy chứ".

"Sư phụ, nhưng như thế thì có liên quan gì tới việc phải đeo găng tay?" Nhân lúc Lăng Thanh Trúc tạm ngưng, Lăng Tiểu Ngư liền tranh thủ nói ra nghi vấn.

Hắn... thực còn chưa thông suốt lắm.

Và, cũng chính bởi vì vậy mà ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, Lăng Thanh Trúc mới phê bình: "Nói ngươi ngốc đúng là chẳng oan cho ngươi chút nào. Hừ...".

"Vểnh tai lên mà nghe nè. Thiên nhân luận pháp sắp tới khác với mọi lần, phần thưởng cực kỳ hậu hĩnh. Ngoại trừ ba vị trí đầu thì ba vị trí sau, từ thứ tư đến thứ sáu, tất cả đều được nhận. Do là hậu hĩnh như vậy nên mỗi chi mạch đều rất xem trọng, ra sức bồi dưỡng cho đệ tử mình. Thời điểm hiện tại, có lẽ một số người cảm thấy mình đã nắm chắc phần thưởng rồi nên sẽ không bỏ thêm vốn liếng quá nhiều, tuy nhiên... Tiểu Ngư Nhi, nếu để bọn họ biết ngươi đã thay da đổi thịt, sắp tới có khả năng cạnh tranh với mình thì sẽ thế nào?".

"Ta nói cho ngươi biết, những loại đan dược trợ giúp tu sĩ nhanh chóng đề thăng tu vi cũng không phải hiếm hoi lắm đâu. Kể chi xa, bản thân ta cũng đang sở hữu vài lọ này".

Nghe ân sư nói vậy thì Lăng Tiểu Ngư liền động dung: "Sư phụ, người thật sự có những loại đan dược như thế?".

"Làm gì? Tiểu tử ngươi muốn xin?".

Lăng Thanh Trúc dứt khoát xua tay: "Tiểu tử, bớt mơ tưởng. Mấy loại đan dược này ta tuyệt đối sẽ không để ngươi dùng đâu. Tốt xấu gì thì ngươi cũng từng theo ta luyện đan chế thuốc một thời gian, bốn chữ "lợi bất cập hại" hẳn nên hiểu rõ. Đan dược có thể giúp nhanh chóng đề thăng tu vi, một trăm quá chín mươi chín là sẽ làm ảnh hưởng căn cơ, về lâu về dài khẳng định được không bù mất...".

...

"Sư phụ, đệ tử hiểu rồi".

"Hiểu rồi thì tốt".

Ngón tay chỉ chỉ đôi găng tay đặt ở trên bàn, Lăng Thanh Trúc yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, mau đeo vào đi".

"Sư phụ à...".

"Lại gì nữa?".

Lăng Tiểu Ngư đưa tay gãi đầu, ngập ngừng hồi lâu mới nói ra được: "Sư phụ, đôi găng tay này... hình như... hình như là của nữ nhân".

"Thì ta có bảo nó là của nam nhân bao giờ?".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Đây là găng tay của ta, danh gọi Phượng Nghi. Thời trẻ ta vẫn thường hay dùng...".

P-Phượng Nghi?

Lăng Tiểu Ngư chưa biết còn tốt, vừa nghe xong, cõi lòng liền co rút một trận.

Kiểu dáng đã tinh tế mềm mại, nữ tính lắm rồi, giờ còn thêm cái tên cũng... Nếu mà có ai hỏi, Lăng Tiểu Ngư hắn phải làm sao trả lời đây?

"Sao? Ngươi chê?".

Vẻ không vui lộ rõ ra mặt, Lăng Thanh Trúc hừ khẽ: "Tiểu tử ngươi đúng là chẳng biết tốt xấu. Phượng Nghi của ta là bảo vật trân quý khó cầu, có tiền cũng không mua được. Đôi găng tay này, chỉ cần đeo vào thì tay ngươi liền trở thành thần binh lợi khí, dù là đại bảo kiếm cũng chưa chắc phá nổi. Thần thức bất xâm, đao thương bất nhập, tiểu tử ngươi còn cầu cái gì nữa?".

"Chê nó nữ tính? Nữ tính thì sao hả? Bộ tiểu tử ngươi đeo vào thì sẽ biến thành nữ nhân luôn chắc?".

Tay vỗ xuống bàn, trong cơn bực bội, Lăng Thanh Trúc ra lệnh: "Mau đeo vào!".

Đứng trước hung uy, toàn thân bị khí thế bao trùm, Lăng Tiểu Ngư gan đâu dám cãi lời, đành miễn cưỡng làm theo.

Thấy thế, ngồi ở kế bên, Lăng Thanh Trúc mới dần đem khí tức thu liễm. Nàng nhìn đôi găng tay hiện đã được đeo ngay ngắn chỉnh tề, thoáng nhìn ngắm rồi gật gù: "Hmm, rất hợp với ngươi".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

Hắn không biết phải nói gì. Một đôi găng tay tinh tế, nữ tính là thế mà sư phụ lại bảo hợp với hắn...

Hắn... cũng đâu phải nữ nhân.

...

"Tiểu Ngư Nhi." - Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bị đả kích, chưa thể bình tâm thì giọng Lăng Thanh Trúc lại cất lên - "Phượng Nghi này được làm từ tơ của Ngọc Ma Tằm, bản thân có tác dụng ngăn chặn thần thức rất tốt. Ta đã thử qua, kể cả với tu vi chân nhân hậu kỳ của mình, ta vẫn không thể xâm nhập được. Có nó, tin tưởng sẽ chẳng ai khám phá ra nổi vết bớt kia của ngươi đâu".

"Sư phụ, vậy... đệ tử phải đeo nó suốt sao?".

Vấn đề này Lăng Tiểu Ngư đang khá là bận tâm. Hắn cũng không muốn gắn bó với đôi găng tay dành cho nữ nhân này cả ngày lẫn đêm đấy. Chí ít hắn hy vọng mình được phép cởi ra khi chỉ có mấy người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn ở bên cạnh...

Tiếc rằng, thực tại vẫn thường đi ngược mong muốn.

Lăng Thanh Trúc sau khi nghe xong thắc mắc của đồ nhi, chưa vội đáp mà hỏi lại: "Ngươi không nói thì ta quên. Tiểu Ngư Nhi, chuyện vết bớt bỗng nhiên xuất hiện và tốc độ tu luyện được đề thăng, mấy đứa Đại Trù có biết không?".

"Vẫn chưa biết." - Lăng Tiểu Ngư lắc đầu - "Chuyện này đệ tử vẫn chưa nói với các sư huynh, sư tỷ, chỉ mới nói với mình sư phụ thôi".

"Ừm, ngươi đã làm đúng".

Lăng Thanh Trúc căn dặn: "Tiểu Ngư Nhi, tạm thời ngươi cứ tạm giữ bí mật, đừng nói gì với đám chúng nó cả".

"Sư phụ, tại sao?".

"Ta bảo sao thì ngươi cứ làm vậy đi. Ta đây chỉ là muốn tốt cho ngươi có biết không...".

"Sư phụ, thế còn găng tay...?".

"Kể từ bây giờ ngươi cứ giữ như thế. Nếu không có lệnh của ta thì không được cởi ra. Ăn, ngủ, tu luyện, bất cứ ngươi làm gì, vào thời điểm nào cũng đều phải đeo như vậy".

"Sư phụ...".

Tia hy vọng sau cùng đã bị đánh tan, Lăng Tiểu Ngư dù rất không nguyện nhưng rốt cuộc phải đành nhận mệnh. Hắn biết, sư phụ một khi đã quyết định thì có nói thêm bao nhiêu cũng chỉ là vô dụng.

Kể từ hôm nay, sợ rằng Phượng Nghi sẽ gắn liền với hình tượng của hắn. Một hình tượng mà thiết nghĩ chẳng tên nam nhân chân chính nào muốn có...

...

...

Tuy nội tâm có điều vướng mắc, nhiều lần muốn đem Phượng Nghi cởi ra nhưng nghĩ đến ân sư, nghĩ đến lời dặn của nàng, Lăng Tiểu Ngư lại đè nén ý định, thôi không cởi nữa.

Dù vậy, hắn cũng chẳng dám tự do đi lại như trước, phần lớn thời gian đều chỉ ngồi ở trong phòng mình tu luyện. May cho hắn, trong khoảng thời gian này đám người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cũng đang bận bịu nên hiếm khi lui tới...

Cứ thế, cuộc sống tẻ nhạt của Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ trôi qua trong an bình, tận cho tới khi... một thay đổi nữa phát sinh.

Dị biến lần này, như cũ vẫn là xảy ra trên cơ thể hắn. Cụ thể thì nằm ở lòng bàn tay phải. Nơi đó, một vết bớt nữa đã bỗng dưng xuất hiện. Vết bớt này giống hệt như cái ở lòng bàn tay trái, đều là hình một con cá. Khác, có chăng là ở chiều uốn lượn và màu sắc, một cái thì màu trắng hướng lên còn một cái lại là màu đen hướng xuống...

...

"Tại sao lại như vầy?".

"Vết bớt này...".

Trong phòng mình, Lăng Tiểu Ngư ngồi trên giường, mắt hết xem tay trái lại nhìn sang tay phải, khó nghĩ vô cùng.

Hắn nhớ lần trước đi thỉnh giáo sư phụ, người cũng không có nói Thiên Ngư thể sẽ xuất hiện những hai vết bớt hình con cá a. Huống hồ hai con cá này lại còn có màu sắc và chiều hướng uốn lượn đối lập với nhau. Thậm chí đến cả vị trí xuất hiện cũng...

Chỉ là trùng hợp thôi ư? Nếu vậy thì sự trùng hợp này cũng quá lớn đi.

"Lần trước khi vết bớt màu trắng xuất hiện ta không thể cảm nhận được gì. Nhưng còn lần này... Ta rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của nó, kể cả khi bàn tay đã được Phượng Nghi bao bọc đi nữa...".

"Lại nói, lúc vết bớt màu đen vừa xuất hiện thì vết bớt màu trắng đã liền cộng hưởng mà phát ra linh quang...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Sát Ý

"Hai vết bớt rõ ràng có mối liên hệ mật thiết...".

"Lẽ nào ta cũng không phải cái gì Thiên Ngư thể mà sư phụ nói?".

"Nhưng nếu không phải Thiên Ngư thể thì là cái gì?".

Nghi hoặc nối tiếp nghi hoặc. Trong phòng mình, Lăng Tiểu Ngư đã không ngừng tự hỏi. Nhưng hắn càng hỏi thì cõi lòng lại càng thêm thắc mắc. Với số tri thức ít ỏi của mình, Lăng Tiểu Ngư hắn căn bản chẳng thể tự mình giải đáp được.

Sau cùng, hắn đã đưa ra quyết định mà bản thân cho là hợp lý nhất: đi tìm Lăng Thanh Trúc.

...

"Ui...!".

Vừa mới đi ra khỏi phòng, Lăng Tiểu Ngư đã phải dừng bước chân. Hắn vừa đụng trúng một người. Người này cũng chẳng ai xa lạ, đích xác vị sư huynh trước giờ vẫn luôn hết lòng chiếu cố hắn: Chu Đại Trù.

"Sư huynh, xin lỗi huynh. Đệ không để ý...".

"Không sao không sao." Từ bên dưới, Chu Đại Trù chuyển mình đứng lên, vừa phủi y phục vừa lắc đầu xua tay.

Mắt híp nhìn Lăng Tiểu Ngư, hắn hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi tính đi đâu hay sao mà vội vàng vậy?".

"Hmm, đệ đang định đi tới chỗ sư phụ".

"Gặp lão nhân gia?" - Có chút hiếu kỳ, Chu Đại Trù truy vấn - "Tiểu Ngư, ngươi tìm lão nhân gia làm gì? Là lão nhân gia gọi ngươi sao?".

"Không có. Là đệ có chút nghi vấn nên muốn tìm sư phụ nhờ người giải đáp".

"Là nghi vấn gì vậy? Ngươi nói ta nghe thử, biết đâu ta có thể giúp ngươi trả lời".

"Việc này...".

Lăng Tiểu Ngư vốn dĩ định nói, nhưng chợt nghĩ lại lời dặn của Lăng Thanh Trúc, rằng tuyệt đối không được để cho ai biết về vết bớt cùng những phát sinh trên người mình nên rốt cuộc, lời sắp ra tới miệng đành nuốt ngược trở vào. Thay vì tiết lộ chi tiết sự thật thì hắn phải bịa lời ứng phó:

"Sư huynh, là như vầy, Thiên Diệp Thủ đệ tu luyện gần đây gặp phải bình cảnh. Hmm, trong công pháp có một vài chỗ đệ không hiểu nên muốn nhờ sư phụ giảng giải".

"Ra là như vậy...".

Chu Đại Trù gật gù: "Tiểu Ngư, vấn đề này đúng là cũng chỉ có sư phụ mới giúp được ngươi".

Đối với Thiên Diệp Thủ kia, Chu Đại Trù hắn quả thực không hiểu được bao nhiêu. Mộng Kiều sư tỷ và tam sư huynh Lâm Chí Viễn của hắn, bọn họ cũng giống như thế thôi.

Cái này chẳng phải do mấy người bọn hắn tu vi non kém mà là vì bọn hắn không có tu luyện qua. Trúc Kiếm Phong có ba loại đạo thuật lợi hại nhất cũng là phù hợp nhất với Trường Sinh Tiên Thuật là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Thiên Diệp Thủ và Bát Tự Kiếm Quyết. Trong số đó, cái mà Chu Đại Trù tu tập là Bát Tự Kiếm Quyết, còn với Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn thì là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp. Người duy nhất đang tu luyện cả Thiên Diệp Thủ và Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp chỉ có mỗi mình Lăng Tiểu Ngư.

Đừng hiểu lầm, đây không phải do Lăng Tiểu Ngư tham lam hay gì. Hết thảy đều là sư phụ Lăng Thanh Trúc định hướng cả đấy.

...

Thoáng ngẫm chuyện xưa, Chu Đại Trù nhất thời khó nhịn nói ra: "Ta thật không hiểu nổi tại sao năm đó lão nhân gia lại bắt ngươi đồng thời tu luyện cả Thiên Diệp Thủ và Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp nữa. Trong ba loại đạo thuật, Tiểu Ngư ngươi rõ ràng đối với Bát Tự Kiếm Quyết có năng khiếu nhất mà".

"Sư huynh, thật ra chuyện này sư phụ có từng giải thích qua rồi. Người nói tư chất và bản tính của đệ không thích hợp để tu luyện Bát Tự Kiếm Quyết. Thiên Diệp Thủ và Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp sẽ phù hợp hơn".

"Nhưng mà đồng thời tu luyện cả hai loại đạo thuật, việc này không phải dễ. Tiểu Ngư à...".

Đang nói, Chu Đại Trù bỗng ngưng. Hắn đưa tay về trước, đem tay Lăng Tiểu Ngư cầm giơ lên, càng nhìn khuôn mặt càng quái lạ.

"Tiểu Ngư, đôi găng tay này... hình như là của nữ nhân a".

"Tiểu Ngư?".

...

Mải nói chuyện lại quên mất Phượng Nghi vẫn đang được đeo, nay bị Chu Đại Trù chú ý, Lăng Tiểu Ngư thật chưa biết đáp sao cho thoả. Và đó chính là lý do mà hắn bảo trì im lặng.

Nhưng... im lặng mãi cũng chẳng phải cách hay.

"Nên trả lời thế nào đây? Cũng không thể nói cho Đại Trù sư huynh biết sự thật được...".

...

"Tiểu Ngư, ta đang hỏi ngươi đó. Ngươi tại sao lại đeo găng tay, lại còn là găng tay của nữ nhân nữa?".

"Tiểu Ngư, không lẽ ngươi...".

Như vừa nghĩ đến một nguyên nhân kinh khủng nào đấy, Chu Đại Trù trố mắt, há hốc thốt ra: "Tiểu Ngư, ngươi... ngươi không phải hỏng rồi đấy chứ?!".

Trông thần sắc mờ mịt của người nơi đối diện, biết là đối phương chưa hiểu ý, Chu Đại Trù nói rõ: "Tiểu Ngư, ý ta là... ý ta là... bây giờ ngươi có xu hướng yêu thích nam nhân có phải không?".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

Mặc dù đã hơi ngờ ngợ nhưng đến khi nghe chính miệng sư huynh mình thốt ra, Lăng Tiểu Ngư mới thật sự bị đả kích.

Hắn yêu thích nam nhân? Cái quái gì...

Không muốn rước vào người cái danh quá ư bất hảo này, Lăng Tiểu Ngư vội vàng thanh minh: "Sư huynh, không phải như vậy! Tâm lý của đệ vẫn rất bình thường...".

Bình thường?

Chu Đại Trù không đáp, chỉ cúi nhìn Phượng Nghi đang được đeo trên tay người huynh đệ mình.

Xem vẻ mặt chưa mấy tin tưởng kia, Lăng Tiểu Ngư khẩn trương giải thích: "Sư huynh, huynh thật hiểu lầm rồi. Đôi găng tay này là sư phụ đưa cho đệ. Người nói nó có thể trợ giúp đệ đẩy nhanh tiến độ tu luyện Thiên Diệp Thủ, bảo đệ phải đeo vào...".

...

Lắng nghe người phân trần một đỗi, Chu Đại Trù cuối cùng cũng phần nào tin tưởng. Trông theo bóng dáng kẻ vừa đi, hắn đưa tay gãi mặt mấy cái, miệng lẩm bẩm: "Tiểu Ngư là người rất thật thà, trước giờ hắn chưa từng gạt ta điều gì... Hmmm, chắc là do ta nghĩ nhiều".

"Tiểu Ngư hắn làm sao có thể như thế được chứ...".

...

Với trí thông minh của mình, chỉ cần nghiêm túc suy xét, Chu Đại Trù tất nhiên sẽ không khó để nhìn ra sơ hở trong những lời Lăng Tiểu Ngư đã nói. Nhưng, vì mối quan hệ thân thiết giữa đôi bên cùng tính cách biểu hiện bấy lâu của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù hắn đã ít nhiều bị ảnh hưởng, dẫn đến một kết luận sai lầm. Một chút vướng mắc có lẽ vẫn còn, chỉ là... khó mà trỗi dậy.

Chu Đại Trù là như thế, đã thôi ngờ vực; phần Lăng Tiểu Ngư - đối tượng bị hắn nghi ngờ ban nãy...

Lúc này thì hắn đã ở cách chỗ cũ khá xa. Dựa vào thân pháp Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, loáng cái, từ Tĩnh Hương Đường hắn đã xuất hiện trước cửa động Huyền Âm.

Kiểm tra cấm chế xong, hắn dùng một đạo truyền âm phù, thi triển thuật pháp.

Chưa đến một phút sau, từ bên trong động, giọng Lăng Thanh Trúc truyền ra: "Vào đi".

...

Vẫn nơi bàn đá, trên chiếc ghế nhỏ, Lăng Thanh Trúc tạm buông cuốn sách đã ố màu đang cầm, ngước lên hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, tìm ta có việc sao?".

Lăng Tiểu Ngư khẽ gật đầu, đáp: "Sư phụ, đệ tử...".

"Qua đây ngồi rồi hẳn nói".

"Vâng".

...

Đợi cho đồ nhi đã an vị xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, xem vẻ mặt ngươi nặng nề như vậy, không phải lại gặp chuyện lớn gì đấy chứ?".

"Sư phụ...".

Trước ánh mắt ngờ vực của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư đem Phượng Nghi cởi ra, xoè rộng bàn tay phải: "Người xem".

Chưa xem chưa biết, vừa nhìn xong, Lăng Thanh Trúc liền biến sắc.

"Tiểu Ngư Nhi, chuyện này là thế nào?".

Nghe ra giọng điệu bất thường của ân sư, liếc qua lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Lăng Tiểu Ngư nào dám vòng vo, lập tức kể rõ: "Sư phụ, đệ tử cũng không biết. Sáng nay, trong lúc đệ tử đang ngồi tu luyện thì chợt cảm nhận được lòng bàn tay phải của mình có dấu hiệu bất thường, thêm nữa lại còn cộng hưởng với vết bớt ở lòng bàn tay trái nên mới cởi Phượng Nghi ra xem thử. Không ngờ lại thấy...".

Đem bàn tay trái giơ luôn về trước, hắn nói tiếp: "Sư phụ, sau khi vết bớt màu đen xuất hiện ở tay phải thì vết bớt màu trắng này cũng phát sinh biến đổi. Tại phần đầu con cá đã có thêm một chấm tròn màu trắng nữa...".

"Sư phụ".

"Sư phụ?".

Lời kêu gọi của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc không phải không nghe. Hoàn toàn trái lại, nàng nghe rất rõ, nhưng là... nàng không đáp. Cõi lòng nàng, nó đang dậy sóng.

Hắc bạch song ngư nơi lòng bàn tay kia, nếu đem chúng hợp lại với nhau, bỏ đi mấy chi tiết râu ria, như vậy thứ thu được sẽ là...

Thái cực đồ!

Thái cực đồ, chuyện này đâu phải đùa. Bình thường thì chẳng nói làm gì, thế nhưng hôm nay... Nên nhớ, thái cực có liên quan mật thiết với hung linh - kẻ sẽ đem tới đại tai kiếp cho chính giáo...

Tuy rằng trong dự ngôn đề cập dấu hiệu nhận biết hung linh là "lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân" chứ không phải "tay tàng thái cực" như Lăng Tiểu Ngư, nhưng... cả hai đều là thái cực...

Lại nói, thân thể Lăng Tiểu Ngư ban đầu vốn chả có gì, hôm nay đột nhiên lần lượt xuất hiện dấu vết kỳ lạ. Trước là bạch ngư ở tay trái, giờ là hắc ngư ở

tay phải...

Ai dám đảm bảo sau này trên lưng hắn không hiện ra thêm một thái cực đồ, trong mắt hắn không hiện ra thêm một cặp hoàng lân?

Ai dám bảo đảm hắn không phải là...

Ngẫm một chút, thân thể Lăng Tiểu Ngư bắt đầu phát sinh biến đổi từ khi nào?

Chính là sau khi đồ hình thái cực và giọng nói tang thương kia xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm! Là sau khi hung linh bắt đầu thức tỉnh!

"Ong!".

Một cỗ khí tức hung lệ bất ngờ nổi lên, Lăng Thanh Trúc một lời không nói đã liền xuất thủ.

"Sư phụ!".

"Ba!".

Sau một chưởng đem Lăng Tiểu Ngư đánh bay, Lăng Thanh Trúc chẳng những không dừng lại mà còn gọi ra bảo kiếm, hướng đồ nhi đâm thẳng tới.

Sát khí kinh hồn!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Sinh Tử Khế Ước

...

"Tách... tách...".

"Tâch... tách...".

Là máu. Từ trên người Lăng Tiểu Ngư chảy xuống. Dù vậy, hắn vẫn chưa thực sự bị đâm. Bảo kiếm của Lăng Thanh Trúc đã dừng lại trước khi chạm vào da thịt hắn. Mũi kiếm hiện giờ, nó vẫn đang nằm cách mi tâm hắn một đoạn nhỏ, khoảng độ một đốt tay.

Máu đổ, hết thảy đều là do kiếm khí gây nên.

...

"Hừ...".

Chĩa kiếm quan sát hồi lâu mà không thấy Lăng Tiểu Ngư làm ra động tĩnh khác lạ nào ngoài hoang mang kinh sợ, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc thu liễm sát khí, hừ khẽ một tiếng.

Cúi nhìn đồ nhi vẫn chưa kịp hoàn hồn, nàng nghiêm giọng bảo: "Đứng dậy đi theo ta".

Sau vài giây gần như bất động, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng lấy lại phần nào trấn định. Hắn đưa tay lau đi vết máu trên mặt, chuyển mình đứng lên. Mang theo nỗi hoài nghi, với tâm trạng lo âu mờ mịt, hắn nối gót bước theo sư phụ mình...

...

Bên trong mật thất lạnh lẽo được bao bọc bởi hàn khí toát ra từ chiếc giường băng đặt nơi góc tường phía tây, Lăng Thanh Trúc vừa thấy Lăng Tiểu Ngư tiến vào liền bảo, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ: "Quỳ xuống".

Vốn còn sợ hãi, Lăng Tiểu Ngư chẳng dám hỏi han gì, lập tức y lời làm theo.

"Tiểu Ngư Nhi, có biết tại sao ta xuất thủ với ngươi không?".

"Đệ tử thật không rõ".

Nhận được câu trả lời, Lăng Thanh Trúc lúc này mới lại lên tiếng: "Chuyện thái cực đồ và giọng nói tang thương đột nhiên xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm, ngươi hẳn còn nhớ?".

Chẳng đợi người hồi âm, Lăng Thanh Trúc đã tiếp tục: "Hai mươi năm trước, trong lúc Thanh Hà sư bá ta đang bế quan tham ngộ thì bỗng chợt cảm thấy lòng cực độ bất an. Linh cảm có sự chẳng lành, sư bá liền tiến vào Tinh Các, vận dụng Luân Bàn để xem trộm thiên cơ. Không ngờ... sư bá nhìn còn chưa được bao nhiêu thì đã tổn hao hết năm trăm năm thọ nguyên, ít lâu sau thì viên tịch...".

"Trước khi qua đời, sư bá có lưu lại dự ngôn. Người bảo rằng sắp tới chính giáo sẽ phải đối mặt với một đại tai kiếp rất đáng sợ. Tai kiếp này bắt nguồn từ một đứa trẻ mà dấu hiệu nhận biết là lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân...".

"Sư phụ, người... nghi ngờ con?".

Liếc xuống Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc hồi đáp: "Đối với sự kiện đồ hình thái cực và giọng nói tang thương xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm hôm nọ, cả chưởng môn và Viên Tôn đều không nghĩ đó là trùng hợp ngẫu nhiên. Viên Tôn nói chúng chính là dấu hiệu cho biết hung linh chuyển thế - đứa trẻ sẽ mang đến tai kiếp trong dự ngôn - đã bắt đầu thức tỉnh. Người suy đoán hắn rất có khả năng đang cư ngụ tại Thiên Kiếm Môn...".

"Sư phụ! Đệ tử tuyệt không phải hung linh chuyển thế...!".

Như muốn chứng minh mình trong sạch, Lăng Tiểu Ngư giơ hai tay ra, nói gấp: "Sư phụ người xem! Dấu hiệu chỉ xuất hiện trên tay đệ tử, ngoài đôi hắc bạch song ngư này ra thì trên người đệ tử chẳng còn gì nữa cả...".

Mặc đồ nhi cố gắng thanh minh, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ, thái độ chả hoà hoãn thêm được bao nhiêu.

"Hiện tại ngươi đúng thật không phải hung linh, nhưng sau này thì chưa chắc".

"Sư phụ...!".

"Tiểu Ngư Nhi, ta hỏi ngươi. Sự biến đổi trên thân thể ngươi là bắt đầu từ lúc nào?

"Sư phụ, là...".

"Nói đi".

"Là sau khi từ chỗ người trở về. Là từ...".

"Là từ sau khi thái cực đồ và giọng nói tang thương kia xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, lần trước ta đã nói ngươi là Thiên Ngư thể, vết bớt bạch ngư kia là biểu hiện của người sở hữu Thiên Ngư thể, thật ra tất cả đều chỉ là gạt ngươi. Hôm đó ta đã không thể tra xét được gì. Thế nhưng hôm nay...".

"Hiện ra nơi tay ngươi rõ ràng không chỉ đơn thuần là một đôi hắc bạch song ngư. Đem chúng hợp cùng một chỗ thì đích thị thái cực".

"Tuy rằng thái cực của ngươi nằm ở tay không phải ở lưng như trong dự ngôn, nhưng đây là hiện tại, còn sau này ra sao ai dám khẳng định?".

"Đúng là ban đầu tư chất của ngươi rất bình thường, căn bản khó có thể dính líu gì với hung linh. Có điều hiện tại, sau khi thân thể phát sinh biến đổi thì tư chất của ngươi...".

"Tiểu Ngư Nhi, nếu quả như Viên Tôn nghĩ, rằng hung linh đang cư ngụ ở Thiên Kiếm Môn thì kẻ đáng ngờ nhất chính là ngươi".

...

Trước những lời phân tích của sư phụ mình, Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì lòng càng chìm xuống. Hắn muốn phản bác, rất muốn thanh minh, nhưng...

Hắn... phải nói thế nào đây?

Lời sư phụ hắn há đâu vô lý. Nàng có cơ sở để hoài nghi...

Dự ngôn có đề cập đến thái cực, trên bầu trời Thiên Kiếm hiện ra cũng là thái cực... Thái cực, đấy chính là dấu hiệu liên hệ mật thiết với hung linh, mà Lăng Tiểu Ngư hắn thì... Trên tay hắn lại đang hiện hữu hai nửa thái cực...

Hung linh bắt đầu thức tỉnh thì trên người hắn cũng liền bắt đầu phát sinh biến đổi, sự trùng hợp này... Lăng Tiểu Ngư hắn làm sao giải thích, làm sao chứng minh mình không có quan hệ gì với hung linh kia?

Tâm tựa tàn tro, Lăng Tiểu Ngư chầm chậm ngẩng đầu, nhìn ân sư, bờ môi mấp máy: "Sư phụ... Người... người sẽ giết con sao?".

"Giết ngươi?".

Lăng Thanh Trúc lại hừ khẽ: "Nếu ta thật muốn giết ngươi thì ban nãy đã chẳng thu tay".

"Mặc dù thỉnh thoảng ngươi rất ngốc nhưng tốt xấu gì cũng là đệ tử chân truyền của ta, đâu phải cứ muốn giết liền giết. Huống chi...".

"Ngươi tuy đáng ngờ nhưng trước mắt vẫn chưa có bằng chứng xác đáng chứng minh ngươi là hung linh chuyển thế. Dù sao ngoài đôi tay ra thì những nơi khác trên người ngươi vẫn bình thường. Ta cũng không muốn giết oan người vô tội".

"Sư phụ, đa tạ người...".

"Chậm đã." Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói hết câu đã bị sư phụ mình cắt ngang.

Nàng bảo: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ta không giết ngươi không có nghĩa là đã tin tưởng ngươi. Hung linh là chuyện hệ trọng, ta chẳng dám khinh suất...".

"Sư phụ, vậy người...?".

"Kể từ bây giờ ta sẽ để mắt tới ngươi. Tất nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ tiến hành kiểm tra mà không báo trước... Ừm, để thuận tiện cho việc giám sát, ta và ngươi sẽ ký kết một khế ước".

Chả buồn quan tâm đồ nhi có kịp hiểu hay không thì Lăng Thanh Trúc đã yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, hãy tự mình trích ra một giọt bổn mạng tinh huyết và rút ra một tia hồn phách. Nhớ là chỉ một tia, đừng có ngu ngốc mà rút ra luôn một đám".

Mặc dù vẫn chưa mấy tỏ tường ý định của sư phụ nhưng vì thâm tâm rất tin tưởng nàng, Lăng Tiểu Ngư đã ngoan ngoãn y lời làm theo, nhanh chóng đem bổn mạng tinh huyết và một tia hồn phách trích ra.

Nén chịu đau đớn, hắn đưa những thứ đã trích cho Lăng Thanh Trúc: "Sư phụ, tinh huyết và một tia hồn phách của đệ tử".

Nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc vươn tay tiếp nhận. Nhận xong thì bắt đầu thi triển đạo thuật.

Từ trong miệng nàng, những câu chữ tối nghĩa được cất lên; kế đấy, giữa hư không, một vòng tròn với đầy hoa văn chợt xuất hiện.

Sau khi đem bổn mạng tinh huyết và một tia hồn phách của Lăng Tiểu Ngư dẫn nhập vào linh trận, Lăng Thanh Trúc cũng liền tự mình trích ra hai thứ tương tự - tinh huyết và hồn phách - rồi đưa luôn vào.

"Kết!".

"Ong!".

Tiếng hô của Lăng Thanh Trúc vừa dứt thì linh trận liền gộp thành một điểm, vài giây sau thì chia tách làm hai nửa, đồng loạt bắn về phía nàng và Lăng Tiểu Ngư, tiến nhập vào mi tâm.

"Phù...".

Công việc xong xuôi, Lăng Thanh Trúc thở mạnh một hơi, rồi hướng Lăng Tiểu Ngư bảo: "Tiểu Ngư Nhi, khế ước chúng ta vừa ký, chắc không cần ta nói thì ngươi cũng thừa biết nó là gì".

"Nhớ kỹ, kể từ giờ sinh tử của ngươi đã do ta nắm giữ. Nếu một ngày nào đó ta phát hiện ngươi quả thực là hung linh chuyển thế... Tiểu Ngư Nhi, lúc đó ta sẽ lập tức giết ngươi".

"Sư phụ, đệ tử hiểu".

"Có oán trách ta không?".

Lăng Tiểu Ngư tự hỏi lòng, lắc đầu: "Đệ tử không trách người".

"Sinh tử bị người khác nắm giữ mà một chút ngươi cũng không thấy có vấn đề gì?".

Đáp lại Lăng Thanh Trúc vẫn là cái lắc đầu như cũ: "Sư phụ, tuy đệ tử không biết hung linh kia thuộc dạng gì nhưng vốn đã được chú định là kẻ sẽ đem đến tai kiếp cho chính giáo thì chắc chắn nên diệt trừ... Nếu quả thật đệ tử là hung linh chuyển thế... lúc đó sư phụ cứ việc ra tay".

Những tưởng với những lời chân tâm thật dạ, chính nghĩa lẫm liệt này thì Lăng Thanh Trúc ít nhiều sẽ cảm động, ngợi khen thì không, nàng chỉ "xuy" nhẹ một tiếng rồi chê bai: "Đúng là đồ ngốc".

Đầu xoay về hướng khác, nàng tiếp tục xua tay: "Tên ngốc ngươi còn quỳ ở đó làm gì? Lẽ nào muốn ta dắt ngươi ra khỏi động?".

"Sư phụ, vậy... đệ tử xin phép cáo lui".

Đợi cho thân ảnh Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn khuất dạng, lúc này Lăng Thanh Trúc mới quay lại nhìn. Thần tình phức tạp, nàng thều thào buông tiếng: "Tiểu Ngư Nhi, mong rằng ngươi không phải kẻ đó...".

...

Những ngày sau, đúng như lời mình đã nói, Lăng Thanh Trúc thỉnh thoảng có chủ động đến tìm Lăng Tiểu Ngư, bất ngờ kiểm tra.

May mắn, kể từ lúc vết bớt hình con cá màu đen xuất hiện ở lòng bàn tay phải thì trên người Lăng Tiểu Ngư đã không còn phát sinh thêm một dấu vết khác lạ nào nữa. Thay đổi duy nhất cũng chỉ ở việc tốc độ tu luyện ngày càng được đề thăng thêm thôi. Mà bấy nhiêu thì căn bản chưa nói lên được điều gì. Lăng Thanh Trúc chẳng dè dặt đến thế.

Cứ vậy, mọi sinh hoạt dần trở lại như bình thường. Theo thời gian, những lần "thăm hỏi" của Lăng Thanh Trúc dành cho đồ nhi đã ngày một thưa bớt; riêng phần mình, Lăng Tiểu Ngư cũng bắt đầu thả lỏng tâm tình...

Cho tới một hôm...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73: Độ Thiên Kiếp

Lúc này trời đã vào hạ, theo lý tiết trời phải oi bức mới phải, vậy mà không, khắp núi Ngũ Đài lại đang được khí lạnh bao trùm. Đặc biệt là ở Mặc Kiếm Phong.

Trên bầu trời Mặc Kiếm, mây đen từ đâu chẳng rõ bỗng dưng kéo đến giăng kín cả một vùng. Từ trong mây, thỉnh thoảng còn có sấm chớp xuất hiện, cuồng phong thét gào...

Cảnh tượng ấy đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Không chỉ đệ tử mà ngay đến các vị phong chủ cũng tự mình chạy ra xem xét. Trong số đó có cả người đứng đầu phái Thiên Kiếm hiện giờ: chưởng môn Cơ Thành Tử.

Có điều, khác với lần trước, khi thái cực đồ và giọng nói tang thương kia xuất hiện, lần này trên mặt Cơ Thành Tử tốt hơn rất nhiều. Hắn chẳng những không chút lo lắng, bất an mà còn mừng vui trông thấy.

Mà, vui mừng thực ra cũng không riêng mỗi mình Cơ Thành Tử hắn. Ba vị sư đệ, sư muội của hắn là Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, Lý Ngọc Thường, toàn bộ ai nấy, dù ít dù nhiều thì đều cùng chung tâm trạng phấn khởi. Hiện tại, trong số năm người, kẻ duy nhất không vui cũng chỉ có mình Lăng Thanh Trúc.

Vui? Nàng vui làm sao được khi mà Dương Tiểu Ngọc - đệ tử của Lý Ngọc Thường - kẻ nàng khó ưa - đang lập ra một thành tích vô tiền khoáng hậu, khoả lấp cổ kim chứ?

Từ lúc nhập môn cho tới hôm nay, Dương Tiểu Ngọc kia tính ra mới chỉ tu luyện mười lăm năm, vậy mà đã có thể dẫn động thiên kiếp hàng lâm. Nàng đã sắp đột phá cảnh giới chân nhân rồi a!

Năm nay Dương Tiểu Ngọc nàng mới được bao nhiêu tuổi?

Chỉ vừa đúng hai mươi!

Hai mươi tuổi liền dẫn động thiên kiếp hàng lâm, chuẩn bị tiến nhập cảnh giới chân nhân, chuyện này... Đừng nói nhìn thấy, dù là nghe cũng chưa từng đấy!

Rung động, cảm thấy khó tin, đó là tâm trạng của Lăng Thanh Trúc lúc này. Lẽ tất nhiên, do có mối tị hiềm với Lý Ngọc Thường - sư phụ Dương Tiểu Ngọc - nên một chút không vui âu cũng lẽ thường.

Chỉ là... tâm tình Lăng Thanh Trúc nàng ra sao, ở đây lại có mấy người để ý?

Mấy vị phong chủ thì thôi chẳng nói làm gì, bọn họ rất biết cân nhắc giá trị của Dương Tiểu Ngọc; đáng xem xét đây là phản ứng của các môn nhân mà cụ thể là lớp đệ tử chân truyền kia.

Ai ganh ghét? Ai hâm mộ? Đáp án nói không chừng sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tương lai sau này của Dương Tiểu Ngọc, của Thiên Kiếm Môn.

Đầu tiên là Tô Đông Vũ - người trước nay vẫn được nhận định là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm Môn. Căn cứ vào nét mặt đang thể hiện ra đây thì có thể nói hắn cũng giống như sư phụ Cơ Thành Tử của mình, tâm trạng khá là phấn khởi, nghĩ cho tông môn mà vui mừng. Nhưng Lưu Cảnh Thiên - vị sư đệ đang đứng sau lưng hắn - lại khác.

Lưu Cảnh Thiên này, trong ánh mắt hắn dường như có chút gì đó bất cam, tức giận...

Rõ ràng hắn vốn chưa bao giờ trông mong một chuyện thế này...

...

Lưu Cảnh Thiên không vui, đấy là điều đã chắc chắn. Phần Tô Đông Vũ, ngoài mặt thì đúng đang hân hoan phấn khởi đấy, nhưng còn trong lòng, hắn thực sự thấy vui hay không hoạ may có trời mới biết.

Nói thế để thấy việc Dương Tiểu Ngọc sáng lập nên một kì tích vô tiền khoáng hậu cũng chẳng phải điều mà ai nấy ở Thiên Kiếm Môn này đều mong đợi. Những người bình thường, bọn họ tất nhiên sẽ chỉ đơn thuần ngưỡng mộ, nhưng trong lớp chân truyền lại khác.

Phàm là chân truyền đệ tử, trừ bỏ Lăng Tiểu Ngư ra thì có kẻ nào không phải hạng tư chất cao siêu? Linh căn thượng phẩm có thể không màng, tuy nhiên, kẻ sở hữu cực phẩm linh căn, bọn họ có để ý cũng là bình thường.

Kém quá xa thì đúng nên buông bỏ, nhưng khi khoảng cách chỉ chênh nhau trên dưới một đoạn, có mấy ai lại cam phận xếp sau?

Con người ích kỷ, nhân tính tham lam, dẫu là tu sĩ thì cũng khó thoát khỏi vòng danh lợi...

...

"Tiểu Ngư".

Giữa lúc trên dưới sơn môn ai nấy đều đang xôn xao bàn tán thì tại một góc nhỏ của Mặc Kiếm Phong, Chu Đại Trù quay nhìn Lăng Tiểu Ngư mà cảm thán: "Chậc, ngươi xem ngươi xem, khí thế lớn tới nhường này... Tiểu Ngọc đúng là lợi hại thật".

"Nàng ấy đúng thật rất lợi hại." Lăng Tiểu Ngư gật đầu tán đồng, giọng điệu ẩn ẩn có chút buồn bã.

Hắn đang cảm thấy hổ thẹn. Nhớ năm đó hắn và Dương Tiểu Ngọc cùng bái nhập tiên môn một ngày, thế mà hôm nay, trải qua mười lăm năm tu luyện, hắn chỉ mới đạt đến cảnh giới vấn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong trong khi Dương Tiểu Ngọc đã có thể dẫn động thiên kiếp hàng lâm, chuẩn bị tiến nhập hàng ngũ chân nhân rồi...

Người với người, nhiều lúc thật là không thể so được.

Có lẽ cũng nhận ra tâm tình sư đệ mình không quá tốt, Chu Đại Trù dùng tay vỗ nhẹ lên vai, an ủi: "Tiểu Ngư à, ngươi cũng đừng có tự ti. Dương Tiểu Ngọc kia vốn dĩ không cùng đẳng cấp với chúng ta a".

"Tiểu Ngư, ngươi nghĩ một chút xem. Năm nay Dương Tiểu Ngọc mới có bao nhiêu tuổi? Bất quá hai mươi mà thôi. Hai mươi tuổi liền dẫn động thiên kiếp hàng lâm, cái này đã vượt ngoài lý lẽ thông thường rồi. Đừng nói chúng ta, ta nghĩ kể cả có là tổ sư gia năm đó cũng chưa chắc so được...".

"Hì hì... Tiểu Ngư, thật ra đối với việc lần này, chúng ta phải nên cảm ơn Dương Tiểu Ngọc a".

Cảm ơn?

Lăng Tiểu Ngư nhất thời chưa hiểu, hỏi lại: "Sư huynh, tại sao chúng ta phải cảm ơn Tiểu Ngọc?".

"He he...".

Ý cười càng đậm hơn trước, Chu Đại Trù khoác tay lên vai người huynh đệ chí cốt của mình, híp mắt mà rằng: "Tiểu Ngư, ta hỏi ngươi nhé, trước khi Tiểu Ngọc làm ra sự tình hôm nay, xét ở bản môn, ngoại trừ tổ sư gia ra thì ai là người tiến vào chân nhân cảnh sớm nhất?".

"Chuyện này...".

Lăng Tiểu Ngư chẳng cần hao tốn bao nhiêu thời gian đã đưa ra đáp án: "Nếu không tính tổ sư gia thì người thành tựu chân nhân sớm nhất chính là Tô Đông Vũ - đệ tử chân truyền thứ sáu của chưởng môn sư bá. Huynh ấy trở thành chân nhân năm ba mươi tám tuổi".

"Chậc...".

Nghe Lăng Tiểu Ngư gọi kẻ mình ghét là "huynh", Chu Đại Trì không khỏi cau mày: "Tiểu Ngư, ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi Tô Đông Vũ kia là sư huynh. Cái tên mặt trắng đó không xứng làm sư huynh của chúng ta".

Biết vị sư huynh này của mình vẫn còn canh cánh chuyện ở Đa Bảo Hội năm đó, Lăng Tiểu Ngư lựa lời khuyên: "Đại Trù sư huynh, chuyện xảy ra đã lâu rồi. Đệ nghĩ lúc đó Tô sư huynh chắc cũng chỉ vì cân nhắc đại cục nên mới phải ủy khuất chúng ta. Dẫu sao Lục Đan kia cũng là đệ tử chân truyền của đảo chủ Tam Tiên Đảo".

"Tiểu Ngư, ngươi sao lại nói đỡ cho tên mặt trắng đó".

Chu Đại Trù tỏ ra bất mãn: "Lúc ấy tên mặt trắng đó... Hừ, thái độ rõ ràng chẳng xem chúng ta ra gì. Hắn căn bản đâu có coi chúng ta là sư đệ. Hạng

người đó ngươi cần phải đề phòng...".

"Haizzz...".

Ngầm lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư chẳng muốn khơi dậy cơn giận của sư huynh mình nên đã nhanh chóng nhận lỗi: "Đại Trù sư huynh, là đệ sai rồi. Tô sư... Tô Đông Vũ kia, sau này đệ sẽ cảnh giác phòng bị".

"À sư huynh, lúc nãy huynh nói chúng ta phải cảm ơn Tiểu Ngọc, lẽ nào là vì Tô Đông Vũ?".

"Đúng. Chính là vì cái tên mặt trắng này".

Một chút bất mãn loáng cái đã tan thành mây khói, Chu Đại Trù lại trở nên vui vẻ: "Trước hôm nay tên mặt trắng Tô Đông Vũ kia chính là người thành tựu chân nhân sớm nhất sau tổ sư gia, thành tích có thể nói là khoả lấp kim cổ, được trên dưới tông môn hết mực xem trọng. Nhưng mà kể từ hôm nay trở đi... he he...".

"Tiểu Ngọc chỉ mới hai mươi tuổi đã liền dẫn động thiên kiếp hàng lâm, lát nữa thành công tiến nhập chân nhân cảnh thì tất nhiên sẽ trở thành truyền kỳ, uy vọng khẳng định sẽ vượt xa Tô Đông Vũ. Hai mươi tuổi và ba mươi tám tuổi, cách biệt là rất lớn a".

"Chậc chậc... Vốn dĩ đang là kẻ đứng đầu thế hệ trẻ của tông môn, được các đệ tử tôn sùng, nể trọng, nay lại phải xếp sau Tiểu Ngọc... Khà khà... Tô Đông Vũ hắn nếu mà chẳng có chút khó chịu nào thì đánh chết ta cũng không tin. Hạng người như hắn chắc chắn phải rất để ý hư danh...".

"Thì ra đó là những gì sư huynh đang nghĩ." Lăng Tiểu Ngư dù đã hiểu ra nhưng chẳng suy nghĩ quá nhiều. Hắn chỉ lặng lẽ ngước nhìn thương khung, thầm thốt: "Tiểu Ngọc, ngươi nhất định phải bình an tiến nhập chân nhân cảnh".

Mặc dù đối với việc Dương Tiểu Ngọc sớm độ thiên kiếp Lăng Tiểu Ngư hắn đã có chút buồn bã, hổ thẹn nhưng như thế không có nghĩa rằng hắn mong muốn một điều ngược lại. Dương Tiểu Ngọc là người bạn thanh mai trúc mã của hắn, hắn xem nàng như người thân của mình, giống Yến cô cô.

Thân nhân, ai lại muốn họ xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Ngọc, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đuổi kịp ngươi".

...

"Ầm... m...!!".

...

"Ầm... m... m...!!".

...

"Ầm... m... m...!!".

Trùng hợp thay, sau những lời thầm nhắn gửi của Lăng Tiểu Ngư bên dưới thì trên thương khung, mây đen cũng lập tức bạo động. Từ bên trong, kiếp lôi bắt đầu giáng xuống. Tính đến hiện tại, thiên kiếp trước sau đã có ba đạo. Khí thế thì tất nhiên cái sau hơn hẳn cái trước, ngày càng đáng sợ.

Cứ thế, một đạo tiếp một đạo, tới đạo kiếp lôi thứ sáu thì động phủ được Lý Ngọc Thường đặc cách cấp cho Dương Tiểu Ngọc bế quan đã bị đánh sập. Từ trong đống đổ nát, rất ngoài ý muốn, Dương Tiểu Ngọc vậy mà phóng thẳng lên không trung, một mình đối mặt với thiên uy.

"Tiểu Ngọc, không được hồ đồ!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Lôi - Hoả Song Kiếp

Lời của sư phụ mình chẳng biết Dương Tiểu Ngọc có nghe được hay không, chỉ thấy nàng vẫn như cũ, tay không tấc sắc đứng im chờ đợi kiếp lôi giáng xuống.

Đây rõ ràng là một hành động rất ngông cuồng. Từ đạo kiếp lôi thứ bảy trở đi, uy lực há đâu chuyện đùa? Trong lịch sử của tu tiên giới, tự cổ chí kim đều luôn là như vậy, nếu uy lực của sáu đạo lôi kiếp ban đầu chỉ tăng lên từng nấc chậm rãi thì tới đạo thứ bảy, mọi chuyện đã khác. Đó chính là lúc mà người độ kiếp phải dốc toàn bộ lực lượng ra ứng phó.

Thế mà...

Nhìn Dương Tiểu Ngọc hiện giờ xem. Linh kiếm chẳng thèm xuất động cũng thôi, đằng này ngay đến cả thuẫn giáp đều không thấy gọi ra. Thậm chí trên người nàng lúc này còn không có linh quang hộ thể...

Là hồ đồ như chính lời Lý Ngọc Thường mới nói hay bởi do trong mắt Dương Tiểu Ngọc nàng, đạo kiếp lôi thứ bảy này cũng chả đáng gì?

Đáp án rất nhanh liền có.

Dưới sự lo lắng bất an của Lý Ngọc Thường, nghi hoặc của môn nhân trên dưới, sau một hồi tích tụ lực lượng, đạo kiếp lôi thứ bảy rốt cuộc cũng đánh xuống.

Đối mặt thiên uy, Dương Tiểu Ngọc vậy mà không hề e ngại. Nói gì biến sắc, một cái nhíu mày nàng cũng chẳng có. Chỉ thấy nàng nâng cánh tay mềm mại lên, hướng đỉnh đầu phẩy mạnh một cái.

Bất ngờ xảy ra.

Kiếp lôi hung lệ vốn đang băng băng tiến xuống bỗng lập tức đình chỉ. Mà không, chính xác hơn phải gọi là tan biến mới đúng.

Một cái phẩy tay liền đánh tan thiên kiếp, chuyện này... thật quá ngoài sức tưởng tượng rồi.

Toàn thể môn nhân, và thậm chí là các vị phong chủ, ai nấy đều bị Dương Tiểu Ngọc làm cho rung động.

Nhưng, sự rung động này vẫn mới chỉ là bắt đầu...

...

"Ừng... ùng...".

"Grào... rào....".

Dường như phẫn nộ trước sự ngông cuồng của Dương Tiểu Ngọc, sau khi đạo kiếp lôi thứ bảy vừa bị đánh tan thì trên bầu trời cuồng phong liền nổi lên, sấm chớp liền thi nhau rền vang, thanh âm chấn động suốt mấy mươi dặm...

Qua hơn mười phút "gầm thét", đạo kiếp lôi thứ tám chính thức hình thành.

"Đạo kiếp lôi này...".

"Tương đương với chân nhân cảnh sơ kỳ." Nối tiếp Ngọc Vân Tử, Cơ Thành Tử trầm trọng thốt ra. Xem vẻ mặt thì đúng có phần lo lắng.

Tất nhiên, trong số năm người ở đây, kẻ lo nhất vẫn chưa phải hắn. Lý Ngọc Thường mới là người đang khẩn trương nhất.

Đối lập với nàng, Lăng Thanh Trúc lại có chút vui sướng khi người gặp hoạ. Nàng đứng đấy, sát bên Lý Ngọc Thường mà buông lời cảm thán: "Chậc, lôi kiếp thật mạnh. Ta xem khí thế này hắn không chỉ đơn giản là chân nhân sơ kỳ bình thường đâu. Chẳng biết Tiểu Ngọc của chúng ta có thể giống như vừa rồi dùng tay trảm thiên kiếp hay không...".

"Hừ... Ta nhớ năm đó Thanh Trúc sư tỷ cũng vất vả lắm mới chống đỡ được đạo kiếp lôi thứ tám đấy".

Mặc dù bị người đem chuyện cũ rất kém huy hoàng của mình nhắc lại nhưng Lăng Thanh Trúc vẫn chẳng có chút nào khó chịu. Nàng chỉ mỉm cười, công kích trở lại: "Ngọc Thường sư muội nói quả không sai. Năm đó sư tỷ ta đúng là phải chật vật lắm mới qua được tám đạo kiếp lôi, thế nhưng mà... Ở đạo kiếp lôi thứ chín - cực hạn lôi kiếp, mặc dù thiên uy rất bá đạo nhưng sư tỷ đây cuối cùng vẫn thành công vượt qua được, hơn nữa còn có thể đem một phần kiếp lực nuốt luôn vào bụng. Chậc, theo ghi chép của Thiên Kiếm Môn ta, hình như ngoài sư tỷ ta đây thì chưa từng có ai dám đem kiếp lôi hấp thụ khi nó vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán a".

Lần này thì Lý Ngọc Thường chẳng còn châm chọc được nữa. Sư tỷ nàng nói quả không sai. Từ xưa đến nay e cũng chỉ có mình vị sư tỷ tính tình cổ quái này của nàng mới to gan lớn mật tới như vậy, dám đem một phần kiếp lực nuốt luôn vào bụng...

"Hừ" khẽ một tiếng, Lý Ngọc Thường chấp nhận thua thiệt, ngẩng đầu nhìn lên không trung, nơi đồ nhi đang chuẩn bị đón nhận đạo kiếp lôi thứ tám.

Phụ "kỳ vọng" của Lăng Thanh Trúc, dưới đạo kiếp lôi thứ tám này Dương Tiểu Ngọc đã không thể thản nhiên tay không đối mặt được nữa. Trên tay nàng, linh kiếm đã được gọi ra.

Mắt loé hàn quang, ngay tại thời điểm kiếp lôi hung lệ giáng xuống thì thanh kiếm trên tay Dương Tiểu Ngọc cũng sáng rực lên. Động tác cực nhanh, nàng vung kiếm nhắm thẳng kiếp lôi chém ra một đường.

"Ầm... ầm... m... m...!!".

...

Tiếng nổ kinh thiên dần lắng xuống. Ở giữa không trung, thân ảnh Dương Tiểu Ngọc vẫn trụ vững, ngoại trừ mái tóc hơi rối ra thì toàn thân đều nguyên si lành lặn. Trong khi ấy, kiếp lôi lại đã sớm tiêu tan...

"Chậc chậc...".

Một góc bên dưới của Mặc Kiếm Phong, Chu Đại Trù chứng kiến một màn vừa rồi thì liên tiếp tặc lưỡi.

"Lợi hại! Quá lợi hại!".

"Đạo kiếp lôi vừa rồi chắc chắn đã vượt ngoài vấn đỉnh, mười mươi ở mức chân nhân cảnh, vậy mà Tiểu Ngọc chỉ dùng một kiếm liền đem nó đánh tan...".

Quay sang Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù kết luận: "Tiểu Ngư à, ta nghĩ Tiểu Ngọc không phải con người đâu. Nàng hẳn là do thần tiên chuyển thế a".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư nghe rõ nhưng không hồi đáp. Tâm tình xem chừng đang có phần phức tạp.

Ngẫm cũng đúng. Dương Tiểu Ngọc càng lợi hại thì chênh lệch giữa hắn và nàng càng lớn, muốn đuổi kịp mà nói... thật là quá khó.

...

Nếu lúc nãy vẫn còn có người hoài nghi Dương Tiểu Ngọc đang cố tình ra vẻ thì bây giờ, sau khi nàng vung kiếm chém tan đạo kiếp lôi thứ tám, tất thảy đều đã buộc phải công nhận thực lực của nàng, rằng nàng vốn không hề có ý khoe khoang mà đấy là biểu hiện rất đỗi bình thường của một cường giả chân chính.

Việc Chu Đại Trù cảm thán trước đạo hạnh của nàng hay việc Lăng Tiểu Ngư bất giác tự ti vốn hết sức tự nhiên. Đứng trước một người cùng thế hệ tài ba như vậy, mấy người có thể bình thản tiếp nhận đây?

Đừng nói Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, ngay đến Lưu Cảnh Thiên và Tô Đông Vũ - hai đại tân tinh - còn phải động dung cau mày nữa là.

Năm vị phong chủ ư? Thần sắc cũng ít nhiều khẩn trương.

Bọn họ đang chờ đợi...

Từ xưa đến nay, việc độ kiếp không phải ai cũng như ai. Tùy vào tư chất, công pháp, cách thức tu luyện,... của mỗi người mà thiên kiếp giáng xuống có mạnh - yếu khác nhau. Số lượng tất nhiên cũng sẽ không giống nhau.

Đối với một vị thiên kiêu như Dương Tiểu Ngọc, khỏi cần nghĩ cũng biết nàng sẽ tiếp nhận thiên kiếp dạng gì. Chín đạo, đấy là chắc chắn.

Chỉ có điều...

Đạo thứ tám đã có uy lực tương đương chân nhân sơ kỳ đỉnh phong, vậy thì đạo thứ chín, nó sẽ thuộc cấp bậc nào? Chí ít cũng là chân nhân cảnh trung kỳ.

Dương Tiểu Ngọc tuy mạnh nhưng tu vi hiện tại mới bất quá vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong mà thôi, nàng liệu có vượt qua được không?

...

"Ùng... Oàng...!".

"Grào... ào... ào....!!

...

Trong khi trên dưới sơn môn ai nấy đều đang vì quá trình độ kiếp của Dương Tiểu Ngọc mà khẩn trương thì giữa không trung, nàng như cũ vẫn bảo trì nét mặt lãnh đạm, chả buồn liếc xuống dù chỉ một lần.

Tuy nhiên, sự trấn định này, nó đã rất nhanh liền tiêu thất. Khiến nàng biến sắc chẳng đâu khác ngoài cảnh tượng phía trên đỉnh đầu.

Từ trong đám mây đen khổng lồ, đạo thiên kiếp thứ chín đã bắt đầu lộ ra hình tướng.

Không như trước, thay vì màu trắng thì kiếp lôi lần này lại có màu tím, kích cỡ lớn hơn gấp mấy lần.

Đích thị Tử Sắc Minh Lôi - một trong ba loại kiếp lôi có uy lực kinh khủng nhất!

Người bình thường, đừng nói độ, dù là dẫn động cũng không thể nào đem Tử Sắc Minh Lôi dẫn ra được. Khiến nó xuất hiện duy chỉ hạng thiên kiêu tư

chất tuyệt đỉnh. Nói thế để thấy loại kiếp lôi này khủng bố tới mức nào. Đối mặt với nó, Dương Tiểu Ngọc có e ngại âu cũng bình thường.

Tuy nhiên, trên thực tế, Dương Tiểu Ngọc lại không phải đơn thuần chỉ vì Tử Sắc Minh Lôi mà lo lắng. Làm nàng phải khẩn trương là sự kết hợp giữa Tử Sắc Minh Lôi và thứ ở bên cạnh nó kìa.

Là thứ gì ư?

Hoả kiếp! Một hoả kiếp mang hình tướng của Huỳnh Điểu!

Thượng cổ linh chủng, được xem mạnh nhất có chân long và thiên phượng. Trong phượng tộc, thực lực Huỳnh Điểu vốn xếp ở mười hạng đầu. Hoả kiếp mang hình tướng của nó, khỏi cần động não cũng biết sẽ mạnh cỡ nào. Chắc chắn sẽ không thua kém Tử Sắc Minh Lôi...

Đạo thiên kiếp thứ chín lại là song kiếp, hơn nữa trong lôi kiếp còn kèm theo hoả kiếp uy lực kinh người... Lần này, Dương Tiểu Ngọc thực đã đưa đến động tĩnh quá lớn rồi...

"Tử Sắc Minh Lôi, Huỳnh Điểu Chi Kiếp, không nghĩ thiên tư của đứa trẻ này lại kinh khủng tới như vậy...". Mặt mày trầm trọng, ở cách Dương Tiểu Ngọc một đoạn khoảng vài mươi trượng, Cơ Thành Tử cảm thán thốt ra.

Ban nãy, hắn mặc dù cũng đánh giá rất cao Dương Tiểu Ngọc nhưng giờ xem ra so với thực tế, cái "cao" của hắn đã biến thành "thấp" mất rồi.

Cùng cảm nghĩ, đứng kế bên Cơ Thành Tử, Dịch Bất Dịch cũng gật gù: "Đứa trẻ Dương Tiểu Ngọc này quả đúng nghịch thiên. Chỉ sợ so với tổ sư gia năm đó cũng không chút nào thua kém".

"Có thể cùng lúc dẫn động cả Tử Sắc Minh Lôi và hoả kiếp Huỳnh Điểu, tư chất của Dương Tiểu Ngọc đích xác đủ gọi là nghịch thiên. Nhưng mà...".

Đôi mắt thâm sâu, thần tình nghiêm túc, Lăng Thanh Trúc bày tỏ lo ngại: "Hai loại kiếp lực này hợp lại, uy lực chắc chắn đã tiếp cận chân nhân hậu kỳ. Đứa nhỏ Dương Tiểu Ngọc này liệu có vượt qua nổi hay không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thức Tỉnh

Sau câu nói ấy của Lăng Thanh Trúc thì mấy vị phong chủ khác liền lâm vào trầm mặc. Bọn họ đương nhiên biết để vượt qua được đạo thiên kiếp thứ chín này thì cần tới bao nhiêu lực lượng. Bản lĩnh của Dương Tiểu Ngọc, nó liệu có đáp ứng nổi?

Quay nhìn Lý Ngọc Thường, Cơ Thành Tử hỏi: "Ngọc Thường sư muội, đứa trẻ Dương Tiểu Ngọc này...?".

Tuy Cơ Thành Tử không nói hết ý nhưng Lý Ngọc Thường vẫn dễ dàng hiểu được. Nàng lắc đầu: "Muội cũng không biết".

Mấy lời này Lý Ngọc Thường chẳng có nói ngoa. Nàng thực sự là không biết. Đành rằng nàng là sư phụ của Dương Tiểu Ngọc, đạo pháp của Dương Tiểu Ngọc là do nàng đích thân truyền dạy, thế nhưng cái nàng tường tận bất quá cũng chỉ dừng ở tu vi, cảnh giới, tầng thứ đạo thuật mà thôi. Bản lĩnh thực sự của đồ nhi, duy nhất biết được chỉ có bản thân đồ nhi của nàng... Cho tới hôm nay, thành thật mà nói thì Lý Ngọc Thường nàng vẫn còn đánh giá thấp đứa đồ nhi này đấy...

"Tiểu Ngọc, đến cùng thì con đã nắm giữ sức mạnh ở cấp bậc nào rồi?".

...

Các vị phong chủ cũng tốt, đệ tử tông môn cũng được, trên dưới đều có không ít người nghi hoặc.

Nhưng, nghi hoặc dù nhiều hơn nữa thì đấy cũng là tâm tình của bọn họ, chẳng phải của bản thân Dương Tiểu Ngọc. Nàng không có nghĩa vụ phải đi giải đáp. Vấn đề mà Dương Tiểu Ngọc nàng đang đối mặt và cần giải quyết hiện giờ là đạo thiên kiếp thứ chín - lôi hoả song kiếp - do chính mình dẫn đến.

Thực lòng thì đối với đạo thiên kiếp thứ chín này, Dương Tiểu Ngọc đã và vẫn đang rất khẩn trương. Khuôn mặt nàng, từ lâu đã trở nên trầm trọng... Lôi - hoả kiếp lực hợp cùng một chỗ, uy năng há là thứ nàng có thể xem thường được?

Chuyến này, nếu Dương Tiểu Ngọc nàng không đem toàn bộ tiềm lực của mình lấy ra thì kết cục của nàng, chỉ sợ sẽ chẳng nằm ngoài tám chữ: "Thân tử đạo tiêu, tan thành tro bụi".

"Kiếp lực kinh khủng nhường này, ta liệu có qua nổi hay không đây?".

Trong lòng, Dương Tiểu Ngọc tự hỏi, hỏi xong, vài giây sau nàng lại chợt thầm tự giễu: "Dương Tiểu Ngọc, ngươi sợ hãi cái gì chứ?".

"Phàm nhân tính mệnh mong manh, sinh tử tùy thời biến chuyển... Muốn nắm giữ số mệnh của mình, muốn bảo hộ thân nhân, bằng hữu thì ngươi nhất định phải độ qua thiên kiếp!".

"Dương Tiểu Ngọc, con đường này ngươi nếu đã chọn thì không thể quay đầu! Ngươi không được thua!!".

"Ong!".

"Ong!".

"Ong!".

Sau những thanh âm gào thét trong lòng, từ trên người Dương Tiểu Ngọc, lực lượng bỗng bất ngờ bộc phát, tràn ra như nước vỡ bờ. Nguồn sức mạnh ấy, nó lớn tới nỗi khiến cho các vị phong chủ cũng phải động dung biến sắc...

Nhưng... chuyện nào đã hết. Trừ bỏ nguồn lực lượng khủng bố kia, trên người Dương Tiểu Ngọc còn có thêm một thứ làm mọi người chú ý nữa: sự biến đổi hình tướng.

Nếu như lúc nãy Dương Tiểu Ngọc cũng giống như tất cả những người ở đây, đều là tóc đen, mắt đen thì bây giờ, chúng đã thay đổi rồi. Mái tóc nàng mới nãy chỉ dài đến thắt lưng nhưng giờ đã vươn xa hơn mười thước, thay vì đen thì nó đã biến thành màu lam, rất chi đẹp đẽ. Đôi mắt nàng cũng là như thế, đã chuyển thành lam sắc, lấp lánh như sao trời...

Chứng kiến sự biến đổi bất thường của Dương Tiểu Ngọc, Cơ Thành Tử không khỏi hoài nghi. Hắn hướng Lý Ngọc Thường hỏi: "Sư muội, hình tướng của Tiểu Ngọc sao lại trở nên như vậy?".

"Chuyện này...".

Lý Ngọc Thường thốt được hai chữ thì ngưng. Rõ ràng ngay chính bản thân nàng cũng không biết câu trả lời.

Bộ dạng mà đồ nhi vừa mới biến đổi ra, Lý Ngọc Thường thật là chưa từng thấy hay là nghe qua bao giờ...

Cũng may, ở đây vẫn còn người có đủ tri thức để giải đáp. Người đó chính là kẻ mà Lý Ngọc Thường tị hiềm nhất: Lăng Thanh Trúc.

Vẻ mặt chẳng lấy gì làm vui, Lăng Thanh Trúc chậm rãi nói ra: "Cái này ta nghĩ là ta biết".

Trước những ánh mắt trông chờ, nàng tiếp tục: "Trước đây ta có từng xem qua một cuốn cổ tịch, bên trong có nhắc tới loại biến đổi hình tướng này. Theo như người viết ra cổ tịch thì phàm kẻ sở hữu thiên phẩm linh căn, hết thảy đều tiềm ẩn một loại năng lực mà nếu thức tỉnh thành công sẽ cực kỳ bá đạo. Dấu hiệu thức tỉnh thì hẳn giống như chúng ta đang thấy, tóc và mắt sẽ phát sinh dị trạng, màu sắc tương đồng với thuộc tính linh căn sở hữu... Nhưng mà đó chỉ là lý thuyết, bởi vì ngay chính bản thân người viết ra cổ tịch, hắn cũng không biết phải làm sao mới có thể đem loại năng lực ẩn tàng kia đánh thức...".

"Lúc đó ta đọc xong chỉ cười nhạt cho qua, căn bản không có bao nhiêu tin tưởng. Thật không ngờ bây giờ lại tận mắt nhìn thấy...".

Nghe qua hết những lời của Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử tỏ vẻ trầm ngâm, tay vuốt chòm râu mà rằng: "Nếu Dương Tiểu Ngọc quả đúng như Thanh Trúc sư muội nói, đã thành công thức tỉnh năng lực tiềm ẩn của người sở hữu thiên phẩm linh căn thì đây chính là đại phúc của Thiên Kiếm Môn ta".

"Vấn đề bây giờ chỉ còn đợi xem đứa trẻ này sẽ ứng phó ra sao trước thiên kiếp...".

...

"Ùng... Oàng...!!".

"Ầm... ầm...!!".

Bên dưới, nếu Dương Tiểu Ngọc đã thành công thức tỉnh xong thì phía trên, Tử Sắc Minh Lôi và Huỳnh Điểu Chi Kiếp cũng đã tích đủ năng lượng. Bây giờ, bọn chúng đã hoàn toàn tách ra khỏi đám mây đen, hướng kẻ đứng bên dưới mà thị uy.

Trong cuồng phong gào thét, giữa tiếng sấm rền vang, lôi kiếp và hoả kiếp nhanh chóng hợp cùng một chỗ, đồng loạt giáng xuống đỉnh đầu Dương Tiểu Ngọc.

Khí thế kinh nhân!

"Tới đây đi!".

Thiên uy dù vẫn đáng sợ nhưng Dương Tiểu Ngọc đã chẳng còn e ngại như ban nãy nữa. Tay nắm chặt bảo kiếm, trong hình hài khác lạ có phần ma mị ấy, nàng lao thẳng tới, dốc toàn bộ lực lượng tung ra một đường kiếm cuồng loạn.

Lam Diệt Yên Ba: Túy Điệp Cuồng Vũ!

"Oành...!".

"Ầm... ầm... ầm...!!".

...

Vụ nổ kinh thiên kéo dài cả đỗi cuối cùng cũng chịu lắng xuống. Đất rung núi chuyển rốt cuộc cũng bình yên trở lại...

Trên thương khung, mây đen đã tán đi quá nửa. Ánh dương quang đã lại một lần nữa soi rọi Mặc Kiếm Phong, soi rọi... Dương Tiểu Ngọc.

Nàng đứng đấy, chân ngự không trung, mái tóc dài màu lam bay bay trong gió... Gương mặt ấy, dáng người ấy, thái độ hờ hững ấy,..., tất cả đều trở thành dấu ấn khó phai trong lòng các đệ tử Thiên Kiếm Môn.

Kể từ thời khắc này nàng đã không chỉ đơn thuần là Dương Tiểu Ngọc, là đệ tử của Mặc Kiếm Phong nữa. Kể từ thời khắc này nàng chính là nữ thần trong mắt các đệ tử, khiến cho nam nhân người người ngưỡng mộ, khiến cho nữ nhân ai nấy đều phải tự ti, chùn bước...

Chẳng ngoa, đấy là sự thật. Kể đâu xa, cứ nhìn vào hai vị đại tân tinh trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn là Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên liền hiểu được. Nếu như lúc nãy hai người bọn họ còn vì kỳ tích Dương Tiểu Ngọc tạo ra mà cảm thấy bất an, lo ngại thì bây giờ, trong lòng họ chỉ có duy nhất một loại tâm tình: ái mộ. Bọn họ muốn theo đuổi nàng.

Sao lại không?

Một nữ nhân kinh tài tuyệt diễm như thế, đừng nói Thiên Kiếm, dù xét khắp thế gian này, suốt cả cổ kim, thử hỏi có ai hơn được?

Hai mươi tuổi thành tựu chân nhân, đối mặt hoả - lôi song kiếp chỉ một đường kiếm liền chém tan. Hãy nhìn nàng xem, trên thân thể một vết xước còn chẳng có. Sự lợi hại của nàng đến một tên ngốc còn hiểu được nữa là...

Có thể đứng trước thì mấy ai lại nguyện xếp sau. Thế nhưng, khi mà chênh lệch đã quá lớn, như vậy sự ganh ghét, đố kị cũng chẳng để làm gì. Tự chuốc phiền não mà thôi.

Không so được thì hà tất phải so. Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên đều là những người thông minh, bọn họ thừa sức hiểu được. Huống hồ, bọn họ là nam nhân, Dương Tiểu Ngọc là nữ nhân, khúc mắc vốn dĩ đâu quá sâu rộng, cớ gì lại không thể khoả lấp?

Nếu như theo đuổi Dương Tiểu Ngọc, cùng nàng kết thành đạo lữ song tu, như vậy chẳng phải sẽ càng tốt hơn ư?

Thoạt nghe thì đúng hơi nóng vội, thiếu sự chân thành nhưng đích xác là Lưu Cảnh Thiên và Tô Đông Vũ, bọn họ đang có những suy nghĩ như thế đấy. Và thực tế thì sau đó... bọn họ cũng đã triển khai hành động...

...

Sau khi Dương Tiểu Ngọc độ kiếp thành công, trừ Lăng Thanh Trúc thì mấy vị phong chủ còn lại ai nấy đều tỏ ra phấn khởi vui mừng. Hài lòng nhất thì dĩ nhiên là phong chủ của Mặc Kiếm Phong.

Đối với kỳ tích do đồ nhi tạo nên, đến giờ nghĩ lại Lý Ngọc Thường vẫn còn cảm thấy nó thiếu chân thực. Mặc dù trước nay nàng đều luôn nhận định thành tựu của Dương Tiểu Ngọc chắc chắn sẽ vượt xa bản thân, nhưng xa tới mức này thì... nàng quả chưa từng hình dung.

Hiểu biết của nàng đối với đồ nhi, coi bộ đã sớm không đủ dùng mất rồi.

Bên trong Linh Chính Điện, trên ghế chủ toạ, Lý Ngọc Thường đưa mắt quét quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Dương Tiểu Ngọc hiện đang quỳ đợi bên dưới.

"Thắng Nam".

Nghe ân sư gọi, vốn đã sớm chờ sẵn, Lệ Thắng Nam liền bước ra, tay bưng chiếc khay kính cẩn dâng lên: "Sư phụ".

"Ừm".

Lý Ngọc Thường gật nhẹ, cầm lên một tấm ngọc bài màu trắng rồi từ tốn đứng lên, bước về phía trước.

Trong cái nhìn từ ái, nàng nói với Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, nay con đã thành công độ qua thiên kiếp, tiến nhập cảnh giới chân nhân, theo quy định của bản môn, bây giờ con hãy trích ra một giọt bổn mạng tinh huyết cùng một tia hồn phách để ta lập hồn bài".

"Vâng, sư phụ".

Vốn nắm rõ quy định của tông môn nên Dương Tiểu Ngọc cũng không nhiều lời, lập tức đem tinh huyết và một tia hồn phách của mình trích ra, dẫn nhập

vào tấm ngọc bài màu trắng trước mặt.

...

Thi pháp xong, Lý Ngọc Thường lúc này mới cầm ngọc bài giao cho Lệ Thắng Nam đang đứng ở bên cạnh: "Thắng Nam, đem hồn bài của Tiểu Ngọc đặt vào Tịnh Thất".

"Vâng, sư phụ".

Lệ Thắng Nam vừa đi thì Lý Ngọc Thường cũng liền cúi xuống đem Dương Tiểu Ngọc nâng dậy. Càng xem càng thấy thuận mắt, nàng hiếm hoi lắm mới nở một nụ cười: "Tiểu Ngọc, lần này con thật sự đã khiến cho ta rất đỗi tự hào".

Nói đoạn, Lý Ngọc Thường khẽ động thần niệm, từ chiếc giới chỉ đang đeo lấy ra một cái hộp màu đỏ.

"Tiểu Ngọc, sư phụ cho con".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cố Tình Theo Đuổi Lại Chỉ Hoài Công

Dương Tiểu Ngọc mở hộp ra xem, trông thấy đựng bên trong là một tấm dải lụa hắc sắc phát ra hàn khí ghê người thì nội tâm không khỏi máy động: "Sư phụ, dải lụa này là?".

"Phong Nhận Huyền Lăng".

Quả nhiên!

Dù đã đoán được nhưng đến khi nghe chính miệng sư phụ mình nói ra, Dương Tiểu Ngọc vẫn khó lòng bình tĩnh nổi. Được yêu mà sợ, nàng vội đẩy chiếc hộp đựng Phong Nhận Huyền Lăng về phía Lý Ngọc Thường: "Sư phụ, Phong Nhận Huyền Lăng này là một trong ba bổn mạng pháp bảo của người, đệ tử sao có thể...".

"Sao lại không thể?" Dương Tiểu Ngọc nói chưa hết câu đã bị sư phụ mình cắt ngang.

"Tiểu Ngọc." - Lý Ngọc Thường nói - "Con tư chất tuyệt đỉnh, ngộ tính kinh người, nay độ qua thiên kiếp, thành tựu chân nhân, đó là cái phúc của bản môn. Ta thân là người dẫn đạo cho con, việc bảo hộ và giúp đỡ con đấy vốn dĩ việc nên làm".

"Tiểu Ngọc, con cần nhớ kỹ. Con so với các sư huynh đệ đồng môn không giống nhau. Tương lai con sẽ là trụ cột chống đỡ cho Thiên Kiếm Môn ta. Trước khi con trưởng thành, ta e sẽ khó tránh bị đám tà ma ngoại đạo nhắm tới...".

"Phong Nhận Huyền Lăng là pháp bảo đã được ta dùng chân nguyên bồi luyện nhiều năm, uy lực rất lớn. Mang theo nó bên mình, như vậy an toàn của con cũng phần nào được bảo đảm...".

"Sư phụ, nhưng mà...".

"Tiểu Ngọc, lẽ nào chút tâm ý của sư phụ mà con cũng nỡ từ chối sao?".

"Con...".

Biết trong lòng ân sư đã sớm quyết định, dẫu nói thêm nữa cũng không thể khiến người thay đổi chủ ý, Dương Tiểu Ngọc đành phải tiếp nhận: "Sư phụ, cảm tạ người".

"Chúng ta là sư đồ, hà tất nói mấy lời này".

Tỏ vẻ hài lòng, Lý Ngọc Thường dặn dò: "Tiểu Ngọc, Phong Nhận Huyền Lăng này đã được ta triệt để xoá đi linh ấn, giờ con chỉ cần khắc lên ấn ký của mình liền có thể tùy nghi sử dụng. Nhưng trước khi tiến hành khắc ấn thì con nên dùng U Minh Huyền Thủy đem nó tế luyện lại một lần, có vậy thì hiệu quả sẽ tốt hơn".

"Ừm, trong lọ này chính là U Minh Huyền Thủy. Với pháp lực hiện giờ của con, muốn luyện hoá hẳn cũng không khó".

Lần lượt tiếp nhận rồi cất đi Phong Nhận Huyền Lăng cùng U Minh Huyền Thủy, Dương Tiểu Ngọc khấu đầu thật sâu: "Sư phụ, đệ tử Dương Tiểu Ngọc nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người".

"Tốt. Ta tin con sẽ làm được".

Lý Ngọc Thường rất vừa ý cúi người nâng đỡ đồ nhi: "Nào, con mau đứng dậy".

Đợi cho Dương Tiểu Ngọc đứng lên xong, Lý Ngọc Thường toan định nói gì đấy thì sắc mặt bỗng chợt thay đổi. Nàng nhìn ra ngoài cửa chính điện, lẩm bẩm: "Bọn chúng tới đây làm gì...".

...

Một lúc sau.

Hai đạo lưu quang mà Lý Ngọc Thường nhìn thấy ban nãy, toàn bộ hiện đều đã đáp xuống Mặc Kiếm Phong. Người đến là đệ tử của Cơ Thành Tử: Lưu Cảnh Thiên và Tô Đông Vũ.

Nối nhau tiến vào bên trong Linh Chính Điện, hai huynh đệ đồng loạt cúi đầu.

"Đệ tử Tô Đông Vũ...".

"Đệ tử Lưu Cảnh Thiên...".

"... tham kiến sư thúc".

"Miễn lễ".

Lý Ngọc Thường nhẹ gật đầu, rồi hỏi: "Đông Vũ, Cảnh Thiên, hai vị sư điệt không biết hôm nay cùng tới Mặc Kiếm Phong của ta là có việc gì?".

Sớm hơn một bước, Tô Đông Vũ cung kính đáp: "Hồi bẩm sư thúc, bọn đệ tử là được sư phụ phái đến".

"Chưởng môn sư huynh?" - Lý Ngọc Thường hơi nghi hoặc - "Huynh ấy có gì muốn truyền đạt sao?".

"Bẩm sư thúc, ân sư đúng là có lời muốn bọn đệ tử nhắn gửi." Lần này, người lên tiếng không phải Tô Đông Vũ mà là sư đệ của hắn: Lưu Cảnh Thiên.

Cố ý lại như vô tình, hắn khẽ liếc Dương Tiểu Ngọc đang đứng ở gần đó, rồi mới tiếp tục: "Sư phụ nói Tiểu Ngọc sư muội thiên tư hơn người, tương lai chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của Thiên Kiếm Môn ta, rằng sự tồn tại của sư muội chính là phúc phần của chính giáo thiên hạ".

"Để chúc mừng Tiểu Ngọc sư muội tiến vào chân nhân cảnh, sư phụ đặc biệt phái bọn đệ tử tới đây để đưa tặng lễ vật".

Bị Lưu Cảnh Thiên cướp lời muốn nói, trong bụng Tô Đông Vũ khó tránh có chút bất mãn, nhưng với hàm dưỡng bao năm, hắn vẫn như cũ giữ được thái độ hoà nhã. Cùng với nụ cười thân thiện, hắn tiếp ý Lưu Cảnh Thiên: "Đúng vậy. Thưa sư phúc, bọn đệ tử hôm nay đến đích xác là vì đưa tặng lễ vật".

Nói đoạn, hắn lấy ra hai chiếc hộp, một lớn một nhỏ đưa về phía Lý Ngọc Thường: "Sư thúc, tấm lòng của ân sư, mong sư thúc đừng từ chối".

Lý Ngọc Thường đưa tay tiếp lấy, thoáng dùng thần thức xem qua, mắt chợt ánh lên vài tia khác lạ.

"Lễ vật của chưởng môn sư huynh thật sự là đủ nặng...".

"Được rồi, lễ vật này ta thay đồ nhi tiếp nhận. Trở về nói với sư phụ các ngươi là sư thúc rất cảm kích".

"Đệ tử sẽ chuyển lời".

...

Ngó thấy hai huynh đệ Tô Đông Vũ dù đã tặng xong lễ vật lại chưa có vẻ gì là muốn rời đi thì trong dạ Lý Ngọc Thường liền nảy sinh ngờ vực. Nhưng khi nàng còn chưa kịp lên tiếng hỏi han thì đáp án, nó đã hiện ra ngay trước mắt.

Điệu bộ nho nhã từ tốn, Tô Đông Vũ bước lại gần đồ nhi Dương Tiểu Ngọc của nàng, xuất ra một chiếc hộp nhỏ. Hắn chủ động đem nắp hộp mở ra, mỉm cười nói: "Tiểu Ngọc sư muội, hôm đó muội đột phá xong liền hồi phong, khiến ta dù rất muốn tiến lên bày tỏ sự ngưỡng mộ cũng chẳng được. Hôm nay tiện thể thừa lệnh ân sư, sư huynh ta có chút quà mọn, hy vọng muội đừng từ chối".

Nhân lúc Dương Tiểu Ngọc còn đang quan sát món đồ vật bên trong, Tô Đông Vũ cố gắng tác động: "Sư muội, đồ vật này chính là nội đan của Bích Diệm Thanh Giao, nghe nói chỉ cần đem đeo ở trên người thì sẽ có thể phòng được bách độc, hơn nữa lại còn có tác dụng ôn dưỡng da thịt, rất hữu ích trong việc bảo vệ dung nhan...".

"Sư muội nhan sắc khuynh thành, tất nhiên chẳng cần tới linh đan, thánh dược cũng đã rất có phong vận. Nhưng theo ngu huynh nghĩ, nếu muội đeo viên nội đan này trên người, tư sắc chẳng phải lại càng thêm xinh đẹp?".

"Bích Diệm Thanh Giao là một đại yêu, thật không nghĩ sư huynh lại có bổn sự lấy được nội đan của nó".

Dương Tiểu Ngọc thu hồi ánh mắt, thôi không nhìn vào trong hộp nữa. Thay vì tiếp nhận như mong muốn của Tô Đông Vũ, nàng vậy mà lắc đầu từ chối: "Đáng tiếc. Món đồ trân quý này muội không thể nhận".

Không thể?

"Lẽ nào là dục cầm cố túng...".

Tự cho là phải, Tô Đông Vũ chân thành bày tỏ: "Sư muội, đây là tấm lòng của sư huynh, muội đừng từ chối".

"Sư huynh...".

"À, nếu sư muội cảm thấy viên nội đan Bích Diệm Thanh Giao này quá trân quý thì cứ coi như là thù lao ta trả trước cho muội. Số là ta có tình cờ lấy được một tấm địa đồ, vốn đang chuẩn bị đi thăm dò một chuyến. Sư muội nếu không chê thì ta muốn mời muội...".

"Muội từ chối." Giống như cái cách mình vừa bị ngắt lời, Dương Tiểu Ngọc chen ngang.

Thái độ dứt khoát, nàng quay mặt đi, hướng Lý Ngọc Thường xin phép: "Sư phụ, đệ tử cảm thấy trong người không khoẻ, muốn về động phủ nghỉ ngơi trước".

"Không sao, con cứ đi đi".

Dời mắt sang Tô Đông Vũ, Lý Ngọc Thường lạnh giọng: "Đông Vũ sư điệt, nếu đã không còn việc gì thì xin mời rời khỏi Mặc Kiếm Phong".

...

Vốn là muốn tạo ấn tượng tốt đẹp với Dương Tiểu Ngọc, nào ngờ cuối cùng nàng lại thẳng thừng từ chối tâm ý. Trò đã vậy, thầy cũng lạnh lùng "mời" ra khỏi Mặc Kiếm Phong...

Chuyến đi lần này của Tô Đông Vũ thật sự đã phí công vô ích. "Trộm gà không được lại còn mất luôn nắm thóc", câu này dùng hẳn cũng chẳng sai đi.

Sự đời là vậy, có đôi khi người vô tâm thì lại được nhớ nhung, mộng tưởng trong khi kẻ cố tình theo đuổi, kết quả lại bị lãnh đạm thờ ơ... Vấn đề không nằm ở việc ngươi có bao nhiêu thành ý, thật lòng hay giả dối; trên thế gian này, có những loại người vốn không thể dùng tài vật để mua, dùng chân tâm để đổi. Đối với loại người này, họ yêu thích chỉ đơn giản vì yêu thích thế thôi...

Rất không may cho hai huynh đệ Tô Đông Vũ - Lưu Cảnh Thiên kia, Dương Tiểu Ngọc lại chính là một người như vậy. Trong lòng nàng, thích ai là do bản thân nàng quyết định. Và một khi đã định thì cả đời e là chẳng cách nào thay đổi được.

...

Nửa giờ sau, tại Trúc Kiếm Phong.

Thân ảnh yêu kiều ban nãy rời khỏi Linh Chính Điện, bất ngờ thay lúc này lại đang có mặt ở đây, trước Tĩnh Hương Đường của Trúc Kiếm Phong này.

Khỏi phải nghĩ, Dương Tiểu Ngọc tới đây khẳng định là vì Lăng Tiểu Ngư. Trước giờ, mười lần nàng đến thì trong cả mười lần, lý do đều chỉ có một: tìm Lăng Tiểu Ngư. Lần này tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Có điều là...

Thay vì Lăng Tiểu Ngư - đối tượng mình muốn tìm - thì đi ra tiếp chuyện Dương Tiểu Ngọc lại là sư tỷ của hắn: Mộng Kiều.

Có lẽ do cả hai cùng là nữ nhi nên đối với tâm ý của Dương Tiểu Ngọc, Mộng Kiều ít nhiều cũng cảm nhận được. Sau khi dẫn Dương Tiểu Ngọc đến hoa viên, nàng bảo: "Tiểu Ngọc, muội ngồi ở đây một lát, để ta tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động tìm Tiểu Ngư sư đệ".

"Sư tỷ".

Chuẩn bị đi lại bị người kêu lại, Mộng Kiều nhất thời nghi hoặc, chờ nghe tiếp.

Cũng không để nàng phải chờ đợi quá lâu, tiếng Dương Tiểu Ngọc lần nữa cất lên: "Tiểu Ngư... hắn mỗi ngày đều tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện sao?".

"Mấy năm qua đệ ấy vẫn luôn tu luyện ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động".

Nhớ lại những năm tháng đã qua, Mộng Kiều thở nhẹ một hơi, tận đáy lòng cảm khái: "Trong lớp đệ tử chân truyền chúng ta, từ xưa tới giờ, chịu khổ nhất có lẽ cũng chỉ có mình đệ ấy...".

"Tư chất đệ ấy tuy rất bình thường nhưng tâm chí thì lại vô cùng kiên định, vượt xa ta, Đại Trù và những đồng môn khác. Để có chút thành tựu như hôm nay, những gì đệ ấy bỏ ra, chúng ta căn bản vô pháp so bì...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tâm Ý Của Ta

...

...

Trong lúc ở hoa viên Mộng Kiều đang kể cho Dương Tiểu Ngọc nghe về những tháng ngày tu luyện vất vả của Lăng Tiểu Ngư thì tại Phị Tinh Đới Nguyệt Động, hắn lại tiếp tục đem sự khổ nhọc ấy kéo dài thêm. Trên chính bản thân mình.

Hắn ngồi đấy, nơi không gian cửa động thứ hai, vừa ra sức chống đỡ áp lực nghiền ép vừa tranh thủ hấp thu linh khí để tu luyện. Tất nhiên là chẳng phải mới đây. Tính ra thì hắn đã ngồi được cả buổi rồi. Bằng vào tu vị vấn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong, khả năng chịu đựng của hắn đã tăng nhiều so với trước...

Có điều... cũng chỉ là nhiều hơn một đoạn, một hai canh giờ vậy thôi. Tu luyện một buổi thì được chứ còn nguyên ngày thì... vẫn bất khả thi. Năng lực của hắn, nó còn chưa cho phép.

Điều đó, Lăng Tiểu Ngư là người rõ ràng hơn ai hết. Hắn đương nhiên biết lúc nào mình nên dừng lại. Đơn cử như hiện tại, thời điểm phải đình chỉ chính là lúc này.

"Cơ thể ta đã sắp đến ngưỡng giới hạn rồi, phải dừng lại thôi".

Không như trước đây mỗi lần tu luyện đều cố kiên trì dù đã qua tới ngưỡng giới hạn thêm một lúc, Lăng Tiểu Ngư đã rất biết điều mà chủ động thu công. Chẳng phải lần đầu, chuyện này đã diễn ra lâu rồi, kể từ thời điểm hắc bạch song ngư hiện ra nơi lòng bàn tay hắn.

Trước kia Lăng Tiểu Ngư hắn tư chất thấp kém nên để có thể thực hiện được lời giao ước với Lăng Thanh Trúc, hắn không còn cách nào khác là ngoài liều mạng tu luyện, trông chờ vào sự giúp đỡ của vị "tiền bối" thần bí nọ. Chung quy cũng là bất đắc dĩ.

Về sau, cơ thể hắn phát sinh dị biến, từ khi hắc bạch song ngư xuất hiện thì tốc độ luyện hoá, hấp thu linh khí đã tăng lên rất nhiều. Nhờ vào sự thay đổi này, hắn đã dần tìm lại sự chủ động cho mình, vì vậy cũng không nhất thiết phải nhờ vả vị tiền bối kia nữa. Xét cho cùng thì đôi bên chỉ là người dưng nước lã, nhận ân huệ quá nhiều cũng chẳng tốt đẹp gì. Trong lòng hắn sẽ ngày càng vướng mắc...

So với việc trông đợi ở người thì dựa vào chính bản thân mình mà tu luyện, đấy mới là vương đạo.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa Lăng Tiểu Ngư là kẻ "có mới nới cũ, thấy trăng quên đèn". Thực tế thì sâu trong tâm khảm, hắn vẫn luôn khắc ghi ân huệ của vị tiền bối kia. Hiện tại thôi trông đợi, chẳng qua là bởi hắn không muốn khiến tiền bối phiền lòng vì mình thêm nữa mà thôi...

...

"Phù... ù...".

Mở mắt thu công, Lăng Tiểu Ngư thở ra một ngụm trọc khí rồi chuyển mình đứng lên. Nhưng hắn không rời đi ngay mà còn nán lại.

Tâm ý vừa động, tay vốn trống không bỗng đã nhiều thêm vài thứ đồ vật, Lăng Tiểu Ngư đem tất cả đặt xuống đất, nhìn hư không cất tiếng: "Tiền bối, sáng nay vãn bối có xuống bếp làm ít đồ ăn, nay kính dâng tiền bối dùng bữa".

"Lần trước vãn bối đem tới mấy bình linh tửu, không biết tiền bối người đã dùng hết chưa... Hmm, hôm qua Đại Trù sư huynh có đưa cho vãn bối một bình Bách Hoa Cao Liệt, vốn là một loại linh tửu rất quý. Vãn bối nghĩ tiền bối hẳn sẽ thích".

"Tiền bối, Bách Hoa Cao Liệt này rất mạnh, uống vào rất dễ say, người hãy từ từ dùng...".

"Cũng không còn sớm nữa, vãn bối xin phép cáo lui".

Tiếng từ giã vừa ra hết cũng là lúc Lăng Tiểu Ngư xoay lưng hướng cửa động bước ra. Qua hết không gian cửa động thứ nhất, vừa tới bên ngoài thì một thân ảnh quen thuộc đã đập vào mắt hắn. Đúng là Mộng Kiều sư tỷ.

"Tiểu Ngư...".

"Mộng Kiều sư tỷ, sao tỷ lại tới đây?".

"Ta tới tìm đệ".

Mộng Kiều tiếp lời: "Tiểu Ngọc đang chờ đệ ở hoa viên".

"Tiểu Ngọc kiếm đệ sao?".

"Ừm. Tiểu Ngư, đệ mau về gặp nàng đi".

"Sư tỷ, chúng ta cùng về".

...

Trước đó, cách Tĩnh Hương Đường một đoạn, tại hoa viên...

Dương Tiểu Ngọc vẫn như cũ đang còn ngồi đợi, tuy nhiên, khung cảnh chờ đợi thì đã không còn giống trước nữa. Thay vì tĩnh lặng thì bầu không khí đã ồn ào hơn đôi chút. Căn nguyên hết thảy đều do một người.

Người này dáng hình mập mạp, bụng bự tay to, mặt tròn mắt híp, trông khá là phúc hậu.

Chẳng phải Chu Đại Trù thì còn ai?

"Hì hì...".

Vẫn cái điệu cười thân thiện thường thấy, Chu Đại Trù kéo chiếc ghế xích lại gần Dương Tiểu Ngọc, dò hỏi: "Tiểu Ngọc, ngươi tìm Tiểu Ngư có việc gì vậy? Có phải lại muốn tặng linh đan, dược thủy gì cho hắn không?".

"Tặng gì cũng đâu có liên quan đến ngươi. Không có phần của ngươi".

"Tiểu Ngọc..." - Khuôn mặt xìu xuống, Chu Đại Trù tỏ ý trách móc - "Ngươi cũng không thể phân biệt như vậy a. Chúng ta là bằng hữu tốt cùng bái nhập tiên môn một ngày mà...".

"Xuy, ai bằng hữu tốt với ngươi".

"Ta...".

Chu Đại Trù đảo mắt một vòng, nói: "Tiểu Ngọc, ngươi và Tiểu Ngư là bạn thanh mai trúc mã, ta và Tiểu Ngư cũng là hảo huynh đệ, như vậy chúng ta tất nhiên cũng là hảo bằng hữu rồi".

"Hì hì... Tiểu Ngọc hảo bằng hữu, Tiểu Ngọc đại nữ thần, ở đây cũng không có người ngoài, ngươi nói cho ta biết đi. Lần này ngươi mang gì cho Tiểu Ngư vậy? Cho ta ké một phần được không?".

"Không có phần của ngươi".

"Tiểu Ngọc, ngươi đừng nhỏ mọn vậy mà. Lần nào ngươi cũng cho Tiểu Ngư, ta nhìn thấy thật là tủi thân lắm. Ngươi cho ta một chút thôi...".

"Không cho".

"Tiểu Ngọc...".

"Không cho".

Mặc cho Chu Đại Trù ra sức nài nỉ, từ đầu đến cuối câu trả lời của Dương Tiểu Ngọc đều chỉ có một: nàng không cho.

Phân biệt? Ừ thì đúng là nàng phân biệt đối xử. Tuy nhiên, như thế không có nghĩa rằng nàng đây ghét bỏ gì Chu Đại Trù. Bởi nếu thực ghét bỏ thì từ nãy giờ nàng đã chẳng nói nhiều với hắn như vậy.

Bình thường, Dương Tiểu Ngọc nàng rất lãnh đạm với mọi người. Đối diện nói được đôi ba câu thôi đã khó chứ huống hồ dây dưa cả đỗi như trường hợp hiện tại.

Đối với Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc nàng không ghét; trái lại, trong lòng nàng từ lâu đã xem hắn là bằng hữu. Chỉ là... bằng hữu và bạn thanh mai trúc mã, khoảng cách giữa đôi bên vẫn là lớn lắm.

...

"Tiểu Ngọc, ta năn nỉ ngươi đó. Mau nói cho ta biết đi".

"Đại Trù ngươi đừng có ở đây làm bộ. Chẳng phải ta không nói thì ngươi cũng biết sao?".

"Biết? Ngươi không nói thì ta làm sao mà biết được?".

"Ta không nói thì Tiểu Ngư...".

Dương Tiểu Ngọc đang nói dở thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về hướng Mặc Kiếm Phong. Ở đó có một con chim đang bay tới bên này.

Con chim nọ kích cỡ khá lớn, so với người Chu Đại Trù còn muốn lớn hơn một chút, có lông màu xanh, mỏ màu đen, chân màu đỏ, hai mắt màu hoàng kim, rất chi đẹp đẽ.

"Ồ, con chim của ai thế nhỉ? Trên thân có linh quang ẩn hiện như vậy, lẽ nào là linh điểu?".

Trong lúc Chu Đại Trù còn đang thắc mắc về sự xuất hiện của con chim lạ thì ngồi ghế bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc đã đứng lên.

Nàng nhìn linh điểu vừa bay tới trước mặt, cất tiếng hỏi: "Thanh Nhi, có chuyện gì?".

"Đại tỷ, sư phụ có việc tìm đại tỷ".

"A a a a...!!".

Linh điểu nói xong câu thứ nhất, đến câu thứ hai, lời vừa ra tới miệng, còn chưa kịp thốt tiếng nào đã bị tiếng la của Chu Đại Trù doạ sợ, suýt tí thì ngã nhào xuống đất.

Chả còn tâm trí đâu mà để ý đến "việc tốt" mình gây ra, Chu Đại Trù chỉ vào linh điểu vừa loạng choạng bay lên lại, miệng lắp bắp: "Ngươi... ngươi... ngươi biết nói?!".

"Tên mập! Ngươi làm gì thế hả?!".

Đáp lại Chu Đại Trù, linh điểu lớn giọng trách cứ: "Ngươi tự nhiên la to như vậy làm gì?! Khiến ta suýt nữa thì té ngã đây này!".

"Thanh Nhi, không được vô lễ".

Chuyển mắt nhìn sang Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc giải thích: "Đại Trù, đây là linh thú Ngọc Dương Điểu của ta. Trong người nó có huyết mạch linh chủng thượng cổ nên linh tính rất cao, nghe hiểu và nói được tiếng người vốn không phải chuyện gì kỳ lạ".

"Ngọc Dương Điểu? Cái tên này sao nghe quen vậy nhỉ...".

Trong lúc Chu Đại Trù đang bận lục tìm ký ức thì Dương Tiểu Ngọc và Ngọc Dương Điểu tiếp tục trao đổi.

Sau khi đã tiếp nhận toàn bộ thông tin, Dương Tiểu Ngọc liền lấy từ giới chỉ ra một chiếc hộp, đưa cho Chu Đại Trù, dặn: "Đại Trù, bây giờ ta phải trở về Mặc Kiếm Phong, cái hộp này ngươi giúp ta giao cho Tiểu Ngư".

"Tiểu Ngọc, đây là cái gì vậy?".

"Tâm ý của ta".

Dương Tiểu Ngọc nói xong lập tức cưỡi lên lưng Ngọc Dương Điểu, thẳng hướng Mặc Kiếm Phong bay về.

Còn lại một mình, Chu Đại Trù lúc này mới đem chiếc hộp giơ lên, lắc lư một lúc thì lẩm bẩm: "Bên trong hình như đựng chai lọ. Lẽ nào là đan dược?".

"Có nên mở ra xem thử không nhỉ?".

"Không được không được. Đây là đồ Tiểu Ngọc tặng cho Tiểu Ngư, ta không thể tùy tiện nhìn xem. Hmmm.... Thôi đợt lát nữa Tiểu Ngư về rồi bảo hắn mở cho xem vậy...".

...

Chu Đại Trù đã rất giữ chữ tín, dẫu trong lòng rất đỗi tò mò nhưng cuối cùng cũng không có mở ra xem...

Cứ thế, mãi cho đến khi Mộng Kiều và Lăng Tiểu Ngư từ Phị Tinh Đới Nguyệt Động quay về...

"Tiểu Ngư, tứ sư tỷ!".

"Đại Trù, sao đệ lại ở đây? Mà... Tiểu Ngọc đâu rồi?".

"Tiểu Ngọc à, nàng vừa mới rời đi rồi".

Chu Đại Trù cầm lấy chiếc hộp tiến lại gần Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, trước khi đi Tiểu Ngọc đem cái này đưa cho ta, bảo ta giao lại cho ngươi".

Lăng Tiểu Ngư tiếp nhận chiếc hộp, cúi nhìn rồi hỏi: "Đại Trù sư huynh, Tiểu Ngọc có nhắn gì cho đệ không?".

"À có." - Chu Đại Trù gật đầu, đem lời Dương Tiểu Ngọc thuật lại - "Tiểu Ngọc nói đây là tâm ý của nàng".

"Nàng còn nói gì nữa không?".

"Hết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chính Thức Diện Kiến

...

"À, Tiểu Ngư, ngươi còn nhớ chuyện Ngọc Dương Điểu không?".

"Ngọc Dương Điểu?".

Lần này hồi đáp Chu Đại Trù không phải Lăng Tiểu Ngư mà là Mộng Kiều. Nàng tỏ ra nghi hoặc: "Đại Trù, đệ là muốn nhắc đến chuyện đệ và Tiểu Ngư đã đem trứng Ngọc Dương Điểu luộc ăn hả? Chuyện này qua lâu rồi mà".

"Đúng là chuyện này đã qua lâu rồi...".

Chu Đại Trù hạ thấp giọng, thanh âm có phần cảm thán: "Nghĩ lại thì hồi nhỏ vô tri, không biết giá trị của Ngọc Dương Điểu mà đem trứng của nó luộc ăn mất, ăn xong lại còn bị lão nhân gia trách phạt nữa...".

"Hì hì...".

Mộng Kiều che miệng cười khẽ: "Đại Trù, sao tự dưng đệ lại nhắc chuyện xưa rồi tiếc nuối vậy?".

"Đâu phải tự dưng".

Chu Đại Trù nói tiếp: "Tứ sư tỷ, tỷ không biết đó chứ. Hồi nãy đệ đang trò chuyện với Tiểu Ngọc thì có con chim bay đến báo tin cho nàng. Con chim kia chính là Ngọc Dương Điểu, là một trong hai quả trứng thuở trước a".

"Chậc, Ngọc Dương Điểu kia lợi hại lắm. Nó còn chưa đạt tới cảnh giới hoá hình mà đã có thể nói được tiếng người rồi. Thật là thông minh mà...".

"À, thì ra đệ là vì chuyện này...".

Có vẻ đã không còn xa lạ nữa, Mộng Kiều gật gù, bảo: "Hmm... Ngọc Dương Điểu kia ta cũng từng thấy qua. Tiểu Ngọc gọi nó là Thanh Nhi, trong người có huyết mạch của linh chủng thượng cổ Huỳnh Điểu, nghe nói thành tựu sau này sẽ rất cao...".

Ngó sang Chu Đại Trù, Mộng Kiều suy đoán: "Thế nào? Đại Trù đệ có phải là nhìn thấy Ngọc Dương Điểu của Tiểu Ngọc lợi hại nên trong lòng chợt luyến tiếc?... Nếu hồi nhỏ đệ không đem trứng Ngọc Dương Điểu luộc ăn thì bây giờ cũng đã có một con linh thú lợi hại rồi a".

"Haizz... Tiếc thì đúng là cũng có tiếc thật".

Chu Đại Trù thở dài, ngước nhìn cao xanh, buông lời cảm thán: "Nếu như hồi đó không ăn mà để nuôi lớn tới bây giờ mới ăn có phải hơn không? Ăn thịt vẫn ngon hơn ăn trứng a".

Mộng Kiều: "...".

Tâm tình nàng thực là hơi bị đả kích một chút. Nãy giờ nàng cứ tưởng Chu Đại Trù ỉu xìu than thở là vì ăn năn hối hận việc làm năm xưa kia, ai dè... Cái tên sư đệ này của nàng vẫn như cũ muốn đem Ngọc Dương Điểu ăn mất. Lúc nhỏ vô tri chưa hiểu được giá trị của linh thú thì thôi, đằng này hiểu rồi lại vẫn cứ...

"Có hai sư đệ, một tên so với một tên càng "lợi hại". Đúng là chả có tên nào là bình thường hết...".

Ngầm lắc đầu, Mộng Kiều xoay người lại xem Lăng Tiểu Ngư.

Tiếc rằng ở đấy, thân ảnh Lăng Tiểu Ngư đã đi mất tự lúc nào...

...

...

Sáng sớm hôm sau, bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động...

Tại không gian cửa động thứ tư, cũng là cuối cùng, sinh vật khả ái mang hình hài một cô bé nhỏ nhắn còn đang say ngủ.

Nơi nó nằm ngủ cũng chẳng phải chỗ nào mới lạ, như cũ vẫn là bên trong vỏ trứng của mình thôi. Nhìn dáng vẻ hiện giờ của nó, thật khó để hình dung đây là kẻ có bổn sự tự do ra vào các kết giới và cư ngụ luôn ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động - điều mà ngay đến những vị chân nhân cảnh hậu kỳ như Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử cũng vô pháp làm được.

Ngẫm lại chuyện này, nguyên do có lẽ đến từ quả cầu thủy tinh mà nó đang sở hữu. Bởi lẽ, qua những lần nó âm thầm trợ giúp Lăng Tiểu Ngư tu luyện, rồi thái độ khẩn trương lo sợ khi đối mặt với thân ảnh Lăng Thanh Trúc, có thể thấy là pháp lực của bản thân nó cũng không phải quá cao.

Chẳng mảy may e ngại kết giới và áp lực nghiền ép của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, chỉ dựa vào tu vị bản thân thì sinh vật khả ái chắc chắn không thể nào làm nổi. Trừ phi nó trời sinh có đại thần thông kỳ diệu nào đấy, bằng không thì chỉ còn một cách giải thích: năng lực của quả cầu màu tím trong tay nó.

Viên tử tinh cầu này ngay từ lúc nó phá trứng chui ra thì đã có sẵn, giữa đôi bên vốn dĩ tồn tại một mối liên hệ vô cùng mật thiết. Hẳn vì lẽ đó mà trước nay, nó chẳng cần thao túng thì tử tinh cầu cũng tự động phát ra công năng bảo hộ cho nó. Mọi lúc mọi nơi. Thậm chí là giống như hiện tại, trong tình trạng say ngủ vô thức...

...

"Oáp...".

Không biết đã qua bao lâu, vốn đang say ngủ, sinh vật khả ái chợt cựa mình, ngáp một hơi dài. Ngáp xong, nó đưa tay dụi mắt, từ từ mở ra.

Chớp chớp mấy lượt, sinh vật khả ái nằm thêm một đỗi thì chuyển mình ngồi dậy, khoan thai bước ra khỏi cái ổ ấm áp của mình.

"Oáp...".

Nó vươn vai, ngáp thêm một cái nữa rồi mới từ trên bệ đá nhảy xuống dưới đất.

"Bộp bộp...".

Vỗ bụng mình hai cái, nó cất tiếng: "A da da...".

Sau những câu từ mà chỉ bản thân nghe hiểu nọ, trong bộ đồ màu trắng quen thuộc, sinh vật khả ái thoáng quan sát chung quanh, kế đến thì hướng không gian cửa động thứ ba bước qua.

Trải qua một giấc ngủ dài thì hiện nó đang khá là đói bụng. Nó phải ra ngoài để kiếm thức ăn lót dạ a.

...

"A da da!".

Ngay khi vừa đặt chân sang không gian cửa động thứ hai thì sinh vật khả ái đột nhiên kêu lên, thanh điệu rất là vui sướng.

Chẳng vui sao được khi mà ngay trước mắt nó đang có một chiếc hộp to đùng được người đặt sẵn?

Chiếc hộp kia nó đây hết sức quen thuộc đấy. Từ kiểu dáng cho tới màu sắc, hay thậm chí kể cả mấy tấm linh phù được dán ở bên trên, toàn bộ đều thân quen vô cùng...

Đây chính là thức ăn của con người kỳ lạ kia mang tới cho nó a.

"A da da... A cha cha...".

Tróng sự vui mừng ngoài mong đợi, sinh vật khả ái cứ thế lao thẳng tới chỗ chiếc hộp do Lăng Tiểu Ngư để lại từ hôm qua, không ngừng cạ mặt vào. Xem bộ dạng thì hẳn nó phải yêu thích đồ ăn của Lăng Tiểu Ngư lắm.

...

Nâng niu, thân ái một hồi lâu, cuối cùng sinh vật khả ái cũng quyết định đem chiếc hộp mở ra. Động tác cẩn thận, nó lấy từng chiếc đĩa, từng cái bát đặt xuống đất...

Chừng khi bên trong hộp đã trống không, lúc này sinh vật khả ái mới bắt đầu bữa ăn thịnh soạn của mình.

Không. Nó không bốc tay giống như hồi trước nữa. Bây giờ nó đã có hiểu biết, đã văn minh hơn nhiều rồi. Thay vì dùng tay để bốc thì nó đang dùng đũa để gắp thức ăn hẳn hoi. Bất chấp những ngón tay rất nhỏ, nó vẫn rất tài tình điều khiển đôi đũa to, lần lượt gắp đồ ăn đựng trong bát đĩa.

Tất nhiên, thức ăn thì có món này nón nọ, có cái nhỏ cái to. Sinh vật khả ái không thể lúc nào cũng dùng đũa được. Thỉnh thoảng nó phải tạm buông đôi đũa, bằng hình thức nguyên thủy nhất để cho thức ăn vào bụng.

"Nhồm nhoàm... nhồm nhoàm...".

"Ực...".

"Nhồm nhoàm...".

...

Với cách ăn uống khá là tự do, phóng khoáng, chẳng mấy chốc mà sinh vật khả ái đã đem thức ăn xử lý gần phân nửa.

Tướng người thì nhỏ, đồ ăn thì nhiều, thật cũng không rõ rốt cuộc là nó đã đem thức ăn chứa ở chỗ nào nữa...

...

"A da da...".

Có vẻ đã cảm thấy no, sinh vật khả ái rốt cuộc cũng dừng lại, thôi càn quét. Rất có ý thức của người biết tiết kiệm, nó liếc qua đống bát đĩa, thoáng nghĩ rồi đem những cái đã ăn dở trộn lẫn với nhau, kế đó thì cho hết vào bên trong chiếc hộp, đậy nắp rồi dán linh phù lên hòng bảo quản.

"A da da...".

Tâm trạng thư thái, sinh vật khả ái làm xong hết thảy liền nhanh chóng đứng lên, dùng linh lực nâng cao chiếc hộp, đang toan đưa về chỗ của mình ở không gian cửa động thứ tư thì bước chân bỗng ngưng.

Nó đem chiếc hộp bỏ xuống, quay nhìn một món đồ vật đặt gần đó. Đích thị là bình Bách Hoa Cao Liệt mà Lăng Tiểu Ngư đã để lại cùng hộp đựng thức ăn hôm qua.

"A da da?".

Dáng vẻ nghi hoặc, sinh vật khả ái tiến sát lại bình linh tửu, mở nắp rồi đưa mũi ngửi ngửi.

"Khịt khịt...".

"A da da! A da da!".

Còn hơn cả ban nãy, thời điểm trông thấy chiếc hộp đựng thức ăn, sinh vật khả ái vừa ngửi đã liền reo lên. Xem ra đối với mùi vị của linh tửu, nó đây cũng có thể coi là biết thưởng thức...

...

...

Nửa giờ sau.

Phía đông, mặt trời đã lên được một đoạn tầm bằng sải tay. Toàn bộ núi Ngũ Đài hiện đã được ánh dương quang soi rọi...

Dưới những tia nắng còn dịu nhẹ, từ căn phòng mình, sau một đêm thoa thuốc điều dưỡng, Lăng Tiểu Ngư lại tiếp tục hướng đến Phị Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện.

Tất cả vẫn giống như mọi ngày. Con đường quen thuộc, khung cảnh quen thuộc, thanh âm quen thuộc, hết thảy đều chẳng có gì thay đổi. Hay ít ra Lăng Tiểu Ngư đã cho là như vậy.

Tuy nhiên sau đó, hắn đã buộc phải thay đổi ý nghĩ. Sự quen thuộc trong mắt hắn, nó đã trở nên khác lạ. Căn nguyên tới từ một thứ, hoặc có lẽ nên gọi là một sinh vật.

Sinh vật này khá là nhỏ nhắn, chỉ cao khoảng một thước hai tấc dư, mặc một bộ đồ màu trắng, tóc màu vàng sẫm, hết sức đáng yêu...

Hiện giờ, sinh vật khả ái nọ đang ở ngay trước mặt Lăng Tiểu Ngư hắn, dùng đôi tay bé xíu nâng bình Bách Hoa Cao Liệt, vừa uống vừa hát...

"Da dá da dà... Dà da da dá...".

"Dá da dà da... Da da... Dá da...".

Đấy, sinh vật khả ái kia hát như vậy đấy, những câu từ mà dù nghe rõ thì Lăng Tiểu Ngư vẫn vô pháp hiểu được. Hắn đứng ngay đó, toàn thân bất động, ý thức suýt tí thì đình trệ...

Hắn quá bất ngờ đi. Cái khung cảnh đang diễn ra trước mắt này, hắn nào đã kịp hình dung ra bao giờ?

Một cô bé nhỏ xíu xiu đang cầm bình rượu ca hát, đây... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Cô bé" kỳ lạ này là ai? Tại sao lại xuất hiện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động? Xem hình dáng thì... hình như cũng không hẳn là người.

"Lẽ nào... lẽ nào là...?".

Tâm tư máy động, Lăng Tiểu Ngư triển khai pháp nhãn hòng xem xét.

Nhưng, hắn càng xem thì trong lòng lại càng mờ mịt. Lai lịch của cô bé, hắn không làm sao tra nổi.

Có điều, hắn cũng chẳng cần phải tra thêm nữa. Cô bé - sinh vật khả ái ấy - đã vừa mới tự mình giải đáp cho hắn một điều. Bằng cách loạng choạng di chuyển qua không gian cửa động thứ ba rồi lại trở về không gian cửa động thứ hai một cách nhẹ nhàng êm ái, cô bé đã gần như xác nhận nỗi nghi hoặc trong lòng hắn, rằng cô bé chính là vị tiền bối mà bấy lâu Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn kính trọng, mong được diện kiến.

"Thật... thật sự là tiền bối?".

Như để củng cố thêm nhận định, Lăng Tiểu Ngư tiến lên, lấy can đảm hỏi: "Tiền bối, người... là người phải không?".

"À da dá?".

Múa may quay cuồng cả buổi, tới lúc này, khi nghe được tiếng của Lăng Tiểu Ngư thì sinh vật khả ái mới bắt đầu chú ý đến sự hiện diện của hắn. Nhưng, cũng chả rõ có phải do đang say rượu hay gì mà thay vì cấp tốc ẩn mình lẩn trốn như mọi khi thì nó lại hướng thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư hắn.

"A da dá...".

Mở miệng cười, sinh vật khả ái cầm bình rượu Bách Hoa Cao Liệt giơ lên, ý tứ dường như muốn Lăng Tiểu Ngư uống cùng với nó.

"Tiền bối, người... ta...".

"A da da! A da da!".

"Tiền bối, ta... ta không hiểu người nói gì".

"A da da! A da da...!".

Trong khi sinh vật khả ái đang cố dùng hành động để truyền đạt ý tứ cho Lăng Tiểu Ngư thì nơi nội tâm mình, hắn cũng đang âm thầm tự hỏi.

"Tiền bối hình như không nói được tiếng người? Như vậy lẽ nào tiền bối thật cũng không phải người?".

"Nhưng, nếu không phải người thì là gì? Yêu quái sao?".

"Cũng không giống. Ta chẳng cảm nhận được chút yêu khí nào cả...".

"Mà... tại sao ta lại thấy tiền bối cũng không lợi hại như trong tưởng tượng nhỉ? Hình dáng tiền bối nhỏ như vậy...".

"Chắc không đâu. Vừa rồi tiền bối có thể nhẹ nhàng đi xuyên qua kết giới của cửa động thứ ba, điều này chứng tỏ tiền bối có đạo hạnh rất cao. Ta nhớ lúc trước dù là sư phụ thì cũng phải triển khai phòng hộ rồi mới bước qua bên đó, nhưng tiền bối thì không cần...".

Lăng Tiểu Ngư thấy sao thì hay vậy. Hắn đâu biết được rằng tất cả những gì hắn thấy, sự nhẹ nhàng vượt qua kết giới cũng như thân thể tự do di chuyển mà không cần bày ra phòng hộ, hết thảy đều là do năng lực của viên tử tinh cầu đang được cất bên trong chiếc túi nhỏ trước bụng của sinh vật khả ái.

Riêng phần mình, sinh vật khả ái chẳng biết, mà có lẽ với trạng thái say xỉn lúc này thì nó cũng chẳng cần biết đến những suy nghĩ của Lăng Tiểu Ngư làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Muôn Nỗi Hoài Nghi

"A da da! A da da!".

Huơ tay múa chân, sinh vật khả ái đem bình rượu dúi vào người, hay chính xác hơn là vào chân Lăng Tiểu Ngư.

Thoát ra khỏi suy diễn, Lăng Tiểu Ngư tạm đè nén những nghi ngờ, ngồi hẳn xuống.

"Tiền bối, người... người bảo ta uống?".

"A da da!".

Thấy Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng hiểu ra, sinh vật khả ái gật đầu hân hoan. Nó tiếp tục đem bình rượu đẩy về phía Lăng Tiểu Ngư.

"Tiền bối, ta... Bách Hoa Cao Liệt này rất mạnh mà tửu lượng của vãn bối lại không được tốt lắm...".

"A da da!".

"Tiền bối, ta...".

"A da da! A da da!".

Trước sự thúc ép của người bé xíu nơi đối diện, Lăng Tiểu Ngư dù muốn cũng khó lòng từ chối thêm nữa. Trong lớp linh quang bảo hộ toàn thân, hắn miễn cưỡng tiếp nhận bình rượu, nhấp nhẹ một hớp.

"A da da!".

Lăng Tiểu Ngư vừa toan bỏ xuống thì sinh vật khả ái đã lập tức ngăn lại, ép hắn phải uống thêm một ngụm lớn nữa rồi mới chịu buông tha.

"Khục khục...".

Dường như bị liệt tửu làm choáng ngợp, Lăng Tiểu Ngư dùng tay che miệng, ho liên tục.

Khuôn mặt thoáng chốc đã hồng lên thấy rõ, hắn nhìn bình rượu lại vừa mới được đẩy qua, lắc đầu: "Tiền bối, tu vi của vãn bối không đủ, thật không thể uống thêm nữa".

"A da da?".

Sinh vật khả ái tỏ vẻ hoài nghi. Nó loạng choạng bước vòng vòng trước mặt Lăng Tiểu Ngư, quan sát hồi lâu thì lắc đầu, tiếp tục dúi bình rượu Bách Hoa Cao Liệt cầm trong tay qua.

"A da da!".

"Tiền bối, ta thật sự...".

"A da da! A da da!".

Lòng vì nể trọng ân nhân đã giúp mình tu luyện mấy năm qua, bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành phải cố uống thêm vài hớp Bách Hoa Cao Liệt nữa.

Rồi... lại vài hớp nữa...

Cứ thế, kẻ đưa qua, người dúi lại, chẳng mấy chốc mà Lăng Tiểu Ngư và sinh vật khả ái nọ đã đem số rượu còn lại trong bình uống cạn. Và khi đã uống xong thì...

Trước nói về Lăng Tiểu Ngư. Ngay lúc ngụm Bách Hoa Cao Liệt cuối cùng vừa được chính mình uống cạn thì hắn cũng liền vội vã lên tiếng cáo từ. Phần vì áp lực nghiền ép, phần vì tâm trí đã dần mất kiểm soát trước hơi men, hắn buộc phải mau chóng rời khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động, chạy thẳng một mạch về căn phòng ở cạnh Tĩnh Hương Đường của mình.

Không thể không nói, Bách Hoa Cao Liệt quả chẳng hổ là liệt tửu chuyên dành cho chân nhân thưởng thức; hôm đó, Lăng Tiểu Ngư chỉ uống trước sau mười mấy ngụm mà khi chạy về được tới phòng, vừa khép cửa xong thì đã nằm gục luôn trên giường, mãi ba ngày sau mới tỉnh dậy.

Trong khi đó, kẻ ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động...

Sinh vật khả ái nọ, tình trạng cũng chả khá hơn là bao. Tại thời điểm Lăng Tiểu Ngư vội vã rời đi thì tầm một khắc sau nó cũng liền lăn quay ra ngủ. Tận đến hôm nay, khi mà Lăng Tiểu Ngư đã lần nữa quay lại nó vẫn còn chưa tỉnh...

...

Bên trong không gian cửa động thứ hai, Lăng Tiểu Ngư hết nhìn mớ thức ăn, bát đĩa nằm vương vãi trên đất rồi lại nhìn vị tiền bối khả ái kia, thật lâu cũng chẳng nói năng gì.

Thú thực đối với sự thể hôm nọ, những gì đã xảy ra, cho tới tận bây giờ Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn còn chưa thể tiếp thụ được. Mọi thứ... quá ngoài sức tưởng tượng đi.

Vốn dĩ "tiền bối" trong lòng hắn là một cao nhân thâm bất khả trắc, tóc bạc râu dài kia. Vậy mà thực tế... Thâm bất khả trắc thì đúng là cũng thâm bất khả trắc thật, chỉ có điều hình tượng thì lại...

Lăng Tiểu Ngư, hắn thật không biết phải nói sao cho đúng nữa.

Bước chân nhè nhẹ tiến lại gần, Lăng Tiểu Ngư cất tiếng gọi: "Tiền bối".

"Tiền bối".

"Tiền bối".

Sau mấy lượt hô gọi mà vẫn không thấy đối phương cựa quậy gì, Lăng Tiểu Ngư bất giác thầm nghĩ: "Chắc là tiền bối vẫn còn chưa tỉnh rượu...".

"Nhưng mà... tiền bối là cao nhân đạo pháp thâm huyền, dù có say thì cũng nên dậy rồi mới phải...".

Những ngờ vực hôm nọ tạm lắng giờ phút này lại bắt đầu trỗi lên. Dưới sự thôi thúc âm thầm, Lăng Tiểu Ngư tiến thêm hai bước, thoáng do dự nhưng rồi cũng ngồi hẳn xuống.

Hắn bắt đầu chăm chú quan sát kẻ đang nằm ngủ trước mặt.

...

Theo thời gian trôi, mối hoài nghi trong lòng Lăng Tiểu Ngư càng lúc càng đậm. Dẫu có nhìn ngang ngó dọc thế nào thì hắn cũng không thấy vị tiền bối ở trước mặt mình đây có vẻ gì gọi là cao nhân. Từ đầu tới chân, vị tiền bối này... đều quá xinh xắn, nhỏ nhắn đi.

"Khả ái", đấy là hai từ hiện hữu trong tâm trí hắn, và hết. So với hình tượng cao nhân thì rõ ràng là giống một tiểu cô nương thiện lương đơn thuần hơn.

Trông xem. Có vị cao nhân nào khi ngủ mà nước miếng lại nhiễu đầy cổ, thấm ướt cả mảng lớn y phục thế này không? Đã thế lại còn đem nước miếng đọng trên miệng mình thổi thành một cái bong bóng nữa chứ...

"Lẽ nào ta nhận lầm rồi?".

"Thế nhưng... tiền bối nếu không phải là "tiền bối" thì ai mới là "tiền bối"?".

Lăng Tiểu Ngư suy đi nghĩ lại, sau cùng cũng chỉ có thể đưa đến một kết luận: kẻ nằm trước mặt chính là "tiền bối" - người vẫn luôn trợ giúp hắn tu luyện suốt mấy năm qua. Khác, có chăng là vị tiền bối này đã sai biệt rất nhiều so với trí tưởng tượng của hắn.

Hụt hẫng? Thất vọng?

Cũng không hẳn. Hắn chỉ là hơi khó tiếp nhận một chút. Đối với chuyện này hắn nghĩ là mình cần thêm thời gian để thích ứng, cũng như tìm hiểu...

"Tiền bối thật có lợi hại như ta nghĩ không nhỉ?".

"Hay là ta thử thăm dò một chút...".

Trong đáy mắt ánh lên vài tia khác lạ, với sự tò mò, hoặc cũng có thể gọi là ngờ vực, Lăng Tiểu Ngư đưa một ngón tay lại gần kẻ đang nằm ngủ.

Khi ngón tay nọ sắp chạm vào người của sinh vật khả ái ấy thì một chuyện bất ngờ xảy ra. Từ trong cơ thể nó, một luồng năng lượng kỳ lạ bỗng cấp tốc lan tràn, nháy mắt đã đem Lăng Tiểu Ngư chấn bay.

"Khục khục...".

Từ dưới đất, Lăng Tiểu Ngư gượng dậy, nhanh chóng đem linh lực điều động để tạo lại lớp phòng hộ hòng ngăn chặn áp lực nghiền ép của Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Hắn cúi nhìn vệt máu dính trên vạt áo vừa lau, nhìn xong thì hướng kẻ vẫn đang nằm say ngủ, thần sắc kinh hãi: "Vãn bối hồ đồ mạo phạm, xin tiền bối tha tội!".

Đợi một lúc vẫn chưa thấy đối phương nói năng gì, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới thận trọng ngẩng đầu lên.

Nơi đối diện, sinh vật khả ái như cũ hãy còn nằm. Trên mặt nước miếng vẫn đang nhiễu, thậm chí đến cả cái bong bóng do nó thổi ra kia vẫn đều đặn phồng lên xẹp xuống theo từng nhịp thở...

Rõ ràng là vị "tiền bối" này còn chưa có tỉnh giấc. Đó là sự thật. Tiếc rằng Lăng Tiểu Ngư lại không nghĩ vậy.

Sau một đòn bất ngờ vừa mới nhận thì Lăng Tiểu Ngư hắn đang đinh ninh là vị tiền bối kia sớm đã thức dậy rồi. Nằm yên bất động, hết thảy chẳng qua vì tiền bối có dụng ý. Có lẽ là để thăm dò hắn...

Tự thấy bản thân đã hồ đồ mạo phạm, đợi mãi lại không nhận được chỉ thị gì thêm, thầm nghĩ tiền bối muốn được yên tĩnh nên Lăng Tiểu Ngư ngỏ ý cáo từ: "Tiền bối, vãn bối không dám quấy rầy người nữa. Nếu như tiền bối không có gì căn dặn thì vãn bối xin phép...".

Giống trước, từ nãy giờ, đáp lại Lăng Tiểu Ngư có chăng là những tiếng hít thở đều đặn.

...

Đến nhanh, lúc đi thì lại càng nhanh. Thân ảnh Lăng Tiểu Ngư sớm đã chẳng còn bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động nữa. Hắn đã trở về. Hiện tại, đang an nhiên nằm ngủ duy chỉ mỗi mình sinh vật khả ái nọ.

So với ban nãy, khi Lăng Tiểu Ngư còn tại thì lúc này quang cảnh đã ít nhiều đổi khác. Xung quanh cơ thể sinh vật khả ái, chẳng rõ tự khi nào đã có thêm một lớp linh quang màu tím bao bọc, đem nó nâng lên, phiêu phù giữa không trung.

Càng lạ hơn nữa là kể từ lúc sinh vật khả ái được linh quang nâng lên thì năng lượng cất chứa bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, tất cả liền tập trung lao về, nhanh chóng bị nó hấp thụ.

Không riêng ở cửa động thứ hai mà ngay đến cửa động thứ nhất, thứ ba và thứ tư, toàn bộ đều bị tác động. Dưới hấp lực vô hình, năng lượng từ mọi ngóc ngách thi nhau đổ dồn, mặc cho kết giới vẫn đang còn hiện hữu đi nữa.

Tình cảnh này thật sự rất giống với lần nọ, thời điểm thái cực đồ và giọng nói tang thương xuất hiện trên bầu trời Thiên Kiếm, khi mà Lăng Tiểu Ngư tiến nhập cảnh giới vấn đỉnh trong vô thức...

...

Một đợt tiếp một đợt, năng lượng thi nhau tiến nhập vào bên trong cơ thể nhỏ bé của sinh vật khả ái nọ. Cùng với đó, một vài hình ảnh lạ lẫm cũng chậm rãi hiện ra...

Tất cả đều là hình tướng của một cô gái. Nàng mặc một bộ y phục màu trắng, có mái tóc màu vàng sẫm, dáng người thanh thoát, khí chất xuất trần, thật vừa nhìn đã biết chẳng phải thường nhân. Thậm chí kể cả khi đây chỉ là những hư ảnh mờ nhạt thì sự diễm lệ của nàng vẫn hơn xa bậc quốc sắc thiên hương chốn thế tục. Xinh đẹp vô cùng.

Cô gái kia, nàng rốt cuộc là ai?

Và sinh vật khả ái đang an nhiên nằm ngủ đây, nó lại là ai?

Cả hai liệu có phải cùng một người?

Hết thảy vẫn còn là bí ẩn. Chưa ai giải được...

...

...

Trăng non mọc rồi trăng non lại tàn. Chút vấn vương, vài giọt sương đọng cũng nhanh chóng tan đi. Bởi nắng.

Một ngày mới đã bắt đầu.

Giống như hôm qua, hôm nay, trên con đường xanh màu cỏ dại, Lăng Tiểu Ngư lại một mình cất bước. Nơi hắn muốn đến, tất nhiên vẫn là Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Mục đích không phải bởi tu luyện, nguyên nhân thật sự là vì muốn biết tình hình của vị tiền bối kia hiện đang thế nào.

Cả đêm hôm qua Lăng Tiểu Ngư hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Trong lòng hắn tồn tại kha khá những điều mâu thuẫn. Có lúc hắn muốn chạy ngay tới Huyền Âm Động cầu kiến sư phụ, đem những gì đã xảy ra kể lại với nàng. Nhưng rồi hắn nghĩ lại, cảm thấy không ổn nên từ bỏ.

Mặc dù vị tiền bối kia là ân nhân của hắn, những năm qua đối với hắn rất tốt, cũng chưa từng gây ra thiệt hại gì cho Trúc Kiếm Phong, cho Thiên Kiếm Môn, thế nhưng chung quy vẫn chẳng thuộc người của bản môn.

Một ngoại nhân lại cư nhiên ngụ tại trọng địa môn phái, đây tuyệt không phải việc có thể dễ dàng chấp nhận được. Trước đây chả nói làm gì, tiền bối vẫn

luôn một mực lảng tránh bên trong không gian cửa động thứ tư, dẫu có muốn thì sư phụ hắn và chưởng môn cũng vô pháp diện kiến. Nhưng hiện tại thì khác...

Tiền bối đã tiến ra không gian cửa động thứ hai - nơi mà ai nấy ở đỉnh Trúc Kiếm này đều bước vào được. Cộng thêm trạng thái hiện giờ của tiền bối... Tuy đinh ninh tiền bối chỉ giả vờ say ngủ nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn không muốn cho người khác biết. Hắn sợ sư phụ và các vị trưởng bối sẽ chạy tới quấy rầy...

Tóm lại, thắc mắc thì thắc mắc, mâu thuẫn thì mâu thuẫn, với sự tôn trọng và biết ơn từ trong tâm khảm, Lăng Tiểu Ngư đã quyết định sẽ giữ kín chuyện này. Chí ít là cho tới khi được vị tiền bối kỳ lạ kia cho phép, hoặc giả lúc bản thân phát hiện ra một hành vi mờ ám nào đấy...

...

Trước cửa động Phị Tinh Đới Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư dù đã tới nhưng vẫn chưa chịu đi vào. Xem bộ dạng thì dường như có điều lo ngại.

Cũng phải. Ai bảo hôm qua hắn hồ đồ vô lễ làm gì. Một đòn chấn bay khiến cho khí huyết nhộn nhạo kia, tận đến lúc này hãy còn đang ám ảnh trong tâm trí hắn đấy.

"Dù sao cũng đã thành tâm nhận lỗi rồi, chắc tiền bối sẽ không để bụng đâu".

Lăng Tiểu Ngư tự trấn an mình, tiếp đấy thì hít mạnh một hơi, lấy dũng khí đưa chân tiến vào bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Hắn qua hết không gian cửa động thứ nhất, chẳng mấy chốc thì thân ảnh đã có mặt bên trong không gian cửa động thứ hai.

Hơi ngoài ý muốn, đập vào mắt hắn vậy mà vẫn là tràng cảnh của ngày hôm qua. Vị tiền bối bé xíu xiu kia vẫn đang nằm say ngủ. Khác, có chăng là thay vì dưới đất thì tiền bối lại đang được bao bọc trong một cái bong bóng màu tím, phiêu phù giữa không trung...

"Cái này...".

Chứng kiến tình trạng trước mắt, Lăng Tiểu Ngư nhất thời chẳng biết nói sao cho phải. Hắn đảo mắt một vòng, nhìn những luồng lực lượng vốn vô hình nay bỗng hiện rõ lộ tuyến, không khỏi âm thầm suy đoán: "Những luồng lực lượng này khẳng định là của Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Tiền bối đem chúng dẫn nhập vào cơ thể, lẽ nào là đang tu luyện?".

"Lúc này có lẽ ta đừng nên làm phiền tiền bối...".

Nghĩ vậy, Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ xoay người, đang toan rời đi thì dị biến bất ngờ phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chuyển Hoá

Từ trên người sinh vật khả ái nọ, vô số quang điểm hiện lên, tất cả hợp lại tạo thành một vầng sáng chói loà. Tiếp đấy, "Oành" một tiếng, vầng sáng nổ tung. Thế là một hệ quả tất yếu xảy ra: Một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư lại bị chấn bay.

"Đòn đánh" lần này mạnh hơn hẳn so với trước. Vậy nên cũng chẳng có gì khó hiểu khi mà Lăng Tiểu Ngư lại hộc đến mấy ngụm máu tươi. Từ trên đất, hắn khó nhọc ngồi dậy. Tất nhiên là trước đó, một lớp linh lực phòng hộ khác cũng đã được hắn tạo ra...

Cõi lòng kinh nghi bất định, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn kẻ nằm nơi đối diện - nguồn cơn gây nên mọi việc.

Sinh vật khả ái bây giờ đã chẳng còn phiêu phù giữa không trung nữa. Thay vì lơ lửng bên trong quả bong bóng màu tím nọ thì lúc này nó đã an vị dưới đất. Có lẽ là kể từ sau vụ nổ ban nãy.

So với trước, hình dạng của nó vẫn giống y như cũ, từ đầu tới chân vẫn lành lặn nguyên si. Nó không những không mất đi miếng thịt hay là sợi tóc nào mà thậm chí là còn có nhiều thêm vài dấu vết.

Trên khuôn mặt bầu bĩnh của nó chả rõ tự bao giờ bỗng hiện ra thêm hai chấm tròn màu đỏ to bằng đầu ngón tay, mỗi cái nằm ở một bên, ngay phía trên chân mày một xíu, thoạt trông khá là giống hai con mắt.

Đôi chấm tròn ấy, chúng đại biểu cho điều gì?

Lăng Tiểu Ngư tự hỏi, nhưng hỏi xong thì cũng chỉ biết im lặng thế thôi. Hắn làm sao trả lời được. Dù sao chuyện vốn là phát sinh trên thân thể kẻ khác, đâu phải hắn. Mà cái "kẻ" này thì... vẫn đang còn ngủ.

May thay, giấc ngủ đã vừa mới kết thúc. Sinh vật khả ái, nó đã thức dậy.

"Da..." nhẹ một tiếng, trong bộ đồ có phần rộng rãi, sinh vật khả ái cựa mình, dùng tay dụi mắt. Với trạng thái lơ mơ chưa tỉnh, nó từ từ ngồi dậy, há miệng ngáp dài.

"Oáp...".

Ngáp xong, lúc này nó mới chính thức mở ra đôi mắt to tròn của mình...

Không như mọi khi, cảnh tượng hiện ra trước mặt sai biệt đi rất nhiều. Mà khác nhất, khiến sinh vật khả ái phải ngạc nhiên nhất chính là... chính là cái con người kỳ lạ kia. Cái con người mà suốt mấy năm qua vẫn thường xuyên lui tới chỗ này...

Bốn mắt nhìn nhau không chớp, sau một đỗi ngồi yên bất động, sinh vật khả ái bất ngờ nhảy cẫng lên, miệng hét to...

"A a a a...!!".

... rồi chạy mất.

...

"Này...".

Nhìn lớp kết giới của cửa động thứ ba - nơi ai đó vừa mới chạy vào, Lăng Tiểu Ngư há hốc cả buổi cũng chẳng thốt thêm được chữ nào. Diễn biến này... nó không nằm trong suy nghĩ của hắn a.

Đáy lòng ngập nỗi hoang mang, Lăng Tiểu Ngư muốn hỏi nhưng hiện đã không còn người để hỏi. Nhìn qua ngó lại một hồi, có phần bất đắc dĩ, hắn chuyển mình đứng lên, quay hướng cửa động bên ngoài bước ra...

Chỉ là... hắn đi còn chưa được bao nhiêu bước thì từ phía sau, một giọng non nớt đã truyền đến: "Không được đi!".

Theo phản xạ, Lăng Tiểu Ngư xoay đầu nhìn lại.

Hắn những tưởng rất nhanh sẽ được nghe thêm một câu hỏi, một lời trách mắng hay một chỉ thị nào đấy từ "tiền bối" thì không, kẻ vừa mới gọi, thay vì nói thêm một lời nào với hắn thì đối phương lại đột nhiên tỏ ra nghi hoặc với chính bản thân mình.

Sau mấy bận vò đầu, dưới sự chăm chú trộn lẫn hoài nghi của Lăng Tiểu Ngư, sinh vật khả ái bắt đầu tự hỏi.

"Giọng của ta... nó sao lại như vầy?".

"Ta... đang nói tiếng giống con người?".

Đầu chầm chậm ngẩng lên, sinh vật khả ái dùng ánh mắt ngờ vực nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Ngươi... ngươi đã làm gì ta?".

Làm gì?

Lăng Tiểu Ngư khó hiểu đáp: "Tiền... tiền bối, từ nãy giờ vãn bối đều không dám quấy rầy người".

"Cái gì quấy? Cái gì rầy? Ngươi nói ta không hiểu gì hết".

Tuy trong lòng vẫn còn e ngại, nhưng vì muốn làm rõ căn nguyên sự việc, sinh vật khả ái lấy can đảm truy vấn: "Trước đây giọng ta không có như vầy, tại sao bây giờ nó lại trở nên như vầy? Rốt cuộc như vầy là sao?".

Sau một tràng "như vầy" lủng củng khô khan, sinh vật khả ái chợt reo lên, chừng như đã phát hiện ra điều gì: "A a a! Ta nhớ rồi!".

"Chính ngươi đã cho ta uống cái thứ nước gì đắng đắng cay cay đó, khiến cho ta bị bất tỉnh. Nhất định là ngươi đã nhân lúc ta bất tỉnh mà động tay động chân vào người ta, làm cho giọng nói của ta bị thay đổi có đúng hay không?".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì đầu càng to như cái đấu, chẳng hiểu ra sao. Hắn cảm thấy vị tiền bối ở trước mắt này hình như là có gì đó không đúng lắm...

"Thế nào? Bị ta nói trúng nên ngươi không trả lời được phải không?".

"Tiền bối, ta...".

Mặc dù vẫn đang mờ mịt nhưng vì muốn tránh sự hiểu lầm tai hại, Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh: "Tiền bối, sự việc không phải như vậy. Vãn bối sao có thể mạo phạm tiền bối được...".

"Ở đây chỉ có ta và ngươi, không phải ngươi làm thì lẽ nào ta tự làm?".

"Tiền bối, cái đó... hình như đúng là do người tự làm".

Trước vẻ thắc mắc ngây ngô của kẻ nơi đối diện, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu đem mọi việc đã phát sinh kể rõ đầu đuôi...

Lát sau.

Sinh vật khả ái hiện đã nghe hết. Nó trầm ngâm tự vấn một lúc rồi mới hướng Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Những lời ngươi nói tất cả đều là thật? Ngươi không có lừa ta đấy chứ?".

"Vãn bối không dám bịa chuyện".

"Nói như vậy thì hết thảy đều là do chính bản thân ta sao?".

Sinh vật khả ái nghĩ nghĩ thêm một lúc, cuối cùng cũng làm ra quyết định. Nó cho tay vào chiếc túi nhỏ trước bụng lấy ra viên tử tinh cầu rồi dùng niệm lực câu thông.

Tầm một phút sau.

Sinh vật khả ái đem tử tinh cầu để lại vào trong túi áo, nhìn Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Cầu Cầu nói cho ta biết hết rồi. Ngươi đúng là không có gạt ta".

"Tạ tiền bối đã minh xét".

"Tiền bối?" - Sinh vật khả ái tỏ vẻ không được vui - "Sao ngươi cứ gọi ta là tiền bối hoài vậy? Nói cho ngươi biết ta không có phải tiền bối".

"Nhưng mà tiền bối...".

"Ta đã bảo ta không phải tiền bối rồi mà".

...

"Vậy... Tiền bối, ta phải gọi người là gì?".

"Ta...".

Thần sắc loáng cái đã đổi hẳn, sinh vật khả ái cúi đầu, giọng buồn buồn: "Ta không có tên...".

Không có tên? Tại sao lại không có tên?

Lăng Tiểu Ngư thăm dò: "Tiền bối chắc là đang trêu chọc vãn bối. Người thân là cao nhân đạo pháp thâm huyền, làm sao lại không có danh xưng được chứ".

"Cái gì cao nhân?".

Có vẻ đã thích nghi, sinh vật khả ái chẳng còn thấy e ngại Lăng Tiểu Ngư nữa. Nó rất tự nhiên đối đáp: "Ngươi không thấy sao? Ta nhỏ như vầy, có cao đâu. Với lại tuổi ta cũng đâu có lớn...".

Đếm đếm ngón tay, nó tiếp tục: "Kể từ lúc ta phá trứng chui ra, tính tới hiện tại cũng chỉ mới được mấy năm mà thôi. Ngươi gọi ta tiền bối thế là không đúng".

...

Lăng Tiểu Ngư đã nghe rõ, nhưng chưa vội hồi âm. Cõi lòng hắn đang âm thầm suy diễn.

Theo như mấy lời vừa rồi của "tiền bối" thì có vẻ tiền bối đúng thật cũng không phải tiền bối. Tất nhiên cũng không phải con người.

Trong trứng chui ra, vậy lẽ nào là...

"Tiền bối, người... người là thượng cổ linh chủng sao?".

Suy đi nghĩ lại, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy đây là điều khả dĩ nhất. Ngoài linh chủng thượng cổ thì hắn không thể nghĩ ra được còn có sinh vật nào lợi hại tới vậy, sau vài năm phá trứng chui ra đã liền nắm giữ thần thông kinh người, tùy nghi ra vào không gian cửa động thứ tư của Phị Tinh Đới Nguyệt Động - việc mà đến cả chưởng môn và sư phụ hắn đều vô pháp làm được.

"Thượng cổ linh chủng?" - Trái với suy nghĩ của Lăng Tiểu Ngư, sinh vật khả ái chẳng những không xác nhận mà còn bày ra bộ dáng mờ mịt - "Thượng cổ linh chủng là cái gì?".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bị bất ngờ, chưa kịp phản ứng thì sinh vật khả ái đã lại nói tiếp: "Mặc dù ta không biết thượng cổ linh chủng là cái gì nhưng ta nghĩ ta không phải đâu".

"Mà con người, ngươi sao cứ gọi ta là tiền bối miết vậy? Ta bảo với ngươi rồi ta không phải tiền bối. So với ngươi thì ta còn nhỏ tuổi hơn a".

"Nhưng nếu không gọi tiền bối, vậy... phải gọi là gì?".

"Ta...".

Sinh vật khả ái cúi đầu trầm mặc, lát sau ngẩng lên thì bảo: "Con người, hay là ngươi đặt tên cho ta đi".

"Ta...".

"Ngươi không muốn sao? Tại sao ngươi lại không muốn? Lúc trước ta cũng đặt tên cho Cầu Cầu mà...".

Sinh vật khả ái càng nói thì giọng càng nhỏ dần. Biểu cảm trông khá là đáng thương.

Thấy thế, Lăng Tiểu Ngư khó tránh trong lòng có chút bất nhẫn. Thoạt nghe thì hơi lạ nhưng đích xác cảm xúc của hắn hiện giờ chính là như vậy.

Chẳng rõ tự lúc nào mà cách nhìn của hắn đã thay đổi. Từ thân phận trưởng bối, một vị cao nhân, theo từng câu thoại, từng cử chỉ của sinh vật khả ái mà nhận định của Lăng Tiểu Ngư hắn cũng dần khác đi. Cho tới hiện tại, mặc dù ngoài miệng vẫn gọi "tiền bối" nhưng nơi nội tâm mình, hắn gần như đã không còn xem đối phương là tiền bối nữa. Thay vào đó, hắn cảm thấy hình tượng một cô bé đáng yêu sẽ thích hợp hơn...

Nói thế không có nghĩa Lăng Tiểu Ngư hắn bởi tin tưởng vào những lời đính chính của đối phương mà khinh suất. Tâm tình thả lỏng chẳng qua là vì hắn... cảm mến thôi.

"Hmm... Tiền bối..." - Phòng bị đã hoàn toàn buông bỏ, Lăng Tiểu Ngư mở lời - "Nếu như tiền bối thực sự muốn, ta... ta có thể giúp tiền bối tìm một cái tên".

"Thật... thật không?! Ngươi không có gạt ta đấy chứ?!".

"Không gạt tiền bối".

"Oa a a a...!".

Kích động nhảy cẫng lên, sinh vật khả ái vậy mà dẹp đi chút nghi ngại sau cùng, chạy thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư, nắm vạt áo hắn, giục: "Con người, vậy ngươi mau đặt tên cho ta đi! Mau lên đi...!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Gia Gia

Bất ngờ qua đi, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng tiếp nhận sự thân thiện của kẻ mới áp sát người mình. Hắn thầm nghĩ: "Tuy rằng tiền bối rất có thể cũng không phải tiền bối mà chỉ là một linh chủng thượng cổ vừa chào đời chưa lâu, thế nhưng suốt mấy năm qua người thực sự đã giúp đỡ ta tu luyện. Không có người thì Lăng Tiểu Ngư ta sẽ chẳng được như hôm nay. Nghĩ lại thì lần đó ta rơi vào trạng thái vô thức, hẳn cũng là do tiền bối mang ta ra ngoài động. Theo nghĩa nào đó thì tiền bối đã cứu ta một mạng...".

"Bất kể có thân phận gì, tuổi nhỏ hay lớn thì với những gì đã làm, người hoàn toàn xứng đáng được ta gọi là ân nhân, xem là trưởng bối. Nay người không hài lòng với cách xưng hô này, như vậy chi bằng...".

Trong lòng đã có quyết định, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn kẻ vẫn còn đang bám víu lấy vạt áo mình chờ đợi, nói: "Hmm... Tiền bối, người xem cái tên "Gia Gia" thế nào?".

"Gia Gia?".

Sinh vật khả ái thắc mắc: "Sao lại gọi là Gia Gia? Gia Gia nghĩa là gì?".

"Tiền bối, là thế này." - Lăng Tiểu Ngư giải thích - "Mấy hôm trước lúc chúng ta cùng uống rượu, ta thấy tiền bối hay nói "da da", vừa hay lại đọc khá giống với "gia gia". "Gia" có nghĩa là "nhà", cảm giác rất thân thiện gần gũi, trộm nghĩ sẽ thích hợp với tiền bối...".

Mấy lời này tất nhiên không giả, nhưng là... vẫn chưa hoàn toàn thành thật. Ý tứ của Lăng Tiểu Ngư khi gọi "Gia Gia", ngoại trừ cảm giác thân thiết ra thì

còn một nghĩa khác nữa: sự tôn kính. "Gia Gia" - đó cũng là cách gọi dành cho một vị trưởng bối lớn hơn mình rất nhiều.

Thay vì "tiền bối" thì sau này gọi "Gia Gia", vừa đúng ý lại chẳng thất lễ, thế này quả vẹn cả đôi đường?

Lăng Tiểu Ngư nghĩ là thoả đáng. Bây giờ hắn chỉ còn phải đợi xem đối phương có chấp nhận hay không mà thôi.

May cho hắn, bên dưới, sinh vật khả ái nghe xong lời giải thích nọ thì liền vui vẻ gật đầu: "Thì ra Gia Gia nghĩa là như vậy. Ừm, ta thấy tên này cũng được... Hì hì... Con người, vậy sau này ngươi gọi ta là Gia Gia".

"Vâng, tiền bối".

Khuôn mặt loáng cái đã trầm xuống hẳn, sinh vật khả ái - hay có lẽ từ giờ nên gọi là Gia Gia - trách móc: "Ngươi lại gọi ta là "tiền bối" nữa. Phải gọi "Gia Gia" chứ".

"Vâng, tiền... Gia Gia".

"Gia Gia là Gia Gia, cái gì mà tiền Gia Gia. Con người, ngươi thật là... thật là lì lợm. À không, là cứng đầu, ngốc nghếch...".

...

Tên đã đặt xong, qua thêm một đỗi hỏi han chuyện trò nữa thì Lăng Tiểu Ngư lên tiếng cáo từ: "Gia Gia, ta phải trở về rồi".

"Trở về?" - Gia Gia giơ lên bàn tay bé xíu, phẩy phẩy - "Ừ, ngươi về đi".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ gật đầu, xoay bước rời đi...

"Chờ một chút!".

Xoay người lại, Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Gia Gia, không biết còn có gì muốn căn dặn?".

"Chậc, ta đã bảo ngươi rồi, ta nhỏ tuổi hơn ngươi, ngươi không có cần phải tỏ ra cung kính như vậy đâu".

Gia Gia bất mãn nói tiếp: "Con người, à không, Tiểu Ngư này, khi nào ngươi lại tới nữa vậy?".

"Hmm... Ba ngày sau".

"Ba ngày luôn hả?" - Gia Gia có chút không vừa ý - "Tiểu Ngư ngươi tới sớm hơn một chút có được không?".

"Gia Gia, tiền... ngươi có gì cần ta giúp sao?".

"Cái này... Thật ra...".

Trước ánh mắt nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia gí gí mấy ngón tay bé xíu vào nhau: "Thật ra cũng không có gì. Chỉ là dạo gần đây ta thường hay đói bụng, mà trái cây, hoa quả trên núi ăn không được ngon...".

Đã hiểu ra vấn đề, Lăng Tiểu Ngư nở nụ cười thân thiện: "Gia Gia yên tâm, ba... hai ngày sau ta sẽ làm thật nhiều đồ ăn mang tới".

"Thật không?".

"Thật".

"Vậy ngươi mang thêm rượu nữa được không?".

"Nếu Gia Gia thích thì ta sẽ mang đến".

"Oa tốt quá!".

...

"Gia Gia, nếu không còn gì nữa thì ta đi đây".

"Ừ, ngươi đi đi".

Đã được cho phép, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng quay đầu...

Chỉ là lần này, hắn vẫn chưa thể an ổn mà rời đi được. Gia Gia đã lại lên tiếng kêu gọi.

"Ngươi chờ một chút!".

"Gia Gia, lại sao vậy?".

"Ta... ta có một yêu cầu".

"Yêu cầu?" - Lăng Tiểu Ngư hồi âm - "Gia Gia muốn ta làm gì, xin cứ nói".

Phía bên kia, Gia Gia nhấc chân tiến tới gần hơn một chút, rồi mới mở lời: "Tiểu Ngư, ngươi không được đem sự tồn tại của ta nói cho những con người khác biết. Nhất là cái người râu trắng và cái người mặc đồ tím có cặp mắt rất đáng sợ từng vào đây ngó tới ngó lui...".

Lăng Tiểu Ngư thoáng ngẫm liền hiểu ra. Hắn biết Gia Gia hẳn là đang đề cập đến chưởng môn sư bá Cơ Thành Tử và sư phụ hắn - hai người đã từng tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động này tra xét.

Có điều, biết thì biết vậy chứ làm sao có thể che giấu được nữa. Mặc dù chưa rõ hình tướng nhưng sự tồn tại của Gia Gia, chưởng môn sư bá và sư phụ Lăng Thanh Trúc của hắn từ lâu đã sớm tường minh rồi.

"Gia Gia, chuyện này...".

Nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư đưa tay gãi đầu, bộ dạng khó nói, Gia Gia không khỏi nghi ngờ: "Tiểu Ngư, ngươi... ngươi ấp a ấp úng như vậy, có phải là trong lòng có ý xấu? Ngươi muốn đem sự tồn tại của ta nói cho những con người khác biết, để bọn họ tới bắt ta đúng không?".

"Gia Gia, không phải...".

Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh: "Gia Gia, thực ra sự tồn tại của ngươi, ngoài ta ra thì còn có vài người khác biết nữa".

"Là ai?".

"Đại Trù sư huynh, Mộng Kiều sư tỷ, tam sư huynh, chưởng môn sư bá, sư phụ ta,...".

Sau khi nghe Lăng Tiểu Ngư kể ra một tràng danh sách, Gia Gia trố mắt, thần tình hết sức kinh ngạc: "N-Nhiều như vậy? Sao bọn họ lại biết sự tồn tại của ta?".

Nó nhớ là trước giờ nó lẩn trốn kỹ lắm a. Ngay khi cảm nhận được có người tiến lại gần là nó liền ẩn thân đi ngay, theo lý thì không ai biết đến mới phải...

"Gia Gia, cái đó...".

Nét mặt khác lạ, Lăng Tiểu Ngư nói: "Gia Gia, lúc trước ta tu luyện, chẳng phải ngươi đã âm thầm trợ giúp sao?".

"Sao... sao ngươi biết là ta đã âm thầm trợ giúp?".

...

Lăng Tiểu Ngư thật là có chút không biết nói sao. "Làm sao hắn biết", câu hỏi này cũng có thể hỏi? Việc đó vốn dĩ rõ còn hơn ban ngày nữa đấy.

"Gia Gia sao hình như hơi ngốc thì phải...".

Lòng thầm quái lạ nhưng ở ngoài mặt, Lăng Tiểu Ngư vẫn kiên nhẫn giải thích: "Gia Gia, chuyện này rất dễ hiểu mà...".

...

Chăm chú lắng nghe hết những lời thành thật của Lăng Tiểu Ngư xong, Gia Gia rốt cuộc cũng triệt để thông suốt.

Từ đứng đã chuyển sang ngồi, nó một tay chống cằm một tay để trên đùi, gật gù: "Ra là như vậy. Giờ thì ta đã hiểu rồi. Cái người râu trắng kia là Cơ Thành Tử - chưởng môn sư bá của ngươi, còn người có cặp mắt rất đáng sợ kia là sư phụ của ngươi: Lăng Thanh Trúc. Hmm... Sau khi ngươi biết ta đã ra tay trợ giúp ngươi tu luyện thì ngươi đã kể lại cho sư phụ ngươi nghe, chính vì vậy mà sư phụ ngươi và chưởng môn sư bá của ngươi mới chạy tới đây tra xét. Nhưng là bọn họ không có bước qua được cái màn chắn ở cửa động cuối cùng kia...".

"Cũng may là bọn họ chẳng cách nào đi qua được, nếu không thì ta...".

Tay đang chống cằm chợt bỏ xuống, Gia Gia ngước lên nhìn, thái độ đối với Lăng Tiểu Ngư rất chi là bất mãn: "Hứ, nói tóm lại tất cả đều là do ngươi hết. Chính vì ngươi đi kể với sư phụ ngươi nên bọn họ mới biết đến sự tồn tại của ta. Rủi mà bọn họ bắt ta đem đi làm thịt thì sao?".

"Lúc đó... lúc đó ta không nghĩ nhiều như vậy." Lăng Tiểu Ngư đáp, thần tình hơi áy náy.

Thấy hắn biểu hiện như vậy, Gia Gia cũng phần nào hoà hoãn. Nó trầm ngâm một lúc rồi bảo: "Tiểu Ngư, nể tình ngươi đã mang đồ ăn ngon tới cho ta nên ta sẽ bỏ qua cho ngươi, nhưng mà từ đây về sau ngươi không được tùy tiện nói cho người khác biết nữa".

"Không không..." - Như chợt nghĩ tới điều gì, Gia Gia vội sửa lời - "Sau này ngươi không được nói nữa. Hình dáng của ta này, tên của ta này, chuyện ta giúp ngươi này, tóm lại là tất cả mọi thứ liên quan đến ta, về sau không cho phép ngươi đi kể với người khác. Đặc biệt là sư phụ gì đó của ngươi, nửa chữ ngươi cũng không được nói. Nàng ta đáng sợ lắm...".

"Tiểu Ngư, ngươi hứa với ta đi".

Lăng Tiểu Ngư thoáng cân nhắc, vài giây sau thì gật đầu: "Được. Chỉ cần Gia Gia không gây hại gì cho Thiên Kiếm Môn thì ta tuyệt đối sẽ giữ kín mọi chuyện liên quan đến ngươi".

"Kẻ nào thất hứa sẽ làm... sẽ làm...".

Gia Gia nghĩ mãi vẫn chưa tìm được từ thích hợp, bèn hướng Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Tiểu Ngư, trên đời này thì con gì ngu nhất?".

"Này... Ta nghĩ là heo. Sư phụ ta thường bảo ngốc như heo".

"Ừm, vậy thì kẻ nào thất hứa sẽ bị biến thành heo".

Nói đoạn, Gia Gia chuyển mình đứng dậy. Nó đi tới trước mặt Lăng Tiểu Ngư, đưa bàn tay bé xíu ra: "Tiểu Ngư, chúng ta ngoéo tay giao ước đi".

...

"Tiểu Ngư, ngươi sao vậy? Đừng nói đến ngoéo tay mà ngươi cũng không biết nhá?" Trông thấy Lăng Tiểu Ngư đứng bất động, Gia Gia khó tránh nghi hoặc mà tự mình suy diễn.

Tất nhiên, nó đã nghĩ sai. Ngoéo tay giao ước, Lăng Tiểu Ngư hắn thế nào lại không biết? Bỗng im lặng chẳng qua là bởi vì hắn khó lòng hiểu được.

Theo như những lời Gia Gia kể thì nó được sinh ra từ một quả trứng đặt bên trong không gian cửa động thứ tư của Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Chào đời bất quá mới được vài năm... Suốt thời gian qua, Gia Gia nó ngoại trừ dành phần lớn thời gian tu luyện tại cổ động này thì cũng chỉ loanh quanh ở hậu sơn của Trúc Kiếm Phong, chưa từng tiếp xúc với ai khác. Như vậy... những tri thức về nhân sinh thế sự, nó làm sao học được?

"Lẽ nào đúng như cổ thư ghi chép, đây là sự truyền thừa ký ức?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Gia Gia Có Bảo Khố

...

Lăng Tiểu Ngư không có nhiều cơ sở để đưa ra phán đoán. Nhận định đúng - sai, phần nhiều chỉ là chủ quan, cảm tính. Chung quy thì đối với hắn, Gia Gia vẫn là một tồn tại lắm những hoài nghi...

Sau hôm ấy, ngoéo tay giao ước xong thì hắn cũng nhanh chóng trở về. Bên trong căn phòng mình, Lăng Tiểu Ngư hắn hết nằm lại đứng, hết ngồi lại đi, suốt cả đêm cứ mãi trằn trọc suy tư.

Hắn nghĩ về nhiều thứ, tuy nhiên, đối tượng thì chỉ có một: Gia Gia. Nó tựa như một đám sương mù dày đặc bỗng nhiên xuất hiện, thấy được bất quá là những gì ở ngay trước mắt...

Hình dáng, lai lịch, tính cách,..., tất cả đều chẳng có điểm nào giống với những gì Lăng Tiểu Ngư hắn đã từng tưởng tượng. Trong nhất thời, hắn thật sự còn chưa thể tiếp nhận. Và đó cũng chính là lý do vì sao hắn nói với Gia Gia rằng hai ngày sau mình mới quay lại, mặc dù bản thân vốn chả bận bịu gì.

Hắn... chỉ là cần thời gian để suy nghĩ.

...

Hai ngày, đấy chắc chắn không phải là một khoảng thời gian quá dài; nhưng chí ít, nó đủ để giúp Lăng Tiểu Ngư bình tâm trở lại.

Miễn cưỡng tiếp thụ, hắn lại một lần nữa tìm tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Tất nhiên là với một chiếc hộp lớn đựng đầy thức ăn và linh tửu.

...

Trước cửa động, Lăng Tiểu Ngư điều động linh lực tạo ra một lớp bảo hộ xong thì nhấc chân tiến vào bên trong. Qua hết không gian cửa động thứ nhất,

đến không gian cửa động thứ hai thì dừng bước. Hắn đem chiếc hộp và hai bình linh tửu đặt xuống đất, hướng lớp kết giới ở trước mặt, gọi:

"Gia Gia, ngươi có ở đó không? Ta đã đến rồi".

"Gia Gia...".

...

"Oáp...".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang cố gắng kêu gọi ở cửa động thứ hai thì tại không gian cửa động thứ tư, Gia Gia - đối tượng trong lời kêu gọi của hắn - lại đang khò khò say giấc.

Nó vẫn còn ngủ.

May cho Lăng Tiểu Ngư, giấc ngủ này đã chẳng tiếp diễn quá lâu, chỉ thêm tầm hơn phút rưỡi liền kết thúc. Trong cái ổ ấm áp của mình, Gia Gia cuối cùng cũng thức dậy. Nó đưa tay dụi mắt mấy lượt rồi mới chậm rãi bước ra khỏi vỏ trứng, nhảy xuống bên dưới.

"Oáp...".

Vươn vai ngáp thêm một cái rõ dài, chợt nhớ tới chuyện hôm qua, Gia Gia thầm nghĩ: "Hai ngày qua hết rồi. Hôm nay Tiểu Ngư chắc là sẽ mang đồ ăn đến".

"Chỗ này Tiểu Ngư không thể đi vào được, hay là ta trước cứ đi qua bên đó chờ hắn vậy".

Nghĩ liền làm, Gia Gia mang theo gương mặt còn chưa tỉnh ngủ của mình từ tốn bước qua kết giới...

Lát sau.

"Gia Gia".

"Ồ, Tiểu Ngư. Ngươi tới hồi nào vậy?".

Gia Gia hỏi, nhưng khi Lăng Tiểu Ngư - người được nó hỏi - còn chưa kịp trả lời thì nó đã chuyển sự chú ý sang nơi khác. Cái nơi này cũng chả ở đâu xa, ngay dưới chân Lăng Tiểu Ngư thôi.

"Oa a a!".

Vui mừng reo lên một tiếng, Gia Gia chạy thẳng tới chỗ Lăng Tiểu Ngư. Nó dùng đôi bàn tay bé xíu ôm chặt lấy chiếc hộp gỗ còn to hơn mình, vừa cạ mặt vừa ríu rít: "Đồ ăn! Đồ ăn!".

"Hì hì... Đồ ăn tới rồi...".

Đứng bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư xem bộ dạng vui mừng kia của nó thì trong lòng cũng thư thái hẳn.

"Gia Gia có lẽ cũng chỉ giống như một đứa trẻ thôi".

Nở một nụ cười thân thiện, Lăng Tiểu Ngư ngồi xuống, hỏi: "Gia Gia thích thức ăn ta làm lắm sao?".

"Thích lắm." - Gia Gia chả cần nghĩ, đáp ngay - "Đồ ăn của Tiểu Ngư ăn rất ngon. Ngon hơn những thức ăn tìm được ở trong núi".

"Chỉ cần Gia Gia thích thì sau này mỗi lần đến đây ta đều sẽ mang thức ăn tới".

"Thật không? Thật không?".

Gia Gia tạm buông chiếc hộp ra, nhìn Lăng Tiểu Ngư mà rằng: "Tiểu Ngư nói rồi đấy nhé. Sau này phải thường xuyên mang đồ ăn tới cho Gia Gia đấy".

"Ừm, ta hứa".

"Ngoéo tay đi".

...

Giao ước xong, Gia Gia lập tức rút tay về, chuyển mục tiêu sang chiếc hộp đựng thức ăn, bắt đầu đem nắp hộp mở ra. Từ đầu đến cuối nó đều chẳng buồn liếc xem Lăng Tiểu Ngư thêm một lần nào nữa, cứ như thể Lăng Tiểu Ngư hắn đã biến không khí rồi vậy...

Thân bị "bỏ rơi", ngó qua lại thấy chiếc hộp mình mang đến đang đang được người thản nhiên khui mở, đem những bát đĩa bên trong lần lượt lấy ra, trong lòng Lăng Tiểu Ngư khó tránh nảy sinh cảm giác kỳ quái. Để thoát phận "kẻ dư thừa", hắn hắng nhẹ: "Hừm... Gia Gia, ngươi cứ tự nhiên dùng bữa. Ta đi tu luyện".

"Tu luyện?".

Tới lúc này Gia Gia mới chịu ngẩng đầu lên. Nó chớp chớp đôi mắt, tiếp đấy thì phẩy phẩy cái tay: "Ngươi đi đi. Đi đi".

Bị người "xua đuổi", Lăng Tiểu Ngư không còn lời gì để nói, một mình bước đến một góc trong động, ngồi xuống rồi bắt đầu chiếu theo tâm pháp quyết tầng thứ tư của Trường Sinh Tiên Thuật mà tu luyện.

...

Thời gian đi mau, chẳng mấy chốc mà gần ba canh giờ đã qua hết.

Nơi góc thạch động, Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ thu công, mở mắt ra.

Trước mặt hắn, khung cảnh đã ít nhiều thay đổi. Vẫn là bát đĩa nhưng thức ăn đã trống, vẫn là hai bình linh tửu nhưng rượu thì đã cạn. Tất cả đều đang nằm la liệt, ngả nghiêng trên đất.

Trong khi ấy, Gia Gia - kẻ đã xử lý toàn bộ số thức ăn và linh tửu nọ, nó lại đang...

Hai chân xếp bằng, hai mắt khép hờ, tay thì kết quyết đặt hẳn trên đùi... Ừm, cái tư thế này, xem ra là đang tu luyện. Hoặc, chí ít thì hình thức là như vậy.

"Hì hì...".

Ngay khi phát hiện Lăng Tiểu Ngư đã thôi không tu luyện nữa, Gia Gia cũng liền rời khỏi trạng thái bất động ngồi im. Nó cười vui vẻ, đứng dậy thì hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi tu luyện xong rồi?".

"Ừm...".

Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, rồi nói: "Gia Gia, thức ăn nhiều như vậy mà ngươi cũng có thể ăn hết, cả rượu cũng uống hết... Ngươi đúng là có bổn sự".

"Ta ăn no một bữa thì sẽ có thể nhịn được sáu bữa a".

Miệng nói nhưng tay cũng không rảnh. Thông qua ý niệm, Gia Gia lấy từ trong túi áo ra một cây nấm màu đen, bỏ vào miệng nhai.

"Gia Gia." - Đáp lại, Lăng Tiểu Ngư cười khẽ - "Chẳng phải ta đã hứa sau này sẽ thường xuyên mang đồ ăn tới cho ngươi sao? Ngươi đâu cần phải cố ăn như vậy...".

"Không sao không sao. Bụng Gia Gia có thể chứa được nhiều lắm... măm măm...".

"Gia Gia, coi ngươi kìa, vừa nói vừa ăn...".

Chứng kiến kẻ nào đó chẳng biết giữ ý mà đứng "măm măm" cây nấm, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu cười chê.

Có điều, hắn chê còn chưa được mấy giây thì nụ cười đã hoàn toàn tắt lịm. Hắn... vừa phát hiện ra một điều.

Vừa rồi không để ý, bây giờ nhìn kỹ lại thì cây nấm màu đen Gia Gia đang ăn, nó hình như rất giống với một loại linh chi trong truyền thuyết: Địa Ngục Linh Chi. Chất lỏng màu đỏ lấp lánh chảy ra từ trong thân cây nấm và đang dính trên miệng Gia Gia kia... quả đúng như miêu tả trong cổ thư hắn từng đọc...

"Gia Gia, ngươi... ngươi có thể cho ta xem một chút thứ mà ngươi đang ăn được không?".

Ngước nhìn kẻ mới tiến đến, Gia Gia giơ lên cây nấm, hỏi: "Ý ngươi là cây nấm này hả?".

"Ừ. Có thể cho ta mượn xem một chút không?".

"Tiểu Ngư, thì ra ngươi cũng muốn ăn nấm".

Gia Gia rất có nghĩa khí, bảo: "Ngươi thích thì cho ngươi này... Ngươi ăn đi. Tuy là mùi vị không được ngon như đồ ăn ngươi làm nhưng ăn vào có cảm giác tốt lắm".

...

Trái với mong đợi của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư sau khi tiếp nhận cây nấm nọ, mãi một đỗi sau cũng không chịu ăn. Hắn chỉ nếm thử một cái rồi đứng yên bất động, cứ như thể đã hoá thành pho tượng.

Nguyên do là bởi cây nấm thực sự có vấn đề.

Đừng hiểu lầm. Đây không phải độc dược hay một cái gì đó đại loại; hoàn toàn trái lại, cây nấm màu đen này chính là linh dược, hơn nữa còn là linh dược trong truyền thuyết: Địa Ngục Linh Chi!

Nếu như lúc nãy chỉ mới nghi ngờ thì bây giờ, sau khi nếm qua, Lăng Tiểu Ngư đã có thể khẳng định. Cây nấm này tuyệt đối là Địa Ngục Linh Chi - thứ linh dược vốn đã tuyệt chủng từ lâu. Bàn về giá trị, nếu xét ở ngày nay thì quả thực khó có thể đo lường được...

Một thứ trân quý nhường ấy, vốn bị cho đã tuyệt chủng không ngờ hôm nay lại được thấy, chuyện này... Lăng Tiểu Ngư hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới...

Phát hiện Địa Ngục Linh Chi, đây lẽ ra là một việc rất đáng để vui mừng. Nhưng lúc này, Lăng Tiểu Ngư hắn thực không cách nào vui nổi. Tâm trí hắn còn đang bị đả kích. Rất mạnh.

Địa Ngục Linh Chi quý giá biết bao, ấy vậy mà nó lại bị Gia Gia đem cắn ăn mất. Cái cách nó ăn cứ như thể đang xem Địa Ngục Linh Chi là rau cải không bằng, như thế thử hỏi Lăng Tiểu Ngư làm sao bình tâm tiếp nhận nổi?

"Tiểu Ngư, Tiểu Ngư..." - Thấy Lăng Tiểu Ngư đứng chết lặng, Gia Gia tỏ vẻ quan tâm, hỏi - "Ngươi bị sao vậy? Sao không ăn nấm đi?".

"Ực...".

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn "đứa trẻ" có khuôn mặt thuần chân vô tà dưới chân, rốt cuộc cũng mở miệng: "Gia Gia... Loại nấm này ngươi còn không?".

"À... Thì ra nãy giờ Tiểu Ngư ngươi không chịu ăn là bởi vì chê ít. Ngươi nên nói sớm cho Gia Gia biết chứ...".

Rất hào phóng, Gia Gia cho tay vào chiếc túi trước bụng, đảo một hồi thì đem Địa Ngục Linh Chi lấy ra. Có hẳn hai cây.

"Còn hai cây. Gia Gia cho ngươi hết đấy".

Ánh mắt lộ rõ vui mừng, Lăng Tiểu Ngư đưa tay tiếp nhận: "Cảm ơn ngươi, Gia Gia".

"Ờ...".

Gia Gia gãi đầu, hơi nghi hoặc: "Tiểu Ngư, sao ngươi lại có vẻ vui mừng quá vậy? Ngươi thích ăn loại nấm này lắm à? Nếu mà ta biết thế này thì đã để dành tặng cho ngươi rồi. Lúc trước có nhiều nấm lắm, tất cả đều bị ta ăn hết rồi".

"Ơ... Tiểu Ngư, sao ngươi lại bất động nữa rồi?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Sửng Sốt

Đả kích dần lắng dịu, sau một đỗi đứng yên bất động thì Lăng Tiểu Ngư cũng đã lấy lại được năng lực phản ứng. Hắn hít thật sâu để cho tâm tình mình bình tĩnh, hướng Gia Gia hỏi: "Gia Gia, vừa rồi ngươi nói ngươi đã ăn rất nhiều nấm? Trước đây ngươi có rất nhiều loại nấm này phải không?".

"Ừ." - Gia Gia gật đầu xác nhận - "Loại nấm này trước đây ta có nhiều lắm".

"Vậy..." - Tâm tư máy động, Lăng Tiểu Ngư thăm dò - "Gia Gia, trừ bỏ những cây nấm này ra, từ trước tới giờ ngươi còn ăn gì nữa? Có cái nào ăn cảm giác tương tự như thế nữa không?".

"Có." Gia Gia chả cần nghĩ ngợi, đáp ngay.

Đáp xong, như để chứng minh lời mình, nó cho tay vào túi, trước sự theo dõi chăm chú của ai kia đem từng món đồ vật lấy ra.

Ban đầu là một củ nhân sâm màu đỏ như máu, toàn thân tản mác linh khí bức người. Tiếp đấy là một quả nhỏ màu xanh, quanh thân ẩn hiện quang tuyến di chuyển không ngừng...

Nhìn hai món đồ vật nọ - nhân sâm và quả nhỏ, Lăng Tiểu Ngư hé môi định nói, nhưng rồi cả buổi cũng chẳng thốt ra được một tiếng nào. Hắn lại tiếp tục bị đả kích. Tâm linh đình trệ...

Có điều, đấy là vấn đề của Lăng Tiểu Ngư hắn. Gia Gia không hiểu, cũng không quá bận tâm. Hiện tại nó vẫn đang cố chứng minh những lời mình đã

nói, bằng cách tiếp tục đem các loại đồ vật cất bên trong túi lấy ra.

Cứ thế, từng thứ từng thứ một, nào nhân sâm, linh quả, thạch nhũ, linh diệp,..., đủ hình đủ dạng, toàn bộ đều được bày ra ngay trước mắt Lăng Tiểu Ngư.

Cúi xem chúng, Lăng Tiểu Ngư thật đã không còn biết dùng từ ngữ nào để tỏ rõ tâm tư. Ngôn từ lúc này với hắn đã chẳng còn đủ dùng nữa rồi...

...

"Tiểu Ngư, trước giờ ta chính là ăn mấy cái này nè." Gia Gia chỉ tay vào số thiên tài địa bảo nằm la liệt trên đất, nói.

Đáp lại nó là tiếng nuốt nước bọt của Lăng Tiểu Ngư. Hắn có chút khó khăn mở miệng: "Gia Gia... M-Mấy cái này... thực sự là thức ăn trước giờ của ngươi?".

"Ừm. Mặc dù mùi vị không được tốt nhưng ăn cũng được".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong, trong lòng thực có xúc động muốn đánh người.

Những đồ vật đang được bày ra trước mắt hắn đây, chúng có cái nào là không phải trân quý khó cầu? Bên trong có hàng tá loại vốn đã bị cho là tuyệt chủng nữa a.

Rốt cuộc thì mấy năm qua, Gia Gia đã ăn hết bao nhiêu linh dược rồi? Đã lãng phí hết bao nhiêu tài bảo rồi?

Lăng Tiểu Ngư càng nghĩ thì nội tâm càng luyến tiếc, đến độ nhói đau. Hắn cố kìm nén cảm xúc, dò hỏi: "Gia Gia, những đồ vật này ngươi từ đâu mà có vậy?".

Khác trước, lần này Gia Gia đã không trả lời ngay. Thay vì lập tức hồi đáp Lăng Tiểu Ngư thì nó lại âm thầm nghi hoặc. Âu cũng đúng. Ai bảo ánh mắt Lăng Tiểu Ngư khi nhìn mớ đồ vật do nó vừa bày ra nóng bỏng quá làm gì.

"Hình như có gì đó không đúng...".

"Tiểu Ngư sao lại nhìn mấy cái đồ vật này như vậy? Bộ dạng hắn cứ như thể muốn lao đến ôm đi hết... Hmmm... Thực sự rất giống lúc ta nhìn thấy đồ ăn ngon...".

"Lẽ nào Tiểu Ngư thật sự rất thích mấy thứ này?".

"Nếu vậy thì ta không thể nói cho hắn biết tất cả đều là có sẵn bên trong cái động này được...".

Đắn đo, cân nhắc một hồi, Gia Gia cuối cùng cũng lên tiếng: "Tiểu Ngư, ngươi hỏi mấy cái này à? Chúng đương nhiên đều là của Gia Gia. Lúc Gia Gia phá trứng chui ra thì chúng đã có sẵn trong túi của Gia Gia rồi a".

Đồ có sẵn?

Đối với câu trả lời nọ, Lăng Tiểu Ngư khá là ngờ vực. Dù vậy, hắn không chất vấn. Dẫu sao thì tài bảo cũng đâu phải của hắn, hắn có tư cách gì mà truy hỏi Gia Gia. Hắn bất quá chỉ là muốn một chút trong số đó thôi.

Từ nghi hoặc chuyển sang ngại ngùng, Lăng Tiểu Ngư gãi đầu, hướng Gia Gia mở lời: "Ừm... Gia Gia, mấy đồ vật này của ngươi đối với ta có chỗ hữu dụng. Không biết ngươi có thể...?".

Tuy Lăng Tiểu Ngư chưa nói hết câu nhưng ý tứ thì Gia Gia đã nắm được. Nó hết nhìn hai cây Địa Ngục Linh Chi trong tay Lăng Tiểu Ngư hắn lại đến nhìn mớ thiên tài địa bảo được bày la liệt bên dưới, đảo mắt một vòng, nhẹ gật đầu: "Mấy cái này Gia Gia có thể cho ngươi".

"Cảm ơn ngươi, Gia Gia...".

"Chờ một chút, Gia Gia chưa có nói hết".

Trước vẻ thắc mắc của người nào đó, Gia Gia tiếp tục: "Đây là thức ăn của Gia Gia, vì thế không thể cho ngươi hết được. Mỗi lần chỉ cho ngươi vài, không, một cái thôi".

Chỉ một cái thôi sao?

Nếu là trong hoàn cảnh khác, đừng nói một cái, chỉ một chút thôi thì Lăng Tiểu Ngư cũng đã rất đỗi vui mừng rồi. Tuy nhiên hiện tại... Đứng trước cả một bảo khố như vầy mà nếu chỉ thu được một cái thì... hình như là không được thoả đáng lắm.

Nở một nụ cười rất chi hoà ái, thân thiện, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu mặc cả: "Gia Gia, mấy cái này ngươi có nhiều như vậy, hay là...".

"Gia Gia, dù sao mùi vị của chúng cũng không ngon lành gì. Ngươi đem cho ta đi, sau này mỗi ngày ta đều sẽ nấu thật nhiều thức ăn ngon đem đến cho ngươi".

"Tiểu Ngư." - Gia Gia chớp chớp đôi mắt đen láy to tròn, đáp lại - "Ngươi đây có phải là đang dụ dỗ ta không?".

"Làm gì có." - Lăng Tiểu Ngư lập tức lắc đầu - "Gia Gia, ta sao có thể đánh chủ ý xấu gì với ngươi. Chúng ta là bằng hữu tốt kia mà".

"Bằng hữu tốt? Từ lúc nào Gia Gia và ngươi trở thành bằng hữu tốt vậy?".

"Cái này...".

Lăng Tiểu Ngư cười giả lả: "Ha ha... Tuy chưa nói ra nhưng ở trong lòng ta Gia Gia chính là một vị ân nhân, một bằng hữu tốt. Ta đối với Gia Gia thực rất quý mến...".

Một câu tiếp một câu, hết thảy đều là những lời tốt đẹp, hình thức thì tràn ngập sự chân thành, mong được thân cận... Không thể không nói, cái dáng vẻ của Lăng Tiểu Ngư lúc này nhìn quả khác lạ vô cùng. Trước giờ, hắn chưa bao giờ có cử chỉ tương tự như vầy...

Đây liệu có còn là một Lăng Tiểu Ngư thuần khiết mà mọi người vẫn biết?

Coi bộ ma lực của tiền tài bảo vật đúng là không nhỏ, mới đó đã khiến cho một con người thiện lương, thành thật biết cách dùng những lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ kẻ khác rồi.

Âu cũng khó trách. Chữ "tham" vốn tồn tại sẵn trong mỗi con người. Mà Lăng Tiểu Ngư thì vẫn chưa phải tiên nhân hay thánh giả, lòng tham sao lại chẳng có?

Huống hồ hiện tại, trước mắt hắn, thiên tài địa bảo giá trị liên thành được bày la liệt như vậy, hắn thế nào có thể không động tâm? Chưa nảy sinh ý định giết người đoạt bảo đã xem như thuần khiết lắm rồi.

Chỉ tiếc là dù Lăng Tiểu Ngư hắn có muốn tới đâu, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cỡ nào thì cũng vô dụng. Bởi lẽ Gia Gia - đối tượng mà hắn mong được thân cận ấy, nó trước sau như một, thủy chung chẳng thèm cân nhắc lại.

Thái độ cực kỳ dứt khoát, Gia Gia gạt ngang: "Tiểu Ngư, ngươi đừng nói nữa, Gia Gia quyết định rồi. Sau này ngươi mang đồ ăn tới cho ta, năm, à không, mười bữa ăn thì ta mới đưa cho ngươi một món đồ vật trong túi của ta".

"Gia Gia, lúc nãy... lúc nãy ngươi không phải nói là ba bữa ăn đổi lấy một món đồ sao?".

"Nãy khác giờ khác. Ai bảo ngươi cứ lải nhải miết làm chi".

"Được rồi Tiểu Ngư, chúng ta cứ quyết định như vậy đi... Oáp... Gia Gia mệt rồi, Gia Gia đi ngủ đây".

...

Thương lượng bất thành, người cũng đã đi qua bên kia kết giới, Lăng Tiểu Ngư bất đắc dĩ cúi nhìn hai cây Địa Ngục Linh Chi đang cầm trong tay, thở dài cảm thán:

"Gia Gia sao tự dưng lại thông minh lên rồi, cứ ngốc như trước thì tốt biết mấy...".

"Thôi vậy. Sau này mỗi ngày đều mang đồ ăn tới cho Gia Gia, mười hôm thì sẽ đổi được một món đồ vật... Hmm... Lúc nãy trong số những loại thiên tài địa bảo kia ta nhớ là có Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp. Theo như cổ tịch ghi chép thì nếu đem chúng luyện chế thành Tà Lôi Hoàn, như vậy uống vào nhất định tu vi sẽ mau chóng được đề thăng...".

...

...

Vì muốn nhanh chóng có được hai loại thiên tài địa bảo là Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp để luyện chế Tà Lôi Hoàn hòng thúc đẩy tu vi mà Lăng Tiểu Ngư đã rất chăm chỉ vào bếp nấu ăn. Mỗi ngày, từ lúc sáng sớm thì hắn đã bắt đầu động dao động thớt rồi.

Lẽ dĩ nhiên, hành động khác thường của hắn ít nhiều đã thu hút sự chú ý của các vị đồng môn. Từ tam sư huynh Lâm Chí Viễn, tứ sư tỷ Mộng Kiều cho đến người huynh đệ chí cốt là Chu Đại Trù, ai nấy đều có thắc mắc qua. Kết quả thì ba người như một, đối với ai Lăng Tiểu Ngư cũng chỉ trả lời qua loa đại khái.

Đành rằng sự tồn tại của Gia Gia mọi người đều sớm đã biết, nhưng chân diện thì mới chỉ mình Lăng Tiểu Ngư hắn nhìn qua. Tiếp xúc cũng mỗi một mình hắn. Trước mắt, vì lời hứa, hắn chưa thể nói cho đám người Chu Đại Trù biết được. Kể cả sư phụ Lăng Thanh Trúc kia của hắn cũng không thể...

...

"Hôm nay đã là ngày thứ mười rồi".

Đứng trước cửa động Phị Tinh Đới Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư nhìn vào bên trong, thầm nghĩ. Nếu nói hắn chẳng chút chờ mong thì khẳng định là nói dối. Thực tế thì hắn đang rất trông đợi. Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp, hôm nay hắn sẽ có được một trong hai. Hắn tin Gia Gia tuyệt đối sẽ không bội ước với mình.

Mang theo khuôn mặt tươi tắn niềm nở, Lăng Tiểu Ngư bày ra lớp phòng hộ, nhấc chân tiến vào bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Thời điểm sang đến không gian cửa động thứ hai, như những ngày trước, Gia Gia đã sớm ngồi đợi sẵn. Khác, có chăng là thay vì trống không thì trên tay nó lúc này lại đang cầm một quyển sách cũ, chăm chú ngồi xem.

"Gia Gia, ngươi đang xem gì vậy?".

"Gia Gia đang xem tranh".

"Xem tranh?".

Gia Gia gật đầu, đoạn giơ lên cánh tay bé xíu, vẫy vẫy: "Tiểu Ngư, mấy tranh này hay lắm, ngươi qua xem đi".

"Thú vị tới vậy sao? Để ta coi thử...".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư đem hộp đựng thức ăn đặt xuống đất, hướng chỗ Gia Gia tiến lại. Hắn thực đang rất tò mò muốn biết rốt cuộc là loại tranh vẽ gì mà lại hấp dẫn Gia Gia đến thế, thậm chí khiến nó không thèm đoái hoài gì tới đồ ăn của mình.

"Tiểu Ngư, ngươi xem nè. Thấy hay không?".

Cùng với cái di chuyển của Gia Gia, hai mắt Lăng Tiểu Ngư cũng bắt đầu chăm chú nhìn xem. Và hắn càng xem thì khuôn mặt càng trở nên kỳ lạ. Vô cùng sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 84: Đại Bi Thiên Diệp

Những hình vẽ bên trong cuốn sách cũ kỹ kia, có nhiều cái Lăng Tiểu Ngư sớm đã quen thuộc. Hắn không những thấy mà còn đã đích thân thể hiện qua các tư thế nọ.

Đúng vậy. Những hình vẽ mà Gia Gia gọi là "tranh" này, chúng chính là các chiêu thức nằm trong loại đạo thuật sở trường của Lăng Tiểu Ngư, được hắn dày công tu luyện: Thiên Diệp Thủ.

Nhưng... tại sao Thiên Diệp Thủ lại ở đây, được ghi chép bên trong cuốn sách này?

Cõi lòng kinh nghi bất định, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Gia Gia, cuốn sách này ngươi làm sao mà có?".

"Sách này ở trong túi Gia Gia".

Đáp án ấy Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên không tin. Hắn đặt một tay lên vai Gia Gia, ánh mắt hối hả trông mong: "Gia Gia, nội dung bên trong cuốn sách này là một loại đạo thuật của Thiên Kiếm Môn ta. Trước giờ ta vẫn tu luyện đạo thuật này... Gia Gia, cuốn sách này có ý nghĩa rất quan trọng với ta, xin ngươi hãy nói nói cho ta biết sự thật".

"Ngươi tu luyện cái này?" - Gia Gia có chút nghi ngờ - "Tiểu Ngư, ngươi không lừa ta đấy chứ?".

"Ta không gạt ngươi".

"Được rồi. Gia Gia, ngươi xem".

Để chứng minh những lời mình không phải giả, Lăng Tiểu Ngư nói dứt câu liền chuyển mình đứng lên, bắt đầu vận hành linh lực theo lộ tuyến của Thiên Diệp Thủ, lần lượt triển khai các tư thế giống hệt như các hình vẽ bên trong cuốn sách Gia Gia đang cầm. Chợt, một cách đột ngột, hắn hét lên một tiếng, hướng về một trong số bốn bức tường đánh ra.

"Oành!".

Lực đạo dù không quá lớn nhưng bấy nhiêu cũng đủ chứng minh Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hề nói ngoa. Hắn thực sự biết về những hình vẽ kia. Hay nói cách khác, nội dung được ghi bên trong cuốn sách đích xác là Thiên Diệp Thủ - một trong ba loại đạo thuật chí cường của Trúc Kiếm Phong.

Gia Gia chăm chú quan sát, trải qua một hồi đối chiếu, sau cùng thì nó cũng chịu tin tưởng: "Ồ, thì ra đây là thần thông ngươi tu luyện".

"Đạo thuật này gọi là Thiên Diệp Thủ, là một trong ba đạo thuật lợi hại nhất của Trúc Kiếm Phong ta".

Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa tiến sát Gia Gia: "Gia Gia, ngươi nói thật cho ta biết. Cuốn sách này ngươi từ chỗ nào có được?".

"Cái này...".

Gia Gia tỏ vẻ đắn đo, nhưng rồi cũng quyết định thành thật nói ra: "Cuốn sách này thật ra không phải có sẵn ở trong túi Gia Gia. Ban đầu nó nằm trong một cái vòng, được cất trên bệ đá gần chỗ ta ngủ".

"Gia Gia, ý ngươi là nói cuốn sách này vốn là được đặt ở không gian cửa động thứ tư?".

"Ừ".

"Gia Gia, ngươi cho ta mượn cầm xem một lát được không?".

"Được".

...

Lăng Tiểu Ngư đưa tay tiếp nhận cuốn sách ố màu cũ kỹ, cẩn thận lật từng trang xem xét...

Hơn một khắc sau, hắn đem quyển sách đóng lại, thần thái cực kỳ kích động. So với thời điểm vô tình phát hiện ra Địa Ngục Linh Chi thậm chí còn muốn hơn vài phần.

Trong đầu ngập tràn những dấu hỏi, Gia Gia nghi vấn: "Tiểu Ngư, bộ ngươi phát hiện ra cái gì hay ho à? Tại sao sắc mặt lại cổ quái như vậy?".

"Gia Gia." - Lăng Tiểu Ngư cúi xuống, thanh âm lộ rõ vui mừng - "Lần này thật sự phải cảm ơn ngươi...".

"Cảm ơn Gia Gia? Gia Gia có làm gì đâu...".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Không. Gia Gia, ngươi thực sự đã làm được một chuyện rất tốt cho Trúc Kiếm Phong, cho Thiên Kiếm Môn chúng ta...".

Hắn giơ lên quyển sách, tiếp tục: "Gia Gia, cuốn sách này chính là bút tích của tổ sư gia phái Thiên Kiếm ta. Theo những dòng chữ lưu lại ở những trang cuối cùng thì vào hơn hai ngàn năm trước, trước khi đến đại hạn của mình, tổ sư gia đã dày công kiến tạo nên Phị Tinh Đới Nguyệt Động này. Tại không gian cửa động thứ tư, cũng là chỗ bấy lâu ngươi cư ngụ, tổ sư gia đã đem phần lớn tài bảo của mình để lại. Cuốn sách, hay đúng hơn là mật tịch này cũng là vật được người chuẩn bị, hy vọng sẽ tìm được kẻ hữu duyên".

"Tổ sư gia ta nói thời người còn tại thế, trong số năm loại đạo pháp thì Trường Sinh Tiên Thuật mới thực sự là cái cốt lõi. Năm đó, người đã dựa vào nó để tung hoành thiên hạ. Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Bát Tự Kiếm Quyết, Thiên Diệp Thủ, ba loại đạo thuật này, theo lời tổ sư gia, uy lực đáng sợ nhất vậy mà lại là Thiên Diệp Thủ".

"Không đúng. Thiên Diệp Thủ chỉ là cái tên về sau được truyền lưu. Danh tự thực sự của nó phải là Đại Bi Thiên Diệp Thủ".

...

"Cái gì mà tổ sư gia, cái gì mà Đại Bi Thiên Diệp Thủ? Tiểu Ngư ngươi nói làm ta chẳng hiểu gì hết".

Gia Gia ngồi nghe một hồi, hơi khó chịu nói ra.

"Tiểu Ngư, tóm lại là cuốn sách này rất quan trọng với ngươi đúng không?".

"Phải, rất quan trọng".

Lăng Tiểu Ngư cũng không dài dòng thêm nữa: "Gia Gia, quyển sách này là bút tích của tổ sư gia ta. Ngươi đưa nó cho ta giữ được không? Dù sao nó đối với ngươi cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng".

"Cho ngươi à..."

Gia Gia lộ vẻ trầm ngâm, vài giây sau thì đưa ra quyết định: "Nếu mà nó thật sự quan trọng với ngươi như vậy thì ngươi cứ giữ lấy đi. Nhưng mà... Tiểu Ngư, ta nói trước, các loại thiên tài địa bảo tổ sư gia ngươi nhắc đến đó, chúng bây giờ là của ta, ngươi không được đòi ta".

"Gia Gia yên tâm. Tổ sư gia đã nói tài bảo là để lại cho người hữu duyên. Mặc dù tâm ý ban đầu vốn dĩ hướng tới môn nhân Trúc Kiếm Phong, thế nhưng hơn hai ngàn năm đã trôi qua, Trúc Kiếm Phong vẫn chưa ai có thể đạt đến yêu cầu của tổ sư gia, tự mình bước qua được lớp kết giới cuối cùng của Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Ngươi vốn là một quả trứng do tổ sư gia để lại, sinh ra ở bên trong đó nhưng lại vẫn bình an. Điều này chứng tỏ là số

mệnh an bài".

"Tiểu Ngư, thật không ngờ ngươi hiểu lý lẽ như vậy".

Vốn đang lo Lăng Tiểu Ngư sau khi đọc hết cổ thư, khám phá ra sự thật sẽ quay sang đòi hỏi, nay nghe được những lời này của hắn, tâm tình Gia Gia liền buông lỏng. Nó vui vẻ bảo: "Tiểu Ngư, Gia Gia thấy ngươi là người tốt, hôm nay sẽ phá lệ đưa thêm cho ngươi vài món đồ vật".

Nói rồi, Gia Gia cho tay vào túi, nhanh chóng cầm ra một chiếc lá cây và một mảnh gỗ bằng nắm tay.

"Sa Kỳ, Tà Lôi Thanh Diệp." Lăng Tiểu Ngư trông thấy hai thứ đồ vật kia thì khuôn mặt càng thêm vui mừng, phấn khởi.

Trước khi phát hiện ra mật tịch Đại Bi Thiên Diệp Thủ - bản gốc hoàn chỉnh của Thiên Diệp Thủ, những gì Lăng Tiểu Ngư hắn trông mong chính là Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp này.

Hiện tại đã có được Tà Lôi Thanh Diệp và Sa Kỳ, như vậy cũng đồng nghĩa đan dược Tà Lôi Hoàn đã nằm trong tầm tay hắn. Tu vi của hắn, nó gần như chắc chắn sẽ được đề thăng nhanh chóng...

Nắm chặt linh dược và quyển mật tịch sớm đã ố màu, Lăng Tiểu Ngư nhìn Gia Gia, cảm kích từ tận đáy lòng: "Gia Gia, cảm ơn ngươi".

"Ờ." Gia Gia gật nhẹ, chẳng suy nghĩ nhiều.

Nó phủi phủi đôi bàn tay, tiếp đấy thì vỗ vỗ cái bụng: "Tiểu Ngư, Gia Gia đói rồi. Gia Gia đi ăn cơm".

...

Ngày hôm đó Lăng Tiểu Ngư đã không hề ngồi vận công hấp thụ linh khí bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện như mọi khi. Thay vì điều tức, thổ nạp, hắn chỉ ngồi im lặng, vừa chống đỡ áp lực đè ép vừa nghiền ngẫm đạo thuật được ghi bên trong mật tịch.

Và hôm nay, trải qua hơn mười ngày đêm suy tư nghiền ngẫm rồi luyện tập các kiểu, hắn cuối cùng cũng chính thức tự mình kiểm nghiệm thành quả.

Hắn muốn biết, sau khi bổ sung những phần thiếu khuyết, từ Thiên Diệp Thủ trở thành Đại Bi Thiên Diệp Thủ thì uy lực đánh ra sẽ mạnh tới độ nào.

...

Để quá trình thực nghiệm được khách quan nhất, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên sẽ không chọn Phị Tinh Đới Nguyệt Động làm địa điểm. Không gian trong ấy vốn dĩ chịu sự hạn chế pháp tắc do tổ sư gia Lý Bất Tri kiến lập nên, rất khó để đo lường kết quả. Thay vì Phị Tinh Đới Nguyệt Động thì nơi được Lăng Tiểu Ngư lựa chọn là một bãi đất trống chi chít những hòn đá tảng nằm ở hậu sơn, cách khá xa Huyền Âm Động và các động phủ của những đệ tử chân truyền tu vị chân nhân cảnh.

Lại nói, thực nghiệm lần này, hiện diện chẳng riêng mình Lăng Tiểu Ngư. Bên cạnh hắn, Gia Gia cũng đang có mặt. Nó ngồi trên một tảng đá cao, ngay sát mép, chống cằm nhìn xuống bên dưới, giục: "Tiểu Ngư Tiểu Ngư! Không phải ngươi nói ra đây để thử uy lực của Đại Bi Thiên Diệp Thủ sao? Mau đánh cho Gia Gia xem đi!".

"Được rồi! Ta đánh liền đây!".

Tạm gạt Gia Gia sang một bên, Lăng Tiểu Ngư hít vào một hơi thật sâu, điều chỉnh cơ thể về trạng thái tốt nhất. Chiếu theo tâm pháp tầng thứ nhất của Đại Bi Thiên Diệp Thủ, hắn bắt đầu điều động linh lực.

Hai tay dang ngang rồi bất ngờ tụ lại, tiếp đấy thì xoay vòng liên tục...

Theo từng động tác của Lăng Tiểu Ngư, không khí xung quanh hắn cũng chuyển động xoay tròn, rít lên từng đợt.

Chợt, hai tay hắn dừng lại. Cặp mắt mở to, thần tình lẫm lẫm, hắn hướng về một tảng đá lớn, tung ra một chưởng.

Đại Bi Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Ầm... m...!!".

"A a a...!".

Liên tiếp là hai thanh âm nối nhau vang lên, khoảng cách tính ra chẳng chênh bao nhiêu. Thanh âm thứ nhất thì dĩ nhiên là tiếng nổ phát ra từ tảng đá; còn về thanh âm thứ hai, nó cũng không ở đâu xa, đích thị là được hét lên từ miệng của Gia Gia.

Vừa rồi, bởi do tiếng nổ quá lớn nên đã làm cho Gia Gia giật mình, dẫn đến mất thăng bằng mà té nhào xuống đất. Hốt hoảng hét lên âu cũng hợp lẽ.

"Ui da cái mông...".

Từ dưới đất, Gia Gia lồm cồm bò dậy, vừa xoa mông vừa xuýt xoa. Nó hướng Lăng Tiểu Ngư bày tỏ sự bất mãn: "Tiểu Ngư, chẳng phải đã nói là thử

nghiệm thôi sao? Ngươi tự dưng đánh mạnh như thế làm gì?".

Phía bên kia, Lăng Tiểu Ngư nghe rất rõ lời trách móc của Gia Gia nhưng không hề hồi đáp. Thậm chí đến cả liếc mắt hắn cũng không buồn liếc.

Chẳng phải hắn coi nhẹ lời nói của Gia Gia, sở dĩ làm ngơ hết thảy chỉ bởi vì tâm trí của hắn, toàn bộ đều đang đặt hết trên những mảnh đá nát vụn ở trước mặt cả rồi.

Hắn nhớ rõ một chưởng vừa rồi mình dùng còn chưa tới một nửa lực lượng a. Theo lý thì sức công phá không nên khủng bố đến như vậy mới phải...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thiên Nhân Luận Pháp Đã Cận Kề

...

"Tiểu Ngư Tiểu Ngư! Ngươi lại bị sao nữa rồi?".

Lần này rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng hồi âm. Nhưng thay vì giải đáp thắc mắc cho Gia Gia thì hắn lại bảo: "Gia Gia, ngươi tránh qua một bên".

"Cái gì? Ngươi dám đuổi ta?".

"Gia Gia, ta không phải ý đó. Ta chỉ là đang muốn tiến hành thử nghiệm một lần nữa, sợ dư chấn sẽ làm ảnh hưởng đến ngươi".

"Đánh nữa à?".

Gia Gia thoáng hồi tưởng lại tràng cảnh đinh tai nhức óc ban nãy, gật đầu cái rụp: "Được, ta đi qua bên kia".

...

Đợi cho Gia Gia đã thoái lui, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới tập trung tinh thần, đem linh lực vận hành theo lộ tuyến định sẵn. Cũng là tầng thứ nhất, nhưng thay vì Đại Bi Thiên Diệp Thủ thì hắn lại cố tình sử dụng bản khiếm khuyết là Thiên Diệp Thủ, như cái cách từ trước tới nay vẫn dùng.

Hắn cần làm như thế để có thể đưa ra một kết luận chính xác, rằng so với Thiên Diệp Thủ thì Đại Bi Thiên Diệp Thủ mạnh gấp bao nhiêu lần.

Vẫn ngần ấy lực lượng, giống hệt như trước, Lăng Tiểu Ngư nín thở ngưng thần, hướng về một tảng đá có kích cỡ tương đồng với cái đã vỡ vụn ban nãy, mạnh mẽ phát công.

Theo cái chuyển mình của Lăng Tiểu Ngư hắn, một hư ảnh hình bàn tay màu xanh cũng bay thẳng về phía trước.

Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Oành...!".

...

Thanh âm rất nhanh liền lắng xuống. Nhìn vào cảnh tượng trước mặt, từ đằng sau, Gia Gia chạy lại, nói: "Chỉ vỡ có một mảng, yếu xìu".

Nó ngước lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, nói tiếp: "Tiểu Ngư, sao lần này ngươi dùng ít lực lượng thế. Lúc nãy ngươi bảo ta lui lại, ta còn tưởng sẽ có tiếng nổ to hơn nữa chứ".

"Gia Gia...".

Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn, khuôn mặt có phần khô cứng: "Không phải ta dùng ít lực lượng hơn đâu. Trước và sau, cả hai lần ta đều sử dụng mức linh lực như nhau".

"Hả?".

Gia Gia hết ngó những mảnh vụn của tảng đá đã vỡ tan bên trái rồi đến xem tảng đá còn đứng vững ở bên phải, gãi đầu nghi hoặc: "Làm sao có thể? Lực lượng như nhau, chiêu thức cũng giống nhau, tại sao một cái thì nát vụn còn một cái chỉ vỡ đi có một mảng...".

"Ta nghĩ đây chính là sự kỳ diệu của Đại Bi Thiên Diệp".

Nếu như hơn mười ngày trước, thời điểm khám phá ra mật tịch Đại Bi Thiên Diệp, Lăng Tiểu Ngư đối với tổ sư gia của mình chỉ đơn thuần là cảm tạ thì bây giờ, đang hiện hữu trong lòng hắn chính là sự kính phục.

Thiên Diệp Thủ và Đại Bi Thiên Diệp, hai cái bất quá chỉ là khác nhau một vài điểm, hơn thua chỉ dăm ba câu chữ, thế mà kết quả khi áp dụng, vận công thi triển lại khác nhau tới vậy. Rõ ràng, những phần sai biệt ít ỏi này, toàn bộ đều là cốt lõi nhất.

"Mặc dù không biết tại sao năm đó tổ sư gia lại cố tình sửa đổi công pháp, nhưng để phân ra được như vầy thì cũng đủ chứng tỏ người có tri thức thâm sâu cỡ nào".

"Hình thức thoạt trông thì tương đồng vậy mà áo nghĩa bên trong lại khác xa tới vậy...".

Xếp đi sự cảm thán nơi đáy lòng, Lăng Tiểu Ngư khép hờ đôi mắt, hít sâu một hơi. Tới chừng mở mắt ra thì nét mặt hắn đã hoàn toàn thay đổi. Thần thái này... trông nhẹ nhõm vô cùng.

"Gia Gia, có muốn ăn cá nướng không?".

"Cá nướng?".

Tuy không hiểu mấy về sự chuyển biến thái độ của Lăng Tiểu Ngư nhưng vốn là kẻ có suy nghĩ đơn thuần nên Gia Gia cũng chẳng để thắc mắc vướng trong đầu mình quá lâu. Nó cười hì hì, đáp lại lời mời bằng một cái gật mạnh: "Muốn!".

"Được rồi. Muốn ăn thì đi theo ta!".

"Hoan hô!".

...

Những ngày tiếp theo, Lăng Tiểu Ngư vẫn như cũ đều đặn mang cơm tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động cho Gia Gia. Tất nhiên, trong khoảng thời gian lưu lại tại đây hắn cũng tranh thủ ngồi vận công hấp thu linh khí tu luyện. Nếu có gì khác thì đấy là so với trước đây, Lăng Tiểu Ngư hắn đã hạ mức thời gian xuống. Thay vì hơn ba canh giờ - tiệm cận ngưỡng giới hạn của mình - thì hắn chỉ tu luyện tầm hai canh giờ liền dừng lại.

Không phải do hắn trở nên lười biếng mà đó là việc làm cần thiết. Hắn cần giữ lại một phần sức lực để còn tu tập Đại Bi Thiên Diệp nữa.

Hôm nọ, kết quả thực nghiệm đã chứng minh uy lực của Đại Bi Thiên Diệp là cỡ nào khủng bố. Chỉ cần có thể hoàn thiện công pháp đến tầng thứ ba, Lăng Tiểu Ngư rất có lòng tin lúc đó một chưởng của mình đánh ra, sức công phá chí ít cũng phải gấp đôi so với người tu luyện bản sửa đổi là Thiên Diệp Thủ. Và đó là điều hết sức hữu ích với hắn...

Cần biết là Thiên nhân luận pháp hiện đã cận kề. Thời gian dành cho hắn đã chẳng còn nhiều nữa. Lúc này, hắn muốn tăng tiến tu vi thực sự là quá khó.

Dựa vào Tà Lôi Hoàn Lăng Tiểu Ngư hắn có thể đột phá từ vấn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong lên vấn đỉnh trung kỳ, nhưng tiếp sau đấy, nếu lại muốn từ vấn đỉnh trung kỳ luyện tới vấn đỉnh hậu kỳ thì căn bản vô pháp thực thi. Thời gian này, tăng cường tu luyện thần thông mới là việc làm thoả đáng nhất. Chỉ có như vậy may ra hắn mới nắm chắc đả bại đối thủ, tiến thẳng vào tốp năm người mạnh nhất.

Mấy năm qua, lời giao ước kia vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí hắn. Vì nó mà hắn mới mạnh mẽ kiên trì đi đến hôm nay...

...

...

"Róc rách...".

"Róc rách...".

Bên một con suối nhỏ, dưới một tàn cây to, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia mỗi người ngồi ở một bên, cách họ là một đống lửa đỏ hồng trộn lẫn tàn tro. Rõ ràng là đống lửa này đã cháy được một lúc.

"Tiểu Ngư, có thể nướng được chưa?".

Lăng Tiểu Ngư nghe hỏi thì đưa mắt nhìn qua, gật đầu: "Có thể nướng được rồi".

"Oa... Nãy giờ Gia Gia đợi mãi".

Gia Gia bày tỏ sự bất mãn xong thì cười hi hi, cầm nhành cây có ba con cá được ghim sẵn, toan đưa vào trên đống lửa để nướng thì chợt bị Lăng Tiểu Ngư ngăn lại.

Ánh mắt ngờ vực, Gia Gia hỏi: "Tiểu Ngư, lại sao nữa? Cây đã cháy thành than hết rồi mà?".

"Lửa thì được rồi, nhưng mấy con cá của ngươi thì chưa ổn".

"Chỗ nào chưa ổn?".

"Còn thiếu gia vị".

Nói rồi, Lăng Tiểu Ngư lấy từ giới chỉ ra một bình rượu, mỉm cười: "Cái này này. Có nó thì cá nướng lên sẽ rất ngon".

"Nhưng đó là rượu mà. Dùng nướng cá được à?" Gia Gia nghi vấn, xem thần tình rõ ràng chẳng có bao nhiêu tin tưởng.

Nó nhớ những lần trước khi nó và Lăng Tiểu Ngư nướng cá, đối phương cũng chưa bao giờ dùng tới một giọt rượu nào a.

Có lẽ cũng hiểu được nghi vấn trong lòng Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng giải thích: "Gia Gia, rượu này không phải loại mà ta vẫn thường mang cho ngươi uống. Đây là linh tửu đặc biệt được Đại Trù sư huynh của ta dày công nghiên cứu ra, vốn chuyên dùng để nấu ăn. Hôm qua sư huynh đã cho ta một bình, sẵn có cá nên ta muốn thử xem thế nào".

"Thử? Vậy tức là trước giờ Tiểu Ngư ngươi cũng chưa có dùng để nướng cá lần nào?".

"Đúng là chưa từng".

Nhận được đáp án, Gia Gia không khỏi lo ngại: "Tiểu Ngư à, ngươi nếu chưa có kinh nghiệm như vậy hay là thôi đi. Chúng ta đừng có dùng rượu. Ta thấy cứ nướng giống như bình thường là được rồi".

"Nhưng sư huynh ta nói nếu cho thêm loại linh tửu này vào thì mùi vị sẽ được đẩy lên gấp bội".

"Tiểu Ngư, ta vẫn cảm thấy nó không ổn đâu...".

Người thì muốn dùng kẻ lại e dè chẳng tin. Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia, bọn họ ai nấy đều cố giữ lập trường của mình, ra sức thuyết phục đối phương. Kết quả thì dĩ nhiên là bất thành.

Hết cách, bọn họ đành chia ra làm hai chiến tuyến, mỗi kẻ đi theo một hướng riêng.

Lát sau, khi toàn bộ cá đều đã được nướng chín...

Bên đống lửa, Gia Gia ngồi trên một khúc gỗ bằng phẳng, liên tục đưa mắt nhìn sang phía đối diện. Tuy nhiên, được nó chú tâm quan sát lại không phải thân ảnh Lăng Tiểu Ngư mà là xâu cá nướng đang nằm trên tay hắn.

Mấy con cá kia được nướng vàng rộm, dậy mùi thơm phức, hấp dẫn vô cùng. Trong khi ấy, xâu cá của Gia Gia nó... Từ trên xuống dưới, ba con mà con nào con nấy cũng xấu xí cực kỳ, đen thui lổm chổm, chỗ thiếu chỗ thừa...

"Tiểu Ngư..." - Dáng vẻ đáng thương, Gia Gia cất tiếng - "Mấy con cá của Gia Gia đều cháy hết cả rồi...".

"Ừ, ta thấy. Rồi sao?".

"Ngươi... Cá của ngươi không có cháy".

"Ừ, ta biết. Rồi sao?".

"Ta...".

Gia Gia cầm xâu cá của mình lên, từ từ tiến lại chỗ Lăng Tiểu Ngư. Nó đưa tay kéo kéo vạt áo, giọng buồn buồn: "Tiểu Ngư, Gia Gia đói...".

Rất điềm nhiên, Lăng Tiểu Ngư đáp lại: "Ta cũng đói".

"Được rồi Gia Gia, cá đều đã nguội bớt rồi. Chúng ta ăn đi".

Theo sau câu nói, Lăng Tiểu Ngư cũng lập tức hành động. Hắn đưa cá lên miệng, cắn ngay một miếng, vừa ăn vừa xuýt xoa: "Ưm ngon quá...".

"Đại Trù sư huynh đúng là không có gạt ta, cho thêm linh tửu vào mùi vị càng thêm hấp dẫn".

...

Kế bên, Gia Gia đứng đợi, càng đợi thì đôi mắt càng ướt. Từ đầu tới cuối Lăng Tiểu Ngư đều chẳng thèm ngó ngàng gì đến nó. Xem bộ dạng kia, hắn rõ ràng là không hề có ý định chia sẻ phần ăn của mình...

Cúi nhìn xâu cá đen xì xấu xí trong tay, Gia Gia tủi càng thêm tủi, rốt cuộc cũng không kiềm được mà thút thít.

"Híc... híc...".

Tiếng khóc vừa cất lên thì Lăng Tiểu Ngư cũng dừng ngay màn trêu chọc của mình lại. Lòng áy náy, hắn vội dỗ dành: "Gia Gia, ngươi đừng khóc. Vừa rồi ta chỉ là muốn trêu ngươi một chút, thật sự không có ý gì đâu".

"Gia Gia, ngươi nín đi. Ta cho ngươi hết xâu cá luôn này".

"Thật không?".

Vốn đang tủi thân thút thít, Gia Gia vừa nghe được cho cá thì liền ngẩng đầu lên ngay. Nó không nhìn Lăng Tiểu Ngư mà chỉ chăm chăm vào xâu cá trên tay hắn, nói: "Ngươi mới nói sẽ cho ta hết đúng không?".

"À, ừ...".

"Soạt".

Lăng Tiểu Ngư vừa nói xong thì cũng là lúc nguyên xâu cá nướng trên tay bị người đoạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nhận Đan

Hạ tàn thu sang, năm năm miệt mài tu luyện của Lăng Tiểu Ngư hôm nay cũng chỉ còn một tháng.

Hiện tại tu vi của hắn cũng chỉ giống một năm trước, vẫn là vấn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong. Nhưng nhanh thôi hắn sẽ liền tiến vào cảnh giới trung kỳ. Khẳng định là như vậy. Bởi lẽ hôm nay Tà Lôi Hoàn đã được Lăng Thanh Trúc luyện chế xong, chỉ cần đem nó phục dụng thì thời gian tu hành của hắn sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

...

Bên trong động Huyền Âm.

Khung cảnh vẫn giống như cũ, y hệt thuở nào. Đơn sơ và trống trải...

Tại chiếc bàn đá duy nhất đặt trong động, Lăng Thanh Trúc hiện đang ngồi đó, nét mặt có đôi phần mệt mỏi.

"Sư phụ, khí sắc của người hình như không được tốt?" Trên chiếc ghế đá ở chiều đối diện, Lăng Tiểu Ngư trông thấy dáng vẻ uể oải của sư phụ mình thì quan tâm hỏi.

Đáp lại, Lăng Thanh Trúc chép môi trách móc: "Còn không phải do thằng ngốc ngươi hại ta".

"Đệ tử?".

Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, nói ra suy đoán: "Sư phụ, lẽ nào... Tà Lôi Hoàn kia khó luyện chế tới vậy?".

"Còn không".

Lăng Thanh Trúc bắt đầu kể khổ: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi cũng biết đấy. Tà Lôi Hoàn là cổ đan vốn đã tuyệt tích từ lâu. Mặc dù Trúc Kiếm Phong chúng ta có tồn lưu đan phương, nhưng đâu phải cứ có đan phương là sẽ luyện chế được. Xác suất thất bại luôn nhiều hơn thành công đấy...".

"Tiểu tử ngươi chỉ đưa ta có một mảnh Sa Kỳ và một lá Tà Lôi Thanh Diệp, tài liệu chỉ vừa đủ để luyện chế duy nhất một lần. Nếu mà trong quá trình luyện chế để xảy ra sơ sẩy gì thì coi như công cốc hết".

"Vì muốn đảm bảo cho ra một lô đan dược hoàn hảo, tiểu tử ngươi biết ta đã phải vất vả cỡ nào không? Ta phải trằn trọc suy tư, nghiền ngẫm nghiên cứu đến nỗi quên ăn mất ngủ suốt một tháng trời nay. Thật là khổ quá mà...".

"Tiểu Ngư Nhi ngươi thì ngon lắm. Ngươi chạy tới tìm ta, ném cho ta tài liệu xong thì liền phủi mông bỏ đi. Hừ, muốn luyện chế Tà Lôi Hoàn, trừ bỏ Sa Kỳ và Tà Lôi Thanh Diệp ra thì vẫn còn cần thêm vài loại khác nữa a. Tuy rằng không quá trân quý nhưng cũng là thứ có giá trị...".

"Ta hao tâm tổn trí, dốc ra vốn liếng vì ngươi như vậy, ngươi nói ta có thể không mệt được sao?".

"Chuyện này..." - Lăng Tiểu Ngư cúi mắt nhìn xuống dưới bàn, bộ dáng áy náy - "Sư phụ, con cũng không biết luyện chế Tà Lôi Hoàn lại khó khăn đến

như thế".

Ngước lên, hắn đề nghị: "Sư phụ, hay là số Tà Lôi Hoàn luyện ra kia sư phụ cứ lấy một nửa...".

"Gì?" - Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói xong thì Lăng Thanh Trúc đã chen ngang - "Tiểu Ngư Nhi ngươi đây là muốn trả công cho ta à? Ngươi cảm thấy mấy viên Tà Lôi Hoàn thì có bao nhiêu công dụng với ta chứ? Ta cũng đâu phải một tên tu sĩ vắn đỉnh nhỏ nhoi".

"Tiểu tử, ngươi nếu thật muốn đền đáp ta thì chi bằng đem tin tức về người thần bí kia nói hết ra đi".

Nghe sư phụ nhắc đến Gia Gia, nét mặt Lăng Tiểu Ngư liền thay đổi. Hắn lắc đầu: "Sư phụ, đệ tử đã hứa với tiền bối là sẽ không đem bất cứ chuyện gì liên quan đến người tiết lộ".

"Thật sự không được? Nhưng chẳng phải lần trước ngươi nói với ta mấy loại tài liệu Sa Kỳ, Tà Lôi Thanh Diệp, Địa Ngục Linh Chi là của hắn tặng cho ngươi?".

"Sư phụ, mấy cái đó đệ tử đã hỏi qua tiền bối, được tiền bối đồng ý nên mới có thể nói cho người biết. Còn những việc khác...".

"Hắn không cho phép thì ngươi sẽ không nói chứ gì?".

Lăng Thanh Trúc bất mãn lầu bầu: "Dẫn ngươi tiến nhập tông môn là ta, nuôi lớn ngươi là ta, truyền thụ đạo pháp cho ngươi cũng là ta, vậy mà hôm nay tiểu tử ngươi lại vì người ngoài mà che giấu ta. Đúng là đủ lông đủ cánh rồi thì không còn coi trọng người sư phụ này nữa...".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư đột nhiên rời khỏi ghế. Hắn xê ra ngoài một chút, rồi bỗng quỳ xuống trước mặt Lăng Thanh Trúc: "Sư phụ, ơn dưỡng dục của sư phụ Tiểu Ngư nào dám quên. Trong lòng đệ tử trước nay đều luôn tôn kính người, coi người như phụ mẫu...".

"Xem ngươi kìa..." - Lăng Thanh Trúc khẽ liếc, thái độ hoà hoãn trở lại - "Quỳ cái gì chứ? Có ai bắt ngươi quỳ đâu".

"Được rồi, đứng lên đi".

Lăng Tiểu Ngư vừa đứng lên, Lăng Thanh Trúc lại chỉ tay, bảo: "Ngồi xuống ghế".

Thế là một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư ngoan ngoãn làm theo.

...

"Hừm...".

Hắng nhẹ một tiếng, Lăng Thanh Trúc nói ra: "Tiểu Ngư Nhi, ta cũng không phải thực sự có ý đồ gì với kẻ thần bí kia. Ta chỉ là hơi vướng mắc một chút thôi".

"Tiểu tử ngươi biết đấy, Trúc Kiếm Phong là chi mạch do ta cai quản, đây là địa bàn của ta. Ngươi ngẫm mà xem, trong nhà ngươi bỗng nhiên có thêm một kẻ lạ mặt ẩn náu, có thể đừng lo ngại sao?".

"Sư phụ, tiền bối không phải kẻ xấu. Người chắc chắn sẽ chẳng làm ra việc gì gây hại đến Trúc Kiếm Phong, đến Thiên Kiếm Môn ta".

"Hừ, hắn dám không an phận sao?".

Lăng Thanh Trúc nhếch môi, mắt ẩn hàn quang: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đừng thấy ta và chưởng môn sư bá của ngươi không đi qua được lớp kết giới cuối cùng trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động mà cho rằng chúng ta thật sự vô phương. Nói cho ngươi hay, biện pháp chúng ta không phải không có. Chúng ta chỉ là không muốn phá hỏng trọng địa mà tổ sư gia lưu lại thôi".

"Tiểu tử ngươi nên biết Thiên Kiếm Môn chúng ta vốn có Ngũ Đại Tiên Kiếm, mỗi một thanh đều lợi hại hơn so với Thập Đại Bảo Kiếm giấu bên trong Kiếm Mộ. Với tu vi của ta hiện tại thì đúng thật vô pháp xâm nhập không gian cửa động thứ tư của Phị Tinh Đới Nguyệt, nhưng một khi ta điều động Tiên Kiếm... Đừng nói vào, kể cả muốn đem toàn bộ động phủ hủy đi cũng là việc nằm trong khả năng".

"Tiểu Ngư Nhi, ta và chưởng môn sư bá của ngươi trước giờ chưa động chẳng qua là vì tôn trọng tổ sư gia, không muốn làm lớn chuyện, ngươi hiểu rồi chứ?".

"Vâng, đệ tử đã hiểu".

"Ừm, hiểu là tốt." Lăng Thanh Trúc gật nhẹ, không nói thêm ở vấn đề này nữa.

Thật ra thì những lời vừa rồi, nàng chủ yếu là nói cho kẻ thần bí kia nghe. Nàng muốn cảnh báo hắn. Lăng Tiểu Ngư bất quá chỉ là người sẽ thay nàng truyền lại ý tứ mà thôi.

Biết sao được. Kẻ thần bí kia có linh giác quá nhạy bén đi. Năm năm qua đã không ít lần nàng âm thầm theo dõi Lăng Tiểu Ngư hòng nhìn thấu chân diện của kẻ nọ, thế nhưng cứ mỗi lần như vậy, kết quả thu về lại chẳng được gì. Bao giờ nàng cũng chậm hơn đối phương một bước, chừng khi tiếp cận thì đối phương đã sớm tránh đi mất rồi.

Có đôi lúc nàng thậm chí cảm thấy rất nghi ngờ về thân phận kẻ này, thắc mắc liệu hắn có thật sự là một vị cao nhân đạo pháp thâm huyền hay không?

Tất nhiên, tâm tư của hắn cũng là thứ đáng để suy ngẫm.

Đừng thấy bề ngoài Lăng Thanh Trúc nàng tỏ ra dễ dãi mà lầm. Trên thực tế thì nàng vẫn luôn âm thầm phòng bị. Cứ cách một quãng thời gian là nàng sẽ chủ động tìm tới Lăng Tiểu Ngư, tỉ mỉ tra xét cơ thể hắn để xem thử có bị người giở trò hay không.

Kẻ thần bí kia thành thật thì thôi, bằng nếu dám không an phận... Trường Sinh - một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm do Trúc Kiếm Phong bảo quản - tùy thời đều có thể xuất động để diệt trừ yêu ma!

...

Thu xếp tâm tư, Lăng Thanh Trúc khẽ động thần niệm, từ giới chỉ đang đeo trên tay lấy ra một chiếc lọ nhỏ. Nàng đưa lọ qua cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Đây là Tà Lôi Hoàn, tiểu tử ngươi hãy cầm đi".

"Đệ tử đa tạ sư phụ".

"Không cần. Mấy lời cảm kích có nhiều thêm nữa thì cũng chẳng đổi ra tiền tài được".

Sau bấy nhiêu thì Lăng Thanh Trúc tạm ngưng. Nàng đem chiếc hộp vốn đặt sẵn trên bàn mở ra, lấy một bình trà rồi tự rót cho mình một ly.

Do có linh phù bảo quản nên trà trong bình vẫn còn rất nóng, bởi thế nên Lăng Thanh Trúc không thể uống ngay mà phải thổi cho trà nguội bớt.

Ở chiếc ghế bên kia, Lăng Tiểu Ngư thấy vậy thì chủ động lên tiếng cáo từ: "Sư phụ, ừm... Nếu sư phụ không có gì căn dặn thì đệ tử...".

"Muốn đi?" - Lăng Thanh Trúc cướp lời, có phần bất mãn - "Vừa lấy được thứ mình cần đã liền định phủi mông bỏ đi. Tiểu tử ngươi bạc tình quá đấy".

"Ngươi ở lại nói chuyện với ta một chút thì chết à? Bộ ta sẽ đem ngươi ăn mất chắc?".

Bị ân sư trách cứ, Lăng Tiểu Ngư nào dám cãi. Hắn chỉ biết ngồi yên, chờ nghe tiếp.

Không để hắn phải chờ đợi lâu, nơi đối diện tiếng Lăng Thanh Trúc rất nhanh đã lại truyền tới. Lần này thì nghiêm túc hơn hẳn:

"Tiểu Ngư Nhi, trong chiếc lọ này có tất cả hai viên Tà Lôi Hoàn. Ngươi tính phục dụng hết sao?".

"Không ạ".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, nói tiếp: "Sư phụ, tu vi hiện tại của đệ tử là vấn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong, thiết nghĩ dẫu dùng hết cũng khó có thể tiến vào được cảnh giới hậu kỳ. Vì vậy cho nên đệ tử sẽ chỉ dùng một viên".

"Vậy viên còn lại thì sao? Ngươi tính làm gì với nó?".

"Sư phụ, không giấu người, đệ tử vốn đã định sẽ đưa cho Đại Trù sư huynh. Hiện tại tu vi của sư huynh đã là vấn đỉnh trung kỳ đỉnh phong, có Tà Lôi Hoàn trợ giúp thì cơ hội đột phá thành công sẽ rất lớn".

"Ồ, là cho Chu tiểu tử sao...".

Lăng Thanh Trúc cười cười, trong lòng hết sức vừa ý: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đối với Đại Trù quá tốt đấy".

"Sư phụ, trước giờ Đại Trù sư huynh cũng đối xử rất tốt với đệ tử. Mọi khi có đồ gì hữu ích huynh ấy đều chia cho đệ tử".

"Cái đó ta biết... Hmm, các ngươi rất không tệ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lại Có Dị Biến

...

Sau khi nhận lấy đan dược từ sư phụ, Lăng Tiểu Ngư lập tức trở về tìm Chu Đại Trù, đem chia cho hắn một viên, đúng như lời đã nói cùng Lăng Thanh Trúc trước đó.

Đơi với món quà có giá trị to lớn ấy, Chu Đại Trù thật sự đã rất bất ngờ. Mới đầu hắn không chịu nhận, bảo Lăng Tiểu Ngư hãy để lại cho mình dùng. Tất nhiên là Lăng Tiểu Ngư đã nhanh chóng gạt đi. Tiếp đấy, trải qua một đỗi phân tích, lựa lời khuyên can, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng thành công khiến cho Chu Đại Trù nhận lấy đan dược...

Trong khi đó, về phần mình, với viên Tà Lôi Hoàn còn lại, Lăng Tiểu Ngư cũng đem phục dụng luôn hôm ấy. Hắn cần phải đề thăng tu vi.

...

Quá trình đột phá từ cảnh giới vấn đỉnh sơ kỳ đỉnh phong lên vấn đỉnh trung kỳ của Lăng Tiểu Ngư diễn ra rất suôn sẻ. Nhờ có Tà Lôi Hoàn hỗ trợ, tu vi của hắn thậm chí còn tăng nhiều hơn so với dự kiến. Thế mới thấy, Tà Lôi Hoàn là cỡ nào hữu ích. Tính ra thì nó đã giúp Lăng Tiểu Ngư giảm được kha khá thời gian tu luyện. Song song, nó còn giúp hắn cải thiện thể chất, mở rộng kinh mạch nữa...

Theo lý, khi mà kết quả đã tốt đẹp như vậy thì Lăng Tiểu Ngư phải nên vui mừng mới đúng. Nhưng đằng này hắn lại đang có những biểu hiện hoàn toàn khác hẳn. Trên mặt hắn vui đâu chả thấy, nhìn được đây tất cả chỉ là sự lo lắng, ngờ vực...

Căn nguyên chuyện này bắt nguồn từ chính cơ thể, hay chính xác hơn là trên đôi tay hắn. Ở lòng bàn tay, cả trái lẫn phải, hai vết bớt hình con cá đã lại một lần nữa phát sinh biến đổi. Tuy nhiên lần này, dị biến không ở hình dáng bên ngoài mà là bản chất bên trong.

Kể từ thời điểm Lăng Tiểu Ngư chính thức tiến nhập cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ thì hắn đã liền nhận ra một điều: ẩn trong vết bớt hắc bạch song ngư là hai nguồn lực lượng to lớn. Càng đáng bận tâm hơn nữa là hai nguồn lực lượng này, chúng lại tách biệt hoàn toàn với linh lực trong cơ thể hắn.

Trước đây Lăng Tiểu Ngư hắn cũng đã nhiều lần tự mình tra xét, nhưng là kết quả, mười lần như một, hắn thủy chung đều không khám phá ra được gì. Kể cả có dùng nội thị thuật thì thấy được bất quá cũng chỉ huyết nhục của bản thân mà thôi. Đôi hắc bạch song ngư kia, chúng chả khác gì là những vết bớt bình thường hết.

Phải, trước đây là vậy, nhưng còn bây giờ...

Lăng Tiểu Ngư hắn đã cảm nhận được rồi. Bên trong hắc bạch song ngư, mỗi cái đều tồn tại một khoảng không gian giống hệt như đan điền, cũng chứa đựng lực lượng. Hơi khác là nguồn lực lượng này lại không rõ thuộc tính. Nó chẳng phải ngũ hành kim - mộc - thủy - hoả - thổ, cũng chẳng phải biến dị băng - phong - lôi. Nó thuộc về một phạm trù khác. Cái phạm trù mà Lăng Tiểu Ngư còn chưa đủ tri thức để nhận biết chứ đừng nói lý giải.

Và đó cũng chính là nguyên do vì sao hắn lại lo lắng, ngờ vực.

Ban đầu trống rỗng sau bỗng hiện ra một đôi hắc bạch song ngư, lúc này trong song ngư lại lộ ra không gian chứa đựng hai nguồn lực lượng kỳ quái, liên tiếp là những biến đổi... Cùng với chúng, tư chất Lăng Tiểu Ngư hắn cũng ngày càng cao hơn, cơ thể cũng ngày càng cường đại hơn. Từ một kẻ bình phàm hắn đã trở thành thiên tài chính hiệu, thời gian mới có bao lâu?

Vài năm mà thôi.

Chỉ mới vài năm mà hắn đã đổi thay nghiêng trời lệch đất, thử hỏi thêm vài chục năm nữa sẽ thế nào? Có phải cơ thể hắn lại tiếp tục phát sinh dị biến? Có phải hắn rồi sẽ trở thành một tồn tại yêu nghiệt, đúng như hoài nghi của sư phụ?

"Lẽ nào... ta chính là hung linh chuyển thế?".

Cúi nhìn đôi hắc bạch song ngư nơi lòng bàn tay, Lăng Tiểu Ngư khẽ thốt.

"Hai dấu vết này, chúng thực sự là đồ hình thái cực ư?".

"Ta...".

Trong phòng không gió mà Lăng Tiểu Ngư vẫn thấy rùng mình. Hắn không dám nghĩ tiếp.

"Không đâu. Ta sao có khả năng là hung linh chuyển thế được. Dự ngôn rõ ràng đã nói dấu hiệu nhận biết hung linh là "lưng tàng thái cực, mắt hiện hoàng lân" kia mà. Trên tay ta dù có thật là thái cực đồ đi nữa thì vị trí cũng sai biệt...".

"Nhất định không phải ta. Lăng Tiểu Ngư ta trước giờ luôn tôn kính sư phụ, một lòng với Thiên Kiếm Môn. Ta làm sao sẽ gây hoạ cho môn phái, làm sao có khả năng diệt trừ chính giáo. Chắc chắn chỉ là một chút trùng hợp...".

Một chút lo lắng, một chút sợ hãi, chúng đã khiến Lăng Tiểu Ngư phải tìm ra lý do để tự trấn an mình. Những điều có lợi nhất. Nghiêng hẳn về một phía.

Hắn không nghĩ, hay đúng hơn là không dám nghĩ theo chiều ngược lại. Rằng dị biến sẽ tiếp tục phát sinh, rằng rất có thể sự thay đổi tiếp theo sẽ chẳng

diễn ra ở tay mà là ở lưng, ở mắt. Rằng tại đó, một đồ hình thái cực sẽ hiện ra, một cặp hoàng lân sẽ lộ diện...

Lăng Tiểu Ngư hắn tự trấn an mình tất cả chỉ là "một chút trùng hợp", nhưng hắn không dám hỏi sự trùng hợp này đại biểu cho điều gì và dùng cái gì để giải thích.

Nếu hắn không phải hung linh chuyển thế thì hắn là thứ gì?

Một người bình thường thì làm sao cơ thể lại liên tiếp phát sinh biến đổi như vậy được.

...

Khác với trước đây, lần này Lăng Tiểu Ngư đã không đem tình trạng khác thường của mình kể lại cho Lăng Thanh Trúc nghe, mặc dù nàng đã từng căn dặn hắn nhất định phải làm như thế. Có lẽ sâu trong thâm tâm hắn cũng đã bắt đầu ngờ vực về "thân thế" của mình.

Tất nhiên trên hết vẫn là do sợ hãi. Nhớ lần trước, khi hắn đưa hắc bạch song ngư ra cho Lăng Thanh Trúc xem, nàng chẳng nói một lời đã liền ra tay đánh hắn, cầm kiếm chĩa về phía hắn. Tuy nói đa phần chỉ là cảnh báo, thăm dò nhưng bộ dạng ngập tràn sát ý của Lăng Thanh Trúc nàng khi ấy vẫn vô cùng kinh khủng, dư sức để làm hắn bị ám ảnh.

Niềm tin không thắng được nỗi sợ, Lăng Tiểu Ngư đành phải lừa người dối mình, giữ kín mọi chuyện. Con đường phía trước, hắn vẫn phải tiếp tục bước đi...

...

...

Một tháng thời gian rồi cũng dần qua hết. Tính đến hôm nay thì Thiên nhân luận pháp chỉ còn năm ngày nữa là chính thức diễn ra.

Trong khoảng thời gian này, trên dưới sơn môn ai nấy cũng đều khẩn trương chuẩn bị. Bận lòng nhất thì dĩ nhiên là những đệ tử chân truyền trực tiếp tham dự và các vị phong chủ.

Thiên nhân luận pháp xưa giờ vẫn luôn được xem là một ngày trọng đại của Thiên Kiếm Môn. Nó không đơn giản chỉ là một cuộc so tài giữa năm chi mạch, nơi để các vị phong chủ kiểm chứng thực lực của môn đồ. Trên tất thảy, tìm ra được đối tượng đáng để bồi dưỡng thành trụ cột tông môn mới là điều cốt yếu.

Trong đại hội này, người được vinh danh chẳng những sẽ đạt được nhiều phần thưởng giá trị, trở thành đối tượng được ưu tiên hỗ trợ hàng đầu mà còn giúp cho chi mạch của mình có thêm tài nguyên để ban phát xuống dưới. Từ đó, phong chủ - người đứng đầu chi mạch - cũng sẽ nở mày nở mặt...

Lại nói, so với mọi năm thì Thiên nhân luận pháp năm nay đặc biệt hơn nhiều. Phần thưởng thì thôi không nói, giá trị tăng gấp mấy lần; đáng lưu tâm, khiến người khao khát đây là ba suất tiến vào bên trong Kiếm Mộ.

Thiên Kiếm Môn trừ bỏ Ngũ Đại Tiên Kiếm thì Thập Đại Bảo Kiếm chính là những thanh kiếm có phẩm cấp cao nhất, uy năng cực kỳ đáng gờm. Hơn hai ngàn năm trước, tổ sư gia của phái Thiên Kiếm là Lý Bất Tri đã lập ra Kiếm Mộ, đem chúng để ở bên trong, chờ người tới rút. Điều kiện thì khỏi phải nghĩ, tất nhiên là khá ngặt.

Từ xưa đến giờ, kẻ được phép tiến vào bên trong Kiếm Mộ có ai không phải bậc đức cao vọng trọng, vài ba trăm tuổi?

Hạng tiểu bối như đám người Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc hiện nay ư? Căn bản là chưa từng có.

Lần này là một ngoại lệ hiếm hoi. Đứng trước cơ hội ngàn năm có một này, chẳng cần động não cũng biết nó quan trọng thế nào với các đệ tử chân truyền tham gia Thiên nhân luận pháp năm nay.

Chỉ là... Khao khát thì khao khát, giành được hay không lại là chuyện khác. Tiến vào Kiếm Mộ chỉ có ba suất mà trong đó, hai suất gần như chắc chắn đã thuộc về Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc rồi. Trong số mười hai đệ tử tham gia Thiên nhân luận pháp lần này thì cũng chỉ có hai người bọn họ đã thành tựu chân nhân, ai thắng nổi họ?

Trừ phi là hai người bọn họ đối đầu nhau ở hai vòng đấu đầu thì may ra mới có người bị loại. Nhưng điều đó là không thể. Các vị phong chủ sao có khả năng để nó xảy ra được.

Tóm lại, ba suất tiến vào Kiếm Mộ thực chất chỉ còn lại một suất có thể tranh đoạt. Phần thắng lớn nhất, theo như nhận định của đại đa số thì không ai khác ngoài Lưu Cảnh Thiên - người đang ở cảnh giới vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong.

Phần các đệ tử Trúc Kiếm Phong ư?

Mộng Kiều thì coi như vô vọng, chỉ e ngay vòng đầu tiên nàng cũng chẳng vượt qua nổi. Chu Đại Trù thì tốt hơn, với tu vị vấn đỉnh hậu kỳ sau khi phục dụng Tà Lôi Hoàn thì chí ít cũng nắm chắc vị trí thứ tư. Riêng phần Lăng Tiểu Ngư...

Ở Thiên Kiếm Môn, Lăng Tiểu Ngư thực ra rất là nổi tiếng. Nhưng người ta nhớ đến hắn không phải vì hắn có tư chất tuyệt đỉnh hay ngộ tính kinh người; người ta nhớ đến hắn chỉ đơn giản là bởi những điều ngược lại. Một kẻ vốn dĩ tư chất bình phàm mà lại có thể trở thành chân truyền đệ tử, ngẫm cũng

"hay ho" lắm.

Mặc dù chẳng nói ra nhưng có rất nhiều người không vừa mắt Lăng Tiểu Ngư. Lớp đệ tử ngoại môn, nội môn thì ganh ghét, đố kị; phần chân truyền đệ tử thì chủ yếu là xem thường. Trong mắt những người như Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư căn bản không có tư cách xếp cùng danh phận "chân truyền" với mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 88: Tâm Tư Của Tô Đông Vũ

Trong số năm chi mạch, mười hai đệ tử sẽ tham gia Thiên nhân luận pháp năm nay, ai nấy đều tin tưởng đi đến cuối cùng sẽ là Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc. Trận đấu của bọn họ chắc chắn nằm ở chung kết. Vấn đề còn lại chỉ là xem ai lợi hại hơn mà thôi.

Tô Đông Vũ ba mươi tám tuổi tiến vào chân nhân, thành tựu kinh người, thế gian quả thực hiếm có. Việc hắn sẽ toả sáng ở Thiên nhân luận pháp, chiễm chệ tại ngôi vị quán quân vốn đã là điều hiển nhiên, nhưng là theo như tình cảnh trước đây. Đáng tiếc, hiện tại lại không giống...

Một bất ngờ đã xảy ra. Dương Tiểu Ngọc tài không đợi tuổi, sau mười lăm năm tu đạo đã liền đột phá giới hạn phàm nhân, đặt chân vào hàng ngũ chân nhân, sáng lập nên một kỳ tích gần như vô tiền khoáng hậu, khoả lấp cổ kim. Xét về thành tựu tu vi, Tô Đông Vũ há có thể so nổi? Hơn được hoạ may chỉ ở đạo thuật mà thôi.

Nhưng, với một kẻ kinh tài tuyệt diễm như Dương Tiểu Ngọc thì sợ rằng ngay cả đạo thuật của nàng, mức tăng tiến cũng chẳng thể theo lẽ thường mà xét được. Thiên nhân luận pháp năm ngày sau, quán quân sẽ là ai, Tô Đông Vũ hay Dương Tiểu Ngọc, vấn đề này thật sự rất khó đoán.

Kẻ ở ngoài cuộc không thể nhìn ra, còn người trong cuộc, bọn họ... Dương Tiểu Ngọc sao tạm thời chưa rõ, nhưng Tô Đông Vũ thì lại rất có lòng tin. Hắn nghĩ là mình đã nắm chắc tối thiểu tám phần thắng lợi.

Không. Hắn không phải kẻ cuồng vọng. Niềm tin của Tô Đông Vũ hắn hoàn toàn có cơ sở. Tu vi, đạo thuật, hắn và Dương Tiểu Ngọc ai hơn ai kém đúng là chưa thể khẳng định, tuy nhiên, hắn lại có một thứ mà Dương Tiểu Ngọc không có: Đại bảo kiếm.

Cách đây ba ngày, Tô Đông Vũ hắn đã được sư phụ Cơ Thành Tử của mình gọi đến, ban cho một cơ hội sở hữu Đại bảo kiếm.

Như đã biết, trong số Thập Đại Bảo Kiếm lưu tại Kiếm Mộ thì có sáu thanh đã được lấy đi. Trừ bỏ Xích Diệm của Dương Tổ Hiền - môn nhân Trúc Kiếm Phong - đã bị hủy trong cuộc đại chiến với Huyết Linh Tông thì năm thanh Đại bảo kiếm khác, tất cả đều vẫn còn. Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong, mỗi chi mạch đều sở hữu một thanh. Riêng Kim Kiếm Phong thì có hẳn hai thanh: Phá Thiên và Toái Vũ.

Hôm đó, Cơ Thành Tử đã đem Toái Vũ để ở trước mặt Tô Đông Vũ, bảo hắn tiến hành câu thông, xem thử có thể khiến nó nhận chủ hay không.

Rất may mắn, tuy rằng có chút trắc trở nhưng cuối cùng Tô Đông Vũ cũng được kiếm linh của Toái Vũ công nhận. Hắn đã biến cơ hội thành hiện thực. Từ vị thế ngang bằng, dựa vào Toái Vũ, hắn hiện đã xếp cao hơn Dương Tiểu Ngọc một bậc.

Uy năng của Đại bảo kiếm há có thể xem thường?

...

Ở Thiên nhân luận pháp năm nay, Tô Đông Vũ hoàn toàn tự tin sẽ đoạt được ngôi vị quán quân, trở thành trọng điểm bồi dưỡng của môn phái. Bởi lẽ Dương Tiểu Ngọc - đối thủ duy nhất của hắn - sẽ chẳng thể nào giống như hắn, có được Đại bảo kiếm. Hắn nhớ rất rõ là Tĩnh Ly - thanh Đại bảo kiếm do Mặc Kiếm Phong nắm giữ - hiện đang thuộc về một người khác. Kiếm đã nhận chủ, chủ nhân chưa chết thì làm sao đem cho Dương Tiểu Ngọc được?

Sự lo ngại trước đó giờ đã tiêu tán, với tâm trạng thư thái, Tô Đông Vũ lúc này đang hướng thẳng Mặc Kiếm Phong bay đến...

Vài phút sau.

Mặc Kiếm Phong, tại hậu sơn.

Giữa một bãi đất trống trãi, trên nền cỏ xanh mướt, một thân ảnh yêu kiều đang tập trung luyện kiếm. Những đường kiếm của nàng có lúc uyển chuyển nhẹ nhàng như nước, có lúc lại trầm trọng khô khan như núi, cứ thế mà thay đổi liên tục.

Nhưng dẫu có là gì thì vẻ đẹp của nàng vẫn không hề suy giảm. Bạch y phiêu dật, khí chất xuất trần, so với cái gọi tiên tử nào có kém thua?

...

"Ong...!".

Đường kiếm đang đi bỗng đột ngột chuyển hướng. Mắt ánh lên một tia khác lạ, Dương Tiểu Ngọc bất ngờ gia tăng lực đạo, quay phắt đâm về phía sau một đường.

"Keng!".

"Sư muội, là ta!".

Không gian vốn trống rỗng chợt hiện ra một người. Người này mắt kiếm mày tằm, tướng mạo cực kỳ anh tuấn. Không phải Tô Đông Vũ thì còn ai?

Nở một cười thân thiện, Tô Đông Vũ triệt hồi linh lực, vừa đi vừa nói: "Tiểu Ngọc, xem ra tu vi của muội lại có tăng tiến. Chỉ tùy tiện đánh ra một đạo kiếm khí mà uy lực đã mạnh mẽ như vầy...".

"Sư huynh, huynh đến đây có việc gì?" Trái với sự hoà nhã của người nào đó, khuôn mặt Dương Tiểu Ngọc vẫn trước sau như một, rất chi lạnh lùng.

Coi như không thấy, Tô Đông Vũ tiếp tục nhấc chân tiến về phía trước: "Tiểu Ngọc, ta vốn vâng lệnh sư phụ đến Mặc Kiếm Phong để mời Lý sư thúc qua Kim Kiếm Phong nghị sự, nhân tiện ghé thăm muội...".

Thần tình lộ rõ khó chịu, Dương Tiểu Ngọc cau mày, nói: "Sư huynh, chúng ta không thân thiết. Thỉnh gọi ta là sư muội, hoặc không thì Dương Tiểu Ngọc".

"Tiểu Ngọc, muội sao phải...".

"Xẹt!".

Tô Đông Vũ nói còn chưa hết câu thì nơi đối diện, một đạo kiếm khí băng hàn đã đánh về phía hắn. Lần này uy lực so với trước đã tăng lên rất nhiều. Thêm nữa... còn kèm cả sát ý.

Rõ ràng Dương Tiểu Ngọc rất không thích cách xưng hô của Tô Đông Vũ. Hai chữ "Tiểu Ngọc" của nàng coi bộ chẳng phải ai cũng đều có thể gọi. Kể cả có là Tô Đông Vũ - vị tân tinh đứng đầu thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn - cũng không ngoại lệ.

Thần thái chưa có dấu hiệu hoà hoãn, Dương Tiểu Ngọc lạnh lùng cất tiếng: "Tô Đông Vũ, ta nể ngươi nhập môn sớm hơn hai mươi năm nên gọi ngươi một tiếng sư huynh. Ngươi nếu còn cố tình quấy rối thì đừng trách ta không khách khí".

Lời nói chẳng có gươm đao nhưng lại làm Tô Đông Vũ bị tổn thương trầm trọng. Từ trước đến nay, sau khi hắn liên tiếp thể hiện ra tài năng kinh người thì tông môn trên dưới có ai lại không xem trọng? Trong thế hệ trẻ có ai lại không sùng bái, ngưỡng vọng?

Vậy mà...

Cứ mỗi lần đứng trước Dương Tiểu Ngọc thì vầng hào quang của hắn lại chẳng đủ dùng. Hay đúng hơn là nó chả có nghĩa lý gì cả. Trong mắt nàng, Tô Đông Vũ hắn vẫn chỉ là người xa kẻ lạ. Thật cũng cay đắng lắm thay...

Và, sự cay đắng càng tăng nhiều hơn nữa khi mà Tô Đông Vũ biết được một điều: Dương Tiểu Ngọc rất quan tâm tới Lăng Tiểu Ngư. Hai tiếng "Tiểu Ngọc" Tô Đông Vũ hắn gọi không được chứ Lăng Tiểu Ngư thì dù kêu trăm vạn lần cũng chả ai nói gì.

Tại sao?

Tại sao một thằng ngốc tư chất tầm thường lại có thể được ưu ái hơn cả hắn?

Xét tư chất, danh vọng, mười Lăng Tiểu Ngư cũng không so được với một Tô Đông Vũ. Còn như bàn về tướng mạo, chênh lệch há lại nhỏ?

Thanh mai trúc mã thì thế nào chứ? Bất quá đã là quá khứ, cái thuở vô tri. Hiện tại khác xa lắm rồi. Dương Tiểu Ngọc nàng đã là chân nhân, trong khi Lăng Tiểu Ngư kia, hắn vẫn chỉ là phận phàm nhân bé nhỏ. Nàng ta trông đợi gì ở một kẻ như thế?

Tô Đông Vũ thật tình là không hiểu được. Hoặc có lẽ... hắn vốn chưa bao giờ chấp nhận để thấu hiểu điều đó.

Tuy rằng trong dạ rất khó chịu nhưng ngoài mặt, Tô Đông Vũ vẫn tỏ ra hoà nhã. Hắn nhìn Dương Tiểu Ngọc, đáp lại: "Sư muội, là ta đã tùy tiện. Mong sư muội đừng để bụng".

"Không dám".

"Sư muội...".

"Tô sư huynh, nếu không có chuyện gì quan trọng thì mời sư huynh hãy về đi. Thiên nhân luận pháp đã cận kề, ta muốn tranh thủ chút thời gian còn lại để tu luyện đạo thuật".

Xua đuổi. Rõ ràng là xua đuổi. Tô Đông Vũ dĩ nhiên thừa sức hiểu được. Hắn đâu phải kẻ đần. Đáy mắt loé lên một tia âm độc rồi lập tức tiêu biến, hắn cười nhẹ, nói: "Sư muội chăm chỉ tu hành như vậy, thân làm sư huynh ta đây thực thấy xấu hổ...".

"Được rồi. Ta không làm phiền muội nữa. Năm ngày sau hẹn gặp muội tại Ngũ Kiếm Đài".

Tô Đông Vũ vừa quay lưng đi thì nét mặt liền đổi hẳn. Trong lòng thầm cười lạnh: "Dương Tiểu Ngọc, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận!".

...

"Tiểu Ngọc".

Thân ảnh Tô Đông Vũ vừa khuất chưa lâu thì từ hướng chính điện Mặc Kiếm Phong, một cô gái có thân hình cao gầy chạy tới tìm. Đích thị là đệ tử chân truyền thứ sáu của Lý Ngọc Thường, sư tỷ của Dương Tiểu Ngọc: Lệ Thắng Nam.

"Sư tỷ." - Nhìn người vừa đến, Dương Tiểu Ngọc tạm ngơi tay thu kiếm, hỏi - "Tỷ tìm muội sao?".

"Không phải tỷ mà là sư phụ tìm muội".

"Sư phụ?" - Dương Tiểu Ngọc hơi nghi hoặc - "Sư tỷ, tỷ có biết là vì việc gì không?".

Lệ Thắng Nam lắc đầu: "Tỷ cũng không rõ. Nhưng tỷ đoán hẳn là có liên quan đến Thiên nhân luận pháp năm ngày sau".

"Hmm, muội biết rồi. Bây giờ muội sẽ tới gặp sư phụ ngay".

...

Cùng lúc, tại Trúc Kiếm Phong.

Khá là trùng hợp, tương tự Dương Tiểu Ngọc ở bên kia, phía bên này Lăng Tiểu Ngư cũng vừa được người gọi đi. Thông tri không ai khác ngoài Mộng Kiều.

Vị trí gặp mặt lần này, thay vì Huyền Âm Động như mọi khi thì địa điểm lại là Tĩnh Hương Đường.

...

Một lúc sau, bên trong chính điện.

Lăng Tiểu Ngư hiện đã vừa an vị. Trừ hắn và Mộng Kiều thì vẫn còn có thêm một người nữa. Chu Đại Trù, hắn cũng được gọi tới.

Trên chiếc ghế đặt nơi đại sảnh, Chu Đại Trù ngồi vắt chéo chân, miệng vừa nhai vừa hướng hai vị đồng môn của mình nói: "Tứ sư tỷ, Tiểu Ngư, các ngươi cũng ngồi đi. Lão nhân gia còn chưa biết lúc nào mới tới... ực...".

"Đại Trù, coi đệ kìa. Ăn hết bánh đi rồi hẵng nói".

"Ực... Bánh ngon...".

Chu Đại Trù nuốt xuống phần thức ăn sau cùng, đang toan mở miệng thì ánh mắt chợt ngưng...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chuẩn Bị Chu Toàn

Từ phía cửa lớn, một thân ảnh thướt tha vừa mới tiến vào. Đích thị Lăng Thanh Trúc.

Nàng vẫn giống như thuở nào, trẻ trung và xinh đẹp. Trang phục trên người như cũ vẫn là một bộ tử y kiểu cách tinh kỳ quý phái...

Ở Thiên Kiếm Môn này, Lăng Thanh Trúc nàng từ xưa đến giờ đã nổi tiếng là bậc mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc, vị trí nếu xếp thứ hai thì chẳng ai dám nhận đứng thứ nhất. Thậm chí hiện tại, kể cả có là ngôi sao mới nổi Dương Tiểu Ngọc cũng chưa đủ vốn liếng để so bì. Xét về dung nhan Dương Tiểu Ngọc có thể ngang bằng, nhưng bàn về phong vận thì e là còn lâu mới theo kịp.

...

Hai tay đặt ở sau mông, Lăng Thanh Trúc - vị mỹ nhân đệ nhất của Thiên Kiếm Môn - cứ thế mà thong thả đi thẳng đến chiếc ghế chủ toạ. Đợi cho nàng đã an vị, đám người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Mộng Kiều lúc này mới cúi người hành lễ:

"Chúng đệ tử thỉnh an sư phụ".

"Ừm...".

Trên ghế, Lăng Thanh Trúc gật nhẹ, quan sát một vòng rồi mới nói: "Có biết ta cho gọi các ngươi tới là vì chuyện gì không?".

Mau mắn hơn tất thảy, Chu Đại Trù bước ra trước một bước, híp mắt cười mà rằng: "Lão nhân gia, nhất định là vì Thiên nhân luận pháp năm ngày sau đúng không?".

"Ừ, đích xác là vì chuyện này".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Thiên nhân luận pháp lần này thật sự rất đặc biệt. Bình thường mọi năm, xuất hiện một tên vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong cũng đã xem là nhiều, vậy mà năm nay cùng lúc lại có tận những hai tên chân nhân cảnh. Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong và Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong, bọn chúng hiện đã ở một tầng thứ khác hẳn so với phần còn lại".

"Chu Đại Trù, ta biết đối với Tô Đông Vũ kia tiểu tử ngươi rất không vừa mắt, nhưng dựa vào chút tu vi hiện giờ của ngươi, muốn thắng hắn căn bản là người si nói mộng. Vì vậy, nếu có đụng phải Tô Đông Vũ thì tiểu tử ngươi nên tiết chế một chút, đừng có liều mạng làm gì".

Khuôn mặt loáng cái đã ủu xìu, Chu Đại Trù cúi đầu, hồi âm: "Vâng, đệ tử biết rồi".

"Ngươi hiểu thì tốt".

Chuyển mắt nhìn sang Mộng Kiều, Lăng Thanh Trúc chợt hỏi: "Mộng Kiều, Thiên nhân luận pháp năm ngày sau, ngươi nhắm có thể vượt qua vòng đầu tiên hay không?".

Mộng Kiều nghe ân sư hỏi thì trong lòng không khỏi tự thấy hổ thẹn. Nàng hơi áy náy: "Sư phụ, thú thực là đệ tử chẳng có bao nhiêu tin tưởng. Tư chất của đệ tử...".

"Được rồi, không sao. Mộng Kiều ngươi bản tính vốn dĩ điềm đạm, chẳng thích mấy loại tranh đấu này. Thiên nhân luận pháp ngươi tham gia để tự mình kiến thức một chút cũng được. Đánh được thì đánh, đánh không được thì thôi".

Liếc sang Lăng Tiểu Ngư - người cuối cùng, ánh mắt Lăng Thanh Trúc bỗng trở nên có chút khác lạ: "Còn Tiểu Ngư Nhi, phần ngươi thì thật tình ta cũng chẳng biết nói sao".

"Trong ba đứa, Tiểu Ngư Nhi ngươi là cái tên cứng đầu nhất. Ta đã bảo không cần ngươi phải tiến vào tốp năm gì đó thì ta cũng sẽ giúp Yến cô cô ngươi đi lấy quả Trường Sinh, vậy mà ngươi cứ nhất quyết chẳng chịu nghe".

"Sư phụ, đệ tử...".

Tới đó thì Lăng Tiểu Ngư không nói nữa. Trong lòng hắn sao lại chẳng hiểu ý tốt của sư phụ mình. Chỉ là... hắn không muốn như thế.

Giao ước kia, bất kể có khó khăn đến đâu Lăng Tiểu Ngư hắn cũng phải thực hiện được. Bằng chính thực lực của mình. Có vậy hắn mới không thấy hổ thẹn với ân sư, với cô cô...

Hôm nay nếu hắn thoả hiệp, dễ dãi với bản thân như vậy thì mai này sẽ ra sao? Lẽ nào cứ mỗi lần đụng chuyện đều phải cậy nhờ kẻ khác?

Không. Lăng Tiểu Ngư hắn không muốn tự biến mình thành một kẻ vô dụng. Từ trong tâm khảm, hắn mong có thể làm chỗ dựa cho những người mà hắn yêu quý. Thời điểm họ gặp khó khăn, ít ra hắn sẽ giúp được điều gì đó. Bất lực đứng nhìn, cái cảm giác ấy... khó chịu lắm.

...

"Mà thôi...".

Trong khi Lăng Tiểu Ngư còn đang cúi đầu im lặng thì trên ghế cao, tiếng Lăng Thanh Trúc đã truyền xuống: "Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tính cách của tiểu tử ngươi đã như thế, ngươi nếu không muốn thì dù ta có nói thêm cũng vô dụng".

"Tiểu Ngư Nhi, vẫn câu nói cũ: Đánh được thì đánh, đánh không được thì thôi. Làm người đừng nên cố chấp quá".

...

Sau câu nói ấy của Lăng Thanh Trúc thì bầu không khí cũng trở nên trầm mặc. May mắn là sự ngột ngạt này đã chẳng duy trì quá lâu. Người lên tiếng phá tan là Chu Đại Trù.

Vẻ ỉu xìu đã tan biến tự bao giờ, Chu Đại Trù cười hì hì, nhìn lên ghế cao, hỏi: "Lão nhân gia, hôm nay người gọi bọn con tới hẳn không chỉ để nói mấy lời này thôi phải không?".

"Chu tiểu tử ngươi là ý gì?".

"Hì hì... Lão nhân gia, Thiên nhân luận pháp chỉ còn năm ngày nữa là diễn ra. Người cũng biết đấy, lần này phần thưởng lớn như vậy, cạnh tranh khẳng định sẽ rất khốc liệt. Lão nhân gia, người thấy có phải là nên cho bọn con vài món bảo vật hộ thân hay không?".

"Bảo vật hộ thân?" - Lăng Thanh Trúc liếc xéo - "Chu tiểu tử ngươi nghĩ hay quá nhỉ. Bộ ngươi tưởng bảo vật là rau cải hay sao mà tùy tiện ban cho?".

"Lại nói, Thiên nhân luận pháp vốn có quy định không cho phép sử dụng các loại thuẫn giáp, linh phù các thứ. Ta đưa các ngươi mấy cái đó làm gì? Dùng được cũng chỉ có các loại vũ khí mà thôi".

"Lão nhân gia, nói vậy... người có phải đã chuẩn bị vũ khí cho bọn con rồi không?".

"Có hai món".

"Hai món? Lão nhân gia, là hai món nào? Người mau lấy ra đi".

"Cái gì cũng từ từ. Ngươi gấp cái gì?".

...

Từ trên ghế cao Lăng Thanh Trúc hiện đã bước xuống bên dưới, cạnh các đệ tử của mình. Tay mang theo một thanh cự kiếm màu đen với bề ngang còn to hơn bắp đùi mình, nàng đưa cho Chu Đại Trù, bảo: "Cái này là cho ngươi".

Chu Đại Trù vui vẻ chìa tay ra tiếp nhận, chỉ có điều hắn vừa nhận xong thì cũng liền bị ngã sấp mặt.

"Sư huynh, huynh...".

"Ha ha... Không sao không sao..." Trước ý định dìu đỡ cùng vẻ nghi hoặc của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù cười giả lả, lắc đầu bảo.

Hắn âm thầm gia tăng lực đạo, cầm hắc sắc cự kiếm đứng lên, nhìn Lăng Thanh Trúc, hơi bất mãn: "Lão nhân gia, thanh kiếm này nặng như vậy, người phải cho con biết chứ".

"À, vừa rồi ta quên mất." Lăng Thanh Trúc bình thản hồi âm, tỏ ra là mình vô tội.

Tất nhiên đấy chỉ là giả vờ. Chu Đại Trù dư sức hiểu được. Hắn dám cá mới rồi vị sư phụ này của mình là cố tình không nói.

Có điều, biết thì biết vậy chứ làm sao hơn được. Người ta là sư phụ còn hắn là đệ tử a. Sư phụ ức hiếp đệ tử tính ra cũng là chuyện "thiên kinh địa nghĩa" nha.

Đã có nhiều năm kinh nghiệm, Chu Đại Trù dứt khoát chẳng thèm chấp lâu. Hắn cúi xem thanh cự kiếm trong tay, thoáng quán thâu linh lực thử một chút rồi hỏi: "Lão nhân gia, thanh kiếm này được rèn từ chất liệu gì vậy? Không những nặng mà còn vô cùng cứng rắn nữa. Thậm chí so với Huyền Thiết Trọng Kiếm của con còn muốn cứng hơn vài phần".

"Cái đó là đương nhiên".

Lăng Thanh Trúc vươn tay lấy kiếm, đem nó dựng lên, vừa nhìn vừa nói: "Phẩm cấp của Huyền Thiết Trọng Kiếm há có thể so được với thanh Cự Lực Kiếm này. Chất liệu căn bản là cực kỳ chênh lệch đấy".

"Chênh lệch thế nào lão nhân gia?".

"Đừng có cái gì cũng hỏi ta. Tiểu tử ngươi hãy tự mình nghiên cứu đi".

Trả lại Cự Lực Kiếm cho Chu Đại Trù xong, Lăng Thanh Trúc dời ánh mắt sang người Lăng Tiểu Ngư.

Phát hiện ra cái nhìn của nàng, khi mà Lăng Tiểu Ngư - người được nhìn - còn chưa kịp lên tiếng thì giọng Chu Đại Trù đã lại cất lên: "Lão nhân gia, lúc nãy người bảo có hai món vũ khí, như vậy cái thứ hai là cho Tiểu Ngư hả? Nó đâu? Lão nhân gia, người lấy ra luôn đi".

Lăng Thanh Trúc liếc qua nhưng không nói gì. Nàng khẽ động thần niệm, lấy từ không gian giới chỉ đang đeo trên tay ra một cặp hộ thủ.

"Tiểu Ngư Nhi, đôi hộ thủ này là ta chuẩn bị cho ngươi".

"Lão nhân gia, tại sao lại là hộ thủ? Không phải bảo kiếm sao?".

"Bảo kiếm cái đầu ngươi".

Lăng Thanh Trúc có chút bực mình: "Mặc dù ngoài Thiên Diệp Thủ Tiểu Ngư Nhi còn kiêm tu Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, thế nhưng độ thuần thục vẫn rất hạn chế. So với kiếm thuật thì chưởng pháp mới là ưu điểm của nó. Ta không đưa nó hộ thủ lẽ nào ban cho bảo kiếm? Sở trường - sở đoản, cái nào nên dùng tiểu tử ngươi còn phải đợi ta giảng cho mới hiểu?".

Bị ân sư phê bình, Chu Đại Trù gãi đầu, thành thật nhận sai: "Lão nhân gia, vừa rồi con cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Dù sao trước giờ con thấy mọi người ở Thiên Kiếm Môn chúng ta ai nấy đều chỉ chọn kiếm làm vũ khí chính...".

"Hừ, trong số đó ta bảo đảm không thiếu kẻ ngốc".

Lăng Thanh Trúc ngẫm mà ngao ngán: "Từ trước đến nay Thiên Kiếm Môn chúng ta vốn chưa từng có quy định ràng buộc đệ tử phải sử dụng vũ khí loại nào. Ở năm chi mạch, trong mỗi chi cũng không chỉ có duy nhất kiếm pháp. Chưởng pháp, đao pháp, thậm chí thương pháp, tiên pháp cũng chẳng thiếu. Vậy mà... tất cả lại đều lựa chọn kiếm pháp để tu luyện".

"Chậc, hết thảy đều do bậc tiền nhân ảnh hưởng. Ai bảo Thiên Kiếm Môn chúng ta sở hữu Ngũ Đại Tiên Kiếm và Thập Đại Bảo Kiếm - những danh kiếm đứng đầu thiên hạ - chứ...".

Thu xếp tâm tư, Lăng Thanh Trúc lần nữa hướng sự chú ý lên đứa đệ tử thứ sáu của mình: "Tiểu Ngư Nhi, ngộ tính của ngươi không nằm ở kiếm đạo, chưởng pháp mới thực sự thích hợp với ngươi. Nhớ kỹ, Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp cốt yếu chỉ là để bổ trợ. Trừ Thần Thành Bách Biến ra, những cái khác ngươi xem cho biết là được rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Lăng Tiểu Ngư Đen Đủi

Vì Thiên nhân luận pháp bốn mươi năm tổ chức một lần mà trên dưới Thiên Kiếm Môn, bầu không khí đã trở nên sôi động lạ thường. Đại hội lần này so với những năm trước thì đặc biệt hơn nhiều, bởi thế nên người ta cũng trông đợi nhiều hơn. Nhất là trận đấu giữa Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc, các đệ tử thực rất muốn tận mắt chứng kiến, xem thử ai mới là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm hiện tại...

Các vị phong chủ, bọn họ cũng giống như vậy, đều muốn biết. Tô Đông Vũ ba mươi tám tuổi tiến vào chân nhân, thành tựu kinh người; Dương Tiểu Ngọc lại càng lợi hại hơn, gia nhập hàng ngũ chân nhân khi chỉ mới hai mươi tuổi, có thể nói là "tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả"...

Về lâu về dài, Tô Đông Vũ sẽ không thể nào bằng Dương Tiểu Ngọc được. Đấy chẳng phải võ đoán, hết thảy đều rất có cơ sở. Tô Đông Vũ tư chất dẫu cao cũng bất quá cực phẩm linh căn, trong khi đó, linh căn của Dương Tiểu Ngọc lại thuộc hàng thiên phẩm, hơn nữa còn là loại biến dị vô cùng hiếm gặp: băng linh căn. Như vậy, tư chất của Tô Đông Vũ không chỉ thấp hơn một mà đến tận những hai bậc.

Còn ngộ tính ư? Một kẻ phải tu luyện hơn ba mươi năm mới thành tựu chân nhân thì làm sao so được với người chỉ tu luyện mười lăm năm.

Tư chất cũng được, ngộ tính cũng tốt, xét ở cái nào thì Tô Đông Vũ đều không sánh bằng Dương Tiểu Ngọc. Tương lai đã định sẵn Tô Đông Vũ chỉ là kẻ xếp sau. Trừ phi hắn có đại cơ duyên, hoặc giả Dương Tiểu Ngọc xảy ra điều bất trắc, bằng không thì mọi thứ sẽ chẳng có gì thay đổi hết. Nói cách khác, rất có thể trận đấu đầu tiên giữa Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc ở Thiên nhân luận pháp năm nay cũng sẽ là trận đấu ngang ngửa cuối cùng...

Tất nhiên, mặc kệ kết quả có ra sao thì Tô Đông Vũ vẫn sẽ là một trong những người được trưởng bối coi trọng nhất. Ba mươi tám tuổi trở thành chân nhân, thiên tư bậc này thế gian được có mấy người?

Chẳng cần mai sau, ngay ở hiện tại thì giá trị của hắn cũng đã đủ khiến cho các vị cao tầng Thiên Kiếm Môn phải bận tâm cân nhắc rồi.

...

Kim Kiếm Phong, bên trong Linh Chính Điện.

Lúc này, tại sảnh lớn, trừ bỏ chưởng môn đương nhiệm Thiên Kiếm Môn là Cơ Thành Tử sớm an vị trên ghế chủ toạ thì bốn vị phong chủ khác cũng đang có mặt. Lý do khiến tất cả tề tựu lại đây không gì khác ngoài bốn chữ: "Thiên nhân luận pháp". Bọn họ cần bàn luận và thống nhất lại lần cuối về các quy định, phần thưởng và... sắp xếp các trận đấu.

Đúng như dự đoán, Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc là hai cái tên được đề cập trước tiên trong việc phân chia bảng đấu. Theo như lời Cơ Thành Tử thì hắn định sẽ chia các tuyển thủ tham gia đại hội ra làm hai bảng. Bảng đấu thứ nhất sẽ lấy Tô Đông Vũ làm trọng tâm; tương tự, ở bảng đấu thứ hai, mấu chốt sẽ là Dương Tiểu Ngọc.

Thân khoác trường y màu vàng nhạt, Cơ Thành Tử nâng tay vuốt nhẹ chòm râu, nhìn mọi người, nói: "Các vị sư đệ, sư muội, ta tính như vầy, mọi người xem thế nào. Ở cả hai bảng đấu, tại vòng đầu tiên chúng ta đều sẽ xếp Đông Vũ và Tiểu Ngọc thi đấu trận cuối cùng, phần hai trận phía trước thì sẽ ngẫu nhiên sắp đặt. Tiếp đến, sang vòng thứ hai, chúng ta sẽ theo quy tắc nối chéo mà thực hiện: người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng một sẽ đấu với

người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng hai và ngược lại, người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng hai sẽ đấu với người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng một. Trận còn lại, người giành chiến thắng trận thứ hai ở mỗi bảng tất nhiên sẽ trở thành đối thủ của nhau tại vòng đấu tiếp theo...".

"Như vậy, sau hai vòng đấu chúng ta sẽ tìm ra được ba người mạnh nhất. Lúc này sẽ để cho bọn chúng bốc thăm, ai bốc được phiếu trống thì tiến thẳng vào chung kết. Các vị sư đệ, sư muội, mọi người cảm thấy thế nào?".

Bên dưới, Ngọc Vân Tử - phong chủ Tương Kiếm Phong - thoáng nhìn mọi người, mỉm cười hồi đáp: "Thiên nhân luận pháp năm nay thật sự rất đặc biệt, cùng lúc lại có cả hai đệ tử cảnh giới chân nhân tham dự. Đông Vũ và Tiểu Ngọc, bọn chúng vốn đã thuộc về một tầng thứ khác so với phần còn lại. Chưởng môn sư huynh sắp xếp để chúng không phải đối đầu nhau ở hai vòng đấu đầu tiên như vậy quả rất thoả đáng. Đệ hoàn toàn tán đồng".

Đã có người đi trước, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, ba vị phong chủ còn lại cũng nhanh chóng đưa ra câu trả lời. Toàn bộ đều gật đầu chấp thuận.

Thần thái đạm mạc, Lăng Thanh Trúc ngước nhìn Cơ Thành Tử phía trên, hỏi: "Chưởng môn sư huynh, Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc thì coi như đã an bài xong, giờ phần các đệ tử còn lại chúng ta xếp ngẫu nhiên như thế nào?".

"Ta đã chuẩn bị".

Nói đoạn, Cơ Thành Tử lấy ra một chiếc hộp màu đỏ, lớn bằng đầu, bên trong có đựng sẵn mười tấm thẻ.

Trước khi chuyển chiếc hộp xuống cho các sư đệ, sư muội của mình xem, Cơ Thành Tử đã chủ động giải thích: "Bên trong chiếc hộp ta đã bỏ sẵn mười tấm thẻ, trên mỗi một tấm đều có ghi tên một đệ tử tham gia Thiên nhân luận pháp, nhưng đều được ẩn đi. Để đảm bảo tính công bằng, bây giờ chúng ta mỗi người sẽ tùy chọn hai tấm thẻ, bốn lần chọn trước sẽ quyết định bốn cặp đấu theo thứ tự như sau: trận thứ nhất bảng một, trận thứ hai bảng một, trận thứ nhất bảng hai, trận thứ hai bảng hai; riêng hai tấm thẻ cuối cùng, đệ tử có tên sẽ lần lượt là đối thủ của Đông Vũ và Tiểu Ngọc".

"Các vị sư đệ, sư muội, những tấm thẻ này mọi người cứ tự nhiên kiểm tra lại".

...

Sau khi chiếc hộp được chuyền đi một vòng, thay mặt tất cả, Lăng Thanh Trúc xác nhận: "Những tấm thẻ này không có vấn đề gì".

"Được rồi. Để không phí thời gian, ta sẽ bắt đầu chọn".

Đã quyết liền hành, Lăng Thanh Trúc cho tay vào trong chiếc hộp lấy ra hai tấm thẻ. Lấy xong, lúc này nàng mới dùng đạo thuật làm cho những dòng chữ ghi bên trên hiện rõ.

Giơ cao hai tấm thẻ, Lăng Thanh Trúc nói: "Đây là kết quả".

"Giang Hạc, Lâm Oánh." - Cơ Thành Tử nhìn thẻ đọc tên, nhẹ gật đầu - "Như vậy trận đầu tiên ở bảng một sẽ là cuộc đối đầu giữa Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong".

Bên dưới, Ngọc Vân Tử nghe thế thì lắc đầu cười: "Chưởng môn sư huynh, con bé Lâm Oánh này của đệ hiện chỉ vừa mới tiến vào vấn đỉnh trung kỳ, vốn không có khả năng tiếp nổi đệ tử của Bất Dịch sư huynh a".

"Đánh không lại thì đánh không lại, Tương Kiếm Phong của ngươi cũng đâu phải chỉ có một mình Lâm Oánh này".

Lăng Thanh Trúc đưa chiếc hộp đang cầm trong tay qua, bảo: "Tiểu Vân Tử, tới lượt ngươi".

"Vâng, sư tỷ".

Vẫn giữ nét mặt hoà nhã dễ gần, Ngọc Vân Tử thong thả cho tay vào bên trong chiếc hộp.

Giơ lên hai tấm thẻ mới chọn, hắn đọc lên: "Chu Đại Trù và Tô Triệt".

"Ừm..." - Cơ Thành Tử lại lần nữa gật đầu ghi nhận - "Lần này là cuộc đối đầu giữa Trúc Kiếm Phong và Liệt Kiếm Phong".

Như vừa nghĩ tới điều gì, hắn dời mắt sang Lăng Thanh Trúc, hỏi: "Thanh Trúc sư muội, ta nhớ thằng bé Đại Trù này chính là người sở hữu linh căn thiên phẩm, cùng cấp bậc với Dương Tiểu Ngọc. Hiện tại không biết nó đã đạt tới trình độ nào rồi?".

"Cùng cấp bậc gì chứ..." - Lăng Thanh Trúc có chút không được vui - "Chưởng môn sư huynh, Dương Tiểu Ngọc của người ta chẳng những sở hữu thiên phẩm linh căn mà thuộc tính còn là biến dị, tự cổ chí kim có thể nói là độc nhất vô nhị. Thằng bé Đại Trù của muội làm sao mà bì được...".

Quan sát thấy vị sư muội này của mình đã phật ý, chừng chẳng muốn tiết lộ thêm điều gì, Cơ Thành Tử đành cười gượng cho qua. Hắn hắng nhẹ một tiếng, bảo: "Chúng ta tiếp tục đi".

Và như thế, chiếc hộp trong tay Ngọc Vân Tử lại được chuyền về phía đối diện. Lần này người chọn là Lý Ngọc Thường - "đối thủ" của Lăng Thanh

Trúc.

Xảo hợp thay, một trong hai tấm thẻ Lý Ngọc Thường lựa chọn vậy mà đúng là một trong hai đứa đệ tử của nàng: Lệ Thắng Nam. Phần cái còn lại, đối thủ không ngờ chính là người của Trúc Kiếm Phong. Không phải Mộng Kiều, tên người được viết có ba chữ

Điều này thực sự rất xui xẻo cho Lăng Tiểu Ngư. Chẳng bởi Lệ Thắng Nam quá mạnh, đây là vì thứ tự trận đấu. Theo như cách sắp xếp đã thống nhất ban nãy thì cặp đấu này chính là trận thứ nhất của bảng hai. Như vậy đồng nghĩa kẻ giành chiến thắng sẽ phải chạm trán với Tô Đông Vũ - người đã chắc suất - tại vòng đấu tiếp theo.

Lăng Thanh Trúc, nàng thực sự không thích việc này một chút nào cả.

Ở vòng đầu tiên, cứ cho là đệ tử của nàng thắng được Lệ Thắng Nam đi, như vậy trận tiếp theo hắn sẽ phải đối đầu cùng Tô Đông Vũ. Lăng Tiểu Ngư hắn có khả năng thắng được sao? Chỉ sợ một phần trăm cơ hội cũng chẳng có. Chân nhân và vấn đỉnh, chênh lệch tầm đó đâu phải nhỏ...

"Lần này thì gay rồi...".

"Mục tiêu Tiểu Ngư Nhi hướng tới là tốp năm, nếu thua ở ngay vòng đấu thứ hai thì mọi thứ rất dễ đi tong hết. Với bản tính cố chấp của nó, chỉ sợ là...".

Nội tâm âm thầm lo lắng khiến Lăng Thanh Trúc khó lòng cư xử nhã nhặn được. Nàng liếc qua Lý Ngọc Thường - kẻ đã đem tới sự xui xẻo cho đồ nhi của mình, khó chịu lầm bầm: "Đúng là cái tay xúi quẩy...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Ngũ Phong Tề Tựu

...

Mười tấm thẻ toàn bộ đều đã được bốc xong, danh sách cụ thể của các trận đấu hiện đã có. Kém may mắn nhất thì tất nhiên là những người sẽ đụng phải hai vị thiên kiêu Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc ở hai vòng đấu đầu.

Nhưng đen đủi thì đen đủi chứ làm sao trách ai được? Theo nghĩa nào đó có thể nói đây là sự an bài của số phận.

Lăng Thanh Trúc tuy lầm bầm ngoài miệng nhưng trong lòng mình, nàng thừa hiểu lỗi chẳng ở Lý Ngọc Thường. Tất cả đều là lựa chọn ngẫu nhiên mà thôi...

"Haizz... Đành vậy. Dẫu Tiểu Ngư Nhi có thua thằng nhóc Tô Đông Vũ kia thì vẫn còn cơ hội. Tại vòng đấu thứ hai, nhiều khả năng Đại Trù sẽ bị Lưu Cảnh Thiên đánh bại. Như vậy nó và Tiểu Ngư sẽ là hai trong ba người cùng cạnh tranh nhau vị trí thứ tư và năm. Lúc đó bốc thăm, hy vọng bọn chúng sẽ không trở thành đối thủ ngay lượt đầu...".

"Ông trời chắc hẳn không tới mức an bài như thế đâu nhỉ...".

Lăng Thanh Trúc tự trấn an bản thân, thở nhẹ một hơi, tiếp tục tham gia thảo luận cùng mọi người...

...

...

Năm ngày sau.

Hôm nay là một ngày đặc biệt của Thiên Kiếm Môn, từ cao tầng cho đến lớp đệ tử ngoại môn, ai nấy cũng đều đang hướng tới. Tất nhiên là có không ít kẻ trông đợi.

Ai mới thực là rồng phượng trong loài người, ai mới xứng với hai chữ "thiên kiêu", hết thảy sẽ rõ ràng trong ngày hôm nay...

...

Thiên nhân luận pháp tất nhiên không chỉ dành cho mỗi đệ tử chân truyền, ở hai lớp ngoại môn và nội môn cũng sẽ diễn ra. Có điều trọng yếu và đáng lưu tâm nhất thì vẫn là những cuộc so tài tại đây - Ngũ Kiếm Đài này.

Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều, Chu Đại Trù, tất cả hiện đều đã có mặt. Thậm chí Lâm Chí Viễn, đệ tử chân truyền thứ ba của Lăng Thanh Trúc cũng đang đứng đợi chờ xem.

Việc ấy chẳng có gì lạ. Tốt xấu gì Lâm Chí Viễn hắn cũng là đệ tử hàng chân truyền, hắn nếu muốn xem thì há lại không thể?

Ngũ Kiếm Đài này, đệ tử ngoại môn và nội môn quả thực không có tư cách bén mảng đến nhưng chân truyền đệ tử thì hoàn toàn có thể tự do ra vào đấy.

Lẽ dĩ nhiên, bởi tông môn cho phép nên ngoài Lâm Chí Viễn, ở các chi mạch khác, những kẻ ngoài cuộc chờ quan chiến cũng là không thiếu. Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong, toàn bộ đều có.

...

...

Một lúc sau.

Khi mặt trời đã lên được tầm sải tay, lúc này, từ vị trí của Kim Kiếm Phong, Cơ Thành Tử từ tốn nhấc mông khỏi ghế, nhẹ đạp chân bay lên trên đài cao trước mặt.

Hắn đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, theo nghi thức công bố các quy định, danh sách thi đấu...

...

"Thiên nhân luận pháp lần này sẽ chia làm hai bảng đấu, mỗi bảng gồm sáu tuyển thủ. Dưới đây là dánh sách các cặp đấu...".

"Tại bảng một, trận thứ nhất sẽ là cuộc đối đầu giữa Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong và Lâm Oánh của Tương Kiếm Phong, trận thứ hai là giữa Chu Đại Trù của Trúc Kiếm Phong và Tô Triệt của Liệt Kiếm Phong, trận thứ ba là giữa Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Công Tôn Nhược Thủy của Tương Kiếm Phong".

"Tiếp đến, tại bảng đấu thứ hai... Trận thứ nhất: Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong và Lệ Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong; trận thứ hai: Lưu Cảnh Thiên của Kim Kiếm Phong và Mộng Kiều của Trúc Kiếm Phong; trận thứ ba: Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong và Khương Sĩ Thành của Tương Kiếm Phong".

"Các tuyển thủ, những quy định cùng danh sách các cặp đấu vừa công bố hoàn toàn không phải dưới ý chí cá nhân mà vốn đã được ta và các phong chủ thảo luận, tiến hành lựa chọn theo hình thức ngẫu nhiên. Đối với sự sắp xếp này, ta đảm bảo chẳng có gì là thiếu thoả đáng." Cơ Thành Tử công bố xong thì chốt hạ.

Hắn dừng trong giây lát, rồi nói tiếp: "Danh sách các cặp đấu mọi người hẳn đều đã nắm rõ. Bây giờ ta sẽ nói qua một chút về quy tắc thi đấu...".

"Sau khi vòng đấu thứ nhất kết thúc, từ mười hai sẽ chỉ còn lại sáu người tiến vào vòng đấu tiếp theo. Tại vòng đấu thứ hai này, các cặp đấu sẽ theo quy tắc nối chéo mà ghép lại, cụ thể như sau: người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng một sẽ đấu với người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng hai và ngược lại, người giành chiến thắng trận thứ nhất ở bảng hai sẽ đấu với người giành chiến thắng trận thứ ba ở bảng một. Trận còn lại, người giành chiến thắng trận thứ hai ở mỗi bảng sẽ trở thành đối thủ của nhau...".

"Như vậy, sau hai vòng đấu chúng ta sẽ tìm ra được ba người mạnh nhất. Lúc này các tuyển thủ sẽ tiến hành bốc thăm, ai bốc được phiếu trống thì tiến thẳng vào chung kết...".

...

"Sao lại đen đủi như vậy chứ..." Trên đài, Cơ Thành Tử vừa công bố quy tắc thi đấu xong thì dưới đài, chỗ của Trúc Kiếm Phong, giọng Chu Đại Trù liền cất lên. Không lớn nhưng đủ để người bên cạnh nghe ra rành mạch.

Đối với sự ghép nối kia, Chu Đại Trù hắn thực sự cảm thấy rất không vừa ý. Chẳng phải cho bản thân mà vì Lăng Tiểu Ngư.

Theo quy tắc kia thì nếu Lăng Tiểu Ngư đánh bại được Lệ Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong, như vậy tại vòng đấu tiếp theo hắn sẽ phải chạm trán cùng Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong. Một người là vấn đỉnh trung kỳ trong khi một kẻ đã sớm tiến vào cảnh giới chân nhân, đánh, làm sao đánh?

"Đụng ai không đụng lại đụng phải cái tên mặt trắng chết tiệt ấy...".

Lầu bầu mấy câu trong miệng xong, Chu Đại Trù lúc này mới quay sang nhìn người huynh đệ chí cốt của mình, vỗ vai động viên: "Tiểu Ngư, cái này... thật ra ngươi cũng không cần phải quá để ý. Cái tên mặt trắng kia bất quá chỉ là nhập môn sớm hơn chúng ta hai mươi năm thôi, chúng ta đánh không lại cũng là bình thường".

"Tiểu Ngư, trận thứ hai chạm trán Tô Đông Vũ ngươi chỉ nên đánh vài cái cho có là được rồi. Dù sao hắn cũng là chân nhân, nhận thua cũng sẽ chẳng xấu đi đằng nào. Tiểu Ngư, ngươi cần bảo toàn thực lực để cạnh tranh hai suất thứ tư và thứ năm...".

Đứng kế bên, Lăng Tiểu Ngư thấy sư huynh vì lo nghĩ cho mình mà động viên khuyên nhủ thì nhẹ gật đầu, nét mặt giãn ra đôi chút: "Sư huynh yên tâm, đệ sẽ tự lượng sức mình".

"Ừm. Năm tháng còn dài, lo gì không có ngày đánh bại được tên mặt trắng kia".

"Hứ..." Tiếng Chu Đại Trù vừa dứt thì một thanh âm khác đã liền cất lên. Lộ rõ xem thường.

Ngồi uống trà trên ghế, trong bộ tử y tinh kỳ, Lăng Thanh Trúc ngước mặt, hướng Chu Đại Trù bĩu môi: "Chu tiểu tử, ngươi khuyên như vậy có phải là hơi sớm rồi không?".

"Lão nhân gia, ý người là gì?" Chu Đại Trù hơi nghi hoặc, hỏi lại.

Ngay lập tức, Lăng Thanh Trúc hồi đáp: "Ý gì? Chu tiểu tử, ngươi nói cứ như thể Tiểu Ngư Nhi đã chắc suất tiến vào vòng trong rồi ấy. Tiểu tử ngươi cho rằng đánh bại Lệ Thắng Nam là một chuyện rất dễ dàng sao?".

"Con nghĩ chắc sẽ không khó đâu...".

Chu Đại Trù lý giải: "Lão nhân gia, trước khi đại hội diễn ra con đã đi điều tra kỹ rồi. Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà...".

"Ồ, tiểu tử ngươi điều tra thế nào? Nói ta nghe thử xem".

"Lão nhân gia, người cũng biết Đại Trù con có rất nhiều bằng hữu mà. Ở Mặc Kiếm Phong con cũng quen biết với một vài người. Bọn họ nói với con Lệ Thắng Nam kia ngoài tính tình nhu thuận, hiểu biết lễ nghĩa ra thì chẳng còn điểm gì đặc biệt. Tư chất của nàng chỉ là thượng phẩm linh căn, tu tập lại không chuyên, thành ra đạo thuật rất đỗi bình thường. Trong khi đó, Tiểu Ngư của chúng ta lại khác. Mấy năm qua Tiểu Ngư chẳng những đêm ngày miệt mài tu luyện mà còn là tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Sức chịu đựng của hắn cực kỳ cao a".

"Tất nhiên, trừ bỏ thân thể cứng rắn ra thì thuật pháp của Tiểu Ngư cũng rất lợi hại. Lão nhân gia, chẳng phải người từng nhận xét tốc độ tăng tiến của Tiểu Ngư so với tu sĩ sở hữu cực phẩm linh căn thông thường còn muốn mạnh hơn đó sao".

"À à... Chu tiểu tử, ngươi phân tích cũng hợp lý ghê đấy chứ".

"Hì hì... Lão nhân gia, người nghĩ con là ai chứ".

"Là ai a?".

Thần thái loáng cái đã đổi hẳn, Lăng Thanh Trúc bỗng trở nên bực bội trông thấy: "Ngươi là cái thằng mập ngu ngốc chứ là ai!".

"Lão nhân gia...".

Trước vẻ mờ mịt của Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc chỉ ra sai lầm: "Sao? Cảm thấy ta nói không đúng?".

"Hừ, Chu tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, Lệ Thắng Nam mặc dù không bì được với Dương Tiểu Ngọc nhưng cũng không phải kẻ có thể xem thường được đâu. Tuy linh căn của nàng giống như Mộng Kiều, chỉ là thượng phẩm, thế nhưng ngộ tính thì rất cao đấy".

"Đúng là danh tiếng của nàng tại Mặc Kiếm Phong chẳng quá nổi trội nhưng điều đó không có nghĩa đạo hạnh của nàng non kém. Ta đã từng âm thầm dùng pháp nhãn xem qua, trong cơ thể nàng ta linh lực lưu chuyển cực kỳ tinh thuần".

"Vừa rồi tiểu tử ngươi nói Lệ Thắng Nam tu tập không chuyên? Con mắt nào của ngươi đã tận mắt nhìn thấy? Cho ngươi hay, đạo thuật của nàng ta chẳng phải dạng vừa đâu".

"Lão nhân gia, không phải chứ. Người cũng đừng có hù con...".

"Hứ...".

Dứt khoát bỏ qua Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc dời ánh mắt sang đứa đệ tử thứ sáu của mình - đối tượng sẽ trực tiếp chạm trán Lệ Thắng Nam ở trận đấu đầu tiên của bảng hai.

"Tiểu Ngư Nhi, những lời ta vừa nói tuyệt chẳng hề ngoa. Lệ Thắng Nam kia không phải dễ đối phó, tiểu tử ngươi cẩn thận một chút".

"Vâng, đệ tử sẽ chú ý." Lăng Tiểu Ngư gật đầu đáp, thần tình so với trước càng thêm trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Phản Chấn

Danh sách các cặp đấu đã được đưa ra, quy tắc tắc thi đấu cũng đã được đề ra, hiện tại là lúc Thiên nhân luận pháp chính thức bắt đầu.

Cách vị trí các phong chủ ngồi một khoảng hơn hai mươi thước, trên đài cao, một người vừa bước lên thay cho Cơ Thành Tử điều hành đại hội. Y cũng chẳng ai xa lạ, đích xác người đã chủ trì buổi kiểm tra linh căn cho đám người Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc mười sáu năm về trước - đệ tử hiện có tu vi cao nhất của Cơ Thành Tử: Đồ Tự.

Trong bộ trường y màu xám có phần cũ kỹ, Đồ Tự chìa tay ra. Ngay lập tức, một bảng danh sách xuất hiện. Hắn chiếu theo nội dung ghi bên trên mà dõng dạc gọi tên:

"Bảng một, trận thứ nhất: Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong đấu Lâm Oánh của Tương Kiếm Phong. Các tuyển thủ... mời thượng đài".

Lời Đồ Tự vừa dứt thì từ chỗ Liệt Kiếm Phong, một thân ảnh liền bay lên. Người này bề ngoài trông khá già dặn, theo tiêu chuẩn hình dáng nơi thế tục mà xét thì đúng là loại hình tráng hán bốn mươi, thân cao bảy thước, vai gấu lưng hùm, khá là dữ tợn.

Trong khi đó, phía Tương Kiếm Phong...

Người gọi Lâm Oánh, hình dáng tính ra rất là nhỏ nhắn. Nàng cao chưa đến năm thước, mặt mày non nớt trông không khác gì thiếu nữ mười lăm, mười sáu dù trên thực tế tuổi vốn đã ngoài ba mươi.

Mà, đâu chỉ dung nhan tướng mạo, tính tình của nàng coi bộ cũng chẳng "lớn" hơn vẻ ngoài được bao nhiêu.

Mắt chữ O, mồm chữ A, Lâm Oánh ngước nhìn kẻ đang đứng đợi trên đài, tay kéo áo Ngọc Vân Tử - sư phụ mình, nói nhỏ: "Sư phụ à sư phụ, cái tên Giang Hạc kia lớn quá. Hắn như vậy thì làm sao con đánh nổi...".

"Tiểu nha đầu, ngươi và Giang Hạc là so thuật pháp chứ có phải so trọng lượng cơ thể đâu".

"Nhưng mà... hắn vẫn rất lớn a".

"Lớn nhỏ gì thì cũng phải đánh".

Ngọc Vân Tử nói tiếp: "Tiểu nha đầu, mau thượng đài đi. Mọi người đều đang đợi".

"Sư phụ..." - Mặt nhăn mày nhó, Lâm Oánh nài nỉ - "Con không lên có được không? Tu vi con yếu như vậy, thực sự là đánh không thắng được đâu...".

"Không được. Thắng hay thua thì nha đầu ngươi cũng phải thượng đài".

Ngọc Vân Tử tỏ ra mất kiên nhẫn: "Tiểu nha đầu, bây giờ ngươi tự nguyện đi lên hay chờ sư phụ đem ngươi ném lên?".

"Sư phụ...".

Liếc thấy vẻ mặt Ngọc Vân Tử đã trở nên rất chi là nghiêm nghị, Lâm Oánh bất đắc dĩ đành phải nghe theo. Bộ dạng đưa đám, thay vì như kẻ khác bay lên thì nàng lại rì rì đi từng bước một. Chừng khi lên đến Ngũ Kiếm Đài thì nở nụ cười gượng gạo, nói với Giang Hạc - đối thủ của mình: "Hì... Giang sư huynh, huynh là người lớn ta là người nhỏ, mà lớn thì phải nhường nhỏ. Huynh nhớ phải nhẹ tay một chút a".

Bên kia, Giang Hạc nghe xong, thoáng nghĩ rồi gật đầu: "Sư muội yên tâm, ta sẽ nhẹ tay".

"Hì hì...".

Miệng thì cười, chân thì bước, Lâm Oánh vừa đi vừa nói: "Vậy thì muội đây xin đa tạ Giang sư huynh".

"Xẹt!".

Đang đi, thân ảnh Lâm Oánh bỗng bất ngờ tiêu thất, cùng với đó, một thanh âm xé gió cũng lao thẳng về phía Giang Hạc.

Rõ ràng là một đòn tấn công chớp nhoáng!

Lợi dụng lúc người khác sơ ý mà bất thình lình xuất chiêu, hành vi quả thực chẳng quang minh chính đại gì cho cam. Xem ra xem người cũng không thể chỉ xem ở bề ngoài. Khuôn mặt đơn thuần, cử chỉ đáng yêu chưa chắc nội tâm đã thành thật.

Tuy nhiên, nếu chỉ dựa vào sự thể trước mắt để đưa ra nhận định, rằng Lâm Oánh là hạng người tâm cơ thì e có phần không thoả. "Xuất kỳ bất ý", cái này cũng là một đấu pháp a.

Thiên nhân luận pháp nào có ngăn cấm, cớ gì lại chẳng dùng? Một chút tiểu xảo thực rất đỗi bình thường...

Lại nói, biết tiểu xảo há đâu chỉ có mỗi một mình Lâm Oánh. Giang Hạc, hắn cũng thành thạo lắm đấy. Hãy nhìn hắn xem, trước đòn tấn công bất ngờ của Lâm Oánh, những tưởng hắn sẽ bị động phòng thủ thì không, trên mặt hắn thậm chí còn lộ ra chút tiếu ý. Cái nhếch môi nọ, nó rõ ràng cho thấy

Giang Hạc dường như đã lường trước sự việc.

Một kẻ trông đơn thuần khả ái nhưng nội tâm lại khá tính toan, một người cứ ngỡ thật thà thô kệch vậy mà tài diễn xuất còn cao hơn một bậc, thế mới thấy, tướng mạo bên ngoài chưa chắc gì đã đồng nhất với cái dạ bên trong. Coi bộ ở lớp chân truyền đệ tử này, ai nấy cũng đều không thể xem thường được.

...

"Hứm... Có vẻ được dạy dỗ cũng không tệ." Ngồi dưới đài quan chiến, Lăng Thanh Trúc sau khi nhấp khẽ một ngụm trà, đặt ly xuống thì nói.

Nhận xét xong, lúc này nàng mới quay qua nhìn các đồ nhi: "Đám các ngươi thấy rồi chứ? Chiến đấu chính là như vầy, không chỉ dùng mắt để quan sát mà còn phải dùng đầu óc để tính toán. Các ngươi phải biết xuất kì bất ý, nhắm vào điểm yếu của đối thủ mà ra đòn".

"Ở đây là đại hội tông môn nên thủ đoạn không thể dùng nhiều, tuy nhiên, nếu ở bên ngoài, thời điểm giao chiến cùng ngoại nhân, đặc biệt là đám tà ma ngoại đạo thì cái gì nên dùng đều phải triệt dùng. Nhớ kỹ, trong sinh tử chiến thì không có cái gọi quang minh chính đại hay âm hiểm đê hèn, thắng - bại mới là điều cốt yếu...".

"Hì hì...".

Vẫn khuôn mặt phúng phính, cặp mắt ti hí, Chu Đại Trù đáp: "Lão nhân gia, mấy cái này người đã nói qua rất nhiều lần rồi, tụi con đương nhiên là nhớ kỹ".

"Nhớ là một chuyện, thực hiện ra sao thì đấy lại là chuyện khác".

Lăng Thanh Trúc lộ ý khinh thường, đem chuyện xưa nhắc lại: "Chu tiểu tử, còn nhớ việc của sáu năm trước chứ? Tại Đa Bảo Hội đêm đó, nếu không phải tiểu tử ngươi tâm trí đơn thuần, ra tay quá quy củ thì làm sao lại bại dưới tay của nha đầu Lục Đan kia".

"Lão nhân gia, lúc đó con đâu có lường được Lục Đan kia sẽ ra tay đánh lén. Nàng ta cũng là người trong chính đạo mà".

"Chính đạo thì cũng là người thôi. Những lúc cần dùng thủ đoạn thì tất nhiên phải dùng thủ đoạn, chỉ cần tâm ý tốt - kết quả đẹp, không gây tổn hại gì cho tông môn, cho người vô tội là được rồi".

"Hì... Lão nhân gia yên tâm, Đại Trù con bây giờ đã khác xưa rồi. Sẽ không có chuyện bị kẻ khác bắt nạt nữa đâu... Lùi một bước, nếu thực có người dám đánh chủ ý... Hừm... Vậy thì con sẽ đáp lại hắn gấp bội".

"Chu tiểu tử, ngươi hiểu được như vậy là tốt. Ừm, không uổng công ta hao phí thời gian dạy dỗ".

Liếc sang Mộng Kiều, cuối cùng dừng trên người Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Hai đứa các ngươi cũng nên giống như thế, đừng có để mấy cái khái niệm quang minh chính đại gì kia biến mình thành kẻ ngu ngốc. Vẫn là câu đó: Lúc cần dùng thủ đoạn thì nên triệt dùng".

"Vâng, sư phụ".

"Sư phụ, đệ tử ghi nhớ".

"Hmm... Được rồi, các ngươi tiếp tục quan chiến đi".

"Vâng, sư phụ".

Và như thế, một lần nữa, đám người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Mộng Kiều lại tập trung theo dõi cuộc chiến trên đài cao.

...

"Keng!".

"Keng!".

"Keng!".

Liên tiếp là những đường kiếm đầy uy lực mà người phát động thì không ai khác ngoài Lâm Oánh. Thế kiếm của nàng phải nói là cực kỳ nhanh. Trên đài, với ưu thế về tốc độ, nàng đã khiến cho Giang Hạc phải lui hẳn sang một góc. Bộ dạng hắn, xem chừng khá là chật vật...

Rõ ràng, sau giây phút bất lợi ban đầu do tiểu xảo của mình bị đối phương bắt bài thì cục diện trận đấu hiện đang nghiêng về phía Lâm Oánh. Điều này trái hẳn với nhận định của đại đa số người trước đó, rằng Giang Hạc sẽ là người chiếm thế thượng phong.

Là một bất ngờ của đại hội chăng?

Đáp án có lẽ còn phải chờ thêm mới biết được.

...

"Keng!".

"Keng! Keng!".

Trên đài, trận đấu giữa Giang Hạc và Lâm Oánh vẫn đang tiếp tục diễn ra. Người nắm quyền chủ động như cũ vẫn là phía Tương Kiếm Phong.

Lâm Oánh, nàng càng đánh càng hăng, những đường kiếm tung ra cũng mỗi lúc một lăng lệ. Vừa hung bạo lại không kém phần đẹp đẽ...

"Keng! Keng! Keng!".

Sau ba đường kiếm chớp nhoáng được tung ra, Lâm Oánh mượn dư lực tạm thời thoái lui. Nhưng rất nhanh, thân ảnh nàng đã lại lần nữa áp sát Giang Hạc. Và lần này thì kiếm chiêu đã biến, khí thế đã chuyển.

Bằng một tư thế nghiêng mình lạ lẫm, Lâm Oánh xoay người giữa không trung, chém ngang một đường.

Phi Hồng Kiếm Pháp: Kiếm Bạt Thiên Sơn!

Tới rồi!

Vốn đang bị động phòng thủ, Giang Hạc vừa trông thấy thế kiếm kia thì hai mắt liền loé lên quang mang khác lạ. Song thủ hợp rồi lại li, hắn đột nhiên gồng lên một tiếng, hai tay đẩy về phía trước.

Tức thì, một màn chắc được tạo ra, sắc đỏ như máu.

Tả thì chậm nhưng trên thực tế diễn biến lại nhanh vô cùng. Kể từ lúc Lâm Oánh tung ra sát chiêu cho đến khi màn chắn màu đỏ được Giang Hạc tạo ra, thời gian bất quá còn chưa đầy một cái nháy mắt. Có thể thấy là một đòn này, Giang Hạc đã không hề bị động. Hắn vốn đã chuẩn bị từ trước. Nói cách khác, biểu hiện chật vật của hắn suốt từ nãy giờ, quá nửa chỉ là cố tình ngụy trang hòng đánh lừa đối thủ.

Tiếc thay Lâm Oánh lại không nhận ra được điều đó sớm hơn. Lúc này mới hiểu thì tất cả đều đã muộn...

Một chiêu Kiếm Bạt Thiên Sơn uy lực đích xác mạnh mẽ, tuy nhiên, chính nó lại là nguyên nhân dẫn đến thất bại của Lâm Oánh. Đơn giản bởi màn chắn màu đỏ mà Giang Hạc tạo ra kia, nó là một loại thần thông rất đặc biệt. Thay vì trực tiếp công kích thì nó sẽ đem đòn đánh của kẻ địch phản lại. Đối thủ xuất chiêu càng lợi hại thì thời điểm bị đánh trả sẽ phải đón nhận lực lượng càng kinh khủng.

Hiện tại, lập tức tránh đi hoặc bày ra phòng hộ chính là lựa chọn sáng suốt nhất của Lâm Oánh. Chỉ có như vậy thì nàng mới không chịu thất bại.

Nhưng là... Trong sát na này, Lâm Oánh nàng làm sao còn đủ thời gian để xoay chuyển tình thế đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tốc Độ Không Kém

...

"Sư muội, muội thua rồi." Nơi góc Ngũ Kiếm Đài, Giang Hạc triệt hồi linh lực, nhìn người vừa bị kết giới dội lại khiến phải rơi xuống, nói.

Giờ phút này, hắn đã không cần giả trang hay cảnh giác gì nữa. Lâm Oánh - đối thủ của hắn - hiện đã chẳng thể nào chiến đấu được nữa.

Tất nhiên, bản thân Lâm Oánh cũng tự hiểu điều đó. Trận đấu này, nàng thực sự thua rồi.

Tay lau vệt máu nơi khoé miệng, Lâm Oánh cố bình ổn khí huyết, thần tình rất đỗi nghiêm túc, hồi đáp: "Giang sư huynh, đạo hạnh của sư muội vẫn kém hơn một bậc".

Nói rồi, Lâm Oánh nhẹ cúi chào, tiếp đấy thì quay gót đi xuống Ngũ Kiếm Đài, trở về khu vực dành cho người của Tương Kiếm Phong.

"Tiểu nha đầu, ngươi ổn chứ?" Vừa trông thấy Lâm Oánh trở về, Ngọc Vân Tử liền hỏi.

Hắn chưa hỏi còn tốt, vừa hỏi xong thì gương mặt Lâm Oánh tức thì đổi hẳn. Từ vẻ kiên cường loáng cái đã biến thành nhu nhược. Tựa như một cô bé mới bị người ức hiếp, nàng nắm lấy phần áo nơi vai Ngọc Vân Tử, giọng mếu máo: "Sư phụ... hic... con thua rồi...".

Này...

Ngọc Vân Tử có chút bất đắc dĩ mà an ủi: "Tiểu nha đầu, cũng chỉ là một trận đấu, thua thì thua, có gì phải buồn".

"Đều tại sư phụ hết đấy. Người ta đã bảo là đánh không lại rồi mà cứ bắt người ta ra đánh..." - Lâm Oánh càng nghĩ trong lòng lại càng thấy ấm ức - "Lúc nãy cứ chịu thua ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Bây giờ thì hay rồi, người bị thương cũng đâu phải sư phụ...".

"Tiểu nha đầu, ngươi... Được rồi được rồi, ta đền bù cho ngươi là được chứ gì".

Chẳng muốn nghe thêm những lời "nỉ non ai oán" của người nào đó nữa, Ngọc Vân Tử dứt khoát lấy ra một lọ đan dược trân quý để "bù đắp".

"Tiểu nha đầu, cầm lấy. Ngươi nhận xong thì làm ơn thu lại bộ dạng hờn dỗi đó giùm ta cái... Tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ nhắn nữa đâu...".

"Gì chứ. Người ta vẫn chỉ là tiểu cô nương...".

Trong khi hai thầy trò Ngọc Vân Tử và Lâm Oánh lời qua tiếng lại bên dưới thì trên Ngũ Kiếm Đài, Đồ Tự đã đọc xong tên tuyển thủ.

Ở bảng một, trận đấu thứ hai này, tham chiến là Tô Triệt của Liệt Kiếm Phong và Chu Đại Trù của Trúc Kiếm Phong.

Trước lúc Chu Đại Trù thượng đài, Lăng Thanh Trúc hướng hắn dặn dò: "Đại Trù, Tô Triệt kia tuy tu vi chỉ mới là vấn đỉnh trung kỳ, kém hơn ngươi một bậc, nhưng tiểu tử ngươi cũng đừng vì vậy mà chủ quan khinh suất. Vừa rồi ngươi cũng thấy rồi đấy, thần thông mà Giang Hạc dùng để đánh bại Lâm Oánh không phải loại tầm thường đâu".

"Ta nghe nói so với Giang Hạc thì vị sư huynh Tô Triệt này của hắn còn lợi hại hơn vài phần. Tiểu tử ngươi nhớ cẩn thận một chút".

"Lão nhân gia yên tâm. Thần thông Phản Chấn kia con đã nghiền ngẫm từ nãy giờ rồi, tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ của Lâm Oánh đâu".

"Tự tin quá nhỉ?".

Lăng Thanh Trúc nghe đồ nhi nói xong thì liếc mắt, bảo: "Chu tiểu tử, nếu đã có lòng tin như vậy thì tốt nhất là ngươi nên giành được chiến thắng, bởi vì một khi ngươi bị Tô Triệt đánh bại... Hừ, ta nhất định sẽ đem ngươi lột da rút xương".

"Ực...".

Chưa đánh đã bị người doạ, Chu Đại Trù vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, tận lực kéo dãn khoảng cách với sư phụ mình. Hắn cười giả lả: "Ha ha... Lão nhân gia cứ tin ở con. Trận này Đại Trù con sao có khả năng thua được chứ...".

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng mình, nếu bảo Chu Đại Trù chẳng có chút nào lo lắng thì khẳng định chỉ là nói dối. Thực tế thì hắn cũng đang khá khẩn trương đấy.

Chân bước lên đài cao, hắn ôm quyền, nói: "Tô sư huynh, ngươi tốt".

Bên kia, Tô Triệt được chào thì cũng theo lễ hồi đáp: "Chu sư đệ, ngươi tốt".

"Không. Tô sư huynh, ta không có tốt".

Trước vẻ ngạc nhiên, hoặc nên gọi là ngờ vực của Tô Triệt, Chu Đại Trù lắc đầu, tiếp lời: "Ta bây giờ hiện đang cảm thấy rất là áp lực a".

Mặc dù nội tâm có thắc mắc nhưng ngoài mặt, Tô Triệt vẫn tỏ ra khá điềm đạm. Hắn cười nhẹ mà rằng: "Chu sư đệ trời sinh tư chất hơn người, chỉ mười mấy năm tu luyện đã liền tiến vào cảnh giới vấn đỉnh hậu kỳ, cảm thấy áp lực phải là sư huynh ta mới đúng".

"Ài... Sư huynh, ngươi không hiểu được đâu. Ta rất sợ sẽ bị người ta đem lột da rút xương a...".

Lột da rút xương?

Theo phản xạ, Tô Triệt khẽ đưa mắt nhìn xuống dưới, chỗ Lăng Thanh Trúc đang ngồi. Nhưng rồi rất nhanh, hắn lập tức dời đi. Như chẳng muốn nhiều lời thêm nữa, hắn nhắc nhở: "Chu sư đệ, chúng ta có phải nên bắt đầu trận đấu rồi không".

"À... Nên bắt đầu thôi".

Lời ra khỏi miệng, Chu Đại Trù cũng lập tức hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu điều động linh lực. Dưới ý niệm của hắn, một thanh kiếm màu đen đột ngột hiện ra. Kiếm này dài hơn bốn thước, bề ngang thân kiếm so với bắp đùi người lớn còn muốn rộng hơn một chút, có màu đen, thực chưa cầm cũng đã biết nặng.

Đó là...

Mắt ánh lên vài tia khác lạ, Tô Triệt hỏi: "Chu sư đệ, nếu ta đoán không lầm thì thanh kiếm đệ đang cầm hẳn là Cự Lực Kiếm đi".

"Ồ..." - Chu Đại Trù tỏ vẻ ngạc nhiên - "Sư huynh, ngươi làm sao biết đây là Cự Lực Kiếm? Sư huynh ngươi không phải là lén chạy tới Trúc Kiếm Phong thăm dò ta đấy chứ?".

Sắc mặt bỗng chốc tối sầm, Tô Triệt nhẹ hắng giọng: "Hừm... Chu sư đệ, ta sao có thể làm việc đó. Thêm nữa ta cũng không có đủ năng lực làm việc đó".

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: "Sở dĩ ta biết đó là Cự Lực Kiếm, nguyên do hết thảy chỉ đơn giản vì dạo trước có từng được sư phụ kể qua một chút về những chuyện thời trẻ của Lăng sư thúc mà thôi".

"Vậy à...".

Chu Đại Trù thoáng ngẫm, gật gù: "Sư huynh ngươi nói cũng có lý. Lão nhân gia cũng bảo thanh Cự Lực Kiếm này từng được người sử dụng khi còn trẻ...".

Đem mũi kiếm đặt xuống, hắn bảo với Tô Triệt: "Tô sư huynh à, chuyện thời trẻ của lão nhân gia ta như thế nào vậy? Sư huynh ngươi có thể kể nghe một chút không?".

Cái này...

Tô Triệt cảm thấy có gì đó không được ổn lắm. Hắn nhớ đây là Ngũ Kiếm Đài a. Tô Triệt hắn lên đây cũng đâu phải để kể chuyện...

"Chu sư đệ lẽ nào muốn làm ta bị phân tâm...".

Gạt đi tạp niệm, Tô Triệt thôi không nghĩ nữa. Hắn cần tập trung vào cuộc chiến. Để đả bại một đối thủ có tu vi cao hơn mình thì mọi bước đi đều nhất thiết phải thật cẩn trọng, tuyệt đối không thể sơ suất tí nào.

Thần niệm khẽ động, Tô Triệt gọi ra pháp khí của mình. Đương nhiên vẫn là một thanh bảo kiếm. Có điều, so với Cự Lực Kiếm của Chu Đại Trù thì thanh kiếm này lại có hình dáng khá đối nghịch. Thay vì to lớn thô kệch thì nó lại rất mỏng, bề dày thân kiếm thậm chí còn thua cả một chiếc lá. Thiết nghĩ nếu chẳng nhờ có màu đỏ bắt mắt thì e mắt thường khó lòng nhìn ra được.

"Chu sư đệ, xin mời".

"Sư huynh, ngươi thực muốn đánh luôn bây giờ sao?".

Chu Đại Trù vẫn cố nài: "Sư huynh à, hay là trước chúng ta cứ trò chuyện thêm một lát nữa rồi hẳn đánh. Ta thật rất muốn biết những trang sử thời trẻ của lão nhân gia a".

"Chu sư đệ nếu muốn nghe thì sau trận đấu ta sẽ kể tường tận. Còn bây giờ... Sư đệ, xin mời!".

Ngó thấy Tô Triệt đã thật sự nghiêm túc, khí tức cũng hoàn toàn chuyển biến, Chu Đại Trù biết lúc này trận đấu đã chính thức bắt đầu. Hắn không nhiều lời thêm nữa, ngay lập tức quán thâu linh lực vào thanh kiếm đang cầm trong tay.

Cự Lực ngân lên, với "Tốc" kiếm quyết, hắn lao thẳng về phía Tô Triệt bằng tốc độ mà mắt thường vô pháp theo kịp, chừng khi tiếp cận thì liền chém ngang một đường.

"Keng!".

Không may, đường kiếm kia đã rất dễ dàng bị chặn lại. Chu Đại Trù nhanh nhưng Tô Triệt cho thấy hắn cũng chẳng hề chậm. Gương mặt nghiêm nghị đầy quyết tâm, Tô Triệt nói: "Chu sư đệ, ta sẽ không bị đệ đánh bại đâu".

"Sư huynh, trận này ta nhất định sẽ thắng".

"Sư đệ nếu đã có lòng tin như vậy... Hãy chứng minh cho ta thấy đi!".

Tiếng cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì Tô Triệt cũng đạp mạnh lên đài, lộn ngược lên phía trên. Kiếm mảnh rít gào, hắn nhắm vào đỉnh đầu Chu Đại Trù chém xuống.

Vô Minh Kiếm Pháp: Đoạn Vũ!

"Keng!".

"Sư huynh, muốn so nhanh, ta so với ngươi!".

Trong thể nội linh lực cấp tốc được điều động, Chu Đại Trù tiếp tục chiếu theo tâm pháp của "Tốc" kiếm quyết mà thi triển. Sau khi đem Tô Triệt đẩy ra, hắn lập tức phóng người lên không trung, cùng lúc triển khai ba đường kiếm uy lực.

Bát Tự Kiếm Quyết: Tam Kiếm Trảm Sơn Hà!

...

"Vậy mà cũng né được".

Chu Đại Trù hết nhìn dưới đài rồi lại nhìn lên thân ảnh Tô Triệt ở phía đối diện, thần tình trở nên trầm trọng. Hắn không nghĩ tốc độ của Tô Triệt lại nhanh tới mức này.

Một chiêu Tam Kiếm Trảm Sơn Hà vừa rồi được Chu Đại Trù hắn thi triển rất nhanh, phạm vi công kích cũng rất rộng, vậy mà...

"Có thể né được kiếm chiêu ở tốc độ này, xem ra thân pháp của Tô Triệt hắn cũng không thua kém ta chút nào".

"Bàn về uy lực, dựa vào cảnh giới vấn đỉnh hậu kỳ ta đúng là hơn hắn một bậc, nhưng nếu hắn cứ tránh đối đầu trực diện, chỉ du đấu thôi thì... ta nếu muốn thắng cũng không phải dễ".

"Không được, ta phải dùng kế khích tướng".

Đã có chủ ý, Chu Đại Trù bắt đầu triển khai hành động.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 94: Đều Có Toan Tính

Mấy lời khích tướng của Chu Đại Trù cũng chẳng lạ lẫm gì, đại loại đều là những câu như:

"Sư huynh, công phu né tránh không tệ a".

"Ài... Sư huynh, chúng ta là đang đánh nhau, không phải chơi trốn tìm...".

"Sư huynh, ngươi nếu cứ tránh đông tránh tây như vậy... sớm muộn gì cũng sẽ biến thành thỏ đấy".

...

Chu Đại Trù cứ như vậy, vừa đánh vừa châm chọc, có điều hiệu quả thì lại chả được bao nhiêu.

Hàm dưỡng của Tô Triệt kia thật sự rất tốt, mặc cho bị người mỉa mai, xem thường thì hắn vẫn như cũ luôn tránh đối đầu trực diện. Và điều này quả khiến Chu Đại Trù cảm thấy khá là bực bội.

Nghĩ mà coi, Chu Đại Trù hắn đã hao phí tâm tư, tổn hao bao nhiêu là nước bọt thế kia mà kết quả nhận về lại chỉ là một con số không tròn trịa, thử hỏi hắn sao có thể dễ chịu cho được?

"Đáng ghét thật. Cái con rùa này...".

Khuôn mặt hầm hầm, Chu Đại Trù tạm thời đình chỉ công kích, đứng im nhìn đối thủ. Hắn hít vào một hơi thật sâu, mau chóng tự điều chỉnh tâm tình. Đây là trận đấu có can hệ tới da xương của hắn, Chu Đại Trù hắn không được phép để xảy ra sai lầm ngu ngốc nào.

"Tô sư huynh." - Giọng lạnh nhạt, Chu Đại Trù hướng Tô Triệt nói - "Thân pháp quả nhiên cao minh".

"Tốc độ của Chu sư đệ cũng không tầm thường".

"Tô sư huynh, cái Đại Trù ta biết không chỉ có mỗi tốc độ".

Chu Đại Trù nói tiếp, giọng điệu hàm ẩn: "Lúc nãy sư huynh nói sẽ không để bị ta đánh bại, như vậy thiết nghĩ trừ bỏ thân pháp cao minh ra thì sư huynh vẫn còn có thủ đoạn khác đi".

Môi nhếch nhẹ, hắn nói ra bấy nhiêu thì dừng. Kế đấy thì... một bất ngờ nho nhỏ đã xảy ra. Trên tay trái của Chu Đại Trù hắn, từ trống rỗng bỗng đột nhiên xuất hiện thêm một món đồ vật. Là một thanh kiếm.

Kiếm này khá thô, tuy không lớn bằng Cự Lực nhưng chung quy cũng liệt vào hàng "đại". Đích xác là Huyền Thiết Trọng Kiếm.

Hai tay hai kiếm, Chu Đại Trù dõng dạc mà rằng: "Tô sư huynh, có thủ đoạn gì thì xuất ra hết đi".

"Xem ra Chu sư đệ đã thật sự nghiêm túc rồi".

Với pháp nhãn đang khai, Tô Triệt chẳng khó để nhìn ra một chút biến đổi trên người đối thủ của mình. Hắn biết Chu Đại Trù đã chuẩn bị xuất ra toàn lực. Lẽ dĩ nhiên hắn cũng tự mình hiểu được, rằng tiếp theo đây nếu vẫn chỉ dựa vào thân pháp thì sẽ không thể hoàn hảo né tránh được nữa.

"Có lẽ thăm dò bấy nhiêu cũng đủ rồi".

Tô Triệt âm thầm thôi động linh lực trong thể nội, rất nghiêm túc nói ra: "Chu sư đệ, vẫn là câu nói cũ: Ta sẽ không để bị đánh bại đâu".

"Vậy thì phải xem Tô sư huynh có bổn sự tới đâu!".

Thanh âm còn chưa kịp lắng thì thân ảnh Chu Đại Trù đã lao về phía trước. Huyền Thiết cùng Cự Lực đồng thời ngân lên một tiếng chói tai, hắn cầm song kiếm bắt đầu tấn công tới tấp.

"Keng! Keng! Keng!".

"Keng! Keng!...".

Trước thế công mãnh liệt ấy, Tô Triệt dẫu muốn cũng khó lòng có thể tránh đi được hết. Hắn bị buộc phải trực tiếp nghênh đón.

Mới đầu còn tốt, Huyền Thiết và Cự Lực xông đến đâu thì Tô Triệt liền cản ngăn tới ấy, thế nhưng về sau, thanh kiếm mảnh màu đỏ trên tay hắn đã bắt đầu tỏ ra yếu thế. Lực chấn của cặp song kiếm to dày kia quá lớn, nó muốn nghênh đỡ được thực cũng chẳng dễ dàng gì.

Bàn về độ cứng cáp, nó sao có khả năng so được với cặp cự kiếm kia? Ưu điểm của nó vốn là nằm ở sự sắc bén đấy.

...

"Tô sư huynh, ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao nhiêu kiếm!".

"Keng! Keng!".

"Keng! Keng...!".

...

Một kiếm tiếp một kiếm, Cự Lực vừa lui thì Huyền Thiết đã tới, đôi song kiếm nọ liên tục được Chu Đại Trù khu sử để chém ngang bổ dọc. Liên hoàn kiếm... Đích thị là liên hoàn kiếm...

...

Trên đài, Chu Đại Trù đang chiếm thế thượng phong, đấy là sự thật chẳng cần bàn cãi. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng những đồng môn của hắn, và nhất là sư phụ hắn sẽ cảm thấy hân hoan tự hào. Hoàn toàn trái lại, lúc này Lăng Thanh Trúc chỉ có duy nhất một loại tâm tình: xấu hổ.

Ly trà trong tay đã được buông xuống tự khi nào, Lăng Thanh Trúc cúi đầu, dùng tay che trán, miệng lẩm bẩm: "Thằng mập chết giẫm đó học cái kiểu chiến đấu này ở đâu vậy trời...".

Trước khi trận đấu diễn ra, Lăng Thanh Trúc có nghĩ thế nào cũng không thể mường tượng được tràng cảnh sẽ là như vầy. Kể từ lúc Chu Đại Trù gọi ra Huyền Thiết Trọng Kiếm thì nàng đã bắt đầu bị làm cho "kinh ngạc" rồi.

Tên tiểu tử đó vậy mà lại dùng song kiếm? Trong Bát Tự Kiếm Quyết từ khi nào lại có lưu phương pháp sử dụng song kiếm rồi?

"Chu Đại Trù lẽ nào đã dựa trên nền tảng Bát Tự Kiếm Quyết mà tự mình sáng tạo ra một cách vận hành kiếm thuật mới, có thể đồng thời thi triển song kiếm để tung chiêu?".

Mới đầu Lăng Thanh Trúc nàng đã âm thầm nghi hoặc như vậy, nhưng càng về sau, theo những đòn đánh của Chu Đại Trù, suy đoán ấy của nàng đã nhanh chóng bị đập tan đi.

Ở đây làm gì có cái gọi kết hợp hay sáng tạo, tất cả đều chỉ là đánh đại đánh càn, thuận đâu chém đó a..

Kiếm chiêu? Nào có kiếm chiêu quái gì. Tên tiểu tử kia căn bản là đang chiến đấu theo kiểu "bản năng", vung loạn vung xạ...

"Thằng mập chết bầm...".

Lăng Thanh Trúc ghé mắt liếc lên đài, thoáng xem rồi lại lần nữa cúi xuống. Khuôn mặt nhăn nhó khó coi, nàng bảo với hai đồ nhi đứng bên cạnh: "Tiểu Ngư Nhi, Mộng Kiều, sau này nếu có ai hỏi thì đừng nói thằng mập kia là đệ tử của Trúc Kiếm Phong chúng ta. Mất mặt lắm".

Lăng Tiểu Ngư và Mộng Kiều quay mặt nhìn nhau, ai nấy đều thấy rõ sự đồng cảm trong mắt đối phương. Dù vậy, Lăng Tiểu Ngư vẫn lựa lời nói đỡ cho sư huynh mình: "Sư phụ, phong cách chiến đấu của Đại Trù sư huynh tuy có hơi đặc biệt một chút, nhưng theo đệ tử thấy kiểu đấu pháp này lại khá hiệu quả trước Tô Triệt sư huynh. Dưới sự tấn công dồn dập không theo lẽ thường kia, Đại Trù sư huynh đã thật sự chiếm thế thượng phong...".

"Đúng đấy sư phụ." - Nối tiếp Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều cũng lên tiếng bênh vực - "Đấu pháp của Đại Trù thoạt nhìn qua thì có chút bát nháo nhưng hiệu quả lại rất cao, rất thích hợp để khắc chế thân pháp của Tô Triệt".

"Cái đó ta đương nhiên thấy, nhưng mà...".

Lần thứ hai Lăng Thanh Trúc ngước lên xem, chừng xem xong thì lại tiếp tục dùng tay che trán: "... Phong cách chiến đấu này quá mất mặt đi".

...

Nhận định của ân sư cùng những lời bàn tán của người bên dưới, Chu Đại Trù thấp thoáng có nghe nhưng thanh âm thì chẳng mấy rõ ràng. Hắn vốn đâu có chú tâm vào chúng. Thứ khiến hắn bận lòng hiện duy chỉ một: Tô Triệt. Chu Đại Trù hắn cần phải mau chóng đánh bại kẻ này.

Một cách có chủ ý, sau khi đã đem Tô Triệt dồn ép hẳn vào trong góc, lúc này Chu Đại Trù mới bất ngờ gia tăng thêm lực đạo, liên tiếp chém ra bốn đường kiếm bủa vây xung quanh đối thủ.

Chính khoảnh khắc ấy, hắn bỗng mở trừng hai mắt. Song kiếm vừa thu về đã lại lần nữa đánh ra. Và lần này, thay vì những đòn đánh thông thường thì tung ra đây lại là kiếm chiêu hẳn hoi. Hơn nữa còn rất mạnh.

Bát Tự Kiếm Quyết: Hồng Nhạn Quá Giang!

...

Chẳng có tiếng bạo tạc nào vang lên như tưởng tượng.

Là do Tô Triệt đã vô phương phản kháng ư?

Không. Mặc dù bị thế kiếm của Chu Đại Trù phong toả nhưng hắn vẫn chống đỡ được. Một chiêu Hồng Nhạn Quá Giang kia đúng thật rất mạnh, tuy nhiên, người bị nó đả thương lại không phải Tô Triệt hắn mà là chính bản thân Chu Đại Trù.

Kiếm chiêu do mình đánh ra lại đả thương chính mình, thoạt nghe thì hơi vô lý nhưng thực tế quả là như vậy. Nguyên do rất đơn giản: Phản Chấn.

Nên nhớ, giống như Giang Hạc, Tô Triệt cũng là đệ tử của Liệt Kiếm Phong. Nói cách khác, hắn cũng biết Phản Chấn - loại thần thông đặc biệt có khả năng phản lại đòn tấn công của đối thủ.

Ở trận đấu trước, Lâm Oánh của Tương Kiếm Phong chính là bại dưới thần thông Phản Chấn này.

Dĩ nhiên Tô Triệt khác với Giang Hạc, Phản Chấn của hắn so với sư đệ mình thì lợi hại hơn nhiều. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, Chu Đại Trù há có thể đánh đồng cùng Lâm Oánh?

Ngay khi uy lực của Hồng Nhạn Quá Giang bị dội ngược trở về thì Chu Đại Trù cũng đã lập tức bày ra phòng hộ, thành ra chịu tổn thương không lớn lắm, bất quá là khí huyết nhộn nhạo một chút mà thôi. Vấn đề hiện tại, có chăng là hành động tiếp theo của Tô Triệt...

Thừa thắng xông lên, nhân lúc đối thủ còn chưa kịp bình ổn khí huyết thì Tô Triệt đã xách kiếm lao tới, liên tục tung ra sát chiêu.

Vô Minh Kiếm Pháp: Long Đằng Tứ Hải!

Vô Minh Kiếm Pháp: Diệp Lạc Minh Uyên!

Vô Minh Kiếm Pháp:....

...

Thế trận loáng cái đã đổi chiều. Từ chủ động Chu Đại Trù bỗng trở thành người bị động, phải liên tục vung kiếm chống đỡ những đòn công kích của Tô Triệt.

Có điều, lạ lùng thay, mặc dù bị đối thủ dồn ép là thế nhưng trong đôi mắt ti hí của Chu Đại Trù, từ đầu đến cuối đều chẳng có vẻ gì là khẩn trương, bối rối. Hắn dường như đã lường trước tất cả...

Thực tế, sự thể đúng là như vậy. Minh chứng rõ ràng nhất chính là nụ cười chiến thắng của Chu Đại Trù lúc này. Vốn đang bị ép liên tiếp thoái lui, Chu Đại Trù bỗng bất thình lình tung ra một đòn hồi mã thương.

Song kiếm hợp chung một chỗ, đâm thẳng về trước!

"Tới rồi!".

Lòng chẳng những không loạn mà còn vui mừng, tựa như đã chuẩn bị sẵn, Tô Triệt lại lần nữa dùng Phản Chấn. Trước người hắn, một màn chắn sắc đỏ như máu tức thì được tạo ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Người Chiến Thắng...

Chu Đại Trù cũng tốt, Tô Triệt cũng được, dù là ai thì trong lòng đều đã có tính toán. Vấn đề bây giờ chỉ là xem ai cao minh hơn mà thôi.

Một đòn hồi mã thương của Chu Đại Trù, tưởng sẽ tạo ra bất ngờ thì không, Tô Triệt sớm đã có chuẩn bị. Với Phản Chấn của mình, rất có thể hắn sẽ lại một lần nữa khiến cho Chu Đại Trù phải nhận trái đắng.

Nhưng, từ khả năng đến thực tiễn, đôi bên vẫn còn cách nhau xa lắm. Không may cho Tô Triệt, tâm tư đối thủ của hắn tinh tế hơn cái dáng vẻ bên ngoài nhiều.

Phản Chấn đích xác lợi hại, tuy nhiên lần này lại chẳng thể giúp Tô Triệt chiếm thế thượng phong. Chu Đại Trù mới là người giành thắng lợi.

Bằng một cách nào đó, Chu Đại Trù đã xuất hiện ở bên hông Tô Triệt. Nói cách khác, kẻ đang tấn công phía trước mặt Tô Triệt mà mọi người mới nhìn thấy kia, hắn chỉ là một hư ảnh.

"Nguy!".

Lòng cả kinh hô lên một tiếng, ngay khi nhận ra mình đã bị lừa thì Tô Triệt cũng liền xoay người qua phải. Vì để cho uy năng của thần thông phát huy tối đa nên vừa rồi hắn đã dồn toàn bộ lực lượng về phía trước, lúc này muốn ngăn chặn đòn tấn công của đối thủ thì chỉ còn cách làm như vậy. Hy vọng sẽ cứu vãn được cục diện hung hiểm trước mắt.

Tiếc thay, mong muốn thì cũng chỉ là mong muốn. Tô Triệt nhanh nhưng đối thủ của hắn há đâu lại chậm?

Chu Đại Trù hao phí tâm cơ nhiều như vậy, lý nào lại để mọi thứ đều biến thành công cốc?

Không. Chu Đại Trù muốn định thắng bại ngay bây giờ cơ. Trong một chiêu này hắn đã cùng lúc kết hợp cả hai loại kiếm quyết là "Tốc" kiếm quyết và "Ảnh" kiếm quyết để thi triển ra.

Trước Đẩu Chuyển Tinh Di rất đỗi khó lường này của hắn, một tên tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ như Tô Triệt há có khả năng ngăn nổi?

Thực tế, chẳng có kỳ tích nào xảy ra cả. Phản Chấn của Tô Triệt không cách nào chuyển hướng kịp. Những gì hắn làm được bất quá chỉ là phân tán một phần năng lượng để chống đỡ mà thôi.

Lẽ dĩ nhiên, với một phần Phản Chấn khiếm khuyết ấy, Tô Triệt muốn thành công cản phá Đẩu Chuyển Tinh Di là chuyện bất khả thi. Và, như một hệ quả tất yếu, lần này hắn đã thực sự phải nhận lấy thương tổn. Vừa rồi, kiếm khí của Chu Đại Trù đã xuyên thủng phòng ngự, đem hắn đánh bay...

Bởi do xung quanh có bố trí kết giới và đã được mở ra khi trận đấu chính thức bắt đầu nên việc Tô Triệt bị đánh văng khỏi Ngũ Kiếm Đài là chuyện không thể nào. Nhưng điều đó cũng chưa hẳn đã hay. Chí ít là lúc này, thay vì còn ở lại thì "được bay ra" ngoài mới tốt cho Tô Triệt.

Tại sao ư?

Hãy nhìn Chu Đại Trù đi. Rất biết học hỏi, sau một chiêu Đẩu Chuyển Tinh Di đảo ngược thế trận thì Chu Đại Trù hắn cũng liền lao theo thân ảnh đối thủ, dồn dập công kích.

Những đòn đánh của hắn phải gọi là cực kỳ bạo lực, chính chúng đã khiến Tô Triệt choáng váng và rồi nhanh chóng buông xuôi ý niệm phản kháng. Tu vi đôi bên vốn dĩ chênh lệch, du đấu còn có thể chứ bằng đối đầu trực diện... Đừng nói một, kể cả có là hai Tô Triệt cũng đành thúc thủ mà thôi...

Từ trong tâm trí Tô Triệt đã hoàn toàn chấp nhận thua cuộc. Hắn biết bản thân đã vô pháp xoay chuyển tình thế. Để tránh phải gánh thêm thương tổn thì ngay lúc này, mở miệng đầu hàng mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Chỉ có điều... quyết định lại không ở Tô Triệt. Miệng đúng là miệng của hắn, nhưng có nói được hay không và nói được bao nhiêu thì đấy lại do Chu Đại Trù.

Chu Đại Trù chẳng muốn trận đấu cứ thế mà chấm dứt, kể cả khi phần thắng đã nắm gọn trong tay. Thay vì tỏ ra khiêm tốn hữu lễ thì những gì hắn đang thể hiện đây lại khoa trương vô cùng. Một chút mặt mũi cũng không cho, hắn cứ như cũ mà đem vị Tô sư huynh kia của mình ra đánh đập.

Trước dùng kiếm, về sau, từ lúc Tô Triệt gần như đã mất đi năng lực chiến đấu thì Chu Đại Trù mới bỏ kiếm mà bắt đầu sử dụng quyền cước. Thượng cẳng tay hạ cẳng chân, hắn hết đấm lại đá, hết tung lại hứng, thực khiến cho người nhìn chợt sinh cảm tưởng kỳ quái, tự hỏi liệu cảnh tượng mình đang chứng kiến có phải là một cuộc so đấu nữa hay không? Bởi lẽ so với một trận đấu thì nó giống một trận tâng cầu hơn a.

Thô bạo, tùy hứng, man rợ,..., đủ loại ngôn từ được gán cho Chu Đại Trù. Hành vi của hắn... thực sự là quá đặc biệt đi. Nó đặc biệt tới nỗi khiến cho vị chưởng môn đương nhiệm của Thiên Kiếm Môn là Cơ Thành Tử cũng phải cảm thán thốt lên: "Thằng bé Chu Đại Trù này quả đúng là đệ tử của Lăng sư muội dạy ra...".

"Sư phụ..." - Đứng ở kế bên, Tô Đông Vũ nghe xong thì hỏi ý - "Tô sư đệ xem ra đã không còn khả năng chiến đấu nữa, đệ tử cảm thấy cứ tiếp tục để đệ ấy bị đánh như vầy thực cũng chẳng hay".

Đáp lại hắn, Cơ Thành Tử chỉ nhàn nhạt bảo: "Trừ phi chính miệng Tô Triệt hoặc Bất Dịch sư đệ lên tiếng nhận thua, bằng không thì không ai được phép can thiệp".

...

Cùng lúc, chỗ của Liệt Kiếm Phong.

Chẳng biết là trùng hợp ngẫu nhiên hay vì nghe được những lời nói của Cơ Thành Tử ở bên kia mà phía bên này, chỉ vài giây sau, phong chủ của Liệt Kiếm Phong là Dịch Bất Dịch đã chủ động lên tiếng thay đồ nhi mình nhận thua. Điều đó cũng đồng nghĩa trận đấu thứ hai của bảng một này, Chu Đại Trù là người giành chiến thắng.

...

"Tô sư huynh, đã nhường." Có chút "lưu luyến", Chu Đại Trù hướng Tô Triệt vừa được mình thả ra, nói.

Đối với cảm giác được "thượng cẳng tay hạ cẳng chân" kia, hắn thực rất thích a.

"Haizz... Nếu biết Dịch sư thúc sẽ chủ động nhận thua thì lúc nãy đã tranh thủ đánh thêm mấy cái rồi".

"Thôi thì rút kinh nghiệm chờ ở những trận sau vậy...".

Xếp lại tâm tình, nối gót Tô Triệt, Chu Đại Trù xoay người hướng dưới đài đi xuống. Những bước chân hiên ngang ấy, cái bản mặt dương dương tự đắc ấy, nó thực sự... tục không để đâu cho hết.

"Mất mặt. Thật là quá mất mặt...".

Đối nghịch với tâm trạng hân hoan đắc ý kia của đồ nhi, ở chỗ của Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc lại thấy xấu hổ vô cùng. Nàng thậm chí đang hối hận, không hiểu tại sao mình lại để Chu Đại Trù tham gia Thiên nhân luận pháp lần này.

"Sai lầm. Đúng là quá sai lầm...".

Giữa lúc Lăng Thanh Trúc đang âm thầm tự trách vì quyết định của bản thân thì Chu Đại Trù - đối tượng trong ý nghĩ của nàng - đã đi đến trước mặt.

Mang theo nụ cười của kẻ chiến thắng, Chu Đại Trù nói: "Lão nhân gia, con không có làm người thất vọng a".

Ngước mắt lên, bằng vẻ lạnh nhạt cố tình, Lăng Thanh Trúc lần lượt nhìn qua Lăng Tiểu Ngư và Mộng Kiều, tỏ vẻ nghi hoặc: "Tiểu Ngư Nhi, Mộng Kiều, cái thằng mập này là ai vậy, sao tự dưng lại đi tới chỗ Trúc Kiếm Phong ta?".

Hả?

Chu Đại Trù thoáng chốc cứng đờ, trên môi nụ cười cũng hoàn toàn tắt lịm.

Sau vài giây nghĩ ngợi, hắn lấy lại bình tĩnh: "Lão nhân gia, người cũng đừng có đùa con như vậy chứ...".

"Ai đùa ngươi?".

Lăng Thanh Trúc gắt gỏng: "Hứ, tiểu tử ngươi đừng có mà ở đây nhận bà con. Chúng ta không có biết ngươi a".

"Lão nhân gia...".

Trước thái độ lãnh đạm của ân sư, Chu Đại Trù lại càng thêm khó hiểu. Hắn liếc sang Lăng Tiểu Ngư và Mộng Kiều, chờ mong một lời giải thích. Tiếc rằng câu trả lời nhận được lại chỉ là những cái lắc đầu đầy ẩn ý.

"Cái... Cái gì vậy?".

"Ta đã giành chiến thắng rồi mà, tại sao lão nhân gia lại tỏ rõ sự không vừa ý, còn bảo chẳng hề quen biết. Đến cả Tiểu Ngư và tứ sư tỷ cũng nhìn ta bằng ánh mắt kỳ lạ đó... Rốt cuộc là làm sao chứ?".

Chu Đại Trù tự hỏi, hỏi xong thì... nghi hoặc vẫn hoàn nghi hoặc. Hắn không tài nào lý giải nổi về sự chào đón này.

Nhưng... hiểu được hay không thì cũng là vấn đề của hắn. Đồng môn của hắn ư? Bọn họ chưa muốn giải thích. Còn sư phụ hắn ư? Nàng lại càng không muốn.

Khuôn mặt vẫn gay gắt như cũ, Lăng Thanh Trúc đe doạ: "Tiểu tử, ta nhắc lại là giữa chúng ta không có quen biết a. Tiểu tử ngươi còn dám đứng đây nữa thì đừng có trách ta đây ra tay độc ác nhé".

"Lão... lão nhân gia...".

"Lập tức đi qua bên kia đứng".

Theo hướng tay Lăng Thanh Trúc chỉ, Chu Đại Trù nhìn ra phía ngoài, nơi nắng chiếu.

"Còn đứng ngó? Mau đi qua bên đó đứng cho ta!".

Lần này, được Lăng Thanh Trúc dùng đã không chỉ lời nói mà còn kèm theo cả hành động. Ngay khi chữ cuối cùng vừa ra hết cũng là lúc bàn chân nàng đạp mạnh về phía trước, đem kẻ nào đó đá đi.

"Tiểu tử ngươi đứng phơi nắng ở đó cho ta! Dám mò qua đây ta sẽ lập tức lột da ngươi!".

...

Kết cục của Chu Đại Trù chính là như vậy, sau giây phút huy hoàng ngắn ngủi thì liền bị ân sư thẳng chân đá đi. Ngẫm... cũng "oan uổng" lắm.

Nhưng dẫu có oan hơn nữa, cuối cùng cũng chẳng để làm gì. Phận làm đệ tử, lệnh sư khó cãi a.

Xét toàn bộ Trúc Kiếm Phong, trong số các đệ tử hàng chân truyền, thiết nghĩ dù ở hiện tại hay tương lai cũng không ai dám trái lời Lăng Thanh Trúc. Đi ngược với ý muốn, vượt ra khỏi sự kiểm soát của nàng, hoạ may chỉ có một người: Lăng Tiểu Ngư.

Việc này, nếu bảo liên quan đến thân thế thì chi bằng nói tính tình sẽ chính xác hơn. Ngay từ thuở nhỏ, bản tính của Lăng Tiểu Ngư đã rất cố chấp rồi. Chuyện một khi hắn đã cho là đúng và quyết tâm thực hiện thì sợ rằng dẫu Lăng Thanh Trúc cũng khó lòng cản nổi.

Kẻ mang chấp niệm... luôn rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Lăng Tiểu Ngư Thượng Đài

...

Trên Ngũ Kiếm Đài, thân ảnh Đồ Tự - người điều hành đại hội lại một lần nữa hiện ra.

Hắn đưa bảng danh sách lên ngang tầm mắt, đọc to: "Bảng một, trận thứ ba: Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Công Tôn Nhược Thủy của Tương Kiếm Phong. Các tuyển thủ... mời thượng đài".

...

"Đông Vũ, tới lượt con rồi. Nhớ ra tay có chừng mực." Phía dưới, Cơ Thành Tử nghe Đồ Tự đọc xong danh sách thì tay vuốt nhẹ chòm râu đã bạc, thấp giọng nói ra.

Bên cạnh, Tô Đông Vũ cũng liền gật đầu đáp lại: "Sư phụ, đệ tử sẽ lưu ý".

Nói rồi, hắn tung người lên không, bằng một tư thế phiêu dật xuất trần mà thượng đài. Dáng vẻ này, nếu đem so với cái bộ dương dương tự đắc của Chu Đại Trù ban nãy thì thật cách xa vô cùng...

Có lẽ, chính cái phong thái thoát tục ấy mà Tô Đông Vũ mới được nhiều người sùng bái, ngưỡng vọng chăng?

Ở Thiên Kiếm Môn này, ai lại chẳng biết ba chữ "Tô Đông Vũ" có trọng lượng tới đâu trong lòng các đệ tử của thế hệ trẻ hiện nay. Nhất là các nữ đệ tử. Không riêng gì Kim Kiếm Phong, kể cả Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong cũng đều có người thầm ái mộ hắn. Thậm chí là cả Trúc Kiếm Phong, nữ đệ tử si tâm vì hắn tính ra cũng được mấy người. Tất nhiên, bọn họ chỉ là những đệ tử "vùng ngoài", thuộc lớp nội môn và ngoại môn; bằng như chân truyền... Tiếc thay, Trúc Kiếm Phong lại chả ai có nhiều thiện cảm với hắn.

Nhưng vậy thì sao chứ? Trúc Kiếm Phong cũng chỉ là Trúc Kiếm Phong. Nó không đại diện cho tất cả. Bốn chi mạch khác, kẻ tôn kính Tô Đông Vũ vẫn đủ đầy. Công Tôn Nhược Thủy, nàng cũng nằm trong số đó.

Nét mặt khẩn trương, Công Tôn Nhược Thủy sau khi thượng đài liền hướng Tô Đông Vũ nói: "Tô sư huynh, sư muội Công Tôn Nhược Thủy, rất mong được chỉ giáo".

Nơi đối diện, Tô Đông Vũ cũng rất hữu lễ cười đáp: "Công tôn sư muội đã quá lời. Chúng ta đều cùng là đệ tử chân truyền, tính ra vai vế cũng chỉ ngang nhau".

"Sư huynh khiêm tốn".

Công Tôn Nhược Thủy tiếp lời: "Muội tuy là người đồng trang lứa với sư huynh nhưng xét thiên tư, so đạo hạnh, chỉ e mười Công Tôn Nhược Thủy cũng chẳng bằng được".

"Tô sư huynh, trận này kết quả ra sao thì vốn đã rõ. Nhưng, trước khi lên tiếng nhận thua, muội vẫn muốn cùng sư huynh chạm vài đường kiếm...".

"Công Tôn sư muội yên tâm, ta ra tay tự có chừng mực".

"Vâng. Vậy... muội sẽ xuất kiếm trước".

Thanh âm vừa dứt chưa được bao lâu thì trước người Công Tôn Nhược Thủy đã xuất hiện một thanh bảo kiếm. Theo sự điều khiển của nàng, linh kiếm lập tức bay về phía trước, nhắm thẳng Tô Đông Vũ mà công kích.

Chỉ có điều, ở trong mắt Tô Đông Vũ, linh kiếm sắc bén của Công Tôn Nhược Thủy chẳng hơn gì một cành cây yếu nhược, hoàn toàn vô hại. Dựa vào đạo hạnh cảnh giới chân nhân của mình, hắn tùy tiện liền có thể hoá giải được ngay.

Rõ ràng, đây là một trận đấu rất ư nhàm chán.

Không có bất ngờ hay một tình huống ngoài ý muốn nào xảy ra, từ đầu đến cuối Tô Đông Vũ đều chỉ đứng yên một chỗ, nhẹ nhàng đem tất cả kiếm chiêu của Công Tôn Nhược Thủy ngăn lại. Thậm chí hắn còn chẳng cần dùng tới vũ khí...

Thế mới thấy, vấn đỉnh và chân nhân, đôi bên tầm đó là cỡ nào chênh lệch. Muốn khoả lấp căn bản chỉ như kính hoa thủy nguyệt mà thôi.

...

"Tô Đông Vũ này đúng thật là không đơn giản một chút nào".

Chỗ Mặc Kiếm Phong, giữa lúc bầu không khí đang trầm lắng thì một giọng ẩn ẩn lo ngại chợt cất lên. Người nói là Lý Ngọc Thường.

Khác các đệ tử, thân là một vị chân nhân cảnh giới trung kỳ, Lý Ngọc Thường nàng có thể nhìn ra được sự lợi hại của Tô Đông Vũ, mặc dù hắn chỉ mới thi triển một phần nhỏ thực lực đi nữa.

Quay sang Dương Tiểu Ngọc vẫn đang chăm chú theo dõi trận đấu, Lý Ngọc Thường hỏi: "Tiểu Ngọc, con cảm thấy thế nào?".

"Khả năng khống chế lực lượng rất tốt".

Dương Tiểu Ngọc nói tiếp: "Sư phụ, chân nguyên của hắn hẳn là dồi dào hơn con một bậc".

Lý Ngọc Thường chẳng thấy có gì đáng để ngạc nhiên: "Tô Đông Vũ nhập môn sớm hơn con hai mươi năm, tu vi cao hơn cũng là bình thường".

Nàng dừng một chút, rồi hỏi: "Tiểu Ngọc, Thiên nhân luận pháp lần này, chuyện con và Tô Đông Vũ sẽ gặp nhau ở trận chung kết đã là điều chắc chắn. Trong cuộc đối đầu này, con nắm được bao nhiêu phần thắng?".

Lần này Dương Tiểu Ngọc không đáp ngay. Nàng dời mắt lên đài, quan sát thêm một lúc rồi mới hướng ân sư trả lời: "Sư phụ, sẽ không dưới năm phần".

...

Đáp án nọ đã khiến Lý Ngọc Thường trở nên im lặng. Nàng thực sự là bị đồ nhi làm cho bất ngờ. Bởi theo nàng nhận định thì khả năng Dương Tiểu Ngọc thắng được Tô Đông Vũ cùng lắm cũng chỉ có ba phần mà thôi.

Năm phần ư?

"Có lẽ Tiểu Ngọc vẫn chưa đánh giá đúng trình độ của Tô Đông Vũ...".

Nghĩ vậy, Lý Ngọc Thường thôi không nói thêm gì nữa. Nàng cũng không muốn làm đệ tử mình mất đi lòng tin...

...

...

Trận đấu thứ ba thuộc bảng một, giữa Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Công Tôn Nhược Thủy của Tương Kiếm Phong đã vừa mới chấm dứt. Người giành chiến thắng thì dĩ nhiên là Tô Đông Vũ. Một kêt quả mà ai nấy đều biết trước từ lúc trận đấu còn chưa được bắt đầu. Khá ư nhàm chán.

May thay, sự nhàm chán nọ sẽ không nối dài thêm nữa, ở trận đấu tiếp theo.

Trái hẳn cuộc đối đầu vừa rồi, trận đấu thứ tư giữa Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong và Lệ Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong này rất đáng để chờ mong.

Một Lăng Tiểu Ngư tư chất bình phàm, trải qua mười sáu năm tu luyện vậy mà lại có thể đạt đến cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ, tốc độ tăng tiến thậm chí chẳng kém hạng thiên tài sở hữu linh căn cực phẩm... Chuyện này há lại không đáng để làm người kinh ngạc?

Nếu như sự trưởng thành kia chỉ là do phục dụng linh đan thánh dược thì thôi, sẽ chả ai thèm coi trọng. Nhưng... Lăng Tiểu Ngư không phải. Ở đây, các đệ tử hoạ may còn giữ thái độ xem thường chứ bằng bậc trưởng bối, chẳng có ai là không dành cho Lăng Tiểu Ngư một chút khâm phục cả. Với pháp nhãn của mình, bọn họ đã sớm nhìn ra được sự phi thường của Lăng Tiểu Ngư. Khí tức ấy, tuyệt đối không thể nào là của một kẻ nhờ vào đan dược mà đột phá được...

Xét tu vi, Lăng Tiểu Ngư hắn đã ngang bằng Lệ Thắng Nam, vấn đề bây giờ chỉ còn chờ xem đạo thuật của hắn như thế nào nữa thôi...

...

"Kẻ sở hữu linh căn trung phẩm, chiếu theo lẽ thường, để đạt đến cảnh giới vấn đỉnh thì tối thiểu cũng phải mất khoảng năm mươi năm tu luyện. Nhưng Lăng Tiểu Ngư này...".

Chỗ Kim Kiếm Phong, Cơ Thành Tử sau khi nghe Đồ Tự đọc tên tuyển thủ thì chuyển mắt nhìn qua Lăng Tiểu Ngư, tỏ vẻ vừa ý: "... Thật sự là không tệ. Rất không tệ".

"Không tệ ư?" - Trái với sư phụ mình, Tô Đông Vũ lại âm thầm khinh bỉ - "Chẳng qua là nhờ có sư phụ trợ giúp, có Phị Tinh Đới Nguyệt Động phụ trợ mà thôi. Càng nỗ lực tu luyện, điều đó chứng tỏ tư chất của hắn càng tầm thường...".

"Hừ... Lăng Tiểu Ngư, một kẻ kém cỏi như ngươi lẽ ra không nên trở thành đệ tử chân truyền mới đúng... Nghe nói mục tiêu của ngươi là tiến vào tốp năm nhỉ? Hừm, tiếc thật. Kể cả khi thắng được Lệ Thắng Nam thì Lăng Tiểu Ngư ngươi cũng sẽ không bao giờ đạt được mong muốn đâu...".

Những lời nói được thốt ra trong âm thầm này của Tô Đông Vũ thực rất đáng ngờ. Dựa theo ý tứ của hắn thì Lăng Tiểu Ngư chắc chắn sẽ thất bại, vô phương hoàn thành mục đích bản thân đã đề ra. Nhưng, Tô Đông Vũ hắn dựa vào đâu mà dám khẳng định như vậy?

Lẽ nào nếu trận đấu này Lăng Tiểu Ngư giành chiến thắng thì ở trận tiếp theo, khi đôi bên chạm mặt hắn sẽ giở trò gì đó? Trước sự chú mục của cả năm vị phong chủ ư?

Việc này đúng là có chút khó hiểu.

...

Tạm gác lại tính toan của Tô Đông Vũ mà trở về thực tại, trong trận đấu của Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam.

Sau khi bước lên Ngũ Kiếm Đài, Lăng Tiểu Ngư liền hướng cô gái cao gầy phía đối diện, ôm quyền nói: "Lệ sư tỷ, xin được chỉ giáo".

Đáp lại hắn, Lệ Thắng Nam mỉm cười, thái độ rất chi hoà nhã: "Lăng sư đệ quá lời rồi".

Nàng tiếp tục: "Ta nghe nói mấy năm qua sư đệ vẫn ngày đêm tu luyện bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động phải không?".

"Đúng vậy." Lăng Tiểu Ngư gật đầu xác nhận. Hắn không thấy chuyện này có gì đáng để kể lắm.

Có điều Lệ Thắng Nam thì chẳng cho là vậy. Từ tận đáy lòng, nàng bày tỏ sự khâm phục: "Theo ta được biết thì Phị Tinh Đới Nguyệt Động là do chính tổ sư gia kiến lập nên, không gian bên trong rất đỗi kỳ dị, mặc dù linh khí dễ hấp thụ nhưng áp lực nghiền ép cũng chẳng nhỏ, xưa giờ hiếm người chịu được dài lâu. Sư đệ có thể kiên trì tu luyện, tâm chí quả hơn xa người thường".

Cái này... là đang khen ngợi mình sao?

Trước những lời tán dương của Lệ Thắng Nam, Lăng Tiểu Ngư thực không biết nên đáp sao cho thoả. Đành rằng hắn cũng từng được ngợi khen, thế nhưng đó đều là những người thân cận. Thực tế, ngoại trừ Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc ra, Lăng Tiểu Ngư hắn chưa bao giờ được người khác đứng trước mặt tỏ ý tán dương như vậy hết. Huống hồ đây lại còn là một vị sư tỷ của chi mạch khác. Đôi bên vốn cũng chỉ là người xa lạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Bốn Mắt Giao Nhau, Một Lời Không Nói

"Hmm... Lệ sư tỷ đây hẳn chỉ đơn thuần nói lời xã giao...".

Nghĩ vậy, Lăng Tiểu Ngư cũng "xã giao" phản hồi. Hắn nhìn Lệ Thắng Nam, cười nhẹ: "Sư tỷ đã quá khen. Đệ tư chất bình phàm, bởi thế nên cần phải nỗ lực nhiều hơn. Sư phụ vẫn thường dạy đệ "đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu", chỉ cần cố gắng không ngừng nghỉ, đệ tin rồi sẽ có ngày mình đạt được thành tựu".

"Ừm... Nhưng mà sư tỷ thì khác...".

"Ta khác?" - Lệ Thắng Nam hiếu kỳ - "Lăng sư đệ, ta khác thế nào?".

Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, nói ngay: "Sư tỷ thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm, thành tựu đạt được tin tưởng không khó, tương lai hẳn tiến xa hơn đệ...".

"Thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm..." Lệ Thắng Nam ngẫm, càng ngẫm thì nét mặt càng kỳ lạ. Sau cùng nàng hỏi: "Lăng sư đệ, đệ làm sao lại khẳng định ta thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm? Tư chất của ta chỉ là thượng phẩm linh căn, tu vi bất quá vấn đỉnh trung kỳ, ngang bằng với đệ".

"Bởi vì...".

Lăng Tiểu Ngư tính nói, thế nhưng lời sắp ra khỏi miệng thì hắn lại cảm thấy nó không thích hợp lắm. Mấy chữ "thiên tư hơn người, đạo pháp tinh thâm" kia cũng chỉ là khen ngợi xã giao thôi a. Chứ năng lực của Lệ Thắng Nam tới đâu, Lăng Tiểu Ngư hắn vốn đâu biết được. Từ trước tới giờ hắn và nàng đâu có qua lại hay lẫn nhau tìm hiểu...

Không biết đối đáp ra sao, Lăng Tiểu Ngư có chút ngượng ngùng, theo thói quen đưa ngón tay lên mặt, gãi nhẹ mấy cái.

"Hì... Không ngờ Lăng sư đệ lại là người thật thà như vậy...".

Trong bụng thầm cười, Lệ Thắng Nam đối với Lăng Tiểu Ngư càng thêm có hảo cảm. Dường như đã lâu lắm rồi nàng mới lại thấy có một vị sư đệ tỏ ra xấu hổ trước mặt mình giống như vầy...

"Hừm...".

Như không muốn để Lăng Tiểu Ngư phải khó xử, sau tiếng hắng nhẹ, Lệ Thắng Nam liền thay đổi chủ đề: "Lăng sư đệ, chúng ta có phải nên bắt đầu trận đấu rồi không?".

"À phải. Chúng ta nên bắt đầu trận đấu".

Được giải vây, Lăng Tiểu Ngư rất mau chóng lấy lại bình tĩnh. Thần tình trở nên nghiêm túc, hắn hít nhẹ một hơi, sẵn sàng đáp trả công kích.

Chỉ là... hắn đợi mãi mà công kích còn chưa tới. Đáy mắt lộ vẻ nghi hoặc, hắn đang định lên tiếng thì nơi đối diện, tiếng Lệ Thắng Nam đã truyền tới:

"Lăng sư đệ, đệ không dùng kiếm sao?".

Kiếm?

Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng hiểu ra lý do Lệ Thắng Nam dù đã gọi ra linh kiếm nhưng vẫn chần chừ chưa xuất thủ. Hoá ra là nàng đang đợi hắn. Kèm theo cái lắc đầu, hắn nói: "Lệ sư tỷ, đệ không dùng kiếm".

"Không dùng kiếm?".

Lệ Thắng Nam nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra: "Trúc Kiếm Phong có ba loại đạo thuật rất mạnh là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Bát Tự Kiếm Quyết và Thiên Diệp Thủ. Đạo thuật chủ tu của Lăng sư đệ lẽ nào là Thiên Diệp Thủ?".

"Sư tỷ, đúng là Thiên Diệp Thủ".

"Ta hiểu rồi. Thảo nào mà sư đệ lại đeo găng tay...".

Nghe nhắc, Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ nhìn xuống tay mình. Ở đó, một đôi găng tay màu đen đang hiện hữu.

"May mà hôm trước sư phụ đã kiếm thêm được một đôi găng tay tốt để ta dùng bọc lấy Phượng Nghi, chứ nếu không thì... thật sự sẽ rất mất mặt a".

Một đại nam nhân lại sử dụng găng tay của nữ nhân, màu sắc còn là rất chi nổi trội thì quả chẳng hay tí nào. Mười mươi khẳng định sẽ bị người để ý...

"Sư phụ nói nếu dùng găng tay này bọc lấy Phượng Nghi thì ngoại trừ các vị phong chủ, đệ tử tuyệt đối là không người có thể nhìn ra. Ừm, ta cũng chẳng cần phải bận tâm nữa".

Tâm tư trở lại trạng thái cân bằng, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục thôi động linh lực.

"Lệ sư tỷ, xin mời".

"Tốt".

Liếc thấy đối thủ đã chuẩn bị sẵn sàng, Lệ Thắng Nam không nhiều lời thêm nữa, lập tức lao mình về phía trước. Với linh kiếm trong tay, nàng đâm thẳng một đường.

Tốc độ cực nhanh!

Nhưng... Lệ Thắng Nam nàng nhanh, Lăng Tiểu Ngư há đâu lại chậm? Tuy hắn không có "Tốc" kiếm quyết giống như Chu Đại Trù nhưng với Thần Hành Bách Biến học từ Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, hắn muốn tránh căn bản dễ như trở bàn tay.

Thân ảnh bất chợt nhoè đi, từ vị trí ban đầu, trong sát na Lăng Tiểu Ngư đã dời sang một nơi khác. Tay phải giơ lên, hắn vận linh lực đánh ra một chưởng nhằm vào hông của Lệ Thắng Nam.

"Keng!".

Không ngoài ý muốn, đòn công kích nọ của Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa đủ để làm khó đối thủ. Lệ Thắng Nam đã phản ứng rất nhanh, vung kiếm chặn lại.

"Sư đệ, tiếp kiếm!".

Thanh âm còn chưa kịp dứt thì linh kiếm trong tay Lệ Thắng Nam đã đổi hướng. Bằng một lộ tuyến khó nắm bắt, nàng tiếp tục đâm tới. Vị trí lần này, thay vì ngực như trước thì mục tiêu lại nằm ở cổ Lăng Tiểu Ngư.

Tất nhiên, uy lực của đường kiếm thứ hai này hãy còn quá nhỏ để làm Lăng Tiểu Ngư bị tổn thương. Có Thần Hành Bách Biến, so tốc độ hắn chưa bao giờ ngại. Đừng nói Lệ Thắng Nam, kể cả đối thủ có là Chu Đại Trù với "Tốc" kiếm quyết cao minh đi nữa thì hắn vẫn thừa năng lực ứng phó.

"Sư tỷ, tiếp chưởng!".

...

Cứ thế, ngươi tới một kiếm, ta đi một chưởng, trận đấu diễn ra rất cân bằng. Lệ Thắng Nam và Lăng Tiểu Ngư, cả hai vẫn chưa ai chiếm được thượng phong. Và điều này thực đã khiến không ít người cảm thấy sốt ruột. Ví như Lý Ngọc Thường chẳng hạn.

Ngước nhìn đồ nhi đang cùng đối thủ giao đấu trên đài, Lý Ngọc Thường cau mày lẩm bẩm: "Thắng Nam tại sao còn chưa sử dụng bổn sự chân chính của mình...".

Đứng kế bên, Dương Tiểu Ngọc nghe được lời nói của sư phụ mình thì ánh mắt liền ánh lên một tia khác lạ. Nàng dò hỏi: "Sư phụ, ý người là đang đề cập đến chưởng pháp của sư tỷ?".

"Ừm".

Trước đồ nhi mình yêu quý, Lý Ngọc Thường không thấy có gì đáng để phải giấu giếm: "So với kiếm pháp thì chưởng pháp của Thắng Nam càng thêm lợi hại. Hàn Băng Chưởng của nó hiện đã luyện đến đại thành tầng thứ ba, tin tưởng nếu dốc toàn lực thì Lăng Tiểu Ngư kia không thể nào là đối thủ".

"Đại thành tầng thứ ba... Không ngờ tốc độ tu luyện của sư tỷ lại nhanh như vậy. Con nhớ mấy tháng trước sư tỷ mới chỉ đạt tới tiểu thành...".

"Tiểu Ngọc, mặc dù thiên tư của Thắng Nam không bì được với con, thế nhưng cũng là một hạt giống rất tốt. Ngộ tính của nó vốn đã vượt xa người thường...".

Lần này thì Dương Tiểu Ngọc đã thôi không nói, cũng chẳng hỏi han gì nữa. Nàng đang cảm thấy lo lắng thay cho Lăng Tiểu Ngư...

Một bên là sư tỷ hết mực thương yêu mình, một bên lại là người bạn thanh mai trúc mã của mình, ai nặng ai nhẹ trong lòng nàng biết rõ.

"Tiểu Ngư... Ngươi sẽ không bại đâu phải không?".

...

Sự trông mong của Dương Tiểu Ngọc, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì thì nó cũng là thật tâm mong đợi. Phải, nàng muốn Lăng Tiểu Ngư sẽ là người giành chiến thắng. Bởi vì nếu hắn thắng hắn sẽ vui, mà hắn vui thì nàng cũng sẽ vui...

Nhưng... đấy cũng chỉ là nàng muốn. Ý chí của nàng, nó lại đâu thể cải biến được điều gì. Thậm chí kể cả có thay đổi được đi nữa thì tác dụng vẫn chỉ bằng không, đơn giản là bởi nàng còn chưa mở miệng nói ra. Tâm ý của nàng, nó vẫn chưa đến được với Lăng Tiểu Ngư. Hắn không nghe được, đã không biết được. Hiện tại, người duy nhất hắn thấy và nghe chỉ có một: Lệ Thắng Nam. Toàn bộ tâm trí hắn đều đang đặt cả vào nàng.

Quả đúng như những lời sư phụ hắn nhận định trước đó, Lệ Thắng Nam chẳng hề đơn giản một tí nào. Linh lực của nàng rất đỗi dồi dào, cũng rất đỗi tinh thuần. Không chỉ kiếm pháp mà ngay đến chưởng pháp nàng cũng tinh thông nốt. Lúc này, nàng chính là đang cùng với hắn chưởng đối chưởng.

...

"Ba! Ba!".

"Ba!".

"Ba!".

...

Liên tục là những đợt chám trán ác liệt. Một chưởng tiếp một chưởng, từ đầu đến cuối, Lệ Thắng Nam như cũ vẫn rất chi cường ngạnh. Trái hẳn dáng vẻ mỏng manh mềm yếu của mình, thế công của nàng lại mạnh mẽ vô cùng. Uy lực trong mỗi đòn, cái nào cũng đều khiến cho Lăng Tiểu Ngư phải ra sức chống đỡ.

Thế rồi, sau chưởng thứ bao nhiêu chẳng rõ, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc phải tạm thoái lui về sau. Hơi thở có phần bất ổn, hắn đưa mắt nhìn đối thủ khó nhằn của mình, thật tâm bày tỏ: "Lệ sư tỷ, chưởng pháp của tỷ thật lợi hại".

Bên này, thần sắc của Lệ Thắng Nam cũng đã có chút hồng lên vì mệt. Nàng hồi âm: "Lăng sư đệ, Thiên Diệp Thủ của đệ cũng không tầm thường".

"Thú thật, trước khi trận đấu này bắt đầu, ta đã không nghĩ để thắng sư đệ lại khó tới như vậy...".

Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, coi như đáp lại. Đối với vị sư tỷ này, hắn càng lúc càng cảm thấy gần gũi. Tính tình của nàng thật sự rất tốt...

"Lệ sư tỷ." - Hắn nói - "Được luận bàn với tỷ đệ thấy rất vinh hạnh, nhưng mà... Sư tỷ, trận đấu này đệ nhất định phải thắng".

"Vậy thì phải xem sư đệ có bản lãnh đó không đã. Mặc dù đối với thứ hạng ta chẳng bận tâm nhiều, nhưng thân là đệ tử Mặc Kiếm Phong, ta có nghĩa vụ phải chiến đấu vì chi mạch".

Lệ Thắng Nam dừng một chút, rồi nói tiếp: "Lăng sư đệ, thủ đoạn của ta cũng không còn nhiều. Một chiêu cuối cùng này nếu sư đệ có thể cản được, sư tỷ ta sẽ lập tức nhận thua".

Nói rồi, chẳng đợi Lăng Tiểu Ngư kịp hồi âm thì Lệ Thắng Nam đã bắt đầu chiếu theo pháp quyết mà thi triển thần thông. Theo mỗi động tác của nàng, không khí xung quanh cũng mau chóng đổi khác. Nhiệt độ hạ thấp không phanh, càng lúc càng lạnh...

Biết đối thủ sắp tung ra đòn quyết định, Lăng Tiểu Ngư nào dám chần chừ, lập tức điều động linh lực. Hai tay duỗi thẳng, hắn chậm rãi đưa lên, khí thế loáng cái đã gia tăng gấp bội.

Chợt, từ trong tĩnh lặng, một tiếng rít chói tai vang lên. Chỉ sát na ngắn ngủi, thân ảnh Lệ Thắng Nam đã liền áp sát. Đôi cánh tay gầy lưu lại tàn ảnh, nàng cùng lúc tung liên tiếp ba chưởng. Thế hiểm vô cùng!

"Ba! Ba! Ba!".

Không thể né tránh, Lăng Tiểu Ngư buộc phải toàn lực nghênh đón. Kết quả thì... hắn bị đánh bay.

Nhưng, đó vẫn chưa phải vấn đề đáng nói lắm. Cần bận tâm lúc này, điều đang khiến các bậc trưởng bối ngạc nhiên là những gì diễn ra sau đấy. Bằng một phương thức vi diệu, Lăng Tiểu Ngư đã bất ngờ chuyển hướng, vốn "đang bay" bỗng đột ngột xoay người lao ngược lên phía trước. Hai tay lập loè thanh quang, hắn nhắm thẳng Lệ Thắng Nam đánh tới.

Thiên Diệp: Toá Không Thủ!

"Nguy!".

Trước đòn phản kích quá đỗi bất ngờ, Lệ Thắng Nam cả kinh thầm hô, vội vàng tránh đi.

Tiếc rằng... đều đã muộn. Phản ứng của nàng không nhanh bằng tốc độ của Lăng Tiểu Ngư. Hắn ra đòn quá quyết đoán.

"Ba! Ba!".

"Ư...!".

Một kết quả tất yếu xảy ra: Lệ Thắng Nam đã trúng chiêu. Sau khi nhận liên tiếp hai chưởng của Lăng Tiểu Ngư thì nàng lập tức hộc máu đương trường, từ trên không rơi thẳng xuống đất.

Dựa theo tình huống trước mắt, với tư thế rơi tự do như vậy, chỉ e khuôn mặt đẹp đẽ kia của nàng sẽ va chạm với bề mặt của Ngũ Kiếm Đài mất. Tuy nói tiên gia có linh đan thánh dược, dẫu cho mặt mũi bị tổn thương đôi chút cũng sẽ dễ dàng chữa khỏi, thế nhưng... Nên nhớ, ở đây không chỉ có một Lệ Thắng Nam và một Lăng Tiểu Ngư, xung quanh còn rất nhiều người vẫn đang chăm chú theo dõi. Trận đấu nếu kết thúc bằng một màn "va chạm" như vậy thì... ngẫm cũng khó coi lắm.

Lệ Thắng Nam, nàng đương nhiên rất không nguyện ý để điều đó xảy ra. Chỉ là... thân thể nàng đã bị thương. Khí huyết nàng còn chưa bình ổn được thì làm sao trở mình đây?

"Thôi đành vậy...".

Giây phút hốt hoảng đến nhanh rồi cũng đi nhanh, Lệ Thắng Nam khép lại đôi mắt, chờ đợi một cơn đau sẽ lan truyền từ khuôn mặt.

Nhưng, may cho nàng, sẽ chẳng có tổn thương nào thêm nữa. "Va chạm" thì đúng đã va chạm, có điều là theo một nghĩa khác.

Trong lúc nàng rơi tự do, một cánh tay đã vươn ra ôm lấy hông nàng, giúp nàng đổi lại tư thế.

Vậy là ngay lập tức, nàng mở to đôi mắt. Vừa lúc, Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang ôm nàng - cũng cúi xuống nhìn. Bốn mắt giao nhau, một lời không nói.

Thời gian bỗng chốc như chậm lại...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 98: Ngươi Vô Lại!

Tính ra thì đây là lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư thân mật với một cô gái như vậy, trong lòng dù không có tà niệm cũng khó tránh mà nảy sinh chút cảm giác khác lạ. Phần Lệ Thắng Nam...

So với Lăng Tiểu Ngư thì xúc cảm của nàng càng thêm mạnh mẽ. Nếu như đây là lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư ôm một cô gái thì Lệ Thắng Nam nàng cũng là lần đầu tiên được một nam nhân ôm lấy. Ngẫm lại thì kể từ lúc bái nhập vào Mặc Kiếm Phong tới nay, trải qua mấy mươi năm sinh hoạt, thường ngày, đừng nói ôm, một cái chạm tay cùng nam nhân Lệ Thắng Nam nàng còn chẳng có. Bốn chữ "băng thanh ngọc khuyết" thực dùng để ví von nàng cũng không hề ngoa.

Vậy mà...

Ngày hôm nay, tại khoảnh khắc này, theo khía cạnh nào đó thì tâm linh nàng đã bị vấy bẩn. Một chút. Thể xác... nó cũng là như vậy...

Sau giây phút "bốn mắt nhìn nhau trong im lặng", Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam cuối cùng cũng bình an đáp xuống Ngũ Kiếm Đài. Nhưng chính tại lúc này, khi định thần lại, Lệ Thắng Nam chợt cựa mình thì mới cảm nhận được có điều không ổn: Một trong hai gò bồng đảo của nàng hình như đang bị thứ gì đó chiếm giữ.

Theo phản xạ, nàng liếc mắt nhìn xuống ngực mình.

Đây rồi. Nàng đã tìm ra thủ phạm. "Thứ gì đó" kia cũng chẳng phải cái gì xa lạ. Rất quen là khác. Đích xác là bàn tay của Lăng Tiểu Ngư. Lúc nãy, chính bàn tay này đã vươn ra ôm lấy hông nàng. Chỉ là nàng không hiểu tại sao bây giờ, thay vì hông nó lại dời hẳn lên trên ngực, giữ trọn gò bồng đảo bên phải của nàng.

Vừa ngượng vừa tức, Lệ Thắng Nam chẳng màng tới việc bình ổn khí huyết nữa, lập tức vùng ra khỏi người Lăng Tiểu Ngư.

Xui xẻo thay, trong trạng thái hư nhược cộng thêm kích động, nàng đã phạm phải sai lầm. Một trong hai chân nàng đã vô tình giẫm lên thanh kiếm của chính mình vốn bị Lăng Tiểu Ngư tước đi trước đó, trật khớp ngã nhào.

"A...!".

Hoảng càng thêm hoảng, loạn càng thêm loạn, Lệ Thắng Nam vội với lấy Lăng Tiểu Ngư - chỗ duy nhất nàng có thể bám víu - để không bị té ngã.

Nhưng... có vẻ nàng đã lầm. Chỗ dựa mang tên Lăng Tiểu Ngư kia không thực vững chắc như nàng tưởng. Sau cái bám víu, hay đúng hơn là lôi kéo ấy của nàng, bởi quá bất ngờ nên Lăng Tiểu Ngư nhất thời đã chẳng kịp phản ứng. Hệ quả là giống như Lệ Thắng Nam, cả người hắn cũng đổ hẳn về một phía.

Đen đủi?

Thực ra thì chân chính đen đủi vẫn còn nằm ở phía sau. Không chỉ một mà cho cả hai người.

Cú ngã nọ, nó đã gây ra một hậu quả vô cùng "nghiêm trọng". Có thể nói từ lúc Thiên nhân luận pháp bắt đầu cho tới bây giờ thì nó mới chính là điều bất ngờ lớn nhất, khiến người phải rung động nhiều nhất.

Lệ Thắng Nam và Lăng Tiểu Ngư, hai người bọn họ... Nữ dưới nam trên, mắt nhìn mắt, môi mềm chạm môi, cảnh tượng thật sự là... kinh tâm động phách.

...

"Này...".

"Chuyện này...".

Khắp năm hướng Ngũ Kiếm Đài, mười người như một, khi chứng kiến cảnh tượng khoá môi thân mật kia của Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam thì ai nấy đều há hốc, nói chẳng thành lời.

Bao nhiêu kỳ đại hội, tính cả cổ kim, có lẽ đây mới là trận đấu "đặc sắc" nhất. Cú ngã kia, nó quá thần thánh rồi.

...

Thế đấy. Cần gì những đòn đánh uy lực hay những kiếm chiêu hoa mỹ biến ảo khôn lường, chỉ một cú "va chạm" ngẫu nhiên thôi cũng quá đủ để làm thế nhân phải trợn mắt há mồm.

Tuy nhiên, nói thì nói vậy chứ thực lòng mình, hai kẻ trong cuộc là Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam, bọn họ tuyệt chẳng hề mong đợi sẽ khiến mọi người kinh tâm động phách theo cách này đâu. Tất cả chỉ là ngoài ý muốn. Thật sự là ngoài ý muốn.

Hãy nhìn đi. Ngay chính bọn họ cũng đang cứng đờ ra đấy thôi.

...

Phần bởi sự thể xảy ra quá bất ngờ, phần vì nội tâm cả hai trước nay vốn luôn thuần khiết, chưa từng nghĩ đến một cảnh tượng trần tục như vầy nên thành ra cả Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam đều chẳng ai phản ứng được. Nói cách khác, nụ hôn - kết quả từ cú ngã tai hại kia - vẫn còn đang được duy trì.

Đối với điều này, Lý Ngọc Thường dĩ nhiên không cách nào chấp nhận được. Bất ngờ qua đi là tức giận, nàng đập mạnh xuống bàn, hướng đài cao nói lớn: "Còn không mau tách ra!".

"A...!".

Nghe được tiếng ân sư, Lệ Thắng Nam rốt cuộc cũng lấy lại được năng lực phản ứng. Nàng khẩn trương đem nam nhân đè trên người mình đẩy ra, mau chóng đứng lên.

Mặt hồng như gấc, trong tiếng thở hổn hển, Lệ Thắng Nam thoáng nhìn quanh một vòng, chừng trông thấy ánh mắt khác lạ của mọi người thì tâm tình càng trở nên kích động. Ngón tay chỉ thẳng Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã chiếm tiện nghi của mình, nàng bật thốt: "Ngươi... ngươi....".

"Ngươi vô lại!".

p/s: Pea cũng muốn làm người vô lại ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Có Lẽ Sẽ Khắc Ghi Cả Đời...

"Sư tỷ, đệ...".

Lăng Tiểu Ngư vừa định tiến tới đã liền bị ngăn lại. Lệ Thắng Nam nói, hoặc có lẽ nên gọi là hét: "Ngươi đứng đó!".

Hàm răng nghiến chặt, nàng nhanh chóng bồi thêm: "Ta... ta nhìn lầm ngươi rồi!".

Trong suy nghĩ của Lệ Thắng Nam lúc này thì Lăng Tiểu Ngư mười mươi là người xấu. Nàng cho rằng cánh tay không an phận đã đặt trên gò bồng đảo của mình và cú ngã mới vừa rồi, hết thảy đều là sự cố tình.

Phải biết Lăng Tiểu Ngư hắn tốt xấu gì cũng là một tu sĩ vấn đỉnh a. Đâu như nàng thân chịu trọng thương, thân thể hư nhược, Lăng Tiểu Ngư hắn trông vẫn ổn lắm mà, có lý gì ngay đến một nữ nhân hắn cũng giữ không nổi? Cơ thể Lệ Thắng Nam nàng đây nặng lắm chắc?

Cố ý. Nhất định là cố ý!

"Lăng Tiểu Ngư, chuyện này ta sẽ không bỏ qua đâu!".

"Lệ sư tỷ!".

"Sư tỷ...!".

Lăng Tiểu Ngư đã cố gọi nhưng đáp lại chỉ có duy nhất mỗi một cái lườm. Rất ý vị.

Thật không biết đã bao lâu rồi Thiên nhân luận pháp mới có một trận đấu "hấp dẫn" thế này.

"Ha ha...".

Trái với một số người muốn cười lại chẳng dám cười, Chu Đại Trù khá vô ý vô tứ mà thể hiện tâm tình. Hắn vui vẻ nói: "Tiểu Ngư bị nữ nhân mắng kìa. Ha ha... Lệ Thắng Nam kia hình như rất tức giận...".

"Nói thừa".

Khu vực dành cho Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc ngó qua tên đồ nhi đang đứng ở ngoài nắng mà tỏ vẻ khoái chí, nói: "Người ta là nữ nhân băng thanh ngọc khuyết, trước mặt bao người lại cùng nam nhân thân mật như vậy, có thể không tức giận được sao?".

Cố ý lại như vô tình, Lăng Thanh Trúc nhòm sang chỗ của Mặc Kiếm Phong, ánh mắt thoáng dừng trên khuôn mặt hầm hầm của Lý Ngọc Thường, tặc lưỡi: "Chậc chậc, không ngờ Mặc Kiếm Phong bây giờ lại cởi mở tới như vậy. Nên học hỏi a...".

"Crắc...".

Lời Lăng Thanh Trúc vừa dứt cũng là lúc chiếc tách đựng trà trước mặt Lý Ngọc Thường vỡ vụn. Sau bao nhiêu năm nuôi dạy, lần đầu tiên nàng lớn tiếng quát Lệ Thắng Nam: "Ngươi còn đứng đây làm gì?! Lập tức về Mặc Kiếm Phong dưỡng thương cho ta!".

"Sư phụ, con...".

Rất muốn nói nhưng lại không thể nói, trong sự bất lực thanh minh, Lệ Thắng Nam ấm ức rời đi. Tất nhiên là không chỉ một mình. Với trạng thái hiện tại, nàng vẫn cần người dìu đỡ mới an ổn mà về Mặc Kiếm Phong được.

Trước lúc rời đi, nàng đã quay lại nhìn Lăng Tiểu Ngư, ánh mắt ai oán vô cùng...

Cái nhìn kia, ánh mắt ấy, chúng đã khiến kẻ còn ở lại phải khắc sâu, bất kể có muốn hay không.

Cũng đúng thôi. Lăng Tiểu Ngư làm sao có thể không ghi nhớ cho được. Hai mươi hai năm tính từ lúc chào đời, trừ thân nhân ra thì đây chính là lần đầu tiên hắn cùng người thân mật tới như vậy. Cái khoá môi phát sinh từ cú ngã tai hại nọ, dù muốn dù không thì đều có tác động rất lớn đến tâm tình của hắn.

Đối với nụ hôn đầu đời, có mấy người lại dễ quên đâu...

...

"Sư phụ...".

"Ừ...".

Lăng Thanh Trúc dành cho đồ nhi mới từ Ngũ Kiếm Đài bước xuống một ánh nhìn vừa ý, gật gù: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi thật là không ngờ a".

Thừa biết sư phụ mình đang đề cập tới chuyện gì, Lăng Tiểu Ngư đưa tay gãi đầu, hơi thiếu tự nhiên: "Sư phụ, chuyện đó... đệ tử không phải cố ý".

"Tiểu Ngư Nhi, ta hiểu mà. Ngươi không cần phải giải thích đâu".

Hiểu sao?

Lăng Tiểu Ngư liếc xem khuôn mặt tươi cười ẩn ý của ân sư, chẳng mấy tin tưởng.

"Haizz... Ta thật sự là không phải cố ý mà...".

Trong lòng thầm than nhẹ, Lăng Tiểu Ngư dời qua chỗ khác, hy vọng tìm kiếm một sự đồng cảm từ những đồng môn còn lại.

Buồn thay, cả Lâm Chí Viễn - tam sư huynh của hắn - và Mộng Kiều - tứ sư tỷ của hắn, toàn bộ lại đều chỉ mỉm cười hồi đáp. Rõ ràng là bọn họ cũng cùng một ruột với Lăng Thanh Trúc.

Bất đắc dĩ, lời ra tới miệng Lăng Tiểu Ngư đành phải nuốt ngược trở vào. Nhớ đến người huynh đệ chí cốt của mình, hắn đưa mắt nhìn sang Chu Đại Trù.

Nhận được sự "cầu cứu" của huynh đệ, Chu Đại Trù lập tức chạy lại. Hắn kéo Lăng Tiểu Ngư qua một bên, rất mực cảm thông: "Tiểu Ngư, ta biết lúc nãy ngươi không phải cố ý. Tất cả chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi...".

Đợi mãi rốt cuộc cũng có người thấu hiểu "nỗi oan" của mình, Lăng Tiểu Ngư xúc động nói ra: "Đại Trù sư huynh...".

"Cảm giác thế nào?" Lời cảm kích Lăng Tiểu Ngư nói còn chưa hết thì ở đằng trước, tiếng Chu Đại Trù đã lại vang lên.

Hắn cười hì hì, nháy mắt một cách đầy ẩn ý: "Lần đầu tiên hôn nữ nhân, có phải rất đặc biệt không? Tư vị rất tốt đúng không?".

"Sư huynh, đệ không phải...".

"Tiểu Ngư à, ngươi cũng đừng có ngại. Chúng ta là huynh đệ a... Nói cho ta biết đi, khi hôn Lệ Thắng Nam kia cảm giác của ngươi ra sao? Lúc nãy ta thấy ngươi và nàng dừng lại lâu như vậy, khẳng định là nó không tệ...".

"Sư huynh, đệ... đệ không biết".

"Sao lại không biết? Ngươi hôn nàng ta lâu như vậy mà...".

Chu Đại Trù vẫn chưa chịu từ bỏ: "Được rồi, chúng ta bỏ qua phía trên, nói một chút ở phía dưới đi".

"Phía dưới gì?".

"Tiểu Ngư, thì... ở phía dưới đó. Cái lúc ngươi ôm Lệ Thắng Nam đáp xuống đài ấy. Hì hì... ta thấy rõ bàn tay của ngươi...".

Chu Đại Trù híp mắt cười, mặt gian mười phần: "Thế nào? Có mềm không? Có vừa tay không? Ngươi có thấy... Ui da...!".

Chu Đại Trù đang nói chợt ngưng, miệng kêu lên một tiếng, cả người văng đi cả đoạn. Thì ra vừa rồi, trong lúc hắn đang cố gặng hỏi Lăng Tiểu Ngư thì đã bị Lăng Thanh Trúc thẳng chân đạp cho một phát.

Ném cho nạn nhân của mình một cái lườm trách cứ, Lăng Thanh Trúc mắng: "Đầu óc đen tối!".

Quay lại Lăng Tiểu Ngư, nàng cảnh báo: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi sau này nên bớt qua lại với thằng mập kia đi. Cổ nhân có câu "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng", tiểu tử ngươi muốn trở thành người tốt thì tuyệt đối phải tránh xa những kẻ tâm hồn đen tối. Ngươi nên thân cận với người có trái tim thiện lương, thuần khiết. Ừm, ví như ta đây chẳng hạn".

"Khục khục...".

Không biết có phải trùng hợp không mà Lăng Tiểu Ngư vừa nghe xong những lời nọ của ân sư thì liền đưa tay che miệng, ho liền mấy tiếng.

Khỏi phải nghĩ, đối với phản ứng này của hắn, Lăng Thanh Trúc dĩ nhiên rất không vừa ý. Nàng cau mày, chất vấn ngay: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi đây là ý gì? Ngươi cảm thấy mấy lời ta nói rất chướng tai đúng không?".

"Sư phụ, không có...".

Lăng Tiểu Ngư lấy tay ra khỏi miệng, vội thanh minh: "Đệ tử không phải có ý như vậy... khục khục...".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi...".

Mau chóng rời khỏi ghế, Lăng Thanh Trúc chủ động bắt lấy một cánh tay của Lăng Tiểu Ngư để kiểm tra. Vết máu vừa mới chảy ra từ trong miệng hắn khiến nàng có chút lo lắng.

...

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư thế nào rồi?".

Đáp lại Chu Đại Trù - người mới hỏi, Lăng Thanh Trúc nhạt giọng: "Một chút thương tổn, chưa chết được".

Tạm gạt Chu Đại Trù qua một bên, nàng lấy từ giới chỉ ra một viên đan dược đưa cho Lăng Tiểu Ngư: "Mau uống vào".

Đợi cho đồ nhi phục dụng đan dược xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới đánh giá: "Thật không nghĩ Tiểu Ngư Nhi ngươi cũng hiểu biết đấu pháp a...".

"Tiểu tử, đòn đánh sau cùng của Lệ Thắng Nam, ngươi hẳn là cố tình để mình chịu thương tổn đi?".

"Hmm..." - Lăng Tiểu Ngư thành thật gật đầu - "Vì muốn Lệ sư tỷ không kịp trở tay nên đệ tử cần phải làm như vậy. Đệ tử cũng đã ước lượng qua uy lực trong đòn đánh của sư tỷ, tự nghĩ bản thân có thể chịu đựng được".

"Đó là tất nhiên. Mấy năm qua ta vì tiểu tử ngươi mà hao phí biết bao nhiêu là tinh lực. Số thuốc ngươi ngâm và thoa mỗi ngày, nguyên liệu đều rất đắt giá đấy".

Tay phẩy nhẹ, Lăng Thanh Trúc bảo: "Được rồi, tiểu tử ngươi mau ngồi xuống điều tức hấp thu dược lực đi. Đại hội vẫn còn chưa kết thúc".

"Vâng".

...

"Hì hì...".

Lăng Tiểu Ngư vừa an vị thì bên cạnh Lăng Thanh Trúc, vị sư huynh Chu Đại Trù của hắn đã bày ra bộ dáng thân cận.

Họ Chu chà chà bàn tay, nói: "Lão nhân gia, lúc nãy con đánh nhau với cái tên Tô Triệt kia, linh lực bị tiêu hao nhiều lắm. Lão nhân gia, hay là người cũng cho con một viên thuốc để phục hồi đi".

"Ồ, Chu tiểu tử ngươi cũng muốn sao?".

"Dạ, muốn chứ".

"Thôi được rồi".

Lăng Thanh Trúc chẳng nhiều lời, lập tức lấy ra thêm một viên đan dược. Chỉ có điều viên thuốc này, so với của Lăng Tiểu Ngư thì màu sắc hơi khác một chút.

"Lão nhân gia, đây là loại đan dược gì vậy?".

"À, cũng không to tát lắm đâu. Tên của nó gọi là Đoạn Tự Hoàn, một khi uống vào, nội trong hai canh giờ lục phủ ngũ tạng sẽ lần lượt đứt đoạn, quằn quại cho tới chết...".

"Sao? Chu tiểu tử, ngươi có muốn dùng không?".

"Ha ha... Lão nhân gia, cơ thể con hiện giờ chẳng hiểu sao bỗng trở nên tốt lắm. Con nghĩ không cần phải phục dụng đan dược nữa đâu".

"Thật là tốt như vậy sao?".

"Dạ dạ... Tốt lắm ạ".

Chu Đại Trù vừa nói vừa lui, tận lực kéo dãn khoảng cách với vị sư phụ tính tình cổ quái kia của mình.

Đối với một quái nhân, những việc nàng sẽ làm là không thể đoán được đấy.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Kiếm Kiếm Giao Nhau - Máu Nhuộm Đài Cao

...

Một màn thân mật đặc sắc giữa Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam dù đã qua đi nhưng dư âm mà nó để lại, chỉ sợ nhiều năm sau cũng vẫn còn lắng đọng.

Có kẻ tức giận, có người thích thú, với những đối tượng khác nhau thì tâm tình ắt hẳn sẽ khác nhau.

Lại nói, năm tháng mai sau ai dám chắc được điều gì? Hôm nay giận, ngày mai liệu còn giận? Hiện tại ghét, tương lai biết đâu chừng lại yêu...

Cuộc đời nó là như thế. Rất khó đoán. Rất thú vị.

Có điều... cũng là chuyện của mai sau. Còn bây giờ...

Đại hội không vì một Lăng Tiểu Ngư và một Lệ Thắng Nam mà gián đoạn. Ngay khi trận đấu của bọn họ kết thúc thì Đồ Tự liền hiện thân, tiếp tục gọi tên các tuyển thủ.

Ở trận đấu thứ năm này, thượng đài vẫn là môn nhân của Trúc Kiếm Phong.

Sau Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư thì rốt cuộc Mộng Kiều cũng đến lượt. Hơi khác một chút là so với hai vị sư đệ, đối thủ Mộng Kiều nàng đụng phải lại khó chơi hơn nhiều.

Lưu Cảnh Thiên - sư đệ của Tô Đông Vũ - kẻ được nhận định có khả năng tranh đoạt ngôi vị thứ ba nhất, hắn tuyệt đối là hơn hẳn Mộng Kiều nàng. Cả tu vi lẫn đạo thuật.

Một trận đấu mà trình độ đôi bên quá ư chênh lệch, kết quả ra sao thật không cần nghĩ cũng biết. Giống như cái cách mà Tô Đông Vũ đã làm với Công Tôn Nhược Thủy của Tương Kiếm Phong, Lưu Cảnh Thiên chỉ đứng yên một chỗ, tùy tiện vung tay liền có thể ngăn chặn mọi đòn tấn công từ Mộng Kiều. Cứ thế, sau khoảng hai mươi đường kiếm, Mộng Kiều đã chủ động nhận thua.

Kế đến, tại trận đấu thứ sáu, cũng là trận đấu cuối cùng của vòng thi đấu thứ nhất...

Diễn biến tương tự, thế trận ngay từ đầu đã nghiêng về một phía. Đứng trước Dương Tiểu Ngọc - người đã tiến vào cảnh giới chân nhân, một tu sĩ vấn đỉnh như Khương Sĩ Thành làm sao đấu nổi?

Hắn đã thua, hơn nữa còn là thua rất chóng vánh. Trái hẳn kiểu dây dưa luận bàn của Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên, Dương Tiểu Ngọc ra tay rất dứt khoát, chưa đầy ba đường kiếm thì nàng đã liền buộc Khương Sĩ Thành phải lập tức đầu hàng.

Khương Sĩ Thành dù muốn cũng tuyệt đối không dám dây dưa. Đơn giản là bởi thế kiếm của Dương Tiểu Ngọc rất hung hiểm, uy lực cũng rất mạnh mẽ. Ngoan cố bám trụ thì nói không chừng Khương Sĩ Thành hắn sẽ tự chuốc lấy thương tích trầm trọng mất.

...

Vòng thi đấu thứ nhất khép lại, trải qua một hồi tạm nghỉ, hiện giờ, trên Ngũ Kiếm Đài, thân ảnh Đồ Tự đã lần nữa xuất hiện. Lần này, thay vì nhìn vào danh sách thì hắn trực tiếp gọi thẳng:

"Vòng thi đấu thứ hai, trận thứ nhất: Tô Đông Vũ của Kim Kiếm Phong và Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong. Các tuyển thủ... mời thượng đài".

"Tới rồi".

Kèm theo cái nhếch môi, Tô Đông Vũ nhấc chân tiến về phía trước. Lần này thượng đài, hắn có vẻ đã ít nhiều tiết chế, không còn dùng tư thái xuất trần phiêu dật mà đáp xuống nữa.

Sau những bước chân từ tốn, hắn đứng ở giữa Ngũ Kiếm Đài, nhìn xuống chỗ Trúc Kiếm Phong, trên mặt Lăng Tiểu Ngư, nói: "Lăng sư đệ, hân hạnh".

"Hừ... Giả vờ giả vịt." Tô Đông Vũ vừa mới dứt câu thì Chu Đại Trù đã bày tỏ sự khó chịu. Xem ra đối với họ Tô này, Chu Đại Trù thực sự rất có thành kiến.

Mà, thực ra thì cũng không chỉ mình hắn chán ghét Tô Đông Vũ. Sư phụ của hắn là Lăng Thanh Trúc có vẻ cũng chả ưa gì mấy.

Ngồi trên ghế, Lăng Thanh Trúc cười nhạt, thay đồ nhi đáp lại: "Tô sư điệt lại quá lời rồi. Tiểu Ngư Nhi nhà ta làm gì có tư cách để nhận hai chữ "hân hạnh" của sư điệt".

"Lăng sư thúc, người biết đệ tử vốn không có ý xấu...".

"Biết? Ta làm sao mà biết được? Ta là người chứ có phải con sâu trong bụng ngươi đâu".

"Oáp..." Che miệng ngáp dài, Lăng Thanh Trúc cố tình bày ra dáng vẻ uể oải: "Tô sư điệt, trận đấu này Trúc Kiếm Phong chúng ta lười đánh lắm. Chúng ta cho ngươi thắng đấy, về chỗ đi".

Không đánh?

Tô Đông Vũ bất giác nhăn mày, trong lòng hết sức khó chịu.

Những lời vừa rồi của Lăng Thanh Trúc, xét ra thực là có ý coi thường. Rõ ràng Lăng Tiểu Ngư không đủ năng lực để thi đấu, thông qua miệng nàng lại trở thành lười không muốn đánh. Nàng ta nói cứ như thể chiến thắng của Tô Đông Vũ hắn là sự ban tặng của Trúc Kiếm Phong vậy...

"Trúc Kiếm Phong đúng là toàn kẻ vô lại".

Dạ đầy tức khí nhưng ngoài mặt, Tô Đông Vũ vẫn rất hữu lễ mà cúi người hồi đáp: "Lăng sư thúc nếu đã nói vậy thì sư điệt xin cảm tạ".

...

"Hàm dưỡng cũng tốt đấy".

Tô Đông Vũ rời khỏi Ngũ Kiếm Đài, lúc này Lăng Thanh Trúc mới đặt xuống ly trà trong tay. Nàng nói với các đồ nhi: "Tên Tô Đông Vũ này không phải kẻ đơn giản đâu. Các ngươi sau này nên cẩn thận với hắn một chút".

...

"Tiểu Ngư Nhi, việc ta thay ngươi chủ động nhận thua, tiểu tử ngươi không có ý kiến gì chứ?".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Sư phụ, đệ tử biết người là nghĩ cho đệ tử".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ: "Họ Tô kia sớm đã tiến vào cảnh giới chân nhân, trong cơ thể lực lượng đã hoàn toàn cải biến. Một tên vấn đỉnh trung kỳ như ngươi căn bản vô pháp so được. Nếu biết đấu không lại thì chi bằng nhận thua ngay từ đầu để bảo toàn thực lực. Lát nữa vẫn còn một trận đấu khác đang chờ ngươi...".

"Tiểu Ngư Nhi, hy vọng ngươi hoàn thành được mục tiêu của mình".

"Sư phụ, đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết sức".

...

...

Thoáng tạm ngưng, Thiên nhân luận pháp rất nhanh đã lại tiếp tục diễn ra. Một trận đấu khác đã vừa mới bắt đầu. Người được gọi tên vẫn là môn nhân Trúc Kiếm Phong: Chu Đại Trù. Lần này, đối thủ của hắn, trùng hợp thay cũng như cũ là đệ tử Kim Kiếm Phong.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp".

Tuy trong lòng khá khó chịu nhưng Chu Đại Trù vẫn mạnh dạn bước lên đài cao. Trận đấu này, rất có thể hắn không phải đối thủ của Lưu Cảnh Thiên kia, lát nữa, rất có thể hắn sẽ nhận lấy thất bại, nhưng... hắn vẫn muốn đánh.

Tô Đông Vũ thì thôi chẳng nói, đạo hạnh của đối phương quá cao, Chu Đại Trù hắn tạm thời vô pháp đụng tới. Có điều, Lưu Cảnh Thiên lại khác...

Thắng thì đúng là khó thắng, nhưng để buộc đối phương xuất ra toàn lực cũng không phải không thể. Dẫu sao tu vi đôi bên đều là vấn đỉnh hậu kỳ, lực lượng có chênh lệch thiết nghĩ hắn cũng chẳng quá nhiều.

Cứ coi như Chu Đại Trù hắn trước thăm dò đạo thuật của Kim Kiếm Phong một chút vậy...

"Hừm...".

Ngó qua người đang đứng ở chiều đối diện, Chu Đại Trù hắng nhẹ, chủ động mở lời: "Lưu sư huynh, hảo a".

"Chu sư đệ, hảo." Lưu Cảnh Thiên nhanh chóng hồi đáp, thần tình rất chi lạnh nhạt.

Đây cũng không phải hắn cố tình thể hiện với Chu Đại Trù. Thực chất thì kể từ lúc xuất hiện cho tới bây giờ, khuôn mặt Lưu Cảnh Thiên hắn vẫn luôn là như vậy. Ít nói, cười càng tuyệt nhiên chưa có một lần.

Theo khía cạnh nào đó thì bộ dạng của Lưu Cảnh Thiên khá tương tự với Dương Tiểu Ngọc, cả hai đều rất hờ hững. Khác, hoạ chăng nằm ở giới tính và dung nhan.

Dĩ nhiên rồi. Lưu Cảnh Thiên làm gì đủ tư cách mà so với Dương Tiểu Ngọc về hình dáng, tướng mạo. Nếu Dương Tiểu Ngọc được ví như tiên tử thì Lưu Cảnh Thiên bất quá chỉ được xem là anh tuấn mà thôi.

Nhưng, kể cả như thế thì khi đứng cùng một chỗ với Chu Đại Trù, nhan sắc của hắn vẫn trở nên nổi bật lắm.

...

Trường y lay động, Lưu Cảnh Thiên gọi ra linh kiếm Thanh Khâu. Hắn vừa thôi động linh lực vừa nói: "Chu sư đệ, xuất kiếm đi".

"Làm gì mà nôn nóng vậy, cái gì cũng phải...".

"Keng!".

"Oách...! Ngươi đánh thật đấy à?!".

"Keng! Keng!".

Trước thế công của Lưu Cảnh Thiên, Chu Đại Trù tạm thời buộc phải thoái lui về phía sau. Đợi cho đợt công kích qua đi, lúc này hắn mới thở mạnh một hơi. Tay quệt ngang trán, hắn lầu bầu: "Kim Kiếm Phong đúng là chẳng có tên nào dễ ưa".

"Hừ, muốn chơi hả? Để bổn Đại Trù đây chơi xả láng với ngươi!".

Đã quyết liền hành, Chu Đại Trù tức tốc đem đại lượng linh lực quán thâu vào thanh đại kiếm trong tay. Cự Lực ngân lên, dưới sự thao túng của chủ nhân hướng Lưu Cảnh Thiên đánh tới.

"Xem kiếm!".

"Keng!".

...

"Lưu sư huynh, phản ứng cũng mau lẹ a".

"Không phải ta nhanh mà là do kiếm của sư đệ còn quá chậm".

"Chậm?".

Bị đối thủ chê bai, Chu Đại Trù liền chiếu theo tâm pháp của "Tốc" kiếm quyết mà vận hành.

"Thế này thì sao?!".

Bát Tự Kiếm Quyết: Phong Ca!

Khác hẳn đòn đánh trước đó, một kiếm này của Chu Đại Trù cực kỳ nhanh. Uy lực lại càng không phải nói, đã tăng lên gấp ba lần.

Chỉ có điều... nó vẫn chưa đủ. Phong Ca tuy mạnh nhưng Lưu Cảnh Thiên há đâu lại yếu?

Ngay tại thời điểm Cự Lực xé gió lao đến thì bảo kiếm Thanh Khâu trong tay Lưu Cảnh Thiên cũng liền đại phóng linh quang. Hai mắt híp thành một đường, hắn trở mình tung chiêu.

Thái Ất Kiếm Quyết: Tước Vũ Tùy Phong!

"Xẹt!".

"Xẹt!".

...

Thế kiếm vừa ngưng, người khống kiếm hiện cũng đã dừng.

Trên Ngũ Kiếm Đài, một cao gầy một tròn trịa, hai thân ảnh mỗi kẻ một góc. Trên mặt cả hai, ai nấy đều đã bị thương. Máu, chính là đang từ đó chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Khiến Người Chú Mục

"Tách tách...".

"Tách tách...".

"Lưu sư huynh, lần này thì thế nào?".

"Không tệ".

Lưu Cảnh Thiên ứng tiếng. Hắn dùng tay đem dòng máu đọng lau đi, tiếp lời: "Chu sư đệ, kiếm của sư đệ ta đã tiếp, bây giờ hẳn nên đến lượt ta đáp lễ".

"Lưu sư huynh, sư huynh cứ tự nhiên a. Có bao nhiêu bản lãnh, sư huynh ngươi cứ tự nhiên thi thố".

"Tốt".

Mình chưa chuyển bảo kiếm đã xoay, dựa vào thân pháp hết sức tinh diệu của mình, Lưu Cảnh Thiên loáng cái đã đổi hướng vòng ra bên hông Chu Đại Trụ. Trước mũi Thanh Khâu tụ lại một tiểu cầu màu vàng nhạt, lăm lăm chỉ thẳng.

Thái Ất Kiếm Quyết: Phá Kiếm Thức!

"Đừng hòng!".

Mũi kiếm Thanh Khâu vừa tiếp cận đã liền bị Cự Lực vung lên chặn lại. Chu Đại Trù ra sức giữ chặt đại kiếm, vừa giữ vừa nói: "Lưu sư huynh, xem ra kiếm của sư huynh ngươi cũng không khó tiếp lắm".

"Có chắc không?".

Lưu Cảnh Thiên chẳng nhiều lời. Thay vì lời nói thì hắn đã dùng hành động chứng minh cho Chu Đại Trù thấy, rằng đối phương đã sai.

Theo sau một tiếng "Phá" của Lưu Cảnh Thiên, tiểu cầu màu vàng ở trước đầu mũi kiếm Thanh Khâu bỗng đột ngột sáng lên khác thường. Tiếp đó, một tiếng bạo tạc vang lên.

"Oành...!".

...

Kim quang dần tiêu thất. Khung cảnh trên đài cũng từ từ lộ rõ.

Lưu Cảnh Thiên vẫn còn an ổn đứng ngay đó, nơi giữa đài, trên người toàn thân không một vết xước. Tất nhiên là trừ bỏ chút thương tích trên mặt kia ra.

Riêng về đối thủ của hắn...

Tình cảnh Chu Đại Trù dường như không được tốt lắm. Quần áo đã rách một vài chỗ, máu cũng đã chảy một vài nơi, bộ dáng trông khá là chật vật. Xem ra một đòn Phá Kiếm Thức vừa rồi của Lưu Cảnh Thiên đã khiến hắn phải nhận lấy trái đắng.

"Phù...".

Nhanh chóng đem khí huyết đang nhộn nhạo trong cơ thể bình ổn lại, Chu Đại Trù thở ra một hơi rõ dài. Thần tình trầm trọng, hắn nhìn Lưu Cảnh Thiên, nói: "Không ngờ Thái Ất Kiếm Quyết của Kim Kiếm Phong lại vi diệu tới như vậy...".

"Chu sư đệ." - Lưu Cảnh Thiên vuốt dọc Thanh Khâu, nói trong khi mắt chẳng buồn liếc nhìn đối thủ - "Một chiêu Phá Kiếm Thức vừa rồi bất quá cũng chỉ là da lông bên ngoài. Thái Ất Kiếm Quyết của bản phong, sự thâm ảo lớn hơn thế nhiều".

"Hừ... Khen ngươi một câu ngươi lại tự cho là... Họ Lưu ngươi tưởng chỉ có Kim Kiếm Phong ngươi mới lợi hại sao? Để bổn Đại Trù ta cho ngươi mở rộng tầm mắt...".

Trong lòng đã có chủ ý, Chu Đại Trù thôi không nói thêm gì nữa. Hắn thừa biết với đạo hạnh chênh lệch giữa đôi bên, trận đấu này hắn sẽ khó lòng thắng nổi. Nhưng chí ít, dẫu có trở thành kẻ chiến bại thì trước đó Chu Đại Trù hắn cũng phải dành tặng cho đối phương một phần đại lễ cái đã.

Mấy tháng vừa qua, Chu Đại Trù hắn ngày đêm luyện tập, cố gắng đem ba loại pháp quyết là "Tốc" kiếm quyết, "Ảnh" kiếm quyết và "Trọng" kiếm quyết kết hợp cùng một chỗ, tất cả đều chỉ chờ để mang ra sử dụng trong thời khắc này.

Mặc dù một chiêu này của hắn vẫn còn chưa hoàn thiện, trình độ gắn kết còn thô thiển nhưng hắn tin bấy nhiêu cũng đã đủ để khiến cho Lưu Cảnh Thiên phải nhận lấy thương tổn. Nhất định sẽ không nhẹ.

Thần tình nghiêm nghị, mắt lộ tinh quang, Chu Đại Trù đạp mạnh xuống đài, phóng người lên không trung. Hắn lạnh lùng cất giọng:

"Lưu Cảnh Thiên, Đại Trù ta nhập môn muộn hơn ngươi thành ra đạo hạnh không bằng. Nhưng...".

"Lưu Cảnh Thiên, pháp lực của ta có thể kém hơn ngươi chứ bàn về trình độ kiếm thuật, ta còn lâu mới thua! Ngươi tự cho mình kiếm pháp tinh diệu? Vậy để ta nói cho ngươi biết: Luận thâm ảo, Chu Đại Trù ta chắc chắn đã hơn ngươi!".

Linh lực bên trong thể nội vốn đã sớm được điều động nên khi chữ cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng thì Chu Đại Trù cũng lập tức triển khai chiêu thức. Trong tư thế cúi người, tay trái đặt hờ trên mặt kiếm còn tay phải thì nắm chặt chuôi kiếm, thân ảnh hắn đột ngột tiêu thất, chỉ để lại những tàn ảnh màu xanh.

Số tàn ảnh kia, tính ra phải có đến hàng tá. Đáng nói hơn, cùng với quá trình chiêu thức được tung ra thì số lượng tàn ảnh cũng tăng lên chóng mặt. Loáng cái, khắp bốn phương tám hướng Ngũ Kiếm Đài, bất kể là trên hay dưới, là trái hay phải, toàn bộ đều hiện hữu tàn ảnh của Chu Đại Trù.

Lẩn khuất bên trong vô số tàn ảnh nọ, Chu Đại Trù nắm chặt Cự Lực, thoắt ẩn thoắt hiện nhắm vào Lưu Cảnh Thiên mà đánh tới.

Những đường kiếm của hắn, trước sau tổng cộng có sáu lượt được tung ra. Uy lực thì khỏi phải bàn, cái sau hơn hẳn cái trước, quyết liệt vô cùng.

Đối mặt với hung hiểm, Lưu Cảnh Thiên nào dám khinh suất. Với Thanh Khâu trong tay, hắn đã dốc toàn lực ra ứng phó. Hết ngăn bên đông lại cản bên tây, động tác mau lẹ cực kỳ...

Nhưng, mau thì mau, lẹ thì lẹ, rốt cuộc thì Lưu Cảnh Thiên cũng chỉ có thể ngăn cản được bốn đường. Hai kiếm sau cùng của Chu Đại Trù, hắn căn bản là vô phương hoá giải hoàn toàn.

Hai đường kiếm này, chúng chẳng những nhanh mà còn rất nặng. Rõ ràng là Chu Đại Trù đã quán thâu "Trọng" kiếm quyết ở bên trong.

"Ảnh", "Tốc" và "Trọng", một sự kết hợp đáng kinh ngạc.

Thực tế, năm hướng Ngũ Kiếm Đài, ở bên ngoài kết giới đã có không ít người phải động dung. Đặc biệt là các vị phong chủ.

Với pháp nhãn hơn xa chúng đệ tử, bọn họ hoàn toàn nhìn ra được sự lợi hại của Chu Đại Trù, thừa hiểu hắn có bao nhiêu giá trị...

Tu vi mới chỉ là vấn đỉnh hậu kỳ lại có thể cùng lúc thi triển cả ba loại là "Ảnh" kiếm quyết, "Tốc" kiếm quyết và "Trọng" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết, ngộ tính bậc này... sợ rằng ngay đến Lăng Thanh Trúc cũng phải đành cam bái hạ phong.

Chẳng hẹn mà gặp, Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, bốn vị phong chủ đồng loạt đưa mắt nhìn sang khu vực của Trúc Kiếm Phong, dừng ở trên mặt Lăng Thanh Trúc.

Nhận ra cái nhìn soi mói của các vị đồng môn, Lăng Thanh Trúc âm thầm buồn bực: "Đám các ngươi nhìn ta làm gì chứ? Chuyện này ta cũng đâu có biết...".

Mấy lời được thốt lên trong âm thầm này của Lăng Thanh Trúc nàng cũng không chề ngoa. Nàng thực tình là không biết.

Chu Đại Trù, đứa đệ tử kia của nàng vốn chưa bao giờ kể cho nàng là đã lĩnh ngộ Bát Tự Kiếm Quyết tới trình độ kinh khủng như vầy rồi a!

Nên biết, Trúc Kiếm Phong của nàng là một nơi rất tự do nha. Cái nào Lăng Thanh Trúc nàng thích thì nàng dạy, không thích thì không dạy. Kểm tra trình độ các đệ tử ư? Tùy tâm trạng thôi. Lúc nào buồn buồn thì gọi bọn chúng tới để rầy la kiểm điểm một chút; còn bằng nếu tâm trạng thư thái thì... kiểm tra làm gì cho mệt...

Nói tóm lại, chuyện này vốn là không thể trách nàng mà phải trách Chu Đại Trù mới đúng. Lỗi của hắn là đã dám "che giấu" bậc trưởng bối nàng đây a.

"Hừ hừ... Thằng mập ngươi khá lắm, vậy mà dám âm thầm qua mặt sư phụ ngươi".

"Cứ đợi đi, để xem đại hội kết thúc xong ta sẽ xử ngươi thế nào...".

Vẻ bực bội đến nhanh rồi cũng đi nhanh, Lăng Thanh Trúc chỉ tốn vài giây ngắn ngủi đã liền bình ổn được tâm tình. Nàng đảp mắt một vòng, lần lượt nhìn sang khu vực của Tương Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Kim Kiếm Phong, tươi cười đáp lại.

Ý tứ ấy, hẳn có thể hiểu là nàng đang muốn nói: "Chuyện này ta đây đã sớm biết, cũng không có gì to tát lắm".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Bất Ngờ Xảy Ra

"Tách tách...".

"Tách tách...".

Một lần nữa máu lại chảy xuống nhuộm đỏ Ngũ Kiếm Đài. Tuy nhiên lần này thì nó đã nhiều hơn. Rất nhiều.

Thương tích đã không chỉ đơn thuần là một vết cắt mỏng manh lướt qua trên mặt. Một trong hai cánh tay của Lưu Cảnh Thiên đã bị Cự Lực chạm đến gân cốt. Nhưng đáng nói nhất thì vẫn là nơi hông hắn. Tại chỗ này, tổn thương gánh chịu thật sự là rất lớn...

Trường y đã rách, máu đào đã tuôn, dù vậy, từ đầu tới cuối Lưu Cảnh Thiên đều chẳng kêu đau một tiếng nào. Trên mặt hắn, nếu có cũng chỉ là sự thẫn thờ đến khó hiểu.

Lưu Cảnh Thiên hắn rốt cuộc là đang nghĩ gì? Lẽ nào một chiêu kiếm quá đỗi thâm sâu huyền ảo kia của Chu Đại Trù đã làm nội tâm hắn lay động, đâm ra mất mát hụt hẫng với chính mình?

Câu trả lời cũng khó nói lắm. Ở đây, biết rõ nhất duy chỉ mỗi bản thân Lưu Cảnh Thiên mà thôi. Phần những người khác, hết thảy đều chỉ có thể chờ đợi.

Chu Đại Trù ư? Hắn tất nhiên là không muốn đợi. Ngay lúc này hắn rất muốn xách theo Cự Lực mà nhảy bổ vào đánh Lưu Cảnh Thiên. Ngẫm xem, hiện tại Lưu Cảnh Thiên thân chịu trọng thương, dáng vẻ lại thẫn thờ như vậy, nếu mà Chu Đại Trù hắn lao lên tấn công thì có phải sẽ rất ngon ăn không...

Đáng tiếc, giữa mong muốn và thực tại, đôi bên vẫn còn cách nhau xa lắm.

Lưu Cảnh Thiên suy yếu, điều đó không giả, nhưng so với hắn, tình trạng của Chu Đại Trù càng tệ hơn. Vừa rồi, sau khi tung ra một chiêu kiếm kinh nhân kia thì hắn cũng đã phải nhận lấy phản phệ, từ đó khiến cho cơ thể gần như đã thoát lực hoàn toàn. Nói gì công kích, hiện tại ngay đến việc nâng lên Cự Lực còn là cả một vấn đề với hắn nữa ấy chứ.

"Phù phù...".

Liên tục thở dốc, Chu Đại Trù tay vịn chuôi kiếm Cự Lực, cố không để mình khụy xuống. Trong đầu hắn thầm tự nói với mình: "Quả nhiên với tu vi hiện tại của ta, để thi triển một kiếm kia vẫn là quá miễn cưỡng. Vừa rồi đã dốc hết toàn bộ vốn liếng, giờ thì... chỉ sợ ngay đến kiếm cũng đã nâng không nổi nữa...".

Liếc sang thân ảnh lặng im nơi đối diện, trong lòng Chu Đại Trù càng thêm chán nản: "Xem bộ dạng tên kia, rõ ràng vẫn còn dư sức để đánh tiếp... Thôi đành vậy. Đợi tu luyện thêm vài chục năm nữa, tới chừng đó đi kiếm đám người Kim Kiếm Phong bọn chúng luận bàn cũng không muộn...".

Trải qua hồi lâu cân nhắc, Chu Đại Trù cuối cùng đã chính thức đưa ra quyết định. Hắn hướng Lưu Cảnh Thiên, cố nói to hơn bình thường một chút: "Cổ nhân nói... làm người phải biết kính trên nhường dưới. Mặc dù nếu đánh tiếp Chu Đại Trù ta chưa chắc đã bại, nhưng thực sự thì đối với thứ hạng Thiên nhân luận pháp lần này ta vốn cũng không bận tâm lắm...".

"Lưu sư huynh, ngươi có vẻ hơi khác ta một chút. Ngươi hẳn phải rất xem trọng thứ hạng lần này... Hừm, Chu Đại Trù ta nể mặt ngươi là sư huynh, không muốn để ngươi phải... để ngươi phải... Tóm lại là ta đây nể mặt ngươi, không thèm tranh chấp với ngươi. Trận đấu này Chu Đại Trù ta...".

Chu Đại Trù đang nói bỗng ngưng. Nguyên do là bởi trước mặt hắn, người nào đó đã bất ngờ cử động. Lưu Cảnh Thiên, đối phương đang hướng bên này tiến lại.

"Không lẽ bị ta đánh nên bây giờ tính đánh trả?".

Chu Đại Trù có hơi e ngại, toan lên tiếng nhận thua thì ở nơi đối diện, giọng Lưu Cảnh Thiên đã cất lên. Chẳng nhiều, chỉ có hai chữ "Đa tạ" rồi thôi.

Trái với điều Chu Đại Trù nghĩ trước đó, Lưu Cảnh Thiên không hề có ý định đánh trả. Hay đúng hơn, hắn không muốn tiếp tục trận đấu này nữa. Bằng chứng là sau hai tiếng cảm tạ kia thì hắn đã đi thẳng xuống dưới, tự mình rời khỏi Ngũ Kiếm Đài.

"Này...".

Chu Đại Trù dõi mắt trông theo bóng lưng kẻ mới rời đi, đầu to ra như cái đấu.

Hắn không hiểu a. Hành động của Lưu Cảnh Thiên như vậy là sao? Bỏ cuộc ư?

Nhưng... vì cớ gì? Rõ ràng phần thắng đã nằm gọn trong tay đối phương rồi kia mà...

Đối với sự việc vừa phát sinh, Chu Đại Trù nghĩ tới nghĩ lui cũng vô pháp thông được. Giống như mọi người, hắn chỉ có thể đưa mắt tìm tới thân ảnh Lưu Cảnh Thiên để chờ nghe đáp án.

May thay, Lưu Cảnh Thiên đã không bắt mọi người phải chờ đợi quá lâu. Rất nhanh, câu trả lời đã có.

Ngay khi vừa trở về chỗ Kim Kiếm Phong thì Lưu Cảnh Thiên hắn liền lập tức ngồi xuống, nhưng không phải để điều tức liệu thương mà là để... đột phá.

Hoà theo quá trình đột phá kia của hắn, không khí chung quanh cũng bắt đầu có những biểu hiện bất thường. Từ đâu chẳng rõ, những cơn gió thi nhau thổi tới, càng lúc càng nhiều, càng ngày càng mạnh...

Lấy Lưu Cảnh Thiên làm trung tâm, một vòng xoáy cấp tốc bành trướng. Hoàng kim chi khí loáng cái đã bao trùm quanh thân hắn, toả rộng mười thước phương viên. Tráng lệ vô cùng.

...

"Đây là...".

Khu vực Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc định thần quan sát một lúc thì động dung lẩn bẩm: "Lẽ nào tiểu tử này đang lĩnh ngộ phong chi ý cảnh...".

"Phong chi ý cảnh?".

Vừa từ trên đài cao khập khiễng đi xuống, trong sự nâng đỡ của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù nghi vấn: "Lão nhân gia, cái gì phong chi ý cảnh? Họ Lưu kia thực sự là đang đột phá sao?".

"Đột phá thì đúng là đang đột phá, nhưng... không giống trường hợp thông thường. Tiểu tử này đã có cảm ngộ...".

"Lão nhân gia, người... người không nói chơi đấy chứ? Họ Lưu kia làm sao có thể...".

Trong lòng mình, Chu Đại Trù thật là rất khó chấp nhận chuyện này. Cảm ngộ há đâu lại dễ? Đó là cả một sự cải biến về chất a.

"Hừ, sao lại không thể?".

Đáp lại Chu Đại Trù là vẻ bực dọc. Lăng Thanh Trúc chỉ ra: "Nói đến thì cũng là do Chu tiểu tử ngươi thôi. Lưu Cảnh Thiên kia nếu thực đang lĩnh hội phong chi ý cảnh thì công lớn nhất chắc chắn là của ngươi a. Kiếm chiêu lúc nãy của ngươi, ta đoán không sai thì chính nó đã giúp Lưu Cảnh Thiên khai mở sự bế tắc tồn tại bấy lâu trong đạo thuật của hắn...".

"Lão nhân gia, không... không phải chứ?".

Nếu như lúc nãy Chu Đại Trù chỉ là khó khăn tiếp nhận thôi thì bây giờ, sau khi nghe sư phụ mình phân tích, cơn kích động của hắn đã dâng cao hơn rất nhiều. Hắn... tức a!

Kiếm chiêu tinh diệu kia, Chu Đại Trù hắn đã hao tốn biết bao công sức mới sáng tạo ra được. Cả mấy tháng trời quên ăn mất ngủ chứ ít gì...

Vậy mà...

Họ Lưu kia chứng kiến hắn thi triển xong thì liền có cảm ngộ, giờ phút này lại đang lĩnh hội phong chi ý cảnh, tiến hành đột phá... Chuyện này...

"Khục khục...".

Mặt hồng như gấc, khí huyết vừa mới bình ổn đã lại nhộn nhạo hết lên, Chu Đại Trù nhất thời khó nhịn phải ho khan mấy tiếng, miệng vương máu đào.

"Sư huynh!".

"Khục... Tiểu Ngư, ta không sao".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi không cần lo. Thằng mập này chỉ là tức khí quá thôi. Không chết được đâu".

...

Chẳng có gì để phải bàn cãi khi nói sau Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam thì trận đấu giữa Chu Đại Trù và Lưu Cảnh Thiên là gây được sự chú ý nhiều nhất.

Đầu tiên là một kiếm chiêu tinh diệu phi thường kết hợp cả ba loại là "Ảnh" kiếm quyết, "Tốc" kiếm quyết và "Trọng" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết khiến người kinh thán. Tiếp đến là một màn thể ngộ của Lưu Cảnh Thiên, đã và đang thấy.

Chu Đại Trù, Lưu Cảnh Thiên, nếu chỉ xét riêng về ngộ tính thì thật khó để nói ai cao ai thấp. Cả hai đều là bậc kỳ tài hiếm thấy. Trong trận đấu này, thắng - thua đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Chí ít thì trong mắt của Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, toàn bộ đều cảm thấy như vậy.

Riêng phần Lăng Thanh Trúc...

Hơi khác một chút, nàng vẫn coi trọng thắng - thua. Thậm chí so với trước còn nặng hơn vài phần.

Đừng hiểu lầm. Lăng Thanh Trúc nàng đây há lại là hạng người chuộng hư vinh, thứ bậc? Sở dĩ bận lòng hết thảy chỉ bởi vì lo nghĩ cho đồ nhi, mà cụ thể ở đây là Lăng Tiểu Ngư.

Vốn dĩ, trong nhận định trước đó của nàng thì trận đấu này Chu Đại Trù sẽ thua. Đồng nghĩa, tiến vào chung kết sẽ bao gồm Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc và Lưu Cảnh Thiên. Phần ba tuyển thủ còn lại là Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Giang Hạc, bọn họ sẽ cùng nhau tranh đoạt vị trứ thứ tư và thứ năm.

Trong ba đã có đến hai người là đệ tử Trúc Kiếm Phong, nghiễm nhiên một vị trí thuộc tốp năm đã chắc chắn sẽ là của Trúc Kiếm Phong. Nói cách khác, mục tiêu của Lăng Tiểu Ngư mười mươi khẳng định hoàn thành. Bởi lẽ dẫu có chạm trán nhau thì tin tưởng Chu Đại Trù cũng vì sư đệ mà nhường nhịn.

Phải, mọi chuyện đáng ra sẽ là như thế, nhưng mà bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đánh!

Lưu Cảnh Thiên đã tự rời khỏi Ngũ Kiếm Đài. Hắn đã nhận thua. Có lẽ hắn đây là vì muốn cảm tạ Chu Đại Trù, cũng có thể hắn chỉ đơn thuần là không muốn vì tiến vào chung kết mà phân tâm để rồi bỏ lỡ cơ hội lĩnh ngộ phong chi ý cảnh. Cần biết sự cảm ngộ không phải dễ dàng chạm tới, một khi bỏ qua, chưa biết chừng cả đời cũng chẳng tìm lại được nữa.

Nhưng, bất kể nguyên do là gì đi nữa thì kết quả đưa tới vẫn chỉ có một: Thay vì Lưu Cảnh Thiên thì người đã tiến vào vòng chung kết là Chu Đại Trù. Còn Lưu Cảnh Thiên, hắn sẽ cùng với Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong và Lăng Tiểu Ngư của Trúc Kiếm Phong tranh đoạt vị trí thứ tư và năm.

Tại vòng đấu của nhánh thua này, nếu như Lăng Tiểu Ngư rút được phiếu trống thì không nói làm gì, tối thiểu hắn sẽ giữ được vị trí tốp năm, vừa vặn với mục tiêu ban đầu; tuy nhiên, nếu người rút được phiếu trống không phải hắn, cũng không phải Lưu Cảnh Thiên, như vậy chỉ e là... khó lòng sở nguyện.

Lăng Thanh Trúc, nàng chính là lo đến vấn đề này.

"Hy vọng chuyện không xấu tới mức đó. Tiểu Ngư Nhi chắc là sẽ chẳng đen đủi đến thế đâu nhỉ...".

...

Trận thi đấu thứ hai của vòng thi đấu thứ hai đã kết thúc trong bất ngờ như vậy. Bằng một cách mà ngay đến chính bản thân mình cũng không tài nào mường tượng nổi, Chu Đại Trù đã chen chân vào tốp ba của kỳ đại hội này.

Điều đó là may mắn? Hay là bất hạnh với Trúc Kiếm Phong?

Cũng chỉ có thể đợi thời gian trả lời...

Còn bây giờ, Thiên nhân luận pháp đã lại tiếp tục.

Chẳng một sự kinh thán, bất ngờ nào xảy ra nữa. Trong trận đấu thứ ba, cũng là cuối cùng của vòng thi đấu thứ hai này, Dương Tiểu Ngọc đã rất dễ dàng đánh bại Giang Hạc của Liệt Kiếm Phong, từ đó chính thức cùng Tô Đông Vũ và Chu Đại Trù góp mặt ở tốp ba.

Chốc lát nữa vòng chung kết sẽ lập tức được bắt đầu. Chu Đại Trù, Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc, trong ba cái tên, ai mới thực là đệ nhất thiên kiêu, hết thảy sẽ mau chóng rõ ràng. Còn trước đó...

Hiện tại, toàn bộ sự chú ý đều đang đặt trên người Lưu Cảnh Thiên. Bọn họ rất muốn biết liệu trong vòng đấu tranh đoạt vị trí thứ tư và thứ năm sắp sửa diễn ra đây, Lưu Cảnh Thiên liệu có tham gia hay không, có thể hiện một chút những gì mà bản thân đã lĩnh hội hay không...

...

Một lúc sau, đáp án đã có. Chẳng để mọi người phải thất vọng, Lưu Cảnh Thiên đã quyết định sẽ tham gia thi đấu.

Đối với việc này, khỏi phải nghĩ, Lăng Thanh Trúc tất nhiên rất không vừa ý. Dẫu vậy, nàng cũng chỉ đành chấp nhận. Làm sao hơn được nữa chứ?

"Tới đâu hay tới đó vậy...".

Mang theo lo ngại, Lăng Thanh Trúc tiếp tục dõi mắt nhìn lên Ngũ Kiếm Đài, nơi đệ tử nàng đang đứng đợi...

Giữa đài cao, trong bộ trường bào màu xám cũ kỹ, Đồ Tự lấy từ tay áo ra ba chiếc thẻ ngọc, nhìn đám người Lăng Tiểu Ngư, Giang Hạc, Lưu Cảnh Thiên, nói:

"Theo quy tắc đã công bố, bây giờ ba người các ngươi hãy tiến thành rút thăm. Trên tay ta có ba tấm thẻ, hai cái có khắc chữ "Đấu" còn một cái thì được để trống. Ba người các ngươi, nếu ai rút được thẻ trống thì sẽ tiến thẳng vào trong; phần hai người còn lại, lẽ dĩ nhiên sẽ phải chạm trán cùng nhau trước...".

"Được rồi. Các ngươi ai muốn rút trước?".

"Sư huynh, để ta".

Liếc sang Lưu Cảnh Thiên, người vừa lên tiếng, Đồ Tự gật đầu, giơ ba tấm thẻ về phía hắn: "Vậy xin mời sư đệ".

Không chút chần chừ, Lưu Cảnh Thiên rất nhanh đem một tấm thẻ rút ra. Rút xong, lúc này hắn mới sử dụng đạo thuật để giải khai.

Hắn nhìn chữ "Đấu" vừa mới hiện ra, giọng lãnh đạm: "Xem ra ta không được may mắn lắm".

Bên cạnh, Đồ Tự nghe vậy thì mỉm cười, chẳng cho là phải: "Lưu sư đệ rút được thẻ chữ hay là thẻ trống thì lại có gì khác nhau?".

Cánh tay dời đi, Đồ Tự đưa hai tấm thẻ còn lại về phía Lăng Tiểu Ngư và Giang Hạc: "Hai vị sư đệ, tới lượt các ngươi rồi".

"Sư huynh, đệ sẽ rút trước".

Lời ra khỏi miệng thì tay Lăng Tiểu Ngư cũng liền được nâng lên. Hắn thoáng do dự, nhưng rồi cũng rút ra một tấm thẻ. Giống như Lưu Cảnh Thiên, hắn cũng tự mình dùng đạo thuật giải khai.

Kết quả thì... chẳng có gì khác biệt. Hệt người đi trước, trên tấm thẻ của Lăng Tiểu Ngư hắn hiện ra vẫn là một chữ "Đấu". Điều đó đồng nghĩa hắn và Lưu Cảnh Thiên sẽ phải chạm trán nhau trong trận đầu tiên của nhánh thua này.

...

"Sao lại xui xẻo như vậy chứ...".

Chỗ Trúc Kiếm Phong, Chu Đại Trù trông thấy kết quả rút thăm thì tâm tình không khỏi trở nên lo lắng. Theo bản năng, hắn đưa mắt nhìn ân sư.

"Ngươi nhìn ta thì ích gì?".

Phát hiện ra ánh mắt trông mong của Chu Đại Trù, Lăng Thanh Trúc chuyển lo thành bực: "Thẻ là do Tiểu Ngư Nhi tự rút, làm sao đổi được...".

"Trước gặp Tô Đông Vũ, giờ lại đụng Lưu Cảnh Thiên, số Tiểu Ngư Nhi hắn đúng là không phải đen bình thường".

"Lão nhân gia, vậy bây giờ phải làm sao? Lưu Cảnh Thiên kia lúc nãy đã lợi hại như vậy, hiện tại còn lĩnh ngộ xong phong chi ý cảnh, tu vi tăng tiến thêm một bậc...".

"Làm sao? Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?".

Lăng Thanh Trúc, nàng thật tình là không biết. Chiếu theo tình cảnh trước mắt, sau những gì mà Lưu Cảnh Thiên kia đã thể hiện thì rõ ràng Lăng Tiểu Ngư chẳng thể nào là đối thủ của hắn được. Đồ nhi của nàng, tu vi bất quá mới là vấn đỉnh trung kỳ trong khi Lưu Cảnh Thiên... chỉ e đã đặt một chân vào cánh cửa chân nhân rồi.

Chênh lệch nhiều như vậy, đánh, làm sao đánh?

Chủ động nhận thua, đấy mới là quyết định sáng suốt nhất.

Nhưng, Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ chịu thua sao?

Thân là sư phụ, đã chung sống cùng nhau bao nhiêu năm, Lăng Thanh Trúc nàng há lại không hiểu tâm tư đồ nhi. Lăng Tiểu Ngư, đứa đệ tử này của nàng xưa giờ đều luôn rất cố chấp, phàm việc hắn đã quyết tâm thì nhất định sẽ làm cho kỳ được mới thôi.

Vì muốn hoàn thành lời giao ước tiến vào tốp năm ở kỳ đại hội lần này mà mấy năm qua hắn đã ngày đêm nỗ lực tu hành, cắn răng chịu đựng...

Áp lực nghiền ép ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động, những con đau thắt ruột gan mỗi lần ngâm mình trong thuốc... Hình ảnh hắn run rẩy, răng nghiến chặt, môi rướm máu... và cả những giọt nước mắt lắng đọng bờ mi... Tất cả... tất cả Lăng Thanh Trúc nàng đều thấy.

Cũng bận lòng lắm chứ. Lăng Tiểu Ngư hắn là đệ tử của nàng mà. Đã từng có lúc nàng im lặng đứng ở một góc khuất, nhìn hắn đau đến ngất đi trong thùng thuốc, lòng bất giác nhói lên...

Vì lo sợ, nàng đã phải chủ động nói với hắn rằng lời giao ước kia nàng không cần hắn phải thực hiện. Rằng tại Thiên nhân luận pháp, bất kể hắn có tiến vào tốp năm hay không thì nàng đều sẽ đi lấy Trường Sinh Quả, giúp Lăng Ngọc Yến kéo dài thọ mệnh. Nhưng...

Hắn đã từ chối. Mặc dù hắn không nói nhưng nàng biết, từ trong tâm khảm, Lăng Tiểu Ngư hắn chẳng cam nguyện làm một kẻ vô dụng, mãi dựa vào người khác. Hắn... không muốn thẹn với Lăng Ngọc Yến, không muốn thẹn với nàng.

Lăng Tiểu Ngư, hắn chính là loại người "ngu ngốc" như vậy đấy.

...

Một kẻ đã nếm chịu biết bao đau đớn để chứng minh, cho nàng và cho bản thân hắn, rằng hắn xứng đáng để nhận được thì thử hỏi Lăng Thanh Trúc nàng làm sao có thể lên tiếng bảo hắn hãy nhận thua?

Khác cuộc chạm trán với Tô Đông Vũ, trận đấu này đã là cơ hội cuối cùng rồi. Nếu từ bỏ, vậy có khác nào những nỗi đau hắn gánh chịu suốt mấy năm qua, toàn bộ đều biến thành vô nghĩa?

"Tiểu Ngư Nhi...".

Năm ngón tay siết lại, Lăng Thanh Trúc ngước mặt nhìn lên thân ảnh Lăng Tiểu Ngư trên đài, thầm nhắn gửi: "Dù kết quả có thế nào thì sư phụ cũng sẽ tận lực giúp ngươi đi đoạt lấy Trường Sinh Thụ kia về...".

...

Lời đáng ra nên nói Lăng Thanh Trúc đã không nói. Thay vì lên tiếng thay đồ nhi nhận thua như ở trận đấu với Tô Đông Vũ thì lần này nàng chỉ im lặng dõi theo, dù biết Lăng Tiểu Ngư chắc chắn sẽ thua.

Mà, chẳng riêng bản thân, ngay đến Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn Lăng Thanh Trúc nàng cũng đã ngăn cản, không cho phép bọn họ hé môi bảo Lăng Tiểu Ngư từ bỏ. Đây... là sự tôn trọng nàng dành cho đồ nhi.

Tâm ý ấy, nỗi lòng ấy, Lăng Tiểu Ngư hẳn cũng ít nhiều cảm nhận được. Bằng chứng là mới rồi hắn đã quay xuống nhìn Lăng Thanh Trúc, nhẹ gật đầu bày tỏ sự cảm kích với ân sư.

Đúng như những gì sư phụ hắn đã nghĩ, trận đấu này Lăng Tiểu Ngư hắn không muốn thua.

Lưu Cảnh Thiên rất mạnh, Lăng Tiểu Ngư hắn biết chứ. Nhưng, dẫu có mạnh hơn nữa thì cũng vậy thôi. Cho tới thời khắc cuối cùng, khi bản thân đã vô lực tung chiêu thì hắn tuyệt đối sẽ không đầu hàng. Cùng lắm... hắn sẽ dùng đến "nó".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 104: Lực Lượng Của Vấn Đỉnh Hậu Kỳ

Cho tới lúc này, sau hai vòng đấu, được Lăng Tiểu Ngư sử dụng vẫn chỉ đơn thuần là lực lượng ở cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ, đạo thuật bất quá chỉ là Thiên Diệp Thủ. Đại Bi Thiên Diệp cùng nguồn lực lượng thần bí ẩn chứa bên trong hai vết bớt hắc bạch song ngư kia, từ đầu tới cuối hắn đều chưa đá động một chút nào.

Lát nữa, nếu buộc lòng, hắn có lẽ sẽ sử dụng. Được dùng thì tất nhiên chỉ có thể là Đại Bi Thiên Diệp. Riêng với lực lượng thần bí từ đôi hắc bạch song ngư, Lăng Tiểu Ngư hắn thật là không dám đụng tới.

Đối với Đại Bi Thiên Diệp, dẫu có bị người truy hỏi thì hắn còn biết đường giải thích, chứ phần hắc bạch song ngư...

Vì hai vết bớt này mà Lăng Thanh Trúc đã từng chĩa kiếm vào hắn. Nàng đã từng cảnh bảo rõ là nếu hắn có liên quan đến hung linh thì nàng sẽ thẳng tay tiêu diệt. Mặc dù Lăng Tiểu Ngư hắn không nghĩ bản thân là hung linh chuyển thế, nhưng... hắn vẫn lo sợ...

...

Thân ảnh Đồ Tự đã biến mất, Giang Hạc cũng chẳng còn. Trên Ngũ Kiếm Đài lúc này, ở lại cũng chỉ có hai người: Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên.

Vết thương tạm thời đã được xử lý ổn thỏa, Lưu Cảnh Thiên đứng nhìn đối thủ một lúc, trên người vạt áo không gió tự lay.

Dưới ý niệm của hắn, bảo kiếm Thanh Khâu một lần nữa hiện ra.

"Lăng sư đệ, xin mời".

Trước thái độ thản nhiên tùy tiện nọ của Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư dù xem rõ nhưng cũng không bận lòng. Điều hắn quan tâm là thanh kiếm trên tay đối phương kia.

Gạt đi tạp niệm, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu quán thâu linh lực vào cặp găng tay mình đang đeo.

"Tiếp kiếm!".

Chính lúc này, khi Lăng Tiểu Ngư đã chuẩn bị sẵn sàng thì từ phía đối diện, Lưu Cảnh Thiên cũng liền lao mình tới trước.

Thanh Khâu ẩn hiện kim quang, trong nháy mắt đã tiếp cận đối thủ. Va chạm xảy ra.

"Ong...!".

Sau cuộc chạm trán, Thanh Khâu lập tức bị chưởng lực của Lăng Tiểu Ngư đánh dội ngược trở về.

"Không tệ".

Trên mặt chẳng có chút nào động dung, Lưu Cảnh Thiên tùy tiện buông một câu. Nói xong, hắn lần nữa xuất chiêu. Cùng với cái xoay người, Thanh Khâu quét ngang một đường.

Thái Ất Kiếm Quyết: Phong Khởi!

...

"Thân pháp rất mau lẹ".

Lưu Cảnh Thiên trông thấy đối thủ có thể dễ dàng né tránh kiếm chiêu của mình thì gật đầu "khen ngợi". Thái độ ấy, thật không khác nào của bậc trưởng bối dành cho một hậu bối cả.

Ngẫm cũng phải thôi. Ai bảo tu vi Lăng Tiểu Ngư kém xa hắn làm gì. Lưu Cảnh Thiên hắn là người ở trên cao, hắn có tư cách để chỉ bảo những kẻ đứng bên dưới đấy.

Khó chịu ư? Nếu không phục thì có thể tới khiêu chiến hắn.

...

"Thật đáng ghét...".

Dưới đài, Chu Đại Trù càng xem thì nội tâm càng tức giận. Bộ dạng cao cao tại thượng kia của Lưu Cảnh Thiên thực làm hắn muốn nổi xung a.

"Đám người Kim Kiếm Phong đúng thật chẳng có tên nào tốt đẹp. Nhất định sẽ có một ngày Chu Đại Trù ta tới Kim Kiếm Phong khiêu chiến các ngươi...".

...

Dáng vẻ "trưởng bối" của Lưu Cảnh Thiên đã khiến Chu Đại Trù càng thêm chán ghét với môn nhân Kim Kiếm Phong, đấy là sự thật. Có điều ở đây, ngay lúc này, trong nội bộ Kim Kiếm Phong cũng đang có người rất không vừa ý với cách làm của Lưu Cảnh Thiên.

Cơ Thành Tử ư?

Không. Người này họ Tô, tên gọi Đông Vũ.

Thoạt nghe thì đúng lạ lùng nhưng đấy là sự thật. Tô Đông Vũ đang cau mày, lòng khá khó chịu. Theo như ước định giữa hắn và Lưu Cảnh Thiên, trận đấu này đáng ra nên diễn biến theo chiều hướng khác mới phải.

"Tên Lưu Cảnh Thiên này, chẳng phải nói là sẽ khiến cho Lăng Tiểu Ngư sống dở chết dở hay sao... Hắn còn chần chừ gì mà chưa chịu xuất ra chân lực

chứ...".

...

Có người ghét, có người mong, nhưng dù ghét hay mong thì tất cả đều phải chờ đợi.

Trên đài, trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra theo cái cách nhàm chán như cũ. Ngươi tới một kiếm, ta đi một chưởng, đôi bên chưa có dấu hiệu gì cho thấy là sẽ tung ra những đòn quyết định cả.

Đây là trận đấu rất có ý nghĩa với Lăng Tiểu Ngư, hắn thận trọng thì thôi chẳng nói, nhưng còn Lưu Cảnh Thiên, hắn cớ gì vẫn dây dưa chưa muốn kết thúc?

Có lẽ... Lưu Cảnh Thiên chỉ là thích vui đùa.

Và... khi trò mèo vờn chuột này đã bắt đầu trở nên nhàm chán thì đấy cũng là lúc mọi thứ sẽ chấm dứt. Theo đúng ý nguyện của Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên hắn sẽ đem Lăng Tiểu Ngư đánh cho thừa sống thiếu chết, trực tiếp đả động tới căn cơ. Nếu hoàn cảnh cho phép, như vậy đem Lăng Tiểu Ngư phế hẳn luôn thì càng tốt...

...

Những ý định đen tối ấy của Lưu Cảnh Thiên, hay đúng hơn là của Tô Đông Vũ, ở đây chẳng một ai là hay biết. Lăng Tiểu Ngư, hắn tất nhiên lại càng không biết. Hiện tại, hắn chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu: đánh bại Lưu Cảnh Thiên. Để phục vụ cho mục đích đó, suốt từ nãy giờ hắn đã hết sức tập trung quan sát hòng tìm ra sơ hở của đối phương.

Tiếc rằng... hắn vẫn chưa tìm được. Kiếm pháp của Lưu Cảnh Thiên đã đạt tới trình độ lô hoả thuần thanh, kín kẽ vô cùng. Muốn dụng xảo phá chiêu căn bản là không thể. Nói cách khác, để đánh bại Lưu Cảnh Thiên thì chỉ có duy nhất một cách: mạnh hơn hắn.

"Rốt cuộc thì cũng phải dùng đến nó".

Trong lòng đã hạ xuống quyết tâm, Lăng Tiểu Ngư thôi chẳng nghĩ nhiều nữa. Chiếu theo tâm pháp của Đại Bi Thiên Diệp, hắn bắt đầu đem linh lực vận hành theo lộ tuyến khác.

Thay đổi rất nhanh liền có. Tính từ lúc Lăng Tiểu Ngư bắt đầu dùng đến Đại Bi Thiên Diệp, chỉ vài giây sau thì khí tức của hắn đã lập tức gia tăng chóng mặt.

Quanh người thanh quang mờ mờ ẩn hiện, hắn dang hai tay về hai phía, kế đấy thì chuyển hẳn về trước. Trên nền tảng của Thần Hành Bách Biến, trong nháy mắt hắn đã tiếp cận Lưu Cảnh Thiên.

Một chưởng tung ra.

Đại Bi Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Oành...!".

...

Khác hẳn những lần trước, lần này đã có thanh âm bạo liệt vang lên. Thêm nữa, Lưu Cảnh Thiên - đối thủ không cân sức của Lăng Tiểu Ngư, hắn cũng đã chẳng thể nào còn an nhiên được nữa. Trên mặt hắn, một chút rung động đã có.

Thú thật, Lưu Cảnh Thiên hắn đã bị làm cho bất ngờ. Hắn không nghĩ một tên tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ như Lăng Tiểu Ngư lại có thể tung ra một chưởng mạnh mẽ như thế. Lực lượng kia, nó rõ ràng đã tiệm cận mức tu vi vấn đỉnh hậu kỳ rồi.

Nhanh chóng đem khí huyết đang nhộn nhạo bình ổn lại, Lưu Cảnh Thiên rốt cuộc cũng lên tiếng: "Lăng sư đệ, thật không nhìn ra ngươi lại còn ẩn giấu thực lực".

"Một chưởng vừa rồi của ngươi đích xác rất không tệ... Nhưng mà...".

Lưu Cảnh Thiên nói đến đấy thì khu động Thanh Khâu, người lao về trước.

"... Bất quá cũng chỉ như thế mà thôi!".

"Keng!".

"Keng! Keng!".

"Keng!".

...

Thanh âm va chạm liên tiếp nối nhau vang lên, giữa bảo kiếm Thanh Khâu của Lưu Cảnh Thiên và đôi găng tay màu đen với đại lượng tinh kim bao phủ bên ngoài của Lăng Tiểu Ngư.

Hai bên, ai nấy đều tung ra chiêu thức với tốc độ cực nhanh. Uy lực thì càng không phải bàn, mạnh mẽ vô cùng. Mỗi một đòn, cái nào cũng đều thuộc cấp vấn đỉnh hậu kỳ cả.

Với Lưu Cảnh Thiên thì chả có gì đáng nói, hắn đã là tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong; nhưng còn Lăng Tiểu Ngư...

Tu vi bất quá vấn đỉnh trung kỳ lại có thể đánh ra lực lượng ở mức cảnh giới hậu kỳ, chuyện này... Phải chi chỉ một hai đòn thôi thì đã dễ hiểu, đằng này... Hết đòn này tới đòn khác, tất cả lại đều mạnh mẽ như nhau...

Rốt cuộc thì nguyên cớ do đâu? Lẽ nào là sử dụng bí pháp tạm thời đề thăng tu vị?

Mang theo nghi vấn, đám người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử cùng đưa mắt nhìn về hướng Trúc Kiếm Phong.

Trước những ánh mắt dò xét nọ, Lăng Thanh Trúc tuy ngoài mặt vẫn tỏ vẻ điềm nhiên nhưng trong lòng mình, nàng không sao bình tĩnh cho được.

Bọn họ nhìn nàng cái gì chứ? Làm như Lăng Thanh Trúc nàng biết được chắc...

Một thân sở học của nàng đúng là cũng có vài loại bí pháp giúp tạm thời đề thăng tu vị, nhưng trước nay nàng nào đã đem truyền thụ cho ai đâu. Lực lượng của Lăng Tiểu Ngư bất ngờ được đề thăng như hiện tại, việc đó tuyệt đối chẳng phải do nàng.

Nhưng, lại một lần nữa nhưng, nếu không phải do Lăng Thanh Trúc nàng thì do ai? Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, bọn chúng cũng đâu có biết loại bí pháp nào giống như vậy...

"Lẽ nào...".

Chợt nhớ đến điều gì, hai mắt Lăng Thanh Trúc loé ánh tinh quang. Năm ngón tay đặt trên vạt áo bất giác siết lại, nàng hung hăng thầm nói: "Ngươi giỏi lắm, "cao nhân cư ngụ ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động"... Lại dám qua mặt ta, đem mấy thứ tà công dạy cho đồ nhi ta...".

"Tiểu Ngư Nhi nếu có bị gì thì dẫu có phải phá nát Phị Tinh Đới Nguyệt Động để tru sát ngươi ta nhất định cũng sẽ làm!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Hiểu Lầm

...

Lăng Thanh Trúc rất giận nhưng chỉ để ở trong lòng. Bỏ ngoài tai những lời tán dương, cảm thán của đám đồ nhi Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, gạt luôn những ánh mắt soi mói của mấy người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường,..., nàng bảo trì im lặng, tiếp tục theo dõi trận đấu...

...

"Keng!".

"Keng!".

"Oành...!".

Khắp bốn phương tám hướng Ngũ Kiếm Đài, đâu đâu cũng thấy linh quang ngập tràn. Vàng - xanh hai màu, chúng va chạm nhau liên tục. Cục diện phải nói rất chi cân bằng.

Chính điều đó - thế cục cân bằng nọ - đã khiến mọi người phải tập trung theo dõi.

Vốn dĩ trước khi trận đấu diễn ra, mọi người ai nấy đều cho rằng thế trận sẽ nghiêng hẳn về một phía, rằng rất nhanh Lăng Tiểu Ngư sẽ bị đánh bại. Nhưng không...

Cho đến lúc này, dù đã trải qua hơn trăm đường kiếm của Lưu Cảnh Thiên nhưng Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn còn trụ vững. Mà, đâu chỉ bám trụ, hắn đã đáp trả rất quyết liệt đấy chứ. Ngoại trừ mấy phút đầu có phần "bất lực" ra thì xuyên suốt trận đấu từ nãy tới giờ, chưa một lần nào Lưu Cảnh Thiên chiếm được thượng phong trước hắn cả.

Một tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ lại có thể liên tục tung ra những đòn đánh ở cấp bậc vấn đỉnh hậu kỳ lâu như vậy, chuyện này ngẫm cũng đáng lưu tâm lắm.

Giống như hầu hết các môn nhân đang có mặt, Lưu Cảnh Thiên đã dẹp đi lòng khinh thị với Lăng Tiểu Ngư. Bất kể đã dùng thủ đoạn gì thì thực lực của Lăng Tiểu Ngư lúc này thật sự đủ tư cách để hắn phải xuất ra bổn sự chân chính rồi.

Tay nới lỏng, rồi thả hẳn Thanh Khâu. Hắn nói trong khi vẫn để bảo kiếm của mình lơ lửng ở phía trước:

"Lăng sư đệ, kể từ lúc này trận đấu mới thực sự bắt đầu".

Một lời thông tri, cũng là cảnh báo. Lăng Tiểu Ngư hiểu được. Hắn biết, Lưu Cảnh Thiên đã muốn nghiêm túc.

Dù vậy, hắn không sợ. Từ nãy giờ, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng chỉ mới "thử nghiệm" mà thôi.

Hơn trăm lần va chạm vừa rồi, được Lăng Tiểu Ngư hắn sử dụng là gì? Bất quá tầng thứ nhất của Đại Bi Thiên Diệp! Trong khi đó, bản lãnh chân chính của hắn là tầng thứ ba kia!

Thật lòng, Lăng Tiểu Ngư hắn đã không nghĩ khi sử dụng toàn bộ lực lượng để thi triển Đại Bi Thiên Diệp thì uy năng của chưởng pháp sẽ trở nên kinh khủng tới như vậy. Trước kia, do sợ đưa đến chú ý nên mỗi lần thực hành chưởng pháp Đại Bi, hắn chỉ dám dùng một phần linh lực để triển khai. Cũng bởi vì lẽ đó mà mãi đến tận hôm nay hắn mới đo lường được uy năng chân chính của loại đạo thuật này.

Quá mạnh mẽ. Quá thần diệu.

Chỉ tầng thứ nhất thôi thì uy lực của chưởng pháp đã gia tăng từ vấn đỉnh trung kỳ lên vấn đỉnh hậu kỳ, thế nếu là tầng thứ hai, tầng thứ ba đâu này?

Đây rõ ràng là một loại đạo thuật giúp người ta vượt cấp chiến đấu.

"Tốt rồi. Dựa vào sự thần diệu của Đại Bi Thiên Diệp, ta nhất định có khả năng để tranh đoạt công bằng với Lưu sư huynh".

Càng tự mình thể nghiệm thì lòng tin của Lăng Tiểu Ngư càng tăng cao. Một cách lặng lẽ, hắn bắt đầu vận hành pháp quyết tầng thứ hai của Đại Bi Thiên Diệp.

Lưu Cảnh Thiên nếu đã muốn nghiêm túc, như vậy Lăng Tiểu Ngư hắn cũng cần đáp lễ một cách tương xứng.

Thêm một lần nữa, khí tức trên người Lăng Tiểu Ngư lại thay đổi. Tóc dài không gió tự bay, hắn rất nhanh đã sẵn sàng tung chiêu ứng phó.

Và thực tế thì... hắn đã tung chiêu thật. Tay phải thanh quang chợt loé, để ngăn chặn đường kiếm của Lưu Cảnh Thiên, một chưởng kinh nhân đã được đánh ra.

Đại Bi Thiên Diệp: Hàng Ma Thủ!

"Oành...!".

...

Kiếm ảnh tan, Hàng Ma Thủ cũng tán, màn khởi đầu đã lấy kết quả hoà mà chấm dứt. Dĩ nhiên là trong sự ngạc nhiên của nhiều người.

Ở đây, có ai không nhận ra được là Lưu Cảnh Thiên đã thực sự nghiêm túc? Có ai không cảm nhận được uy lực thuộc cấp bậc vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong của hắn?

Tất cả đều biết. Khiến bọn họ bất ngờ chỉ có Lăng Tiểu Ngư. Chưởng pháp của hắn, uy lực vậy mà cũng tăng từ vấn đỉnh hậu kỳ lên đến hậu kỳ đỉnh phong rồi...

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra? Một tên tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ lại có thể cứng đối cứng với tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong sao?

Lại nói, Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong từ khi nào mà uy năng lại trở nên lợi hại như thế kia?

Có rất nhiều câu hỏi đang quanh quẩn trong tâm trí mọi người. Từ lớp đệ tử cho đến bậc trưởng bối. Lăng Thanh Trúc, nàng cũng nằm trong số những kẻ đang nghi vấn nọ.

Không thắc mắc làm sao được chứ? Lăng Tiểu Ngư là đệ tử của nàng, Thiên Diệp Thủ của hắn là do nàng truyền thụ, ấy vậy mà hôm nay, những gì hắn thể hiện lại vượt ra khỏi sự hiểu biết của nàng...

Chưởng pháp kia, nó thật sự là Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong sao? Uy năng không khỏi quá kinh người rồi đi...

"Không đúng... Không đúng... Thiên Diệp Thủ này đã không phải Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong ta nữa. Nó đã được cải biến...".

"... Chẳng lẽ cũng là do tên "cao nhân" kia, chính hắn đã sửa đổi Thiên Diệp Thủ cho Tiểu Ngư Nhi?".

Lăng Thanh Trúc suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng chỉ có thể quy cho "vị cao nhân" mà mình chưa từng biết mặt kia. Trước nay Lăng Thanh Trúc nàng vẫn đinh ninh rằng Gia Gia là một tu sĩ tu vi thâm bất khả trắc, vậy nên có ra tay cải tiến được công pháp cũng là bình thường. Nàng chỉ lo ngại một điều: Sự "cải tiến" này liệu có ảnh hưởng tiêu cực gì tới Lăng Tiểu Ngư hay không.

Đạo thuật do tổ sư gia Lý Bất Tri để lại, há muốn cải tiến liền cải tiến được? Biết đâu chừng đối phương chỉ đắp được đầu mà không bù được đuôi, cuối cùng lại biến khéo thành vụng, làm hại cho đồ nhi của nàng...

"Cái tên ngu ngốc này... Trước nay ta còn tưởng hắn thật thà chất phác, thật không ngờ lại dám ở sau lưng ta tự ý theo ngoại nhân tu tập yêu công tà thuật".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi... thật là làm ta tức chết mà...".

Tới giờ phút này Lăng Thanh Trúc rốt cuộc cũng hiểu thế nào là "Hoạ hổ hoạ bì nan hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm". Lời dạy cổ nhân quả chẳng sai tí nào.

...

Theo nghĩa nào đó có thể nói là Lăng Thanh Trúc đã nhìn lầm con người Lăng Tiểu Ngư, tuy cũng không nhiều lắm.

Nhưng, có ai hiểu cho chứ?

Nói gì người ngoài, ngay đến chính các môn nhân thuộc chi mạch Trúc Kiếm Phong nàng là Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn cũng cho rằng chưởng pháp mà Lăng Tiểu Ngư đang thể hiện, toàn bộ đều là kiệt tác của Lăng Thanh Trúc nàng nữa là.

Mắt hiện tinh quang, đám người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn không hẹn mà cùng nhìn về phía ân sư. Khá mau mắn, Chu Đại Trù nói trước: "Lão nhân gia, giờ thì con hiểu tại sao người lại để cho Tiểu Ngư thượng đài rồi. Thì ra người đã sớm an bài mọi việc...".

Mặc kệ Lăng Thanh Trúc có phản ứng hay không, hắn tiếp tục nói: "Chậc chậc... Lão nhân gia người cũng thật xấu bụng, lại bí mật truyền thụ cho Tiểu Ngư chưởng pháp lợi hại như vậy... Hì hì... Lão nhân gia người làm vậy là rất không công bằng nha...".

Lời thì tỏ ý trách cứ nhưng trên mặt, căn cứ biểu hiện tươi cười kia thì rõ ràng Chu Đại Trù vốn chẳng hề so đo một chút nào.

Cần gì phải? Lăng Tiểu Ngư là huynh đệ chí cốt của Chu Đại Trù hắn, huynh đệ lợi hại, Chu Đại Trù hắn vui còn không kịp ấy chứ.

Huống hồ... tên Lưu Cảnh Thiên kia thực sự rất khó đối phó, Lăng Tiểu Ngư "lợi hại" mới là nên.

"Tiểu Ngư, ngươi nhất định sẽ đánh bại được cái tên kiêu ngạo đó...".

...

"Hay thật, giờ thì trong mắt bọn chúng Lăng Thanh Trúc ta lại trở thành kẻ thiên vị...".

"Tiểu Ngư Nhi, đây là chuyện tốt tiểu tử ngươi dành cho ta đấy... Hừ, tiểu tử ngươi đã cả gan giấu giếm ta mà theo ngoại nhân tu tập yêu công tà thuật như vậy, nếu trận này không thắng được thì tiểu tử ngươi sẽ thấy hậu quả".

Giận thì giận, Lăng Thanh Trúc vẫn thật lòng mong muốn đứa đồ nhi kia của mình giành được thắng lợi, bằng vào bản lĩnh mà hoàn thành lời giao ước.

Thu xếp tâm tình, nàng lần nữa ngước mắt nhìn lên đài cao...

...

"Keng! Keng!".

"Keng!".

"Oành...!".

...

"Oành...!".

Trên đài, trận đấu giữa Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ đi đến hồi kết. Thế trận thì vẫn cân bằng như cũ, chẳng ai chiếm được thượng phong.

Và điều đó, nó lại càng khiến một vài người phải nôn nóng ngóng trông. Ví như Tô Đông Vũ.

Đối với màn thể hiện của Lăng Tiểu Ngư từ nãy giờ, Tô Đông Vũ thật là không tài nào bình tĩnh cho được. Hắn rất ngạc nhiên, đồng thời cũng rất khó chịu. Vốn dĩ, trận đấu hôm nay hắn chỉ đơn thuần muốn trả đũa Dương Tiểu Ngọc, khiến nàng thay đổi suy nghĩ mà thôi. Hắn căn bản chưa từng coi trọng Lăng Tiểu Ngư, chưa từng đặt đối phương ở vị trí một đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cơ Hội Cuối Cùng (1)

Bất quá chỉ là một tên linh căn trung phẩm có tu vị vấn đỉnh trung kỳ, có tư cách gì xếp ngang hàng cùng hắn?

Nực cười, đấy chính là cảm xúc của hắn mỗi lần nghĩ đến điều ấy. Nhưng còn bây giờ...

Tô Đông Vũ có muốn cũng khó lòng phủ nhận. Cân lượng của Lăng Tiểu Ngư đã thay đổi nhiều lắm rồi.

"Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong từ khi nào lại kinh khủng tới như vậy...".

"Lăng Tiểu Ngư... Xem ra ngươi cũng chẳng "an phận" như cái vẻ bề ngoài".

"Hừ... Còn tên Lưu Cảnh Thiên kia nữa, tu vi không phải đột phá rồi sao? Qua cả buổi rồi tại sao vẫn chưa dốc hết toàn lực ra? Lẽ nào thực muốn ta tố giác "chuyện tốt" của hắn với sư phụ...".

Dạ nôn nóng, lần đầu tiên tính từ lúc đại hội bắt đầu, Tô Đông Vũ biểu hiện ra khuôn mặt âm trầm, ánh mắt hàm ẩn sát cơ...

Khá trùng hợp, chính tại thời khắc Tô Đông Vũ đã mất đi kiên nhẫn ấy, phía bên kia, trên Ngũ Kiếm Đài, sau một hồi giao tranh bất phân thắng bại, Lưu Cảnh Thiên rốt cuộc cũng quyết định dốc ra toàn bộ vốn liếng.

Mượn dư lực lui ngược về sau, hắn tạm ngưng công kích, bất động ngưng thần.

Thấy hắn như vậy, Lăng Tiểu Ngư phía bên này cũng lăng không đứng đợi. Lẽ dĩ nhiên, trong thể nội hắn, pháp quyết tầng thứ ba của Đại Bi Thiên Diệp đã chính thức được vận hành.

"Lăng sư đệ, ta thực sự đã nhìn lầm ngươi".

Lưu Cảnh Thiên nói tiếp: "Có một điều ta cảm thấy rất nghi hoặc. Thiên Diệp Thủ của Trúc Kiếm Phong ta dù không quá am tường nhưng uy lực của nó tới đâu thì ít nhiều cũng hiểu được. Theo ta được biết, cũng là điều mọi người đã biết, so với hai loại đạo thuật khác là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp và Bát Tự Kiếm Quyết thì Thiên Diệp Thủ có phần thua kém. Thế nhưng trong tay của ngươi...".

"Lăng sư đệ, Thiên Diệp Thủ của ngươi hình như có điều khác biệt?".

Trước nghi vấn của Lưu Cảnh Thiên, cũng là của tất cả mọi người, Lăng Tiểu Ngư từ chối trả lời. Hắn chỉ đơn giản đáp: "Lưu sư huynh, ta chỉ là tận lực thi triển".

"Lăng sư đệ, xem ra ngươi không muốn nói".

Lưu Cảnh Thiên hiếm hoi nở một nụ cười nhạt, nhưng rồi rất nhanh nó cũng tiêu thất: "Không sao. Ta chỉ là có chút hiếu kỳ".

...

"Lăng Tiểu Ngư, ba chữ này Lưu Cảnh Thiên ta sẽ ghi nhớ. Ngươi... chính là đối thủ đầu tiên khiến ta phải dốc toàn bộ thực lực... Yên tâm, dưới phong chi ý cảnh ta vừa lĩnh hội, Lăng Tiểu Ngư ngươi dù bại cũng vinh".

Phong chi ý cảnh? Cuối cùng cũng đến rồi.

Thần tình càng thêm trầm trọng, Lăng Tiểu Ngư chẳng dám khinh suất chút nào, lập tức gia tăng thêm tốc độ vận hành linh lực.

Đối thủ của hắn đã sắp tung ra đòn quyết định, là thành là bại chính tại một khắc này!

...

"Lăng Tiểu Ngư, phong chi ý cảnh ta chưa chắc đã hoàn toàn kiểm soát được, ngươi nên cẩn thận".

"Đa tạ sư huynh nhắc nhở. Sư đệ sẽ cẩn thận ứng phó".

"Vậy thì tốt".

Cái nên nói đã nói, Lưu Cảnh Thiên thôi không nhiều lời thêm nữa. Tâm chuyển, thân động, hắn nắm chặt Thanh Khâu, phóng người lên cao.

Tựa như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, thân ảnh hắn cũng mờ mờ ẩn hiện, thân pháp khó nắm bắt vô cùng.

Thế rồi, một tiêng rít chói tai vang lên. Bảo kiếm Thanh Khâu tựa như một mũi tên nhắm Lăng Tiểu Ngư bay tới. Nơi đầu mũi kiếm, nhìn kỹ thì sẽ thấy có một tiểu cầu màu vàng, bên trong ẩn chứa khí tức hủy diệt kinh người.

Hung hiểm cận kề, Lăng Tiểu Ngư nguy mà không loạn, ngay tức khắc xoè rộng bàn tay, dốc toàn lực đánh ra một chưởng.

Chưởng pháp vừa ra, sáu hư ảnh bàn tay màu xanh trước sau chồng chất, cùng Thanh Khâu trực tiếp đối đầu.

Đại Bi Thiên Diệp: Già Thiên Thánh Thủ!

"Oành... oành...!!".

"Oành...!".

Tiếng nổ lần này kéo dài hơn hẳn những lần trước. Có thể thấy lực lượng được đôi bên tung ra là lớn tới nhường nào. Xét thấy, dù kiếm chiêu của Lưu Cảnh Thiên hay chưởng pháp của Lăng Tiểu Ngư, bất kể cái nào thì chắc chắn đều đã đạt tới trình độ thượng thừa của cảnh giới vấn đỉnh.

Kết quả thì...

Trên không trung, Lưu Cảnh Thiên vẫn đứng vững. Thanh Khâu sớm cũng đã trở về với chủ.

Còn bên dưới... Tình trạng của Lăng Tiểu Ngư lại hoàn toàn đối lập. Máu đã đổ, trường y đã rách, tóc dài đã rối...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Cơ Hội Cuối Cùng (2)

"Tiểu Ngư!".

Chứng kiến thân ảnh thảm hại của huynh đệ mình, Chu Đại Trù đứng bên dưới kêu to một tiếng, toan chạy lại thì bờ vai đã bị người nắm giữ.

"Lão nhân gia...!".

"Không được đi!".

Lăng Thanh Trúc kiên quyết: "Trận đấu vẫn còn chưa kết thúc".

"Nhưng mà Tiểu Ngư...!".

Lần này Lăng Thanh Trúc không đáp ngay. Nàng chuyển mắt lên đài cao, nơi đồ nhi đang nằm cố gắng bình ổn khí huyết, nói: "Tiểu Ngư Nhi vẫn chưa nhận thua".

Bấy nhiêu rồi thôi, Lăng Thanh Trúc không nói thêm gì nữa.

Ngó thấy đồ nhi đã trọng thương như vậy mà vẫn để hắn tiếp tục thi đấu, Lăng Thanh Trúc nàng vô tình tới như vậy ư?

Nào phải. Nếu thực sự vô tâm thì lòng nàng có gì lại nhói đau...

Lăng Thanh Trúc nàng cũng muốn dừng trận đấu này lại lắm chứ. Mới vừa rồi nàng đã định lên tiếng thay đồ nhi nhận thua, nhưng khi nhìn thấy sự quật cường hiện lên trong đôi mắt hắn thì nàng...

Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn chưa muốn từ bỏ. Lăng Thanh Trúc nàng làm sao có thể...

Một lần. Nàng phải cho hắn đứng lên thêm một lần nữa. Chỉ có như vậy thì hắn mới cam lòng.

"Tiểu Ngư Nhi, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi. Hãy làm những gì ngươi muốn. Đôi mắt ta... vẫn đang nhìn ngươi...".

...

"Khục khục...".

Sau một hồi đem khí huyết bình ổn, Lăng Tiểu Ngư đã tiếp tục đứng lên. Để chiến đấu.

Đúng như những gì Lăng Thanh Trúc nhận định, hắn muốn thử một lần nữa. Nếu không, hắn sẽ chẳng cam lòng chấp nhận.

Với hơi thở nặng nhọc, mặc cho mình có trở nên thảm hại, hắn ngẩng đầu nhìn lên thương khung, nơi Lưu Cảnh Thiên đang đứng đợi.

"Cao cao tại thượng, quả nhiên vẫn là cao cao tại thượng...".

"Cứ tưởng dựa vào sự thần diệu của Đại Bi Thiên Diệp, Lăng Tiểu Ngư ta có thể đánh một trận công bằng với Lưu sư huynh, không ngờ...".

"Phong chi ý cảnh, kiếm khí tung hoành... Nếu vừa rồi một chưởng kia của ta chỉ có lực lượng của vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong thôi thì mười phần quá chín, cơ thể ta đã bị kiếm khí tổn hại căn cơ rồi".

"Đây là chênh lệch giữa thiên tài và kẻ bình phàm sao?".

Lăng Tiểu Ngư dù không muốn nhưng buộc lòng phải công nhận đối thủ của mình quá lợi hại. Trình độ kiếm pháp của Lưu Cảnh Thiên, nó đã đủ sức sánh ngang với cảnh giới chân nhân rồi.

Lúc này, để đánh bại Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ còn hai sự lựa chọn: thứ nhất, sử dụng nguồn lực lượng thần bí ẩn chứa bên trong đôi hắc bạch song ngư; thứ hai, thi triển chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp: Phật Nộ Đồ Sinh.

Sự lựa chọn thứ nhất, suy đi xét lại tốt nhất vẫn là nên từ bỏ. Một khi sử dụng, nói không chừng sẽ bị các trưởng bối bắt giam mất. Thậm chí tồi tệ hơn, họ có thể sẽ đem hắn...

Trong hai cuối cùng cũng chỉ có thể chọn một. Phật Nộ Đồ Sinh, nó sẽ là cơ hội duy nhất để Lăng Tiểu Ngư hắn hoàn thành lời giao ước.

Nhưng... chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp này, trước nay Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn chưa thi triển một lần nào. Không phải hắn không muốn mà là không thể. Để triển khai Phật Nộ Đồ Sinh cần lực lượng rất lớn. Với tu vi vấn đỉnh trung kỳ của hắn thì căn bản vô pháp thực thi.

"Mật tịch có nói rõ, ở cảnh giới hiện giờ của ta mà muốn thi triển Phật Nộ Đồ Sinh thì cho dù thiêu đốt chân nguyên cũng chưa chắc thành công. Để đảm bảo, trừ phi thứ mà ta sử dụng phải là...".

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ suy tư bên dưới thì ở phía trên, Lưu Cảnh Thiên cũng đang âm thầm nghĩ ngợi thiệt hơn.

Trước hết là sự ngạc nhiên, một chút rung động hắn dành cho đối thủ của mình.

Thật lòng thì Lưu Cảnh Thiên hắn đã không nghĩ một kiếm kia Lăng Tiểu Ngư sau khi tiếp xong còn có thể đứng lên được. Đáng ra, theo tính toán của hắn thì đối phương nên gục ngã rồi mới đúng.

"Vốn đã hữu kinh vô hiểm vượt qua, ấy vậy mà ngươi lại còn ngoan cố đứng dậy... Lăng Tiểu Ngư, xem ra ngươi đây là muốn ta thực phải đem ngươi phế đi mới cam".

"Hừ, dù sao cũng là do ngươi tự tìm. Thiết nghĩ nếu có bất trắc gì thì các trưởng bối cũng sẽ không trách tội ta".

Định tuồng cũ tái diễn, viện lý do mình mới đột phá, nhất thời chưa thể kiểm soát được phong chi ý cảnh mà "lỡ tay" gây ra tổn hại cho sư đệ, Lưu Cảnh Thiên âm thầm đem linh lực quán thâu vào bảo kiếm trong tay.

Được tiếp thêm đại lượng linh lực, Thanh Khâu ngân lên một tiếng, quanh thân kim quang lưu chuyển, tuỳ thời xuất động...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ta... Vẫn Đang Nhìn Hắn

...

"Vù vù...".

"Vù... vù...".

Trên Ngũ Kiếm Đài gió đã bắt đầu nổi lên, báo hiệu cho một trận "giông bão" sắp sửa diễn ra.

Tương tự Lưu Cảnh Thiên phía trên, bên dưới Lăng Tiểu Ngư cũng đã tiến vào trạng thái ngưng thần, tập trung mười phần.

Tóc rối bay bay, hắn duỗi thẳng đôi bàn tay, hai mắt dần khép lại.

Theo mỗi nhịp thở, từ trong thể nội hắn, linh lực cũng từ từ khuếch tán ra bên ngoài. Mới đầu rất ít, nhưng càng về sau lượng linh lực càng dày đặc. Khiến người phải lưu ý hơn nữa là số linh lực này, chúng lại cực kỳ tinh thuần. Thậm chí so với của Lưu Cảnh Thiên càng muốn tinh thuần hơn.

Điều này có ý nghĩa gì?

Lẽ nào nói đạo pháp của Lăng Tiểu Ngư - một tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ - còn thâm sâu hơn cả Lưu Cảnh Thiên - một tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong?

Tuyệt đối không có khả năng. Sở dĩ linh lực phát ra từ thể nội Lăng Tiểu Ngư tinh thuần tới như vậy, nguyên do hẳn chỉ có thể là...

"Cốt nguyên... Đó... đó là cốt nguyên...".

Chỗ Trúc Kiếm Phong, một giọng thảng thốt vừa mới cất lên. Là của Mộng Kiều. Thân là một tu sĩ vấn đỉnh, nàng không lý gì lại không nhận ra nó - cốt nguyên kia cả.

Lẽ dĩ nhiên, Mộng Kiều nàng nhìn ra được thì những người khác cũng có thể nhìn ra. Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù, bọn họ cũng biết.

Lăng Thanh Trúc ư? So với các đồ nhi của mình thì nàng biết còn sớm hơn. Ngay trước khi tia cốt nguyên đầu tiên phát tán ra khỏi thể nội Lăng Tiểu Ngư thì nàng đã biết hắn muốn làm gì rồi.

Trong cơ thể tu sĩ, đan điền chính là nơi quan trọng nhất. Tại đó, thông qua quá trình tu luyện, lực lượng sẽ được tích tụ, cô đọng thành chân nguyên. Linh lực mà tu sĩ thi triển ra, tất cả đều được rút từ "chân nguyên" này.

Với bất kỳ một tu sĩ nào cũng vậy, chân nguyên chính là cốt lõi, là cội nguồn sức mạnh. Khác với linh lực - cái được rút ra, chân nguyên là thứ mà nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì chẳng ai nguyện ý tiêu dùng. Bởi lẽ một khi sử dụng, để bù đắp sẽ rất hao tốn thời gian. Thậm chí nếu sử dụng nhiều thì việc rớt xuống một hai cảnh giới cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Chân nguyên đã vậy, bằng xét đến cốt nguyên... Từ xưa tới giờ, chỉ e nếu chưa tới mức sinh tử lâm đầu thì tu sĩ sẽ chẳng ai định dùng. Nếu như chân nguyên là cội nguồn linh lực thì cốt nguyên lại là phần lõi của chân nguyên. Không ngoa khi nói một tia cốt nguyên còn đáng giá hơn cả một trăm tia chân nguyên cộng lại.

Nói thế để thấy cốt nguyên có ý nghĩa thế nào với tu sĩ. Theo khía cạnh nào đấy thì nó cũng như một quả tim thứ hai vậy.

Một thứ quan trọng nhường ấy, lúc này lại được Lăng Tiểu Ngư mang ra sử dụng, thử hỏi sao không khiến người động dung cho đặng?

Lăng Thanh Trúc đã "bất ngờ" lắm. Lăng Tiểu Ngư là kẻ rất cố chấp, nàng biết, chỉ là nàng không ngờ, trừ bỏ cố chấp thì hắn còn là một tên điên nữa.

Cốt nguyên, hắn vậy mà dám xuất động cốt nguyên...

Bộ hắn tính trùng tu luôn chắc?!

"Lão nhân gia...!".

Dời mắt sang Chu Đại Trù - người vừa nắm lấy tay mình, Lăng Thanh Trúc còn chưa kịp hồi âm thì tiếng hắn đã lại cất lên: "Tiểu Ngư... Người mau ngăn hắn lại đi!".

"Sư phụ, xin sư phụ ngăn Tiểu Ngư lại!" Lần này tới lượt Mộng Kiều khẩn xin.

Nối gót nàng, Lâm Chí Viễn cũng khẩn trương bày tỏ: "Sư phụ, xin hãy ngăn lục sư đệ lại...".

...

Trước những ánh mắt mong chờ của đám đồ nhi, Lăng Thanh Trúc vậy mà vẫn lắc đầu.

Nhận được cái lắc đầu của nàng, ba người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thật khó lòng chấp nhận. Chu Đại Trù lớn tiếng: "Lão nhân gia!".

Ân sư không đáp, Chu Đại Trù cắn răng, thay vì tiếp tục cầu khẩn thì hắn trực tiếp hướng Ngũ Kiếm Đài chạy lại. Mặc dù xung quanh đài kết giới vẫn hiện hữu, nhưng ít ra hắn cũng có thể đứng bên ngoài truyền âm hô gọi.

Chỉ là, khi hắn vừa nhấc chân lên, bước thứ hai còn chưa đi ra được thì cả người đã bị một lực lượng vô hình giữ chặt.

"Lão nhân gia!!".

"Không ai được đi!".

Nét mặt âm trầm, Lăng Thanh Trúc dùng đôi mắt sắc lạnh như dao ghim chặt Chu Đại Trù: "Để hắn đánh".

"Nhưng mà Tiểu Ngư hắn...".

"Mắt ta vẫn đang nhìn hắn!".

"Ta... vẫn đang nhìn hắn...".

...

...

Chu Đại Trù muốn nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể tiếp cận được. Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, bọn họ cũng không dám cãi lời ân sư.

Huống hồ vừa rồi, chính miệng sư phụ bọn họ đã bảo là nàng vẫn đang nhìn. Điều đó có nghĩa Lăng Tiểu Ngư đang được nàng sát sao theo dõi, nàng chắc chắn sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì.

Tuy chưa lý giải được tại sao nàng lại có quyết định như vậy, để mặc Lăng Tiểu Ngư xuất động cốt nguyên, nhưng căn cứ vào thái độ cùng những lời nói kia thì rõ ràng nàng rất bận tâm...

Mà, đâu chỉ có Lăng Thanh Trúc nàng, đâu chỉ có người của Trúc Kiếm Phong; tại nơi này, trong số những người đang quan chiến, còn có một kẻ khác cũng đang vì hành động điên cuồng của Lăng Tiểu Ngư mà ngập tràn lo lắng.

Chỗ Mặc Kiếm Phong, sau lưng Lý Ngọc Thường, Dương Tiểu Ngọc chẳng biết từ lúc nào đã cắn rách bờ môi. Lòng bàn tay nàng, máu tươi cũng lặng lẽ chảy dài...

Mới rồi, Dương Tiểu Ngọc nàng suýt nữa đã không kiềm được mà chạy lại gần Ngũ Kiếm Đài với ý định kêu gọi Lăng Tiểu Ngư hãy dừng lại. Thiêu đốt cốt nguyên sẽ để lại hậu quả gì, Dương Tiểu Ngọc nàng há đâu không biết?

Đối với nàng, Lăng Tiểu Ngư cũng giống như người thân vậy. Trừ bỏ phụ mẫu, Yến cô cô thì trên thế gian này, thân cận với nàng nhất cũng chỉ còn mỗi mình Lăng Tiểu Ngư hắn.

Đành rằng tại Mặc Kiếm Phong, từ nhỏ đến lớn Dương Tiểu Ngọc nàng đều được mọi người yêu quý, nhưng tình cảm vẫn làm sao bằng được. Sư tỷ đối tốt với nàng, ân sư hết mực tín cẩn, thương yêu nàng, phần nhiều hẳn chỉ bởi vì nàng là người sở hữu thiên phẩm băng linh căn. Nếu có một ngày thành tựu của nàng chẳng được như mong đợi, bọn họ liệu có còn trân trọng nàng nữa không?

Dương Tiểu Ngọc không chắc. Nàng chỉ biết rõ một điều: Bất kể nàng có là thiên tài hay kẻ bình phàm, là một cô bé của Đào Hoa thôn hay một vị chân truyền đệ tử của Mặc Kiếm Phong thì thái độ của Lăng Tiểu Ngư cũng sẽ vẫn như cũ. Hắn sẽ luôn quan tâm nàng...

Kẻ tu tiên và người thế tục, đôi bên vốn dĩ không cùng một thế giới. Phụ mẫu, Yến cô cô, dẫu có linh đan dược thủy trợ giúp thì rồi cũng sẽ có một ngày họ phải nhắm mắt xuôi tay khi mà thọ nguyên đã tận. Tiếp tục đồng hành với Dương Tiểu Ngọc nàng cũng chỉ còn mỗi mình Lăng Tiểu Ngư. Với nàng, hắn quan trọng hơn bất cứ ai, bất cứ người nào.

Chứng kiến hắn tự tổn hại bản thân, Dương Tiểu Ngọc nàng làm sao có thể bàng quan được?

Nàng đã định lao ra, nhưng rồi sau đó, khi nghe được những lời của Lăng Thanh Trúc thì chân nàng đã khựng lại.

Lăng Thanh Trúc vẫn đang nhìn hắn. Căn cứ vào ánh mắt, thần thái kia của đối phương, Dương Tiểu Ngọc dám khẳng định đối phương cũng đang rất lo lắng cho Lăng Tiểu Ngư, giống như mình.

"Có Lăng sư bá ở đây, người nhất định sẽ không để Tiểu Ngư xảy ra chuyện gì đâu".

Dương Tiểu Ngọc tự trấn an bản thân, cố gắng kiềm chế xung động trong lòng.

Dù vậy, máu trên tay nàng, nó vẫn tiếp tục chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hành Động Điên Cuồng

...

...

"Tách tách... tách tách...".

"Tách tách...".

Máu đã chảy, và vẫn đang chảy. Có điều, không phải từ trên tay Dương Tiểu Ngọc mà là từ trên người Lăng Tiểu Ngư. Cùng với việc xuất động cốt nguyên, thương tích của hắn lại càng trở nên trầm trọng.

Nhưng, hắn không màng. Hắn không còn bận tâm nữa.

Mặc cho máu chảy, mặc những cơn đau lan toả toàn thân, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục đem cốt nguyên điều động. Mỗi lúc một nhanh hơn, mỗi lúc một nhiều hơn...

Thế rồi, một cách bất chợt, hắn đột ngột mở to đôi mắt vốn khép hờ trước đó, ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài.

"Ha a a... a a a...!!".

Theo tiếng hét, từ trong thể nội Lăng Tiểu Ngư, tiếp sau cốt nguyên là đại lượng linh lực cấp tốc trào ra như nước vỡ bờ. Thoáng chốc, thanh quang đã bao trùm lấy toàn thân hắn, rọi khắp Ngũ Kiếm Đài.

Vài giây sau, một hư ảnh hiện ra.

Được hiển hoá sau lưng Lăng Tiểu Ngư là một tôn Phật đà ba mắt sáu tay, dáng vẻ oai nghiêm vô cùng.

...

"Này...".

"Đây là...".

...

Dưới đài, khắp năm hướng, hoặc đồng thời, hoặc nối nhau, những thanh âm liên tục vang lên. Có ngạc nhiên, có kinh thán, có ngờ vực...

Hiểu biết nhất, cũng nghi vấn nhiều nhất thì không ai khác ngoài các bậc trưởng bối Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử. Lăng Thanh Trúc, nàng cũng chẳng khá hơn là bao.

Giống như những đồng môn kia của mình, nàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Hư ảnh tôn Phật đà ba mắt sáu tay nọ, đừng nói thấy, đến nghe nàng cũng chưa từng nghe đấy!

Chiêu thức này, nó vốn đâu phải đạo thuật của Trúc Kiếm Phong. Thiên Diệp Thủ làm gì có cái nào như thế...

Nhưng, nếu không phải Thiên Diệp Thủ thì nó đến từ đâu? Cũng là vị "cao nhân" kia truyền dạy sao?

...

Những câu hỏi, rốt cuộc cũng chỉ dừng ở những câu hỏi. Nghi vấn của đám đệ tử, của các bậc trưởng bối, giải đáp được cũng chỉ có mỗi mình Lăng Tiểu Ngư.

Tiếc rằng hiện tại hắn lại không có thời gian, càng không có tâm tư. Toàn bộ tâm trí của hắn đều đang đặt hết vào việc thi triển đạo thuật rồi.

Phật Nộ Đồ Sinh - chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp mà Thiên Diệp Thủ bị thiếu khuyết này - là lần đầu tiên được Lăng Tiểu Ngư hắn chính thức thi

triển, tuyệt đối không thể có chút sơ sót nào được.

Là thành là bại... một chưởng này sẽ quyết định tất cả.

...

Phía dưới tiếng hét dài của Lăng Tiểu Ngư đã dứt, hư ảnh tôn Phật đà oai nghiêm cũng đã trở nên rất rõ ràng sống động. Trong khi đó, ngự tại không trung, Lưu Cảnh Thiên cũng vừa mới chuẩn bị hoàn tất cho kiếm chiêu quyết định của mình.

Có một điều rất đáng để lưu tâm ở Lưu Cảnh Thiên lúc này, đó là trong ánh mắt hắn, sự tin tưởng đã chẳng còn được như ban nãy nữa. Trái lại, ở một góc nào đấy nơi đáy lòng, hắn đã sinh ra một tia sợ hãi. Thay vì lực lượng chi bằng nói hắn sợ sự điên cuồng của Lăng Tiểu Ngư thì sẽ chính xác hơn.

Trong đời mình, Lưu Cảnh Thiên hắn chưa từng gặp ai giống như vầy hết. Chấp niệm của đối phương... thật quá kinh khủng đi. Chỉ vì muốn đánh bại hắn mà ngay đến cốt nguyên cũng mang ra sử dụng, sự đánh đổi này... đáng sao? Bất quá chỉ là vị trí thứ tư, thứ năm mà thôi, cần gì bất chấp tới như thế... Mà không, kể cả có là vị trí quán quân cũng chẳng đáng!

Phải biết thiêu đốt quá nhiều cốt nguyên thì sẽ để lại hậu quả rất nghiêm trọng, không những cảnh giới rớt xuống mà đến căn cơ cũng sẽ bị ảnh hưởng. Tệ nhất, chỉ e ngày sau, thành tựu mười mươi đại giảm...

Vì cái gì chứ? Vì cái gì mà Lăng Tiểu Ngư hắn lại điên cuồng tới như vậy?

Lưu Cảnh Thiên thật sự là không tài nào hiểu nổi. Lần đầu tiên trong đời hắn bị chấn nhiếp vì việc làm của một kẻ yếu nhược hơn mình.

"Lăng Tiểu Ngư...".

Lưu Cảnh Thiên cắn răng, thế kiếm đã ổn một lần nữa được quán thâu thêm lực lượng. Lần này, số linh lực được hắn bổ sung là đến từ việc thiêu đốt chân nguyên.

Khí thế phát ra từ tôn Phật đà ba mắt sáu tay kia của Lăng Tiểu Ngư quá kinh khủng, nó làm Lưu Cảnh Thiên cảm thấy bất an. Để đảm bảo, hắn cần phải sử dụng sức mạnh tối đa có thể.

Tất nhiên, Lưu Cảnh Thiên hắn vẫn biết điểm dừng. Đó là lý do tại sao hắn chỉ thiêu đốt chân nguyên mà không xuất động cốt nguyên...

...

Mắt loé hàn quang, tay nắm Thanh Khâu, Lưu Cảnh Thiên chính thức tung chiêu. Thân ảnh phân tán, từ một bỗng hoá làm ba; tiếp đấy, từ ba lại hợp làm một, trong tiếng gió gào thét, hắn đạp không mà đứng, bằng tư thế quân lâm thiên hạ chém ra một đường kiếm hình thập tự.

Thái Ất Kiếm Quyết: Tung Hoành Thiên Hạ!

Ngang dọc bốn phương, thế trùm tám hướng, đạo kiếm ảnh hoàng kim hình thập tự được Lưu Cảnh Thiên tung ra, chỉ sát na ngắn ngủi đã rút ngắn phân nửa khoảng cách với kẻ địch của mình. Tốc độ mau lẹ vô cùng.

Nhưng, mau thì mau chứ còn lâu mới động được đến người Lăng Tiểu Ngư. Bởi lẽ chính tại lúc này, hai cánh tay Lăng Tiểu Ngư đã hướng thương khung đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Chỉ Vì Lăng Tiểu Ngư...

Theo động tác của hắn, hư ảnh tôn Phật đà oai nghiêm phía sau cũng lập tức hành động. Ba mắt trợn trừng, từ vẻ trang nghiêm bỗng biến thành dữ tợn, Phật đà đem cả sáu cánh tay nâng lên, mở miệng hét dài:

"Sát...!!".

Kèm theo tiếng hét, từ sáu cánh tay lực lưỡng nọ, sáu Phật thủ cũng được đánh ra, khí thế phô thiên cái địa, mạnh mẽ vô cùng...

Tung Hoành Thiên Hạ, Phật Nộ Đồ Sinh, hai đại sát chiêu của hai loại đạo thuật là Thái Ất Kiếm Quyết và Đại Bi Thiên Diệp Thủ, rốt cuộc thì cái nào lợi hại hơn? Lưu Cảnh Thiên và Lăng Tiểu Ngư, ai mới là người chiến thắng?

Đáp án chính tại lúc này.

Cách đỉnh đầu Lăng Tiểu Ngư một đoạn khoảng chừng ba mươi thước có lẻ, Phật chưởng và kiếm ảnh cuối cùng đã va vào nhau. Như một hệ quả tất yếu, từ cuộc va chạm, một tiếng nổ kinh thiên truyền ra, dư lực trùng kích khắp bốn phương tám hướng Ngũ Kiếm Đài khiến cho kết giới bảo hộ xung quanh cũng rung lên liên tục.

Những tiếng ngân chói tai, chúng đã kéo ra khá dài, đủ lâu để làm người khác phải ôm mặt nhăn mày. Và, khi thanh âm đã lắng, linh quang đã tán, ánh mắt mọi người lại hướng thẳng về Ngũ Kiếm Đài, tìm kiếm thân ảnh hai đấu thủ là Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên.

Tràng cảnh không khiến người phải "thất vọng", đúng như tính chất ác liệt của trận đấu, của màn chạm trán sau cùng kia, cả Lưu Cảnh Thiên và Lăng Tiểu Ngư đều đã bị thương rất nghiêm trọng.

So với trước thời điểm tung ra Phật Nộ Đồ Sinh, thân thể Lăng Tiểu Ngư bây giờ càng thảm hại hơn gấp bội. Khuôn mặt hắn tái mét, hơi thở thì nặng nề khó tả. Trông tệ vô cùng.

Nhưng, dẫu có tồi tệ đến đâu thì thiết nghĩ vẫn còn khá hơn Lưu Cảnh Thiên một chút. Ít ra thì trạng thái bên ngoài là như vậy.

Không thể như trước, trong tư thế chân đạp tường không, cao cao tại thượng, Lưu Cảnh Thiên đã bị buộc phải "đáp" xuống rồi. Hắn hiện chính là đang nằm trên đài với thân thể máu me tàn tạ.

...

"Khục khục...".

Miệng liên tiếp chảy ra những dòng nước đỏ thẫm, Lưu Cảnh Thiên chống tay lên bề mặt Ngũ Kiếm Đài, cố gượng dậy.

Bên kia, cách hắn tầm mười thước, Lăng Tiểu Ngư cũng đã vừa ngẩng đầu, gắng dùng chút sức lực sau cùng đứng lên.

"Lăng... Tiểu Ngư...".

Lưu Cảnh Thiên một tay vịn đùi, một tay đặt trên ngực, dùng chính cái miệng đầy máu của mình mà nói: "... Ngươi... ngươi... không phải... ư...!".

Đó là toàn bộ những gì Lưu Cảnh Thiên có thể nói ra được. Mấy chữ cuối cùng vẫn chưa kịp thốt thì thân thể hắn đã đổ xuống, bất tỉnh nhân sự.

Và điều đó cũng có nghĩa rằng, Lăng Tiểu Ngư chính là người giành chiến thắng trong trận đấu đầy cảm xúc này. Bởi vì... hắn hiện vẫn còn đứng. Mặc dù đôi chân có run rẩy, gối có hơi khụy thì đấy... vẫn là đang đứng.

"Ta... thắng rồi".

Trong đầu vang lên một câu nói như vậy xong thì Lăng Tiểu Ngư cũng nối gót đối thủ của mình ngã xuống. Khác chăng là thay vì mặt nền lạnh lẽo của Ngũ Kiếm Đài, thứ hắn gối lên lại là một đôi tay mềm mại ấm áp.

"Màu tím... Là sư phụ sao?".

...

"Tiểu Ngư Nhi! Tiểu Ngư Nhi!".

"Lão nhân gia!".

Theo chân sư phụ mình, Chu Đại Trù cũng phóng thẳng lên đài. Mới vừa rồi, toàn bộ kết giới đều đã bị Lăng Thanh Trúc phá bỏ nên chẳng còn gì có thể ngăn cản hắn được nữa.

Khuôn mặt khẩn trương thấy rõ, hắn vội hỏi: "Tiểu Ngư thế nào rồi?!".

"Sư phụ, lục sư đệ...?".

...

Tiếng của Chu Đại Trù, tiếng của Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, thanh âm của Dương Tiểu Ngọc, tất cả Lăng Thanh Trúc đều nghe được. Nhưng nàng không đáp lại. Thay vì hồi âm cho bọn họ thì nàng đã đem Lăng Tiểu Ngư bế lên, tức tốc hướng Trúc Kiếm Phong của mình bay về.

"Lão nhân gia, đợi con!".

Chu Đại Trù toan chạy, nhưng như chợt nghĩ tới điều gì, hắn bỗng khựng lại. Hướng Cơ Thành Tử, hắn nói lớn: "Chưởng môn sư bá, vòng chung kết đệ tử Chu Đại Trù xin bỏ cuộc!".

Thông tri xong, chẳng cần biết Cơ Thành Tử có đồng ý hay không thì Chu Đại Trù đã hoá thành một đạo thanh quang đuổi theo sư phụ mình.

...

"Sư phụ...".

Chu Đại Trù vừa đi thì phía sau, Dương Tiểu Ngọc cũng liền tỏ ý với ân sư: "Trận đấu tiếp theo đệ tử cũng từ bỏ".

Nói rồi, nàng phóng người lên không trung, nhắm thẳng Trúc Kiếm Phong bay đi.

"Tiểu Ngọc! Tiểu Ngọc!".

...

Vốn dĩ tiếp sau trận đấu của mấy người Lăng Tiểu Ngư, Lưu Cảnh Thiên, Giang Hạc thì vòng chung kết sẽ lập tức diễn ra. Nhưng mà bây giờ...

Trong ba đấu thủ thì Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc đều đã từ bỏ. Như vậy cũng có nghĩa vị trí quán quân đã thuộc về Tô Đông Vũ. Nói cách khác, vòng chung kết cũng đã kết thúc rồi.

Rất ngoài ý muốn. Tại đây, những người còn ở lại, không một ai có thể hình dung ra được cảnh tượng sẽ là như vầy hết. Tất cả chỉ bởi vì một cái tên: Lăng Tiểu Ngư...

...

"Chỉ bởi vì một Lăng Tiểu Ngư...".

Trông theo đạo lam quang do Dương Tiểu Ngọc hoá thành hiện đã sắp khuất hẳn, Tô Đông Vũ siết chặt nắm tay, trong lòng oán độc mà gọi lên ba chữ "Lăng Tiểu Ngư".

Hắn hận!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đại Giới

Vì cái gì? Vì cái gì chứ?!

Lăng Tiểu Ngư kia là ai? Bất quá một tên linh căn trung phẩm, một kẻ tư chất bình phàm mà thôi!

Tại sao tất cả đều yêu mến hắn như vậy?!

Đồng môn của hắn, sư phụ của hắn, thậm chí cả bậc thiêu kiêu kinh tài tuyệt diễm, vị nữ thần trong lòng chúng đệ tử là Dương Tiểu Ngọc của Mặc Kiếm Phong cũng...

Lăng Tiểu Ngư thì có gì tốt? Bì được với Tô Đông Vũ hắn sao?!

Tô Đông Vũ, hắn thật là không vui một chút nào. Đáng ra, cảm giác của hắn phải khác hoàn toàn thế này mới đúng. Đáng ra, trên đài cao kia, Tô Đông Vũ hắn sẽ cùng Dương Tiểu Ngọc phân tranh cao thấp, Đại bảo kiếm Toái Vũ của hắn sẽ đả bại nàng. Khi đó hắn sẽ nói cho nàng biết ai mới là thiên kiêu chân chính, ai mới xứng đáng với Dương Tiểu Ngọc nàng...

Tất cả vinh vang đều sẽ là của hắn. Vị trí người đứng đầu thế hệ trẻ của tông môn như cũ vẫn sẽ là của hắn. "Tô Đông Vũ", cân lượng ba chữ ấy sẽ càng được củng cố, xem trọng.

Nhưng bây giờ thì...

Vị trí quán quân đúng vẫn dành cho Tô Đông Vũ hắn, nhưng thực sự khiến mọi người chú mục, khắc ghi lại là một kẻ khác. "Lăng Tiểu Ngư", đấy mới là cái tên đã và đang tồn đọng trong tâm trí của những đệ tử, của các bậc trưởng bối.

Quán quân ư?

Sau khi cả Chu Đại Trù lẫn Dương Tiểu Ngọc đều lên tiếng từ bỏ thì cái ngôi vị quán quân này cũng trở nên vô nghĩa rồi. Tiếp nhận nó chỉ tổ càng biến Tô Đông Vũ hắn thành trò hề mà thôi.

Vị trí đó, Tô Đông Vũ hắn đâu có giành được. Là người khác "tặng cho" đấy chứ.

Quán quân? Quán quân như vậy thì quán quân làm gì?! Nó chả có một tí vinh quang nào hết!

"Tất cả đều chỉ vì Lăng Tiểu Ngư...".

Dạ âm thầm nảy sinh ác niệm, Tô Đông Vũ hướng nhìn Trúc Kiếm Phong phía xa xa, hai mắt thật lâu cũng không chớp lấy một lần...

...

Trước hôm nay, Tô Đông Vũ vốn vẫn rất khinh thị Lăng Tiểu Ngư. Trong mắt hắn, Lăng Tiểu Ngư căn bản chẳng có tư cách xếp cùng danh phận chân truyền đệ tử với mình. Đối với một kẻ tầm thường như thế, đáng lý ra Tô Đông Vũ sẽ không bận tâm làm chi cho mệt. Nhưng vì Dương Tiểu Ngọc đã thẳng thừng từ chối hắn trong khi lại dành nhiều tình cảm cho Lăng Tiểu Ngư nên hắn mới bắt đầu dụng chút tâm tư để tính toán.

Nắm bắt hành vi bất minh, dựa vào nó, Tô Đông Vũ đã khống chế Lưu Cảnh Thiên, yêu cầu vị sư đệ này phải đánh cho Lăng Tiểu Ngư thừa sống thiếu chết, thậm chí phế hẳn hòng đả kích Dương Tiểu Ngọc, buộc nàng phải suy nghĩ lại.

Những tưởng mọi thứ sẽ rất dễ dàng, ngờ đâu...

Lăng Tiểu Ngư kia chẳng yếu nhược giống với nhận định của hắn một chút nào. Đối phương đã liên tiếp đưa đến cho hắn những bất ngờ, làm hắn động dung kinh ngạc, tất nhiên tức giận càng nhiều hơn. Tại một khoảnh khắc ngắn ngủi thoáng qua, Tô Đông Vũ hắn đã cảm thấy bị uy hiếp...

Không như trước, khi Thiên nhân luận pháp chưa diễn ra, giờ đây Tô Đông Vũ đã có một cái nhìn khác về Lăng Tiểu Ngư. Hắn quyết định sẽ chính thức "lưu tâm" đến vị sư đệ này.

Kể từ hôm nay, hắn để ý Lăng Tiểu Ngư sẽ không đơn thuần chỉ bởi vì mối quan hệ thân thiết với Dương Tiểu Ngọc nữa. Hắn để ý... là vì chính bản thân Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã che mờ vầng hào quang của hắn tại đại hội năm nay.

...

...

Tại một góc khác...

Đối lập với bộ dạng âm trầm của Tô Đông Vũ, hiện giờ Lăng Tiểu Ngư - đối tượng bị oán độc và mưu tính - lại khá an nhiên chìm vào giấc mộng. Trên khuôn mặt hắn, máu me dẫu còn đọng nhưng thần thái thì rõ ràng mười mươi thanh thản bình an.

Có lẽ hắn vui vì mình đã hoàn thành được lời giao ước, đã chứng minh được rằng bản thân không hề vô dụng...

...

Mục tiêu tưởng chừng vô pháp đạt tới nay rốt cuộc thoả nguyện, Lăng Tiểu Ngư có vui cũng là nên đấy. Chỉ là... hắn vui không có nghĩa người khác cũng vui. Ít nhất thì lúc này, Lăng Thanh Trúc, nàng vui không nổi.

Kể từ khoảnh khắc đem đồ nhi rời khỏi Ngũ Kiếm Đài thì nàng đã một mạch chạy thẳng về đây - động Huyền Âm này. Nàng cần phải mau chóng cứu chữa cho hắn...

Bởi do đã sử dụng quá nhiều cốt nguyên mà giờ đây căn cơ của Lăng Tiểu Ngư đang bị tàn phá, chiếu theo tình huống, chỉ sợ nội trong một khắc nữa thì cảnh giới của hắn sẽ liền đại giảm. Nói không chừng hắn sẽ rớt xuống hẳn một đại cảnh giới, từ vấn đỉnh trung kỳ biến thành trúc cơ sơ kỳ mất.

Để từ trúc cơ đi lên vấn đỉnh, mấy năm qua Lăng Tiểu Ngư hắn đã phải vất vả nhường nào. Biết bao nhiêu là đau đớn, khổ cực mới có được chút thành tựu như hôm nay, nếu thực phải trùng tu lại... e rằng sẽ càng thêm khó khăn, càng thêm vất vả. Bởi lẽ cùng với tu vi suy giảm, căn cơ của hắn chắc chắn cũng sẽ yếu nhược đi nhiều.

Không. Lăng Thanh Trúc nàng không thể để điều đó xảy ra. Bằng mọi giá nàng cũng phải đem đồ nhi chữa trị. Chẳng phải mới đây, chẳng phải thời điểm Lăng Tiểu Ngư đổ gục mà từ trước khi hắn chính thức xuất động cốt nguyên kia. Lúc đó, Lăng Thanh Trúc nàng đã quyết định xong rồi: Nàng... sẽ bảo hộ cho hắn.

Đâu phải tự dưng mà Lăng Thanh Trúc nàng lại nhẫn tâm để đồ nhi làm ra hành động điên cuồng dại dột, tự tổn hại căn cơ như vậy. Nàng vốn dĩ có đủ bản lãnh để xoay chuyển càn khôn, mặc dù cái giá phải trả là rất lớn.

...

Sau lưng Lăng Thanh Trúc, cửa động Huyền Âm đã vừa mới đóng, mấy đạo cấm chế cũng đã được bày ra. Khỏi cần động não cũng biết là tại sao.

Lăng Thanh Trúc, nàng không muốn bị người khác làm phiền.

Âu cũng đúng thôi. Tình trạng của Lăng Tiểu Ngư há đâu lại nhẹ, muốn cứu chữa phải cần dùng tới đại thủ đoạn. Trong lúc thi pháp mà bị ngoại nhân quấy nhiễu thì thật chẳng hay tí nào.

Đối với điều ấy, Lăng Thanh Trúc tự hiểu, phần những người khác, mà cụ thể là đám người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc, bọn họ cũng thừa hiểu được. Và đó là lý do tại vì sao bọn họ lại ngoan ngoãn đứng ở ngoài cửa động, không hề kêu gọi một tiếng nào dù trong lòng rất khẩn trương lo lắng.

...

"Tam sư huynh...".

Đi qua bước lại một hồi, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng tìm đến Lâm Chí Viễn, hỏi: "Sư huynh nói cho đệ biết, Tiểu Ngư sẽ không sao đâu phải không?".

"Chuyện này...".

Lâm Chí Viễn nhìn Chu Đại Trù, rồi chuyển mắt qua hai cô gái còn lại là Mộng Kiều và Dương Tiểu Ngọc - những người cũng đang trông đợi, cân nhắc hồi đáp: "Sư phụ đạo hạnh cao thâm, tin tưởng có thể bảo hộ bình an cho lục sư đệ".

Đối với câu trả lời mập mờ này, Dương Tiểu Ngọc chưa mấy vừa ý. Nàng truy vấn: "Lâm sư huynh, vậy còn cảnh giới của Tiểu Ngư? Lăng sư bá liệu có thể...?".

"Phải rồi." - Bên cạnh, Chu Đại Trù bồi thêm - "Lúc nãy Tiểu Ngư đem cốt nguyên thiêu đốt nhiều như vậy, khẳng định cảnh giới chắc chắn sẽ... Tam sư huynh, lão nhân gia, người sẽ ngăn được đúng không?".

"Ưm... Cái đó...".

Lâm Chí Viễn cau mày khó nghĩ: "Cốt nguyên chính là cái lõi cội nguồn sức mạnh của tu sĩ, một khi bị tổn hao nghiêm trọng, muốn ngừa đại giảm tu vi thì chỉ có một cách, đó là lấy cốt nguyên bù đắp cốt nguyên. Cũng tức là nói, sư phụ nếu muốn bảo toàn cho lục sư đệ, như vậy chắc chắn buộc phải dùng tới chính cốt nguyên của mình".

"Nền tảng đạo pháp của sư phụ và lục sư đệ đều là Trường Sinh Tiên Thuật nên hẳn sẽ không xảy ra sự bài xích. Vấn đề chỉ là...".

"Tam sư huynh, là cái gì? Huynh mau nói đi!".

Dưới sự thúc giục của Chu Đại Trù, Lâm Chí Viễn rốt cuộc cũng nói ra: "Cốt nguyên không dễ bù đắp".

Nhẹ hít một hơi, Lâm Chí Viễn nói tiếp: "Quá trình bù đắp cốt nguyên này rất phức tạp, đòi hỏi một lượng lớn hơn nhiều lần so với con số đã mất đi. Mặc dù Tiểu Ngư chỉ là tu sĩ vấn đỉnh còn sư phụ đã là một vị chân nhân hậu kỳ, nhưng để chữa trị, không phải tùy tiện liền xong. Huống hồ ngoài việc bù đắp cốt nguyên, sư phụ còn phải quan tâm đến sự tổn hại căn cơ của lục sư đệ nữa. Chỉ sợ cái giá sẽ chẳng nhỏ...".

...

Ba người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Dương Tiểu Ngọc nghe xong thì trầm mặc. Bọn họ đang âm thầm tự hỏi, rằng Lăng Thanh Trúc, nàng liệu có nguyện ý trả giá vì Lăng Tiểu Ngư hay không?

Tuy nàng là sư phụ của Lăng Tiểu Ngư, nhưng điều đó đâu có nghĩa nàng phải vì đồ nhi mà bỏ ra đại giới...

Tu luyện càng lên cao thì cảnh giới tăng tiến càng khó khăn, xưa nay mấy người lại nguyện ý vì kẻ khác mà tự tổn hại căn cơ của mình... Đệ tử thì bất quá cũng chỉ là đệ tử, nào phải con cái hay ruột rà máu mủ, cũng nào phải luyến ái chi nhân, tình cảm dẫu có lại sâu đậm được bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tấm Lòng Của Người Làm Sư

Dương Tiểu Ngọc không đo được, Chu Đại Trù và Mộng Kiều, bọn họ cũng không dám chắc. Dù vậy, Chu Đại Trù vẫn nhìn theo hướng tích cực. Hắn cố nở nụ cười, tự mình trấn an: "Ta nghĩ Tiểu Ngư sẽ không sao đâu. Lão nhân gia tính khí tuy hơi cổ quái một chút nhưng xưa giờ đối xử với Tiểu Ngư thực tốt lắm. Lão nhân gia sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì đâu...".

"Tiểu Ngọc à, ngươi cũng đừng quá lo. Tiểu Ngư khẳng định sẽ ổn thôi".

"Chỉ hy vọng sẽ được như ngươi nói".

...

Bên ngoài, bầu không khí chính là như vậy, ngập tràn bất an và lo lắng. Trong khi đó, ở bên trong động...

Cơ thể Lăng Tiểu Ngư hiện đã rời khỏi tay Lăng Thanh Trúc. Hắn được nàng đặt nằm tại một gian thạch thất âm hàn lạnh lẽo, ngay giữa một trận đồ hình bát quái.

Từ trong chiếc giới chỉ đeo trên tay, Lăng Thanh Trúc lấy ra tám tấm phù lục màu xanh, kế đấy thì miệng niệm pháp quyết, đem chúng đánh ra, mỗi cái bay về một hướng.

Hai giây chưa đến, linh phù vừa ra đã liền biến thành những thanh trụ, cao tầm năm thước, rộng hơn một gang. Tất cả đều cắm đúng tại tám góc của trận đồ hình bát quái nọ.

Bố trí xong, Lăng Thanh Trúc cũng lập tức tiến vào trận đồ. Nàng ngồi cách Lăng Tiểu Ngư khoảng chừng hai bước chân, tay vươn ra chạm vào má hắn, khẽ thốt:

"Tiểu Ngư Nhi, sư phụ nhất định sẽ không để ngươi xảy ra việc gì đâu".

An tĩnh được vài giây, Lăng Thanh Trúc rất nhanh đã đem cánh tay thu về. Nàng ngồi thẳng lưng, bắt đầu tự mình trích ra cốt nguyên nơi thể nội.

Theo thời gian trôi, từ trong lòng bàn tay nàng, những tia lực lượng rất đỗi tinh thuần xuất ra ngày một nhiều. Chúng tựa như những sợi tơ màu xanh vươn về phía trước, quấn lấy cơ thể Lăng Tiểu Ngư, đem hắn nâng lên...

Chợt, chính tại lúc này, hai mắt vốn khép hờ của Lăng Thanh Trúc bỗng bất ngờ mở lớn. Kỳ lạ là đôi đồng tử bên trong, chẳng rõ tự bao giờ đã chuyển hẳn từ đen sang tím, trông yêu dị vô cùng.

Sự thay đổi này, nó chắc chắn không phải do quá trình thi pháp tạo nên. Biến chuyển thiết nghĩ là vì chính bản thân đôi mắt. Căn cứ vào sự dao động liên tục của hình ảnh sóng nước uốn lượn bên trong, rất có khả năng đôi mắt này chính là... Tử Ngục Ma Đồng. Một cặp linh nhãn với đầy những truyền thuyết chết chóc gắn liền...

...

Cả cuộc đời mình, tính từ thuở ấu thơ cho đến bây giờ, có lẽ đây là một trong số những lần hiếm hoi Lăng Thanh Trúc để lộ ra bí mật về đôi mắt của mình. Đáng tiếc, Lăng Tiểu Ngư lại không có cơ hội chứng kiến, dù hắn vẫn đang hiện diện đi nữa.

Lơ lửng giữa không trung, trong dáng vẻ an nhiên, cơ thể hắn đã bắt đầu được chữa trị. Từng tia cốt nguyên do Lăng Thanh Trúc xuất ra, chúng đang nối nhau đi vào người hắn...

Nhờ có ma đồng soi rọi mà thao tác của Lăng Thanh Trúc nhanh hơn lẽ thường rất nhiều. Lã tất nhiên, độ chính xác càng thêm đảm bảo.

...

Thế rồi chẳng biết đã trải qua bao lâu, linh quang của trận đồ thái cực cũng dần tiêu tán. Tám thanh trụ do linh phù hiển hoá cũng là như vậy, biến mất vô tung.

Cầm một viên đan dược cho vào miệng đồ nhi xong, Lăng Thanh Trúc lúc này mới lại lần nữa xuất động cốt nguyên. Giai đoạn chữa trị thứ hai cứ vậy mà bắt đầu...

...

Từng chút một, Lăng Thanh Trúc rất cẩn thận đem cốt nguyên của mình bù đắp cho đồ nhi. Nàng không có chút nào do dự, cũng chẳng hề tiếc nuối tu vi. Trong tâm trí nàng từ đầu chí cuối đều chỉ nghĩ phải làm sao để Lăng Tiểu Ngư được chữa trị một cách triệt để và an toàn nhất. Tấm lòng ấy, nó thật đáng quý biết bao. So với hàng trăm, hàng ngàn kẻ được gọi "sư phụ" khác, Lăng Thanh Trúc nàng chắc chắn là xứng đáng hơn nhiều.

...

...

Mặt trời trên đỉnh Trúc Kiếm đã lui vào một góc, khuất dần sau hàng cây cổ thụ. Bóng chiều buông, rồi màn đêm xuống...

Trong tiếng gió vi vu se lạnh của chốn cao sơn, ngoài cửa động Huyền Âm, đám người Chu Đại Trù vậy mà vẫn còn đang đứng đợi.

Dạ thầm ái ngại, Mộng Kiều hướng chỗ Dương Tiểu Ngọc bước qua, thấp giọng nói ra: "Tiểu Ngọc, sư phụ chưa biết khi nào mới đi ra, trời hiện cũng đã muộn, hay là sư muội hãy trở về Mặc Kiếm Phong trước. Có tin gì của Tiểu Ngư ta sẽ lập tức qua đó thông tri ngay cho muội".

"Tứ sư tỷ ta nói đúng đấy Tiểu Ngọc".

Chu Đại Trù tiếp lời khuyên bảo: "Bây giờ trời cũng tối rồi, Tiểu Ngọc ngươi trước cứ về Mặc Kiếm Phong đi. Lúc nãy Lý sư thúc cũng dặn ngươi mau sớm trở về mà".

Dương Tiểu Ngọc nghe xong, nhẹ lắc đầu: "Ta sẽ đợi".

"Nhưng mà lúc nãy Lý sư thúc...".

"Nếu sư phụ lại tới đây, ta sẽ tự giải thích với người".

Chu Đại Trù, Mộng Kiều tính khuyên nhủ thêm, nhưng khi trông thấy thái độ kiên quyết mười phần của Dương Tiểu Ngọc thì lời ra tới miệng đành nuốt ngược trở vào.

Người ta đã vì sư đệ của mình mà đến lệnh sư cũng dám trái, thử hỏi bọn họ sao có thể mở miệng khuyên can thêm nữa. Như vậy thì có khác nào là xua đuổi...

Tận đáy lòng, Chu Đại Trù bày tỏ: "Tiểu Ngọc, ngươi quả nhiên là người bạn thanh mai trúc mã tốt của Tiểu Ngư. Nếu hắn biết ngươi đã vì hắn lo lắng như vậy, hắn nhất định sẽ rất cảm động".

"Ta chỉ cần hắn được bình an thôi...".

p/s: Từ bây giờ sẽ có chút thay đổi, đó là số từ mỗi chương sẽ không mặc định ~ 2k từ như trước nữa. Tốc độ viết của Pea rất chậm, trung bình 1 tiếng đồng hồ chỉ gõ được khoảng 400 đến 500 chữ là cao, hơn nữa cũng không thể viết liên tục liền mạch từ đầu chương đến cuối chương. Thường thì 1 chương phải mất 2,3 lần viết mới xong được.

Hmmm... Cứ bám theo tiêu chí 2k từ sẽ cảm thấy rất áp lực, mà viết dài Pea lại đâm ra chán. (Pea thích viết theo kiểu mấy bộ ngôn tình TQ, mỗi chương chỉ 1k từ trở xuống cơ).

Tóm lại, từ bây giờ Pea sẽ viết và đăng theo cảm tính, mỗi lần viết được bao nhiêu thì đăng bấy nhiêu chứ không đợi 2,3 lần gộp lại rồi đăng cho đủ 2k từ như trước nữa. Nhưng mọi người cũng không cần quan trọng cái này, bởi vì mình vẫn sẽ đảm bảo mỗi ngày đều sẽ trên 2k chữ đăng lên.

Chương ngắn hơn, nhưng tổng chữ trong một ngày thì cũng sẽ như trước (hoặc hơn) thôi, mọi người sẽ chẳng thiệt gì, chỉ hơi tốn thời gian click chương tiếp theo.

Hy vọng mọi người sẽ vẫn tiếp tục đồng hành cùng Tiên Môn đi hết đoạn đường.

p/s2: Bật mí chút. Cá nhỏ sắp tới sẽ được ra khỏi tông môn để dấn thân vào một hành trình đặc sắc và hương diễm ^^. Cuộc gặp gỡ với ma nữ đã sắp tới, nhưng.... he he... Không phải một mà tới tận hai ma nữ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chữa Trị Hoàn Tất

...

...

"Vù vù... vù vù...".

"Vù vù... vù...".

Trời càng về khuya bầu không khí càng lạnh. Trước động Huyền Âm, dưới ánh trăng soi rọi, hoà lẫn trong tiếng gió vi vu là hơi thở trầm lặng của đám người Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc...

Khá lâu rồi chẳng ai mở miệng nói năng gì. Tất cả đều tự tìm cho mình một góc, im lặng đợi chờ. Có lẽ giờ phút này, dáng vẻ ấy mới phù hợp với hoàn cảnh.

Bởi lòng họ đã yên ắng ư?

Không, nào phải. So với trước thì bọn họ càng bất an và lo lắng hơn. Sở dĩ chẳng ai nói ra là vì toàn bộ đều đã nặng nề quá đỗi...

Thời gian đã trôi qua khá lâu rồi, vậy mà từ bên trong động như cũ vẫn chưa có một dấu hiệu nào truyền ra. Quá trình cứu chữa cho Lăng Tiểu Ngư, chỉ sợ còn muốn khó khăn hơn những gì mà bọn họ đã hình dung trước đó...

...

"Tiểu Ngư, ngươi sẽ không có chuyện gì đâu phải không...".

Ngồi dưới tàn đại thụ, Dương Tiểu Ngọc tựa cằm lên gối, mắt xa xăm thầm nói. Chỉ cho mình nghe.

Nàng đang hồi tưởng. Ký ức của những ngày xưa cũ, cái thời nàng mới chỉ là một cô bé bốn, năm tuổi...

Lúc đó, tại Đào Hoa thôn, bởi Lăng Ngọc Yến và phụ thân nàng đều là thầy thuốc trong thôn nên đôi bên thường xuyên qua lại. Mỗi lần Yến cô cô sang tìm phụ thân nàng thì bên cạnh luôn có một đứa trẻ được dẫn theo. Chính là Lăng Tiểu Ngư.

Trong ký ức của nàng, Lăng Tiểu Ngư thật là đơn thuần lắm. Mặc dù năm tháng đã trôi đi nhưng Dương Tiểu Ngọc nàng vẫn còn nhớ rõ như in. Lần gặp gỡ đầu tiên ấy, Lăng Tiểu Ngư đã tới chào hỏi nàng bằng một nụ cười rất tươi. Nụ cười kia, nó hết sức trong sáng... và đẹp đẽ. Cũng giống như chính con người hắn vậy.

Ôi quá khứ, vì sao nó lại đẹp đến thế? Phải chăng tháng năm đã làm cho đôi mắt ta vẩn đục?

Những nụ cười dần thưa bớt. Những mộng tưởng dần phai nhạt, hoặc đổi thay... Chỉ có quá khứ là vẫn vẹn nguyên. Ở đó, có một cô thôn yên bình, có một đôi trẻ ngày ngày cùng nhau chơi đùa...

...

Dương Tiểu Ngọc đã chìm trong hồi ức cả một đỗi lâu, nhưng giờ thì nàng đã thoát ra khỏi đó. Hoàn toàn thanh tỉnh.

Mời vừa rồi, cửa động Huyền Âm đã được mở.

Sau cái chuyển mình vội vã, cùng với ba người Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc nhanh chóng chạy lại. Nàng nhìn Lăng Thanh Trúc - người mới từ trong động bước ra, hỏi gấp: "Lăng sư bá, Tiểu Ngư thế nào rồi?".

"Lão nhân gia, Tiểu Ngư hắn sao rồi?" Kế bên, sau Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù cũng lên tiếng.

Đối lập với sự nôn nóng của Dương Tiểu Ngọc và đám đồ nhi, Lăng Thanh Trúc chẳng vội trả lời. Nàng đi thêm vài bước, rồi mới nói: "Tiểu Ngư Nhi đã ổn rồi".

"Tốt quá...".

Nụ cười rốt cuộc cũng trở lại trên môi, Chu Đại Trù vui mừng bật thốt. Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, hai người bọn họ cũng là như vậy, thần thái tươi tắn lên hẳn.

Tuy nhiên, Dương Tiểu Ngọc thì hơi khác một chút. Vui thì đúng là nàng đã vui, nhưng ẩn trong niềm vui ấy, sự lo lắng, nó vẫn còn.

"Lăng sư bá." - Nàng tiếp tục hỏi - "Cảnh giới và căn cơ của Tiểu Ngư...?".

Tuy Dương Tiểu Ngọc còn chưa nói hết ý nhưng Lăng Thanh Trúc vẫn dễ dàng hiểu được. Nàng hồi đáp: "Ngươi không cần lo. Ta sử dụng thủ đoạn đặc biệt để chữa trị, vậy nên căn cơ của Tiểu Ngư Nhi đã hoàn toàn được ổn định. Tu vi của hắn, nó vẫn như cũ là vấn đỉnh trung kỳ".

Tới lúc này, sau khi nghe được đáp án từ Lăng Thanh Trúc, cõi lòng Dương Tiểu Ngọc mới chính thức thờ phào. Tâm tình buông lỏng, nàng bày tỏ sự cảm kích: "Lăng sư bá, cảm ơn người...".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tiểu Ngư Nhi là đệ tử của ta, ta chữa trị cho hắn đó vốn là việc nên làm".

"Lão nhân gia...".

Nghe người hô gọi, Lăng Thanh Trúc chuyển mắt nhìn qua thì thấy Chu Đại Trù đã kê mặt lại gần.

Hơi nước như chực chờ tuôn ra thành lệ, hắn nắm tay nàng mà rằng: "Lão nhân gia người đối với bọn đệ tử thật tốt. Đại Trù con biết mà, lão nhân gia chính là bậc phụ mẫu từ ái luôn sẵn sàng hi sinh vì con cái của mình... Lão nhân gia sau này sinh con, nhất định con của người sẽ rất... Ui da...!".

...

Từ trên đất, Chu Đại Trù lồm cồm bò dậy. Hắn vừa xoa mặt - chỗ bị người đánh - vừa bất mãn nói ra: "Lão nhân gia, người làm cái gì vậy? Tự nhiên lại động tay động chân...".

"Tự nhiên?".

Lăng Thanh Trúc hừ lạnh: "Thằng mập ngươi ăn nói hồ đồ, phỉ báng ân sư, ta chưa cắt lưỡi ngươi là may cho ngươi rồi đấy!".

"Con... con có nói gì đâu chứ".

"Hừ...".

Ném Chu Đại Trù sang một bên, Lăng Thanh Trúc lúc này mới quay lại xem Dương Tiểu Ngọc. Vừa lúc, Dương Tiểu Ngọc cũng mở miệng hỏi xin: "Lăng sư bá, người cho phép đệ tử vào gặp Tiểu Ngư một chút được không?".

"Hắn hiện vẫn còn hôn mê".

"Đệ tử chỉ muốn nhìn hắn một lát".

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ trầm ngâm. Hữu ý lại như vô tình, nàng lặng lẽ quan sát cô gái đứng trước mặt. Chừng khi trông thấy máu bầm đọng trên môi cùng dấu vết màu đỏ sẫm còn vương nơi tay đối phương thì mới nhẹ gật đầu: "Thôi được rồi. Ta sẽ dẫn ngươi vào xem hắn một lát".

"Đa tạ sư bá".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Người Mặt Quỷ

"Lão nhân gia!".

Quay lưng lại, Lăng Thanh Trúc đổi giọng: "Thằng mập ngươi lại có chuyện gì?".

"Lão nhân gia, người đừng có nhìn con như vậy. Con bị khủng hoảng a...".

"Hừ...".

"Lão nhân gia, khoan đã!".

Chân Lăng Thanh Trúc vừa dừng thì tiếng Chu Đại Trù cũng lần nữa vang lên: "Lão nhân gia, con cũng muốn vào xem Tiểu Ngư".

"Hắn chưa chết, có gì đâu mà xem".

Nói rồi, Lăng Thanh Trúc quay mặt, lạnh lùng bước đi, để lại Chu Đại Trù với nỗi hụt hẫng vô bờ.

"Tiểu Ngư, lão nhân gia không có cho ta vào xem ngươi... Ngươi tỉnh dậy cũng đừng có trách ta...".

...

...

Dưới sự tận tâm tận lực của Lăng Thanh Trúc mà tình trạng Lăng Tiểu Ngư đã ổn định. Cốt nguyên đã được bù đắp, căn cơ cũng hoàn toàn giữ vững.

Có một vị sư phụ hết lòng thương yêu đệ tử như thế, đó cũng là một may mắn lớn của Lăng Tiểu Ngư. Chí ít thì hiện giờ đích xác là như vậy. Còn mai sau, năm tháng của tương lai, thế sự ra sao nào ai biết được...

Trước mắt, tại Kim Kiếm Phong...

Trong một căn phòng rộng rãi, trên chiếc giường gỗ đỏ với chăn đệm đơn sơ, một nam nhân hiện đang ngồi điều tức. Kẻ này, hắn cũng chẳng phải ai xa lạ, đích thị là đối thủ đã buộc Lăng Tiểu Ngư phải tự mình thiêu đốt cốt nguyên mới đánh bại được: Lưu Cảnh Thiên.

Lúc đó, trên Ngũ Kiếm Đài, tuy rằng Lưu Cảnh Thiên trông thảm hại hơn Lăng Tiểu Ngư vài phần, cũng đã đổ gục sớm hơn Lăng Tiểu Ngư, nhưng bất quá chỉ là "hình thức bên ngoài". Thực chất, ở bên trong cơ thể, thương tích của hắn nhẹ hơn đối thủ của mình rất nhiều.

Có điều, nhẹ thì nhẹ, Lưu Cảnh Thiên vẫn phải cần tịnh dưỡng. Chỉ e muốn hoàn toàn khôi phục như lúc đầu, dẫu có linh đan dược thủy trân quý thì thời gian tối thiểu cũng mất mười ngày nửa tháng...

...

"Két...".

Không gian vốn dĩ trầm lắng chợt bị phá tan bởi thanh âm đẩy cửa.

Mắt khép dưỡng thần nay đã mở hẳn, Lưu Cảnh Thiên nhìn người vừa tự ý tiến vào phòng mình, nói: "Sư huynh, đêm khuya không biết đến tìm đệ có việc gì?".

"Việc gì?".

Tô Đông Vũ nở một nụ cười mai mỉa: "Kỳ tài tu luyện của Kim Kiếm Phong ta bị người đánh trọng thương, thân làm sư huynh, ta đến thăm chẳng phải là chuyện nên làm sao?".

"Sư huynh cần gì phải châm chọc ta như vậy".

"Hư...".

Thu lại "nụ cười", Tô Đông Vũ thẳng thắn tỏ rõ sự không vui của mình: "Lưu Cảnh Thiên ngươi đường đường là tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong, lại còn lĩnh hội phong chi ý cảnh, vậy mà ngay cả một tên tư chất bình phàm tu vi vấn đỉnh trung kỳ ngươi cũng đánh không nổi... Lưu Cảnh Thiên, chuyện ngươi hứa với ta ngươi đã không làm được, giờ ngươi tính thế nào đây?".

Lưu Cảnh Thiên cúi đầu trầm mặc, ngẩng lên thì đáp: "Lăng Tiểu Ngư kia vốn chẳng phải kẻ "bình phàm" như sư huynh nói. Đạo thuật của hắn lợi hại hơn cái mác tu vị vấn đỉnh trung kỳ rất nhiều".

"Ngươi còn biện minh".

Lần này thì Lưu Cảnh Thiên không hồi âm lại nữa.

Thấy đối phương im lặng, thần tình đã đổi khác, Tô Đông Vũ cũng biết cân nhắc mà thôi chẳng xoáy sâu vào. Hắn dịu giọng lại:

"Lưu sư đệ, tại sao ta phải đối phó Lăng Tiểu Ngư, bây giờ có lẽ ngươi cũng đã hiểu được. Kẻ này đã thật sự trở thành cái gai trong mắt ta...".

"Lưu sư đệ, cái gai này nếu không nhổ thì sớm muộn gì cũng để lại hậu hoạ".

"Sư huynh cần ta làm gì?" Lưu Cảnh Thiên chẳng phải kẻ ngốc nên vừa nghe qua lời bóng gió liền hiểu ý ngay.

Đối với sự nhanh nhạy đó của hắn, Tô Đông Vũ tỏ ra khá hài lòng: "Trước mắt thì không thể làm gì, nhưng ngươi cứ chuẩn bị. Khi nào có cơ hội ta sẽ báo ngươi hành động".

Nói đoạn, Tô Đông Vũ cho tay vào áo lấy ra một chiếc lọ nhỏ rồi đem nó đặt lên chiếc bàn ở giữa phòng.

"Ta có một ít đan dược rất công hiệu trong việc chữa trị nội thương, ngươi cầm lấy mà dùng".

"Được rồi. Ngươi hãy dưỡng thương cho tốt".

Dõi mắt nhìn theo thân ảnh Tô Đông Vũ, chừng khi đối phương sắp bước ra khỏi cửa thì Lưu Cảnh Thiên bỗng cất tiếng gọi: "Khoan đã".

Xoay người lại, Tô Đông Vũ hơi nghi hoặc: "Lưu sư đệ, ngươi còn có gì muốn nói sao?".

"Tô sư huynh, ta thật sự có chút khó nghĩ".

"Khó nghĩ? Là vấn đề gì?".

Lưu Cảnh Thiên cũng không dài dòng, trực tiếp hỏi thẳng: "Lăng Tiểu Ngư chẳng phải người của Kim Kiếm Phong, trước nay cũng chưa từng đắc tội với huynh, bất quá chỉ là có chút quan hệ với Dương Tiểu Ngọc mà thôi. Ta thật không hiểu tại sao huynh lại có thành kiến với hắn tới như vậy".

"Câu hỏi hay đấy".

Tô Đông Vũ cười nhạt, từ tốn trả lời: "Lưu sư đệ, có một số người mất những thứ không đáng mất, lại có một số người nhận những thứ không đáng nhận, điều đó... rất không đúng".

"Trong mắt ta, ở Thiên Kiếm Môn này, môn nhân chỉ có hai loại: loại thứ nhất là phục tùng và ngưỡng vọng ta, loại thứ hai thì chính là những kẻ đối nghịch và sẽ đối nghịch ta. Những kẻ đó, với ta thì bọn chúng không có ở Thiên Kiếm Môn này, như vậy Thiên Kiếm Môn mới tốt hơn được".

"Lưu Cảnh Thiên, ngươi hiểu rồi chứ?".

...

...

"Tô Đông Vũ, ngươi đúng là một kẻ cuồng vọng, ảo tưởng...".

Đợi cho Tô Đông Vũ đi rồi, lúc này Lưu Cảnh Thiên mới khinh miệt thốt ra. Hắn cảm thấy vị Tô sư huynh kia của mình quá ư nực cười.

Tô Đông Vũ hắn nghĩ hắn là ai? Trung tâm của mọi thứ? Tất cả mọi người đều phải xoay xung quanh hắn?

"Xem ra Tô Đông Vũ ngươi cũng chỉ là hạng thiểu năng mà thôi".

...

"Phù...".

Thở ra một ngụm trọc khí, Lưu Cảnh Thiên thôi không nghĩ đến kẻ cuồng vọng họ Tô kia nữa. Hắn khép mắt lại, đang chuẩn bị đả toạ điều tức thì...

"Két...".

... cửa phòng lại mở ra.

Kế đấy, một thân ảnh chậm rãi tiến vào.

Đối lập với bộ bạch y Tô Đông Vũ mặc ban nãy, người này khoác hẳn một chiếc áo choàng rộng màu đen, phủ từ đầu tới chân. Nhưng, đó vẫn chưa phải điểm đáng chú ý nhất, thứ làm người ta ấn tượng hơn là khuôn mặt hắn. Nơi đó, toàn bộ đều được che đi bởi một chiếc mặt nạ hình quỷ dữ, cực kỳ khủng bố.

Đáng sợ là vậy, tuy nhiên, Lưu Cảnh Thiên lại chẳng khiếp hãi một tí nào. Trái lại, khi trông thấy bộ mặt ma quỷ kia hắn còn tỏ rõ vui mừng.

Không giống lúc tiếp chuyện Tô Đông Vũ, lần này Lưu Cảnh Thiên đã chủ động bước xuống giường, hướng kẻ phía trước cung kính cúi đầu:

"Đệ tử Cảnh Thiên bái kiến sư phụ".

p/s: Thật ra vốn ban đầu Pea tính để "Thần quang hiển lộ, thái cực hiện hình" tại Ngũ Kiếm Đài luôn, nhưng sau cân nhắc lại thì thôi, dời lại. Tình tiết vẫn chưa tới, viết ra sẽ không hợp.

Nhưng mọi người yên tâm, Pea đảm bảo thời khắc "Thần quang hiển lộ, thái cực hiện hình" sẽ không khiến mọi người phải thất vọng đâu. Đó sẽ là một tràng cảnh rất kinh tâm động phách.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Sóng Ngầm

"Không cần câu nệ".

Người đeo mặt nạ quỷ rẽ bước, hướng chiếc bàn đặt ở giữa phòng tiến lại. An vị xong rồi mới hỏi: "Thương tích của ngươi thế nào?".

"Sư phụ, người đã biết rồi sao?".

"Trên đường đến đây có tình cờ nghe đám đệ tử Thiên Kiếm Môn các ngươi bàn luận. Bọn họ nói ngươi chính là bại dưới tay của Lăng Tiểu Ngư - một đệ tử tư chất bình phàm thuộc Trúc Kiếm Phong?".

"Vâng, đệ tử lấy làm hổ thẹn".

Trong mắt ánh lên một tia khác lạ, người mặt quỷ nhận xét: "Xem ra Lăng Tiểu Ngư kia cũng chẳng phải đơn giản. Đối với kẻ này, ta thực là có chút hiếu kỳ rồi".

"Sư phụ, người... muốn xâm nhập Trúc Kiếm Phong?".

Trước sự dò hỏi của Lưu Cảnh Thiên, người mặt quỷ tỏ vẻ không hài lòng: "Thế nào? Ta không thể?".

"Sư phụ, đệ tử không phải ý đó".

Lưu Cảnh Thiên cúi đầu, chừng sợ bị hiểu lầm nên vội thanh minh: "Đệ tử nghe nói Lăng Tiểu Ngư kia hiện đang được đích thân Lăng Thanh Trúc trông coi, con sợ người...".

"Bị phát hiện?".

Dưới lớp mặt nạ, người mặt quỷ nhếch môi xem thường: "Cảnh Thiên, ngươi quá coi nhẹ vi sư rồi đấy".

"Nói thật, ở Thiên Kiếm Môn này của ngươi, có tư cách làm đối thủ của ta cũng duy chỉ hai người. Một là Cơ Thành Tử, hai là Lăng Thanh Trúc. Chính diện giao đấu ta đúng có chút e ngại, nhưng nếu chỉ đơn giản tiềm hành quan sát, bọn họ muốn phát hiện ra ta cũng không phải dễ".

"Sư phụ, đệ tử cũng chỉ là sợ vạn nhất...".

"Được rồi, xếp chuyện đó qua một bên đi".

Người mặt quỷ mau chóng thay đổi chủ đề. Hắn hỏi thẳng: "Cảnh Thiên, chuyện ngươi và Tô Đông Vũ kia là thế nào? Ngươi bị hắn nắm bắt được gì rồi phải không?".

"Sư phụ tuệ nhãn như đuốc".

Lưu Cảnh Thiên hít nhẹ một hơi, kể rõ: "Sự thể là như vầy. Dạo trước đệ tử có tình cờ phát hiện được một món đồ tốt, thế nhưng đã bị kẻ khác nhanh tay lấy trước. Đệ tử không cam lòng nên đã xuống tay với kẻ kia, chẳng may lại bị Tô Đông Vũ phát hiện".

"Kẻ bị đệ tử giết vốn xuất thân danh môn, lại là người trong chính đạo, vậy nên một khi chuyện truyền tới tai của các bậc trưởng bối, khẳng định đệ tử sẽ phải chịu cực hình, thậm chí... phải đền mạng".

"Nhưng Tô Đông Vũ đã thay ngươi giữ kín, đổi lại, Cảnh Thiên ngươi phải phục tùng hắn?".

"Vâng, sư phụ".

Ngón tay gõ nhẹ lên bàn, người mặt quỷ trầm ngâm một lúc rồi nói: "Trước mắt ngươi hãy tạm thời nhẫn nhịn mà làm theo lời Tô Đông Vũ. Dù sao thân phận của hắn cũng có chút đặc thù, hạ thủ với hắn sẽ mang lại nhiều rắc rối...".

"Nhưng ngươi yên tâm. Đợi vi sư thần công đại thành thì Cảnh Thiên ngươi sẽ không cần phải cúi đầu trước ai khác nữa. Khi đó, ngươi sẽ là kẻ dưới một người nhưng trên muôn vạn người".

"Sư phụ đạo pháp thâm huyền, thần công cái thế, thống lĩnh thiên hạ cũng chỉ là chuyện sớm muộn".

...

Cuộc trò chuyện đêm khuya cứ vậy mà diễn ra thêm một lúc nữa, chừng khi canh tư đã điểm, lúc này người mặt quỷ mới rời đi. Trước khi đi, hắn có lấy từ giới chỉ ra một cuốn ngọc giản đưa cho Lưu Cảnh Thiên và nói:

"Cảnh Thiên, công pháp tầng thứ hai ngươi đã sắp luyện xong, đây là toàn bộ nội dung của tầng công pháp thứ ba. Nhớ kỹ, xem xong thì lập tức đốt đi".

"Vâng, sư phụ. Đệ tử sẽ chăm chỉ tu luyện để không phụ kỳ vọng của người".

Lưu Cảnh Thiên cúi đầu đưa tay tiếp nhận cuốn ngọc giản, đến lúc ngẩng lên thì mới nhận ra người trước mặt đã đi mất tự lúc nào.

"Sư phụ quả nhiên vẫn là người ta không thể nắm bắt được".

...

...

Năm ngày sau.

Trúc Kiếm Phong, động Huyền Âm.

Suốt quãng thời gian này, Lăng Tiểu Ngư như cũ vẫn còn hôn mê chưa tỉnh. Không phải bởi cơ thể hắn chưa muốn tỉnh mà vì Lăng Thanh Trúc đã can thiệp vào. Để cho quá trình khang phục diễn ra hoàn hảo nhất, nàng đã cho Lăng Tiểu Ngư uống một ít thuốc có tác dụng an thần, dưỡng khí...

Đáng ra, với việc thiêu đốt đại lượng cốt nguyên, tự tổn hại căn cơ, Lăng Tiểu Ngư nếu muốn vận động bình thường thì chí ít cũng phải cần mười ngày nửa tháng, còn bằng để sức khoẻ khang phục như lúc đầu, năm bảy tháng thiết nghĩ cũng bình thường.

Nhưng may cho hắn. Nhờ Lăng Thanh Trúc chấp nhận bỏ ra đại giới mà tình trạng của hắn đã hoàn toàn được cải biến. Nói Lăng Tiểu Ngư hắn được kéo ra từ vực thẳm thực cũng không quá...

...

"Haizz...".

Ngồi bên chiếc bàn đá đơn sơ bình dị, trong bộ tử y thường thấy, Lăng Thanh Trúc chống cằm, mắt nhìn kẻ nào đó đang nằm trên bệ - chỗ mình vẫn hay dùng để tu luyện, dưỡng thần, thở dài một tiếng.

"Haizz...".

... Rồi lại thêm một tiếng nữa.

Thành thật mà nói thì đây đã không phải lần đầu tiên nàng phiền não vì Lăng Tiểu Ngư. Suốt mấy ngày qua, tiếng thở dài của nàng đã vang lên không ít. Cứ mỗi lần nhìn tới hắn là trong lòng nàng lại...

"Lăng Thanh Trúc à Lăng Thanh Trúc, tại sao năm đó ngươi lại dại dột như vậy, đang yên đang lành tự dưng đi thu nhận con cá nhỏ này làm gì...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chuẩn Bị Diễn Kịch

"Haizz...".

Càng nghĩ càng thêm chán nản, Lăng Thanh Trúc sau cùng vẫn đành chấp nhận "lỗi lầm" trong quá khứ. Nàng gác lại chuyện xưa, chuyển mình đứng dậy, hướng chỗ đồ nhi bước qua.

Mông đặt xuống bệ, trong tư thế hai chân thả lỏng, mái đầu nghiêng nghiêng, Lăng Thanh Trúc lầu bầu, một mình tự nói: "Đồ cá ươn, đồ cá chết... Tiểu tử ngươi là con cá cứng đầu cứng cổ...".

Như cảm thấy nói không thì chưa đủ, nàng gí hẳn ngón tay vào trán Lăng Tiểu Ngư, tiếp tục trách móc: "Thường ngày ta thấy ngươi thật thà nên cũng thật tâm tin tưởng, ai mà ngờ tiểu tử ngươi lại dám ở sau lưng ta lén lút tu luyện yêu công tà thuật...".

"Là ai dạy ngươi lừa dối vi sư hả? Hả?".

"Con cá ươn, con cá thối, Lăng Thanh Trúc ta nuôi dạy ngươi bao nhiêu năm, thế mà bây giờ ngươi lại đối xử với ta như vậy. Rốt cuộc thì cái tên "cao nhân" kia có gì tốt mà ngươi phải bao che cho hắn như vậy? Lại còn tin tưởng theo hắn học yêu công tà thuật nữa... Hừ, lẽ nào ngươi thực muốn ta xách Trường Sinh Kiếm đi phá hủy Phị Tinh Đới Nguyệt Động mới chịu khai?".

Mấy lời này cũng chẳng phải tùy tiện nói chơi. Trong đầu mình, Lăng Thanh Trúc đích xác là đã có tính qua chuyện này. Mặc dù Trường Sinh tiên kiếm nếu chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì không được phép điều động, nhưng vì cảm thấy tên "cao nhân" kia đã trở thành mối nguy nên nàng nghĩ cần trừ khử.

Dám tự ý sửa đổi công pháp của Trúc Kiếm Phong nàng, lại còn dạy cho đồ nhi nàng những thứ mà ngay đến nàng cũng không nhìn ra được, như vậy thử hỏi Lăng Thanh Trúc nàng làm sao có thể để mặc?

Đối phương nếu đã không biết an phận thì Lăng Thanh Trúc nàng cũng sẽ phóng tay hành động...

Có điều trước đó, nàng cảm thấy mình cần phải tìm hiểu kỹ càng cái đã.

"Hưm... Trước tiên phải tìm cách để Tiểu Ngư Nhi đem mọi chuyện khai ra. Uy lực bất thường của Thiên Diệp Thủ cùng một chưởng phô thiên cái địa sau cùng kia, thoạt nhìn cũng không phải loại hình mà yêu công tà thuật nên có".

"Chỉ là... con cá chết này cứng đầu vứng cổ như vậy, làm thế nào hắn mới chịu khai đây? Tốt xấu gì thì cũng là đệ tử của mình, đâu phải phường tà đạo, cũng không thể đem hắn sưu hồn. Dùng Tử Ngục Ma Đồng nhiếp hồn hắn ư? Thế thì quá đáng quá...".

...

"... Với tính cách của hắn, chỉ sợ ta có đánh, có mắng nguyên mười ngày nửa tháng cũng vô dụng. Nên làm sao mới được đây...".

"Phải rồi!".

Trải qua một hồi ngẫm nghĩ, Lăng Thanh Trúc có vẻ cuối cùng cũng tìm ra biện pháp.

"Tên tiểu tử này là người trọng tình cảm, đã vậy chi bằng ta đánh vào điểm này. Ngẫm lại thì sở dĩ hắn một mực bao che cho tên "cao nhân" kia là vì đối phương có ơn trợ giúp hắn tu luyện ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động, bây giờ nếu hắn biết ta vì cứu chữa cho hắn mà căn cơ bị tổn hại nghiêm trọng đâu này? Hắn nhất định sẽ tự cảm thấy mình rất có lỗi. Khi đó, ta chỉ cần dẫn dắt một chút thì hắn sẽ tự nguyện khai báo thôi...".

"He he..."

Lăng Thanh Trúc tự thấy đắc ý, che miệng cười gian.

"Tiểu Ngư Nhi, con cá nhỏ, một khi vi sư đã ra tay thì tiểu tử ngươi đừng hòng chạy thoát nhé".

...

Đã có chủ ý, Lăng Thanh Trúc không chần chừ thêm nữa, lập tức bắt tay vào chuẩn bị. Dựa theo tính toán của nàng thì khoảng tối nay là Lăng Tiểu Ngư sẽ tỉnh lại rồi. Từ đây đến đó cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian, nàng cần phải tranh thủ a.

...

"Hmm... Bộ dạng ta như vầy thì không được".

Lăng Thanh Trúc dùng đạo thuật tạo ra một tấm gương phản chiếu, nàng vừa soi vừa tính: "Tiểu Ngư Nhi trông thấy ta an nhiên lành lặn như vầy thì sao mà động lòng được. Phải cải trang một chút...".

Thân là người từng trải với không ít lần hành tẩu dọc ngang, Lăng Thanh Trúc dĩ nhiên thừa biết bản thân phải làm gì. Đầu tiên, nàng đem hai chiếc trâm cài tháo xuống, kế đó thì dùng tay tự mình làm rối mái tóc, để nó trở nên mất trật tự vừa đủ.

Đã xong?

Tất nhiên là chưa. Xong làm sao được mà xong, mới bấy nhiêu thì đã thảm hại nỗi gì. Đầu tóc thì coi như tạm ổn, nhưng khuôn mặt thì vẫn chưa phù hợp a.

"Nên làm cho nó tái đi một chút, hai mắt cũng phải vẽ cho thâm một chút...".

Cánh tay lại động, Lăng Thanh Trúc lôi từ chiếc không gian giới chỉ đang đeo ra một mớ đồ vật đã xếp xó lâu ngày, tiếp tục công cuộc cải trang của mình. Với bột phấn, hương màu các thứ, nàng hết chấm lại vẽ, hết vẽ lại chấm, khá chi tỉ mỉ.

Thành quả là khoảng tầm hai khắc sau, một diện mạo mới đã hoàn tất.

Khuôn mặt này, so với lúc nãy thì thần thái phải gọi khác xa mười phần. Nó chẳng có tí sinh khí nào cả. Thậm chí, so với người bệnh lâu ngày còn muốn tệ hơn đôi chút. Làn da trắng tái, hai mắt thâm quầng, bờ môi khô khốc nhợt nhạt... Nếu người không biết, chỉ e nhìn vào lại tưởng Lăng Thanh Trúc nàng đang trong tình trạng nguy kịch luôn ấy chứ.

Cải trang "đậm nét" là thế, ấy vậy mà Lăng Thanh Trúc, nàng lại thấy còn chưa vừa ý.

"Hmm... Hình như vẫn hơi thiếu một chút. Cần có gì đó rõ ràng hơn nữa mới được".

"A, đúng rồi! Chính là nó!".

Lăng Thanh Trúc chả cần nghĩ lâu thì đã liền tìm ra đáp án. Nàng kéo tay áo lên, dùng móng tay rạch nhẹ một đường. Ngay lập tức, máu đào tuôn ra.

"Mặt mũi tiều tụy lại cộng thêm một chút máu đọng ở khoé môi, Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy khẳng định sẽ rất thương tâm".

"Phải khiến cho hắn đau lòng, tự thấy bản thân có lỗi, à không, phải là tự thấy mình có tội mới được...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 117: Lo Lắng

...

Từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc, thời gian ước tính cũng hơn nửa giờ có lẻ thì Lăng Thanh Trúc mới chính thức hoàn thành quá trình "chỉnh sửa" dung nhan của mình. Đối với diện mạo mới này nàng khá hài lòng, rất tự tin có thể lay động được ý chí của đồ nhi. Việc còn lại bây giờ của nàng chỉ là đợi hắn tỉnh dậy rồi bắt đầu trổ tài diễn kịch nữa thôi.

...

"Hmm... Để xem nào".

Lăng Thanh Trúc đứng trước bệ đá - nơi Lăng Tiểu Ngư đang nằm, thoáng ngẫm rồi chợt lắc đầu: "Đặt hắn ở chỗ này có lẽ không ổn lắm. Tiểu Ngư Nhi vừa tỉnh dậy đã liền nhìn thấy mình, như vậy thì đâu có nghĩ được gì nhiều...".

Trải qua sự cân nhắc thiệt hơn, Lăng Thanh Trúc cuối cùng quyết định làm thêm một việc nữa. Thay vì để đồ nhi an vị trên bệ đá thì nàng lại đem hắn đặt vào một gian thạch thất ở phía bên trong động, cách ngoài này tầm độ ba mươi thước có lẻ.

Xong xuôi đâu đấy, nàng xoay người trở ra, trèo lên trên bệ, nằm xuống đúng ngay vị trí mà Lăng Tiểu Ngư đã nằm ban nãy. Có điều là tư thế của nàng, nó lại không được thoải mái gì cho cam. Mặt úp xuống trong khi hai chân thì đặt nửa trên bệ nửa ở dưới bệ, trông... khá là tội nghiệp.

Lăng Thanh Trúc, nàng thực diễn rất nhập tâm a.

...

...

Gần một khắc sau.

Quả đúng như Lăng Thanh Trúc tính toán, khi trời tối hẳn thì đệ tử của nàng - Lăng Tiểu Ngư - cũng cựa mình tỉnh giấc.

Sau một tiếng "ưm" khẽ, cặp mắt hắn từ từ mở ra...

"Đây... là đâu?".

"Ta không phải đang cùng Lưu sư huynh giao đấu trên Ngũ Kiếm Đài sao...".

Trong cái nhăn mày trĩu nặng, Lăng Tiểu Ngư ngồi dậy, cố hồi tưởng mọi việc.

...

"Phải rồi, lúc đó ta đã thiêu đốt cốt nguyên để đánh ra Phật Nộ Đồ Sinh - chiêu thứ tư của Đại Bi Thiên Diệp, kế đấy thì...".

"Lưu sư huynh đã bị ta đánh bại, còn bản thân ta cũng vì suy kiệt mà ngã xuống...".

"Hình như... Hình như chính sư phụ đã đỡ ta...".

Tinh quang ánh lên trong mắt, Lăng Tiểu Ngư ngẩng nhìn chung quanh, rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề.

"Chỗ này là Huyền Âm Động. Lẽ nào sư phụ đã mang ta về đây?".

"Phải rồi, thương tích của ta...".

Nhớ đến tình trạng của mình, Lăng Tiểu Ngư vội quan sát thân thể tứ chi, rồi dùng nội thị thuật tra xét tâm mạch, đan điền...

"Làm sao có thể...".

"Cốt nguyên chẳng những không hao hụt chút nào mà còn rất dư dả; căn cơ, cảnh giới cũng ổn định vô cùng...".

...

"Ta hiểu rồi. Là sư phụ đã chữa trị cho ta".

Nghĩ đến ân sư, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy hết sức hổ thẹn. Bản thân hắn cũng là tu sĩ, hắn đương nhiên biết cốt nguyên một khi bị hao tổn quá nhiều thì sẽ đưa đến hậu quả gì. Muốn chữa trị, chỉ e cái giá bỏ ra là không hề nhỏ.

"Ta đã làm phiền lòng sư phụ".

Mang theo tâm trạng áy náy, Lăng Tiểu Ngư chuyển thân đứng dậy, hướng cửa thạch thất bước ra. Hắn muốn tìm gặp ân sư để dập đầu nhận lỗi.

Đường chẳng tính xa, khoảng cách ba mươi thước dư rất nhanh liền qua hết. Từ trong gian thạch thất nọ, thân ảnh Lăng Tiểu Ngư hiện đã ở hẳn bên ngoài. Tất nhiên, với sự sắp xếp của Lăng Thanh Trúc, hắn không khó khăn để tìm ra được nàng.

...

"Sư phụ".

Hô gọi nhưng chẳng nhận được hồi âm, nhìn kỹ lại thấy tư thế nằm của ân sư không đúng, Lăng Tiểu Ngư bất giác mà trở nên lo lắng.

Hắn bước vội tới bên bệ đá, tay đặt lên người Lăng Thanh Trúc, tiếp tục lay gọi.

"Sư phụ".

"Sư phụ...".

Qua mấy bận lay gọi mà ân sư vẫn chẳng phản ứng chút gì, tâm tình Lăng Tiểu Ngư càng chùng xuống. Nét mặt khẩn trương thấy rõ, hắn chầm chậm đem người đang nằm bên dưới xoay lại.

Một diện mạo tiều tụy đến khó tin hiện ra.

Khuôn mặt trắng bệch, hai mắt thâm quần, tóc rối môi khô, nơi khoé miệng thậm chí còn có vết máu vương đọng... Bộ dạng này, rõ ràng là của người đang bị tổn thương nghiêm trọng.

Tựa như sét đánh ngang tai, Lăng Tiểu Ngư vừa nhìn thấy sư phụ mình như vậy thì hai mắt liền mở trừng, toàn thân cứng đờ. Hắn chết lặng.

Nhưng... còn chưa chết hẳn. Sau một lúc đứng im bất động, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng lấy lại được năng lực phản ứng. Hắn hoảng hốt hô lên: "Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ làm sao thế này?!".

"Sư phụ...!".

...

"Không được loạn, trước phải kiểm tra...".

Cố giữ chút bình tĩnh sau cùng, Lăng Tiểu Ngư bắt lấy một trong hai cánh tay của Lăng Thanh Trúc, mau chóng tra xét.

Chưa xem còn đỡ, vừa xem xong, tâm hắn liền chìm vào đáy cốc. Mạch tượng của sư phụ hắn, nó yếu nhược vô cùng. Bên trong thể nội thậm chí cũng...

"Sao có thể... Tại sao sư phụ lại bị tổn thương nặng tới như vậy...".

"Ta...".

"Đúng rồi. Ta phải đi gọi người tới! Ta phải đi mời chưởng môn sư bá...".

Giờ phút này Lăng Tiểu Ngư đã chẳng nghĩ được nhiều nữa. Hắn chỉ biết sư phụ mình hiện rất bất ổn, cần được cứu chữa ngay. Nhưng với tu vi của hắn thì chắc chắn không thể. Hắn phải tìm một vị trưởng bối. Mà trong bốn vị phong chủ còn lại của Thiên Kiếm Môn, đạo hạnh của chưởng môn Cơ Thành Tử là cao nhất.

"Sư phụ, đệ tử đi tìm chưởng môn sư bá! Người nhất định phải đợi đệ tử về...".

Lăng Tiểu Ngư nói xong liền quay mặt, đang tính phóng đi thì bất ngờ, một bàn tay chợt đưa ra níu giữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Thật Sự Là Rất Biết Diễn

"Sư phụ!".

"Tiểu Ngư Nhi...".

Đôi mắt hé mở, trong bộ dạng vô lực, Lăng Thanh Trúc nhẹ lắc đầu: "Không cần đi".

"Sư phụ, nhưng mà tình trạng của sư phụ...".

"Đừng lo".

Lăng Thanh Trúc trấn an: "Bản thân mình thế nào ta tự biết rõ, chỉ là suy kiệt quá mức, căn cơ tổn hại, không nguy hiểm gì đến tính mạng đâu".

"Sư phụ..." - Hơi nước phủ giăng trong mắt, Lăng Tiểu Ngư có chút nghẹn ngào - "Có phải là vì đệ tử không? Chính đệ tử đã liên lụy người phải không?".

Đôi môi khô khốc nhẹ nhếch, Lăng Thanh Trúc bày ra một nụ cười yếu ớt khó coi: "Tiểu tử ngốc, liên lụy gì chứ... Tiểu tử ngươi là đồ nhi của ta, sư phụ vì ngươi chữa trị vốn dĩ là nên".

"Mà... ta đâu có làm gì nhiều, chỉ là trích ra một ít cốt nguyên của mình để bù đắp cho ngươi, kế đấy thì cho ngươi uống vài viên thuốc quý mà bình thường đến bản thân cũng không nỡ dùng, rồi thì tiếp tục xuất ra đại lượng chân nguyên giúp ngươi giữ vững cảnh giới, ổn định căn cơ... Tiểu Ngư Nhi, ta thật chẳng làm gì nhiều cả".

Những lời nọ của Lăng Thanh Trúc, mười mươi là đang áp dụng theo nguyên lý của bốn chữ "lạt mềm buộc chặt". Miệng thì bảo mình "chẳng làm gì nhiều" nhưng lại đem sự việc đã làm kể ra chi tiết, rành mạch, rất rõ ràng, Lăng Thanh Trúc nàng đây là đang muốn nâng cao giá trị sự hi sinh của mình lên, từ đó khiến cho đồ nhi càng thêm tự trách.

Có lẽ bởi do nàng diễn xuất quá giỏi, Lăng Tiểu Ngư đã thật sự tin tưởng. Dòng lệ cuối cùng không thể nào ngăn được nữa, hắn cúi đầu, rất xúc động gọi hai tiếng "Sư phụ...".

"Tất cả đều là lỗi của đệ tử. Là đệ tử đã làm hại người...".

Nằm trên bệ, Lăng Thanh Trúc nhắm một mắt mở một mắt len lén ngó xem. Trong đầu âm thầm đắc ý: "Tiểu Ngư Nhi, ta biết tiểu tử ngươi là người rất trọng tình cảm mà...".

"He he... Tốt xấu gì ta cũng là sư phụ ngươi, từ nhỏ đến lớn tiểu tử ngươi là do một tay ta nuôi dạy, nếu mà không đối phó được thì mặt mũi để đâu chứ".

...

"Bước thứ nhất đã xong, đã đến lúc chuyển sang bước thứ hai".

"Hmm, trước tiên phải bảo Tiểu Ngư Nhi đưa mình ra khỏi động đã".

Đối nghịch cảm xúc trong dạ, ở ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn tỏ ra yếu đuối vô lực. Nàng phải "gắng gượng" lắm mới ngồi dậy được.

Tay đặt lên đầu người phía trước, cùng với nụ cười từ ái, Lăng Thanh Trúc nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi là nam nhi đại trượng phu, khóc cái gì chứ?".

"Ngươi nhìn ta xem, có bị làm sao đâu... khục khục...".

"Sư phụ!".

"Không cần khẩn trương, chỉ là hư huyết thôi. Nhổ ra rồi sẽ không sao".

"Sư phụ, để đệ tử đi mời chưởng môn sư bá tới xem cho người".

"Tiểu Ngư Nhi, ta nói rồi, ta không sao".

"Nhưng mà...".

"Thế nào? Một vị chân nhân hậu kỳ như ta, lẽ nào đối với tình trạng của mình, hiểu biết còn thua một tên thái điểu tu vị vấn đỉnh trung kỳ như ngươi?".

Cánh tay thon chuyển từ đầu xuống vai đồ nhi, Lăng Thanh Trúc vỗ nhẹ hai cái: "Đừng quá lo lắng. Sư phụ vẫn ổn".

"Sư phụ...".

"Được rồi, không cần nói nữa. Bây giờ ta cần điều tức liệu thương một chút, tiểu tử ngươi hãy ở bên cạnh hộ pháp giúp ta".

Nói rồi, cũng chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp hồi âm thì Lăng Thanh Trúc đã chỉnh lại tư thế, khoanh chân xếp bằng. Sau khi đem một viên đan dược nuốt xuống, nàng bắt đầu tiến hành đả toạ...

...

Công phu và bài bản, mỗi một hành động đều được Lăng Thanh Trúc diễn giống y như thật. Chính điều đó đã làm đệ tử của nàng không thể phát sinh nghi ngờ.

Lúc này, ở Lăng Tiểu Ngư, nếu có cũng chỉ đơn thuần là sự lo lắng, và tất nhiên là cả áy náy.

Hắn đã, và vẫn đang tự trách chính mình. Nếu không phải vì hắn cố chấp hoàn thành lời giao ước, nếu không phải vì hắn muốn chứng minh bản thân chẳng hề vô dụng thì sư phụ hắn sẽ đâu ra nông nỗi này... Hết thảy đều là lỗi của Lăng Tiểu Ngư hắn...

Tại sao? Tại sao nàng lại đối tốt với hắn như vậy?

Hắn đã che giấu nàng, đã trái lời nàng, cớ sao nàng còn...

"Sư phụ, Tiểu Ngư có lỗi với người...".

...

...

Bên ngoài động Huyền Âm trăng non đã lên. Cũng khá lâu rồi.

Đêm nay tiết trời có vẻ lạnh hơn bình thường. Gió, nó cũng thổi nhiều hơn mọi khi...

Nhưng, cũng chỉ ở bên ngoài. Trong động Huyền Âm, không khí lại khác. Chưa nói đến các gian thạch thất bên trong, chỉ tính riêng khu vực Lăng Tiểu Ngư đang đứng thôi thì cũng đã ấm hơn rất nhiều rồi. Sở dĩ như vậy là bởi vì ba yếu tố: thứ nhất là cấm chế ngăn cách tại cửa động, thứ hai là nhiệt lượng toả ra từ quá trình liệu thương của Lăng Thanh Trúc, còn thứ ba, nó nằm ở chính bản thân Lăng Tiểu Ngư, cái tâm tình nôn nóng bất an của hắn.

Suốt từ nãy giờ hắn vẫn một mực dõi theo Lăng Thanh Trúc. Hai mắt hắn, chúng chưa từng dời đi một giây nào. Có thể thấy Lăng Tiểu Ngư hắn lo cho sư phụ mình tới mức nào.

May thay, cõi lòng nặng trĩu lo âu kia nay đã có thể buông lòng đôi phần. Bởi lẽ giờ phút này tình trạng của Lăng Thanh Trúc cũng ổn định rồi.

...

"Sư phụ, người cảm thấy trong người thế nào? Đã tốt hơn chưa? Người có...".

Trên bệ, Lăng Thanh Trúc thở ra một ngụm trọc khí, liếc nhìn Lăng Tiểu Ngư - kẻ vừa tung ra một tràng hỏi han, cười bảo: "Tiểu Ngư Nhi, xem bộ dạng của ngươi kìa...".

"Yên tâm. Sau khi phục dụng đan dược, cơ thể ta bây giờ đã ổn định rồi".

"Sư phụ, người... nói thật phải không?".

"Ta lừa ngươi làm gì?" - Lăng Thanh Trúc hơi bất mãn - "Hứ, ở Thiên Kiếm Môn này có ai không biết Lăng Thanh Trúc ta là người rất có tín nghĩa chứ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Ngươi Bế Ta Đi

"Ta khinh!", đấy khẳng định sẽ là lời đáp trả trong âm thầm của Chu Đại Trù nếu như hắn có mặt ở đây và nghe được câu nói kia của Lăng Thanh Trúc. Vị sư phụ này của hắn căn bản là chẳng đáng tin một chút nào hết a!

Tiếc rằng, thực tế thì Chu Đại Trù lại không có ở đây. Còn người đang hiện diện là Lăng Tiểu Ngư thì... Hắn làm gì đủ minh mẫn để phân rõ đúng sai nữa? Cảm xúc của hắn đã bị Lăng Thanh Trúc điều khiển mất rồi.

...

Bởi thâm tâm tự cho mình có lỗi nên Lăng Tiểu Ngư chả buồn phân tích chi hết, cứ vậy mà tiếp nhận mọi lời Lăng Thanh Trúc nói, từ đầu chí cuối đều răm rắp nghe theo.

Tuy nhiên, duy lúc này lại ngoại lệ.

Vẻ lo ngại in hằn trên khuôn mặt, hắn nói: "Sư phụ, thân thể người hiện không được tốt, hay là để hôm khác mới đi...".

Hôm khác?

Lăng Thanh Trúc làm sao mà để mất đi cơ hội này được. Nàng bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi coi ta là cái gì chứ? Con mèo bệnh à?".

"Ta nói rồi, sau khi phục dụng linh đan xong thì cơ thể ta đã ổn định".

"Nhưng mà thể trạng của sư phụ...".

"Tạm thời hơi suy nhược một tí thôi".

Lăng Thanh Trúc bồi thêm: "Tốt xấu gì ta cũng là một vị chân nhân hậu kỳ, thân thể đã được rèn luyện mấy trăm năm, lẽ nào đụng phải chút sương gió liền đổ gục?".

"Tiểu Ngư Nhi, thật ra hôm nay là một ngày đặc biệt, rất có ý nghĩa với ta. Mỗi năm đến ngày này ta đều sẽ ra đó...".

Cảm nhận được thanh âm người nơi đối diện có phần khác lạ, Lăng Tiểu Ngư không khỏi sinh lòng nghi hoặc: "Sư phụ, có thể nói cho đệ tử biết hôm nay là ngày gì không?".

"Nhiều năm trước, đúng vào ngày này, vi sư đã vĩnh viễn mất đi một vị bằng hữu rất thân thiết".

...

Giỗ của bằng hữu, đấy là những gì Lăng Thanh Trúc nói. Nàng bảo muốn đến nơi đó để tưởng nhớ cố nhân...

Trước tấm lòng, nỗi nhớ thương ấy, Lăng Tiểu Ngư làm sao có thể không động tâm cho đặng?

Sau tất cả, hắn hiện chẳng lên tiếng cản ngăn nữa; trái lại, hắn còn tình nguyện cùng nàng đi ra nơi đó. Vấn đề bây giờ chỉ là...

Lăng Thanh Trúc, nàng đi không được. Mặc dù thể nội nàng đã ổn định nhưng sức khoẻ thì vẫn quá ư hư nhược. Đứng lên còn tạm chứ bằng khi đưa chân cất bước, cứ được vài bước là nàng sẽ ngã quỵ ngay.

Hơi thở nhanh hơn thấy rõ, sau lần khụy gối thứ ba, Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tiểu Ngư Nhi, ta không được rồi".

"Sư phụ, vậy... phải làm sao bây giờ?".

"Còn làm sao? Đương nhiên là ngươi bế ta đi".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

...

"Này, cái bản mặt ngươi như vậy là sao?".

Trông thấy Lăng Tiểu Ngư có biểu cảm kỳ quặc, Lăng Thanh Trúc liền tỏ ra bất mãn: "Vi sư đã vì ngươi mà không tiếc tổn hại căn cơ, nay nhờ ngươi bế đi một chút ngươi lại làm ra bộ mặt đó... Tiểu Ngư Nhi ngươi...".

"Sư phụ, đệ tử... đệ tử không phải có ý khước từ, chỉ là...".

"Thế nào?".

"Sư phụ, nam... nam nữ thụ thụ bất thân".

...

Lăng Thanh Trúc im lặng. Không phải cái im lặng của sự đồng tình mà là biểu hiện của sự bất đắc dĩ. Nàng chưa thấy ai cố chấp và cổ hũ như cái tên đệ tử này của mình hết.

"Tiểu Ngư Nhi." - Nàng hỏi, giọng hơi trầm - "Lúc ngươi đổ gục trên Ngũ Kiếm Đài, là ai đã đỡ ngươi?".

"Là sư phụ." Lăng Tiểu Ngư chẳng cần nghĩ, đáp ngay.

Ở chiều đối diện, Lăng Thanh Trúc lại hỏi: "Vậy trên đoạn đường từ Ngũ Kiếm Đài tới động Huyền Âm này, là ai đã bế ngươi?".

Bởi trước đó đã nghe ân sư thuật lại nên Lăng Tiểu Ngư không khó để trả lời: "Cũng là sư phụ".

"Phải, chính là vi sư".

Lăng Thanh Trúc dừng trong giây lát, rồi mới nói tiếp: "Lúc nãy ngươi bảo gì? Nam nữ thụ thụ bất thân? Vậy ý ngươi chẳng phải là nói ta đã phi lễ với ngươi ư?".

"Sư phụ, chuyện đó không giống...".

"Không giống chỗ nào?".

Lăng Thanh Trúc chốt lại: "Tiểu Ngư Nhi, hiện tại thân thể ta hư nhược nên mới phải cần ngươi bế đi, nó khác với kiểu nam nữ thân mật có hiểu không? Đây là do hoàn cảnh, sẽ chẳng ai rảnh rỗi mà đi soi mói ngươi đâu".

...

"Được rồi. Tiểu tử ngươi đừng có đứng ngây ra đó, mau bế sư phụ lên coi".

"Đệ tử...".

Lăng Tiểu Ngư muốn nói lại thôi. Bất đắc dĩ, dưới áp lực từ đôi mắt thâm quầng kia, hắn rốt cuộc cũng đành ngoan ngoãn nghe theo.

Cánh tay chần chừ nhưng rồi vẫn phải đưa xuống, Lăng Tiểu Ngư luồng qua hông sư phụ mình, đem nàng bế lên. Dù vậy, hắn như cũ vẫn không dám nhìn thẳng mặt nàng.

"Đồ ngốc...".

Khẽ giọng thốt ra một câu như vậy xong, Lăng Thanh Trúc khép đôi mắt lại, miệng đưa chỉ thị: "Đừng có đứng như trời trồng ở đây nữa, mau đưa ta ra đó đi".

"V-Vâng...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Ngờ Vực

...

Cùng lúc, phía bên ngoài, cách cửa động Huyền Âm khoảng tầm năm mươi thước.

Lúc này, giữa trời tối đang có hai thân ảnh sóng vai bước đi. Là một đôi nam nữ. Người nữ tướng mạo thanh tú, tóc xõa ngang hông, dáng vẻ thực không tệ. Có điều người nam, hắn lại... hơi quá khổ.

Đầu, mình, tay chân, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, trên người hắn chỗ nào cũng như chỗ nào, đều rất chi tròn trịa.

...

"Tứ sư tỷ...".

Chân đi thêm chừng chục bước, khi cửa động Huyền Âm đã thấp thoáng trong tầm mắt, Chu Đại Trù, cũng tức người nam mập mạp nọ chợt quay sang nữ nhân bên cạnh, hỏi: "Tỷ nói lần này lão nhân gia có để chúng ta vào không?".

Mộng Kiều nghĩ ngợi một chút, rồi đáp: "Hẳn sẽ. Lần trước sư phụ nói khi nào lục sư đệ tỉnh thì sẽ để chúng ta vào thăm mà".

"Đệ biết. Lần trước lão nhân gia đúng là đã nói như vậy. Nhưng mà... Tứ sư tỷ à, con người lão nhân gia thế nào sư tỷ đâu phải không biết, việc đổi trắng thành đen, ăn không nói có trước giờ xảy ra như cơm bữa a".

"Khì...".

Bị mấy lời của sư đệ làm cho bật cười, Mộng Kiều trách: "Đại Trù, đệ không thể nói sư phụ như vậy được. Sư phụ mà nghe được sẽ phạt đấy".

"Thì đệ cũng chỉ dám nói ở sau lưng thôi, chứ trước mặt lão nhân gia, thái độ phải khác chứ".

...

"Mà tứ sư tỷ này, tỷ nói xem. Tại sao lão nhân gia lại không cho chúng ta vào thăm Tiểu Ngư nhỉ? Đệ cảm thấy rất vướng mắc".

"Chuyện đó... ta cũng không rõ. Có lẽ do tình trạng Tiểu Ngư còn chưa ổn định nên sư phụ không muốn chúng ta quấy rầy".

"Thế sao lão nhân gia lại để Tiểu Ngọc đi vào?".

"Cái đó..." Bấy nhiêu thì Mộng Kiều im lặng. Nàng chẳng biết phải giải thích ra sao.

Phần Chu Đại Trù, hắn cũng tự mình hiểu lấy nên thôi không hỏi han gì nữa, chỉ một mình lẩm bẩm: "Lão nhân gia tính khí ngày càng thất thường, cứ đà này chỉ sợ sau này chúng ta sẽ rất khó sống...".

"Haizz... Hy vọng Tiểu Ngư ở trong đó không có bị lão nhân gia...".

Đang nói, Chu Đại Trù bỗng ngưng, bàn chân cũng thôi bước. Mắt chữ O, mồm chữ A, hắn đứng bất động nhìn tràng cảnh phía trước. Ở đó, trước cửa động Huyền Âm, Lăng Tiểu Ngư - người huynh đệ chí cốt của hắn - đã vừa mới xuất hiện. Nhưng, hiện thân đây không chỉ mỗi mình hắn, đi cùng với hắn còn có thêm một người nữa.

Tử y tinh kỳ quý phái, chẳng phải sư phụ hắn thì còn ai?

Nếu như cả hai chỉ là giống như Chu Đại Trù hắn và Mộng Kiều, cùng sánh vai bước đi thì thôi chả nói làm gì, đằng này... Sư phụ hắn, nàng lại đang nằm trên tay Lăng Tiểu Ngư. Lăng Tiểu Ngư đang bế nàng...

Cái chuyện này... là sao a?

...

"Sư... sư huynh...".

Trong khi Chu Đại Trù đang tròn mắt kinh ngạc phía bên kia thì bên này, Lăng Tiểu Ngư lại cảm thấy rất chi ngượng ngùng. Khỏi phải nghĩ, hắn tất nhiên ý thức được tại sao hai vị sư huynh, sư tỷ kia lại đang nhìn mình theo cách như vậy.

Hắn vội vàng thanh minh: "Sư huynh, sư tỷ, không phải như các người nghĩ đâu...".

Chu Đại Trù lẫn Mộng Kiều, cả hai đều bải trì im lặng. Kẻ trước người sau, bọn họ hướng chỗ Lăng Tiểu Ngư tiến lại. Chừng khi tiếp cận rồi thì Chu Đại Trù mới hỏi, có điều đối tượng lại không phải Lăng Tiểu Ngư mà là người đang được hắn bế trên tay: Lăng Thanh Trúc.

"Lão... lão nhân gia, tại sao người lại... lại nằm đây?".

Biểu hiện ra vẻ tiều tụy, Lăng Thanh Trúc thấp giọng hồi đáp: "Sau khi chữa trị cho Tiểu Ngư Nhi xong thì cơ thể ta đã trở nên rất hư nhược, tạm thời còn chưa đi lại được. Có một nơi ta đang muốn tới, vì vậy nên phải nhờ Tiểu Ngư Nhi đưa đi...".

Hả?

Chu Đại Trù nghe xong thì nỗi ngờ vực trong lòng càng gia tăng rõ rệt. Hắn thật tình không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sư phụ hắn vừa bảo là nàng hư nhược ư? Thế nhưng chẳng phải mấy ngày trước vẫn sinh long hoạt hổ đó sao? Lúc ấy, nàng cũng đã bảo Lăng Tiểu Ngư được chữa trị hoàn tất rồi mà...

Liếc xem khuôn mặt tiều tụy của ân sư, Chu Đại Trù chợt tự hỏi: "Không phải là đang giả trang đấy chứ?".

Hắn quả rất hoài nghi, rằng vị sư phụ này của mình lại đang bày trò ma quỷ. Vấn đề bây giờ là cần kiểm tra xem thử...

Dường như đã phát giác ra ý định của Chu Đại Trù, đang nằm bên dưới, Lăng Thanh Trúc sử dụng truyền âm nhập mật: "Chu tiểu tử, ngươi đang muốn làm gì a?".

Lão nhân gia?

Sau khoảnh khắc bất ngờ ngắn ngủi, Chu Đại Trù rất nhanh đã liền định thần. Hiện tại thì hắn đã có thể chắc chắn là những gì mình suy đoán hoàn toàn chính xác. Sư phụ hắn, nàng thật sự đang cố tình giả trang.

Trái với biểu hiện vô lực bên ngoài, mấy lời truyền âm nhập mật vừa rồi của nàng... nghe rất hùng hồn nha.

p/s: Cứ thong thả, đầu tuần lại bạo chương. Chỉ là không biết bao nhiêu chương... (o _ o)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Bọn Họ Ở Chung Một Chỗ Sẽ Rất Nguy Hiểm

...

"Chu tiểu tử, ngươi dám hé môi nói ra mấy lời không nên nói thì liệu hồn đấy".

"Nghe cho kỹ, sư phụ hiện giờ đang rất hư nhược, có hiểu không?".

"Hừ... Tiểu tử ngươi còn không mau phối hợp diễn với ta!".

...

Liên tục bị ân sư uy hiếp, đe doạ, Chu Đại Trù gan đâu dám trái. Bất đắc dĩ, hắn phải vâng theo lời nàng mà hành động. Giống như vị sư tỷ đứng bên cạnh hắn vậy.

"Tứ sư tỷ chắc cũng như ta, đã bị lão nhân gia dùng truyền âm nhập mật cảnh báo".

"Haizz... Tiểu Ngư à, ngươi cũng đừng trách ta. Đại Trù ta đây là thân bất do kỷ a...".

Xếp lại tâm tư, Chu Đại Trù cố gắng nặn ra một khuôn mặt đong đầy tình cảm, nói với Lăng Tiểu Ngư:

"Tiểu Ngư à, tứ sư tỷ nói đúng đấy. Mấy ngày qua, lão nhân gia vì muốn chữa trị cho ngươi mà đã hao phí rất nhiều tinh lực. Người chẳng những xuất ra cốt nguyên của chính mình để bồi đắp cho ngươi mà còn đem đan dược trân quý, dùng đại lượng chân nguyên giúp ngươi bảo toàn cảnh giới, ổn định căn cơ... Chưa hết, suốt quãng thời gian ngươi hôn mê, lão nhân gia đã luôn ở bên chăm sóc, một bước cũng chưa từng rời đi...".

Càng nói giọng Chu Đại Trù càng thêm phần cảm xúc, đến cuối cùng thì mếu đi hẳn.

"Tiểu Ngư à, lão nhân gia đối với ngươi thật là tốt lắm. Tốt đến nỗi ngay cả quỷ thần nhìn thấy cũng tự thẹn không bằng luôn a...".

...

"Cái thằng mập nói linh tinh cái gì vậy? Cái gì mà đến quỷ thần cũng tự thẹn không bằng chứ...".

"Hừ, rõ ràng là đang xỏ xiên ta".

Âm thầm ghi nhớ, Lăng Thanh Trúc lần nữa lên tiếng, tất nhiên là vẫn cái giọng yếu ớt như cũ: "Đại Trù, ngươi cũng đừng làm Tiểu Ngư Nhi thêm bận lòng. Ta thân là sư phụ, hi sinh vì đệ tử vốn dĩ là nên mà".

"Lão nhân gia... hu hu... Tấm lòng của lão nhân gia người thật là bao la bát ngát... Hụ hụ... Lão nhân gia, trong mắt Đại Trù con người còn cao hơn núi, mặt người so với chín bức tường thành kiên cố còn muốn kiên cố hơn...".

"Khục khục...".

Chẳng biết là giả trang hay thực vì bị Chu Đại Trù ví von xiên xỏ mà Lăng Thanh Trúc ho liền mấy tiếng.

Làn da trắng bệch nay đã lộ ra chút huyết sắc, nàng bảo: "Mộng Kiều, Đại Trù, trời cũng đã muộn rồi, hai đứa nên về nghỉ ngơi sớm đi".

Chuyển mắt nhìn lên Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, mau đưa ta qua đó đi".

...

"Không hay rồi... Không hay rồi...".

Đứng phía sau dõi mắt trông theo thân ảnh người vừa đi, Chu Đại Trù nhăn mày, đứng lẩm bẩm.

Thấy hắn lo lắng như vậy, Mộng Kiều mới hỏi: "Đại Trù, sao vậy?".

"Tứ sư tỷ...".

Chu Đại Trù xoay mặt lại, nói: "Đệ đang lo cho Tiểu Ngư".

"Tứ sư tỷ, tỷ cũng thấy rồi đó. Lão nhân gia rõ ràng đâu có bị hư nhược cái gì. Người lừa gạt Tiểu Ngư như vậy, lại còn bắt Tiểu Ngư phải đưa tới chỗ nào đó...".

"Trăng thanh gió mát, trong cái tiết trời như vầy sẽ dễ phát sinh những chuyện kinh dị lắm".

"Chuyện kinh dị gì?" Có chút hiếu kỳ, Mộng Kiều tùy ý hỏi.

Và Chu Đại Trù, hắn rất thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng: "Sư tỷ, tỷ cũng biết mà. Lão nhân gia đã chăn đơn gối chiếc mấy trăm năm, còn Tiểu Ngư lại là nam nhi huyết khí phương cương, bọn họ ở chung một chỗ sẽ rất nguy hiểm a".

"Đại Trù!".

Khuôn mặt hồng lên thấy rõ, Mộng Kiều tức giận: "Đệ... đệ sao có thể có những ý nghĩ như vậy? Sư phụ và Tiểu Ngư là sư đồ, làm sao... làm sao mà như vậy được!".

"Tứ sư tỷ, lão nhân gia tính tình cổ quái, xưa nay đâu có tuân theo lẽ thường chứ".

"Nhưng người vẫn là sư phụ của chúng ta!".

Mộng Kiều mau chóng tiếp lời: "Chúng ta là môn nhân chính giáo, đồng môn huynh muội còn có thể chứ chuyện sư đồ... Đó là việc vĩnh viễn không có khả năng, một khi phát sinh sẽ bị thế nhân phỉ báng, người đời nguyền rủa".

"Đại Trù, đệ thân là người trong chính đạo sao lại chẳng hiểu việc này? Những gì đệ vừa nói chính là khi sư diệt tổ đấy có biết không? Mấy lời đó nếu mà truyền ra bên ngoài, chẳng những sẽ tổn hại đến uy danh của sư phụ mà ngay chính Tiểu Ngư cũng chịu điều tiếng nữa...".

"Tứ sư tỷ, đệ... đệ vừa rồi cũng chỉ là thoáng nghĩ vu vơ thôi, sẽ không nghiêm trọng tới mức ấy chứ?" Trước những lời giáo huấn của Mộng Kiều, Chu Đại Trù lúc này mới tỏ ra e ngại.

Nở một nụ cười thân cận, hắn dò hỏi: "Tứ sư tỷ, tỷ chắc sẽ không đem mấy lời đệ vừa nói báo lại cho lão nhân gia đâu há?".

"Ta sẽ".

"Sư... sư tỷ...".

Mặt nhăn mày nhó, Chu Đại Trù nài nỉ: "Tứ sư tỷ, đại sư tỷ, tỷ thừa biết là đệ không có ý bất kính với lão nhân gia mà. Đệ chỉ là nhất thời hồ đồ nên mới dại miệng, sư tỷ đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân như đệ...".

"Sư tỷ à...".

"Sư tỷ...".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Thâm Tình

...

"Vù vù...".

"Vù vù... vù...".

Tiết trời se lạnh, trăng non chiếu rọi, đỉnh Trúc Kiếm đêm nay dường như lại thêm phần cô tịch...

Ở lưng chừng núi, tại một mỏm đá cheo leo...

Lúc này, hai thân ảnh đã rời đi ban nãy - Lăng Tiểu Ngư và Lăng Thanh Trúc, bọn họ hiện đang có mặt ở đây - mỏm đá cheo leo này.

Thật ra thì đây đã không phải lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư tới chỗ này, chính xác đã là lần thứ hai. Lần thứ nhất hắn đến là khoảng hai năm về trước, thời điểm mới đột phá vào cảnh giới vấn đỉnh. Đêm đó, cũng chính Lăng Thanh Trúc đã dẫn hắn tới...

...

"Sư phụ, đã đến rồi".

"Ừm".

"Sư phụ, đệ tử... thả người xuống nhé?".

Mắt lườm nhẹ một cái, Lăng Thanh Trúc có chút không vui: "Sao? Bộ bế ta khiến ngươi khó chịu lắm à?".

"Đệ tử không phải ý đó...".

"Không phải ý đó thì là ý gì?".

Thấy đối phương chẳng có ý định hồi âm, Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Được rồi, để ta xuống đi".

"Vâng, sư phụ".

...

Lăng Tiểu Ngư đã rất nhẹ nhàng đem vị sư phụ của mình thả xuống. Đương nhiên là không ở tư thế đứng. Hắn để nàng ngồi. Chỉ có điều là... Sư phụ hắn, nàng ngồi cũng chả an.

Hai tay chống xuống bề mặt mỏm đá, Lăng Thanh Trúc tỏ ra gắng gượng, dùng đôi mắt u oán mà nhìn đệ tử mình: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi có thấy là vi sư đang rất mệt không?".

"Sư phụ, đệ tử...".

"Đệ tử cái gì, còn không mau xích lại".

"Nhưng mà sư phụ, nam nữ...".

"Thụ thụ bất thân chứ gì?".

Lăng Thanh Trúc bực càng thêm bực: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi đừng có cổ hũ quá được không? Chúng ta là sư đồ, là sư đồ a!".

"Khục khục...".

"Sư phụ!".

Có lẽ bị những tiếng ho vừa được cố tình cất lên kia tác động, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng đành thuận theo, nhích lại gần ân sư.

"Như thế có phải tốt hơn không".

Đã giành được thắng lợi, Lăng Thanh Trúc tự nhiên cảm thấy mình nên hưởng thụ. Nàng tùy ý ngã đầu lên đùi Lăng Tiểu Ngư, thở phào một hơi. Bộ dạng trông thứ thái vô cùng...

...

"Tiểu Ngư Nhi".

"Vâng".

"Ngươi có muốn biết tại sao vị bằng hữu kia của ta lại chết không?".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong nhưng chẳng trả lời. Hắn nhất thời chưa biết phải đối đáp ra sao bởi trong lòng hắn, cảm xúc đang có phần phức tạp.

Như cũng hiểu được, Lăng Thanh Trúc đã thôi chờ đợi. Thay vì đợi chờ thì nàng chủ động nói ra:

"Nhiều năm trước, ta và nàng ấy cùng cư ngụ tại đỉnh Trúc Kiếm này, tình cảm rất thắm thiết...".

"Nàng ấy rất đẹp, người không những mịn mà còn thơm nữa. Ta thực sự rất thích nàng ấy, có lẽ vì vậy mà ta thường ôm nàng, thỉnh thoảng cũng hôn

nàng".

Hả? Hôn?

Lăng Tiểu Ngư nghe đến đó thì nội tâm chợt sinh ra cảm giác kỳ quái. Nên nhớ, sư phụ hắn, nàng là nữ nhân đấy.

Nữ nhân thích nữ nhân, lại còn hôn... Chuyện này...

"Lẽ nào sư phụ mình... là đồng tính luyến ái trong truyền thuyết?".

Đối với những người như vậy, Lăng Tiểu Ngư hắn thấy thì chưa thấy thật, nhưng thông qua Chu Đại Trù, hắn thỉnh thoảng đã được nghe kể rồi. Hắn chỉ không ngờ là sư phụ hắn, nàng cũng giống thế.

"Chắc không thể nào đâu. Hẳn là ta đã nghĩ nhiều...".

Xuất phát từ lòng kính trọng ân sư, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng đem những ý nghĩ mà hắn cho là không nên ấy gạt đi, chờ nghe tiếp.

...

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi biết không, ta và nàng ấy đã rất gắn bó. Chúng ta ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ, buổi sáng ngắm bình minh, buổi chiều thì xem hoàng hôn, luôn ở bên nhau như hình với bóng...".

"Ta những tưởng có thể cả đời đều được vui vẻ như vậy, ngờ đâu...".

Nét thương tâm lộ rõ trên khuôn mặt, Lăng Thanh Trúc khép lại đôi hàng mi. Lần nữa mở ra thì nói, lúc này giọng điệu đã phần nào ổn định: "Ta đã luôn nhắc nhở nàng ấy rằng thế nhân giả dối, lòng người hiểm ác, bảo nàng phải cẩn trọng, đừng quá tin người. Nhưng nàng ấy đã không nghe, kết quả...".

"Năm đó, là chính tay ta đã đem xác nàng ấy tới đây - nơi chúng ta vẫn hay cùng nhau ngồi ngắm bình minh, rồi hoàng hôn này...".

...

Sau một lúc lặng im cho tâm tình lắng dịu, Lăng Thanh Trúc chợt nắm lấy tay đồ nhi, tỏ rõ tâm tư: "Tiểu Ngư Nhi, tuy thỉnh thoảng ta có mắng ngươi, cũng có đánh ngươi, nhưng đấy đều là vì ta muốn tốt cho ngươi. Trong lòng ta, ngươi cũng như hài nhi của ta vậy...".

"Tiểu Ngư Nhi, ta thật không muốn ngươi xảy ra bất trắc gì. Ta rất sợ ngươi sẽ lại giống như nàng ấy, vì cả tin người khác mà chuốc lấy tai ương cho mình".

...

"Thì ra là như vậy".

Đến lúc này thì Lăng Tiểu Ngư đã hoàn toàn minh bạch. Sư phụ hắn, nàng đang muốn nhắc đến chuyện hắn tu luyện Đại Bi Thiên Diệp. Nàng sợ Gia Gia sẽ làm hại hắn.

Nhưng... Gia Gia, nó sẽ làm hại hắn sao?

"Sư phụ." - Lăng Tiểu Ngư hỏi - "Có phải người đang muốn nói đến đạo thuật mà đệ tử đã sử dụng ở Ngũ Kiếm Đài?".

"Tiểu Ngư Nhi, ta biết Thiên Diệp Thủ mà hôm đó ngươi dùng cũng không phải Thiên Diệp Thủ. Nó đã được chỉnh sửa".

Cánh tay chuyển di, Lăng Thanh Trúc đem đặt trên má đồ nhi, thâm tình nói ra: "Tiểu tử ngốc, vi sư không có ý trách cứ gì ngươi. Ta chỉ là lo sợ ngươi sẽ giẫm lên vết xe đổ của nàng ấy...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Kể Rõ Đầu Đuôi

"Sư phụ...".

Trước tấm lòng từ ái của ân sư, Lăng Tiểu Ngư thực rất cảm động. Đồng thời, hắn cũng tự trách.

Đối với việc bản thân đã cố tình che giấu, vốn dĩ hắn cho rằng sư phụ sẽ trách phạt mình, thật chẳng ngờ... Nàng không những không trách mà còn nặng

lòng vì hắn lo nghĩ...

"Tiểu Ngư Nhi".

Muốn rèn sắt khi còn nóng, Lăng Thanh Trúc lập tức chớp lấy cơ hội: "Tiểu tử ngươi nói thật cho ta biết đi. Những gì ngươi thể hiện ở Ngũ Kiếm Đài hôm đó có phải đều là do vị cao nhân ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động truyền thụ không?".

Nếu là bình thường, vì lời hứa của mình với Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư quá nửa hẳn sẽ cúi đầu im lặng; nhưng bây giờ... Ân sư đã hi sinh cho hắn nhiều như vậy, bận lòng vì hắn nhiều như vậy, hắn im lặng sao đành?

"Gia Gia, xin lỗi ngươi. Ta không thể dối gạt sư phụ được".

Đã có lựa chọn, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng chịu khai báo, đúng như điều Lăng Thanh Trúc muốn.

"Sư phụ." - Hắn nói - "Thật ra... đạo thuật mà hôm đó đệ tử sử dụng, hết thảy đều là của Thiên Kiếm Môn chúng ta, không có chỉnh sửa gì hết".

Không có chỉnh sửa?

Lăng Thanh Trúc cau mày: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói vậy là ý gì? Lẽ nào ngay đến đạo thuật của bản môn mà ta cũng không nhìn ra?".

"Sư phụ, đệ tử thật không có gạt người. Đạo thuật đệ tử dùng để giao đấu với Lưu sư huynh, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là chính tông của phái Thiên Kiếm ta, tuyệt chẳng pha tạp hay sửa đổi chút nào".

Lăng Thanh Trúc càng nghe càng thấy kỳ quái. Nghĩ chẳng thông được, nàng đành bảo: "Được rồi, vậy ngươi hãy giải thích cho ta nghe xem".

Lăng Tiểu Ngư hơi chần chừ, nhưng rồi cũng mở miệng: "Sư phụ, Thiên Diệp Thủ mà người truyền dạy cho đệ tử, nó thật ra chỉ là một bản thiếu".

"Bản thiếu?".

Cùng với cái gật đầu, Lăng Tiểu Ngư nói rõ: "Phải. Môn đạo thuật này, danh tự vốn có là "Đại Bi Thiên Diệp Thủ". "Thiên Diệp Thủ" chỉ là cái tên sau này được tổ sư gia sửa lại cùng với nội dung bên trong".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?".

Lần này Lăng Tiểu Ngư không đáp ngay. Hắn lấy từ giới chỉ đang đeo ra một cuốn sách đã ố màu, đưa cho Lăng Thanh Trúc.

"Sư phụ, đây là mật tịch Đại Bi Thiên Diệp Thủ do chính tổ sư gia lưu lại".

...

Lăng Thanh Trúc nằm im, trong tư thế kê đầu lên đùi đồ nhi mà chăm chú lật từng trang sách, cẩn thận xem xét. Mỗi một hình vẽ, mỗi một chữ viết đều được nàng ghi nhớ, nghiền ngẫm...

Một lúc sau.

Trang sách cuối cùng rốt cuộc cũng được người xem xong. Đem thứ cầm trên tay đóng lại, Lăng Thanh Trúc bần thần khẽ thốt: "Đây đúng là bút tích của tổ sư gia rồi".

"Thật không ngờ năm đó tổ sư gia kiến tạo nên Phị Tinh Đới Nguyệt Động lại có dụng ý như vậy...".

Ngước mắt lên nhìn đồ nhi, nàng chợt hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, cuốn sách này ngươi làm sao mà có được? Có phải tên cao nhân ăn nhờ ở đậu kia đã đưa cho ngươi?".

"Dạ. Đúng là Gia... tiền bối đã đưa cho đệ tử".

"Gia? Thì ra tên đó họ Gia".

Lăng Thanh Trúc tiếp tục truy vấn: "Tiểu Ngư Nhi, vậy bây giờ chúng ở đâu?".

Trông thấy đồ nhi nghi hoặc, nàng nói rõ hơn: "Những tài bảo mà tổ sư gia để lại cho người hữu duyên ấy".

"Chuyện này... Sư phụ à...".

"Sao? Tiểu tử ngươi đừng có nói với ta là toàn bộ tài bảo của tổ sư gia đều đã bị tên Gia gì kia chiếm hết rồi đấy nhá".

"Sư phụ, tài bảo là do Gia tiền bối tìm thấy. Tiền bối là người hữu duyên...".

"Ực...".

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Thanh Trúc cố kiềm chế: "Tiểu Ngư Nhi, ý ngươi là... cái tên gia hoả đó, hắn thật sự... đã chiếm hết tất cả tài bảo rồi?".

Nơi thâm tâm, nàng tuyệt không mong đó là sự thật. Mặc dù trong sách tổ sư gia chẳng nói rõ tài bảo gồm những loại gì nhưng ngẫm mà xem, thời còn tại thế tổ sư gia là hạng nhân vật nào? Thiên chân vạn xác là thiên hạ đệ nhất tu tiên giả a!

Tài bảo của đệ nhất tu sĩ sẽ là cỡ nào quý giá? Ngay đến kẻ ngốc cũng biết. Đối với một kho tàng như vậy, Lăng Thanh Trúc nàng sao lại không bận lòng cho được?

Nàng rất rất lưu tâm đấy!

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi làm ơn nói với ta là không phải đi...".

Lăng Thanh Trúc đã trông mong, đã hy vọng, nhưng...

Đáng tiếc, dẫu nàng có hy vọng và trông mong thêm bao nhiêu lâu, thêm bao nhiêu lần thì kết quả vẫn chẳng thay đổi chút nào. Sự thật nó vẫn cứ là sự thật.

Bộ dạng thiếu tự nhiên thấy rõ, Lăng Tiểu Ngư lảng tránh cái nhìn chằm của ân sư. Trong cái ngoảnh mặt ấy, hắn đáp: "Sư phụ, đệ tử... đệ tử nghĩ việc Gia tiền bối sở hữu số tài bảo đó... cũng là thoả đáng".

"Thoả đáng cái rắm!".

Có lẽ vì quá bức xúc, Lăng Thanh Trúc đã bật người đứng dậy. Nàng chỉ thẳng mặt đồ nhi, mắng to: "Tiểu Ngư Nhi ngươi là một tên ngốc!".

"Ngươi nghĩ thế nào vậy hả? Tài bảo là của tổ sư gia lưu lại, có truyền thì cũng phải truyền cho môn nhân Trúc Kiếm Phong chúng ta chứ! Cái tên Gia kia chỉ là ngoại nhân ăn nhờ ở đậu, hắn có tư cách gì mà sở hữu?!".

...

"Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, ngươi... ngươi đúng là làm ta tức chết mà!".

"Không được! Ta phải đi đòi lại số tài bảo đó!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 124: Rõ Ràng Tất Cả

...

"Sư phụ...!".

Trải qua cả đỗi bất động, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng làm ra phản ứng.

Suốt từ nãy giờ, hắn thực sự đã bị sốc. Không phải vì bị sư phụ mình giáo huấn mà là bởi trạng thái cơ thể của nàng.

Sư phụ hắn, nàng đang đứng. Lại nói, nàng đâu có đứng không. Từ nãy giờ nàng đã liên tục la mắng, bước tới bước lui, xoay trái xoay phải... Cái bộ dạng kia, nó nào có nửa điểm gọi hư nhược?

Là do quá tức giận nên hồi quang phản chiếu ư? Lăng Tiểu Ngư cũng muốn tin lắm nhưng hắn tin không nổi. Lý trí nói cho hắn biết hiện tại mới đúng là sư phụ hắn, còn người vô lực nằm gối đầu trên đùi hắn ban nãy hoàn toàn chỉ là một kẻ tạm đóng thế mà thôi.

Bị ân sư giả trang lừa dối, theo lý, Lăng Tiểu Ngư dẫu sinh tâm bất mãn, trong lòng tức giận cũng là nên. Lạ là, hắn lại chẳng thấy khó chịu một tí nào. Thay vì hờn giận trách móc thì giờ phút này đây hắn chỉ hơi mờ mịt, và trên hết là lo lắng.

Gia Gia tốt xấu gì cũng là ân nhân của hắn, hắn làm sao có thể để sư phụ mình tổn hại đến nó được.

Bình thường, sư phụ hắn đúng thật vô pháp tiến vào không gian cửa động thứ tư của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, nhưng nếu nàng bất chấp thiệt hơn mà điều động Trường Sinh tiên kiếm đâu này?

Lăng Tiểu Ngư hắn tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được!

Tay níu giữ ân sư, hắn can ngăn: "Sư phụ, xin người đừng làm hại Gia tiền bối! Tiền bối có ân với đệ tử..."

"Hắn có ân với ngươi chứ không phải có ân với ta!".

"Sư phụ, nhưng Gia tiền bối là người tốt!".

"Người tốt? Chiếm đoạt tài bảo của Trúc Kiếm Phong ta thì tốt cái nỗi gì?!".

Lăng Thanh Trúc dứt khoát đem tay đồ nhi gạt ra: "Tiểu Ngư Nhi ngươi không cần phải nói thêm nữa, ý ta đã quyết rồi!".

"Sư phụ! Số tài bảo đó đã bị dùng hết rồi!".

...

Khoảnh khắc trầm lặng qua đi, Lăng Thanh Trúc lúc này mới xoay hẳn người lại. Nàng hỏi, thanh âm đã nhỏ hơn nhiều so với trước: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi vừa mới nói gì? Lặp lại cho ta nghe".

"Sư phụ, số tài bảo đó, tất cả... tất cả đều đã bị Gia tiền bối dùng hết rồi".

...

"Sư phụ?".

"Sư phụ?".

...

Mặc cho Lăng Tiểu Ngư kêu gọi, Lăng Thanh Trúc trước sau như một, thủy chung vẫn không hề hồi đáp. Có vẻ nàng đang bị đả kích rất nghiêm trọng.

Mặt tựa tàn tro, nàng chậm rãi ngồi xuống, tiếp tục bảo trì im lặng...

...

Bầu không khí trầm mặc kéo dài thật lâu, tận gần một khắc sau mới chấm dứt. Lên tiếng phá tan im lặng là Lăng Thanh Trúc.

Nàng cầm quyển sách cũ trả lại cho đồ nhi, khẽ dặn: "Tự mình giữ lấy, tu luyện cho tốt".

Bấy nhiêu rồi thôi, Lăng Thanh Trúc không nói thêm gì nữa. Thay vào đó, nàng chủ động đứng lên, chân đạp bề mặt mỏm đá mà phóng thẳng lên trên.

Còn lại một mình bên dưới, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn quyển sách cũ ở trong tay, âm thầm tự vấn chính mình.

Nhưng, hắn hỏi chẳng lâu, bất quá chục giây liền kết thúc. Và khi đã chấm dứt nghĩ ngợi thì... Nối gót ân sư, hắn cũng rời khỏi mỏm đá cheo leo.

...

Đêm nay đã có nhiều chuyện xảy ra. Có cái Lăng Tiểu Ngư đã biết, nhưng bên cạnh cũng có những vấn đề hắn tạm thời còn chưa hiểu được. Ví như thái độ thay đổi đột ngột của Lăng Thanh Trúc, sự chân thành của nàng, câu chuyện nàng đã kể...

Người bằng hữu mà nàng nói là rất mực yêu quý kia, đối phương có thực tồn tại? Nếu đúng là tồn tại thì sinh tử liệu đã định đoạt xong?

Thoạt đầu, Lăng Tiểu Ngư nghiêng về sự lừa dối, cho đó chỉ đơn thuần là một nhân vật hư cấu đi ra từ trí tưởng tượng của sư phụ mình thôi; thế nhưng về sau, hắn nghĩ lại thì cảm thấy không đúng lắm. Hắn có cảm giác sư phụ mình cũng chẳng hoàn toàn bịa đặt.

Và thực tế, linh cảm của Lăng Tiểu Ngư hắn đã đúng. Một thời gian sau, khi mối quan hệ sư đồ đã trở lại bình thường như trước, trong một ngày nắng đẹp, chính miệng Lăng Thanh Trúc đã bảo với hắn rằng nàng đích xác là có một bằng hữu như vậy. Tuy nhiên hình ảnh thì hơi khác một chút so với những gì mà Lăng Tiểu Ngư hắn đã hình dung.

Vị bằng hữu kia của Lăng Thanh Trúc nàng vốn không phải người mà là một con thỏ. Con thỏ nọ là được nàng cứu ở một thị trấn phàm nhân, lúc nó sắp bị người ta đem giết thịt.

Từng có một khoảng thời gian nàng và Tiểu Bạch - cái tên được đặt cho con thỏ kia - rất gắn bó với nhau. Trên đỉnh Trúc Kiếm này, cả hai đã cùng ăn, cùng ngủ, cùng ngắm cảnh bình minh, rồi hoàng hôn...

Thật sự, mọi tình tiết đều trùng khớp với những gì mà Lăng Tiểu Ngư đã được nghe kể hôm nay. Khác, duy chỉ cái chết của Tiểu Bạch. Không như Lăng Thanh Trúc bảo nó vì cả tin nên bị người hại chết, Tiểu Bạch qua đời thực chất chỉ đơn giản là bởi thọ nguyên hao tận mà thôi.

À, còn một cái nữa. Đó là năm đó, đối với sự ra đi của Tiểu Bạch, Lăng Thanh Trúc nàng đã chẳng có bao nhiêu thương tiếc cả. Trái lại, nàng đón nhận nó một cách hết sức bình thản. Chính miệng nàng đã nói như thế...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Danh Vọng

...

Tính đến hôm nay thì Thiên nhân luận pháp đã kết thúc được mười ngày. Những trận đấu ác liệt đã khép lại từ lâu, tuy nhiên, dư âm của chúng thì như cũ hãy còn vang vọng. Nhất là màn giao tranh cuối cùng giữa Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên kia.

Trước khi trận đấu ấy diễn ra, không ai nghĩ rằng Trúc Kiếm Phong sẽ giành chiến thắng. Các bậc trưởng bối, lớp đệ tử chân truyền, thậm chí là những người chưa đủ tư cách tới quan chiến là ngoại môn và nội môn đệ tử, tất cả đều chẳng ai có thể hình dung ra một viễn cảnh như thế hết.

Lưu Cảnh Thiên là ai? Thiên chân vạn xác là một tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ đỉnh phong. Ngày hôm đó, sau trận chiến với Chu Đại Trù ở vòng thi đấu thứ hai hắn lại còn lĩnh hội phong chi ý cảnh, hay ít ra cái thế nhân thấy được là như vậy, thử hỏi hắn có khả năng bại trận ư?

Dưới tay Lăng Tiểu Ngư - một kẻ tư chất bình phàm tu vị vấn đỉnh trung kỳ?

Ở Thiên Kiếm Môn này, có ai không biết linh căn của Lăng Tiểu Ngư chỉ là trung phẩm mộc hệ linh căn, được mang danh chân truyền bất quá nhờ ân huệ của Trúc Kiếm Phong phong chủ Lăng Thanh Trúc. Một người tầm thường như thế, nhập môn lại còn muộn hơn hai mươi năm, thử hỏi làm sao có khả năng giành chiến thắng trước thiên tài Lưu Cảnh Thiên được?

Trong tưởng tượng của mọi người ở Ngũ Kiếm Đài hôm đó thì trận đấu giữa Lăng Tiểu Ngư và Lưu Cảnh Thiên sẽ kết thúc rất chóng vánh. Và kẻ thảm bại phải là Lăng Tiểu Ngư.

Vậy mà thực tế...

Mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng mà không ai có thể lường trước được. Kẻ đáng ra phải thắng đã thua, kẻ đáng ra phải thua thì lại thắng. Một sự nghịch lý đến khó tin.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng Lăng Tiểu Ngư không xứng. Hoàn toàn trái lại, hễ phàm là kẻ tận mắt quan chiến, trừ bỏ hạng nhỏ mọn như Tô Đông Vũ kia ra thì tất cả đều âm thầm công nhận bổn sự của Lăng Tiểu Ngư. Thậm chí ở trong lớp chân truyền này, có một vài người còn rất cảm phục hắn.

Chỉ trong mười sáu năm ngắn ngủi, chỉ bằng vào tư chất trung phẩm linh căn lại có thể bước vào cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ - cái tốc độ còn nhanh hơn kẻ sở hữu thượng phẩm linh căn, điều đó cũng quá đủ để làm cho người ta phải chú tâm. Bằng nếu vẫn chưa đủ, vậy thì trận đấu ác liệt kia chính là lời đáp trả cho những ai phủ nhận.

Những đòn đánh trực diện đầy uy lực nọ, chúng so với Lưu Cảnh Thiên thì nào có kém thua? Xuyên suốt trận đấu, Lăng Tiểu Ngư có một khoảnh khắc nào đã dùng tiểu xảo?

Không. Hắn đã đánh rất sòng phẳng. Chiến thắng của hắn là hoàn toàn xứng đáng. Một chưởng phô thiên cái địa sau cùng nọ, nó vô cùng thiết phục. Và điều đó càng khiến cho hình tượng của hắn trở nên cao lớn hơn rất nhiều trong mắt các môn nhân...

Chân truyền thì tạm thôi không nói, bọn họ ai nấy đều sở hữu tư chất hơn người, lòng tự trọng khá lớn nên dù khâm phục cũng sẽ chẳng tùy tiện biểu lộ ra bên ngoài. Rõ ràng và trung thực nhất chỉ có các đệ tử ở tầng lớp thấp hơn: nội môn và ngoại môn.

Mặc dù không có cơ hội tận mắt chứng kiến nhưng thông qua các lộ tin tức từ trên truyền xuống, hai lớp đệ tử nội môn và ngoại môn này cũng thừa đủ trí lực để hình dung ra tràng cảnh ở Ngũ Kiếm Đài hôm nọ...

Phong thái "phiêu dật xuất trần" của Tô Đông Vũ, bộ dáng khoa trương của Chu Đại Trù, vẻ đẹp hững hờ của Dương Tiểu Ngọc, thần tình lãnh đạm của Lưu Cảnh Thiên, tất cả đều được vẽ ra một cách chi tiết nhất. Nhưng rành mạch và đong đầy cảm xúc hơn cả vẫn là hình ảnh của Lăng Tiểu Ngư.

Trong nhận định của hai lớp đệ tử nội môn - ngoại môn, thực lực mạnh nhất, thiên tư cao nhất thì như cũ là Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc. Lăng Tiểu Ngư tuy có màn thể hiện rung động lòng người nhưng xét ra vẫn không cách nào bì được.

Tuy nhiên...

Chân chính khuấy động tâm tình của đa phần đệ tử nội môn và ngoại môn lại chẳng phải Tô Đông Vũ hay Dương Tiểu Ngọc. Lăng Tiểu Ngư mới là cái tên được ghi nhớ và bàn tán nhiều nhất. Suốt mười ngày qua, hễ phàm có người nhắc đến Thiên nhân luận pháp là ngay lập tức cái tên ấy lại được đề cập ngay. Giống như lúc này...

Tại một góc nhỏ của Mặc Kiếm Phong, khu vực dành cho đệ tử nội môn.

Dọc theo con đường nối từ đông phòng tới tây phòng, một nhóm nữ đệ tử tuổi còn rất trẻ hiện đang vừa đi vừa nói, thanh âm rôm rả không ngừng. Chủ đề mà bọn họ bàn tán vậy mà lại là Lăng Tiểu Ngư...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Có Người Ái Mộ

...

"Ly sư muội, muội nói Lăng sư huynh có phải rất lợi hại hay không? Năm nay huynh ấy chỉ mới có hai mươi hai tuổi thôi a".

"Đó là tất nhiên".

Người được gọi Ly sư muội nhanh chóng tiếp lời: "Mặc dù tư chất của Lăng sư huynh không được cao, chỉ là trung phẩm mộc hệ linh căn, thế nhưng tốc độ tu hành của huynh ấy so với bậc thiên tài sở hữu cực phẩm linh căn còn muốn nhỉnh hơn vài phần. Đủ thấy ngộ tính của Lăng sư huynh là cỡ nào đáng sợ".

"Ngộ tính của Lăng sư huynh cực cao, đó là điều chẳng cần bàn cãi. Tuy nhiên, để đạt tới thành tựu như hiện nay, trừ ngộ tính ra thì sự kiên trì nỗ lực của sư huynh thiết nghĩ mới càng thêm đáng khâm phục".

"Lương sư tỷ nói không sai".

Cô gái ban nãy - người đã hỏi nữ tử họ Ly - gật gù: "Muội có nghe Dĩnh sư tỷ bảo suốt mấy năm vừa qua, vì chuẩn bị cho kỳ Đại hội Thiên nhân luận pháp, Lăng sư huynh mỗi ngày đều lui tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động để tu tập. Mà cổ động kia, theo lời kể của Dĩnh sư tỷ thì áp lực nghiền ép bên trong rất kinh khủng, người thường khó lòng chịu đựng nổi. Hơn hai ngàn năm qua, chỉ có mỗi một mình Lăng sư huynh là có thể kiên trì được trong thời gian dài tới vậy...".

"Chưa hết đâu. Dĩnh sư tỷ còn cho muội biết ngoài áp lực nghiền ép ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động ra thì Lăng sư huynh cũng từng ngâm mình trong những loại nước thuốc rất đáng sợ. Những loại nước thuốc này, chúng sẽ khiến cho người ngâm đau đớn khôn cùng, cảm giác so với bị xẻ thịt róc xương còn muốn kinh khủng hơn nhiều".

"Chuyện đó muội cũng nghe Lâm sư huynh kể rồi." - Nữ tử họ Ly chen vào - "Huynh ấy còn lấy tính mạng ra đảm bảo đó là sự thật mười mươi".

"Lẽ nào còn có thể giả?".

Lương Ngọc - người lớn tuổi nhất trong nhóm - nói với cái nhìn xa xăm: "Thành tựu của Lăng sư huynh không phải tự nhiên mà đến, tất cả đều là thành quả của sự nỗ lực kinh người. Kỳ tích huynh ấy tạo nên, trừ ngộ tính thì ý chí kiên định cũng rất quan trọng. Huynh ấy chính là tấm gương để chúng ta học hỏi...".

"Hì hì...".

Đứng kế bên, nữ tử họ Ly ngó thấy sư tỷ mình có biểu hiện khác lạ, mắt nhìn xa xăm như vậy thì không khỏi lên tiếng trêu đùa: "Lương sư tỷ, thế nào? Sư tỷ có phải là động tâm rồi không?".

Lương Ngọc nghe xong liền quay sang trách cứ: "Ăn nói linh tinh!".

"Đâu có linh tinh." - Nữ tử họ Ly chẳng cho là đúng - "Lương sư tỷ, mặt tỷ đỏ lên rồi đây này. Sư tỷ rõ ràng là có ý với người ta...".

"Không có! Ta chỉ là... chỉ là khâm phục ý chí phi thường của Lăng sư huynh thôi".

"Trước khâm phục, sau thì ái mộ phải không? Hì hì...".

"Ly sư muội, muội... Hứ, ta không nói chuyện với muội nữa!".

"Lương sư tỷ! Tỷ đừng chạy a! Nếu không động tâm thì sao phải chạy đâu này?!".

...

Mấy lời của nữ tử họ Ly, tuy xuất phát từ ý tứ trêu đùa nhưng xét kỹ bên trong, nhận định của nàng thực cũng không phải vô căn cứ. Lăng Tiểu Ngư hôm nay đã khác xa Lăng Tiểu Ngư của ngày xưa, được người ái mộ âu rất bình thường.

Đúng là trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn, người đứng đầu, được ngưỡng vọng nhất vẫn là hai đại thiên kiêu Tô Đông Vũ và Dương Tiểu Ngọc, nhưng bọn họ ở quá xa tầm với, khiến cho người ta có cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể chạm. Trong khi đó, Lăng Tiểu Ngư lại khác...

Hắn xuất thân từ chốn cô thôn, tư chất trung đẳng, vốn là một kẻ bình phàm. Thái độ sống của hắn cũng là như vậy, trước nay đều rất biết an phận thủ thường. Nói cách khác, hắn rất tương đồng với đại đa số môn nhân, những đệ tử thuộc tầng lớp bên dưới. Chính sự tương đồng ấy nên các đệ tử nội môn và ngoại môn mới cảm thấy hắn gần gũi, mới dành nhiều thiện cảm hơn cho hắn...

Theo khía cạnh nào đó thì Lăng Tiểu Ngư chính là hình ảnh phản chiếu của tầng lớp đệ tử cấp dưới. Hắn đại biểu cho họ. Duy nhất khác biệt là hắn có ý chí kiên cường hơn, có ngộ tính cao hơn, và... tất nhiên là cũng may mắn hơn.

Thân phận chân truyền đệ tử, thiết nghĩ nó đã đem tới không ít quyền lợi cho Lăng Tiểu Ngư hắn.

Trước đây, cũng chính bởi sự "bất công" này mà có nhiều người trong lớp đệ tử nội môn - ngoại môn đã sinh lòng ganh ghét đối với Lăng Tiểu Ngư. Bọn họ chẳng xem trọng hắn như những vị chân truyền khác. Nhưng, giờ thì khác rồi. Bất kể là ganh ghét hay khinh thị thì hết thảy đều đã tan thành mây khói. Mà cho dù còn, tin tưởng con số cũng nhỏ nhoi không đáng nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 127: Tâm Sự Của Lệ Thắng Nam (1)

Chỉ mười sáu năm tu luyện, ở tuổi hai mươi hai đã bước vào cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ; bằng vào tu vị ấy, tại Ngũ Kiếm Đài hắn đã đánh bại Lưu Cảnh Thiên - một kỳ tài tu luyện vừa lĩnh hội phong chi ý cảnh, thành tựu bậc này há là thứ một con người tầm thường có khả năng đạt tới?

Địa vị chân truyền đệ tử dẫu tốt hơn nữa cũng bất quá chỉ trợ giúp phần nào, làm sao thành toàn tất cả được. Hãy nhìn những người khác mà xem. Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong và thậm chí là Trúc Kiếm Phong, trong hàng đệ tử chân truyền, kẻ dưới năm mươi tuổi gom lại cũng được một tá, nhưng thử hỏi có mấy người hơn được Lăng Tiểu Ngư?

Địa vị cao, lợi ích nhiều, nó quan trọng nhưng chưa phải cần thiết nhất. Cốt yếu là nằm ở bản tâm con người. "Nhân định thắng thiên" âu chính như vậy.

...

Đi từ sự ganh ghét, đố kị đến tôn kính, được người ngưỡng vọng, đấy là những gì mà trận đấu sau cùng với Lưu Cảnh Thiên đã mang lại cho Lăng Tiểu Ngư, biến hắn thành đối tượng được không ít nữ đệ tử âm thầm ái mộ.

Giống như Lương Ngọc vừa xấu hổ chạy đi kia, trong hai lớp đệ tử nội môn và ngoại môn của Mặc Kiếm Phong, một số nữ tử khác cũng có cùng chung ý nghĩ. Phần còn lại, tuy động tâm chưa đến nhưng hầu hết đều phát sinh thiện cảm. Trừ một người.

Người này, nàng không thuộc hai lớp nội môn - ngoại môn và vốn chẳng lạ lẫm gì với Lăng Tiểu Ngư. Hoàn toàn trái lại, so với bất kỳ ai khác ở Thiên Kiếm Môn này, nàng còn "thân" với Lăng Tiểu Ngư hơn nhiều. Lệ Thắng Nam, đấy là tên của nàng.

Từ nãy giờ, Lệ Thắng Nam nàng thật ra chẳng ở đâu xa. Nàng đứng ở phía sau nhóm người Lương Ngọc kia thôi. Sở dĩ bọn họ không nhìn thấy, nguyên do đơn giản chỉ là vì Lệ Thắng Nam nàng đã dùng ẩn nặc thuật che giấu hành tung. Và giờ, khi các sư muội của mình đã khuất xa, lúc này đạo thuật mới được giải trừ.

Thân ảnh cao gầy mau chóng hiện ra, Lệ Thắng Nam dõi mắt nhìn theo hướng mà đám người Lương Ngọc đã chạy đi, hậm hực thốt ra: "Hừ... Cái tên vô lại đó thì có gì đáng để cho các ngươi ái mộ chứ".

Nhớ lại tràng cảnh xấu hổ hôm nọ, khi bản thân đã cùng kẻ vô lại kia mắt nhìn mắt, môi dán chặt môi, Lệ Thắng Nam bất giác siết chặt những ngón tay. Khuôn mặt còn đỏ hơn cả Lương Ngọc ban nãy, nàng nghiến răng: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi là cái tên khốn đáng ghét...".

Nghĩ tới người này, Lệ Thắng Nam thật không sao có thể bình tĩnh cho được. Suốt những ngày qua, nàng đã cố gắng để quên, nhưng càng muốn quên thì lòng nàng, nó lại càng "nhớ".

Chẳng nhớ làm sao được khi mà nụ hôn kia là nụ hôn đầu tiên của nàng. Mấy chục năm nay, kể từ khi bái nhập Mặc Kiếm Phong, trở thành đệ tử chân truyền của ân sư Lý Ngọc Thường, Lệ Thắng Nam nàng nào đã từng thân mật với nam nhân bao giờ đâu. Nói gì ôm, nói gì hôn, ngay đến một cái nắm tay nàng còn chưa từng nắm nữa là.

Vốn dĩ, tư tưởng của nàng là phải noi gương sư phụ, cả đời sẽ chỉ chuyên tu đạo pháp chẳng màng tình duyên, ái dục, vậy mà bây giờ... Băng thanh ngọc khiết nay đã còn đâu...

Lòng nàng đã đục, tâm nàng đã loạn, cách nào bình đây?

"Lăng Tiểu Ngư, tất cả đều là do ngươi hại ta...".

...

Nửa giờ sau.

Vị trí hiện tại đã không phải dãy hành lang nối từ đông phòng đến tây phòng ở khu vực dành cho đệ tử nội môn nữa; chỗ này là một khu vườn thuộc đỉnh Mặc Kiếm.

Bên mép khu vườn, dưới tàn đại thụ, có một cô gái hiện đang ngồi suy tư, dáng vẻ bần thần đến lạ. Trong bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu ba đường sóng nước uốn lượn, cô gái trầm mặc hồi lâu rồi bỗng chợt vươn tay về trước, nhẹ nhàng đem một đoá hoa hái xuống.

Cúi nhìn bông hoa màu trắng, nàng chạm khẽ, thều thào buông tiếng: "Hoa ơi hoa, ngươi nói ta phải làm sao đây?".

"Ta không muốn nghĩ, thế nhưng lòng ta lại cứ nghĩ. Sự thể phát sinh hôm đó, ta biết tất cả chỉ là ngoài ý muốn, hắn cũng không phải cố tình, nhưng tại sao ta...".

"Chỉ là một sự cố chẳng ai mong, ta cớ gì bận tâm nhiều như vậy? Lòng ta sao phải rối ren tới như vậy?".

Đối với chuyện hôm đó, Lệ Thắng Nam tự hiểu rõ ràng. Nàng biết bản thân nên hành xử sao cho đúng. Nhưng lý trí của nàng, nó cuối cùng vẫn không thắng được tình cảm.

Thế nhân thường nói "Nam nhi trọng nghĩa, nữ nhi trọng tình", mà Lệ Thắng Nam, nàng lại còn là hạng nữ nhi băng thanh ngọc khiết chưa nhiễm bụi trần mang chí nguyện hiến dâng cuộc đời cho đạo pháp, cho mộng tưởng cao đẹp thế thiên hành đạo, nay xảy ra chuyện như vậy, tâm nàng há còn có thể phẳng như gương, trong như suối?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Tâm Sự Của Lệ Thắng Nam (2)

Nàng đâu phải Lý Ngọc Thường từng trải qua bao phen giông tố, từng nghe và tận mắt nhìn muôn cảnh tục lụy trần ai mà tâm có thể kiên định như sơn, vững như bàn thạch. Lệ Thắng Nam nàng bất quá chỉ là một tiểu nữ tử ngay đến cửa sơn môn còn chưa bước ra được mấy lần, rất chi non nớt.

Đừng thấy thường ngày nàng rất có phong phạm đại sư tỷ mà lầm, thực chất ở phương diện tình cảm, nàng chẳng khác gì một chú nai tơ cả. Và đó cũng chính là lý do vì sao mãi đến tận hôm nay, khi Thiên nhân luận pháp đã kết thúc được mười ngày rồi mà nàng vẫn chưa thể bình tâm lại được.

"Ta... rốt cuộc nên làm gì bây giờ?".

"Hôm qua đi thỉnh giáo sư phụ, người bảo tâm cảnh bao năm của ta đã bị phá hỏng, điều đó làm cho người vô cùng thất vọng. Người yêu cầu ta mau chóng gạt đi tạp niệm, ngăn cấm không cho nghĩ đến hắn nữa. Nhưng mà ta phải làm sao mới kiểm soát được mình đây...".

"Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ sợ đạo hạnh của ta sẽ chẳng còn tiến xa thêm được nữa mất...".

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi có biết ngươi đã hại ta rồi hay không? Ngươi có biết chỉ bởi vì ngươi mà bây giờ ta...".

Lệ Thắng Nam càng nói thì thanh âm càng nghẹn lại. Cuối cùng, nước mắt đã không kiềm được nữa mà rơi xuống.

Lệ Thắng Nam, nàng đã khóc. Những giọt nước mắt của sự bất lực, ai oán và tự trách. Giờ phút này, nàng thực là rất thương tâm. Nhất là khi nhớ lại thái độ ngày hôm qua của sư phụ, nước mắt của nàng lại chảy xuống nhiều hơn...

Vì cái gì chứ?

Vì cái gì mà Lệ Thắng Nam nàng phải chịu cảnh như vầy?

"Lăng Tiểu Ngư! Tất cả đều là lỗi của ngươi!".

Kèm theo tiếng hét thương tâm, bông hoa trên tay cũng bị Lệ Thắng Nam vò nát, ném đi thật xa.

Chính tại lúc này, từ phía sau lưng Lệ Thắng Nam, một cô gái đi tới. Nàng mặc một bộ đồ màu trắng, kiểu cách đơn giản, dung nhan kiều diễm mê người. Tiếc là thần thái hơi hững hờ một chút.

"Sư tỷ." Cô gái mặc bạch y khẽ gọi.

Nghe được giọng nói thân quen, Lệ Thắng Nam giật mình, lập tức nín khóc. Động tác vội vàng, nàng dùng tay lau đi nước mắt vướng đọng trên khuôn mặt mình, vừa lau vừa hỏi: "Tiểu Ngọc, muội đến từ lúc nào?".

"Cũng được một lúc rồi." Dương Tiểu Ngọc thành thật đáp.

Và lẽ dĩ nhiên, câu trả lời ấy lập tức khiến cho Lệ Thắng Nam phải bối rối.

"Tiểu Ngọc, nói vậy... muội nghe hết rồi phải không?".

"Ừm." Trái với vẻ bối rối của sư tỷ mình, Dương Tiểu Ngọc gật đầu một cách điềm tĩnh.

Nàng hỏi: "Sư tỷ, tâm cảnh của tỷ thật sự đã bị phá hỏng rồi sao?".

Lệ Thắng Nam cúi đầu khẽ gật, chua xót nói ra: "Đối với chuyện phát sinh hôm đó, ta không cách nào vượt qua được...".

"Tiểu Ngọc, muội nói cho ta biết, ta phải làm sao bây giờ?".

Trước ánh mắt trông mong cầu cứu của sư tỷ mình, Dương Tiểu Ngọc thoáng ngẫm một lúc, chợt hỏi: "Sư tỷ, tỷ nói thật cho muội biết, đối với Tiểu Ngư tỷ cảm thấy thế nào?".

"Ta... Còn có thể thế nào chứ? Hắn căn bản là một tên vô lại xấu xa".

Bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc lắc đầu phủ nhận: "Sư tỷ, nếu tỷ không nói thật thì muội cũng chẳng cách nào giúp được".

"Tiểu Ngọc, ta...".

Lệ Thắng Nam cắn môi, sau một hồi do dự thì rốt cuộc cũng chịu nói lời thành thật: "Thật ra ta không phải không biết chuyện hôm đó chỉ là ngoài ý muốn, hắn vốn cũng không cố tình...".

"Ta biết, Lăng Tiểu Ngư hắn chẳng phải người xấu. Tuy tư chất kém một chút, tướng mạo bình thường một chút nhưng ngộ tính lại rất cao, tâm chí càng là kiên định hiếm ai sánh bằng...".

"À, còn một điểm nữa: Lăng Tiểu Ngư hắn là một kẻ cực kỳ ngu ngốc".

Ngu ngốc?

Dương Tiểu Ngọc truy vấn: "Sư tỷ, tại sao sư tỷ lại nói Tiểu Ngư như vậy?".

"Nói hắn ngu ngốc ấy hả?".

Lệ Thắng Nam như cũ quả quyết: "Lăng Tiểu Ngư hắn đúng là như vậy mà. Ta nghe mọi người nói hôm đó, trong trận đấu với Lưu Cảnh Thiên, hắn đã bất chấp mà thiêu đốt cốt nguyên...".

"Cốt nguyên, đó là cái gì chứ? Chỉ vì một trận đấu mà hắn lại cả gan tự đẩy bản thân vào nguy hiểm như vậy, đó không phải ngu ngốc thì là gì? Ta nghe sư phụ nói nếu chẳng nhờ Lăng sư bá bỏ ra đại giới, tự mình dùng cốt nguyên của bản thân để bù đắp thì e hôm nay căn cơ của hắn đã hỏng mất rồi".

"Sư tỷ nói đúng. Hành động của Tiểu Ngư hôm đó thật sự rất ngu ngốc. Nhưng mà...".

Dương Tiểu Ngọc dừng một chút, rồi mới chốt hạ: "Sư tỷ, nếu tỷ biết tại sao hắn làm như vậy, hẳn tỷ sẽ có cái nhìn khác hơn về sự "ngu ngốc" ấy của hắn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Kiếm Mộ

"Tiểu Ngọc, ý muội là bên trong chuyện này còn có ẩn tình?".

Theo sau cái gật đầu nhè nhẹ, Dương Tiểu Ngọc kể ra: "Sư tỷ có biết tại sao mấy năm vừa qua Tiểu Ngư lại bất chấp khổ nhọc mà ngày ngày đều tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động để tu luyện hay không?".

"Nếu tỷ cũng như mọi người, cho rằng hắn làm vậy là vì muốn toả sáng ở Thiên nhân luận pháp thì tỷ đã lầm rồi. Trên thực tế, hết thảy chỉ bởi vì một lời giao ước".

"Năm năm trước, xuất phát từ lòng hiếu thuận, lo sợ tính mệnh phàm nhân mong manh nên Tiểu Ngư đã đến gặp Lăng sư bá, thỉnh cầu người chỉ điểm cách kéo dài thọ mệnh cho người cô cô nơi thế tục của mình. Lúc đó sư bá đã bảo hắn, nếu hắn có thể tiến vào tốp năm ở Thiên nhân luận pháp thì sẽ thành toàn cho hắn".

"Với tư chất linh căn trung đẳng cùng tu vị trúc cơ của mình khi ấy, Tiểu Ngư nếu tiếp tục tu luyện như trước thì tuyệt đối sẽ không thể nào hoàn thành được mục tiêu tiến vào tốp năm kia. Để hoàn thành một việc gần như bất khả thi, hắn chỉ còn cách là phải lựa chọn biện pháp tu hành nhanh nhất, cũng đầy khổ nhọc nhất".

"Những đau đớn mà hắn gánh chịu suốt năm năm qua, toàn bộ đều không phải vì bản thân hắn mà là vì Lăng Ngọc Yến - người cô cô nơi thế tục của hắn...".

...

Lệ Thắng Nam càng nghe thì tâm tình càng chuyển biến, theo đó, sự hờn trách cũng âm thầm phai nhạt. Nàng không ngờ căn nguyên mọi chuyện lại là như thế. Sự "ngu ngốc" kia của Lăng Tiểu Ngư hắn, hoá ra tất cả đều vì cô cô của mình...

"Tiểu Ngọc, những lời muội vừa nói, hết thảy đều là thật sao?".

"Mỗi một chữ đều là thật".

"Nói vậy cái tên đó... cũng không tệ lắm".

Nở một nụ cười nhạt hiếm hoi, Dương Tiểu Ngọc hỏi: "Vậy bây giờ sư tỷ còn cho hắn ngu ngốc? Còn oán trách hắn xấu xa vô lại nữa không?".

"Ta...".

Lệ Thắng Nam cúi mặt, trong lòng khó nghĩ: "Ta cũng không biết".

"Sư tỷ".

Dương Tiểu Ngọc đặt một tay lên vai sư yỷ mình, đưa ra lời khuyên: "Muội nghĩ sở dĩ tỷ không thể vượt qua được chuyện hôm đó, căn nguyên quá nửa là bởi trong lòng còn nhiều khúc mắc với Tiểu Ngư. Chỉ cần tỷ hiểu hơn về hắn, khi đó, với cái nhìn chân thực nhất, muội tin tưởng tâm tỷ sẽ bình ổn lại thôi".

"Tiểu Ngọc, ý muội tức là bảo ta phải đi tiếp xúc với hắn?".

Đáp lại Lệ Thắng Nam là một cái gật đầu: "Được vậy là tốt nhất".

Nàng nói thêm: "Tâm tỷ là vì Tiểu Ngư mà loạn, nếu đã không thể tự quên đi thì chi bằng trực tiếp đối mặt để giải quyết".

"Được rồi, sư tỷ hãy cân nhắc lời muội".

...

Thu lại tầm mắt hướng theo người rời đi, Lệ Thắng Nam xoay đầu nhìn về phương vị Trúc Kiếm Phong, hé môi lẩm bẩm: "Thật sự phải đi gặp hắn sao?".

...

...

Trước sư phụ ngăn cấm, sau sư muội lại khuyên gặp, cả hai đều có lý giải riêng của mình, thực khiến cho Lệ Thắng Nam khó nghĩ vô cùng. Nàng không biết phải nghe ai, bỏ ai.

Sau cùng, trải qua mấy ngày đêm đắn đo cân nhắc, Lệ Thắng Nam đã đưa ra quyết định, đó là sẽ lần lượt thực hiện từng cái một. Trước tiên nàng sẽ vâng lệnh ân sư bế quan để loại trừ tạp niệm, nếu sau ba tháng vẫn chưa có tiến triển thì nàng đành nghe theo sư muội mình mà tìm gặp Lăng Tiểu Ngư.

Khúc mắc của nàng cần mau chóng được cởi bỏ, nếu không sau này nàng sẽ rất khó chuyên tâm tu hành tiếp được.

...

Rốt cuộc, kết quả cuối cùng sẽ là gì? Liệu Lệ Thắng Nam nàng có thành công vượt qua được chuyện ấy?

Trước mắt vẫn chưa ai có thể trả lời được. Đáp án vẫn phải chờ đợi thời gian. Ba tháng, hoặc nhiều hơn một chút. Còn hiện tại...

Thiên Kiếm Môn có nhiều việc đáng bận tâm hơn là vấn đề tâm cảnh của Lệ Thắng Nam. Đơn cứ lúc này, quan trọng nhất chẳng đâu khác ngoài phần thưởng đặc biệt dành cho tốp ba của kỳ đại hội Thiên nhân luận pháp vừa rồi: ba suất tiến vào Kiếm Mộ.

Mấy ngàn năm qua, trong giới tu tiên luyện đạo, có ai không biết Thiên Kiếm Môn nổi danh là nơi nắm giữ những thanh kiếm tốt nhất thiên hạ?

Trừ bỏ Ngũ đại tiên kiếm trấn môn khiến thế nhân phải e dè khiếp sợ thì Thập đại bảo kiếm cũng làm người kiêng kị không ít.

Kiếm Mộ, đó chính là nơi cất giữ Thập đại bảo kiếm của Thiên Kiếm Môn.

Hơn hai ngàn năm trước, tổ sư gia của phái Thiên Kiếm là Lý Bất Tri đã một tay tạo ra Kiếm Mộ này. Ông đã đem mười thanh linh kiếm có uy lực cực lớn cho cả vào đây.

Trải qua mấy cuộc bể dâu, sau bao lần môn nhân tiến nhập, tính đến nay bên trong Kiếm Mộ chỉ còn lại bốn thanh đại bảo kiếm, sáu thanh còn lại thì đã lần lượt được người lấy đi...

p/s: Chương hôm nay vẫn còn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Kiếm Mộ (2)

Kim Kiếm Phong, một góc hậu sơn.

Theo bước chân chưởng môn Cơ Thành Tử, ba người đệ tử có thành tích tốt nhất ở kỳ Đại hội Thiên nhân luận pháp vừa rồi là Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù hiện đang cùng nhau tiến vào bên trong Kiếm Mộ.

Qua mấy lớp kết giới, sau một đỗi âm thầm quan sát trước sau, Chu Đại Trù rốt cuộc khó nhịn tiến lên mấy bước, hỏi khẽ Dương Tiểu Ngọc: "Tiểu Ngọc, ngươi có thấy kỳ quái hay không?".

"Kỳ quái gì?" Dương Tiểu Ngọc hơi nghi hoặc, hỏi lại.

"Thì Kiếm Mộ này nè".

Chu Đại Trù đảo mắt trái phải một vòng, nói tiếp: "Ở đây là trọng địa của môn phái, vậy mà lại không có ai canh giữ hết".

"Ngươi thật cho là không có?".

Chu Đại Trù đảo mắt thêm một vòng, rồi đáp: "Thì đúng là không có mà".

Nhẹ lắc đầu, Dương Tiểu Ngọc cho biết: "Đại Trù, ngươi lầm rồi. Xung quanh đây không phải không có ai mà là do mắt ngươi không nhìn thấy ai thôi".

"Nếu như Đại Trù ngươi chẳng mang thân phận đệ tử Thiên Kiếm và tự ý tiến vào cấm địa này thì khẳng định là ngươi đã bị giết không dưới trăm lần rồi".

Thần tình có chút e ngại, Chu Đại Trù láo liên nhìn trước ngó sau, giọng càng thấp hơn so với vừa rồi: "Tiểu Ngọc, ý ngươi là ở xung quanh đây thật có người canh giữ?".

"Không ít".

"Vậy bọn họ... bọn họ có đang nhìn ta không?".

"Ngươi đi mà hỏi họ".

"Nhưng... ta đâu có thấy".

...

Dọc theo con đường, cũng nhờ có một kẻ tính tình hoạt bát như Chu Đại Trù mà bầu không khí mới bớt đi phần nào căng thẳng. Dẫu vậy, điều đó cũng chẳng có quá nhiều ý nghĩa. Nhất là đối với Tô Đông Vũ.

Âu cũng dễ hiểu. Trong lòng Tô Đông Vũ vốn đã rất gai mắt Lăng Tiểu Ngư, việc ghét lây Chu Đại Trù thật hết sức bình thường. Huống chi trước đó, từ sau chuyện ở Đa Bảo Hội và bị Lăng Thanh Trúc giáo huấn, đối với người của Trúc Kiếm Phong hắn đã có sẵn thành kiến rồi.

Đời này của Tô Đông Vũ hắn, chỉ sợ duyên nợ với Trúc Kiếm Phong vẫn còn không ít...

...

Vài phút sau, khi lớp kết giới cuối cùng của cấm địa đã mở.

Gần như tức khắc, một cổ động hiện ra. Khác với Huyền Âm Động của Lăng Thanh Trúc, Huyễn Tinh Động của Lý Ngọc Thường, cổ động này thay vì ăn sâu vào vách đá hay kiến tạo dưới đáy hồ thì nơi nó hiện diện lại là ở bên dưới mặt đất, được thiết kế theo kiểu hầm mộ.

Đứng ngay phía trước, Cơ Thành Tử đem ngọc bài thu lại, cúi nhìn cửa động, hay có lẽ nên gọi là cửa mộ, nói: "Chúng ta tới rồi".

Phản ứng mau lẹ nhất, từ dưới chót, Chu Đại Trù chạy vọt lên. Ban đầu thì đứng, sau đấy thì từ đứng chuyển hẳn sang ngồi, hắn tò mò nhìn xuống dưới mộ, ngẩng lên mới hỏi: "Chưởng môn sư bá, ở dưới rất sâu a".

Hé môi cười nhẹ, Cơ Thành Tử lắc đầu: "Chu tiểu tử, lần này ngươi lại nhìn sai rồi".

"Kiếm Mộ thật ra vốn chẳng sâu, chỉ là do cấm chế khiến cho ngươi trông thấy huyễn cảnh mà thôi".

"Ồ... Ra là như vậy".

Chu Đại Trù gật gù: "Quả nhiên không hổ là trọng địa của môn phái, cấm chế thật lợi hại".

Lần này Cơ Thành Tử không nói gì. Hắn chỉ đứng vuốt nhẹ chòm râu rồi đưa chân đặt xuống bậc thang nơi cửa mộ. Đi được vài bước thì bảo: "Các ngươi theo ta".

...

Cầu thang bằng đá dù đã được xây từ rất lâu, hai ngàn năm có lẻ, nhưng hình dạng thì trông vẫn vẹn nguyên. Tính từ mặt đất xuống đến đáy mộ, tổng cộng có một trăm linh chín bậc thang hết thảy, mỗi bậc đều vẫn rất chi kiên cố, nói gì đổ vỡ, thậm chí ngay một vết nứt còn chẳng tìm ra nữa là.

Thế mới thấy, thủ đoạn của bậc tiên gia là cỡ nào thần diệu.

...

"Chưởng môn sư bá, chúng ta tới nơi rồi hả?" Sau khi bước hết bậc thang cuối cùng, Chu Đại Trù thoáng quan sát chung quanh, chừng thấy đã không còn lối đi thì liền hỏi.

Đáp lại hắn, Cơ Thành Tử lắc đầu: "Còn chưa".

Chưa?

Chu Đại Trù nghe thế thì vượt lên phía trước, hai tay đưa ra mò mẫm vách tường nơi đối diện.

"Sư bá, ở đây có phải là có một lớp kết giới hay không?".

"Kết giới thì đúng là có, nhưng lại không phải ở chỗ ấy".

Cơ Thành Tử xoay người sang bên trái, ngón tay chỉ ra: "Kết giới nằm ở bức tường này".

Nói rồi, hắn lấy một tấm ngọc bài ra, miệng niệm pháp quyết.

Vài giây sau, từ ngọc bài, một tia kim quang bắn thẳng về phía bức tường. Nháy mắt, tường đá khai mở. Một thông đạo hiện ra...

...

Không thể không nói, Kiếm Mộ quả chẳng hổ là trọng địa của Thiên Kiếm Môn. Ở nơi này, cấm chế có rất nhiều, hơn nữa lại còn rất phong phú đa dạng. Trong số đó, những loại đủ uy năng hạ sát tu sĩ chân nhân cảnh kể ra cũng chẳng ít.

Khỏi phải nghĩ, với sự hiếu kỳ và hấp tấp của mình, Chu Đại Trù hiển nhiên đã có vài lần tự đưa bản thân vào nguy hiểm, suýt phải bỏ mạng. May cho hắn là bên cạnh còn có Cơ Thành Tử, nếu không chỉ sợ bảo kiếm còn chưa thấy được thì thân thể hắn đã bị cắt thành vô số mảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Bảo Kiếm Hiện

Trải qua mấy bận hữu kinh vô hiểm, so với trước thì Chu Đại Trù hiện đã chịu an phận hơn rất nhiều. Hắn đã không còn quá hiếu động mà chạy lên phía trước nữa. Thay vì làm kẻ tiên phong thì lúc này hắn chỉ dám đứng ở sau lưng Cơ Thành Tử quan sát.

Đi bên cạnh, Dương Tiểu Ngọc thấy hắn rụt rè cảnh giác như vậy thì trong lòng không khỏi có chút buồn cười. Nàng cố ý hỏi: "Đại Trù ngươi sao vậy? Lúc nãy chẳng phải rất lăng xăng ư, sao tự nhiên giờ đã co cụm lại rồi?".

"Chậc...".

Theo sau cái tặc lưỡi, Chu Đại Trù lắc đầu nguầy nguậy: "Ta không có dám đi trước nữa đâu...".

"Nãy giờ Tiểu Ngọc ngươi cũng thấy rồi đấy, ta suýt nữa đã bị cấm chế cắt thành mảnh vụn mấy lần rồi a".

"Ai bảo ngươi lăng xăng làm gì".

...

Lời qua tiếng lại mấy câu rồi thôi, Dương Tiểu Ngọc không nói nữa. Xưa giờ nàng vốn rất kiệm lời, trong hoàn cảnh như vầy mà có thể chủ động lên tiếng cũng đã xem là chuyện hiếm lắm rồi.

Tất nhiên đấy là do quan hệ. Chứ bằng chuyển đổi đối tượng, thay Chu Đại Trù bằng một ai đó khác thì mười quá chín, dám cá Dương Tiểu Ngọc sẽ chỉ bảo trì im lặng suốt đường đi. Giống như cái cách nàng đã và vẫn đang làm với Tô Đông Vũ vậy.

Từ nãy giờ, bắt chuyện với Dương Tiểu Ngọc há đâu có mỗi Chu Đại Trù? Tô Đông Vũ, hắn cũng cố nói đấy chứ. Chỉ có điều là trước những lời nói của hắn, trước sau như một, Dương Tiểu Ngọc nếu không im lặng thì cũng ậm ừ cho qua. Thái độ rất chi lãnh đạm.

Dù trong dạ chẳng thoải mái gì nhưng Tô Đông Vũ vẫn đành cam chịu, tự hiểu mà dừng lại. Nếu không thì hắn còn có thể làm gì? Thân là một vị sư huynh "đức cao vọng trọng", Tô Đông Vũ hắn cần phải giữ hình tượng a.

...

...

Tô Đông Vũ có ý nghĩ đen tối, đó là sự thật. Tương lai, nói không chừng hắn sẽ dùng âm mưu quỷ kế để đối phó với Dương Tiểu Ngọc, với Trúc Kiếm Phong - những cái gai trong mắt hắn.

Nhưng, nói đi thì cũng phải nói lại. Tô Đông Vũ có mưu đồ, mấy người Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù há lại để yên cho hắn tùy nghi định đoạt?

Nên biết, Dương Tiểu Ngọc không phải kẻ tầm thường; tâm trí nàng, nó già dặn hơn cái tuổi hai mốt nhiều lắm. Trong khi đó, người của Trúc Kiếm Phong cũng nào dễ bị tính toán. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, bọn họ có thể hơi thiếu tâm cơ, nhưng còn Lăng Thanh Trúc - kẻ đứng phía sau họ đâu này?

Bàn về thủ đoạn, sợ rằng tính cả Thiên Kiếm Môn, Lăng Thanh Trúc nếu xếp thứ hai thì chẳng ai dám nhận đứng thứ nhất. Con người nàng thoạt trông có vẻ tùy tiện nhưng thực chất tâm tư lại sâu kín vô cùng. Không như Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, tư tưởng của Lăng Thanh Trúc nàng rất khác. Mặc dù là môn nhân chính giáo nhưng đối với mấy thứ nguyên tắc, lí lẽ gì kia, một khi thấy cần thì nàng vẫn sẵn lòng vượt qua ranh giới chứ không cổ hũ mà bấu víu.

Theo khía cạnh nào đó, cách hành xử của Lăng Thanh Trúc nàng có phần tương đồng với người trong tà đạo.

...

Chuyện mai sau tạm thôi gác lại. Quá khó để nói trước điều gì. Nên bận tâm có chăng là những gì sắp sửa xảy ra.

Đi hết thông đạo, Cơ Thành Tử tiếp tục mở ra một lớp kết giới nữa. Hắn đứng trước một cái bệ cao với những bậc thang nối liền từ mặt đất lên tới đỉnh, thấp giọng nói ra: "Chúng ta đã đến rồi. Trước mặt các ngươi chính là chỗ cất giữ những thanh Đại bảo kiếm".

Ở gần bên, Chu Đại Trù và Dương Tiểu Ngọc quay mặt nhìn nhau, vẻ ngờ vực lộ rõ trong đáy mắt. Cuối cùng, Chu Đại Trù nói: "Chưởng môn sư bá, nhưng mà con không có thấy thanh kiếm nào cả".

Chu Đại Trù hắn không nói dối. Ở trên bệ đá cao kia, đích thị là chẳng có lấy một thanh kiếm nào. Nói gì kiếm, thậm chí một mảnh sắt vụn cũng không thấy nữa là.

Lẽ nào đang bị cấm chế che đi?

Hiểu được nỗi nghi ngờ của đám hậu bối, Cơ Thành Tử vuốt râu cười cười. Cười xong, hắn tiến lên trước mấy bước. Dừng ngay trước bệ đá cao, hắn bắt đầu làm ra những động tác kỳ quái...

...

"Tiểu Ngọc, ngươi nói xem, động tác của chưởng môn sư bá có phải là hơi...".

"Thế nào?".

"Thì nó...".

Chu Đại Trù tính nói, nhưng nghĩ lại liền thôi. Tốt xấu gì người ta cũng là chưởng môn nhân a.

"Hừm hừm... Không có gì không có gì... Ta chỉ là cảm thấy động tác của sư bá rất đẹp mắt thôi".

Thật sự là đẹp mắt?

Đánh chết Dương Tiểu Ngọc cũng không tin đó là những gì Chu Đại Trù muốn nói. Nhưng hiểu thì hiểu, nàng cũng rất biết điều mà an phận, tiếp tục dõi theo vị sư bá kia của mình.

Chẳng để mọi người phải chờ đợi lâu, sau một lúc "múa may", Cơ Thành Tử rốt cuộc cũng dừng lại. Chính tại lúc này, sự thay đổi bắt đầu xảy ra. Bầu không khí trong hầm mộ vốn đang yên tĩnh bỗng bất ngờ xáo động. Những tiếng ngân chói tai liên tiếp vang lên...

Tầm chục giây sau, trên bệ đá cao, bốn thanh Đại bảo kiếm lần lượt hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Hoàng Bào

Tím, xanh, vàng, trắng, mỗi thanh Đại bảo kiếm có một màu riêng biệt, dễ thấy chất liệu dùng để rèn ra chúng vốn dĩ khác nhau. Điểm chung duy nhất có lẽ chỉ nằm ở sức mạnh ẩn chứa bên trong: cực kỳ ghê gớm.

Chẳng phải tự dưng mà bốn thanh kiếm kia lại từng được Lăng Thanh Trúc nhận định là chân chính Đại bảo kiếm, phẩm cấp vượt xa sáu thanh kiếm đã được lấy ra khỏi Kiếm Mộ trước đó. Cứ nhìn khí tức toả ra từ chúng liền biết, rất chi rợn người. Uy áp lớn tới nỗi dù là cảnh giới chân nhân sơ kỳ như Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc cũng phải nhăn mặt cau mày.

Chu Đại Trù ư? Hắn sớm đã dùng tới linh quang bảo hộ rồi.

...

Kể từ khi Đại bảo kiếm xuất hiện thì không gian trong khu vực mà đám người Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù đang đứng cũng thay đổi hoàn toàn. Theo đúng nghĩa đen.

Khắp bốn hướng, các bức tường đều đã biến mất, lối ra cũng chẳng còn đâu nữa. Thấy được chỉ là một mảng tối tăm lạnh lẽo, vật thể duy nhất vẫn giữ nguyên, trừ bệ đá cao kia ra thì không còn gì khác...

Dưới ánh sáng của những viên minh châu đính trên bệ đá, Chu Đại Trù có chút bất an, hỏi Cơ Thành Tử: "Chưởng môn sư bá, không gian chung quanh chúng ta tại sao lại biến thành như vầy?".

Cơ Thành Tử dù biết nhưng chẳng giải đáp. Hắn chỉ thâm ý cười nhạt: "Chu tiểu tử, cái quan trọng bây giờ không nằm ở sự thay đổi của không gian".

Ngước nhìn bốn thanh Đại bảo kiếm được cắm ở bốn vị trí cao thấp khác nhau trên bệ, Cơ Thành Tử bảo: "Bảo kiếm dành cho người hữu duyên, có thể lấy được hay không phải trông vào vận khí của các ngươi".

"Trong số Thập đại bảo kiếm thì bốn thanh trước mắt này là có uy lực lớn nhất, chỉ cần một người lấy được thôi thì tổng thể thực lực của Thiên Kiếm Môn cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Tuy nhiên, ta phải nhắc nhở các ngươi: Hơn hai ngàn năm qua, kẻ đánh chủ ý lên chúng đã có không ít, nhưng tất cả đều bị kiếm linh từ chối, vài người còn bị kiếm khí tổn hại căn cơ; vì lẽ đó, ta hy vọng các ngươi nên cân nhắc và thận trọng, biết buông tay đúng lúc...".

"Được rồi. Những gì cần nói ta đều đã nói. Các ngươi có thể bắt đầu".

...

Tiếng Cơ Thành Tử đã dứt được một lúc nhưng đám người Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, Tô Đông Vũ vẫn chưa ai tiến lên bệ đá. Xem ra trong lòng bọn họ đối với việc lấy kiếm này cũng không tự tin lắm.

Tròng mắt khẽ đảo, Chu Đại Trù nhích người sang bên trái một chút, hướng Tô Đông Vũ nói: "Kính lão đắc thọ. Tô sư huynh, ở đây ngoài chưởng môn sư bá ra thì ngươi là người có bối phận cao nhất, tuổi cũng lớn nhất, ta nghĩ sư huynh cứ xuất thủ trước đi".

Như cảm thấy còn chưa đủ, Chu Đại Trù bồi thêm: "Tô sư huynh, chắc ngươi sẽ không phải quá thiếu lòng tin đến nỗi khước từ đâu nhỉ? Nói thế nào thì sư huynh ngươi cũng là kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn chúng ta a".

...

"Hừ...".

Mặc dù nội tâm khá khó chịu nhưng do đang ở trước mặt Dương Tiểu Ngọc và sư phụ mình nên Tô Đông Vũ cũng chả dám làm ra hành động khó coi nào. Dạ âm thầm hừ một tiếng xong, rất có phong phạm đại sư huynh, hắn cười đáp: "Chu sư đệ nói như vậy thật là quá đề cao ta rồi. Đông Vũ ta bất quá chỉ là một môn nhân Thiên Kiếm, tư chất cũng chưa phải đệ nhất, nào dám nhận cái danh "đứng đầu" gì kia".

"Nhưng nếu Chu sư đệ và Dương sư muội đều có điều e ngại, vậy cứ để sư huynh ta đi trước cũng được".

"Tô sư huynh thật là có tấm lòng cao cả a".

Chu Đại Trù đưa tay chỉ lên đỉnh của bệ đá cao bên cạnh, làm động tác mời: "Vậy mời sư huynh".

Tầm chục giây sau, khi Tô Đông Vũ đã bước lên bệ...

Một lần nữa, tiếng Chu Đại Trù lại cất lên: "Sư huynh, chúc ngươi thành công lấy được bảo kiếm a!".

...

"Hừ, tên mập... Ngươi và đám người Trúc Kiếm Phong của ngươi cứ đợi đấy...".

Thở mạnh một hơi, Tô Đông Vũ tạm gạt đi bực bội trong lòng, tập trung vào việc lấy kiếm. Tuy nói trước khi đại hội Thiên nhân luận pháp bắt đầu, Tô Đông Vũ hắn đã thành công được Toái Vũ nhận chủ, nhưng đối với đợt tiến vào Kiếm Mộ này, hắn vẫn rất đỗi chờ mong.

Toái Vũ là một thanh Đại bảo kiếm, điều đó không giả, nhưng bàn về danh khí cũng như uy lực, nó sao có thể sánh được với bốn thanh Đại bảo kiếm ở đây. Chênh lệch căn bản là rất lớn.

...

Sau những bước chân chậm rãi, Tô Đông Vũ cuối cùng dừng lại ở bậc thang thứ hai mươi tám, ngay trước thanh kiếm màu vàng được cắm quá nửa nọ.

"Trong số bốn thanh Đại bảo kiếm ở đây thì Hoàng Bào này chính là thích hợp nhất để kết hợp với đạo thuật của Kim Kiếm Phong ta...".

Trong lòng sớm đã có chủ ý nên Tô Đông Vũ chẳng mất thời gian để nghĩ ngợi, mau chóng vận hành pháp quyết, đặt tay lên chuôi kiếm Hoàng Bào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Thất Bại

"Ong...!".

Vừa mới tiếp xúc với bàn tay của Tô Đông Vũ thì Hoàng Bào tức khắc ngân lên một tiếng chói tai. Kế đấy, từ trên chuôi kiếm, những tia linh quang màu vàng liên tục toả ra, đem cả cánh tay hắn quấn lấy...

...

"Cái này...".

Đứng ở bên dưới, Chu Đại Trù chứng kiến tràng cảnh nọ thì không khỏi động dung. Hắn lại hỏi Cơ Thành Tử: "Chưởng môn sư bá, Hoàng Bào hình như đang công kích Tô sư huynh...".

"Đó là tất nhiên. Đại bảo kiếm là linh kiếm đích thực, bên trong đã hình thành kiếm linh, tự có ý thức của mình. Muốn kiếm linh nhận chủ thì phải vượt qua được khảo nghiệm của nó".

Nét mặt lấy làm lạ, Cơ Thành Tử vấn ngược: "Chu tiểu tử, lẽ nào Lăng sư muội không có nói với ngươi vấn đề này?".

"Không có." - Chu Đại Trù thành thật lắc đầu - "Lão nhân gia chỉ tóm tắt sơ lược về danh tự của bốn thanh kiếm, rồi nói cái nào lợi hại nhất, phù hợp với đạo thuật của Trúc Kiếm Phong nhất rồi liền phủi mông bỏ đi".

"Haizz... Lăng sư muội cũng thật là...".

Cơ Thành Tử ngầm thở dài. Đối với vị sư muội kia của mình, đôi lúc hắn thật rất bất đắc dĩ đấy.

"Hừm...".

Theo sau tiếng hắng, Cơ Thành Tử tốt bụng mà thay sư muội mình giải thích rõ ràng: "Đại Trù, để ta nói qua cho ngươi một chút...".

...

Vài phút sau.

Trải qua một hồi được Cơ Thành Tử giảng giải cho, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng từ kẻ vô tri biến thành người hiểu biết. Nhưng, hắn càng biết, càng hiểu thì nội tâm lại càng chùn bước. Hắn không nghĩ muốn lấy được Đại bảo kiếm lại khó khăn tới như vậy.

"Hèn chi lúc nãy sư bá bảo phải biết cân nhắc, nên buông tay đúng lúc...".

"Kiếm linh khủng bố như vậy, làm sao mà vượt qua được chứ".

Ngẩng đầu ngó lên bệ cao, trông thấy khuôn mặt hồng - đen lẫn lộn của Tô Đông Vũ, Chu Đại Trù lại càng thêm e ngại: "Xem ra hắn cũng không thể vượt qua được khảo nghiệm của kiếm linh Hoàng Bào rồi".

...

"Ư...!".

Trùng hợp làm sao, ngay lúc chữ cuối cùng vừa được Chu Đại Trù thốt ra thì phía trên, Tô Đông Vũ cũng bật lên một tiếng, miệng hộc máu tươi, cả người đổ nhào xuống dưới.

"Đông Vũ!".

Ra tay đem đồ nhi bắt lấy, Cơ Thành Tử vội vàng kiểm tra tình trạng.

...

"Sư bá, Tô sư huynh thế nào rồi?" Đợi cho Cơ Thành Tử đã kiểm tra xong, lúc này Dương Tiểu Ngọc mới lên tiếng hỏi.

Tất nhiên đây không phải vì nàng quan tâm Tô Đông Vũ, khiến nàng bận lòng là vấn đề kiếm linh kia. Mới vừa rồi, trước khi Tô Đông Vũ ngã xuống, nàng đã chẳng hình dung được diễn biến lại nhanh tới như vậy.

Từ lúc Tô Đông Vũ đặt tay lên Hoàng Bào đến khi ngã xuống, thời gian mới có bao lâu? Chỉ vài phút mà thôi.

Rốt cuộc trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, kiếm linh Hoàng Bào đã đưa ra khảo nghiệm gì? Có thể khiến cho Tô Đông Vũ ra nông nỗi này, chỉ sợ cái gọi "khảo nghiệm" còn khó hơn những gì nàng hình dung rất nhiều...

...

Đến kẻ có tâm chí vững vàng, tu vị chân nhân như Dương Tiểu Ngọc còn tự thấy lo lắng thì Chu Đại Trù - người vốn đã bất an, hắn dĩ nhiên càng khiếp hãi hơn bội phần.

Dáng vẻ thiếu tự nhiên, hắn nối gót Dương Tiểu Ngọc dò hỏi: "Chưởng môn sư bá, Tô sư huynh hắn... hắn liệu không có bị gì chứ?".

"Căn cơ thì vẫn ổn. Nhưng mà...".

Thần tình nghiêm túc, Cơ Thành Tử nói ra: "Cả thân thể lẫn nguyên thần của hắn đều đã bị kiếm khí tổn hại, e rằng phải tịnh dưỡng rất lâu mới bình phục".

"Sư bá, này... thật nghiêm trọng tới như vậy sao?".

Chu Đại Trù có chút khó tin. Không phải hắn hoài nghi lời nói của Cơ Thành Tử, chỉ là... Ban nãy, Tô Đông Vũ mới đứng nắm chuôi kiếm Hoàng Bào có một lúc, cũng đâu thấy Hoàng Bào làm ra động tĩnh to lớn gì, bất quá lan toả một mớ linh ti đem cánh tay hắn quấn lấy thôi. Rất nhẹ nhàng tình cảm a.

Chừng cũng hiểu được thắc mắc của Chu Đại Trù, Cơ Thành Tử giải đáp: "Đại Trù, kiếm linh khảo nghiệm không đơn giản như những gì ngươi thấy. Thời điểm ngươi và kiếm thể tiếp xúc, kiếm linh sẽ cùng ý thức của ngươi va chạm, nếu bất cẩn thậm chí còn có khả năng nguy hiểm tới tính mạng".

Cúi nhìn đồ nhi hiện đã bất tỉnh nhân sự, hắn tiếp lời: "Đông Vũ đã thất bại rồi. Xem ra nó và Hoàng Bào không có duyên".

"Đại Trù, Tiểu Ngọc, hiện tại cơ hội sở hữu bảo kiếm cũng chỉ có thể trông cậy vào các ngươi...".

"Chậc...".

Chu Đại Trù tặc lưỡi, e ngại mười phần: "Chưởng môn sư bá à, con nghĩ chắc là Đại Trù con không có hy vọng đâu. Ngay cả một vị chân nhân như Tô sư huynh còn bị kiếm linh biến thành như vầy, một tên vấn đỉnh hậu kỳ như còn thì sao kham nổi chứ".

"Cái đó cũng không nhất định".

Cơ Thành Tử chẳng cho là đúng: "Đại Trù, kiếm linh khảo nghiệm không phải chỉ đơn thuần ở tu vi, thực lực mà còn tại thể chất, tâm tính,..., nói chung tiêu chuẩn rất phức tạp. Đông Vũ bị kiếm linh từ chối, điều đó không có nghĩa ngươi cũng chắc chắn sẽ như vậy. Nói không chừng ngươi cơ duyên tốt, vận khí dày, dễ dàng vượt qua khảo nghiệm cũng nên".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Tuyết Ẩm

...

"Cái gì mà cơ duyên tốt, vận khí dày chứ, Đại Trù mình từ nào giờ có được may mắn lắm đâu...".

Tự thấy bản thân khó lòng lấy được bảo kiếm, tiến lên chỉ sợ sẽ chỉ giống như Tô Đông Vũ, thoáng chốc liền bị kiếm linh tổn thương, đánh cho ngã nhào xuống dưới, thành ra Chu Đại Trù rất không nguyện ý bước đi. Hắn đùn sang cho Dương Tiểu Ngọc:

"Hì... Tiểu Ngọc à, ở đây ngươi tư chất cao nhất, ngộ tính tốt nhất, tâm trí cũng vững vàng nhất, hay là ngươi đi lấy kiếm trước đi".

"Tại sao ta phải đi trước mà không phải ngươi đi trước?" Dương Tiểu Ngọc quay sang chất vấn.

Lần này, Chu Đại Trù đưa tay gãi đầu, rất thành thật tỏ bày: "Cái đó... ta hơi sợ a".

"Tiểu Ngọc ngươi cũng thấy rồi đấy, ngay cả Tô sư huynh còn thất bại thì ta sao mà thành công được. Nhưng Tiểu Ngọc ngươi thì khác, ta rất có niềm tin ở ngươi...".

"Thân là đại nam nhân, đối mặt vấn đề lại đùn đẩy cho một nữ nhân... Hừ...".

Những tưởng sau khi bị Dương Tiểu Ngọc chê trách thì Chu Đại Trù ít nhiều sẽ cảm thấy xấu hổ thì không, hắn rất thản nhiên đối đáp: "Tiểu Ngọc, ta

vẫn chưa phải đại nam nhân. Ta là tiểu nam nhân".

"Haizz...".

Dương Tiểu Ngọc lắc đầu, thôi không nói nữa. Nàng biết dù có nói thêm cũng chả để làm gì. Da mặt của tên mập kia vốn là rất dày đấy.

"Muộn một chút chi bằng cứ sớm một chút đi".

Quyết định xong, Dương Tiểu Ngọc ngẩng nhìn bệ đá cao trước mặt, nhẹ hít vào một hơi rồi nhấc chân bước tới.

Cũng như Tô Đông Vũ ban nãy, Dương Tiểu Ngọc khá từ tốn bước đi. Tuy nhiên lần này, vị trí nàng dừng lại không phải bậc thang thứ hai mươi tám nữa; ba mươi hai, đấy mới là số thứ tự của bậc thang nơi nàng an vị.

Âu cũng đúng. Hoàng Bào đã tương thích với đạo thuật của Kim Kiếm Phong thì làm sao có thể phù hợp với Mặc Kiếm Phong nàng được. Một cái chủ kim, một loại chủ thủy, đôi bên căn bản là khác biệt hoàn toàn. Thay vì Hoàng Bào, thanh Đại bảo kiếm được Dương Tiểu Ngọc nhắm tới là Tuyết Ẩm.

Tím, xanh, vàng, trắng, trong số bốn loại màu sắc đang hiện hữu trên bệ thì Tuyết Ẩm nằm ở vị trí cuối cùng. Từ chuôi kiếm đến thân kiếm, tất cả đều thuần bạch sắc, rất chi tươi sáng.

Cảm nhận khí tức toát ra từ Tuyết Ẩm, Dương Tiểu Ngọc thầm nghĩ: "Sư phụ nói không sai, Tuyết Ẩm này thuộc tính âm hàn, quả rất thích hợp cho ta sử dụng. Nếu Lam Diệt Yên Ba của ta kết hợp với nó để thi triển, tin tưởng uy lực sẽ gia tăng gấp bội".

"Vấn đề bây giờ chỉ là làm sao mới qua được khảo nghiệm...".

"Kiếm linh khác nhau, đối tượng khác nhau thì khảo nghiệm cũng sẽ khác nhau. Không biết lần này ta phải đối mặt với loại khảo nghiệm gì...".

Mau chóng gạt đi mọi tạp niệm, Dương Tiểu Ngọc thôi nghĩ nữa. Một cách chậm rãi, nàng đặt tay lên chuôi kiếm trước mặt.

"Ong...!".

Ngay lập tức, một tiếng ngân cất lên. Cùng với đó, một cỗ khí tức lạnh lẽo cũng liền bao trùm lấy toàn thân Dương Tiểu Ngọc.

...

Trong khoảng không gian tối tăm, kỳ lạ thay, Dương Tiểu Ngọc lại đang đứng đó trong khi mấy người Chu Đại Trù, Cơ Thành Tử thì chẳng thấy đâu.

"Lẽ nào ý thức của ta đang ở bên trong Tuyết Ẩm?".

"Không sai. Ý thức của ngươi hiện đang ở bên trong thanh kiếm".

Nghe được thanh âm xa lạ, theo phản xạ, Dương Tiểu Ngọc vội quay nhìn. Nhưng... nàng lại chẳng thấy ai ngoài sự tăm tối.

"Ngươi không nhìn được ta sao?"

Một lần nữa, thanh âm xa lạ ấy lại cất lên. Và lần này thì Dương Tiểu Ngọc đã có thể khẳng định đấy là giọng của một nữ nhân. Tuy là không êm tai gì mấy.

"Ngươi là kiếm linh của Tuyết Ẩm?".

"Đúng vậy. Ta chính là kiếm linh của Tuyết Ẩm".

Nói đoạn, kiếm linh bỗng bất ngờ xua đuổi: "Ngươi không phải người ta đang chờ. Thu tay đi".

"Tại sao?" - Dương Tiểu Ngọc cảm thấy bất cam, hỏi rõ - "Khảo nghiệm ngươi còn chưa đưa ra, cớ gì khẳng định ta không thích hợp?".

"Khảo nghiệm? Chẳng phải ta vừa mới nói đó ư?".

Mới nói?

Dương Tiểu Ngọc ngẫm lại, hướng hư không xác nhận: "Ý ngươi khảo nghiệm chính là phải tìm ra vị trí của ngươi?".

"Không phải tìm ra mà là chân chính nhìn thấy".

"Tốt. Ta sẽ thấy được ngươi".

"Một cô bé như ngươi? Có thể không?".

Ý tứ khinh thị của kiếm linh, Dương Tiểu Ngọc nghe ra rành mạch, dẫu vậy, nàng không phản bác. Điều duy nhất nàng làm lúc này là tập trung tinh thần, triển khai pháp nhãn lên mức tối đa.

Tiếc rằng kết quả...

Bất kể đã tập trung linh lực ở mức cao nhất thì Dương Tiểu Ngọc vẫn giống như cũ, chẳng khám phá ra được gì. Thứ thấy được chỉ là một khoảng không tăm tối mà thôi...

"Thế nào? Đó là tất cả những gì ngươi làm được?".

"Nếu vậy thì ngươi không phải người thích hợp để sử dụng Tuyết Ẩm... Ta nghĩ đã đến lúc đưa ngươi ra khỏi đây rồi".

"Khoan đã".

"Sao? Lẽ nào ngươi còn có thủ đoạn chưa dùng?".

Đối với câu hỏi nọ, Dương Tiểu Ngọc không trả lời mà vấn ngược: "Kiếm linh, khảo nghiệm này của ngươi vốn chẳng liên quan gì đến linh lực, tu vị phải không?".

"Xem ra ngươi đã hiểu vấn đề".

Kiếm linh tiếp lời, giọng điệu vẫn hững hờ như trước: "Nhưng mà ngươi có thể làm gì được đây, cô bé?".

Dương Tiểu Ngọc im lặng, không phải cái im lặng của sự đồng tình hay cam chịu. Nàng đang muốn chứng minh cho kiếm linh kia thấy, rằng đối phương đã sai rồi.

Cùng với việc nín thở, ngưng thần, Dương Tiểu Ngọc mau chóng đem đôi mắt đóng lại. Cứ thế, nàng giữ yên một đỗi tầm chục giây sau thì mở. Và khi đôi mắt ấy mở ra thì... hết thảy đều đã khác.

Mới vừa rồi tròng mắt vốn dĩ bình thường, đen trắng phân minh, thế nhưng bây giờ, cái ranh giới ấy đã hoàn toàn bị khoả lấp. Mắt nàng, chúng hiện chỉ còn lại duy nhất một màu. Không phải đen, cũng không phải trắng mà là lam. Một đôi lam nhãn kỳ dị đang rực sáng như những viên minh châu...

"Lam Sắc Tinh Hải...".

Sau tiếng bật thốt kinh ngạc, thân ảnh của kiếm linh cũng từ từ lộ rõ.

Tung tích đã bị người khám phá, che giấu còn có ý nghĩa gì?

Đúng như Dương Tiểu Ngọc phán đoán, kiếm linh đích thị có hình hài nữ nhân; hơn thế nữa, nàng lại còn là một nữ nhân rất xinh đẹp, dung nhan chí ít cũng thuộc hàng đại mỹ nữ chim sa cá lặn, khuynh thành khuynh quốc.

Không như những nữ tử bình thường, tóc và chân mày nàng đều có màu trắng, đôi con ngươi cũng là như thế, trắng nốt.

Trong bộ bạch y thướt tha, kiếm linh tiến lên mấy bước, khi dừng thì mở miệng nói: "Xin lỗi, lúc nãy ta đã đánh giá thấp ngươi".

...

Chưa thấy đối phương đáp lại, kiếm linh tiếp tục: "Có lẽ do ta đã chờ đợi quá lâu, đã thất vọng quá nhiều nên không mấy trông đợi nữa. Chẳng ngờ hôm nay...".

"Cho ta biết, tên của ngươi là gì?".

Lam nhãn đã thu hồi, Dương Tiểu Ngọc đáp: "Ta họ Dương, danh gọi Tiểu Ngọc".

"Dương liễu y y, ngọc khiết băng thanh, tên rất đẹp".

Chỉ vào mình, kiếm linh tự giới thiệu: "Ta là kiếm linh của Tuyết Ẩm, chủ nhân trước kia gọi ta là Tiểu Tuyết".

Dương Tiểu Ngọc nhẹ gật đầu, rồi hỏi: "Tiểu Tuyết, vậy bây giờ, ngươi có phải đã thừa nhận ta rồi không?".

Hơi ngoài mong đợi, kiếm linh, tức Tiểu Tuyết lắc đầu: "Vẫn chưa thể. Vừa rồi mới chỉ là điều kiện tiên quyết, còn chưa phải chính thức khảo nghiệm".

"Từ trước đến giờ, kẻ muốn có được Tuyết Ẩm thì nhất thiết phải làm được một việc".

...

"Tiểu Ngọc, ngươi đã chuẩn bị xong rồi chứ?".

"Ngươi có thể bắt đầu".

"Tốt. Tiểu Ngọc, vì ngươi đã kích phát được Lam Sắc Tinh Hải nên đối với ngươi ta rất có hảo cảm. Hy vọng ngươi cũng có thể giống như chủ nhân đời trước, thông qua được khảo nghiệm này".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Nhận Chủ

Trong khi bên trong Dương Tiểu Ngọc đã bắt đầu khảo nghiệm thì ở bên ngoài, Chu Đại Trù hết bước qua trái lại đi qua phải, dáng vẻ khá là sốt ruột.

Hắn cảm thấy khó hiểu là tại sao lần khảo nghiệm này của Dương Tiểu Ngọc lại lâu tới như vậy. Phải biết, tính từ lúc Dương Tiểu Ngọc đặt tay lên Tuyết Ẩm tới bây giờ, thời gian cũng đã hơn một khắc rồi a.

"Khảo nghiệm lần này sao lại lâu như vậy chứ...".

Dạ khó kiềm, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng phải tìm đến Cơ Thành Tử.

"Chưởng môn sư bá, so với Hoàng Bào thì phẩm cấp của Tuyết Ẩm thế nào?".

"Cái này...".

Cơ Thành Tử ra vẻ trầm ngâm: "Hoàng Bào và Tuyết Ẩm thuộc tính vốn dĩ khác nhau, mỗi thanh kiếm đều có công năng riêng của mình, rất khó để phân định cao thấp. Tuy nhiên, theo ta biết thì dù là tổ sư gia năm đó hình như cũng không được kiếm linh của Tuyết Ẩm chân chính thừa nhận".

"Hả?".

"Chưởng môn sư bá, không phải chứ? Ngay đến tổ sư gia mà cũng...".

Chu Đại Trù thực rất đỗi bất ngờ. Hắn làm sao có thể hình dung được chuyện đó, rằng tổ sư gia đã từng bị kiếm linh của Tuyết Ẩm từ chối.

Tổ sư gia Lý Bất Tri là hạng nhân vật nào? Thiên hạ đệ nhất nhân của mấy ngàn năm trước đấy!

Một bậc vĩ nhân như vậy mà còn không được chấp nhận, kiếm linh Tuyết Ẩm kia cũng quá kén cá chọn canh rồi.

"Xem ra Tiểu Ngọc phen này chỉ e đành cam thất bại...".

...

Chu Đại Trù đã đinh ninh như vậy, rằng Dương Tiểu Ngọc sẽ bị kiếm linh của Tuyết Ẩm chối từ.

Mà, đâu chỉ mình hắn, cả Cơ Thành Tử cũng có cùng ý nghĩ. Hắn vốn chưa từng đặt xuống quá nhiều kỳ vọng. Dẫu sao thì bốn thanh kiếm kia cũng đã cắm ở đây hơn hai ngàn năm rồi, trước giờ có bao người muốn lấy nhưng rốt cuộc đều chẳng ai thành công. Dương Tiểu Ngọc nếu thất bại âu cũng bình thường.

Thực tế, mọi việc đã diễn biến theo chiều hướng tiêu cực. Đúng như dự đoán của Cơ Thành Tử và Chu Đại Trù, sau một đỗi khảo nghiệm thì cơ thể Dương Tiểu Ngọc bắt đầu có dấu hiệu thương tổn. Trên mặt nàng, khí sắc đã hoàn toàn chuyển biến, trở nên tái nhợt. Còn ở nơi tay, máu tươi cũng tự động xuôi dòng...

Lo Dương Tiểu Ngọc sẽ bị Tuyết Ẩm tổn hại căn cơ, Chu Đại Trù hướng Cơ Thành Tử khẩn xin: "Chưởng môn sư bá, Tiểu Ngọc sắp không xong rồi! Sư bá mau cứu muội ấy đi!".

"Chuyện này...".

Cơ Thành Tử lắc đầu: "Đại Trù, chỉ e là không được".

"Hiện tại Tiểu Ngọc đang ở vào trạng thái rất đặc biệt. Ý thức của nó đang cùng với kiếm linh của Tuyết Ẩm va chạm, nếu bây giờ ta can thiệt sẽ dễ dẫn tới nguy cơ...".

"Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?".

"Chỉ có thể dựa vào bản thân nó. Nếu nó quyết định buông bỏ thì cuộc khảo nghiệm sẽ lập tức chấm dứt".

"Thế nhưng nếu Tiểu Ngọc quyết không chịu bỏ cuộc...".

Tới đó thì Chu Đại Trù liền câm nín. Hắn không dám nghĩ.

"Tiểu Ngọc à Tiểu Ngọc, ngươi làm ơn đừng có giống như Tiểu Ngư chấp nhất đến cùng...".

...

Đối lập với sự nôn nóng bên ngoài, bên trong Tuyết Ẩm, bầu không khí lại vô cùng lạnh lẽo. Khắp bốn phương tám hướng, đâu đâu cũng thấy băng tuyết bủa giăng, tất cả đều tập trung vào Dương Tiểu Ngọc, liên tiếp công kích.

Trong tràng cảnh băng thiên tuyết địa ấy, Dương Tiểu Ngọc đã bị làm cho chật vật vô cùng. Nàng không sao có thể chống đỡ hết được. Những ngọn băng thứ, rồi băng cầu, băng tiễn, chúng thật sự là quá nhiều đi.

Nhưng, khó khăn còn chưa hết. Sau những đợt tấn công đơn lẻ, băng tuyết chung quanh đã dồn hết lên phía trên, cùng nhau hợp thành một ngọn núi mà trấn áp Dương Tiểu Ngọc. Trong khi đó, ở trước mặt nàng, dưới sự thao túng của Tiểu Tuyết, những mũi băng thứ vẫn cứ nối nhau lao tới.

Không thể tránh, cũng không thể chạy, Dương Tiểu Ngọc chỉ đành đứng yên đấy, tay trái đỡ lấy băng sơn còn tay phải thì đưa ra hoá giải những đợt băng thứ. Tình cảnh hung hiểm cực kỳ.

"Crắc...".

Thế rồi chuyện gì đến cuối cùng cũng phải đến. Băng sơn quá nặng, Dương Tiểu Ngọc chẳng còn đủ khả năng để chống đỡ nữa. Cánh tay nàng, nó vừa bị gãy rồi.

Không. Đừng nghĩ là ý thức thì thân thể sẽ chẳng bị gì. Thực tế thì những gì xảy ra bên trong, ở phía ngoài kết quả cũng sẽ giống y như vậy. Tay trái của Dương Tiểu Ngọc, xương cốt thật là đã đoạn.

...

"Xem ra khảo nghiệm này, ngươi vẫn chưa đủ sức để vượt qua được".

Nhìn cô gái đang khụy gối dùng tấm lưng mà đỡ lấy băng sơn, Tiểu Tuyết dừng công kích. Vẻ hụt hẫng lộ rõ trên khuôn mặt diễm kiều, nàng nói: "Tiểu Ngọc, với trình độ hiện giờ của ngươi thì chưa thể sử dụng được Tuyết Ẩm. Hãy tiếp tục tìm hiểu băng chi áo nghĩa, hai mươi năm sau hãy trở lại tìm ta".

"Được rồi. Chúng ta kết thúc thôi".

"Khoan... đã...".

Vốn đang trong tư thế cúi mặt do bị băng sơn trấn áp, Dương Tiểu Ngọc cắn răng, cố ngẩng lên. Lam nhãn rực sáng linh quang, nàng thốt ra: "Ta... không muốn đợi... thêm hai mươi năm".

"Tiểu Ngọc, ngươi...".

Tiểu Tuyết cau mày, khuyên bảo: "Trong hoàn cảnh hiện tại, sự cố chấp sẽ chỉ khiến ngươi gánh thêm thương tổn mà thôi. Nghe ta, đối với băng chi áo nghĩa ngươi vẫn chưa...".

Được bấy nhiêu thì Tiểu Tuyết không nói nữa. Nàng đã bị Dương Tiểu Ngọc chặn lại. Không phải câu chữ mà bằng hành động.

Ở nơi đối diện, Dương Tiểu Ngọc đã vừa thay hình đổi dạng. Cùng với cỗ khí tức âm lãnh thì tóc nàng cũng mau chóng dài ra. Thay vì màu đen như trước thì nó đã chuyển thành màu lam, hệt như đôi mắt. Thậm chí cả lông mi, chân mày, móng tay,... cũng đều là như thế.

"Đây là...".

"Làm sao có thể? Chuyện này làm sao có thể... Thể chất của ngươi...".

Từ tận đáy lòng, Tiểu Tuyết thật không dám tin những gì mình đang thấy là sự thật. Có nghĩ thế nào nàng cũng chẳng hình dung ra được Dương Tiểu Ngọc lại có thể kích phát được thể chất tới trạng thái này. Nhớ năm đó, ngay chủ nhân đời trước của nàng còn phải hao tốn rất nhiều năm sau mới làm được...

...

Cùng lúc, ở bên ngoài.

Chu Đại Trù trợn mắt há mồm, tay chỉ Dương Tiểu Ngọc đứng trên bệ cao mà thốt lên: "Tiểu Ngọc lại giống như lúc đó rồi. Hệt như thời điểm nàng tiến vào chân nhân cảnh...".

"Không sai. Đích thị là trạng thái kỳ diệu này." Bên cạnh, Cơ Thành Tử cũng gật đầu tán đồng.

Hắn cảm thán: "So với lúc đó, khí tức phát ra càng mạnh hơn bội phần. Đứa trẻ này... thiên tư thật đáng sợ".

"Đáng sợ?".

Chu Đại Trù thầm tự vấn, rất nhanh liền gật đầu: "Phải. Tiểu Ngọc thật rất đáng sợ".

...

Lợi hại, nó chẳng còn đủ dùng. Chỉ có hai chữ "đáng sợ" mới thích hợp dành cho Dương Tiểu Ngọc lúc này. Từ trong thâm tâm, Cơ Thành Tử và Chu Đại Trù đều công nhận điều đó. Mai sau, Dương Tiểu Ngọc nàng chắc chắn sẽ trở thành một cây đại trụ chống đỡ cho Thiên Kiếm Môn. Thành tựu của nàng, khẳng định sẽ vượt xa tất cả mọi người...

Tiểu Tuyết, nàng cũng giống như vậy, rất có lòng tin vào sự trưởng thành của Dương Tiểu Ngọc.

Băng sơn đã tan, trên nền tuyết trắng, Tiểu Tuyết bước tới chỗ Dương Tiểu Ngọc. Chợt, nàng quỳ xuống, tay phải đặt lên phần ngực bên trái, cung kính mà rằng: "Tiểu Tuyết - kiếm linh của Tuyết Ẩm - nguyện đi theo chủ nhân, dẫu chết cũng không thay lòng".

...

"Ong...!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Tiểu Tuyết thì trên bệ cao, bản thể Tuyết Ẩm tức khắc ngân lên một tiếng. Thanh âm này, nó khác xa tiếng ngân trước đó, dễ nghe hơn rất nhiều.

"Thanh âm này...".

Thần tình biến đổi, Cơ Thành Tử bên dưới khó tin bật thốt.

"Không thể nào. Tuyết Ẩm vậy mà thật sự nhận chủ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 136: Thiên Tà

...

"Ong... g... g...!".

Tiếng ngân thứ ba của Tuyết Ẩm vang lên, và lần này thì kéo dài hơn hẳn. Thêm nữa, ánh sáng phát ra từ thân kiếm cũng đột ngột gia tăng gấp chục lần.

Thứ bạch quang nọ, nó rực rỡ tới nỗi khiến cho một tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ như Chu Đại Trù cũng không dám nhìn thẳng mà phải nghiêng người tránh đi. Để rồi sau đó, khi hắn quay đầu lại thì...

Trên bệ cao, trải qua khoảng thời gian đứng bất động, cơ thể Dương Tiểu Ngọc cuối cùng cũng có phản ứng. Mái tóc dài màu lam không gió tự bay, nàng nhẹ nhàng đem thanh kiếm cắm ở trước mặt rút lên.

Tầm một phút sau, lúc linh quang đã hoàn toàn tiêu tán và thân ảnh Dương Tiểu Ngọc cũng đã lui gót trở về bên dưới...

Chu Đại Trù là người đầu tiên áp sát. Hắn nói ngay: "Tiểu Ngọc Tiểu Ngọc, ngươi thật lợi hại!".

Tay chỉ vào Tuyết Ẩm, hắn hỏi để xác nhận lại: "Tiểu Ngọc, ngươi rút được Tuyết Ẩm, như vậy có phải bây giờ ngươi đã trở thành chủ nhân của nó rồi không?".

"Ừm".

"Ba!".

Quá kích động, Chu Đại Trù vỗ lên vai trái người đối diện một cái rõ mạnh: "Quá lợi hại!".

"Ủa? Tiểu Ngọc, ngươi sao vậy? Ta chỉ vỗ có một cái thôi mà".

Ném cho họ Chu một cái nhìn trách móc, Dương Tiểu Ngọc nén đau nói ra: "Tay trái của ta đã bị gãy rồi".

"Hả? Ngươi... Tiểu Ngọc, ta... ta xin lỗi! Ngươi để ta xem...".

Nói đoạn, Chu Đại Trù đưa tay toan kéo áo xem thì ngay lập tức bị Dương Tiểu Ngọc dùng cánh tay còn lại gạt đi. Nàng lườm hắn cảnh báo: "Ngươi mà dám động coi chừng ta chặt luôn cái tay ngươi".

...

Trước là bị doạ, sau đã tự mình ý thức được hành vi vừa rồi là thất lễ nên Chu Đại Trù mau chóng thoái lui. Có chút ngượng ngùng, hắn nhận lỗi: "Tiểu Ngọc, ngươi đừng hiểu lầm. Ta không phải có ý đó đâu...".

"Hư...".

Dứt khoát bỏ qua Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc tiến đến trước mặt Cơ Thành Tử - người đang chờ đợi với dáng vẻ tươi cười hoà ái.

"Chưởng môn sư bá, đệ tử không phụ kỳ vọng, đã rút được Tuyết Ẩm".

"Hmm... Rất tốt".

Cơ Thành Tử đem lọ đan dược đã chuẩn bị sẵn đưa cho Dương Tiểu Ngọc, bảo: "Tiểu Ngọc, thuốc này đối với ngoại thương rất công hiệu, ngươi hãy dùng đi".

"Đệ tử đa tạ sư bá".

"Đừng khách sáo. Ngươi rất xứng đáng được chiếu cố".

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, liệu thương quan trọng hơn. Ngươi trước đem đan dược uống vào rồi ta sẽ trợ giúp ngươi đem xương cốt nối lại".

"Vâng".

...

Ngó thấy Dương Tiểu Ngọc đã nuốt xong đan dược mình đưa và bắt đầu đả toạ điều tức, Cơ Thành Tử lúc này mới an lòng mà dời mắt sang Chu Đại Trù.

"Chưởng môn sư bá, người... người nhìn chằm con như vậy làm gì?".

Miệng cười ý vị, Cơ Thành Tử đưa tay chỉ lên bệ cao: "Đông Vũ và Tiểu Ngọc đều đã lên, bây giờ không phải tới lượt Chu tiểu tử ngươi xuất thủ rồi ư?".

Đầu rụt xuống, Chu Đại Trù e ngại: "Chưởng môn sư bá, con nghĩ là không cần đâu. Con cũng không có lợi hại như Tiểu Ngọc".

"Đại Trù, đối với mỗi thanh kiếm khác nhau thì khảo nghiệm đưa ra sẽ khác nhau. Hoàng Bào, Tuyết Ẩm có thể khó khăn với ngươi, nhưng hai thanh còn lại, biết đâu chừng tiểu tử ngươi sẽ đáp ứng đủ tiêu chuẩn cũng nên".

"Sư bá, người đừng lừa con. Nếu mà dễ lấy thì tụi nó đã không cắm ở đây suốt hơn hai ngàn năm qua... Con nghĩ kỹ rồi, con sẽ không tiếp nhận khảo nghiệm đâu. Cái đám kiếm linh này khó chơi lắm".

"Tiểu tử ngươi...".

Cơ Thành Tử khuyên mãi chẳng thành, trong lòng tự nhiên sinh ra bực bội. Hắn cảm thấy cái tên tiểu tử đứng trước mặt đây thật có vài phần "phong thái" của vị sư muội họ Lăng kia của mình

"Haiz... Cũng chỉ có muội ấy mới có thể dạy ra được những tên đồ đệ khó bảo như vầy".

Ngẫm mà cảm thán, Cơ Thành Tử hơi bất đắc dĩ, từ khuyên nhủ chuyển thành uy hiếp: "Chu tiểu tử, ta cho ngươi hai lựa chọn: hoặc là ngươi tự đi lên, hoặc là chờ ta đích thân dắt ngươi đi lên. Nhưng mà ta nói trước, ta dắt người cũng không có nhẹ nhàng gì mấy đâu".

"Sư... sư bá, việc gì phải...".

"Mau chọn đi".

Trông bộ dạng nghiêm túc kia của Cơ Thành Tử, Chu Đại Trù hiểu là vị sư bá này của mình cũng không có nói chơi. Hết cách, hắn đành vâng mệnh mà bước lên bệ cao.

Tự mình dấn thân vẫn tốt hơn là bị người đưa đi a.

"Haizz... Người già đúng là khó tính mà".

"Chu tiểu tử, ngươi lầm bầm cái gì đấy?".

"Dạ, con có lầm bầm gì đâu".

Bao nhiêu chữ hờn câu trách Chu Đại Trù rốt cuộc chỉ có thể đem chôn giấu tận đáy lòng. Mang theo khuôn mặt khổ não, hắn tiếp tục bước đi...

Một bước, một bước, rồi một bước, tốc độ đưa chân của hắn so với hai vị đồng môn trước đó của mình còn chậm hơn mấy phần. Coi bộ... Chu Đại Trù hắn cũng là người từ tốn lắm.

Có điều, dẫu có từ tốn hơn nữa thì quãng đường cũng không thể nối dài thêm. Bệ cao bao nhiêu, thang dài bao nhiêu thì thủy chung vẫn chỉ bấy nhiêu. Sau cùng, Chu Đại Trù đã dừng lại tại bậc thang thứ hai mươi bốn.

Tất nhiên đấy là một quyết định có cơ sở, đã được hắn cân nhắc hẳn hoi. Ở ngay bậc thang thứ hai mươi bốn này, thanh kiếm được cắm danh gọi Thiên Tà, vừa hay thuộc tính khá phù hợp với đạo thuật của Trúc Kiếm Phong hắn. Lại nói, trong số ba thanh kiếm còn an vị trên bệ đây, so với Hoàng Bào và Tử La thì Thiên Tà này ở vị trí thấp nhất a.

Điều đó có ý nghĩa gì?

Theo như suy nghĩ của Chu Đại Trù thì thanh Thiên Tà này sẽ "dễ dãi" hơn hai thanh Hoàng Bào và Tử La kia.

Thật sự là một lối suy diễn sai lầm, vô căn cứ. Nhưng nếu Chu Đại Trù hắn đã tin như vậy rồi thì biết sao được. Là dễ hay khó, là thành hay bại, tất cả đành trông vào vận khí của hắn vậy.

...

"Thiên Tà à Thiên Tà, ta thấy thân hình của ngươi so với mấy thanh kiếm kia thì to lớn, uy phong hơn rất nhiều. Ừm, diện mạo, phong thái đều rất giống ta...".

"Ta cảm thấy giữa chúng ta rất có duyên phận, bởi thế cho nên ngươi cũng đừng đưa ra khảo nghiệm quá khó a".

...

"Chu tiểu tử, đừng có đứng đó lảm nhảm nữa. Mau đặt tay lên kiếm đi".

Liếc xuống bên dưới, Chu Đại Trù "Vâng" dài một tiếng. Rồi đặt tay lên trên chuôi kiếm Thiên Tà.

"Ong...!".

...

Trái hẳn phần dạo đầu đã xảy ra với Dương Tiểu Ngọc ban nãy, khi ý thức của Chu Đại Trù tiến vào bên trong Thiên Tà thì kiếm linh đã lập tức hiện thân ngay.

Không thể không nói, kiếm linh này, hình dạng trông rất kỳ quái, hoàn toàn khác xa Tiểu Tuyết. Thay vì nữ tính thì kiếm linh này lại là nam tính, hình tướng cũng chả phải nhân loại mà thuộc về yêu loại.

Chân to như cột, mắt lớn như miệng chén, trên đầu còn đính thêm đôi sừng, tướng mạo quả thực rất đỗi dữ dằn, hung ác...

"Ực...".

Trông thấy kiếm linh với bộ dạng hung thần ác sát kia, Chu Đại Trù không kiềm được mà nuốt xuống một ngụm nước bọt. Hắn... bị doạ a.

"Tiểu tử, lúc nãy ngươi nói cái gì?".

Bị thanh âm to lớn làm cho giật mình, Chu Đại Trù len lén thụt lui, khiếp đảm hồi đáp: "Ta... ta có nói gì đâu".

"Hử?".

Kiếm linh trong hình hài yêu loại thở mạnh một hơi, giọng oang oang: "Không có? Thật là không có? Rõ ràng ta đã nghe ngươi nói...".

"Đúng là cuồng đồ! Một kẻ xấu xí như ngươi lại dám mang ra so sánh với ta! Tiểu tử, ngươi chán sống rồi phải không?!".

"K-Kiếm linh đại ca, có gì... có gì từ từ nói... từ từ nói...".

"Từ từ nói? Tại sao ta phải từ từ nói? Ta là Thiên Tà, là Thiên Tà người người nghe danh đều khiếp đảm! Ta thích nói thì nói, ai dám ngăn cấm ta?!".

"Tiểu tử, ngươi không cho ta nói, có phải là muốn khiêu chiến với ta hay không?! Nói! Có phải không?!".

Khiêu chiến?

Chu Đại Trù khóc không ra nước mắt. Từ nãy giờ Chu Đại Trù hắn nào có vẻ gì là đang khiêu chiến chứ? Hắn khiếp sợ còn chẳng hết đây này!

"Xong rồi xong rồi! Cái tên kiếm linh này đầu óc hình như không có được bình thường...".

"Số ta sao lại đen đủi như vầy chứ? Đến cả loại kiếm linh thần kinh có vấn đề này mà cũng để cho ta gặp được... Thượng thiên, ông cũng thật là biết chiếu cố ta a...".

...

"Tiểu tử, tại sao ngươi không nói?! Có phải là đang khinh thường ta hay không?!".

"Grào.... ào... ào...!".

Đối mặt với tiếng gầm tức giận của kiếm linh Thiên Tà, Chu Đại Trù cuống quýt thanh minh: "K-Kiếm linh đại ca, ta sao có thể xem thường ngươi! Đại ca ngươi cao lớn như vậy, uy mãnh như vậy, khôi ngô tuấn tú như vậy, rõ ràng là một đại nam nhân tràn đầy mị lực người gặp người kính, ma gặp ma yêu...".

"Vừa nãy, những lời của ta tất cả đều là hàm hồ. Một người bình thường như ta sao có khả năng so sánh với kiếm linh đại ca ngươi được. Kiếm linh đại ca, ta tầm mắt thấp kém, không có thấy được đỉnh núi cao, đại ca đừng chấp... Đừng chấp...".

...

Mấy lời nịnh hót nọ, những tưởng sẽ vô ích thì không, chúng lại rất có tác dụng với kiếm linh Thiên Tà.

Nét mặt đã phần nào dịu xuống, Thiên Tà "hừm" nhẹ: "Tiểu tử, may mà ngươi còn có mắt nhìn, có thể nhận ra phong thái mị lực của Thiên Tà ta".

Nếu là lúc khác, trong một trường hợp lợi thế hơn, Chu Đại Trù khẳng định đã đem toàn bộ thức ăn trong bụng nôn hết ra ngoài. Nhưng với tình cảnh hiện giờ... Dẫu muốn nôn hắn cũng chỉ đành nén nhịn.

Gắng nở ra một khuôn mặt tươi cười phụ hoạ, Chu Đại Trù ra sức tán đồng: "Đúng vậy! Đúng vậy! Thiên Tà đại ca anh tuấn tiêu sái, mị lực chiếu rọi thế gian...".

...

"Khà khà...".

Kiếm linh Thiên Tà càng nghe Chu Đại Trù tán dương, ca tụng, trong dạ lại càng thích chí. Hắn liên tục vỗ đùi cười to, giục Chu Đại Trù tiếp tục nói...

...

"Tiểu tử, nói hay lắm!".

"Tiểu tử ngươi tuy là hình dáng có chút xấu xí nhưng tầm mắt đúng là rất không tệ, hơn hẳn cái đám hàng xóm của ta. Đặc biệt là con nhỏ Tiểu Tuyết bên trong Tuyết Ẩm...".

Trong tư thế ngồi xếp bằng, kiếm linh Thiên Tà một tay chống cằm, một tay đặt hờ trên cái đùi to lớn của mình, chợt hỏi: "Tiểu tử, mục đích của ngươi đến đây là để lấy đi bản thể Thiên Tà phải không?".

Chu Đại Trù đương nhiên sẽ chẳng dại gì mà gật đầu thừa nhận. Đối với một thanh kiếm có kiếm linh tính khí kỳ dị như thanh Thiên Tà này, Chu Đại Trù hắn thà đi nhặt một khúc củi về làm vũ khí còn hơn.

Đầu lắc nguầy nguậy, hắn chối bay: "Kiếm linh đại ca, đây là hiểu lầm. Hiểu lầm thôi".

"Hửm? Hiểu lầm?".

"Đúng vậy, chỉ là hiểu lầm".

Chu Đại Trù mau chóng tiếp lời: "Kiếm linh đại ca, ta vốn dĩ không có muốn tiến vào bên trong Kiếm Mộ này đâu. Ta là bị người ta ép buộc a".

"Ai ép buộc ngươi?".

"Là lão nhân gia - sư phụ của ta. Lão nhân gia ra điều kiện, bắt ta bằng mọi giá phải lấy được Thiên Tà về, nếu không sẽ đem ta lột da rút xương...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Để Ta Tiễn Ngươi Xuống Địa Ngục

...

"Tiểu tử, mấy lời này của ngươi, tất cả đều là thật?".

"Tuyệt đối không giả. Kiếm linh đại ca, ta thật sự là bị lão nhân gia ép buộc...".

"Thì ra là vậy".

Liếc thấy kiếm linh Thiên Tà đã gật gù cảm thông, Chu Đại Trù liền bắt lấy cơ hội. Hắn nói: "Cái đó... Kiếm linh đại ca, đại ca có thể cho ta ra ngoài được không?".

"Hửm? Tiểu tử ngươi không sợ trở về tay không như vậy sẽ bị sư phụ ngươi lột da rút xương sao?".

"Chuyện ấy... ta đương nhiên là sợ. Nhưng mà ta không thể vì sự ích kỷ của bản thân mà mạo phạm đến kiếm linh đại ca được. Từ sau khi diện kiến phong thái nam nhân mị lực kinh khủng khiếp của đại ca, tận đáy lòng ta đây rất ngưỡng mộ...".

Hòng tránh bị cuốn vào cái gọi là khảo nghiệm gì kia, Chu Đại Trù đã ra sức lấy lòng kiếm linh Thiên Tà. Hắn hy vọng đối phương sẽ bỏ qua cho mình. Nhưng, xui cho hắn, kiếm linh Thiên Tà này lại chả phải hạng tâm trí bình thường.

Mặt mày phơi phới, Thiên Tà đưa tay, vừa ngoáy mũi vừa bảo: "Tiểu tử ngươi quả nhiên là người hiểu biết. Ta rất thích điểm này của ngươi. Nhưng mà...".

"Tiểu tử, nguyên tắc là nguyên tắc, không thể bỏ qua được".

"Kiếm... kiếm linh đại ca...".

"Tiểu tử ngươi không cần phải nói nữa. Thiên Tà ta anh tuấn tiêu sái nhưng tuyệt đối chẳng dễ dãi. Làm người, làm yêu đều cần tuân thủ nguyên tắc".

Thiên Tà chuyển mình đứng dậy, sắc mặt cũng theo đó mà nghiêm túc lên hẳn: "Tiểu tử, chuẩn bị đi. Khảo nghiệm của ta cũng rất đơn giản, chỉ cần ngươi qua được mười quyền của ta mà chưa bị ngất đi thì coi như ngươi thắng".

"Kiếm linh đại ca, ta... ta làm sao có khả năng tiếp được mười quyền của ngươi được. Ta chỉ mới là một tên tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ a!" Chu Đại Trù gấp tới độ muốn khóc, cố chối từ khảo nghiệm.

Tiếc thay, lời từ chối của hắn lại chả có nghĩa lý gì hết. Kiếm linh Thiên Tà căn bản là không màng đến. Hắn thở mạnh, bắt đầu vận lực.

"Tiểu tử! Khảo nghiệm bắt đầu!".

Thanh âm còn chưa kịp lắng thì Thiên Tà đã liền động thủ. Bằng cánh tay còn to hơn đầu người lớn, hắn nhắm thẳng Chu Đại Trù tung ra một quyền.

Trước một quyền hung bạo này, Chu Đại Trù dĩ nhiên chẳng thể nào đứng im chờ chết được. Sử dụng "Tốc" kiếm quyết, hắn lập tức tránh đi.

Quyền đánh vào hư vô, Thiên Tà hơi ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền cười ha hả: "Ha ha ha! Tốt! Tiểu tử ngươi thân pháp không tệ...".

"Tiếp ta thêm một quyền!".

Quyết xong liền hành, Thiên Tà tức khắc đánh ra quyền thứ hai. Một quyền này, so với trước thì uy lực lẫn tốc độ đều tăng lên thấy rõ.

Có điều kết quả, nó vẫn giống như trước, đánh vào hư vô.

"Ha ha ha! Tốt! Tốt! Tiểu tử ngươi cũng thú vị lắm!".

"Để xem lần này ngươi còn né được không...".

"Thiên Tà: Đệ tam quyền!".

"Rít... t... t...!".

Hoà trong tiếng ma sát, một quyền ngập tràn uy lực đánh thẳng về phía Chu Đại Trù. Tốc độ cực nhanh!

"Xẹt...!".

...

Sau hai đợt thành công né tránh, tới quyền thứ ba này thì rốt cuộc Chu Đại Trù đã không thể hoàn hảo tránh né được nữa. Một bên vai hắn đã bị đánh trúng, mặc dù uy lực gánh chịu chẳng nhiều.

"Cái tên này... Tốc độ ra đòn của hắn càng lúc càng nhanh, dù có "Tốc" kiếm quyết thì ta vẫn không cách nào trốn thoát được nữa...".

"Phải làm sao đây? Phải làm sao đây...".

"Tiểu tử!".

Giữa lúc Chu Đại Trù còn chưa tìm ra biện pháp ứng phó thì bên kia, cái giọng oang oang của Thiên Tà đã lại cất lên: "Tiếp quyền thứ tư của ta!".

"Ba!".

"Ư...!".

Nếu quyền thứ ba Chu Đại Trù còn kịp lách đi, chỉ phải nhận lấy một phần lực lượng công kích thì ở quyền thứ tư này, hắn vô pháp phản ứng, hoàn toàn gánh chịu nguyên vẹn mười thành lực lượng.

Khỏi phải nghĩ, với sức mạnh to lớn của kiếm linh Thiên Tà, Chu Đại Trù tất nhiên chẳng thể nào an ổn được. Thực tế thì hắn đã bị thương, thương tích xem ra còn không nhẹ.

"Tiểu tử, ngươi chỉ có chút bản lãnh đó thôi sao?".

Kiếm linh Thiên Tà ngó thấy chỉ mới quyền thứ tư mà Chu Đại Trù đã chống đỡ không nổi thì nhăn mày: "Lâu lắm mới có kẻ tiến vào đây, tiểu tử ngươi cũng đừng khiến ta thất vọng như vậy chứ?".

"Haizz... Thôi vậy. Để Thiên Tà ta tiễn ngươi xuống địa ngục đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Đại Thần Tha Mạng!

Sát ý bỗng chốc lan tràn, từ trên người Thiên Tà, một cỗ khí tức âm lãnh tức tốc bành trướng. Mắt lộ rõ hung quang, trong tiếng gào đinh tai nhức óc, hắn lao thẳng về phía trước, vung tay đấm xuống đỉnh đầu Chu Đại Trù.

Chính tại lúc này, dị biến chợt phát sinh. Nó đến từ Chu Đại Trù.

Chẳng rõ bởi do quá sợ hãi hay gì mà hai mắt Chu Đại Trù đột nhiên co rút lại, tiếp đấy thì chuyển đổi màu sắc, từ đen - trắng hợp lại thành duy nhất một màu. Tối tăm còn hơn cả mực.

Nhưng, còn chưa hết. Sau đôi mắt thì những bộ phận khác trên cơ thể hắn cũng mau chóng biến đổi. Đầu, mình, tay, chân, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, chỗ nào cũng đều thay đổi cả...

Tả thì chậm nhưng trên thực tế diễn biến lại nhanh vô cùng. Tính từ lúc quyền thứ tư được Thiên Tà đánh ra, chỉ nháy mắt sau, khi quyền đầu còn chưa chạm được vào người Chu Đại Trù thì quá trình biến đổi của hắn đã hoàn tất rồi.

Và, khi sự chuyển hoá đã xong xuôi...

Hình ảnh mập mạp quen thuộc của Chu Đại Trù đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, kẻ đang hiện diện đây lại là một sinh vật vô cùng đáng sợ.

Sinh vật này mặt mày dữ tợn, hai mắt sáng ngời, dáng vẻ thịnh nộ, mũi lồi ra, hai tai như hai cục thịt; trên đầu có một đôi sừng uốn lượn, khá giống sừng trâu, hai chân cũng uốn lượn vô định phương hướng, móng sắc như móng hổ; miệng lớn nhe ra, răng nhọn như lưỡi cưa, miệng hơi cong vào bên...

Ác thú! Rành rành là một ác thú!

Tuy chưa biết tại sao ý thức của Chu Đại Trù lại biến thành hình dạng hung ác này, nhưng chắc chắn, sự chấn nhiếp mang lại tuyệt đối không nhỏ chút nào.

Ngoa ư? Không, đấy là sự thật. Hãy nhìn kiếm linh Thiên Tà mà xem, hắn... đang sợ hãi.

Đường đường là kiếm linh của một thanh Đại bảo kiếm, nắm giữ sức mạnh chẳng kém gì chân nhân lại khiếp sợ trước Chu Đại Trù - một tên tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ, thoạt nghe đúng thật vô lý. Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại. Chu Đại Trù bây giờ, hắn vẫn còn là Chu Đại Trù mà mọi người biết nữa sao?

Hiện tại, Chu Đại Trù đã không phải Chu Đại Trù nữa. Hắn là một quái thú với khí tức phát ra sặc mùi chết chóc, cực kỳ hung lệ. "Ác", một chữ này chỉ e còn chưa đủ để hình dung...

"Grừ... rừ... ừ...".

"Grừ... ừ... ừ...".

Trong tiếng gầm gừ ghê rợn, Chu Đại Trù, hoặc có lẽ nên gọi là quái thú do Chu Đại Trù biến thành từng bước tiến về phía kiếm linh Thiên Tà. Bốn chiếc răng nanh mở to, nó kêu kên một tiếng chói tai, đồng thời dùng chân đạp xuống.

"Ầm!".

Cái đạp tưởng giản đơn mà tác động lại lớn đến không ngờ. Chính nó đã vừa khiến cho không gian vô định nơi này rung lên dữ dội.

Quá khó tin. Thật sự là quá khó tin...

Ở trong hình hài quái thú này, Chu Đại Trù vậy mà sở hữu khí lực kinh hồn tới như vậy. Nên nhớ ban nãy, kể cả có là Dương Tiểu Ngọc với trạng thái thân thể tối cường của mình cũng chẳng làm ra động tĩnh lớn được nhường này. Một nửa e còn chưa đến.

Có thể khẳng định lai lịch của Chu Đại Trù tuyệt không đơn giản. Hình hài quái thú hắn đang hoá thành đây, dám cá hẳn phải liên hệ gì đó. Nói không chừng đấy lại là bản thể chân chính của hắn cũng nên

Nếu sự thật đúng là như thế, rằng gốc tích của Chu Đại Trù đại biểu cho sự tà ác thì tương lai sau này, chỉ sợ sẽ có rất nhiều phiền toái bủa vây hắn. Tình huynh đệ, nghĩa sư đồ, mọi thứ rồi sẽ ra sao? Khó còn nguyên vẹn.

...

Tạm gác chuyện mai sau mà quay về thực tại.

Lúc này, dưới hung uy của quái thú do Chu Đại Trù hoá thành, kiếm linh Thiên Tà buộc phải liên tiếp thoái lui. Không phải hắn không muốn đánh trả mà là... hắn không dám. Hắn không đủ can đảm.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy diện mạo hung ác kia thì bao nhiêu dũng khí của hắn đều tan thành mây khói cả rồi. Mặc dù hắn là kiếm linh, nhưng sau mấy đời chủ nhân, kiến thức về thế sự hắn ít nhiều cũng có hiểu biết. Hắn nhận ra được mình đang đối mặt với thứ gì.

Thiên địa quỷ thần ơi! Trước mắt Thiên Tà hắn đây vậy mà lại là... lại là...

Hung thú! Hồng hoang đại hung thú!

Tuy chỉ là ý thức hiển hoá ra nhưng khí tức này, nhân loại tuyệt đối sẽ không thể nào có được. Yêu ma cũng là như thế, không thể có!

Đây... quá nửa là hàng thật!

Tại sao một hung thú của thuở hồng hoang lại từ ý thức của một tên nhân loại hiển hoá ra?

Tên nhân loại này, hắn đến cùng là có mối liên hệ gì với vị hung thần cổ xưa kia? Lẽ nào hắn chính là nhân dạng chuyển thế của hung thần?

Nếu là bình thường, kiếm linh Thiên Tà hẳn sẽ âm thầm tự hỏi những câu như thế. Có điều hiện tại, hắn làm gì còn lòng dạ đâu mà nghi vấn. Toàn bộ tâm trí hắn đều bị chấn nhiếp cả rồi.

Xuất phát từ ham muốn sinh tồn, kiếm linh Thiên Tà quyết định bỏ đi mọi tôn nghiêm, quỳ sụp xuống: "Thao Thiết đại thần tha mạng!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Thu Phục

...

Một lúc sau.

Giữa không gian bốn bề vắng lặng, từ trong hôn mê, ý thức của Chu Đại Trù dần hồi tỉnh. Hắn "ưm" khẽ một tiếng, dùng tay dụi mắt...

"Ui... đau đầu quá...".

"Ủa? Sao ta vẫn còn ở đây? Không phải ta bị tên kiếm linh kia đánh chết rồi sao?".

Tròng mắt chuyển di, Chu Đại Trù vừa mới xoay đầu thì cả người liền cứng đờ ra. Hắn vừa nhìn thấy một kẻ rất không muốn thấy.

"A a a...!!".

Hoảng hồn hét lên một tiếng, theo bản năng, Chu Đại Trù dùng cả tay lẫn chân mà gấp rút lùi lại phía sau. Miệng mếu máo van xin:

"Kiếm linh đại ca, ngươi tha cho ta đi... Đại Trù ta năm nay mới có hai mươi ba tuổi, ngay đến nữ nhân còn chưa từng ôm lấy một lần, ta thật không muốn chết đâu...".

"... Cả nhà ta chỉ còn lại mỗi một mình ta, ta có bổn phận lấy vợ sinh con đặng sau này chết còn có người thờ cúng a... Kiếm linh đại ca, ngươi đừng có giết ta mà...".

...

Chu Đại Trù cứ như vậy mà sầu thảm van nài. Trông bộ dáng hắn thì rõ ràng đã chẳng còn nhớ chút gì về việc mình biến thành đại hung Thao Thiết nữa. Chỉ tội cho kiếm linh Thiên Tà, trước vốn bị Thao Thiết đánh cho dở sống dở chết, giờ quỳ sụp một đống rồi lại tiếp tục bị Chu Đại Trù dùng giọng điệu thảm thương kia tra tấn.

Mấy lời kia, chúng y hệt như những gì mà ban nãy Thiên Tà hắn đã nói.

...

"Ủa? Sao...".

Mếu suốt một buổi mà vẫn chưa thấy kiếm linh Thiên Tà ư hử gì, Chu Đại Trù không khỏi đâm ra nghi hoặc. Hắn len lén đưa mắt ngó qua nhìn.

Vừa hay, phía bên này Thiên Tà cũng ngẩng đầu lên.

"Di...".

Chưa xem chưa biết, Chu Đại Trù vừa mới xem xong thì liền trợn mắt há mồm. Hắn bị kinh ngạc.

Ở phía bên kia, hơi chếch về bên trái một chút, Thiên Tà hiện đang quỳ lù lù một đống. Khuôn mặt của hắn, vốn hung hăng dữ tợn nay đã biến thành... biến thành... Chu Đại Trù không biết phải diễn tả ra sao, hắn chỉ thấy nó sưng rất to, trông buồn cười lắm.

Mà, đâu chỉ mặt mũi, cả mình mẩy, tay chân Thiên Tà cũng bầm dập khá nhiều...

"Cái này... là sao?".

Chu Đại Trù thực không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Hắn tò mò gọi thử: "K-Kiếm linh đại ca".

"Thịch!".

Chu Đại Trù vừa nói xong thì phía bên kia, kiếm linh Thiên Tà lập tức dập đầu: "Đại thần tha tội!".

"Hả?".

Chu Đại Trù chả hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, dùng tay chỉ vào mặt mình, hỏi: "Kiếm linh đại ca, ngươi là đang nói chuyện với ta?".

"Dạ, đại thần".

Đại thần?

Chu Đại Trù âm thầm ngờ vực: "Quái! Cái tên này bị gì vậy? Tự nhiên lại gọi mình là đại thần... Còn mặt mày hắn nữa, tại sao lại biến thành thế kia nhỉ...".

"Hừm..." - Hắng nhẹ một tiếng, Chu Đại Trù dò xét - "Kiếm linh đại ca...".

"Tiểu nhân không dám!".

"Kiếm linh đại ca, ngươi...".

"Tiểu nhân không dám!".

...

Mấy bận lên tiếng đều bị Thiên Tà sợ sệt dập đầu cắt ngang, Chu Đại Trù bất đắc dĩ, đành lấy dũng khí mà hạ bối phận của đối phương xuống.

"Ừm, Thiên Tà".

"Có tiểu nhân".

...

Thật sự được?

"Cái tên này bị gì vậy nhỉ? Lẽ nào thần kinh phát bệnh, tự ra tay đánh đập mình, hành hạ bản thân xong thì trí nhớ đảo lộn mà nhận lầm ta là vị đại thần nào đó trong ký ức?".

Chu Đại Trù suy đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy lý do đó là thoả đáng nhất. Bởi dẫu sao thời điểm mới tiến vào đây, Thiên Tà đã để lại cho hắn ấn tượng theo hơi hướng ấy rồi.

Nếu không thì còn nguyên do nào khác đây? Lẽ nào nói chính Chu Đại Trù hắn đã ra tay đánh đập, khiến cho Thiên Tà sinh tâm khiếp hãi ư?

Một tên tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ như hắn? Quá viễn vông rồi...

...

"Để xem nào, bây giờ cái tên này đang phát bệnh, nhận ta là đại thần gì đó. Hay là ta...".

"Lão nhân gia có nói qua, kiếm linh một khi nhận chủ thì sinh mạng của nó sẽ hoàn toàn thuộc về chủ nhân, trừ phi chủ nhân tự nguyện từ bỏ, bằng không nó sẽ không thể tự do hành động được. Chuyện phản bội xưa nay chưa từng xuất hiện...".

"Đã vậy, tại sao ta không nhân cơ hội này mà thu phục nó. Chỉ cần để nó nhận chủ, về sau dù nó có thanh tỉnh thì gạo đã nấu thành cơm rồi, nó cũng chỉ đành chấp nhận an bài thôi".

"He he...".

Trong lòng đắc ý cười gian, Chu Đại Trù rốt cuộc đưa ra quyết định. Mường tượng ra bộ dáng mà một đại nhân vật nên có, hắn nghênh ngang bước tới chỗ Thiên Tà.

"Tiểu Thiên Tà, bổn đại thần có chuyện cần nói với ngươi".

"Vâng, xin đại thần cứ nói. Tiểu nhân kính cẩn lắng nghe".

"Ừm...".

Theo sau cái gật đầu, Chu Đại Trù nói: "Tiểu Thiên Tà, bổn đại thần thấy ngươi là người biết điều, sẵn bên người lại đang thiếu một kiện binh khí vừa tay, vì vậy cho nên ta nghĩ thu nhận ngươi. Thế nào? Ngươi có nguyện ý đi theo bổn đại thần không?".

Những tưởng đối với lời đề nghị này của Chu Đại Trù, kiếm linh Thiên Tà sẽ cảm thấy khó xử thì không, hắn đã rất vui vẻ mà nhận lời ngay. Niềm hân hoan lộ rõ trên khuôn mặt sưng tấy, Thiên Tà dập đầu, tự nguyện phó thác: "Tiểu nhân Thiên Tà cam nguyện cả đời đi theo đại thần, dẫu chết cũng không thay lòng!".

...

"Ong...!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Thế Nào Là Tục? Thế Này Là Tục

...

"Ong...!".

Kiếm linh nhận chủ, bản thể Thiên Tà tức thì ngân vang một tiếng.

Dưới bệ, Cơ Thành Tử nhìn sự thể vừa mới phát sinh, kinh ngạc đến thốt chẳng nên lời.

Hắn làm sao dễ dàng tiếp nhận cho được?

Đồng ý là trước đó Cơ Thành Tử hắn đã nhất quyết cưỡng ép, bắt Chu Đại Trù phải đi lên tiếp nhận khảo nghiệm của kiếm linh, nhưng... cũng chỉ làm cho có thôi. Cơ Thành Tử hắn nào hy vọng chi đâu...

Chu Đại Trù khác với Dương Tiểu Ngọc, tuy linh căn của hắn cũng thuộc cấp thiên kiêu nhưng tâm chí thì... có phần yếu nhược. Lại nói, tu vi của hắn hiện mới chỉ là vấn đỉnh chứ chưa phải chân nhân, càng không có điểm gì quá nổi trội hơn chân nhân cấp bậc. Theo lý, đến cả Tô Đông Vũ còn bị từ chối thì Chu Đại Trù hắn cũng nên nhận thất bại mới đúng. Ấy vậy mà...

Chu Đại Trù, hắn đã thành công. Tiếng ngân vui kia chính là minh chứng cho sự quy phục của kiếm linh Thiên Tà.

"Lẽ nào hắn thật sự là người có đại vận khí, phúc duyên sâu dày?".

...

"Keng... g... g...!".

Thiên Tà được rút ra khỏi bệ đá liền đại phóng linh quang, trong thoáng chốc, một cỗ khí tức hung lệ đã tràn ngập không gian, dọc ngang tám hướng.

Cảm nhận được nguồn lực lượng kinh hồn ấy, Chu Đại Trù càng thêm vui sướng bội phần. Hắn vuốt ve bảo kiếm, yêu thích nói không nên lời.

...

"Hừm...".

Kiềm chế rung động trong lòng, Cơ Thành Tử ngước lên mà hô gọi: "Chu tiểu tử! Lấy được kiếm rồi còn không mau xuống đây!".

Như chợt tỉnh từ cơn mê, Chu Đại Trù ngó xuống bên dưới, cười hì hì: "Vâng, chưởng môn sư bá. Con xuống liền đây".

Hoàn toàn trái ngược với thời điểm bước lên, lần này từ bệ cao bước xuống, thay vì khổ não thì khuôn mặt Chu Đại Trù lại tươi rói thấy rõ. Một bộ tiểu nhân đắc chí, hắn mang cái thân hình tròn trịa của mình mà chậm rãi bước đi...

...

"Hì hì... Chưởng môn sư bá, Tiểu Ngọc".

Nhìn xem dáng vẻ tươi cười nọ của họ Chu, Cơ Thành Tử và Dương Tiểu Ngọc chẳng hẹn mà đồng thời nảy sinh ý nghĩ muốn vung tay đấm cho hắn một phát.

Tất nhiên là sau cùng bọn họ đã không làm thế. Trong khi Dương Tiểu Ngọc buông ra một câu "Tiểu nhân đắc chí" thì Cơ Thành Tử lại rất biết kiềm chế. Tỏ ra vừa ý, hắn mỉm cười hồi âm: "Chu tiểu tử, thật là không nhìn ra a".

Thừa hiểu Cơ Thành Tử có ý gì, Chu Đại Trù đáp: "Chưởng môn sư bá, tại sư bá không biết đó chứ. Lão nhân gia vẫn thường hay dạy con làm người phải biết khiêm tốn một chút, thành ra trước giờ con vốn vẫn luôn ẩn giấu tài năng, chưa có dùng hết...".

"Ồ, là vậy sao...".

Cơ Thành Tử tiếp lời: "Chu tiểu tử, nếu bây lâu ngươi vẫn một mực khiêm tốn, cớ gì hôm nay lại hiển lộ tài năng?".

Chả cần đắn đo nghĩ ngợi, Chu Đại Trù đáp ngay: "Sư bá, thật ra con cũng không muốn trở thành tâm điểm chú ý đâu. Nhưng mà lão nhân gia đã căn dặn hôm nay nhất định phải lấy được Thiên Tà về, nếu không sẽ lột da, rút xương con. Haizz... sư bá, Đại Trù con cũng chỉ là bất đắc dĩ a".

Bất đắc dĩ?

Cơ Thành Tử nghe xong suýt đã không nhịn được mà mắng to. Đã may mắn được Thiên Tà nhận chủ giờ lại còn bảo là bất đắc dĩ. Nếu thật là bất đắc dĩ mà rút được bảo kiếm thì chắc chắn môn nhân trên dưới Thiên Kiếm Môn này đều sẽ rất cam tâm tình nguyện mà làm người bất đắc dĩ đấy.

"Đúng là thầy nào thì trò nấy".

Tự hiểu nếu mình còn tiếp tục kéo dài cuộc trò chuyện thì sớm muộn cũng sẽ bị Chu Đại Trù chọc tức, Cơ Thành Tử dứt khoát quay mặt đi.

"Được rồi. Khảo nghiệm đã thông qua, bảo kiếm cũng đã lấy được, chúng ta trở về thôi".

"Chưởng môn sư bá, vậy còn Tô sư huynh?".

Chu Đại Trù chỉ tay vào Tô Đông Vũ hiện vẫn còn chưa hồi tỉnh, tiếp tục nói: "Sư bá không chờ Tô sư huynh tỉnh lại để cho hắn thử thêm một lần nữa à? Khó khăn lắm hắn mới có cơ hội tiến vào đây a".

Cơ Thành Tử lắc đầu: "Cơ hội mỗi người chỉ có một lần. Hoàng Bào là lựa chọn của nó, thất bại là điều nó phải chấp nhận".

"Được rồi, không nói nữa. Đại Trù, Đông Vũ giao cho ngươi, chúng ta rời đi".

"Sư bá, cái này...".

...

Muốn kháng nghị lại không thể kháng nghị, bất đắc dĩ, Chu Đại Trù đành chuyển Thiên Tà qua tay trái trong khi tay phải thì đưa ra với ý định nắm lấy Tô Đông Vũ đặt lên vai rồi vác đi. Chỉ là ý định còn chưa kịp thực hiện, tay chỉ vừa mới chạm vào người thì Tô Đông Vũ đã tỉnh dậy.

"Ồ, Tô sư huynh, ngươi tỉnh rồi?".

"Ngươi... Chu Đại Trù...".

"Phải, ta nè".

"Tại sao ngươi ở đây? Ngươi muốn làm gì?".

"Ta muốn làm gì chứ? Tô sư huynh, sư bá bảo ta tới dìu ngươi ra ngoài".

"Ra ngoài? Nói vậy các ngươi cũng thử xong rồi sao...".

"Ừ".

Chu Đại Trù đem sự thể tóm gọn: "Chuyện là thế này, sau khi Tiểu Ngọc thành công lấy được Tuyết Ẩm thì tới phiên ta đi lên. Thanh kiếm mà ta chọn là Thiên Tà".

Chỉ sang cây kiếm màu xanh đang an vị bên tay trái, hắn nói ra: "Chính là nó đó".

"Chậc... Ta không ngờ kiếm linh Thiên Tà lại dễ dàng thu phục như vậy. Tô sư huynh, ngươi không biết đấy chứ. Tên kiếm linh này sùng bái, khiếp sợ ta lắm. Lúc đó ta chỉ vừa mới mở lời thì hắn đã rối rít quỳ lạy thề thốt rồi. Nói cái gì cả đời cam nguyện đi theo ta, dù chết cũng chẳng thay lòng...".

"Hư... ư...".

"Tô sư huynh, ngươi lại làm sao vậy? Mới nói mấy câu đã ngất rồi...".

"Sư bá à! Tô sư huynh lại xỉu nữa rồi này!".

...

...

Trong đợt tiến vào Kiếm Mộ lần này, xét ra thật có nhiều điều ngoài ý muốn. Hoàng Bào, Tử La, Thiên Tà, Tuyết Ẩm, bốn thanh Đại bảo kiếm có phẩm

cấp cao nhất, uy lực lớn nhất mà suốt hơn hai ngàn năm qua chưa một ai thành công rút được, rốt cuộc hôm nay cũng đã có hai thanh nhận chủ.

Tuyết Ẩm thuộc về Dương Tiểu Ngọc, tuy bất ngờ nhưng không lớn lắm. Bởi lẽ thiên tư của Dương Tiểu Ngọc vốn dĩ rất cao, thời điểm đột phá chân nhân cảnh còn dẫn động lôi - hoả song kiếp, thành công thức tỉnh năng lực tiềm ẩn của người sở hữu thiên phẩm linh căn... Ở Dương Tiểu Ngọc nàng, hai chữ "kỳ tích" đã từng xuất hiện qua, thành ra hiện tại lấy được Tuyết Ẩm, theo nghĩa nào đó thì nó cũng bình thường. Đáng ngạc nhiên đây là Chu Đại Trù kìa...

Mặc dù cũng là người sở hữu thiên phẩm linh căn, nhưng ngoài tốc độ tăng tiến tu vi có nhanh hơn người khác một chút, trên kiếm thuật có thành tựu hơn người khác một chút thì những thứ khác tính ra cũng bình thường. Công bằng mà xét, trong số ba người tiến vào Kiếm Mộ lần này, Chu Đại Trù chính là kẻ có ít hy vọng nhất. Thế mà kết quả...

Đáng ra thành công lại thất bại, đáng ra phải thất bại thì lại thành công, âu là ý trời vậy.

...

Thiên ý chú định, phàm nhân làm sao sửa được? Nghịch thiên cải mệnh há đâu là chuyện người thường có khả năng thực hiện. Đại năng thánh giả thì hoạ may.

Lại nói, đối với kết quả của lần tiến nhập Kiếm Mộ này, trừ bỏ Tô Đông Vũ thì làm gì còn ai muốn thay đổi. Dương Tiểu Ngọc chắc chắn sẽ không nguyện ý. Cơ Thành Tử, hắn yêu quý thì hắn có yêu quý, nhưng thiết nghĩ cũng chẳng thể vì đồ nhi mà chối bỏ thực tại được. Nên nhớ, ngoài chức vị phong chủ Kim Kiếm Phong thì hắn còn là chưởng môn của Thiên Kiếm Môn. Tầm mắt hắn tin tưởng phải rộng lớn hơn nhiều.

Cuối cùng, phần Chu Đại Trù...

Hơn ai hết trong nhóm ba người, Chu Đại Trù hết sức hài lòng với kết quả hiện giờ.

Thất vọng sao được khi hắn đã lấy được Thiên Tà - một thanh Đại bảo kiếm uy lực kinh người - chứ?

Vốn dĩ, chuyến này đi vào bên trong Kiếm Mộ, Chu Đại Trù hắn chỉ là tính dạo qua cho biết chứ chẳng hề nghĩ nhiều. Hoàng Bào, Tử La, Thiên Tà, Tuyết Ẩm, hắn muốn tận mắt nhìn xem bộ dạng của chúng ra làm sao, nếu được thì kiến thức luôn uy năng càng tốt. Ai dè...

Bị cưỡng ép nên mới miễn cưỡng bước lên bệ mà tham gia khảo nghiệm, đụng phải một tên kiếm linh dị hợm thần kinh có vấn đề, cứ tưởng là xui xẻo, vậy mà cuối cùng xui xẻo lại biến thành may mắn. Hơn nữa còn là đại may mắn...

Chối bỏ? Chu Đại Trù hắn đâu có điên.

Giống như một thái cực khác đối nghịch với Tô Đông Vũ, trong khi họ Tô bất cam, bị đả kích bao nhiêu thì Chu Đại Trù lại đắc ý, vui sướng bấy nhiêu. Chả bởi vậy mà từ nãy giờ, Chu Đại Trù hắn cứ mãi ca hát suốt dọc đường đấy thôi.

...

"Tiểu Ngư là con cá nhỏ

Đại Trù là cái bếp to

Chúng ta sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ...".

Kiếm vác trên vai, chân nghênh ngang hình chữ bát, Chu Đại Trù cứ thế vừa đi vừa hát.

"Tiểu Ngư xếp thứ sáu

Đại Trù vị thứ năm

Nhập tiên môn, chung hoạn nạn

Bên suối nhỏ, dưới tàn cây, mông đau ta ngồi hát...

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ...".

...

Vài giờ sau.

Trên đỉnh Trúc Kiếm.

Bên trong Tĩnh Hương Đường, bầu không khí hiện đang có phần căng thẳng. Những người có mặt, từ Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều cho tới Lăng Tiểu Ngư, hết thảy đều đứng im thin thít, chẳng ai dám hé môi thốt nửa lời. Động tĩnh duy nhất của bọn họ chỉ có một, đó là thỉnh thoảng lén đưa mắt liếc nhìn sư phụ mình, xem thần thái của nàng.

Thật không may, cái vẻ mặt ấy, nó chả vui vẻ gì cho cam. Trái lại, nó càng lúc càng trầm đi, khúc sau tệ hơn khúc trước...

"Cộp cộp...".

"Cộp cộp...".

Hoà trong nhịp gõ xuống bàn, qua một đỗi lâu im lặng, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng lên tiếng: "Tiểu Chí, Mộng Kiều, Tiểu Ngư Nhi, mấy đứa các ngươi có một người huynh đệ rất được a".

"Hắn ra khỏi Kiếm Mộ cả nửa ngày rồi, mấy vị sư thúc sư bá của các ngươi cũng đã cho người sang hỏi han, chúc mừng cả rồi, ấy vậy mà hắn còn chưa chịu lết về trình diện...".

"Tiểu Chí, Mộng Kiều, Tiểu Ngư Nhi, mấy đứa các ngươi nói xem, thằng mập đó có phải sau khi lấy được bảo kiếm xong thì chẳng thèm để ta vào mắt nữa rồi phải không?".

"Sư phụ...".

Dạ lo Lăng Thanh Trúc sẽ trách phạt người huynh đệ chí cốt của mình, Lăng Tiểu Ngư đứng ra nói đỡ: "Đại Trù sư huynh trước giờ đều luôn tôn kính sư phụ, chưa về gặp hẳn có lý do nào đó thôi".

"Lý do?".

Lăng Thanh Trúc thâm trầm ý vị mà rằng: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi có biết lúc nãy ta dùng thần thức quan sát đã thấy được những gì không?".

"Cái thằng mập đó vốn dĩ chả có vướng bận hay bị ngăn trở gì hết. Cả nửa ngày nay hắn chính là xách theo Thiên Tà đi dạo khắp ngoại môn - nội môn, bắt chuyện từng người để khoe khoang a".

Lăng Tiểu Ngư sau khi biết được lý do liền triệt để câm nín. Hắn hình dung không ra thực tế lại là như thế.

Mà đâu chỉ hắn, đến cả Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn biết được đáp án còn trố mắt lên nữa là.

Xách Đại bảo kiếm đi dạo quanh cả hai khu vực ngoại môn - nội môn nguyên nửa ngày chỉ để khoe khoang, chuyện này...

Tục!

Quá tục rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Lão Nhân Gia, Ngàn Vạn Lần Đừng Manh Động!

...

Sự thật diễn ra quả đúng như lời Lăng Thanh Trúc, cả nửa ngày nay, Chu Đại Trù đích xác chỉ làm duy nhất mỗi một việc, đó là mang theo Thiên Tà đi khoe khoang, hòng để mọi người đều biết rằng Chu Đại Trù hắn đã thành công lấy được một thanh Đại bảo kiếm có uy năng chí cường mà hơn hai ngàn năm qua chưa một ai rút ra nổi.

Thiên hạ thường bảo "Tốt khoe, xấu che", hắn có huênh hoang một chút thì đã làm sao?

Huống hồ, tại nửa ngày này, Chu Đại Trù hắn há đâu chỉ tuyên truyền cho mỗi mình mình. Trừ bản thân ra thì hắn còn thay Dương Tiểu Ngọc và Tô Đông Vũ thông tri tin tức nữa. Chuyện Dương Tiểu Ngọc được Tuyết Ẩm nhận chủ, hắn đã kể lại rất hào hùng. Nhưng rõ ràng, chi tiết nhất thì vẫn là sự

thất bại của Tô Đông Vũ.

Bên trong Kiếm Mộ, Tô Đông Vũ đã tự tin bước lên bệ như thế nào, rồi bị kiếm linh Hoàng Bào từ chối thế nào, té ngã ra làm sao, thông qua miệng Chu Đại Trù, toàn bộ đều được thuật lại một cách vô cùng sống động.

Có một vị đồng môn tận tâm như Chu Đại Trù, Tô Đông Vũ ngẫm cũng bi ai lắm thay. Chỉ sợ sau hôm nay, qua tin tức của Chu Đại Trù thì danh vọng của họ Tô sẽ liền tụt dốc không phanh. Địa vị kẻ đứng đầu trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm, e rằng có muốn hắn cũng chẳng cách nào giữ nổi nữa. Thậm chí kể cả khi việc hắn sở hữu Toái Vũ được công bố ra bên ngoài.

Toái Vũ là một thanh Đại bảo kiếm, điều đó không giả, nhưng phẩm cấp làm sao bì được với Tuyết Ẩm và Thiên Tà.

Vị trí thứ nhất ư? E đến cả thứ hai Tô Đông Vũ hắn còn chẳng đứng vững.

...

Thời thế đổi thay ắt lòng người cũng mau chóng thay đổi. Bàn về giá trị, thành tựu tương lai, Tô Đông Vũ đã thua kém quá nhiều so với Dương Tiểu Ngọc, danh khí rất nhanh rồi cũng phải chịu cúi đầu trước Chu Đại Trù.

Những kẻ hôm nay tôn kính hắn, ngày mai liệu còn kính?

Quá khứ suy cho cùng cũng chỉ là quá khứ mà thôi...

...

Sự kiện Kiếm Mộ lần này chắc chắn đã và sẽ làm cho nhiều thứ khác đi. Không riêng gì người trong cuộc mà đến những kẻ ngoài cuộc cũng phải chịu ảnh hưởng.

Chỉ là... Ai bị tác động thì người đó hay, chứ Chu Đại Trù, hắn chả bận tâm lắm đâu. Những việc hắn đang làm, bất quá là xuất phát từ một chút tiểu nhân tâm mà thôi.

...

"Chậc... Cảm giác thành tựu, được người ngưỡng mộ quả nhiên rất tốt a".

Trải qua mấy canh giờ liền dạo khắp hai khu vực ngoại môn - nội môn, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng bước lên được tới đỉnh Trúc Kiếm. Hắn đứng ở bậc thang trên cùng, thầm nghĩ: "Chuyến này ta thành công lấy được Thiên Tà, về báo cho lão nhân gia, lão nhân gia khẳng định là sẽ rất vui mừng".

"Chậc chậc... Lát nữa gặp lão nhân gia, ta phải nhân cơ hội này kiếm tí đỉnh mới được".

Vẫn hồn nhiên chưa hay chưa biết ở Tĩnh Hương Đường có kẻ đang chờ để xử lý mình, với khuôn mặt dương dương tự đắc, Chu Đại Trù vác theo Thiên Tà mà đưa chân, đều đặn bước đi...

Đường không quá xa, chân dù ngắn cũng rất nhanh liền tới đích. Tràng cảnh ở Tĩnh Hương Đường lúc Chu Đại Trù tiến đến, nó hoàn toàn khác xa so với những gì hắn tưởng tượng. Sư phụ hắn, tam sư huynh Lâm Chí Viễn, tứ sư tỷ Mộng Kiều, ngũ sư đệ Tiểu Ngư, tất cả vậy mà đều có mặt, hơn nữa lại còn tập trung ở bên ngoài cửa, xem bộ dáng thì rõ ràng là đang chờ đợi điều gì.

"Lẽ nào tin tức ta lấy được Thiên Tà lão nhân gia đã biết rồi?".

Cho là như vậy, Chu Đại Trù lần nữa đưa chân cất bước, vừa đi vừa nói: "Hì hì... Lão nhân gia, tại sao mọi người đều ở đây hết vậy?".

Đáp lại Chu Đại Trù là một nụ cười khá tươi của Lăng Thanh Trúc: "Đại Trù, chúng ta tập trung ở đây đương nhiên là để chào đón ngươi rồi".

"Thì ra mọi người đều biết cả rồi".

Chu Đại Trù gãi đầu, giả trang ngượng ngùng: "Lão nhân gia, mọi người làm con thấy ngại a".

"Có gì đâu phải ngại. Lần này Đại Trù ngươi thành công lấy được Thiên Tà - một trong số bốn thanh Đại bảo kiếm uy lực to lớn mà suốt hơn hai ngàn năm qua chưa ai lấy được, chuyện vui như vầy, dẫu có đem đi khoe khoang khắp trên dưới Thiên Kiếm Môn này cũng là nên đấy".

"Lão nhân gia, người nói quá rồi... Ha ha...".

...

"Hừm...".

Quan sát thấy tên đệ tử kia của mình chẳng có lấy một tí xấu hổ mà đứng cười vui vẻ, nội tâm Lăng Thanh Trúc càng thêm phần bực tức. Nàng hậm hực

tự nói với mình: "Thằng mập ngươi da mặt đúng là càng ngày càng dày a. Cứ cười đi, chốc lát nữa ta sẽ cho ngươi biết khóc là như thế nào".

Dạ hậm hực nhưng ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn tỏ ra rất bình thản tươi cười, tiếp tục dõi theo từng cử chỉ của đệ tử mình.

Đáng thương cho Chu Đại Trù, từ đầu đến cuối đều không hay biết chút gì, vẫn ngỡ Lăng Thanh Trúc là thật tâm khen ngợi nên mới hồn nhiên chỉ vào Thiên Tà, khoe: "Lão nhân gia, đây chính là thanh Đại bảo kiếm mà bao đời môn nhân Thiên Kiếm Môn ta muốn lấy mà không lấy được. Lão nhân gia, người nhìn xem...".

"Lão nhân gia thấy không, cỗ khí tức hung mãnh bá đạo này, đứng gần thôi cũng khiến người ta e ngại rồi".

"Cái đó là lẽ dĩ nhiên".

Lăng Thanh Trúc gật gù: "Trong số Thập đại bảo kiếm được tổ sư gia lưu lại bên trong Kiếm Mộ thì Hoàng Bào, Tử La, Thiên Tà, Tuyết Ẩm là có phẩm cấp cao nhất, ẩn chứa uy năng lớn nhất. Bốn thanh kiếm này mới chân chính là Đại bảo kiếm, xét cả thiên hạ, so bì được, số lượng thiết nghĩ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi".

Thanh âm vẫn hoà nhã như cũ, nàng bảo: "Đại Trù, đưa kiếm cho vi sư xem một chút".

"Vâng, kiếm đây ạ." Chu Đại Trù nghe xong, chẳng chút do dự mà cầm bảo kiếm đưa qua cho sư phụ mình.

Tiếp nhận Thiên Tà, Lăng Thanh Trúc ngắm nghía hồi lâu thì gật đầu nhè nhẹ: "Quả nhiên không hổ là Đại bảo kiếm chân chính...".

"Chậc, không biết nếu dùng thanh kiếm này đánh người thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ?".

"Lão nhân gia, muốn biết có gì khó đâu chứ. Người cứ tìm ai đó thử kiếm là được mà".

"À phải..." Lăng Thanh Trúc làm như vừa chợt ngộ ra.

Kế đấy, nàng nở một nụ cười thật tươi: "Đại Trù, có câu "địch nhân ở xa không bằng đứa đệ tử ở gần", hay là ngươi chịu khó bồi tiếp vi sư thử kiếm một chút nhé?".

"L-Lão nhân gia...".

Khuôn mặt co rút một trận, Chu Đại Trù theo bản năng mà lùi lại, đầu lắc nguầy nguậy: "Con... con không có thích hợp lắm đâu...".

"Không có đâu. Ta thấy tiểu tử ngươi thích hợp mà".

"Lão... lão nhân gia, người không thể đối xử với con như vậy được".

"Tại sao lại không?".

Chu Đại Trù khẩn trương nêu lý do: "Lão nhân gia, con đã thành công lấy được Thiên Tà - một thanh Đại bảo kiếm mà suốt hơn hai ngàn năm qua chưa từng có ai rút được. Con đã tạo ra kỳ tích, đã giúp Trúc Kiếm Phong chúng ta tăng thêm danh vọng, để cho lão nhân gia người nở mày nở mặt... Con có công a. Người sao có thể chọn con làm đối tượng thử kiếm?".

Thử kiếm ư?

Nghe thì nhẹ nhàng lắm, nhưng thân là người từng trải, Chu Đại Trù hắn há đâu chẳng biết thực tế sẽ có dạng gì. Sư phụ hắn, nàng rõ ràng là đang muốn đánh người.

Bây giờ nghĩ lại, sau khi đem mọi thứ liên kết, từ việc Lăng Thanh Trúc đứng đợi trước cửa Tĩnh Hương Đường, bộ dạng niềm nở chào đón hơi thái quá kia của nàng, và nhất là sự im lặng lạ kỳ của mấy người Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng nhận ra có điều bất ổn. Hình như hắn đã đắc tội gì đó với vị sư phụ tính tình cổ quái của mình rồi.

Nhưng... là gì mới được chứ? Kể từ lúc hắn rời khỏi Kiếm Mộ, mãi đến tận bây giờ hắn mới gặp lại nàng kia mà.

Chu Đại Trù thật tình là nghĩ không thông.

Hai chân liên tiếp thoái lui, hắn đưa mắt tìm đến mấy vị đồng môn của mình mà cầu cứu.

Nhưng... chỉ là vô ích. Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều và thậm chí cả Lăng Tiểu Ngư, chẳng một ai có vẻ gì là sẽ lên tiếng nói hộ cho hắn. Đã và vẫn đang một mực lưu ý hắn đây, duy nhất cũng chỉ một người: sư phụ hắn.

Tay phải nắm lấy Thiên Tà, Lăng Thanh Trúc vừa xoay vừa tiến về phía trước, mặt gian mười phần: "Chu tiểu tử, cũng lâu rồi vi sư chưa chỉ dạy gì cho ngươi. Thôi thì nhân dịp này ta sẽ tận tâm giáo huấn ngươi vậy".

"Lão... lão nhân gia, có gì từ từ nói. Người ngàn vạn lần đừng manh động...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Chủ Nợ Tìm Tới

...

..

"Chu tiểu tử, ngươi đứng lại đó cho ta!".

"Lão nhân gia đại từ đại bi xin tha mạng...!".

"Đứng lại!".

...

Trong quá trình "thử kiếm" của Lăng Thanh Trúc, có một việc ngoài ý muốn đã xảy ra: Thanh đại bảo kiếm Thiên Tà đã không vâng lệnh nàng. Thời điểm nàng xách kiếm lao tới, tính dạy dỗ Chu Đại Trù thì kiếm linh Thiên Tà chợt phản kháng, tự động rời khỏi tay nàng mà trở lại với Chu Đại Trù.

Thoát qua một kiếp, Chu Đại Trù nào dám nấn ná đợi chờ, ngay tức khắc mang theo Thiên Tà vội vã chạy đi.

Chỉ là... hắn chạy sao cho thoát khỏi lòng bàn tay Lăng Thanh Trúc. Một kẻ tu vị mới vấn đỉnh hậu kỳ trong khi một người sớm đã đột phá chân nhân hậu kỳ, chênh lệch ấy thật chẳng cách nào khoả lấp được. Dẫu có Đại bảo kiếm Thiên Tà trợ giúp thì cũng như vậy thôi.

Đánh không lại, chạy chẳng xong, kết quả sau cùng đến người ngu cũng biết. Chu Đại Trù, hắn rốt cuộc vẫn bị sư phụ mình đánh đập, giáo huấn cho một trận. Đúng là... oan uổng lắm thay.

...

Cái cảnh gà bay chó chạy nọ diễn ra được một đỗi thì kết thúc. Đỉnh Trúc Kiếm lại trở về với vẻ thanh bình vốn có. Tiếp những ngày sau, sinh hoạt vẫn chả khác gì so với trước. Dường như đối với sự kiện Chu Đại Trù thành công lấy được bảo kiếm Thiên Tà chỉ là một việc bình thường lắm vậy.

Thế mới thấy con người trên đỉnh Trúc Kiếm, bọn họ thực rất chi bình dị.

...

Thiên nhân luận pháp kết thúc, sự kiện Kiếm Mộ cũng đã khép lại, những tưởng bây giờ mọi người sẽ rảnh rỗi hơn thì không, một vài người thậm chí còn bận bịu nhiều hơn trước. Ví như Lăng Thanh Trúc, ví như Cơ Thành Tử chẳng hạn.

Cách đây sáu năm, sau chuyện xảy ra ở Đa Bảo Hội, Lăng Thanh Trúc và Cơ Thành Tử đã có một cuộc đối thoại dài hơi. Trong cái đêm nọ, Lăng Thanh Trúc đã từng hướng sư huynh mình đề cập tới Ô Long Cốc, tới Trường Sinh Thụ... Vốn dĩ ban đầu, bởi e ngại đôi Kim Tước nọ nên nàng không có ý sẽ đi cướp đoạt cái gì, nhưng hiện tại thì khác. Vì lời hứa với Lăng Tiểu Ngư, nàng đã thay đổi quyết định. Gốc Trường Sinh Thụ kia, bằng mọi giá Lăng Thanh Trúc nàng phải lấy được.

Lẽ dĩ nhiên, trước khi chính thức triển khai hành động thì Lăng Thanh Trúc nàng cần chuẩn bị thật chu toàn nhất có thể. Kim Tước là linh chủng sót lại từ thời thượng cổ, nắm giữ sức mạnh to lớn, muốn đối phó cũng chẳng dễ dàng gì.

Theo tính toán của nàng, từ bây giờ cho tới lúc quả Trường Sinh chín chỉ còn khoảng một năm nữa. Nói cách khác, một năm - đó là thời hạn tối đa để nàng chuẩn bị. Tranh thủ là điều cần thiết. Bận bịu âu cũng là nên...

Lăng Thanh Trúc là vậy, đang cùng Cơ Thành Tử khẩn trương luyện chế trận pháp, tìm kiếm trợ lực, trong khi đó, đệ tử của nàng - Lăng Tiểu Ngư thì... Hắn cũng chả rỗi rãi gì.

Đừng hiểu lầm, chả dính dáng gì đến chuyện Trường Sinh Thụ kia đâu. Sở dĩ muộn phiền, hết thảy chỉ bởi vì một món nợ. Hắn từng thiếu, và người ta hiện đã bắt đầu tới đòi.

...

Đỉnh Trúc Kiếm, nơi hậu sơn.

Tương tự cách đây mấy hôm, Lăng Tiểu Ngư lúc này lại phải đang tiếp đón một vị khách không mời, và tất nhiên là cũng chẳng nguyện ý gặp. Nhưng, dù nguyện hay không thì cuối cùng hắn vẫn phải gặp. Chủ nợ đã tìm đến tận cửa rồi, Lăng Tiểu Ngư hắn còn biết trốn đi đâu?

"Lệ sư tỷ." - Trong dạ có phần bất đắc dĩ, qua một hồi nhìn nhau trong im lặng, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng chủ động lên tiếng - "Sư tỷ đến tìm đệ... có việc gì vậy?".

"Không có chuyện thì không thể tìm ngươi?".

Thái độ chả lấy gì làm thân thiện, Lệ Thắng Nam tiếp lời: "Thế nào? Không hoan nghênh ta? Rất chán ghét?".

Lăng Tiểu Ngư vội lắc đầu: "Không có. Đệ... đệ không phải ý đó...".

"Thế ý ngươi là gì?".

"Đệ...".

Lăng Tiểu Ngư chừng muốn nói, nhưng cuối cùng lại chẳng thể nói được trọn câu, chỉ biết cúi đầu tránh né.

Liếc xem bộ dạng ấy của hắn, Lệ Thắng Nam không hiểu sao chợt cảm thấy trong lòng có chút gì đó thư thái, nhẹ nhõm. Nét mặt dịu đi, nàng đột nhiên hỏi: "Ta nghe Tiểu Ngọc nói mọi chuyện ngươi làm đều là vì Yến cô cô của mình?".

Yến cô cô?

Lăng Tiểu Ngư ngước mặt nhìn lên, trong đầu thầm tự nghi vấn.

Cái này cũng chẳng thể trách hắn. Ai bảo ai kia tóm lược quá làm gì.

"Mọi chuyện ngươi làm", nhưng đấy là chuyện gì mới được chứ?

"Rốt cuộc là Tiểu Ngọc đã nói gì với nàng ấy nhỉ...".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang mải nghi hoặc thì ở nơi đối diện, Lệ Thắng Nam cũng tự hiểu mà bổ sung rõ ràng:

"Hừm... Ta nghe nói sở dĩ mấy năm qua ngươi nỗ lực ngày đêm tu luyện, muốn tiến vào tốp năm ở kỳ Đại hội Thiên nhân luận pháp vừa rồi, tất cả đều vì mục đích hoàn thành lời giao ước với Lăng sư bá, cầu sư bá ra tay giúp cô cô của mình kéo dài thọ mệnh?".

Ra là việc này.

Đã hiểu ra, Lăng Tiểu Ngư gật đầu xác nhận: "Ừm".

...

Lệ Thắng Nam cố đợi thêm một lúc để xem Lăng Tiểu Ngư có nói gì nữa không, nhưng kết quả... Hắn đúng là chả nói gì nữa thật.

"Đúng là tên ngốc...".

Buột miệng thốt ra một câu, Lệ Thắng Nam đành chủ động dẫn dắt: "Ngươi không cảm thấy việc làm của mình rất ngu ngốc ư?".

"Chỉ vì muốn tiến vào tốp năm, muốn hoàn thành lời giao ước kia mà ngay đến cốt nguyên ngươi cũng đem ra thiêu đốt... Ngươi lẽ nào không sợ căn cơ bị hủy, cả đời vô pháp tiến nhập cảnh giới chân nhân?".

"Đệ... Lúc đó đệ đâu có nghĩ được nhiều như vậy. Đệ chỉ muốn Yến cô cô sống lâu hơn một chút, có vậy thì đệ mới...".

Quay mặt đi, Lăng Tiểu Ngư chuyển mắt nhìn phương vị xa xăm, giọng trầm đi hẳn: "Sư tỷ có lẽ không biết. Thời điểm đệ vừa sinh ra thì mẫu thân liền qua đời. Thậm chí đến diện mạo người đệ còn chưa kịp lưu giữ... Rồi chẳng bao lâu sau, phụ thân đệ bởi quá thương nhớ mẫu thân nên cũng lâm trọng bệnh, nhắm mắt xuôi tay...".

"Kể từ đó, đệ chỉ còn lại mỗi một mình Yến cô cô là người thân duy nhất. Tỷ biết không, Yến cô cô thương đệ lắm. Người luôn dành cho đệ những gì tốt nhất; vì muốn toàn tâm toàn ý lo cho đệ, người thậm chí đã chẳng màng tình duyên, để mặc thanh xuân của chính mình trôi qua...".

"... Năm đệ lên sáu, một lần nữa, vì không đành nhìn đệ yểu mệnh, chỉ sống thêm được mười năm đã phải lìa bỏ trần thế, người nén đau để đệ theo sư phụ lên núi tu tiên luyện đạo, dẫu lòng chưa bao giờ muốn thế".

"Mười sáu năm đệ tu hành trên núi cũng là mười sáu năm Yến cô cô mỏi mắt ngóng trông chốn cô thôn. Người vẫn ở vậy, chỉ một mình, vào ra một bóng...".

Lăng Tiểu Ngư dừng trong giây lát để bình ổn tâm tình, chừng quay lại thì chốt: "Lệ sư tỷ, Yến cô cô đã hi sinh cho đệ rất nhiều. Đệ chỉ muốn được ở cạnh người, sớm hôm chăm sóc cho người, giống như người đã từng chăm sóc cho đệ. Đệ chỉ muốn cô cô có thể sống lâu thêm một chút...".

...

Lệ Thắng Nam nghe rõ nhưng qua cả buổi cũng chưa thấy hồi âm. Không phải nàng không muốn nói mà là... nàng nói không được. Cổ họng nàng, nó giống như đang vướng mắc thứ gì đó. Nghèn nghẹn.

Nối gót Lăng Tiểu Ngư ban nãy, nàng quay mặt sang hướng khác để tránh cho ai kia nhìn ra sự xúc động đang trỗi lên trong lòng.

Hít sâu một hơi, Lệ Thắng Nam nói lời hờn dỗi: "Ngươi kể lể cái gì chứ? Từ này giờ ta cũng đâu có hỏi ngươi mấy chuyện đó".

"Sư tỷ, đệ... Đệ chỉ muốn sư tỷ hiểu".

"Tại sao? Đó là chuyện riêng của ngươi kia mà. Chúng ta cũng đâu phải...".

Nói tới đó, Lệ Thắng Nam chẳng biết sao lại đột nhiên nhớ đến đoạn ký ức ở Ngũ Kiếm Đài, cái tràng cảnh thân mật nọ. Khuôn mặt hồng lên trông thấy, nàng vô cớ mắng người: "Đồ thần kinh".

...

"Chà...".

Giữa lúc Lệ Thắng Nam và Lăng Tiểu Ngư đang trong cảnh "kẻ hờn trách, người nghi hoặc" thì tại một bụi rậm gần đấy, một thanh âm tặc lưỡi khe khẽ cất lên.

"Chậc chậc... Vị Lệ sư tỷ này thật là, bản thân rõ ràng xúc động lại đi hờn dỗi với Tiểu Ngư. Tâm của nữ nhân đúng là khó hiểu".

"Hừm...".

Gần như tức thì, Chu Đại Trù vừa nói xong thì ngay bên cạnh, Mộng Kiều liền phản ứng: "Đại Trù, ta cũng là nữ nhân đấy".

"À, cái đó...".

Chu Đại Trù cười giả lả: "Tứ sư tỷ, tỷ và Lệ sư tỷ, hai người không giống nhau a. Lệ sư tỷ đâu có được thành thật, ngoan hiền, người gặp người mến như tứ sư tỷ chứ".

"Bớt nói nhảm đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Khúc Mắc Khó Cởi

...

Khoảng cách từ bụi rậm - nơi mà Chu Đại Trù và Mộng Kiều đang ẩn nấp - tới chỗ của Lăng Tiểu Ngư tính ra cũng chả xa xôi gì mấy, nhưng do nhờ có thủ đoạn ẩn nặc cao minh nên hai người bọn họ vẫn chưa bị phát hiện.

Bên trong lớp kết giới cách âm, Mộng Kiều nhìn tấm linh phù màu đen hiện đang dán trên trán Chu Đại Trù, nhỏ giọng hỏi: "Đại Trù, ẩn thân phù này đệ kiếm ở đâu ra vậy? Công năng xem ra có vẻ khá tốt".

"Hì hì..." - Chu Đại Trù tỏ ra đắc ý - "Cái đó là đương nhiên. Tốt xấu gì cũng là đồ vật của lão nhân gia mà".

"Của sư phụ?".

Mộng Kiều nghi ngờ: "Đại Trù, mấy tấm linh phù này, đệ không phải do trộm mà có đó chứ?".

"Sao có thể chứ. Đây là lão nhân gia để cho đệ lấy mà".

Như không muốn kéo thêm ở vấn đề này nữa, Chu Đại Trù mau chóng chuyển ý: "Tứ sư tỷ, chúng ta xem tiếp đi. Lệ sư tỷ kia hình như đang chuẩn bị làm gì đấy...".

...

Mấy lời của Chu Đại Trù mặc dù chỉ đơn thuần xuất phát từ ý nghĩ muốn thay đổi đề tài nhưng cũng chẳng hề ngoa. Lệ Thắng Nam, nàng đích xác là có động thái mới.

Trên tay nàng, thay vì trống rỗng thì hiện đã có thêm một thanh kiếm đường nét tinh xảo màu bạc, dài tầm bốn thước. Hướng mũi kiếm về phía người đối diện, nàng bảo: "Xuất chiêu đi".

Phía bên kia, Lăng Tiểu Ngư nhăn mày, bộ dáng khó xử: "Lệ sư tỷ, hay là thôi đi được không?".

"Không được".

Lệ Thắng Nam bồi thêm: "Lần trước ngươi chẳng phải đã đáp ứng sẽ bồi ta luyện kiếm? Thế nào? Giờ tính nuốt lời?".

"Nhưng mà sư tỷ, đạo pháp của Mặc Kiếm Phong và Trúc Kiếm Phong khác nhau, đệ đâu có giúp được gì cho tỷ".

"Ai bảo thế?"

Lệ Thắng Nam không cho là đúng. Nàng nhắc lại chuyện cũ: "Hôm đó ở Ngũ Kiếm Đài, Lưu Cảnh Thiên không phải chính là nhờ nhìn thấy kiếm pháp tinh diệu của Chu Đại Trù mới lĩnh hội được phong chi ý cảnh hay sao?".

Trước minh chứng "hùng hồn" mà Lệ Thắng Nam vừa đưa ra, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đành câm nín. Hắn muốn từ chối lắm, nhưng xem tình hình này thì... e là vô vọng.

Mấy hôm trước, thời điểm hắn gật đầu đồng ý bồi luyện kiếm cùng Lệ Thắng Nam, vốn cứ tưởng nàng chỉ tùy tiện nói cho vui thôi, ai dè đâu... Lệ Thắng Nam nàng thật sự muốn như thế thật.

Để làm gì kia chứ?

Nếu như nàng đúng là muốn rèn luyện kiếm thuật thì đáng ra nên tìm ai khác mới phải. Sở trường của Lăng Tiểu Ngư hắn là chưởng pháp kia mà. Cả cái Thiên Kiếm Môn này, môn nhân trên dưới có ai không biết hắn chính là bằng vào Thiên Diệp Thủ mà đánh bại được Lưu Cảnh Thiên?

Rất rõ ràng, mục đích của Lệ Thắng Nam nàng vốn chẳng phải muốn trau dồi kiếm thuật, đạo pháp cái gì. Nàng đây căn bản là đang dò xét, gây phiền nhiễu mà thôi.

Trong đầu mình, Lăng Tiểu Ngư cho là như vậy. Rằng những việc Lệ Thắng Nam đã và đang làm, bất quá chỉ xuất phát từ ý xấu, rất có thể đang toan tính trả đũa chuyện hôm đó, trên Ngũ Kiếm Đài.

Và thực tế thì... Lăng Tiểu Ngư hắn đã sai. Nếu là mấy tháng trước, Lệ Thắng Nam nàng đích xác từng nghĩ tính sổ với Lăng Tiểu Ngư hắn, nhưng còn bây giờ... Kể từ lúc nói chuyện cùng Dương Tiểu Ngọc, được nàng lý giải về hành động điên cuồng ngu ngốc kia của hắn, rồi trong những ngày này, trải qua mấy bận tiếp xúc hỏi han thì nàng đã phần nào hiểu được con người hắn. Tâm tình nàng, thành kiến đã sớm tan đi.

Thực chất, Lệ Thắng Nam nàng chẳng có ý nghĩ xấu xa nào nữa hết. Nàng chỉ đơn thuần là muốn thân cận với Lăng Tiểu Ngư thêm một chút, muốn hiểu về hắn thêm một chút. Đợi khi am tường rồi, chừng đó hắn tâm cảnh nàng sẽ có thể khôi phục như lúc đầu. Hoặc ít ra thì Dương Tiểu Ngọc và nàng đều cho là như thế.

Khổ nỗi, giữa tâm ý và hành động, khoảng cách vẫn quá xa đi. Lệ Thắng Nam không biết nên triển khai thế nào. Luyện kiếm ư? Một cái cớ chả ra làm sao. Bị hiểu lầm, ngẫm cũng chẳng oan.

...

Sống ở đời, trong các loại nợ thì nợ tình là khó trả nhất, trong các hạng cướp thì đánh cắp trái tim kẻ khác là cái tội lớn nhất mà người ta không bao giờ mang ra chốn công đường để xét xử.

Trớ trêu thay, Lăng Tiểu Ngư lại đang đi trên con đường ấy trong khi vẫn điềm nhiên chưa hề hay biết. Hắn làm sao ngờ được rằng tai nạn ngoài ý muốn hôm đó, trên Ngũ Kiếm Đài lại trở thành mầm móng của một mối tình đơn phương và khổ lụy.

Lệ Thắng Nam đã sai. Dương Tiểu Ngọc đã sai. Đáng ra Lệ Thắng Nam nàng đừng nên vì gỡ bỏ khúc mắc trong lòng mà thân cận Lăng Tiểu Ngư. Bởi lẽ, sau mỗi lần nàng hỏi han tiếp xúc, càng biết nhiều, càng hiểu nhiều thì tâm trí nàng, nó lại càng khắc sâu hình bóng hắn...

Lệ Thắng Nam khác với Lý Ngọc Thường, khác với Dương Tiểu Ngọc, tâm nàng mềm yếu lắm. Phải, nàng đúng là có tâm nguyện noi gương sư phụ, quyết sẽ chẳng màng tình duyên đôi lứa, chỉ hiến dâng đời mình cho đạo pháp, cho lý tưởng thế thiên hành đạo, trừ bạo an dân. Nhưng, đấy là trước kia. Còn bây giờ? Còn sau này?

Lý trí liệu có chiến thắng được con tim? Lý tưởng có qua nổi ái tình?

Thiên đã chú định, người làm sao cãi?

...

...

Lăng Tiểu Ngư không hay, Lệ Thắng Nam cũng chẳng hề biết, hai người bọn họ cứ vậy mà tiếp tục vướng vào khói bụi hồng trần. Trên con đường tục lụy trần ai ấy, đến cuối cùng, kẻ cười là ai? Khóc lại là ai?

Hay tất cả rồi sẽ hoá thành mây khói, nhìn lại một tiếng than...

Thật khó để trả lời.

...

Tương lai mờ mịt, tươi sáng hay ảm đạm mấy người thấu rõ. Biết chắc đây duy có thực tại.

Lúc này, kể từ lần đầu tiên Lệ Thắng Nam chạy tới Trúc Kiếm Phong tìm Lăng Tiểu Ngư, thời gian tính ra cũng đã được tám tháng.

Tám tháng, nói dài không dài, nói ngắn cũng không phải ngắn. Chí ít thì nó đủ để làm cho Lệ Thắng Nam nhận ra được một vài thứ, hiểu ra được một vài điều.

Chán ghét cũng tốt, hờn trách cũng được, hết thảy đều đã sớm nhạt phai. Hiện tại, trong tâm trí Lệ Thắng Nam nàng, cảm xúc còn chăng là nhớ nhung, là mộng mị, bâng khuâng, lưng chừng khó nghĩ...

Trải qua bao lần chuyện trò, tiếp xúc, chẳng biết tự khi nào mà nàng đã sa chân vào bể ái tình, khó rút ra được. Hình bóng của Lăng Tiểu Ngư, nó cứ mãi chập chờn ẩn hiện, muốn xua đi mà đành bất lực...

Phiền não lại thêm phiền não, ưu tư lại hoàn ưu tư, cực chẳng đã, Lệ Thắng Nam mới đưa ra quyết định: thôi không gặp Lăng Tiểu Ngư thêm một lần nào nữa.

Để làm gì kia chứ? Hắn... nào có ý nghĩ xa vời gì với nàng. Hắn không nói, nhưng nàng hiểu được.

...

"Haizz...".

Thở ra một hơi dài phiền muộn, với cõi lòng nặng trĩu, Lệ Thắng Nam đưa tay hái xuống một bông hoa màu đỏ, nhỏ giọng hỏi: "Hoa ơi hoa, ngươi nói ta nên làm sao mới đúng đây?".

"Những tưởng chỉ cần tiếp xúc nhiều với hắn, hiểu thêm về con người hắn thì tâm cảnh của ta sẽ khôi phục như lúc ban đầu, ngờ đâu...".

Đầu gục xuống, nàng khép đôi hàng mi, môi hé mở mà chua xót: "Ta... đã sai rồi".

"Tại sao chứ?".

"Tại sao ta lại nghĩ về hắn nhiều tới vậy? Tại sao ta cứ phải nhớ hắn?".

"Thứ tình cảm này, lẽ ra ta không nên có. Lẽ ra ta phải cắt đứt ngay khi nó mới bắt đầu...".

"Lệ Thắng Nam, ngươi đã làm gì thế này?".

...

"Sư tỷ...".

Trong lúc Lệ Thắng Nam đang chìm giữa bể muộn phiền thì phía sau nàng, cạnh một gốc cây, Dương Tiểu Ngọc cũng áy náy mà thầm tự trách.

"Ta thật sự đã mắc phải sai lầm rồi. Đáng ra ta không nên bảo sư tỷ tiếp cận Tiểu Ngư".

Nếu ngày đó Dương Tiểu Ngọc nàng không can thiệp, không khuyên nhủ gì cả thì sự thể đã chẳng thành ra như bây giờ.

"Sư tỷ...".

Than nhẹ một tiếng, Dương Tiểu Ngọc lặng lẽ quay lưng bước đi. Ngay lúc này, nàng biết dẫu có đi ra thì cũng chẳng để làm gì. Vị Lệ sư tỷ kia của nàng đã vô thức lún sâu vào bể ái tình rồi, căn bản không thể tự mình rút chân ra được nữa. Hiện tại, chỉ có một người mới có khả năng giúp được nàng: Lăng Tiểu Ngư.

p/s: Thực sự tâm trạng mình hiện không được ổn lắm. Kể từ hôm qua, khi em mình xảy ra tai nạn xe máy đến giờ thì cảm xúc vẫn chưa bình lại được. Tuy không quá nghiêm trọng nhưng tay chân, da thịt thì trầy tróc hết, hiện nó vẫn chưa thể đi lại, vận động bình thường được.

Trong khoảng thời gian này chắc mình không viết được nhiều đâu, mọi người thông cảm nhé.

Cám ơn - Pea

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 144: Yên Bình

...

Trúc Kiếm Phong.

Nơi hậu sơn, bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

Như thường lệ, giống những lần trước, lần này tiến vào đây, Lăng Tiểu Ngư lại mang theo một chiếc hộp đựng đầy thức ăn. Và tất nhiên là nó khá lớn.

...

"Hoan hô!".

Ngay khi tháo bỏ linh phù, đem nắp hộp mở ra, Gia Gia liền giơ cả hai cánh tay bé xíu của mình lên cao, vui sướng hò reo.

Đôi má phúng phính nhăn lại bởi nụ cười khả ái, Gia Gia vừa cầm thức ăn mang ra vừa điểm: "Cá hấp này. Cá nướng này. Bánh bao nhân thịt này. Canh bát bảo này. Đậu xào hoa cải này... Oa! Còn có cả món thịt hầm nấm mà Gia Gia thích nhất nữa!".

"Tiểu Ngư, ta biết ngươi là người tốt mà. Hì hì...".

"Mang đồ ăn cho ngươi thì là người tốt, vậy nếu không mang đồ ăn cho ngươi thì ta là người xấu sao?" Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, hỏi lại.

Và hồi đáp, như cũ vẫn là chất giọng non nớt y hệt một cô bé: "Sẽ không đâu. Tiểu Ngư ngươi cũng đâu phải nữ nhân có đôi mắt đáng sợ kia".

Thừa hiểu Gia Gia đang đề cập tới ai, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, bảo: "Gia Gia, sư phụ ta không phải người xấu. Tuy là bình thường người hay la mắng kẻ khác nhưng tâm địa lại rất tốt. Nhiều khi cũng rất chu đáo nữa".

"Gr... gr...".

Gia Gia làm mặt quỷ, tỏ vẻ khinh thường: "Tiểu Ngư à, ngươi bị nàng ta lừa gạt rồi. Sư phụ của ngươi không có đơn giản tí nào đâu. Mỗi lần nàng lén thăm dò ta, trong lòng ta đều có cảm giác vô cùng bất an. Nhất là khi ta nhìn vào cặp mắt nàng... Chậc, nó đáng sợ lắm...".

"Gia Gia, đó là bởi vì ngươi chưa tiếp xúc với sư phụ ta nên mới cảm thấy như vậy".

Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, rồi bổ sung: "Gia Gia, ngươi ngẫm mà xem. Nếu sư phụ ta là người xấu thì đâu có cho phép ngươi cư ngụ bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động này".

"Cái gì mà cho phép. Đó là bởi vì nàng ta không đi vào được cửa động thứ tư đấy chứ".

"Không phải là không vào được. Bộ ngươi quên Trúc Kiếm Phong ta có một thanh tiên kiếm với uy lực đủ để di sơn đảo hải hay sao?".

"Cái đó cũng chỉ là lời của sư phụ ngươi nói thôi, ai biết có thật hay không".

"Gia Gia, chẳng giả đâu. Trúc Kiếm Phong ta xác thực là có một thanh tiên kiếm như vậy. Mà không chỉ Trúc Kiếm Phong, bốn chi mạch khác là Kim Kiếm Phong, Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong và Tương Kiếm Phong, mỗi nơi đều có. Sở dĩ sư phụ và chưởng môn sư bá của ta một mắt nhắm một mắt mở bỏ qua cho ngươi, hết thảy chỉ bởi vì trước nay ngươi chưa làm gì gây hại cho Thiên Kiếm Môn. Nếu một ngày nào đó họ phát hiện ngươi có ý đồ bất chính, khẳng định sẽ lập tức điều động tiên kiếm tru diệt ngươi ngay".

"Tiểu Ngư, ngươi làm gì vậy? Tự dưng lại đi hù doạ Gia Gia...".

Bĩu môi trách móc, Gia Gia lắc đầu xua tay: "Bỏ đi bỏ đi. Gia Gia không nghe mấy chuyện này nữa. Dù sao ta cũng chẳng có ý nghĩ gây ra động tĩnh gì ở Thiên Kiếm Môn này của ngươi... Trước mắt ta vẫn chưa có ý định nào cả. Cứ chờ ngươi đột phá cảnh giới chân nhân xong, chừng đó lại tính tiếp".

Nói đoạn, Gia Gia vươn tay cầm lên một chiếc đĩa đang đặt ở trước mặt, bắt đầu đánh chén...

...

Còn lại một mình, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, ánh mắt có phần mờ mịt.

"Chân nhân sao? Biết đến khi nào đây?".

Tự đáy lòng, hắn thật tình không rõ. Hiện tại tu vi của hắn mới chỉ là vấn đỉnh trung kỳ, muốn bước vào cánh cửa chân nhân, tối thiểu phải cần qua thêm một tiểu cảnh giới nữa. Nhưng qua được rồi, lại chắc gì sẽ đột phá thành công?

Chân nhân cảnh, từ xưa tới giờ thất bại vốn vẫn luôn nhiều hơn thành công đấy.

...

"Phù... ù...".

Lặng lẽ thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư chợt cười tự giễu: "Lăng Tiểu Ngư à Lăng Tiểu Ngư, vấn đỉnh hậu kỳ còn chưa đạt tới, ngươi lo lắng vấn đề đột phá chân nhân làm gì chứ...".

"Cho dù khó khăn thì lại thế nào? Trước giờ ngươi cũng đâu phải chưa từng nếm trải khó khăn... Trên đời này không có chuyện gì là không thể, chỉ cần ngươi kiên trì nỗ lực, nhất định rồi cũng sẽ thành công. Chân nhân cảnh, ngươi chắc chắn sẽ thành tựu".

Vì Lăng Ngọc Yến, xuất phát từ mong muốn được kề cận sớm hôm chăm lo cho nàng, một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư đã âm thầm củng cố quyết tâm. Hắn sẽ tiếp tục ra sức đêm ngày tập trung tu luyện, giống như cái cách mà sáu năm qua hắn vẫn làm. Hắn tin, dưới trợ lực của Phị Tinh Đới Nguyệt Động cùng sự giúp đỡ của ân sư, một ngày nào đó hắn rồi cũng có thể giống như Dương Tiểu Ngọc, dẫn động thiên kiếp hàng lâm, tiến hành đột phá...

...

"Không biết sư phụ hiện giờ thế nào rồi?".

Nhớ tới vị ân sư tính tình cổ quái kia của mình, trong dạ Lăng Tiểu Ngư nhất thời khó tránh có chút âu lo. Kể từ lúc nàng cùng chưởng môn Cơ Thành Tử rời khỏi Thiên Kiếm Môn, tính đến nay cũng đã được ba tháng mười hai ngày rồi. Suốt quãng thời gian này, ngay cả một tia tin tức cũng chưa thấy truyền về. Điều đó thực khiến cho Lăng Tiểu Ngư hắn cảm thấy bất an.

Mặc dù Lăng Thanh Trúc không nói quá rõ nhưng hắn biết, Ô Long Cốc kia là cỡ nào hung hiểm. Thượng cổ linh chủng sót lại từ thời thượng cổ như Kim Tước há đâu dễ dàng đối phó. Sức mạnh của chúng, e dẫu năm ba vị chân nhân hậu kỳ hợp lực cũng chưa chắc có thể trấn áp được.

Đồng ý là trong chuyến đi lần này, trừ bỏ chưởng môn Cơ Thành Tử ra thì còn có hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung và một vị cao tăng của Lam Yên Tự theo hỗ trợ, nhưng tầm đó, liệu rằng đã đủ để bảo đảm an toàn?

Tuyệt đối? Chẳng có gì là tuyệt đối cả.

"Sư phụ, người nhất định phải bình an trở về...".

...

Thu xếp tâm tư mà trở về với thực tại, Lăng Tiểu Ngư di chuyển tròng mắt, nhìn qua chỗ Gia Gia...

Chưa nhìn chưa rõ, vừa ngó xong, Lăng Tiểu Ngư đã phải sững sờ câm nín. Hắn bị Gia Gia làm cho kinh ngạc.

Số là ban nãy, trước mặt hắn có gần chục bát đĩa đựng đầy thức ăn, thế nhưng bây giờ, bát đĩa đúng thật vẫn còn, tuy nhiên thức ăn thì... đã hết sạch tự khi nào rồi.

Thời gian mới có bao lâu a?

"Hừm...".

Nắm tay đặt hờ nơi miệng, Lăng Tiểu Ngư khẽ hắng giọng: "Gia Gia, tốc độ ăn uống của ngươi hình như ngày càng tăng tiến".

"Ba ba...".

Gia Gia dùng tay vỗ cái bụng căng tròn của mình, ợ một cái: "Ự... Tại lúc nãy Gia Gia rất đói, mà đồ ăn lại rất ngon".

Kèm với cái lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư trách: "Bụng có đói, đồ ăn có ngon thì cũng không thể ăn như vậy. Ngươi sẽ mắc nghẹn đấy".

"Sẽ không đâu. Gia Gia có năng lực tiêu hoá rất tốt, ăn bao nhiêu cũng được hết".

"Ngươi thật là... Đúng là một con sâu gạo".

"Hì hì... Gia Gia thích làm sâu gạo".

"Xuy...".

Trước lực sát thương quá ghê gớm từ dáng vẻ hồn nhiên và nụ cười thánh thiện của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc chẳng cách nào giữ nét mặt nghiêm trang được nữa. Hắn bật cười một tiếng, đành từ bỏ ý định giáo huấn.

Những ngón tay đưa về trước, hắn đem đặt lên má Gia Gia, véo nhẹ một cái rồi giống như thường lệ, bắt đầu dùng vạt áo lau sạch vết dầu mỡ cho nó.

"Xem ngươi này. Đã dặn ngươi bao nhiêu lần là phải ăn từ tốn để khỏi bị vấy bẩn mà không chịu nghe".

"Hì..." - Gia Gia híp mắt, lè lưỡi đáp - "Dù sao cũng có Tiểu Ngư lau cho Gia Gia mà".

"Thế lúc không có ta thì sao?".

"Không có Tiểu Ngư thì Gia Gia sẽ tự làm. Gia Gia cũng biết thuật thanh tẩy á".

"À... Ta quên mất".

Động tác khựng lại, Lăng Tiểu Ngư nói trong khi cánh tay cũng chậm rãi thu về: "Gia Gia ngươi biết thuật thanh tẩy kia mà, ta đâu cần phải lau mặt giúp ngươi".

"Ứ...".

Gia Gia rất không nguyện ý. Nó đem cánh tay đang thu về của ai kia giữ lại, đầu lắc nguầy nguậy: "Gia Gia không chịu. Gia Gia muốn Tiểu Ngư lau cơ".

"Không được. Như vậy sẽ làm áo ta bị bẩn".

"Tiểu Ngư...".

...

"Được rồi được rồi. Ta cũng chỉ nói đùa thôi, ngươi đừng có mếu nữa".

"Hì hì...".

Đúng như yêu cầu của Lăng Tiểu Ngư, khi hắn vừa nói xong thì Gia Gia đã lập tức thay đổi thái độ, từ mếu máo chuyển sang hớn hở tươi cười. Cứ như thể bộ dáng buồn buồn sắp khóc mới rồi của nó chỉ là cố tình giả trang vậy.

"Haiz... Tiểu tử ngươi đúng là càng ngày càng hư".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 145: Tứ Đại Hung Thú - Tứ Đại Linh Thú

Ngoài miệng thì trách, tuy nhiên, ở trong lòng mình, Lăng Tiểu Ngư lại chả khó chịu một tí nào. Trái lại, đối với nghĩa vụ lau chùi này hắn còn có cảm giác hoài niệm. Hắn nhớ trước đây, lúc hắn còn nhỏ, trong những bữa cơm gia đình, Yến cô cô cũng thường hay lau mặt cho hắn giống như vầy.

Những ngày thơ ấu ấy, chúng vẫn luôn được lưu giữ trong tâm trí hắn, nơi cõi lòng hắn, chưa một lần phai nhạt...

...

Cúi nhìn "đứa trẻ" hiện mới ngả đầu lên chân mình, Lăng Tiểu Ngư theo thói quen đặt bàn tay lên trán nó, nhè nhẹ xoa.

Rồi, dưới yêu cầu của đứa trẻ ấy, hắn bắt đầu kể chuyện. Một trong những câu chuyện mà hắn đã từng nghe, và còn nhớ rõ...

"... Ngày xửa ngày xưa, trong thời kỳ hỗn mang, lúc đó có rất nhiều giống loài cường đại sinh sống, tạm gọi là linh chủng hồng hoang. Những hồng hoang linh chủng này, bọn chúng nắm giữ sức mạnh cực kỳ to lớn; đối với chúng, chuyện di sơn đảo hải kỳ thực cũng chỉ như con người đốn hạ một cành cây, xách lên một thùng nước, rất chi dễ dàng".

"Cũng giống như người có tốt có xấu, linh chủng hồng hoang cũng có thiện có ác. Nổi danh nhất, cũng là mạnh mẽ nhất trong số các hung thú thì chẳng đâu khác ngoài Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ và Đào Ngột".

"Oa... Nghe rất lợi hại nhỉ".

Nằm gối trên đùi Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia nghe hắn kể tới đấy thì xen vào: "Tiểu Ngư Tiểu Ngư, Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, bốn con hung thú đó thực sự tồn tại hả?".

"Đương nhiên. Có rất nhiều cổ thư, điển tịch ghi chép về chúng, thậm chí còn có tranh vẽ, phù điêu các thứ nữa".

"Vậy hình dạng của chúng như thế nào? Tiểu Ngư, ngươi mô tả một chút đi".

Lăng Tiểu Ngư mỉm cười, đáp: "Được rồi".

Và như thế, hắn bắt đầu mô tả...

"Hmm... Trước tiên nói về Hỗn Độn".

"Theo cổ thư chép lại thì Hỗn Độn là linh chủng hồng hoang có dáng như chó, lông dài, bốn chân, tương tự như gấu mà không có vuốt, có mắt mà không mở được, không thấy được, có tai mà không thể nghe, có bụng mà không có ngũ tạng. Con người không có cách nào nghe thấy nó, cũng không thể nhìn thấy nó. Nó thường hay cắn đuôi mình và ngửa mặt lên trời cười... Hỗn Độn không sống trong vô vi. Nếu như gặp người cao thượng, Hỗn Độn sẽ sát hại người đó. Nếu như gặp kẻ ác nhân, Hỗn Độn sẽ phù trợ kẻ đó.

Hỗn Độn bởi vì đã hỗn lại loạn cho nên hậu thế không cho rằng Hỗn Độn có phần người. Kỳ thực nó rất hung ác...".

"Oa... Đáng sợ thật." Gia Gia cảm thán, dáng vẻ như vừa được mở mang đầu óc.

Hiếu kỳ càng tăng nhiều hơn so với trước, nó hỏi: "Tiểu Ngư, Hỗn Độn hung ác như vậy, nó có ăn thịt người không?".

"Tất nhiên là có".

Lăng Tiểu Ngư mau chóng tiếp lời: "Bởi vì là một hung thú nắm giữ sức mạnh to lớn với sinh mệnh dài vô tận nên Hỗn Độn có thể tồn tại rất lâu. Hồng hoang cho đến thượng cổ, từ thuở sơ khai cho tới lúc con người xuất hiện, nó đã luôn là con ác mộng với thế giới này".

"Chậc... Khủng khiếp quá".

Gia Gia tặc lưỡi, rồi nói: "Tiểu Ngư, thế còn ba con hung thú kia thì sao? Bọn chúng so với Hỗn Độn có lợi hại hơn không?".

"Cái này rất khó nói. Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, tứ đại hung thú mỗi con đều nắm giữ thần thông to lớn, thọ nguyên vô tận, để kết luận ai cao ai thấp thực chẳng dễ. Huống hồ, bốn con hung thú này, bọn chúng lại khá hoà hợp. Nếu ta nhớ không lầm thì chúng chính là đồng bọn của nhau".

"Còn vậy nữa".

Gia Gia nhăn mày: "Một mình Hỗn Độn thôi ta đã thấy ghê gớm lắm rồi, nếu lại hợp tác với ba con kia nữa thì chẳng phải sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao?".

"Cái đó thì chưa hẳn".

Lăng Tiểu Ngư cười ý vị, nhưng không giải thích gì thêm.

"Được rồi. Trước hãy để ta mô tả hết ba con hung thú còn lại cho ngươi nhận thức đã".

...

"... Giống như Hỗn Độn, Cùng Kỳ bản tính cực kỳ hung ác. Nó có dáng như trâu, ngoại hình như hổ, khoác trên da lớp lông như nhím, trên lưng có cánh, bay được, tiếng kêu giống chó, thích giết người ăn thịt. Nghe nói Cùng Kỳ thường xuyên bay đến những nơi đánh nhau để ăn mũi của người tốt; nếu có người làm việc ác, Cùng Kỳ sẽ bắt dã thú tặng cho kẻ đó, đồng thời cổ vũ hắn làm nhiều chuyện xấu hơn".

"Tiếp đến là Đào Ngột".

"Trong quyển Thần Dị Kinh mà ta đọc có nói Đào Ngột là hung thú tướng hình đồ sộ, lông dài hơn hai thước, chân hùm mặt người, đuôi dài một trượng tám thước, nhiễu loạn thế gian, tính ngang tàng cố chấp...".

"Thế còn Thao Thiết?".

Đáp lại Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư đều đều cất giọng:

"Hmm... Sinh vật này mặt mày dữ tợn, hai mắt sáng ngời, dáng vẻ thịnh nộ, mũi lồi ra, hai tai như hai cục thịt; trên đầu có một đôi sừng uốn lượn, khá giống sừng trâu, hai chân cũng uốn lượn vô định phương hướng, móng sắc như móng hổ; miệng lớn nhe ra, răng nhọn như lưỡi cưa... Trong số tứ đại hung thú thì Thao Thiết được nhắc đến nhiều hơn cả, thậm chí có sách còn viết nó chính là thủ lĩnh của mọi điều hung bạo, tàn ác...".

...

Gia Gia nằm im thêm một lúc để tiêu hoá hết những thông tin mình vừa tiếp nhận, chừng xong rồi thì mới hướng Lăng Tiểu Ngư đặt nghi vấn:

"Tiểu Ngư, bốn con hung thú kia kinh khủng như vậy, tại sao bây giờ lại biến mất? Từ nãy giờ ta toàn nghe ngươi nói nhắc đi nhắc lại cổ thư điển tịch...".

"Chuyện này thật ra cũng không có gì khó hiểu".

Lăng Tiểu Ngư nói trong khi những ngón tay vẫn đặt trên mái tóc màu vàng dày cộm của Gia Gia.

"Như lúc nãy ta đã đề cập qua, tương tự con người có tốt có xấu, linh chủng hồng hoang cũng có thiện có ác".

"Thao Thiết, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, bọn chúng đích thị rất ghê gớm, tuy nhiên, còn chưa phải vô địch thiên hạ như ngươi nghĩ. Ngay thuở sơ khai, cùng với sự xuất hiện của tứ đại hung thú thì thiên địa còn sinh ra tứ đại linh thú nữa".

"Bốn đại linh thú này gồm có Thương Long (hay còn gọi là Thanh Long), Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ. Theo truyền thuyết thì chúng là do linh khí của buổi sơ khai tụ lại mà thành, đại biểu cho ý chí của trời và đất, mang trọng trách trông coi và bảo vệ thế giới này, tránh để nó bị hủy diệt".

"Tứ đại hung thú và tứ đại linh thú, một bên thì muốn thôn tính, tàn phá trong khi một bên lại một lòng muốn gìn giữ, bảo vệ, khỏi phải nghĩ, bọn chúng tất nhiên sẽ chẳng thể nào hoà hợp được".

"Ngay từ lúc bắt đầu, tứ đại linh thú và tứ đại hung thú đã là đối trọng của nhau, luôn muốn tiêu diệt lẫn nhau. Cuộc chiến giữa chính và tà, giữa thiện và ác này đã kéo dài rất nhiều năm, từ hồng hoang cho đến thượng cổ... Cuối cùng, trải qua vô vàn tuế nguyệt, sau không biết bao nhiêu lần ác chiến, rốt cuộc thì tứ đại hung thú cũng đã bị tiêu diệt".

"Tiểu Ngư, vậy còn tứ đại linh thú kia thì sao?".

"Không rõ ràng lắm." - Lăng Tiểu Ngư lắc đầu - "Cổ thư điển tịch không thấy đề cập, chỉ mơ hồ phỏng đoán là tứ đại linh thú sau khi tiêu diệt xong tứ đại hung thú thì chúng cũng lặng lẽ ẩn mình trong thiên địa. Từ đó đến nay chưa từng có ai nhìn thấy chúng hiện thân nữa".

...

"Gô ô ô...".

Miệng phát ra một thanh âm kỳ quái, trong tư thế thẳng cẳng xuôi tay, Gia Gia nhận xét: "Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, tứ đại linh thú thật vĩ đại. Chúng nó đều là người, à không, đều là thú tốt... Giá mà Gia Gia gặp được chúng nhỉ".

"Chuyện đó chắc là không thể".

Như chợt nhớ tới gì, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Phải rồi Gia Gia, lần trước ta...".

Lăng Tiểu Ngư đang nói bỗng ngưng, thần tình nghi hoặc. Mới vừa rồi Gia Gia chẳng hiểu tại sao lại đột nhiên bật dậy...

"Gia Gia, có chuyện gì vậy?".

"Tiểu Ngư, tên sư huynh mập của ngươi tới tìm ngươi kìa".

"Đại Trù sư huynh?".

"Ừ." - Gia Gia gật đầu, mày cau thấy rõ - "Nhưng mà... Tiểu Ngư à, bộ dạng của sư huynh ngươi không được tốt lắm. Hắn có vẻ rất gấp gáp...".

Gấp gáp?

"Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?".

Nội tâm chẳng hiểu sao lại có dự cảm không lành, Lăng Tiểu Ngư lập tức cáo từ: "Gia Gia, bây giờ ta phải về. Có gì mai ta lại đến".

"Ừ, ngươi đi đi".

Từ biệt xong, Lăng Tiểu Ngư liền nhanh chân chạy ra khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Vừa lúc, Chu Đại Trù cũng chạy tới.

"Tiểu Ngư! Lão nhân gia xảy ra chuyện rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Đều Là Vì Hắn

"Sư huynh, sư phụ đã xảy ra chuyện gì?!".

"Sư phụ... sư phụ bị thương rất nặng, cả người đầy máu... Sắp không xong rồi!".

Lời của Chu Đại Trù chẳng khác nào một nhát búa giáng xuống đầu Lăng Tiểu Ngư, làm hắn chết lặng. Trong vài giây. Chừng khi "thanh tỉnh" được đôi chút, hắn mới tóm lấy đôi vai sư huynh mình, hỏi gấp: "Sư phụ đang ở đâu?!".

"Trong... Trong động Huyền Âm! Chưởng môn sư bá đưa sư phụ về...".

Mấy lời sau cùng của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư có lẽ đã không thể nào nghe đực nữa. Đơn giản là vì bây giờ, thân ảnh hắn đã ở cách rất xa rồi.

...

Từ Phị Tinh Đới Nguyệt Động tới Huyền Âm Động, khoảng cách cũng chẳng xa xôi gì mấy, lại cộng thêm tốc độ xé gió của mình nên rất nhanh chóng, Lăng Tiểu Ngư đã có tại động Huyền Âm.

Trước cửa động lúc này có hai người đang đứng chờ, đích xác là Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn. Bọn họ nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư chạy tới thì liền tiến ra, ý tứ ngăn cản.

"Sư tỷ, sư phụ?!".

Tuy Lăng Tiểu Ngư hỏi rất ngắn gọn nhưng dựa vào nét mặt khẩn trương vương nỗi sợ hãi kia của hắn, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn há đâu lại không hiểu được. Mộng Kiều đáp: "Sư phụ bị thương rất nặng".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư chững lại một vài giây, kế đấy thì sấn tới, toan chạy thẳng vào bên trong động.

"Tiểu Ngư!".

Ngay lập tức, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn liền can ngăn. Lâm Chí Viễn vừa níu giữ vừa khuyên: "Tiểu Ngư, chưởng môn sư bá cùng các vị sư thúc đang tập trung cứu chữa cho sư phụ, bây giờ đệ vào sẽ làm họ bị phân tâm".

"Phải đấy Tiểu Ngư." - Bên cạnh, Mộng Kiều cũng nói thêm vào - "Lúc nãy chưởng môn sư bá đã căn dặn chúng ta không được để cho ai làm phiền họ. Đệ đi vào chẳng những không giúp được gì mà còn có thể khiến quá trình liệu thương bị ảnh hưởng".

"Phù phù...".

Trong tiếng thở gấp, Chu Đại Trù - kẻ vừa nối gót Lăng Tiểu Ngư chạy tới động Huyền Âm - cũng chen vào: "Tiểu Ngư, bọn họ cũng không có cho ta vào".

Nghe qua những lời khuyên can của các sư huynh, sư tỷ, Lăng Tiểu Ngư trong lòng dẫu nôn nóng cũng chỉ đành chấp nhận đứng ở bên ngoài. Dẫu vậy, bộ dáng của hắn lúc này... Răn cắt chặt, nắm tay siết đến phát run. Máu chảy thành dòng...

"Tiểu Ngư...".

Nhìn thấy sư đệ mình như vậy, Mộng Kiều bất nhẫn. Nàng đặt bàn tay mềm mại lên lưng hắn, lựa lời trấn an: "Bên trong, ngoài chưởng môn sư bá cùng các vị sư thúc ra thì còn có nhị vị cung chủ của Cửu Hoa Cung và Phổ Hạnh thần tăng của Lam Yên Tự trợ giúp... Sư phụ chắc... nhất định sẽ không sao đâu".

Không sao ư?

Lăng Tiểu Ngư cũng muốn tin lắm, chỉ là...

Chưởng môn sư bá từ lâu đã là chân nhân hậu kỳ, các vị sư thúc cũng sớm thành tựu chân nhân trung kỳ nhiều năm, đạo hạnh rất đỗi thâm sâu, trên

người càng có không ít linh đan thánh dược, với sự hợp lực của bốn người bọn họ, trên đời liệu có mấy loại thương tích làm khó được? Vậy mà bây giờ sư phụ hắn...

Trừ bỏ các vị sư bá, sư thúc trong môn phái còn có cả một vị thần tăng của Lam Yên Tự cùng hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung trợ giúp, điều đó có ý nghĩa gì?

Mặc dù đối với Phổ Hạnh thần tăng và hai vị cung chủ kia Lăng Tiểu Ngư hắn chưa một lần diện kiến, thế nhưng uy danh thì ít nhiều cũng từng được nghe qua. Đạo hạnh của bọn họ, so với chưởng môn sư bá của hắn thiết nghĩ cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Như vậy, trong môn ngoài phái, vị chi có tất thảy bảy người. Bọn họ đang hợp lực cùng nhau để cứu chữa cho Lăng Thanh Trúc - sư phụ hắn...

Còn chưa rõ sao? Thương tích của sư phụ hắn, khẳng định là rất nghiêm trọng.

Kể từ lúc sư phụ và chưởng môn sư bá Cơ Thành Tử của hắn rời khỏi Thiên Kiếm Môn, dấn thân vào cuộc hành trình tiến nhập Ô Long Cốc, đoạt Trường Sinh Thụ, suốt hơn ba tháng trời bặt vô âm tín, Lăng Tiểu Ngư hắn làm sao có thể không bận lòng lo nghĩ?

Thực tế thì hắn rất bất an, thường xuyên áy náy. Và bây giờ, hắn lại càng tự trách nhiều hơn...

Nếu không phải vì lời hứa với hắn, sư phụ hắn đã chẳng mạo hiểm mà tiến vào Ô Long Cốc để lấy quả Trường Sinh. Nếu không phải vì hắn thì lúc này sư phụ hắn đâu có ra nông nỗi như vầy...

Tất cả... đều là do hắn. Chính hắn đã hại sư phụ mình.

"Sư phụ, đều là lỗi của Tiểu Ngư...".

...

Máu nhuộm bàn tay, hơi nước làm mờ đôi mắt, Lăng Tiểu Ngư cứ đứng đấy mà tự trách chính mình. Mặc những lời động viên an ủi của Mộng Kiều, của Lâm Chí Viễn, của Chu Đại Trù. Hắn... dường như đã chẳng còn nghe rõ nữa.

...

Thời gian chậm trôi, bầu không khí nặng nề tiếp tục nối dài thêm. Mãi tận mấy canh giờ sau, sự trầm lắng mới bắt đầu biến chuyển.

Trải qua hơn cả buổi trời mỏi mắt ngóng trông, đám người Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đợi được vị chưởng môn sư bá của mình đi ra.

Vừa nhìn thấy Cơ Thành Tử, nhanh hơn tất thảy, Lăng Tiểu Ngư ngay lập tức áp sát, hỏi vội: "Sư bá! Sư phụ con...?!".

Quan sát thấy đứa đệ tử trước mặt bởi quá lo lắng cho sư muội mình mà trở nên thất thố, bỏ qua lễ tiết, Cơ Thành Tử đương nhiên sẽ chẳng chấp nê làm gì. Hắn thở nhẹ, hồi đáp: "Lúc nãy mấy người chúng ta đã hợp lực thi triển đại thủ đoạn để cứu chữa cho sư phụ ngươi; hiện tại, sư phụ ngươi đã qua cơn nguy hiểm rồi".

Nhận được đáp án, trong lòng Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng được xoa dịu đi phần nào. Hắn tính hỏi thêm thì nơi đối diện, Cơ Thành Tử đã lên tiếng trước. Tuy nhiên, đối tượng hướng đến lần này lại là Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn và Chu Đại Trù.

"Mộng Kiều, Chí Viễn, Đại Trù, ba đứa hãy dẫn các vị sư thúc, Phổ Hạnh đại sư và nhị vị cung chủ tới Tĩnh Hương Đường trước đi. Ta có chuyện cần nói riêng với Tiểu Ngư một lúc".

Mặc dù trong dạ có điều nghi hoặc nhưng vì là lệnh của chưởng môn, ba người Chu Đại Trù chẳng dám hỏi nhiều, sau giây phút lưỡng lự ngắn ngủi liền làm theo. Trước khi rời đi, Chu Đại Trù dặn dò người huynh đệ chí cốt của mình: "Tiểu Ngư, ngươi ở lại trông lão nhân gia, có chuyện gì nhớ nói cho ta biết".

...

Ba người Chu Đại Trù đã đi, các vị trưởng bối cũng đã rời khỏi, trước cửa Phị Tinh Đới Nguyệt Động hiện giờ, còn ở lại duy chỉ Lăng Tiểu Ngư và Cơ Thành Tử.

"Chưởng môn sư bá, tình trạng của sư phụ bây giờ thế nào? Xin sư bá hãy nói rõ cho đệ tử được biết".

Cơ Thành Tử vuốt nhẹ chòm râu bạc, chậm rãi nói ra: "Tiểu Ngư, ngươi cũng đừng quá lo lắng, sư phụ ngươi thực sự đã ổn rồi".

"Sư bá, sư phụ là bị Kim Tước đả thương phải không?".

Trái với suy đoán của Lăng Tiểu Ngư, Cơ Thành Tử vậy mà lắc đầu: "Không phải Kim Tước".

Hắn tiếp tục: "Thực lực của đôi Kim Tước kia đích xác là rất mạnh mẽ, nhưng điều đó chúng ta vốn đã lường trước, cũng sớm có biện pháp đối phó rồi...".

"Trong lần tiến nhập Ô Long Cốc này, lẽ ra mọi thứ đã rất tốt đẹp, chỉ là không ngờ... Tại thời điểm vừa đoạt xong Trường Sinh Thụ, chúng ta còn chưa kịp rút lui thì bất chợt bỗng bị người ra tay ám toán".

"Ám toán? Sư bá, đó rốt cuộc là ai?".

Lăng Tiểu Ngư thật tình là nghĩ không ra kẻ nào lại có lá gan lớn tới như vậy. Thiên hạ ngày nay, trong giới tu tiên luyện đạo có ai không biết Thiên Kiếm Môn, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự hiện đang là ba trong số bốn đại môn phái thống lĩnh nhân sĩ chính giáo, nắm giữ quyền uy rất đỗi to lớn. Cùng lúc lại ra tay với cao tầng của cả ba đại môn phái, đối phương lẽ nào không sợ bị trả thù?

"Sư bá, lẽ nào là người của Bái Nguyệt Giáo hoặc Âm Phong Cốc?".

"Đều không phải".

Một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư lại nhận được cái lắc đầu phủ định: "Kẻ ra tay ám toán chúng ta sử dụng đạo thuật rất đặc biệt, khó có khả năng là người của Âm Phong Cốc hoặc Bái Nguyệt Giao. Huống hồ, với thực lực hiện tại của hai đại tà tông này, ta không nghĩ bọn họ dám làm ra hành động như vậy".

"Mà thôi, lai lịch của kẻ đó cũng chẳng phải vấn đề ngươi nên bận lòng. Chuyện mà ngươi cần quan tâm bây giờ chính là phải chăm sóc thật tốt cho sư phụ mình".

Cơ Thành Tử thấp giọng, ánh mắt nhìn Lăng Tiểu Ngư có phần khác lạ: "Tiểu Ngư, lẽ ra với bản lĩnh của mình, dù bất ngờ bị ám toán, sư phụ ngươi cũng sẽ không thể nào chịu tổn thương nghiêm trọng được. Sở dĩ ra nông nỗi này, hết thảy... đều là vì ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Nhân Vật Thần Bí

"Sư bá...".

"Cứ nghe ta nói".

Cơ Thành Tử khe khẽ lắc đầu, thuật lại: "Lúc đó, dưới sự ám toán bất ngờ của kẻ nọ, sư phụ ngươi chính là bởi vì muốn bảo vệ gốc Trường Sinh Thụ vừa đoạt được kia nên mới không kịp bày ra phòng hộ. Hậu quả, sư phụ ngươi chẳng những trúng phải độc thủ của đối phương mà còn bị đối phương dùng kiếm đâm xuyên qua người".

"Tiểu Ngư, ta biết Thanh Trúc sư muội sở dĩ cố chấp giữ lấy Trường Sinh Thụ như vậy, hết thảy đều là vì ngươi".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì dạ lại càng đau xót, ân hận. Hắn không ngờ sư phụ lại đối tốt với mình như vậy, chỉ vì lời hứa với hắn mà thà đặt bản thân vào nguy hiểm chứ quyết chẳng chịu buông tay.

Trường Sinh Thụ, quả Trường Sinh, Lăng Tiểu Ngư hắn đích xác rất khát khao có được, nhưng nếu chỉ vì có được nó mà phải dùng mạng sống của Lăng Thanh Trúc để đánh đổi thì... hắn hoàn toàn không nguyện.

Tuy rằng bây giờ sư phụ hắn đã qua con nguy kịch, tính mạng đã được bảo toàn, nhưng như thế đâu có nghĩa nàng chưa từng cận kề sinh tử, chưa từng gánh chịu những đau đớn, tổn thương?

"Đều là lỗi của đệ tử...".

...

"Ngươi cũng đừng quá tự trách." - Cơ Thành Tử đặt một bàn tay lên vai người đệ tử trước mặt, bảo - "Sự đời khó lường, con người chỉ có thể tính được một, không tính được hai".

"Ngươi vì cô cô mình mà liều mạng tu luyện, trên Ngũ Kiếm Đài bất chấp thiêu đốt cốt nguyên. Thanh Trúc sư muội thì lại vì lời hứa với ngươi mà khư khư quyết giữ Trường Sinh Thụ, thà chịu thương tổn cũng quyết không buông tay. Haizz... Hai sư đồ các ngươi, thật chẳng biết nên gọi trọng tình hay ngốc nghếch nữa".

Sau cái lắc đầu, Cơ Thành Tử lấy từ chiếc giới chỉ đang đeo ra một chiếc lọ nhỏ màu đen đưa qua, đoạn dặn:

"Tiểu Ngư, mặc dù tính mạng của sư phụ ngươi hiện đã không còn đáng lo ngại nữa, thế nhưng độc tố nàng trúng phải, có một phần vẫn đọng lại trong

cơ thể".

"Lọ Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn này chính là báu vật của Cửu Hoa Cung, được nhị vị cung chủ tặng cho, có công hiệu giải độc rất tốt. Ngươi hãy cầm lấy, cách mỗi ba ngày thì cho sư phụ ngươi uống một viên".

"Cám ơn sư bá".

"Cũng không phải đan dược của ta, không cần cảm ơn. Người ngươi cần cảm tạ là hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung kìa".

...

"Được rồi, những gì cần nói ta đều đã nói, những gì ta muốn hỏi ngươi cũng đã trả lời. Tiểu Ngư, Thanh Trúc sư muội giao lại cho Trúc Kiếm Phong các ngươi. Hãy trông nôm nàng...".

"Vâng, đệ tử biết rồi".

...

Cơ Thành Tử vừa đi, Lăng Tiểu Ngư cũng lập tức hướng bên trong động Huyền Âm chạy vào.

Lăng Thanh Trúc - người hắn muốn gặp, nàng chẳng ở đâu xa, chỉ ngay trên bệ đá mà nàng vẫn hay ngồi đả toạ thôi.

Huyền Âm Động vẫn giống trước, hệt thuở nào hắn ghé qua, rất đỗi đơn sơ bình dị. Khác, duy cũng chỉ con người...

Không như trước, hôm nay sư phụ hắn... Thay vì ngồi, hoặc đứng thì hiện nàng lại đang nằm. Tư thế thoạt trông thì an nhiên nhưng thần thái... Mặt mày nhợt nhạt, đôi môi tím tái, đến một tí huyết sắc thậm chí còn chẳng có...

Diện mạo đã vậy, bằng xét tới y phục...

Có lẽ bởi cố kị điều riêng tư, có phần bất tiện nên mấy người Cơ Thành Tử vẫn để nguyên trạng. Bộ quần áo cũ, nó vẫn đang được mặc trên người sư phụ hắn.

Bộ quần áo này, hắn nhớ rõ lúc tiễn Lăng Thanh Trúc đi, nó vốn thuần một màu trắng, rất chi sạch sẽ. Ấy vậy mà giờ... Từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, hầu như chỗ nào cũng đều bị vấy bẩn. Bởi máu. Đặc biệt là ở nơi bụng, máu đậm đến nỗi từ đỏ chuyển thành đen.

Bạch y đã hoá huyết y, đôi mắt thâm sâu ngày nào nay cũng đóng chặt... Lăng Thanh Trúc của hiện tại, sao mà thảm hại quá, sao mà yếu đuối quá. Bộ dáng hung hăng, đôi lúc vô sỉ trước đây, giờ đâu mất rồi?

"Sư phụ...".

Tâm mới bình nay đã lại trào dâng, Lăng Tiểu Ngư quỳ xuống trước bệ đá, tay nắm lấy cánh tay ân sư, rưng rưng chừng sắp khóc. Hắn hé môi muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại chẳng tài nào thốt nổi thành câu.

Cứ thế, Lăng Tiểu Ngư chỉ quỳ trong im lặng. Rất lâu...

...

Trong khi ấy, tại Tĩnh Hương Đường.

Bên trong đại sảnh, ngoại trừ Cơ Thành Tử và các vị sư đệ, sư muội của mình là Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử ra thì Trương Dĩnh, Tần Ngọc - hai vị cung chủ của Cửu Hoa Cung - và Phổ Hạnh thần tăng của Lam Yên Tự cũng đang hiện diện.

Ngồi ở vị trí chủ toạ, Cơ Thành Tử đặt tách trà trên tay xuống, mở lời:

"Nhị vị cung chủ, Phổ Hạnh đại sư, đối với chuyện xảy ra Ô Long Cốc, mọi người có nhận định gì không?".

Phổ Hạnh và hai tỷ muội Trương Dĩnh, Tần Ngọc đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thì Phổ Hạnh nói: "Có thể vô thanh vô tức tập kích chúng ta, chứng tỏ đạo hạnh của kẻ nọ phải cực kỳ thâm sâu. Căn cứ vào thủ đoạn âm hiểm kia, mười quá chín đối phương hắn là người trong tà đạo".

"Phổ Hạnh đại sư nói không sai".

Ngồi ở ghế bên cạnh, Tần Ngọc - đại cung chủ của Cửu Hoa Cung - tiếp lời: "Kẻ thần bí kia ra tay rất thâm hiểm, đạo thuật thi triển cũng tàn độc vô cùng, căn bản chẳng thuộc pháp môn chính giáo ta. Chỉ là...".

Tần Ngọc thoáng cau mày, thần tình khó nghĩ: "Với tu vi và thủ đoạn đó, ta thật không biết từ bao giờ trong giới tà đạo lại xuất hiện một nhân vật đáng gờm như vậy".

...

"Tần đạo hữu kiến thức sâu rộng, nổi danh thông hiểu cổ kim mà cũng không thể đoán ra lai lịch kẻ nọ, điều này... quả thật khiến cho ta cảm thấy lo ngại".

Cơ Thành Tử ra vẻ trầm ngâm, hướng Phổ Hạnh hỏi: "Phổ Hạnh đại sư, lúc sư muội ta đối phó với tên hắc y nhân ấy, đại sư cũng đã tiếp qua một chưởng của hắn, chẳng hay đại sư có nhìn ra được chút manh mối gì không?".

Phổ Hạnh nghe rất rành mạch nhưng chưa vội trả lời. Hắn đem tay áo cà sa vén lên, xoè ra cho mọi người cùng xem.

...

"Chuyện này...".

"Đây là...".

Chưa xem chưa biết, đám người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Trương Dĩnh, Tần Ngọc vừa xem xong thì nội tâm liền rúng động.

Bàn tay của Phổ Hạnh, thoạt nhìn bề ngoài thì không sao nhưng trên thực tế, xương cốt bên trong hầu như đều đã rạn nứt hết cả. Thông qua pháp nhãn, bọn họ rất dễ dàng thấy được điều đó.

"Phổ Hạnh đại sư, tại sao đại sư không nói với chúng ta?".

Dáng vẻ quan tâm, Trương Dĩnh - nhị cung chủ Cửu Hoa Cung - nhanh chóng lấy ra một lọ đan dược.

"Đại sư hãy uống một viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn này vào....".

Hơi ngoài ý muốn của mọi người, Phổ Hạnh vậy mà lắc đầu từ chối.

"Đại sư, ông...".

"Nhị vị cung chủ." - Chẳng đợi Tần Ngọc nói hết câu thì Phổ Hạnh đã cướp lời - "Xin nhị vị đừng hiểu lầm. Lão nạp không phải không muốn nhận sự giúp đỡ, chỉ có điều là...".

Theo sau tiếng thở nhẹ, Phổ Hạnh nói ra nguyên cớ: "Bàn tay này của lão nạp đã không dùng được nữa rồi".

"Đại sư, ý của đại sư là nó đã không thể chữa trị được nữa?".

Ngó qua hàng ghế nơi đối diện, dừng trên mặt Lý Ngọc Thường - người mới hỏi, Phổ Hạnh gật đầu: "Đúng là không thể chữa trị được nữa".

Hắn tiếp tục: "Bàn tay này của lão nạp, nhìn bên ngoài thì thấy chẳng có gì nhưng thực chất xương cốt bên trong đều bị đoạn tuyệt sinh cơ cả rồi. Sở dĩ hiện tại còn giữ được dáng vẻ này, hết thảy đều là nhờ lão nạp bao năm tu tập đạo thuật Kim Cang Bất Hoại của Phật môn mà thôi".

...

Sau lời giải thích của Phổ Hạnh, bầu không khí bên trong Tĩnh Hương Đường liền rơi vào trầm mặc. Tất cả đều đang có điều lo nghĩ.

Còn nhớ lúc đó, Phổ Hạnh và hắc y nhân kia chỉ đối nhau duy nhất một chưởng, vậy mà không ngờ... Một chưởng duy nhất này, nó lại có thể gây ra tác động lớn tới nhường ấy, khiến cho bàn tay của Phổ Hạnh bị phế đi.

Phổ Hạnh là ai chứ? Ở Lam Yên Tự, đạo hạnh của hắn dù gì cũng xếp trong ba hạng đầu, từ lâu sớm đã thành tựu chân nhân hậu kỳ, há muốn phế liền phế được?

Tiếc rằng thực tế chuyện đó đã xảy ra.

Rốt cuộc thì hắc y nhân kia là ai, loại chưởng pháp đối phương sử dụng là gì mà lại đáng sợ tới như vậy?

Liên tiếp là những câu hỏi hiện lên trong đầu đám người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Trương Dĩnh, Tần Ngọc,... Và câu trả lời thì... vẫn còn là ẩn số.

May sao, một chút tin tức hữu ích cuối cùng cũng được người nói ra. Lên tiếng là phong chủ của Tương Kiếm Phong: Ngọc Vân Tử.

"Chưởng môn sư huynh, đệ nghĩ là mình đã từng nghe qua một loại đạo thuật tương tự như của tên hắc y nhân kia sử dụng".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Tu La Hoá Cốt Thủ

Hửm?

Hơi bất ngờ, Cơ Thành Tử truy vấn: "Ngọc Vân Tử, đệ thật sự có nhận thức loại chưởng pháp này?".

"Đệ cũng không hẳn đã nhận thức, bất quá từng xem qua một chút bên trong cổ tịch".

"Ra vậy".

Cơ Thành Tử gật nhẹ, rồi bảo: "Vậy Vân Tử, đệ hãy nói lại một chút để cho mọi người cùng nghe".

"Vâng, sư huynh".

Và như thế, Ngọc Vân Tử bắt đầu thuật lại...

"Theo như quyển sách vô danh đệ từng xem qua, người viết có đề cập đến một loại kỳ công chí âm chí tà, vô cùng đáng sợ, danh tự gọi Tu La Hoá Cốt Thủ".

"Loại đạo thuật này, theo nhận định của người viết thì nó chỉ thích hợp cho nữ nhân tu luyện, nam nhân dù luyện được, thành tựu cũng chẳng đến được bao xa. Điểm đặc biệt của loại kỳ công này là ngoài nhu trong cương, chú trọng vào việc bộc phát kình lực, thủ pháp dựa vào chưởng là trọng tâm, vận chuyển tinh giản nhưng liên miên bất tuyệt. Bên trong kình lực ẩn chứa cương kình, bên ngoài lại biểu hiện là nhu kình. Một khi bị Tu La Hoá Cốt Thủ đánh trúng thì xương cốt sẽ bị gãy đoạn, mục nát, thậm chí nếu kình lực đủ mạnh còn có thể làm tạng phủ kẻ địch tan nát, không cách nào cứu chữa được".

"Nạn nhân trúng phải Tu La Hoá Cốt Thủ có chết ngay hay không tùy thuộc vào tu vi và kình lực phát ra của người xuất chưởng. Nếu sức mạnh giữa đôi bên quá chênh lệch thì chuyện trúng chỉ một chưởng xương cốt toàn thân liền nát vụn âu cũng rất đỗi bình thường...".

...

p/s: Hôm nay chỉ đủ thời gian gõ bấy nhiêu, có trách thì ta cũng đành chịu. Thật sự là vô phương. (Dù sao viết cũng chỉ để nhuộm cho ngày thêm nắng, cho đêm thêm đen...).

Độc giả: Ơ! Cái con tác nó lại lên cơn rồi! Toàn nói nhảm!

Phi! Phi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Đêm Ngày Túc Trực

"Thật không ngờ trên đời lại tồn tại một loại kỳ công đáng sợ tới như vậy." Cơ Thành Tử nghe sư đệ mình kể xong thì cảm thán thốt ra một câu.

Tiếp đấy thì hướng Phổ Hạnh hỏi: "Phổ Hạnh đại sư, đại sư cảm thấy thế nào về những lời sư đệ ta vừa nói?".

Thừa hiểu Cơ Thành Tử đang đề cập tới khía cạnh nào, Phổ Hạnh rất mau chóng hồi đáp: "Sư đệ của đạo hữu nói quả không sai. Một chưởng ta trúng phải, rất có thể chính là Tu La Hoá Cốt Thủ nọ".

"Xem ra thế đạo hiện giờ đã có sự chuyển biến rồi...".

...

Sau cuộc nghị luận tại Tĩnh Hương Đường hôm ấy, Phổ Hạnh thần tăng, nhị vị cung chủ Trương Dĩnh - Tần Ngọc, Cơ Thành Tử cùng ba vị phong chủ của Mặc Kiếm Phong, Liệt Kiếm Phong, Tương Kiếm Phong, hết thảy ai nấy đều phải âm thầm lo ngại.

Sự xuất hiện của hắc y nhân kia, nó quá đỗi ngoài ý muốn. Đạo hạnh thâm sâu, kỳ công đáng sợ, mười quá chín còn là người trong giới tà đạo, đây thật sự là một mối nguy khó lường đối với thương sinh thiên hạ.

Vốn là lãnh tụ của chính giáo, mấy người Cơ Thành Tử, Phổ Hạnh, Trương Dĩnh - Tần Ngọc, bọn họ có lo lắng âu cũng hợp lẽ.

Tất nhiên, đám người bọn họ không chỉ ngồi đó mà lo lắng suông. Trên thực tế, bọn họ đã bắt đầu điều phái môn nhân đi điều tra về lai lịch của hắc y nhân kia. Chẳng riêng Thiên Kiếm Môn, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự, nhiều tông môn khác dưới sự phân phó của bọn họ cũng âm thầm cho người đi thu thập các lộ tin tức...

...

Thế đạo xem chừng sẽ có biến. Dự ngôn của Thanh Hà Tử - người đã viên tịch - và Viên Tôn - linh thú hộ sơn của Thiên Kiếm Môn, nó có thể đã sắp đến thời điểm. Trước đại kiếp nạn chuẩn bị hàng lâm, đám người Cơ Thành Tử, Phổ Hạnh, Trương Dĩnh - Tần Ngọc khẩn trương cũng là điều tất yếu. Nói thế nào thì bọn họ vẫn đang là những người đại diện cho chính đạo đấy.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa ai thuộc chính giáo cũng sẽ vì tên hắc y nhân thần bí kia, vì đại kiếp nạn sắp sửa hàng lâm nọ mà nhọc lòng lo nghĩ. Chí ít, Lăng Tiểu Ngư chẳng nằm trong số ấy.

Hiện tại, hắn vẫn đang còn ở Huyền Âm Động; khiến hắn bận tâm, có chăng là người đang nằm trước mặt.

Lăng Thanh Trúc, nàng vẫn chưa hồi tỉnh. Lúc này, so với bảy hôm trước thì thần sắc của nàng đã tươi tắn hơn một chút, trên mặt huyết sắc cũng bắt đầu lộ rõ...

...

"Tiểu Ngư".

Đang ở cùng trong động phủ, Mộng Kiều tiến lại gần vị sư đệ của mình, lựa lời khuyên nhủ: "Đệ đã túc trực bên sư phụ suốt bảy ngày bảy đêm rồi, hay là về nghỉ một chút đi. Sư phụ cứ để cho tỷ chăm sóc...".

"Phải đấy Tiểu Ngư." - Kế bên Mộng Kiều, Chu Đại Trù cũng mau chóng xen vào - "Ngươi đã bảy ngày không ăn không uống gì rồi, hãy về nghỉ đi. Tuy ngươi là tu sĩ, nhưng cũng không nên để bản thân như vậy".

Ngồi trên chiếc ghế đá cạnh bệ cao - nơi mà Lăng Thanh Trúc đang nằm với chăn gối sớm được người mang đến, Lăng Tiểu Ngư quay đầu lại. Hắn nhìn hai vị sư huynh, sư tỷ của mình, thấp giọng chối từ: "Đại Trù sư huynh, tứ sư tỷ, đệ muốn ở bên cạnh trông coi sư phụ".

"Nhưng mà Tiểu Ngư ngươi...".

"Sư huynh." - Đáp lại Chu Đại Trù như cũ vẫn là cái giọng trầm thấp nọ - "Chừng nào sư phụ còn chưa tỉnh thì đệ vẫn chưa thể an lòng được".

Lăng Tiểu Ngư thoáng dừng trong giây lát, rồi nói tiếp: "Sư phụ ra nông nỗi này, hết thảy đều là vì đệ. Lúc này đệ sao có thể bỏ mặc người được...".

...

Khuyên mãi chẳng thành, Mộng Kiều và Chu Đại Trù quay mặt nhìn nhau, ai nấy đều thấy được vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Đối với sự cố chấp của Lăng Tiểu Ngư, bọn họ thực sự là hết cách.

Có vẻ như cũng đã lường trước tràng cảnh sẽ diễn ra như vầy, Chu Đại Trù khẽ động thần niệm, từ bên trong giới chỉ lấy ra một chiếc hộp. Chiếc hộp này, kiểu dáng trông y hệt như mấy cái mà Lăng Tiểu Ngư vẫn hay dùng đựng thức ăn mang tới Phị Tinh Đới Nguyệt Động cho Gia Gia. Rõ ràng, ý tứ của Chu Đại Trù ra sao, thiết nghĩ ai nấy đều hiểu được.

"Tiểu Ngư." - Chu Đại Trù nói - "Lúc nãy ta có xuống bếp làm một ít đồ ăn, tất cả đều là những món mà ngươi thích ăn nhất đấy".

"Tiểu Ngư, ngươi ăn một chút đi".

Lăng Tiểu Ngư đưa tay tiếp nhận chiếc hộp đựng thức ăn, nhẹ gật đầu: "Cám ơn sư huynh, để lát nữa đệ sẽ ăn".

"Lại lát nữa".

Chu Đại Trù nhăn mày: "Tiểu Ngư, đây đã là lần thứ bao nhiêu ngươi nói với ta câu này rồi?".

Trong dạ mình, Chu Đại Trù quả chẳng vừa ý tí nào. Tại sao ư? Đơn giản là bởi vì hắn biết Lăng Tiểu Ngư sẽ không đụng tới một miếng thức ăn nào ở bên trong chiếc hộp này. Ba chữ "để lát nữa" chính là đồng nghĩa "không bao giờ" a.

"Tiểu Ngư, dù sao số thức ăn này cũng là ta bỏ công sức ra nấu, ngươi không ăn nhiều thì cũng phải ăn ít chứ".

Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, có phần áy náy: "Sư huynh, đệ xin lỗi. Nhưng thực sự là đệ ăn không vô".

"Thì ngươi cũng phải cố mà ăn một chút chứ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Hồi Tỉnh

...

Xuất phát từ sự yêu mến quan tâm, Mộng Kiều, Chu Đại Trù và thậm chí là Lâm Chí Viễn, ai nấy cũng đều ra sức khuyên nhủ Lăng Tiểu Ngư, bảo rằng tình trạng của Lăng Thanh Trúc đã ổn, kêu hắn phải để ý bản thân mình, nhưng kết quả thì...

Mọi thứ đâu rồi lại vào đấy. Trước, Lăng Tiểu Ngư không ăn không uống; sau, hắn cũng vẫn không uống không ăn.

Quả là đáng lo ngại.

...

Đành rằng Lăng Tiểu Ngư là một tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ, thể trạng tốt hơn thế tục phàm nhân rất nhiều, thế nhưng... chung quy cũng chỉ là con người, cảm giác đói khát làm sao lại chẳng có? Nên nhớ, những ngày qua hắn không hề dùng lấy một viên ích cốc đan nào đấy.

Thân thể đã vậy, bằng xét đến tâm tình...

Nhìn hắn mà xem, lúc nào cũng ủ rũ như lá úa hoa khô, cứ tiếp diễn xuống, chỉ e sớm muộn gì cũng thành bệnh.

Điều đó, mấy người Chu Đại Trụ, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn thật là chẳng hề mong muốn một tí nào. Nhưng khổ nỗi những lời khuyên can của bọn họ, Lăng Tiểu Ngư lại đâu có chịu nghe. Hắn căn bản vô pháp thông suốt được vấn đề a.

...

Ngày tiếp ngày, đêm nối đêm, khi mà phiền lo mỗi lúc một chồng chất, lúc Chu Đại Trù sắp không nhịn được mà đòi triển khai "thủ đoạn" buộc Lăng Tiểu Ngư phải "nghỉ dưỡng" thì may sao, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng hồi tỉnh.

Trên bệ đá, bên dưới tấm chăn, từ trong miệng Lăng Thanh Trúc, một tiếng "um" khẽ đã vừa mới cất lên.

Thanh âm ấy tuy rằng rất nhỏ nhưng vẫn đủ cho Lăng Tiểu Ngư nghe được. Từ vẻ ủ rũ, nét mặt hắn bỗng chốc tươi lên gấp chục lần. Hắn hô gọi:

"Sư phụ, người... người tỉnh rồi phải không?".

"Ư...".

Lăng Thanh Trúc hé ra đôi mắt. Sau vài giây định thần, khi mà thân ảnh của người nơi đối diện đã rõ nét, lúc này nàng mới lên tiếng: "Tiểu Ngư Nhi? Sao ngươi lại ở đây?".

"Sư phụ...".

Xác nhận Lăng Thanh Trúc đã hoàn toàn thanh tỉnh, Lăng Tiểu Ngư mừng vui khôn xiết. Có lẽ bởi vì vậy mà giọng hắn mới nhanh hơn bình thường gấp bội: "Người rốt cuộc đã tỉnh lại rồi...".

"Tỉnh? Ý ngươi là ta đã hôn mê rất lâu sao?".

Lăng Thanh Trúc cau mày, ngẫm lại...

Một lúc sau.

"Ta nhớ rồi. Ta đích xác đã bị trúng độc thủ của nữ nhân đeo mặt nạ quỷ kia. Ả ta muốn cướp lấy Trường Sinh Thụ...".

Nghĩ tới Trường Sinh Thụ, hai mắt Lăng Thanh Trúc đột nhiên mở to. Thần tình biến đổi, nàng hỏi vội: "Tiểu Ngư Nhi, Trường Sinh Thụ đâu?!".

"Sư phụ đừng lo." - Lăng Tiểu Ngư lập tức trấn an - "Gốc Trường Sinh Thụ kia hiện đang được chưởng môn sư bá cất giữ. Sư bá dặn đệ tử nhắn lại với người là sau khi người thanh tỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Kim Kiếm Phong để lấy".

Nghe được những lời nọ, trong lòng Lăng Thanh Trúc mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng bình tâm quan sát thạch động, quan sát đồ nhi, hỏi tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, ta đã hôn mê bao lâu rồi".

"Tính hết hôm nay là vừa đúng một tháng mười ba ngày".

"Lâu như vậy?".

Lăng Thanh Trúc khó tránh bị bất ngờ. Nàng vốn tưởng thời gian mình hôn mê chỉ là mười ngày nửa tháng...

Một tháng mười ba ngày, con số này... hình như cũng không nhỏ a.

"Tiểu Ngư Nhi, hơn một tháng qua là tiểu tử ngươi đã ở bên chăm sóc ta sao?".

Lăng Tiểu Ngư hồi đáp: "Còn có Đại Trù sư huynh, tam sư huynh và tứ sư tỷ nữa. Bọn họ chỉ mới vừa rời đi một lúc".

"Vậy sao...".

Lăng Thanh Trúc nâng lên cánh tay, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đỡ ta ngồi dậy".

"Vâng, sư phụ".

...

"Khục khục...".

"Sư phụ, người không sao chứ?!".

Liếc xem bộ dáng khẩn trương của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Tiểu Ngư Nhi, ta chỉ là trong họng khó ở nên ho vài cái, tiểu tử ngươi có cần sốt sắng tới vậy không?".

"Đệ tử...".

...

Lăng Thanh Trúc sau khi an vị, tiến hành kiểm tra thân thể xong thì chuyển mắt ngó xem người ngồi trên chiếc ghế ở chiều đối diện.

Càng nhìn, sắc mặt nàng càng trở nên khó coi. Thế rồi, nàng bất ngờ yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, chìa tay ra".

"Sư phụ?".

"Ta bảo thì làm theo đi, lề mề quá".

Tuy nghi hoặc nhưng Lăng Tiểu Ngư cũng ngoan ngoãn y lời, đưa cánh tay ra.

Cầm lấy tay hắn, Lăng Thanh Trúc bắt đầu tra xét...

...

"Cũng không có bị thương tổn gì...".

Trong cái nhìn nồng đậm hoài nghi, Lăng Thanh Trúc chất vấn: "Tiểu Ngư Nhi, cơ thể ngươi chẳng bị gì, thế sao bộ dạng của ngươi lại tệ vậy?".

Nghe ân sư hỏi, Lăng Tiểu Ngư tự xem lại mình thì mới chợt nhận ra bản thân đã thay đổi nhiều so với trước. Môi khô khốc, mắt thâm quầng, thậm chí cơ thể còn toát lên mùi khó ngửi... Thật sự là khá ư tiều tụy.

Ý thức được tình trạng của bản thân, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng đứng dậy, chân lui về sau một đoạn.

"Sư phụ, đệ tử...".

Trông dáng vẻ ấp a ấp úng kia của hắn, Lăng Thanh Trúc mới thử suy đoán: "Tiểu Ngư Nhi, đừng nói với ta là suốt hơn một tháng qua tiểu tử ngươi đã không ăn không uống, mãi túc trực bên cạnh ta đấy nhé?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Trêu Đùa

Trước câu hỏi của ân sư, Lăng Tiểu Ngư đã không nói gì. Cái im lặng của sự đồng tình. Và nó đã khiến cho Lăng Thanh Trúc cũng phải "câm nín" trong một vài giây.

Đối với sự tận tâm chăm sóc kia, Lăng Thanh Trúc nàng chẳng hề yêu cầu a.

"Tiểu Ngư Nhi." - Mi chớp mấy lượt, qua một hồi lặng im ngồi nhìn, Lăng Thanh Trúc chợt hỏi - "Đầu ngươi có vấn đề hả?".

Nàng nói tiếp: "Bị trọng thương, nằm bất động là ta chứ đâu phải ngươi. Ngươi nhịn ăn nhịn uống ngồi ở đây làm cái gì? Bộ tính cùng ta đồng cam cộng khổ luôn chắc?".

"Sư phụ, đệ tử...".

"Muốn nói gì thì nói ra đi. Ngươi đừng có ấp a ấp úng nữa được không?".

...

"Sư phụ, nếu không phải vì đệ tử thì người cũng sẽ chẳng bị trọng thương. Người còn chưa hồi tỉnh, đệ tử làm sao có thể an nhiên mà ăn uống được".

Sau khi nhận được câu trả lời từ đồ nhi, nếu nói Lăng Thanh Trúc không hề có tí cảm giác nào thì đó là nói dối. Thực tế thì nàng đã hơi hơi xúc động. Dường như trong cả đời mình, suốt mấy trăm năm nàng chỉ luôn một mình một bóng, chưa từng được người khác hết mực quan tâm giống như vầy. Cái cách Lăng Tiểu Ngư đêm ngày túc trực để trông nôm nàng, ngẫm... cũng có phần ấm áp.

"Gì chứ? Mình cũng đâu phải trẻ con mà cần có người quan tâm chăm sóc từng li từng tí như thế...".

Gạt đi chút xúc động vừa trỗi lên trong dạ, Lăng Thanh Trúc mau chóng lấy lại bình tĩnh. Nàng nói với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư Nhi, đầu ngươi thật sự là có vấn đề rồi".

"Ta bị thương là do bị nữ nhân đeo mặt nạ quỷ kia ám toán, nhất thời không kịp trở tay chứ nào có can hệ gì với ngươi. Thêm nữa... tiểu tử ngươi nhịn ăn nhịn uống làm gì? Lẽ nào ta một tháng chưa tỉnh thì ngươi sẽ nhịn ăn nhịn uống một tháng, ta một năm chưa tỉnh thì ngươi sẽ nhịn ăn nhịn uống một năm? Ngươi tưởng ngươi là thần tiên chắc?".

"Hừ... Càng nói càng bực. Ta biết Tiểu Ngư Nhi ngươi không phải người thông minh, nhưng đâu ngờ là ngươi ngốc tới độ này...".

Bị ân sư liên tiếp phê bình, trách mắng, những tưởng Lăng Tiểu Ngư sẽ phải khó chịu, hoặc chí ít cũng chạnh lòng thì không, hắn chả có cảm xúc nào giống như thế hết. Trong lòng hắn thấy rất đỗi bình thường.

Đúng vậy. Miễn là Lăng Thanh Trúc bình an vô sự, hắn có bị nàng mắng thêm bao nhiêu lần nữa cũng được.

Quan sát thấy thần thái đồ nhi vẫn cứ "trơ trơ" như cũ, Lăng Thanh Trúc bất đắc dĩ, đành dừng lại, thôi không la mắng chi nữa.

"Đúng là đàn gảy tai trâu".

Hậm hực thốt ra một câu như vậy xong, nàng dời đi ánh mắt, thay vì nhìn người thì bây giờ chỉ tự nhìn mình.

Nhưng rồi cũng chẳng được bao lâu, Lăng Thanh Trúc đã lại lần nữa ngẩng lên. Mặt nồng đậm hồ nghi, nàng truy hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ta nhớ thời điểm ở Ô Long Cốc, bộ đồ ta mặc có màu trắng mà, tại sao bây giờ lại biến thành màu lam?".

"Sư phụ, chuyện đó...".

Lời trong miệng Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói ra hết thì đã bị Lăng Thanh Trúc cắt ngang: "Tiểu Ngư Nhi, khai thật đi. Suốt hơn một tháng ngươi túc trực bên cạnh ta, rốt cuộc thì tiểu tử ngươi đã làm những gì? Có phải nhìn thấy ta dung mạo thiên tiên, dáng người mị hoặc nên đã cầm lòng không đặng mà động tay động chân gì đó đúng không?".

"Sư phụ, đệ tử không có!".

Tự dưng lại bị người cáo buộc, Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh: "Sư phụ minh giám, đệ tử tuyệt đối chưa từng có ý nghĩ đen tối nào. Thời gian qua, trừ bỏ việc sắp xếp chăn gối, sửa lại đầu tóc cho người ra thì đệ tử chẳng động chạm gì nữa cả...".

"Ngươi không động chạm thế sao quần áo của ta lại đổi màu?".

"Sư phụ, y phục của người là do tứ sư tỷ đem thay".

"Mộng Kiều?".

Lăng Thanh Trúc dường như vẫn chưa tin tưởng lắm: "Thật là Mộng Kiều? Không phải ngươi?".

"Không phải đệ tử. Đệ tử là nam nhân, sao có thể... có thể làm chuyện đó được".

"À, cũng đúng. Tiểu Ngư Nhi ngươi lúc nào cũng "nam nữ thụ thụ bất thân" mà nhỉ. Suýt nữa thì ta quên...".

Mấy lời vừa rồi, Lăng Thanh Trúc đương nhiên đã chẳng hề thành thật. Lăng Tiểu Ngư là người thế nào, Lăng Thanh Trúc nàng há đâu lại chẳng biết. Nói gì giúp nàng thay y phục, chỉ bảo hắn bế đi thôi thì mặt hắn cũng đã hồng tới tận mang tai rồi.

Bất quá là trêu đùa một chút thôi.

...

"Hừm...".

Nhẹ hắng giọng, Lăng Thanh Trúc thay đổi đề tài. Nàng ngó xuống chiếc hộp đang nằm ở dưới bệ, cách Lăng Tiểu Ngư vài bước chân, thắc mắc: "Tiểu Ngư Nhi, hộp gì kia vậy?".

Lăng Tiểu Ngư thoáng nhìn qua, rồi đáp: "Sư phụ, đó là thức ăn do Đại Trù sư huynh tự mình nấu".

"Ồ... Là của Chu tiểu tử sao...".

Trong lòng vừa có chủ ý, Lăng Thanh Trúc bảo: "Tiểu Ngư Nhi, đem đồ ăn lấy ra đi. Ta đói rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Thật Là Vô Ý Vô Tứ

...

Nghe ân sư kêu đói, Lăng Tiểu Ngư nào nghĩ nhiều, lập tức vâng lời mà đem chiếc hộp đặt bên dưới cầm lên. Hắn gỡ bỏ tấm linh phù có công dụng giữ nhiệt dán ở mặt ngoài, nhanh chóng lấy hết thức ăn ra.

Từng chiếc đĩa, từng cái bát với đầy đủ các món xào, hấp, luộc, nướng lần lượt được bày ra tại một góc trống trên bệ đá. Cúi nhìn chúng, Lăng Thanh Trúc đánh giá: "Đều là những món mà tiểu tử ngươi thích. Thằng mập Đại Trù xem vậy mà cũng có tâm lắm".

"Đại Trù sư huynh trước nay đều đối với đệ tử rất tốt." Trên ghế, Lăng Tiểu Ngư cũng liền phụ hoạ.

Chỉ là Lăng Thanh Trúc, nàng lại bỗng thay đổi thái độ. Đi cùng nụ cười ẩn ý, nàng nói ra: "Ừm, thật sự rất tốt. Tốt đến độ bất thường...".

Cánh tay phải đưa về trước, Lăng Thanh Trúc vỗ vỗ lên vai đồ nhi mình mấy cái, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, đừng trách vi sư không cảnh báo ngươi. Ngươi cũng biết đấy, cái chuyện nam nhân luyến ái nam nhân, nữ nhân luyến ái nữ nhân từ xưa giờ không phải không có. Biết đâu chừng thằng mập Đại Trù kia lại là loại hình này cũng nên".

"Sư phụ..." - Khuôn mặt bất giác mà co rút một trận, Lăng Tiểu Ngư phủ định - "Đại Trù sư huynh không phải như thế đâu".

"Sao tiểu tử ngươi biết là không phải? Trên đời chuyện gì cũng có khả năng xảy ra a".

"Nhưng mà sư phụ, tâm sinh lý của Đại Trù sư huynh thật sự rất bình thường".

"Bình thường cái con khỉ. Cái thằng mập đó mà bình thường thì đã không gây ra bao nhiêu động tĩnh như vậy. Từ nhỏ đến lớn, số phiền toái nó đem về cho ta, chép lại cũng đủ một cuốn sách rồi a".

...

"Mà thôi, không nói tới thằng mập lắm chuyện đó nữa. Tiểu Ngư Nhi, chúng ta ăn cơm đi".

"Vâng, sư phụ".

...

Hơn chục giây sau.

"Tiểu Ngư Nhi, ta bảo ăn cơm".

"Dạ?".

Lăng Thanh Trúc ngầm thở dài, thần tình bất đắc dĩ: "Gắp cho ta".

Chưa thấy đồ nhi động đũa, nàng bồi thêm: "Thế nào? Cơ thể ta hiện đang không được tốt, nhờ ngươi gắp cho cũng không được à? Tiểu tử ngươi ở đây chẳng phải là để chăm sóc ta sao?".

"Vậy... để đệ tử gắp cho người".

Rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư cũng cầm đôi đũa lên. Hắn hỏi: "Sư phụ, người muốn ăn món nào?".

"Hmm... Để xem...".

Lăng Thanh Trúc quan sát một chút, rồi hếch cằm lên: "Cá hấp đi".

...

Cứ thế, dưới sự chỉ dẫn của ân sư, Lăng Tiểu Ngư gắp miếng thịt cá đầu tiên cho vào miệng nàng. Hắn đợi nàng ăn xong thì hỏi: "Sư phụ, người thấy thế nào? Có vừa miệng không?".

"Khá tốt".

Nghe vậy, Lăng Tiểu Ngư mới nở nụ cười. Hắn tiếp tục gắp thêm một miếng thịt cá trắng ngần nữa.

"Sư phụ, người ăn thêm đi".

"Ừm...".

...

Kẻ gắp người ăn, chẳng bao lâu sau thì thịt cá hấp đã vơi đi gần phân nửa. Lúc này Lăng Thanh Trúc mới bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi cũng đừng mãi gắp cho ta, tự mình ăn đi".

"Đệ tử không sao. Sư phụ ăn xong rồi đệ tử sẽ ăn".

"Cần gì rườm rà vậy? Trước giờ mấy sư đồ chúng ta dùng cơm, chẳng phải đều là cùng ăn sao?".

"Sư phụ...".

"Đừng có ý kiến. Ta bảo ngươi ăn thì ngươi cứ ăn đi".

Liếc thấy người nào đó còn chần chừ do dự, Lăng Thanh Trúc liền lạnh giọng: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ngay cả lời của sư phụ ngươi cũng không nghe nữa đúng không?".

"Sư phụ, người đừng giận. Đệ tử sẽ ăn".

"Vậy thì ăn đi. Lẽ nào còn đợi ta gắp cho ngươi?".

Trước sau liên tiếp bị giục, Lăng Tiểu Ngư có muốn do dự nữa cũng chẳng được. Hắn động đũa, tùy tiện gắp lấy một miếng đậu chiên cho vào miệng.

Chứng kiến hành vi "tuỳ tiện" ấy của hắn, nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc không khỏi trợn mắt.

Lý do?

Còn phải hỏi sao? Đôi đũa kia, vừa rồi Lăng Tiểu Ngư hắn đã dùng để gắp thức ăn cho nàng a. Bây giờ hắn lại... hắn lại như thế, cái này...

Như vậy là hôn gián tiếp đấy!

"Vô ý vô tứ... Thật là vô ý vô tứ...".

Hít vào, rồi thở ra một hơi rõ dài, Lăng Thanh Trúc thu xếp tâm tình, thầm tự nhủ: "Đại nhân không chấp tiểu nhân, người thông minh không chấp kẻ khờ khạo. Ta coi như chưa nhìn thấy...".

"An ủi" mình xong, Lăng Thanh Trúc khẽ hắng giọng: "Hừm... Tiểu Ngư Nhi, vi sư no rồi. Số thức ăn còn lại ngươi giải quyết hết đi".

Lăng Tiểu Ngư lập tức dừng đũa, nghi hoặc: "Sư phụ, người thấy không khoẻ ở đâu sao?".

"Không có. Ta thấy no thôi".

"Nhưng vừa rồi sư phụ chỉ mới ăn mấy miếng...".

"Dạ dày ta nhỏ, được chưa?... Hừ... Nói ngươi ngốc đúng là chả sai đi đằng nào...".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Hạ Sơn

Nhờ được Lăng Tiểu Ngư tận tình chăm sóc, cách mỗi dăm ba hôm lại được mấy người Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử thay nhau dùng chân nguyên điều trị, lại còn có thánh dược quý báu Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn của Cửu Hoa Cung nên thương tích trên người Lăng Thanh Trúc rất nhanh liền khỏi hẳn. Sau hai tháng, nàng đã hoàn toàn khang phục như lúc đầu. Và điều đó cũng đồng nghĩa rằng nàng sắp phải rời khỏi Trúc Kiếm Phong, rời khỏi núi Ngũ Đài này.

Nguyên do? Chỉ có một: Vì chuyện của Lăng Tiểu Ngư, hay đúng hơn là Lăng Ngọc Yến.

Trường Sinh Thụ mặc dù đã lấy được, nhưng Lăng Thanh Trúc chưa muốn đem quả của nó đưa cho Lăng Ngọc Yến phục dụng ngay. Đừng hiểu lầm, nàng chẳng có tư tâm gì cả, sở dĩ làm vậy, hết thảy đều là xuất phát từ ý tốt mà thôi.

Quả Trường Sinh đích xác có công dụng kéo dài tuổi thọ, tuy nhiên, thay vì trực tiếp ăn vào thì đem nó luyện thành đan dược, hiệu quả chắc chắn tốt hơn rất nhiều. Nói cách khác, so với ăn quả Trường Sinh thì nuốt Trường Sinh Đan, thọ nguyên càng được gia tăng. Thậm chí, nếu luyện chế ra được một lô đan dược hoàn hảo, việc tuổi thọ kéo lên gấp bội cũng không phải không thể.

Suy đi tính lại, Lăng Thanh Trúc đã quyết định như thế, rằng mình sẽ dùng quả Trường Sinh để luyện chế đan dược. Nhưng, vấn đề nằm ở đấy. Trường Sinh Đan - thứ đan dược cần luyện chế kia, trừ bỏ quả Trường Sinh ra thì nó còn cần thêm vài loại tài liệu khác nữa. Mà những tài liệu này... cũng chả dễ gì có được.

Không chỉ Lăng Thanh Trúc, ngay đến cả mấy vị đồng môn cùng cấp bậc với nàng là Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử và thậm chí là cả Cơ Thành Tử, bọn họ cũng đều không có. Hết cách, Lăng Thanh Trúc cuối cùng chỉ đành tự thân xuất thủ, ra ngoài tìm kiếm tài liệu luyện chế thánh đan.

Lại nói, trong lần hạ sơn này, Lăng Thanh Trúc đã chẳng đi một mình. Ngoài bản thân nàng thì còn có thêm một người đồng hành nữa: Lăng Tiểu Ngư.

Dĩ nhiên, nếu xét theo quy định tông môn, với tu vị mới chỉ ở hàng vấn đỉnh của mình, Lăng Tiểu Ngư vốn là không được phép tùy tiện xuống núi. Thế nhưng quy định bất quá cũng chỉ là quy định, làm sao ngăn nổi ý muốn của Lăng Thanh Trúc. Nàng đã cho phép hắn đi, ai cản được?

Chưởng môn Cơ Thành Tử ư? Đây là chuyện của Trúc Kiếm Phong nha.

Huống hồ, một việc cỏn con như vầy, Cơ Thành Tử lẽ nào lại bận lòng?

Lùi một bước, cứ cho là Cơ Thành Tử quá rỗi rãi đi, vậy thì đã sao? Lăng Thanh Trúc nàng dắt đồ nhi xuống núi là vì có công chuyện a.

...

Đường đường là một vị phong chủ, quyền uy của Lăng Thanh Trúc nào có đơn giản. Tại Trúc Kiếm Phong, ý nàng chẳng khác nào ý trời, không ai trái được.

Lăng Tiểu Ngư, hắn tất nhiên cũng không dám cãi. Mà, hắn cãi làm gì kia chứ? Đối với lần hạ sơn này, hắn vui mừng còn chẳng hết nữa là.

Mang theo tâm trạng phấn khởi, Lăng Tiểu Ngư đứng sát bên sư phụ mình, từ biệt cùng các vị đồng môn: "Đại Trù sư huynh, tam sư huynh, tứ sư tỷ, mọi người nhớ giữ gìn sức khoẻ".

"Tiểu Ngư...".

Đối lập với sự mừng vui âm thầm của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù lại có nét mặt khổ não vô cùng. Hắn tiến lên trước hai bước, rồi dang tay ôm lấy người huynh đệ chí cốt của mình: "Tiểu Ngư à, ngươi cũng phải tự mình bảo trọng...".

"Ở dưới núi không có như trên núi. Thiên hạ bao la, lòng người hiểm ác, Tiểu Ngư ngươi nhớ phải thật cẩn thận, đừng để bị người ta lừa gạt...".

...

"Hừm...".

Ở kế bên, Lăng Thanh Trúc đứng đợi mãi mà vẫn chưa thấy Chu Đại Trù nói xong thì nội tâm khó tránh sinh ra chút bực bội. Nàng chủ động chen ngang: "Chu tiểu tử, ngươi bớt nói nhảm đi. Có ta ở bên cạnh, ai có thể lừa gạt Tiểu Ngư Nhi được".

Chu Đại Trù tách khỏi người Lăng Tiểu Ngư, chân lui lại mấy bước, trong miệng thấp giọng lẩm bẩm: "Chính vì có người ở bên cạnh nên con mới càng lo a".

"Chu tiểu tử, thằng mập ngươi mới nói cái gì đó?".

"Dạ... Con có nói cái gì đâu".

"Hừ. ngươi liệu hồn đấy".

Quay lại nhìn Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc giục: "Tiểu Ngư Nhi, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi".

"Vâng, sư phụ".

...

"Tiểu Ngư! Ngươi nhớ bảo trọng!".

"Tiểu Ngư! Chúng ta sẽ nhớ đệ!".

...

...

p/s: Không biết mọi người ăn lễ thế nào, chứ hôm qua Pea thì chỉ ngồi nhà đánh Liên Quân với mấy nhỏ bạn. Aizz... Cái số FA...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Bên Gốc Lam U Giải Bày Tâm Sự

Cách chân núi Ngũ Đài sáu mươi dặm về phía đông bắc...

Bên dưới tàn cây hoa đào, tại một góc cô thôn, một mái nhà tranh đơn sơ đang hiện diện.

Thật ra thì nó đã nằm đó từ lâu lắm rồi. Sáu mươi năm có lẻ. Từ thời phụ thân Lăng Thành Trụ còn tại thế tận cho đến bây giờ, khi Lăng Ngọc Yến đã ở ngoài bốn mươi.

Với một người tuổi ngoại tứ tuần, có thể nói Lăng Ngọc Yến đã chẳng còn trẻ trung gì nữa. Nàng sắp già rồi...

Đáng ra, ở cái tuổi này, nữ nhân trong thôn ít gì cũng sớm có một đứa cháu để ẵm bồng; ấy vậy mà Lăng Ngọc Yến, nàng lại vẫn chỉ cô đơn lẻ bóng. Nói gì cháu con, ngay một người bạn đời nàng còn chả có.

Nàng xấu xí lắm ư?

Nào phải. Xét khắp thôn Đào Hoa này, bàn về nhan sắc, Lăng Ngọc Yến nàng có thể không đứng thứ nhất, thứ hai nhưng tốp năm thì chắc chắn hiện

diện, bất kể cái tuổi của nàng đã quá lớn để liên tưởng đến hai từ "mỹ nhân" đi nữa.

Bao năm qua, người tới nhà nàng dạm hỏi, không tới một trăm thì cũng được vài chục; trong số đó, thanh niên trẻ trung nào có thiếu? Nhiều là đằng khác. Chỉ là... nàng không ưng.

Lăng Ngọc Yến nàng đã từng tự hứa với lòng, rằng cả đời này nàng sẽ không màng tình duyên đôi lứa, chỉ nguyện được sống bên cạnh Lăng Tiểu Ngư, dành hết mọi tình thương cho hắn, cho đứa cháu trai bất hạnh của mình. Hôm nay, mặc cho hắn đã sớm lên núi tu tiên, chí nguyện của nàng vẫn sẽ như cũ, không bao giờ thay đổi.

Tình duyên ư? Hà tất vướng bận. Đối với Lăng Ngọc Yến nàng, chỉ cần được nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư, được tự tay nấu cho hắn những món hắn yêu thích, như vậy thì nàng cũng đã vui lắm rồi...

...

"Tiểu Ngư, lại một năm nữa đã sắp trôi qua rồi..." Phía sau nhà, trên thảm cỏ xanh, Lăng Ngọc Yến ngồi bên gốc Lam U Thảo mà Lăng Tiểu Ngư đã đem về trồng thuở trước, thỏ thẻ.

So với dạo trước thì bây giờ nàng đã già thêm đôi chút. Khuôn mặt tuy vẫn giữ được nét trẻ trung nhưng nơi khoé mắt, vết nhăn đã bắt đầu xuất hiện; trên mái tóc, đâu đó đã thấp thoáng điểm vài sợi bạc...

Cũng phải thôi. Lăng Ngọc Yến nàng bất quá chỉ là người trần mắt thịt, thể xác mỏng manh yếu đuối, dẫu có phục dụng linh đan dược thủy thì hiệu quả tính ra nào được bao nhiêu. Cùng lắm kéo dài thêm một chút thời gian mà thôi. Dần dà, sự lão hoá rồi sẽ càng lúc càng nhanh, và nàng, nàng sẽ càng lúc càng già. Những nếp nhăn sẽ chóng dày đặc, mái tóc đen rồi cũng thành bạc trắng... Một kiếp hồng nhan liệu còn giữ được mấy năm?

Hẳn là ít lắm.

Đối với điều đó - năm tháng của mình, Lăng Ngọc Yến đương nhiên ý thức được. Rất rõ ràng là khác.

Không. Nàng bận tâm chẳng phải vì sợ già, sợ xấu. Khiến nàng lo nghĩ, hết thảy chỉ vì ba chữ: "Lăng Tiểu Ngư".

Lăng Ngọc Yến nàng không đành rời xa hắn, đứa cháu trai, cũng là người thân duy nhất của mình. Nàng sợ rồi sẽ đến một ngày nàng không còn có thể đợi hắn được nữa. Nàng sợ cái ngày đó, khi hắn trở về nhưng nàng thì đã lìa bỏ dương thế...

"Tiểu Ngư...".

Môi nở nụ cười buồn bã, Lăng Ngọc Yến chạm khẽ chiếc lá Lam U, than nhẹ: "Năm tháng thật vô tình...".

"Giá như ta có thể sống nhiều thêm một chút thì tốt biết bao".

"Tiểu Ngư nói chỉ cần nó tu luyện đến cảnh giới chân nhân thì sẽ được phép tự do ra vào môn phái, chừng đó có thể ngày ngày xuống núi thăm ta... Nhưng chỉ sợ rằng... ta sẽ không đợi được mất...".

...

"Xuy...".

Bật ra một tiếng, Lăng Ngọc Yến tự giễu: "Lăng Ngọc Yến à Lăng Ngọc Yến, ngươi như vậy có phải là quá tham lam rồi không?".

"Tiểu Ngư đáng ra chỉ có thể sống đến năm mười sáu tuổi, may nhờ gặp được tiên gia, tiến nhập tiên môn tu hành nên thọ nguyên mới vượt xa phàm nhân thế tục, lại còn biết pháp thuật, bản lãnh hơn người... Nó như vậy, ngươi nên vui mừng mới phải chứ...".

Hít vào một hơi, Lăng Ngọc Yến gạt đi niềm thương cảm. Nàng cúi nhìn xuống dưới, nơi bát cơm cùng hai chiếc đĩa thức ăn sớm được để sẵn, lắc đầu: "Đồ ăn nguội cả rồi".

Dứt câu, nàng cũng liền vươn tay cầm lấy bát cơm, từ tốn gắp ăn.

...

"Cô cô...".

Trong lúc Lăng Ngọc Yến đang ngồi dưới tán cây hoa đào, bên cạnh gốc Lam U Thảo dùng cơm thì ở phía sau, một thanh âm khẽ thốt, giọng nghẹn ngào thương cảm chỉ đủ để người bên cạnh nghe được.

Từ nãy giờ, Lăng Tiểu Ngư đã đứng ngay đó, tại mép cửa sau nhà này. Những gì Lăng Ngọc Yến nói, từng câu từng chữ hắn đều nghe rành mạch. Và cũng chính bởi vì đã nghe, đã thấy nên lòng hắn mới cảm thấy chua xót, quặn đau.

Thì ra bấy lâu cô cô hắn vẫn luôn lo sợ. Trong những lầm đoàn tụ, nàng chưa một lần nói ra, có lẽ bởi không muốn làm hắn bận lòng lo nghĩ. Cũng giống như cái cách hắn lựa chọn im lặng với bao khổ nhọc đã trải qua ở Thiên Kiếm Môn vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Cỏ Lam U Mãi Vẫn Đợi Chờ

...

"Tiểu tử, không tính ra gặp cô cô ngươi sao?".

Xoay lại nhìn Lăng Thanh Trúc - người vừa dùng thuật truyền âm nhập mật với mình, Lăng Tiểu Ngư khẽ lắc đầu.

"Đệ tử muốn đợi cô cô dùng cơm xong rồi sẽ ra".

"Haiz...".

Theo sau tiếng thở dài, Lăng Thanh Trúc vỗ nhẹ lên vai đồ nhi, bảo: "Vậy ngươi tiếp tục chờ, ta đi dạo một lát... Mấy cảnh đoàn tụ - chia ly này thật sự không thích hợp với ta...".

...

Lăng Thanh Trúc nói xong liền rời đi, một giây cũng chẳng buồn nấn ná. Còn lại một mình, Lăng Tiểu Ngư cứ vậy mà lặng lẽ dõi mắt nhìn theo từng cử chỉ của thân ảnh hao gầy phía trước...

...

Chẳng phải chờ đợi quá lâu, bữa cơm của Lăng Ngọc Yến chỉ gói gọn trong dăm ba phút liền xong. Nàng ăn rất ít.

Động tác chậm rãi, nàng đem bát đĩa xếp chồng lên, rồi đứng dậy. Nhưng, khi đầu vừa xoay, hai chân còn chưa kịp bước thì...

"Xoảng... Xoảng..!".

... Một cái bát, hai chiếc đĩa còn vương đọng thức ăn, toàn bộ đều rơi xuống và vỡ tan.

...

Có lẽ vì quá bất ngờ, lòng còn nghi hoặc nên Lăng Ngọc Yến đã đứng im không nói tiếng nào. Trong khi đó, Lăng Tiểu Ngư... hắn cũng không nói, hay đúng hơn là chưa nói.

Thay vào đấy, hắn nhấc chân bước tới, chừng khi khoảng cách đôi bên đã kéo lại rất gần, lúc này hắn mới lên tiếng: "Yến cô cô, Tiểu Ngư về rồi".

Chỉ một câu đơn giản như thế thôi nhưng đã khiến cho Lăng Ngọc Yến suýt nữa thì chẳng kiềm được nước mắt. Môi mấp máy, nàng khó khăn lắm mới thốt ra được: "T... Tiểu Ngư... Là con thật sao? Cô cô không bị ảo giác chứ?".

Cũng khó trách Lăng Ngọc Yến lại tự ngờ vực chính mình như vậy. Bởi lẽ hằng năm, Lăng Tiểu Ngư đều chỉ trở về trong một khoảng thời gian nhất định. Mà hôm nay, nó lại chưa phải ngày hắn được phép xuống núi. Quá ngạc nhiên âu cũng bình thường.

Thấu hiểu tâm tư của Lăng Ngọc Yến, Lăng Tiểu Ngư mới đưa tay ra nắm lấy tay nàng rồi đặt lên má mình, cười bảo: "Cô cô xem, đây đâu phải ảo giác".

Cùng với những ngón tay chạy dọc trên khuôn mặt bình phàm của người thanh niên đứng nơi đối diện, Lăng Ngọc Yến cũng xúc động gật gù: "Đúng... Đúng vậy... Đây không phải ảo giác. Tiểu Ngư của cô cô thực sự đã về rồi".

"Yến cô cô, sao cô cô lại khóc? Tiểu Ngư về cô cô nên vui mới phải chứ".

"Ta... Ta là bởi vui quá nên mới khóc...".

...

"Cô cô, trời đang nắng, chúng ta vào nhà đi".

"Ừm".

...

Quãng đường ngắn ngủi, chả được mấy bước chân thì hai cô cháu Lăng Ngọc Yến và Lăng Tiểu Ngư đã đi vào bên trong nhà. Vừa bước qua khỏi cửa, Lăng Ngọc Yến liền hỏi: "Tiểu Ngư, con ăn gì chưa? Để Yến cô cô dọn cơm cho con nhé?".

"Mà không được...".

Câu trước mới đi câu sau đã tới, Lăng Ngọc Yến tự phủ định: "Đồ ăn lúc nãy cô cô nấu không được ngon, cũng chẳng nhiều...".

"Tiểu Ngư, con ở đây đợi cô cô một chút, để cô cô xuống bếp làm thêm vài món mà con ưa thích".

Nói rồi, Lăng Ngọc Yến lập tức chuyển hướng toan bước đi, nhưng chưa kịp đi thì cánh tay đã liền bị người níu giữ.

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Yến cô cô, không cần đâu. Con không đói".

Hắn kéo Lăng Ngọc Yến đi đến chỗ chiếc bàn, để nàng an vị rồi mới tiếp tục: "Cô cô, lần này con hạ sơn là vì có chuyện quan trọng cần làm".

Chuyện quan trọng?

Lăng Ngọc Yến quan tâm hỏi: "Tiểu Ngư, là chuyện quan trọng gì vậy?".

"Hmm..." - Lăng Tiểu Ngư ra vẻ thần bí - "Tạm thời chưa thể nói cho cô cô được. Đợi khi nào làm xong con sẽ kể rõ đầu đuôi cho cô cô nghe".

"Đứa nhỏ này, bày đặt thần thần bí bí với cô cô...".

Sau cái bĩu môi, Lăng Ngọc Yến đổi thành lo lắng: "Tiểu Ngư, chuyện quan trọng mà con nói, nó có nguy hiểm gì không?".

Đáp lại nàng là cái một cái lắc đầu, rất quả quyết: "Cô cô yến tâm, sẽ chẳng có nguy hiểm gì đâu. Lần này cùng con xuống núi còn có sư phụ nữa".

"Lăng tiên tử?".

Lăng Ngọc Yến theo phản xạ đảo mắt ngó quanh hòng tìm kiếm.

Thấy nàng như vậy, Lăng Tiểu Ngư mới bảo: "Cô cô không cần tìm, sư phụ hiện không ở đây".

Hắn nói rõ hơn: "Lúc nãy sư phụ nói không thích nhìn mấy cảnh đoàn tụ - chia ly cho nên đã một mình đi dạo rồi".

"Thì ra là vậy".

...

...

Buổi trò chuyện thân mật giữa hai cô cháu đã diễn ra khá lâu, tận những một canh giờ có lẻ. Nếu không phải bởi Lăng Thanh Trúc cảm thấy nhàm chán mà truyền âm thúc giục thì chỉ e còn lâu nó mới chấm dứt.

Nhưng, nếu thì cũng vẫn là nếu. Thực tế lại đi theo chiều hướng trái ngược.

Hiện tại Lăng Tiểu Ngư đã rời khỏi. Bên trong mái nhà tranh đơn sơ, còn ở lại duy mỗi một mình Lăng Ngọc Yến.

Nàng ở đây, và sẽ tiếp tục ở đây thêm nhiều năm nữa. Để nhớ nhung. Để đợi chờ...

Chờ cho Lam U Thảo nở hoa. Đợi cho kẻ trồng hoa lại lần nữa quay về...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Thu Gom

...

Để luyện chế Trường Sinh Đan, trừ bỏ thứ chính yếu là quả Trường Sinh thì còn cần thêm tối thiểu bốn loại tài liệu khác nữa. Tuy nhiên, con số hoàn hảo nhất phải là mười hai.

Bốn loại tài liệu và mười hai loại tài liệu phụ trợ, phương án nào sẽ cho ra thành phẩm cao cấp hơn, thiết nghĩ đến kẻ ngu còn biết. Lăng Thanh Trúc ư? Nàng am tường hơn bất cứ người nào.

Đâu phải tự dưng mà Lăng Thanh Trúc nàng được người ta gọi là đan sư đỉnh cấp. Có nguyên cớ cả đấy. Nàng không chỉ giỏi đánh người, bản lĩnh cứu người của nàng cũng rất đáng nể phục. Trong thiên hạ, luận tài năng trị liệu Lăng Thanh Trúc nàng đúng chưa đủ để xếp thứ nhất thật, nhưng nếu xét ở các loại cổ đan cổ dược, tin tưởng dù có là Phổ Hằng thần tăng - trụ trì của Lam Yên Tự cũng chưa chắc sánh bằng.

Người bình thường, chỉ luyện mỗi Trường Sinh Đan với bốn loại tài liệu phụ trợ thì cũng đã là một vấn đề rất nan giải rồi. Bằng như luyện với mười hai loại tài liệu mà nói... khó càng thêm khó. Trên đời, có thể nắm chắc thành công, chỉ sợ cộng lại còn chưa đủ một bàn tay.

Thế mới thấy bổn sự của Lăng Thanh Trúc lớn đến nhường nào.

Có điều...

Năng lực luyện chế là một chuyện, kiếm đủ tài liệu hay không thì lại là một chuyện khác. Mười hai loại tài liệu kia, đến quá nửa Lăng Thanh Trúc chẳng hề có sẵn. Khắp Thiên Kiếm Môn cũng là như vậy, hoàn toàn không có. Hạ sơn, thật tình là có phần bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa muốn gom đủ là một việc gì đó quá đỗi khó khăn, vượt ngoài tầm với. Lăng Thanh Trúc là ai chứ? Ngay đến loại tài bảo gần như tuyệt tích như Trường Sinh Thụ nàng còn lấy được thì huống hồ những thứ khác.

Trong vòng hai tháng thời gian, nàng đã tìm được gần hết rồi. Nói tới việc này, không thể không cảm ơn các tông môn chính giáo.

Chuyện là, sau khi rời khỏi Thiên Kiếm Môn, Lăng Thanh Trúc đã chẳng hề tìm đến những chốn thâm sơn cùng cốc mà tầm bảo. Thay vì dấn thân cầu may, nàng lại lựa chọn một phương án an toàn và nhàn hạ hơn rất nhiều. Phương án đó là cậy nhờ các tông môn chính giáo khác.

Đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, một trong năm vị lãnh tụ của Thiên Kiếm Môn - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ, thể diện của Lăng Thanh Trúc nàng há đâu lại nhỏ? Yêu cầu của nàng, theo khía cạnh nào đó có thể nói chính là mệnh lệnh đối với các tiểu môn tiểu phái.

Tuy rằng số tài liệu phụ trợ còn thiếu kia, mức độ trân quý không thấp, tiểu tông môn chẳng dễ gì sở hữu, nhưng... Một tông môn không có đâu đồng nghĩa với mười tông môn cũng không có. Trong thiên hạ, chính giáo trải dài lắm a. Lẽ nào đi hết mấy trăm môn phái lại vẫn còn chưa gom đủ?

Lăng Thanh Trúc rất có lòng tin.

Và thực tế, mọi chuyện diễn ra, so với nàng dự tính còn muốn suôn sẻ hơn rất nhiều. Chả cần phải dạo hết mấy trăm tông môn, chỉ sau khoảng vài chục lần viếng thăm thì những tài liệu cần tìm, toàn bộ đều đã được nàng gom đủ. Ít nhất là theo như dự tính ban đầu.

Lẽ dĩ nhiên, trong vài chục tông môn được Lăng Thanh Trúc ghé qua nọ, có hơn phân nửa là không chịu giao ra bảo vật. Thay vì dâng tặng thì bọn họ đã tìm cách che giấu.

Đen đủi thay, kẻ mà bọn họ đụng phải lại là Lăng Thanh Trúc - một quái nhân có quá nhiều thủ đoạn. Không chỉ quang minh mà còn đen tối nữa. Cần biết, đôi mắt nàng sở hữu chính là Tử Ngục Ma Đồng - cặp linh nhãn trứ danh về nhiếp hồn trong truyền thuyết. Nàng không dùng thì thôi, một khi sử dụng, thiên hạ mấy người còn giữ nổi bí mật?

Không tình nguyện giao ra ư? Tốt thôi, Lăng Thanh Trúc nàng sẽ tự đi lấy.

Cái gì? Muốn chạy tới Thiên Kiếm Môn để kháng nghị?

Bằng chứng đâu?

Lăng Thanh Trúc nàng tốt xấu gì cũng là một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ, không bằng không chứng lại dám đi tố giác nàng... Bộ chán sống rồi chắc?

Đối với mấy tiểu môn tiểu phái bị mình chiếm dụng bảo vật kia, Lăng Thanh Trúc căn bản chả ngại ngần gì lắm. Tất nhiên, đồng cảm lại càng không.

Cớ gì phải áy náy khi mà nàng chẳng phải người hưởng lợi nhất? Nên cắn rút có chăng là cái tên đệ tử đi bên cạnh nàng kia kìa. Tất cả những việc Lăng Thanh Trúc nàng đang làm, hết thảy đều là vì hắn, vì Yến cô cô của hắn a.

...

Thế đấy, Lăng Thanh Trúc thủy chung vẫn tin vào điều đó, cho rằng mình vô tội. Bởi vậy, bất kể có tiện tay lấy thêm bao nhiêu tài bảo "dư thừa" của các tông môn mình ghé qua thì nàng như cũ đều mang đồ nhi ra mà làm tấm bình phong che chắn.

Vô sỉ?

Trước giờ Lăng Thanh Trúc nàng cũng đâu phải chưa từng vô sỉ. Hà tất bận tâm...

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Thanh Khâu Sơn - Thiên Hồ Tộc

Tài liệu kiếm đủ thì đương nhiên phải trở về Thiên Kiếm Môn tiến hành luyện chế đan dược, nhưng mà hiện tại, Lăng Thanh Trúc, nàng vẫn chưa về được.

Trong số những tài liệu phụ trợ cần tìm, vẫn còn thiếu một loại nữa. Loại tài liệu này, Lăng Thanh Trúc không thể đào móc ở các tiểu tông môn, đại tông môn mười quá chín cũng không có nốt. Muốn lấy được, nhất thiết phải đi tới một nơi: Thanh Khâu Sơn.

Thanh Khâu, cái chỗ này, người bình thường tuyệt chẳng bao giờ dám bén mảng đến. Đừng nói hạng trúc cơ, vấn đỉnh, kể cả có là chân nhân thì đa phần cũng chỉ quanh quẩn ở vùng ngoài, chứ còn sâu bên trong núi, e trừ chân nhân cấp hậu kỳ thì không ai dám tiến nhập.

Nguyên do ư?

Rất đơn giản. Sâu trong ngọn núi Thanh Khâu này có một bộ tộc cường đại hiện đang cư ngụ: Thiên Hồ tộc.

Về bản chất, Thiên Hồ cũng thuộc về yêu tộc. Nhưng không như đại đa số những chủng loài còn lại, tộc nhân Thiên Hồ cao quý hơn rất nhiều. Bọn họ được thượng thiên vô cùng ưu ái, vừa sinh ra đã sở hữu tiềm lực hơn người, càng lớn dung mạo càng xinh đẹp, lại còn có tài biến hoá khôn lường... Chẳng cần gì khác, chỉ riêng mỗi huyễn thuật thôi thì cũng đã quá đủ biến họ trở thành một đối thủ khó nhằn rồi.

Yêu loại cũng được, nhân loại cũng tốt, bất kể có là chủng loài nào, tộc nhân Thiên Hồ đều không hề e ngại.

Cần phải? Thiên Hồ vốn dĩ là hậu duệ của Cửu Vĩ Hồ Ly - một trong số những linh chủng cường đại nhất của thời thượng cổ, tuy rằng thời thế đổi thay, nay không bằng xưa, nhưng hổ bệnh vẫn còn hơn mèo, kẻ nào dám khinh?

...

Từ xa xưa, núi Thanh Khâu sớm đã trở thành cấm địa với cả hai giới nhân - yêu. Phàm kẻ tự ý tiến vào, kết cục không chết cũng trọng thương. Vì lẽ đó mà bình thường rất ít người đề cập tới chốn thâm sơn này. Dấn thân? Hiếm càng thêm hiếm.

Biết tới Thanh Khâu đã ít, am tường Thanh Khâu thiết nghĩ thiên hạ chẳng một ai. Một nơi rất đỗi khó lường nhường ấy, theo lý thì Lăng Thanh Trúc phải nên suy tính thật kỹ trước khi quyết định tiến nhập mới phải. Vậy mà không, nàng gần như chả cần cân nhắc chi hết thì đã quyết định xong xuôi.

Nếu có ai đó đang cảm thấy nàng dại dột khinh suất hay quá đỗi tự phụ thì xin lỗi, những nhận định ấy đều sai cả rồi. Lòng tin của nàng, nó có cơ sở.

Số là nhiều năm trước, trong lúc ra ngoài hành tẩu, Lăng Thanh Trúc nàng có tình cờ cứu được một tộc nhân Thiên Hồ, về sau mới hay đối phương chính là nhị công chúa của hồ tộc. Để đền ơn cứu mạng, vị công chúa kia đã đưa cho nàng một tín vật, dặn nếu có khó khăn gì cần giúp thì hãy mang tín vật đến núi Thanh Khâu, động Kỳ Bàn tìm nàng.

Sự thể nó là như vậy đấy. Lăng Thanh Trúc nàng chính là ân nhân của Thiên Hồ tộc người ta a. Kẻ khác không dám tiến nhập Thanh Khâu Sơn chứ còn Lăng Thanh Trúc nàng, có chi phải e sợ?

Huống hồ, việc nàng nhờ giúp, thứ nàng muốn lấy, nó đối với Thiên Hồ tộc vốn nào có khó khăn gì. Bất quá chỉ như nhổ một sợi lông trên mình con trâu mà thôi.

...

Dự tính đã có sẵn, vấn đề bây giờ chỉ là thời gian. Mà Lăng Thanh Trúc thì... nàng chẳng nóng vội lắm.

Kể từ khi gom đủ các tài liệu phụ trợ (tất nhiên là trừ loại cuối cùng ở Thanh Khâu Sơn), cước bộ của Lăng Thanh Trúc đã chậm đi rất nhiều. Thay vì lập tức chạy tới núi Thanh Khâu thì nàng lại dắt theo Lăng Tiểu Ngư đi ngắm sông nhìn núi, phong thái nhàn hạ vô cùng.

Có điều... cũng chỉ là nàng nhàn hạ. Chứ còn Lăng Tiểu Ngư...

Haizz... Đáng thương lắm.

Mấy ngày vừa qua, Lăng Tiểu Ngư hắn đã phải liên tục chiến đấu không ngừng nghỉ. Nào trư yêu, thử yêu, ngô công yêu các thứ, hắn đánh đến mỏi nhừ cả tay. Trên thân thể hắn, tính ra cũng đã có không dưới hai mươi vết thương lớn nhỏ rồi.

Quần áo ư? Từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, hầu như chỗ nào cũng vương đọng vết máu, đã vậy lại còn bị rách hết mấy mảng to nữa... Thật sự là nhìn hắn bây giờ, bộ dáng so ra thậm chí chẳng bằng một tên ăn mày luôn ấy chứ.

Thảm hại. Quá là thảm hại.

Khổ nỗi... nào có ai hiểu cho.

Lăng Thanh Trúc?

Nên nhớ, không ai khác, chính nàng là người đã khiến Lăng Tiểu Ngư thành ra như hiện tại. Lấy lý do giúp hắn cải thiện năng lực chiến đấu, nâng cao kinh nghiệm thực chiến, nàng bắt hắn mỗi ngày đều phải quần nhau với yêu thú. Chủng loại thì như đã nói, rất đa dạng. Trư yêu, thử yêu, ngô công yêu các thứ...

Theo thời gian trôi, khi mà kinh nghiệm thực chiến của Lăng Tiểu Ngư ngày một tăng lên thì thực lực yêu thú hắn buộc phải đối đầu cũng càng ngày càng mạnh. Đỉnh điểm nhất là hôm nay.

Lúc này, thứ mà Lăng Tiểu Ngư hắn sắp sửa đương đầu đã không hề đơn giản như trước nữa.

Vẫn là yêu thú. Nhưng có điều đây là yêu thú hoá hình kỳ. Hay nói cách khác, nó là "yêu quái", thực lực tương đương với cấp bậc chân nhân của tu sĩ nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Trả Giá Cho Sai Lầm

...

"Ực...".

Vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong bộ đồ rách rưới loang lổ vết máu to nhỏ bất đồng, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn nam nhân thân cao tám thước ở phía đối diện, tiếp đấy thì xoay đầu sang trái tìm đến một nhánh cây - nơi mà Lăng Thanh Trúc đang ngồi nhàn nhã đung đưa đôi bàn chân thon thả yêu kiều, đau khổ cầu cứu: "Sư phụ...".

"Hả?".

Lăng Thanh Trúc nuốt xuống miếng trái cây vừa nhai, hỏi: "Sao vậy Tiểu Ngư Nhi? Mặt mũi ngươi cớ gì mà nhăn nhó khó coi vậy?".

"Sư phụ à, hắn là yêu quái cảnh giới hoá hình, thực lực tương đương với cấp chân nhân của tu sĩ nhân loại...".

"Cái đó ta biết. Rồi sao?".

"Sư phụ, tu vị của đệ tử mới chỉ là vấn đỉnh trung kỳ, làm sao đánh lại hắn được".

"Tiểu Ngư Nhi, làm người không nên tự ti quá".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu, chẳng cho là phải: "Cái tên Hắc Hùng tinh này coi to lớn vậy chứ bổn sự không có nhiều đâu. Tiểu tử ngươi chỉ cần ráng tí sức là xử đẹp thôi mà".

Bên dưới, Lăng Tiểu Ngư nghe xong, nét mặt liền co rút một trận. Hắn không biết mình trở nên lợi hại như thế từ khi nào a!

Chỉ cần ráng tí sức là xử đẹp? Lăng Tiểu Ngư hắn cũng đâu phải một vị chân nhân!

"Coi bộ sư phụ đây là muốn nhìn xem giới hạn của ta".

Biết ân sư sẽ chẳng thu hồi ý định, Lăng Tiểu Ngư thôi không kêu gọi chi nữa. Nếu đây là thử thách dành cho hắn, vậy thì hắn cũng chỉ có thể cố gắng tự

mình vượt qua thôi.

"Phù... ù...".

Hít vào rồi thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu thôi động linh lực, chuẩn bị cùng yêu quái Hắc Hùng giao chiến.

Trên cây, Lăng Thanh Trúc thấy vậy thì tỏ vẻ hài lòng. Nàng liếc qua yêu quái Hắc Hùng, bảo: "Tiểu Hắc Hùng, như ban nãy ta đã nói, chỉ cần ngươi thắng được tên đệ tử ngốc này của ta thì ta sẽ thả ngươi đi; còn bằng như ngươi thất bại... Vậy thì xin lỗi, ta sẽ đem ngươi lột da để đem về làm áo".

"Được rồi, những gì nên nói ta đã nói. Bây giờ tiểu Hắc Hùng ngươi có thể phóng tay hành động".

...

"Grừ... ừ...".

Sau một đỗi khẩn trương đứng đợi, nay Hắc Hùng tinh rốt cuộc đã bắt đầu di chuyển.

Đối lập với thân hình đồ sộ to lớn, những bước đi của hắn lại khá nhẹ nhàng.

Chợt, hai mắt hắn trừng lên. Mang theo khí thế lôi đình, hắn nhảy bổ vào Lăng Tiểu Ngư, song trảo vồ tới.

"Soạt!".

Hắc Hùng tinh nhanh, Lăng Tiểu Ngư há đâu lại chậm. Ngay lập tức, hắn lách mình tránh né. Né xong thì liền phản kích.

Đại Bi Thiên Diệp: Toái Không Thủ!

"Ba!".

Dưới một đòn hồi mã thương đầy uy lực nọ, Hắc Hùng tinh nhất thời không kịp phản ứng, tức thì bị chưởng kình chấn bay. Gần như đồng thời, Lăng Thanh Trúc ngồi trên cây phụ hoạ: "Đấy! Ta đã bảo mà! Cái tên Hắc Hùng tinh này có mạnh lắm đâu...".

...

"Grào... ào...".

Chừng như cảm thấy bị xúc phạm, Hắc Hùng tinh hét to một tiếng. Trong hình hài tráng hán nhân loại, hắn lần nữa nhảy xổ vào tấn công Lăng Tiểu Ngư.

"Ba! Ba!".

"Ba!".

...

"Ba! Ba!".

Liên tiếp là một tràng quyền cước cuồng bạo được tung ra. Mỗi một cái đều có uy năng của cảnh giới vấn đỉnh hậu kỳ.

Rất rõ ràng, cho tới bây giờ Hắc Hùng tinh kia vẫn còn chưa xuất ra toàn lực. Mấy đòn vừa rồi, bất quá chỉ là để thăm dò đối thủ mà thôi.

Tất nhiên, Lăng Tiểu Ngư hoàn toàn hiểu được điều đó. Nội tâm chẳng dám có chút nào khinh thị, hắn xoay chuyển tư thế, tăng thêm lực đạo.

Chân đạp mạnh xuống đất rồi phóng thẳng người lên không trung. Mái tóc đang xuôi bỗng dựng đứng, ngập trong thanh quanh sáng rực, hắn đánh liền sáu chưởng.

Đại Bi Thiên Diệp: Hàng Ma Thủ!

"Ầm! Ầm! Ầm!...".

"... Ầm! Ầm! Ầm...!".

...

Sáu Phật thủ phô thiên cái địa. Sáu tiếng nổ nhức óc đinh tai. Phạm vi bán kính hơn mười thước, đất đá toàn bộ đều bị làm cho biến dạng...

Chưởng pháp kinh nhân là vậy, ấy thế mà Hắc Hùng tinh, hắn lại chẳng bị thương tổn bao nhiêu. Trên mình hắn, trừ bỏ bụi bặm bám có hơi nhiều ra thì

trầy xước thật tình không đáng kể.

Da dày thịt chắc, bất quá là như vầy.

...

"Tiểu Ngư Nhi! Tiểu tử ngươi đánh gì mà kém thế!".

"Phải nhắm vào đầu hắn mà đánh chứ!".

...

"Grào... ào...!".

Lời Lăng Thanh Trúc vừa mới dứt thì trong miệng Hắc Hùng tinh, một tiếng gào chói tai nữa cũng liền cất lên. Kèm theo đó, thân thể hắn cũng bắt đầu chuyển đổi.

Rất nhanh, từ dáng hình nhân loại, Hắc Hùng tinh đã biến về nguyên dạng là một con gấu đen cực kỳ to lớn, kích cỡ chí ít cũng gấp mấy chục lần Lăng Tiểu Ngư.

Hình thể đã vậy, khí lực lại càng khỏi phải bàn. Cứ xem một quyền nó vừa giáng xuống đầu Lăng Tiểu Ngư liền biết, kình lực đủ để tạo thành một cái hố.

...

"Quả không hổ là chủng loài nổi danh về sức mạnh cơ bắp, khí lực lớn tới như vậy...".

Âm thầm hít một ngụm khí lạnh, Lăng Tiểu Ngư đối với đối thủ càng thêm dè chừng.

...

"Grừ... ừ...".

Trái với Lăng Tiểu Ngư đã lui về phòng thủ, Hắc Hùng tinh lúc này chỉ muốn mau chóng kết thúc trận chiến. Giết Lăng Tiểu Ngư, Hắc Hùng tinh tất nhiên sẽ không dám, nhưng thương tổn thì thiết nghĩ hoàn toàn có thể. Lại nói, nếu không thương tổn thì làm sao đả bại được đây?

Nên nhớ, điều kiện để Hắc Hùng tinh hắn rời khỏi đây là phải thắng được Lăng Tiểu Ngư.

Trong lòng đã có chủ ý, Hắc Hùng tinh không chần chừ thêm nữa, lập tức triển khai hành động. Hắn dồn đại lượng linh lực vào đôi tay khổng lồ, đập mạnh xuống đất, tạo nên một tiếng nổ kinh thiên, bụi mù tán loạn...

Trước đòn tấn công kỳ lạ này, Lăng Tiểu Ngư khó tránh bị làm cho bối rối. Mặc dù thời gian lúng túng rất ngắn ngủi, chỉ một hai giây, nhưng đối với một yêu quái hoá hình kỳ như Hắc Hùng tinh thì tầm đó đã là quá đủ rồi.

Từ thú dạng, loáng cái Hắc Hùng tinh đã biến thành một đám khói đen di chuyển với tốc độ cực nhanh về phía đối thủ. Chừng khi tiếp cận thì hắn lại đổi sang dáng hình nhân loại, vươn yêu trảo hòng bắt giữ.

Không sai. Ý đồ của Hắc Hùng tinh chính là bắt giữ chứ chẳng phải đả bại Lăng Tiểu Ngư!

Quyết định này của hắn phải gọi là khá thông minh. Bởi lẽ, lời hứa bất quá cũng chỉ là lời hứa. Xác thực Lăng Thanh Trúc có nói sẽ thả hắn đi nếu hắn giành chiến thắng trước Lăng Tiểu Ngư, nhưng ai dám đảm bảo nàng sẽ không nuốt lời?

So với Lăng Thanh Trúc nàng, Hắc Hùng tinh hắn cũng chỉ như con sâu cái kiến vậy thôi. Nàng lật lọng thì hắn có thể làm gì được chứ?

Để bảo toàn tính mạng, biện pháp tốt nhất vẫn là nên bắt giữ Lăng Tiểu Ngư làm con tin. Hắc Hùng tinh, hắn cho là như vậy, rằng đây là phương án tối ưu hơn cả.

Nhưng, hắn sai rồi.

...

"Ồ... Ra đây là tính toán của ngươi?".

Ngồi trên cây, Lăng Thanh Trúc chả có vẻ gì là lo lắng, bất kể đồ nhi hiện đang nằm trong tay đối phương đi nữa. Nàng cắn miếng trái cây sau cùng, nhai xong mới nói tiếp: "Tiểu Hắc Hùng, ngươi hà tất phải giở trò như vầy. Ta đã hứa chỉ cần ngươi thắng được tên đệ tử ngốc của ta thì ta sẽ thả ngươi đi kia mà".

"Hừm..." - Hắc Hùng tinh cười lạnh - "Nhân loại các ngươi luôn rất giảo hoạt, ta không tin được".

"Giảo hoạt sao?".

Lăng Thanh Trúc nhếch môi đầy ẩn ý: "Ngẫm cũng đúng lắm. Nhưng mà...".

Đang nói, thân ảnh Lăng Thanh Trúc bỗng bất ngờ tiêu thất khó hiểu, tới khi lần nữa hiện ra thì đã ở ngay sau lưng Hắc Hùng tinh.

Nguy!

Thầm hô bất ổn, Hắc Hùng tinh toan hành động thì từ phía sau, một cảm giác lạnh lẽo bỗng lan toả toàn thân, đem hắn khoá chặt.

Định thân thuật!

"... Tiểu Hắc Hùng à, thật ra yêu loại các ngươi cũng giảo hoạt không kém đâu".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Nhớ Kỹ, Thế Sự Đa Đoan - Lòng Người Hiểm Ác

...

"Tạm biệt", đấy là hai tiếng sau cùng mà Hắc Hùng tinh nghe được, trước khi hắn bị Lăng Thanh Trúc giết chết.

Cũng bình thường. Nhân - yêu hai giới từ xưa tới nay nào có thân thiện gì, yêu ăn người, người giết yêu, mấy chuyện này xảy ra như cơm bữa.

Lại nói, kẻ có lỗi trong chuyện này đâu phải Lăng Thanh Trúc. Tất cả đều tại tên Hắc Hùng tinh kia đấy chứ. Vốn dĩ chỉ cần cùng Lăng Tiểu Ngư quần đấu một hồi, giúp hắn nâng cao năng lực thực chiến lên một chút liền xong, sẽ được thả đi. Đáng tiếc, Hắc Hùng tinh hắn tự cho mình thông minh...

Lăng Thanh Trúc nàng là hạng người nào chứ? Dám so nàng với phường tiểu nhân không giữ lời hứa ư?

Đồng ý là có đôi lúc nàng đã không giữ lời hứa thật, nhưng lần này thì khác a. Nàng rất thành tâm hứa hẹn mà...

Tóm lại là Hắc Hùng tinh đã sai, mà sai lầm thì phải trả giá. Hắn chết âu rất thoả đáng.

"Haizz...".

Theo sau cái lắc đầu tặc lưỡi, Lăng Thanh Trúc cúi nhìn thi thể con gấu đen to đùng trước mặt, giọng cảm khái: "Đã bảo ngươi rồi ngươi lại không chịu nghe. Cứ ngoan ngoãn làm theo lời ta có phải tốt không, tự dưng giở trò làm chi để bây giờ phải ra nông nỗi này...".

Trong khi nói, nàng lấy ra một thanh linh kiếm màu đen, hướng Hắc Hùng tinh mà bắt đầu cắt xẻ. Động tác mau lẹ vô cùng.

Lưỡi kiếm ngang dọc một hồi, vài phút sau thì dừng lại. Lăng Thanh Trúc đem linh kiếm cất đi, ngoắc Lăng Tiểu Ngư - kẻ đang đứng xem từ nãy giờ.

Được ân sư kêu gọi, Lăng Tiểu Ngư liền tiến qua. Hắn hỏi: "Sư phụ, gì ạ?".

Lăng Thanh Trúc chỉ xuống thi thể loã lồ của Hắc Hùng tinh bên dưới, bảo: "Tên này đạo hạnh tuy không được cao nhưng tốt xấu gì cũng là yêu tu hoá hình kỳ, nội đan rất có giá trị. Tiểu tử ngươi mổ lấy đi".

"Vâng, sư phụ".

"À, Tiểu Ngư Nhi, ngươi lấy nội đan xong thì nhớ mang theo luôn tấm da gấu ta vừa lột đi ra con suối đằng kia nhé. Ta qua đó trước".

...

Lát sau.

Công việc chả có gì khó khăn nên Lăng Tiểu Ngư rất nhanh liền hoàn thành. Theo chỉ dẫn của ân sư, hắn mang tấm da gấu dính đầy máu đi ra con suối gần đó, giúp nàng chà rửa.

Sau khi mọi thứ đã đâu vào đấy, lúc này Lăng Thanh Trúc mới kêu hắn lại. Nét mặt chẳng lấy gì làm vui, nàng mở lời: "Tiểu Ngư Nhi, nói ta nghe một

chút về trận chiến với Hắc Hùng tinh ban nãy đi".

Hiểu ân sư muốn nhắc tới chuyện gì, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, nhận lỗi: "Sư phụ, là do đệ tử không giữ được bình tĩnh, để cho Hắc Hùng tinh có cơ hội khống chế mình".

"Tại sao ngươi lại mất bình tĩnh?".

"Thưa sư phụ, đó là bởi vì...".

Lăng Tiểu Ngư dừng một chút, rồi mới nói tiếp: "Bởi vì đòn công kích của Hắc Hùng tinh khá kỳ lạ, đệ tử nhất thời không phán đoán được mục đích, vì vậy nên đã phân vân do dự...".

...

"Tiểu Ngư Nhi, bây giờ thì ngươi đã hiểu vì sao mấy ngày này vi sư lại muốn ngươi phải liên tục chiến đấu với đám yêu quái rồi chứ?".

Chẳng đợi đồ nhi trả lời, Lăng Thanh Trúc đã tiếp tục: "Tiểu Ngư Nhi, thế sự đa đoan - lòng người hiểm ác, chuyện đời không đơn giản như tiểu tử ngươi nghĩ đâu".

"Ở Trúc Kiếm Phong, tiểu tử ngươi có thể không cần phòng bị, nhưng một khi rời khỏi Trúc Kiếm Phong... Tiểu Ngư Nhi, ngươi tuyệt đối phải luôn đề cao cảnh giác. Không chỉ ngoại nhân, những kẻ trong giới tà đạo, phường yêu ma quỷ quái mà ngay cả những người thuộc chính giáo, thậm chí huynh đệ đồng môn tiểu tử ngươi cũng phải dè chừng".

"Sư phụ, như vậy... như vậy có phải quá nhiều rồi không?" Lăng Tiểu Ngư hỏi lại, trong lòng cảm thấy sư phụ mình đã hơi nghiêm trọng hoá vấn đề.

Dường như cũng hiểu được tâm tư đồ nhi, Lăng Thanh Trúc cau mày, thái độ hết sức nghiêm túc: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đừng coi nhẹ. Thế gian này, ngươi không biết nó đáng sợ tới nhường nào đâu".

"Nhớ kỹ, trên đời này, kẻ duy nhất tuyệt đối đáng cho ngươi tin tưởng chỉ có một, đó là bản thân ngươi. Còn những người khác, hoặc ít hoặc nhiều, hết thảy đều có khả năng bán đứng ngươi, phản bội ngươi...".

...

Hôm nay, Lăng Thanh Trúc thật sự đã nói rất nhiều. Những gì nàng phân tích, giảng giải, toàn bộ đều khác xa với mớ đạo lý nhân nghĩa mà Lăng Tiểu Ngư hắn từng được răn dạy.

Hôm nay, qua những lời nàng nói, dẫn chứng nàng kể, Lăng Tiểu Ngư chợt thấy thế giới này đã bớt tươi sáng đi rất nhiều. Nó khắc nghiệt và tàn nhẫn hơn...

Lẽ nào đây mới thực sự là bản chất của thế giới ư?

...

"Tiểu Ngư Nhi, trên đời người tốt đích xác là có, nhưng so với người tốt thì số người xấu lại nhiều hơn. Rất nhiều".

"Tâm ngươi thiện lương, đó là điều đáng quý. Nhưng thiện lương không đồng nghĩa ngu ngốc. Nhớ kỹ, đừng quá cả tin, bất kể có là ai đi nữa".

"Sư phụ...".

Đợi cho Lăng Thanh Trúc xoay đầu nhìn lại, Lăng Tiểu Ngư mới tiếp tục: "Đệ tử sẽ ghi nhớ lời dạy của sư phụ, sẽ không tùy tiện tin người".

"Ghi nhớ?".

Lăng Thanh Trúc nghe xong, cười giễu: "Bản tính tiểu tử nguơi thế nào, ta đây há còn lạ?".

"Tiểu Ngư Nhi, lòng dạ ngươi vẫn còn mềm yếu lắm".

Chân chuyển di, Lăng Thanh Trúc bước về phía trước, vừa đi vừa nói: "Theo ta. Tiểu tử ngươi cần được trải nghiệm nhiều hơn nữa...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Cô Cô Quan Trọng, Sư Phụ Cũng Quan Trọng

...

Với mục đích uốn nắn đồ nhi, giúp hắn được mở mang tầm mắt, Lăng Thanh Trúc đã bỏ ra hẳn một tháng thời gian để chỉ dạy. Nàng không chỉ cho hắn quần nhau với yêu thú, yêu quái các loại mà còn tạo "cơ hội" cho hắn tiếp xúc với một vài tu sĩ nhân loại gặp ở trên đường.

Lẽ tất nhiên, vô tình nhưng thực ra là cố ý, nàng đã để cho mấy tên tu sĩ nọ biết được rằng trên người Lăng Tiểu Ngư có cất giấu nhiều bảo vật. Kết quả là...

Chẳng ngoài dự đoán của Lăng Thanh Trúc nàng, mấy tên tu sĩ kia, bất kể kẻ gặp trước hay người chạm mặt sau, bốn tên như một, ai nấy cũng đều động lòng tham, quyết định ra tay giết người đoạt bảo. Khác nhau, có chăng là ở cách thức mà thôi.

Bốn tên tu sĩ nọ, có kẻ đã rất thẳng thắn rút kiếm ra chém giết, nhưng cũng có kẻ giảo hoạt hơn rất nhiều, trước cố thân cận sau mới bất ngờ ra tay.

Trải qua chuyện này, tâm tình của Lăng Tiểu Ngư thực sự đã bị đả kích không nhẹ. Hắn có nghĩ thế nào cũng khó lòng hình dung ra được kết cục lại là như vậy. Hắn nhớ rõ bản thân đã đối xử với bọn người kia rất tốt. Thêm nữa, đám người bọn họ còn là môn nhân chính giáo ra ngoài hành tẩu...

Môn nhân chính giáo mà còn hành xử như vậy, thử hỏi phường tà ma ngoại đạo sẽ còn hiểm độc tới độ nào?

...

Âm mưu quỷ kế, thủ đoạn huyết tinh, bộ dạng yêu ma, dáng hình nhân loại, qua một tháng trời trải nghiệm, chiến đấu, Lăng Tiểu Ngư cũng ít nhiều hiểu được. Vô hình trung, hắn đã bắt đầu có cái nhìn khác hơn về thế giới này.

Sự ngây thơ ngày nào đã lặng lẽ vơi đi, tâm phòng bị cũng âm thầm được bồi đắp.

Sự đổi thay này, là tốt hay là xấu?

Lăng Tiểu Ngư không biết. Nhưng chí ít, hắn hiểu nó là điều cần thiết.

"Nhân thế đa đoan, lòng người hiểm ác", tám chữ này Lăng Tiểu Ngư hắn cần phải khắc ghi. Bởi lẽ hắn không muốn mình trở thành nạn nhân. Hắn còn chưa muốn chết.

Ở Đào Hoa thôn vẫn có người đang ngày đêm trông ngóng hắn. Hắn đã tự hứa với lòng sẽ kề cận săn sóc cho nàng... Chân nhân chưa thành, thâm tình chưa báo, Lăng Tiểu Ngư hắn sao có thể chết được.

Hắn phải sống. Chỉ người sống mới hoàn thành được tâm nguyện. Bằng như chết rồi, ai sẽ giúp hắn hoàn thành đây? Trên thế gian cũng đâu có Lăng Tiểu Ngư thứ hai để bù đắp.

...

Ngồi bên con suối vô danh, tại một ngọn núi vô danh, Lăng Thanh Trúc liếc nhìn đồ nhi với nét mặt trầm tư ở gần đó, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đang nghĩ gì mà đăm chiêu vậy?".

Ngẩng đầu nhìn lên, Lăng Tiểu Ngư đáp: "Sư phụ, đệ tử đang nghĩ đến Yến cô cô".

"Lại nhớ tới nàng à...".

Lăng Thanh Trúc cảm thán: "Haizz... Lăng Ngọc Yến thật khiến cho người ta cảm thấy ganh tị. Trong lòng tiểu tử ngươi, nàng hẳn luôn là người quan trọng nhất".

Lăng Tiểu Ngư cũng không phủ nhận: "Yến cô cô là người thân duy nhất của đệ tử. Người đã vì đệ tử mà hi sinh rất nhiều...".

"Hi sinh?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi, bày tỏ sự bất mãn của mình: "Ngươi nói cứ như thể chỉ có mỗi Lăng Ngọc Yến mới quan tâm ngươi vậy".

"Tiểu Ngư Nhi, từ nhỏ tới lớn là ai nuôi dạy ngươi? Những lúc ngươi tập luyện bị thương là ai đã giúp ngươi bôi thuốc? Rồi khi ngươi bị tiểu nha đầu Lục Đan của Tam Tiên Đảo ức hiếp, là ai đã thay ngươi đi đòi công đạo?".

"Chưa hết. Ta hỏi ngươi chứ, nhờ có linh đan dược thủy của ai mà ngươi mới nâng cao thể chất, mới chống chịu được với áp lực nghiền ép ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động? Và hiện giờ, Lăng Thanh Trúc ta phải bôn ba như vầy, rốt cuộc cũng là vì ai?".

"Sư phụ, đều... là vì đệ tử".

"Phải, đều là vì ngươi hết a".

Lăng Thanh Trúc mau chóng bồi thêm: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy không? Vi sư đối với ngươi tốt biết nhường nào, ấy vậy mà ngươi lại chẳng thèm quan tâm tới ta gì cả".

"Sư phụ, không phải như thế đâu".

Lăng Tiểu Ngư nhìn ân sư, chân tâm tỏ bày: "Đối với sư phụ, đệ tử trước nay đều vẫn luôn tôn kính. Trong lòng đệ tử, sư phụ cũng giống như Yến cô cô, đều là những người quan trọng nhất".

"Quan trọng? Quan trọng tới cỡ nào?".

Lăng Thanh Trúc hỏi thử: "Tiểu Ngư Nhi, ta hỏi ngươi nhé, nếu một ngày nào đó ta thân lâm hiểm cảnh, để cứu được ta thì ngươi phải chấp nhận hi sinh mạng sống của mình, như vậy tiểu tử ngươi có nguyện không?".

Lần này Lăng Tiểu Ngư không đáp ngay. Hắn có điều nghĩ ngợi.

Không. Lăng Tiểu Ngư hắn không sợ chết. Hắn chỉ là còn bận lòng vì Lăng Ngọc Yến...

...

"Sư phụ."

Trải qua hồi lâu trầm mặc, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đưa ra lựa chọn. Hắn nói với Lăng Thanh Trúc, một cách thành thật nhất: "Nếu như thật sự có một ngày như vậy, đệ tử nhất định sẽ cứu người".

"Kể cả khi ngươi phải từ bỏ mạng sống của mình?".

Nhận được cái gật đầu xác nhận, Lăng Thanh Trúc hỏi tiếp: "Thế còn Lăng Ngọc Yến, ngươi chết rồi thì nàng phải làm sao?".

Cùng với cái cúi đầu, Lăng Tiểu Ngư nói ra: "Nếu như thật sự có ngày đó, đệ tử hy vọng sư phụ có thể thay đệ tử sớm hôm bầu bạn với Yến cô cô, để cô cô trải qua quãng đời còn lại trong yên bình thanh thản...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Bắc Hà Trấn

...

Lăng Thanh Trúc đã im lặng, trong một vài giây. Mấy lời đồ nhi vừa nói kia, chúng làm nàng xúc động. Đôi chút.

Nhưng dù vậy, nàng không bộc lộ ra. Thay vì thành thật thú nhận thì nàng lại bày ra bộ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu than nhẹ: "Thượng thiên à thượng thiên, Lăng Thanh Trúc ta cả đời anh minh, vì sao lại thu phải một tên đệ tử ngốc nghếch như vầy...".

Cảm thán xong, chả buồn liếc ai kia thêm lần nào nữa thì Lăng Thanh Trúc đã nhấc mông đứng dậy.

"Thằng ngốc. Ngươi còn ngồi thừ người ở đó làm gì? Mau theo ta".

...

Nửa giờ sau.

Vị trí hiện tại đã không phải chốn thâm sơn, cũng chẳng phải nơi cùng cốc. Ở đây là một thị trấn. Của những phàm nhân.

Cái chốn thế tục này, quang cảnh so ra kém xa Đào Hoa thôn của Lăng Tiểu Ngư. Trong trấn có rất ít hoa cỏ, nhưng bù lại kiến trúc thì hiện diện khá nhiều, thêm nữa phần lớn cũng rất khang trang...

Ở đây, thay vì lợp tranh như tại Đào Hoa thôn thì nhà nào nhà nấy đều là mái ngói phủ đầy, thậm chí có nhà còn được xây lên hẳn ba bốn tầng, rất đỗi cao sang...

Rõ ràng, thị trấn này, tính ra cũng đủ gọi phồn hoa.

...

Đứng nhìn chốn đông người qua lại với một bầu không khí náo nhiệt, ồn ào của kẻ mua người bán ấy, Lăng Tiểu Ngư có đôi chút ngỡ ngàng, thật lâu cũng chưa thốt ra được câu nào.

Bên cạnh, Lăng Thanh Trúc thấy thế mới hỏi: "Thế nào? Cảm giác rất mới lạ hả?".

Lăng Tiểu Ngư chẳng giấu giếm, gật đầu: "Đây là lần đầu tiên đệ tử chứng kiến một cảnh tượng náo nhiệt như vầy".

"Náo nhiệt à...".

Lăng Thanh Trúc cười ẩn ý, nói: "Tiểu Ngư Nhi, sự ồn ào này, tiểu tử ngươi có tin nó sẽ rất nhanh liền giảm xuống không?".

Ngỡ ân sư định bày trò gì, Lăng Tiểu Ngư dò hỏi: "Sư phụ, người... người không phải tính làm gì bọn họ đấy chứ?".

"Sư phụ, bọn họ đều là thế tục phàm nhân...".

"Xuy... Tiểu tử ngươi nghĩ đi đâu vậy...".

Thần tình bất mãn, Lăng Thanh Trúc chỉ tay vào mặt đồ nhi mình, tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, kẻ sẽ làm gì bọn họ không phải ta mà chính là tiểu tử ngươi đấy".

"Đệ tử?".

Lăng Tiểu Ngư không hiểu: "Sư phụ, đệ tử sao có thể làm gì họ được...".

"Vậy là tiểu tử ngươi không tin?".

Lăng Thanh Trúc chả muốn nói nhiều, lập tức nắm lấy tay người đứng bên cạnh lôi đi.

"Được rồi. Nếu không tin thì ta sẽ để ngươi tự mình kiến thức".

...

Ban đầu, Lăng Tiểu Ngư đúng còn nghi hoặc, không biết Lăng Thanh Trúc sẽ bày ra trò gì. Nhưng đến hiện tại, hắn rốt cuộc hiểu được vấn đề, biết rằng mình đã nghĩ sai.

Sư phụ hắn, nàng chẳng bày ra trò gì cả. Quả đúng như lời nàng ban nãy, chính Lăng Tiểu Ngư hắn mới là nguyên nhân khiến cho bầu không khí náo nhiệt của trấn Bắc Hà này đột ngột giảm xuống.

Không. Lăng Tiểu Ngư hắn nào đã động tay động chân cái gì. Hắn bất quá cũng giống như sư phụ mình, thong thả bước đi trên con đường lớn mà thôi. Điểm khác biệt, có chăng nằm ở hình thức diện mạo.

Trái với Lăng Thanh Trúc yêu kiều diễm lệ, áo trắng tinh khôi, khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư hắn lại rất đỗi bình phàm trong khi y phục thì...

Trên rách vài mảng to, dưới rách mấy mảng nhỏ, trước sau còn dính đầy vết máu khô... Bộ dạng này, với tu sĩ thì không sao, nhưng trong mắt thế tục phàm nhân... Rõ ràng là rất khủng khiếp. Bọn họ sợ... âu cũng bình thường.

...

Cứ đi tới đâu là người ta khiếp đảm tránh lui tới đó, điều này khiến cho Lăng Tiểu Ngư rất không thoải mái. Hắn đưa mắt cầu cứu ân sư: "Sư phụ, người xem có thể...".

"Sao? Hỏi ta y phục à?".

Lăng Thanh Trúc rất sảng khoái gật đầu: "Được. Để ta lấy mấy chiếc váy của ta đưa cho ngươi mặc".

Váy?

Khuôn mặt co rút, Lăng Tiểu Ngư nói rõ hơn: "Sư phụ, người đừng đùa nữa. Người mau kiếm cho đệ tử một bộ y phục khác đi".

"Kiếm?".

Lăng Thanh Trúc tỏ vẻ khó khăn: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi bảo ta phải đi đâu kiếm y phục bây giờ?".

"Bên kia".

Theo hướng tay đồ nhi vừa chỉ, Lăng Thanh Trúc xoay đầu ngó qua thì thấy quả có một cửa hiệu buôn bán quần áo thật.

"Sư phụ, chúng ta mau qua đó đi".

Chẳng cho ân sư có cơ hội suy tính, chối từ, lời vừa ra khỏi miệng thì Lăng Tiểu Ngư đã lập tức hành động. Tay nắm chặt tay, hắn kéo nàng đi tới cửa hiệu buôn bán y phục nọ.

...

"Chào ông chủ".

"C-Chào khách... khách quan...".

Không được tự nhiên như hai sư đồ họ Lăng, chủ cửa hiệu phải lấy hết can đảm mới nói ra được một câu. Cái này tất nhiên chẳng phải lỗi của hắn, hết thảy là do một mình Lăng Tiểu Ngư. Bộ dạng rách rưới máu me hiện giờ của hắn, trông thật là ghê người lắm.

Cũng tự mình hiểu lấy căn nguyên, Lăng Tiểu Ngư nào dám trách cứ gì. Hắn khẽ hắng giọng, bảo: "Ông chủ, ta muốn mua một bộ y phục".

"V-Vâng...".

Chủ cửa hiệu tránh sang một bên, tay chỉ vào mớ quần áo đang treo ở bức tường đối diện, nói: "Khách quan, y phục... y phục toàn bộ đều ở đó. Ngài cứ... cứ tùy ý chọn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Tướng Công?

"Hmm... Cảm ơn ông chủ".

Có lẽ bởi không muốn làm chủ cửa hiệu phải khiếp đảm thêm nữa nên Lăng Tiểu Ngư chỉ lấy đại một bộ y phục, mặc xong liền rời đi ngay.

Thanh toán ư? Tất nhiên là để lại cho Lăng Thanh Trúc. Chứ còn Lăng Tiểu Ngư hắn, trên người hắn làm gì có tiền. Tinh kim, khoáng vật thì may ra...

...

Sau khi thay đổi y phục, Lăng Tiểu Ngư đã quay trở lại với diện mạo vốn có, chưa đủ nổi bật nhưng chí ít cũng tươm tất gọn gàng.

Lẽ dĩ nhiên, đối với hình dạng này của hắn, người qua đường đã không còn ai chú ý tới nữa. Hấp dẫn ánh nhìn kẻ khác, có chăng là sư phụ Lăng Thanh Trúc của hắn.

Chả có gì phải vướng mắc. Mặc dù tuổi đã tính bằng thế kỷ nhưng thân là tu tiên giả, nhờ đạo hạnh thâm sâu cùng bí quyết dưỡng nhan nên dung mạo của Lăng Thanh Trúc nàng vẫn giữ được nét trẻ trung nguyên vẹn giống thuở nào. Nhìn nàng, kẻ không biết cứ tưởng là cô gái hai lăm, hai sáu ấy chứ.

...

Liếc trái ngó phải thấy hướng nào cũng có kẻ đang lén nhìn mình, Lăng Thanh Trúc bất đắc dĩ thở dài: "Haizz... Trời sinh ta ra cũng quá mị hoặc rồi. Tùy tiện đi trên đường thôi đã khiến thế nhân si ngốc đảo điên...".

"Hừm... Sư phụ à, chắc là chưa tới mức đó đâu".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi không cần phải an ủi ta. Nhan sắc của mình thế nào ta tự biết... Chậc, chỉ sợ đến tiên nữ trong truyền thuyết cũng chẳng bì được...".

"Khục...".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi ho cái gì? Có ý kiến gì sao?".

"Dạ... Không có".

...

Thong thả đi dạo một hồi, đôi chân Lăng Thanh Trúc lúc này rốt cuộc cũng chịu dừng lại. Nàng nhìn tấm biển treo trên khách điếm ba tầng trước mặt, gật gù: "Ừm, khách điếm Nhược Lai này cũng không tệ".

"Tiểu Ngư Nhi, chúng ta vào trong thôi".

...

"Chào hai vị khách quan, xin hỏi tiểu nhân có thể giúp gì cho hai vị?" Bên quầy tính, lão chưởng quầy tuổi độ năm mươi, mặt đính nốt ruồi ngay sát mép vừa nhìn thấy hai sư đồ họ Lăng tiến vào liền đon đả tươi cười, hỏi.

Đáp lại hắn, Lăng Thanh Trúc lạnh nhạt mà rằng: "Chúng ta muốn thuê phòng. Còn không?".

"Dạ thưa khách quan, vẫn còn... vẫn còn...".

Vẫn nụ cười đầy thiện chí, vẫn cái giọng niềm nở nọ, lão chưởng quầy nói tiếp: "Khách quan, bổn điếm hiện còn trống ba phòng, một phòng loại bình thường và hai phòng loại thượng hạng. Không biết hai vị khách quan muốn chọn phòng loại nào?".

"Thượng hạng đi." Lăng Thanh Trúc tùy ý.

"Dạ, có ngay".

Lão chưởng quầy toan gọi tiểu nhị, nhưng chợt nghĩ tới gì, hắn lại hỏi thêm lần nữa: "Ừm, khách quan. Chẳng hay hai vị muốn lấy một phòng hay là hai phòng?".

"Hai phòng".

"Một phòng".

Gần như đồng thời, hai câu trả lời cất lên. Một là của Lăng Tiểu Ngư, còn hai thì là của Lăng Thanh Trúc.

Hai sư đồ quay mặt nhìn nhau, cuối cùng, Lăng Thanh Trúc chẳng biết nghĩ gì lại hướng Lăng Tiểu Ngư nói: "Tướng công, chàng nói gì vậy? Chúng ta đã là phu thê rồi, chàng sao còn muốn ở riêng?".

Hả? Phu... Phu thê?

Lăng Tiểu Ngư trợn mắt há mồm, tính nói nhưng nhất thời lại chẳng biết nên nói gì cho phải.

Sư phụ hắn, nàng vừa nói gì thế kia? Từ khi nào mà hắn đã biến thành tướng công của nàng rồi?

Trong lúc họ Lăng còn đang đờ người ra vì bất ngờ quá lớn do sư phụ mình vừa mới dành tặng thì nàng đã quay mặt sang nơi khác. Lấy ra một nén bạc rồi đem đặt lên bàn, Lăng Thanh Trúc cười bảo: "Chưởng quầy, tướng công ta tính tình có hơi nhút nhát, ông đừng để ý. Ông cứ cho chúng ta một phòng thượng hạng là được rồi".

Rất hiểu ý, lão chưởng quầy thu lấy nén bạc xong, lập tức gọi một tên tiểu nhị lại.

"A Đẩu, ngươi mau dẫn hai vị khách quan lên căn phòng thượng hạng phía đông đi".

"Vâng ạ".

Ứng tiếng với ông chủ, tên tiểu nhị liền tiếp cận hai sư đồ Lăng Thanh Trúc, khom người kính cẩn: "Hai vị khách quan, xin mời hai vị đi theo tiểu nhân".

"Ừm".

Lăng Thanh Trúc gật nhẹ, toan bước đi thì chợt nhớ tới Lăng Tiểu Ngư nên dừng lại.

Trông thần tình ngơ ngơ ngác ngác kia của hắn, trong dạ nàng không khỏi buồn cười. Nàng nắm lấy tay hắn, chậm rãi kéo đi.

"Tướng công, chàng còn ngây ra đó làm gì? Chúng ta lên phòng thôi".

...

Vài phút sau.

Bên trong căn phòng thượng hạng đầy đủ tiện nghi, Lăng Thanh Trúc đứng ở trước mặt đồ nhi, ngón tay vẽ loằng ngoằng tại hư không, cười hỏi: "Tướng công đang nghĩ gì mà mặt mày đăm chiêu vậy?".

"Sư phụ, người đừng đùa nữa." Lăng Tiểu Ngư đem cánh tay đang đung đưa trước mặt mình gạt xuống, cau mày nói.

Cảm nhận được đồ nhi không vui, Lăng Thanh Trúc cũng biết ý mà ngưng trêu đùa. Nàng bĩu môi: "Chỉ đùa một chút thôi, tiểu tử ngươi làm gì mà nhăn nhó vậy".

Chẳng cho là phải, Lăng Tiểu Ngư phản bác: "Sư phụ, chuyện này sao có thể đùa giỡn được chứ. Chúng ta là người trong danh môn, làm vậy... Nếu để người khác nghe được sẽ tổn hại tới uy danh của sư phụ...".

"Xuy...".

Lăng Thanh Trúc xem thường: "Tổn hại uy danh gì chứ? Ngươi làm như ta là người ưa thích hư vinh lắm ấy".

"Mà, tiểu tử ngươi có phải là lo xa quá rồi không? Ở cái chỗ thế tục phàm nhân này, tu sĩ ai ghé qua làm gì?... Lùi một bước, cứ cho là có người quá rảnh rỗi tìm tới đây đi, vậy thì sao? Lẽ nào ta đây không phát giác được?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Có Kẻ Bám Theo

...

"Sư phụ, tóm lại là không được...".

Mặc cho Lăng Thanh Trúc có diễn giải thấu tình đạt lý ra sao, Lăng Tiểu Ngư vẫn trước sau như một, thủy chung không tán đồng với cách xưng hô tùy tiện của nàng.

Hết cách, Lăng Thanh Trúc chỉ đành chấp nhận nghe theo. Nàng thở dài cảm khái: "Haizz... Biết thế này ta thà dẫn Chu tiểu tử đi theo còn tốt hơn. Tiểu Ngư Nhi ngươi cứ y như khúc gỗ, chả biết vui đùa gì hết".

...

Im lặng vài giây, Lăng Thanh Trúc chợt bảo: "Được rồi, chúng ta bàn chính sự đi".

Thái độ loáng cái đã nghiêm túc lên hẳn, nàng tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, trong số mười hai loại tài liệu phụ trợ chúng ta hiện đã có được mười một. Còn lại tinh huyết Thiên Hồ - loại tài liệu cuối cùng kia - thì cũng chỉ có thể tiến nhập Thanh Khâu Sơn mới lấy được".

"Tiểu Ngư Nhi, chuyến đi này... ta nghĩ là ngươi không nên theo cùng".

"Sư phụ, sẽ có nguy hiểm sao?".

"Nguy hiểm? Ta có bảo thế sao?".

Lăng Thanh Trúc trấn an: "Tiểu tử ngươi không cần lo. Ta đã kể với ngươi rồi đó thôi. Trước kia ta từng ra tay cứu nhị công chúa của Thiên Hồ tộc, đối với hồ tộc bọn họ thì ta chính là ân nhân a".

"Vậy sao sư phụ không cho đệ tử đi cùng?" Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, tiếp tục đặt nghi vấn.

Và rất nhanh, nó đã liền được người giải đáp.

"Tiểu Ngư Nhi." - Lăng Thanh Trúc nói - "Tiểu tử ngươi có điều không biết. Tộc nhân Thiên Hồ trước nay đều luôn tự cho mình là giống loài cao quý, đối với cả yêu loại và nhân loại chúng ta đều rất xem thường. Thanh Khâu là lãnh địa của bọn họ, nếu chưa có sự cho phép mà tự tiện xâm nhập, hậu quả sẽ khó lường lắm".

"Hmm... Thật ra có một chuyện nữa mà ta quên chưa kể với ngươi. Đó là Thiên Hồ tộc có tư tưởng "nữ tôn nam ti", hiểu nôm na là trọng nữ khinh nam. Chưa nói tới ngoại nhân bên ngoài, ngay trong chính bộ tộc của mình, sự xuất hiện của nam nhân cũng đã rất hạn chế. Bọn họ bị cấm đoán rất nhiều...".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi nghĩ xem. Nếu một nam nhân loài người như ngươi xuất hiện tại Thanh Khâu Sơn, còn là trước mặt nhị công chúa của Thiên Hồ tộc, vậy thì người ta sẽ nhìn ngươi thế nào?".

"... Phải chi tu vi của ngươi là chân nhân trung kỳ hay hậu kỳ gì đấy còn đỡ, đằng này...".

Lăng Thanh Trúc tặc lưỡi lắc đầu: "Chậc, vấn đỉnh trung kỳ... Ta nghĩ trong mắt Thiên Hồ tộc người ta, tiểu tử ngươi e cũng chỉ như con sâu, con kiến mà thôi...".

...

Qua một hồi lâu ngồi nghe sư phụ mình phân tích, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đã hiểu được căn nguyên.

Sư phụ hắn nói đúng, sự hiện diện của hắn chẳng những không giúp ích được gì mà có thể còn gây ra phiền toái cho nàng.

"Sư phụ, vậy đệ tử sẽ ở Bắc Hà trấn này đợi người".

Ngó thấy đồ nhi đã thông suốt, Lăng Thanh Trúc cũng an lòng: "Ừm, như thế là tốt nhất".

...

Cuộc trò chuyện giữa hai sư đồ diễn ra thêm một lúc nữa thì kết thúc. Và khi nó kết thúc thì... Lăng Thanh Trúc cũng liền đứng dậy rời đi.

Thanh Khâu Sơn, đấy chính là nơi nàng sẽ hướng đến.

...

Còn lại một mình, Lăng Tiểu Ngư ngồi trầm tư trong phòng, chừng khi nắng chiều đã nhạt, lúc này hắn mới chuyển mình đứng lên, bước ra khỏi căn phòng.

Bên dưới, vừa trông thấy thân ảnh hắn ở lưng chừng cầu thang, lão chưởng quầy đã cười tươi chào hỏi: "Khách quan, ngài tính ra ngoài sao?".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngư gật khẽ xem như đáp lại. Kế đấy thì tiếp tục bước đi.

"Khách quan đi thong thả. Tối tiểu nhân sẽ sai người làm mấy món ngon mang lên cho ngài dùng bữa".

...

...

"Bánh bao đây! Bánh bao nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây!".

"Bánh bao đây...!".

...

"Hoành thánh đây! Hoành thánh đây!".

"Khách quan, ngài ăn thử một bát hoành thánh đi?".

Trước sự mời mọc của lão chủ quán, Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu: "Cảm ơn ông chủ, nhưng ta không thấy đói".

"Khách quan, không đói cũng ăn thử một bát đi. Hoành thánh của lão là ngon nhất ở cái trấn này. Lão đảm bảo khách quan sẽ thấy hài lòng...".

"Ông chủ, thật sự là không cần đâu".

Lăng Tiểu Ngư lần đầu tiên được người ta nhiệt tình lôi kéo mời mọc nên khó tránh có chút mất tự nhiên. Hắn nhanh chóng lách người tránh đi, sau đấy thì vội vàng chạy khỏi quán hoành thánh của ông lão nọ.

Phải, theo nghĩa nào đó thì có thể gọi là chạy.

...

"Khì... Tên ngốc...".

Lăng Tiểu Ngư vừa đi thì từ phía sau, cách quán hoành thánh khoảng tầm chục bước chân, một thanh âm trong trẻo liền cất lên. Thanh âm này, nó là từ trong miệng một cô gái phát ra.

Lại nói, vị cô nương này khá lạ mắt, vừa nhìn đã biết chẳng phải phường dân đen áo vải. Trang phục nàng mặc, khí chất nàng có, căn bản không giống bất kỳ ai ở cái trấn Bắc Hà này.

Tương tự Lăng Tiểu Ngư, cô gái cũng là một tu sĩ, đạo hạnh thậm chí còn thâm sâu hơn rất nhiều, đã là chân nhân cấp bậc...

Dõi mắt trông theo bóng người vừa "chạy" đi, cô gái nhịp chân, thầm nghĩ: "Không ngờ ở chỗ này lại vẫn có thể gặp được tu sĩ. Xem bộ dạng kẻ kia, nếu chẳng phải tán tu từ chốn thâm sơn cùng cốc bước ra thì cũng là đệ tử danh môn hạ sơn hành tẩu...".

"Ta hiện cũng không có việc gì làm, hay là cứ đi theo hắn một chút xem thử. Biết đâu lại có trò hay...".

Trong lòng đã có quyết định, cô gái chẳng chần chừ nữa, lập tức bước theo Lăng Tiểu Ngư đằng trước...

...

Đối với cái đuôi phía sau, Lăng Tiểu Ngư như cũ vẫn chưa hề hay biết. Hắn tiếp tục chuyến đi dạo của mình trong sự hiếu kỳ, xen lẫn vài phần thích thú...

Cứ thế, hắn đi mãi cho tới cuối đường, tiếp đấy thì rẽ vào những con ngõ. Trong quá trình di chuyển này, thỉnh thoảng hắn cũng có ghé xem vài nơi, nhưng giống như tại quán hoành thánh nọ, hắn tuyệt nhiên không hề đụng tay vào món gì. Chỉ xem, và xem, đấy là tất cả những gì hắn đã làm.

Khỏi phải nói, điều đó chắc chắn sẽ chẳng thể nào khiến cho người ta thấy thú vị được. "Cái đuôi" ở phía sau hắn, nàng đang rất nhàm chán là khác.

"Cái tên này làm gì vậy chứ? Đi cả buổi trời chỉ để nhìn ngắm thôi sao?".

"Aizz... Quả nhiên là tên ngốc từ chốn thâm sơn mò ra mà".

Cô gái lắc đầu, định quay đi thì...

"Khịt khịt...".

"Cái mùi này... có chút quái lạ".

Khuôn mặt đanh lại, cô gái tập trung đưa mắt đảo quanh tìm kiếm.

Không phải tốn quá nhiều thời gian, nàng đã tìm được khởi nguồn của luồng khí thoang thoảng mùi hương cổ quái kia.

Ở phía trước, hơi chếch về bên tay phải nàng, cách độ bảy, tám bước chân có một tiểu cô nương đang đứng. Mùi hương chính là từ trên người cô bé phát ra.

"Hửm? Yêu quái".

p/s: Tiểu ma nữ đã xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Tiểu Yêu Hồ

"Cô bé này...".

Giống như kẻ bám đuôi mình, Lăng Tiểu Ngư cũng đã phát giác ra sự bất thường trên người tiểu cô nương nọ. Thông qua pháp nhãn vừa triển khai, hắn khẳng định cô bé chính là một yêu quái, thuộc chủng hồ yêu.

Tuy vậy, trong lòng hắn vẫn còn điều nghi hoặc...

"Cô bé này đích xác là yêu quái, nhưng khí tức tại sao... hình như còn chẳng bằng một tu sĩ trúc cơ kỳ nữa".

"Lẽ nào cô bé không phải yêu tu hoá hình kỳ tu luyện lâu năm mà là con cháu của một vị đại yêu nào đấy?".

Tin là như vậy, Lăng Tiểu Ngư đứng im tiếp tục theo dõi. Hắn muốn xem xem tên tiểu yêu kia định giở trò gì.

Mặc dù Lăng Tiểu Ngư hắn xuất thân danh môn, được dạy phải có nghĩa vụ trừ yêu diệt ma, phù trợ chính giáo, nhưng như thế không có nghĩa hễ cứ gặp yêu là giết, gặp ma là diệt. Cũng như sư phụ hắn từng nói, người có thiện - ác, yêu ma có tốt - xấu. Tùy tiện lạm sát hắn cho là không nên.

...

Quyết định của Lăng Tiểu Ngư, lần này thực rất đúng đắn. Bởi lẽ tiểu cô nương khả ái kia đã chẳng hề làm ra một việc xấu xa nào cả. Suốt một đỗi lâu cô bé chỉ đứng nhìn chằm vào mấy xâu kẹo hồ lô rực rỡ sắc màu được cắm vào ụ cọc rơm ở nơi gần đó, ánh mắt khao khát vô cùng.

Thế rồi, khi đã kiềm lòng không được nữa, cô bé xê dịch tới trước, nuốt xuống một ngụm nước bọt, hỏi xin người bán kẹo: "Đại thúc, có thể... có thể cho ta một cái không?".

Trước vẻ khả ái và trông mong nọ, những tưởng người bán kẹo sẽ động lòng trắc ẩn mà lấy cho cô bé một xâu thì không, hắn đã thẳng thừng từ chối.

"Không cho! Không cho!".

"Tiểu nha đầu, có tiền thì mua không có tiền thì đi chỗ khác chơi, đừng cản trở ta buôn bán".

"Ăn mặc sang trọng như vậy mà lại không có tiền, thật không hiểu nổi...".

Bị người thẳng thừng từ chối, lại còn đuổi xua, tiểu cô nương lập tức xụ mặt, xem dáng vẻ chừng sắp khóc.

Cô bé cúi gầm xuống, lặng lẽ quay lưng bước đi...

Đứng bên này, Lăng Tiểu Ngư chứng kiến từ đầu tới cuối, trong lòng khó tránh có phần bất nhẫn. Nhận định tiểu cô nương chẳng phải một yêu quái xấu, hắn bước vội tới, đem cô bé giữ lại.

"Tiểu muội muội".

Cô bé nghe gọi thì ngẩng đầu lên, nhìn Lăng Tiểu Ngư, hỏi lại: "Ngươi kêu ta?".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngư nở nụ cười thân thiện, chỉ vào mấy xâu kẹo hồ lô rực rỡ sắc màu, nói tiếp: "Tiểu muội muội, muội muốn ăn thứ đó phải không?".

Cô bé hồ yêu thành thật gật đầu: "Ừm... Nhưng mà... ta không có tiền. Chỉ nhị tỷ mới có tiền".

"Vậy nhị tỷ của muội đâu?".

"Lúc nãy nhị tỷ nói có chút việc cần làm, dặn ta đứng đợi ở chỗ này".

"Thì ra là vậy".

Càng tiếp xúc với tiểu hồ yêu, trong lòng Lăng Tiểu Ngư càng thấy có thiện cảm. Hắn thấy cô bé rất giống với Gia Gia...

Theo thói quen, hắn đưa tay xoa đầu cô bé: "Tiểu muội muội, để ta mua cho muội".

Nói rồi, hắn quay sang người bán kẹo, bảo: "Ông chủ, lấy cho ta hai xâu".

"Dạ, có ngay! Có ngay!".

Khác xa lúc đuổi xua tiểu cô nương hồ yêu, lần này người bán kẹo tỏ ra hết sức niềm nở. Động tác mau lẹ, hắn rút hai xâu kẹo hồ lô đưa cho Lăng Tiểu Ngư: "Công tử, kẹo hồ lô của ngài đây".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngư tiếp nhận xong liền xoay lưng lại, cầm đưa cho tiểu cô nương hồ yêu vốn đang đứng ngóng trông.

"Tiểu muội muội, cho muội".

"Ực...".

"Tiểu muội muội, sao vậy?".

"Ta... Nhị tỷ ta nói đừng có nhận đồ của người lạ. Rất có thể bọn họ đang có ý xấu...".

Lăng Tiểu Ngư cười nhạt, cố tỏ ra mình là người tốt: "Tiểu muội muội, muội nhìn xem ta chỗ nào giống người xấu không?".

"Cái này...".

Tiểu hồ yêu quan sát một lúc thì gật đầu: "Đúng là cũng không giống người xấu lắm".

"Ta đương nhiên không phải người xấu".

Lăng Tiểu Ngư đung đưa hai xâu kẹo hồ lô, gắng thuyết phục: "Muội xem, có người xấu nào lại đi mua đồ tặng cho muội chứ".

"Tiểu muội muội không cần lo lắng. Muội cầm lấy đi".

"Hmm...".

Tiểu hồ yêu có chút đắn đo, nhưng rồi rốt cuộc vẫn không kháng cự được sức hấp dẫn từ màu sắc và hương vị của hai xâu kẹo hồ lô. Cô bé rụt rè đưa tay tiếp nhận, nhận xong thì lập tức quay mặt đi, cắn liền một viên.

Đứng sau lưng cô bé, Lăng Tiểu Ngư hỏi thử: "Có ngon không?".

"Nhon (ngon)...".

Nghe thanh âm bị biến tấu kia từ tiểu hồ yêu, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu cười cười. Hắn đang tính nói thêm thì ở phía sau, tiếng của người bán kẹo chợt cất lên.

"Công tử...".

Đợi cho Lăng Tiểu Ngư quay lại nhìn, người bán kẹo lúc này mới tiếp tục: "Công tử, ngài vẫn chưa trả tiền".

Tiền?

Lăng Tiểu Ngư vừa nghe tới chữ này thì liền biến sắc.

Trên người hắn... không có tiền a!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng

...

"Công tử, ngài... không phải là không có tiền đấy chứ?".

Đợi hồi lâu vẫn chưa thấy Lăng Tiểu Ngư móc túi tiền ra trả, người bán kẹo mới đâm ngờ vực. Hắn nhăn mày, ý tứ doạ dẫm: "Công tử, Trương Ba ta buôn bán nhỏ lẻ, không có kẹo dư mà đem cho. Ngài nếu muốn ăn quỵt thì ta cũng chỉ đành nhờ mấy vị quan gia phân xử".

Tay chỉ mấy tên sai nha đang ngồi uống rượu ở một tửu điếm gần đó, Trương Ba tiếp lời: "Công tử, thế nào? Có muốn ta kêu họ lại?".

"Ông chủ xin đừng hiểu lầm, ta không phải có ý quỵt tiền".

"Vậy thì hãy mau trả tiền đi".

"Chuyện này...".

Liên tiếp bị giục, Lăng Tiểu Ngư nhất thời chưa biết xử trí ra sao, đành quay lại nhìn tiểu hồ yêu.

Hắn chưa nhìn còn tốt, vừa nhìn thì liền trợn mắt ngay. Tiểu hồ yêu kia, nó căn bản là chẳng quan tâm gì đến tình cảnh khó khăn của Lăng Tiểu Ngư hắn, thứ duy nhất khiến nó bận lòng chỉ có mỗi hai xâu kẹo hồ lô trên tay mà thôi.

Không rõ từ khi nào, một trong hai xâu kẹo ấy đã bị tiểu hồ yêu nó ăn sạch sành sanh; cái còn lại, lúc này hiện cũng đang được nó tranh thủ xử lý...

Nhìn bộ dáng vội vội vàng vàng như sợ bị người đòi kẹo lại kia của tiểu hồ yêu nó, Lăng Tiểu Ngư thực chẳng biết nói sao cho phải, rốt cuộc đành câm nín.

Kẹo đã ăn, giờ có muốn hoàn trả cũng không được nữa. Bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư mới giả vờ cho tay vào trong áo, lặng lẽ lấy từ giới chỉ ra một lọ đan dược.

"Ông chủ, ừm... lúc nãy ta vội đi ra ngoài nên không có mang theo tiền. Nhưng ta có thứ này...".

"Đây là một lọ Thanh Linh Đan, có công dụng giải độc bồi nguyên, rất tốt cho cơ thể. Ông chủ xin hãy nhận lấy, coi như thay thế số tiền mua kẹo hồ lô của ông".

...

"Lấy đan thay tiền sao?".

Đứng cách Lăng Tiểu Ngư một đoạn, cô gái lạ mặt chứng kiến hành vi kia của hắn thì thầm cười. Nàng đoán trò hay nó vẫn còn.

Thanh Linh Đan trong mắt tu sĩ tính ra cũng không phải loại quá trân quý, nhưng đối với thế tục phàm nhân thì đích xác là ngàn vàng khó mua. Dùng hai xâu kẹo hồ lô để đổi lấy một lọ Thanh Linh Đan, giao dịch này rõ ràng quá hời cho Trương Ba - người bán kẹo nọ.

Nhưng là...

Trương Ba chỉ là người trần mắt thịt, hắn há có thể nhận biết Thanh Linh Đan?

Thực tế, chuyện diễn ra đúng y như dự đoán của cô gái. Trương Ba vừa nghe xong những lời Lăng Tiểu Ngư nói thì lập tức nổi giận, lớn tiếng mà rằng: "Giải độc bồi nguyên sao? Tiểu tử, ngươi tính lừa ai đấy hả?!".

Dứt khoát đem cánh tay họ Lăng gạt đi, hắn sấn tới nắm lấy cổ áo đối phương, giọng càng thêm gắt: "Tiểu tử, mau trả tiền! Nếu không thì đừng có trách ta!".

"Ông chủ, ta...".

"Ông chủ, để ta trả giùm hắn".

Giữa lúc không khí đang căng thẳng, khi mà Lăng Tiểu Ngư còn chưa biết phải xoay sở ra sao thì may thay, có một người đã đứng ra giải vây cho hắn.

Là một cô gái bề ngoài tuổi độ mười tám đôi mươi, rất xinh đẹp. Phong cách ăn mặc của nàng khá đặc biệt. Thay vì trường y kín kẽ nối liền từ trên xuống dưới như những người khác thì y phục của nàng lại tách hẳn thành hai phần riêng biệt. Áo cổ cao màu đỏ, tay áo gần như chẳng có, chỉ đủ che đậy bờ vai. Không ngoa khi bảo rằng một khi nàng giơ lên cánh tay, mảng da thịt dưới nách sẽ lập tức lộ rõ ra ngay.

Bên trên đã vậy, còn bên dưới...

Cô gái, nàng không mặc quần. Thứ đang che kín hạ thân nàng đây là một chiếc váy. Tương tự phần áo phía trên, chiếc váy này cũng có màu đỏ, chẳng dài lắm, chỉ đủ phủ qua đầu gối.

May sao, từ đầu gối trở xuống dưới, nhờ có đôi giày ống cao mà da thịt nàng mới đỡ bị phơi bày. Chứ nếu không, chỉ e sự hiện diện của nàng sẽ gây nên một tràng xáo động mất. Nhất là khi sự hở hang kết hợp với dung mạo...

Như đã nói, cô gái, nàng rất xinh đẹp. Nếu như ở Lăng Thanh Trúc là vẻ mị hoặc dụ nhân thì trên khuôn mặt nàng, trẻ trung hoạt bát là những gì mà Lăng Tiểu Ngư đang thấy. Thú thực, chỉ sau cái nhìn đầu tiên thôi thì hắn đã bị nàng thu hút. Đặc biệt là cái vòng vải đang nối liền từ trán ra sau đầu cùng phần tóc mái dày đậm rẽ sang bên phải kia.

Dung nhan ấy, khí chất bất phàm ấy, thế gian có lẽ rất hiếm người có được.

...

Trước sự ngẩn ngơ, kinh ngạc của Lăng Tiểu Ngư, hồng y thiếu nữ móc túi tiền đeo bên hông ra, rất hào phóng đưa hẳn cho Trương Ba một chiếc lá bằng vàng, lớn bằng ngón tay.

"Ông chủ, bao nhiêu đây đã đủ để mua hết chỗ kẹo hồ lô này của ông rồi chứ?".

Đối lập với thời điểm lọ Thanh Linh Đan được lấy ra ban nãy, lần này vừa mới trông thấy chiếc lá bằng vàng của hồng y thiếu nữ thì hai mắt Trương Ba liền sáng lên. Hắn nhanh chóng cầm lấy nó, cẩn thận kiểm tra. Tới khi đã xác nhận đấy đúng là vàng thật, hắn lập tức niềm nở tươi cười, đưa ngay cộc rơm đang giữ.

"Cô nương, đa tạ! Đa tạ!".

"Không cần".

Hồng y thiếu nữ phẩy tay: "Được rồi, ngươi đi đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Cổ Cổ - Âm Tiểu Linh

...

"Cô nương, hmm... cám ơn".

Lăng Tiểu Ngư ngó sang hồng y thiếu nữ - người mới ra tay giải vây cho mình, hơi ngại ngùng nói ra.

Đáp lại hắn, hồng y thiếu nữ chìa bàn tay trắng ngần của mình, bảo: "Đưa cho ta".

Đưa?

Lăng Tiểu Ngư nhất thời còn chưa kịp hiểu nên chỉ biết đứng nhìn.

Thấy hắn như vậy, hồng y thiếu nữ mới nói rõ: "Lọ Thanh Linh Đan của ngươi. Chẳng phải vừa rồi ngươi tính dùng nó để thay thế số tiền mua kẹo hồ lô sao?".

"À...".

Rốt cuộc đã hiểu ra, Lăng Tiểu Ngư rất sảng khoái cầm lọ đan dược đặt vào lòng bàn tay của người nơi đối diện. Miệng không quên dặn: "Cô nương, Thanh Linh Đan này có công dụng giải độc bồi nguyên, thích hợp dùng cho các trường hợp như...".

...

"À, ra loại thuốc này là dùng như vậy".

Hồng y thiếu nữ kiên nhẫn nghe hết lời dặn dò của người nào đó, cười cười gật gật. Kế đấy, nàng đem lọ Thanh Linh Đan cất đi, từ đầu đến cuối đều chả buồn kiểm tra chút gì.

Chuyển ánh mắt sang người tiểu hồ yêu với khoé miệng lem luốc nước đường, cố tỏ ra thân thiện: "Tiểu muội muội, mặt mày bị vấy bẩn hết rồi kìa".

"Lại đây để tỷ tỷ lau cho".

"Không".

Hơi ngoài ý muốn của hồng y thiếu nữ, tiểu yêu hồ vậy mà thẳng thừng từ chối. Cô bé bước lại gần Lăng Tiểu Ngư, kéo tay áo hắn, bảo: "Ngươi giúp ta lau".

"Ta?" Lăng Tiểu Ngư chỉ vào mình, hỏi lại.

"Ừ".

Nhận được cái gật đầu của tiểu hồ yêu, Lăng Tiểu Ngư mới chớp chớp hàng mi, truy ngược: "Tại sao lại là ta?".

Đối với việc lau chùi này, Lăng Tiểu Ngư hắn không phải không nguyện ý, chỉ là... hắn thắc mắc. Rõ ràng bên cạnh có một người chủ động muốn giúp mà không chịu, trong khi kẻ chẳng nói năng gì như hắn đây thì lại được cậy nhờ. Tiểu hồ yêu này rốt cuộc là làm sao...

"Mà thôi, ta cứ giúp nó lau đi vậy".

...

"Tiểu muội muội, xong rồi đó".

"Thật đã sạch rồi chứ?".

"Yên tâm, đã sạch cả rồi".

"Vậy thì tốt".

Tiểu yêu hồ nói hết câu thì liền phủi mông bước sang một bên. Xem bộ dạng ấy thì rõ ràng cô bé chẳng hề có ý định nói tiếng cảm ơn nào.

Thái độ phũ phàng là vậy, thế nhưng Lăng Tiểu Ngư lại không thấy có tí gì khó chịu. Hắn chỉ nhẹ lắc đầu cười nhạt cho qua.

Trong khi đó, ở phía bên kia...

Sau một đỗi lén lút nhòm ngó mấy xâu kẹo hồ lô cắm ở đầu cọc rơm mà hồng y thiếu nữ đang cầm, cô bé xích lại gần hơn một chút, rồi hỏi: "Ngươi có thể bán chịu cho ta mấy cái không?".

"Sao? Tiểu muội muội còn muốn ăn?".

Tiểu hồ yêu không trực tiếp trả lời mà nói: "Ta không có tiền nhưng nhị tỷ của ta thì mang theo rất nhiều tiền. So với túi tiền của ngươi còn lớn hơn. Ngươi bán cho ta, lát nữa nhị tỷ về ta sẽ kêu nhị tỷ trả tiền cho ngươi".

Ngầm hô thú vị, hồng y thiếu nữ lắc đầu: "Tiểu muội muội, tỷ tỷ đây không thiếu tiền".

"Tại sao? Phàm nhân... À, các ngươi không phải đều rất thích tiền sao?".

"Hì, vậy cứ xem tỷ tỷ đây là một ngoại lệ đi".

...

Tròng mắt khẽ đảo, hồng y thiếu nữ đề nghị: "Tiểu muội muội, hay là như vầy, nếu như muội chịu gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì ta sẽ cho muội hai xâu kẹo hồ lô".

"Không." Tiểu hồ yêu chả cần tới một giây để nghĩ ngợi thì đã dứt khoát chối từ.

Đương nhiên, thiếu nữ hồng y sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc. Nàng điều chỉnh tỉ lệ trao đổi: "Tiểu muội muội, hai xâu không đủ vậy thì năm xâu nhé?".

"Không".

Vẫn không?

Lần thứ ba, hồng y thiếu nữ nhượng bộ: "Vậy... toàn bộ số kẹo hồ lô này thì sao?".

Chẳng còn dứt khoát được như trước, lần này tiểu hồ yêu đã phải đắn đo. Nhưng, đắn đo thì đắn đo, sau cùng cô bé vẫn lắc đầu: "Không thèm".

...

"Tiểu nha đầu này khó chơi vậy...".

Qua mấy bận điều chỉnh mà vẫn chưa được người chấp nhận, hồng y thiếu nữ cau mày, cuối cùng đành từ bỏ.

Kèm theo cái lắc đầu, nàng hơi chán nản nói ra: "Aizz... Được rồi được rồi, không gọi thì không gọi. Tỷ tỷ ta đại nhân đại lượng, không thèm chấp tiểu nhân hẹp dạ như muội. Đây, số kẹo này cho muội hết đấy".

"Ta là Cổ Cổ, chẳng phải tiểu nhân".

Miệng nói tay đưa, tiểu hồ yêu tiếp lấy cọc rơm với đầy những xâu kẹo hồ lô cắm ở phía trên. Giống với ban nãy, khi được Lăng Tiểu Ngư lau mặt cho, cô bé vẫn không hề nói tiếng cảm ơn nào.

"Tiểu nha đầu này... nói không chừng cũng có chút lai lịch." Bên cạnh, thiếu nữ hồng y thầm suy đoán.

Trải qua một hồi tiếp xúc, từ cách ăn mặc, thái độ và cung cách ứng xử của tiểu hồ yêu, hồng y thiếu nữ có cơ sở để đưa ra nhận định như vậy. Nàng tin trong chủng loại yêu hồ, phụ mẫu cô bé hẳn phải là những người rất có thân phận.

"Hay là ta thăm dò một chút vậy".

Trong lòng đã có chủ ý, hồng y thiếu nữ mỉm cười, hướng tiểu hồ yêu hỏi: "Tiểu muội muội, tên của muội là Cổ Cổ à?".

"Nhừ (Ừ)".

Đem viên kẹo hồ lô đang nhai trong miệng nuốt xuống, tiểu hồ yêu, cũng tức Cổ Cổ gật đầu: "Ta tên Cổ Cổ. Cổ ở đây là cái trống chứ không phải tiếng cổ trong thiên thu vạn cổ đâu".

"Biết rồi. Tiểu muội muội là cái trống".

Tay chỉ qua một quán nước ở gần đó, hồng y thiếu nữ chợt đề nghị: "Cổ Cổ muội muội, hay là chúng ta qua bên đó ngồi đi. Muội ăn nhiều kẹo như vậy chắc là cũng khát nước rồi...".

"Ực... Ngươi nhắc ta mới để ý. Đúng là ta có hơi khát nước thật".

"Vậy chúng ta đi qua đó thôi".

"Chờ một chút".

Cổ Cổ rất không nể nang mà đem cánh tay mới nắm lấy tay mình gạt ra. Cô bé kéo áo Lăng Tiểu Ngư - kẻ vẫn đang đứng im lặng từ nãy giờ: "Ngươi cũng qua đó đi".

"Ta?... Hmm... Ta nghĩ là...".

"Ngươi cũng đi đi." Lời từ chối Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa kịp nói xong thì tiếng hồng y thiếu nữ đã truyền đến.

Nàng nở nụ cười thiện chí: "Gặp gỡ tức là có duyên. Ngươi nếu không ngại thì chúng ta hãy trò chuyện một lát".

"Cô nương, chuyện này...".

"Ngươi đi đi. Ta thấy ngươi đứng đây cũng đâu có việc gì làm...".

Nói rồi, Cổ Cổ bắt đầu ra sức lôi kéo, chẳng cần biết họ Lăng có nguyện ý hay không.

...

Đợi cho tất cả đều đã an vị trên ghế, lúc này hồng y thiếu nữ mới nhìn sang Lăng Tiểu Ngư, hỏi: "Từ nãy giờ ta vẫn chưa biết tên ngươi?".

"À... Ta họ Lăng, tên Tiểu Ngư".

"Tiểu Ngư?" - Đang bưng chén trà uống, Cổ Cổ ngước mắt lên, chen vào - "Tức là con cá nhỏ à?".

Lăng Tiểu Ngư gật khẽ coi như xác nhận. Kế đấy, hắn hướng qua hồng y thiếu nữ...

Biết ý, thiếu nữ hồng y chủ động nói ra: "Ta họ Âm, tên Tiểu Linh".

"Linh? Cái gì Linh?".

Liếc Cổ Cổ - người mới hỏi, hồng y thiếu nữ, cũng là Âm Tiểu Linh giải thích: "Chữ Linh của ta ý chỉ lanh lợi, đáng yêu".

"Ồ... Ra là lanh lợi đáng yêu...".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Không Đơn Thuần Chỉ Là Những Viên Kẹo

Sau câu nói ấy thì Cổ Cổ thôi chẳng hỏi han gì nữa. Cô bé chỉ ngồi đấy, tiếp tục lấy xuống những xâu kẹo hồ lô rồi cắn ăn.

Phần Lăng Tiểu Ngư... Hắn thì càng không đáng nói. Trước im lặng, sau cũng lặng im, căn bản không khác gì khúc gỗ.

May sao, Âm Tiểu Linh đã chẳng để bầu không khí trầm lắng ấy nối dài thêm nữa. Nàng vươn tay lấy đi một xâu kẹo hồ lô, đưa mời nam nhân nơi đối diện: "Ngươi ăn thử đi".

"Cô nương, không cần đâu".

Dễ gì buông tay, thay vì rút về thì Âm Tiểu Linh lại kéo lấy tay Lăng Tiểu Ngư, đặt luôn xâu kẹo hồ lô vào đó.

Đối với hành động có phần sỗ sàng này của nàng, Lăng Tiểu Ngư thực rất bất ngờ. Giữa nàng và hắn, đôi bên chỉ là những người xa lạ, bất quá mới gặp gỡ hôm nay, theo lý thì nàng không nên có hành vi thân mật như vầy mới phải. Dù sao nàng cũng là một nữ nhân kia mà.

"Ngươi đừng có nhìn ta nữa. Mau ăn thử đi. Trông bộ dạng quê mùa của ngươi, ta dám cá là ngươi chưa từng ăn qua thứ này".

Tiếp lời nữ tử họ Âm, tiểu hồ yêu Cổ Cổ cũng bồi vào: "Tiểu Ngư, ngươi chưa từng ăn thật à? Vậy thì ngươi mau ăn đi. Ngon lắm".

Trước sự ân cần của Âm Tiểu Linh, sự hối thúc của tiểu yêu hồ Cổ Cổ, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn cũng khó lòng từ chối được. Hắn miễn cưỡng cầm lấy

xâu kẹo hồ lô mà đưa lên miệng, cắn nhẹ.

"Thế nào? Ngon lắm đúng không?".

Hồi đáp Cổ Cổ, Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Ừm, rất ngon. Vị chua ngọt thanh nhẹ, ăn rất vừa miệng".

"Hì hì...".

Có người đồng cảm với mình, tiểu hồ yêu liền cười lên vui vẻ. Cô bé hào phóng rút thêm một xâu kẹo đưa cho Lăng Tiểu Ngư: "Cho ngươi thêm một cái nữa nè".

"Cái này...".

"Cầm lấy".

"Được rồi".

...

"Hừm...".

Theo sau tiếng hắng, Âm Tiểu Linh với khuôn mặt đầy thiện chí, hướng tiểu hồ yêu nói: "Cổ Cổ muội muội, cũng cho tỷ một xâu nào".

Cổ Cổ ngẩng đầu nhìn lên, giọng dứt khoát: "Không cho".

...

Có lẽ vì tâm tình vừa bị đả kích nên Âm Tiểu Linh đã im lặng trong vài giây. Chừng khi bình tĩnh lại, lúc này nàng mới chất vấn: "Cổ Cổ, tại sao Lăng Tiểu Ngư thì được còn tỷ tỷ thì không? Toàn bộ chỗ kẹo này đều là tỷ tỷ cho muội mà".

Chả chút ngại ngần, tiểu hồ yêu đáp trả ngay: "Lúc nãy nó là của ngươi nhưng bây giờ nó là của ta. Ta thích cho ai là quyền của ta".

"Thêm nữa... Âm Tiểu Linh ngươi có nhiều tiền như vậy, muốn mua bao nhiêu chẳng được. Nhưng Tiểu Ngư thì khác, trên người hắn không có tiền. Hắn rất đáng thương a".

"Khục khục...".

Lăng Tiểu Ngư đang nhai dở viên kẹo, nghe tiểu hồ yêu nói như thế thì lập tức ho sặc sụa. Hắn thật chẳng ngờ ở trong mắt cô bé mình lại có hình tượng như vậy.

Đáng thương? Hắn... đáng thương lắm sao?

Trực giác mách bảo, Lăng Tiểu Ngư ngó sang chiếc ghế đối diện.

Quả như hắn nghĩ, bên kia, nữ tử họ Âm đang che miệng cười. Xem ra nàng cũng rất có cảm xúc đối với những lời kia của tiểu yêu hồ.

...

"Hừm...".

Có lẽ không muốn làm cho ai kia phải ngượng ngùng, bối rối, Âm Tiểu Linh nhanh chóng thay đổi đề tài. Bắt đầu bằng một câu hỏi: "Cổ Cổ muội muội, muội đang ăn kẹo hồ lô, vậy chứ muội có biết nó được làm từ thứ gì, tại sao lại được gọi "hồ lô" không?".

"Không biết".

Cổ Cổ thành thật lắc đầu. Kế đấy thì quay qua hỏi Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, ngươi có biết không?".

"Ta cũng không biết. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy thứ này".

Dời về vị trí cũ, tiểu hồ yêu hỏi Âm Tiểu Linh: "Vậy ngươi thì sao? Ngươi có biết không?".

"Hì... Tỷ tỷ không chỉ biết mà còn biết rất rõ".

Âm Tiểu Linh bắt đầu giảng giải: "Nguyên liệu để làm kẹo hồ lô này là những quả táo gai. Ban đầu, khi mới xuất hiện thì người ta chỉ xiên hai quả táo gai trong một xâu, gồm một quả nhỏ ở trên và một quả to ở dưới. Chính điều đó đã khiến cho xâu kẹo trông giống những quả hồ lô và cái tên kẹo hồ lô cũng bắt nguồn từ đấy... Ngày nay, tuy hầu hết những xâu kẹo hồ lô đều có từ tám đến mười viên, nhưng người ta vẫn giữ nguyên cái tên kẹo hồ lô như cũ".

"Ồ... Thì ra là như vậy. Cũng chẳng đặc biệt lắm".

Không tán đồng với tiểu hồ yêu, Âm Tiểu Linh bảo với cô bé: "Tiểu muội muội, thật ra kẹo hồ lô này còn có những ý nghĩa rất sâu sắc đấy".

"Ý nghĩa? Ý nghĩa gì?".

"Hmm... Là như vầy...".

Âm Tiểu Linh kể ra: "Trước đây, loại kẹo này chỉ được tìm thấy vào cuối đông, khi tiết trời vẫn còn se lạnh. Người ta thường mua tặng cho những đứa trẻ với ước vọng gia đình luôn may mắn, đoàn viên, nên kẹo làm ra phải tròn, những hạt nhỏ li ti trên viên kẹo biểu tượng cho con cháu đầy đàn, quả có vị hơi chua vì họ luôn quan niệm không phải lúc nào cuộc sống cũng đủ đầy, suôn sẻ. Những viên kẹo hồ lô xinh xắn, xiên qua thanh tre cũng chính là mong muốn hạnh phúc và sum vầy luôn nối tiếp. Chính những khó khăn của cuộc sống mới tạo cho con người có ước mơ. Khi cho kẹo họ muốn khuyên người nhận hiểu hết ý nghĩa của sự khó khăn, chật vật trong đời sống hằng ngày nhưng không vì thế mà nản lòng thất vọng, phải có niềm hi vọng vào tương lai, dù ít hay nhiều. Lớp đường trong suốt bọc ở ngoài quả đỏ không quá ngọt, chỉ vừa đủ để giảm bớt độ chua của quả. Vị ngọt thao thao đầu lưỡi là ý nghĩa của niềm hi vọng sâu sắc đó...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Ngũ Vĩ Yêu Hồ

...

"Không ngờ mấy viên kẹo nhỏ nhỏ xinh xinh này lại mang nhiều ý nghĩa tới vậy".

Trải qua một đỗi lâu ngồi nghe Âm Tiểu Linh nói, tiểu yêu hồ Cổ Cổ rốt cuộc cũng đã có cái nhìn đầy đủ hơn về những xâu kẹo hồ lô mình đang ăn. Cô bé hiếm hoi khen tặng: "Âm Tiểu Linh, ngươi thật là có kiến thức".

"Không có gì. Tỷ tỷ đây bình thường rỗi rãi hay du ngoạn bên ngoài nên đối với các truyền thuyết, cố sự cũng ít nhiều hiểu biết".

Âm Tiểu Linh chuyển qua dò xét: "Cổ Cổ, muội thì sao? Tỷ trông muội rất lạ mắt, hình như không phải người của trấn Bắc Hà này".

"Ta đương nhiên không phải người ở đây. Ta vốn dĩ là tam công...".

"Cổ Cổ!".

Sau chữ "tam công", tiểu yêu hồ chưa kịp nói thêm thì đã bị một tiếng quát cắt ngang.

Gần như tức thời, cả Cổ Cổ, Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh, ba người đồng loạt quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Khoảng cách chẳng xa lắm, chỉ tầm độ chục bước chân, ở nơi đó, một cô gái cũng đang dõi mắt ngó qua bên này.

Nàng mặc một bộ đồ màu xanh đậm, tóc dài màu đen, nét mặt xinh đẹp nhưng nghiêm nghị lạ thường. Cái khí chất ấy, thật vừa nhìn đã biết chẳng phải thường nhân. Cao quý vô cùng...

Trái hẳn dáng vẻ khẩn trương của hai người bên cạnh, tiểu yêu hồ Cổ Cổ vừa trông thấy cô gái xinh đẹp kia thì hết sức vui mừng. Cô bé reo lên hai tiếng "Nhị tỷ!" rồi bật dậy, chạy thẳng về phía nàng.

"Nhị tỷ, sao tỷ đi lâu vậy? Nãy giờ muội đợi tỷ mãi...".

Thanh y thiếu nữ đặt tay lên người muội muội, lặng lẽ kiểm tra. Tra xong thì nói: "Cổ Cổ, không phải tỷ đã dặn muội phải ở yên đợi tỷ ư. Tại sao muội lại đi cùng người lạ như thế?".

Xoay lại nhìn hai người Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, tiểu yêu hồ lắc đầu: "Nhị tỷ, bọn họ không phải người xấu đâu. Lúc nãy họ đã mua kẹo hồ lô cho muội. Hmm... Nhất là tên Lăng Tiểu Ngư này".

"Nhị tỷ, tỷ không biết đâu. Tiểu Ngư hắn tốt lắm. Hồi nãy a, muội thấy mấy xâu kẹo hồ lô kia thì rất muốn ăn thử, nhưng mà muội không có tiền. Cái tên bán hàng kia nói muội không có tiền nên đã đuổi muội đi...".

"Cái gì?".

Sát cơ hiện lên trong đáy mắt, thanh y thiếu nữ lập tức truy hỏi: "Cổ Cổ, là kẻ nào đã dám xua đuổi muội?".

Trông bộ dạng muốn giết người kia của tỷ tỷ mình, tiểu yêu hồ vội nói: "Nhị tỷ, tỷ đừng tức giận. Muội không có sao hết. Lúc nãy Tiểu Ngư đã giúp muội".

Thanh y thiếu nữ khẽ liếc nam nhân đứng bên trong quán nước, ngờ vực: "Hắn thật đã giúp muội sao?".

"Đúng vậy".

Tiểu yêu hồ thuật lại: "Lúc nãy, sau khi cái tên bán hàng kia xua đuổi muội, Tiểu Ngư hắn đã chạy tới hỏi muội muốn ăn kẹo phải không. Muội trả lời là muội không có tiền, chỉ nhị tỷ mới có tiền. Sau đấy hắn đã mua cho muội hai xâu kẹo hồ lô".

"Nhưng mà nhị tỷ, Tiểu Ngư hắn gạt người đấy. Hắn vốn dĩ cũng không có tiền nha".

Nét mặt hơi đổi, thanh y thiếu nữ hỏi: "Sau đó thế nào?".

"Sau đó..." - Tiểu hồ yêu chỉ vào Âm Tiểu Linh, tiếp tục kể - "Sau đó thì Âm Tiểu Linh xuất hiện. Nàng không những thay Lăng Tiểu Ngư trả tiền mà còn giúp muội mua hết toàn bộ số kẹo hồ lô kia".

...

"Cổ Cổ, những gì muội nói đều là thật cả chứ?".

"Thật. Đương nhiên là thật".

"Nói vậy... nhị tỷ cần phải cảm ơn hai người họ rồi".

Chân chuyển di, thanh y thiếu nữ nhắm quán nước tiến lại. Nàng đi rất chậm, khoảng cách giữa các bước chân cũng rất ngắn. Nhưng, chính sự từ tốn ấy, nó đã khiến cho hai người Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh phải khiếp đảm.

Trong mắt kẻ khác, thanh y thiếu nữ đúng chỉ đơn thuần là thanh y thiếu nữ, một cô gái xinh đẹp cao quý. Tuy nhiên, hình ảnh mà hai người Lăng Tiểu Ngư - Âm Tiểu Linh đang thấy lúc này, nó lại là một thứ... rất ngoài mong đợi.

Một con hồ ly năm đuôi với kích cỡ còn lớn hơn cả khách điếm ba tầng đang hiện diện trước mặt bọn họ.

Trong giới hồ yêu, số đuôi đại biểu cho thực lực. Chỉ khi đạt tới chân nhân cảnh thì mới có được ba đuôi. Bằng như năm đuôi mà nói...

Hiếm. Rất hiếm có người đạt tới.

...

Chân nhân trung kỳ? Hay là chân nhân hậu kỳ? Thực lực của thanh y thiếu nữ rốt cuộc nằm ở mức nào?

Nếu là khi khác, trong một trường hợp khác, Lăng Tiểu Ngư có lẽ sẽ âm thầm tự vấn. Nhưng hiện tại thì không. Hắn làm gì còn tâm tư để hỏi. Chân nhân trung kỳ hay chân nhân hậu kỳ thì có gì khác biệt chứ? Bất kể cái nào cũng đều đủ sức bóp chết hắn đấy!

Theo bản năng, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu lùi lại phía sau...

...

"Nói." - Từ trong miệng thanh y thiếu nữ, ở khoảng cách tầm năm bước chân, một giọng lạnh lùng cất lên - "Các ngươi tiếp cận muội muội ta rốt cuộc là có mục đích gì?".

"Ta...".

"Tỷ tỷ, xin đừng hiểu lầm!" - Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư còn chưa biết nên bắt đầu từ đâu thì Âm Tiểu Linh đã lên tiếng thanh minh - "Chúng ta thật sự không có ý xấu gì với Cổ Cổ...".

"Không có ý xấu?" - Thanh y thiếu nữ cười khinh, hỏi lại - "Với thân phận của các ngươi sao?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 169: Xin Tha

Nhân - yêu xưa nay vốn luôn bất hoà. Yêu ăn người, người giết yêu đã là chuyện xảy ra như cơm bữa. Mà Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, trong hai người bọn họ còn có một người là tu sĩ cấp chân nhân, thử hỏi sao thanh y thiếu nữ chẳng nghi ngờ cho được?

Nói không chừng... hai người bọn họ đã sớm nhìn ra lai lịch của muội muội nàng rồi cũng nên...

Sát ý lan toả hư không, thanh y thiếu nữ âm thầm điều động linh lực, tùy thời ra tay.

...

"Nguy rồi. Ả ngũ vĩ yêu hồ này đã động sát tâm...".

Quan sát thấy nét mặt thanh y thiếu nữ mỗi lúc một thêm lạnh lùng, trong lòng Âm Tiểu Linh cũng nhanh chóng suy tính đường lui.

"Bản thân ta có Bách Quỷ Binh Phù và Huyết Ngục Hoả Long Ấn, dẫu ả ta là chân nhân hậu kỳ cấp bậc thì cũng chưa chắc làm gì được ta. Nhưng còn tên ngốc Lăng Tiểu Ngư kia...".

Động lòng trắc ẩn, Âm Tiểu Linh đưa mắt liếc sang người bên cạnh.

Bộ dáng khẩn trương, thần tình lo lắng... Trên mình Lăng Tiểu Ngư hắn, từ đầu tới chân đều chả có tí nào cho thấy là đang cất giấu bảo vật phòng thân cả.

Mà thực sự thì... hắn đúng là không có thật. Trước khi rời đi, vị sư phụ Lăng Thanh Trúc kia của hắn cũng không để lại bảo vật gì hết a.

Làm gì kia chứ? Ở chỗ này bất quá chỉ là một thành trấn của thế tục phàm nhân, hung hiểm lấy đâu ra mà phải lưu hờ bảo vật?

Mọi chuyện đáng ra sẽ là như vậy. Nhưng đen đủi thay, thực tại khác xa lý thuyết. Trước mắt đây, nó lại là một trường hợp ngoại lệ. Ở trấn Bắc Hà, cái chỗ phàm nhân thế tục này, hung hiểm không những đã xuất hiện mà mức độ còn rất lớn...

Một ngũ vĩ yêu hồ, đấy há là hạng nhân vật Lăng Tiểu Ngư hắn có khả năng đối phó được?

Cái chết, đó là điều mà Lăng Tiểu Ngư đang nghĩ tới...

Nhưng, trong cái rủi còn có cái may. Giữa lúc hắn bị áp lực phát ra từ người thanh y thiếu nữ đè ép thì một giọng non nớt chợt cất lên: "Nhị tỷ đừng a!".

Sau tiếng hô gọi, tiểu yêu hồ Cổ Cổ cũng liền chạy đến bên cạnh thanh y thiếu nữ. Cô bé nắm lấy vạt áo nàng, nói: "Nhị tỷ, tỷ đừng có làm hại họ! Họ là người tốt mà!".

"Người tốt?".

Thanh y thiếu nữ cúi xuống, bảo: "Cổ Cổ, nhân thế đa đoan - lòng người hiểm ác, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài. Tốt - xấu không phải chỉ một hai lần tiếp xúc liền nhận ra được".

Cái hiểu cái không, Cổ Cổ gãi đầu: "Nhưng bọn họ đã mua kẹo hồ lô cho muội...".

"Cổ Cổ, bọn họ không phải người bình thường".

"Không phải người bình thường? Ý tỷ là...".

Cổ Cổ rốt cuộc hiểu ra vấn đề, đã biết tại sao nhị tỷ mình lại động sát tâm. Tuy vậy, khi nhìn xem hai người Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, đặc biệt là Lăng Tiểu Ngư, trong lòng cô bé bỗng có đôi phần bất nhẫn.

Nhớ lại bộ dạng lúc hắn mua kẹo cho mình, bị người bán hàng doạ dẫm uy hiếp vì không có tiền để trả, cô bé sau cùng vẫn lựa chọn tin tưởng.

"Nhị tỷ, tỷ qua đây một chút".

...

"Cổ Cổ, muội muốn nói gì?" Đứng trong kết giới cách âm vô hình, thanh y thiếu nữ cau mày, hỏi. Nàng thật tình đang rất muốn biết nguyên cớ vì sao mà muội muội của mình lại bận tâm về hai tên tu sĩ nhân loại kia tới vậy.

Cầu xin cho bọn họ? Đáng ư?

"Nhị tỷ...".

Nội tâm chẳng quá phức tạp như tỷ tỷ mình, tiểu yêu hồ Cổ Cổ nghĩ rất đơn giản: "Lúc nãy nhị tỷ cũng nói rồi đó, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, tốt - xấu không thể chỉ qua một hai lần tiếp xúc liền nhận ra được. Tỷ mới gặp bọn họ lần đầu, làm sao tỷ dám khẳng định bọn họ là người xấu?".

"Cổ Cổ, hai người bọn họ là tu sĩ, trong đó có một người còn là chân nhân cấp bậc. Rõ ràng bọn họ đã sớm nhìn ra thân phận hồ yêu của muội".

"Nhưng bọn họ đâu có làm hại muội".

Cổ Cổ nói tiếp: "Nhị tỷ thấy đó, từ nãy giờ bọn họ đối với muội rất tốt, không những mua kẹo cho muội ăn mà còn gọi nước cho muội uống nữa. Bây giờ tỷ giết chết bọn họ thì chúng ta sẽ biến thành người xấu a".

...

"Nhị tỷ, muội năn nỉ tỷ mà. Tỷ đừng có giết họ...".

Nghe qua lập luận thơ ngây nhưng không hẳn vô lý, cúi xuống lại thấy vẻ khẩn cầu trong mắt muội muội, sát tâm của thanh y thiếu nữ khó tránh bị dao động. Nàng nói: "Cổ Cổ, hai người bọn họ dù sao cũng là tu sĩ nhân loại, nếu bây giờ thả bọn họ đi...".

Tuy thanh y thiếu nữ chưa nói hết ý nhưng tiểu yêu hồ cũng đã đoán ra được: "Nhị tỷ, có phải tỷ lo bọn họ sẽ làm ảnh hưởng đến việc thưởng thức lễ hội ba ngày sau không?".

"Ừm." - Thiếu nữ thanh y gật đầu - "Tỷ không muốn có bất kỳ tên tu sĩ nhân loại nào quấy rầy chúng ta".

"Hmm...".

Tiểu yêu hồ ra vẻ trầm ngâm, rồi chợt reo lên: "Có rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Nguồn Gốc Lễ Hội

"Nhị tỷ, tỷ xem như vầy có được không. Thay vì giết chết hay là thả bọn họ đi, chúng ta sẽ giữ bọn họ lại bên cạnh, đợi tới khi lễ hội kết thúc thì mới thả...".

"Chuyện này... Cổ Cổ, bọn họ là nhân loại. chúng ta là hồ yêu, ở chung một chỗ thật chẳng phải ý hay".

"Nhị tỷ, chỉ ba ngày thôi mà. Muội xin tỷ đó...".

"Cổ Cổ, muội... Haizz... Thôi được rồi, cứ làm theo ý muội vậy".

"Hoan hô! Nhị tỷ là tốt nhất!".

...

Đã được thanh y thiếu nữ chấp thuận, tiểu yêu hồ Cổ Cổ lúc này mới đắc ý chạy về phía hai người Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh, nói: "Hai cái tên lừa gạt các ngươi, ta nể tình các ngươi mua kẹo hồ lô cho ta nên đã cầu xin nhị tỷ tha cho. Các ngươi phải cảm kích ta có biết không".

Nội tâm thở phào, Âm Tiểu Linh cười nhẹ, nói lời cảm tạ: "Cổ Cổ muội muội, cảm ơn muội".

"Ừm".

Tiểu yêu hồ tỏ vẻ hài lòng, nhưng cũng không được lâu. Cô bé dời mắt sang người Lăng Tiểu Ngư, hơi bất mãn: "Tiểu Ngư ngươi không cảm ơn ta à?".

"Ừm... Cảm ơn muội, Cổ Cổ".

"Phải vậy chứ".

Cổ Cổ đặt tay sau mông, bắt chước bộ dạng người lớn, tiếp tục thông tri: "Hừm... Tuy rằng nhị tỷ ta đã đồng ý tha cho các ngươi, thế nhưng vì để đề phòng, chúng ta sẽ giữ các ngươi bên cạnh trong ba ngày tới, chờ khi lễ hội kết thúc rồi mới chính thức thả các ngươi đi".

Lễ hội?

Tâm tư máy động, Âm Tiểu Linh dò hỏi: "Cổ Cổ, không biết lễ hội mà muội nói là gì vậy?".

"Là Hội Bắc Hà".

...

...

Mặc dù hai tỷ muội Cổ Cổ nói không quá rõ nhưng Âm Tiểu Linh cũng đã rất nhanh liền tường tận đầu đuôi. Qua tiếp xúc với một vài người dân bản địa, nàng hiện đã hoàn toàn nắm được thông tin về Hội Bắc Hà.

Theo những gì Âm Tiểu Linh nàng nghe được thì Hội Bắc Hà này đã tồn tại chừng ba trăm năm, bắt nguồn từ một câu chuyện...

Khoảng ba trăm năm trước, có một cô thôn tên gọi Liêm Hạ, dân số ước độ hai trăm. Một ngày nọ, trong thôn xảy ra một trận đại dịch, chỉ chưa đầy một tháng đã cướp đi mạng sống của hơn nửa thôn dân. Số còn lại, hầu như ai cũng như ai, đều đang cận kề cái chết.

Giữa thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, khi mà người ta kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe ấy, những tưởng thôn Liêm Hạ sẽ phải chịu cảnh mồ hoang xác vắng thì kì tích đã xảy ra.

Hôm đó, trên bầu trời Liêm Hạ bỗng xuất hiện ngũ sắc tường vân. Tiếp đấy, từ trong tường vân, một đôi thần tiên đáp xuống, tự xưng là tộc nhân Thiên Hồ. Người nam tên Bắc Gia, người nữ gọi Hà Hoạch.

Hai vị hồ tiên nọ thần thông quảng đại vô cùng, chỉ trong một buổi đã liền chữa khỏi cho toàn bộ dân chúng thôn Liêm Hạ. Chưa dừng lại ở đó, sau khi chữa trị xong họ còn vì thôn Liêm Hạ ra tay thanh trừ tận gốc mầm bệnh, chướng khí các loại...

Để tưởng nhớ ân đức tái sinh của hai vị hồ tiên, người dân mới thay chữ "Liêm Hạ" thành "Bắc Hà" - cách viết tắt của hai cái tên Bắc Gia và Hà Hoạch. Cũng kể từ đó, cách mỗi ba năm người ta lại tổ chức một lần lễ hội để cầu cho mùa màng tốt tươi, con cháu vui vầy. Nhưng trên hết, ý nghĩa quan trọng nhất thì vẫn là tình duyên đôi lứa.

Xuất phát từ lòng kính ngưỡng hai vị hồ tiên, dân chúng thôn Liêm Hạ, nay là trấn Bắc Hà sẽ chọn ra một cặp đôi để đóng vai họ, tái hiện lại sự kiện đại dịch từng xảy ra trong quá khứ. Ở cuối lễ hội, hai người đóng vai hồ tiên sẽ cùng tung một quả tú cầu. Tú cầu bay đến vị trí của đôi trai gái nào thì cả làng sẽ thành tâm chúc phúc cho họ...

...

"Hmm... Theo như những gì ta dò la được thì Hội Bắc Hà là như vậy đó." Bên trong khách điếm Nhược Lai, tại căn phòng thượng hạng mà hai sư đồ Lăng Tiểu Ngư đã thuê trước đó, Âm Tiểu Linh sau một hồi tường thuật thì chốt hạ.

Ngồi đối diện với nàng, Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì gật gù: "Thì ra Hội Bắc Hà có nguồn gốc như thế... Hai vị hồ tiên Bắc Gia và Hà Hoạch kia thật sự là người tốt".

"Cái gì mà hồ tiên chứ?".

Âm Tiểu Linh phản bác: "Lăng Tiểu Ngư ngươi cũng đâu phải thế tục phàm nhân, há chẳng biết thần tiên vốn dĩ là không tồn tại trên đời này. Hay ít ra, tự cổ chí kim, thần tiên vẫn chưa bao giờ lộ diện. Cho dù có thì cũng chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt... Hai kẻ Bắc Gia và Hà Hoạch nọ, gọi hồ yêu thì chính xác hơn đấy...".

"Cái đó ta biết, nhưng dù sao cũng chỉ là cách xưng hô, gọi hồ tiên cũng được mà".

"Xuy... Mặc kệ ngươi. Ngươi thích gọi gì thì gọi".

...

Sau giây phút lặng im ngắn ngủi, Âm Tiểu Linh lấy từ giới chỉ ra một xấp phù lục màu đen, bên trên có những hoa văn tối nghĩa tới độ mà Lăng Tiểu Ngư chẳng thể nhận ra nổi một cái nào.

Trước sự ngờ vực của hắn, Âm Tiểu Linh đem linh phù bố trí xung quanh, miệng niệm pháp quyết...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Phơi Bày Thân Thể

...

"Xong rồi".

"Tiểu Linh cô nương, cô...".

Âm Tiểu Linh chỉ chỉ về phía cửa phòng, nói: "Tỷ muội Cổ Cổ đang ở bên kia. Ta không muốn để bọn họ nghe thấy".

Hiểu ra, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới quan sát lớp kết giới xung quanh, nhận xét: "Kết giới cách âm này có vẻ rất lợi hại".

"Tất nhiên".

Âm Tiểu Linh rất đỗi tự tin: "Cho ngươi hay, kết giới này của ta, đừng nói chân nhân trung kỳ, kể cả có là chân nhân hậu kỳ cũng đừng hòng nghe lén được".

"Lợi hại như vậy sao?".

Ánh mắt trở nên khác lạ, Lăng Tiểu Ngư nhìn người đối diện chăm chú hơn.

Nhận ra sự dò xét, Âm Tiểu Linh truy hỏi: "Ngươi nhìn ta chằm chằm như vậy làm gì? Bộ tính ăn tươi nuốt sống ta chắc?".

Chả bận tâm quá nhiều, Lăng Tiểu Ngư thay vì trả lời thì vấn ngược: "Tiểu Linh cô nương, tu vị của cô... là chân nhân trung kỳ hả?".

"Trung kỳ?" - Âm Tiểu Linh lắc đầu - "Không có. Cảnh giới hiện tại của ta mới chỉ là chân nhân sơ kỳ thôi".

"Vậy... cô bao nhiêu tuổi rồi?".

Không còn sảng khoái như trước nữa, đối với câu hỏi lần này Âm Tiểu Linh đã dừng hẳn một lúc. Nàng nhăn mày, chỉ trích: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi là đại đầu gỗ à? Bộ trước giờ không có ai nói với ngươi, rằng hỏi tuổi một nữ nhân là điều tối kị ư?".

"Hình như... trước đây sư phụ cũng từng mắng ta như vậy".

"Thì đấy." - Âm Tiểu Linh được dịp giáo huấn - "Tuổi tác của nữ nhân là một điều cơ mật, có hiểu không? Nam nhân các ngươi khi đứng trước mặt nữ nhân, tuyệt đối đừng bao giờ đá động tới tuổi tác. Mà cho dù có thì cũng phải là những lời khen tặng, thật hoa mĩ. Biết chưa?".

"Như vậy... có phải là hơi giả dối không?".

"Chẹp...".

Âm Tiểu Linh chép môi, hận thiết bất thành cương (rèn sắt không thành thép): "Nam nhân yêu bằng mắt, nữ nhân yêu bằng tai. Nữ nhân họ rất thích nghe lời đường mật, biết chưa đầu gỗ".

...

"Được rồi, không nói với ngươi mấy chuyện này nữa. Chúng ta bàn chính sự một chút đi".

"Hừm... Đầu gỗ, ngươi nói thử xem hai tỷ muội Cổ Cổ liệu có phải là tộc nhân Thiên Hồ tộc không?".

...

Cứ thế, dưới sự dẫn dắt của Âm Tiểu Linh, hai người tiếp tục trò chuyện. Đa phần là Âm Tiểu Linh nói còn Lăng Tiểu Ngư thì ngồi nghe.

Đến chừng đã giải toả ra hết những nghi hoặc trong lòng, Âm Tiểu Linh lúc này mới nhìn qua ô cửa, khẽ lắc đầu: "Mới đây mà đã muộn như vậy rồi".

"Aizz... Ta phải đi tắm thôi".

Dứt câu, Âm Tiểu Linh lập tức xoay lưng, hướng tấm bình phong bên trái căn phòng bước lại.

"Tiểu Linh cô nương, cô... cô định làm gì vậy?".

Phía sau tấm bình phong, Âm Tiểu Linh ló đầu ra, đáp gọn: "Tắm a".

"Nhưng... nhưng đây là phòng của ta".

"Thì sao?".

"Ta... ta vẫn đang ở trong phòng".

"Ta thấy. Rồi sao?".

Đã nói tới như vậy rồi mà đối phương vẫn chưa chịu hiểu, Lăng Tiểu Ngư đành phải huych toẹt ra, bằng một câu rất đỗi quen thuộc: "Tiểu Linh cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân".

...

Âm Tiểu Linh im lặng. Nhưng không phải cái lặng im của sự đồng tình mà là... ngỡ ngàng.

Âm Tiểu Linh, nàng ngạc nhiên lắm. Đối với một người sinh ra và lớn lên trong ma tông như nàng, muốn gặp gỡ loại hình thiện lương chân chất như Lăng Tiểu Ngư thật còn khó hơn tìm kiếm thiên tài địa bảo nữa a.

"Nam nữ thụ thụ bất thân"? Cái tư tưởng cổ lỗ sĩ này...

"Đúng là đồ đầu gỗ. Hắn tưởng ta cứ vậy mà công khai tắm chắc...".

"Bổn thánh nữ vốn dĩ sẽ triển khai kết giới xung quanh, nhưng nếu ngươi đã nói thế... Để bổn thánh nữ đùa giỡn với ngươi một chút vậy".

Từ manh nha loáng cái đã đi đến chính thức quyết định, Âm Tiểu Linh bắt đầu bày trò. Nàng nói với Lăng Tiểu Ngư: "Nam nữ thụ thụ bất thân? Đây là tư tưởng người Trung nguyên các ngươi à?".

Theo sau cái lắc đầu, nàng tiếp tục: "Nhưng mà ta đâu phải người Trung nguyên. Ta sinh ra và lớn lên tại Tây vực. Người Tây vực chúng ta nam nữ bình đẳng, không quá câu nệ chuyện tiếp xúc".

Đối với lý giải này, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên chẳng chịu: "Tiểu Linh cô nương, nhưng ở đây dù sao cũng là đất Trung nguyên. Cô không thể tùy tiện tắm rửa trong phòng nam nhân như thế được".

"Ta tùy tiện? Đầu gỗ, con mắt nào của ngươi thấy ta tùy tiện hả?".

Âm Tiểu Linh hơi bất mãn: "Ngươi nghe cho kỹ, Âm Tiểu Linh ta xem ngươi là bằng hữu, rất tin tưởng ngươi nên mới tắm rửa ở đây có biết không".

"Nhưng mà ta...".

"Ngươi đừng có nhưng nhị mãi được không? Ta chỉ tắm một lát, sẽ nhanh thôi".

Nói rồi, Âm Tiểu Linh đem y phục cởi ra. Bắt đầu từ thắt lưng, rồi tới chiếc áo đỏ cụt tay bên ngoài, tiếp nữa là đôi giày cao gót, chiếc váy rực rỡ sắc màu...

Từng món từng món cứ thế mà lần lượt được trút xuống. Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, một thân thể yêu kiều đã hoàn toàn lộ rõ. Chỉ tiếc là cái thân thể trần trụi này, nó lại không được một ai chiêm ngưỡng.

Lăng Tiểu Ngư ư? Nói gì thưởng thức, ngay đến liếc xem hắn còn chả dám nữa là.

Từ rất sớm, ngay thời điểm chiếc thắt lưng của Âm Tiểu Linh bị chính nàng tháo xuống thì hắn cũng đã lập tức quay mặt đi nơi khác rồi.

Trong đầu hắn, sáu chữ "nam nữ thụ thụ bất thân" vẫn còn được ghi nhớ kỹ lắm.

...

Một lúc sau.

Bên trong thùng nước, cạnh tấm bình phong.

Âm Tiểu Linh dùng pháp nhãn dò xét cả buổi, xác nhận nam nhân phía bên kia quả thực không có hành vi thất lễ nào thì cau mày thầm nghĩ: "Cái tên này, bộ hắn là hoà thượng chắc?".

"Ngay bên cạnh có một đại mỹ nhân sắc nước hương trời loã lồ tắm gội mà hắn vẫn có thể điềm nhiên ngồi ở đó đả toạ dưỡng thần... Rốt cuộc là tâm cảnh của hắn quá cao hay là do mị lực của ta còn quá thấp?".

"Sao có thể chứ? Âm Tiểu Linh ta dù gì cũng là đệ nhất ma nữ của ma môn kia mà...".

"Hừm... Nhất định là hắn lo sợ bản thân kiềm lòng không được nên mới cố tình ra vẻ thế thôi".

...

"Được rồi. Hãy xem bổn thánh nữ đối phó ngươi đây".

Với chủ ý vừa mới nảy sinh, Âm Tiểu Linh khẽ đảo tròng mắt, bất ngờ nhảy xổ ra khỏi thùng nước, miệng hét toáng lên: "A! Cứu mạng...!".

Phía ngoài, Lăng Tiểu Ngư vốn đang ngồi đả toạ để thanh trừ tạp niệm, chợt nghe tiếng hét thất thanh của Âm Tiểu Linh, tưởng nàng xảy ra chuyện nên liền mở mắt. Chẳng kịp nghĩ nhiều, hắn trượng nghĩa xông vào.

"Tiểu Linh cô nương!".

"Soạt!".

Lời vừa ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư thì một trong hai cánh tay của hắn cũng đã bị người ôm chặt lấy.

Âm Tiểu Linh một bộ hốt hoảng: "Tiểu Ngư! G-Gián... Có gián!".

"Gián?".

Âm Tiểu Linh gật liền hai cái: "Ừ, là gián. Nó ở trong thùng nước...".

Tỏ tường căn nguyên, trong lòng Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc có thể nhẹ nhõm thở phào. Vừa rồi nghe Âm Tiểu Linh hét lên thất thanh, hắn còn tưởng đã xảy ra đại sự gì cơ.

Một con gián? Đường đường là tu sĩ chân nhân cấp lại bị một con gián doạ thành như vầy, đến độ ngay cả y phục cũng chưa kịp mặc...

Chờ một chút...

Nghĩ tới y phục, Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ đưa mắt cúi xuống nhìn thì...

Trăng trắng hồng hồng, một bộ ngực căng tròn đang lồ lộ ngay sát bên hắn. Trong số đó, có một cái còn ép vào cánh tay bên trái của hắn.

Ngó tiếp xuống dưới...

Cách rốn khoảng độ gang tay, cái chốn tư mật cũng nửa che nửa hở. Đào nguyên bên trong thì đúng chưa thấy rõ thật, nhưng còn rừng rậm bên ngoài thì... trọn vẹn mười mươi.

Thậm chí... đến những giọt nước óng ánh đọng lại kia, hình ảnh cũng sống động vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Vén Màn

Đã thấy những điều không nên thấy, đã xem những chỗ không nên xem, Lăng Tiểu Ngư hệt như vừa bị đầu độc, tâm trí tức thì đình trệ. Hắn chẳng còn suy nghĩ được gì nữa cả.

Cái này cũng khó trách. Ngẫm mà xem, từ nhỏ đến lớn Lăng Tiểu Ngư hắn nào đã gặp qua tình huống tương tự bao giờ?

Loã lồ. Một thân thể loã lồ đang ở ngay trước mắt hắn!

Nếu như cái thân thể kia xấu xí, thô kệch thì chả nói làm gì. Đằng này...

Nhìn đi. Ngực căng, da trắng, eo thon, đường cong lả lướt,... Dáng người mị hoặc lại kết hợp cùng với một khuôn mặt trẻ trung xinh xắn, đây rõ ràng là một vưu vật trời sinh a.

Tận mắt chứng kiến vưu vật này, thiên hạ nam nhân thử hỏi có mấy người không động tâm? Lăng Tiểu Ngư, hắn dù ngốc hơn nữa thì cũng là nam nhân đấy.

Lại nói, Lăng Tiểu Ngư hắn bản tính vốn chân chất thiện lương, xưa giờ nào có từng nghĩ tới mấy cái chuyện phong nguyệt này. Hôm nay tự dưng lại phải xem cả một toà thiên nhiên, hắn không đờ ra mới lạ.

Mà, đình trệ cũng đâu chỉ mỗi mình hắn. Ở đây, trong căn phòng này, vẫn còn có thêm một kẻ khác cũng đang há hốc dứng nhìn: Cổ Cổ.

Lúc nãy, sau khi cùng nhị tỷ mình trò chuyện xong, cô bé vốn tính chạy qua chỗ Lăng Tiểu Ngư chơi. Nào ngờ chân còn chưa kịp bước vào phòng thì đã nghe tiếng hét thất thanh của Âm Tiểu Linh từ bên trong truyền ra. Bởi do tò mò cộng với một chút quan tâm, cô bé mau chóng xông vào. Ai mà ngờ...

Trước mắt cô bé, Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư, hai người bọn họ, một kẻ thì loã lồ trần trụi ra sức bám víu trong khi một kẻ thì cũng "cam tâm tình nguyện" đứng yên cho người bám víu...

Cái này có ý nghĩa gì? Chính là loại sự tình "thiên kinh địa nghĩa" của các cặp đôi a!

...

"Cổ Cổ, đừng nhìn".

Tuy xuất phát muộn hơn nhưng với tu vị chân nhân cảnh của mình, chỉ loáng cái thanh y thiếu nữ, cũng tức Thiên Hồ Nguyệt đã bắt kịp muội muội. Nàng dùng tay che kín hai mắt muội muội, xong rồi mới nhìn sang chỗ hai người Lăng Tiểu Ngư - Âm Tiểu Linh, hừ lạnh: "Vô sỉ!".

Đã "thanh tỉnh" được phần nào, Lăng Tiểu Ngư vội vàng đem vị mỹ nhân trần trụi vẫn còn ôm chặt lấy mình đẩy ra, khẩn trương giải thích: "Ta... Không phải như cô nghĩ đâu! Vừa rồi ta chỉ...".

"Hừ...".

Thêm một tiếng hừ lạnh được phát ra từ trong miệng Thiên Hồ Nguyệt. Nàng mắng: "Ngu ngốc. Bị trúng tà thuật còn không biết".

Tà thuật?

Lăng Tiểu Ngư nghĩ tới gì, chợt quay đầu nhìn lại chỗ Âm Tiểu Linh. Vừa lúc, ngã bên dưới sàn nhà, Âm Tiểu Linh nhếch môi một cách thâm ý.

"Tiểu Linh cô nương, cô...".

"Ha ha ha! Ha ha...!".

Từ khẽ khàng bỗng đổi sang phô trương, với khuôn mặt đầy đắc ý, Âm Tiểu Linh ôm bụng cười phá lên. Nhưng lạ là tiếng cười này, nó lại không đến từ trước mặt mà vọng lại từ đằng sau.

Theo phản xạ, Lăng Tiểu Ngư lập tức xoay đầu.

Sau lưng hắn, trừ bỏ hai tỷ muội Thiên Hồ Cổ và Thiên Hồ Nguyệt, chả biết tự bao giờ đã xuất hiện thêm một nữ nhân khác nữa. Nàng mặc không nhiều, chỉ có duy nhất một lớp vải quấn quanh phần thân thể từ ngực xuống đùi. Nhìn vào mái tóc dài còn ướt nhẹp kia, mười quá chín hẳn mới từ trong nước bước ra chưa lâu.

"Tiểu Linh cô nương?".

"Hì..." - Âm Tiểu Linh giơ lên cánh tay trái, mấy ngón tay lắc lư - "Đầu gỗ, chào a".

"Cô...".

Hết nhìn Âm Tiểu Linh đằng trước lại ngó Âm Tiểu Linh đằng sau, nhớ tới câu nói ban nãy của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng hiểu được đầu đuôi cớ sự.

Hoá ra suốt từ nãy giờ, người đã khoả thân trước mặt hắn, ôm chầm lấy hắn, nàng ta vốn chẳng phải Âm Tiểu Linh. Nàng ta chỉ là do Âm Tiểu Linh dùng đạo thuật biến hoá ra mà thôi.

...

"Trò vui hết rồi".

Kế hoạch đùa giỡn với Lăng Tiểu Ngư đã bị Thiên Hồ Nguyệt làm cho phá sản, Âm Tiểu Linh không có lý do gì để tiếp tục thêm nữa. Nàng chỉ tay về phía cô gái đang nằm loã lồ bất động trên sàn nhà, đánh ra một đạo pháp quyết.

Ngay tức thì, hàng giả Âm Tiểu Linh kia liền tiêu thất, trở về nguyên dạng là một hình nhân bằng vải.

Thu hình nhân nọ vào giới chỉ, Âm Tiểu Linh quay sang hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt, hỏi: "Nguyệt tỷ tỷ, tại sao tỷ tỷ lại chạy qua bên này vậy? Có phải chúng ta đã làm phiền tỷ?".

"Còn không".

Thiên Hồ Nguyệt chưa lên tiếng thì tiểu yêu hồ Cổ Cổ đã chỉ trích: "Âm Tiểu Linh, ngươi không những là một tên đại lừa gạt mà còn rất vô sỉ nữa".

"Ta vô sỉ?".

Âm Tiểu Linh chẳng cho là đúng: "Cổ Cổ, muội có phải đã nặng lời quá rồi không? Tỷ tỷ có làm gì đâu chứ...".

Cổ Cổ tròn mắt: "Âm Tiểu Linh, ngươi đúng là không biết xấu hổ".

"Gì chứ... Kẻ khoả thân cũng đâu phải bản thân ta, chỉ là một hình nhân thôi mà".

"Chỉ là hình nhân sao?".

Thiên Hồ Nguyệt bĩu môi khinh thị: "Để làm cho hình nhân trở nên sinh động như thế, chẳng phải ngươi cần phối hợp với nó ư?".

"Cái đó...".

Bị người nhìn ra, Âm Tiểu Linh có muốn chối cũng không được nữa. Mà ngẫm lại thì vừa rồi, hành động của nàng đúng hơi quá đà thật.

"Sao thế nhỉ? Nghe ả ngũ vĩ yêu hồ này nói xong, tự dưng lại thấy mình bị thiệt...".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Người Mặt Quỷ Tái Hiện

...

...

Màn kịch đã hạ, những kẻ có mặt ai lại trở về nhà nấy. Tất nhiên là với một tâm trạng khác hơn khi đến rất nhiều. Bị tác động nhiều nhất, thiết nghĩ không ai khác ngoài Lăng Tiểu Ngư.

Hôm nay, hắn đã trải qua một chuyện lớn lao, rất ngoài ý muốn. Lần đầu tiên hắn biết thế nào là vưu vật trời sinh. Cái này cũng chẳng phải do Âm Tiểu Linh dụ nhân bậc nào, cốt yếu là bởi bản thân hắn đơn thuần quá thôi.

Một kẻ luôn quan niệm "nam nữ thụ thụ bất thân" như hắn, trong một giây phút bất chợt lại bị người khoả thân ôm chặt lấy... Đòn tấn công này, nó thật sự là quá mãnh liệt; sức sát thương, nó thật là quá lớn rồi.

Hiện tại, tuy trò đùa đã ngưng, cái ôm ép sát kia cũng đã chấm dứt, nhưng dư âm thì... như cũ vẫn còn vương đọng. Trong tâm trí Lăng Tiểu Ngư.

Hắn tất nhiên không muốn nghĩ. Khổ nỗi, hắn càng cố quên thì trong lòng càng nhớ. Đôi gò bồng đảo trăng trắng hồng hồng kia, chốn tư mật u u minh minh ấy, chúng cứ cố tình hiện lên mãi.

Tất cả chỉ là giả, bất quá một hình nhân biến hoá, Lăng Tiểu Ngư biết chứ. Nhưng, giả thì giả, cảm giác vẫn chân thật lắm...

Bất đắc dĩ, để thanh trừ tạp niệm, một lần nữa Lăng Tiểu Ngư phải ngồi xuống đả toạ...

...

Trong khi đó, ở tại một nơi khác.

Chỗ này cách trấn Bắc Hà khá xa, danh gọi Thanh Khâu. Nó là ngọn núi cao nhất nằm trong dãy Thái Hằng Sơn. Khác với phần bên dưới, trên đỉnh Thanh Khâu này, bất kể xuân hạ hay là thu đông, quanh năm bốn mùa cỏ cây đều tươi tốt, hoa quả càng khỏi phải nói, luôn luôn đủ đầy, mặc dù vị trí vốn dĩ ở rất cao, vươn tận tầng mây.

Rõ ràng là một sự trái tự nhiên. Thay vì cái lạnh, thay vì sương tuyết phủ giăng thì lại hết sức trong lành, ấm áp... Quá bất thường.

Thế tục phàm nhân khi chứng kiến quang cảnh trên đỉnh Thanh Khâu, trăm người như một chắc chắn đều sẽ không nhịn được mà buông lời cảm thán, cho rằng kỳ diệu. Tuy nhiên, đối với tu sĩ thì khác. Đặc biệt là từ cấp bậc chân nhân sơ kỳ trở lên. Giống như Lăng Thanh Trúc - kẻ hiện đang có mặt

trên đỉnh Thanh Khâu chẳng hạn, trong mắt nàng, sự kỳ diệu của Thanh Khâu, bất quá cũng chỉ nhờ vào đạo thuật mà thôi.

...

"Haizz... Không biết phải đợi tới khi nào đây...".

Tại một góc nhỏ của Thanh Khâu Sơn, bên trong động Kỳ Bàn, Lăng Thanh Trúc ngồi trên chiếc ghế đá chống cằm nhìn vào hình ảnh của mình trong tấm gương đặt gần đó, thở dài thốt ra.

Nàng đang chán nản. Vốn tưởng sau khi tới động Kỳ Bàn, chỉ cần giơ tín vật ra sẽ lập tức được diện kến nhị công chúa của Thiên Hồ tộc, nào ngờ... Một vị trưởng bối của bọn họ nói lại với nàng là nhị công chúa đã sớm ra ngoài du ngoạn, chưa biết bao giờ mới trở về.

Như thế thì cũng thôi đi, không gặp nhị công chúa thì Lăng Thanh Trúc nàng đây sẽ cầu kiến hồ vương - mẫu thân của nhị công chúa - để khẩn xin vài giọt tinh huyết của vương tộc Thiên Hồ vậy. Ai mà ngờ... vị hồ vương kia, nàng lại đang bế quan.

Bất đắc dĩ, Lăng Thanh Trúc đành hạ tiêu chuẩn xuống thêm một nấc, hỏi gặp Thiên Hồ Bắc Gia - huynh trưởng của nhị công chúa Thiên Hồ Nguyệt. Kết quả... Giống như mẫu thân mình, cái tên Thiên Hồ Bắc Gia này cũng đang bận tu luyện.

"Số ta sao lại đen đủi như vầy hả trời? Vội vội vàng vàng chạy đến núi Thanh Khâu này, cuối cùng lại phải ở đây chờ đợi...".

Trong cơn buồn chán, Lăng Thanh Trúc ngồi nhúng ngón tay vào tách trà, vừa vẽ lên gương vừa lầm bầm trách móc: "Thiên Hồ Nguyệt à Thiên Hồ Nguyệt, chẳng phải muội bảo chỉ cần ta có chuyện muốn nhờ, cầm tín vật tới đây thì sẽ lập tức nhận được trợ giúp hay sao..".

"Tín vật ta cũng đã đưa ra rồi mà có thấy ai đếm xỉa gì tới đâu".

...

Đem tách trà trên tay đặt xuống, Lăng Thanh Trúc chuyển bước qua lại, nâng cằm suy luận.

"Thiên Hồ Nguyệt ra ngoài du ngoạn, hồ vương thì bế quan, Thiên Hồ Bắc Gia lại bận tu luyện...".

"Ba người trọng yếu bậc nhất của Thiên Hồ tộc lại cùng lúc vắng mặt, chuyện này... có phải là trùng hợp quá rồi không?".

"Lẽ nào ở đây đã xảy ra chuyện gì rồi?".

...

Lăng Thanh Trúc càng ngẫm càng thấy hoài nghi. Thậm chí trong dạ, nàng đã tính đến việc chủ động điều tra. Nhưng ý định mới manh nha, còn chưa kịp triển khai thì một hồi náo động bỗng bất ngờ xảy ra.

Từ một góc nào đó của đỉnh Thanh Khâu, bên trong thung lũng - vương quốc của tộc nhân Thiên Hồ này, một tiếng nổ đinh tai chợt truyền tới. Tiếp đó, tiếng hô đánh giết thi nhau lan truyền...

"Xem ra đúng là đã có chuyện xảy ra rồi".

Sau vài giây đắn đo nghĩ ngợi, Lăng Thanh Trúc cuối cùng quyết định dùng tới một tâm ẩn thân phù cao cấp, lặng lẽ đi ra khỏi thạch thất, hướng về nơi phát ra thanh âm chém giết nọ.

Quãng đường không tính xa xôi nên chẳng mất bao nhiêu thời gian thì Lăng Thanh Trúc đã đến nơi cần đến. Hơi ngoài dự tính, tràng cảnh trước mắt khá sai biệt so với những gì mà nàng đã hình dung. Thay vì một cuộc nội chiến giữa các tộc nhân Thiên Hồ thì đây lại là một màn bao vây tróc nã của Thiên Hồ tộc dành cho ngoại nhân. Một tên nhân loại.

Đáng nói hơn nữa là tên nhân loại này, trùng hợp thay hắn lại chính là kẻ đã từng ra tay ám toán Lăng Thanh Trúc nàng tại Ô Long Cốc hòng cướp đi Trường Sinh Thụ: Nữ nhân đeo mặt nạ quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Ăn Miếng Trả Miếng

...

"Keng!".

"Keng!".

...

"Oành!".

"Oành!".

Đứng giữa vòng vây của tộc nhân Thiên Hồ, nữ nhân đeo mặt nạ quỷ tuy có chật vật nhưng tạm thời vẫn còn ứng phó được. Các đòn công kích, bất kể đến từ hướng nào, mạnh mẽ ra sao thì đều không sao đả thương được nàng. Có thể thấy đạo hạnh của nàng cao tới nhường nào. Chân nhân cấp hậu kỳ, đấy đã là điều chắc chắn.

Sau một chiêu càn quét tứ phương, nữ nhân đeo mặt nạ tạm ngưng công kích. Nàng đứng giữa không trung đưa mắt nhìn khắp lượt tộc nhân Thiên Hồ, giọng thanh thúy: "Các vị đạo hữu, ta bất quá chỉ là ngưỡng mộ cảnh sắc Thanh Khâu nên chạy tới đây ngắm xem một chút, các vị cần gì hùng hổ đuổi xua như vậy?".

"Nhân loại to gan!" - Lời nữ nhân đeo mặt nạ vừa dứt thì phía bên hông nàng, một vị phu nhân tóc bạc cũng liền quát lớn - "Ngươi đột nhập Thanh Khâu, lại còn ra tay sát hại tộc nhân Thiên Hồ ta... Hôm nay dù có mười cái mạng ngươi cũng đừng hòng chạy thoát!".

"Có phải không?" Nữ nhân đeo mặt nạ hỏi lại, trong giọng điệu ẩn ẩn chút khinh thường.

Ngó thấy nàng như vậy, ở bên này, phía chính diện, một nam tử tộc Thiên Hồ mới cau mày. Hắn nói với các tộc nhân của mình: "Đừng nhiều lời với ả nữa. Hãy mau bắt ả lại rồi tra khảo".

Dứt câu, nam tử Thiên Hồ liền vung lên lưỡi kiếm, dẫn đầu tộc nhân vây đánh nữ nhân đeo mặt nạ.

"Keng! Keng!".

"Keng! Keng!".

...

Trước thế công ác liệt của hơn chục hồ yêu tu vị chân nhân trung kỳ, hậu kỳ các loại, nữ nhân đeo mặt nạ khó tránh bị đẩy vào thế hạ phong, buộc phải liên tiếp thoái lui.

Dù vậy, nàng như cũ vẫn chưa hề bị trúng phải một nhát kiếm hay một nhát đao nào. Từ đầu tới chân, thân thể nàng vẫn nguyên si lành lặn.

"Keng!".

Vung loan đao đẩy lùi nam tử Thiên Hồ - kẻ duy nhất có tu vị chân nhân hậu kỳ trong đám, nữ nhân đeo mặt nạ lộn người ra sau, ý toan đào tẩu.

Khỏi phải nghĩ, đó tất nhiên là một quyết định sáng suốt. Nữ nhân đeo mặt nạ dẫu có lợi hại thì cũng bất quá một thân một mình, há địch nổi với cả một bộ tộc? Nên nhớ, ở đây là Thanh Khâu Sơn - vương quốc của tộc nhân Thiên Hồ. Nàng càng đánh, thời gian càng dài thì tình thế sẽ càng bất lợi. Chưa biết chừng chốc lát nữa thôi thì ngay cả hồ vương - vị chủ nhân rất đỗi khó lường của Thanh Khâu - cũng sẽ tự mình lao ra.

Chạy, đó là tất cả những gì mà nữ nhân đeo mặt nạ đang cố gắng, cần phải làm. Và thực tế thì nàng đã làm khá tốt. Với thân pháp hết sức cao minh của mình, nàng gần như loại bỏ được hoàn toàn đám tộc nhân Thiên Hồ phía sau.

Nhưng, chính tại lúc này, khi nàng sắp thoát ra khỏi vòng vây của Thiên Hồ tộc thì dị biến bất ngờ phát sinh. Từ trong hư không vô định, một thanh tiểu kiếm bỗng lao thẳng về phía nàng.

Có kẻ ám toán!

Lâm nguy bất loạn, tuy có chút kinh hãi nhưng nữ nhân đeo mặt nạ vẫn lách mình né được thanh tiểu kiếm kia. Phản ứng phải nói nhanh nhạy vô cùng.

Chỉ là...

Nữ nhân đeo mặt nạ nhanh, Lăng Thanh Trúc - kẻ bất ngờ ra tay ám toán - há đâu lại chậm. Kết hợp cả "Tốc" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết và Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, sau thanh tiểu kiếm, nàng cũng ngay lập tức áp sát kẻ địch, đồng loạt phóng thêm sáu cây ngân châm.

"Keng! Keng!".

Thời gian quá gấp, nữ nhân đeo mặt nạ lúc này đã vô pháp chuyển di, bất đắc dĩ chỉ có thể vung loan đao đón đỡ. Tiếc rằng... nàng đỡ không nổi.

Sáu cây ngân châm, số lượng tuy chẳng quá nhiều nhưng quỹ đạo thì lại cực kỳ khó nắm bắt. Nữ nhân đeo mặt nạ, nàng cố lắm cũng chỉ ngăn được bốn cây. Phần hai cây còn lại, chúng đã xuyên qua lớp linh lực phòng hộ trên người nàng, cắm ngập trong da thịt.

...

"Đạo hữu, mùi vị bị ám toán cũng không tệ chứ?".

Theo sau chất giọng ngọt ngào, thân ảnh Lăng Thanh Trúc cũng rất nhanh liền lộ rõ.

"Là ngươi?".

Mặc dù đang lúc đêm tối nhưng với nhãn lực của một tu sĩ chân nhân hậu kỳ, chẳng khó để nữ nhân đeo mặt nạ nhận ra thân phận người đã ám toán mình.

Trái với sự ngạc nhiên của đối phương, Lăng Thanh Trúc lại khá thoải mái. Nàng mỉm cười đáp lại: "Phải, chính là ta - kẻ từng bị ngươi đánh lén ở Ô Long Cốc".

"Môn nhân Thiên Kiếm Môn, phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc..." - Nữ nhân đeo mặt nạ mỉa mai - "Tưởng người danh môn thế nào, hoá ra cũng chỉ biết dùng thủ đoạn đê hèn âm toán người khác".

"Đê hèn?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Không không. Đạo hữu, ngươi nói vậy thật không thoả nha".

"Lần trước tại Ô Long Cốc ngươi ám toán ta, lần này ta bất quá chỉ là đáp lễ lại. Lăng Thanh Trúc ta là người rất sòng phẳng a".

"Hứm... Vậy mà ta cứ tưởng đám danh môn chính phái các ngươi ai nấy đều là bậc quân tử, hành vi luôn quang minh chính đại kia đấy".

"Quang minh chính đại thì cũng phải tùy lúc, tùy người. Chứ hạng như đạo hữu đây... Xin lỗi, Lăng Thanh Trúc ta vẫn thích đóng vai người xấu hơn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Các Lộ Thần Thông

...

"Ngươi rất thú vị, Lăng Thanh Trúc".

Cười nhạt, Lăng Thanh Trúc cũng khen tặng nữ nhân đeo mặt nạ: "Đạo hữu, so với ta ngươi chẳng phải càng thú vị hơn ư".

"Hmm... Thật ra ta đang rất tò mò đấy".

"Ngươi tò mò điều gì?" Nữ nhân đeo mặt nạ hỏi lại.

"Diện mạo, lai lịch. Lăng Thanh Trúc ta thực rất muốn biết ngươi có thân phận gì".

"Như đang thấy, ta chỉ là một kẻ tà ma ngoại đạo chuyên đi giết người cướp của".

Đang nói, ánh mắt nữ nhân đeo mặt nạ chợt loé lên bất thường. Nhanh như chớp, nàng trở mình, tay nắm loan đao đem ném ra.

"Keng! Keng! Keng!".

...

Sau khi ngăn đón hàng tá phi tiêu, ám khí các loại, loan đao lần nữa bay về với chủ nhân của mình.

Hiện thân ở tại một vị trí khác, nữ nhân đeo mặt nạ liếc qua chỗ nam tử Thiên Hồ có tu vi chân nhân hậu kỳ, khinh thị: "Nữ nhân ưa ám toán không lạ, nhưng ngay đến nam nhân cũng giỏi âm người thì... thật hiếm thấy".

Ý tứ mỉa mai nam tử Thiên Hồ dĩ nhiên nghe ra, nhưng dù vậy, hắn vẫn chả có vẻ gì là xấu hổ ngại ngùng. Khuôn mặt trấn định như thường, hắn từ tốn đáp trả: "Đối phó với hạng đầu trộm đuôi cướp như ngươi, cần gì phải câu nệ".

Tay vung lên, hắn hạ lệnh cho toán thị vệ vừa chạy tới: "Ám Tử Vệ nghe lệnh! Thiên Sát Phong Hành!".

...

"Bố trận ư?".

Trái, phải, trước, sau, bốn phương đều bị phong toả. Thậm chí trên - dưới hai hướng cũng dày đặc thị vệ yêu hồ... Tình cảnh này, rõ ràng vô cùng bất lợi đối với nữ nhân đeo mặt nạ. Nhất là khi nàng còn bị thương tổn dưới màn ám toán của Lăng Thanh Trúc ban nãy...

Hít nhẹ một hơi, nữ nhân đeo mặt nạ đột nhiên đem loan đao thu vào giới chỉ, vừa lắc đầu vừa nói: "Thanh thế đúng là to lớn thật. Thiên Hồ tộc các ngươi quả rất cho ta mặt mũi".

"Hừ...".

Vị phu nhân tóc bạc của tộc Thiên Hồ tỏ ra căm hận: "Ngươi dám đột nhập Thanh Khâu giết người tộc ta, nhân loại ngươi thật đã chán sống!".

"Lão bà, bà nói vậy là sai rồi".

Nữ nhân đeo mặt nạ đính chính: "Không như yêu tộc các ngươi tuổi thọ dồi dào, thọ mệnh nhân loại chúng ta khá là ngắn ngủi. Ta đây thấy sống còn chưa đủ, cớ gì lại muốn tìm chết?".

"Vậy sao...".

Lần này hồi đáp không phải vị phu nhân tóc bạc mà là nam tử Thiên Hồ. Bộ dáng vẫn khá điềm tĩnh, hắn bảo: "Nhân loại, nếu ngươi thực còn ham sống, ta khuyên ngươi nên buông tay chịu trói".

Che miệng cười lên mấy tiếng, nữ nhân đeo mặt nạ lắc đầu: "Yêu hồ đạo hữu, ta cũng đâu phải đứa trẻ lên ba...".

"Nói vậy là ngươi muốn ngoan cố tới cùng?".

Nữ nhân đeo mặt nạ không đáp, coi như đồng tình.

...

"Tốt".

Nam tử yêu hồ chẳng muốn lãng phí thời gian thêm nữa, lập tức truyền lệnh: "Ám Tử Vệ, bắt lấy ả!".

Nhận được mệnh lệnh, trên - dưới, trái - phải, trước - sau, hàng trăm thị vệ Thiên Hồ đồng loạt triển khai công kích.

...

"Chậc... Trận pháp quả nhiên lợi hại".

Đã sớm lui khỏi phạm vi của Thiên Sát Phong Hành trận do Ám Tử Vệ của Thiên Hồ tộc bố trí, Lăng Thanh Trúc một bên đứng xem, tặc lưỡi thốt ra.

Nếu như lúc trước còn ít nhiều hoài nghi thì hiện tại nàng đã hoàn toàn tin tưởng, rằng núi Thanh Khâu này là một chốn ngoạ hổ tàng long.

Cần biết, nhân số trước mắt đây vẫn chưa phải toàn bộ lực lượng của Thiên Hồ tộc. Còn ẩn giấu bao nhiêu Lăng Thanh Trúc đúng thật không rõ, nhưng có một điều mà nàng dám chắc chắn: trong tất cả những tộc nhân Thiên Hồ ở đây, chẳng một ai sánh được với hồ vương.

...

"Xem ra lần này ả có mọc thêm cánh cũng khó bay".

Nhận định như vậy nên Lăng Thanh Trúc không có ý góp vui thêm nữa. Nàng mau chóng lui về một góc hòng tránh bị Thiên Sát Phong Hành trận làm ảnh hưởng.

...

Cũng chính lúc này, khi Lăng Thanh Trúc vừa lui bước thì dị biến một lần nữa phát sinh.

Đứng giữa vòng vây của Ám Tử Vệ và các vị đại nhân của Thiên Hồ tộc, qua một hồi chật vật chống đỡ, nữ nhân đeo mặt nạ bỗng bất ngờ xuất ra đại thủ đoạn.

Trên tay nàng chẳng biết từ bao giờ đã có thêm bốn tấm phù lục. Nàng đem chúng ném ra, đồng thời hô lớn: "Quỷ Binh, hiện!".

"Bùm!".

"Bùm!".

"Bùm!".

"Bùm!".

Cùng với sự tiêu thất của bốn tấm phù lục thì bốn tiếng nổ cũng cùng lúc vang lên. Tiếp đấy, từ trong khói bụi, bốn thân ảnh to lớn hiện ra. Bọn chúng mỗi tên một vẻ, nhưng chung quy thì kẻ nào kẻ nấy đều thuộc dạng mặt xanh nanh vàng, thân cao tận vài chục thước, dữ tợn vô cùng.

"Để ta cho bọn yêu hồ các ngươi thấy sự lợi hại của phù binh!".

Đã quyết liền hành, nữ nhân đeo mặt nạ chả chần chừ thêm một giây nào nữa, khẩn trương trích ra bốn giọt máu, cùng lúc đánh lên người của bốn thân ảnh phù binh mặt quỷ.

"Khống Hồn Thuật: Cuồng Quỷ!".

"Grào... ào...".

"Grào... ào...".

Dưới sự thao túng của nữ nhân đeo mặt nạ, bốn thân ảnh phù binh mặt quỷ gào thét đinh tai, tựa như ác thú nhảy bổ về bốn hướng mà tấn công các tộc nhân Thiên Hồ.

Thoáng chốc, Thiên Sát Phong Hành trận lung lay sắp vỡ.

...

"Làm càn!".

Rốt cuộc đã không thể giữ nổi bình tĩnh được nữa, nam tử Thiên Hồ có tu vị chân nhân hậu kỳ quát lớn. Trên tay hiện ra một bảo ấn, hắn đem nó ném về phía trước.

"Không Minh Ấn, trấn!".

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Bị Giam Lỏng?

"Muốn bắt ta? Mơ tưởng!".

Bất kể có phải đối mặt với bảo ấn Không Minh uy lực to lớn đi nữa, nữ nhân đeo mặt nạ vẫn như cũ không hề tỏ ra sợ hãi. Rõ ràng, nàng có chỗ dựa.

Chẳng cần nghi hoặc hay đợi chờ, điều đó đã mới vừa được bộc lộ ra.

Tại thời điểm Không Minh Ấn sắp đánh xuống, thân ảnh nữ nhân đeo mặt nạ bỗng đột nhiên tan ra, hoá thành một đám máu huyết rồi bắn đi khắp bốn phương tám hướng.

"Ám Tử Vệ, chặn tất cả lại!".

...

Ý đồ của nữ nhân đeo mặt nạ kia là gì, thiết nghĩ kẻ ngốc còn nhận ra. Nam tử Thiên Hồ, hắn đương nhiên cũng biết. Rất rõ là khác.

Nhưng, biết là một chuyện, ngăn chặn được hay không đấy lại là một chuyện khác.

Mệnh lệnh của nam tử Thiên Hồ đưa ra rất nhanh, điều đó không giả. Đáng tiếc là Ám Tử Vệ, bọn họ lại không mau lẹ được như vậy. Tốc độ của số máu huyết vừa bắn ra kia quá ư khủng bố, bọn họ dẫu muốn ngăn cũng đành bất lực.

Phần còn lại, vị phu nhân tóc bạc cùng đám đại nhân tu vị cấp chân nhân trung kỳ... Một vài người trong số họ đúng là đã bắt giữ được đấy. Có điều... cũng chả để làm gì.

Lý do là số máu huyết bị bọn họ dùng pháp bảo tóm lấy kia, tất cả chúng đều chỉ đơn thuần là "máu huyết" chứ nào phải hoá thân của nữ nhân đeo mặt nạ. Nói cách khác, nữ nhân đeo mặt nạ, nàng ta đã trốn thoát rồi.

...

"Nhân loại đáng chết!".

Tính khí có phần nóng nảy, vị phu nhân tóc bạc nghiến răng căm hận.

Quay sang nhìn nam tử Thiên Hồ, bà ta hỏi: "Bắc Gia, ngươi xem chuyện này nên giải quyết thế nào?".

Vẻ mặt thâm trầm, nam tử Thiên Hồ, cũng tức Thiên Hồ Bắc Gia - huynh trưởng của Thiên Hồ Nguyệt - có phần khó nghĩ: "Nữ nhân kia rõ ràng không phải hạng tu sĩ bình thường, chỉ e khó lòng truy đuổi".

"Bắc Gia, ngươi nói vậy là sao? Lẽ nào chúng ta phải cam chịu nỗi nhục này ư?".

Một tia khó chịu thoáng loé lên trong mắt nhưng rồi đã tan biến rất nhanh, Thiên Hồ Bắc Gia đính chính: "Nhĩ Lão, ý ta đương nhiên không phải như vậy".

"Nhị Lão, người nghĩ xem. Ngay cả mấy người chúng ta hợp lực cũng không bắt giữ được nữ nhân kia, nay nếu phân tán ra truy đuổi, như vậy khác nào tạo cơ hội cho ả phản sát".

Nghe qua phân tích, Nhị Lão cuối cùng cũng phần nào hoà hoãn: "Bắt không được, truy không xong... Chúng ta đường đường là đại tộc Thiên Hồ mà ngay đến một tên nhân loại cũng chẳng xử lý được...".

"Nhân loại kia đột nhập Thanh Khâu, lại còn ra tay sát hại tộc nhân ta, nếu không bắt ả đền tội thì sau này Thiên Hồ tộc chúng ta còn gì là thể diện nữa".

Gần bên, một cung trang thiếu phụ cũng gật đầu tán đồng: "Nhị Lão nói phải đấy. Chuyện này chúng ta không thể nào cho qua như vậy được".

"Lại nói, Vương của chúng ta cũng đã sắp...".

"Dung Nhi...".

Cung trang thiếu phụ nói còn chưa hết lời thì đã bị người ngăn lại. Một vị phu nhân tướng mạo hiền từ, bề ngoài tuổi độ bốn mươi đạp không mà bước lên ba bước. Nàng nhìn sang chỗ Lăng Thanh Trúc, cất tiếng: "Mọi người, trước mắt ta nghĩ có một việc mà chúng ta cần phải xử lý".

Được nhắc nhở, những người còn lại cũng ngay lập tức dồn sự chú ý lên người Lăng Thanh Trúc. Thái độ chừng không mấy tốt.

Nhận ra sự thù địch từ đám tộc nhân Thiên Hồ, Lăng Thanh Trúc thoáng ngẫm liền thấu rõ căn nguyên. Nàng cười khổ: "Các vị đạo hữu, ta và nữ nhân đeo mặt nạ ban nãy cũng không có liên quan gì a".

Chưa thấy đối phương ư hử gì, nàng bồi thêm: "Các vị đạo hữu Thiên Hồ, lúc nãy các vị cũng thấy rồi đó. Ta và nữ nhân kia vốn dĩ có thù oán. Ta cũng giống như các vị, trước đây đã từng bị nàng ta giở thủ đoạn đê hèn ám toán...".

...

Vị phu nhân ban nãy nghĩ lại, nhẹ gật đầu: "Ngươi nói cũng đúng. Dựa theo những gì ta nhìn thấy thì ngươi và nữ nhân đeo mặt nạ kia đích xác không phải cùng một ruột".

Trái với người trước, Nhị Lão lại khó khăn hơn rất nhiều: "Tố Nghi, ngươi cũng đừng quá tin người như vậy. Nói không chừng nữ nhân này tới đây cũng là có ý đồ. Bọn nhân loại chẳng có kẻ nào là người tốt đâu".

"Nhị Lão, ta nghĩ Nhị Lão đã quá lời rồi".

Vị phu nhân có tướng mạo hiền từ, tức Tố Nghi nhắc nhở: "Như lúc nãy ta có nói qua, vị Lăng đạo hữu đây là người từng cứu mạng nhị công chúa. Nói cách khác, nàng chính là ân nhân của Thiên Hồ tộc chúng ta".

"Ngươi khẳng định thân phận của nàng ta chứ?".

"Nhị Lão an tâm, tín vật nhị công chúa trao cho nàng ta đã đích thân xem qua".

"Nếu vậy... Thôi được rồi. Ta sẽ nể mặt nhị công chúa mà không động tới nàng ta. Nhưng mà... Trong khoảng thời gian này, ta nghĩ vẫn nên giữ nàng ta

ở lại Thanh Khâu".

...

Bị hoài nghi, đó không phải điều Lăng Thanh Trúc muốn. Giam lỏng? Cũng chẳng phải thứ nàng chờ đợi.

Nhưng không nguyện thì thế nào chứ? Cái đám tộc nhân Thiên Hồ kia, bọn họ đâu có cho nàng quyền được quyền lựa chọn.

Tự ý rời đi ư?

Thoát khỏi thì sao chứ? Sẽ kéo theo rất nhiều rắc rối. Hiểu lầm cũng càng thêm sâu đậm...

Huống hồ, Lăng Thanh Trúc nàng há phải đâu kẻ vô môn vô phái. Nàng là môn nhân Thiên Kiếm Môn, lại còn là một vị phong chủ. Nàng bị hiểu lầm thì cũng đồng nghĩa Thiên Kiếm Môn sẽ bị hiểu lầm.

Thiên Hồ là một đại tộc rất có uy vọng trong yêu giới, nếu như xảy ra tranh chấp với bọn họ thì thật không hay...

Suy đi tính lại, cực chẳng đã Lăng Thanh Trúc mới phải xuôi tay để mặc người định đoạt. Tốt xấu gì thì nàng cũng là ân nhân cứu mạng nhị công chúa người ta, chắc sẽ không đến nỗi bị đối xử quá tệ.

May mắn, mọi thứ quả như nàng dự tính. Trừ bỏ hạn chế tự do đi lại thì các tộc nhân Thiên Hồ cũng rất hữu lễ với nàng. Cơm ngày hai bữa, lại còn có tì nữ tới hầu. Khá ư thoải mái.

Nhưng... trong sinh hoạt, ở bên ngoài thôi. Chứ còn nội tâm...

Thoải mái? Lăng Thanh Trúc làm sao mà thoải mái cho được khi lại phải tiếp tục đợi chờ.

Đám Thiên Hồ tộc kia bảo với nàng phải đợi nhị công chúa của bọn họ về thì mới tiến hành giải quyết chuyện của nàng được.

"Ô hô...".

Ngẫm lại mấy lời của Nhị Lão kia, Lăng Thanh Trúc tức quá hoá cười: "Đợi nhị công chúa của các ngươi? Thiên Hồ Nguyệt kia đi ra ngoài du ngoạn, biết bao giờ nàng ta mới trở về? Chẳng lẽ nàng ta một năm chưa về ta phải chờ một năm, mười năm chưa về thì phải chờ mười năm?".

"Lăng Thanh Trúc ta là người chứ đâu phải thánh nhân, kiên nhẫn cũng có giới hạn a".

"... Nếu trong đầu các ngươi thực có ý định giam lỏng ta ở đây lâu dài... Hừ hừ... ta đây sẽ làm cho ra ngô ra khoai với các ngươi".

Nói thế nào thì nàng cũng là cây đại thụ của Thiên Kiếm Môn - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ. Thiên Hồ tộc có danh thì Thiên Kiếm Môn nàng cũng có tiếng a.

Mèo nào cắn mỉu nào... còn chưa biết đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Hồ Vương Triệu Kiến

Lăng Thanh Trúc có e ngại, nhưng e ngại không đồng nghĩa sợ hãi. Nếu Thanh Khâu là chốn ngoạ hổ tàng long thì Thiên Kiếm Môn nàng cũng là linh sơn thánh địa, hội tụ chính khí đất trời. Ngũ Đại Tiên Kiếm được cất giấu bên dưới năm ngọn núi, uy lực thừa đủ tru diệt mọi yêu tà.

Cái danh của tiên kiếm, tu sĩ cấp thấp đúng ít người tỏ tường, nhưng phàm là đại nhân vật, thiên hạ mấy ai chưa từng nghe?

Đừng thấy Nhị Lão kia luôn tỏ ý khinh thị mà lầm, thực chất, ở trong lòng mình, đối với thân phận của Lăng Thanh Trúc bà ta ít nhiều cũng có kiêng kị đấy. Về những người khác, ví như vị phu nhân tướng mạo hiền từ Tố Nghi, con trưởng của hồ vương Thiên Hồ Bắc Gia, bọn họ cũng giống như thế thôi.

Tóm lại, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều tự hiểu lấy một điều: Chưa tới mức vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất đừng nên gây hại cho Lăng Thanh Trúc.

Nếu chẳng phải vậy, bởi trong lòng có điều cố kị thì sao bọn họ phải sai người cơm bưng nước rót, đối xử hữu lễ với Lăng Thanh Trúc?

Thậm chí kể cả việc giam lỏng - giải pháp tình huống kia nữa, bất quá cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Bọn họ biết nó không nên được kéo dài quá lâu...

Và thực tế thì... nó đúng là không lâu thật. Sau hai ngày, qua đến ngày thứ ba thì vấn đề đã bắt đầu được giải quyết. Lăng Thanh Trúc, nàng đã được

Thiên Hồ tộc triệu kiến. Nhưng vị đại nhân muốn gặp nàng lại chẳng phải Nhị Lão, Thiên Hồ Bắc Gia hay nhị công chúa Thiên Hồ Nguyệt mà là... Vương của bọn họ: Thiên Hồ Đại Mi - chủ nhân chân chính của núi Thanh Khâu.

...

Theo bước chân hai nữ thị vệ, Lăng Thanh Trúc rời khỏi thạch thất. Sau mấy bận rẽ cua, cuối cùng nàng cũng đến được nơi cần phải đến.

Vẫn là một căn phòng bằng đá, nhưng so với phòng của Lăng Thanh Trúc nàng thì lộng lẫy hơn rất nhiều. Những đồ vật bên trong, chúng tất nhiên cũng cao cấp, sang trọng hơn...

...

"Lăng đại nhân, chúng ta tới rồi".

Dừng trước cửa thạch thất, một trong hai nữ thị vệ quay sang nói với Lăng Thanh Trúc ở đằng sau: "Đại nhân hãy chờ một lát để tiểu nhân vào báo cho Vương biết".

"Không sao, ngươi cứ tự nhiên".

Nữ thị vệ gật nhẹ rồi xoay người tiến thẳng vào bên trong, đến chừng trở ra thì đưa tay làm động tác mời: "Lăng đại nhân, Vương đang đợi ở bên trong".

"Tốt".

Lăng Thanh Trúc ứng tiếng, chân mau chóng chuyển di...

...

Có một điều buộc phải công nhận, đó là căn phòng của hồ vương xa hoa vô cùng. Không giống thạch thất mà Lăng Thanh Trúc đang cư ngụ, sàn chỉ lót một lớp đá phẳng, tại chỗ này, bên trên đá phẳng còn có thảm đỏ phủ giăng tận vách. Chưa hết, bàn ghế, ly tách, mọi thứ cũng đều được làm từ vật liệu trân quý, có loại còn là hi hữu khó cầu.

Phàm nhân?

Không, là tu sĩ cơ. Trong căn phòng rộng lớn tựa như cung điện này, thật lắm thứ mà tu sĩ chỉ dám mơ ước. Lăng Thanh Trúc mới đếm sơ thôi cũng được hơn mười loại rồi a.

"Chậc... Quả chẳng hổ là Vương của đại tộc Thiên Hồ, chỉ tùy tiện bày biện ra mà đã lắm bảo vật như thế. Thật không biết ở bên trong giới chỉ và bảo khố riêng của nàng sẽ còn có những bảo bối dạng gì...".

"Trong khi đó, Lăng Thanh Trúc ta thì sao? Đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, một trong năm kẻ thống lĩnh Thiên Kiếm - đại tông môn đứng đầu chính giáo thiên hạ - vậy mà ngay mấy loại tài liệu luyện đan cũng không có, phải lặn lội tự mình bôn ba kiếm tìm... Haizz... Người với người đúng là chẳng thể so được".

Lăng Thanh Trúc càng ngẫm, hai mắt càng nhìn thì trong dạ lại càng cảm khái. Nàng thấy cuộc đời sao mà bất công quá. Cùng là nữ nhân, cùng là những người có thân phận, cớ gì kẻ giàu sang nhung lụa còn người lại quá đỗi cơ hàn khốn khó?

Lăng Thanh Trúc nàng đang rất muốn biết đấy.

Chỉ là... trời già ở cao quá, chắc chẳng thể nào nghe được.

Chán nản, Lăng Thanh Trúc đành đem nghi vấn đá sang một bên, thôi không nhìn ngó lung tung nữa.

...

Đi tới giữa căn phòng lộng lẫy, trong ánh sáng êm dịu của hàng trăm viên minh châu đính trên bốn bức tường, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc dừng lại.

Thân ảnh hồ vương, nó đã hiện ra trong tầm mắt nàng. Dù không quá rõ.

Phía sau bức rèm màu trắng, hồ vương ngồi đợi sẵn trên ghế, tay bưng chén trà nhấp khẽ rồi mới nói: "Lăng đạo hữu, mời ngồi".

"Đa tạ hồ vương".

Trái hẳn cái vẻ hậm hực ca thán vừa rồi, Lăng Thanh Trúc lúc này lại tỏ ra điềm đạm vô cùng. Động tác rất đỗi tự nhiên, nàng từ tốn bước lại chỗ chiếc bàn đặt gần đó, tự mình kéo ghế rồi ngồi xuống.

"Hồ vương, chẳng hay hôm nay triệu kiến ta tới đây là vì chuyện gì?".

"Triệu kiến?".

Thiên Hồ Đại Mi khẽ lắc đầu: "Lăng đạo hữu đã nặng lời. Bổn vương vốn là mời, sao bây giờ lại biến thành triệu kiến rồi?".

"À..." - Nàng nói tiếp - "Lăng đạo hữu, hay là bởi do đám tộc nhân của ta mấy ngày qua đối với đạo hữu có điều thất lễ, khiến cho đạo hữu nảy sinh ác cảm?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Diễn Kịch

"Hồ vương, ngài hiểu lầm. Mấy ngày vừa qua Thiên Hồ tộc các vị đối đãi với ta rất tốt, thậm chí còn tốt hơn so với khi ta ở Thiên Kiếm Môn của mình".

"Nếu vậy thì bổn vương yên tâm rồi".

Vẫn như cũ, cách một tấm rèm, Thiên Hồ Đại Mi đi vào chính đề: "Lăng đạo hữu, chuyện của đạo hữu ta đã nghe tộc nhân hồi báo. Chẳng hay lần này đạo hữu cầm tín vật của Nguyệt Nhi tới đây, rốt cuộc là muốn cầu Thiên Hồ tộc ta việc gì?".

"Cái này...".

Lăng Thanh Trúc hít nhẹ một hơi, thẳng thắn nói ra: "Nếu hồ vương đã hỏi thì Lăng Thanh Trúc ta cũng không vòng vo nữa. Thật ra lần này ta lặn lội tới đây, mục đích là muốn xin Thiên Hồ tộc ngài một thứ".

"Là thứ gì?".

"Tinh huyết của vương tộc Thiên Hồ".

...

Trước và sau khi Lăng Thanh Trúc chính thức nói ra mong muốn của mình, nét mặt Thiên Hồ Đại Mi đã thay đổi khá nhiều. Trông dáng vẻ âm trầm kia của nàng thì rõ ràng cảm giác chả phải tốt đẹp gì.

Cũng đúng thôi. Thiên Hồ tộc là hậu duệ đời sau của Cửu Vĩ Thiên Hồ - một trong những linh chủng mạnh mẽ nhất ở thời thượng cổ, tinh huyết của tộc nhân Thiên Hồ há có thể tùy tiện ban cho ngoại nhân, huống hồ lại còn là một nhân loại.

Giọng đã phần nào xa cách, Thiên Hồ Đại Mi nói: "Tinh huyết khác với máu huyết bình thường, rất có ý nghĩa. Nhân loại các ngươi có lẽ không quá xem trọng, nhưng tộc nhân Thiên Hồ ta thì khác".

"Lăng đạo hữu, ngươi thân là một vị chân nhân hậu kỳ, hẳn phải biết tinh huyết Thiên Hồ chứa đựng rất nhiều thứ...".

Lăng Thanh Trúc cũng không phủ nhận: "Hồ vương, ta biết tinh huyết của Thiên Hồ tộc các vị rất đặc biệt, không thể tùy tiện trao cho ngoại nhân. Nhưng vì cứu lấy đồ nhi, ta thật sự chẳng còn cách nào. Cúi mong hồ vương niệm tình giúp đỡ".

...

Thiên Hồ Đại Mi đã rời khỏi ghế. Nàng chắp tay sau lưng, bước qua lại một hồi rồi mới lần nữa lên tiếng: "Lăng đạo hữu, chuyện ngươi trượng nghĩa cứu mạng Nguyệt Nhi, bổn vương rất đỗi cảm kích. Nếu là một loại bảo vật nào khác, dẫu yêu thích thì bổn vương cũng có thể cân nhắc mà đem tặng cho ngươi, nhưng thứ ngươi yêu cầu lại là tinh huyết vương tộc Thiên Hồ...".

"Xin thứ lỗi, bổn vương không thể đồng ý".

...

"Hồ vương, ngài không thể nghĩ lại sao?".

"Rất tiếc, bổn vương không thể".

Thần thái dù chưa xem rõ nhưng thông qua giọng điệu của Thiên Hồ Đại Mi, Lăng Thanh Trúc biết là khó lòng lay chuyển được đối phương.

Nàng đành phải hạ tiêu chuẩn xuống, khẩn khoản cầu xin: "Hồ vương, nếu thực sự không thể ban cho tinh huyết vương tộc Thiên Hồ, vậy hi vọng hồ vương có thể đáp ứng Thanh Trúc vài giọt tinh huyết tộc nhân bình thường".

"Ồ..." - Trong mắt ánh lên một tia ngờ vực, Thiên Hồ Đại Mi truy vấn - "Lăng đạo hữu, nói vậy cái ngươi cần cũng không nhất định phải là tinh huyết vương tộc? Tộc nhân bình thường cũng được?".

Biết là đối phương đang ngờ vực mình, Lăng Thanh Trúc lập tức thanh minh: "Hồ vương, xin đừng hiểu lầm. Loại đan dược ta tính vì đồ nhi luyện chế, tài liệu đích xác nêu danh tinh huyết vương tộc Thiên Hồ. Thế nhưng... hồ vương ngài lại không thể ban cho".

Vốn là người thông minh, Thiên Hồ Đại Mi nghe tới đấy đã liền hiểu ngay ý tứ: "Lăng đạo hữu, ngươi đây là đang muốn làm mọi thứ có thể sao?".

Lần này Lăng Thanh Trúc không đáp ngay. Nàng xoay người sang hướng khác, thanh âm buồn bã: "Hồ vương ngài có điều không biết. Đồ nhi của ta mệnh số mỏng manh, tánh mạng hiện đang như đèn treo trước gió, tùy thời đều có thể tắt đi. Ta thân là sư phụ, sao đành tâm đứng nhìn...".

"Lăng đạo hữu coi bộ là người trọng tình trọng nghĩa".

Thiên Hồ Đại Mi tiếp tục dò xét: "Đạo hữu có thể vì đồ nhi lặn lội đến đây, chứng tỏ quan hệ sư đồ hai người không tệ. Chẳng hay đồ nhi của đạo hữu là mắc phải bệnh gì?".

"Việc này nói ra cũng chỉ có thể trách đồ nhi ta trẻ người non dạ, tâm tính quá đỗi thiện lương".

Lăng Thanh Trúc tự biên tự diễn: "Một tháng trước, ta mang theo hắn ra ngoài hành tẩu, vốn tính trui rèn. Nào ngờ... Trong một khoảnh khắc lơ là, ta vì mải lo lần theo dấu vết bảo vật nên tạm để hắn lại một mình. Đến khi trở về thì...".

"Tên ngốc đó, hắn bị kẻ gian ám toán. Toàn bộ thân gia bị cướp đi không nói gì, nhưng thậm chí tính mạng hắn cũng...".

...

Cắn nhẹ bờ môi, Lăng Thanh Trúc ngậm ngùi thương cảm: "Hắn nhập môn từ khi lên sáu, đã ở cùng ta gần hai mươi năm. Từ nhỏ tới lớn ta chính là nhìn hắn lớn lên; mọi điều hắn biết, hết thảy cũng đều là do ta dạy. Hôm nay hắn ra nông nỗi này, thân làm sư phụ, ta sao nhẫn tâm bỏ mặc...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Liên Tục Dò Xét

...

Lặng im giây lát, Thiên Hồ Đại Mi cuối cùng đưa ra quyết định: "Lăng đạo hữu, tấm lòng của đạo hữu thật đáng quý... Thôi được rồi, bổn vương sẽ phá lệ giúp đạo hữu một lần".

"Hồ vương, nói vậy là ngài...?".

"Bổn vương sẽ tặng cho đạo hữu một ít tinh huyết của tộc nhân Thiên Hồ".

"Thanh Trúc cảm tạ hồ vương".

"Lăng đạo hữu không cần cảm kích. Đạo hữu đã từng cứu mạng Nguyệt Nhi, nay tánh mạng đệ tử của đạo hữu đang như đèn treo trước gió, bổn vương há có thể ngoảnh mặt làm ngơ coi như không biết".

Nghe những lời nọ của Thiên Hồ Đại Mi, Lăng Thanh Trúc không khỏi vui mừng, thậm chí là đắc ý. Nàng cho là câu chuyện do mình tự biên tự diễn vừa rồi đã làm đối phương động lòng trắc ẩn, quyết định ban tặng tinh huyết của vương tộc Thiên Hồ.

Chỉ có điều... Thực tế, nó lại không phải như vậy. Lăng Thanh Trúc nàng nghĩ sai rồi. Ý tứ của Thiên Hồ Đại Mi đúng là ban cho tinh huyết, nhưng thay vì của vương tộc thì thứ nàng nhận được sẽ chỉ là tinh huyết tộc nhân bình thường mà thôi.

Động lòng trắc ẩn ư?

Nhân - yêu xưa nay nào có thân thiết gì. Trong mắt một vị Vương của yêu tộc như Thiên Hồ Đại Mi, tính mạng nhân loại nào có chi đáng kể, hà tất bận lòng. Nếu không phải bởi nhớ ân cứu mạng nữ nhi của Lăng Thanh Trúc, dám cá còn khuya nàng mới đáp ứng điều gì.

Đối với sự phũ phàng nọ, Lăng Thanh Trúc trách lắm. Nhưng trách thì trách chứ làm sao hơn được. Lẽ nào ra tay cướp đoạt? Sẽ rất phiền toái đấy.

"Thôi vậy. Dù sao để luện chế Trường Sinh Đan, tài liệu chính yếu vẫn là quả Trường Sinh, tinh huyết Thiên Hồ bất quá cũng chỉ là một trong số mười hai loại tài liệu phụ trợ. Thêm nữa trên đan phương cũng chỉ yêu cầu tinh huyết của tộc nhân bình thường, chẳng nhất thiết phải là vương tộc... Cùng lắm đan dược luyện ra sẽ ít đi vài chục năm dương thọ...".

Tuy không thể như ý nguyện, có được tinh huyết vương tộc Thiên Hồ để luyện chế ra linh đan phẩm cấp cao nhất nhưng căn bản Lăng Thanh Trúc cũng đã đạt được mục tiêu tối thiểu đề ra. Chuyến đi đến Thanh Khâu lần này của nàng, xét chẳng hoài công vô ích. Nếu có gì đó khiến nàng vướng bận, hoạ chăng là màn hội ngộ với nữ nhân đeo mặt nạ quỷ kia.

Cuộc chạm trán này thực đã khiến nàng nảy sinh kha khá hoài nghi...

Đạo thuật mà nữ nhân kia sử dụng, rõ ràng hết sức đa dạng. Lần trước ở Ô Long Cốc nàng ta chỉ dùng ám khí và chưởng pháp, còn lần này, tại Thanh Khâu lại là đao pháp cùng thuật khống hồn cổ xưa của Tây vực.

Những phù binh mặt quỷ kia, chúng rõ ràng có ẩn chứa hồn phách kẻ khác.

Câu hỏi đặt ra là: Nữ nhân thần bí nọ có liên hệ gì với Tây vực?

Nàng ta xuất thân từ nơi đó ư?

Nếu vậy thì độn pháp nàng dùng để tháo chạy, lẽ nào cũng là pháp môn Tây vực?

Khả năng không phải không có, chỉ là... Lăng Thanh Trúc vẫn cảm thấy nó giống một loại bí pháp của Trung nguyên hơn. Cái thứ bí pháp từ một đại tông môn đã từng một thời khuynh đảo tu tiên giới Trung nguyên...

...

"Lăng đạo hữu, tại sao không nói gì vậy? Lẽ nào vẫn chưa vừa ý với bổn vương?".

Nở nụ cười thân thiện, Lăng Thanh Trúc đáp: "Hồ vương, sao có thể. Ngài đã phá lệ ban cho tinh huyết, Thanh Trúc sao còn chưa biết đủ".

"Vậy thì tốt".

Thiên Hồ Đại Mi trở lại ngồi trên ghế, ngồi xong thì hướng người ở bên kia bức rèm bảo: "Lăng đạo hữu, đạo hữu cũng ngồi xuống đi".

Đợi cho Lăng Thanh Trúc đã an vị, lúc này Thiên Hồ Đại Mi mới nói tiếp: "Chuyện của đạo hữu coi như đã giải quyết xong, bây giờ hẳn cũng nên đề cập đến vấn đề của bổn vương rồi".

"Hồ vương, chẳng hay ngài có chuyện gì muốn nói?".

Lăng Thanh Trúc, nàng đang nghi hoặc. Nếu như nàng đoán không lầm thì mười quá chín, vị hồ vương trước mặt đây hẳn sắp nhắc tới sự việc liên quan đến nữ nhân đeo mặt nạ quỷ nọ.

Và lần này thì Lăng Thanh Trúc nàng đã đoán đúng. Thiên Hồ Đại Mi đích xác đang tính đề cập tới chuyện này.

Ngón tay thon đệm nhẹ xuống bàn, Thiên Hồ Đại Mi mở lời: "Lăng đạo hữu, bổn vương nghe tộc nhân hồi báo, nói rằng đạo hữu đối với nữ nhân đeo mặt nạ kia có nhận thức?".

"Nhận thức thì có hơi quá, nhưng xác thực giữa chúng ta đã từng chạm trán qua một lần".

"Cụ thể thế nào, Lăng đạo hữu có thể kể cho bổn vương được tỏ tường?".

"Chuyện này...".

Lăng Thanh Trúc hơi do dự, nhưng rồi cũng tóm lược: "Thôi được rồi, nếu như hồ vương đã muốn biết thì ta sẽ thuật lại vậy".

"Sự thể nó là như vầy...".

...

Lát sau.

Thiên Hồ Đại Mi nghe qua câu chuyện, gật gù khẽ thốt: "Thì ra mọi chuyện là như vậy".

"Lăng đạo hữu, theo như lời đạo hữu thì nữ nhân kia khẳng định là kẻ trong giới tà đạo. Nhưng bổn vương ngẫm lại, nội tâm lại càng nghi hoặc. Bổn vương tuy hiếm khi ra ngoài nhưng đối với các thế lực trong thiên hạ hầu hết đều ít nhiều hiểu biết. Kỳ lạ là trong tất cả những thông tin bổn vương có được lại chẳng một cái nào dính líu đến nữ nhân đeo mặt nạ kia".

"Lăng đạo hữu, lẽ nào trong mấy năm bổn vương bế quan, tu tiên giới đã phát sinh chuyện gì? Hoặc là nói đã xuất hiện một đại tông môn nào?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tu tiên giới Trung nguyên những năm qua chẳng có đại sự nào phát sinh, càng không xuất ra thêm một đại thế lực nào".

"Nói vậy nữ nhân kia chỉ là một tán tu?".

"Cái đó cũng không nhất định".

Lăng Thanh Trúc gợi mở: "Hồ vương, ngài cũng biết thiên hạ không chỉ có mỗi Trung nguyên. Ở ngoại vực, đạo pháp tuy khó lòng bì kịp Trung nguyên chúng ta nhưng đại nhân vật thì đã từng xuất hiện qua".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Ý Muốn Của Hồ Vương

"Đạo hữu cho rằng nữ nhân đeo mặt nạ kia là từ ngoại vực tiến nhập Trung nguyên?".

"Không loại trừ khả năng đó".

...

"Một kẻ thần bí mưu đồ chẳng rõ, lại còn nắm giữ đạo thuật khó lường. Xem ra khoảng thời gian yên bình của tu tiên giới sẽ không còn giữ được bao lâu nữa".

"... Thanh Khâu của bổn vương xưa nay vốn dĩ không màng thế sự, luôn giữ trung lập với nhân - yêu, chính - tà. Nhưng hôm nay lại có kẻ to gan chạy tới náo động Thanh Khâu... Lăng đạo hữu, ngươi nói xem. Có phải đại tộc Thiên Hồ của bổn vương đã ẩn mình quá lâu, khiến cho người đời quên mất, bởi vậy nên tùy tiện một tên nhân loại vô danh cũng dám khi dễ?".

"Chuyện đó... Thanh Trúc không dám nói bừa".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Thiên Hồ là đại tộc của yêu giới, tuy xưa giờ không màng thế sự nhưng danh vọng vẫn rất lớn. Cân lượng của Thanh Khâu, tu tiên giới có tông môn nào dám xem nhẹ".

"Trước không có đâu có nghĩa hôm nay cũng sẽ như vậy?".

"Lăng đạo hữu." - Thiên Hồ Đại Mi cố tình truyền tin - "Bổn vương đã nghĩ kĩ rồi. Kể từ hôm nay, bổn vương quyết định sẽ cùng tộc nhân trên dưới góp vui một chút cho tu tiên giới này thêm phần sinh động".

...

"Hồ vương, ngài... hẳn chỉ nói chơi phải không?".

Trong thâm tâm, Lăng Thanh Trúc mong là như vậy, rằng mấy lời vừa rồi Thiên Hồ Đại Mi chỉ nói cho vui.

Cần biết, Thanh Khâu không phải là thế lực nhỏ. Hoàn toàn trái lại, nó rất lớn. Cực kỳ lớn. Thậm chí so với Thiên Kiếm Môn của nàng cũng chẳng chút nào thua kém.

Ngẫm mà xem, một đại thế lực như vậy nếu thực tham dự vào các tranh chấp của tu tiên giới, tác động sẽ ra sao? Chắc chắn là rất đỗi khó lường. Bị thiệt nhiều nhất, nói không chừng sẽ là nhân loại...

"Thiên Hồ Đại Mi à Thiên Hồ Đại Mi, ngươi làm ơn nói với ta là ngươi chỉ nhất thời giận dỗi nên nói ra mấy lời đó đi. Xin ngươi a...".

Lăng Thanh Trúc, nàng đã âm thầm nhắn gửi, hi vọng tất cả chỉ dừng lại ở đấy, vài ba câu nói. Nhưng không. Thực tại cho nàng một câu trả lời trái ngược.

Thần tình nghiêm túc, Thiên Hồ Đại Mi khẳng định: "Lăng đạo hữu, bổn vương không đùa".

"Dù sao bổn vương cũng ẩn mình ở Thanh Khâu này quá lâu, đã tới lúc nên ra ngoài nhìn ngắm thế sự một chút".

"Hồ vương...".

"Lăng đạo hữu." - Lăng Thanh Trúc còn chưa kịp nói hết câu đã bị Thiên Hồ Đại Mi cướp lời - "Đạo hữu không phải là cảm thấy không vừa ý với sự góp mặt của bổn vương vào tu tiên giới đó chứ?".

"Ta đúng là rất không vừa ý", Lăng Thanh Trúc cũng muốn nói như vậy lắm, nhưng... nàng thật chẳng dám. Dẫu sao chỗ này vẫn là Thanh Khâu - địa bàn của tộc nhân Thiên Hồ. Lăng Thanh Trúc nàng sao có thể nói năng tùy tiện được. Sẽ chọc giận người ta a.

Bởi do cố kị, nàng phải lựa lời hồi đáp: "Hồ vương hiểu lầm, Thanh Trúc nào dám. Thanh Trúc chỉ là cảm thấy hồ vương thân phận tôn quý, xưa giờ không màng thế sự, trước nay chẳng nhiễm bụi hồng trần, hiện tại nếu lại cùng thế nhân tranh đấu, như vậy khác nào tự hạ thấp bản thân mình...".

"Ha ha...".

Cười lên mấy tiếng, Thiên Hồ Đại Mi thâm ý lắc đầu: "Lăng đạo hữu, ngươi đây là đang vuốt mông ngựa bổn vương".

Tiếu ý phai nhạt, nàng tiếp tục: "Lăng đạo hữu, bổn vương không phải người thích đùa cợt. Những lời bổn vương đã nói ra thì sẽ không rút lại...".

"Hồ vương, nhưng...".

...

Lăng Thanh Trúc cố khuyên nhưng rốt cuộc đành bất lực. Ý tứ của Thiên Hồ Đại Mi trước sau như một, bất kể nàng có nói gì cũng đều phí công vô ích.

Cực chẳng đã nàng phải cười gượng mà tiếp nhận.

Đối nghịch với tâm trạng phiền lo ấy của nàng, Thiên Hồ Đại Mi lại tỏ ra khá mong chờ: "Thiên hạ rộng lớn, thiết nghĩ có rất nhiều điều thú vị. Bổn vương thực rất muốn sớm được nhìn thấy".

"Lăng đạo hữu, một thời gian nữa có lẽ bổn vương sẽ ghé qua Thiên Kiếm Môn một chuyến. Bổn vương muốn tận mắt kiến thức xem thiên hạ đệ nhất tông môn của nhân loại sẽ có dạng gì. Tới chừng đó, hi vọng đạo hữu có thể làm người hướng dẫn cho bổn vương".

Lại còn vậy?

Mặc dù dạ rất không mong nhưng ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn cố tỏ ra hoà nhã: "Đón tiếp một người có thân phận tôn quý như hồ vương đây, Thanh Trúc tất nhiên lấy làm vinh hạnh".

"Vậy thì tốt".

...

"Được rồi. Những gì cần nói bổn vương đều đã nói, bây giờ Lăng đạo hữu có thể trở về nghỉ ngơi".

"Hồ vương, vậy còn...".

Hiểu ý, Thiên Hồ Đại Mi bảo: "Đạo hữu yên tâm. Sáng mai ta sẽ sai người mang tới cho đạo hữu một lọ tinh huyết Thiên Hồ".

"Vậy Thanh Trúc xin đa tạ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Sát Lệnh Thiên Hồ

...

Lăng Thanh Trúc vừa đi chưa lâu thì từ bên ngoài thạch thất, một nữ thị vệ đã tiến vào bẩm báo: "Vương, Bắc Gia đại nhân đã tới".

"Cho hắn vào".

...

Tầm chục giây sau.

Trừ bỏ Thiên Hồ Đại Mi thì bên trong thạch thất hiện đã có thêm một người nữa: Thiên Hồ Bắc Gia.

Trong bộ bạch y thanh nhã, hắn dừng trước tấm rèm, kính cẩn lên tiếng: "Mẫu thân".

Phía bên kia, Thiên Hồ Đại Mi nghe rõ nhưng chưa hồi đáp. Thay vào đó, nàng đưa tay vén rèm, chậm rãi bước ra.

Tương tự nhi tử mình, bộ đồ mà Thiên Hồ Đại Mi đang mặc cũng thuần một màu trắng; khác, có chăng là nó được thiết kế phức tạp hơn, hoạ tiết nhiều hơn. Và tất nhiên là cũng sang trọng hơn. Đặc biệt là phần cổ và vai áo. Ở nơi ấy, có sáu bộ da hồ ly nguyên vẹn đang được đính vào, chính chúng đã làm tôn lên vẻ quyền uy, quý phái của nàng.

Cần nói, sáu bộ da hồ ly nguyên vẹn kia, chúng không phải hàng giả, cũng chẳng phải từ chốn xa xăm nào lấy về. Chúng là da thật, được lột từ trên thân thể của những tộc nhân Thiên Hồ có uy vọng đã chết.

Ghê rợn ư?

Đối với Thiên Hồ tộc thì không. Trong quan niệm của tộc nhân Thiên Hồ, có thể được hồ vương sử dụng thân thể mình sau khi chết, đấy là một vinh hạnh lớn lao.

...

Nhân - yêu khác biệt, tư tưởng bất đồng chẳng có gì lạ.

Huống hồ, trang phục bất quá cũng chỉ là trang phục, đủ để nói lên điều gì?

Đáng chú ý đây, thiết nghĩ nên là tướng mạo của Thiên Hồ Đại Mi.

Khí chất cao quý, đó đã là lẽ dĩ nhiên, chẳng cần bàn cãi. Riêng phần nhan sắc... Không ngoa khi bảo rằng nàng chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đương thời.

Sắc đẹp của nàng, nó ở một đẳng cấp khác biệt hoàn toàn với tất thảy mọi nữ nhân. Dương Tiểu Ngọc, Âm Tiểu Linh, Thiên Hồ Nguyệt hay thậm chí kể cả Lăng Thanh Trúc, bất kể là ai trong số những nữ nhân Lăng Tiểu Ngư từng nhìn thấy thì đều vô pháp so được. Từ mái tóc dài đen mượt, đôi mắt đa tình ướt át cho tới cánh mũi cao thon, bờ môi đỏ mọng, làn da trắng sứ không tì vết,..., toàn bộ đều vô cùng hoàn mỹ.

Nếu trên đời thật có tiên tử, dám cá dung nhan cũng bất quá như vầy.

...

Sau cái liếc nhìn thoáng qua nhi tử, Thiên Hồ Đại Mi chuyển hướng bước sang chỗ chiếc bàn mà Lăng Thanh Trúc đã ngồi ban nãy. An vị xong thì mới nói: "Bắc Gia, con thân là thống lĩnh Ngoại vệ, có nhiệm vụ bảo hộ Thanh Khâu, bảo vệ Thiên Hồ tộc. Ấy vậy mà lúc địch nhân xâm nhập, con lại không mảy may hay biết chút gì, phải đợi đến khi có tộc nhân bị sát hại, được người tri hô mới tỏ tường cớ sự...".

"Bắc Gia, con giải thích thế nào đây?".

"Mẫu thân...".

Thiên Hồ Bắc Gia cúi đầu, giọng tự trách: "Tất cả đều lỗi của hài nhi. Hài nhi không có gì để giải thích, khẩn xin mẫu thân trách phạt".

"Trách phạt thì ta đương nhiên sẽ trách phạt. Nếu không, ta làm sao có thể ăn nói với thân nhân người đã khuất? Làm sao ăn nói với tộc nhân trên dưới?".

"Là hài nhi đã khiến mẫu thân phiền lòng".

...

"Haizz...".

Thiên Hồ Đại Mi thở dài, tay xoa lấy trán, vẻ chừng mệt mỏi: "Thế đạo càng lúc càng khó lường, lòng người càng lúc càng khó đoán".

...

Giây phút trầm tư qua đi, Thiên Hồ Đại Mi lại trở về với phong thái oai nghiêm thường thấy. Nàng rời khỏi ghế, nói trong khi tấm lưng yêu kiều vẫn đang xoay về phía nhi tử: "Bắc Gia, chuyện trách phạt tạm thời để đấy. Trước mắt, ta có nhiệm vụ giao cho con đi làm".

"Mẫu thân, xin cứ nói".

"Ngay ngày mai con hãy dẫn theo toàn bộ Ám Tử Vệ, tiến hành một cuộc thanh trừng".

Thanh trừng?

Thiên Hồ Bắc Gia hơi nghi hoặc: "Mẫu thân, chẳng hay mẫu thân muốn loại bỏ thế lực nào?".

"Ma môn tà giáo".

Thiên Hồ Đại Mi xoay người lại, nói rõ hơn: "Ta cho con thời hạn ba ngày. Nội trong ba ngày con phải quét sạch toàn bộ đám tu sĩ nhân loại tà ma ngoại đạo kia".

"Nhớ kỹ. Sau ba ngày, nếu ngàn dặm Thanh Khâu vẫn còn sót lại một tên tà tu nào thì tội của con sẽ nhân lên gấp bội, cực hình phải chịu sẽ nhiều thêm gấp đôi".

Thiên Hồ Bắc Gia hít nhẹ một hơi, thanh âm quả quyết: "Mẫu thân yên tâm, hài nhi sẽ không để người thất vọng. Ba ngày sau, ngàn dặm Thanh Khâu chắc chắn sẽ sạch bóng tà tu".

"Không".

Hơi ngoài ý muốn, Thiên Hồ Đại Mi đột nhiên lắc đầu. Và hành động đó, nó khiến cho Thiên Hồ Bắc Gia cảm thấy thắc mắc. Nhưng... cũng chẳng quá lâu.

Sau cái lắc đầu, Thiên Hồ Đại Mi liền nói: "Bắc Gia, ta muốn ngàn dặm Thanh Khâu không chỉ vắng bóng tà tu mà còn vắng hẳn nhân loại".

"Ý mẫu thân là...?".

"Tà tu phải chết, còn về tu sĩ chính giáo... Không giết nhưng cũng không dung. Đuổi bọn họ đi".

"Hài nhi đã hiểu." - Thiên Hồ Bắc Gia nhận mệnh - "Mẫu thân, tất cả sẽ như người mong muốn".

"Tốt... Con lui xuống đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 182: Bất Luân, Khinh Nhờn

...

...

Lệnh của hồ vương là không thể trái, cũng không ai dám trái. Đúng như những gì nàng trông đợi, nhi tử của nàng đã chấp hành rất tốt, nếu không muốn nói là quá tốt.

Chưa cần tới ba ngày thì ngàn dặm Thanh Khâu đã hoàn toàn vắng bóng nhân loại. Kẻ bị giết, người bị đuổi đi, con số ước tính phải lên đến hàng vạn. Tà tu cũng tốt, chính giáo cũng được, bất kể phàm nhân hay tu sĩ, hết thảy đều không còn nữa.

Chính nó - cuộc thanh trừng quá đỗi bất ngờ và quyết liệt ấy - đã khiến cho tu tiên giới phải một phen náo động. Dù là môn nhân chính giáo hay ma nhân trong giới tà đạo, ai nấy cũng đều đứng ngồi không yên.

Thanh Khâu xuất động, đây tuyệt chẳng phải chuyện đùa.

...

Thế mới thấy đại tộc Thiên Hồ có cân lượng cỡ nào trong mắt thế nhân. Và Thiên Hồ Đại Mi, nàng có ảnh hưởng ra sao với toàn bộ tu tiên giới.

Sự góp mặt của nàng, đối với tu tiên giới rốt cuộc là tốt hay xấu? Mai sau, nó sẽ trở nên phồn vinh? Hay rồi tàn lụi?

Không một ai biết. Mọi thứ đều phải đợi tương lai trả lời.

Còn bây giờ...

Lúc này sát lệnh của Thiên Hồ vẫn chưa được thi hành. Thiên Hồ Bắc Gia - người đã nhận lệnh, hắn cũng chưa ra tay với bất cứ người nào.

Sau khi rời khỏi phòng Thiên Hồ Đại Mi thì hắn đã lập tức trở về chỗ của mình. Dừng trước bức tường phía nam của tư thất, hắn di chuyển những ngón tay, tiếp đấy thì đánh ra một đạo pháp quyết.

Vài giây sau, bức tường vốn kín kẽ im lìm bỗng có động tĩnh. Một lối đi bí mật mau chóng hiện ra.

...

Phía bên đây, đằng sau bức tường là một căn mật thất khá rộng, tuy không xa hoa đủ đầy nhưng đồ vật nhìn chung cũng ổn. Ít ra, so với nơi mà Lăng Thanh Trúc đang ở, nó vẫn tiện nghi hơn vài phần. Mặc dù hơi lạ.

Tại đây, mật thất này, trừ bỏ bàn ghế, li tách các loại thì còn có một thứ rất đặc biệt nữa: những bức tượng.

Chúng rất nhiều, có ở khắp mọi nơi. Bốn phương tám hướng đâu đâu cũng thấy. Nào tượng gỗ, tượng đá, tượng đồng, tượng ngọc,..., phong phú vô cùng. Tuy nhiên, dẫu chất liệu có là gì, kích cỡ to nhỏ ra sao thì chúng vẫn có một điểm chung: khuôn mặt.

Tất cả những bức tượng ở đây, hết thảy đều điêu khắc một người. Một nữ nhân vô cùng xinh đẹp với y phục sang trọng có đính sáu bộ da hồ ly còn nguyên vẹn.

Chẳng phải Thiên Hồ Đại Mi thì ai?

Đến cùng là có chuyện gì? Tại sao trong mật thất của Thiên Hồ Bắc Gia lại cất chứa hàng tá bức tượng của mẫu thân mình?

Đáng nói hơn nữa là trong số những bức tượng này, có nhiều cái còn được điêu khắc ở tư thế hở hang, khêu gợi. Hình tượng rõ ràng không phải của Thiên Hồ Đại Mi. Nó là một sự khinh nhờn.

...

Thân là nhi tử lại đi làm điều này, âm thầm cất chứa tượng của mẫu thân, lắm cái còn hở hang khêu gợi... Thật không biết trong đầu Thiên Hồ Bắc Gia đang nghĩ gì.

Luyến ái mẫu thân? Một mối tình bất luân ư?

Có vẻ... đúng là như vậy.

Hãy nhìn Thiên Hồ Bắc Gia mà xem, bộ dáng hiện giờ của hắn đã nói lên tất cả.

Đứng trước một bức tượng trong tư thế nằm nghiêng, y phục nửa che nửa hở, hắn nhẹ nhàng đưa tay đặt lên khuôn mặt kiều diễm của mẫu thân mình, từ tốn vuốt ve.

"Mẫu thân, người lúc nào cũng xinh đẹp như vậy, cao quý như vậy...".

"Dung nhan của người thực khiến cho người ta phải sợ hãi. Mỗi lần đứng trước người, hài nhi đều không dám dừng lại quá lâu. Thật sự không dám...".

Theo những câu nói, bàn tay của Thiên Hồ Bắc Gia cũng từ từ di chuyển xuống dưới. Qua cằm, tới cổ, rồi dừng ở nơi ngực. Hắn xoa đôi gò bồng đảo trần trụi căng tròn được điêu khắc rất chi sống động, tiếp tục lẩm bẩm.

"Mẫu thân, người biết tại sao không?".

"Bởi vì hài nhi sợ. Hài nhi sợ mình sẽ mất tự chủ, sẽ chẳng còn kìm nén được tình cảm trong lòng nữa".

"Mẫu thân, hài nhi yêu người biết nhường nào...".

...

Cảm xúc trào dâng, Thiên Hồ Bắc Gia không thể giữ lâu thêm được nữa. Hắn cúi xuống hôn lên đầu nhũ hoa của bức tượng, tiếp đấy thì chuyển lên môi, lên mắt...

Cứ thế, hắn hôn một cách cuồng nhiệt. Thoáng chốc, từ ngực trở lên, hầu như chỗ nào cũng đều đã bị hắn đụng chạm qua. Nhưng, bấy nhiêu nào đã đủ. Thiên Hồ Bắc Gia, hắn còn chưa thoả mãn. Sau khuôn mặt diễm kiều cùng đôi gò bồng đảo căng tròn, hắn tiếp tục hôn lên bụng, lên eo, lên rốn,... Thậm chí... là cả chốn đào nguyên tư mật.

Kinh tởm?

Hẳn rồi. Nhưng... thế thì đã sao?

Ở đây là mật thất, chỉ có mỗi một mình Thiên Hồ Bắc Gia biết được. Hành vi bất luân mà hắn đang thực hiện đây, thấu tỏ hoạ may mỗi trời đất. Mà trời

đất thì bất nhân lắm. Giữa chốn thiên địa bao la này, sinh linh bất quá cũng chỉ như cát bụi mà thôi.

Quỷ thần không quản, thiên địa không can, đã thế cớ gì Thiên Hồ Bắc Gia lại phải e ngại?

Hắn cứ hôn, cứ khinh nhờn mẫu thân mình đấy. Hắn yêu nàng đến thế cơ mà...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 183: Bắt Đầu Lễ Hội

Thế sự đa đoan, lòng người khó đoán. Cha mẹ sinh con nào sinh tánh. Dạy dỗ thì cũng chỉ đóng góp đôi phần, làm sao bồi đắp hết được. Huống chi tình cảm, nó đâu phải thứ có thể dễ dàng kiểm soát.

Thiên Hồ Bắc Gia mang suy nghĩ lệch lạc, trách nhiệm chẳng nằm ở Thiên Hồ Đại Mi. Lỗi của nàng có chăng là quá xinh đẹp, quá mị nhân nên mới khiến hắn ngày đêm tơ tưởng.

Ngẫm cũng bi ai lắm thay.

Còn may, hậu nhân của Thiên Hồ Đại Mi nàng không phải chỉ có mỗi mình Thiên Hồ Bắc Gia. Trừ bỏ con trai trưởng Thiên Hồ Bắc Gia ra thì nàng còn có hai đứa con gái là Thiên Hồ Nguyệt và Thiên Hồ Cổ.

Khác với huynh trưởng, Thiên Hồ Nguyệt là một nữ nhân tâm tư kín đáo, nhưng đồng thời cũng hết sức thẳng thắn, rất biết suy nghĩ vì tộc nhân của mình. Đối với mẫu thân, nàng tất nhiên yêu quý, nhưng tình yêu này không giống thứ tình cảm bất luân của Thiên Hồ Bắc Gia. Tâm sinh lý của nàng rất bình thường.

Về phần Thiên Hồ Cổ...

Vị tiểu cô nương này tuổi vẫn còn nhỏ, chưa có quá nhiều điều để nói. Nhưng với sự thân cận, dìu dắt của Thiên Hồ Nguyệt, tin tưởng tương lai, khi cô bé lớn lên thì tâm tính hẳn cũng "bình thường".

...

Vẫn chưa hay biết chút gì về những biến động tại Thanh Khâu, hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ hiện đang khá vui vẻ dạo chơi ở Bắc Hà trấn.

Đêm nay, bầu không khí trong trấn đã khác hoàn toàn so với ba ngày vừa qua. Từ đầu trấn đến cuối trấn, cả bốn phương vị đông - tây - nam - bắc, chỗ nào cũng như chỗ nào, khắp nơi đều kết hoa giăng đèn.

Lễ hội Bắc Hà, nó đã sắp sửa chính thức diễn ra.

...

Đi bên cạnh tỷ tỷ, trong bộ bạch y thanh thuần, Thiên Hồ Cổ hết xem bên đông lại ngó bên tây, chiếc miệng xinh xắn không ngừng xuýt xoa.

"Woa... Cái lồng đèn này lớn thật!".

"Còn cái này nữa... thêm cái này nữa... Tất cả đều lớn. Còn lớn hơn Cổ Cổ nữa...".

...

"A, nhị tỷ! Nhị tỷ xem bên kia có người bán kẹo hồ lô kìa!".

"Nhị tỷ nhị tỷ! Tỷ mau mua cho muội đi!".

"Khì...".

Cúi nhìn bộ dạng vòi vĩnh của muội muội, Thiên Hồ Nguyệt cảm thấy buồn cười. Nàng gõ nhẹ lên đầu cô bé, mắng yêu: "Cái đồ tham ăn".

"Ứ... Có đâu..." Thiên Hồ Cổ ôm đầu phản đối.

"Còn không?".

Thiên Hồ Nguyệt nhắc lại: "Cổ Cổ, tỷ hỏi muội chứ, từ chiều tới giờ, là ai đã một mình ăn hết năm cái bánh bao, uống hết ba ly chè, sau đấy còn bồi thêm một con gà nướng, hai bát canh to, rồi lại thêm...".

Từng món, từng món lần lượt được Thiên Hồ Nguyệt liệt kê ra. Trước sau gộp lại, tên các loại đồ ăn thức uống hắn cũng đủ để phủ đầy một trang giấy. Nó nhiều tới nỗi mà ngay đến chính bản thân tiểu yêu hồ Cổ Cổ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Cô bé tròn mắt, tỏ ra ngờ vực:

"Nhị tỷ, muội thật đã ăn nhiều như vậy?".

"Thế muội cho là nhị tỷ bịa ra chắc?".

"Cái đó... muội cũng đâu để ý. Muội chỉ biết những món muội ăn đều rất ngon, mùi vị rất khác với đồ ăn trên núi...".

Tiểu yêu hồ bày ra dáng vẻ đáng thương, nắm lấy cánh tay Thiên Hồ Nguyệt: "Nhị tỷ, đây là lần đầu tiên muội ra ngoài a. Nhị tỷ chiều muội đi mà. Cùng lắm sau khi trở về muội sẽ ăn kiêng. À không, sẽ nhịn ăn luôn một tháng...".

"Nhị tỷ, tỷ mua kẹo hồ lô cho muội đi".

Trước sự nài nỉ của muội muội, Thiên Hồ Nguyệt tỏ ra bất đắc dĩ. Nàng gõ lên đầu cô bé lần thứ hai: "Được rồi. Tỷ chịu thua muội".

"Hì hì...".

Trái với lần trước, lần này dù bị gõ nhưng tiểu yêu hồ lại chẳng hề kêu đau. Cô bé cười lên vui vẻ, vội vội vàng vàng kéo tỷ tỷ mình đi về phía người bán hàng.

"Không phải tên bán hàng ba hôm trước. Càng tốt...".

Tiểu yêu hồ ngước lên nhìn tỷ tỷ, giục: "Nhị tỷ".

"Biết rồi".

Thiên Hồ Nguyệt nhìn người bán hàng, nói: "Ông chủ, bán cho ta vài xâu kẹo".

"Tiểu thư, cô muốn mua mấy xâu?" Người bán hàng hỏi lại.

Gần như lập tức, câu trả lời liền được đưa ra, nhưng không phải của Thiên Hồ Nguyệt mà là từ miệng muội muội nàng: Thiên Hồ Cổ.

"Mười xâu!".

Dạ hân hoan, người bán hàng cười càng tươi hơn trước. Hắn lại lần nữa dời ánh mắt lên người Thiên Hồ Nguyệt, đợi nàng xác nhận.

Không làm hắn phải hụt hẫng, Thiên Hồ Nguyệt gật đầu: "Lấy mười xâu đi".

"Dạ, có ngay có ngay...".

...

Hai tay mỗi tay năm xâu kẹo, tiểu yêu hồ Cỗ Cỗ vừa mới xoay đầu đã liền há miệng cắn một lúc tận những hai viên, nhai ngấu nhai nghiến.

Thấy vậy, Thiên Hồ Nguyệt mới bảo: "Cổ Cổ, muội ăn từ từ thôi, kẻo lại nghẹn".

"Nhông nhao (không sao)".

Tiểu yêu hồ nuốt hết hai viên kẹo xong, nói tiếp: "Bên trong giới chỉ muội đã trữ sẵn mấy túi nước rồi, nếu nghẹn chỉ cần uống vài hớp là ổn".

"Muội... đúng là hết nói nổi".

"Hì hì...".

Cổ Cổ thè lưỡi, chủ động cầm một xâu kẹo hồ lô đưa cho: "Nhị tỷ, tỷ cũng ăn đi".

"Ăn đi. Tỷ không thèm".

"À... Không thèm thì thôi".

Tiểu yêu hồ rất dứt khoát, vừa bị từ chối xong thì liền bỏ ngay, chẳng buồn dây dưa thêm một giây nào nữa. Và điều đó, nó làm cho Thiên Hồ Nguyệt cảm thấy tổn thương đôi chút.

Chỉ là... ai thèm để ý. Cổ Cổ ư? Cô bé hiện đang quan tâm tới người khác rồi.

Hướng người đi theo ở phía sau, Cổ Cổ bảo: "Tiểu Ngư, ta cho ngươi một xâu kẹo hồ lô này. Cầm lấy đi".

"Cái này...".

Lăng Tiểu Ngư đang toan từ chối thì đã bị một bàn tay nhỏ nhắn vươn ra nắm lấy tay mình.

"Đây. Cho ngươi".

"Cổ Cổ, ta... ừm... cảm ơn muội".

"Hì hì... Không có gì. Cổ Cổ là một người tốt".

Bên cạnh Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh nghe vậy thì tròng mắt khẽ đảo. Nàng nở nụ cười thân thiện: "Cổ Cổ, còn tỷ thì sao?".

"Ngươi? Ngươi thì sao?" Tiểu yêu hồ nghi hoặc hỏi lại.

Âm Tiểu Linh nói rõ hơn: "Kẹo hồ lô. Bộ muội không tính cho tỷ à?".

Tiểu yêu hồ hết cúi xuống xem mấy xâu kẹo trong tay lại ngẩng lên nhìn Âm Tiểu Linh, thần tình mờ mịt, hàng mi chớp chớp: "Tại sao ta phải cho ngươi?".

Âm Tiểu Linh: "...".

Nàng bị tiểu hồ yêu trước mặt làm cho cứng họng, nhất thời chẳng biết đáp trả ra sao.

Mất hẳn mấy giây mới lấy lại được năng lực phản ứng, Âm Tiểu Linh bất mãn nói ra: "Cổ Cổ, muội sao có thể phân biệt đối xử như vậy? So với tên ngốc Lăng Tiểu Ngư này, tỷ tỷ đối với muội còn tốt hơn mà".

"Cổ Cổ, muội quên rồi sao? Mấy hôm trước chính là tỷ tỷ đã mua nguyên cả cây kẹo to đùng cho muội a".

"Cái đấy ta đương nhiên là nhớ. Lúc đó chính mắt ta thấy ngươi bỏ tiền ra mua mà".

"Thì đấy. Tỷ tỷ tốt với muội như vậy, tại sao muội lại có thể vô tình với tỷ tỷ được. Chỉ có một xâu kẹo mà muội cũng không cho...".

Những tưởng sau khi kể lể ngần ấy, tiểu yêu hồ sẽ suy nghĩ lại mà thay đổi thái độ thì không, cô bé vẫn giống y như cũ, nhất quyết chẳng chịu cho.

Hướng Thiên Hồ Nguyệt đằng trước bước lại, cô bé vừa đi vừa lắc đầu: "... Trên mình rõ ràng có nhiều tiền như vậy, không tự đi mua ăn mà hỏi xin người khác. Đúng là kỳ quái...".

...

Mấy lời nọ tuy rằng không lớn, lại bị tiếng nhai kẹo làm cho biến dạng nhưng với thính lực nhạy bén của tu sĩ chân nhân cấp, Âm Tiểu Linh vẫn rất dễ dàng nghe được. Rành mạch là khác. Chính bởi vì là rành mạch như thế nên giờ phút này đây nàng mới đang đứng mím môi hậm hực...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Tú Cầu Định Nhân Duyên (1)

...

Mấy lời nọ tuy rằng không lớn, lại bị tiếng nhai kẹo làm cho biến dạng nhưng với thính lực nhạy bén của tu sĩ chân nhân cấp, Âm Tiểu Linh vẫn rất dễ dàng nghe được. Rành mạch là khác. Chính bởi vì là rành mạch như thế nên giờ phút này đây nàng mới đang đứng mím môi hậm hực...

"Tiểu Linh cô nương, cô không sao chứ?".

"Tiểu Linh cô nương?".

...

Qua mấy bận kêu gọi mà vẫn chưa thấy đối phương ư hử gì, Lăng Tiểu Ngư đang tính nói thêm gì đó thì đã bị người cắt ngang.

Âm Tiểu Linh đưa mắt lườm hắn, đột nhiên chìa tay ra, yêu cầu: "Đưa xâu kẹo hồ lô của ngươi cho ta!".

"Tiểu Linh cô nương, cái này...".

"Cái gì ta không cần biết. Ngươi chỉ cần trả lời ta, đưa hoặc là không đưa".

...

Giữa "có" và "không", sau cùng thì Lăng Tiểu Ngư đã chọn cái trước. Hắn không nói nhưng hành động đã chứng minh.

Cũng chẳng phải hắn nhu nhược mềm yếu. Sở dĩ thuận theo, đa phần đều xuất phát từ thiện ý. Nói trắng ra là... hắn thương hại cho "hoàn cảnh" của Âm Tiểu Linh.

Ngẫm lại thì suốt ba ngày vừa qua, Âm Tiểu Linh nàng vẫn thường xuyên bị tiểu yêu hồ hắt hủi a.

Người ta nói thế nào cũng là một vị tu sĩ chân nhân hàng thật giá thật nha...

Ánh mắt ái ngại, Lăng Tiểu Ngư nói: "Tiểu Linh cô nương, nếu muốn ăn nữa thì cứ đưa tiền cho ta, ta sẽ giúp cô mua thêm. Kẹo hồ lô ở bên kia vẫn còn bán".

"Ai mượn ngươi quan tâm?".

Chả có tí nào gọi là cảm kích, Âm Tiểu Linh hằn hộc: "Hừ... Đồ đầu gỗ".

...

Bị bỏ lại phía sau, Lăng Tiểu Ngư đứng dõi mắt nhìn theo bóng lưng Âm Tiểu Linh vừa mới rời đi, gãi đầu nhận xét: "Nữ nhân thật khó hiểu".

"Thôi kệ, cứ nhường nàng một chút".

Thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư thu xếp lại tâm tình rồi cũng nhanh chóng nối gót ba nữ nhân đằng trước.

...

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Hồ Nguyệt, cả đám bốn người đi tiếp qua hai con đường nữa thì dừng lại.

Chỗ này thuộc về khu phía tây của Bắc Hà trấn, khung cảnh so với ba phương vị còn lại càng thêm rực rỡ. Ở đây, những chiếc lồng đèn được treo nhiều hơn, sắc đỏ cũng dày đặc hơn...

Âu chẳng lạ. Lễ hội chính là được tổ chức tại đây kia mà.

Trên bãi đất trống tạm gọi là quảng trường này, người dân đã tụ tập rất đông. Hoà trong bầu không khí náo nhiệt, Cổ Cổ đề nghị: "Nhị tỷ, lát nữa chúng ta cũng tham gia cùng với bọn họ đi".

"Tham gia?".

Thiên Hồ Nguyệt hơi do dự: "Cổ Cổ, tỷ nghĩ hay là thôi đi. Dù sao đây cũng chỉ là lễ hội của thế tục phàm nhân".

Chẳng cho là đúng, tiểu yêu hồ phản bác: "Nhị tỷ, chính vì đây là lễ hội của phàm nhân, rất mới lạ nên chúng ta lại càng cần tham gia a".

"Nhị tỷ, chúng ta đến đây không phải để vui chơi sao? Nếu chỉ đứng bên ngoài xem thì thiệt thòi lắm".

Ở bên hông Thiên Hồ Nguyệt, Âm Tiểu Linh cũng lên tiếng tán đồng: "Nguyệt tỷ tỷ, Cổ Cổ muội muội nói phải đấy. Lễ hội vui như vầy, nếu đã tới tận đây rồi thì sao lại không tham gia cho biết".

Ngó thấy Thiên Hồ Nguyệt còn đắn đo, tiểu yêu hồ vội bày ra bộ mặt đáng thương nài nỉ: "Nhị tỷ, muội xin tỷ đó. Chỉ một lần này thôi...".

"Nhị tỷ...".

...

"Hừm... Tiểu nha đầu, muội lại giở chiêu bài này rồi".

"Đâu có đâu. Người ta rất thành thật mà...".

"Xuy... Muội mà thành thật...".

Trách cứ thì trách cứ, sau cùng thì Thiên Hồ Nguyệt vẫn gật đầu chấp thuận. Khỏi phải nghĩ, có được sự đồng ý của nàng, Cổ Cổ tất nhiên rất đỗi vui mừng. Cô bé tung tăng lách qua hàng người phía trước, mau chóng tìm lấy cho mình một vị trí thuận tiện để tham gia lễ hội.

Phía sau, Thiên Hồ Nguyệt khẽ lắc đầu. Nàng theo chân muội muội tiến lên trước, chừng dừng lại thì hướng một đám người, thanh âm nhã nhặn: "Các vị, có thể nhường cho mấy người chúng ta chỗ ngồi không?".

Kèm theo câu nói, Thiên Hồ Nguyệt cũng không quên đưa một túi ngân lượng ra.

Có tiền, người đưa tiền lại còn là một vị thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, đám phàm nhân nọ há nỡ lòng từ chối?

Thực tế thì bọn họ đã rất vui vẻ nhường lại chỗ ngồi của mình cho Thiên Hồ Nguyệt.

Chỉ vào mấy chiếc ghế trống, Thiên Hồ Nguyệt bảo với hai người đi theo bên cạnh: "Các ngươi cũng ngồi đi".

"Cảm ơn Nguyệt tỷ tỷ".

"Đa tạ Nguyệt cô nương".

...

"Oa! Nhị tỷ thật lợi hại, vừa ra tay liền kiếm được chỗ ngồi ngay".

Cổ Cổ chả rõ từ góc nào chạy lại, vừa ngồi xuống đã liền nịnh nọt. Cô bé hỏi: "Hì hì... Nhị tỷ, tỷ có biết khi nào thì mới tới phần quan trọng không?".

"Phần quan trọng gì?".

"Thì cái đoạn tung tú cầu a".

"À..." - Hiểu ra, Thiên Hồ Nguyệt cho đáp án - "Vẫn còn lâu lắm. Phải tận khi lễ hội sắp kết thúc cơ".

"Lâu như vậy...".

Cổ Cổ lại hỏi: "Vậy còn cái khúc nhảy múa, khi nào mới bắt đầu?".

"Lát nữa, sau khi màn kịch kết thúc".

"Thế là vẫn phải đợi rồi...".

Cổ Cổ ngước mắt nhìn lên sân khấu được dựng ở cách đó không xa, lẩm bẩm: "Không biết hình tượng tiên hồ sẽ trông ra sao? Chắc là đẹp lắm...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Tú Cầu Định Nhân Duyên (2)

Trong suy nghĩ của tiểu yêu hồ là vậy. Cô bé cho rằng qua trí tưởng tượng phong phú của phàm nhân thế tục, hình ảnh huynh trưởng Bắc Gia và tẩu tẩu Hà Hoạch của mình sẽ càng thêm lung linh, đẹp đẽ.

Tiếc thay, ý nghĩ cuối cùng vẫn chỉ dừng ở ý nghĩ. Thực tại, nó khác xa với điều cô bé đã nghĩ. Cô bé càng mường tượng đẹp đẽ bao nhiêu thì khi tận mắt chứng kiến, trong lòng lại càng hụt hẫng bấy nhiêu.

Nhìn cặp đôi đang đóng vai Thiên Hồ Bắc Gia và Thiên Hồ Hà Hoạch trên sân khấu, tiểu yêu hồ bất mãn chu môi: "Gì vậy chứ? Chẳng phải nói là hồ tiên sao? Khó coi như vậy...".

"Nhị tỷ, tỷ nói xem, bọn họ có phải là rấ không có kiến thức không? Tự dưng lại đeo mấy cái tai hồ ly kia lên. Làm như Thiên Hồ là loại hồ yêu hạ đẳng ấy".

Có cái nhìn thoáng hơn rất nhiều, Thiên Hồ Nguyệt nói: "Thật ra cũng chẳng thể trách họ được. Dẫu sao tuổi thọ phàm nhân cũng rất ngắn ngủi, trong khi chuyện cũ thì đã trôi qua quá lâu. Bọn họ làm sao còn nhớ được hình dáng "hồ tiên" của quá khứ nữa".

"Với lại... Cổ Cổ, muội nghĩ coi. Nếu như không dùng tai hồ ly giả kia đeo lên, không dùng da lông hồ ly kia mặc vào thì người xem bên dưới sao có thể

hình dung được họ là hồ tiên trong truyền thuyết".

"Nhưng... cũng quá khó coi đi".

"Muội muội ngốc, đối với họ thì như vậy mới phù hợp".

...

"Dù sao thì muội cũng thấy nó rất khó coi".

Quan điểm vẫn được giữ nguyên như cũ, tiểu yêu hồ dứt khoát quay mặt qua hướng khác, chẳng buồn xem kịch nữa. Cô bé lấy từ giới chỉ ra mấy xâu kẹo hồ lô còn sót lại, tiếp tục cắn ăn.

"Còn tưởng sẽ hay ho lắm, rốt cuộc lại thành ra như vầy...".

Như sợ bị Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư hiểu lầm, tiểu yêu hồ đính chính: "Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư, hai người các ngươi cũng đừng có nên tin a. Thiên Hồ tộc không phải là như vầy đâu".

Tâm tư máy động, Âm Tiểu Linh mỉm cười, hỏi: "Nếu không phải như vầy thì như thế nào?".

"Thì...".

"Cổ Cổ".

Tiểu yêu hồ toan nói thì bị Thiên Hồ Nguyệt ngăn lại. Nàng trách: "Muội đấy, lại nhiều chuyện nữa rồi".

Dời mắt sang người Âm Tiểu Linh, Thiên Hồ Nguyệt nhắc nhở: "Tiểu Linh cô nương, chuyện của hồ tộc ta khuyên cô đừng quá hiếu kì, không tốt đâu".

Cười giả lả, Âm Tiểu Linh thanh minh: "Nguyệt tỷ tỷ đã hiểu lầm. Ta vừa rồi cũng chỉ là tiện miệng hỏi, chẳng có ý gì cả".

"Mong là vậy".

...

Bầu không khí có trở nên căng thẳng đôi chút, nhưng rồi rất nhanh đã lại bình thường. Thiên Hồ Nguyệt đã cho qua, Thiên Hồ Cổ cũng chẳng còn bận lòng.

Đợi cho màn kịch trên sân khấu kết thúc, khi tiếng trống hội lần thứ hai vang lên, cô bé lập tức hướng Thiên Hồ Nguyệt kêu gọi: "Nhị tỷ nhị tỷ! Vũ hội bắt đầu rồi kìa!".

"Nhị tỷ, chúng ta ra đó đi!".

Thiên Hồ Nguyệt ngó xem các cặp trai gái đang tay trong tay cùng nhau nhảy múa trên quảng trường rộng lớn, chau mày: "Cổ Cổ, phần vũ hội này chỉ dành cho các cặp đôi thôi".

"Nhưng mà... muội muốn tham gia".

"Vậy trừ phi là muội biến thành nam nhân thì mới có thể cùng tỷ ra đó nhảy múa".

"Biến thành nam nhân? Có khó gì? Nhị tỷ giúp muội là được".

"Ta? Không được".

"Nhị tỷ...".

"Nhị tỷ... Muội muốn ra đó nhảy chung với họ".

"Nhị tỷ... Biến muội thành nam nhân đi. Đi, nhị tỷ...".

...

Hết lôi lại kéo, năn nỉ xong lại tới cầu xin, Cổ Cổ đã liên tục lải nhải bên tai tỷ tỷ mình, khiến nàng cảm thấy rất đau đầu.

Bất đắc dĩ, Thiên Hồ Nguyệt đành phải đáp ứng.

"Hừ, tiểu nha đầu muội chỉ được cái vòi vĩnh người khác. Biết thế ta đã chẳng dẫn muội ra ngoài".

Tay nắm lấy tai muội muội mà véo mạnh một cái, nàng bảo: "Nép sát vào người tỷ".

"Ui... Đứt tai muội rồi đây này".

Miệng xuýt xoa nhưng chân lại không hề chậm, tiểu yêu hồ ngay lập tức nép vào người tỷ tỷ mình, đợi nàng thi triển đạo thuật.

"Cổ Cổ, nhắm mắt lại".

"Rồi. Nhị tỷ làm đi".

...

Động tác vô cùng mau lẹ, trong nháy mắt một loại huyễn thuật đã được Thiên Hồ Nguyệt thi triển nhằm đánh lừa đám thế tục phàm nhân xung quanh. Kế đấy, nàng bắt đầu giúp muội muội thay hình đổi dạng.

Thời gian không dài, chưa đến chục giây thì mọi thứ đã đâu vào đấy. Từ một cô bé sáu, bảy tuổi, lúc này Cổ Cổ đã biến thành một nam nhân anh tuấn bất phàm. Chẳng riêng gì tướng mạo, thậm chí ngay đến y phục cũng sớm được thay ra cho phù hợp, khá là quý phái.

Cúi xem tay chân, quần áo của mình, Cổ Cổ nghi hoặc: "Nhị tỷ, bộ y phục này tỷ kiếm ở đâu ra vậy? Nó đúng là y phục nam nhân a".

"Có gì mà muội phải thắc mắc. Chẳng phải bình thường khi ra ngoài tỷ vẫn hay giả trang nam nhân đó sao?".

"À... Muội quên mất".

"Còn "muội"?" - Thiên Hồ Nguyệt nhắc nhở - "Cổ Cổ, muội bây giờ đã là nam nhân rồi đấy".

"Ừ hén....".

Cổ Cổ rất nhanh liền ý thức được thân phận trang nam tử của mình. Cô bé hắng giọng, bắt chước những phàm nhân ban nãy chìa tay ra trước: "Nguyệt cô nương, không biết tiểu sinh có vinh hạnh được mời cô nương nhảy cùng?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Tú Cầu Định Nhân Duyên (3)

"Ui da...!".

"Nhị tỷ, sao lại cốc đầu muội nữa?".

"Ai bảo học đòi".

Ngoài miệng thì trách như vậy nhưng rốt cuộc Thiên Hồ Nguyệt vẫn thuận tình mà khoác tay muội muội mình, cùng nhau tiến ra giữa đám đông.

Trước khi đi, Cổ Cổ hướng hai người đồng hành là Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Hai người các ngươi cũng ra nhảy với chúng ta đi".

Đối với lời đề nghị này, Lăng Tiểu Ngư đã lắc đầu từ chối. Nhưng nữ nhân bên cạnh hắn, nàng ta lại rất vui vẻ đồng ý. Thậm chí nàng còn chủ động nắm lấy cánh tay hắn rồi kéo đi, bất kể hắn có không nguyện đi nữa.

Ra tới quảng trường, trong bầu không khí rộn ràng náo nhiệt, giữa các cặp đôi trai gái khoác tay nhau cùng nhảy múa, Lăng Tiểu Ngư hơi thiếu tự nhiên, nói: "Tiểu Linh cô nương, ta thật là không biết nhảy đâu".

"Không biết? Thì sao?".

Âm Tiểu Linh chỉ qua hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ đang ở gần bên, tiếp lời: "Ngươi nhìn Cổ Cổ đi. Lúc nãy muội ấy cũng đâu có biết nhảy, nhưng giờ thì nhảy được rồi đấy thôi".

"Nhưng mà ta...".

"Nhưng nhị cái gì? Ngươi chỉ cần nhìn người khác nhảy rồi bắt chước làm theo thôi. Tốt xấu gì thì đầu gỗ ngươi cũng là một tên tu sĩ vấn đỉnh cơ mà".

"Được rồi, không nói nhiều nữa. Mau khoác tay ta".

Chủ động khoác tay nữ nhân, đối với Lăng Tiểu Ngư thì đấy là một cái gì đó khá khó khăn. Và thực tế thì hắn đã không làm. Nhưng không làm thì không làm, cuối cùng tay hắn vẫn phải vòng qua cánh tay của Âm Tiểu Linh.

Biết sao được. Âm Tiểu Linh muốn cơ mà.

Trong tư thế tay ôm lấy tay có phần thân mật nọ, Âm Tiểu Linh cau mày, giục: "Đầu gỗ, ngươi còn ngây ra đó à? Mau nhảy đi".

"Tiểu Linh cô nương...".

"Im. Ta bảo ngươi nhảy chứ không có bảo ngươi nói".

Âm Tiểu Linh tỏ ra khó chịu. Nàng dứt khoát chẳng đợi chờ chi nữa. Thay vì chờ đợi thì nàng đã chủ động dẫn bước cho Lăng Tiểu Ngư.

"Làm giống ta này. Không có khó đâu".

...

Từ chối chẳng xong, bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành miễn cưỡng chiều theo. Dưới sự dẫn dắt của Âm Tiểu Linh, hắn bắt đầu bước nhảy...

Mới đầu hắn nhảy rất tệ, thường xuyên lỡ nhịp. Nhưng dần dà, những bước nhảy của hắn đã trở nên thuần thục hơn, sự di chuyển cũng "khôn ngoan" hơn, không còn đá phải chân Âm Tiểu Linh nữa.

Lăng Tiểu Ngư có tiến bộ, điều đó cũng đồng nghĩa Âm Tiểu Linh chẳng cần phải chăm chăm kèm cặp, chú ý quan sát. Lúc này nàng đã có thể thoải mái hoà vào lễ hội.

Vẻ nhăn nhó sớm tan đi tự bao giờ. Trên khuôn mặt nàng, đang hiện hữu duy chỉ có nụ cười tươi tắn, ngày càng rạng rỡ.

Không như điệu bộ vui đùa thường thấy, nụ cười của Âm Tiểu Linh nàng bây giờ rất thật. Lăng Tiểu Ngư biết điều đó. Hắn cảm nhận được.

Âm Tiểu Linh của hiện tại đã thật sự biến thành một thiếu nữ đơn thuần, hoạt bát. Đáng yêu vô cùng...

"Nàng ấy như vầy... thật đẹp." Bất giác, Lăng Tiểu Ngư thầm nghĩ.

Những lúc ở bên cạnh nàng, trong lòng hắn cảm thấy rất gần gũi, tựa như cả hai đã quen nhau từ lâu lắm.

Là vì sao?

Bởi tên của nàng giống với tên vị mẫu thân đã mất của hắn ư?

Hẳn là vậy rồi.

"Mẫu thân... Năm đó người chắc cũng giống như Tiểu Linh cô nương, đều là xinh đẹp như vầy...".

...

"A...!".

"Đầu gỗ, ngươi lại đá phải chân ta rồi!".

"Xin lỗi. Vừa rồi ta hơi nghĩ ngợi nên không để ý".

"Đừng có nghĩ nữa! Chú ý nhảy đi...".

"Ừm, biết rồi".

...

Bị người trách cứ, Lăng Tiểu Ngư cũng biết điều mà thu liễm tâm tư, thôi không suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Tay trong tay, hắn cùng Âm Tiểu Linh nhảy múa. Không chỉ một điệu. Thật ra phải đến hàng tá những giai điệu khác nhau...

Thế rồi... cũng tới lúc giai điệu cuối cùng cất lên.

Khác hẳn những phần trước, trống đã tạm ngưng, tiếng nhạc cũng dịu êm hơn nhiều. Giai điệu này, nó rất đỗi du dương, ngọt ngào... Rõ ràng là điệu khúc dành riêng cho các cặp tình nhân.

Ngó xem tư thế thân mật của các đôi trai gái xung quanh, Lăng Tiểu Ngư khó tránh ngượng ngùng. Hắn cũng không thể bắt chước theo bọn họ mà vòng tay ôm lấy eo của Âm Tiểu Linh được...

Tay trái đưa lên, thay vì ôm lấy nữ nhân bên cạnh thì hắn lại dùng nó để gãi đầu: "Tại sao lại có điệu nhảy... giống như thế chứ...".

"Ừm... Tiểu Linh cô nương, ta nghĩ hay là chúng ta đi ra khỏi đây thôi".

Nói rồi, Lăng Tiểu Ngư liền nhấc chân bước đi.

Chỉ là... Hắn còn chưa đi được bao nhiêu bước thì một trong hai cánh tay đã bị người níu giữ.

Xoay đầu lại, Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Tiểu Linh cô nương?".

"Đã đến đây rồi thì cứ vui chơi đi".

"Nhưng mà giai điệu này...".

"Sao? Bộ ôm ta thì sẽ bẩn tay ngươi chắc?".

"Không có. Ý ta không phải vậy...".

"Không phải thì được rồi. Qua đây".

...

"Ôm eo ta".

Đợi cả buổi cũng chưa thấy Lăng Tiểu Ngư có động tĩnh gì, cực chẳng đã Âm Tiểu Linh mới phải chủ động cầm lấy tay hắn mà đem đặt lên hông mình.

"Ngươi giữ yên đấy cho ta".

"Hừ... Làm như ngươi là nữ nhân còn ta là nam nhân không bằng...".

...

Rút không được, lui chẳng xong, Lăng Tiểu Ngư còn biết làm sao hơn, đành lần nữa miễn cưỡng chiều theo.

"Nam nữ thụ thụ bất thân", sáu chữ này dẫu muốn hắn cũng vô pháp mang ra để làm lá chắn. Khác với những nữ nhân từng gặp, đứng trước Âm Tiểu Linh, trong lòng Lăng Tiểu Ngư hắn lại có chút gì đó mềm yếu.

...

Giai điệu cuối cùng tiếp tục ngân vang. Những đôi trai gái, họ cứ thế mà cùng dìu dắt nhau trong tiếng nhạc du dương.

Không khí... càng lúc càng ngọt ngào.

Ở đây, quảng trường này, nam nhân cũng được, nữ nhân cũng tốt, mọi người ai nấy đều đang rất vui vẻ, hạnh phúc. Thậm chí ngay đến Lăng Tiểu Ngư, trong lòng hắn cũng có một vài xúc cảm lạ lùng, lâng lâng khó tả...

Hắn dường như đã say. Chẳng do rượu mà tại bởi tiếng cười mỹ nhân. Rất rạng rỡ. Tựa như nắng xuân vừa chiếu rọi...

...

Tất cả đều hân hoan, ai nấy đều vui sướng, chỉ thương cho một người: Thiên Hồ Cổ. Cô bé cảm thấy mình bỗng trở nên lạc lõng.

Trong hình hài một nam tử anh tuấn bất phàm, cô bé hỏi tỷ tỷ mình: "Nhị tỷ, tại sao bọn họ lại vui như vậy?".

Thiên Hồ Nguyệt đảo mắt một vòng, rồi mới đáp: "Bởi vì bọn họ đều là những đôi uyên ương hữu tình hữu ý".

"Uyên ương? Có phải giống như đại ca và đại tẩu không?".

"Ừm, đại loại như vậy".

...

"Nhị tỷ, đó là yêu sao?".

"Ừ, là yêu".

"Vậy thế nào là yêu?".

"Khì...".

Thiên Hồ Nguyệt lần thứ tư gõ lên đầu muội muội: "Tiểu nha đầu, muội còn nhỏ, hỏi làm gì?".

"Thì tại người ta tò mò".

Tiểu yêu hồ chu môi, rồi nài nỉ: "Nhị tỷ, tỷ nói cho muội biết đi. Thế nào là yêu? Tại sao những người yêu nhau lại hạnh phúc như vậy?".

"Nha đầu ngốc. Tình yêu không phải chỉ có hạnh phúc mà còn có cả đau khổ nữa".

"Tại sao lại đau khổ?".

"Tình không viên, duyên không mãn, tất sẽ khổ đau".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Tú Cầu Định Nhân Duyên (4)

...

"Tình không viên, duyên không mãn, tất sẽ khổ đau", câu nói ấy vốn chỉ đơn thuần được Thiên Hồ Nguyệt dùng để giải đáp thắc mắc, chẳng có ý gì khác. Nhưng, thế sự vô thường. Nàng làm sao ngờ được rằng chính nó - câu nói nọ - lại chú định cuộc đời của muội muội mình, làm sao mường tượng ra được rồi sẽ có ngày muội muội lại vì một mối tình đơn phương mà ưu sầu khổ lụy...

Tương lai, Thiên Hồ Nguyệt nàng không biết. Thiên Hồ Cổ, cô bé cũng vậy, hoàn toàn không hay.

Lúc này, cô bé đã thôi thắc mắc. Thay vì tiếp tục truy hỏi tỷ tỷ thì cô bé lại đang chăm chú dõi mắt nhìn lên sân khấu, nơi hai kẻ phàm nhân đóng vai đại ca - đại tẩu mình chuẩn bị cùng nhau tung lên quả tú cầu.

Cô bé rất hi vọng nó - quả tú cầu kia sẽ rơi xuống chỗ mình.

Tiếc là... cô bé đã không được như nguyện. Quả tú cầu nọ, nó rơi ở phương khác mất rồi. Trùng hợp thay, chỗ mà nó rơi xuống, chẳng ngờ lại là vị trí của hai người Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh.

Trong sự thất vọng của Cổ Cổ, tiếng vỗ tay chúc mừng của đám thế tục phàm nhân xung quanh, Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn nhau, thật lâu cũng không nói năng gì.

Mà... nói gì bây giờ? Bọn họ vốn đâu có mong điều này xảy ra. Mới rồi, khi quả tú cầu rơi xuống, bọn họ đã trố mắt ngạc nhiên đấy.

Cần biết, quả tú cầu này khá có ý nghĩa. Theo quan niệm của người dân trấn Bắc Hà, trong đêm hội, hễ tú cầu rơi trúng vị trí của cặp đôi nào thì tức trời cao đã tác thành cho họ, toàn thể mọi người sẽ phải chúc mừng, tuyệt đối không bao giờ được phép ngăn cấm...

Nói cách khác, quả tú cầu này chính là vật định nhân duyên.

Nhân duyên?

Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư, hai người bọn họ mới quen nhau được bao lâu chứ?

Đành rằng ban nãy, khi trông thấy gương mặt tươi cười khả ái của Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư đã có chút "say". Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc, nào đủ cho hai tiếng yêu đương?

Ánh mắt ngại ngùng, Lăng Tiểu Ngư nói: "Hmm... Tiểu Linh cô nương, cái này... hẳn chỉ trùng hợp. Cô nương đừng bận lòng...".

"Xuy... Ai thèm bận lòng".

Âm Tiểu Linh cầm lấy quả tú cầu, nhìn nhìn một lúc rồi chợt hỏi: "Ngươi tính thế nào? Mọi người đều đang chờ chúng ta hoàn thành điệu nhảy theo nghi lễ kìa".

"Ta nghĩ... hay là khỏi".

"Khỏi?".

Âm Tiểu Linh "hứ" một tiếng, phê bình: "Đầu gỗ, ngươi sao có thể ích kỷ như vậy. Nói thế nào thì ngươi cũng đã tham gia lễ hội của người ta, giờ bỏ đi khác nào đem buổi lễ này phá hỏng? Đối với phàm nhân bọn họ, đây tuyệt không phải việc dễ dàng chấp nhận đâu. Hành động của ngươi thậm chí còn sẽ khiến họ cảm thấy bất an, lo ngại về cuộc sống của ba năm tới đấy".

"Vậy... phải làm sao?".

"Còn làm sao gì nữa, đương nhiên là phải hoàn thành nghi lễ rồi".

Âm Tiểu Linh chìa tay ra: "Còn thừ người ra đó làm gì? Mau khoác lấy tay ta".

Và như thế, trong sự chú mục của người dân trấn Bắc Hà, của Thiên Hồ Cổ, của Thiên Hồ Nguyệt, điệu nhảy cuối cùng chính thức bắt đầu.

...

...

Hiện trời đã khuya, buổi lễ từ lâu đã tàn. Trên quảng trường vốn đông đúc nay chỉ còn mỗi mấy người Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt.

Bọn họ nán lại đây tất nhiên không phải để trò chuyện, càng không phải để ngắm hoa thưởng nguyệt. Bọn họ ở đây, đơn giản chỉ là để từ biệt. Cuộc du ngoạn của hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ đã tới hồi kết. Họ cần trở về Thanh Khâu...

Nét mặt ủu xìu, Cổ Cổ đưa mắt nhìn hai người Lăng Tiểu Ngư - Âm Tiểu Linh, nói: "Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư, hai người các ngươi nhớ bảo trọng".

"Cổ Cổ, muội cũng vậy".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư cũng nhẹ gật đầu đáp lại: "Cổ Cổ, muội nhớ giữ gìn sức khoẻ. Chúng ta sẽ nhớ muội".

"Ừ, ta cũng sẽ nhớ các ngươi".

Như vừa nghĩ tới chuyện gì, tiểu yêu hồ đột nhiên nắm lấy tay Lăng Tiểu Ngư kéo sang chỗ khác.

"Tiểu Ngư, ngươi qua đây một chút".

...

Cách hai người Thiên Hồ Nguyệt và Âm Tiểu Linh một đoạn, Lăng Tiểu Ngư hơi nghi hoặc: "Cổ Cổ, chuyện gì vậy?".

"Ngươi cúi xuống một chút".

Đợi cho họ Lăng đã hạ mình, tiểu yêu hồ lúc này mới kề miệng vào tai hắn, thấp giọng nhắn nhủ: "Tiểu Ngư, ta khuyên ngươi đừng có lấy Âm Tiểu Linh. Tỷ tỷ ta nói Âm Tiểu Linh rất gian xảo. Nếu ngươi lấy nàng thì thế nào cũng sẽ bị nàng ức hiếp cho coi...".

"Tiểu Ngư, ngươi ngốc như vậy, còn Âm Tiểu Linh thì thông minh, à không, ranh ma như vậy, ngươi sao có khả năng là đối thủ của nàng được. Ngươi nghe lời ta, đừng có để bị nhan sắc của nàng ta cám dỗ...".

Một lúc sau.

Trải qua hồi lâu khuyên nhủ, dặn dò, tiểu yêu hồ rốt cuộc cũng chịu buông tha cho cái tai của Lăng Tiểu Ngư.

Thấy cô bé trở lại, Âm Tiểu Linh hiếu kỳ hỏi thử: "Cổ Cổ, vừa rồi muội nói gì với hắn vậy?".

Tỏ ra mình rất chi vô tội, tiểu yêu hồ bình thản lắc đầu: "Có nói gì đâu. Mấy thứ linh tinh thôi".

Như không muốn bị người truy hỏi thêm nữa, cô bé quay sang giục tỷ tỷ mình: "Nhị tỷ, trời cũng muộn lắm rồi. Chúng ta đi thôi".

"Ừm, chúng ta đi thôi".

"Nguyệt tỷ tỷ, bảo trọng".

"Nguyệt cô nương, Cổ Cổ, tạm biệt".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Sau Lớp Mặt Nạ

...

Người cần đi đã đi, phần kẻ ở lại, họ cũng đang cất bước trở về.

Từ chỗ quảng trường đến khách điếm Nhược Lai, đoạn đường tính ra chẳng ngắn. Nếu đi bộ, thời gian chí ít cũng hơn nửa giờ.

Dài lâu như thế, ấy vậy mà cả Lăng Tiểu Ngư và Âm Tiểu Linh, bọn họ lại đều thấy nó rất ư ngắn ngủi. Dù rằng suốt cả đường đi bọn họ vẫn chưa nói với nhau câu nào.

Thật kỳ lạ.

...

Dừng trước cửa phòng mình, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới lên tiếng: "Ừm... Tới phòng ta rồi".

"Ta thấy." Âm Tiểu Linh gật nhẹ.

"Ta phải vào phòng." Lăng Tiểu Ngư lại nói.

Và Âm Tiểu Linh, nàng lại tiếp tục gật đầu: "Ừ".

...

Có chút luyến lưu, có chút ngại ngùng, nhưng rồi cũng chả để làm chi. Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh, hai người ai lại về phòng người ấy, không còn chuyện trò thêm một câu nào nữa. Nói, hoạ chăng chỉ tự mình.

Trên chiếc giường êm ái của mình, Âm Tiểu Linh nằm sấp, hai chân nối nhau đưa lên hạ xuống trong khi hai tay thì nhào nặn quả tú cầu màu đỏ.

Nàng nghịch như vậy một lúc, rồi hé môi lẩm bẩm một mình: "Đúng là đồ đầu gỗ. Hôm nay đã đá phải chân ta không biết bao nhiêu lần...".

"Còn cái bộ mặt bất đắc dĩ đó nữa chứ... Hắn làm như ta thích thân mật với hắn lắm vậy. Tất cả đều là do lễ hội thôi.Ta cũng đâu thể phá hỏng nó được...".

Phải, hết thảy chỉ vì lễ hội, một lý do rất đường hoàng, đầy thiện ý. Nhưng... thật là như thế sao?

Âm Tiểu Linh nàng là người trong giới tà đạo, là một thánh nữ ma môn kia mà. Trong mắt những kẻ như nàng, mạng sống thế tục phàm nhân nào có đáng chi? Một lễ hội? Bất quá thì cũng chỉ là lễ hội.

Mười quá chín, nàng hẳn đang tự lừa dối chính mình...

...

Là tình yêu chớm nở? Hay đơn thuần chỉ là sự cảm mến?

Không ai biết được. Kể cả chính Âm Tiểu Linh. Bởi lẽ từ nào giờ nàng đã từng yêu đâu. Những cảm xúc trong lòng, có khi phải mất thêm nhiều thời gian nữa, thêm nhiều lần gặp gỡ nữa thì nàng mới tỏ tường mạch lạc.

Chỉ là...

Giữa nàng và Lăng Tiểu Ngư, cả hai còn có cơ hội gặp lại không? Khi mà giờ đây nàng đã sắp chẳng thể tiếp tục đồng hành cùng với hắn được nữa.

...

Màn đêm đã lui, ánh dương quang hiện đang treo trên ngọn cây ngoài cửa sổ.

Trải qua một đêm trằn trọc, Âm Tiểu Linh rốt cuộc cũng dàn xếp được tâm tư của mình. Nàng đem quả tú cầu cất đi, đang tính ngồi dậy thì...

"Két...".

... cửa phòng chợt mở ra.

Có người đến, nhưng không phải Lăng Tiểu Ngư. Với bản tính trung hậu của mình, hắn tuyệt chẳng thể nào tự tiện như thế được. Vừa tiến nhập là một kẻ khác. Một nữ nhân.

Nữ nhân này trông rất đỗi thần bí. Trên người nàng, từ đầu tới chân hầu như đều được phủ kín bởi sắc đen. Tuy nhiên, y phục dạ hành vẫn chưa phải điểm gây chú ý nhất. Khiến người ấn tượng hơn cả là thứ đang hiện diện trên mặt nàng: một chiếc mặt nạ quỷ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nữ nhân vừa tiến vào phòng đây đích xác chính là kẻ đã từng ra tay ám toán Lăng Thanh Trúc ở Ô Long Cốc, đồng thời cũng là kẻ đã đột nhập Thanh Khâu và giết đi tộc nhân của Thiên Hồ tộc vào ba hôm trước.

...

Bất ngờ đối diện với nữ nhân đeo mặt nạ quỷ, những tưởng Âm Tiểu Linh sẽ cả kinh, lo ngại thì không, nàng chỉ hơi ngạc nhiên.

Thay vì hô hoán phòng bị, Âm Tiểu Linh chủ động bước xuống giường, lao tới bên cạnh nữ nhân đeo mặt nạ, miệng gọi: "Mẫu thân".

...

Vài phút sau.

Nữ nhân đeo mặt nạ đã không còn đứng nữa. Từ đứng, nàng hiện đã chuyển sang ngồi. Thêm nữa thì chiếc mặt nạ hình ác quỷ kia, nó cũng vừa mới được nàng tự tay tháo xuống.

Trái ngược với thứ dùng để che đậy bên trên, ẩn phía dưới lớp ngụy trang gớm ghiếm khiến lắm kẻ rùng mình e sợ là một diện mạo đẹp đẽ vô ngần.

Da mặt trắng hồng, mũi cao thon gọn, đôi môi dày căng mọng rất chi gợi cảm khiến người ta chỉ muốn cắn vào,..., hết thảy đều hoàn mỹ, chẳng chê vào đâu được. Nhất là cặp mắt phượng long lanh ẩm ướt kia.

Giống hệt như Thiên Hồ Đại Mi, cặp mắt ấy cũng đầy vẻ trí tuệ, lắm nét mị nhân. Khác, duy chỉ một điểm: phần đuôi mắt trái của Thiên Hồ Đại Mi không có nốt ruồi như của nữ nhân trước mặt.

...

Trước hôm nay, trước khi nữ nhân đeo mặt nạ lộ diện thì Thiên Hồ Đại Mi đích thị là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân; nhưng sau hôm nay, kể từ giờ, điều đó đã không đúng nữa. Đơn giản là dung nhan của nữ nhân đeo mặt nạ vốn chẳng hề thua kém vị hồ vương kia.

Có thể nói, nếu Thiên Hồ Đại Mi là tiên tử trong truyền thuyết thì nữ nhân đeo mặt nạ, nàng chính là kiểu ma nữ mê hoặc lòng người mà cổ nhân từng vẽ ra. Cả hai ai nấy mỗi người một vẻ, mười phân nguyên vẹn cả mười. Cao - thấp thật là khó phân.

p/s: Mấy hôm nay mình có thêm việc nên thành ra hơi bận, không gõ được nhiều. Mọi người thông cảm nhé. Mọi người cũng thấy đấy, hôm nào rỗi thì mình đều cố gắng viết nhiều nhất có thể mà.

Câu chuyện còn dài, đoạn hay gần tới. Thật ra thì chỉ đến khi Cá nhỏ bị người ta đưa lên thớt cắt xẻ xong thì truyện mới trở nên hấp dẫn... Chúng ta cùng theo dõi và chờ đợi nào:))

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Một Chút Cố Sự

"Mẫu thân, người lấy được tinh huyết Thiên Hồ rồi phải không?".

"Ừm".

Nữ nhân đeo mặt nạ, cũng tức Đồ Tam Nương gật đầu, đáp lại nữ nhi: "Tuy phải tốn chút công sức để trích ra tinh huyết nhưng cuối cùng đã lấy được".

Âm Tiểu Linh tỏ ra vui mừng: "Tốt quá. Vậy là những loại tài liệu cần để luyện chế linh đan đều đã thu thập đủ cả rồi".

Trái với nữ nhi, Đồ Tam Nương lại vẫn chưa mấy vừa ý. Nàng thở nhẹ, thanh âm tiếc nuối: "Nếu như ngày đó tại Ô Long Cốc ta thành công đoạt được gốc Trường Sinh thụ kia thì hôm nay đã có thể bắt tay vào luyện chế Trường Sinh Đan rồi. Đáng tiếc...".

"Mẫu thân...".

Âm Tiểu Linh đưa tay ra nắm lấy tay mẫu thân mình, hỏi: "Chúng ta thật không thể lẻn vào Thiên Kiếm Môn để đoạt lại Trường Sinh thụ sao?".

Thấu hiểu tâm ý nữ nhi, Đồ Tam Nương khẽ lắc đầu: "Tiểu Linh, ta biết con lo cho ta, nhưng chuyện đột nhập Thiên Kiếm... Haizz... Tốt hơn con đừng nên nghĩ".

"Mẫu thân, tại sao? Ngay đến chốn ngoạ hổ tàng long như Thanh Khâu người còn dám tiến nhập, cớ gì một tông môn nhân loại... lại khiến người chùn bước?".

...

"Tiểu Linh, chẳng phải ta đã từng đề cập với con về sự đáng sợ của Thiên Kiếm Môn rồi ư?".

Đồ Tam Nương dừng một chút, rồi nói tiếp: "Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, năm vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn, nếu đánh nhau ở bên ngoài thì ta tuyệt không e ngại, nhưng khi bọn họ còn ở trong môn... Đừng nói năm, chỉ một người thôi cũng đủ khiến ta phải dè chừng rồi".

"Ngũ Đại Tiên Kiếm kia, uy lực chả phải chuyện đùa".

...

"Mẫu thân, Ngũ Đại Tiên Kiếm thật đáng sợ tới vậy sao?".

Đáp lại Âm Tiểu Linh là một cái gật đầu chắc nịch: "Rất đáng sợ".

Đồ Tam Nương hồi tưởng: "Hơn hai trăm năm trước, nếu không phải vì tên Cơ Thành Tử kia mang theo Cang - một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm - đánh tới thì Huyết Linh Tông ta cũng chưa chắc đã bị tiêu diệt, phụ thân con... nói không chừng vẫn còn sống...".

Nghĩ đến chuyện xưa, trong lòng Đồ Tam Nương lại dâng lên niềm oán hận: "Cơ Thành Tử, Thiên Kiếm Môn... Năm đó cũng chính bọn họ đã vu oan cho chúng ta, nói Huyết Linh Tông ta đã sát hại Bá Khí Chân Nhân Dương Tổ Hiền, đoạt đi Xích Diệm Kiếm. Cơ Thành Tử, tên khốn đó không những hiệu triệu chính giáo thiên hạ mà còn liên kết với hai đại tà tông là Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo, tất cả cùng nhau kéo tới Huyết Linh Tông...".

"Hừ, toàn một lũ tiểu nhân hèn hạ, một đám đạo đức giả. Cái gì mà tru diệt yêu ma, thế thiên hành đạo? Bọn chúng chẳng qua là e ngại thực lực và quyền uy của Huyết Linh Tông quá lớn nên mới cùng nhau liên hợp để đối phó mà thôi. Thậm chí nói không chừng năm đó, đám tiểu nhân ấy là vì số tài bảo khổng lồ của Huyết Linh Tông nên mới quyết tiêu diệt chúng ta cũng có khi...".

...

"Mẫu thân...".

Ngó sang nữ nhi - người vừa mới áp tay lên tay mình, Đồ Tam Nương dần hoà hoãn lại. Thanh âm dịu dàng, nàng áy náy: "Tiểu Linh, kể từ lúc con chào đời tới nay, hầu như ngày nào cũng đều phải theo ta ngược xuôi phiêu bạt, ăn gió nằm sương. Thật khổ cho con...".

Sau cái lắc đầu, Âm Tiểu Linh nói: "Không đâu mẫu thân. Bao năm qua người đã luôn hết lòng thương yêu, chăm sóc cho nữ nhi. Nữ nhi cảm thấy rất hạnh phúc".

"Con gái ngốc".

Miệng nói tay đưa, Đồ Tam Nương đem nữ nhi ôm vào lòng, yêu thương vỗ về...

...

Thêm một lúc nữa trôi qua.

Chủ động tách khỏi người nữ nhi, Đồ Tam Nương bảo: "Tiểu Linh, con giúp ta hộ pháp một chút. Ta bây giờ cần phải liệu thương".

Liệu thương?

Thần tình lo lắng, Âm Tiểu Linh vội hỏi: "Mẫu thân, người bị thương? Có nặng lắm không?".

"Khì...".

Trông bộ dạng khẩn trương của nữ nhi, Đồ Tam Nương bật cười: "Xem dáng vẻ gấp gáp của con kìa...".

"Yên tâm, chỉ là chút thương tích do kim châm đâm trúng, không đáng lo ngại".

"Mẫu thân, là hồ vương ra tay sao?".

"Hồ vương?" - Đồ Tam Nương lắc đầu - "Xuất thủ không phải Thiên Hồ Đại Mi mà là một người khác".

"Mẫu thân, là ai?".

"Lăng Thanh Trúc".

"Lăng Thanh Trúc?".

Ánh mắt loé lên, Âm Tiểu Linh nói ra điều đang nghĩ: "Ý của mẫu thân là vị phong chủ của Trúc Kiếm Phong, người từng bị mẫu thân ám toán tại Ô Long Cốc kia?".

"Không sai. Chính là nàng".

Đồ Tam Nương nhếch môi tiếp lời: "Thật ra thì Lăng Thanh Trúc này cũng thú vị lắm. Nàng ta không giống như hầu hết những kẻ danh môn chính phái khác, chẳng những biết âm người mà còn dám thẳng thắn thừa nhận. So với cái tên Cơ Thành Tử kia thì tốt hơn rất nhiều".

"Mẫu thân, người bị người ta đánh mà còn mở miệng khen được".

"Hì...".

Đồ Tam Nương thôi không nhắc tới Lăng Thanh Trúc nữa. Nàng nhấc mông đứng dậy, hướng bên chiếc giường bước qua. An vị xong thì bảo: "Tiểu Linh, nhớ yên tĩnh một chút, đừng có chọc phá mẫu thân đấy".

"Biết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Bản Chất Của Đồ Tam Nương

...

Vết thương không nặng nên Đồ Tam Nương chả hao tốn bao nhiêu thời gian thì đã tự mình điều trị xong xuôi. Nàng mở mắt ra, bước xuống giường...

"Mẫu thân, thương tích của người thế nào rồi?".

Đồ Tam Nương không trực tiếp đáp mà xoay hẳn một vòng, rồi mới nói: "Con nhìn xem. Rất tốt a".

"Thế thì con yên tâm rồi".

Âm Tiểu Linh thở phào, ngước lên định nói gì đấy thì... Ở chiều đối diện, mẫu thân nàng đã không chút ý tứ mà bắt đầu đem thắt lưng tháo xuống.

"Mẫu thân, người làm gì vậy?".

Đồ Tam Nương ngẩng đầu nhìn nữ nhi, thản nhiên đáp: "Thì cởi đồ".

"Cởi đồ làm gì?".

"Thì tắm a".

...

Âm Tiểu Linh đứng nhìn mẫu thân đem từng món y phục cởi ra, hết áo tới quần, hết ngoài đến trong, thật chẳng biết nên nói gì cho phải.

Đành rằng ở đây chỉ có hai mẹ con, đành rằng Âm Tiểu Linh nàng cũng là nữ tính, nhưng... cần ý tứ một tí chứ.

Muốn tắm? Tốt thôi. Có thể vào bên trong, sau tấm bình phong rồi mới cởi có được không. Chỗ này là giữa phòng a.

"Mẫu thân, con đã nói với người bao nhiêu lần là đừng có tùy tiện cởi đồ như thế rồi mà".

Đem chiếc quần mới cởi vứt sang một bên, Đồ Tam Nương đáp tỉnh queo: "Không cởi đồ thì làm sao tắm".

Trán hằn mấy đạo hắc tuyến, Âm Tiểu Linh đầy vẻ khổ não. Đối với vị mẫu thân này của mình, nhiều khi nàng cũng cảm thấy bất đắc dĩ lắm.

Liếc xem chiếc yếm cùng tiết khố - hai món y phục mỏng manh còn sót lại trên người Đồ Tam Nương, Âm Tiểu Linh càng phiền hơn gấp bội. Nàng bước tới, tay chỉ vào mấy hoạ tiết thêu thêu vẽ vẽ bên trên mà chất vấn: "Mẫu thân, cái này là cái gì?".

Đồ Tam Nương cúi xuống, rất nhanh trả lời: "Hai con heo".

"Hai con heo? Tại sao trên nội y con mua tặng mẫu thân lại có hai con heo?".

Âm Tiểu Linh nàng nhớ rõ lần trước đưa cho, chúng vốn dĩ là nội y bình thường, chẳng có hình thêu hay là hình vẽ kỳ quái nào hết a. Vậy mà bây giờ...

Heo? Thiên địa quỷ thần ơi, nó lại xuất hiện nữa rồi.

Từ nhỏ đến lớn, nếu hỏi thứ gì đó thân quen nhất, gần gũi nhất, cũng là ám ảnh nhất với Âm Tiểu Linh thì câu trả lời chỉ có một: heo. Bên cạnh nàng, hay đúng hơn là bên cạnh mẫu thân nàng lúc nào cũng có một con heo be bé đồng hành.

Chả hiểu vì nguyên cớ gì mà mẫu thân của nàng rất thích heo. Bà quý nó tới nỗi đặt hẳn một cái tên, cho ăn cho ngủ y như con ruột của mình. Sơn hào hải vị, linh đan thánh quả, hễ phàm thứ gì Âm Tiểu Linh nàng có thì con heo kia đều có.

Chưa hết, mẫu thân nàng, bà còn sai người dựa vào hình tượng của con heo kia để chế ra đủ các loại vật dụng. Nào bàn ghế, ly tách, bát đũa, chậu hoa, bồn tắm,..., cái nào cũng như cái nào, tất thảy đều mang dáng dấp của con heo kia. Thậm chí đến cả y phục của mình, bà cũng chẳng buông tha, phải thêu thêu vẽ vẽ một hai con heo lên mới chịu.

Nhiều lúc, Âm Tiểu Linh nàng cảm thấy so với mình, mẫu thân đối với con heo kia còn tốt hơn...

...

Chuyến này rời khỏi tổng đàn ra ngoài thu thập tin tức, tìm kiếm thiên tài địa bảo, khó khăn lắm mới ngăn được mẫu thân mang con heo kia theo, khó khăn lắm mới khiến bà từ bỏ mớ y phục thêu vẽ dáng hình nó, Âm Tiểu Linh nàng vốn tưởng đã thoát khỏi. Ngờ đâu...

Heo. Nàng lại thấy heo!

"Mẫu thân." - Giọng chẳng lấy gì làm vui, Âm Tiểu Linh tiếp tục truy hỏi - "Người khai mau. Hai con heo này, rốt cuộc là làm sao lại xuất hiện trên nội y của người?".

"Cái này...".

Đồ Tam Nương cúi mặt, hai tay vò vò tiết khố, lí nhí nói ra: "Tiểu Linh, trong lúc con ngủ a, ta không có việc gì làm nên tiện tay thêu thêu vẽ vẽ một chút...".

...

Đợi một lúc vẫn chưa nhận được hồi âm, ngước lên lại thấy gương mặt "đằng đằng sát khí" của nữ nhi, Đồ Tam Nương mới vội trưng ra cái vẻ đáng thương của mình: "Tiểu Linh à, con đừng tức giận. Ta không phải cố tình đâu, chẳng qua tại ta nhớ Tiểu Mễ Mễ quá thôi...".

"Con biết đấy, chúng ta đi ra ngoài mấy tháng rồi. Ở tổng đàn bây giờ chỉ có mỗi mình Tiểu Mễ Mễ. Nó chắc đang nhớ chúng ta lắm".

"Tiểu Linh, Tiểu Mễ Mễ rất yêu quý chúng ta, chúng ta sao có thể vô tình với nó được. Phải làm chút gì đó để thể hiện chứ".

"Bởi thế nên mẫu thân mới thêu vẽ hình dáng nó lên trên nội y của mình?" - Sau một đỗi im lặng, Âm Tiểu Linh cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhưng thay vì cảm thông thì nàng vẫn như cũ, tỏ ra buồn bực: "Mẫu thân à mẫu thân, ngươi làm ơn tỉnh táo lại một chút đi có được không? Cái con heo ham ăn lười biếng kia tuyệt chẳng nhung nhớ gì chúng ta đâu. Con dám cá bây giờ nó vẫn đang nằm trên giường mà chìm trong mộng đẹp a!".

"Ờ... Tiểu Linh, con nói đúng. Tiểu Mễ Mễ ham ngủ lắm, chắc lúc này nó vẫn đang nằm trên giường".

Ánh mắt lung linh hồi tưởng, Đồ Tam Nương áp cả hai tay vào má: "Chậc... Cái bộ dạng cuộn tròn trong chăn kia của Tiểu Mễ Mễ, nó sao mà đáng yêu quá chừng...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Oan Gia Chạm Mặt

Chứng kiến mẫu thân mơ màng tưởng nhớ, Âm Tiểu Linh dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, ngửa mặt lên trời, tay vỗ trán mà than: "Mẫu thân ta hết thuốc chữa rồi".

Khuyên không được, can gián chẳng xong, hết cách, Âm Tiểu Linh chỉ đành bỏ mặc.

Hướng cửa phòng bước ra, nàng nhắn lại: "Con ra ngoài một lát, mẫu thân tắm xong thì nhớ an ổn ở trong này đợi con".

"Tiểu Linh, con đi đâu đấy?".

"Dạo".

"Vậy nhớ ghé tiệm y phục mua cho ta vài bộ quần áo luôn nhé".

...

Lát sau.

Thời điểm Âm Tiểu Linh quay lại thì Đồ Tam Nương cũng đã tắm gội xong. Chỉ có điều là...

Môi bặm chặt, Âm Tiểu Linh hết hít vào rồi lại thở ra, đưa mắt nhìn kẻ đang loã lồ ngồi vắt chéo chân trên giường mà nhâm nhi ly trà, bực bội lên tiếng: "Mẫu thân! Người đang làm cái trò gì đấy?!".

Đồ Tam Nương nuốt xong ngụm trà rồi mới ngẩng lên, nghi hoặc chớp chớp: "Ta? Ta có làm trò gì đâu?".

"Người đừng có giả đò!".

Âm Tiểu Linh nói rõ hơn: "Tại sao người lại vẫn trần truồng như thế? Đã tắm xong rồi kia mà".

"À, con nói cái này à".

Đồ Tam Nương cúi xem thân thể, rất vô ý vô tứ mà cong tay búng nhẹ một cái lên nhũ hoa hồng hồng của mình, thản nhiên đáp: "Lúc nãy ta tắm xong, vốn tính thay y phục, nhưng sau đó ta nghĩ lại thì quyết định thôi. Mấy bộ đồ của ta đã cũ hết cả rồi, đợi con đem quần áo mới về thay luôn một thể".

"Đợi con? Mẫu thân không thể cứ mặc tạm một bộ, hoặc phủ tạm một miếng vải lên che bớt thân thể mình ư?".

"Để làm gì? Chẳng phải lại mất công cởi xuống?".

Lần này thì Âm Tiểu Linh triệt để câm nín. Nàng chưa thấy ai như vị mẫu thân này của mình, ngay đến việc thay y phục mà cũng tính toán chi li tới như vầy. Đúng là lười quá thể.

Không mảy may để ý đến thái độ của nữ nhi, Đồ Tam Nương đem ly trà trên tay bỏ xuống, rồi đứng dậy.

Vừa tiếp cận nữ nhi, nàng liền bắt lấy chiếc giới chỉ, tự tiện tìm kiếm.

"Tiểu Linh, y phục con mua cho ta đâu? Để ta xem nào...".

"À, đây rồi".

Từ không gian giới chỉ của Âm Tiểu Linh, Đồ Tam Nương rất nhanh đã lôi ra ba bộ quần áo: một cái màu xanh, một cái màu đỏ, một cái màu hồng.

Ngắm nhìn chúng, Đồ Tam Nương cau mày, chưa mấy vừa ý: "Tiểu Linh, con đây là mua y phục cho ta hay là mua cho con vậy? Màu sắc loè loẹt thế này...".

Chẳng cho là đúng, Âm Tiểu Linh phản bác: "Cái gì mà loè loẹt? Con thấy mấy bộ này rất hợp với mẫu thân. Người mặc lên khẳng định sẽ càng trở nên xinh đẹp".

"Xinh đẹp?".

Đồ Tam Nương "xuy" nhẹ một tiếng: "Ta vốn dĩ đã rất xinh đẹp rồi".

...

"Haizz... Tiểu Linh, hay là con mang mấy bộ quần áo này đổi lại đi. Con lấy mấy bộ màu đen hoặc màu tím ấy".

"Đen đen tím tím... Mẫu thân lúc nào cũng đen đen tím tím".

"Thì tại ta thích mà".

Đồ Tam Nương nắm tay nữ nhi, nài nỉ: "Tiểu Linh, chúng ta cần tôn trọng sở thích của nhau a. Con mau giúp ta đi đổi đi".

"Tiểu Linh ngoan, giúp mẫu thân đi đổi nào".

...

"Hứ, không đi".

Mặc cho mẫu thân có ra sức nài nỉ cỡ nào, Âm Tiểu Linh vẫn trước sau như một, nhất quyết không đồng ý. Rõ ràng, nàng đây là cố tình muốn ép mẫu thân mình phải sửa đổi.

Có điều, Đồ Tam Nương há đâu lại là hạng nữ nhân dễ bị người khác xỏ mũi dắt đi?

Sau một hồi điệu thấp mà vẫn chả được cốc khô gì, nàng rốt cuộc buông tay. Nhưng thay vì từ bỏ, thay vì nghe theo sự an bài của nữ nhi thì nàng đã đưa ra một quyết định hoàn toàn trái ngược.

Lấy chân gạt mớ y phục qua một bên, nàng hướng cửa phòng bước ra. Xem ý định thì hình như muốn tự mình đi mua sắm y phục.

Đứng phía sau, Âm Tiểu Linh dõi mắt nhìn theo, vừa trông thấy mẫu thân mình đưa tay định mở cửa thì lập tức lao tới giữ lại.

"Mẫu thân, ngươi lại muốn làm trò gì đấy?!".

"Ta ra ngoài mua y phục".

"Ra ngoài?".

Chỉ vào cơ thể trần trụi của mẫu thân, Âm Tiểu Linh nói tiếp: "Với bộ dạng này à?".

Thần sắc vẫn điềm nhiên như cũ, Đồ Tam Nương gật đầu: "Ừ".

...

Lần thứ hai, Âm Tiểu Linh lại cạn lời. Nàng không biết phải nói gì nữa. Bất đắc dĩ, nàng đành phải tự mình mang mớ y phục vừa mới mua về đem đi đổi, bất kể trong lòng có bực bội tới đâu đi nữa.

Đừng đi? Để mặc mẫu thân nàng ư?

Âm Tiểu Linh nàng thực chẳng dám. Người khác sao chưa biết chứ riêng vị mẫu thân tính tình dở dở ương ương này của nàng, nói không chừng sẽ thật sự trần như nhộng mà bước ra đường mất.

...

...

Thêm một lúc nữa trôi qua.

Lần thứ năm trong ngày, cửa phòng Âm Tiểu Linh được mở.

Vẫn trần truồng như cũ, Đồ Tam Nương bước ra chào đón nữ nhi mới đổi xong y phục trở về. Với nụ cười trìu mến trên môi, nàng hỏi: "Tiểu Linh, con đổi xong rồi hả?".

Âm Tiểu Linh không đáp, chỉ "hừ" khẽ rồi lấy từ giới chỉ ra ba bộ đồ (một đen hai tím), đem ném qua.

Chụp lấy, Đồ Tam Nương ngắm nhìn y phục, rất vừa ý: "Hì... Phải như vầy chứ".

Đã có quần áo mới, Đồ Tam Nương chẳng chần chừ thêm nữa, nhanh chóng đem chúng xỏ vào.

Chính lúc này, tiếng của Âm Tiểu Linh truyền tới: "Mẫu thân!".

Nghe hô gọi, Đồ Tam Nương xoay người lại, nghi hoặc: "Tiểu Linh, lại chuyện gì?".

"Mẫu thân cứ thế mà mặc?".

Đồ Tam Nương hết ngó xuống rồi lại nhìn lên, thần tình càng mờ mịt hơn trước: "Không mặc thì chả nhẽ ta phải ở truồng?".

...

Nếu ai đó hỏi cảm giác của Âm Tiểu Linh hiện giờ là gì thì đáp án chỉ có một: nghẹn khuất. Cực kỳ nghẹn khuất.

Mặt hồng đến tận mang tai, nàng ném thêm mấy thứ nữa về phía mẫu thân mình.

Nhanh tay đem chúng bắt lấy, Đồ Tam Nương xem kỹ thì nhận ra là sáu cái nội y. Cuối cùng đã hiểu rõ vấn đề, nàng vỗ tay lên trán: "À... Thì ra là thiếu mấy cái này".

...

...

Nội y đã mặc, trường y đã khoác, từ bộ dạng loã lồ trần trụi, lúc này Đồ Tam Nương đã trở lại với dáng vẻ đoan trang thùy mị.

Trong bộ tử y kín đáo, nàng ngồi soi gương, tự mình chải chuốt. Xong xuôi đâu đấy nàng mới tiến đến chiếc bàn đặt giữa phòng, nơi nữ nhi đang ngồi chống cằm suy tư.

"Tiểu nha đầu, đang nghĩ gì đấy?".

Âm Tiểu Linh hờ hững: "Không nghĩ gì hết".

"Xuy... Còn giấu...".

"Giấu? Con có gì mà phải giấu?".

Đi kèm nụ cười ẩn ý, Đồ Tam Nương nói ra: "Tiểu nha đầu, thật là không có sao? Vậy chứ tên tiểu tử vấn đỉnh trung kỳ kia, giữa các ngươi lại là chuyện gì?".

Như mèo bị giẫm phải đuôi, Âm Tiểu Linh bật người dậy.

"Mẫu thân, sao... sao người biết?!".

Đáy mắt thoáng qua một tia khác lạ nhưng rồi rất nhanh đã trở lại bình thường, Đồ Tam Nương nửa đùa nửa thật: "Có gì đâu. Lúc nãy khi con đi ra ngoài mua y phục, ta thấy ở trong phòng buồn chán quá nên đã len lén theo sau, vô tình bắt gặp con và tên tiểu tử kia dắt tay nhau đi dạo...".

Vốn chẳng ngốc, Âm Tiểu Linh đem thông tin sàng lọc, loáng cái đã hiểu ngay vấn đề. Nàng giậm chân xuống sàn nhà, bực tức: "Mẫu thân, người dùng thần thức theo dõi con!".

"Tiểu nha đầu, đừng nóng. Ta cũng đâu phải cố ý".

Đồ Tam Nương thanh minh: "Lúc nãy ta thật sự cảm thấy buồn chán nên mới dùng thần thức đảo quanh cái trấn này một vòng, ai biết lại vô tình bắt gặp con với hắn dắt tay nhau đi dạo chứ".

"Bọn con không có dắt tay!".

"Ờ, không có thì thôi. Chắc ta nhìn lầm...".

...

"Chỉ đùa một chút thôi mà. Tiểu nha đầu này sao lại tức giận như vậy chứ?".

Trong lòng có điều suy đoán, Đồ Tam Nương đứng nhìn nữ nhi hiện đã bỏ sang chỗ ô cửa, chậm rãi tiến qua.

Đặt tay lên vai nữ nhi, nàng nói: "Tiểu Linh, đừng tức giận".

Chưa thấy hồi âm, Đồ Tam Nương đành nhượng bộ: "Được rồi, là ta sai. Ta xin lỗi con".

"Thôi nào, chúng ta là mẹ con kia mà. Đừng có giận lâu như vậy chứ".

...

Trước thái độ "ăn năn hối lỗi" của mẫu thân, Âm Tiểu Linh cũng dần bình tâm trở lại. Nàng thở mạnh một hơi, xoay lưng nhìn kẻ đứng phía sau, khoanh

tay nói: "Không cần giả đò. Nhất định đang muốn tra hỏi chứ gì?".

"Hì hì... Làm gì có".

Câu trước thì phủ nhận như vậy, thế nhưng câu sau, Đồ Tam Nương đã liền dò xét: "Hmm... Tiểu Linh, tiểu tử kia... hắn là ai vậy? Làm sao con quen với hắn?".

"Hứ... Biết ngay là người sẽ hỏi mà".

"Tiểu Linh, ta không phải nhiều chuyện đâu. Ta chỉ vì lo cho con nên mới hỏi thôi. Con biết đấy, nhân thế đa đoan - lòng người hiểm ác. Nam nhân trong thiên hạ chẳng có mấy người tốt, rủi yêu nhầm kẻ xấu thì sẽ chuốc lấy nhiều khổ lụy lắm".

Vừa nghe đến chữ "yêu", chẳng hiểu sao sắc mặt của Âm Tiểu Linh lại hồng lên thấy rõ. Nàng vội quay đầu sang hướng khác, miệng không quên phản bác: "Cái gì mà yêu? Mẫu thân đừng có ăn nói lung tung. Con sao có thể vừa ý tên ngốc đó được chứ".

Thật là không thể sao?

Đồ Tam Nương hoài nghi lắm. Cũng phận nữ nhi, tuổi đã tính bằng thế kỷ, nàng há chẳng nhìn ra điểm bất thường?

Hãy xem. Thiếu nữ đứng trước mặt nàng đây, phản ứng có phải đã thái quá rồi không?

"Chậc chậc... Tiểu nha đầu này lẽ nào thực đã phải lòng người ta...".

Chân mày nhíu lại, Đồ Tam Nương âm thầm suy tính.

"Hừm... Tên tiểu tử kia, tướng mạo cũng chả có gì nổi bật, tu vi cũng rất bình thường. Tiểu nha đầu nhà mình sao lại vừa mắt hắn được nhỉ?".

"Trong giáo có biết bao nhiêu bậc anh tài tư chất xếp hàng thiên kiêu theo đuổi vẫn nhất mực chối từ, nay mới cách biệt mấy hôm mà đã để ý tới nam nhân bên ngoài... Rốt cuộc thì tiểu tử này có điểm gì hấp dẫn?".

"Hừm... Coi bộ ta phải đích thân đi gặp hắn để thăm dò một chút. Nếu đúng là nam nhân tốt thì không sao, nhưng nếu là kẻ chẳng ra gì... Hừ hừ... Vậy thì cũng đừng trách vì đâu mà biển xanh lại mặn, gừng già lại cay...".

...

Thu xếp tâm tư, Đồ Tam Nương nặn ra một nét mặt tươi cười, bước sát nữ nhi.

"Tiểu Linh à, ta vừa rồi cũng chỉ...".

Đang nói, Đồ Tam Nương bỗng ngưng. Thay vì hỏi nàng chợt nhớ tới điều gì thì chi bằng hỏi nàng đã nhìn thấy thứ gì sẽ chính xác hơn.

Mới rồi, trong lúc ngó ra ngoài cửa sổ, Đồ Tam Nương nàng đã vô tình trông thấy một thân ảnh. Rất quen thuộc.

Kẻ kia... không ai khác, đích thị là người từng bị nàng ám toán và cũng từng ám toán nàng: Phong chủ Trúc Kiếm Phong - Lăng Thanh Trúc.!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Thiên Ý Trêu Ngươi

"Nữ nhân này sao lại ở đây?".

"Mẫu thân, người nói ai?".

"Suyt...".

Lấy tay ra hiệu, Đồ Tam Nương cẩn thận thi triển đạo thuật. Làm xong nàng mới chỉ xuống Lăng Thanh Trúc đang thong thả bước đi trên đường, nói: "Là nữ nhân kia".

Âm Tiểu Linh nhìn kỹ, thử đoán: "Mẫu thân, là tu sĩ?".

"Không chỉ là tu sĩ". - Đồ Tam Nương gật đầu - "Tu vi của nàng ta đã là chân nhân hậu kỳ rồi".

"Chân nhân hậu kỳ? Cao như vậy?".

Âm Tiểu Linh hỏi tiếp: "Mẫu thân, người nhận thức nữ nhân kia?".

"Đâu chỉ nhận thức. Dạo gần đây ta và nàng đã hai lần giao thủ qua rồi a".

Âm Tiểu Linh thoáng ngẫm liền nhớ ra: "Mẫu thân, ý người là nữ nhân kia... Nàng ta chính là phong chủ Trúc Kiếm Phong Lăng Thanh Trúc - kẻ từng bị mẫu thân ám toán ở Ô Long Cốc?".

"Cũng đồng thời là kẻ đã ra tay ám toán ta lúc ở Thanh Khâu Sơn".

Tiếp lời nữ nhi xong, Đồ Tam Nương đưa tay vân vê chiếc cằm, nghi ngờ càng đậm: "Xem hướng di chuyển thì hình như Lăng Thanh Trúc kia đang tiến về khách điếm Nhược Lai này. Lẽ nào nàng đã lần theo dấu vết của ta?".

"Chắc không thể nào đâu. Thuật truy tung của nàng ta sao có khả năng ghê gớm tới như vậy được...".

Trong khi Đồ Tam Nương đang vì sự xuất hiện của Lăng Thanh Trúc mà nghi hoặc thì bên cạnh nàng, Âm Tiểu Linh cũng đang âm thầm tự vấn. Giống như mẫu thân, nàng cũng đang thắc mắc về nguyên nhân Lăng Thanh Trúc hướng thẳng tới khách điếm Nhược Lai này. Khác, có chăng nằm ở chiều hướng suy diễn.

Chả hiểu tại sao, trong lòng mình, Âm Tiểu Linh lại bỗng liên tưởng đến Lăng Tiểu Ngư. Nàng lo hắn cùng với Lăng Thanh Trúc kia có liên hệ gì đó.

"Mấy ngày qua ta cũng không có hỏi về xuất thân của hắn, chỉ biết hắn là tu sĩ danh môn, thuộc người chính đạo...".

"Lăng Thanh Trúc kia vốn là đại tu sĩ, chẳng lý gì lại tùy tiện dạo chơi qua cái chốn thế tục phàm nhân này cả... Lẽ nào nàng và tên đầu gỗ Lăng Tiểu Ngư kia thật có quan hệ? Thậm chí nói hắn là đệ tử của nàng ta?".

Âm Tiểu Linh rất không hi vọng điều đó biến thành sự thật.

Ngẫm mà xem, nhiều năm trước, chính Thiên Kiếm Môn đã hiệu triệu chính giáo thiên hạ, cấu kết với hai đại tà tông nữa là Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo, tất cả cùng hợp lực tiêu diệt Huyết Linh Tông nàng, sát hại phụ thân nàng... Đối với nàng, bọn họ chính là cừu nhân. Sâu đậm nhất thì không ai khác ngoài Thiên Kiếm Môn, ngoài Cơ Thành Tử - kẻ đã vu oán giá hoạ cho Huyết Linh Tông về cái chết của Bá Khí Chân Nhân Dương Tổ Hiền - màn khởi đầu cho một cuộc thảm sát đẫm máu...

Trong trận chiến ác liệt đó, Huyết Linh Tông vì quá đỗi bất ngờ, lại bị kẻ gian bán đứng nên đã chẳng kịp triển khai bất cứ phòng hộ nào, chỉ có thể trực diện đối đầu. Nhưng với sự tương quan quá lớn về lực lượng, sau cùng, dẫu kiên cường chống trả thì Huyết Linh Tông vẫn bị tiêu diệt. Còn phụ thân nàng - Âm Thiên Chiếu - tông chủ Huyết Linh Tông - cũng táng thân dưới Cang kiếm của Cơ Thành Tử.

Riêng phần mẫu thân Đồ Tam Nương của nàng... Tuy có may mắn hơn phụ thân, đã chạy thoát được, thế nhưng...

Theo lời mẫu thân nàng kể lại thì hôm đó, dưới một kiếm kinh thiên kia của Cơ Thành Tử, dù đã được phụ thân che chắn nhưng nguyên thần của bà vẫn bị tổn hại nghiêm trọng, cơ thể cũng là như vậy, huyết nhục đầm đìa...

Một nữ nhân bụng mang dạ chửa, mình đầy thương tích lại còn bị bao người truy sát, tình cảnh gian nan cỡ nào có thể nghĩ. Ngàn cân treo sợi tóc chưa chắc đủ để hình dung.

Trong quá khứ, hai mẹ con nàng đã phải nếm chịu biết bao nhiêu khổ sở? Trong quá khứ, hai mẹ con nàng đã có biết bao lần suýt phải táng thân giữa chốn rừng hoang cốc vắng? Và đã bao nhiêu lần, vì bảo vệ nàng, vì muốn thu thập thiên tài địa bảo cứu chữa cho nàng mà mẫu thân phải bất chấp hiểm nguy lao vào quần nhau với đám yêu ma quỷ quái chốn thâm sơn cùng cốc?

Nhiều. Nhiều lắm. Nó nhiều tới mức tâm trí một đứa trẻ không cách nào có thể ghi nhớ hết được.

Là ai?

Là ai đã đẩy mẹ con nàng rơi vào hoàn cảnh gian nan ấy?

Chính là lục đại tông môn. Để lại "dấu ấn" sâu đậm nhất thì chẳng ai khác ngoài Cơ Thành Tử, ngoài Thiên Kiếm Môn. Chính Thiên Kiếm Môn đã khơi mào cho tất cả. Tru diệt, truy sát, năm đó nhân mã Thiên Kiếm tham gia thực không hề ít.

Mặc dù hiếm khi nghe mẫu thân đề cập nhưng Âm Tiểu Linh biết, Thiên Kiếm luôn là cái gai trong mắt, cây kim trong lòng của bà. Riêng Âm Tiểu Linh nàng, nàng đương nhiên cũng rất căm hận môn phái này.

Thử hỏi, với mối huyết hải thâm cừu kia, Âm Tiểu Linh nàng sao có thể chấp nhận được việc Lăng Tiểu Ngư là môn nhân Thiên Kiếm, là đệ tử của Lăng Thanh Trúc - một trong năm kẻ đứng đầu Thiên Kiếm?

"Chắc sẽ không đâu. Một tên đầu gỗ như hắn sao có khả năng là đệ tử của Lăng Thanh Trúc kia được...".

Trong thâm tâm, Âm Tiểu Linh đã hi vọng như thế, chí ít thì Lăng Tiểu Ngư và Lăng Thanh Trúc sẽ chẳng có quan hệ gì. Tiếc rằng thực tế, nó lại đâu như nàng mong đợi. Bất kể có không muốn thế nào đi nữa thì sự thật vẫn cứ là sự thật.

Dưới đường, Lăng Thanh Trúc đã vừa rẽ bước tiến vào khách điếm Nhược Lai.

...

"Ồ, là khách quan".

Đứng bên bàn tính, lão chưởng quầy vừa trông thấy thân ảnh Lăng Thanh Trúc tiến vào thì liền nở nụ cười tươi chào hỏi. Coi bộ hắn rất có ấn tượng với nàng.

Âu cũng đúng. Lăng Thanh Trúc là người lạ kia mà. Lại nói, khắp cả cái trấn Bắc Hà này, bàn về dung mạo, nữ nhân nào có ai so được với Lăng Thanh Trúc? Lão chưởng quầy kia nhớ rõ thực rất đỗi bình thường.

Chỉ là... nhớ hay quên thì đấy cũng là chuyện của hắn, chả ảnh hưởng gì tới Lăng Thanh Trúc cả. Nàng tùy tiện gật đầu đáp lại, đáp xong thì lập tức bước lên lầu. Từ đầu đến cuối đều không hề hé môi thốt ra một tiếng nào. Rất chi lạnh nhạt.

Nhưng, cũng chẳng duy trì được quá lâu. Sự hờ hững nọ, nó rất nhanh liền được thay đi bởi một gương mặt khác. Tươi tắn hơn khá nhiều.

...

"Không biết Tiểu Ngư Nhi đang làm gì nhỉ?".

Mang theo nụ cười mừng vui sum họp, Lăng Thanh Trúc đưa tay gõ cửa.

"Cốc cốc".

Và... Chẳng phải chờ đợi quá lâu, vài giây bất quá thì cửa phòng đã được người mở ra. Bên trong, một khuôn mặt khác cũng đang hân hoan chào đón.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Sư Đồ Đoàn Tụ

...

"Sư phụ?".

"Sư phụ?" - Trông thấy đồ nhi vừa nhận ra mình bỗng liền thay đổi sắc mặt, Lăng Thanh Trúc khó tránh nghi ngờ - "Không phải ta thì ngươi nghĩ là ai?".

"Tiểu Ngư Nhi, chẳng lẽ ngươi đang đợi người nào?".

"K-Không có." Lăng Tiểu Ngư lập tức phủ nhận.

"Thật là không có? Nhưng bộ dạng của ngươi đáng nghi lắm".

"Sư phụ, chỉ là do đệ tử quá bất ngờ thôi".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư liền chuyển ý: "Sư phụ, người vào phòng đi".

...

Lát sau, bên trong căn phòng.

Lăng Thanh Trúc tự mình đưa tay kéo ghế ngồi xuống, ngồi xong thì hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, mấy ngày qua tiểu tử ngươi ở đây thế nào? Có xảy ra chuyện gì không?"

"Cũng không có gì đặc biệt ạ".

Lăng Tiểu Ngư quan tâm hỏi lại: "Sư phụ, còn người? Người đã lấy được tinh huyết Thiên Hồ chưa?".

Chép môi, Lăng Thanh Trúc tỏ ra bất mãn: "Hừ, tiểu tử ngươi chỉ nghĩ đến tinh huyết Thiên Hồ thôi à?".

Hiểu ra ý tứ, Lăng Tiểu Ngư vội đính chính: "Sư phụ, ý đệ tử không phải như vậy...".

"Không phải vậy thì là gì?".

Hờn trách còn chưa tan, Lăng Thanh Trúc bắt đầu kể khổ: "Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi có biết chuyến này tới Thanh Khâu ta đã phải chịu biết bao nhiêu hung hiểm không? Vì muốn lấy được tinh huyết Thiên Hồ về luyện chế đan dược giúp Yến cô cô ngươi kéo dài thọ mệnh mà tính mạng của ta thậm chí đã suýt bỏ lại đó luôn rồi a".

"Sư phụ, Thiên Hồ tộc gây khó dễ cho người sao?".

"Đâu chỉ là gây khó dễ. Bọn họ còn muốn giết người nữa kìa".

Đứng kế bên, Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì trong lòng càng vướng mắc. Hắn không hiểu. Trước lúc rời đi, sư phụ hắn chẳng phải đã nói mình từng cứu mạng nhị công chúa Thiên Hồ tộc, đối với Thiên Hồ tộc là một ân nhân ư? Tại sao bây giờ lại bảo suýt bị bọn họ giết chết?

"Sư phụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

Dường như cũng đoán được tâm ý đồ nhi, Lăng Thanh Trúc nửa chân nửa giả mà thuật lại: "Haizz... Còn có thể là chuyện gì. Đen đủi quá thôi...".

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi còn nhớ chuyện ta bị trọng thương lần trước chứ?".

"Ý sư phụ là việc người bị ám toán ở Ô Long Cốc, lúc đi lấy Trường Sinh Thụ?".

"Ừ, chính là lần đó".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, nữ nhân đeo mặt nạ từng ám toán ta tại Ô Long Cốc, nàng ta đã xuất hiện ở Thanh Khâu Sơn".

"Thanh Khâu Sơn...".

Lăng Tiểu Ngư nhẩm lại, thử đoán: "Sư phụ, nữ nhân đeo mặt nạ kia có ý đồ với Thanh Khâu?".

"Đúng là có ý đồ." - Lăng Thanh Trúc gật đầu - "Tuy chưa rõ mục đích cụ thể là gì nhưng theo như những gì ta được biết thì ả đã sát hại một tộc nhân của Thiên Hồ tộc. Cũng chính vì hành động này của ả nên mới khiến ta suýt tí thì mất mạng".

Lăng Tiểu Nghi hơi khó hiểu: "Sư phụ, ra tay là nữ nhân đeo mặt nạ, cớ gì người lại bị liên lụy?".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Tiểu Ngư Nhi à, chuyện trên đời không phải lúc nào cũng đơn giản như ngươi nghĩ đâu".

Theo sau tiếng thở nhẹ, nàng nói tiếp: "Tiểu tử ngươi cũng biết đấy, nhân - yêu xưa nay vốn đâu có hoà hợp gì. Thiên Hồ tuy tự coi mình cao quý hơn yêu, nhưng như thế đâu có nghĩa sẽ nhìn nhân loại thuận mắt hơn".

"Hoàn toàn trái lại, tộc nhân Thiên Hồ, bọn họ thậm chí còn rất khinh thị con người chúng ta. Trong mắt họ, con người chính là những kẻ xảo quyệt và dối trá nhất...".

"Lại nói, nữ nhân đeo mặt nạ kia sớm không tới muộn không tới, lại chọn đúng ngay thời điểm ta vừa tiến nhập Thanh Khâu chưa lâu liền ra tay sát hại tộc nhân Thiên Hồ. Ta là nhân loại, ả cũng là nhân loại, với quan niệm cố hữu về nhân loại của cái đám Thiên Hồ tộc tự nhận mình cao quý kia, bọn họ không hoài nghi ta mới lạ".

Lăng Tiểu Ngư nghe qua, trong lòng ít nhiều cũng hiểu được nguồn cơn cớ sự. Hắn hỏi, vẻ mặt rất đỗi quan tâm: "Sư phụ, vậy sau đó thế nào? Thiên Hồ tộc có gây thương tổn gì đến người không?".

"Có sao không".

Rất không biết xấu hổ, Lăng Thanh Trúc bịa chuyện: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi không biết đó chứ, cái đám Thiên Hồ tộc kia chẳng những bắt giam ta mà còn tra tấn, hành hạ ta nữa. Nhất là hồ vương Thiên Hồ Đại Mi kia".

"Ngươi biết không, nàng đã ném ta vào một nơi tối tăm mù mịt, từng giờ từng khắc đều ra sức giày vò ta, thật là khiến cho ta muốn sống không được muốn chết chẳng xong...".

Lăng Thanh Trúc càng nói thì gương mặt càng hằn lên nét đau đớn. Răng cắn lấy môi, mi che đôi mắt, dáng vẻ khổ sở, đáng thương vô cùng.

Biểu cảm kia, sự thương tâm ấy, Lăng Tiểu Ngư thấy được, còn là rất rõ. Nhưng... Trực giác lại đang mách bảo hắn có gì đó sai trái. Đặc biệt là khi hắn quan sát người ngồi trước mặt thêm một lần nữa.

Tóc vẫn đen, da vẫn trắng, đôi tay vẫn thon thả mịn màng,..., từ đầu tới chân, làm gì có chỗ nào có dấu hiệu từng bị tra tấn, hành hạ?

Sư phụ hắn, nàng rành rành vẫn hoàn hảo vẹn nguyên kia mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Rời Đi

"Sư phụ..." - Ngón trỏ gãi nhẹ lên má, Lăng Tiểu Ngư nói ra ngờ vực trong lòng - "Hình dạng của người bây giờ... hình như không có giống từng bị người ta tra tấn...".

Mi hé ra, Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn lên. Khoé mắt rưng rưng chừng sắp khóc, nàng tỏ ra oan ức mà hơn trách: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói vậy là sao?!".

"Tiểu tử ngươi nghi ngờ ta?! Ngươi lại dám nghi ngờ ta?!".

"Lăng Thanh Trúc ta là vì ai mới phải mạo hiểm chạy tới Ô Long Cốc lấy Trường Sinh Thụ để rồi bị người ta ám toán? Lăng Thanh Trúc ta lại vì ai mà rời khỏi tông môn ra ngoài tìm kiếm thiên tài địa bảo, vì ai mà một mình tiến nhập Thanh Khâu - cái chốn ngoạ hổ tàng long ngập tràn hung hiểm kia?".

"Tiểu Ngư Nhi, hết thảy mọi thứ ta làm đều là vì ngươi, vì Yến cô cô của ngươi a!".

"Lăng Ngọc Yến không biết ơn ta cũng tốt, tiểu tử ngươi không cảm kích ta cũng được, Lăng Thanh Trúc ta đều sẽ chẳng để tâm. Thế nhưng mà... Tiểu Ngư Nhi, ngươi sao có thể hoài nghi ta - người đã hết lòng yêu thương, chăm sóc ngươi, đã không màng hiểm nguy giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện?".

"Sư phụ, đệ tử...".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang bối rối trước phản ứng thái quá của sư phụ mình, nhất thời chưa biết ăn nói ra sao thì ngồi bên dưới, tiếng của Lăng Thanh Trúc đã lại vang lên. Thanh âm vẫn là thương tâm, hờn trách như cũ.

"... Không có vết thương thì không bị tổn thương hay sao?".

"Tiểu tử ngươi thấy da thịt ta lành lặn liền cho rằng ta bịa chuyện. Nhưng ngươi có biết thể nội ta hiện đang thế nào không? Có biết nguyên thần ta hiện ra sao không?!".

"Ngươi cũng là tu sĩ mà. Ngươi phải biết trên đời có rất nhiều cách để tra tấn tâm linh, thần thức một tu sĩ chứ!".

...

Mới đầu Lăng Tiểu Ngư đích xác nghi ngờ, chẳng mấy tin tưởng; nhưng trải qua một hồi, sau khi nhìn thấy bộ dáng thương tâm của ân sư, nghe thấy những lời hờn trách của nàng thì nội tâm hắn đã dần dần thay đổi. Cuối cùng, lý trí vẫn gục ngã trước con tim. Lăng Tiểu Ngư, hắn đã lựa chọn tin tưởng.

Và, cũng chính vì đã lựa chọn tin tưởng mà giờ phút này hắn mới thấy áy náy. Chân tâm hối lỗi, hắn khụy gối quỳ xuống.

"Sư phụ, là đệ tử không tốt, đã hoài nghi người...".

Trên ghế, Lăng Thanh Trúc nhắm một mắt mở một mắt liếc xem, rồi nhếch môi thầm đắc ý.

"Thế mới phải chứ...".

"Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi vẫn chỉ là một con cá nhỏ nằm trong lòng bàn tay của vi sư thôi. Tài diễn xuất của vi sư từ lâu đã đạt đến cảnh giới lô hoả thuần thanh, siêu phàm nhập thánh rồi. Tiểu tử ngươi làm sao so bì nổi...".

Dạ thì dương dương tự đắc như vậy, nhưng ở ngoài mặt, Lăng Thanh Trúc vẫn bày ra bộ dáng thương tâm như cũ. Bực tức chuyển sang dỗi hờn, nàng nói: "Ngươi quỳ làm gì? Ai bắt ngươi quỳ?".

"Tiểu tử ngươi dám nghi ngờ lời nói của ta, rõ ràng trong mắt đã không còn kính trọng ta nữa. Đã thế ngươi còn quỳ làm gì?".

"Sư phụ..." - Đầu càng cúi thấp, Lăng Tiểu Ngư thực tâm tỏ bày - "Ở trong lòng mình, đệ tử kính người như phụ mẫu, tuyệt chẳng có chút nào dám khinh thị".

"Không có? Hừ... Ngươi nói ai tin? Rõ ràng mới rồi ngươi đã nghi ngờ ta, cho rằng ta bịa chuyện".

"Là đệ tử hồ đồ, cúi mong sư phụ trách phạt".

"Trách phạt? Hừ...".

Chưa thấy ân sư có dấu hiệu gì là hoà hoãn, Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, mở lời cam đoan: "Sư phụ, xin người đừng giận. Đệ tử hứa từ nay về sau sẽ không bao giờ dám hoài nghi người nữa. Bất kể người bảo gì đệ tử đều sẽ nghe theo".

Hai mắt chợt loé ánh tinh quang, Lăng Thanh Trúc rốt cuộc cũng "bình tâm" trở lại. Nàng ra vẻ hờ hững, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, mấy lời ngươi vừa nói đều là thật? Không có lừa ta đấy chứ?".

"Sư phụ, lời đệ tử nói tất cả đều là thành tâm thành ý".

Đã có được sự xác nhận của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc lúc này mới tháo lớp ngụy trang. Xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nàng thản nhiên bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi đi lấy một bình trà nóng lên đây. Vi sư khát nước rồi".

...

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi trố mắt nhìn ta làm gì? Còn không mau đứng lên đi lấy trà cho ta".

...

Ân sư kêu khát, phận làm đệ tử, Lăng Tiểu Ngư sao có thể bỏ ở ngoài tai.Thực tế thì hắn đã ngoan ngoãn vâng lời mà đứng dậy đi xuống dưới lầu lấy trà. Mặc dù trong lòng cảm thấy có gì đó... không đúng lắm.

Thái độ của sư phụ hắn, nó có phải là chuyển biến hơi nhanh rồi không?

Một giây trước còn thương tâm hờn giận, vậy mà một giây sau đã...

Lăng Tiểu Ngư có cảm giác mình đã bị lừa. Nhưng... nghi thì nghi, lời đã hứa, hắn làm sao đem thu hồi được?

Năm tháng tương lai, coi bộ Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ có thêm rất nhiều việc để làm.

...

Chuyện mai sau, đối với Lăng Tiểu Ngư là tốt hay xấu, là ngọt hay đắng, biết rõ hoạ may có trời. Bản thân hắn ư? Vẫn mờ mịt lắm.

Nhưng thôi, tạm gác sự tương lai mà quay về với thực tại...

Lúc này, bên trong căn phòng đã vắng bóng người. Cả Lăng Tiểu Ngư lẫn Lăng Thanh Trúc, toàn bộ đều đã rời đi. Mà, không riêng gì họ, ở một căn phòng khác, hai mẹ con Đồ Tam Nương - Âm Tiểu Linh cũng đã rời đi.

Phương hướng... hệt như những người trước.

p/s: Trúc vs Nương, ai sẽ nằm xuống nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Khai Chiến

...

Có Lăng Tiểu Ngư đồng hành nên tốc độ của Lăng Thanh Trúc chẳng mau lẹ gì mấy, so với tiêu chuẩn chân nhân hậu kỳ của mình thì chậm hơn rất nhiều.

Dẫu vậy, có chậm hơn nữa thì cũng là tu sĩ phi hành, thường nhân làm sao đo lường cho được?

Khá chóng vánh, chỉ sau một buổi độn quang ngự kiếm, hai sư đồ Lăng Thanh Trúc đã ở cách trấn Bắc Hà rất xa. Ngoài mấy ngàn dặm.

Lướt trên một ngọn núi vô danh nào đó, chính lúc này, Lăng Thanh Trúc đột nhiên dừng lại.

Đáp xuống cô sơn, Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Sư phụ, sao chúng ta lại dừng lại?".

"Ngươi đoán thử." Lăng Thanh Trúc không trả lời mà bảo.

Lăng Tiểu Ngư cau mày, thử đoán: "Sư phụ, người không phải lại muốn để đệ tử quần nhau với yêu ma quỷ quái nữa đấy chứ?".

"Khì...".

Trông bộ dạng lo lắng vì ám ảnh của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc phì cười: "Thế nào? Tiểu Ngư Nhi, ngươi khiếp đảm rồi à?".

"Cũng... không hẳn".

"Không hẳn gì chứ. Tiểu tử ngươi rõ ràng là đã bị đám yêu ma quỷ quái kia hù doạ".

Nét mặt loáng cái bỗng trở nên nghiêm túc, Lăng Thanh Trúc nói tiếp, giọng điệu khác xa vừa rồi: "Tiểu Ngư Nhi, vốn dĩ ta cũng tính cho ngươi rèn luyện thêm ít hôm rồi mới trở về Thiên Kiếm Môn, nhưng ta e ý định này phải tạm gác lại rồi".

"Sư phụ...".

Đưa tay ngăn lời đồ nhi, Lăng Thanh Trúc xoay đầu nhìn lại phía sau, cất tiếng: "Đạo hữu, đã theo chúng ta lâu như vậy rồi, thiết nghĩ cũng nên ra mặt đi chứ".

...

"Bộp bộp bộp...".

Theo sau tiếng vỗ tay, từ khoảng không vô định, hai thân ảnh cũng từ từ lộ rõ.

Là hai nữ nhân, một người cao lớn, người còn lại thì nhỏ hơn một chút, thấp hơn Lăng Thanh Trúc khoảng nửa cái đầu. Cả hai đều khoác trên mình một bộ áo choàng màu đen, đều đang đeo mặt nạ.

Lại nói, hai chiếc mặt nạ giống y như đúc kia, chúng thực chả đẹp đẽ gì cho cam. Rất ghê rợn là khác.

Ác quỷ, đấy là hình dạng được mô tả.

...

"Là ngươi?".

Nhìn hai thân ảnh vừa xuất hiện, cặp mắt Lăng Thanh Trúc liền híp lại. Bằng tất cả sự tôn trọng nhất, nàng âm thầm điều động linh lực, đề cao cảnh giác.

Đối lập với vẻ khẩn trương của nàng, Đồ Tam Nương lại tỏ ra khá thoải mái. Nàng cười đáp: "Lăng đạo hữu, linh giác thật nhạy nha".

Tay khoanh trước ngực, Đồ Tam Nương thắc mắc: "Ta vốn đã rất cẩn thận che giấu khí tức, chẳng hay Lăng đạo hữu làm cách nào mà phát hiện được vậy?".

Lăng Thanh Trúc cũng không giấu diếm, chỉ Âm Tiểu Linh mà rằng: "Kẻ để lộ không phải ngươi mà là nàng ta".

"À, ra vậy...".

Nghe qua, Đồ Tam Nương liền gật gù chấp nhận. Đối với đáp án kia, nàng thấy rất đỗi hài lòng. Bởi lẽ, người bị đối phương phát hiện là nữ nhi của nàng chứ chả phải Đồ Tam Nương nàng. Mà nữ nhi của nàng ư?

Tay vỗ nhẹ lên vai Âm Tiểu Linh, Đồ Tam Nương an ủi: "Tiểu nha đầu, thiên hạ bao la, kỳ nhân vô số. Mặc dù con giỏi che giấu hành tung, rất có thiên phú làm đạo tặc, nhưng đứng trước một vị cao nhân đạo hạnh thâm sâu như Lăng đạo hữu đây... thực sự vẫn có chút thiếu hụt. Đây cũng là chuyện bình thường, không cần hụt hẫng".

Hụt hẫng?

Âm Tiểu Linh quay sang nhìn mẫu thân, ánh mắt như muốn nói: "Mẫu thân, con có bảo mình thấy hụt hẫng à? Bớt tự biên tự diễn đi có được không?".

Ý tứ kia, thật chẳng khó để hiểu ra. Khổ nỗi là Đồ Tam Nương, nàng lại... Hiểu thì đúng đã hiểu, nhưng là theo một hướng khác cơ.

Lần thứ hai, nàng vỗ về nữ nhi: "Tiểu nha đầu, tuổi con còn nhỏ, năm tháng còn dài, chớ nên nản lòng thoái chí...".

...

An ủi nữ nhi xong, Đồ Tam Nương lại dời mắt về phía hai sư đồ Lăng Thanh Trúc.

"Lăng đạo hữu, chúng ta nói chuyện một chút chứ?".

"Nói chuyện?" - Lăng Thanh Trúc bĩu môi - "Giữa chúng ta thì có chuyện gì để nói?".

"Sao không?" - Đồ Tam Nương chẳng cho là đúng - "Lăng đạo hữu, biển người mênh mông, gặp gỡ tức đã có duyên. Huống chi ta với đạo hữu lại gặp nhau đâu chỉ một lần".

"Phải, chính xác thì chúng ta đã chạm mặt hai lần. Chỉ có điều là...".

Lăng Thanh Trúc dừng trong giây lát, rồi mới chốt: "... Mỗi lần chạm mặt, nếu không phải ngươi ám toán ta thì cũng là ta ám toán ngươi. Ngươi nói xem, đây là duyên ư? Ác duyên hay nghiệt duyên?".

"Ác duyên hay nghiệt duyên thì cũng là duyên".

Đồ Tam Nương mỉm cười, nói tiếp: "Lăng đạo hữu, cổ nhân có câu "oan gia nên giải không nên kết". Tại Ô Long Cốc đúng là ta đã từng làm chuyện không phải với đạo hữu, nhưng thời điểm ở Thanh Khâu Sơn, đạo hữu cũng đã nhân lúc ta bị đám người Thiên Hồ tộc vây khốn mà ra tay ám toán. Tính trước gộp sau, có thể nói chúng ta hiện đã hoà, chẳng ai nợ ai".

"Vậy sao?".

Lăng Thanh Trúc vẫn lãnh đạm như cũ: "Nếu đã chẳng ai nợ ai, vậy thì cớ gì ngươi lại âm thầm bám theo chúng ta? Hành vi của ngươi hình như không được quang minh chính đại lắm thì phải".

"Cái này...".

Đồ Tam Nương có phần xấu hổ: "Lăng đạo hữu, thật ngại quá. Ta đây xuất thân tà giáo, thành ra hành vi hơi mập mờ một chút... Đạo hữu xin đừng hiểu lầm, thật ra ta chẳng có ý định giết người đoạt bảo đâu".

...

"À à... Hoá ra là muốn giết người đoạt bảo... Quỷ diện nhân, Lăng Thanh Trúc ta sớm biết ngươi có ý đồ bất chính mà. Thế nào? Lại muốn cướp đi Trường Sinh Thụ của ta?".

Lần này thì Đồ Tam Nương không đáp ngay. Thay vì hồi âm Lăng Thanh Trúc thì nàng lại quay sang hỏi nhỏ nữ nhi của mình: "Tiểu nha đầu, làm sao nàng ta biết chúng ta định giết người đoạt bảo?".

Chưa nghe còn đỡ, vừa nghe xong, Âm Tiểu Linh thật muốn gõ cho mẫu thân mình một phát. Rõ ràng đã tự mình nói ra, bây giờ lại còn nghi hoặc...

...

"Tiểu nha đầu, sao con không nói gì hết vậy?".

"À... Ta biết rồi. Tiểu nha đầu con nhất định là sợ bị người ta nhìn ra thân phận".

Đinh ninh với nhận định ấy, Đồ Tam Nương rất biết điều mà buông tha, thôi không hỏi han gì nữa. Nàng chuyển đổi mục tiêu, nhắm tới Lăng Thanh Trúc.

"Hừm... Lăng đạo hữu, ngươi hiểu lầm ta rồi. Ta làm sao lại có ý định giết người đoạt bảo được chứ...".

Mấy lời nọ, Lăng Thanh Trúc tất nhiên chẳng hề tin tưởng. Dù vậy, nàng vẫn thuận theo mà chất vấn: "Không có ý định giết người đoạt bảo? Vậy nói xem, mục đích của ngươi là gì, Quỷ diện nhân?".

"Chẹp... Lăng đạo hữu, ngươi đừng có một câu Quỷ diện nhân hai cái Quỷ diện nhân có được không? Khó nghe lắm a".

Đồ Tam Nương bất mãn yêu cầu, tiếp đấy thì thở ra một hơi, "chân tâm" tỏ bày: "Haizz... Lăng đạo hữu, chẳng giấu gì ngươi, trước đây, trong một trận đại chiến, ta từng bị thương tổn rất nặng, về sau lại không được chữa trị đàng hoàng nên đã lưu lại di chứng, khiến cho thọ nguyên ngày một hao mòn...".

"Lăng đạo hữu, nói gần nói xa không qua nói thật, sở dĩ ta bám theo đạo hữu, mục đích cũng chỉ đơn giản là muốn xin đạo hữu đưa cho vài quả Trường Sinh để đem về luyện chế đan dược nhằm kéo dài thêm một ít thời gian. Mong đạo hữu thành toàn".

"Hừ, nói tới nói lui rốt cuộc vẫn là muốn Trường Sinh Thụ của ta".

Lăng Thanh Trúc nhếch môi cười nhạt: "Quỷ diện nhân, nếu ta không đưa thì thế nào?".

"Không đưa?".

Ánh mắt loáng cái đã trở nên sắc lạnh, Đồ Tam Nương cũng "tươi cười" mà đáp lại: "Lăng đạo hữu, nếu vậy thì ta đành phải làm chuyện bất nhân, giết người đoạt bảo rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Đao Phong Kiếm Ảnh

"Quỷ diện nhân, khẩu khí của ngươi cũng lớn quá nhỉ?".

Trước sự uy hiếp của Đồ Tam Nương, Lăng Thanh Trúc chả có vẻ gì là sợ hãi. Nàng gọi ra một thanh trường kiếm màu đen từ giới chỉ, chỉa thẳng về phía đối phương: "Hừ, muốn giết người đoạt bảo? Còn phải xem ngươi có bản lãnh đó hay không!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì trường kiếm trên tay Lăng Thanh Trúc cũng liền vung lên. Trong tích tắc, một đạo kiếm quang khổng lồ lập tức giáng xuống đỉnh đầu Đồ Tam Nương.

Tốc độ cực nhanh!

Có điều, còn chưa đủ.

Hoàn toàn không có ý định né tránh, bằng tốc độ còn nhanh hơn một bậc, Đồ Tam Nương xuất động loan đao, nghiêng mình hướng thương khung chém lên.

"Oành... h... h...!".

Đao phong, kiếm ảnh, đôi bên loáng cái đã qua vào nhau, tạo nên một tiếng nổ đinh tai. Mặc dù chỉ là màn chào hỏi, thế nhưng uy lực, nó tuyệt không phải thứ mà một tên tu sĩ dưới chân nhân trung kỳ có thể điềm nhiên trụ vững được. Còn bằng một tên tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ như Lăng Tiểu Ngư... Nói gì chính diện, mỗi dư lực trùng kích thôi cũng đã đủ khiến hắn phải vội vàng bày ra phòng hộ rồi.

"Tiểu Ngư Nhi, lui xuống!".

...

Khi mà bên kia, Lăng Tiểu Ngư đã theo lời sư phụ mình cấp tốc thoái lui thì ở bên này, Đồ Tam Nương mới nhận xét: "Lăng đạo hữu, coi bộ tình cảm sư đồ các ngươi cũng không tệ".

"Bớt nói nhảm".

Lăng Thanh Trúc khiêu khích: "Quỷ diện nhân, có bao nhiêu bản lãnh cứ xuất ra hết đi. Ta tiếp".

"Ồ... Ha ha ha...!".

Đồ Tam Nương cảm thấy bản thân vừa nghe được một điều rất buồn cười, và thực tế thì nàng đã cười. Trong thâm tâm, nàng chưa bao giờ cho rằng Lăng Thanh Trúc có khả năng tiếp nổi mình cả.

"Lăng đạo hữu, ngươi có phải đã quá tự tin rồi không?".

"Hừ... Quá hay không cứ đánh khắc biết... Quỷ diện nhân, một vị phong chủ Thiên Kiếm Môn chẳng phải người mà ngươi muốn đánh liền đánh muốn giết liền giết đâu".

"Thật không?" - Đồ Tam Nương nhếch môi khinh thị - "Vậy thì cho ta xem bổn sự của ngươi đi!".

Lời vừa dứt, Đồ Tam Nương đã liền phát động tấn công. Loan đao loé ánh tinh quang, nàng lao thẳng về phía Lăng Thanh Trúc, cùng đối phương quần chiến.

"Keng! Keng!".

"Keng!".

...

"Keng! Keng!".

...

Tốc độ như chớp, Lăng Thanh Trúc lẫn Đồ Tam Nương, cả hai ai nấy đều liên tiếp tung ra những đòn hiểm hốc nhằm triệt hạ đối phương. Nhưng với đạo hạnh thâm sâu cùng kinh nghiệm già dặn của mỗi người, bọn họ muốn mau chóng kết thúc căn bản là không thể nào. Kiếm có chém, đao có trảm, dẫu ác liệt thì cũng bất quá hữu kinh vô hiểm mà thôi.

Nhận ra điều đó, rằng khó có thể dựa vào đao pháp đả bại được Lăng Thanh Trúc, trải qua một hồi quần chiến, Đồ Tam Nương rốt cuộc chủ động tách ra. Nàng đem loan đao thu vào giới chỉ, khen ngợi: "Lăng đạo hữu, kiếm thuật quả nhiên tinh diệu. Rất không tồi".

"Quỷ diện nhân, đao pháp của ngươi thì lại quá tệ đấy".

Nghe Lăng Thanh Trúc đáp trả bằng những lời chê bai, những tưởng Đồ Tam Nương sẽ khó chịu thì không, nàng vậy mà gật đầu đồng thuận.

"Lăng đạo hữu nói không sai, đao pháp của ta đúng là chẳng cao siêu gì lắm. Có điều... Lăng đạo hữu, sở trường của ta chưa bao giờ là đao pháp cả".

Thông tin nọ, Lăng Thanh Trúc chả chút ngạc nhiên. Qua lời của Cơ Thành Tử - sư huynh mình, từ lâu nàng đã biết. Theo như sư huynh nàng thuật lại thì nữ nhân đeo mặt nạ này, đối phương rất có khả năng tu tập Tu La Hoá Cốt Thủ - một loại kỳ công âm tàn độc địa. Ngày đó ở Ô Long Cốc, Phổ Hạnh thần tăng của Lam Yên Tự chính là bị trúng phải loại kỳ công kia mà một cánh tay mới bị phế đi.

Tu La Hoá Cốt Thủ ngoài nhu trong cương, chú trọng vào việc bộc phát kình lực, thủ pháp dựa vào chưởng là trọng tâm, vận chuyển tinh giản nhưng liên miên bất tuyệt. Bên trong kình lực ẩn chứa cương kình, bên ngoài lại biểu hiện là nhu kình. Một khi bị Tu La Hoá Cốt Thủ đánh trúng thì xương cốt sẽ bị gãy đoạn, mục nát, thậm chí nếu kình lực đủ mạnh còn có thể làm tạng phủ kẻ địch tan nát, không cách nào cứu chữa được... Thú thực thì chỉ mới nghe qua thôi Lăng Thanh Trúc đã cảm thấy e ngại lắm rồi. Một loại kỳ công đáng sợ như thế, nào có dễ dàng gì đối phó được?

Nhưng, e ngại thì e ngại, Lăng Thanh Trúc nàng còn chưa tới nỗi không dám đánh.

"Hừm... Kể cả có thật sự là Tu La Hoá Cốt Thủ đi nữa thì sao chứ? Ta không tin Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp cùng Bát Tự Kiếm Quyết kết hợp lại thua kém tà công của ngươi".

Chiến ý có tăng không giảm, Lăng Thanh Trúc nín thở ngưng thần, tập trung thôi động linh lực, chuẩn bị xuất ra thực lực chân chính của mình.

Nơi đối diện, Đồ Tam Nương - đối thủ của nàng - cũng nối gót âm thầm vận công...

Bây giờ cuộc chiến mới chính thức được bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Sát Tâm

...

"Lăng Thanh Trúc, ta hỏi lại lần nữa! Trường Sinh Thụ ngươi giao hay là không giao?!".

"Quỷ diện nhân! Có bản lãnh thì tới mà lấy!".

Chẳng còn hoà hoãn, nhẹ nhàng như trước nữa, bầu không khí lúc này đã trở nên vô cùng căng thẳng. Hệt như uy áp đang mạnh mẽ toả ra từ trên người của Lăng Thanh Trúc, của Đồ Tam Nương.

Một trận tử chiến e rằng khó tránh.

Vẻ hiểm độc in hằn trong đáy mắt, Đồ Tam Nương cất giọng lạnh lùng: "Tốt! Lăng Thanh Trúc, thiên đường có lối ngươi không đi - địa ngục không cửa ngươi lại cứ thích xông vào, đã vậy, đừng trách ta ra tay độc ác!".

"Quỷ diện nhân, muốn đánh thì đánh, Lăng Thanh Trúc ta há lại sợ ngươi!".

"Một câu Quỷ diện nhân, hai câu Quỷ diện nhân... Lăng Thanh Trúc, ta đã bảo đừng có gọi ta là Quỷ diện nhân!".

"Soạt!".

Thân ảnh mới thấy đã tiêu thất, đến khi lần nữa hiện ra thì Đồ Tam Nương đã ở ngay bên hông Lăng Thanh Trúc.

Một chưởng được tung ra.

"Mơ tưởng!".

Vốn đã cảnh giác đề phòng, Lăng Thanh Trúc ngay lập tức nghiêng mình né tránh. Trường kiếm ngân lên, nàng quay lại phản kích.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp: Bạt Vũ!

...

Chưởng của Đồ Tam Nương Lăng Thanh Trúc dễ dàng né được thì kiếm của Lăng Thanh Trúc, Đồ Tam Nương cũng chả hao tốn bao nhiêu công sức đã liền có thể tránh đi.

Nơi lòng bàn tay phải của mình, Đồ Tam Nương mau chóng tích tụ linh lực. Cùng với tiếng hét to, chưởng thứ hai được nàng đánh ra.

Tu La Hoá Cốt Thủ: Tam Thi Độc Thực!

...

Không giống cái danh tự "Tam Thi", thứ vừa từ trong tay Đồ Tam Nương xuất động, nó chẳng hề mang hình dạng thi cốt nào cả. Hư ảnh đánh ra, nó chỉ đơn giản là một bàn tay màu xanh lục với kích cỡ lớn hơn đầu người một chút.

Tất nhiên đã không có sự nhầm lẫn nào ở đây hết. "Tam Thi", hai chữ này vốn đâu phải để nói về hình dạng chiêu thức; cái nó đề cập là cường độ lực lượng.

Trong Tu La Hoá Cốt Thủ, chưởng đánh ra có mạnh có yếu, được chia làm chín cấp độ. Cấp thứ nhất gọi là Nhất Thi, cấp thứ hai gọi là Nhị Thi, cấp thứ ba thì là Tam Thi, cứ thế tính tới. Cửu Thi, đấy chính là mức cuối cùng, lực lượng khủng bố nhất. Theo ghi chép, một chưởng này thậm chí có thể đem tu sĩ chân nhân hậu kỳ đỉnh phong hoá thành tàn tro trong nháy mắt.

Uy kinh thiên địa, khiếp cả quỷ thần.

Hiện tại, Đồ Tam Nương đích xác còn lâu mới đạt đến cảnh giới cao siêu đó, nhưng nói thế không có nghĩa nàng chẳng hề đáng sợ. Hoàn toàn trái lại, sức mạnh của nàng thừa đủ khiến cho những tu sĩ đứng đầu thiên hạ ngày nay phải e dè kiêng kị. Lăng Thanh Trúc cũng không ngoại lệ.

Đừng thấy từ nãy giờ Lăng Thanh Trúc nàng tỏ ra hung hăng mà lầm, thực chất, trong lòng mình, nàng đã và vẫn đang nhất mực tập trung phòng bị, luôn chú ý giữ khoảng cách, tận lực tránh đi độc thủ của Đồ Tam Nương.

Linh lực, Lăng Thanh Trúc nàng không khó để hoá giải, nhưng còn độc tố ẩn giấu bên trong thì... đấy lại là chuyện khác.

Lập trường định sẵn, đối mặt với Tam Thi Độc Thực của Đồ Tam Nương, Lăng Thanh Trúc lựa chọn từ xa ứng phó. Hắc kiếm lại lần nữa vung lên, nàng xoay người chém ra liên tiếp sáu đường.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp: Cuồng Phong Bạo Vũ!

...

Không ngoài dự tính, với trận cuồng phong bạo vũ mình vừa đánh ra, Lăng Thanh Trúc đã dễ dàng chặn đứng, hay đúng hơn là thổi bay độc thủ của Đồ Tam Nương, qua đó tạm giành thắng lợi. Tuy nhiên, cũng chính tại thời điểm họ Lăng tung chiêu thì phía bên kia, Đồ Tam Nương đã nhân cơ hội mà giở trò. Từ trong tay nàng, ba thanh ngân châm tẩm đầy kịch độc đã được phóng ra. Có điều đích đến, nó lại không phải Lăng Thanh Trúc. Thay vì Lăng Thanh Trúc thì mục tiêu mà Đồ Tam Nương hướng tới là... Lăng Tiểu Ngư!

Một hành động quá đỗi bất ngờ và có phần khó hiểu. Lăng Thanh Trúc, nàng không lường được.

"Tiểu Ngư Nhi!".

Thất thanh hô hoán, Lăng Thanh Trúc vừa hoá giải xong Tam Thi Độc Thực liền sử dụng cùng lúc cả "Tốc" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết và Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp để đề thăng tốc độ lên mức tối đa hòng ứng cứu.

Còn may, nhờ phản ứng mau lẹ, cuối cùng thì Lăng Thanh Trúc nàng cũng ngăn được ba thanh ngân châm tẩm đầy kịch độc kia, thành công đem đồ nhi cứu thoát.

Cứu xong, một giây cũng chẳng dám chần chừ, nàng vội vàng đem Lăng Tiểu Ngư đẩy ra xa, đồng thời ném ra một chiếc chuông lớn đem hắn chụp lại.

...

"Quỷ diện nhân, đồ tiểu nhân hèn hạ!".

Đó là câu mắng người của Lăng Thanh Trúc. Có thể thấy, nàng đang rất tức giận trước hành vi vừa rồi của Đồ Tam Nương.

Mà, đâu chỉ tức giận, trừ bỏ giận dữ thì Lăng Thanh Trúc nàng còn nghi hoặc nữa.

Nữ nhân đeo mặt nạ kia muốn giết đồ nhi của nàng? Để làm gì kia chứ?

Lẽ nào cho rằng làm vậy sẽ khiến Lăng Thanh Trúc nàng phân tâm? Hoặc là nói đối phương tính tung hoả mù, dương đông kích tây?

Nếu đúng là vậy thì tại sao từ nãy giờ đối phương lại không tiếp tục mà đứng yên chờ đợi?

Lăng Thanh Trúc, nàng thật tình không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 198: Không Thể Vãn Hồi

...

"Mẫu thân, người...".

Bên ngoài cuộc chiến, một thanh âm khe khẽ vừa mới cất lên. Là của Âm Tiểu Linh. Mấy lời nọ, nàng không dùng để nói với mẫu thân mình, nó đơn giản chỉ là bởi do ngỡ ngàng, vỡ lẽ.

Khác với Lăng Thanh Trúc vẫn đang hoài nghi, chưa hiểu đầu đuôi, Âm Tiểu Linh đã tỏ tường nguyên cớ. Nàng biết tại sao mới vừa rồi mẫu thân mình lại hành động như vậy, muốn giết Lăng Tiểu Ngư.

Tung hoả mù? Dương đông kích tây?

Đều không phải. Mẫu thân nàng, bà đã cố tâm giết người. Và ý định, nó hẳn đã phát sinh từ sớm, ngay tại thời điểm còn ở khách điếm Nhược Lai.

Nhớ khi ấy, sau khi biết được Lăng Tiểu Ngư chẳng những là người của Thiên Kiếm Môn mà còn là đệ tử của Lăng Thanh Trúc thì nét mặt của mẫu thân nàng đã trở nên rất đỗi âm trầm. Lo bà sẽ thương tổn hắn, Âm Tiểu Linh nàng đã vội ra sức can ngăn, xin xỏ. May mắn, bà đồng ý buông tha.

Nhưng... Âm Tiểu Linh nàng đã tin lầm rồi. Mẫu thân nàng, bà vẫn muốn trừ khử Lăng Tiểu Ngư!

Đối với bà, Thiên Kiếm Môn chính là kẻ thù! Đệ tử của một vị phong chủ Thiên Kiếm, thân phận quá đủ để bà phải lưu tâm giết hại rồi!

"Mẫu thân, có phải người sợ con sẽ cùng hắn phát sinh tình cảm gì đó nên mới quyết đem hắn diệt trừ?".

...

Câu hỏi của Âm Tiểu Linh, nếu nói nghi vấn chi bằng bảo suy đoán sẽ chính xác hơn.

Và trên thực tế thì... Âm Tiểu Linh nàng đã đoán đúng. Đồ Tam Nương đích thị vì không muốn để nữ nhi dây dưa với đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Môn nên mới ra tay ám toán.

Giữa đôi bên là huyết hải thâm cừu kia mà, làm sao có thể để chuyện ngoài ý muốn xảy ra được? Kể cả khi khả năng có rất nhỏ bé đi nữa.

Thay vì lo lắng phòng bị thì triệt để giải quyết luôn chẳng phải sẽ tốt hơn ư?

Chủ đích là vậy, muốn bóp nát từ trong trứng nước. Tiếc rằng thực tại nó lại khác xa lý thuyết. Mặc dù đã hành động rất nhanh nhưng Đồ Tam Nương vẫn chưa thể đạt được ý muốn, thành công loại bỏ Lăng Tiểu Ngư. Hệ quả là bây giờ, nàng phải hứng chịu những lời mắng chửi của Lăng Thanh Trúc.

Không vui, cũng chẳng giận hờn, bất kể Lăng Thanh Trúc có nói khó nghe cỡ nào thì Đồ Tam Nương vẫn hững hờ cho qua, xem như gió thổi. Nàng nhẹ nhếch môi, cười mà rằng:

"Lăng Thanh Trúc, trước nay ta chỉ biết ngươi là kẻ có đạo hạnh thâm sâu, pháp lực cao cường, thật không nghĩ công phu mắng người của ngươi cũng lợi hại như vậy".

Sau cái lắc đầu, Đồ Tam Nương nói tiếp: "Thật ra ngươi không cần phải tức giận tới như thế. Tiểu tử kia suy cho cùng cũng chỉ là một tên đồ đệ, nào phải thân nhân, quyến thuộc của ngươi".

"À... Hay Lăng Thanh Trúc ngươi là hạng nữ nhân đó, đồ đệ khống trong truyền thuyết?".

"Chậc chậc... Nếu đúng như vậy thì Lăng đạo hữu quả là một người rất thú vị a...".

...

"Hừ...".

Châm chọc mặc người châm chọc, Lăng Thanh Trúc chả có vẻ gì là bị tác động cả. Giận còn chưa tan, nàng chỉa mũi kiếm về phía Đồ Tam Nương:

"Quỷ diện nhân, ta với ngươi vốn không thù không oán, vậy mà ngươi hết lần này tới lần khác giở trò ám toán. Nợ mới nợ cũ, hôm nay Lăng Thanh Trúc ta sẽ tính luôn một lần".

"Thế sao?".

Chẳng có bao nhiêu e ngại, Đồ Tam Nương khiêu khích: "Vậy thì Lăng Thanh Trúc, ta đây mỏi mắt chờ trông. Một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn sẽ có bổn sự tới đâu, ta cũng muốn biết lắm".

"Như ngươi mong muốn!".

Sau câu nói, khi thanh âm còn chưa kịp lắng thì Lăng Thanh Trúc đã bắt đầu hành động. Trường kiếm linh quang đại phóng, nàng lộn người trên không trung, chém ra một đường.

Ngay tức khắc, một đạo kiếm ảnh phô thiên cái địa xuất hiện trên bầu trời, nhắm thẳng đỉnh đầu Đồ Tam Nương mà đến.

Trước khí thế kinh nhân của đạo kiếm ảnh to lớn kia, bên dưới, Đồ Tam Nương nào dám khinh thị. Thần sắc nghiêm túc, nàng khẩn trương vận hành pháp quyết. Hai tay chụm lại, rồi cùng đưa lên đỉnh đầu, nàng xuất chưởng.

Tu La Hoá Cốt Thủ: Lục Thi Độc Thực!

"Oành... oành...!".

"Ầm... m... m...!!".

...

Độc thủ, kiếm quang, cả hai chẳng chút nhân nhượng đâm thẳng vào nhau, tạo ra những tiếng nổ vang trời. Không gian, nó thậm chí cũng theo đó mà rung động.

Không khó để thấy là lần này, Đồ Tam Nương, nàng rõ ràng đã tăng thêm rất nhiều lực đạo. Ban nãy, chưởng đánh ra chỉ dừng ở cấp độ Tam Thi, nhưng vừa rồi, cấp độ đã lên đến Lục Thi, tăng thêm gấp bội.

Khỏi phải nghĩ, với sự đề thăng này, một chưởng kia khủng bố tới mức nào có thể hình dung. Dám cá là khi đối diện với nó, dù một tu sĩ chân nhân cảnh trung kỳ cũng phải cả kinh thất sắc.

Ghê gớm? Rất ghê gớm. Nhưng... còn chưa đủ.

Cái uy của Lục Thi Độc Thực, nó dư sức hù doạ chân nhân trung kỳ, điều đó không giả, nhưng nên nhớ, Lăng Thanh Trúc chẳng phải chân nhân trung kỳ. Nàng là một vị chân nhân hậu kỳ. Lục Thi Độc Thực, nó vẫn chưa là gì trong mắt nàng cả.

Ngăn được một kiếm của nàng thì sao? Nàng vẫn còn có kiếm thứ hai, kiếm thứ ba, kiếm thứ tư, thứ năm, thứ sáu,...!

"Quỷ diện nhân! Hôm nay ta bắt ngươi phải trả giá!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Hủy Thánh Chú, Giết Đồ Tam Nương

...

"Lăng Thanh Trúc, có bao nhiêu bản lãnh cứ xuất ra hết đi! Ta tiếp!".

"Ngông cuồng!".

Tiếng chưa dứt kiếm đã vung lên, Lăng Thanh Trúc một lần nữa lao vào chém giết.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, Bát Tự Kiếm Quyết, cả hai đều được nàng sử dụng, kết hợp một cách tài tình. Với quyết tâm thanh toán nợ nần, nàng cứ thế tấn công dồn dập, thực đã gây ra không ít khó khăn cho đối thủ.

Trước sự dồn ép quyết liệt ấy, Đồ Tam Nương đương nhiên chẳng thể lơi là. Hoàn toàn trái lại, nàng hết sức tập trung ứng phó.

Cao thủ so chiêu, một sát na sơ hở cũng đủ phải ngàn thu hôm hận, thân là kẻ từng trải, Đồ Tam Nương hiểu rất rõ ràng.

Nhưng hiểu là một chuyện, làm được hay không thì đấy lại là chuyện khác. Đồ Tam Nương quả đúng đã hết sức cẩn trọng, tuy nhiên, dưới những đường kiếm quá đỗi tinh diệu của Lăng Thanh Trúc, sơ hở cuối cùng cũng vẫn xuất hiện.

Chớp lấy thời cơ, nhân lúc Đồ Tam Nương đang bận quay lưng chống đỡ hàng tá đạo kiếm quang mình vừa đánh ra, vốn đã lặng lẽ di chuyển ra phía sau đối phương, Lăng Thanh Trúc đâm nghiêng một đường kiếm hiểm hóc.

"Nguy!".

Cảm nhận được nguy cơ đến từ phía sau, trong lòng Đồ Tam Nương thầm hô một tiếng. Vô cùng mau lẹ, nàng vội vàng ngả người về bên trái hòng tránh thoát.

Chỉ là... Đường kiếm của Lăng Thanh Trúc quá hiểm, Đồ Tam Nương nàng không thể hoàn toàn tránh đi được. Điều duy nhất nàng làm được là tận lực hạn chế thương tổn gây ra, thay vì một nhát kiếm xuyên tâm thì bây giờ chỉ phải chịu một vết cắt phạm chút thịt da.

...

"Tách tách...".

"Tách tách...".

Chủ động thoái lui, Đồ Tam Nương cúi nhìn vết thương nơi hông, nét mặt càng thêm âm trầm.

Máu của nàng, nó đã chảy...

...

"Lăng Thanh Trúc, ngươi quả nhiên cũng có chút bổn sự".

Nhận lời khen ngợi, ở đầu bên kia, Lăng Thanh Trúc cũng "ngợi khen" trở lại: "Tài tránh né của ngươi cũng không tệ đâu".

Thần sắc loáng cái đã lạnh lùng như cũ, nàng nói tiếp: "Quỷ diện nhân, ta nói rồi. Hôm nay ta bắt ngươi phải trả giá!".

Như để chứng minh lời nói của mình, Lăng Thanh Trúc vừa dứt câu thì liền xuất thủ. Tuy nhiên, thay vì vung kiếm tung chiêu, nàng lại ném ra một mớ phù lục.

Có tất thảy tám cái, mỗi cái được ném về một hướng khác nhau. Đông - tây - nam - bắc, trên - dưới - trước - sau, mọi phương vị đều bị linh phù phong toả. Còn người bị phong toả, lẽ dĩ nhiên là Đồ Tam Nương.

....

"Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú".

Dựa vào lịch duyệt của bản thân, Đồ Tam Nương không khó để nhận ra mình đang phải đối mặt với thứ gì. Chân mày nhíu lại, nàng nhìn Lăng Thanh Trúc, nói: "Lăng Thanh Trúc, thật không ngờ ngươi lại sở hữu thánh chú".

"Thế nào? Đã biết sợ?".

"Sợ? Ha ha ha... Lăng Thang Trúc, ngươi quá xem thường ta rồi".

Khí thế chợt bừng lên mạnh mẽ, Đồ Tam Nương tỏ ra kiêu ngạo: "Ngươi có thánh chú thì thế nào? Ngươi cho rằng dựa vào mấy tờ giấy mỏng đó liền đủ khuất phục được ta?!".

"Hừ, chết tới nơi vẫn còn ngoan cố!".

Sát tâm đã lộ, Lăng Thanh Trúc há lại do dự? Hai tay liên tục khua động, nàng đánh ra đúng tám đạo pháp quyết. Chừng đến đạo pháp quyết cuối cùng, nàng hô lớn: "Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú, khởi!".

Ngay tức khắc, chữ "khởi" vừa ra thì xung quanh Đồ Tam Nương, tám tấm linh phù bỗng rực sáng kim quang. Theo đó, hàng vạn ký tự tối nghĩa nối nhau hiện ra, phiêu phù giữa không trung, tất cả tạo thành một bức tường, hay đúng hơn là một chiếc hộp đem Đồ Tam Nương vây khốn.

"Quỷ diện nhân, ta xem ngươi làm sao ra khỏi lồng giam thiên địa này!".

...

Những tưởng thân bị bủa vây, Đồ Tam Nương sẽ ít nhiều khẩn trương thì không, vẻ mặt nàng, nó càng lúc càng tươi tắn. Thế rồi, nàng chợt nhếch môi mỉm cười.

"Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú, thật không ngờ ta lại có duyên với nó như vậy".

"Lăng Thanh Trúc, nếu là mười năm trước, ta có lẽ còn phần nào sợ hãi thánh chú này của ngươi, nhưng hiện tại...".

Đồ Tam Nương lắc đầu, ý khinh thị: "Đừng nói tám, dẫu có là mười sáu tấm phù, đối với ta cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi".

...

"Hừm...".

Phía bên này, Lăng Thanh Trúc tuy ngoài mặt vẫn biểu hiện không tin nhưng trong thâm tâm, thực chất nàng đã bắt đầu hoài nghi.

Thái độ của nữ nhân đeo mặt nạ kia quá mức bình tĩnh rồi, hoàn toàn chẳng giống cố tình giả trang che giấu.

"Lẽ nào ả ta thực có cách thoát khỏi Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú?".

...

Càng quan sát Đồ Tam Nương, trong dạ Lăng Thanh Trúc lại càng cảm thấy bất an. Sau cùng, nàng đưa ra quyết định mà bản thân cho là thoả đáng nhất lúc này: Hủy đi Thiên Địa Tù Lung.

Thả Đồ Tam Nương? Không. Nàng muốn đem Đồ Tam Nương chôn cùng với trận pháp. Hoặc ít ra, nếu không giết được thì cũng phải khiến đối phương gánh chịu tổn thương trầm trọng.

Chủ đích đã có, Lăng Thanh Trúc lập tức triển khai hành động. Song chỉ họp lại, nàng tập trung thần niệm, hướng một trong tám tấm linh phù đánh ra một đạo pháp quyết, miệng hô:

"Toái!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Huyết Biến

Chữ "Toái" vừa ra khỏi miệng Lăng Thanh Trúc thì tấm linh phù được pháp quyết đánh lên liền phát sinh biến đổi. Kim tự bên trên bỗng đột ngột sáng hơn gấp bội, rồi mau chóng khuếch trương. Kế đấy, bảy tấm phù lục còn lại cũng lần lượt tuôn trào kim tự...

Tả thì chậm nhưng diễn biến lại cực kỳ chóng vánh, chỉ sau vài giây ngắn ngủi thì toàn bộ phù chú đều đã hoá thành muôn vạn ký tự, tất cả cùng xoay quanh Đồ Tam Nương, từ từ nghiền ép.

"Quỷ diện nhân! Ta xem ngươi làm sao chống đỡ!".

Sát ý nồng đậm, với mong muốn kết thúc tính mạng của Đồ Tam Nương, Lăng Thanh Trúc xuất thêm đại thần thông. Chỉ thấy nàng đặt một tay xuống đất, miệng niệm những câu từ tối nghĩa, tiếp đó, từ bên dưới lòng đất, một trận rung động xảy ra. Khá là dữ dội.

Nhưng, còn chưa hết. Cái uy của đạo thuật, nó nằm ở phía sau.

Trận động đất vừa qua thì ngay lập tức, từ trong bụi mù, bốn con rồng liền hiện thân.

Tất nhiên, bốn con rồng này không phải chân long, bọn chúng chẳng qua chỉ là do đất đá hợp thành dưới uy năng của đạo thuật mà thôi.

Nhưng nói thế không có nghĩa chúng yếu đuối. Hoàn toàn trái lại, chúng rất mạnh. Mỗi một con trong số chúng đều đủ sức tiêu diệt một tên chân nhân cảnh sơ kỳ chứ chả đùa.

...

"Quỷ diện nhân, ta không tin dưới Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú và Địa Long Hành mà ngươi vẫn bình an vô sự".

Dạ nghĩ tay nâng, Lăng Thanh Trúc đem bàn tay xoè rộng, hướng thẳng lên trời. Theo động tác của nàng, bốn con địa long cũng bay vút lên cao. Sau đấy, trong tiếng gào thét đinh tai, chúng đồng loạt lao xuống trận pháp đang sắp nổ tung bên dưới.

Thiên Địa Tù Lung, Địa Long Hành, tất cả cùng toái!

"Oành... oành.. h... h...!!".

"... Ầm... m...!!".

...

So với những lần trước thì tiếng nổ lần này lớn hơn rất nhiều, thanh âm đương nhiên cũng vang xa hơn hẳn, không biết bao nhiêu dặm.

Một đòn vừa rồi, chẳng ngoa khi nói đã khiến cho Lăng Thanh Trúc bị tổn thất rất đỗi nặng nề. Địa Long Hành thì thôi không tính, nó cũng chỉ là đạo thuật; nhưng còn Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú, đấy lại là một câu chuyện khác...

Tám tấm phù lục kia, chúng há đâu là phàm vật. Chúng là bảo vật, độ trân quý thậm chí còn chả thua gì Thập đại bảo kiếm do Lý Bất Tri lưu lại cho Thiên Kiếm Môn. Bình thường, Lăng Thanh Trúc vẫn luôn cất giữ, nhiều phen tranh đấu cũng đều không nỡ dùng. Hôm nay sử dụng, thoáng chốc đã phải tự mình hủy đi... Lẽ nào còn chưa đủ hao tốn?

Một sự phí phạm, nhưng cần thiết. Dẫu sao thì Đồ Tam Nương cũng quá ghê gớm, nếu không bỏ ra đại giới, muốn đả bại nàng mà nói... thực là quá khó.

Hiện tại, Lăng Thanh Trúc chẳng hề cảm thấy bản thân lãng phí một chút nào. Nàng chỉ ước mình có điều kiện để "lãng phí" nhiều hơn nữa cơ.

Tại sao ư?

Hãy nhìn bãi chiến liền biết. Trong đống đất đá ngổn ngang đó, làm gì có thi thể Đồ Tam Nương. Một cái xác ư? Người sống còn chả thấy đây này. Đọng lại, duy nhất cũng chỉ có một ít máu tươi vương vãi.

Đồ Tam Nương rõ ràng đã bị thương, Lăng Thanh Trúc cho là như vậy. Nhưng theo nàng nghĩ, vết thương kia cũng không quá nghiêm trọng, thậm chí kể cả khi vẫn chưa xác định được vị trí ẩn nấp hiện giờ của Đồ Tam Nương đi nữa.

Nhất thiết phải? Chỉ cần nhìn vào Âm Tiểu Linh thôi thì Lăng Thanh Trúc cũng đã có thừa cơ sở để đưa ra nhận định rồi.

Nếu Đồ Tam Nương thật đã bị trọng thương thì Âm Tiểu Linh chắc chắn sẽ có biểu hiện gì đó. Nhưng hãy xem, từ nãy giờ nàng vẫn đứng yên, chả làm ra chút động tĩnh gì.

"Không lẽ Quỷ diện nhân cũng chẳng nói ngoa, Thiên Địa Tù Lung Đại Minh Thánh Chú đối với nàng chỉ là trò trẻ con?".

"Làm sao có khả năng. Đó là thánh chú kia mà... Ả đã bị vây khốn, theo lý sẽ phải trực tiếp hứng chịu bạo liệt từ Thiên Địa Tù Lung và Địa Long Hành...".

Lăng Thanh Trúc, nàng không muốn tin đó là sự thật, rằng Đồ Tam Nương chỉ bị chút tổn thương da thịt, chẳng hề đáng ngại.

Có điều... Lăng Thanh Trúc nàng không nguyện thì thế nào chứ? Nàng đâu có khả năng cải được ý trời. Sự thật cuối cùng vẫn là sự thật. Đồ Tam Nương - đối thủ của nàng - vẫn sống, còn là sống rất tốt. Hơn cả những gì mà Lăng Thanh Trúc có thể hình dung.

Trái với điều Lăng Thanh Trúc đang nghĩ, rằng Đồ Tam Nương đã sử dụng ẩn nặc thuật cao minh nào đó để che giấu khí tức rồi sẽ bất ngờ ra tay ám toán mình, trên thực tế, Đồ Tam Nương không hề làm như vậy. Thay vì đột ngột xuất hiện sau lưng hay bên hông, đỉnh đầu Lăng Thanh Trúc, vị trí mà Đồ Tam Nương xuất hiện lại nằm ở ngay trên đống đổ nát kia.

Trên đất, những giọt máu vương vãi mà họ Lăng lầm tưởng là từ vết thương đối thủ chảy xuống bỗng bất ngờ phát sinh biến hoá. Khá chậm rãi, chúng dần tụ lại với nhau, mỗi lúc một nhiều, cuối cùng thì biến thành một con người bằng xương bằng thịt, hoàn toàn nguyên vẹn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Rõ Ràng Thân Phận

...

"Ngươi...".

"Không thể nào... Làm sao có thể...".

Chứng kiến Đồ Tam Nương từ máu tươi tụ lại, Lăng Thanh Trúc mở to hai mắt, liên tục lắc đầu.

Nàng không dám tin những gì đang xảy ra.

Lăng Thanh Trúc nàng vừa thấy thứ gì thế này?

Huyết Biến! Đó chắc chắn là Huyết Biến!

...

"Hì hì...".

Đối nghịch với bộ dáng khẩn trương, rung động của Lăng Thanh Trúc, gương mặt Đồ Tam Nương lại lộ đầy tiếu ý. Nàng hé môi, nói: "Lăng đạo hữu, ngạc nhiên lắm sao?".

"Ngươi có lẽ không nghĩ mình còn được chứng kiến loại đạo thuật thần diệu này một lần nữa... Mà không, đâu chỉ mình ngươi, khẳng định cả đám lục đại tông môn các ngươi đều cho là như vậy. Đó chẳng phải điều các ngươi hi vọng?".

...

Rung động qua đi, Lăng Thanh Trúc dần lấy lại bình tĩnh. Nàng hết nhìn Đồ Tam Nương rồi đến nhìn Âm Tiểu Linh ở phía xa, cuối cùng nói ra: "Quỷ diện nhân, ngươi là kẻ đã bị đánh xuống Mộ Vực năm đó, tông chủ phu nhân của Huyết Linh Tông - thê tử của Âm Thiên Chiếu: Đồ Tam Nương?".

"Bộp bộp...".

Đồ Tam Nương vỗ tay, miệng cười còn tươi hơn trước: "Lăng đạo hữu, bị ngươi đoán trúng rồi".

Chuyện tới nước này, Đồ Tam Nương cũng không cần phải che giấu thêm nữa. Nàng chủ động đem chiếc mặt nạ tháo xuống.

Một dung nhan tuyệt thế liền hiện ra.

...

"Đồ Tam Nương, thật không ngờ năm đó ngươi đã bị thương tổn nhường ấy, còn bị đánh rơi xuống Mộ Vực mà vẫn có thể sống sót...".

"Đây chính là bởi vì trời cao có mắt".

Đồ Tam Nương tiếp lời: "Năm đó, đám lục đại tông môn các ngươi cấu kết với nhau, cùng tiến đánh Huyết Linh Tông ta. Chỉ trong một đêm, trên dưới Huyết Linh Tông, hàng vạn nhân mạng đều bị các ngươi thảm sát. Già trẻ lớn bé, thậm chí con gà con chó các ngươi cũng không tha...".

"Vẫn còn may, ông trời đã nhìn thấy việc làm gian ác của các ngươi, rũ lòng thương xót mà ra tay che chở, cứu mẹ con ta một mạng...".

"Lăng Thanh Trúc, không ngại cho ngươi biết, lần này mẹ con ta tái xuất, mục đích chính là tiêu diệt lục đại tông môn các ngươi! Ta muốn các ngươi phải đền tội!".

...

"Đền tội?".

Lăng Thanh Trúc không cho là phải: "Hừ... Huyết Linh Tông các ngươi làm đủ chuyện xấu, đã giết hại biết bao người vô tội, năm đó chúng ta tiêu diệt

các ngươi chính là thay trời hành đạo".

"Thay trời hành đạo?" - Đồ Tam Nương cười gằn - "Ta khinh!".

"Đám lục đại tông môn các ngươi chẳng qua nhìn thấy thanh thế của Huyết Linh Tông ta quá lớn, thực lực quá mạnh, đâm ra sợ hãi, ganh ghét nên mới cấu kết cùng nhau loại bỏ chúng ta!".

"... Nực cười thay, Thiên Kiếm Môn các ngươi đường đường là danh môn chính phái, vậy mà giở thủ đoạn hèn hạ như thế, đi vu oan giá hoạ cho Huyết Linh Tông ta".

"Vu oan giá hoạ? Ý ngươi là gì?".

Đồ Tam Nương trực tiếp nói ra: "Năm đó, Thiên Kiếm Môn các ngươi đem cái chết của Dương Tổ Hiền đổ lên đầu chúng ta, lấy cớ ấy mà kêu gọi chính giáo thiên hạ, cấu kết tà tông...".

"Ôi, danh môn chính phái... Ha ha ha... Đám người các ngươi chỉ là một lũ đê hèn!".

"Hết Thiên Kiếm Môn lại đến Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, rồi hàng tá tông môn lớn nhỏ, các ngươi "đồng tâm hiệp lực" mà thay nhau vu oan giá hoạ cho Huyết Linh Tông ta. Thật bẩn thỉu...".

"Muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết, cần gì phải gieo tiếng ác như thế?!".

...

Trước những lời buộc tội của Đồ Tam Nương, cõi lòng Lăng Thanh Trúc khó tránh có vài phần dao động, trong đầu phát sinh một ít ngờ vực mông lung. Nhưng rồi cũng chẳng được bao lâu...

Với niềm tin vào chính đạo, vào bản phái, Lăng Thanh Trúc phủ định: "Đồ Tam Nương, chuyện năm đó đúng sai thế nào thiên hạ đều rõ, ngươi hà tất xuyên tạc?".

"Ta xuyên tạc?".

Đồ Tam Nương cười nhạt: "Trời biết đất biết, ai làm điều ác thì kẻ ấy tự hiểu".

Nàng dừng một chút, rồi chợt lắc đầu: "Mà ta nói với ngươi mấy thứ này làm gì chứ. Lăng Thanh Trúc ngươi cũng chỉ là kẻ bị người xỏ mũi dắt đi...".

...

"Lăng Thanh Trúc, thật lòng thì ta đối với ngươi vốn cũng không có ác cảm gì. Ta đã điều tra rõ ràng, chuyện năm đó, ngươi, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, toàn bộ đều chỉ nghe theo Cơ Thành Tử mà hành động, căn bản chả phân được chân - giả, đúng - sai".

"Tuy nhiên, việc các ngươi ra tay sát hại môn nhân Huyết Linh Tông là điều có thật... Ăn bánh trả tiền, giết người đền mạng, đấy là cái lẽ hiển nhiên...".

"Lăng Thanh Trúc, xuất chiêu đi".

...

Câu nói cuối cùng của Đồ Tam Nương, âm điệu đã khác xa trước đó, hoàn toàn không có lấy một tí cảm xúc nào. Lăng Thanh Trúc, nàng nghe ra được. Nàng biết, đối phương đã thực sự hạ quyết tâm giết mình ngay tại đây.

Những gì mà Đồ Tam Nương đã nói, bất kể có phải là thật hay không thì đều chẳng còn quan trọng nữa. Riêng mỗi việc thân phận bị bại lộ thôi thì cũng đã là lý do quá đủ để đối phương hành động rồi.

p/s: Bắt đầu từ tuần sau ra chương đều trở lại, ngày vài ba chương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Đuổi giết

"Huyết Ảnh Tu La Công của Huyết Linh Tông vô cùng khó lường. Đồ Tam Nương thân là tông chủ phu nhân, khẳng định có được toàn bộ pháp quyết của môn kỳ công này".

"Hai trăm năm trước, Âm Thiên Chiếu chỉ tu luyện đến tầng thứ bảy đã có thể độc bá một phương, thực lực chấn nhiếp cả lục đại tông môn. Nay Đồ Tam Nương tái xuất, thật không biết bản lãnh đã luyện tới đâu...".

...

Trong lúc Lăng Thanh Trúc đang âm thầm suy tính phía bên kia thì ở bên này, Đồ Tam Nương cũng biết ý mà chen vào: "Lăng đạo hữu, sao vậy? Sợ rồi à?".

Bật cười, nàng nói tiếp, giọng điệu chê bai: "Cũng phải thôi. Huyết Ảnh Tu La Công của Huyết Linh Tông ta đã từng khiến cho đám lục đại tông môn các ngươi người người kiêng kị kia mà".

"Tuy nhiên... Lăng Thanh Trúc, ngươi sợ cũng được, không sợ cũng tốt, bất kể cảm xúc của ngươi là gì thì kết quả của ngươi hôm nay cũng chỉ có một.... Chết!".

Theo sau chữ "Chết!" nọ, thân ảnh Đồ Tam Nương cũng tức thì biến mất, để rồi khi lần nữa hiện ra, vị trí của nàng đã đổi từ trước mặt thành sau lưng Lăng Thanh Trúc. Với bàn tay đỏ rực huyết quang, nàng đánh ra một chưởng.

Phản ứng không chậm, tại thời điểm một chưởng kia vừa tiếp cận thì Lăng Thanh Trúc cũng xoay người chém ra một kiếm, cuối cùng ngăn cản thành công.

Nhưng...

Không như trước, lần này kết quả có chút sai biệt. Một chưởng Đồ Tam Nương đánh ra, nó đúng là đã bị đẩy lui; có điều, dư uy thì vẫn còn để lại...

Sau cuộc chạm trán vừa rồi, hắc kiếm của Lăng Thanh Trúc đã phát sinh vấn đề. Hết sức nghiêm trọng. Vốn đen tuyền, nay nó đã bị máu tươi xâm nhiễm, linh quang đại giảm; chưa hết, thậm chí ngay đến linh tính cũng đã trở nên bất ổn, chẳng còn tương thông nhất mực với chủ nhân được nữa.

Đây là một kết quả cực kỳ tồi tệ dành cho Lăng Thanh Trúc.

Hắc kiếm nàng dùng há đâu là linh kiếm bình thường? Hoàn toàn trái lại, nó là một thanh kiếm có phẩm cấp rất cao, tiếp cận cả Thập đại bảo kiếm. Ấy vậy mà...

Một đòn. Chỉ một lần va chạm với huyết thủ của Đồ Tam Nương liền bị tổn hại nghiêm trọng như thế... Cái này có ý nghĩa gì? Huyết Ảnh Tu La Công của Đồ Tam Nương vô cùng đáng sợ!

]

...

"Chuyện này...".

Sớm đã thoái lui, Lăng Thanh Trúc cúi nhìn thanh kiếm trong tay, cõi lòng dậy sóng.

Nàng rất rung động. Có nghĩ thế nào nàng cũng không thể hình dung được kết quả lại là như vầy...

Hủy đi linh kiếm của nàng chỉ bằng một lần va chạm? E rằng dù là Âm Thiên Chiếu năm đó cũng chưa chắc có được bổn sự này.

"Không được rồi. Dựa vào tình huống trước mắt, chỉ sợ Huyết Ảnh Tu La Công của ả đã luyện tới đại thành tầng thứ bảy, hoặc thậm chí có thể đã đột phá tầng thứ tám. Ta không cách nào đủ khả năng ứng phó được...".

Nếu bên người có mang theo Trường Sinh tiên kiếm, Lăng Thanh Trúc nói không chừng vẫn dám nghênh chiến, nhưng đáng tiếc, hiện tại Trường Sinh lại chẳng ở đây, đánh tiếp mà nói... mười mươi bị thiệt.

Lúc này, mau chóng thoát khỏi nơi đây mới là phương án tối ưu nhất. Lăng Thanh Trúc, nàng biết. Và thực tế thì nàng thực sự đã làm như vậy.

Sau khi vung kiếm đánh ra một chiêu toàn lực, lợi dụng tình cảnh bụi mù tán loạn, nàng đã nhanh chân bay về phía đồ nhi, đem hắn cùng đào tẩu.

...

"Hừ, còn muốn chạy?".

Đồ Tam Nương phá xong kiếm chiêu kinh nhân, nhìn theo phương hướng kẻ địch, hừ lạnh.

Thân thể sáng lên một cách kỳ lạ, loáng cái nàng đã biến thành một đạo huyết quang đuổi theo.

...

Nhờ có "Tốc" kiếm quyết trong Bát Tự Kiếm Quyết và Thần Hành Bách Biến trong Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp mà Lăng Thanh Trúc đã thi triển

được một tốc độ rất chi khủng bố, nháy mắt đã mang theo Lăng Tiểu Ngư vượt ngoài trăm dặm.

Có điều... Lăng Thanh Trúc nhanh, Đồ Tam Nương há đâu lại chậm. Trước khi sử dụng Huyết Ảnh Tu La Công, so tốc độ, Lăng Thanh Trúc có thể nhỉnh hơn đôi chút, nhưng còn hiện tại, với việc thần công đã triển lộ thì vị trí đôi bên cũng đổi chiều rồi. Bây giờ, Đồ Tam Nương mới là người có tốc độ "nhỉnh" hơn. Khá nhiều.

Nếu không phải vì vậy thì Đồ Tam Nương làm sao có thể đuổi kịp mau như thế. Hãy nhìn xem, chỉ trong chốc lát thì đạo huyết quang do nàng hoá thành đã tiếp cận ngay sau lưng hai sư đồ Lăng Thanh Trúc rồi a.

"Lăng Thanh Trúc, ngươi chạy không thoát đâu!".

...

"Chết tiệt!".

Trong đời mình, kể từ khi trở thành phong chủ Trúc Kiếm Phong đến nay, Lăng Thanh Trúc nào đã bao giờ trải qua cảnh này, bị một nữ nhân ma tông đuổi giết?

Trước nay vốn chỉ có Lăng Thanh Trúc nàng bắt nạt nữ nhân khác thôi đấy!

Nội tâm vừa lo vừa bực, Lăng Thanh Trúc chửi to: "Mẹ kiếp ngươi Đồ Tam Nương!".

...

"Hừ... Lại dám mắng ta...".

Ở phía sau, Đồ Tam Nương nghe họ Lăng lớn tiếng chửi mình thì cũng cao giọng đáp trả: "Con bà ngươi Lăng Thanh Trúc!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Trường sinh tiên kiếm?

...

Thô tục. Rất chi thô tục. Chưa bàn tới thân phận, riêng xét dung nhan, tướng mạo thôi thì cũng đủ làm cho người ta phải để tâm lắm rồi.

Rành rành là hai đại mỹ nữ nhan sắc khuynh thành tuyệt thế, vậy mà lại dùng những lời lẽ đó... Trong thiên hạ, thiết nghĩ cũng hiếm. Dám cá, nam nhân nếu có người tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, khẳng định kẻ ấy sẽ rất ngạc nhiên, âm thầm hô thú vị, chú tâm theo dõi.

Chỉ là... việc đó đã không xảy ra. Câu mắng của Lăng Thanh Trúc, tiếng chửi của Đồ Tam Nương, ngoại trừ Lăng Tiểu Ngư thì chả còn tên nam nhân nào được mục sở thị nữa cả.

Mà Lăng Tiểu Ngư ư?

Trong hoàn cảnh hung hiểm hiện giờ, hắn làm gì còn có tâm tư mà thưởng thức. Mỹ nữ mắng nhau đúng là đặc sắc đấy, nhưng đặc sắc thì cũng phải để ý tới an nguy của mình chứ.

Kề sát bên người Lăng Thanh Trúc, trong lớp linh lực do nàng thi triển, Lăng Tiểu Ngư đầy vẻ lo lắng: "Sư phụ, nàng vẫn đang theo sát chúng ta!".

"Ta biết!".

"Vậy sư phụ có thể bay nhanh hơn được không?!".

"Nếu nhanh được thì ta cũng nhanh rồi! Tiểu tử ngươi không thấy đến cả chân nguyên ta cũng thiêu đốt đây sao?!".

Nhanh hơn, Lăng Thanh Trúc phải đâu không muốn. Nàng muốn lắm chứ. Nhưng khổ nỗi cái mong muốn "nhỏ nhoi" ấy của nàng, nó vẫn còn cách thực tại xa lắm. Gần bên, có chăng là bóng dáng Đồ Tam Nương.

Đạo huyết quang kia, nó đã đuổi ngay sát đít rồi!

"Con mẹ ngươi Đồ Tam Nương!".

...

Một lúc sau.

Trải qua hồi lâu rượt đuổi, đến hiện tại thì cả Lăng Thanh Trúc lẫn Đồ Tam Nương đều đã dừng lại. Lăng Thanh Trúc, nàng tất nhiên chẳng nguyện dừng, chỉ là... không dừng thì không được.

Đường đã bị chặn, chạy, làm sao chạy?

...

"Lăng Thanh Trúc, ta nói rồi. Hôm nay ngươi chạy không thoát".

"Hừ...".

Lăng Thanh Trúc liếc xéo: "Đồ Tam Nương, ngươi cũng đừng nên tự tin quá. Muốn giết ta? Mạng của phong chủ Trúc Kiếm Phong này không dễ lấy đâu".

"Vậy sao? Thế thì thử một chút..."

"Chíu!".

Lời chưa kịp dứt thì từ tay Đồ Tam Nương, một tia sáng màu đỏ được bắn ra, hướng thẳng về phía sư đồ Lăng Thanh Trúc.

Mặc dù đòn đánh rất mau lẹ nhưng vốn vẫn đang đề cao cảnh giác, Lăng Thanh Trúc đã khá dễ dàng đem đồ nhi tránh thoát. Thừa hiểu nếu còn giữ Lăng Tiểu Ngư bên cạnh sẽ càng thêm nguy hiểm, nàng tái hiện bài cũ, gọi ra kim chung mà chụp hắn lại.

"Khốn kiếp Đồ Tam Nương...".

Lăng Thanh Trúc xắn lên tay áo, dũng khí chả biết từ đâu lại dâng lên cuồn cuộn.

Có lẽ vì quá bực bởi suốt từ nãy giờ phải vắt chân lên cổ chạy bán sống bán chết, nàng dứt khoát bỏ đi ý định, thôi không chạy nữa.

E sợ đã tan, với khuôn mặt hầm hầm lửa giận, nàng cấp tốc thôi động linh lực, lớn tiếng: "Đồ Tam Nương, ngươi muốn đánh chứ gì? Tốt! Lăng Thanh Trúc này sẽ chiều nguoi tới bến!".

"Đồ Tam Nương, có bao nhiêu bản lãnh cứ xuất ra hết đi! Để ta xem Huyết Ảnh Tu La Công của ngươi lợi hại tới nhường nào!".

"Ha ha... Lăng Thanh Trúc ngươi quả nhiên thú vị." Đồ Tam Nương tán thưởng.

Tiếp đấy thì bảo: "Lăng Thanh Trúc, ngươi yên tâm. Ta sẽ không để ngươi phải chết đau đớn đâu".

"Ta sống hay chết còn chưa tới phiên ma nữ như ngươi định!".

Hắc kiếm ngân lên, Lăng Thanh Trúc chẳng nhiều lời thêm nữa, lập tức triển khai công kích.

Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp: Kiếm Hoá Vi Ti!

Khác nhiều so với trước, kiếm chiêu được Lăng Thanh Trúc đánh ra lần này rất đỗi thần diệu. Thay vì một đạo kiếm quang to lớn thì hiển hoá ra đây lại là hàng tá những sợi tơ mảnh nhưng ngập tràn uy năng hủy diệt.

Một cái dạng kiếm một cái dạng tơ, loại hình công kích nào khó lường hơn thì ngay kẻ ngốc còn biết.

Đồ Tam Nương, nàng tất nhiên hiểu rõ. Sự đáng sợ của những sợi tơ mỏng manh kia, nàng hoàn toàn cảm nhận được. Một chút sơ suất, khẳng định thân thể nàng sẽ liền bị chúng cắt ra thành từng đoạn ngay.

Dạ chẳng dám có chút nào khinh thị, Đồ Tam Nương vừa trông thấy hắc ti đánh tới thì lập tức thi triển Huyết Biến, đem bản thân hoá thành một đám máu tươi hòng tránh đi.

Hữu kinh vô hiểm, rốt cuộc nàng cũng thành công với phương án ấy. Thân thể tụ lại tại một vị trí khác, cách xa ban nãy, Đồ Tam Nương đang tính phản công thì thần tình chợt biến.

Nàng khẩn trương ngẩng đầu nhìn lên thì thấy phía trên, một đạo thanh quang đang đâm thẳng xuống mình. Thực thể bên trong là một thanh kiếm, nhưng không phải hắc kiếm Lăng Thanh Trúc cầm ban nãy. Thanh kiếm này dài hơn, đồng thời cũng mỏng hơn. Thêm nữa, thanh kiếm này chẳng phải màu đen mà là màu xanh. Nếu để ý, không khó để nhìn ra hai chữ "Trường Sinh" được khắc ở gần chuôi kiếm...

"Trường Sinh", nó có nghĩa gì? Lẽ nào thanh kiếm này chính là Trường Sinh tiên kiếm, một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm vang danh thiên hạ của Thiên Kiếm Môn?

Nhưng... làm sao có thể... Trường Sinh tiên kiếm là bảo vật trấn môn, đáng ra giờ này phải nằm ở Trúc Kiếm Phong mới phải chứ.

Lăng Thanh Trúc đã mang theo khi xuất sơn ư?

Không thể nào. Tiên kiếm há đâu là thứ có thể tùy tiện mang đi. Thậm chí kể cả khi Lăng Thanh Trúc có là phong chủ Trúc Kiếm Phong - vị chủ nhân hiện thời của Trường Sinh đi nữa.

Chưa tới mức đại hoạ lâm đầu, thiên hạ biến loạn thì Ngũ Đại Tiên Kiếm sẽ không xuất hiện. Đồ Tam Nương dám chắc điều đó.

Chỉ là... thanh kiếm đang nhắm đỉnh đầu nàng đâm xuống đây, cái uy áp kinh khủng này, nó lại là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Hung hiểm

Kinh nhưng không loạn, dưới hung uy của thanh kiếm chưa biết có phải là Trường Sinh hay không kia, Đồ Tam Nương cấp tốc bày ra phòng hộ, hai tay đồng thời hướng thương khung đánh lên.

Tức khắc, hai huyết thủ to lớn hiện ra, cùng nhau đối kháng với đạo thanh quang đang tiến xuống.

"Oành... oành... h... h...!".

...

Một bất ngờ đã xảy ra. Trong cuộc va chạm lần này, huyết thủ của Đồ Tam Nương vậy mà lại bại dưới kiếm quang của Lăng Thanh Trúc. Tuy nhiên, lạ lùng thay, trên mặt Đồ Tam Nương, thay vì lo lắng sợ hãi thì lúc này, thứ hiện lên đây lại là tiếu ý.

Không sai, chính là tiếu ý. Đồ Tam Nương, nàng cười.

Thân ảnh hiện ra ở một nơi khác, giữa không trung, Đồ Tam Nương nhìn đối thủ của mình, thâm ý nói ra: "Lăng Thanh Trúc, "Trường Sinh tiên kiếm" của ngươi thật là đáng sợ a, suýt tí nữa thì doạ chết ta rồi".

"Hừm... Đại ma nữ như ngươi, chết được một người đỡ một người".

Ngó xuống thanh kiếm màu xanh đang cầm trong tay, Lăng Thanh Trúc tiếp lời, giọng vẫn hằn học như cũ: "Nếu như thứ ta đang cầm là bản thể của Trường Sinh tiên kiếm thì mạng của ngươi đã xong tám đời rồi".

"Đáng tiếc, tiên kiếm chân chính lại không ở đây".

Đồ Tam Nương nhẹ lắc đầu, đầy cảm khái: "Aizz... Lăng Thanh Trúc, ngươi hẳn là đang cảm thấy tiếc nuối lắm nhỉ? À, cũng có lẽ là bất cam chăng?".

Thở ra một hơi, giọng Đồ Tam Nương dần nghiêm túc lại: "Lăng Thanh Trúc, ta công nhận Ngũ Đại Tiên Kiếm của Thiên Kiếm Môn ngươi rất lợi hại, nhưng nếu tự cho rằng chỉ cần có tiên kiếm ở bêm liền có thể lấy mạng ta thì ngươi lầm rồi".

"Bản thể Trường Sinh ở đây thì thế nào? Với đạo hạnh của ngươi thì có thể điều khiển được bao lâu, có thể chém ra được bao nhiêu kiếm?... Nhớ năm đó, sư huynh Cơ Thành Tử của ngươi cũng bất quá sử dụng được Cang kiếm hai lần mà thôi...".

...

"Có Trường Sinh ngươi cũng sẽ bại, không có Trường Sinh... ngươi chết càng nhanh hơn".

Vẻ hung ác lộ rõ trên khuôn mặt, Đồ Tam Nương vừa hướng Lăng Thanh Trúc bước đi vừa nói.

"Lăng Thanh Trúc, chịu chết đi".

"Mạng ta ở đây, có bản lãnh thì tới lấy!".

Lăng Thanh Trúc vừa dứt câu thì liền mng theo kiếm ấn Trường Sinh lao lên, bắt đầu tấn công dồn dập. Nào Bát Tự Kiếm Quyết, nào Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, và thậm chí là Thiên Diệp Thủ, tất cả đều được nàng tận lực thi triển.

Không thể không nói, kể từ lúc Lăng Thanh Trúc xuất ra kiếm ấn Trường Sinh thì uy lực những đòn đánh của nàng đã tăng lên đáng kể. Bát Tự Kiếm

Quyết, và nhất là Cửu Lộ Phiêu Hương Kiếm Pháp, sự biến hoá đã trở nên phong phú, đa chiều hơn. Dám cá, nếu đang đối mặt với nàng chẳng phải Đồ Tam Nương mà là một tên chân nhân hậu kỳ nào khác thì một trăm quá chín mươi chín đã bị nàng hạ sát cả rồi.

Đáng tiếc... Thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Lăng Thanh Trúc có đạo hạnh thâm sâu, pháp lực cao cường là thật, nhưng Đồ Tam Nương, bản lãnh của nàng cũng không phải giả. Với Tu La Hoá Cốt Thủ và Huyết Ảnh Tu La Công - hai đại kỳ công kinh khủng bậc nhất trong thiên hạ, nàng dư sức để đè ép mọi đối thủ. Lăng Thanh Trúc bất quá cũng chỉ là một trong số đó - những kẻ sẽ gục ngã dưới chân nàng mà thôi.

Không. Nàng không cuồng vọng. Những lời nàng đã nói ban nãy hoàn toàn là thật, có cơ sở hẳn hoi. Kể cả hôm nay Lăng Thanh Trúc có mang theo tiên kiếm Trường Sinh thì nàng cũng sẽ áp chế được.

Suốt hơn hai trăm năm qua, Đồ Tam Nương nàng há đâu chỉ biết trốn chạy, tìm kiếm thiên tài địa bảo chữa thương cho mình và nữ nhi. Nàng vẫn luôn ngày đêm tu tập đạo pháp đấy...

Cái ngày này, Đồ Tam Nương nàng đã chờ đợi quá lâu rồi. Công cuộc báo thù, tru diệt lục đại tông môn, hôm nay sẽ bắt đầu từ Lăng Thanh Trúc...

...

"Keng! Keng!".

"Keng...!".

Đồ Tam Nương một bên ra sức chống đỡ kiếm ấn Trường Sinh, một bên âm thầm tích súc lực lượng. Cứ thế, trải qua một hồi quần chiến ác liệt, khi hai cánh tay đã bắt đầu có dấu hiệu đau nhức do trực tiếp ngạnh kháng cùng kiếm ấn, nàng đột nhiên mở to hai mắt, di chuyển ra phía sau Lăng Thanh Trúc rồi bất ngờ tung ra một đòn cực hiểm.

Một chưởng kia, chứa đựng bên trong là cả trời lực lượng, lại còn kèm theo cả độc tố, thiết nghĩ nếu trúng phải, mười mươi Lăng Thanh Trúc sẽ lập tức ngã xuống ngay.

May mắn, nàng tránh được.

Phản ứng vô cùng mau lẹ, trước khi bị độc thủ của Đồ Tam Nương đánh trúng thì Lăng Thanh Trúc đã kịp xoay người rồi vung lên kiếm ấn đón đỡ.

Nhưng... mọi thứ còn chưa kết thúc.

Tại thời điểm Lăng Thanh Trúc xoay người đón đỡ thì sau lưng nàng bỗng hiện ra thêm một Đồ Tam Nương nữa. Tương tự người trước, Đồ Tam Nương này cũng tung ra một chưởng. Khác, có chăng là một chưởng này mang theo khí tức hủy diệt ghê gớm hơn, chứa đựng độc tố nhiều hơn.

Với sự kết hợp cả Tu La Hoá Cốt Thủ và Huyết Ảnh Tu La Công, khẳng định một khi Lăng Thanh Trúc trúng phải chưởng này, thân thể lẫn nguyên thần nàng sẽ bị hủy ngay tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Ma Đồng Hiện

Chết, đấy đã là kết cục của Lăng Thanh Trúc. Bởi lẽ hiện giờ nàng làm sao có thể xoay trở kịp. Trước mặt, sau lưng, cả hai đều có độc thủ của Đồ Tam Nương. Mà hai độc thủ này, một cái lại kinh khủng hơn một cái...

Lại nói, tốc độ ra đòn của Đồ Tam Nương há đâu lại chậm?

Từ nãy giờ nàng đã âm thầm tích súc lực lượng, lúc này đánh ra chính là những đòn chí tử. Cửa nào cho Lăng Thanh Trúc thoát ra được đây?

Vô vọng, đấy là những gì đang thấy. Chấm dứt, đấy là điều mà Đồ Tam Nương đang nghĩ. Chỉ có điều...

Trời mấy khi chiều lòng người. Tận mắt nhìn thấy chắc gì đã thật. Ít ra thì trong trường hợp này, thị giác của Đồ Tam Nương đã bị đánh lừa. "Lăng Thanh Trúc" vừa xoay lưng vung kiếm ấn Trường Sinh đón đỡ độc thủ kia, nó thực ra chỉ là ảo ảnh. Chân thân của Lăng Thanh Trúc hiện đã ở một nơi khác rồi. Ngay trên đỉnh đầu của Đồ Tam Nương.

"Nguy!".

Cõi lòng thầm hô lên một tiếng bất ổn, Đồ Tam Nương vội vàng ngưng công kích, mau chóng thoái lui. Tiếc rằng đã chậm. Trên đầu nàng, kiếm ấn

Trường Sinh đã đâm xuống.

"Xẹt!".

...

"Tách tách...".

"Tách tách...".

Một lần nữa, máu lại đổ. Từ trên vai trái của Đồ Tam Nương, những giọt máu đỏ tươi đang lặng lẽ chảy xuôi dòng...

Nét mặt âm trầm, nàng ngẩng đầu nhìn kẻ vừa làm cho mình bị thương tổn.

"Tử nhãn... Lăng Thanh Trúc, cặp mắt của ngươi lẽ nào chính là Tử Ngục Ma Đồng?".

Đồng tử màu tím, bên trong lại có sóng nước xao động liên hồi, căn cứ vào những đặc điểm ấy, Đồ Tam Nương gần như đã có thể khẳng định thứ mình đang thấy đây chính là Tử Ngục Ma Đồng - cặp linh nhãn với đầy những truyền thuyết chết chóc xung quanh nó.

Đợi hồi lâu vẫn chưa thấy Lăng Thanh Trúc hồi âm, Đồ Tam Nương nói tiếp: "Quả nhiên chính là Tử Ngục Ma Đồng".

"Vừa rồi ta còn đang ngạc nhiên là làm sao mình lại không nhận ra huyễn thuật của ngươi, hoá ra hết thảy đều nhờ vào đôi mắt này".

"Ha ha... Quả là kỳ lạ. Trong truyết thuyết, Tử Ngục Ma Đồng xưa nay chỉ xuất hiện trên người những kẻ thuộc giới tà đạo, không phải đại ma đầu thì cũng là bậc ma nữ độc bá một phương, vậy mà Lăng Thanh Trúc ngươi, ngươi lại sở hữu cặp mắt tà ác này...".

Trước những lời cảm thán nọ, Lăng Thanh Trúc thủy chung vẫn bảo trì trấn định, chẳng chút lung lay. Nàng đáp trả: "Thiện ác do người, linh nhãn hay tà nhãn lại nói lên được điều gì?".

"Ồ, vậy sao...".

Đồ Tam Nương không tán đồng, cũng chẳng phản đối, chỉ bảo: "Vậy thì Lăng Thanh Trúc, hãy cho ta thấy nhãn thuật của ngươi đã luyện tới cảnh giới nào. Ta thực là đang rất muốn kiến thức xem Tử Ngục Ma Đồng có bao nhiêu lợi hại".

"Như ngươi muốn".

Bí mật đôi mắt của mình đã bị đối phương nhìn ra nên Lăng Thanh Trúc đã chẳng còn lợi thế bất ngờ nữa, đành công khai thi triển nhãn thuật. Thừa hiểu bổn sự của đối phương, nàng tập trung hết mức, tận lực để thăng huyễn thuật lên mức cao nhất có thể.

Sắc tím càng ngày càng đậm, sóng nước xao động mỗi lúc một nhiều, cùng với sự thay đổi của Tử Ngục Ma Đồng, bầu không khí xung quanh Lăng Thanh Trúc cũng nhanh chóng trở nên âm u, lạnh lẽo...

Ánh dương quang thoáng chốc lụi tàn, ngày bỗng hoá đêm... Giữa không gian tăm tối ấy, vô số tiếng ma kêu quỷ gào chợt nối nhau vang lên... Tiếp đấy, hàng ngàn thân ảnh xuất hiện. Chúng nhe nanh múa vuốt, bay lượn quanh người Đồ Tam Nương, chực chờ xâu xé. Tràng cảnh kinh khủng vô cùng.

Nhưng, còn chưa hết. Sau những oan hồn lệ quỷ hình hài dữ tợn, một biển lửa cũng mau chóng hiện ra dưới chân Đồ Tam Nương. Đồng thời, trên đầu nàng, kiếm ấn Trường Sinh cũng tùy thời đâm xuống.

Điểm đáng nói ở đây là kiếm ấn này, nó không phải chỉ có một.

Mười? Hai mươi? Không. Vô số.

Trên bầu trời tối đen như mực, thanh quang hiện ra chẳng biết bao nhiêu mà kể, đâu đâu cũng có. Mỗi một đạo thanh quang là một kiếm ấn của Trường Sinh, cái nào cái nấy đều mang theo hung uy khiếp người, dư sức để tru diệt một tên chân nhân hậu kỳ bình thường.

Mặc dù Đồ Tam Nương không phải một chân nhân hậu kỳ bình thường, nhưng chắc chắn dưới vô số kiếm ấn nọ, thể xác lẫn nguyên thần nàng đều sẽ bị tiêu diệt ngay tức khắc.

Chạy ư?

Đồ Tam Nương nàng có thể chạy được đi đâu khi mà xung quanh là ngàn vạn oan hồn lệ quỷ, bên dưới là biển lửa ngút trời thiêu đốt?

Trái - phải, trên - dưới, trước - sau, mọi phương vị hết thảy đều đã bị phong toả. Thời khắc này, thậm chí kể cả có sử dụng Huyết Biến thì khả năng trốn thoát của Đồ Tam Nương, tin tưởng cũng chỉ là con số không tròn trịa.

Làm sao... Bằng cách nào mà Đồ Tam Nương bảo toàn tính mạng được đây? Phản sát... chính là như vầy sao? Đây chính là cái giá mà nàng phải trả vì đã dám xem nhẹ Lăng Thanh Trúc?

Nếu đúng là vậy thì... tiếc nuối thay.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 206: Lăng thanh trúc, vĩnh biệt

Thiên hạ mỹ nhân không thiếu, nhưng đạt tới đẳng cấp của Đồ Tam Nương, thử hỏi được mấy người?

Xưa, đúng thật chẳng rõ; bằng xét ngày nay, dung nhan so được cũng chỉ có duy nhất một người: Vương của hồ tộc - Thiên Hồ Đại Mi. Chết đi há lại không đáng tiếc?

Nam nhân thiên hạ, dám cá sẽ có rất nhiều người phản đối đấy.

Dù vậy, có phản đối thêm nữa cũng chả để làm gì. Lăng Thanh Trúc đã hạ sát tâm, đại thủ đoạn cũng đã được nàng tung ra rồi, còn ai có thể ngăn cản?

...

"Đồ Tam Nương, chết cho ta!".

Đi kèm câu nói, Lăng Thanh Trúc cũng chỉ tay về trước. Theo đó, vô số oan hồn lệ quỷ đồng loạt lao vào cắn xé Đồ Tam Nương; trên đỉnh đầu nàng, ngàn vạn kiếm ấn Trường Sinh cũng thi nhau đâm xuống; trong khi bên dưới, biển lửa ngút trời cũng đột ngột trào dâng đem thân thể nàng cuốn lấy. Cảnh tượng... thật chẳng khác nào địa ngục hiện chốn dương trần. Cực kỳ khủng khiếp.

Thân chìm hiểm cảnh, dưới đại thủ đoạn của Lăng Thanh Trúc, những tưởng Đồ Tam Nương sẽ phải cả kinh thất sắc thì không, khuôn mặt nàng, nó lại rất chi bình tĩnh.

Mặc cho oan hồn lệ quỷ cắn xé, mặc cho kiếm ấn xuyên thủng qua người, mặc cho biển lửa thiêu đốt thịt da, Đồ Tam Nương vẫn đứng yên bất động, hai mắt nhắm nghiền, miệng chẳng buồn thốt ra một thanh âm nào.

Cứ vậy, nàng để cho thân thể bị phá hủy, mãi đến khi sắp hoá thành tro bụi thì mới bắt đầu có phản ứng. Cặp mắt nàng, nó đã vừa mới mở ra. Tuy nhiên, so với trước thì đã có nhiều sai biệt. Trong đôi mắt ấy, đồng tử thay vì màu đen thì hiện tại đã biến thành màu xanh, hai hàng lông mi cũng là như thế, xanh biếc một màu.

Đó là một cặp linh nhãn, vốn dĩ thể chất chứ chả phải do tác động của thần thông, đạo thuật. Cặp mắt này, với những dấu hiệu đang hiển hiện ra đây thì nó rất có khả năng là...

"Thiên Phượng Thần Mục". Chính miệng Lăng Thanh Trúc đã vừa thốt ra như vậy.

Đứng nhìn ngàn vạn oan hồn lệ quỷ, vô số kiếm ấn Trường Sinh và cả biển lửa ngút trời đang dần tan biến dưới uy năng của Thiên Phượng Thần Mục, Lăng Thanh Trúc đã không thể tin vào mắt mình được nữa.

Nàng không hiểu. Nàng không tiếp nhận nổi chuyện này.

Thiên Phượng Thần Mục... Tại sao Đồ Tam Nương lại có thể sở hữu Thiên Phượng Thần Mục - thánh nhãn trong truyền thuyết - khắc tinh của Tử Ngục Ma Đồng?

Chẳng phải cổ nhân đã nói đó là tuệ nhãn chỉ những bậc hiền nhân thánh giả mới có khả năng sở hữu thôi ư...

...

Tử Ngục Ma Đồng, Thiên Phượng Thần Mục...

Buồn cười thay, mai mỉa thay... Một thứ thuộc về tà đạo thì lại xuất hiện trên người một tu sĩ chính giáo, trong khi một thứ đáng ra nên dành cho các bậc hiền nhân thánh giả của chính giáo thì lại đang được nắm giữ bởi một đại ma nữ của giới tà đạo...

Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Trò đùa gì thế này?

Thượng thiên an bài mới lố bịch làm sao...

"Lăng Thanh Trúc, ngươi có cảm thấy nực cười lắm không?".

Cũng cùng chung cảm nhận với họ Lăng, Đồ Tam Nương sau khi phá tan huyễn cảnh thì nhấc chân tiến lại, vừa thong thả bước đi vừa nói: "Ta là ma nữ

nhưng lại sở hữu một cặp thánh nhãn, còn ngươi, một đại tu sĩ của giới chính đạo được thế nhân kính ngưỡng lại nắm giữ một đôi tà nhãn... Lăng Thanh Trúc ngươi nói xem, thượng thiên có phải đã ngủ quên trong lúc viết ra số mệnh của ta và ngươi rồi không?".

Cảm xúc đa phần đã lắng xuống, Lăng Thanh Trúc vẫn bảo trì quan điểm, vẫn giữ vững niềm tin: "Thánh nhãn - tà nhãn, bất quá cũng chỉ là một đôi mắt, lại nói lên được điều gì? Tâm thiện người thiện, tâm ác người ác. Lăng Thanh Trúc ta trước giờ không làm chuyện trái với lương tâm, đừng nói một cặp mắt, kêt cả tứ chi, gương mặt đều mang dấu hiệu của ác ma thì lại thế nào? Ta... không thẹn với lòng".

"Bộp bộp bộp...".

Đồ Tam Nương vỗ tay, cười bảo: "Hay cho câu không thẹn với lòng... Lăng Thanh Trúc à Lăng Thanh Trúc, ta thấy ngươi cái gì cũng tốt, duy mỗi trí óc thì kém cỏi quá".

"Năm đó, ngươi đã giết biết bao nhiêu người vô tội. Năm đó, có biết bao nhiêu kẻ thiện lương đã phải nằm xuống. Mấy vạn môn nhân Huyết Linh Tông, tất cả đều bị các ngươi thảm sát chỉ trong một đêm, đều đã biến thành oan hồn vất vưởng. Bọn họ vẫn đang ngày đêm than khóc đấy, Lăng Thanh Trúc ngươi có biết không?".

"Không thẹn với lòng sao? Ha ha ha... Ha ha ha ha...".

Đồ Tam Nương ngửa mặt cười to, mắt xen lẫn thương cảm cùng oán hận: "Nực cười... Ha ha ha... Thật là nực cười...".

"Lăng Thanh Trúc! Ngươi quá ngu muội!".

"Soạt!".

Trong thanh âm nồng đậm sát ý, Đồ Tam Nương đã chủ động tiếp nối trận chiến còn dang dở. Từ trong lòng bàn tay nàng, một quả cầu màu đỏ được ném thẳng về phía Lăng Thanh Trúc.

"Oành... h... h...!".

Lách mình tránh đi, Lăng Thanh Trúc xoay người, tính phản công thì một lần nữa, huyết quang đã đánh tới.

"Oành...!".

"Oành..!".

...

Liên tiếp là những hư ảnh bàn tay máu được tung ra bởi Đồ Tam Nương. Cách tấn công của nàng, nó đã hoàn toàn khác trước, tần suất tung chiêu cao hơn rất nhiều. Tất nhiên, uy lực của mỗi đòn cũng mạnh mẽ hơn.

Có lẽ... Đồ Tam Nương nàng đang muốn mau chóng lấy mạng Lăng Thanh Trúc, qua đó kết thúc trận chiến này.

Và thực tế thì... nàng đã sắp làm được rồi.

Chẳng có bất ngờ nào từ Lăng Thanh Trúc nữa cả. Kiếm thuật cũng được, huyễn thuật cũng tốt, bất kể Lăng Thanh Trúc nàng có xuất ra thủ đoạn gì đi nữa thì kết cục vẫn chỉ có một. Kẻ chịu thiệt vẫn luôn là nàng.

Đạo hạnh của Đồ Tam Nương quá cao. Lăng Thanh Trúc nàng căn bản chưa phải là đối thủ xứng tầm. Dù rằng nàng là chân nhân hậu kỳ, cũng rất mạnh.

Hai lần nàng thương tổn Đồ Tam Nương trước đó, hết thảy đều chỉ nhờ vào yếu tố bất ngờ, do Đồ Tam Nương sơ suất phòng bị bởi xem thường đối thủ. Nhưng bây giờ, khi mà Thiên Phượng Thần Mục đã mở thì mọi chuyện đã thay đổi rồi. Dưới cặp thánh nhãn này, mọi đòn công kích, dù công khai hay ngấm ngầm thì cũng đều bị khám phá ra cả...

Trải qua một hồi lâu giao chiến, rốt cuộc thì chuyện nên đến cũng phải đến. Sau một cú lách người tinh tế, Đồ Tam Nương cuối cùng đã thành công chạm được vào người Lăng Thanh Trúc.

Rất hung ác, một huyết thủ được tung ra, trực tiếp đánh thẳng lên ngực Lăng Thanh Trúc, khiến nàng bị đẩy lui cả đoạn dài, miệng hộc máu tươi.

Mà, đâu chỉ miệng, trên mắt nàng, máu cũng đang chầm chậm chảy xuống. Có lẽ suốt từ nãy giờ, bởi nàng đã quá cố gắng thi triển huyễn thuật nên mới gánh lấy hậu quả này. Không thành tất bại, đấy cũng là chuyện thường tình trong chiến đấu.

Một tay giữ lấy mắt, một tay che lấy ngực, Lăng Thanh Trúc thở hổn hển, nhìn chằm Đồ Tam Nương...

"Lăng Thanh Trúc, sao vậy? Đến mở miệng cũng thấy khó khăn rồi hả?".

Trái với bộ dạng chật vật của họ Lăng, Đồ Tam Nương lúc này lại khá điềm nhiên thư thái. Nàng ngó xem đối thủ, nhẹ lắc đầu: "Coi bộ dạng của ngươi kìa, ngay cả đứng còn không vững...".

Thở ra một hơi, từ mỉa mai chuyển sang thương hại, Đồ Tam Nương tiếp tục nói: "Lăng Thanh Trúc, xét ra thì ngươi cũng có thể xem là một kỳ nữ, chỉ đáng tiếc là niềm tin của ngươi lại mù quáng quá".

"Ngươi bảo ta xuyên tạc, cho rằng chuyện năm đó Thiên Kiếm Môn ngươi làm là đúng. Nhưng Lăng Thanh Trúc, ngươi lầm rồi. Những lời ta nói toàn bộ đều là thật. Sư huynh Cơ Thành Tử của ngươi, hắn thực chất chỉ là một kẻ tiểu nhân, một tên ngụy quân tử mà thôi. Nực cười cho các ngươi, bấy lâu vẫn luôn bị hắn dối gạt mà không hay không biết...".

...

"Được rồi. Những gì ngươi nên biết ta đều đã nói cho ngươi biết. Thiết nghĩ dù chết ngươi cũng có thể an lòng nhắm mắt".

"Lăng Thanh Trúc, vĩnh biệt".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 207: Thoả thuận

"Khoan đã!".

"Sao? Lăng Thanh Trúc, ngươi còn nhắn nhủ điều gì?".

Gắng bình ổn khí huyết, ngăn chặn độc tố đang cố xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của mình, Lăng Thanh Trúc nâng lên cánh tay trái, nói: "Đồ Tam Nương, ngươi không phải muốn Trường Sinh Thụ ư? Nó đang ở đây, bên trong giới chỉ của ta".

"Thì sao?".

Đồ Tam Nương tỏ ra hờ hững: "Lăng Thanh Trúc, không lẽ ngươi tính dùng Trường Sinh Thụ trao đổi?".

"Thật đáng tiếc, đã muộn rồi... Lăng Thanh Trúc ngươi đã nhìn thấy diện mạo của ta, đã biết rõ thân phận, mục đích của ta. Ngươi nghĩ ta còn có thể để ngươi sống mà rời khỏi đây ư?".

"Ngươi nên làm thế thì hơn...".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Đồ Tam Nương, ta nhắc lại: Trường Sinh Thụ đang nằm trong giới chỉ của ta".

Thần sắc nghi hoặc, Đồ Tam Nương vẫn chưa hiểu ra ý tứ, đành quay đầu nhìn tới Âm Tiểu Linh đang đứng bên ngoài quan chiến, chừng như muốn hỏi: "Tiểu nha đầu, nàng ta nói như vậy là sao?".

Khuôn mặt kia, ánh mắt ấy, Âm Tiểu Linh vừa ngó qua liền hiểu được. Các nàng là mẫu tử đã cùng nhau chung sống bao nhiêu năm rồi kia mà, thế nào lại không hiểu...

Nhưng, cũng chính vì quá quen, đã hiểu nên giờ phút này đây Âm Tiểu Linh chỉ muốn chạy tới gõ lên đầu mẫu thân mình một cái. Ý tứ đe doạ sẽ hủy đi Trường Sinh Thụ của Lăng Thanh Trúc rõ ràng như thế mà bà còn chưa nhận ra, đây có phải là quá ngốc rồi không?

Thắc mắc? Âm Tiểu Linh nàng không biết có cái gì mà mẫu thân mình phải thắc mắc, nghi hoặc.

Trên đời này, có lẽ cũng chỉ duy nhất mẫu thân nàng mới như thế, rất khôn ngoan nhưng đôi lúc lại đần đến độ khiến người phát bực.

Phần vì câu hỏi có hơi ngớ ngẩn, phần vì còn đang bận suy tính lát nữa làm sao để bảo toàn mạng sống cho Lăng Tiểu Ngư, Âm Tiểu Linh rốt cuộc lựa chọn trầm mặc, bực thì bực nhưng vẫn lờ đi ánh mắt mong cầu của mẫu thân...

Bên này, Đồ Tam Nương trông thấy nữ nhi quay lưng, cũng tự hiểu là không thể cậy nhờ, đành tự thân vận động. Nàng hướng Lăng Thanh Trúc, chép môi bảo: "Lăng Thanh Trúc, muốn gì thì cứ huych toẹt ra đi, đừng có úp úp mở mở".

Ta úp mở?

Lăng Thanh Trúc ngẩng lên, trong lòng có chút khó giải. Nàng không nhớ mình đã úp mở điều gì đấy.

Thời gian hạn hẹp, sau cùng, Lăng Thanh Trúc vẫn lựa chọn làm theo. Nàng nói rõ hơn: "Đồ Tam Nương, nếu ngươi thực muốn lấy mạng ta... vậy thì giới chỉ này, ta cũng sẽ lập tức hủy đi. Trường Sinh Thụ mà ngươi muốn, nó sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này".

"Thì ra ý ngươi là vậy".

Đã thông suốt vấn đề, Đồ Tam Nương lúc này mới lộ ra lo ngại. Nàng hết nhìn mặt Lăng Thanh Trúc lại liếc xuống cánh tay, ngó xem hai chiếc giới chỉ mà đối phương đang đeo, thầm suy tính...

Thừa biết đối thủ của mình đang âm thầm toan tính điều gì, Lăng Thanh Trúc chủ động đáp trả ngay: "Đồ Tam Nương, nếu ngươi đang tính giở trò gì đó thì ta khuyên ngươi tốt nhất hãy từ bỏ".

"Đánh, Lăng Thanh Trúc ta đúng là đánh không lại. Tuy nhiên... Ngươi nên nhớ giới chỉ đang ở sát ngay bên cạnh ta; Lăng Thanh Trúc ta muốn hủy nó, bất quá một ý niệm. Đồ Tam Nương, trong sát na ngắn ngủi này, ngươi liệu có kịp đoạt lấy, hoặc là nói... ngươi có kịp giết ta?".

Câu hỏi không khó, đáp án rất dễ, thế nhưng Đồ Tam Nương lại bảo trì trầm mặc, một đỗi lâu cũng chưa thấy nói năng gì.

Phải đợi đến khi Lăng Thanh Trúc sắp không chờ thêm được nữa, tính lên tiếng thì nàng mới mở miệng. Vẻ căng thẳng đã tiêu thất tự lúc nào, nàng nở ra một nụ cười thân thiện: "Lăng đạo hữu, coi ngươi kìa, cần gì phải quyết liệt như vậy...".

"Lăng đạo hữu, thật ra ngươi đã hiểu lầm rồi. Những lời ta nói lúc nãy cũng đâu phải thật. Ta vốn không có định giết ngươi".

Không định giết ta?

Lăng Thanh Trúc thầm hừ lạnh: "Có quỷ mới tin ngươi".

Sát ý kia, bộ dạng hung ác ấy, kẻ ngu còn biết là Đồ Tam Nương nàng tính làm gì. Mà Lăng Thanh Trúc nàng, nàng há đâu chỉ là một kẻ thiểu năng đần độn?

Dáng vẻ lạnh lùng, Lăng Thanh Trúc bảo: "Đồ Tam Nương, bớt nói nhảm".

Giơ lên giới chỉ, nàng tiếp tục: "Trường Sinh Thụ đang ở đây, ngươi muốn hay là không muốn?".

Đồ Tam Nương thu lại tiếu ý, nghiêm túc gật đầu: "Muốn".

"Tốt".

Lăng Thanh Trúc đưa ra điều kiện: "Trường Sinh Thụ ta có thể đưa cho ngươi, nhưng đổi lại, ngươi cũng phải để sư đồ ta bình an rời khỏi chỗ này".

Đồ Tam Nương thoáng cân nhắc, cuối cùng lựa chọn gật đầu: "Được, ta đồng ý".

"Lời nói suông chẳng đáng tin. Đồ Tam Nương, ngươi hãy dùng tâm ma phát thệ".

"Lăng Thanh Trúc, có cần phải như vậy? Đồ Tam Nương ta tốt xấu gì cũng là đại nhân vật, phẩm chất con người ta cũng không tệ...".

Bỏ ở ngoài tai, Lăng Thanh Trúc vẫn kiên trì ý định: "Ma nữ ma môn các ngươi rất xảo quyệt, ta không tin được. Đồ Tam Nương, ngươi dùng tâm ma phát thệ vẫn tốt hơn".

"Ta? Vậy còn Lăng Thanh Trúc ngươi thì sao?".

Đồ Tam Nương liếc xéo: "Trong mắt ngươi ma nữ ma môn chúng ta không đáng tin thì trong mắt ta, đám tu sĩ chính đạo các ngươi cũng chẳng đáng tin... Lăng Thanh Trúc, ta làm sao biết ngươi có giữ lời giao ra Trường Sinh Thụ hay không".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Chạy!

"Chuyện đó ngươi không cần lo. Giống như ngươi, Lăng Thanh Trúc ta cũng sẽ dùng tâm ma phát thệ".

Thoả thuận cứ vậy mà tiến hành. Cả Lăng Thanh Trúc lẫn Đồ Tam Nương đều quyết định ngưng chiến, cùng hướng thượng thiên mà phát thệ.

Không như những lời thề nguyện bình thường, tâm ma phát thệ rất có ý nghĩa đối với tu sĩ. Lời thề này, một khi đã phát ra thì tu sĩ nhất định phải thực thi, nếu làm trái, hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp. Chết ngay thì chưa hẳn, nhưng sớm muộn cũng sẽ gánh lấy tai ương. Hoặc tu vi cả đời không tiến, hoặc bị chết bất đắc kỳ tử, hoặc thân bại danh liệt, thân thể tàn phế,..., rất nhiều khả năng nhưng tất thảy đều hết sức nặng nề.

Lăng Thanh Trúc, Đồ Tam Nương, bọn họ đương nhiên ý thức được cân lượng của tâm ma phát thệ. Có điều... ý thức là một chuyện, hành động ra sao

thì đấy lại là chuyện khác.

Lăng Thanh Trúc thế nào thì chưa biết thật, nhưng còn Đồ Tam Nương... Chưa chắc.

Sau bao nhiêu năm ôm ấp thù hận, hôm nay tái xuất chính là để tầm cừu báo oán. Mục tiêu của Đồ Tam Nương nàng chính là tiêu diệt lục đại tông môn, dùng máu tươi của bọn họ mà tế bái vong hồn của mấy vạn môn nhân Huyết Linh Tông đã bị thảm sát năm đó...

Âm Phong Cốc, Bái Nguyệt Giáo, Thiên Kiếm Môn, Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự, sáu đại tông môn, Đồ Tam Nương nàng muốn toàn bộ đều phải trả giá cho tội ác của mình. Đặc biệt là Thiên Kiếm Môn.

Đối với chính phái được xem là thế lực đứng đầu thiên hạ này, nàng vô cùng muốn hủy diệt. Nhất là tên chưởng môn đê hèn giả dối Cơ Thành Tử kia.

Đồng ý Lăng Thanh Trúc không phải Cơ Thành Tử, cũng không hèn hạ như hắn, nhưng rốt cuộc vẫn là một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn. Thêm nữa, vị phong chủ này còn biết được thân phận và mục đích của nàng, thử hỏi Đồ Tam Nương nàng làm sao có thể buông tha? Như vậy khác nào thả hổ về rừng?

Trước khi thời cơ chín mùi, Đồ Tam Nương nàng quyết sẽ không để xảy ra sai lầm nào. Công cuộc báo thù của nàng, đừng hòng có ai ngăn cản được!

Với những toan tính âm thầm, Đồ Tam Nương hướng Lăng Thanh Trúc, mỉm cười mà rằng: "Lăng đạo hữu, tâm ma đều đã phát thệ xong, đạo hữu có thể đem Trường Sinh Thụ giao cho ta rồi chứ?".

Lăng Thanh Trúc không vội đáp. Thay vì đáp ngay thì nàng lại mau chóng thoái lui về phía sau, bảo trì khoảng cách nhất định với Đồ Tam Nương. Xong xuôi mới cất tiếng: "Đồ Tam Nương, ngươi sẽ không nuốt lời chứ?".

"Nuốt lời?".

Đồ Tam Nương phủ nhận: "Lăng đạo hữu, ngươi nói gì lạ vậy. Ta tốt xấu gì cũng là một vị chân nhân hậu kỳ, trước đây còn từng là tông chủ phu nhân của Huyết Linh Tông... Một người có thân phận như ta làm sao lại đi nuốt lời đây?".

"Lại nói, vừa rồi chúng ta không phải đã cùng nhau dùng tâm ma phát thệ ư? Lăng đạo hữu, gan ta dẫu lớn hơn nữa cũng không dám làm trái lời thề tâm ma a".

Dáng vẻ đắn đo, nhưng rồi Lăng Thanh Trúc cũng quyết định tin tưởng. Nàng tháo một trong hai chiếc giới chỉ đang đeo trên tay ra, hơi chần chừ, sau đấy thì ném thẳng về phía Đồ Tam Nương.

Rất cẩn thận, Đồ Tam Nương không trực tiếp dùng tay bắt lấy mà thi triển đạo thuật hiển hoá ra một bàn tay, vươn về phía trước.

Nói sao thì Lăng Thanh Trúc cũng là một cây đại thụ, lại nổi tiếng quái nhân, tâm tư của nàng mấy ai lường được. Phòng bị vốn dĩ là nên.

Và thực tế, sự cẩn trọng của Đồ Tam Nương đã chẳng dư thừa. Lăng Thanh Trúc đích xác đã giở trò. Chiếc giới chỉ vừa được nàng ném ra, bên trong có Trường Sinh Thụ hay không thì chưa biết, duy thấy đây chỉ là một màn biến hoá rất chi hoa lệ.

Từ một chiếc nhẫn đeo tay nho nhỏ, loáng cái nó đã bành trướng ra tận hơn trăm thước, đem Đồ Tam Nương nhốt ở bên trong.

"Lăng Thanh Trúc! Ngươi lại dám giở trò!".

Trong cơn tức giận, Đồ Tam Nương gọi ra loan đao rồi phóng thẳng về phía Lăng Thanh Trúc. Ngay sau đấy, thân ảnh nàng cũng cấp tốc lao đi.

Tiếc rằng... nàng đi không được lâu. Bất kể có là loan đao ra trước hay những huyết thủ đầy uy lực đánh tới sau thì kết quả cũng chỉ có một, đều bị chấn bay trở về.

Bức tường linh lực mà giới chỉ của Lăng Thanh Trúc tạo ra kia, nó thật sự là quá kiên cố.

"Hừ... đi ngang không được thì ta đây lại đi dọc".

Tâm ý xoay chuyển, Đồ Tam Nương lập tức triển khai hành động. Thay vì lao tới như trước thì bây giờ nàng lại độn thổ xuống đất. Tuy nhiên, mọi thứ cũng chẳng khác gì ban nãy. Ra không được vẫn là ra không được. Thậm chí kể cả khi nàng đã sử dụng Huyết Biến đi nữa.

Rõ ràng, thứ đang vây khốn nàng chả phải một giới chỉ bình thường. Nó là bảo vật, phẩm cấp chắc chắn còn thuộc hàng trân bảo.

Tự biết trong nhất thời bản thân khó có thể thoát ra, bất đắc dĩ, Đồ Tam Nương mới hướng nữ nhi kêu gọi: "Tiểu nha đầu! Mau bắt nàng ta lại!".

"Muốn bắt ta? Đừng hòng!".

Vốn đã chuẩn bị từ nãy giờ, Lăng Thanh Trúc vừa trông thấy Âm Tiểu Linh có ý tứ ra tay thì liền hành động ngay. Linh phù, phi kiếm, ngân châm, ám khí các kiểu, toàn bộ đồng loạt được nàng ném ra. Ném xong, một giây cũng chẳng chần chừ, nàng khẩn trương bay đến chỗ Lăng Tiểu Ngư, thu lại kim chung rồi mang theo hắn tẩu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Tứ hung giới - đả thần tiên

Chính lúc này, khi Âm Tiểu Linh định đuổi theo thì khu vực bên trong giới chỉ, một trận cuồng phong chợt nổi lên.

Trong tiếng gào thét ghê rợn chói tai, một thân ảnh hiện ra.

Đó là một sinh vật to lớn, có dáng như chó, lông dài, bốn chân, tương tự như gấu mà không có vuốt, có mắt mà không mở được... Đích thị Hỗn Độn - một trong tứ đại hung thú sinh ra từ thuở hồng hoang.

Lẽ dĩ nhiên, Hỗn Độn này chẳng phải chân thân hay hồn phách thực sự, bất quá chỉ là do lực lượng biến hoá ra. Nhưng dù vậy, cái uy nó thể hiện cũng rất đỗi kinh người, thừa đủ để uy hiếp tu sĩ chân nhân hậu kỳ bình thường.

Đồ Tam Nương không phải tu sĩ chân nhân hậu kỳ bình thường, bản lãnh của nàng rất lớn, điều đó không giả. Nhưng thậm chí là như vậy đi nữa thì cũng chưa chắc nàng sẽ an toàn bên trong giới chỉ được. Đơn giản là bởi thứ muốn tấn công nàng chẳng riêng mình hư ảnh Hỗn Độn. Trừ bỏ Hỗn Độn thì từ giới chỉ, có ba sinh vật khác nữa cũng hiện ra.

Con thứ nhất có dáng như trâu, ngoại hình như hổ, khoác trên da lớp lông như nhím, trên lưng có cánh, bay được, tiếng kêu giống chó, xác thực Cùng Kỳ.

Con thứ hai thì tướng hình đồ sộ, lông dài hơn hai thước, chân hùm mặt người, đuôi dài một trượng tám thước, rành rành Đào Ngột.

Con thứ ba mặt mày dữ tợn, hai mắt sáng ngời, dáng vẻ thịnh nộ, mũi lồi ra, hai tai như hai cục thịt; trên đầu có một đôi sừng uốn lượn, khá giống sừng trâu, hai chân cũng uốn lượn vô định phương hướng, móng sắc như móng hổ; miệng lớn nhe ra, răng nhọn như lưỡi cưa, rõ ràng Thao Thiết.

Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, tứ đại hung thú lần lượt hiện thân, khí thế quả to lớn vô cùng. Nó lớn tới nỗi khiến cho Đồ Tam Nương phải chửi to.

Không lầm. Đồ Tam Nương, nàng đích xác đã chửi. Lời nói cụ thể như sau:

"Tứ Hung Giới, vậy mà thật là Tứ Hung Giới... Con mẹ ngươi Lăng Thanh Trúc! Ngay đến loại bảo vật trấn phái của tà tông mà ngươi cũng có!".

Đồ Tam Nương thực đã vô cùng kinh ngạc. Có nghĩ thế nào nàng cũng chẳng thể hình dung được Tứ Hung Giới - một bảo vật thất lạc vạn năm của giới tà đạo lại đang nằm trong tay Lăng Thanh Trúc - một tu sĩ chính giáo.

Môn nhân chính giáo, bọn họ không phải rất có thành kiến với tà ma ngoại đạo ư? Cớ gì một tà vật như Tứ Hung Giới lại được Lăng Thanh Trúc nàng ngang nhiên đeo trên tay thế kia?

Mà đeo thôi đã đành, đằng này... Lăng Thanh Trúc nàng rõ ràng còn đem nó tế luyện, dùng đại lượng chân nguyên bồi đắp nhiều năm nữa...

Đồ Tam Nương dám khẳng định điều đó. Từ trên thân ảnh của tứ đại hung thú, nàng cảm nhận được khí tức nồng đậm của họ Lăng.

...

"Bản thân sở hữu Tử Ngục Ma Đồng - đôi mắt chí tà - chưa đủ, giờ lại còn lòi ra thêm một Tứ Hung Giới - mội đại tà vật của ma môn... Con mẹ ngươi Lăng Thanh Trúc, rốt cuộc thì ta là ma nữ hay ngươi mới là ma nữ đây...".

"Ta không cam... Đồ Tam Nương ta thật sự là không cam!".

...

Đứng ở bên ngoài bức tường do Tứ Hung Giới tạo ra, Âm Tiểu Linh trông thấy mẫu thân đứng phía trong ca thán, mắng chửi thì không nhịn được, nói lớn:

"Mẫu thân! Người còn đứng đó ca cẩm làm gì?! Mau thoát ra đi!".

...

Nghe nữ nhi nhắc nhở, Đồ Tam Nương lại càng thêm bực. Nàng cũng to tiếng đáp lại: "Tiểu nha đầu ngươi không xuất bảo vật ra giải vây cho ta, đứng đó la hét cái gì?!".

"Bản lãnh của mẫu thân lớn như vậy, cần gì con cứu! Người có thể tự ra được mà!".

...

"Hừ... Nữ sanh ngoại tộc. Đúng là nữ sanh ngoại tộc...".

Trong miệng lầm bầm một câu như vậy xong, Đồ Tam Nương lúc này mới đưa mắt quét nhìn bốn con vật to lớn đang gầm gừ, nhe nanh múa vuốt xung quanh.

"Lăng Thanh Trúc, ngươi quả nhiên có lưu lại thần hồn ở đây".

"Tốt thôi. Để ta đem mớ thần hồn này đánh cho tan nát hết...".

Đã quyết liền hành, Đồ Tam Nương lập tức đưa tay lên miệng, nhổ ra một món đồ vật. Đó là một chiếc roi màu đỏ, rất bé. Nhưng dưới tác động của đạo thuật, kích cỡ của nó đã mau chóng tăng lên, loáng cái biến dài hơn năm thước.

"Hừm... Tứ đại hung thú sao? Để hôm nay Đồ Tam Nương ta dùng Đả Thần Tiên này dạy bảo đám súc sinh các ngươi một trận".

"Lăng Thanh Trúc, ngươi còn tính kéo dài thời gian tới bao giờ? Ra tay đi!".

"Grào... ào...!".

"Grừ... rừ.... rừ...!!".

Đúng như ý nguyện của Đồ Tam Nương, khi tiếng nàng vừa dứt thì thân ảnh tứ đại hung thú cũng bắt đầu hành động. Dưới sự thao túng từ đám thần hồn mà Lăng Thanh Trúc lưu lại, chúng phối hợp cùng nhau, luân phiên công kích.

Trước thế công dồn dập ấy, Đồ Tam Nương sau một hồi né đông tránh tây thì chợt chuyển mình đáp trả. Đả Thần Tiên trên tay chẳng rõ từ bao giờ đã dài thêm hàng chục thước, nàng vung roi đánh mạnh lên đầu thân ảnh Hỗn Độn.

"Chát!".

"Gáo... áo...!!".

...

Mặc dù chỉ là hư ảnh do lực lượng biến hoá mà thành, nhưng do là kết tinh của rất nhiều hồn phách, lại được bao đời chủ nhân của Tứ Hung Giới dùng chân nguyên bồi đắp nên Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, mỗi con đều có linh trí nhất định, cũng biết cảm nhận nỗi đau, thành ra hét thảm âu rất đỗi bình thường.

Lại nói, tếng kêu vừa rồi của Hỗn Độn, thật ra mới chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Tiếp sau Hỗn Độn, ba con còn lại là Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột cũng lần lượt được Đả Thần Tiên của Đồ Tam Nương "hỏi thăm".

"Chát!".

"Chát!".

...

"Chát!".

"Này thì Thao Thiết!".

"Này thì Cùng Kỳ!".

"Chát! Chát...!!".

"Này thì Đào Ngột!".

...

Nếu phải dùng một từ để miêu tả Đồ Tam Nương lúc này, thiết nghĩ không có gì thích hơn là chữ "Bá".

Đồ Tam Nương, nàng rất bá. Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, tứ đại hung thú vốn ghê gớm là thế, ấy vậy mà qua tay nàng, hiện tại chúng chả khác gì con chó con mèo, bị đánh đến phát hoảng, liên tục phải né tránh.

Khổ nỗi... Đồ Tam Nương, nàng nào có nhân từ nương tay cho. Không cần biết đối phương phản kháng hay là trốn chạy, nàng vẫn như cũ vung roi mà

đánh tới tấp.

Đả Thần Tiên trong tay nàng hết vung bên đông lại quất sang bên tây, hết đánh lên đầu lại đánh xuống đuôi, cứ vậy mà nối nhau liên hồi. Bộ dạng... hung ác vô cùng.

...

"Ực...".

Chừng như cũng bị mẫu thân mình doạ sợ, đang đứng bên ngoài Tứ Hung Giới, Âm Tiểu Linh vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt, hai chân lui về sau một đoạn, trong lòng thầm nghĩ: "Mẫu thân quả nhiên đúng như giáo chúng đồn đại, so với ma quỷ còn đáng sợ hơn bội phần".

Chuyển mắt nhìn sang nơi khác, phương hướng mà sư đồ Lăng Thanh Trúc đã đào tẩu, nàng lo lắng nhắn gửi: "Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, sư đồ các ngươi tốt hơn hết là đừng nên nán lại một giây nào. Dù là Tứ Hung Giới cũng không thể vây khốn được mẫu thân ta lâu đâu".

"Lăng Tiểu Ngư... Lần sau gặp lại, có lẽ ta và ngươi đã là kẻ thù...".

"Bảo trọng".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Thành công tẩu thoát

...

"Chát!".

"Chát!".

"Lăng Thanh Trúc, chết cho ta!".

...

Lực lượng tương quan khá lớn nên chẳng tốn bao nhiêu thời gian thì cuộc chiến đã đi đến hồi kết. Hiện tại thân ảnh của tứ đại hung thú đã hoàn toàn tiêu biến, đám thần hồn mà Lăng Thanh Trúc lưu lại, nó cũng đã bị đánh tan.

Thu lại Đả Thần Tiên, Đồ Tam Nương hướng bốn phía xung quanh đánh ra bốn đạo pháp quyết, rốt cuộc thành công kiểm soát được Tứ Hung Giới. Nàng đưa chiếc giới chỉ đã hoàn nguyên kích cỡ lên nhìn, lẩm bẩm:

"Tứ Hung Giới, ngươi đi theo ả Lăng Thanh Trúc kia đúng là sai lầm".

"Hừm... Kể từ bây giờ Đồ Tam Nương ta chính là chủ nhân của ngươi. Vật của ma tông thì phải thuộc về người ma tông...".

...

Sau khi đem Tứ Hung Giới cất đi, lúc này Đồ Tam Nương mới đưa mắt liếc qua nữ nhi đang đứng ở gần đó.

"Tiểu nha đầu, qua đây ta bảo!".

Được, hay đúng hơn là bị mẫu thân kêu gọi, Âm Tiểu Linh dù không nguyện cũng đành phải bước qua. Nhưng, thay vì áp sát thì nàng vẫn bảo trì một chút khoảng cách.

Chưa mấy hài lòng, Đồ Tam Nương yêu cầu: "Xích lại gần đây".

Không như lần trước, lần này Âm Tiểu Linh đã lắc đầu: "Mẫu thân, con đứng ở đây được rồi. Mẫu thân muốn nói gì thì nói đi".

"Tiểu nha đầu, bộ dạng của ngươi như vậy là sao? Sợ ta ăn thịt ngươi à?".

Vẻ bực bội lộ rõ trên khuôn mặt diễm kiều, Đồ Tam Nương tiếp tục trách cứ: "Hừ, giả vờ giả vịt. Tiểu nha đầu ngươi thì biết sợ ai chứ... Nếu ngươi thực biết sợ thì đã không để cho Lăng Thanh Trúc chạy thoát...".

Tỏ ra ủy khuất, Âm Tiểu Linh thanh minh: "Mẫu thân, người ta là vì lo cho người nên mới nán lại mà".

"Cái gì? Ngươi ở lại là vì lo cho ta a?".

Đồ Tam Nương cảm thấy tức cười: "Ô hô... Nữ nhi ngoan, nữ nhi thảo, hồi nãy là ai đứng bên ngoài hờ hững quan sát, để ta một mình đối phó với mấy con hung thú kia vậy?".

"Thì... bản lĩnh của mẫu thân lớn mà".

"Lớn cái con khỉ! Bộ bản lĩnh lớn thì không cần xuất lực à?! Tiểu nha đầu, ngươi rõ ràng là vì sợ ta làm hại tiểu nam nhân của ngươi nên mới cố tình trì hoãn, để mặc ta bị đám súc sinh kia cắn xé...".

"Toàn nói ngược. Mẫu thân rõ ràng mới là người cắn xé tụi nó...".

....

Âm Tiểu Linh lặng im trong giây lát, đến khi lần nữa ngẩng đầu nhìn lên thì chợt hỏi, thanh âm nghiêm túc hơn trước khá nhiều: "Ừm... Mẫu thân, người nói thật cho con biết. Lúc nãy có phải người đã cố tình thả cho Lăng Thanh Trúc đi hay không?".

"Không có." Đồ Tam Nương chả cần nghĩ, lắc đầu ngay.

Đối với câu trả lời nọ, Âm Tiểu Linh vẫn chưa vừa ý. Nàng hỏi lại: "Thật sự là không phải?".

"Không phải".

Ngắn gọn, súc tích, và chẳng thêm gì nữa. Tỏ ra mình không hề quan tâm, Đồ Tam Nương chuyển đổi đề tài. Nàng dõi mắt trông theo phương vị sư đồ Lăng Thanh Trúc đã tẩu thoát, miệng lầm bầm: "Họ Lăng kia đúng là xảo quyệt, lại dám chơi ta. Đưa cho ta một gốc Trường Sinh Thụ không có trái, thế này khác gì không đưa...".

"Lăng Thanh Trúc, đồ thứ gian manh. Tốt nhất là đừng để rơi vào trong tay ta lần nữa, bằng không... hừ hừ...".

...

...

Đồ Tam Nương đã chẳng còn ý định truy đuổi. Có lẽ thực đúng như ngờ vực của Âm Tiểu Linh, Đồ Tam Nương nàng đã thay đổi suy nghĩ, cố tình thả cho hai sư đồ Lăng Thanh Trúc thoát đi.

Nói cách khác, bây giờ bọn họ đã an toàn. Chí ít là trong lúc này.

Chỉ là... bọn họ không biết. Trên bầu trời, bọn họ vẫn đang tận lực độn quang phi hành.

Mang theo đồ nhi, Lăng Thanh Trúc đã thi triển tốc độ tối đa có thể. Vì muốn mau chóng kéo dãn khoảng cách với Đồ Tam Nương, nàng thậm chí còn thiêu đốt cả chân nguyên của mình. Số lượng không ít.

Cư thế, nàng chạy, chạy mãi... Tận cho đến khi... nàng chẳng còn chạy xa thêm được nữa.

Từ trên không trung, thân ảnh nàng đã vừa mới khựng lại, rồi ngã xuống.

May mắn, nhờ phản ứng mau lẹ, Lăng Tiểu Ngư đã kịp xoay người dang tay đỡ lấy.

"Sư phụ, người thế nào rồi?!".

Lăng Tiểu Ngư vừa lay vừa hỏi, dáng vẻ khẩn trương vô cùng.

Làm sao lại không khẩn trương cho được khi mà tình trạng của sư phụ hắn lúc này... Thần sắc tái nhợt, môi vương vết máu, từ trong khoé mắt máu tươi còn chảy...

Sư phụ hắn, nàng rõ ràng đã bị trọng thương...

"Sư phụ!".

"Sư phụ...!".

...

"Khục...".

Sau mấy lượt bị đồ nhi lay gọi, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng mở mắt ra. Nàng nhìn Lăng Tiểu Ngư, yếu ớt nói: "Tiểu Ngư Nhi, ta còn chưa có chết...

Nhưng nếu tiểu tử ngươi còn tiếp tục lay ta như vầy, ta khẳng định sẽ đi chầu diêm vương luôn đấy".

"Sư phụ, vết thương của người...?".

"Rất nặng".

Lăng Thanh Trúc cũng chẳng giấu: "... Đám thần hồn ta lưu lại đã bị Đồ Tam Nương đánh nát, linh hồn ấn ký khắc xuống Tứ Hung Giới cũng bị tổn hại, do đó nguyên thần của ta hiện đang chịu thương tổn nặng nề".

Liếc xuống ngực, nàng nhăn mày: "Nhưng đáng ngại nhất vẫn là một chưởng ta trúng phải".

"Không ngờ Huyết Ảnh Tu La Công của Đồ Tam Nương lại khủng bố tới độ này... khục khục...".

"Sư phụ!".

"Ta ổn".

Lăng Thanh Trúc khoát tay, rồi bảo: "Tiểu Ngư Nhi, khoảng cách hiện tại hắn đã an toàn rồi. Ngươi mau dìu ta tìm nơi ẩn náu. Ta cần liệu thương".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 211: Những kẻ không mời

Một góc Chu Nga Sơn, buổi chiều tà.

Lúc này trời đang đổ mưa rất to, bầu trời mây đen giăng phủ, tất cả khiến cho không gian trở nên u ám nặng nề.

Trong thạch động vô danh nào đó, một bóng người đang đứng nhìn mưa rơi, trên gương mặt trẻ trung ngập tràn lo lắng.

Thế rồi... bóng người xoay đi. Hắn đưa mắt ngó vào trong, nơi một thân ảnh khác đang khoanh chân điều tức.

"Sư phụ, người nhất định không được xảy ra chuyện gì".

Thầm nhắn gửi một câu như vậy xong, bóng người, cũng chính là Lăng Tiểu Ngư quay lưng lại, lần nữa nhìn ra bên ngoài.

Ngắm mưa?

Không. Hắn làm gì có tâm trạng đó. Cái hắn xem chẳng qua là động tĩnh.

Trước lúc tiến hành liệu thương, sư phụ hắn đã dặn phải chú ý hộ pháp, tuyệt đối đừng để bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến nàng, bằng không bao nhiêu công sức của nàng sẽ đổ sông đổ bể. Tồi tệ hơn, nàng thậm chí có thể bị huyết độc phản phệ, điên loạn mà chết...

Hiểu rõ tầm quan trọng của vấn đề, Lăng Tiểu Ngư nào dám có chút lơ là. Và đó chính là lý do vì sao hắn lại đứng quan sát khung cảnh bên ngoài thạch động, và bây giờ thì đang bắt đầu bố trí cấm chế.

Dẫu sao thì vị trí hiện tại cũng là chốn núi thẳm rừng sâu, ai dám đảm bảo sẽ không có bất trắc xảy ra. Cẩn trọng là nên.

...

Những cấm chế mà Lăng Tiểu Ngư bày bố, xét ra thì cũng không lợi hại gì mấy, bất quá chỉ đủ để ứng phó với tu sĩ vấn đỉnh trở xuống mà thôi.

Tất nhiên chuyện này chẳng thể trách hắn. Hắn chỉ là một tiểu tu sĩ, cấm chế cao cấp lấy đâu ra được?

Từ Lăng Thanh Trúc ư? Trên người nàng hiện làm gì còn cấm chế hay pháp bảo phù hợp mà lấy. Toàn bộ đều đã dùng để đối phó Đồ Tam Nương cả rồi.

Chung quy, những thứ Lăng Tiểu Ngư hắn có thể sử dụng, nếu Lăng Thanh Trúc chưa dùng ở cuộc chiến ban nãy thì cũng nằm gọn bên trong Tứ Hung Giới với gốc Trường Sinh Thụ; còn sót lại, nếu có cũng chỉ là những pháp bảo, những cấm chế cao cấp đòi hỏi phải tiêu tốn rất nhiều lực lượng mới thao túng được.

Mà Lăng Tiểu Ngư, hắn lấy đâu ra lực lượng?

Đừng nói hắn, ngay đến sư phụ Lăng Thanh Trúc của hắn còn chẳng thể triển khai được nữa là. Nàng đã quá suy yếu rồi. Việc nàng cần làm bây giờ là tập trung liệu thương chứ không phải bố trí cấm chế. Lúc này, công tác ngụy trang, che giấu hành tung chỉ có thể trông cậy ở Lăng Tiểu Ngư.

Trên thực tế, Lăng Tiểu Ngư đã rất cẩn trọng bày bố, quyết chẳng để bản thân xảy ra sai sót nào.

Nhưng... Đúng đắn đâu có nghĩa sẽ an toàn. Ý trời khó lường lắm. Đôi lúc, ông trời lại rất thích trêu ngươi thế nhân...

Dưới trận mưa to, trong không gian u tối, khi mà Lăng Tiểu Ngư còn đang loay hoay bố trí cấm chế thì từ thương khung, năm thân ảnh xa lạ bất ngờ đáp xuống. Vị trí đúng ngay trước thạch động mà sư đồ Lăng Tiểu Ngư đang trú ngụ.

Trong đám người này, kẻ nào kẻ nấy tướng mạo đều khá đường hoàng, bốn người tu vi sàn sàn như nhau, thấp nhất vấn đỉnh trung kỳ, cao nhất vấn đỉnh trung kỳ đỉnh phong. Duy có lão nhân dẫn đầu là vượt trội hơn hẳn, đã là chân nhân sơ kỳ.

Đứng bên ngoài thạch động, trong lớp linh quang mờ mờ bao bọc, dưới lớp đạo bạo màu xám, lão nhân quan sát hồi lâu thì mở miệng: "Tiểu huynh đệ, bần đạo dẫn đệ tử ra ngoài rèn luyện, gặp trận mưa lớn, không biết tiểu huynh đệ có thể cho chúng ta vào trú một lúc?".

"Chuyện này...".

Thần tình khó xử, Lăng Tiểu Ngư kính cẩn đáp lại: "Tiền bối, ta e là phải xin lỗi ngài. Sư phụ ta hiện đang đả toạ dưỡng thần bên trong, không tiện để tiền bối vào".

Lão nhân lần nữa liếc nhìn Lăng Thanh Trúc ở gần đó, trong lòng có suy đoán, thử hỏi: "Tiểu huynh đệ, khí sắc của sư phụ ngươi hình như không được tốt. Nàng có phải là đã bị thương?".

Lăng Tiểu Ngư nghe thế thì lập tức cười nhạt, lắc đầu: "Tiền bối, ngài hiểu lầm rồi. Thần sắc của sư phụ là do công pháp tu luyện, trước giờ vẫn vậy".

Đó là một lời nói dối. Và nó cần thiết.

Với hoàn cảnh trước mắt, khi mà ân sư đang bị trọng thương, Lăng Tiểu Ngư làm sao dám cho lão nhân biết sự thật? Nhân thế đa đoan, lòng người hiểm ác, trước lúc tập trung vào điều trị, sư phụ hắn đã cảnh báo qua rồi.

Trừ phi là môn nhân Thiên Kiếm, bằng không thì tuyệt đối không được tin tưởng bất cứ kẻ nào!

Diễn kịch. Phải, hắn cần diễn kịch. Lăng Tiểu Ngư hắn phải tỏ ra thật tự tin, thật bình tĩnh...

Tâm ý họ Lăng, nó là như vậy. Hắn muốn làm cho đám người lạ trước mắt nghĩ rằng bản thân có chỗ dựa, nghĩ rằng sư phụ hắn chỉ là đang đả toạ dưỡng thần.

Tuy nhiên... Ý nghĩ và hành động, nó là hai phạm trù khác nhau.

Một kẻ mới lần đầu hạ sơn hành tẩu như Lăng Tiểu Ngư, khả năng ứng phó có thể cao được bao nhiêu? Hắn muốn diễn? Nhưng hắn diễn giỏi cỡ nào?

Nên nhớ, đám người mà hắn đang phải đối mặt, luận tuổi đời thì thấp nhất cũng đã ngoài năm mươi rồi đấy. Huống hồ lúc nãy, thời điểm bọn họ đáp xuống lại còn nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư đang bố trí cấm chế...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Dâm ý phơi bày

Tại sao phải bố trí cấm chế? Nhìn hang động tạm bợ kia thì rõ ràng đâu phải chỗ cư ngụ lâu dài...

"Hừm... Rõ ràng có chỗ khuất tất." - Lão nhân mặc đạo bào thầm nghĩ.

Hắn nở nụ cười nhạt, thế rồi đột nhiên nhấc chân tiến lên phía trước, hướng vào bên trong thạch động.

Thấy vậy, Lăng Tiểu Ngư lập tức đứng ra ngăn cản.

"Tiền bối, xin hãy dừng bước".

Hắn tiếp tục: "Sư phụ không thích bị người làm phiền trong lúc đả toạ".

Nụ cười càng tươi tắn, thân thiện hơn trước, lão nhân mặc đạo bào đáp: "Tiểu huynh đệ xin đừng lo, chúng ta chỉ vào trú mưa một lúc, sẽ không quấy

nhiễu sư phụ của ngươi đâu".

Dứt câu, lão nhân lách mình, tiếp tục tiến vào. Sau lưng hắn, bốn tên đệ tử cũng bắt đầu nối gót đi theo.

"Tiền bối!".

Một lần nữa, thân ảnh Lăng Tiểu Ngư vượt lên chắn lối. Và lần này thì hắn đã biểu lộ tức giận. Giọng lạnh lùng, hắn cảnh báo: "Xin tiền bối đừng khiến ta khó xử. Một khi gia sư cảm thấy phiền lòng thì ta thật không gánh nổi hậu quả đâu".

"Hửm?".

Lão nhân liếc qua Lăng Thanh Trúc, rồi nhận xét: "Xem ra sư phụ của tiểu huynh đệ cũng không phải người dễ gần".

"Nhưng mà không sao. Băng sơn mỹ nhân thực ra lại rất hợp với khẩu vị của ta".

"Tiền bối, ngài... Ngài nói vậy là ý gì?!".

"Ý gì?".

Lão nhân không trực tiếp trả lời Lăng Tiểu Ngư mà quay lại nhìn bốn tên đệ tử của mình, nói với người ở gần nhất: "Cát Cát, vị tiểu huynh đệ này hỏi ta có ý gì đấy, sao ngươi không giải đáp cho hắn nhỉ?".

Người được gọi Cát Cát gật đầu, y lời hướng Lăng Tiểu Ngư, cười bảo: "Tiểu huynh đệ, không ngại nói cho ngươi biết. Sư phụ ta thật ra là người rất biết thương hương tiếc ngọc. Nữ nhân càng xinh đẹp thì sư phụ ta càng yêu quý a...".

"Ngươi... Các ngươi...".

Lăng Tiểu Ngư lùi lại mấy bước, cố lấy hết dũng khí, nói lớn: "Hừ! Trông các ngươi tướng mạo đường hoàng, bộ dáng hẳn cũng là môn nhân chính giáo, không ngờ trong đầu lại có những ý nghĩ đen tối như vậy...".

"Ta khuyên các ngươi nếu còn chưa muốn chết thì hãy lập tức cút khỏi đây, đừng để sư phụ ta phải động thủ!".

Trước những lời hăm doạ của Lăng Tiểu Ngư, đám người Cát Cát chẳng những không chút e sợ mà còn cười cợt. Cười to nhất thì vẫn là lão nhân mặc hôi bào. Hắn lắc đầu mà rằng: "Tiểu huynh đệ, khả năng diễn kịch của ngươi còn kém lắm".

"Giết chúng ta ư? Chỉ sợ hiện giờ sư phụ ngươi đứng còn không vững ấy chứ... Nàng rõ ràng là đã bị thương, thương tích xem ra còn rất nặng".

Trong mắt ý dâm mồn một, lão nhân đưa tay vuốt chòm râu bạc: "Hay là như vầy đi. Dương Tích ta cũng biết chút y thuật, hãy để ta xem giúp cho sư phụ ngươi".

Nói đoạn, lão nhân, tức Dương Tích liền sấn tới.

"Soạt!".

Và, giống như cũ, Lăng Tiểu Ngư đưa tay chặn lại.

Có chút không vui, Dương Tích trầm giọng: "Tiểu huynh đệ, cứu người như cứu hoả, ngươi tốt nhất nên để ta xem giúp cho sư phụ ngươi thì hơn".

"Sư phụ ta không cần ngươi xem!".

Thần tình nghiêm nghị, Lăng Tiểu Ngư dứt khoát yêu cầu: "Mời các ngươi ra khỏi đây!".

...

"Ha ha ha...".

Đối với những lời quá đỗi "ngây thơ" của họ Lăng, Dương Tích không khỏi bật cười.

Tuy nhiên cười xong, nét mặt hắn lại âm trầm thấy rõ: "Tiểu tử, ngươi có chút không thức thời rồi đấy".

"Xem nào... Tu vị bất quá vấn đỉnh trung kỳ, đạo hạnh còn chẳng bằng đứa đệ tử kém cỏi nhất của ta. Tiểu tử, ngươi lấy cái gì để ngăn ta?".

Chưa nghe hồi âm, Dương Tích mới nói tiếp: "Tiểu tử, hà tất khư khư cố chấp".

"Ngươi nhìn xem. Sư phụ của ngươi xinh đẹp như vầy, hiện lại còn đang suy yếu, thân thể tùy người định đoạt. Tiểu tử ngươi lẽ nào không thấy động tâm?".

Vừa nói, Dương Tích vừa tiến lại gần Lăng Tiểu Ngư, ra chiều thân thiện.

"Tiểu tử, ngươi chẳng lẽ không muốn biết dưới lớp y phục kia sẽ là khung cảnh dạng gì? Chốn đào nguyên tư mật của nàng, tiểu tử ngươi lẽ nào không muốn nhìn thấy?".

"Im miệng!".

...

Môi nhếch nhẹ, Dương Tích liếc xéo người vừa vùng ra khỏi tay mình: "Tiểu tử, coi bộ ngươi không muốn nhận ý tốt của ta rồi".

"Tốt thôi. Có vị sư phụ xinh đẹp như vầy mà ngươi không muốn, vậy thì cứ để cho Dương Tích ta... Chậc chậc, cái thân hình nóng bỏng này...".

"Xẹt!".

Phi kiếm xuất ra, Lăng Tiểu Ngư chém mạnh một đường, buộc cho Dương Tích phải lùi lại.

Dù vậy, Dương Tích còn lâu mới từ bỏ ý định.

Chậm rãi phủi tay, hắn từ tốn nói ra: "Tiểu tử, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Thế thì cũng đừng có trách ta ra tay độc ác".

"Cát Cát, giải quyết hắn".

...

"Keng! Keng!".

"Keng!".

Hơi ngoài mong đợi của Dương Tích, trận chiến diễn ra lâu hơn hắn tưởng. Càng bất ngờ hơn nữa là Cát Cát - đại đệ tử của hắn - vậy mà lại không thể chiếm được chút ưu thế nào trước Lăng Tiểu Ngư.

Âu cũng hợp lẽ. Lăng Tiểu Ngư tốt xấu gì cũng là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Môn, một kẻ xuất thân từ tiểu phái như Cát Cát há lại có khả năng so bì?

Dường như cũng nhận ra gì đó, Dương Tích lúc này mới liếc mắt ra hiệu cho ba tên đệ tử còn lại của mình, ý bảo cùng hợp lực đối phó Lăng Tiểu Ngư trong khi bản thân thì lao tới chỗ Lăng Thanh Trúc hòng bắt giữ.

"Sư phụ!".

Ngó thấy ân sư gặp nguy hiểm, Lăng Tiểu Ngư vội vàng chyển hướng để ứng cứu. Nhưng...

Đám người Cát Cát, bọn họ lại không muốn để hắn đi.

"Tránh ra!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Phản sát

"Bất lực", đó là từ thích hợp nhất để nói về Lăng Tiểu Ngư lúc này. Hắn không ngăn được bước tiến của Dương Tích. Xung quanh hắn, đám người Cát Cát đã bao vây.

Trong khoảnh khắc mà trí đã rối, tâm đã loạn, hắn chợt nhớ tới một thứ. Hai vết bớt hình hắc - bạch song ngư nơi lòng bàn tay mình. Cỗ lực lượng kỳ dị ẩn chứa nơi ấy, trước nay hắn vẫn chưa một lần dám đem ra sử dụng.

Phải. Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn luôn lo sợ. Và kẻ khiến hắn sợ hãi, không ai khác ngoài sư phụ của mình: Lăng Thanh Trúc.

Nhớ có lần nàng đã chỉa kiếm vào hắn, bảo sẽ lập tức xuống tay giết hắn nếu Lăng Tiểu Ngư hắn cùng hung linh có mối liên hệ gì đó...

Mặc dù chuyện đã qua lâu nhưng trong thâm tâm, Lăng Tiểu Ngư chưa một lần quên đi. Quên làm sao được khi mà hai vết bớt hắc - bạch song ngư trên tay hắn vẫn đang còn hiện hữu? Quên làm sao được khi mà cỗ lực lượng kỳ dị ẩn chứa bên trong vết bớt cứ ngày một lớn lên?

Suốt quãng thời gian qua, Lăng Tiểu Ngư hắn đã luôn phải âm thầm che giấu bí mật này, cố không để cho ai biết. Đặc biệt là Lăng Thanh Trúc. Hắn thật chẳng muốn khiến nàng hoài nghi mình thêm nữa. Hắn sợ nàng sẽ thay đổi thái độ, không còn đối tốt với mình...

Nếu được, Lăng Tiểu Ngư hắn tình nguyện cả đời cũng không bao giờ đụng tới cỗ lực lượng kia. Thậm chí dẫu đấy có là một sự hi sinh to lớn đi nữa. Nhưng...

Trong tình cảnh này, khi mà Lăng Thanh Trúc đang gặp nguy hiểm, hắn sao có thể đành lòng đứng nhìn?

Không... Hắn phải cứu nàng. Dù cho có để lộ bí mật, dù cho có khiến nàng hoài nghi hay thậm chí sẽ bị nàng ghét bỏ, hắn vẫn như cũ, muốn cứu nàng.

Chẳng còn gì để đắn đo do dự, Lăng Tiểu Ngư ngay lập tức tiến hành câu thông với cỗ lực lượng ẩn chứa bên trong đôi hắc - bạch song ngư nơi lòng bàn tay mình.

Chính tại lúc này, khi sức mạnh tiềm ẩn của Lăng Tiểu Ngư sắp được bung ra thì ở nơi đối diện, Lăng Thanh Trúc - người hắn muốn cứu - đã bất ngờ mở mắt.

Với cái nhìn lạnh lùng, nàng đánh ra một chưởng, nhắm thẳng ngay lồng ngực của Dương Tích - kẻ đang hùng hổ lao tới.

"Ba!".

...

Không cầu kỳ hoa lệ, bất quá chỉ là một chưởng đơn giản. Nhưng chính một chưởng trông như tùy tiện này, nó lại khiến cho đám người Cát Cát đứng phía sau phải cả kinh thất sắc. Nguyên do là bởi Dương Tích - sư phụ của bọn chúng - đã nằm yên bất động rồi.

Ngất xỉu?

Không. Dương Tích đã chết! Nguyên thần của hắn đã bị tiêu diệt!

Một chưởng... Chỉ duy nhất một chưởng liền diệt sát đi Dương Tích - kẻ đã sớm thành tựu cảnh giới chân nhân sơ kỳ... Như vậy người ra tay, tu vị phải là ở cấp bậc gì?

Chân nhân trung kỳ? Hay là... chân nhân hậu kỳ?

Cõi lòng chẳng rét mà run, đám người Cát Cát nào còn dám nấn ná thêm một giây nào nữa, vội vàng phi thân tháo chạy.

Chỉ có điều... bọn chúng chạy thoát sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Nhập thế tục

"Còn muốn chạy?!".

Cơn giận còn chưa lắng, Lăng Thanh Trúc lao ra khỏi thạch động, tay thon vung lên.

Tức khắc, bốn đạo kiếm khí màu lục bắn ra, cấp tốc truy đuổi đám người Cát Cát.

Rất nhanh, những tiếng hét thảm cất lên.

...

"Sư phụ!".

Từ bên trong thạch động, Lăng Tiểu Ngư nối gót vội vã lao theo. Chừng tiếp cận ân sư thì lo lắng hỏi: "Sư phụ, người... người không sao chứ?!".

Lăng Thanh Trúc xoay đầu, đang tính mở miệng thì...

"Phụt...!".

Từ trong miệng nàng, máu tươi bất chợt phun ra. Trải dài ba thước...

"Sư phụ!".

....

...

Ngày hôm sau...

Dưới chân núi Bạch Hạc, một đạo thanh quang đã vừa mới đáp xuống.

Người đến là một thanh niên tuổi độ hai ba, hai bốn, tướng mạo bình phàm, tu vị vấn đỉnh trung kỳ. Đích thị Lăng Tiểu Ngư.

Tất nhiên, Lăng Tiểu Ngư không đi một mình. Đồng hành cùng hắn còn có Lăng Thanh Trúc nữa. Chỉ là Lăng Thanh Trúc, nàng đã không tự mình ngự kiếm phi hành. Thay vào đó, nàng được đồ nhi bồng bế mang đi.

Đừng nghĩ Lăng Thanh Trúc quá lười, đều là bất đắc dĩ cả đấy. Đồng ý là nàng cũng thích được bồng bế đấy, nhưng trong trường hợp này, nguyên do lại khác.

Lực lượng của nàng tạm thời đã chẳng thể điều động được nữa. Lúc này, đừng nói ngự kiếm phi hành, ngay đến đứng dậy bước đi, đối với nàng cũng đã là một việc quá sức rồi.

...

"Sư phụ, người thấy trong mình thế nào? Có mệt không?".

Nằm trong lòng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc hé ra đôi mắt, giọng yếu ớt: "Tiểu Ngư Nhi, ta còn chịu được".

Nàng chậm rãi xoay đầu, thoáng quan sát rồi hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ chúng ta đang ở đâu?".

"Sư phụ, đệ tử cũng không biết. Vừa rồi phi hành, đệ tử nhìn thấy một cô thôn ở đây nên mới đáp xuống".

Tìm chỗ có phàm nhân mà dừng chân, đó thực ra không phải chủ ý của Lăng Tiểu Ngư. Hắn chỉ làm theo căn dặn của sư phụ mình mà thôi.

Ở Chu Nga Sơn, thạch động nọ, trước lúc lâm vào hôn mê, Lăng Thanh Trúc đã nói cho hắn biết rõ tình trạng của mình. Nàng nói do quá trình liệu thương bị gián đoạn, lại phải xuất động lực lượng để giải quyết đám người Dương Tích, Cát Cát nên đã bị huyết độc của Huyết Ảnh Tu La Công phản phệ, tấn công vào lục phủ ngũ tạng...

Để bảo toàn tính mạng, Lăng Thanh Trúc nàng buộc phải thi triển một đại bí thuật gọi là Thiên Địa Na Di. Bí thuật này, theo như nàng nói thì nó chẳng những có thể ngăn chặn được sự xâm nhiễm của huyết độc mà còn giúp nàng tạm thời ổn định được thương tổn nơi nguyên thần. Chỉ là cái giá...

Trên đời làm gì có bữa ăn nào miễn phí. Thiên Địa Na Di đúng là thần diệu đấy, nhưng ngoài lợi ích, nó còn đưa đến tác hại nữa. Thọ nguyên, đấy là cái giá phải trả.

Muốn bí pháp Thiên Địa Na Di được vận hành suông sẻ, Lăng Thanh Trúc nàng phải đảm bảo được hai điều kiện. Thứ nhất, không được phép điều động chân nguyên, xuất sử linh lực; thần thức cũng là như vậy, không thể xuất sử. Thứ hai, dùng chính sinh mệnh lực của mình cung cấp. Con số... thực chẳng hề ít.

Cách mỗi ba ngày, thọ nguyên của Lăng Thanh Trúc nàng sẽ giảm đi một năm. Một tháng sẽ là mười năm, hai tháng vị chi là hai mươi năm, cứ thế tính tới...

Nếu trong một trường hợp khác, khi bên cạnh không phải Lăng Tiểu Ngư mà là Cơ Thành Tử, hoặc Lý Ngọc Thường, Ngọc Vân Tử,... thì mọi chuyện đã khác, Lăng Thanh Trúc sẽ chẳng cần lo nghĩ quá nhiều. Đáng tiếc, đang đồng hành với nàng lại là Lăng Tiểu Ngư.

Với tu vi vấn đỉnh trung kỳ của mình, Lăng Tiểu Ngư làm sao có khả năng bảo vệ nàng trên đường trở về Thiên Kiếm Môn?

Quãng đường từ Chu Nga Sơn đến Ngũ Đài Sơn vẫn còn rất xa, bất trắc nếu có âu cũng bình thường.

Lo xa quá ư?

Chuyện xảy ra ở Chu Nga Sơn chính là minh chứng tốt nhất. Trong cái thế giới này, chuyện gì cũng có khả năng xảy ra cả.

...

Bay thẳng về tông môn thì không được, ẩn nấp chốn núi thẳm rừng sâu lại sợ bị tu sĩ lòng dạ bất chính phát hiện ra, cực chẳng đã Lăng Thanh Trúc mới đưa ra quyết định, bảo Lăng Tiểu Ngư mang mình tìm đến chốn thế tục phàm nhân. Bởi theo nàng lý giải thì ở những nơi ấy, tu sĩ rất hiếm người lui tới. Chí ít khi ẩn nấp tại đó, sự an toàn của sư đồ nàng sẽ được đảm bảo hơn.

...

"Sư phụ...".

Cúi nhìn ân sư đang nằm trên tay mình, Lăng Tiểu Ngư vô cùng áy náy: "... Nếu không phải bởi đệ tử làm vướng bận thì người đã chẳng ra nông nỗi như bây giờ... Tại thạch động, cũng là do đệ tử vô dụng không thể hộ pháp được cho người. Đều là lỗi của đệ tử...".

"Thằng ngốc...".

Lăng Thanh Trúc ngó lên, giọng vẫn yếu ớt như cũ: "Cái gì mà tại ngươi làm vướng bận chứ. Tất cả đều là vì Đồ Tam Nương kia quá lợi hại thôi...".

"Còn chuyện ở thạch động... Tiểu tử ngươi chỉ là một tiểu tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ, làm sao đối phó được với bọn chúng".

"Sư phụ...".

"Đừng tự trách nữa. Đây là ý trời, là kiếp nạn của ta".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Thôn nữ tô hạ

..

"Khục khục...".

"Sư phụ!".

"Bị sặc thôi".

Lăng Thanh Trúc nuốt xuống một ngụm nước bọt, rồi mới nói tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, ta bảo với ngươi rồi, với bí pháp Thiên Địa Na Di đang vận hành, tạm thời ta sẽ không chết được đâu... Việc bây giờ của ngươi là phải tìm cho ta một chỗ để tịnh dưỡng rồi giúp ta từ từ liệu thương...".

Ngưng trong giây lát, nàng chợt hỏi: "Phải rồi, mới nãy ngươi nói chúng ta hiện đang ở chỗ của phàm nhân thế tục đúng không?".

"Vâng." - Lăng Tiểu Ngư gật đầu - "Trước mặt chúng ta có một cô thôn".

"Vậy tốt rồi... Tiểu Ngư Nhi, ngươi đưa ta đến đó".

...

Y lời ân sư, Lăng Tiểu Ngư lập tức nhấc chân cất bước. Chỉ là... còn chưa đi được bao nhiêu bước thì chân hắn đã dừng lại.

"Tiểu Ngư Nhi, sao vậy?".

"Sư phụ, có người đang đi tới".

"Có người?".

Lăng Thanh Trúc cố xoay đầu ngó xem...

Đúng như lời đồ nhi, từ hướng cô thôn đích xác có một người đang hướng bên này tiến lại. Đó là một nữ nhân còn rất trẻ, tuổi đời thiết nghĩ chưa đến ba mươi, mặc một bộ đồ màu nâu cũ kỹ với vài ba miếng vá, trên lưng mang một chiếc gùi được đan từ tre...

Rõ ràng, cô gái này là một thôn nữ gia cảnh nghèo khó.

...

"Sư phụ, đệ tử nên làm gì?".

"Tùy cơ ứng biến".

...

Một lúc sau.

Bước chân thôn nữ chậm dần, rồi dừng hẳn. Nàng nhìn hai sư đồ Lăng Thanh Trúc - Lăng Tiểu Ngư, ánh mắt đầy nghi hoặc: "Xin hỏi... các vị là ai?".

"Chúng ta...".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang nghĩ ngợi tìm lời thì nằm trên tay hắn, Lăng Thanh Trúc đã hồi âm: "Cô nương, chúng ta là người nơi khác tới, trên đường không may gặp phải đạo tặc, trong lúc vội vã đã chạy đến chỗ này...".

"Cô nương, xin hỏi ở đây là nơi nào?".

"Ở đây là thôn Tô Hạ, thuộc huyện Thanh Châu, phủ Hoài Nam".

"Thôn Tô Hạ sao...".

Trông thấy Lăng Thanh Trúc có vẻ thắc mắc, thôn nữ mới lên tiếng giải đáp: "Thôn Tô Hạ chúng ta là nơi hẻo lánh, xưa nay rất hiếm người lui tới".

"Ra vậy... khục khục...".

"Cô nương, cô... Trông khí sắc của cô thì hình như đang bệnh nặng. Có thể để ta xem một chút không?".

"Cô nương biết y thuật sao?" Lăng Thanh Trúc hỏi lại.

Thôn nữ cũng liền gật đầu: "Phụ thân ta là y sư, thành ra ta cũng biết sơ một chút".

"Ừm... Vậy phiền cô nương xem giúp".

Đã có được sự đồng thuận từ Lăng Thanh Trúc, thôn nữ mau chóng tiến hành bắt mạch, kiểm tra bệnh tình.

Một lúc sau.

Thôn nữ buông tay, thần tình lo ngại: "Cô nương, mạch tượng của cô nương rất rối loạn, bệnh tình xem ra khá nghiêm trọng".

Lăng Thanh Trúc thở dài, "thành thật" nói ra: "Chẳng giấu gì cô nương, cách đây ba tháng, ta đột nhiên mắc phải bệnh lạ, trong trấn không ai chữa được. Vì lo ta xảy ra điều bất trắc, tướng công mới thuê người hộ tống, cùng ta đi tìm danh y chữa trị. Nào ngờ giữa đường lại bị đạo tặc chặn đường cướp bóc...".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc ngước lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, cố đưa tay nắm lấy phần áo trước ngực hắn mà rằng: "Tướng công, là thiếp đã liên lụy chàng...".

"Sư... ta...".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang bối rối, nhất thời chưa biết phải đối đáp ra sao thì bên cạnh, thôn nữ đã lên tiếng đề nghị: "Công tử, thê tử của ngài hiện đang rất suy nhược, không tiện đi lại đâu. Nếu hai vị không chê thì xin hãy đến nhà ta ở tạm mấy hôm. Phụ thân ta là một y sư giỏi, nói không chừng có thể giúp được hai vị".

"Chuyện này...".

Lăng Thanh Trúc giả vờ hỏi ý đồ nhi: "Tướng công, chàng xem thế nào?".

Thế nào? Còn có thể thế nào được nữa? Lăng Thanh Trúc nàng rõ ràng đã quyết định rồi đấy thôi.

Khuôn mặt nhăn nhó làm người khó hiểu, Lăng Tiểu Ngư gật đầu, chẳng tự nhiên gì mấy: "Ừm... Vậy... làm phiền cô nương".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Trước tiên cần phải cởi y phục

Từ sau hôm ấy, hai sư đồ họ Lăng đã ở lại thôn Tô Hạ, trong căn nhà đơn sơ của Tô Phúc Đường - cô thôn nữ tốt bụng mà họ đã gặp dưới chân núi Bạch Hạc.

Trong nhà nàng, trừ bỏ Tô Vinh - phụ thân của nàng - thì còn có thêm một người nữa. Đó là một nam nhân, danh gọi Tô Sáng - tướng công nàng.

Tô Vinh, Tô Phúc Đường, Tô Sáng, thoạt nghe cứ tưởng là họ hàng quyến thuộc, nhưng thực ra thì không phải như vậy. Trên thực tế, ở thôn Tô Hạ này, tất cả mọi người đều mang họ Tô, chẳng ai là ngoại lệ.

Đối với việc đó, sư đồ Lăng Thanh Trúc cũng chả thấy có gì lạ. Bọn họ không quá để ý. Cái mà họ lưu tâm, có chăng là nhân phẩm của những kẻ đang cho mình nương náu. Nhân thế đa đoan, lòng người hiểm ác, bọn họ cần phải phòng bị.

Thế tục phàm nhân?

Đồng ý chỉ là thế tục phàm nhân, nhưng con kiến bé nhỏ còn có thể đuổi được voi thì huống hồ con người?

Cảnh giác vốn dĩ là nên.

May mắn, mọi thứ đều tốt đẹp. Cả ba người nhà Tô Phúc Đường ai nấy đều rất trung hậu thiện lương. Tuy rằng gia cảnh khốn khó nhưng biết thương yêu, đùm bọc lẫn nhau, đối xử với sư đồ Lăng Thanh Trúc - Lăng Tiểu Ngư vô cùng phải đạo. Từ miếng ăn cho đến giấc ngủ, bọn họ đều luôn dành cho sư đồ Lăng Thanh Trúc những gì tốt nhất có thể. Nhất là trong việc chữa trị bệnh tình cho Lăng Thanh Trúc...

Lẽ dĩ nhiên, "chữa trị" ở đây hoàn toàn là theo một nghĩa khác. Thuốc thang mà Lăng Thanh Trúc uống, bất quá chỉ để tượng trưng mà thôi.

Một y sư chốn thế tục thì làm sao có khả năng cứu chữa được bệnh tình của Lăng Thanh Trúc - một tu sĩ chân nhân cảnh hậu kỳ?

Biết cách cứu trị, hiện duy cũng chỉ có mỗi mình Lăng Thanh Trúc. Nhưng ngặt một điều là... Lăng Thanh Trúc, nàng không thể tự mình làm được. Nàng cần một người nữa trợ giúp.

Cũng đành chịu. Với việc phải duy trì bí thuật Thiên Địa Na Di, Lăng Thanh Trúc nàng đâu được phép điều động chân nguyên, sử dụng linh lực. Ngay đến nguyên thần nàng còn phải tạm thời phong bế nữa là.

...

"Haizz... Đành trông cậy vào thằng ngốc này vậy".

Trên chiếc giường gỗ đơn sơ, Lăng Thanh Trúc tựa lưng vào gối, nhìn người thanh niên đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, thầm thở nhẹ. Rồi nói: "Tiểu Ngư Nhi, tính mạng của ta coi như đã giao hết cho ngươi. Lát nữa ngươi nhớ phải tập trung một chút".

"Sư phụ, đệ tử biết rồi".

"Biết thì tốt".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ ta sẽ nói qua cho ngươi tiến trình trị liệu. Ngươi hãy ghi nhớ mà thực hiện".

"Vâng, sư phụ".

"Được rồi. Tiểu Ngư Nhi, ngươi nghe cho kỹ".

"Huyết độc mà ta trúng phải thuộc về âm độc, do linh lực và máu huyết của người tu luyện Huyết Ảnh Tu La Công chuyển hoá mà thành, hết sức ghê gớm. Trước mắt, muốn triệt để hoá giải là chuyện bất khả thi. Chúng ta chỉ có thể đem nó tạm thời trấn áp. Có như vậy ta mới dùng vận hành Thiên Địa Na Di được...".

"May mắn, bên trong chiếc giới chỉ còn lại của ta có trữ một lọ Cửu Dương Chân Hoàn, đối với việc trấn áp huyết độc thiết nghĩ ít nhiều cũng hiệu nghiệm".

"Lát nữa, sau khi ta đem Cửu Dương Chân Hoàn phục dụng, tiểu tử ngươi giúp ta luyện hoá dược lực, dẫn qua kỳ kinh bát mạch, lục phủ ngũ tạng... Hmm... Cách thực hiện như sau...".

Mới đầu thì không sao, Lăng Tiểu Ngư rất nghiêm túc lắng nghe, cẩn thận ghi nhớ. Nhưng càng về sau, thần sắc hắn càng trở nên khác lạ, hồng lên thấy rõ.

Đợi cho Lăng Thanh Trúc nói xong, lúc này hắn mới ngước mặt nhìn lên, ấp úng hỏi: "Sư phụ... Đệ tử... đệ tử phải trực tiếp động... động vào sao?".

"Động vào?" - Lăng Thanh Trúc tỏ ra nghi hoặc - "Động vào cái gì?".

"Sư phụ, ừm... cơ thể người".

Dường như đã hiểu ra vấn đề, Lăng Thanh Trúc lườm nhẹ một cái: "Sao? Bộ cơ thể ta trông khó coi lắm hay sao mà ngươi lo ngại như vậy?".

"Sư phụ, đệ tử không phải ý đó." - Lăng Tiểu Ngư vội thanh minh - "Ý của đệ tử là... hmm... Sư phụ, nam nữ... nam nữ thụ thụ bất thân".

Nam nữ thụ thụ bất thân? Lại là cái câu này...

Lăng Thanh Trúc chưa nghe còn đỡ, vừa nghe xong, trong dạ liền đâm ra bực bội. Nàng mím môi, sau một hồi lườm nguýt thì nói: "Tiểu Ngư Nhi, giờ đã là lúc nào rồi mà ngươi còn để tâm tới chuyện này? Ta đang bị trọng thương, là đang bị trọng thương đấy có hiểu không?".

"Với việc phải duy trì Thiên Địa Na Di, từng giờ từng khắc sinh mệnh của ta đều đang bị bào mòn. Ba ngày mất đi một năm nguyên thọ, một tháng là mười năm, hai tháng vị chi là hai mươi năm... Tiểu Ngư Nhi, Thiên Địa Na Di không thể duy trì mãi được, chúng ta chẳng có nhiều thời gian đâu...".

"Lại nói... Thân thể bị đụng chạm là ta, thiệt thòi là ta chứ đâu phải ngươi. Ngươi là nam nhân, ta đây mới là nữ nhân a... Ta không chấp, tiểu tử ngươi để ý cái gì?".

"Sư phụ...".

Lăng Tiểu Ngư nghe ân sư phân tích hồi lâu, cuối cùng cũng đã thông suốt. Hắn nhìn nàng, nói: "Sư phụ, đệ tử hiểu rồi. Đệ tử sẽ giúp người chữa trị".

...

Nửa giờ sau.

Giữa trời đêm tăm tối, trong gian phòng chật hẹp, quá trình chữa trị đã chính thức bắt đầu.

Trước tiên, Lăng Tiểu Ngư trút ra một viên Cửu Dương Chân Hoàn, đem cho Lăng Thanh Trúc phục dụng. Đợi nàng uống xong, hắn lập tức chỉnh lại tư thế, điều động linh lực. Cánh tay đưa ra, hắn đang toan chiếu theo những lời dặn dò ban nãy mà thực hiện thì nơi đối diện, tiếng Lăng Thanh Trúc chợt cất lên.

"Khoan đã".

Lăng Tiểu Ngư hạ tay xuống, ngờ vực: "Sư phụ, sao vậy?".

Lăng Thanh Trúc hết liếc xuống rồi lại liếc lên, hơi thiếu tự nhiên bảo: "Trước khi bắt đầu... y phục của ta... cần được cởi ra".

Lăng Tiểu Ngư: "....".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Bắt đầu chữa trị

...

Vốn dĩ Lăng Thanh Trúc tính đợi đồ nhi hỏi han xong rồi mới trả lời, nhưng khổ nỗi nàng ngồi đợi cả buổi mà tên đệ tử của nàng vẫn cứ há mồm cứng đơ ra đó, cực chẳng đã nàng mới phải chủ động.

"Ngươi... Bộ mặt của ngươi như vậy là sao?".

"Này... Tiểu Ngư Nhi ngươi không phải đang cho rằng ta cố tình đấy chứ?"

Lăng Thanh Trúc hỏi, hỏi xong thì chợt nhận ra những lời mình vừa nói hình như không ổn lắm. Nàng sửa ngay: "Ý ta là... Đây là việc bắt buộc. Ta cũng là bất đắc dĩ...".

...

"Tiểu Ngư Nhi, thứ đan dược ta vừa dùng là Cửu Dương Chân Hoàn, dược lực của nó là thuần dương chi lực. Trong quá trình ngươi giúp ta điều trị, nhiệt lượng toả ra sẽ rất lớn...".

"Nếu là bình thường thì chả sao, nhưng hiện tại, khi ta không thể điều động chân nguyên cộng thêm cơ thể suy nhược này, ta căn bản là sẽ không chịu nổi. Nếu nhiệt lượng không kịp thoát ra ngoài thì ta chắc chắn sẽ bị nó giết chết đấy. Tiểu Ngư Nhi, ngươi đã hiểu chưa?".

Ân sư đã nói rõ ràng như thế, Lăng Tiểu Ngư làm sao lại chẳng tường minh. Chỉ là... Hiểu là một chuyện, đón nhận ra sao thì đó lại là chuyện khác.

Mặt nhăn mày nhó, hắn cố hỏi: "Sư phụ, nhất định... nhất định phải cởi sao? Chúng ta không thể dùng cách khác?".

"Cách? Cách gì?".

Lăng Thanh Trúc vấn ngược: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi tưởng chúng ta đang ở Thiên Kiếm Môn chắc? Tiểu tử ngươi nên biết là hiện giờ chúng ta không có nhiều điều kiện, còn bản thân ngươi thì tu vi lại quá thấp".

"Tiểu Ngư Nhi, đây là trường hợp đặc biệt, vì vậy... Vì vậy ta nghĩ chúng ta có thể tạm thời bỏ qua lễ tiết".

"Nhưng mà sư phụ...".

"Haizz...".

Lăng Thanh Trúc cúi đầu thở dài, thanh âm chợt trở nên buồn bã: "Tiểu tử ngươi nếu quan trọng lễ tiết như vậy, thế thì thôi đi. Lăng Thanh Trúc ta sống cũng đủ lâu rồi... Cùng lắm là chết thôi...".

"Sư phụ...".

...

Bỏ mặc Lăng Thanh Trúc, đứng nhìn nàng chết, Lăng Tiểu Ngư há lại đành tâm?

Nàng đã nuôi dưỡng hắn bao nhiêu năm, đã mấy phen vì hắn mà dấn thân vào nguy hiểm. Cả chuyện lần này, nàng ra nông nỗi như hôm nay, hết thảy cũng bởi vì muốn ra ngoài thu thập tài liệu, giúp hắn luyện chế một lô Trường Sinh Đan hoàn mỹ nhất.

Lăng Thanh Trúc nàng làm nhiều thứ cho hắn như thế, giờ nàng thân trong hiểm cảnh, Lăng Tiểu Ngư hắn lẽ nào ngó lơ?

Lễ tiết? Thôi thì tạm gác qua một bên vậy.

Hít nhẹ một ngụm lương khí, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng quyết định: "Sư phụ, đệ tử sẽ không để người chết đâu".

...

"Thằng ngốc ngươi rốt cuộc cũng chịu thông suốt...".

Lòng nhẹ nhõm thở ra, Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu lên, thanh âm vậy mà mang theo chút dỗi hờn: "Hừ... Ta còn tưởng tiểu tử ngươi sẽ vì bảo vệ lễ tiết của mình mà để ta tự sinh tự diệt chứ".

"Tiểu tử ngươi...".

Lăng Thanh Trúc đang nói bỗng ngưng, hai hàng chân mày cau chặt.

Thấy nàng như vậy, Lăng Tiểu Ngư mới vội hỏi: "Sư phụ, người sao vậy?".

"Ưm...".

Lăng Thanh Trúc cắn răng, bảo: "Tiểu Ngư Nhi, dược lực của Cửu Dương Chân Hoàn đã bắt đầu tan ra. Nó đang tác động tới huyết độc".

"Sư phụ, vậy... vậy người mau để đệ tử trợ giúp".

"Ừm".

...

Lăng Thanh Trúc chờ thêm một lúc vẫn chưa thấy đồ nhi làm ra động tĩnh gì, liền giục: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi còn thừ người ra đó làm gì? Mau giúp ta cởi y phục".

...

"Tiểu Ngư Nhi, ta sắp bị thiêu chết rồi đấy!".

Liên tiếp bị ân sư thúc giục, liếc qua lại thấy thần sắc nàng đã bị nhiệt lượng khiến cho ửng hồng, Lăng Tiểu Ngư đành nhắm mắt đưa tay, theo đúng nghĩa đen.

Chứng kiến hành động ấy của hắn, Lăng Thanh Trúc vừa bực lại vừa buồn cười: "Tiểu tử ngươi làm cái trò gì đấy? Ngươi nhắm mắt như vậy thì làm sao giúp ta điều trị? Lát nữa ngươi còn phải đem dược lực dẫn qua kỳ kinh bát mạch của ta đấy".

Kinh mạch, huyệt đạo, vị trí đâu phải ít. Chỉ cần sai sót một chút thôi cũng đủ khiến Lăng Thanh Trúc nàng khổ sở rồi. Tệ nhất, nói không chừng còn có thể uy hiếp tới tính mạng của nàng.

Nên nhớ, thân thể nàng bây giờ yếu nhược lắm a!

Có lẽ đã nghe ra điều ân sư lo ngại, Lăng Tiểu Ngư trấn an: "Sư phụ, không sao đâu. Lúc chữa trị đệ tử sẽ tập trung sử dụng thần thức, sẽ chẳng để xảy ra sai sót nào đâu".

"Thần thức?".

Lăng Thanh Trúc nhìn đồ nhi như nhìn một kẻ ngốc: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi dùng thần thức với dùng cặp mắt thì có gì khác nhau? Chẳng phải đều sẽ thấy hết mọi thứ?... Hừm... So với cặp mắt thì thần thức còn thấy được nhiều thứ hơn nữa a".

"Sư phụ, đệ tử... đệ tử không có ý đó".

"Chậc...".

Lăng Thanh Trúc tặc lưỡi, tỏ ra thiếu kiên nhẫn: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi bớt bày vẽ đi. Có nhìn thấy không? Ta đang sắp chết rồi đây này".

"Ngươi còn không mau giúp ta cởi y phục!".

Câu trước nhẹ nhàng, nhưng câu sau thì tức khí đã trào dâng như thác đổ. Trước cái uy của ân sư, Lăng Tiểu Ngư khó tránh bị giật mình. Hắn lấy hết can đảm mà đưa tay về phía thắt lưng của nàng. Bộ dáng khẩn trương vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Một phút yếu mềm

Theo động tác cứng nhắc của họ Lăng, từng lớp y phục được vạch ra, rồi được cởi xuống.

Ban đầu là trường y bên ngoài, tiếp đến là lớp bạch y bên trong, sau cùng thì tới nội y...

Tại bước này, cánh tay Lăng Tiểu Ngư đã dừng lại, thôi không di chuyển nữa.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi... còn đợi cái gì nữa? Mau... mau cởi ra".

"Ực...".

Lăng Tiểu Ngư nuốt xuống một ngụm nước bọt...

"Ực...".

... Rồi lại nuốt thêm một ngụm nữa.

Khó khăn lắm, cánh tay của hắn mới lại được nâng lên.

...

"Hờ... ờ... hờ...".

"Hừ... ừ...".

Trong tiếng thở mà không biết là của Lăng Thanh Trúc hay của chính bản thân mình, sau một đỗi nhọc nhằn, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng thành công đem phần nội y phía trên tháo xuống. Ngay tức thì, một cặp tuyết lê trắng mịn căng tròn hiện ra.

...

Lăng Tiểu Ngư thề là hắn không hề có ý định sẽ ngắm nghía gì cặp tuyết lê kia, thế nhưng chẳng hiểu tại sao, khi mà chúng được phơi bày ra thì hai mắt hắn, nó lại cứ nhìn chằm vào đấy, không nỡ dời đi. Mãi đến lúc bị chính chủ nhân của cặp tuyết lê nhắc nhở, lúc này hắn mới hoàn hồn, vội xoay đầu sang hướng khác.

Trên trán chẳng biết từ bao giờ đã ướt đẫm mồ hôi, Lăng Tiểu Ngư vừa thở vừa nói: "Sư phụ... đệ tử... đệ tử không cố ý...".

Không cố ý?

"Hư... Rành rành đã nhìn chằm chằm như thế mà còn bảo là không cố ý".

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng thực chất trong lòng, Lăng Thanh Trúc chả so đo gì lắm. Hơn ai hết, nàng ý thức được sức mị hoặc của mình, cũng đồng thời hiểu rõ phẩm chất con người Lăng Tiểu Ngư.

Đứa đồ nhi này của nàng, tâm tính vẫn còn non nớt lắm. Đặc biệt là đối với chuyện nam nữ, hắn thực chẳng hơn gì một tờ giấy trắng...

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa Lăng Thanh Trúc xem nhẹ chuyện này. Thực ra thì... nàng cũng đang hết sức ngại ngùng. Nói sao thì nàng vẫn là nữ nhân, lại còn là trinh nữ. Mấy trăm năm qua, nàng đã bao giờ khoả thân trước mặt người khác đâu...

Bình thản ư? Da mặt Lăng Thanh Trúc nàng còn chưa luyện được tới trình độ đó.

Thần tình khó xử, Lăng Thanh Trúc hết cúi nhìn mảnh nội y phía dưới lại ngẩng xem đồ nhi trong tư thế ngoảnh mặt quay lưng, môi mấp máy muốn nói lại thôi.

Mở miệng kêu hắn cởi giúp ư?

Chuyện này...

Lăng Thanh Trúc chỉ nghĩ thôi thì đã thấy xấu hổ lắm rồi.

...

Lăng Tiểu Ngư không chủ động, Lăng Thanh Trúc thì lại không thể mở lời. Kết quả là sau một hồi, mảnh nội y kia vẫn còn vẹn nguyên đeo bám như cũ.

Nhưng... tình trạng đó đã chẳng duy trì quá lâu.

Với lượng nhiệt đang toả ra ngày một lớn, Lăng Thanh Trúc có muốn cũng không thể ngồi im được nữa. Nàng cắn răng, cố gắng nâng lên cánh tay vô lực, hướng đến nội y bên dưới.

"Ư...".

"Ưm...!".

Một lần, rồi lại một lần, Lăng Thanh Trúc cố đem mảnh y phục cuối cùng cởi ra. Nhưng, sức của nàng, nó yếu quá. Sau bao nỗ lực, thất bại vẫn hoàn thất bại.

Cái cảm giác bất lực, rồi ấm ức, chúng bắt đầu bủa vây lấy nàng, khiến nàng bật khóc...

Từ trong đôi mắt thâm sâu ngập tràn trí tuệ, những giọt nước đã lặng lẽ tuôn thành dòng, lăn dài trên má giai nhân...

Một chân nhân cảnh hậu kỳ? Một vị phong chủ cao cao tại thượng của Thiên Kiếm Môn? Hay một cường giả tính tình cổ quái? Một vị sư phụ hung hăng thường ngày mắng chửi, đánh đập đồ nhi của mình?

Tất cả đều không phải. Hiện tại, Lăng Thanh Trúc chỉ đơn giản là Lăng Thanh Trúc, một nữ nhân như bao nữ nhân khác. Cũng biết xấu hổ. Cũng biết bối rối. Cũng biết thương tâm. Và... nàng cũng biết khóc...

Tu sĩ suy cho cùng cũng chỉ là con người. Mà người thì... ai lại chả có phút giây mềm yếu. Thật sự, ngay lúc này đây, Lăng Thanh Trúc rất cần có người giúp đỡ.

May sao, trong khoảnh khắc mà nàng yếu đuối nhất ấy, một bàn tay đã kịp thời vươn ra nắm lấy tay nàng.

Nhận ra sự vỗ về nọ, Lăng Thanh Trúc mở mắt ra nhìn. Vừa lúc, ngồi nơi đối diện, tiếng Lăng Tiểu Ngư truyền đến: "Sư phụ, đệ tử xin lỗi. Đều là đệ tử không tốt...".

"Tiểu Ngư Nhi...".

...

Nước mắt đến nhanh rồi cũng đi nhanh. Với tâm trạng đã phần nào lắng dịu, Lăng Thanh Trúc quên đi xấu hổ, bảo: "Tiểu tử ngươi còn muốn ngồi nhìn bao lâu nữa? Còn không mau giúp ta cởi y phục... Ngươi mà không cởi... Lát nữa đem xác ta đi chôn luôn đi là vừa".

"Sư phụ, vậy... đệ tử đắc tội".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư đưa cả hai tay về trước, tìm đến hạ thân Lăng Thanh Trúc. Hắn cắn răng, cố lấy hết dũng khí mà đem thứ che đậy cuối cùng kéo ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Vô đề

Trong cả đời mình, tính đến hôm nay, có lẽ khoảnh khắc này là đặc biệt nhất đối với Lăng Tiểu Ngư. Chưa bao giờ tâm tình hắn lại quái lạ như thế. Khẩn trương? Có. Ngại ngùng? Có. Hoang mang? Có. Tội lỗi? Cũng có nốt...

Cảm xúc, nó rất nhiều.

Nhưng, dẫu nhiều hơn nữa, cuối cùng rồi cũng chả để làm chi, tất cả đều tan biến. Điểm mấu chốt nhất, thứ sẽ biến thành ký ức sâu đậm, nó lại không phải cảm xúc. Hình ảnh, đấy mới là những gì sẽ tồn tại mãi mãi.

Hiện tại, sau khi mảnh y phục cuối cùng được kéo xuống thì tay chân Lăng Tiểu Ngư cũng đã hoàn toàn bất động. Khuôn mặt hắn, nó cũng là như thế.

Tất nhiên, chẳng phải tự dưng mà Lăng Tiểu Ngư trở nên như vậy. Đờ ra, hết thảy đều bởi vì Lăng Thanh Trúc cả thôi.

Nếu như ban nãy, một cặp tuyết lê trắng nõn căng tròn đã làm Lăng Tiểu Ngư không nỡ dời mắt thì bây giờ, nơi tư mật phía dưới lại càng "ghê gớm" hơn nữa, khiến hắn thất hồn lạc phách, tâm trí đình trệ.

Hắn... gần như đã chẳng còn suy nghĩ gì được nữa.

Không giống huyễn cảnh mà Âm Tiểu Linh từng thi triển ở khách điếm Nhược Lai, nơi hạ thân Lăng Thanh Trúc, cánh rừng u minh thật là thưa thớt lắm. Cỏ cây ít tới nỗi chỉ cần thoáng liếc qua thôi cũng đủ thấy rõ ràng bên dưới rồi.

Đồng ý là đôi chân Lăng Thanh Trúc đang khép đấy, nhưng... Khép thì khép, có chặt đến mấy thì cũng đâu thể che hết phần da thịt phổng phao kia được. Huống hồ... nó lại còn trắng hồng như vậy...

(Còn tiếp...)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Tận cùng xấu hổ

Mới đầu, bởi do đang nhắm nghiền hai mắt nên Lăng Thanh Trúc đã không nhận ra được sự thất thần của đồ nhi, nhưng qua một lúc, khi im ắng dừng lại quá lâu, nàng rốt cục cũng ngờ ngợ có gì đó bất ổn. Và thế là một trong hai con mắt của nàng hé ra.

Chưa xem còn tốt, vừa mới xem xong, khuôn mặt nàng đã liền đỏ hết cả lên.

"Tiểu Ngư Nhi!".

Thanh âm đầy tức khí, Lăng Thanh Trúc nói mà như hét: "Ngươi đang nhìn cái gì đấy?!".

...

"Sư phụ, đệ tử...".

Lăng Tiểu Ngư muốn giải thích, nhưng chợt nhận ra mình chẳng còn lời nào để giải thích nữa cả. Hành vi của hắn, nó rõ ràng là không thể thanh minh...

...

Vô lực ngồi trên giường, Lăng Thanh Trúc trông thấy đồ nhi cúi đầu hối lỗi thì tâm tình cũng nhanh chóng bình ổn. Cảm nhận được huyết độc trong người đang sắp bạo động, nàng cố dẹp đi xấu hổ, bảo: "Còn ngồi đó làm gì? Mau giúp ta".

"V-Vâng".

...

Lăng Tiểu Ngư ứng tiếng xong thì lập tức xoay đầu ngó lại. Chỉ là, khi ánh mắt vừa chạm tới hạ thân Lăng Thanh Trúc, hắn đã vội vã dời đi ngay.

Khẩn trương lại càng thêm khẩn trương, hắn vươn tay giữ lấy đôi chân thon thả yêu kiều, giúp nàng điều chỉnh tư thế. Trước là chân phải, sau đó là...

Không còn sau đó nữa. Lăng Tiểu Ngư, hắn đã vừa ngưng động tác.

Lý do?

Cũng không có gì. Chỉ là khi cầm chân Lăng Thanh Trúc xếp lại, bởi quá vội, cõi lòng bối rối, những ngón tay của Lăng Tiểu Ngư hắn đã vô tình đụng trúng hạ thân, chính ngay tại vùng cấm địa. Cánh rừng u minh thưa thớt cùng lớp da thịt phổng phao kia, hắn hoàn toàn cảm nhận được...

Tựa như có luồng điện vừa chạy qua tay, Lăng Tiểu Ngư giật bắn người, ngã hẳn ra nền nhà, miệng há hốc nói chẳng thành câu...

"Sư... sư...".

"Đệ tử... Đ...".

...

Lăng Tiểu Ngư đã thực sự hoảng loạn. Phản ứng của hắn chứng minh cho điều đó.

Sự sợ hãi kia, Lăng Thanh Trúc đương nhiên thấy được. Nàng nhìn rất rõ.

Nhưng... nhìn được thì sao chứ?

Sợ hãi? Còn có nghĩa lý gì?

Lăng Tiểu Ngư hắn có "ăn năn hối hận" gấp trăm ngàn lần đi nữa thì cũng đâu thể thay đổi được sự thật, rằng tay hắn đã vừa mới chạm vào... cái chỗ đó của nàng.

Thiên địa thánh thần ơi... Cả đời mình, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn luôn giữ thân như ngọc a...

Phải. Đúng là Lăng Thanh Trúc nàng chấp nhận cho hắn đụng chạm, nhưng đó là bên trên! Khu vực phía dưới khác mà!

Khoan đã!

Chợt nghĩ tới điều gì, Lăng Thanh Trúc chầm chậm đưa mắt nhìn xuống hạ thân mình...

...

Độn thổ, đó là tất cả những gì mà Lăng Thanh Trúc mong muốn nhất lúc này. Con tim yếu đuối của nàng, nó thực đã không còn chịu đựng nổi nữa.

Nhìn xem, đứa đệ tử ngốc của nàng đã biến nàng thành bộ dạng gì thế này?

Ban nãy, dù cho có loã lồ thì ít ra cái chốn tư mật, đa phần vẫn được che đi. Thế nhưng bây giờ... Hai chân nàng, nó không còn khép chặt nữa. Một trong số đó đã được Lăng Tiểu Ngư xếp co lại!

Nếu như vừa rồi chỉ hở ra một góc rừng u minh thưa thớt cùng chút da thịt trăng trắng hồng hồng thì hiện tại, gần như toàn bộ đều đã được phơi bày. Mọi thứ... Tất cả...

"Lăng... Tiểu... Ngư...!!!".

...

Đã lâu... Rất lâu rồi Lăng Thanh Trúc mới gọi đích danh Lăng Tiểu Ngư. Có thể thấy, tại thời khắc này đây, nàng đã không còn xem hắn là đứa đệ tử ngốc nghếch của mình nữa.

Sau những gì vừa mới xảy ra thì điều đó cũng không quá khó hiểu. Thậm chí, kể cả khi nàng có xuống tay hạ sát Lăng Tiểu Ngư đi nữa.

Giả định?

Thực ra thì trong đầu mình, Lăng Thanh Trúc đang có ý định đó đấy. Cặp mắt sắc hơn cả lưỡi dao kia của nàng, nó đã nói lên tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Ngươi cứ đợi đó

Sát ý có dâng, sát tâm có trào, nhưng đến cuối cùng chúng cũng bị đánh tan đi. Bởi độc tố.

Huyết độc, nó đã bắt đầu bộc phát.

"Sư phụ!".

Chứng kiến dòng máu đỏ tươi vừa tràn ra khỏi miệng Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư quên luôn sợ hãi, lập tức lao tới bên giường.

"Sư phụ! Sư phụ!".

"Phải rồi, liệu thương... Ta phải giúp người liệu thương...".

"Nhớ" lại nhiệm vụ của mình, Lăng Tiểu Ngư khẩn trương chỉnh lại tư thế cho ân sư, bắt đầu điều động linh lực, chiếu theo những căn dặn trước đó của nàng mà tiến hành chữa trị...

...

Quá trình trấn áp độc tố đã diễn ra khá lâu, những hai canh giờ mới kết thúc. Và khi nó kết thúc thì cũng là lúc linh lực trong người Lăng Tiểu Ngư đã gần như cạn kiệt.

Chẳng có gì lạ. Lăng Tiểu Ngư là ai chứ? Hắn bất quá chỉ là một tên đệ tử chân truyền với tuổi đời chưa đến ba mươi của Thiên Kiếm Môn. Tu vị của hắn, bất quá chỉ là vấn đỉnh trung kỳ. Giúp một vị chân nhân hậu kỳ trị liệu, đó thực sự là việc quá sức. Kể cả khi nó có vô cùng đơn giản đi nữa.

Thành thật mà nói thì trong suốt quá trình chữa trị, Lăng Tiểu Ngư đã phải rất cố gắng mới kiên trì được đến giây phút cuối cùng mà không để xảy ra bất cứ một sai sót nào.

May mắn, trời không phụ người có tâm, sau tất cả, mọi thứ đều hoàn hảo. Huyết độc trong người Lăng Thanh Trúc, nó hiện đã an tĩnh trở lại. Dược lực của Cửu Dương Chân Hoàn cũng là như thế, đã được luyện hoá hoàn toàn...

...

Khí sắc đã tốt lên thấy rõ, Lăng Thanh Trúc chầm chậm mở ra đôi mắt. Nàng nhìn đứa đệ tử trung hậu vẫn còn đang ngồi trước mặt, quan sát một hồi thì bỗng chợt mím môi.

"Tiểu Ngư Nhi, tại sao ngươi lại chảy máu mũi?".

Chảy máu mũi?

Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì ngờ vực, đưa luôn cánh tay lên mũi, quẹt ngang một đường. Chừng hạ xuống xem thì... Quả như Lăng Thanh Trúc nói, mũi hắn đúng là có máu đang chảy.

"Sư phụ, đệ tử...".

"Lăng... Tiểu... Ngư...".

Lăng Thanh Trúc cố sức nghiến răng, phát từng tiếng một: "Nói. Ngươi có phải... có phải đã nghĩ bậy hay không?!".

"Sư...".

Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ rời khỏi chiếc giường, lắc đầu nguầy nguậy: "Sư phụ, đệ tử... đệ tử không có!".

"Không có?" - Lăng Thanh Trúc tiếp tục chất vấn - "Nếu không nghĩ bậy thì tại sao ngươi lại chảy máu mũi?".

"Đệ tử...".

"Lăng Tiểu Ngư, ta muốn giết ng... khục khục...".

"Sư phụ!".

...

...

Sau bao khó khăn vất vả, đủ loại tâm tình, quá trình trị liệu rốt cuộc cũng chính thức khép lại. Tất nhiên là tạm thời.

Huyết độc mà Đồ Tam Nương ban tặng há đâu đơn giản?

Cửu Dương Chân Hoàn phẩm cấp đúng rất cao đấy, nhưng muốn trấn áp huyết độc, một viên còn lâu mới đủ. Theo như tính toán của Lăng Thanh Trúc thì tối thiểu phải là mười viên. Như vậy cũng tức là nói, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn cần sự trợ giúp của Lăng Tiểu Ngư thêm chín lần nữa.

Chín, con số không lớn. Trước đó, Lăng Thanh Trúc cũng cho là như vậy, chẳng quá để tâm. Có điều bây giờ, nàng lại hết sức bận lòng.

Quá trình chữa trị, nó "khó khăn" hơn nàng tưởng rất nhiều. Nàng đã không lường được khi mình phơi bày thân thể, "sự cố" sẽ phát sinh nhiều tới như vậy. Và nàng, nàng sẽ cảm thấy xấu hổ tới như vậy.

Yêu ma quỷ quái, bất kể có hung hăng tới đâu, bộ dạng có gớm ghiếc cỡ nào, Lăng Thanh Trúc nàng đều chưa bao giờ sợ hãi. Nam nhân nhân loại? Càng không đáng nhắc.

Trong thiên hạ, trừ bỏ Âm Thiên Chiếu - tông chủ Huyết Linh Tông - đã sớm bị tiêu diệt ra thì làm gì còn có nam nhân nào áp chế được nàng? Ngay đến Cơ Thành Tử còn phải ăn trái đắng của nàng nữa là.

Nói tóm lại, kể từ thời điểm tiếp nhận vị trí phong chủ Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc nàng đã luôn đứng trên kẻ khác, chưa một nam nhân nào có đủ bổn sự khiến nàng phải mất đi kiểm soát.

Vậy mà hôm nay...

Lần đầu tiên Lăng Thanh Trúc nàng đã biết thế nào là tận cùng xấu hổ. Lần đầu tiên nàng phải bất lực ngồi nhìn, thương tâm bật khóc...

Là ai? Ai đã khiến nàng trở nên mềm yếu và đáng thương như thế?

Chính là Lăng Tiểu Ngư, tên đồ đệ thật thà ngốc ngếch của nàng...

Đệ tử ư? Trải qua một đêm xấu hổ nhường ấy, Lăng Thanh Trúc nàng khó lòng còn có thể xem hắn là đệ tử như trước được nữa.

Đệ tử thì cũng là nam nhân a. Mà đã là nam nhân, mấy kẻ lại chẳng động tâm trước một nữ nhân xinh đẹp đang khoả thân phơi bày mọi thứ ngay trước mặt?

Nên nhớ, Lăng Tiểu Ngư hắn không phải hoà thượng, cũng không phải thánh nhân. Hắn chỉ là một tu sĩ bình thường với tu vị yếu kém, định lực mỏng manh. Hắn làm sao kiểm soát được bản thân mình?

Trong quá trình trợ giúp nàng luyện hoá dược lực, trấn áp độc tố, đã không ít lần hắn mất bình tĩnh rồi a. Ngay đến máu mũi còn chảy ra kia mà...

"Hừ... Nếu mà hắn trấn định được thì đã chẳng đụng chạm ta như vậy. Và ta, ta cũng sẽ không bối rối, khó xử tới như vậy".

"Lăng Tiểu Ngư, tiểu tử ngươi đã biến ta thành một kẻ thảm hại chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống... Tất cả đều là lỗi của ngươi...".

"Lăng Tiểu Ngư à Lăng Tiểu Ngư, tiểu tử ngươi cứ đợi đó. Tới lúc có thể điều động được linh lực, Lăng Thanh Trúc ta nhất định sẽ tính sổ với ngươi. Cả vốn lẫn lời".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 222: Hai tháng

Dạy dỗ cho đồ nhi một trận, đấy là điều mà Lăng Thanh Trúc đã nghĩ, và toan tính thực hiện. Rất đỗi quyết tâm.

Chỉ là...

Để từ ý nghĩ chuyển hoá thành hành động, quãng đường cần đi, đôi lúc nó lại xa xôi dữ lắm. Nhất là ở trong trường hợp phải nhẫn nhịn đợi chờ...

Kể từ sau cái đêm xấu hổ nọ, tính đến nay cũng đã được hai tháng rồi. Suốt quãng thời gian ấy, Lăng Thanh Trúc thực đã không ít lần nghiến răng doạ nạt, nguyền rủa Lăng Tiểu Ngư. Công khai lẫn âm thầm.

Nhưng rồi...

Ngày tháng trôi qua, theo những lần chữa trị, cảm xúc của Lăng Thanh Trúc cũng từ từ thay đổi. Ác niệm giảm bớt, thiện cảm tăng lên.

Da thịt nàng đúng là vẫn bị Lăng Tiểu Ngư đụng chạm đấy, mỗi lần bị đụng chạm và phát hiện hắn có hành vi bối rối, mất đi tự chủ, Lăng Thanh Trúc

nàng đúng là cũng tức giận đấy, tuy nhiên... Trừ bỏ bực tức và xấu hổ thì trong lòng nàng, nó vẫn còn tồn tại một loại cảm xúc khác nữa: sự biết ơn.

Mỗi lần trợ giúp nàng luyện hoá dược lực, trấn áp độc tố xong, Lăng Tiểu Ngư hắn đều rơi vào trạng thái suy kiệt. Vẻ mệt mỏi hằn in trên khuôn mặt ấy, Lăng Thanh Trúc nàng há đâu lại chẳng nhìn thấy?

Nàng thấy rất rõ. Cũng nghe rành mạch. Những tiếng thở nhọc nhằn, chúng đã truyền đến đôi tai nàng. Giống như bây giờ vậy.

...

"Phù... ù...".

Ngồi trên giường, sau tiếng thở mạnh, Lăng Thanh Trúc từ từ mở ra đôi mắt. Nàng im lặng nhìn đồ nhi một lúc, rồi chuyển mình đứng lên, chậm rãi đặt chân bước xuống.

Sau hai tháng trời phải liên tục duy trì, hiện tại thì bí pháp Thiên Địa Na Di đã được thu hồi, vậy nên việc nàng có thể tự do hành động cũng không có gì khó hiểu. Đáng lưu tâm đây, hoạ chăng là thái độ, cử chỉ của nàng.

Môi cong lên, mày nhíu lại, Lăng Thanh Trúc dừng ở trước mặt Lăng Tiểu Ngư, cách hắn khoảng tầm ba bước chân. Rồi nói: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi có gan làm lại không có gan chịu. Biết hôm nay là lần trị liệu cuối cùng, ta sẽ khôi phục hành động nên liền lăn ra ngủ...".

"Hừm... Tiểu tử ngươi rõ ràng là làm nhiều chuyện xấu, có tật giật mình...".

"Trốn tội", đấy là danh từ mà Lăng Thanh Trúc đang gán cho đệ tử của mình. Chính miệng nàng đã thốt ra những lời như vậy.

Có điều, xét đi thì cũng phải xét lại. Lời nói của Lăng Thanh Trúc tuy là gán ghép, là cáo buộc đấy, nhưng giọng điệu đâu này?

Thanh âm kia, nó nào giống giận dữ, chán ghét. Đang hờn dỗi thì đúng hơn.

Lại nói, thiên hạ có câu "Tri nhân, tri diện, bất tri tâm". Những lời thốt ra bên ngoài và tâm ý còn lưu giữ bên trong, ai dám khẳng định rằng chúng đồng nhất?

Hãy nhìn xem. Nếu thực oán trách Lăng Tiểu Ngư thì tại sao bây giờ Lăng Thanh Trúc còn chưa xuống tay trừng phạt?

Lăng Tiểu Ngư đã nằm lăn ra ngủ? Vậy thì sao chứ? Với tính khí của Lăng Thanh Trúc nàng, nói gì ngủ, dù là đang bị thương bất tỉnh nàng cũng có thể lôi ra đánh đập nữa là. Trong quá khứ, chuyện tương tự đã từng xảy ra rồi a.

Căn bản là Lăng Thanh Trúc nàng không muốn, đơn giản vậy thôi. Hễ phàm là người từng quen biết và kiến thức qua ngoại hiệu "quái nhân" của nàng, tin tưởng ai nấy đều sẽ nhận ra điều đó. Ấy thế mà bản thân Lăng Thanh Trúc, nàng lại không chịu thừa nhận.

Nhẹ chép môi, nàng tiếp tục lầu bầu: "... Tiểu tử ngươi đừng tưởng cứ ngủ đi là xong. Ngươi trốn được một ngày chứ làm sao trốn được cả đời?".

"Cái tội của ngươi lớn lắm. Ta sẽ không đơn giản mà bỏ qua cho ngươi đâu...".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc siết tay thành nắm, nhấc chân tiến sát. Hạ người ngồi xuống bên cạnh Lăng Tiểu Ngư, nàng di chuyển nắm tay tới gần khuôn mặt hắn.

Cứ thế, nàng để yên một lúc, cuối cùng thì chậm rãi buông ra. Thay vì đánh đập thì nàng lại áp bàn tay lên má đồ nhi, dịu dàng khẽ thốt: "Tiểu tử ngốc, mặt mũi hốc hác hết cả rồi...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 223: Khang phục

Sáng hôm sau.

Khi mặt trời đã lên được tầm một sải tay thì cũng là lúc Lăng Tiểu Ngư bắt đầu cựa quậy. Kèm theo một tiếng "ưm" khẽ, đôi mắt thâm quầng của hắn cũng từ từ mở ra.

Vị trí hắn nằm vẫn y như cũ, trên nền nhà. Thế nhưng gối chăn thì... Hắn nhớ rõ là tối qua, lúc Lăng Tiểu Ngư hắn thiếp đi, trên nền nhà vốn dĩ làm gì có chăn gối.

"Chắc là sư phụ đã kê gối và đắp chăn cho ta".

"Sư phụ đối với ta thật tốt".

Nghĩ tới ân sư, Lăng Tiểu Ngư mới đưa mắt tìm kiếm. Phát hiện chiếc giường đã trống không tự bao giờ, lúc này hắn mới mau chóng đứng dậy, hướng bên ngoài bước ra.

Rất nhanh, thân ảnh Lăng Thanh Trúc đã hiện lên trong tầm mắt hắn.

Thì ra Lăng Thanh Trúc nàng cũng chẳng đi đâu xa, vẫn ở bên trong căn nhà thôi. Hiện tại, nàng chính là đang cùng với Tô Phúc Đường ngồi trò chuyện với nhau.

...

Nhận ra sự có mặt của Lăng Tiểu Ngư, phía bên này, Tô Phúc Đường xoay đầu lại, mỉm cười chào hỏi: "Tiểu Ngư, đệ dậy rồi à?".

"Đệ", tiếng xưng hô khá là thân mật. Dù vậy, Lăng Tiểu Ngư cũng không thấy có gì bất ổn. Hai tháng, ngần ấy thời gian đã là quá đủ cho hắn làm quen rồi.

Lại nói, lối xưng hô này vốn dĩ chẳng do Tô Phúc Đường khởi xướng, là bởi do sư phụ hắn đề nghị đấy.

Khoé môi nhếch nhẹ, Lăng Tiểu Ngư gật đầu với Tô Phúc Đường: "Phúc Đường tỷ, tỷ dậy sớm".

"Khục...".

Khá "trùng hợp", thời điểm Lăng Tiểu Ngư vừa mới dứt câu thì nơi đối diện, một tiếng ho vì sặc nước cũng cất lên. Chủ nhân thanh âm, dĩ nhiên không phải Tô Phúc Đường.

Đem tách trà trên tay bỏ xuống, Lăng Thanh Trúc quay người lại. Nàng liếc Lăng Tiểu Ngư, ý tứ chê trách: "Tướng công, chàng có biết là mặt trời đã lên từ lâu lắm rồi không?".

"Không phải Phúc Đường tỷ dậy sớm mà là do chàng dậy quá muộn".

"Thanh Trúc, muội sao lại trách Tiểu Ngư đệ?".

Tô Phúc Đường cười cười, bảo: "Tiểu Ngư đệ dậy trễ, tất cả còn không phải do muội ư".

"Do muội?".

Lăng Thanh Trúc nghi hoặc: "Tại sao lại do muội? Đêm qua muội cũng đâu có làm gì chàng ấy".

Tô Phúc Đường: "...".

Lăng Tiểu Ngư: "...".

...

Có một điều mà cả Lăng Tiểu Ngư và Tô Phúc Đường đều buộc phải công nhận, đó là phong cách đối đáp của Lăng Thanh Trúc đôi khi rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

"Đêm qua muội cũng đâu có làm gì chàng ấy"? Nói thế khác nào bảo ngoại trừ đêm qua thì mọi khi vẫn thường "làm gì" đó?

"Hừm...".

Tô Phúc Đường che tay hắng nhẹ, trực tiếp nói thẳng chứ không dám vòng vo khúc nào nữa: "Thanh Trúc, ý ta là... Ừm, Tiểu Ngư đệ dậy trễ, nguyên do hẳn vì đã quá quan tâm chăm sóc cho muội. Dạo này ta thấy đệ ấy đã tiều tụy đi khá nhiều".

"Tiều tụy?".

Lăng Thanh Trúc ngó qua nhìn Lăng Tiểu Ngư, nhưng rất nhanh đã lại quay mặt đi nơi khác, miệng lẩm bẩm: "Bộ nhiều tới vậy sao...".

"Hì...".

Ngồi bên cạnh, Tô Phúc Đường nhẹ lắc đầu. Nàng chuyển thân đứng dậy, đoạn bảo: "Được rồi. Phu thê hai người cứ ở đây trò chuyện, bây giờ ta phải xuống bếp".

"Phúc Đường tỷ, để muội xuống giúp tỷ".

Câu còn chưa dứt thì Lăng Thanh Trúc đã nhấc mông khỏi ghế, nhưng vừa định bước theo thì đã liền bị Tô Phúc Đường ngăn lại. Tô Phúc Đường trách

cứ: "Coi muội kìa, mới xuống giường được đã không chịu an phận rồi".

"Hừm, sức khoẻ của muội còn yếu như vậy thì giúp được cái gì chứ? Được rồi, muội cứ yên ổn ngồi ở đây cho ta nhờ. Ta cũng không muốn bị Tiểu Ngư đệ giận hờn trách móc đâu".

"Cái gì mà giận hờn trách móc... Chàng ấy dám sao...".

...

...

Mặc dù Lăng Thanh Trúc đã cố nài nỉ nhưng Tô Phúc Đường vẫn trước sau như một, thủy chung không đồng ý để nàng xuống bếp cùng mình. Bất đắc dĩ, Lăng Thanh Trúc đành phải thuận theo, ở lại trò chuyện với Lăng Tiểu Ngư - vị tướng công trên danh nghĩa của mình.

Thái độ hờ hững, họ Lăng gõ gõ ngón tay xuống bàn, bảo với người đang đứng gần đó: "Ngồi xuống đi".

...

"Sư...".

Lăng Tiểu Ngư sau khi an vị trên ghế, vừa mở miệng, còn chưa kịp nói đến âm thứ hai thì đã bị Lăng Thanh Trúc ra dấu bảo im lặng.

Nàng nhướn mày, dùng thuật truyền âm: "Sư cái đầu ngươi. Đã nhắc bao nhiêu lần rồi, quan hệ của chúng ta bây giờ là phu thê. Ngươi phải gọi ta là nương tử".

"Nhưng mà...".

Học theo ân sư, Lăng Tiểu Ngư cũng sử dụng truyền âm nhập mật: "Sư phụ, tình trạng của người không phải đã tốt hơn rồi ư? Chúng ta tại sao còn đóng giả phu thê?".

"Không đóng giả phu thê thì đóng giả cái gì? Tỷ đệ? Bộ mặt mũi chúng ta giống nhau lắm chắc?... Một con công với một con gà, nói ra ai tin là cùng chung huyết thống...".

"Sư phụ, ý đệ tử không phải như vậy. Ý đệ tử là...".

"Là? Là cái gì? Ngươi không thể nói luôn một lần được à?".

Chả buồn chấp thái độ thiếu thân thiện của sư phụ mình, Lăng Tiểu Ngư trực tiếp nói thẳng: "Sư phụ, hiện tại người đã có thể sử dụng lực lượng, đã đến lúc chúng ta nên trở về Thiên Kiếm Môn. Chúng ta đâu cần đóng giả phu thê nữa".

"Trở về Thiên Kiếm Môn?".

Lăng Thanh Trúc hỏi lại: "Tiểu Ngư Nhi, ai bảo với ngươi là bây giờ chúng ta sẽ trở về Thiên Kiếm Môn?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Bởi do chân tình?

...

"Sư phụ, người nói vậy tức là...?".

"Tức là chúng ta sẽ không trở về Thiên Kiếm Môn bây giờ".

"Sư phụ, tại sao?".

"Tại vì ta chưa muốn chết".

Lăng Thanh Trúc nói rõ ràng hơn: "Tiểu Ngư Nhi, mặc dù hiện tại ta đã có thể sử dụng chân nguyên, nhưng số lực lượng được phép điều động, nó cũng chẳng nhiều lắm đâu".

"Tiểu tử ngươi biết đấy, ngoại trừ vết thương thân thể thì nguyên thần ta còn bị tổn hại nữa. Ta cần phải điều trị thêm một khoảng thời gian, có vậy mới

đảm bảo an toàn được".

...

Nghe qua đầu đuôi cớ sự, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng đã hiểu ra vấn đề. Theo ý tứ của sư phụ hắn thì nàng muốn nán lại thôn Tô Hạ này thêm một khoảng thời gian nữa.

Đối với việc này, thực ra thì Lăng Tiểu Ngư hắn cũng không có ý kiến gì mấy. Duy nhất khiến hắn cảm thấy hơi thiếu tự nhiên là cách xưng hô mà thôi. "Nương tử", hai tiếng này, hắn vẫn ngại gọi lắm...

Sư đồ lại đi đóng giả phu thê, chuyện này... Thậm chí cho đến bây giờ Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn thấy có gì đó không đúng...

...

"Tướng công, chàng đang nghĩ gì mà có vẻ đăm chiêu vậy?".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang ngồi tự vấn lương tâm thì trên chiếc ghế bên cạnh, Lăng Thanh Trúc bỗng thay đổi lối xưng hô, mở miệng chứ chẳng truyền âm như trước nữa.

Biết có người tiếp cận, Lăng Tiểu Ngư cũng miễn cưỡng phối hợp. Giấu đi sự ngại ngùng, hắn mỉm cười, đáp: "Nương tử, không có gì. Ta chỉ đang nghĩ đến vài chuyện linh tinh thôi".

"Tiểu huynh đệ, là chuyện linh tinh gì vậy?".

Sư đồ họ Lăng không hẹn mà gặp, cả hai cùng xoay đầu nhìn ra cửa, nơi thanh âm vừa truyền tới. Nam trước nữ sau, bọn họ lần lượt lên tiếng chào hỏi.

"Tô Bá".

"Chào Tô Bá".

...

Trên môi treo nụ cười thân thiện, Tô Vinh đem chiếc hộp thuốc đang đeo tháo xuống, treo hẳn lên chiếc đinh đóng ở góc tường.

Thấy vậy, Lăng Tiểu Ngư mới hỏi: "Tô bá, người mới đi thăm bệnh về hả?".

"Ừm".

Tô Vinh gật đầu, vừa tiến lại bàn vừa nói: "Nhi tử của Tứ Nương ở đầu thôn lâm bệnh, sáng nay bà ấy có tới nhà mời ta qua đó thăm khám".

"Tô Bá, bệnh tình của y thế nào? Có nặng lắm không?".

"À, không nặng lắm. Chỉ cảm phong hàn bình thường thôi".

"Thế thì tốt rồi".

...

"Tiểu Ngư, coi chàng kìa. Sao không rót trà cho Tô bá?".

Được "nương tử" của mình nhắc nhở, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới nhận ra sự thiếu sót, vội đưa tay với lấy bình trà, rót ra một ly mời Tô Vinh.

Tô Vinh cũng không khách sáo, cầm uống ngay.

Uống xong, hắn đưa mắt nhìn Lăng Thanh Trúc, ra vẻ vừa ý: "Ừm, khí sắc của Thanh Trúc cô nương hôm nay thật sự đã tốt lên rất nhiều, thêm nữa còn có thể xuống giường đi lại... Hmm, ta nghĩ bệnh tình của cô nương đã sắp được trị khỏi rồi".

"Tô Bá, người cứ gọi con là Thanh Trúc đi ạ. Hai chữ "cô nương" con nghe không quen đâu".

"Chuyện này...".

Tô Vinh lắc đầu: "Không được không được. Ta không thể gọi thẳng tên như vậy được. Ta thấy cứ thêm hai chữ "cô nương" vào sẽ tự nhiên hơn".

"Tô Bá, người thật là...".

Tô Vinh đã nói thế nên Lăng Thanh Trúc không miễn cưỡng thêm làm gì. Nàng vươn tay nhấc bổng bình trà, rót thêm cho đối phương một ly, đoạn nói: "Tô bá, bệnh tình của Thanh Trúc có thể thuyên giảm như hiện tại, hết thảy đều là nhờ thuốc thang của Tô bá. Nếu không có người tận tình cứu chữa, chỉ e cái mạng này của Thanh Trúc đã xong".

"Thanh Trúc cô nương đã nặng lời".

Cầm tách trà trên tay nhưng chưa vội uống, Tô Vinh lắc đầu, chẳng cho là đúng: "Nói tới công lao, lão Tô ta sao có thể bì được với Tiểu Ngư huynh đệ. Suốt hai tháng qua, hắn đã luôn túc trực bên cạnh cô nương. Nếu không có sự chăm sóc ân cần của hắn, ta e dù mình có dốc hết tinh lực cũng chưa chắc chữa được".

Lăng Thanh Trúc thoáng liếc qua vị tướng công tạm thời của mình, rồi bật cười: "Tô bá nói cứ như thể chàng ấy mới là y sư vậy".

"Ha ha...".

Theo sau tiếng cười, Tô Vinh bảo: "Thanh Trúc cô nương, Tiểu Ngư huynh đệ không phải y sư, nhưng so với y sư thì hắn còn giỏi hơn".

Thu liễm tiếu ý, Tô Vinh nói tiếp, giọng điệu đã nghiêm túc lên nhiều: "Thanh Trúc cô nương, thật không dám giấu, căn bệnh mà cô nương mắc phải quả là rất kỳ lạ. Mạch tượng, khí huyết, chúng cứ thay đổi liên tục, khiến cho ta chẳng tài nào xác định được, chỉ có thể kê đơn cầm chừng".

"Những thang thuốc mà cô nương đã uống, chúng vốn không phải loại đặc trị gì, bất quá chỉ có tác dụng cải thiện thể chất, nâng cao sức đề kháng của cơ thể mà thôi... Vốn dĩ ban đầu ta cũng không mấy hi vọng, nhưng sau mấy ngày điều trị, trông thấy bệnh tình của cô nương có dấu hiệu thuyên giảm thì ta mới an lòng tiếp tục".

Nói một thôi một hồi, sau cùng, Tô Vinh chốt hạ: "Thanh Trúc cô nương, trải qua hai tháng trời điều trị, đến hôm nay ta có thể khẳng định một điều: Sự khang phục của cô nương, công không nằm ở thuốc, đa phần đều nhờ vào ý chí của bản thân cô nương. Ta nghĩ chính tấm chân tình của Tiểu Ngư huynh đệ đã giúp cô nương khao khát cầu sinh, từ đó mới vượt qua được bệnh tật".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Những người trung hậu

Chân tình động nhân tâm? Lăng Thanh Trúc nghe qua chỉ muốn bật cười. Đây là một sự hiểu lầm quá lớn rồi a. Bệnh tình của Lăng Thanh Trúc nàng, thuyên giảm đều là nhờ vào dược lực của Cửu Dương Chân Hoàn cả đấy chứ.

Đồng ý là Lăng Tiểu Ngư cũng có hỗ trợ, nhưng công của hắn, Lăng Thanh Trúc nàng không nghĩ nó lớn lao giống như những gì Tô Vinh vừa mới nói đâu.

Riêng phần mình, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên cũng không cho rằng như vậy. Hắn lên tiếng phủ nhận: "Tô bá, con nghĩ không phải đâu. Thật ra con đâu có làm gì nhiều...".

"Tiểu Ngư huynh đệ, ngươi đừng khiêm tốn. Lão Tô ta không bịa chuyện gạt ng đâu".

...

Tô Vinh vì chẳng hay biết nên một mực khăng khăng, Lăng Tiểu Ngư thì lại bởi hoàn cảnh nên cũng không tiện đem sự thật phơi bày, thành ra đành miễn cưỡng tiếp nhận công lao.

Sau vài giây im lặng, Tô Vinh hỏi: "Phải rồi Tiểu Ngư huynh đệ, ngươi có thấy Phúc Đường đâu không?".

"Tô bá." - Nhanh hơn đồ nhi một bước, Lăng Thanh Trúc hồi đáp Tô Vinh - "Phúc Đường tỷ hiện đang ở dưới bếp... À, hình như là tỷ ấy đang ra".

Quả đúng như lời Lăng Thanh Trúc, khi câu nói của nàng vừa dứt chưa lâu thì thân ảnh Tô Phúc Đường đã xuất hiện. Cầm trên tay một chiếc đĩa lớn, nàng tiến lại bên chiếc bàn, rồi đem nó đặt xuống.

"Con vừa làm một ít bánh ngô, phụ thân và mọi người ăn đi".

"Phúc Đường, tỷ cũng ngồi xuống đi".

"Hmm... Mọi người cứ ăn trước đi, để ta ra ngoài vườn gọi Tô Sáng".

Tô Phúc Đường nói xong liền đi, vài phút sau, thời điểm quay lại thì mang thêm một người nữa. Đúng là tướng công của nàng: Tô Sáng.

...

An vị trên bàn ăn một lúc, khi chiếc bánh ngô đầu tiên đã được nuốt xuống bụng, thay vì ăn tiếp cái thứ hai thì Lăng Thanh Trúc dừng lại. Ngay lập tức,

Tô Phúc Đường liền bảo: "Thanh Trúc, muội ăn thêm đi".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Thôi, muội no rồi".

"Nhưng muội chỉ mới ăn một cái...".

"Hừm..." - Chẳng đợi Tô Phúc Đường nói xong thì bên cạnh nàng, Tô Vinh đã đưa tay hắng giọng - "Phúc Đường, Thanh Trúc cô nương chỉ vừa mới khang phục, sức khoẻ vẫn còn rất yếu".

Tuy phụ thân nói không quá rõ nhưng vốn là một nữ nhân thông minh, Tô Phúc Đường rất nhanh liền hiểu ý. Nàng ngại ngùng: "Thanh Trúc, xin lỗi muội. Ta thật đã thiếu sót...".

"Phúc Đường tỷ đã quá lời rồi. Muội thực không có ý gì đâu".

Thoáng cân nhắc, Lăng Thanh Trúc đưa cánh tay lên, từ trên đầu tháo xuống một cây trâm hoa tinh xảo. Nàng đặt nó xuống bàn, dịch chuyển về phía Tô Phúc Đường.

"Thanh Trúc, muội...?".

"Phúc Đường, tỷ cầm lấy đi, coi như tiền thuốc thang của muội".

"Cái này...".

Tô Phúc Đường tỏ ra khó xử. Nàng quay sang nhìn phụ thân.

Tô Vinh nhận ra ánh mắt của nữ nhi nhưng không hề đáp lại. Thay vào đó, hắn vươn tay giữ lấy cây trâm màu bạc đang nằm trên bàn, đẩy ngược về phía Lăng Thanh Trúc.

"Tô bá?".

"Thanh Trúc cô nương, tiền thuốc thang lão Tô ta đã nhận rồi. Cây trâm lần trước cô đưa cho Phúc Đường đổi được rất nhiều ngân lượng. Chúng ta không thể lại nhận thêm nữa".

"Tô bá, phu thê Thanh Trúc đã làm phiền mọi người lâu như vậy... Cây trâm này cứ coi như một chút tâm ý, xin mọi người hãy nhận lấy".

Vẫn y như cũ, Tô Vinh kiên quyết chối từ: "Thanh Trúc cô nương, cây trâm này gia đình lão Tô ta thật là không thể nhận".

"Tô bá...".

"Cô nương đừng nói nữa. Nếu cô nương đã gọi ta một tiếng "Tô bá" thì xin hãy thu lại cây trâm này đi. Nếu không, lão Tô ta sẽ rất khó xử".

...

Trước sau đã mấy bận giải bày nhưng đối phương vẫn cứ khăng khăng từ chối, bất đắc dĩ, Lăng Thanh Trúc đành phải đem trâm hoa cài lại. Tay trái chụm lấy tay phải, nàng bày tỏ lòng biết ơn: "Tô bá, Phúc Đường tỷ, Tô Sáng huynh, ân tình của mọi người Thanh Trúc sẽ khắc ghi".

Nối gót ân sư, Lăng Tiểu Ngư ngồi bên cạnh cũng chân thành cảm kích...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Nghiệt duyên chớm nở

"Thanh Trúc cô nương, Tiểu Ngư huynh đệ, các ngươi làm gì vậy? Thật là...".

Đi kèm nụ cười hiền hậu, Tô Vinh xua tay, bảo: "Được rồi được rồi. Chúng ta đừng nói mấy chuyện ân nghĩa này nữa. Ăn bánh. Ăn bánh...".

...

...

Trưa hôm ấy.

Sau bữa cơm đơn sơ bình dị, Lăng Tiểu Ngư đã dìu "nương tử" mình ra sau nhà. Dưới tán cây, hắn nhìn khung cảnh trước mắt, nơi Tô Phúc Đường đang ngồi quạt mát cho tướng công đọc sách, cảm thán:

"Tình cảm của phu thê họ thật tốt".

Nghe vậy, Lăng Thanh Trúc mới nhếch môi, hỏi: "Thế nào? Ngưỡng mộ người ta à?".

"Sư...".

"Suỵt!".

Mày nhăn đôi chút, Lăng Thanh Trúc nhắc nhở: "Là "nương tử". Sư gì mà sư".

Không muốn đôi co, Lăng Tiểu Ngư ngoan ngoãn chiều theo, nhanh chóng sửa lời: "Hmm... Thì nương tử".

"Phải vậy chứ".

Thu hồi tiếu ý, Lăng Thanh Trúc lặp lại câu hỏi vừa rồi: "Tướng công, chàng vẫn chưa trả lời thiếp. Nói đi, có phải là chàng rất ngưỡng mộ hai người họ không?".

"Hmm... Cũng không hẳn là ngưỡng mộ".

Lăng Tiểu Ngư tiếp lời: "Ta chỉ là cảm thấy cuộc sống của họ rất tốt. Tuy rằng vật chất có thiếu thốn nhưng tình cảm họ dành cho nhau lúc nào cũng tràn đầy. Từ khi nương náu ở đây, ta chưa từng nghe họ nặng nhẹ với nhau một tiếng nào. Bọn họ khiến ta nhớ đến phụ mẫu của mình...".

"Ta từng nghe Yến cô cô kể, lúc phụ mẫu ta còn sống, họ cũng hạnh phúc lắm".

...

"Này...".

Đứng im một đỗi, Lăng Thanh Trúc chợt đưa tay kéo áo người thanh niên trước mặt. Rồi dịu dàng an ủi: "Tiểu Ngư Nhi, phụ mẫu của chàng là người tốt, lại trọng tình trọng nghĩa như vậy, thiếp tin dù đã mất thì kiếp sau họ cũng sẽ lại nên duyên vợ chồng, sẽ được hạnh phúc bên nhau thôi".

Thanh âm không lớn, lời lẽ cũng chẳng to tát gì mấy, nhưng kỳ lạ thay, khi chúng lọt vào tai Lăng Tiểu Ngư thì liền khiến nội tâm hắn an tĩnh trở lại. Một chút ưu thương loáng cái đã hoàn toàn tiêu thất, thay vào đó, sự thanh thản mới là cảm xúc đang ngự trị lúc này.

Dáng vẻ chân thành, hắn xoay lại, trong tư thế mặt đối mặt, mắt nhìn tận mắt, nói: "Nương tử, cảm ơn nàng".

...

Lăng Thanh Trúc hết liếc xuống rồi lại liếc lên, cuối cùng thẳng thắn: "Cảm ơn thì cảm ơn, nhưng cũng không cần phải nắm tay người ta lâu như vậy chứ?".

"A, xin lỗi...".

"Phì... Coi bộ dạng của chàng kìa".

...

...

Trước khi Lăng Thanh Trúc có thể bước chân xuống giường, hai tiếng "nương tử" đối với Lăng Tiểu Ngư vẫn luôn có chút gì đó không thoả. Mỗi lần hô gọi đều khiến hắn cảm thấy ngại ngùng, rất thiếu tự nhiên. Thế nhưng chẳng hiểu sao kể từ sau hôm ấy, thời điểm nàng lấy lại tự do thì sự ngại ngùng càng lúc càng ít đi. Tốc độ suy giảm nhanh đến bất ngờ.

Chỉ sau khoảng vài ba hôm thì Lăng Tiểu Ngư đã liền thuận miệng. Hắn quen đến độ dù có rơi vào tình huống bất ngờ cũng chả hề bối rối một chút nào. Hai tiếng "nương tử" được hắn hô gọi rất đỗi tự nhiên.

Đối với sự tiến bộ đó của hắn, nếu nói Lăng Thanh Trúc chẳng có chút bất ngờ nào thì khẳng định là nói dối. Trên thực tế, nàng đã khá ngạc nhiên. Nàng không biết là tên đồ đệ tính tình cổ hủ, hay để ý lễ tiết của mình lại có lúc chịu "tiếp thu" tới như vậy.

Đã mở mang đầu óc rồi sao?

Lăng Thanh Trúc thực cũng chưa rõ ràng lắm.

Mà... nàng tìm hiểu sâu làm gì kia chứ? Một kẻ cố chấp như Lăng Tiểu Ngư chịu tiếp thu "tư tưởng tiến bộ", điều đó không tốt ư?

Người sống ở đời cần phải biết tùy cơ ứng biến a.

...

Là thế đấy. Lăng Thanh Trúc đã nghĩ rất đơn giản, chỉ cho là đệ tử của mình đã mở rộng đầu óc, thành ra chẳng bận tâm quá nhiều.

Thật không may, đó lại là một sai lầm nghiêm trọng.

Lăng Thanh Trúc nàng làm sao biết được trong tâm trí đệ tử mình, đi kèm với "tiếp thu" là một loại cảm xúc mơ hồ khác nữa. Một thứ cảm xúc mà đáng ra nó không nên tồn tại...

Nhưng, nó đã.

Giá như hiện tại, Lăng Thanh Trúc hoặc Lăng Tiểu Ngư, một trong hai có thể nhận ra được nó - thứ tình cảm kia - thì mọi chuyện hẳn đã tốt hơn rất nhiều. Đáng tiếc, cả hai người bọn họ đều không hay không biết...

Sự gần gũi của Lăng Thanh Trúc, màn kịch phu thê mà nàng dựng lên, những lời tùy tiện vô tâm của nàng, chúng đã đưa đến một hậu quả khôn lường. Theo nghĩa nào đó, có thể nói rằng... chính nàng đã tạo nên oan nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Đến lúc đòi nợ

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một tháng nữa đã qua đi.

Một tháng này, sinh hoạt trong nhà họ Tô cũng không có nhiều khác biệt. Bữa cơm vẫn đạm bạc, tình nghĩa vẫn đong đầy... Thay đổi, hoạ chăng là bệnh tình của Lăng Thanh Trúc.

Trải qua một tháng trời đích thân điều trị, đến hôm nay thì tình trạng của Lăng Thanh Trúc đã tốt lên rất nhiều. Hiện tại, chẳng ngoa khi nói nàng có thể một mình ra tay giải quyết vài ba tên chân nhân trung kỳ cùng lúc. Riêng với chân nhân hậu kỳ, chỉ cần không phải loại yêu nghiệt như Đồ Tam Nương thì nàng vẫn thừa sức ứng phó.

Và đó cũng chính là lý do vì sao mà Lăng Thanh Trúc lại quyết định rời đi lúc này.

...

"Tiểu Ngư Nhi".

Đứng cạnh cửa sổ, giữa trời đêm, Lăng Thanh Trúc nhìn ra không gian bên ngoài, bất ngờ gọi khẽ.

Đợi Lăng Tiểu Ngư ứng tiếng, nàng mới tiếp tục: "Ngày mai chúng ta sẽ trở về Thiên Kiếm Môn".

"Ngày mai sao...".

Đó không phải câu hỏi. Nó là sự lặp lại. Có vương đôi phần tiếc nuối...

Đối với quyết định của ân sư, Lăng Tiểu Ngư chẳng hề bất ngờ. Trong lòng mình, hắn tự biết việc này rồi sẽ xảy ra. Chỉ là... nó sớm quá.

Sớm? Lạ lùng thay. Cớ gì Lăng Tiểu Ngư hắn lại cảm thấy như vậy?

Lăng Tiểu Ngư tự hỏi, nhưng hỏi xong thì cũng chỉ biết cúi đầu im lặng.

Rõ ràng, thần sắc của Lăng Tiểu Ngư lúc này có gì đó khác lạ. Nét mặt u buồn kia, nó lẽ ra không nên xuất hiện. Nhưng, Lăng Thanh Trúc, nàng lại chẳng nhận ra.

Mắt vẫn dõi về một chốn xa xăm nào đó, nàng hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói xem. Làm tu sĩ tốt hay làm phàm nhân tốt?".

"Sư phụ..." - Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu lên, thanh âm trầm thấp - "Đệ tử không biết".

"Ngươi cũng không biết sao?".

Lăng Thanh Trúc nhếch môi cười nhạt: "Hẳn rồi. Ngay cả ta còn không biết thì tiểu tử ngươi làm sao trả lời được".

...

"Tiểu Ngư Nhi, cảm ơn ngươi".

"Cảm ơn?".

Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc: "Sư phụ, người tại sao lại cảm ơn đệ tử?".

"Khì...".

Quay lại với nụ cười hoà ái, Lăng Thanh Trúc đáp: "Tiểu tử, ngươi không biết thật hay là giả đò không biết?".

"Ba tháng qua, tiểu tử ngươi đã luôn ở bên cạnh chăm sóc cho ta. Nếu như không có ngươi trợ giúp, ta e lần này tính mệnh đã khó bảo toàn rồi. Cảm ơn ngươi một tiếng vốn dĩ là nên mà".

"Sư phụ, người đừng nói vậy".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu: "Nếu không phải vì muốn giúp đệ tử luyện chế một lô Trường Sinh Đan hoàn mỹ nhất thì người đã chẳng đi ra ngoài, đã chẳng đụng phải Đồ Tam Nương kia. Người bị trọng thương, hết thảy cũng đều là vì đệ tử. Nên nói cảm ơn phải là đệ tử mới đúng".

"Xuy... Ta cảm ơn ngươi, ngươi lại muốn cảm ơn ta. Thật đúng là...".

Lăng Thanh Trúc lắc đầu xua tay, vài giây sau thì tiếu ý đã hoàn toàn thu liễm. Với thần tình nghiêm túc, nàng nhấc chân tiến sát đồ nhi...

"Sư phụ?".

"Tiểu Ngư Nhi." - Lăng Thanh Trúc nói - "Ta nghĩ có một chuyện chúng ta cần phải làm rõ".

"Sư phụ, là... là chuyện gì?".

Hít vào rồi thở ra một hơi, Lăng Thanh Trúc mím nhẹ đôi môi, rồi hắng giọng: "Hừm... Tiểu Ngư Nhi, thời gian qua tiểu tử ngươi đã rất tận tình chăm sóc cho ta, đó là sự thật, và dĩ nhiên, Lăng Thanh Trúc ta sẽ nhớ kỹ. Có điều...".

"Ân ra ân, oán ra oán. Lăng Thanh Trúc ta là người mang ân chưa chắc đã trả, nhưng có thù thì nhất định phải báo".

"Trong quá trình giúp ta luyện hoá dược lực, trấn áp độc tố, tiểu tử ngươi đã rất nhiều lần đụng chạm, rất nhiều lần có ý nghĩ đen tối. Không ai khác, chính ngươi đã khiến ta phải xấu hổ, làm ta chỉ muốn cắn lưỡi tự sát, chết quách đi cho xong... Tiểu Ngư Nhi, ngươi nói xem. Tiểu tử ngươi xúc phạm, "đày đoạ" ta như vậy, bây giờ ta nên đáp lễ thế nào đây?".

Đã nghe ra ý tứ muốn trừng phạt của ân sư, Lăng Tiểu Ngư khó tránh có chút bất an. Hắn lặng lẽ đưa chân thụt lùi, trong khi miệng thì cố tìm lời biện minh:

"Nhưng mà sư phụ, đệ tử... đệ tử thật không phải cố ý. Người cũng biết là lúc đó người...".

"Hửm? Lúc đó ta thế nào? Nói tiếp đi".

"Sư phụ, lúc đó người... Cơ thể người như vậy...".

"À a... Thì ra là tiểu tử ngươi vẫn còn nhớ. Có vẻ như còn là nhớ rất rõ ấy nhỉ...".

Nụ cười mỗi lúc một trở nên nguy hiểm, Lăng Thanh Trúc thay đồ nhi nói ra một cách rành mạch: "Sao? Ý tiểu tử ngươi là bởi do lúc đó thân thể ta đã chẳng còn mảnh vải che thân nào nữa, tất cả đều được phơi bày ngay trước mắt nên mới khiến ngươi mất hết bình tĩnh, trở nên bối rối? Có phải ý ngươi là sở dĩ ngươi nảy sinh những tà niệm, toàn bộ đều là lỗi do ta?".

"Ô hô... Tiểu Ngư Nhi ngươi hay thật. Thiệt thòi là ta, bây giờ tội lỗi cũng là do ta...".

"Sư phụ, đệ tử tuyệt không có ý đó!".

"Không có ý đó? Vậy thì ý ngươi là gì?".

"Đệ tử...".

Lăng Tiểu Ngư rất muốn tìm lời để giải thích, sao cho sư phụ hắn hiểu rằng lỗi lầm chẳng phải do ai, hết thảy đều bởi do hoàn cảnh. Khổ nỗi, năng lực giao tiếp của Lăng Tiểu Ngư hắn quá kém, ấp úng mãi cả buổi trời cũng chưa nói được một câu lưu loát.

Bất đắc dĩ, rốt cuộc hắn chỉ đành chấp nhận nghe theo an bài của ân sư, mặc tình nàng xử trí.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Cắt!

..

"Sư phụ chắc không đến nỗi sẽ giết mình đâu...", đó là những gì mà Lăng Tiểu Ngư đã nghĩ. Và... nó đúng. Lăng Thanh Trúc, nàng quả không định giết hắn.

Tuy nhiên... Đúng chưa hẳn đã may. Đơn giản là vì trên đời này, có nhiều thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết nữa.

Thân là người từng trải, một tu sĩ đã sống qua mấy trăm năm, Lăng Thanh Trúc há đâu lại chẳng hiểu điều đó? Hoàn toàn trái lại, nàng rất am tường là khác.

Vẻ nham hiểm càng lúc càng lộ rõ trên khuôn mặt diễm kiều, Lăng Thanh Trúc gọi ra một thanh trủy thủ vô cùng tinh xảo. Nàng huơ qua huơ lại mấy đường, kế đấy thì bước thẳng về phía đồ nhi.

Dự cảm sắp có chuyện không lành xảy ra, Lăng Tiểu Ngư lại lần nữa thoái lui.

"Sư... sư phụ. Người lấy dao ra làm gì?".

"Hì hì... Tiểu Ngư Nhi, chẳng phải ta đã nói rồi sao. Ta muốn trừng phạt ngươi a".

"Thế nào? Tiểu tử ngươi đã chấp nhận gánh chịu trừng phạt rồi mà. Tính nuốt lời ư?".

"Sư phụ, nhưng mà... Con dao này... Sư phụ, người không định sẽ giết đệ tử thật đấy chứ?".

"Giết ngươi?".

Lăng Thanh Trúc lập tức phủ nhận: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi nghĩ đi đâu vậy. Tiểu tử ngươi tuy rằng không được thông minh, tướng mạo cũng chẳng anh tuấn gì mấy, nhưng tốt xấu gì thì vẫn là đệ tử của ta. Có câu "Hổ dữ không nỡ ăn thịt con", huống chi con người. Thiên hạ mọi người đều biết Lăng Thanh Trúc ta là một người rất trọng tình nghĩa a".

"Tiểu Ngư Nhi, yên tâm. Vi sư sẽ không động tới một cộng tóc nào của ngươi đâu".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc lại tiếp tục bước tới.

Và, một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư lại thụt lùi.

Mặc dù ân sư đã quả quyết là sẽ không động tới một cộng tóc nào, nhưng bộ dáng tươi cười gian ác kia của nàng, nó vẫn làm hắn cảm thấy hết sức bất an.

Liếc qua thanh trủy thủ mà sư phụ mình đang cầm, Lăng Tiểu Ngư truy vấn: "Sư phụ, chẳng phải nói sẽ không động tới cộng tóc nào của đệ tử sao? Người cầm dao như vậy làm gì?".

"À, cái này à. Hì hì... Tiểu Ngư Nhi, dao thì đương nhiên là dùng để cắt rồi".

C-Cắt?

Cảm giác bất an càng tăng cao gấp bội, Lăng Tiểu Ngư cố hỏi rõ: "Sư phụ, người... người muốn cắt cái gì?".

Lần này thì Lăng Thanh Trúc đã không đáp lại. Thay vì trực tiếp giải đáp thì nàng dùng chính cử chỉ để trả lời.

Nụ cười ma quỷ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dưới hạ thân, bấy nhiêu cũng quá đủ để Lăng Tiểu Ngư hiểu ra vấn đề.

Sư phụ hắn, nàng rành rành đang biểu thị ý tứ: "Tiểu Ngư Nhi, vi sư muốn thiến ngươi".

...

Cõi lòng chẳng rét mà run, Lăng Tiểu Ngư theo bản năng muốn lui. Chỉ là... hắn đã không còn đường lui nữa rồi. Sau lưng hắn, sót lại hoạ chăng mỗi một chiếc giường.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi không cần phải sợ. Vi sư đảm bảo với ngươi là sẽ ra tay rất nhanh gọn. Lại nói, thanh trủy thủ này rất sắc bén nha".

"Sao? Ngươi không tin?".

"Được rồi, để vi sư chứng minh cho ngươi thấy".

Dứt câu, Lăng Thanh Trúc liền vươn tay với lấy một chiếc ly cầm lên.

"Tiểu Ngư Nhi, người nhìn nhé".

Tiếng cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc thanh trủy thủ trong Lăng Thanh Trúc bắt đầu di chuyển. Rất mau lẹ, dưới tác động của nó, chiếc ly bằng gốm tức thì bị cắt làm hai nửa. Vết cắt... ngọt đến không ngờ.

"Đấy. Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy rồi chứ?".

Đem hai nửa chiếc ly vứt đi, Lăng Thanh Trúc tập trung sự chú ý vào đệ tử của mình.

"Tiểu Ngư Nhi, cởi y phục ra nào".

"Sư phụ, đừng... đừng đùa nữa".

"Ai thèm đùa với ngươi? Ta đâu có rảnh".

"Tiểu Ngư Nhi, ngoan nào. Sẽ không đau lắm đâu".

...

"Sư phụ, không được!".

...

"Sư phụ, đừng a!".

"Á á á...!!".

Trong gian phòng chật hẹp đã sớm được kết giới bao quanh, một tiếng hét lớn vừa mới cất lên. Thảm thiết vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Một sớm thanh bình

"Ríu rít...".

"Ríu rít...".

Ngoài hiên, trên tán cây dại, một bầy chim đang thi nhau ca hát. Thanh điệu rất đỗi vui tai. Chúng hết đứng cành này lại chuyền sang cành nọ, cứ vậy mà râm ran liên tục...

Chợt, một con chim trong bầy tách ra, bay thẳng về phía bên hông căn nhà, cuối cùng chững lại ở ngoài khung cửa, nơi mà Lăng Thanh Trúc đang đứng nhìn ra.

Vươn tay đen chú chim nọ bắt lấy, Lăng Thanh Trúc dịu dàng vuốt ve, mặc cho nó cố vùng vẫy muốn bay đi.

"Chú chim nhỏ, đã bị ta thao túng rồi mà còn muốn chạy à?".

"Ngoan. Chơi với ta một lúc nào".

"Chíp chíp...".

"Chíp...".

Liên tiếp là những lời kháng nghị của chú chim tội nghiệp. Nhưng, có kêu la nhiều hơn nữa cũng chả để làm chi. Bởi lẽ, Lăng Thanh Trúc, nàng căn bản

đâu có nghe.

Phản kháng mặc người, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn cứ theo ý mình mà làm. Tay trái nắm giữ trong khi tay phải thì duỗi ra, nàng dùng một ngón tay dí dí vào đầu chú chim nhỏ, khiến nó phải gồng mình chống đỡ.

"Chíp! Chíp!".

"Chíp...!".

...

"Chíp chíp..." Lăng Thanh Trúc nhại lại tiếng kêu của con vật bé nhỏ trong tay mình, miệng cười khúc khích.

Hiếp đáp hồi lâu, tận đến khi chú chim tội nghiệp vì quá uất ức mà kêu loạn cả lên thì lúc này họ Lăng mới chịu dừng tay.

"Hì hì... Chú chim nhỏ, đừng có khóc mà. Người ta chỉ trêu ngươi có một chút thôi".

"Chíp chíp! Chíp...!".

"Chà... Tiểu tử ngươi vẫn còn tức giận à? Sao lại giống trẻ con quá vậy...".

"Được rồi. Ngoan nào...".

Trái hẳn vừa rồi, lần này, động tác của Lăng Thanh Trúc đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cử chỉ, nó thật hết sức từ ái.

Ngón tay lướt trên lớp lông vũ mềm mại, hành động áp má kề môi... Ôi, chúng mới dịu dàng làm sao. Hình ảnh này, dám cá là chưa từng có ai nhìn thấy ở Lăng Thanh Trúc.

Lăng Tiểu Ngư ư? Hắn cũng là lần đầu tiên bắt gặp đấy.

Lúc nãy, thời điểm vừa mở mắt ra, sau khoảnh khắc hoảng hốt rồi suy tư ngắn ngủi thì đôi mắt hắn, chúng đã nhanh chóng cố định luôn trên người Lăng Thanh Trúc. Từng cử chỉ, từng lời nói của nàng, hết thảy hắn đều không bỏ sót một chút nào, dù là nhỏ nhất.

Cảm xúc của hắn lúc này, nó êm đềm lắm. Chẳng hiểu tại sao khi chứng kiến bộ mặt dịu dàng của "thiếu nữ" ấy, trong lòng hắn lại đột nhiên bình yên đến lạ...

...

Lăng Tiểu Ngư đã ngồi đấy thơ thẩn cả một đỗi lâu, và chắc chắn là sẽ còn lâu hơn nữa nếu không có sự can thiệp từ Lăng Thanh Trúc.

Sau khi đem chú chim nhỏ tội nghiệp thả đi, Lăng Thanh Trúc xoay người lại, nhìn tên đồ đệ của mình, thanh âm lạnh nhạt: "Nhìn đủ chưa?".

Hệt như kẻ trộm vừa bị bắt quả tang, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, thần tình bối rối: "Sư phụ, đệ tử... Xin lỗi...".

"Hứ...".

Lăng Thanh Trúc khoanh tay trước ngực, bắt đầu giáo huấn: "Tiểu Ngư Nhi, ta biết là định lực của ngươi kém, nhưng cũng không nên kém tới mức này chứ".

"Ta biết là khuôn mặt ta rất đẹp, dáng người cũng rất dụ nhân, nhưng tiểu tử ngươi cũng đừng hễ ra là nhìn ta chằm chằm như vậy a... Tiểu Ngư Nhi, bộ ngươi thực muốn ta cắt?".

Cắt?

Nhớ lại tràng cảnh đêm qua, Lăng Tiểu Ngư lập tức lắc đầy nguầy nguậy.

Thấy hắn biểu hiện như vậy, Lăng Thanh Trúc lúc này mới tỏ ra vừa ý: "Tiểu Ngư Nhi, biết sợ là tốt. Đêm qua chỉ là màn cảnh cáo thôi đấy, nếu tiểu tử ngươi còn dám có những ý nghĩ đen tối... Hừ hừ... Liệu hồn đấy".

Nói đoạn, nàng đưa tay che miệng, ngáp dài một tiếng. Ngáp xong thì bảo: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi mau rửa mặt đi. Hôm nay chúng ta sẽ đi dạo".

Đi dạo?

Lăng Tiểu Ngư không khỏi nghi hoặc: "Sư phụ, tối qua người không phải nói là hôm nay chúng ta sẽ trở về Thiên Kiếm Môn sao?".

"Trước khi trở về không thể đi dạo được à?... Hiếm khi ghé chốn thế tục phàm nhân, cứ đi thăm thú một vòng đã rồi hẳn trở về".

...

Vài phút sau.

Vị trí vẫn như cũ, là gian phòng chật hẹp của sư đồ họ Lăng. Nhưng thay vì bề bộn giống trước, gian phòng bây giờ đã gọn gàng hơn rất nhiều.

Tiến đến bên chiếc giường đơn sơ bình dị, Lăng Thanh Trúc khẽ động thần niệm, lấy từ trong giới chỉ ra một mớ đồ vật.

Không phải linh đan, chẳng phải phù bảo, đơn giản chỉ là vàng bạc châu báu - những món đồ rất đỗi tầm thường trong mắt tu sĩ mà thôi.

"Sư phụ, là để tặng cho gia đình Phúc Đường tỷ phải không?".

Đáp lại Lăng Tiểu Ngư là một cái gật nhẹ. Lăng Thanh Trúc vừa đem châu báu gom xếp vừa nói: "Chúng ta đã nương nhờ bọn họ lâu như vậy, số châu báu này cói như là để báo đáp".

"Sư phụ...".

Liếc thấy đồ nhi muốn nói lại thôi, Lăng Thanh Trúc chủ động mở lời: "Sao? Có phải tiểu tử ngươi cho rằng ta rất keo kiệt?".

Chẳng đợi Lăng Tiểu Ngư trả lời thì nàng đã nói tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, "thất phu vô tội, hoài bích có tội". Bọn họ chỉ là những người bình thường, tặng cho họ bảo vật chưa hẳn đã tốt. Nói không chừng, bảo vật chúng ta tặng còn có thể đưa tới hoạ sát thân cho họ".

"Phàm nhân có thế giới của phàm nhân. Số vàng bạc châu báu này trong mắt tu sĩ chúng ta quả thật chả đáng gì, nhưng đối với người thế tục thì lại rất hữu ích. Chí ít, với bao nhiêu đây, cả nhà Tô Phúc Đường có thể sống sung túc đến hết đời".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Trấn Ngọc Hà

Phía bắc thôn Tô Hạ, cách khoảng mười dặm đường có một thị trấn nhỏ, gọi là Ngọc Hà.

Ở đây, trấn Ngọc Hà này, nhân số tuy không quá đông nhưng hoạt động mua bán lúc nào cũng diễn ra sôi nổi. Thương nhân đa phần đều là từ nơi khác đến cư ngụ, kinh doanh chủ yếu là sản vật thu lấy từ những ngọn núi chung quanh. Gỗ quý, thú rừng, khoáng sản,..., loại nào cũng có, rất chi phong phú.

Lúc này, trên con đường lớn thuộc đông trấn, chúng - những sản vật vừa kể - hiện đang được bày bán khắp nơi. Từ trong cửa tiệm ra tận ngoài ngõ, các gian hàng, cửa hiệu mọc nối nhau san sát, chật kín cả hai bên đường. Số người ghé mua, tính ra còn nhiều hơn nữa. Khung cảnh thật đúng là náo nhiệt vô cùng.

"Wow...".

Lẫn trong giai điệu ồn ào hỗn tạp, một tiếng cảm thán vừa mới cất lên. Chủ nhân thanh âm, nàng cũng chẳng ai xa lạ, đích thị người đã "ăn nhờ ở đậu" trong nhà Tô Phúc Đường mấy tháng trời qua: Lăng Thanh Trúc.

Vẻ mặt chưa hết ngạc nhiên, Lăng Thanh Trúc tấm tắc: "Chậc, ở đây đúng là náo nhiệt a. Không ngờ chỉ là một thị trấn nhỏ mà người mua kẻ bán lại đông đúc như vầy".

Phía sau, Tô Phúc Đường mỉm cười, bảo: "Thanh Trúc, muội có điều không biết. Ngọc Hà trấn này vốn dĩ tài nguyên hết sức phong phú, thành ra thương nhân lui tới rất đông. Hơn phân nửa cư dân ở đây đều là từ nơi khác chuyển đến...".

"Thì ra là vậy".

Lăng Thanh Trúc thoáng vân vê cằm, rất nhanh liền quyết định: "Hiếm khi mới có cơ hội tới đây, hôm nay chúng ta phải đi mua sắm thoả thích mới được".

Đối lập với vẻ hân hoan mong chờ của họ Lăng, Tô Phúc Đường bên cạnh lại có phần khó xử. Nàng nhắc khéo: "Thanh Trúc muội, những đồ vật ở đây... giá không rẻ lắm".

Thừa hiểu ý tứ, Lăng Thanh Trúc cười bảo Tô Phúc Đường: "Phúc Đường tỷ không cần lo. Mọi chuyện cứ để muội lo. Hôm nay tỷ chỉ việc mua sắm thôi".

"Nhưng mà Thanh Trúc, ta...".

"Được rồi được rồi. Chúng ta đi mua sắm nào".

"Thanh Trúc...".

...

Tô Phúc Đường đã cố gắng can ngăn mà không được. Lăng Thanh Trúc căn bản là chẳng chịu nghe. Bất đắc dĩ, nàng chỉ đành nhắm mắt đưa chân...

Dừng lại trước một tiệm vải, nàng thoáng quan sát rồi nói: "Thanh Trúc, tiệm này... hình như là hơi lớn".

"Ừm, cũng không tệ".

"Thanh Trúc. Y phục ở đây... nó đắt lắm".

"Không sao. Đắt mấy cũng mua được".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc nắm lấy tay Tô Phúc Đường kéo đi.

"Thanh Trúc!".

...

Có hô hoán thì chuyện cũng đã rồi. Chân đã đứng bên trong cửa tiệm, lúc này Tô Phúc Đường chỉ còn biết chắp tay cầu nguyện, mong sao lời của Lăng Thanh Trúc là thật, rằng nàng sẽ có đủ tiền để chi trả.

"Hai vị cô nương." - Trong khi Tô Phúc Đường còn đang lo lắng khẩn cầu thì ngay tại quầy tính, chủ cửa tiệm lên tiếng - "Xin hỏi hai vị cần gì?".

Sự lạnh nhạt, nó không khó để nghe ra. Tô Phúc Đường, nàng chẳng những đã nghe mà còn nghe rất rõ. Cũng chính bởi vậy nên cõi lòng nàng mới bất giác run lên. Lo lắng, và thậm chí là sợ hãi.

Đâu có gì lạ. Tô Phúc Đường nàng xuất thân nghèo khó, bị người khinh rẻ âu cũng bình thường. Chỉ là... nàng rất không thích điều đó. Nghèo thì nghèo, nhưng chí ít nàng chưa từng ngửa tay xin ai bao giờ. Tô Phúc Đường nàng vẫn có tôn nghiêm của mình.

Lòng tự trọng, hoặc cũng có thể gọi là tự ái nổi lên, Tô Phúc Đường lập tức xoay đầu tính đi. Nhưng chân nàng còn chưa kịp bước thì đã bị một cánh tay vươn ra níu giữ.

Khuôn mặt đanh lại, Lăng Thanh Trúc vỗ mạnh xuống bàn, ngay trước mặt chủ tiệm.

"Chát!".

Cơn giận còn chưa tan, nàng nhấc tay lên để lộ ra nén vàng phía dưới, thanh âm lạnh lùng: "Bao nhiêu đây đủ rồi chứ?".

Ngạc nhiên. Rồi kinh ngạc. Chủ tiệm đã hai lần bất ngờ vì Lăng Thanh Trúc. Lần thứ nhất là vì hành động đập tay của Lăng Thanh Trúc, còn lần thứ hai, đó là vì thứ đồ vật hiện ra ngay vị trí nàng vừa đập tay ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 231: Quầy hàng kỳ lạ

Vàng. Đó là vàng!

Nếu như đang đứng trước mặt hắn là một vị công tử hay một vị tiểu thư nào đó thì chả nói làm gì, nén vàng này Hà Thiểm hắn có thể hiểu được. Thế nhưng đây lại là...

Căn cứ vào quần áo mà Lăng Thanh Trúc và Tô Phúc Đường đang mặc, rõ ràng là thuộc diện gia cảnh nghèo khó a. Chưa vội bàn tới chất liệu, riêng mỗi màu sắc thôi cũng đã thấy quê mùa lắm rồi.

Ấy vậy mà chính từ những kẻ quê mùa này, một nén vàng đã được xuất ra...

Liệu có phải là vàng giả?

Hà Thiểm sinh nghi, bèn cầm lấy nén vàng trên bàn, đưa lên miệng cắn mạnh.

"Ui a...".

"Hừ... Ngươi giỏi thì cắn thêm mấy cái nữa đi, để coi răng ngươi có gãy hay không".

Đối với thái độ hoài nghi của chủ tiệm Hà Thiểm, Lăng Thanh Trúc thực rất bực mình. Tình cảnh này, nàng đã không lường được...

Quần áo trên người mình rất đỗi thô ráp quê mùa, cái đó Lăng Thanh Trúc nàng biết chứ. Có điều nàng nghĩ, tốt xấu gì thì bản thân cũng là một siêu cấp mỹ nữ, đứng trước dung nhan ấy, nam nhân mấy kẻ lại chẳng động lòng? Mà động lòng thì sẽ rất dễ nói chuyện a.

Ai ngờ được... Cái tên chủ tiệm thối tha này, thái độ của hắn vậy mà khinh người tới như vậy.

"Hừm... Thật kỳ quái. Tên này rõ ràng chỉ là một phàm nhân bình thường, tại sao lại có thể dửng dưng trước nhan sắc khuynh thành tuyệt thế của ta được nhỉ? Mọi khi ta ra ngoài hành tẩu, cải trang mua đồ, hễ là nam nhân thì đều niềm nở đón tiếp kia mà...".

"Có lẽ nào... cái tên này thực chất vốn không phải nam nhân?".

Trong âm thầm, Lăng Thanh Trúc đã tự hỏi và rồi đưa ra suy đoán như vậy. Và thực tế thì suy đoán ấy, nó hoàn toàn chính xác.

Đồng ý là tướng mạo, hình dáng Hà Thiểm là của nam nhân, tuy nhiên, đấy cũng chỉ là cái vỏ bên ngoài; chứ còn bản chất bên trong, hắn lại là nữ nhân đấy. Mà đã là nữ nhân, Hà Thiểm hắn việc gì lại phải mê mẩn nhan sắc của Lăng Thanh Trúc?

Không. Thứ đáng để hắn quan tâm là tiền, là ngân lượng, là vàng kia.

Tay thu lấy nén vàng mà họ Lăng đã bỏ ra, Hà Thiểm bày ra một bộ thân thiết niềm nở: "Cô nương bớt giận. Xin bớt giận...".

"Hà Thiểm có mắt như mù, không nhìn được quý nhân. Là lỗi của tiểu nhân... Lỗi của tiểu nhân...".

"Hừ... Bây giờ thì sáng mắt rồi hả?".

Lạnh nhạt tùy người lạnh nhạt, Hà Thiểm vẫn tươi cười như cũ: "Dạ, dạ... Bây giờ tiểu nhân đã sáng mắt rồi".

Chưa chịu bỏ qua, Lăng Thanh Trúc hếch cằm: "Tiền bổn cô nương không thiếu, đừng nói vài ba bộ quần áo, kể cả cái cửa tiệm này của ngươi bổn cô nương mua luôn còn được. Nhưng mà thái độ ban nãy của ngươi khiến cho bằng hữu của bổn cô nương rất không thoải mái đấy...".

Tuy Lăng Thanh Trúc chẳng trực tiếp yêu cầu nhưng thân là một thương nhân, Hà Thiểm sao lại không hiểu ra ý tứ. Hắn nhanh chóng bước ra, hướng Tô Phúc Đường cúi đầu: "Hà Thiểm có mắt như mù đã khiến cô nương phiền lòng, cúi mong cô nương bỏ quá cho... Bỏ quá cho...".

Này...

Liên tiếp rơi vào tình huống bất ngờ, Tô Phúc Đường khó tránh có biểu hiện bối rối. Trong nhất thời, nàng thực không biết nên nói, hoặc là nên hỏi làm sao cho thoả.

Dường như cũng hiểu được tâm tư của Tô Phúc Đường, Lăng Thanh Trúc thay nàng "ân xá" cho Hà Thiểm, rồi kéo nàng đi vào trong.

"Được rồi Phúc Đường tỷ, chúng ta vào chọn y phục thôi".

...

"À, suýt tí thì quên".

Lăng Thanh Trúc đi được vài bước thì dừng lại. Nàng xoay đầu, đem một nén bạc ném ra cho Lăng Tiểu Ngư, bảo: "Chàng cầm lấy tiền đi dạo đâu đó một lúc đi. Lát nữa chúng ta mua y phục, son phấn xong rồi sẽ đi tìm chàng".

...

...

"Nữ y, son phấn, mấy thứ đó đều là vật dụng của nữ nhân, sư phụ không muốn ta ở lại cũng chẳng có gì lạ. Chỉ là... tại sao sư phụ lại ném cho ta nén bạc này?".

Trên con đường lớn, Lăng Tiểu Ngư cầm nén bạc mà sư phụ mình ném cho ban nãy, vừa đi vừa nghĩ. Thú thực là trong lòng hắn đang có chút nghi hoặc.

Một nén bạc? Tại sao lại là một nén bạc? Rõ ràng sư phụ hắn có rất nhiều vàng a.

Cũng không phải Lăng Tiểu Ngư hắn chê ít. Hắn chỉ là... hơi khó hiểu thôi. Hắn không biết liệu sư phụ mình có dụng ý nào khác hay không...

"Hmm... Hẳn là ta nghĩ nhiều. Sư phụ chắc chỉ ném đại ra thế thôi".

Gạt đi nghi vấn, Lăng Tiểu Ngư thở phào một hơi. Với tâm tình đã buông lỏng, hắn chậm rãi tiếp tục tiến về phía trước...

Tầm chục phút sau.

Sau một hồi đều đặn đưa chân, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đã dừng lại.

Trước mặt hắn, một quầy hàng kỳ lạ đang được bày bán. Chung quanh, người đứng rất đông, chí ít cũng vài mươi có lẻ.

"Sao lại đông vậy nhỉ?".

Xuất phát từ sự hiếu kì, Lăng Tiểu Ngư lần nữa nhấc chân, từ tốn bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Huyễn mộng

Qua một lúc ngó nghiêng quan sát, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng đã tường tận nguyên do. Hắn đã hiểu tại sao mọi người lại tập trung ở đây nhiều đến vậy.

Số là quầy hàng này có phương thức buôn bán rất lạ. Theo như quy định mà chủ quầy hàng đưa ra, nếu ai muốn mua bất kỳ món gì ở đây thì đều nhất thiết phải vượt qua được thử thách. Chỉ có duy nhất một loại, đó là ném tên.

Thử thách ném tên ấy, nói dễ rất dễ, nhưng nói khó thì cũng rất khó. Từ bên đông sang tới bên tây gian hàng, tổng cộng có năm chiếc lọ được đặt, vị trí càng xa thì kích cỡ sẽ càng nhỏ. Lọ xa nhất, so ra thậm chí còn nhỏ hơn ba ngón tay của người trưởng thành.

Lẽ tất nhiên, chẳng ai dại gì lại bỏ tiền ra khi mà khả năng chiến thắng gần như chỉ là một con số không tròn trịa. Người chủ quầy hàng, nàng cũng tự mình hiểu lấy điều ấy. Và đó là lý do vì sao mà nàng đã chia thử thách ném tên này ra làm năm mốc, tại mỗi mốc lại có một cái giá và phần thưởng khác nhau.

Quy tắc cụ thể như sau: Ném tên vào lọ thứ nhất, có thể lựa chọn một trong các món đồ xếp ở bậc thứ nhất trên quầy hàng; ném tên vào lọ thứ hai, có thể lựa chọn một trong các món đồ xếp ở bậc thứ hai trên quầy hàng; những món đồ ở bậc thứ ba và thứ tư trên quầy, nguyên tắc cũng là như vậy... Nhưng riêng ở bậc thứ năm, mọi chuyện lại khác.

Không như bốn bậc bên dưới, trên bậc thứ năm, cũng là bậc cao nhất của quầy hàng, đồ vật chỉ có duy nhất một món. Tuy nhiên món đồ này, nó lại đắt giá vô cùng.

Đó là một cây trâm được gia công từ ngọc quý, điêu khắc theo hình ảnh một con hạc đang giơ chân múa, sống động cực kỳ...

Muốn tinh xảo? Có thừa tinh xảo. Muốn trân quý? Càng khỏi phải bàn. Chất liệu của cây trâm, gọi độc nhất vô nhị thực cũng chẳng hề ngoa.

Chả biết bằng cách nào mà cây trâm ngọc này lại cùng lúc sở hữu tận những năm màu khác nhau. Càng đáng nói hơn là năm màu này, chúng vừa vặn lại nằm đúng trên năm bộ phận của con hạc - hình ảnh mà chiếc trâm được điêu khắc.

Màu trắng ở thân, màu đen trên cánh, màu vàng dưới chân, màu tím đỉnh đầu và màu hồng ngay mỏ, thật là xảo diệu lắm thay.

Nhân tạo ư?

Không. Người chủ cửa hàng đã lấy danh dự của mình ra bảo đảm. Nàng khẳng định màu sắc trên cây trâm là hoàn toàn tự nhiên. Một vài vị khách có hiểu biết cũng đã đích thân kiểm chứng qua. Bọn họ đã xác nhận điều đó. Rằng cây trâm kia, nó quả vô cùng trân quý.

Khỏi phải nghĩ, đối với một món đồ quý giá và độc đáo nhường ấy, mọi người ai nấy tất nhiên đều rất động tâm, mong muốn có được. Thậm chí có người còn tình nguyện bỏ ra cả ngàn lượng vàng để mua lấy nữa cơ. Tiếc rằng... chủ nhân của cây trâm, nàng lại kiên quyết lắc đầu.

Theo như lời nàng thì Huyễn Mộng - danh tự mà nàng dùng để gọi cây trâm của mình - chỉ được bán đi với duy nhất một điều kiện, đó là người mua phải vượt qua được thử thách, đem mũi tên ném vào bên trong chiếc lọ nhỏ nhất, đang đặt ở xa nhất.

Không thể làm được? Vậy thì xin lỗi, Huyễn Mộng vẫn sẽ là của nàng.

...

Trước sự cứng rắn của chủ quầy hàng, khách nhân chỉ đành từ bỏ, thôi không trả giá, nài nỉ thêm nữa. Kết quả là ai cũng như ai, những người muốn sở hữu Huyễn Mộng, tất cả đều phải tham gia vào cuộc thử thách mà tỉ lệ chiến thắng chẳng hơn gì một con số không.

Mũi tên quá dài trong khi miệng chiếc lọ kia thì lại quá nhỏ, ném, làm sao ném?

Một người nối tiếp một người, khách nhân cứ thi nhau ném, ném xong thì lại thi nhau lắc đầu chán nản. Từ già tới trẻ, từ lớn tới bé, mãi vẫn chẳng có lấy một người thành công. Tất cả dần bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Thành công lấy tới

Nhưng, chính lúc này, khi mà ai nấy đều cho rằng thử thách của chủ quầy hàng là quá khó, điều kiện nàng đưa ra là quá ngặt nghèo thì một bất ngờ đã xảy ra. Từ đâu chả rõ, một thanh niên lạ mặt bước tới, tay với lấy mũi tên rồi ném luôn về phía trước. Động tác khá là tùy tiện.

Có điều, chính cái sự tuỳ tiện ấy, nó lại tạo nên "kỳ tích". Lần đầu tiên, chiếc lọ thứ năm nằm ở vị trí xa nhất đã được ném trúng. Mũi tên, nó hiện đang nằm gọn bên trong thân lọ.

"Thật không thể tin, vậy mà lại có người làm được".

"Xa như thế mà cũng ném trúng, hắn có phải là người không vậy?".

"Chậc, cái tên này vận may thật lớn, tùy tiện ném một lần là được luôn".

"Cây trâm quý nhường ấy... Ôi... Chúng ta không còn cơ hội sở hữu nữa rồi...".

Liên tiếp là những thanh âm cảm thán của khách nhân xung quanh. Có ngạc nhiên, có tiếc nuối, có ganh tị, tâm tình đủ cả. Nhưng bất kể cảm xúc có là gì đi nữa thì đối tượng bọn họ hướng đến vẫn chỉ một người: kẻ đã vượt qua thử thách - người chiến thắng. Hết thảy đều đang tập trung ánh mắt nhìn về phía hắn.

...

Đối với sự chú mục nọ, Lăng Tiểu Ngư thực tình chả thoải mái gì cho cam. Nghĩ mau chóng tránh đi, hắn tìm đến người chủ quầy hàng, hỏi: "Bà chủ, thử thách của bà chủ ta đã vượt qua được rồi. Đây là số tiền theo quy định".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư cầm nén bạc duy nhất mình có đưa qua.

Tiếp nhận nén bạc, người chủ quầy hàng nhìn nhìn liếc liếc thêm một lúc rồi mới lên tiếng hồi đáp: "Này. Bộ ngươi thấy ta già lắm sao?".

Câu hỏi khá đột ngột nên khiến cho họ Lăng cũng ít nhiều bị bất ngờ. Dù vậy, hắn vẫn bình tĩnh trả lời: "Không có. Bà chủ còn rất trẻ".

"Phải, ta còn rất trẻ. Và vì là còn rất trẻ nên ta chính thức yêu cầu ngươi không được gọi ta là bà chủ nữa".

Không gọi bà chủ? Vậy thì gọi bằng gì?

Lăng Tiểu Ngư thoáng nghĩ, cuối cùng lựa chọn. Hắn nói: "Hmm... Vậy thì cô nương, thử thách của cô nương ta đã vượt qua rồi, bây giờ ta có thể lấy nó không?".

Chủ quầy hàng chu môi, chân mày cau lại: "Ngươi vội cái gì? Ta cũng đâu có nói là không đưa...".

Miệng thì trách, hai chân lại xoay, chủ quầy hàng vươn tay đem cây trâm quý của mình lấy xuống. Cúi nhìn nó, nàng tiếc nuối lẩm bẩm: "Cái lọ nhỏ như vậy mà cũng có người ném vô được. Đúng là đen đủi mà...".

"Haizz... Coi như ta xui xẻo vậy...".

Vốn là người coi trọng tín nghĩa nên dẫu trong lòng rất không nỡ, chủ quầy hàng vẫn quyết định từ bỏ món đồ mình yêu thích. Nàng cầm cây trâm ngũ sắc đưa cho Lăng Tiểu Ngư, dặn: "Nhớ bảo quản nó cho tốt".

"Cảm ơn cô nương".

...

Có được thứ mình muốn, trong lòng Lăng Tiểu Ngư tự nhiên là vui vẻ. Hắn nhìn trâm ngọc, thầm nghĩ: "Lát nữa đem tặng cho sư phụ, khẳng định người sẽ rất thích".

Dạ chờ mong, Lăng Tiểu Ngư chẳng thể đợi thêm được nữa, vội xoay đầu bước đi.

Chỉ là hắn còn chưa đi được bao nhiêu bước thì đã có cả tá người đứng ra cản lối. Bọn họ thi nhau nói...

"Tiểu huynh đệ, đối với cây trâm kia Chu Cát ta thật rất yêu thích, không biết tiểu huynh đệ có thể nhượng lại chăng?".

"Tiểu huynh đệ, ta là Đỗ Bân. Ta muốn mua lại cây trâm của huynh đệ...".

"Huynh đài, xin hãy bán lại cây trâm cho ta. Trần Tiệm ta tình nguyện bỏ ra hai ngàn lượng để mua".

"Hai ngàn lượng mà cũng muốn mua? Tiểu huynh đệ, ta sẽ trả ngươi năm ngàn lượng".

"Tiểu huynh đệ...".

"Tiểu huynh đệ...".

...

Một câu "Tiểu huynh đệ", hai câu "Tiểu huynh đệ", hết người này tới người khác, cả đám thi nhau hỏi mua lại cây trâm quý mà Lăng Tiểu Ngư vừa nhận được.

Nhưng, hắn sẽ bán sao?

Đừng nói vàng bạc châu báu - những thứ vô giá trị trong mắt tu sĩ, dẫu có là linh khoáng linh thạch chất đống trước mặt, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng sẽ không động tâm.

Tài vật bất quá cũng chỉ là tài vật, làm sao bì được với nụ cười của sư phụ hắn...

Khoan đã...

"Tại sao ta lại nghĩ thế nhỉ? Mọi khi sư phụ vẫn hay cười mà...".

Nhẹ lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư đem ý nghĩ kỳ quặc ấy gạt ra khỏi tâm trí, tiếp tục bước đi.

"Đứng lại!".

...

Đảo mắt nhìn đám người đang hung hăng cản lối, Lăng Tiểu Ngư nhíu mày, hỏi: "Các ngươi tính làm gì?".

"Làm gì? Ha ha...".

Theo sau tiếng cười, một vị công tử bước ra. Tướng mạo của hắn, nếu so với Lăng Tiểu Ngư thì anh tuấn hơn nhiều; y phục cũng là như thế, rất đỗi cao sang quý phái...

Trong bộ trường y màu vàng nhạt, hắn phe phẩy chiếc quạt trên tay, giọng cao ngạo: "Tên tiện dân, bổn thiếu gia ta muốn cây trâm của ngươi. Mau dâng lên đây".

...

"Thế nào? Tiện dân, ngươi không muốn đưa?".

Liếc sang một trung niên đứng bên cạnh, vị công tử nọ bảo: "Tiểu Tứ, nói cho hắn biết bổn thiếu gia là ai".

Thái độ ngoan ngoãn, kẻ được gọi Tiểu Tứ lập tức đứng ra.

"Tiểu tử, vểnh tai lên mà nghe cho rõ. Thiếu gia nhà ta chính là nhi tử độc nhất của tri huyện Thanh Châu".

...

"Không ngờ là con trai quan tri huyện...".

"Thì ra hắn chính là Lưu Mục - tiểu bá vương của Thanh Châu chúng ta".

"Suỵt... Nhỏ tiếng một chút. Ta nghe đồn Lưu Mục này rất bạo ngược, cẩn thận kẻo chuốc hoạ vào thân".

"Vậy sao?... Chậc, xem ra tiểu tử kia lần này xui xẻo rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Bốn cái tát

Không phải một mà rất nhiều người, ai nấy đều cho rằng Lăng Tiểu Ngư sẽ bị Lưu Mục đoạt mất trâm ngọc, thậm chí là bị đối phương đánh đập.

Lẽ dĩ nhiên, một vài cá nhân "tốt bụng" rất không đành chứng kiến điều đó xảy ra. Chính vì vậy, bọn họ lựa chọn tránh lui, chẳng màng đến nữa.

Trong khi đó, những kẻ còn ở lại... Ta cũng như ngươi, ngươi cũng như ta, toàn bộ đều chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Hợp lý thôi. Đối với bọn họ, Lăng Tiểu Ngư có là gì đâu. Bất quá người dưng nước lã. Bọn họ việc gì phải nhảy ra can thiệp để phải liên lụy. Cần biết, kẻ đang cản đường là Lưu Mục - nhi tử độc nhất của quan tri huyện Thanh Châu này.

...

Chuyện là thế đấy. Không ai can, chẳng ai giúp, họ Lăng chỉ có thể tự trông vào mình.

Mà... hề gì chứ? Một mình đã sao? Lăng Tiểu Ngư hắn là tu sĩ kia mà.

Không bận tâm quá nhiều đến thái độ của những người chung quanh, Lăng Tiểu Ngư chỉ đơn giản bảo với Lưu Mục và đám nô tài của y: "Ta không rảnh chơi với các ngươi. Mau tránh ra".

...

Lưu Mục im lặng. Cái im lặng của sự bình yên... trước giông bão.

Môi nhếch nhẹ, giọng âm trầm, Lưu Mục buông tiếng: "Tiện dân, xem ra mắt ngươi bị mù, tai ngươi bị điếc rồi... Tốt thôi...".

"Tiểu Tứ. Các ngươi đem tai của hắn cắt xuống, đem mắt của hắn móc ra cho ta!".

"Vâng!".

Phận làm nô tài, Tiểu Tứ dám đâu trễ nãi, nhận lệnh xong thì lập tức lao vào ngay. Với đôi tay lực lưỡng, hắn đang toan bắt giữ Lăng Tiểu Ngư thì...

... "Binh!" một tiếng, cả người hắn đã bị đá bay.

Ngơ ngác vài giây, những tên nô tài còn lại đồng loạt xông lên.

Và kết quả thì...

"Binh! Binh! Binh!".

"Binh! Binh!...".

...

Nhanh, gọn, lẹ, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ mười hai tên nô tài đều nằm rạp trên đất, liên tục ôm bụng kêu rên.

Lưu Mục thấy vậy thì thần tình không khỏi đại biến. Hắn liên tiếp thụt lùi, miệng lắp bắp: "Ngươi... Ngươi... Ngươi đừng làm bậy! Phụ... Phụ thân ta là tri huyện... Là tri huyện đấy!".

Lăng Tiểu Ngư chả buồn đáp, chỉ lẳng lặng bước đi. Chừng chuyển mình áp sát, đem Lưu Mục nắm giữ thì hắn mới mở miệng: "Ngươi thật là nhi tử của quan tri huyện?".

Cố kiềm chế nỗi khiếp đảm trong lòng, Lưu Mục khẳng định: "Đúng vậy. Ta chính là con trai duy nhất của tri huyện Thanh Châu này".

"Ngươi... Ngươi biết điều thì mau thả ta ra. Bằng không...".

"Bằng không thế nào?" Lăng Tiểu Ngư truy vấn.

Lập tức, Lưu Mục cũng đáp ngay: "Bằng không phụ thân ta sẽ tống ngươi vào đại lao, cho người tra tấn ngươi, khiến ngươi sống không bằng chết".

...

Lăng Tiểu Ngư cúi mặt trầm tư, ngẩng lên thì hỏi lại: "Bình thường ngươi vẫn hay làm như vậy?".

Cho là đối phương đã bị mình doạ sợ, Lưu Mục tự nhiên can đảm lên hẳn. Hắn hừ lạnh: "Không sai...".

"Chát!".

Lời trong miệng Lưu Mục còn chưa kịp nói hết thì đã bị người giáng cho một cái bạt tai. Rất chi vang dội.

Sững sờ, Lưu Mục há hốc, muốn nói nhưng nhất thời lại không làm sao thốt ra nổi. Chính lúc này, giọng Lăng Tiểu Ngư cất lên.

"Hừ! Thế gia vô học, cậy thế làm càn".

"Chát!".

...

Trước sau tổng cộng là hai cái bạt tai, đều vang dội như nhau. Vừa đau vừa giận lại vừa sợ, Lưu Mục lắp bắp: "N- Ngươi... Ngươi...".

Chả buồn bận tâm đến cảm nhận của họ Lưu, Lăng Tiểu Ngư vẫn lạnh lùng như cũ.

"Quen thói ngang tàng, ức hiếp lương dân".

"Chát!".

Đó là cái tát thứ ba.

"Nhớ kỹ. Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo".

"Chát!".

Đấy... là cái tát thứ tư.

Đã hết?

Thật ra thì chưa. Sau tay, Lăng Tiểu Ngư mau chóng giơ chân, đạp thẳng về phía trước, đúng ngay bụng Lưu Mục.

"Binh!".

...

Xong xuôi đâu đấy, khi mà Lưu Mục cùng đám tay sai đều đã nằm bò lăn trên đất, lúc này Lăng Tiểu Ngư mới phủi tay, tiếp tục bước đi.

Đi được một đoạn, hắn mới âm thầm tự hỏi: "Vừa rồi ta ra tay có nặng quá không nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Rời đi

"Bánh bao đây! Bánh bao nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây!".

...

"Cải xanh đây! Cảnh xanh phơi phới đây!".

...

"Kẹo hồ lô đây...".

...

"Công tử! Công tử!".

Đang đi lại bị người kêu gọi, Lăng Tiểu Ngư dừng bước, xoay đầu nghi hoặc: "Lão bá, ông kêu ta hả?".

"Vâng, thưa công tử".

Nụ cười niềm nở, ông lão bán hàng mời mọc: "Công tử, công tử mua giúp lão mấy xâu kẹo hồ lô đi".

"Cái này... Xin lỗi lão bá, trong người ta hiện không còn tiền nữa".

Dù trong ánh mắt có chút thất vọng nhưng trên môi, ông lão bán hàng vẫn cố giữ nụ cười: "Không sao... Không sao...".

...

Trông theo thân ảnh già nua với cộc rơm cắm đầy kẹo hồ lô đang lặng lẽ bước đi, Lăng Tiểu Ngư thấy lòng bất nhẫn, lên tiếng gọi lại: "Lão bá, chờ một chút".

"Công tử, công tử gọi lão có việc gì?".

"Lão bá, um, là thế này... Trên người ta hiện không có tiền, thế nhưng nương tử của ta thì mang theo rất nhiều tiền. Nàng đang ở trong cửa tiệm gần đây. Lão bá, nếu lão bá đồng ý thì có thể đi cùng ta tới đó rồi ta sẽ bảo nương tử đưa tiền cho lão bá".

"Chuyện này...".

Ông lão bán hàng có chút nghi ngại, nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý, cùng Lăng Tiểu Ngư đi đến tiệm y phục.

Quả như Lăng Tiểu Ngư nghĩ, Lăng Thanh Trúc và Tô Phúc Đường hiện vẫn còn bên trong. Ngay khi vừa thấy hắn, Lăng Thanh Trúc đã nói với ra:

"Tướng công, sao mới đi đã về rồi?".

Không được tự nhiên như vị nương tử hờ kia của mình, Lăng Tiểu Ngư phải đi vào bên trong tiệm, tiếp cận rồi mới nói: "Nương tử, nàng đưa ta thêm ít tiền được không?".

"Nén bạc lúc nãy thiếp đưa cho chàng đâu?".

"Cái đó... ta dùng hết rồi".

Lăng Thanh Trúc lườm nhẹ, tỏ ý không vui: "Tướng công, tiền bạc không phải tự dưng mà có, chúng ta cần tiết kiệm a".

Biết là người ta đang cố tình làm khó, Lăng Tiểu Ngư đành trực tiếp nói ra ý định của mình: "Nương tử, ta không cần nhiều đâu. Chỉ cần đủ để mua vài xâu kẹo hồ lô của lão bá kia thôi".

"Nương tử, nàng giúp ta...".

...

"Hmm... Thôi được rồi".

Không phụ công ai đó nài nỉ, Lăng Thanh Trúc sau cùng cũng chịu mở hầu bao. Nàng lấy một nén bạc ném cho vị tướng công hờ của mình, dặn: "Mua luôn cho thiếp mấy xâu".

...

...

Một đỗi sau.

Ông lão bán kẹo đã sớm nhận tiền và vui vẻ rời đi, trong khi đó, người ở lại là Lăng Tiểu Ngư...

Mới đầu không sao, hắn cũng vui vẻ đứng trước cửa tiệm mà nhâm nhi những viên kẹo, nhưng khi số kẹo đã vơi đi phân nửa thì cảm giác nó lại khác.

Lăng Tiểu Ngư, hắn chẳng còn thư thái đứng đợi được nữa. Bất đắc dĩ, hắn phải đi vào bên trong cửa tiệm.

"Tướng công, chàng vào đây làm gì?".

"Nương tử, ta...".

"Ta cái gì mà ta. Chàng mau ra ngoài đi để bọn thiếp còn thử y phục".

...

Vậy đấy. Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp bày tỏ ý kiến gì thì đã bị Lăng Thanh Trúc đẩy thẳng ra ngoài rồi.

"Nữ nhân đúng là không chịu nói lý gì cả...".

"Hì...".

Nghe được tiếng cười, Lăng Tiểu Ngư liếc mắt nhìn qua. Vừa lúc, Hà Thiểm - chủ cửa tiệm - lên tiếng: "Công tử, ngài không hiểu tâm tư nữ nhân rồi".

"Ta không hiểu, bộ ông hiểu?".

"Đương nhiên là hiểu".

Nụ cười khang khác, Hà Thiểm tiếp lời: "Công tử, nữ nhân trên đời ai cũng như ai, đều muốn mình trở nên xinh đẹp. Họ chú ý đến quần áo, son phấn, tốn chút thời gian lựa chọn cũng là bình thường".

"Nhưng mà... đã gần một canh giờ rồi".

"Công tử, một canh giờ thì có đáng gì? Hai ba canh giờ cũng là bình thường".

Lăng Tiểu Ngư trợn mắt, câm nín luôn.

...

Không thể kêu gọi, càng không thể hối thúc, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc chỉ còn biết tìm tới một quán trà ở gần tiệm y phục để ngồi đợi.

May sao, quãng thời gian đợi chờ của hắn cũng chẳng kéo dài quá lâu.

Chờ cho sư phụ thanh toán xong, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới đem mấy xâu kẹo hồ lô đưa cho nàng: "Nương tử, kẹo hồ lô của nàng".

"À, tí nữa thì quên".

Không chút khách khí, Lăng Thanh Trúc vươn tay cầm lấy, ngoạm luôn một lúc mấy viên.

"Ừm... Mùi vị cũng được".

"Được rồi. Chúng ta tiếp tục đi dạo".

...

Lăng Thanh Trúc đi trước, Lăng Tiểu Ngư và Tô Phúc Đường nối gót theo sau. Ba người cứ thế đi dạo, rồi mua sắm thêm khoảng một giờ nữa thì dừng lại.

Lăng Thanh Trúc đem một số đồ vật đưa cho Tô Phúc Đường, cười bảo: "Phúc Đường, toàn bộ chỗ này tặng cho tỷ".

"Thanh Trúc, cái này... Ta không thể nhận đâu".

"Tỷ không nhận cũng phải nhận".

Lăng Thanh Trúc đem số vật dụng kia đẩy ngược trở về: "Phúc Đường tỷ, cứ coi như đây là quà tạm biệt của muội".

"Tạm biệt? Thanh Trúc, muội nói vậy là sao?".

Lần này, thay vì Lăng Thanh Trúc thì người hồi đáp lại là Lăng Tiểu Ngư. Hắn nói: "Phúc Đường tỷ, bây giờ chúng ta phải trở về môn phái".

"Môn phái? Nói vậy hai người...".

"Phúc Đường tỷ, xin lỗi vì đã gạt tỷ." - Lăng Tiểu Ngư hơi áy náy - "Thật ra chúng ta vốn không phải người bình thường. Nơi chúng ta ở cũng rất xa chỗ này...".

"Ta... Ta không hiểu".

"Thật ra tỷ cũng không cần phải hiểu".

Lăng Thanh Trúc đặt một tay lên vai Tô Phúc Đường, nhắn nhủ: "Phúc Đường, ta có để lại cho tỷ một chút quà mọn. Nó được đặt bên dưới tấm chăn trong gian phòng của chúng ta".

"Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta phải đi đây. Bảo trọng".

"Phúc Đường tỷ, cảm ơn mọi người đã cho chúng ta nương náu thời gian qua. Bảo trọng".

Sư đồ họ Lăng nói lời từ tạ xong thì liền quay gót rời đi, đến khi Tô Phúc Đường phản ứng, toan lên tiếng kêu gọi thì thân ảnh bọn họ đã tiêu thất tự lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 236: Nổi hứng đánh người

Phần vì thời gian đã chậm trễ nhiều so với dự tính, phần bởi huyết độc trong người vẫn chưa được hoá giải một cách triệt để nên trên đường trở về, Lăng Thanh Trúc đã chẳng la cà thêm chỗ nào nữa.

Tất nhiên, suốt quãng thời gian độn quang phi hành ấy, sư đồ họ Lăng cũng có dăm bảy bận chạm mặt với những tu sĩ khác. Chính giáo có, tà đạo cũng có. Nhưng bất kể là ai, người thuộc phe nào thì đều không dám tới gây phiền toái.

Đánh chủ ý lên một vị chân nhân cảnh hậu kỳ? Bọn họ đâu có điên. Trừ phi là vị chân nhân hậu kỳ này đang bị trọng thương thì mặc may mới có kẻ lớn gan làm bừa.

Chỉ là... Lăng Thanh Trúc, nàng đang bị trọng thương sao?

Hôm nay đâu phải hôm qua. Ba tháng trước Lăng Thanh Trúc đúng thật vô lực, nhưng còn bây giờ... Đừng nói một tên, kể cả có là một tá chân nhân sơ kỳ, trung kỳ gộp lại nàng cũng đủ tự tin chém phát chết luôn đấy.

Muốn đánh chủ ý lên nàng ư? Cứ tự nhiên. Chỉ cần không phải loại yêu nghiệt như Đồ Tam Nương thì Lăng Thanh Trúc nàng đều sẽ tình nguyện đón tiếp.

...

"Haizz...".

Trên đường phi hành, Lăng Tiểu Ngư nghe được tiếng thở dài của ân sư thì trong lòng không khỏi nghi hoặc: "Sư phụ, người có tâm sự hả?".

Giọng nhạt nhẽo, Lăng Thanh Trúc đáp: "Ừ".

"Sư phụ, người đang phiền lòng chuyện gì vậy? Nói cho đệ tử biết được không?".

Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Nói với ngươi làm gì? Ngươi sẽ tình nguyện giúp ta chắc".

"Sư phụ, người nói đi. Chỉ cần giúp được thì đệ tử đều sẽ không từ chối".

"Tiểu tử ngươi nói thật chứ?".

"Thật".

Đã có cái gật đầu xác nhận của đồ nhi, Lăng Thanh Trúc mới an lòng nói ra nỗi phiền muộn của mình: "Thật ra cũng chả có gì to tát, chỉ là ta chợt nhớ lại tràng cảnh ở thạch động hôm nọ nên sinh ra buồn bực...".

"Haiz... Lăng Thanh Trúc ta đường đường là phong chủ Trúc Kiếm Phong, một vị chân nhân cảnh hậu kỳ, một bậc anh thư muôn người nể trọng, vậy mà lại lâm vào tình cảnh đó, bị một đám tiểu miêu tiểu cẩu đánh chủ ý, toan ra tay bắt giữ. Đứng trước mặt ta, bọn chúng còn nói ra mấy lời dâm tục nữa chứ...".

"Long du thiển thủy tao hà hí, hổ lạc bình dương bị khuyển khi (Rồng gặp nước nông tôm bỡn cợt, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh), quả là chẳng sai".

...

"Sư phụ, chuyện cũng qua rồi. Người đừng để bụng nữa".

"Hứ, tiểu tử ngươi nói nghe dễ lắm".

Tròng mắt khẽ đảo, Lăng Thanh Trúc chợt ngưng phi hành. Đợi cho Lăng Tiểu Ngư ở đằng trước quay lại, nàng mới hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, mới rồi ngươi có hứa là sẽ giúp ta mà phải không?".

"Cái đó...".

"Hì, Tiểu Ngư Nhi..." - Ý gian càng lúc càng nồng, Lăng Thanh Trúc nở một cười đầy ý vị - "Nội tâm vi sư hiện rất không thoải mái, cần được giải toả. Tiểu tử ngươi hãy giúp vi sư đi".

"Giúp... Giúp thế nào?".

"Hmm... Đơn giản lắm".

Lăng Thanh Trúc cười càng tươi hơn trước: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi chỉ cần mang thân ra cho ta đánh vài cái là được rồi".

...

"Tiểu Ngư Nhi, ta hứa sẽ nhẹ tay...".

"Soạt!".

Lăng Thanh Trúc còn chưa nói hết thì bên cạnh nàng, Lăng Tiểu Ngư đã hoá thành một đạo thanh quang bay mất. Tốc độ phải nói là mau lẹ vô cùng.

...

"Chạy cái gì chứ?".

Phía sau, Lăng Thanh Trúc nhìn theo hướng đồ nhi vừa đào tẩu, vân vê chiếc cằm mà lẩm bẩm: "Vi sư cũng đâu có ăn thịt ngươi, chỉ muốn đánh mấy cái để trút buồn bực thôi mà".

"... Vậy mà lúc nãy còn bảo cam tâm tình nguyện giúp ta. Lời hứa của đệ tử đúng là không đáng tin chút nào".

"Mà không được. Tiểu Ngư Nhi ngươi là đệ tử của ta, ta sao có thể để ngươi mang danh thất tín được".

"Haizz... Thôi thì cứ để vi sư đây làm người xấu một lần...".

...

Lát sau.

"Tiểu Ngư Nhi, sư phụ tới rồi đây!".

"Nè, đừng có chạy!".

...

"Binh! Binh!".

"Binh!".

"Đã bảo ngươi đừng có chạy rồi lại không chịu nghe".

"Nhẹ nhàng không muốn lại muốn bạo lực, tiểu tử ngươi đúng là thần kinh có vấn đề".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Gặp lại

"Sư phụ, người mới là kẻ thần kinh có vấn đề đấy!".

Mấy lời đó, Lăng Tiểu Ngư muốn nói ra lắm. Nhưng... Mong muốn cuối cùng cũng chỉ là mong muốn, rốt cuộc thì ác vẫn thắng thiện, thiệt thòi như cũ vẫn là hắn.

Bái nhập Trúc Kiếm Phong, nhận Lăng Thanh Trúc nàng làm sư phụ, liệu đấy có phải là sai lầm hay không?

Trong một khoảnh khắc, Lăng Tiểu Ngư đã âm thầm tự vấn. Và câu trả lời thì... Hắn đã biết, nhưng đúng hay sai, sợ rằng ngay cả bản thân hắn cũng không xác định được.

Tương lai, ai nói trước được điều gì?

...

Bỏ qua chuyện mai sau mà trở về thực tại.

Trải qua một quãng đường xa, sau một vài "sự cố" nho nhỏ, sư đồ họ Lăng rốt cuộc cũng tiến vào địa phận của Thiên Kiếm Môn. Nhưng thay vì cùng nhau trở về thì chỉ có mình Lăng Thanh Trúc hồi tông. Riêng phần Lăng Tiểu Ngư... Khi khoảng cách với núi Ngũ Đài còn khoảng độ sáu mươi dặm thì hắn đã dừng lại.

Đào Hoa thôn - quê nhà của hắn hiện đang ở ngay bên dưới.

...

Lòng mong mỏi được gặp cô cô của mình, Lăng Tiểu Ngư một giây cũng chẳng chần chừ, lập tức đáp xuống cô thôn.

Nhanh chóng tìm đến mái nhà tranh thân quen, khi hắn đang định tiến thêm thì từ bên hông căn nhà, một thanh âm chợt truyền tới. Là tiếng đồ vật rơi xuống đất.

Tiếp đấy, giọng của Lăng Ngọc Yến cất lên: "Tiểu Ngư!".

"Yến cô cô!".

...

Không hẹn mà gặp, cả Lăng Tiểu Ngư và Lăng Ngọc Yến đều chạy thẳng về phía đối phương. Khoảng cách chỉ còn chưa đến bước chân, Lăng Ngọc Yến lúc này mới dừng lại. Trong bộ hoàng y đã cũ, nàng hỏi: "Tiểu Ngư, sao con lại ở đây?".

"Phải rồi, sư phụ con đâu? Nàng có ở đây không?".

...

"Yến cô cô, người không cần tìm. Sư phụ không có ở đây".

"Nói vậy chỉ có mình con thôi sao?".

"Ừm...".

Lăng Tiểu Ngư gật nhẹ, rồi đề nghị: "Yến cô cô, chúng ta vào nhà trước đi".

"À, ừ. Ta quên mất...".

...

Vừa tiến vào bên trong căn nhà, Lăng Ngọc Yến liền tự tay kéo ghế, bảo: "Tiểu Ngư, con ngồi xuống đi".

"Yến cô cô, người để con tự làm".

"Không sao. Đừng khách sáo với cô cô".

Lăng Tiểu Ngư còn chưa an vị xong thì đứng kế bên, Lăng Ngọc Yến đã vươn tay với lấy bình trà, tự mình rót ra.

"Tiểu Ngư, con uống trà nhé".

...

"Yến cô cô, bình trà... hình như hết rồi".

"A...".

Nghe Lăng Tiểu Ngư nhắc, Lăng Ngọc Yến lúc này mới để ý là bình trà trên tay đã cạn nước tự bao giờ. Nàng cười xoà: "Tiểu Ngư, con xem. Yến cô cô đã già nên đâm ra lú lẫn mất rồi".

"Già"... Tuy chỉ là một từ được nói ra trong lúc vô ý nhưng khi vào tai Lăng Tiểu Ngư, nó lại khiến cho hắn cảm thấy chạnh lòng.

Yến cô cô của hắn, nàng thực đã hi sinh vì hắn quá nhiều. Tuổi xuân của nàng, tất cả đều đã dành trọn cho hắn...

Một chút thương cảm trỗi lên trong dạ, Lăng Tiểu Ngư đưa tay nắm lấy cánh tay gầy guộc của Lăng Ngọc Yến, khẽ thốt: "Yến cô cô, là Tiểu Ngư không tốt, đã không thể sớm hôm chăm sóc cho người".

Tiếu ý chóng phai, Lăng Ngọc Yến nâng lên cánh tay còn lại, đặt trên đỉnh đầu người thanh niên trước mặt, nhè nhẹ xoa.

"Ngốc quá. Con bây giờ đã là tu sĩ danh môn, sao có thể tùy tiện hạ sơn được...".

"Yến cô cô...".

"Đừng tự trách. Cô cô hiểu mà. Chỉ cần mỗi năm con đều về đây thăm cô cô, như vậy là cô cô đã vui lắm rồi".

Ngăn dòng cảm xúc, Lăng Ngọc Yến cố nặn ra một nụ cười, trêu: "Coi con kìa, đã ngần này tuổi rồi mà vẫn cứ thích bám víu cô cô. Cô cô không cần một oa nhi lớn tới như vậy đâu".

Gượng cười, Lăng Tiểu Ngư đáp lại: "Dù lớn hơn nữa thì Tiểu Ngư vẫn là Tiểu Ngư, con cá nhỏ của Yến cô cô".

"Xuy... Cá nhỏ đến mấy thì cũng phải có lúc trưởng thành chứ. Cô cô còn đang chờ con dẫn về một nàng dâu đây này".

...

"Thịch...".

Giữa lúc hai cô cháu Lăng Tiểu Ngư - Lăng Ngọc Yến đang thân mật chuyện trò thì từ phía sau nhà, một tiếng động truyền tới. Nó khá giống với ban nãy, thời điểm Lăng Ngọc Yến đánh rơi chiếc giỏ tre khi nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư.

Là ai?

Ai đã vừa gây ra động tĩnh?

"Yến cô cô?".

Hiểu ý, Lăng Ngọc Yến đưa tay vỗ trán: "Coi ta kìa, lại quên mất việc này".

"Tiểu Ngư, con chờ ta một lát. Có bất ngờ cho con đấy".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng thì cũng là lúc Lăng Ngọc Yến chuyển mình đứng lên. Nàng bước thẳng ra sau nhà, chừng khi trở lại thì dắt theo một người nữa. Là một cô gái.

Cô gái này bề ngoài tuổi độ hai lăm hai sáu, dáng người cao gầy, khuôn mặt tuy không tới mức diễm lệ nhưng cũng tính xinh đẹp ưa nhìn.

Lại nói, cô gái này, nàng khác với Lăng Ngọc Yến, vốn dĩ chẳng phải phàm nhân bình thường. Nàng là tu sĩ, tu vi thuộc hàng vấn đỉnh...

Trong bộ trường y màu thiên thanh ngực thêu ba đường sóng nước uốn lượn, cô gái đứng sát bên hông Lăng Ngọc Yến, có chút ngại ngùng nhìn Lăng Tiểu Ngư, rồi khẽ nói: "Chào ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Khó hiểu

"Lệ sư tỷ, tại sao sư tỷ lại ở đây?".

Đúng như Lăng Ngọc Yến kỳ vọng, Lăng Tiểu Ngư thực đã rất bất ngờ. Có nghĩ thế nào hắn cũng không thể hình dung ra nổi việc này, rằng cô gái đang hiện diện bên trong căn nhà lại là Lệ Thắng Nam.

Nếu đang đứng đây là Dương Tiểu Ngọc, hoặc thậm chí Mộng Kiều, Lăng Tiểu Ngư hắn đều sẽ dễ dàng tiếp nhận. Nhưng... tại sao lại là Lệ Thắng Nam?

Nàng và hắn, đôi bên đâu phải bạn thanh mai trúc mã, cũng đâu phải tỷ đệ từng sớm tối bên nhau. Tuy là đồng môn đấy, nhưng mỗi người vốn thuộc một

chi mạch khác nhau kia mà. Lăng Tiểu Ngư hắn là đệ tử Trúc Kiếm Phong, trong khi Lệ Thắng Nam nàng lại là môn nhân của Mặc Kiếm Phong...

Trong lúc bên kia Lăng Tiểu Ngư đang đợi nghe một lời giải đáp thì ở bên này, Lệ Thắng Nam lại rất đỗi lề mề, mãi chẳng chịu hồi âm.

Không phải nàng khinh người, chỉ đơn giản là bởi... nàng không biết nên nói ra làm sao. Lần này Lệ Thắng Nam nàng hạ sơn, âm thầm tìm đến đây, mục đích vốn dĩ để tìm hiểu về Lăng Tiểu Ngư thông qua cô cô của hắn là Lăng Ngọc Yến.

Vậy đấy, lý do như thế, Lệ Thắng Nam nàng làm sao đem nói ra được.

"Làm thế nào bây giờ? Ta nên giải thích sao với hắn đây...".

...

"Hừm...".

Khá may mắn cho Lệ Thắng Nam, ở thời khắc mà nàng bối rối, khó xử nhất, có một người đã đứng ra nói hộ.

Sau tiếng hắng nhẹ, Lăng Ngọc Yến bảo với cháu trai của mình: "Tiểu Ngư, coi con kìa. Thắng Nam vì quan tâm con nên mới lặn lội đến đây thăm nom cô cô. Con hỏi cái gì mà hỏi".

"Vì con?".

Lăng Tiểu Ngư càng ngạc nhiên hơn trước. Hắn... không hiểu a.

Lệ Thắng Nam cớ gì lại vì hắn mà chạy xuống đây, chốn cô thôn này? Bình thường không phải mỗi lần tìm hắn luyện kiếm nàng đều đòi chém đòi giết ư?

"Thế nào? Ta ở đây làm ngươi khó chịu lắm sao?".

Giấu đi sự ngượng ngùng, Lệ Thắng Nam cố bày ra vẻ tự nhiên nhất có thể. Nàng vờ trách móc: "Ta hạ sơn ra ngoài làm nhiệm vụ, trên đường trở về nhìn thấy Đào Hoa thôn, chợt nhớ đến Yến cô cô nên mới ghé xuống thăm người. Có can hệ gì tới ngươi chứ?".

"Đệ... đệ có nói gì đâu".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe trong lòng càng mờ mịt. Cuối cùng, hắn quyết định cho qua, thôi không hỏi han gì nữa.

Khá tinh ý, Lăng Ngọc Yến chen vào: "Được rồi được rồi. Coi hai đứa kìa... Nào, hai đứa ngồi xuống đây".

...

Bên chiếc bàn nhỏ, một nam hai nữ, ba người chuyện trò với nhau thêm một lúc nữa, đến khi mặt trời sắp lặn, ánh chiều đã phai thì Lệ Thắng Nam mới chuyển mình đứng lên. Nàng hướng Lăng Ngọc Yến, nhu thuận nói ra: "Yến cô cô, trời sắp tối rồi. Để con xuống bếp nấu cơm cho người".

"Thắng Nam, con cứ ngồi đây nói chuyện với Tiểu Ngư, bếp núc cứ để ta lo".

"Yến cô cô...".

Đem Lăng Ngọc Yến giữ lại, Lệ Thắng Nam kiên quyết: "Cô cô và Tiểu Ngư lâu rồi mới gặp lại, hai người cứ trò chuyện. Mọi việc cứ để con lo".

"Nhưng mà Thắng Nam...".

"Yến cô cô đừng lo, tài nấu nướng của con tốt lắm, nhất định sẽ không làm người thất vọng đâu".

...

Dõi mắt trông theo thân ảnh cao gầy cho tới khi khuất hẳn, Lăng Ngọc Yến tỏ vẻ hài lòng. Nàng ngó sang Lăng Tiểu Ngư, thâm ý nói ra: "Tiểu Ngư, Thắng Nam quả đúng là một cô gái tốt".

Chưa rõ ý tứ, Lăng Tiểu Ngư gật đầu phụ hoạ: "Đại Trù sư huynh và Mộng Kiều sư tỷ cũng nói Lệ sư tỷ rất tốt".

"Vậy còn con?".

"Con?" - Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc - "Con thì sao?".

"Thì cảm nhận của con".

Lăng Ngọc Yến nói rõ hơn: "Tiểu Ngư, con cảm thấy Thắng Nam thế nào?".

"Lệ sư tỷ... Ừm, con nghĩ tỷ ấy là một người tốt".

"Rồi sao nữa?".

"Tỷ ấy... Con nghe nói bình thường tỷ ấy rất dịu dàng, là một người chững chạc".

"Sao nữa?".

Lại sao?

Lăng Tiểu Ngư lộ vẻ nhăn nhó, bảo: "Yến cô cô, người sao vậy? Tự dưng lại tra hỏi con. Chuyện của Lệ sư tỷ con cũng đâu biết nhiều".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Dù không có thì ngươi vẫn là nam nhân

Lúc ấy, Lăng Tiểu Ngư đã kháng nghị, từ chối trả lời. Thay vì Lệ Thắng Nam thì hắn bẻ sang những vấn đề khác.

Ý tứ của hắn, phần nhiều là do e ngại. Lệ Thắng Nam không phải Dương Tiểu Ngọc, cũng không giống Mộng Kiều. Đối với hắn, nàng vẫn có khoảng cách. Hắn cảm thấy mình nên tôn trọng nàng.

Tuy nhiên, đó là hắn thấy. Riêng Lăng Nhọc Yến, nàng lại "thấy" khác.

Lăng Ngọc Yến cho rằng cháu trai trốn tránh, hết thảy là bởi do xấu hổ. Nàng nghĩ giữa hắn và Lệ Thắng Nam có mối quan hệ tốt hơn hai chữ "đồng môn".

Ngẫm mà xem. Có vị sư tỷ đồng môn nào lại tự dưng chạy đến chốn cô thôn này để tìm hiểu về sư đệ mình? Rồi còn quan tâm chăm sóc cho cô cô của y?

Nếu được nhờ vả thì thôi, chả nói làm gì. Đằng này... Lệ Thắng Nam, nàng đây là tự ý hành động, hoàn toàn tự nguyện.

Tỷ đệ bình thường ư? Đánh chết Lăng Ngọc Yến cũng không tin.

Lòng mang ý tốt, dạ mong tác hợp, Lăng Ngọc Yến nhìn cháu trái mình, cười bảo: "Tiểu Ngư, con đi xuống bếp phụ giúp Thắng Nam đi".

"Yến cô cô, chuyện này... Con nghĩ như vậy không hay đâu".

"Cái gì mà không hay. Bộ nam nhân thì không thể vào bếp sao?".

Đứng hẳn dậy, Lăng Ngọc Yến đem kẻ nào đó kéo ra khỏi ghế.

"Đừng chần chừ nữa, mau xuống bếp phụ Thắng Nam đi".

"Yến cô cô...".

"Đi đi".

...

"Haizz...".

Kháng nghị bất thành, bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư đành phải chiều theo, nhấc chân tiến vào trong bếp.

Nhìn cô gái đứng bên bếp lửa hiện đã bắt đầu nấu nướng, hắn mở miệng, thanh âm có chút ngại ngùng:

"Hmm... Lệ sư tỷ. Cô cô bảo đệ xuống giúp tỷ".

Lệ Thắng Nam đáp trong khi tay vẫn cầm đũa xào nấu: "Ngươi biết nấu ăn sao?".

"Hmm... Biết một chút".

"Vậy... tới đây phụ ta".

Trong dạ thở phào, Lăng Tiểu Ngư theo lời bước tới...

...

...

Cùng nhau nấu rồi lại cùng nhau ăn, đấy quả là khoảng thời gian êm đềm. Chí ít thì với nó, Lệ Thắng Nam đã rất vui vẻ. Cho dù nàng đã không biểu lộ ra quá nhiều.

Chỉ hơi đáng tiếc là... những giây phút bình yên ấy, nó trôi qua nhanh quá.

Hiện tại, bữa cơm đã ăn xong, chuyện trò cũng đã kết thúc. Dưới mái nhà tranh, còn ở lại chỉ duy mỗi một mình Lăng Ngọc Yến...

...

Từ biệt Lệ Thắng Nam ở lối vào tông môn, Lăng Tiểu Ngư lập tức chuyển hướng, nhắm thẳng Trúc Kiếm Phong của mình bay về.

Thời điểm hắn vừa đáp xuống đỉnh núi thì từ bên trong Tĩnh Hương Đường, một thân ảnh chạy ra. Khá là to lớn.

Mang theo thân hình tròn trịa, Chu Đại Trù vừa chạy vừa hô lớn: "A a... Tiểu Ngư ư ư ư...!!".

...

"Đại Trù sư...".

Chữ "huynh" Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp nói ra thì cả người đã bị Chu Đại Trù ôm chặt.

Miệng mếu máo, Chu Đại Trù nói: "Tiểu Ngư, sư huynh ta thật là nhớ ngươi a... Ngươi tại sao lại đi lâu như vậy...".

"Sư huynh, đệ...".

"Soạt".

Đột ngột tách ra, làm như chợt nhớ tới chuyện gì, Chu Đại Trù hỏi vội: "Tiểu Ngư, ngươi mau nói cho ta biết đi. Ngươi mất rồi phải không?".

"Mất?" - Lăng Tiểu Ngư nghi hoặc - "Mất cái gì cơ?".

"Tiểu Ngư, cái đó đó. Lão nhân gia đã kể với chúng ta rồi".

"Sư phụ kể cái gì?".

...

"Tiểu Ngư".

"Lục sư đệ".

Nối gót Chu Đại Trù, từ bên trong Tĩnh Hương Đường, Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn đi ra.

Đợi tiểu sư đệ của mình lên tiếng chào xong, lúc này Mộng Kiều mới hỏi: "Tiểu Ngư, chuyện đó... không phải thật đâu đúng không?".

Chuyện đó?

Lăng Tiểu Ngư càng thêm mờ mịt: "Sư tỷ, chuyện đó là chuyện gì?".

"Tiểu Ngư, thì là chuyện đó đó".

Chu Đại Trù tiếp tục: "Lão nhân gia vừa mới kể cho chúng ta nghe hết rồi. Ngươi không cần che giấu nữa đâu".

Khuôn mặt mếu còn nhiều hơn lúc nãy, Chu Đại Trù vỗ vai người huynh đệ chí cốt của mình, ngậm ngùi thương cảm: "Tiểu Ngư, số ngươi sao lại khổ như vậy. Híc... híc...".

"Tiểu Ngư ngươi năm nay chỉ mới có hai mấy tuổi, còn chưa biết nữ nhân là gì mà đã... Oa oa... Huynh đệ, ngươi thật đáng thương. Thật là quá đáng thương...".

...

"Này... Chuyện này...".

Trước sự đón tiếp kỳ quặc của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư hệt như vừa bị đẩy vào trong đám sương mù. Đầu to như cái đấu, hắn liếc qua Mộng Kiều, ý tứ mong được giải đáp ngọn ngành.

"Sư tỷ?".

...

"Đại Trù sư huynh...".

"Mộng Kiều sư tỷ...".

"Tam sư huynh?".

...

"Mọi người... mọi người làm sao vậy?".

"Hu oa... hụ hụ...".

Sau mấy bận hỏi han, rốt cuộc lần này cũng có người chịu hồi đáp cho Lăng Tiểu Ngư. Ngay bên cạnh hắn, Chu Đại Trù vừa khóc vừa nói: "Tiểu Ngư, ngươi đừng nén chịu nữa. Ngươi cứ khóc đi. Chúng ta hiểu mà".

"Nhưng tại sao đệ phải khóc? Sư huynh, rốt cuộc huynh đang đề cập tới chuyện gì vậy?".

"Còn chuyện gì nữa, đương nhiên là chuyện đó rồi".

"Chuyện đó? Mà chuyện đó là chuyện gì?".

"Thì chuyện ngươi bị yêu quái cắt mất tiểu đệ đệ đó".

...

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư há hốc đứng im, bên cạnh, Chu Đại Trù cố kiềm nước mắt, an ủi: "Tiểu Ngư, ngươi cũng đừng quá thương tâm, đừng nghĩ ngợi nhiều... Đối với chúng ta, cho dù không có tiểu đệ đệ thì ngươi vẫn là nam nhân chân chính a".

"Ực...".

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, Lăng Tiểu Ngư truy vấn: "Đại Trù sư huynh, là ai... là ai nói với huynh đệ bị... bị như thế?".

"Đương nhiên là lão nhân gia nói".

Chu Đại Trù tiếp lời: "Lão nhân gia kể Tiểu Ngư ngươi trong lúc đánh nhau với yêu quái, không may bị nó ra tay cắt mất tiểu đệ đệ...".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì trên trán càng hằn đậm hắc tuyến. Sau cùng, hắn hét lớn: "Sư phụ ụ ụ...!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 240: Dò Xét ...

"Hắt xì...!".

"Ai mới nhắc ta vậy nhỉ?".

Trong khi Lăng Tiểu Ngư đang lớn tiếng hô gọi ở đỉnh Trúc Kiếm thì tại Kim Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc - đối tượng được hô gọi - lại đang thảnh thơi ngồi uống trà. Khó ở, nếu có cũng chỉ là một cái nhảy mũi vừa cất lên.

Khịt nhẹ, họ Lăng đưa tay quẹt ngang, rồi hướng Cơ Thành Tử - người đang ngồi trên chiếc ghế đối diện, nói: "Sư huynh, huynh như vậy là hơi keo kiệt rồi a".

Chưa hiểu mấy, trong bộ trường bào màu vàng nhạt, Cơ Thành Tử hỏi lại: "Sư muội, tại sao lại bảo ta keo kiệt?".

"Hưm...".

Ngón tay chỉ chỉ vào tách trà mà mình vừa bỏ xuống, Lăng Thanh Trúc đáp: "Trà này nè. Mùi vị của nó rất tệ. Muội nhớ Kim Kiếm Phong của sư huynh vốn đâu thiếu trà ngon".

"Sư muội, ta cũng đâu biết muội sẽ ghé qua".

Dạ có chút hiếu kì, Cơ Thành Tử trực tiếp hỏi thẳng: "Thanh Trúc, muội nói đi. Tìm ta rốt cuộc là có việc gì?".

Lăng Thanh Trúc ra vẻ trầm ngâm, thần tình nghiêm túc lên hẳn. Nàng hơi do dự, nhưng rồi cũng nói.

"Sư huynh, chuyện của hai trăm năm trước, cái ngày Huyết Linh Tông bị tiêu diệt, huynh hẳn còn nhớ chứ?".

Sắc mặt khẽ biến, Cơ Thành Tử ngờ vực: "Thanh Trúc, sao tự dưng muội lại nhắc đến chuyện này?"

"Không phải tự dưng".

Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng vào mắt Cơ Thành Tử, đem tin tức báo lại: "Chưởng môn sư huynh, Đồ Tam Nương, nàng vẫn còn sống".

...

Cơ Thành Tử nghe xong thì im lặng. Tin tức này, nó thật quá ngoài mong đợi rồi.

Cố giữ cho nét mặt được tự nhiên, Cơ Thành Tử hỏi lại: "Thanh Trúc, những lời muội vừa nói... là thật chứ?".

"Hoàn toàn là thật." Lăng Thanh Trúc gật đầu xác nhận.

"Có bằng chứng không?" Cơ Thành Tử lại hỏi.

Và hồi đáp, như cũ vẫn là cái giọng chắc nịch của Lăng Thanh Trúc: "Chính mắt muội đã nhìn thấy".

Nàng nhớ lại...

"Lần này muội mang theo Tiểu Ngư Nhi ra ngoài, mục đích vốn dĩ là thu thập tài liệu để về luyện chế Trường Sinh Đan. Trong số đó, có một loại tài liệu hơi khó lấy là tinh huyết tộc nhân Thiên Hồ. Để lấy được nó, muội buộc phải tìm đến núi Thanh Khâu...".

"Sư huynh, chính tại nơi đó - Thanh Khâu Sơn, muội đã lần nữa chạm trán với nữ nhân đeo mặt nạ quỷ đã từng ra tay ám toán chúng ta ở Ô Long Cốc".

"Quỷ diện nhân?".

Cơ Thành Tử thắc mắc: "Sư muội, nữ nhân đó có quan hệ với Thanh Khâu?".

"Không." - Lăng Thanh Trúc lắc đầu - "Nàng và Thiên Hồ tộc chả có dính líu gì cả. Tính tới hiện tại thì giữa bọn họ còn có chút cừu hận".

"Sư muội, chuyện là thế nào?".

"Động cơ thì muội cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là cái đêm muội ở Thanh Khâu, nữ nhân đeo mặt nạ quỷ đã một mình đột nhập rồi giết đi tộc nhân Thiên Hồ, khiến cho Thiên Hồ Đại Mi vô cùng tức giận".

"Nói vậy... hành động bất thường ngày đó của Thanh Khâu, tất cả đều là bắt nguồn từ việc này...".

Cơ Thành Tử vuốt nhẹ chòm râu, nói ra điều mình đang nghĩ: "Sư muội, theo ý tứ của muội, quỷ diện nhân... nàng ta hẳn là Đồ Tam Nương?".

"Đúng là Đồ Tam Nương".

Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Lúc ở Thanh Khâu, khi nhìn thấy huyết độn thần diệu mà quỷ diện nhân dùng để tẩu thoát thì trong lòng muội đã có chút ngờ vực. Sau đấy, ở lần chạm trán thứ ba, thời điểm bị nàng phát hiện hành tung và tiến hành truy sát thì tất cả đều được phơi bày".

"Khuôn mặt ẩn sau lớp mặt nạ kia, nó đúng là của Đồ Tam Nương. Trên đời này, trừ bỏ Âm Thiên Chiếu ra cũng chỉ có duy nhất Đồ Tam Nương nàng mới luyện được Huyết Ảnh Tu La Công đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần ấy. Nếu không phải vậy thì muội đã chẳng bị đánh cho trọng thương suýt chết...".

"Thanh Trúc, muội bị trọng thương? Vậy... tình trạng hiện giờ của muội?".

Trước sự quan tâm của Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc trầm giọng nói ra: "Tạm thời đã kiểm soát được, tuy nhiên, để có thể hoàn toàn khang phục, muội e là phải nhờ đến sư huynh và các vị sư đệ, sư muội giúp đỡ một phen".

"Sư huynh biết đấy, huyết độc của Huyết Ảnh Tu La Công nào phải chuyện đùa... Ngẫm lại thì vẫn còn may. Nếu như lúc đó muội bị Đồ Tam Nương

dùng Tu La Hoá Cốt Thủ bồi thêm một chưởng nữa, chỉ sợ cái mạng này của muội đã thật sự tiêu rồi".

...

"Năm đó, chỉ với Huyết Ảnh Tu La Công Âm Thiên Chiếu đã có thể dựng nên một Huyết Linh Tông độc bá thiên hạ, khiến hai giới hắc bạch ai nấy đều kiêng kị. Để tiêu diệt được hắn, chúng ta buộc lòng phải hợp tác cùng Âm Phong Cốc và Bái Nguyệt Giáo...".

"Cứ tưởng Âm Thiên Chiếu chết, Huyết Linh Tông bị diệt thì thiên hạ đã được thái bình, không ngờ...".

"Haizz...".

Cơ Thành Tử thở dài, nét mặt phiền lo: "Thân thể bị trọng thương, lại còn rơi xuống Mộ Vực, ấy vậy mà Đồ Tam Nương vẫn có thể bảo toàn mạng sống. Ông trời quả là biết trêu ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241: Dò xét (2)

"Thanh Trúc, muội đã trực tiếp giao đấu với Đồ Tam Nương, thực lực nàng ta tới đâu muội hẳn ít nhiều cũng phỏng đoán được?".

Lăng Thanh Trúc không thấy có gì cần phải che giấu, thành thật gật đầu.

"Bổn sự của Đồ Tam Nương thật sự rất lớn, thiết nghĩ so với Âm Thiên Chiếu năm đó cũng chẳng hề thua kém".

"Vậy, thời điểm cùng muội giao đấu, Đồ Tam Nương có nhắc gì đến cừu hận năm xưa, hoặc là mục đích gì đó hay không?" Cơ Thành Tử tiếp tục dò hỏi.

Và Lăng Thanh Trúc, nàng cũng tiếp tục gật đầu.

"Nàng ta có nhắc. Nàng nói sẽ báo thù cho phu quân, cho những môn nhân của Huyết Linh Tông từng bị chúng ta giết chết. Nàng còn nói...".

"Thanh Trúc, nàng còn nói gì?".

Ngó nghiêng đổi sang nhìn thẳng, Lăng Thanh Trúc nói tiếp những lời còn dang dở: "... Nàng còn nói chuyện năm đó, hết thảy đều là do có kẻ âm mưu thao túng, lợi dụng sức mạnh của chính tà lưỡng đạo mà nhổ bỏ Huyết Linh Tông. Nàng nói chúng ta đã bị người xỏ mũi dắt đi".

"Chúng ta bị người xỏ mũi dắt đi?".

Cơ Thành Tử lắc đầu: "Thanh Trúc sư muội, lời nói của yêu ma muội cũng tin sao?".

"Năm đó Huyết Linh Tông làm đủ chuyện ác, nguy hại đến bách tính thương sinh. Bởi không muốn thấy cảnh sinh linh đồ thán nên chính giáo ta mới phải liên kết với thế lực tà đạo, cùng nhau hợp lực diệt đi cái hoạ Âm Thiên Chiếu".

"Nếu đấy là một âm mưu, vậy thì kẻ chủ mưu là ai? Trên thế gian này, kẻ nào lại có bản lãnh lớn tới như thế? Có thể cùng lúc thao túng được lục đại tông môn, điều khiển được chính tà lưỡng đạo?".

"Thanh Trúc sư muội, năm đó chính muội cũng đã tận mắt thấy, chính tai nghe được. Những việc ác mà Huyết Linh Tông đã làm, con số há đâu lại ít? Thiên Kiếm Môn, Tam Tiên Đảo, Cửu Hoa Cung, Lam Yên Tự, Âm Phong Cốc, Bái Nguyệt Giáo, có tông môn nào không từng bị Huyết Linh Tông gieo rắc tai ương?".

Nhớ lại chuyện xưa, thần sắc Lăng Thanh Trúc không khỏi trở nên buồn bã.

"Chưởng môn sư huynh nói phải, tội ác mà Huyết Linh Tông gây ra đích xác là rất nhiều. Năm đó Dương sư huynh cũng là bị bọn họ hạ độc thủ...".

"Haizz... Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Thật không nghĩ chỉ vì muốn đoạt lấy Xích Diệm Kiếm của Dương sư huynh mà Huyết Linh Tông bọn họ lại ra tay tàn độc tới như vậy".

Đồng cảm, ngồi ở ghế đối diện, Cơ Thành Tử cũng ra vẻ sầu thương: "Dương sư đệ thiên tư hơn người, vốn dĩ có thể trở thành một cây đại thụ của Thiên Kiếm Môn. Thật chẳng ngờ đệ ấy lại ra đi quá sớm...".

"Phải. Huynh ấy đúng là đã ra đi quá sớm. Không chỉ huynh ấy, đến cả Xích Diệm cũng hoàn toàn biệt tăm...".

"Người còn kiếm còn, người mất kiếm mất, âu cũng là định số. Thanh Trúc, ta biết quan hệ của muội và Dương sư đệ rất tốt, nhưng ta mong muội cũng đừng suy nghĩ quá nhiều".

"Cảm ơn sư huynh quan tâm, muội vẫn ổn. Thực ra muội chỉ là đột nhiên thắc mắc một chút thôi".

Lăng Thanh Trúc nói ra: "Sư huynh, Xích Diệm là bị Huyết Linh Tông đoạt mất, thế nhưng ngày đó, khi lục soát toàn bộ Huyết Linh Tông cũng không thể tìm ra nó. Chuyện này thật có hơi kỳ lạ".

"Sư muội, muội quên Huyết Linh Tông vẫn còn một con cá lọt lưới sao?".

"À...".

Lăng Thanh Trúc đưa tay vỗ trán, cười tự giễu: "Sư huynh thấy đấy, muội già quá nên đâm ra lú lẫn mất rồi. Rõ ràng mới chạm trán Đồ Tam Nương mà giờ đã quên béng sự tồn tại của nàng ta".

"Hẳn sư muội đã lo nghĩ nhiều".

...

Trong đêm tối, cuộc trò chuyện cứ vậy mà tiếp diễn. Câu chữ rất nhiều nhưng nội dung thì chỉ có một, toàn bộ đều xoay quanh một người: Đồ Tam Nương.

Nàng ta lợi hại ra sao? Mưu đồ là gì? Kế hoạch báo thù sẽ được nàng triển khai thế nào? Mục tiêu đầu tiên mà nàng nhắm tới là ở đâu, tông môn nào? Tất thảy đều được Cơ Thành Tử và Lăng Thanh Trúc đem ra thảo luận. Chừng khi đêm đã sắp tàn, vấn đề đã đại khái được hình dung, lúc này Lăng Thanh Trúc mới lên tiếng cáo từ.

"Chưởng môn sư huynh, thương tích trong người muội hiện còn chưa khỏi, tạm thời không thể trợ giúp gì được. Mọi chuyện trông cậy vào sư huynh".

Đứng lên đưa tiễn, Cơ Thành Tử trấn an: "Sư muội cứ yên tâm. Mọi chuyện cứ giao lại cho ta, sư muội hãy tập trung tịnh dưỡng. Ngày mai đợi ta cùng các vị sư đệ, sư muội thảo luận xong, chúng ta sẽ qua Trúc Kiếm Phong giúp muội hoá giải huyết độc".

"Vậy muội xin đa tạ trước".

"Đều là đồng môn, sư muội đừng khách khí".

"Được rồi, để ta tiễn muội".

...

Một lúc sau, từ Kim Kiếm Phong, một thân ảnh bay lên, hướng thẳng về Trúc Kiếm Phong.

Đang phi hành dĩ nhiên là Lăng Thanh Trúc. Khác với ban nãy, ở phòng Cơ Thành Tử, ánh mắt nàng lúc này bỗng trở nên thâm thúy vô cùng. Một sự suy tư rất chi nồng đậm.

Trong âm thầm, nàng nghĩ...

"Xin lỗi sư huynh. Ta cũng rất muốn tin huynh, nhưng... chuyện năm đó quả thực có không ít điểm đáng ngờ".

"Những gì huynh nói là đúng hay những lời của Đồ Tam Nương mới là thật, ta nghĩ ta cần phải tự mình điều tra một chuyến".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Si

Ba ngày sau.

Đỉnh Trúc Kiếm, hậu sơn...

Tại một nơi vắng người qua lại, dưới tàn cây, hiện có một thanh niên đang ngồi, tư thế lẫn thần thái đều có phần quái lạ. Theo nghĩa nào đó.

Một chân co, một chân duỗi, người thanh niên nọ tựa lưng vào gốc cây, tay nâng trâm ngọc, hai mắt nhìn chằm, miệng cứ chốc chốc lại nở ra một nụ cười khó hiểu... Như vậy còn chưa đủ lạ?

Quá kỳ lạ là khác. Chí ít thì Gia Gia, nó cảm thấy như vậy.

Sau cả buổi trời hái hoa bắt bướm, rồi quan sát bộ dạng thất thần của Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia rốt cuộc đã không nhịn nổi hiếu kì. Nó gãi đầu suy tư, thay vì chạy tới hỏi thì lại đưa tay nhặt lên một viên đá nhỏ.

Mắt một bên nhắm một bên mở, nó cầm viên đá đưa ra đưa vào mấy bận, kế đấy thì bất ngờ ném đi.

Phốc!

"A....!".

Ngay lập tức, một tiếng kêu đau liền cất lên.

Miệng xuýt xoa, tay giữ trán, Lăng Tiểu Ngư lia mắt về phía hung thủ đã vừa dùng đá chọi mình, cau mày: "Gia Gia, ngươi làm gì vậy? Sao tự dưng lại lấy đá ném ta?".

Khuôn mặt chả có tí gì gọi là ăn năn hối lỗi, Gia Gia hỏi ngược: "Tiểu Ngư, ngươi biết là ta ném à?".

"Ngươi ở ngay đó, ta sao có thể không biết".

"Ngươi biết, thế sao ngươi không tránh?".

"Thì tại ta...".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư vẫn đang tìm lời thì tiếng Gia Gia đã lần nữa truyền tới: "Tiểu Ngư, ngươi có phải đã bị trúng tà thuật gì rồi không?".

"Tà thuật? Ta trúng tà thuật gì chứ?".

"Không có? Vậy tại sao sau khi trở về thì ngươi lại trở nên kỳ lạ như thế?".

"Ta kỳ lạ?".

"Ừ." - Gia Gia gật đầu - "Rất kỳ lạ".

Nó nói rõ hơn: "Giống như vừa rồi nè. Tiểu Ngư ngươi tự dưng ngồi đờ ra, giơ mãi cây trâm trước mặt, chốc chốc lại cười... Bộ dạng của ngươi y chang như một kẻ đần độn vậy".

Nhấc chân tiến sát, Gia Gia chăm chú vào cây trâm ngũ sắc mà Lăng Tiểu Ngư đang cầm, đặt nghi vấn: "Tiểu Ngư, bộ cây trâm này có gì đặc biệt hả? Nó có phải là một pháp bảo rất lợi hại không?".

Họ Lăng lắc đầu: "Gia Gia, đây không phải pháp bảo. Nó chỉ là một cây trâm ngọc bình thường mà ta mua ở chốn thế tục thôi".

"Có thật chỉ là một cây trâm bình thường không?".

Đối với chuyện này, Gia Gia thực hoài nghi lắm.

Nếu đó chỉ là một cây trâm bình thường thì tại sao lại khiến Lăng Tiểu Ngư thành ra như vậy? Cứ mỗi lần ngắm xem là lại thất thần đờ đẫn?

Nhất định phải có bí mật nào đấy!

Dạ đánh chủ ý, Gia Gia nặn ra một nụ cười thân thiết: "Hì... Tiểu Ngư à, ngươi cho ta mượn cầm xem một lúc nhé? Ta thấy cây trâm này rất đẹp...".

"Cái này...".

Lăng Tiểu Ngư hơi đắn đo, nhưng rồi cũng thuận tình. Hắn giao ra Huyễn Mộng, không quên dặn: "Gia Gia, đây chỉ là phàm vật, rất dễ hư hỏng. Ngươi nhớ cẩn thận một chút".

"Biết rồi biết rồi".

Gia Gia xua tay, tiếp nhận cây trâm xong thì liền tiến hành nghiên cứu.

Một đỗi sau.

Tra đã tra, xét cũng đã xét, tuy nhiên kết quả...

"Sao lại chẳng phát hiện được gì thế nhỉ? Kỳ quái thật...".

Nếu nói lúc này trong lòng Gia Gia không có tí thất vọng nào thì đấy là nói dối. Trên thực tế, nó đã hụt hẫng. Vốn nó nghĩ cây trâm phải tồn tại điểm gì đặc biệt kia.

...

"Gia Gia, ngươi xem xong chưa?".

"Được" người nhắc nhở, Gia Gia công khai biểu thị bất mãn. Nó đem Huyễn Mộng dúi vào tay Lăng Tiểu Ngư, bĩu môi: "Trả nè trả nè... Hứ, làm như ta sẽ nuốt mất nó ấy".

"Gia Gia...".

Họ Lăng ngượng ngùng biện minh: "Cây trâm này đối với ta rất quan trọng. Ta định vài ngày nữa sẽ đem tặng cho sư phụ, thế nên...".

Chẳng buồn bận tâm đến vế sau, Gia Gia chen ngang: "Tiểu Ngư, ý ngươi là nữ nhân có cặp mắt đáng sợ kia?".

"Gia Gia, sư phụ ta không có đáng sợ. Người rất tốt".

"Nàng ta mà tốt...".

Gia Gia như cũ vẫn bảo lưu thành kiến. Nó thắc mắc: "Tiểu Ngư, ngươi làm ta không hiểu gì hết a. Rõ ràng ta thấy ngươi rất thích cây trâm này, giờ lại định đem nó tặng cho sư phụ...".

"Có cái gì mà khó hiểu. Sắp tới là sinh thần của sư phụ, ta đem cây trâm này làm quà vốn rất thích hợp".

"Ta thì không thấy thích hợp ở chỗ nào cả. Ta cá sư phụ ngươi sẽ không thích nó đâu... Ui da!".

"Tiểu Ngư, sao ngươi lại gõ đầu ta?".

Học theo bộ dáng của Gia Gia ban nãy, Lăng Tiểu Ngư hỏi ngược: "Ngươi biết là ta đánh sao?".

"Đương nhiên là biết!".

"Ngươi đã biết thế sao còn không tránh?".

Gia Gia: "...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Thầm Nguyện

Những ngày tiếp theo, cuộc sống ở Thiên Kiếm Môn cũng không có quá nhiều khác biệt, trừ bỏ mối lo Đồ Tam Nương của các vị cao tầng ra thì mọi thứ vẫn bình thường. Tất cả sinh hoạt đều diễn ra giống y như trước.

Quãng thời gian này, Lăng Thanh Trúc đã chuyên tâm điều trị, ra sức đem huyết độc của Huyết Ảnh Tu La Công hoá giải hoàn toàn. Trợ giúp nàng, tất nhiên không thể nào là Lăng Tiểu Ngư được nữa. Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, bọn họ mới là những người tiêu tốn chân nguyên để điều trị.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa trong quá trình trị liệu này Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hỗ trợ được gì. Ít nhất, mỗi ngày hắn đều tới trông nom Lăng Thanh Trúc, tình nguyện để nàng sai sử...

Nửa tháng, có khi ban ngày, cũng có lúc đêm tối, Lăng Tiểu Ngư đã thường xuyên ghé qua Huyền Âm Động của ân sư. Và dám cá, số lần ghé thăm sẽ còn nối dài hơn nữa nếu như Lăng Thanh Trúc không mở lời trách cứ.

Ngồi trên chiếc ghế đá đơn sơ, Lăng Thanh Trúc cầm một miếng trái cây, vừa ăn vừa nói: "Tiểu Ngư Nhi, tiểu tử ngươi suốt ngày chạy tới đây như vậy thật không tốt đâu. Ta sẽ phiền lòng a".

"Sư phụ, có phải đệ tử chăm sóc cho người không được tốt?".

"Không." - Lăng Thanh Trúc lắc đầu - "Hoàn toàn trái lại, tiểu tử ngươi chăm sóc cho ta rất tốt. Cực kỳ tốt. Nhưng mà...".

"Tiểu Ngư Nhi, tu luyện cũng là nghĩa vụ cần làm. Tiểu tử ngươi nên tập trung vào tu luyện vẫn tốt hơn là cứ lãng phí thời gian lui tới động Huyền Âm này

của ta".

Dang rộng hai tay, Lăng Thanh Trúc bảo: "Tiểu tử ngươi thấy đấy, tình trạng của ta bây giờ đã tốt lắm rồi, huyết độc trong người cũng đã gần như được loại bỏ hết. Ta hiện đã có thể tự lo cho mình được a".

Thu tay lại, nàng chân thành khuyên nhủ: "Với tư chất trung phẩm linh căn của mình mà ngươi có thể đạt tới thành tựu như hôm nay, đó thật sự là một điều đáng kinh ngạc. Tuy nhiên, đạo hải vô nhai, kẻ tu đạo không tiến tất lùi, tiểu tử ngươi đừng nên chểnh mảng...".

...

"Trong mấy đứa đồ đệ của ta, tiểu tử ngươi là người làm ta bận tâm nhất. Thú thực nhiều lúc ta cũng chẳng tài nào lý giải nổi. Nhưng, Tiểu Ngư Nhi, ta có lòng tin ngươi không phải kẻ tầm thường. Tương lai, tiểu tử ngươi nhất định sẽ trở thành một cây đại thụ của Trúc Kiếm Phong, của Thiên Kiếm Môn ta".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư càng nghe ân sư nói thì trong lòng càng ngượng. Hắn cúi đầu, cử chỉ điệu thấp: "Sư phụ, người có phải là hơi quá lời rồi không. Người cũng biết là tư chất của đệ tử không được cao...".

"Hừm... Tư chất thấp thì sao?".

Lăng Thanh Trúc chẳng cho là đúng: "Tiểu Ngư Nhi, kẻ khác có thể chê bai dè bĩu ngươi nhưng ngươi không được phép tự xem thường chính mình. Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu. Ta tin chỉ cần ngươi tiếp tục kiên trì, cánh cửa chân nhân sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua được".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc lấy từ giới chỉ ra một chiếc lọ nhỏ màu xanh nhạt đưa qua cho đồ nhi.

"Sư phụ, đây là?".

"Mở ra xem đi".

Lăng Tiểu Ngư ngoan ngoãn làm theo, đem nút lọ mở ra.

"Cái này...".

"Sư phụ, đây... lẽ nào là Tiềm Long Chân Thủy?".

"Đích xác là Tiềm Long Chân Thủy".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu tử ngươi đối với y dược ít nhiều cũng có kiến thức, thiết nghĩ tự biết nên sử dụng Tiềm Long Chân Thủy này thế nào".

"Sư phụ, Tiềm Long Chân Thủy này... nó quá quý giá. Đệ tử...".

Ngó thấy Lăng Tiểu Ngư tính từ chối, Lăng Thanh Trúc liền làm mặt lạnh: "Sao? Tiểu tử ngươi không nhận?".

"Tốt thôi. Đưa Tiềm Long Chân Thủy lại cho ta, về sau đừng tới đây làm phiền ta nữa".

"Sư phụ...".

"Nhận hay không nhận?".

Trước thái độ lạnh nhạt, dứt khoát của ân sư, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc chỉ có thể thuận tình nghe theo. Hắn cũng không muốn làm nàng phải tức giận.

"Sư phụ, vậy... đệ tử cảm tạ người".

"Phải vậy chứ".

Khuôn mặt hoà hoãn lại, Lăng Thanh Trúc che miệng ngáp dài, rồi bảo: "Tiểu Ngư Nhi, cũng muộn rồi, ngươi về nghỉ đi".

"Vâng. Sư phụ, người cũng nghỉ ngơi sớm".

"Biết rồi biết rồi. Bây giờ ta đi nghỉ luôn đây".

...

Quả như lời mình, đợi cho đồ nhi bước ra khỏi động phủ thì Lăng Thanh Trúc cũng liền tìm đến bên bệ đá, ngả lưng nằm ngủ. Trong khi đó, đệ tử của nàng, hắn lại không tài nào chợp mắt được. Suốt cả đêm hắn chỉ nằm trên giường nhìn ngắm. Có hai món đồ: Một là Huyễn Mộng - cây trâm ngũ sắc mua được ở Ngọc Hà trấn; còn hai... Nó là một chiếc lọ nhỏ màu xanh nhạt.

Thỉnh thoảng, hắn thầm tự nói với mình...

"Sư phụ, đệ tử nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người".

"Cảnh giới chân nhân, đệ tử chắc chắn sẽ mau chóng đạt đến...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Huyễn Cảnh

Sau hôm ấy, Lăng Tiểu Ngư đã không còn đến Huyền Âm Động của sư phụ mình nữa. Vâng theo lời nàng, hắn bắt đầu chuyên tâm vào việc tu hành hòng có thể sớm ngày chạm tới cánh cửa chân nhân.

Để tối ưu hoá hiệu quả, giống như trước đây, hắn lần nữa tiến vào Phị Tinh Đới Nguyệt Động...

...

Trải qua hai hôm tu luyện nhọc nhằn, tới hôm thứ ba, cũng chính là hôm nay, Lăng Tiểu Ngư đã thay đổi, quyết định không ngồi ở cửa động thứ hai của Phị Tịnh Đới Nguyệt Động nữa. Thay vào đó, hắn sẽ bước sang không gian cửa động thứ ba.

Ngông cuồng? Liều mạng?

Thật ra thì hắn có trợ giúp cả đấy.

Đứng trước kết giới cửa động thứ ba, trong bộ đồ màu trắng với thân hình bé bé xinh xinh, Gia Gia dặn: "Tiểu Ngư, đối với tử tinh cầu ta cũng chỉ mới thao túng được một chút thôi, vì vậy nên sẽ không thể hỗ trợ ngươi một cách triệt để được. Ta chỉ có thể dùng tử tinh cầu để loại bỏ áp lực nghiền ép của cửa động thứ ba, còn về những huyễn cảnh thì ngươi phải tự mình vượt qua".

"Gia Gia, ta biết rồi".

"E hèm... Tiểu Ngư, ta hỏi lần cuối nhé. Ngươi thực vẫn muốn tiến qua bên kia?".

Rất quả quyết, Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Gia Gia, ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Không gian cửa động thứ ba sẽ giúp ta đẩy nhanh tiến độ tu luyện gấp bội lần".

"Nhưng mà sẽ nguy hiểm hơn a".

Gia Gia khuyên nhủ: "Tiểu Ngư, hay là ngươi đợi tiến vào vấn đỉnh hậu kỳ rồi hẵn đi qua bên đó".

Lăng Tiểu Ngư cúi xuống nhìn, ánh mắt cảm kích nhưng vẫn kiên trì ý định: "Gia Gia, ta biết ngươi lo cho ta. Chỉ là... ta muốn sớm ngày đạt tới cảnh giới chân nhân nhất có thể".

...

"Aizz...".

Cố khuyên mà không được, Gia Gia rốt cuộc đành thuận theo.

"Thôi được rồi, nghe ngươi vậy".

"Dù sao nếu ngươi gặp nguy hiểm thì vẫn còn có Gia Gia ta bên cạnh. Ta chắc chắn sẽ cứu được ngươi thôi".

Mái tóc vàng đung đưa mấy lượt, Gia Gia đặt tay ở sau lưng, làm ra điệu bộ cao nhân tiến lên hai bước. Nó lấy từ trong túi áo ra một món đồ vật tròn tròn, có màu tím nhạt. Đích thị viên tử tinh cầu màu nhiệm thuở nào.

Nâng lên viên cầu màu tím, nó tập trung thần niệm, thao túng hòng hoá giải áp lực nghiền ép của Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

...

Lát sau.

Công việc hoàn tất, Gia Gia xoay đầu lại bảo với người đứng phía sau: "Xong rồi. Bây giờ ngươi có thể tiến qua bên đó để tu luyện".

"Gia Gia, cảm ơn ngươi".

Hít sâu một hơi, với thần tình ngưng trọng, Lăng Tiểu Ngư nhấc chân bước tới...

...

"Số linh khí này... quả nhiên rất nồng đậm." Sau kết giới thứ ba, Lăng Tiểu Ngư thoáng cảm nhận rồi nhận xét.

Gần như lập tức, Gia Gia cũng chen vào: "Chưa đâu. Ở bên kia, chỗ ta ngủ linh khí mới nhiều. So với ở đây thì phải gấp hai gấp ba đấy".

"Ta biết. Có điều hiện tại ta vẫn chưa có bổn sự tiến qua bên đó".

Nói gì Lăng Tiểu Ngư hắn, ngay đến sư phụ hắn còn chẳng thể làm được nữa là.

"Trước mắt, với ta thì không gian cửa động thứ ba này thôi cũng tốt rồi".

Lăng Tiểu Ngư thầm nghĩ, nghĩ xong thì liền ngồi xuống, chuẩn bị vận hành pháp quyết của Trường Sinh Tiên Thuật để thổ nạp. Trước khi tu luyện, hắn không quên dặn hờ:

"Gia Gia, trong quá trình ta tu luyện, nếu thấy ta có biểu hiện bất ổn, mất đi kiểm soát thì hãy lập tức đem ta ra khỏi động".

"Ừm." - Gia Gia gật đầu - "Ta biết rồi".

"Vậy nhờ ngươi".

Nói đoạn, họ Lăng khép hờ đôi mắt, bắt đầu tu luyện...

...

Trong một khắc đầu, mọi thứ đều suông sẻ, chẳng có áp lực hay huyễn cảnh nào phát sinh. Tuy nhiên, bước sang khắc thứ hai thì câu chuyện đã khác.

Áp lực nghiền ép đúng là đã bị tử tinh cầu của Gia Gia tạm vô hiệu hoá, nhưng huyễn cảnh, nó lại không phải thứ chịu nhân nhượng tránh lui. Trên thực tế, nó đã xảy ra. Ngay bên trong tâm trí Lăng Tiểu Ngư.

Trái với những gì Gia Gia đang thấy - không gian cửa động thứ ba với linh khí nồng đậm, khung cảnh hiện ra trước mắt Lăng Tiểu Ngư lại là một khoảng trời khác. Đẹp đẽ hơn rất nhiều.

...

"Ủa? Ở đây là đâu? Ta tại sao lại ở đây?".

Bên trong một tiểu cốc, trên thảm cỏ xanh, Lăng Tiểu Ngư đang đứng nghi hoặc về sự hiện diện của mình thì từ phía sau, một giọng vui vẻ chợt cất lên: "Đầu gỗ".

Nghe gọi, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng xoay người lại. Chừng nhận ra chân dung kẻ nọ, hắn mới hỏi: "Tiểu Linh, là ngươi?".

"Không phải ta thì còn ai? Chẳng phải chính ngươi đã hẹn ta ra đây sao?".

"Ta hẹn ngươi?".

"Ê, bộ mặt ngươi như vậy là sao? Thái độ gì đấy?".

"Ta...".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang tìm lời thì Âm Tiểu Linh đã áp sát. Rất bạo dạn, nàng nắm lấy tay hắn, rồi kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Thành hôn

"Tiểu Linh, ngươi dẫn ta đi đâu vậy?".

"Tiểu Linh?".

"Tiểu...".

"Tiểu cái gì mà Tiểu".

Sau mấy bận họ Lăng hô gọi, Âm Tiểu Linh rốt cuộc cũng dừng chân. Nàng nói: "Tiểu Ngư, hai chúng ta đã sắp thành thân rồi. Từ bây giờ chàng nên tập gọi thiếp là nương tử đi là vừa".

"Thành thân? Chúng ta?".

Lăng Tiểu Ngư càng thêm mờ mịt. Hắn không nhớ mình với cô gái trước mặt đây có hứa hẹn gì.

"Tiểu Linh, ngươi đừng đùa nữa. Chúng ta... sao có thể chứ...".

"Cái gì? Tiểu Ngư, chàng...".

Dường như bị mấy lời vô tâm của Lăng Tiểu Ngư chọc tức, Âm Tiểu Linh hung hăng vươn tay ra nắm lấy một trong hai cái tai của hắn, chỉ về phía trước mà rằng: "Đùa? Ai rảnh mà đùa với chàng hả? Chàng nhìn đi".

"Tiểu Linh, ngươi muốn ta nhìn cái...".

Lăng Tiểu Ngư nói đến đấy thì câm lặng. Trước mặt hắn, theo hướng Âm Tiểu Linh chỉ, cảnh tượng chả biết đã thay đổi tự bao giờ.

Nếu như ban nãy là một tiểu cốc vô danh nào đấy thì hiện tại, nơi mà Lăng Tiểu Ngư hắn đang đứng lại là một sảnh đường hoa lệ, sắc đỏ giăng phủ khắp nơi.

Nhìn những chữ "Hỷ" ghép đôi dán quanh bốn phía sảnh đường, rồi lại nhìn bộ y phục tân lang khoác ở trên người mình, Lăng Tiểu Ngư đầu to như cái đấu: "Đây... đây là chuyện gì? Ta tại sao lại...".

"Tiểu Ngư... À không, phải là tướng công mới đúng".

Đứng kế bên, cũng trong bộ hỷ y màu đỏ, đầu đội khăn trùm, Âm Tiểu Linh nói tiếp: "Tướng công, hôm nay chính là ngày thành thân của thiếp và chàng. Tất cả mọi người đều đang có mặt ở đây để chúc phúc cho chúng ta".

"Mọi người?".

"Ừm. Tất cả mọi người".

Như để phụ hoạ với lời Âm Tiểu Linh, một giọng nói quen thuộc cất lên: "Tiểu Ngư".

Ngó sang người vừa gọi tên mình, Lăng Tiểu Ngư ngạc nhiên: "Yến cô cô, sao cô cô lại ở đây?".

"Đứa trẻ này, nói cái gì vậy..." - Lăng Ngọc Yến trách yêu - "Hôm nay là ngày đại hỷ của con, thân là cô cô, ta sao có thể vắng mặt được".

"Yến cô cô, nhưng mà con...".

"Thôi nào. Tiểu Ngư, giờ lành tới rồi. Con với Tiểu Linh mau qua bái đường đi".

"Yến cô cô, con...".

Chả buồn bận tâm đến vẻ mặt hoang mang của cháu trai mình, Lăng Ngọc Yến cầm lấy tay hắn kéo đi.

...

Lăng Tiểu Ngư càng đi, trong đáy mắt hắn, những gương mặt thân quen càng hiện rõ. Nào Dương Tiểu Ngọc, Chu Đại Trù, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, đủ cả. Thậm chí đến những kẻ Lăng Tiểu Ngư hắn không mấy ưa là Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên cũng đều có mặt. Thật đông vui vô cùng.

Thế nhưng...

"Sư phụ... Sư phụ đâu? Người không có ở đây".

Dạ bất giác lo lắng, Lăng Tiểu Ngư chụp lấy tay Chu Đại Trù, hỏi: "Đại Trù sư huynh, sư phụ đâu?".

"Lão nhân gia?".

Chu Đại Trù cười bảo: "Tiểu Ngư, bộ ngươi quên rồi hả? Lão nhân gia hiện vẫn còn đang bế quan a".

"Sư phụ bế quan...".

"Được rồi Tiểu Ngư, ngươi đừng có lề mề nữa. Tân nương đang đợi kìa".

"Đại Trù sư huynh, chuyện ta thành thân...".

"Muốn hỏi gì thì hãy để sau hãy hỏi. Bái đường trước đã".

...

Hết người này lôi đến kẻ kia kéo, Lăng Tiểu Ngư dẫu muốn cũng khó lòng từ chối được. Tất cả mọi người, ai nấy cũng đều khẳng định về cuộc hôn nhân này. Nó là sự thật.

Thế nhưng...

"Vì sao ta lại cứ thấy nó mơ hồ? Trong lòng ta dường như cũng chẳng được vui...".

...

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư còn đang âm thầm tự vấn thì bên cạnh, một bàn tay đưa ra giật nhẹ tay áo hắn. Là của Âm Tiểu Linh.

"Tướng công, bái đường".

"Ta...".

Thoạt đầu Lăng Tiểu Ngư tính từ chối, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt chờ mong của mọi người, và nhất là ánh mắt trông đợi của Lăng Ngọc Yến, hắn đành đổi ý, miễn cưỡng cúi đầu.

Chờ hắn bái xong bái thứ nhất, Cơ Thành Tử - người chủ trì hôn lễ - lúc này mới hô tiếp.

"Nhị bái cao đường".

...

"Phu thê giao bái".

Và một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư khom người. Bên cạnh hắn, Âm Tiểu Linh cũng làm tương tự.

"Lễ thành".

...

...

"Tiểu Ngư, chúc mừng đệ".

"Chúc mừng ngươi, lục sư đệ".

Nối tiếp Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc cũng bước tới, mỉm cười nâng lên ly rượu: "Tiểu Ngư, chúc mừng ngươi".

"Hảo huynh đệ!".

Từ góc nào chả rõ, khi thanh âm Dương Tiểu Ngọc vừa lắng xuống thì giọng Chu Đại Trù đã liền vang lên. Tay trái cầm bình rượu, tay phải giữ đùi gà, hắn cười ha hả: "Chúc mừng ngươi cưới được một thê tử xinh đẹp! Chúng ta cạn ly nào!".

"Ực...".

...

"Khà... à... Rượu ngon!".

"Ế... Tiểu Ngư, ngươi sao còn chưa uống? Uống đi chứ".

Trước sự thúc ép của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư miễn cưỡng uống cạn ly rượu trong tay.

"Tốt! Ha ha ha... Hảo huynh đệ, chúng ta cạn thêm một ly nữa!".

"Ực...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 246: Chàng có yêu thiếp không?

Mặc dù tiệc vẫn chưa tan, rượu còn chưa cạn, thế nhưng tân lang thì đã sớm rời đi rồi.

Không. Lăng Tiểu Ngư không trốn chạy. Hắn chỉ làm giống như bao vị tân lang khác, lui gót trở về phòng mình mà thôi. Ở đó, có một vị tân nương đang ngồi đợi hắn...

...

Cửa phòng từ lâu đã khép, dẫu vậy, bên trong căn phòng, bầu không khí vẫn trầm lắng như cũ. Âm Tiểu Linh thì ngồi im trên giường chờ đợi, trong khi Lăng Tiểu Ngư - kẻ nàng đợi chờ - lại cứ mãi suy tư bên chiếc bàn đặt ở giữa phòng.

Chừng không kiên nhẫn thêm được nữa, Âm Tiểu Linh lúc này mới chủ động lên tiếng:

"Tướng công".

Chưa thấy Lăng Tiểu Ngư phản ứng, Âm Tiểu Linh nói tiếp: "Tướng công, chàng vẫn chưa lấy khăn che xuống cho thiếp".

...

"Tiểu Linh, ta nghĩ hai chúng ta...".

"Tướng công, chàng sao vậy? Nghe giọng chàng hình như không được vui. Chàng không thích thiếp ư?".

"Tiểu Linh, ta... ta cũng không biết. Ta chỉ là cảm thấy chuyện này quá đột ngột".

Ra chiều cảm thông, Âm Tiểu Linh dịu dàng bảo: "Không sao đâu, thiếp hiểu mà. Thiếp có thể chờ đợi...".

"Tiểu Linh...".

"Được rồi, chàng không cần phải nói nữa. Mau tới lấy khăn che xuống cho thiếp đi. Lẽ nào chàng tính để thiếp như vầy suốt đêm sao?".

"À, xin lỗi...".

Lăng Tiểu Ngư gãi đầu, rồi nhấc mông đứng dậy, tiến thẳng tới bên giường.

Một cách chậm rãi, hắn với lấy cây gậy Như Ý đặt ở cạnh giường, từ từ đem chiếc khăn che trên đầu Âm Tiểu Linh dỡ xuống.

Một dung nhan diễm kiều lập tức hiện ra.

Dung nhan nọ, nó đã làm cho Lăng Tiểu Ngư ngạc nhiên. Đến độ há hốc nói chẳng thành câu.

Tướng mạo của Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư nào có lạ lẫm chi. Đáng ra, dẫu đêm nay nàng có rực rỡ thêm bội phần thì hắn cũng không nên quá bất ngờ mới phải. Nhưng thực tế, hắn đã...

Không làm sao được khi mà hiện tại Âm Tiểu Linh đã chẳng còn là Âm Tiểu Linh nữa. Đôi mắt này, bờ môi ấy, chúng vốn dĩ là của một nữ nhân khác. Vô cùng quen thuộc.

"Sư... Sư phụ... Người... Người tại sao lại ở đây?".

Ngồi trên giường, Lăng Thanh Trúc chớp chớp hàng mi, vấn ngược: "Ý chàng là gì? Tại sao thiếp lại không thể ở đây?".

Thiếp? Chàng?

Trước lối xưng hô thân mật nọ, Lăng Tiểu Ngư càng thêm mờ mịt, nhất thời chẳng biết nên đối đáp ra sao.

Thần tình bất mãn, Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Tiểu Ngư Nhi, chàng nói cái gì vậy chứ? Sao chàng có thể hỏi thiếp như thế sau khi chúng ta đã bái đường thành thân?".

"À... Thiếp biết rồi. Tiểu Ngư Nhi, chàng đang muốn trêu đùa thiếp có đúng không?".

"Sư phụ, không phải. Lúc nãy Tiểu Linh mới là người...".

"Tiểu Linh? Tiểu Linh nào?".

Chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp nói hết thì Lăng Thanh Trúc đã chen ngang. Nàng lục tìm trong ký ức, nhớ ra liền mím môi: "Tiểu Ngư Nhi, chàng mau nói rõ ràng cho thiếp biết. Giữa chàng và Âm Tiểu Linh kia, hai người rốt cuộc là có quan hệ gì?".

"Đệ tử... Đệ tử và nàng ấy chỉ mới gặp nhau vài lần thôi".

"Chỉ mới gặp nhau vài lần? Thế tại sao chàng lại nhớ tới nàng ta?".

"Sư phụ, đệ tử không có. Đệ tử chỉ...".

"Chàng không nhớ sao mới rồi lại nhắc đến tên của nàng ta?".

"Đó là vì...".

Lần thứ ba, Lăng Tiểu Ngư lại bị ngắt lời. Bởi một câu hỏi.

"Tiểu Ngư Nhi, chàng mau nói cho thiếp biết. Chàng... chàng có thích Âm Tiểu Linh kia không?".

Lăng Tiểu Ngư thoáng ngẫm, ngẫm xong thì nhẹ lắc đầu: "Cũng không hẳn là thích".

Chưa mấy vừa ý, Lăng Thanh Trúc tiếp tục hỏi: "Vậy còn thiếp? Chàng đối với thiếp thế nào?".

"Sư phụ, đệ tử... Chúng ta là sư đồ...".

"Sư đồ thì sao? Ta vẫn là nữ nhân, còn chàng, chàng vẫn là nam nhân".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc vươn tay nắm lấy tay của nam nhân đang đứng trước mặt, kéo hắn ngồi luôn xuống giường.

"Sư phụ...".

Chả thèm bận tâm tới vẻ hoang mang của ai kia, Lăng Thang Trúc nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng tha thiết: "Tiểu Ngư Nhi, bây giờ chúng ta đã là phu thê, vì vậy hãy thành thật trả lời cho thiếp biết. Chàng... có yêu thiếp không?".

"Sư phụ, đệ tử...".

Lấy tay che miệng đồ nhi, Lăng Thanh Trúc lắc đầu: "Ở đây không có ai là sư phụ của chàng cả. Ở đây chỉ có một nữ nhân bình thường giống như bao nữ nhân khác, cũng biết yêu, cũng cần được yêu...".

"Nói cho thiếp biết, chàng đối với thiếp thế nào? Có yêu thiếp không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 247: Tình yêu hay tội nghiệt?

Lời nói thiết tha, ánh mắt thâm tình, sức sát thương thực là lớn biết bao nhiêu. Suýt tí nữa, bộ dáng ấy của Lăng Thanh Trúc đã khiến Lăng Tiểu Ngư gục ngã. Thú thật lúc này, Lăng Tiểu Ngư chỉ muốn đưa tay chạm vào gương mặt kiều diễm ấy, bờ môi khiêu gợi ấy và đáp rằng: "Ta yêu nàng". Nhưng... không được. Hắn không thể. Lăng Thanh Trúc nàng là sư phụ của hắn...

"Sư phụ, chúng ta... chúng ta là sư đồ...".

"Sư đồ?".

Lăng Thanh Trúc dùng cả hai tay đem đầu Lăng Tiểu Ngư nâng lên, nhìn vào mắt hắn mà nói: "Tiểu Ngư Nhi, đối với chàng thiếp thực vẫn chỉ là một vị sư phụ thôi sao? Trong lòng chàng, lẽ nào một chút tình ý cũng không có?".

"Sư phụ...".

"Nói cho thiếp biết. Xin chàng đấy... Tiểu Ngư Nhi, chàng có yêu thiếp không?".

...

Đôi môi đã hé nhưng mãi cũng chẳng thể thốt ra thành lời. Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn không sao vượt qua được hai chữ "sư đồ". Cái đạo luân thường, nó vẫn đang ngăn hắn lại.

Vẻ thất vọng lộ rõ trong đôi mắt, Lăng Thanh Trúc cúi đầu buồn bã: "Thiếp hiểu rồi...".

Hít nhẹ một hơi để cho cảm xúc phần nào lắng dịu, nàng đem chiếc mũ đội trên đầu tháo xuống.

"Mũ phụng này là do Yến cô cô đích thân chuẩn bị cho thiếp. Người muốn thiếp sẽ là một vị tân nương xinh đẹp nhất thế gian... Nhưng bây giờ... Thiếp nghĩ mình đã không cần tới nữa".

Nói rồi, Lăng Thanh Trúc chuyển mình đứng dậy.

"Tiểu Ngư Nhi, chàng hãy bảo trọng. Thiếp đi đây".

Tiếng cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc chân Lăng Thanh Trúc nhấc lên. Có điều, nàng đi cũng chẳng được lâu. Sau lưng nàng, một bàn tay đã vươn ra níu giữ.

"Đừng đi".

Cùng với câu nói, Lăng Tiểu Ngư cũng chầm chậm đem cô gái trước mặt xoay lại.

Nhìn những giọt nước mắt không rõ đã tuôn ra tự bao giờ, hắn chợt nghe lòng mình chua xót. Chút lý trí cuối cùng còn sót lại rốt cuộc cũng bị đánh tan, với xúc cảm dâng trào, hắn nói: "Sư phụ... Ta... yêu nàng".

...

"Tiểu Ngư Nhi, chàng... chàng vừa nói gì? Hãy nói lại cho thiếp nghe".

"Ta yêu nàng".

Nước mắt vẫn rơi nhưng trên môi thì lại nở ra một nụ cười hạnh phúc, Lăng Thanh Trúc yêu cầu: "Tiểu Ngư Nhi, hãy nói thêm lần nữa. Gọi tên thiếp".

"Ta yêu nàng, T-Thanh Trúc".

Nụ cười càng tươi hơn gấp bội, Lăng Thanh Trúc kiễng chân, chủ động dâng hiến đôi môi hồng thơm ngát.

Bối rối, nhưng rồi cũng dần đón nhận, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu mút lấy nhuyễn ngọc ôn hương...

Ngất ngây, hạnh phúc, đấy có lẽ là cảm giác của Lăng Tiểu Ngư lúc này. Và... cũng duy chỉ lúc này - một vài giây ngắn ngủi.

Chính tại khoảnh khắc hắn chìm đắm trong men say tình ái ấy, cánh cửa hỷ phòng bất ngờ bị người phá vỡ.

"Nghiệt đồ!!".

Cùng với tiếng hét to, một thân ảnh nhanh chóng lộ rõ.

Vừa xuất hiện là một lão nhân râu bạc, tướng mạo đoan chính uy nghi, thân khoác hoàng bào, tay cầm bảo kiếm kim sắc...

Không phải Cơ Thành Tử thì còn ai?

Vẻ giận dữ vẫn hằn in trên khuôn mặt, Cơ Thành Tử nhìn thẳng Lăng Tiểu Ngư, gằn giọng: "Nghiệt súc... Thật không ngờ ngươi lại dám làm ra chuyện tày trời này...".

"Chưởng môn sư bá, đệ tử...".

Chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp nói hết, Cơ Thành Tử đã cắt ngang: "Lăng Tiểu Ngư ngươi thân là đệ tử danh môn, vậy mà hôm nay lại làm ra loại chuyện này, cùng sư phụ mình kết thành đạo lữ...".

"Lăng Tiểu Ngư! Cái đạo luân thường ngươi để ở đâu?!".

Tiếng hét của Cơ Thành Tử chẳng khác nào tiếng sét vừa đánh ngang tai Lăng Tiểu Ngư, như nhát búa đập thẳng vào đầu hắn, khiến hắn chết lặng.

Sư bá của hắn nói phải. Hắn thân là đệ tử danh môn, là môn nhân chính giáo, làm sao có thể làm ra những chuyện như vầy. Yêu sư phụ, còn muốn cùng nàng kết nghĩa phu thê...

Tội nghiệt. Đây chính là tội nghiệt... Đại tội bất dung!

Cõi lòng ngập tràn sợ hãi, Lăng Tiểu Ngư suýt tí nữa thì đã khụy hẳn xuống. May sao, có người đã dang tay ra níu giữ.

"Sư phụ...".

Dành cho đồ nhi, hay đúng hơn là tướng công mình một ánh mắt thâm tình, Lăng Thanh Trúc dịu dàng bảo: "Tiểu Ngư Nhi, nếu đây là tội nghiệt, thiếp cam tâm tình nguyện cùng chàng gánh lấy".

"Hồ đồ!!".

Giận càng thêm giận, Cơ Thành Tử siết chặt bảo kiếm, nói mà như hét: "Lăng Thanh Trúc, ngươi đường đường là một vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn, là một vị lãnh tụ của chính giáo, làm ra loại sự tình này, ngươi lẽ nào không thấy hổ thẹn?!".

"Thẹn?".

Không như Lăng Tiểu Ngư, tận lúc này Lăng Thanh Trúc vẫn giữ được bình tĩnh. Nàng đáp trả: "Chưởng môn sư huynh, yêu một người thì có gì đáng phải hổ thẹn?".

"Yêu? Yêu chính đệ tử của mình?".

Cơ Thành Tử tiếp lời: "Lăng Thanh Trúc, ngươi lẽ nào không biết đó là bất luân?! Là tội nghiệt?!".

"Lăng Thanh Trúc, chẳng lẽ ngươi không sợ sẽ bị thế nhân khinh bỉ, người đời nguyền rủa?!".

Lăng Thanh Trúc nghe xong thì cúi đầu, chừng ngẩng lên mới hít nhẹ một hơi, hồi đáp: "Thế nhân khinh bỉ, người đời nguyền rủa, muội đúng rất sợ. Nhưng... Sư huynh, so với danh vọng, địa vị thì muội càng sợ bị cô độc dày vò hơn. Muội không muốn cả đời sống trong đau khổ, tiếc nuối...".

"Nói vậy là ngươi vẫn muốn cùng hắn kết thành đạo lữ?".

Lần này Lăng Thanh Trúc không đáp ngay. Nàng nhìn qua Lăng Tiểu Ngư rồi mới trả lời: "Sư huynh, muội và Tiểu Ngư Nhi thật lòng yêu nhau, cúi mong sư huynh thành toàn".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Cang kiếm đoạn hồn

Mắt nhắm rồi lại mở ra, Cơ Thành Tử cuối cùng đã hạ xuống quyết tâm.

"Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi nếu đã kiên quyết như vậy... Thôi được, Cơ Thành Tử ta sẽ thành toàn cho các ngươi".

"Chưởng môn sư huynh, cảm tạ sư...".

Niềm vui chưa kịp nở đã vội úa tàn, Lăng Thanh Trúc nhìn kim quang đang toả ra từ Cang - thanh bảo kiếm, cũng là một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm mà Cơ Thành Tử nắm trong tay, thần tình đại biến. Nàng nhanh chóng kéo Lăng Tiểu Ngư cùng bỏ chạy.

Chỉ là... các nàng chạy thoát được sao?

...

"Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi một kẻ là sư một kẻ là đồ mà lại sinh lòng luyến ái... Thiên Kiếm Môn ta là danh môn, há có thể dung thứ chuyện này?".

"Để không thẹn với tổ sư gia, để không thẹn với chính giáo thiên hạ, hôm nay Cơ Thành Tử ta sẽ đích thân dọn đi đống nhơ bẩn này!".

"Ong!".

"Ong!".

Cang kiếm ngân lên, Cơ Thành Tử lập tức hoá thành một đạo kim quang đuổi theo. Dựa vào đạo hạnh thâm sâu của mình, chẳng mấy chốc mà hắn đã đuổi tới.

Chắn trước lối đi, hắn nhanh tay ném ra bốn tấm phù lục, giăng thành đại trận.

"Để ta xem các ngươi còn có thể chạy đi đâu!".

...

"Sư huynh, huynh thật muốn truy cùng giết tận?".

Đáp lại Lăng Thanh Trúc là một ánh mắt lạnh lùng, rất đỗi hà khắc: "Sư đồ luyến ái, đại tội bất dung".

Nói đoạn, Cơ Thành Tử dang cánh tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa hợp lại.

Dưới sự thao túng của hắn, Cang cấp tốc bành trướng, hoá thành một thanh đại kiếm dài đến mấy mươi thước, khí thế kinh khủng vô cùng.

Đứng trước uy áp của tiên kiếm, Lăng Thanh Trúc tự biết khó lòng cản nổi, cắn răng khẩn cầu: "Sư huynh, xin hãy niệm tình...".

"Pháp bất vị thân, nghĩa bất dung tình".

...

"Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, các ngươi chịu chết đi!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Cơ Thành Tử thì bên cạnh hắn, Cang cũng ngân lên chói tai, bắt đầu chém xuống.

Hung hiểm cận kề, Lăng Thanh Trúc vội vàng bày ra phòng hộ, mang ra tất cả bổn sự của mình hòng chống đỡ.

Nhưng...

Cái uy của tiên kiếm há lại là thứ mà con người có khả năng ngăn cản?

Lăng Thanh Trúc là tu sĩ chân nhân hậu kỳ, điều đó không giả, tuy nhiên, so với Cang - một trong Ngũ Đại Tiên Kiếm - thì vẫn quá ư bé nhỏ.

Thực tế, nó đã chứng minh điều đó. Sau một kiếm nọ, toàn bộ phòng hộ mà Lăng Thanh Trúc bày bố đều sụp đổ ngay. Riêng bản thân nàng, kết quả cũng chả khá hơn bao nhiêu...

...

"Sư phụ!".

"Sư phụ!".

"Khục khục...".

Lấy tay quẹt ngang miệng, Lăng Thanh Trúc gượng dậy trấn an: "Thiếp không sao".

"Sư phụ, nhưng người...".

Dạ bất nhẫn, Lăng Tiểu Ngư hai mắt rưng rưng, hướng Cơ Thành Tử quỳ sụp xuống.

"Chưởng môn sư bá, người muốn trừng phạt đệ tử thế nào đệ tử cũng cam nguyện, chỉ xin sư bá hãy tha cho sư phụ...".

"Tiểu Ngư Nhi, chàng...".

Lăng Thanh Trúc cảm động, cố ngăn dòng lệ. Nàng ngẩng đầu nhìn lên thương khung...

"Chưởng môn sư huynh, muội thân là sư phụ, chẳng những không thể hướng đạo cho đồ nhi mà còn nảy sinh tình ý, đẩy hắn vào chỗ bất luân... Tất cả tội nghiệt đều là do muội...".

"Sư huynh, muội cam nguyện gánh lấy mọi tội hình, chỉ khẩn xin sư huynh hãy lưu cho Tiểu Ngư Nhi một con đường sống".

"Sư phụ không được!".

Đang quỳ, Lăng Tiểu Ngư lập tức bật dậy: "Không phải do người, hết thảy đều là lỗi của đệ tử! Là đệ tử đã nảy sinh tà niệm!".

Ngước lên Cơ Thành Tử, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục khẩn cầu: "Chưởng môn sư bá, tội nghiệt là do đệ tử gây ra. Xin sư bá hãy trừng phạt một mình đệ tử!".

"Tiểu Ngư Nhi, không được...".

...

"Đủ rồi!".

Sát ý nồng đậm, Cơ Thành Tử đưa ra phán quyết: "Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư, đến nước này rồi mà các ngươi còn chưa biết hối cải...".

"Oan nghiệt... Đúng là oan nghiệt!".

"Ong!".

"Ong!".

Lại một lần nữa, Cang kiếm ngân lên.

Hoàng kim kiếm khí toả ra tứ phía, nó bắt đầu chuyển động.

Kiếm thứ hai... chém xuống.

...

So với lần trước thì một kiếm lần này có vẻ chậm rãi hơn, tuy nhiên, uy lực ẩn chứa thì... lớn hơn rất nhiều. ít nhất cũng phải gấp đôi.

Cái chết, có lẽ chỉ còn là sớm muộn.

Nhưng dù vậy, Lăng Thanh Trúc vẫn như cũ, muốn bảo hộ cho tướng công của mình.

"Tiểu Ngư Nhi, thiếp xin lỗi...".

Lăng Thanh Trúc lưu lại một nụ cười yếu ớt rồi giơ tay gạt Lăng Tiểu Ngư ra, lao thẳng về phía tiên kiếm.

"Đừng... g... g... g...!!".

...

Lăng Tiểu Ngư với tay nhưng đã muộn. Sư phụ hắn, nương tử của hắn, nàng đã đi rồi.

Dưới Cang kiếm, thân xác nàng đã bị cắt thành trăm mảnh. Hồn phách của nàng, nó cũng vĩnh viễn tiêu tán...

Sững sờ... Chết lặng... Lăng Tiểu Ngư gục ngã trên đất...

Một đỗi sau, hắn mới bắt đầu di chuyển. Không phải đi mà là bò. Hắn bò trên đất, nhặt từng miếng thịt, từng mảnh vải còn sót lại của Lăng Thanh Trúc. Trong lúc lượm nhặt, miệng hắn không ngừng kêu gọi...

"Sư phụ... Sư phụ...".

"Sư phụ...".

"Sư phụ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Giằng xé

..

"Sư phụ...".

"Sư phụ...".

...

Hệt như bên trong huyễn cảnh, ngoài thực tại, Lăng Tiểu Ngư cũng đang không ngừng kêu gọi. Hai tiếng "sư phụ" cứ mãi được hắn lặp đi lặp lại, da diết liên hồi. Chẳng những thế, thần thái hắn, nó cũng y chang như vậy, vô cùng thống khổ...

Chứng kiến bộ dạng khác thường ấy của hắn, vốn vẫn luôn ngồi canh bên cạnh, Gia Gia liền biết đã xảy ra chuyện, bèn thông qua ý niệm thao túng tử tinh cầu, bắt đầu can thiệp vào quá trình tu luyện. Ý định của nó là muốn trước cưỡng chế, đem linh lực bên trong cơ thể Lăng Tiểu Ngư bình ổn lại rồi sau đó mới tính tiếp.

May mắn, mọi thứ đều suông sẻ, chẳng có bất trắc gì xảy ra. Dẫu vậy, Gia Gia không dám nấn ná lâu, giúp Lăng Tiểu Ngư bình ổn xong liền sử dụng đạo thuật biến lớn. Trong hình hài thiếu nữ, nó ôm lấy Lăng Tiểu Ngư rồi phóng thẳng một mạch ra khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động.

...

"Phù... ù...".

Nguy cơ đã qua, Gia Gia biến về hình dáng cũ, ngồi bệt trên đất mà thở phào. Liếc sang Lăng Tiểu Ngư đang hôn mê bên cạnh, nó âm thầm nghi hoặc: "Rốt cuộc Tiểu Ngư đã trải qua chuyện gì trong huyễn cảnh nhỉ?".

"Lúc nãy hắn đã liên tục hô gọi sư phụ, như vậy khẳng định có liên quan đến nữ nhân đáng sợ kia... Hmm... Lẽ nào trong huyễn cảnh hắn thấy mình bị nữ nhân kia đánh giết...".

Tự cho là phải, Gia Gia gật gù: "Hừm hừm... Chuyện rất có khả năng chính là như vậy. Bình thường ta cũng hay nằm mơ thấy bị nữ nhân kia đuổi giết, bộ dạng cũng rất giống Tiểu Ngư lúc nãy...".

"Chậc... Xem ra Tiểu Ngư đối với nữ nhân kia cũng có ác cảm. Ở trước mặt ta nói tốt cho nàng, hết thảy đều là bởi trong lòng khiếp sợ hung uy mà thôi... Aizz... Tiểu Ngư cũng thật đáng thương a...".

Suy diễn hàm hồ. Rõ ràng là suy diễn hàm hồ. Những gì mà Gia Gia đang nghĩ, nó vốn khác xa sự thật. Chỉ có điều... Đúng sai lúc này liệu có quan trọng lắm không?

Lăng Tiểu Ngư, hắn nào còn lòng dạ đi để ý tới suy luận của Gia Gia. Sau khi hồi tỉnh, định thần xong thì Lăng Tiểu Ngư hắn đã lập tức đứng dậy rời đi. Mặc cho Gia Gia ở phía sau kêu gọi, từ đầu đến cuối hắn đều chẳng đáp lại dù chỉ một lời.

Trong im lặng, hắn đã trốn chạy. Chân càng bươc càng nhanh, tâm càng nghĩ càng loạn, hắn chạy, chạy mãi, tận tới khi không còn đường để chạy thêm được nữa...

Dừng trước mỏm đá cheo leo nơi vách núi, Lăng Tiểu Ngư khụy xuống. Nắm tay siết chặt, hắn đấm mạnh xuống lớp đá trải dài bên dưới. Vừa đấm vừa nói:

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi là súc sinh! Là thứ súc sinh!".

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi chết đi! Chết đi!".

...

"Tại sao?!".

"Tại sao ngươi lại như vậy?! Đó là sư phụ của ngươi!".

...

"Hức hức...".

Sau cùng, những giọt nước mắt cũng không kiềm được mà rơi xuống. Nếm vị mặn, Lăng Tiểu Ngư lại tiếp tục vung tay lên đá, bất kể hiện giờ nó đã rươm rướm máu me.

"Tại sao?!".

"Tại sao?!".

"Tại sao ngươi lại yêu chính sư phụ của mình...".

Lăng Tiểu Ngư, hắn không hiểu. Hắn không muốn tin đó là sự thật, rằng hắn đã yêu Lăng Thanh Trúc - sư phụ của mình.

Nhưng... hắn biết... Những gì trong huyễn cảnh đã nói lên tất cả. Chúng là tấm gương phản chiếu tâm tư của hắn. Từ sâu trong tâm trí, Lăng Tiểu Ngư hắn thực đã mong được cùng ân sư kết thành đạo lữ...

Bất luân... Tội nghiệt... Tình yêu của hắn chính là như thế. Nó sẽ hủy hoại hắn, sẽ tổn hại đến sư phụ hắn. Tình yêu này, nó vốn không nên nảy sinh, không nên tồn tại...

Điều giáo sư môn, đạo nghĩa luân thường, Lăng Tiểu Ngư hắn phải đâu chưa học. Vậy thì tại sao? Vì cớ gì hắn lại như thế...

Thứ tình cảm bất luân này, rốt cuộc đã phát sinh từ bao giờ?

Bờ môi run run, đôi tay rỉ máu, Lăng Tiểu Ngư nhìn xuống bên dưới. Chợt, hắn nghĩ: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi nên chết đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Khiến Người Nghi Hoặc

Nơi vách núi cao, Lăng Tiểu Ngư thực đã định làm như vậy, sẽ tự mình kết liễu. Nhưng rồi, tại giây phút cuối, hắn bỗng từ bỏ.

Vì sợ hãi?

Không. Lăng Tiểu Ngư hắn không hề sợ hãi cái chết. Sở dĩ thoái lui, hết thảy đều bởi do một cái tên, một hình ảnh. Tại khoảnh khắc hắn toan xuống tay hủy hoại chính mình, hắn bất giác lại nhớ đến Lăng Ngọc Yến - người cô cô tội nghiệp vẫn đêm ngày dõi mắt trông mong hắn trở về...

Cả cuộc đời mình, Lăng Ngọc Yến đều đã hi sinh cho hắn. Tuổi thanh xuân vì hắn vùi chôn, mộng thiếu nữ vì hắn vứt bỏ, gần hai mươi năm lẻ bóng đơn côi, vào ra trông đợi...

Thử hỏi, Lăng Tiểu Ngư hắn sao có thể nhẫn tâm làm vậy, tự kết liễu mạng sống của mình?

Hắn chết rồi thì Yến cô cô của hắn sẽ ra sao? Nàng liệu có chịu nổi cú sốc quá lớn này?

Không. Lăng Tiểu Ngư hắn không thể chết. Hắn không có quyền làm như vậy. Mạng của hắn đâu phải chỉ thuộc riêng mỗi hắn. Nó còn là của Lăng Ngọc Yến nữa.

...

"Yến cô cô...".

Cánh tay từ từ hạ xuống, Lăng Tiểu Ngư thốt lên trong nước mắt.

Đợi cho tâm tình đã phần nào lắng dịu, lúc này hắn mới lại hé môi: "Yến cô cô, tha lỗi cho Tiểu Ngư. Là Tiểu Ngư đã hồ đồ".

"Cô cô, người yên tâm. Tiểu Ngư sẽ không làm chuyện dại dột như vầy một lần nào nữa đâu".

Đó là một lời hứa. Với Lăng Ngọc Yến, cũng là với bản thân mình. Lăng Tiểu Ngư, hắn có vẻ đã thông suốt. Hay ít ra, lúc này là vậy.

Còn mai sau?

Hãy để cho mai sau trả lời.

...

...

Kể từ sau hôm ấy, Lăng Tiểu Ngư không còn tìm đến Phị Tinh Đới Nguyệt Động thêm một lần nào nữa. Huyền Âm Động? Lại càng không. Suốt cả ngày, từ sáng đến tối hắn chỉ nhốt mình trong phòng, chẳng buồn gặp ai.

Mộng Kiều cũng tốt, Chu Đại Trù cũng được, mặc cho bọn họ mấy phen thăm hỏi, Lăng Tiểu Ngư đều một mực chối từ, quyết không gặp mặt. Lấy lý do bế quan tu luyện, hắn đã cự tuyệt tất cả. Và điều đó, nó đã khiến cho một vài người nghi hoặc. Ví như... Lăng Thanh Trúc chẳng hạn.

Bên trong động Huyền Âm, Lăng Thanh Trúc nhìn Chu Đại Trù vừa trở về báo cáo, hỏi: "Chu tiểu tử, Tiểu Ngư Nhi thật đã nói như vậy?".

Nơi đối diện, Chu Đại Trù gật đầu khẳng định: "Lão nhân gia, con không có nói dối người đâu. Tiểu Ngư đúng là đã nói như vậy a".

"Thế ngươi có bảo hắn là ta đích thân yêu cầu không?".

"Có chứ." - Chu Đại Trù quả quyết - "Lão nhân gia, con đã nói rất rõ ràng với Tiểu Ngư rồi. Con bảo với hắn là lão nhân gia muốn gặp, nhưng hắn nói hắn đang trong giai đoạn tu luyện mấu chốt, có cảm ngộ gì đó nên tạm thời không thể phân tâm ra ngoài".

"Có cảm ngộ?" - Lăng Thanh Trúc nảy sinh ngờ vực - "Là cảm ngộ gì?".

Chu Đại Trù lắc đầu: "Lão nhân gia, cái đó con cũng không biết".

"Sao lại không biết? Chu tiểu tử ngươi với hắn xưa giờ chẳng phải đều rất thân thiết ư? Hầu như chuyện gì hai đứa các ngươi cũng đều chia sẻ với nhau a".

"Chu tiểu tử, ngươi có phải là đang giấu ta chuyện gì không?".

Một bộ oan khuất, Chu Đại Trù rất chi bất mãn: "Lão nhân gia, ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói bậy được đâu nha. Nói thế nào thì... Ui da!".

Đáng thương cho họ Chu, lời trong miệng còn chưa kịp ra hết đã bị người dùng bạo lực cắt ngang. Tay xoa mông, miệng xuýt xoa, hắn kháng nghị: "Lão nhân gia, người làm gì vậy? Sao tự dưng lại đạp vào mông con?".

"Hừ... Tự dưng?".

Lăng Thanh Trúc chả có tí dấu hiệu gì gọi là áy náy ăn năn, thay vào đó, thái độ của nàng càng ngang ngược hơn trước.

"Chu tiểu tử, ngươi có tin chỉ cần ngươi phàn nàn thêm một tiếng nữa là cái mông của ngươi sẽ nát như tương luôn không?".

Kẻ đứng dưới hiên không thể không cúi đầu, phận làm đệ tử sao dám cãi ân sư, Chu Đại Trù rất biết điều thu liễm. Hắn cười giả lả.

"Ha ha... Lão nhân gia, người nói gì vậy chứ? Đại Trù con là đệ tử bé nhỏ của người a. Con kính yêu lão nhân gia người không hết thì lấy đâu ra phàn nàn".

"Bớt nói nhảm".

Lăng Thanh Trúc đi thẳng vào đề: "Chu tiểu tử, ngươi nói mau. Rốt cuộc là Tiểu Ngư Nhi có chuyện gì?".

"Lão nhân gia, cái này... cái này con cũng không biết".

"Cái gì? Ngươi không biết?".

Liếc thấy ân sư có dấu hiệu hành hung, Chu Đại Trù vội thụt lùi, thanh âm gấp gáp: "Lão nhân gia, người đừng có đánh con, con thật sự là không biết. Con thề với trời, nếu con mà có nửa lời gian dối thì sẽ lập tức bị ngũ lôi oanh đỉnh, chết không toàn thây".

...

Đi qua bước lại, quan sât hồi lâu, rốt cuộc thì Lăng Thanh Trúc cũng mở lời: "Chu tiểu tử, ngươi thật là không biết?".

"Lão nhân gia, con thật là không biết. Con cũng giống như người, đang cảm thấy thắc mắc. Mấy hôm nay Tiểu Ngư đúng là có chút kỳ lạ. Con vốn muốn vào xem thử nhưng hắn đâu có cho...".

"Hừm... Cổ quái thật." - Lăng Thanh Trúc vân vê cằm, lẩm bẩm - "Mọi khi chỉ cần ta gọi thì bất kể có đang bận bịu gì Tiểu Ngư Nhi cũng đều gác lại mà chạy tới ngay, tại sao bây giờ, khi ta đã hai lần sai người truyền đạt nhưng hắn vẫn chưa chịu qua... Cảm ngộ? Rốt cuộc là cảm ngộ gì chứ?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Vô tình thổ lộ

...

"Ừm... Lão nhân gia".

Nghe Chu Đại Trù gọi, Lăng Thanh Trúc ngẩng lên, hỏi: "Sao?".

"Cái đó... Lão nhân gia, tại sao người lại muốn gặp Tiểu Ngư dữ vậy? Bộ có chuyện quan trọng gì hả?".

"Cũng không hẳn. Hôm trước mới từ chỗ chưởng môn sư bá của ngươi xin được vài thứ tốt, tính gọi Tiểu Ngư Nhi tới rồi trợ giúp hắn một chút".

"Hì hì...".

Chu Đại Trù chà xát lòng bàn tay, gương mặt nịnh nọt: "Lão nhân gia yêu quý, người cũng nghe rồi đó, Tiểu Ngư hiện vẫn đang bế quan lĩnh hội, tạm thời không thể ra ngoài được đâu. Hổng ấy... hổng ấy lão nhân gia đem mấy thứ đồ vật kia cho con đi".

"Cho ngươi?".

Họ Chu gật đầu: "Phải a. Chu Đại Trù con cũng là đệ tử của lão nhân gia người mà. Với lại... Lão nhân gia không biết đó chứ, dạo gần đây con cảm thấy hình như mình đã tiến vào giai đoạn mấu chốt, sắp dẫn động thiên kiếp hàng lâm rồi".

"Ồ, thì ra là vậy, Chu tiểu tử ngươi đã sắp dẫn động thiên kiếp hàng lâm".

Lăng Thanh Trúc nở ra một nụ cười vừa ý, đặt tay lên vai đồ nhi: "Chu tiểu tử, ngươi giỏi lắm. Tiếp tục cố gắng nhé".

"Được rồi, đây là giai đoạn quan trọng trong quá trình tu luyện, tiểu tử ngươi hãy trở về đóng cửa bế quan luôn đi".

"Lão nhân gia, vậy còn...?".

Thừa biết ý tứ đồ nhi, Lăng Thanh Trúc "chân thành" khuyên nhủ: "Chu tiểu tử, tu sĩ tu luyện tới giai đoạn sắp dẫn động thiên kiếp hàng lâm như ngươi rất tối kị sử dụng ngoại vật. Vì thế cho nên... Haizz... Vi sư cũng muốn trợ giúp ngươi lắm, nhưng xem ra mấy món đồ vật của vi sư với ngươi không có duyên rồi".

"Lão nhân gia, cái đó... Hình như con chưa nghe ai nói nếu đang ở giai đoạn sắp dẫn động thiên kiếp thì không thể sử dụng ngoại vật...".

"Sao? Chu tiểu tử ngươi dám hoài nghi lời nói của vi sư?".

Lăng Thanh Trúc hừ khẽ, giọng đầy bất mãn: "Chu tiểu tử, vi sư đã sống mấy trăm năm, thiên kiếp cũng đã tự mình nếm qua mấy lần, tri thức lẽ nào thua kém một tên thái điểu như ngươi? Chu tiểu tử, ngươi có biết là ngươi đang xúc phạm ta hay không?".

"Lão nhân gia, con... con đâu có ý đó".

"Hừ, đừng có ngụy biện".

Xua tay, họ Lăng dứt khoát hạ lệnh tiễn khách: "Ra ngoài. Lập tức trở về đóng cửa bế quan, trong vòng ba tháng tuyệt đối không được phép đi ra".

"L-Lão nhân gia...".

"Cút!".

...

...

"Phù... ù...".

Thân ảnh Chu Đại Trù vừa khuất thì bên trong thạch động, Lăng Thanh Trúc cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn ra cửa mà lầm bầm: "Hứ, thằng mập ngươi lại dám đánh chủ ý lên đồ vật của ta. Còn khuya nhé. Ngươi chính là do một tay ta nuôi lớn a...".

...

"Hmm... Một đứa đã giải quyết xong, bây giờ chỉ còn một đứa nữa".

"Tiểu Ngư Nhi à Tiểu Ngư Nhi, vi sư thật rất muốn biết tiểu tử ngươi đang làm cái trò quỷ gì a...".

"Có lòng tốt kêu ngươi tới để trợ giúp ngươi tu luyện, ấy vậy mà tiểu tử ngươi lại lần lượt chối từ. Đúng là không thể tha thứ được...".

Và như thế, với lòng hiếu kì cộng thêm chút tự ái, Lăng Thanh Trúc quyết định hành động, đích thân tìm gặp đồ nhi.

Chỉ là, thời điểm nàng tìm đến phòng Lăng Tiểu Ngư thì...

"Hửm? Sao trống không vầy nè? Tiểu Ngư Nhi đâu?".

Đứng trước cửa, Lăng Thanh Trúc thu lại thần thức, cau mày nghi hoặc.

"Chu tiểu tử chẳng phải báo là Tiểu Ngư Nhi hiện đang đóng cửa bế quan ư, tại sao bây giờ trong phòng lại không có ai. Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?".

"Hmm... Rõ ràng có điểm bất thường. Mình phải đích thân đi dò la mới được".

Đã quyết liền hành, Lăng Thanh Trúc nhanh chóng thả ra thần thức, triển khai cước bộ...

...

Một lát sau.

Đỉnh Trúc Kiếm, một góc hậu sơn.

Dưới tàn đại thụ, buổi chiều tà, một thân ảnh hiện đang ngồi lặng lẽ suy tư. Nhìn kỹ thì quả đúng Lăng Tiểu Ngư - kẻ mà Lăng Thanh Trúc đang tìm kiếm.

So với mấy hôm trước thì hiện tại, Lăng Tiểu Ngư khác lắm. Vẫn bộ đồ ấy, vẫn khuôn mặt ấy, thế nhưng chả hiểu sao khi nhìn vào hắn lại có cảm tưởng hắn đã già đi thêm chục tuổi. Sự ngây thơ, nét chân chất, chúng dường như đã phai nhạt đi nhiều...

Tay cầm Huyễn Mộng, hai mắt ngắm nhìn, Lăng Tiểu Ngư khẽ thốt: "Sư phụ, đệ tử xin lỗi".

"Mong người hãy hiểu cho đệ tử. Lúc này đệ tử thật không thể đến gặp người được".

"Một tên nghiệt đồ đem lòng yêu thích ân sư, đệ tử còn mặt mũi nào để đối diện với người...".

...

"Đệ tử thật sự không biết tại sao mình lại như vậy... Sư phụ, đệ tử thật sự là không biết...".

...

"Tiểu Ngư Nhi...".

Cách Lăng Tiểu Ngư một đoạn, trong lớp ngụy trang vô hình, một giọng thều thào vừa cất lên. Là của Lăng Thanh Trúc.

Phải, nàng đang có mặt. Không sớm, cũng chẳng muộn, chỉ là... vừa đủ để nghe được những gì cần nghe, và cần phải biết.

Nhưng... chính vì đã nghe, chính vì đã biết mà cõi lòng nàng lúc này mới đang dậy sóng.

Bất ngờ, sững sốt, thậm chí là hoang mang, bấn loạn. Lăng Thanh Trúc, nàng gần như đã bị những lời nói của Lăng Tiểu Ngư biến thành một pho tượng...

Yêu... Lăng Tiểu Ngư, hắn nói là hắn đã yêu nàng. Trời ơi chuyện này...

Lăng Tiểu Ngư hắn là đệ tử của nàng kia mà. Sáu tuổi hắn nhập tiên môn, gần hai mươi năm nàng đã nuôi dưỡng, dạy dỗ cho hắn. Đối với Lăng Thanh Trúc nàng, Lăng Tiểu Ngư hắn chẳng khác gì con cái, và nàng, nàng giống như một người mẹ...

Yêu ư? Đó là thứ tình cảm trái lẽ luân thường, đi ngược đạo lý!

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi tại sao lại như vậy?".

"Tại sao...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 252: Đoạn mộng

Tình yêu của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc không làm sao hiểu được. Mà lúc này, nàng còn lòng dạ đâu để tìm hiểu. Suy nghĩ của nàng, nó hình như bị ngưng trệ mất rồi. Hiện tại, còn chăng là hoang mang, là bấn loạn...

Sợ hãi? Hẳn cũng đôi phần.

Mang theo tâm tình phức tạp ấy, nàng im lặng xoay đầu, lặng lẽ rời đi...

...

Tất nhiên, sự hiện diện, và cả âm thầm rời đi ấy của Lăng Thanh Trúc, Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hề hay biết. Từ đầu đến cuối hắn đều đinh ninh chỉ có

mỗi mình ở đây, và đó là lý do vì sao hắn vẫn tiếp tục ngồi nhìn Huyễn Mộng, tiếp tục suy tư...

"Huyễn Mộng..." - Môi cười yếu ớt, Lăng Tiểu Ngư tự giễu - "Hết thảy đều chỉ là huyễn mộng mà thôi. Tình yêu này của ngươi, vốn dĩ từ đầu đã là huyễn mộng...".

"Nếu tất cả chỉ là mộng, Lăng Tiểu Ngư ngươi còn níu giữ để làm gì?".

Đem cây trâm ngũ sắc nắm lại, Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu, mắt dõi về hướng cửa động Huyền Âm, trầm mặc hồi lâu thì nói: "Sư phụ, hãy cho đệ tử thêm thời gian. Một chút nữa thôi...".

"Hai hôm nữa là đến sinh thần của người rồi. Sau khi đưa Huyễn Mộng cho người, đệ tử sẽ lập tức bế tử quan, sẽ toàn tâm toàn ý thanh trừ tạp niệm".

"Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, ba năm không được thì bốn năm, năm năm, mười năm... Mối tình bất luân này, đệ tử sẽ vĩnh viễn chôn xuống tận mồ sâu...".

Tiếp tục là một lời hứa. Với bản tính của mình, tin tưởng nếu đã hạ quyết tâm thì Lăng Tiểu Ngư sẽ làm được; cảm xúc nam nữ với Lăng Thanh Trúc, chắc chắn sớm muộn rồi hắn cũng sẽ quên. Vấn đề của hắn bây giờ chỉ là thời gian.

Hắn... cần thời gian. Để thanh trừ tạp niệm, để cắt bỏ tình duyên...

Chỉ có điều... dự định thì cũng chỉ là dự định. Đó là lý thuyết, trong khi thực tại, nó lại thường phức tạp hơn rất nhiều.

Lăng Tiểu Ngư muốn lặng lẽ đem cảm xúc của mình giết đi, chẳng để ai biết. Nhưng trên thực tế thì Lăng Thanh Trúc, nàng đã sớm tỏ tường. Và, thật không may, nàng lại đang tính sẽ can thiệp vào chuyện này.

Trải qua hai ngày đêm nghĩ ngợi, đến hôm nay, Lăng Thanh Trúc cuối cùng cũng đưa ra lựa chọn. Ngay lúc Lăng Tiểu Ngư vừa tìm tới cửa động, nàng đã tự thân ra gặp. Trong bộ tử y tinh kỳ quý phái vẫn thường hay mặc, nàng nhỏ giọng, hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, tìm ta có việc gì?".

Trong giọng điệu của Lăng Thanh Trúc, nếu tinh ý có thể dễ dàng nghe ra sự hờ hững xa cách. Tiếc rằng Lăng Tiểu Ngư, hắn lại không nghe được. Cố giữ cho mình được tự nhiên nhất có thể, hắn nói:

"Sư phụ, hôm nay là sinh thần của người".

"Sinh thần của ta? À phải, suýt nữa thì ta đã quên mất...".

Lăng Thanh Trúc nói tiếp, thần thái vẫn hững hờ như cũ: "Tiểu Ngư Nhi, nói vậy là ngươi đến chúc thọ ta sao?".

Sau cái gật đầu, Lăng Tiểu Ngư bày tỏ: "Sư phụ, đệ tử có một món quà muốn tặng cho người".

Ngó thấy đồ nhi định lấy quà ra, Lăng Thanh Trúc liền ngăn lại: "Khoan đã".

"Sư phụ?".

Chả buồn bận tâm đến vẻ nghi hoặc của ai kia, Lăng Thanh Trúc chỉ đơn giản bảo "Theo ta" rồi lập tức xoay người bước đi.

Phía sau, Lăng Tiểu Ngư thoáng do dự nhưng rồi cũng nối gót đi theo.

...

Chỗ mà Lăng Thanh Trúc hướng đến cũng chẳng xa, càng không lạ, bất quá là mỏm đá cheo leo ở lưng chừng vách núi - nơi nàng và Lăng Tiểu Ngư đã từng ngồi ngắm trăng cùng nhau thuở trước.

"Vù vù...".

Trong tiếng gió, giữa tiết trời se lạnh, Lăng Thanh Trúc chợt hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi còn nhớ chỗ này chứ?".

"Nhớ ạ. Đệ tử và người đã từng tới đây vài lần." Lăng Tiểu Ngư chả cần nghĩ, đáp ngay.

Nghe xong, Lăng Thanh Trúc nhẹ gật đầu: "Phải, là chính ta đã đưa ngươi tới đây, chính ta là người đã bắt đầu. Vậy nên hôm nay, chính ta cũng sẽ là người kết thúc".

"Sư phụ, những lời người vừa nói... đệ tử không hiểu".

"Rồi ngươi sẽ hiểu ngay thôi".

Quay người lại, Lăng Thanh Trúc nhìn thẳng đồ nhi, bất ngờ chuyển ý: "Tiểu Ngư Nhi, lúc nãy ngươi không phải nói có món quà tặng cho ta sao?".

Mặc dù nội tâm cảm thấy ân sư đêm nay có gì đó khác lạ nhưng Lăng Tiểu Ngư cũng không suy nghĩ quá nhiều. Từ không gian giới chỉ, hắn lấy ra

Huyễn Mộng, rồi đưa qua.

"Sư phụ, tặng cho người".

Tiếp lấy cây trâm ngũ sắc, Lăng Thanh Trúc đánh giá: "Chạm khắc tinh xảo, chất liệu độc đáo. Món quà này... rất đẹp".

"Tiểu Ngư Nhi, cây trâm này ngươi từ đâu mà có?".

"Sư phụ, người còn nhớ lúc ở Ngọc Hà trấn không...".

Cứ thế, Lăng Tiểu Ngư đem mọi chuyện kể lại. Đợi hắn kể xong, Lăng Thanh Trúc mới gật gù: "Ra là như vậy, ngươi đã cất giữ Huyễn Mộng bấy lâu để chờ tặng ta".

Tay chuyển di, nàng đưa cây trâm ngũ sắc lại cho đồ nhi.

"Sư phụ, người...?".

"Cài lên giúp ta".

Sau giây phút chần chừ ngắn ngủi, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư cũng y lời làm theo, đem Huyễn Mộng cài lên tóc ân sư.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi thấy thế nào? Có đẹp không?".

"Đẹp. Rất đẹp".

Cố ý lại như vô tình, Lăng Thanh Trúc liếc xem vẻ mặt đồ nhi, chừng trông thấy ánh mắt mà nàng định nghĩa là mê muội kia của hắn, lúc này nàng lại càng hạ quyết tâm hơn.

"Đẹp? Có lẽ. Nhưng đáng tiếc, cây trâm này lại không hợp với ta".

Thanh âm vừa dứt cũng là lúc Lăng Thanh Trúc giơ lên cánh tay. Nàng đem Huyễn Mộng tháo xuống, kế đấy thì... lạnh lùng bẻ gãy.

"Crắc...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Tình chớm nở, đã vội tàn (1)

"Crắc", chỉ duy nhất một tiếng, nhưng thời điểm lọt vào tai Lăng Tiểu Ngư, một tiếng kia bỗng biến thàng giai điệu, cứ mãi lặp đi lặp lại, tưởng như sẽ chẳng bao giờ ngừng, chẳng bao giờ dứt...

Mắt mở lớn, miệng há ra, Lăng Tiểu Ngư muốn nói gì đấy, nhưng mãi cũng không làm sao thốt nổi thành lời. Cổ họng hắn, nó như đang bị một bàn tay ai đó bóp nghẹt.

Hắn không hiểu. Tại sao sư phụ hắn lại làm như vậy? Đem Huyễn Mộng bẻ gãy?

Một cây trâm? Không. Đó là tấm lòng của hắn, là tình cảm của hắn...

...

"Cây trâm này... ta không cần".

Người đau mặc kệ người đau, Lăng Thanh Trúc vẫn giữ nguyên dáng vẻ lạnh lùng. Nàng đem hai nửa trâm ngọc thả xuống dưới chân, trực tiếp nói ra:

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi hãy nhớ cho kỹ. Lăng Thanh Trúc ta là sư phụ của ngươi, vĩnh viễn là sư phụ của ngươi".

"Một ngày làm sư, suốt đời làm sư. Bất kể ngươi có làm gì, có tặng cho ta thứ gì thì cảm xúc của ta, nó cũng chỉ như vậy, dừng ở mức sư đồ. Trước kia, bây giờ, sau này, ta với ngươi... vĩnh viễn cũng chỉ là sư đồ".

...

"Về sau, nếu không có chuyện quan trọng thì đừng đến tìm ta".

Lời cần nói đã nói, Lăng Thanh Trúc chẳng thấy có lý do gì để ở đây thêm nữa. Rất dứt khoát, nàng cất bước rời đi.

Chẳng biết vô tình hay cố ý, trong lúc phóng người lên không trung ấy, chân phải nàng đã giẫm lên Huyễn Mộng, làm nó vỡ thêm vài đoạn nữa.

...

...

"Tách tách...".

"Tách tách...".

Là lệ. Những giọt nước mắt, chúng cuối cùng đã phải rơi xuống. Lăng Tiểu Ngư, hắn đã không thể nào còn giữ thêm được nữa.

Tâm đau... làm sao kiềm giữ?

Tựa như một con sói vừa bị trọng thương, hắn lặng lẽ thu mình, tay run run nhặt lấy một mảnh trâm ngọc...

"Thì ra... người đã biết tất cả...".

"Nhưng... tại sao?".

"Sư phụ, tại sao người lại vô tình đến vậy?".

Tình yêu này là bất luân, là tội nghiệt, Lăng Tiểu Ngư hắn há đâu chẳng tường? Hắn ý thức được nó là thứ tình cảm sai trái, không nên tiếp tục lún thêm. Tự đáy lòng, hắn đã hạ quyết tâm sẽ quên bỏ, sẽ chôn nó xuống tận mồ sâu. Hắn chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi...

Một chút thời gian, Lăng Thanh Trúc nàng cũng không thể đợi được sao?

Nàng nhất định phải dùng cách này, trực tiếp giẫm nát tình cảm của hắn mới cam ư?!

"Huyễn Mộng... Ha ha ha... Huyễn Mộng...".

"... Ha ha ha... Huyễn Mộng... Tất cả chỉ là Huyễn Mộng...".

...

...

"Ầm...!".

"Ầm!".

...

"Oa! Trời mưa rồi!".

"Trận mưa này lớn quá!".

Đối lập với Lăng Tiểu Ngư bên kia, một mình cười trong nước mắt, phía bên này, trong động Huyền Âm, không khí lại khá là náo nhiệt. Trừ bỏ Lăng Thanh Trúc mới từ mỏm đá cheo leo trở về thì đang hiện diện còn có thêm mấy người nữa, ví như Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù,...

Hai tay xách hai chiếc hộp to, Chu Đại Trù gạt đi chuyện thời tiết, hớn hở tươi cười tiến đến trước mặt Lăng Thanh Trúc, nói: "Hì hì... Lão nhân gia, chúng con đến chúc thọ lão nhân gia đây".

"Già thêm một tuổi, có gì đáng để các ngươi chúc mừng?".

"Lão nhân gia, người nói gì vậy? Đại Trù con thấy lão nhân gia người vẫn rất trẻ đẹp mà".

Quay sang Mộng Kiều và Lâm Chí Viễn, Chu Đại Trù tiếp lời: "Tam sư huynh, tứ sư tỷ, hai người thấy đệ nói có đúng không?".

Đầu nhẹ gật, Mộng Kiều mỉm cười: "Ừm, đệ nói rất đúng, sư phụ của chúng ta vẫn còn rất trẻ".

"Phải đấy, sư phụ thật sự vẫn rất xinh đẹp." Kế bên, Lâm Chí Viễn cũng hùa theo.

Trông thấy bọn họ như vậy, Lăng Thanh Trúc mới "xuy" khẽ một tiếng: "Đám các ngươi chỉ giỏi nịnh hót, chẳng giống Tiểu Ngư Nhi...".

Lăng Thanh Trúc nói tới đấy thì ngưng hẳn. Vừa rồi nàng đã lỡ miệng. Trong hoàn cảnh này, lẽ ra nàng đừng nên nhắc tới hắn mới phải.

Tâm lý sửa sai, Lăng Thanh Trúc toan chuyển chủ đề, nhưng... đã muộn. Sau câu nói ban nãy của nàng thì đám người Chu Đại Trù, bọn họ lại bắt đầu bàn luận về Lăng Tiểu Ngư, mặc dù trước đó cũng đã nói qua mấy bận rồi.

Khởi điểm, Chu Đại Trù nói trước: "Haizz... Lão nhân gia, người nhắc nên con mới nói. Lão nhân gia người không biết đâu, Tiểu Ngư dạo gần đây thật là kỳ lạ lắm".

"Giống như hồi sáng này nè, con tình cờ trông thấy hắn nên đã bảo hắn tối nay cùng đi chúc thọ lão nhân gia. Lão nhân gia biết hắn trả lời sao không? Hắn lắc đầu a".

"Mọi năm hễ cứ đến sinh thần của lão nhân gia, Tiểu Ngư vẫn luôn là người sốt sắng nhất, ấy vậy mà hôm nay... Lão nhân gia, con nghĩ Tiểu Ngư chắc đang có tâm sự gì đó không tiện nói ra. Lão nhân gia người xem có thể đi dò hỏi một chuyến được không?".

"Phải đấy sư phụ".

Nối gót họ Chu, Mộng Kiều cũng nói ra suy nghĩ: "Tiểu Ngư dạo gần đây có chút bất ổn, sư phụ nên đi xem đệ ấy...".

...

Vấn đề của Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc dù đã tỏ tường nhưng dĩ nhiên sẽ không đem nó nói ra. Nàng nghe đám đồ nhi bàn luận, góp ý xong, chỉ đơn giản cười nhẹ, bảo:

"Được rồi được rồi, mấy đứa các ngươi không cần quá lo. Chuyện của Tiểu Ngư Nhi ta đã hỏi qua rồi, cũng chẳng có gì nghiêm trọng đâu".

"Ồ, lão nhân gia, nói vậy là người đi gặp Tiểu Ngư rồi à?".

Hồi đáp Chu Đại Trù là một cái gật đầu: "Ừ"..

"Vậy... Hì hì.. Lão nhân gia, người tiết lộ một chút đi. Rốt cuộc là Tiểu Ngư mấy hôm nay bị gì vậy?".

"Muốn biết?".

"Dạ muốn ạ".

"Xích qua đây".

"Vâng".

"Binh!".

"Ui da...!".

"Hừ, không phải việc của ngươi, đừng có nhiều chuyện".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Tình chớm nở, đã vội tàn (2)

"Ầm!".

"Ầm!".

Giữa trời, tiếng sấm vẫn rền vang; và sét, cứ chốc chốc lại đánh xuống. Ở đâu đó, một nơi mà Lăng Tiểu Ngư không rõ được.

Hắn không nghe thì làm sao rõ? Trong giây phút này, thứ duy nhất mà hắn nghe được, có chăng là tiếng thổn thức của chính bản thân mình.

Phải. Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn khóc. Chỉ là bây giờ, những giọt nước mắt đã hoàn toàn bị che đi. Bởi mưa.

Thứ chảy dài trên khuôn mặt ấy, là mưa? Hay là lệ?

Là lệ?... Hay là mưa?

...

Mưa rơi, gió thổi, trên con đường mòn, Lăng Tiểu Ngư vẫn lặng lẽ bước đi. Đôi chân nặng nề, cõi lòng lạnh buốt... Lúc này, thứ hắn cần nhất có lẽ là một chỗ để dừng chân, một đống lửa cho mình sưởi ấm. Nhưng tiếc thay, trước mắt hắn, hiện lên duy chỉ có đất đá, duy chỉ đêm đen mờ mịt.

Trăng - thứ ánh sáng dịu dàng soi lối giữa trời đêm, nó đã bị mây đen che mất tự bao giờ.

...

...

Đêm ấy mưa rơi rất lâu, nhưng dù lâu thì rồi cũng phải dứt. Một đêm? Nào sá chi. Đáng ái ngại là kẻ đã đi dưới mưa đêm ấy...

Mặc dù hôm nay đã sáng, bầu trời đã trong, thế nhưng cõi lòng Lăng Tiểu Ngư thì vẫn như cũ, tối tăm mờ mịt. Cơn đau, nó vẫn còn chưa dứt. Và nỗi nhớ, nó vẫn chưa nguôi...

Nằm dài trên chiếc giường, trong bộ y phục ẩm ướt, hắn mở mắt nhìn chằm vào lòng bàn tay phải của mình. Ở đó... có mấy mảnh ngọc đang hiện diện.

Một khắc... Hai khắc... Rồi một canh giờ... Hai canh giờ...

Thời gian cứ vậy mà lặng lẽ trôi qua. Không thanh âm, không một tiếng động. Sự trầm mặc kéo dài đến tận giữa trưa...

Chợt...

"Crắc...".

... một tiếng đổ vỡ khe khẽ cất lên.

Sau cả nửa ngày nằm im, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đã có phản ứng. Hắn cựa mình ngồi dậy, đưa bàn tay phải tới trước mặt, chầm chậm xoè ra.

Bên trong, mấy mảnh ngọc đã nát vụn tự lúc nào.

Đem bàn tay lật lại cho bụi ngọc rơi xuống, Lăng Tiểu Ngư thều thào buông tiếng: "Huyễn Mộng đã nát, yêu thương đã tàn. Tất cả... đã kết thúc rồi".

...

...

Kể từ sau hôm ấy, cái ngày mà Lăng Tiểu Ngư đã tự tay hủy đi những mảnh vỡ Huyễn Mộng thì hắn cũng bắt đầu bước vào một cuộc tranh đấu. Cam go và quyết liệt.

Hắn cần phải quên. Những cảm xúc. Những mơ mộng hão huyền. Và cách hắn chọn, nó mới cực đoan làm sao.

Trong căn phòng đã được bày bố kết giới, như những ngày trước, hôm nay Lăng Tiểu Ngư vẫn tiếp tục ngồi xếp bằng trên giường, cố gắng đem tạp niệm thanh trừ.

Tất nhiên, cảm xúc nào phải thứ có thể dễ dàng kiểm soát. Muốn hoàn toàn buông bỏ trong một sớm một chiều, điều ấy vốn dĩ là bất khả thi. Thỉnh thoảng Lăng Tiểu Ngư đã nhớ, đôi lúc tim hắn đã nhói đau. Và, cứ sau mỗi lần như vậy thì hai mắt hắn lại mở ra. Giống như lần này...

Cánh tay di chuyển, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng với lấy thanh trủy thủ để sẵn đầu giường, hướng tới cánh tay còn lại cắt mạnh xuống.

"Xẹt!".

Thanh âm rất khẽ, nhỏ tới mức gần như không thể nghe được. Tuy nhiên, diễn biến tiếp theo thì rõ ràng hơn hẳn.

Trên cánh tay trần, những giọt nước màu đỏ từ từ chảy ra, xuôi hẳn thành dòng...

Một vết cắt, một dòng máu mặn, hình ảnh thiết nghĩ cũng đôi phần ghê rợn. Nhưng, sẽ càng ghê rợn hơn khi quan sát toàn thân của Lăng Tiểu Ngư lúc này.

Khác với mọi khi, hiện giờ Lăng Tiểu Ngư chẳng mặc gì ở nửa thân trên cả. Từ hông tới cổ, hết thảy đều trần trụi. Và chính trên tấm thân loã lồ ấy, máu me sớm đã phủ đầy. Tươi có, khô lại càng nhiều. Chúng đọng thành vảy, bám ở khắp nơi...

Khỏi phải nghĩ, kẻ ngu còn hiểu được. Lăng Tiểu Ngư, hắn rõ ràng đã dùng dao cắt thịt của chính mình rất nhiều lần. Con số hẳn phải lên tới hàng chục.

Dại dột, ngu ngốc, đó có lẽ là những gì người ta sẽ nhận xét về hắn. Thậm chí, họ có thể cho rằng hắn đã phát điên, đã loạn trí.

Ừ. Vậy thì sao chứ?

Lăng Tiểu Ngư đâu có bận lòng. Hắn không quan tâm. Ngu ngốc cũng tốt, điên khùng cũng được, hắn đã, và vẫn sẽ tiếp tục làm như vậy. Đơn giản là bởi vì những vết cắt, những cơn đau, chúng giúp hắn xoa dịu, để hắn đừng nghĩ nữa...

Huyễn Mộng đã nát, yêu thương đã tàn, vương vấn làm gì?

...

"Xẹt!".

Một lần nữa, lưỡi dao sắc lẹm lại cắt vào da thịt.

Máu đào lại tuôn...

...

"Xẹt!".

...

...

Quyết tâm đến điên cuồng, bởi do ai?

Hủy hoại thân mình, tại vì ai?

Nếu như đêm ấy, Lăng Thanh Trúc không lạnh lùng thốt ra những lời ấy, không nhẫn tâm bẻ gãy Huyễn Mộng thì hôm nay, Lăng Tiểu Ngư liệu có hành động như vầy?

Có lẽ, Lăng Thanh Trúc nàng chỉ đơn giản nghĩ thứ mình giẫm lên chỉ là một cây trâm ngọc, vài tia niệm tưởng. Nhưng... nàng sai rồi.

Nàng... thực sự sai rồi.

...

"Tiểu Ngư Nhi...".

Đứng trước cửa phòng Lăng Tiểu Ngư, Lăng Thanh Trúc nâng tay chạm cửa, miệng thều thào khẽ thốt.

Tim nàng... nó dường như cũng nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 255: Thông suốt

Là vậy đấy. Lăng Thanh Trúc, nàng đang có mặt. Trong bộ tử y tinh kỳ, nàng đứng ngay đây, lặng lẽ quan sát đồ nhi.

Kết giới ư?

Cấm chế của một tiểu tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ thì làm sao ngăn cản được một vị chân nhân hậu kỳ như Lăng Thanh Trúc nàng.

Hình ảnh bên trong, những vết dao cắt, những dòng máu đỏ, hết thảy Lăng Thanh Trúc đều đã nhìn thấy. Nhưng, cũng chính vì đã thấy mà giờ phút này đây, cõi lòng nàng mới xót xa, mới ân hận.

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi đang làm gì thế này...".

"Là vì những lời ta đã nói ư? Hay là bởi cử chỉ vô tình đêm ấy?".

"Tiểu Ngư Nhi... ta chỉ muốn ngươi đừng tiếp tục lún sâu. Đó là thứ tình cảm sai trái...".

Mắt khép lại, tay co vào, Lăng Thanh Trúc đứng thêm một lúc nữa thì quay đi, cất bước trở về.

Thực lòng nàng cũng muốn tiến vào trong, cũng muốn ngăn cản hành vi dại dột kia của đệ tử mình, nhưng... Lý trí, nó đã ngăn nàng lại.

Nếu đã nhẫn tâm thì nên nhẫn tâm cho trót. Sự ân cần, dáng vẻ từ ái, ở thời điểm này chỉ càng làm cho đệ tử nàng vướng bận nhiều hơn mà thôi. Hắn đã cố quên, nàng hà tất gợi nhớ?

Không. Lăng Thanh Trúc nàng nên tiếp tục thờ ơ, nên bảo trì lãnh đạm. Nàng đã sai một lần, không thể lại sai thêm lần nữa.

Luyến ái ân sư, đấy là đại tội bất luân. Nếu như để người khác biết được Lăng Tiểu Ngư yêu thích nàng, chắc chắn hắn sẽ gặp nhiều rắc rối. Tệ nhất, nếu chuyện tới tai Cơ Thành Tử, vị sư huynh kia của nàng có thể sẽ trục xuất hắn khỏi Thiên Kiếm Môn...

Vì hắn, cũng là vì nàng, tránh chạm mặt là điều cần thiết. Lãnh đạm là nên...

...

Với tâm lý ấy, muốn tốt cho cả hai, Lăng Thanh Trúc đã kiên quyết tránh mặt đồ nhi. Suốt một thời gian dài nàng đã không hề hiện thân trước mặt hắn. Nếu có tìm tới thì cũng chỉ ẩn thân quan sát mà thôi...

Sự trông chừng kia, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên đã chẳng thể nào biết được. Mỗi ngày hắn đều cố gắng quên đi, ra sức cắt bỏ.

Phương thức tuy rằng ngu ngốc, dại dột, nhưng độ hiệu quả không phải không có. Theo những vết sẹo lấp đầy thân thể, tình cảm của hắn cũng dần dần phai nhạt. Cho đến hôm nay, sau hai tháng dằn vặt, hình bóng dịu dàng, cô gái vẫn hay hờn dỗi ở thôn Tô Hạ, ở trấn Ngọc Hà của Lăng Thanh Trúc đã gần như biến mất hoàn toàn. Giờ đây, còn đọng lại có chăng là một vị sư phụ uy nghiêm, một đôi mắt lạnh lùng của đêm mưa gió ấy...

Y phục đã thay, trủy thủ đã cất, lần đầu tiên sau hai tháng trời "bế quan", Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng chịu bước ra khỏi phòng.

Ngay khi bước đầu tiên vừa hạ xuống, từ đâu chẳng rõ, một giọng nói quen thuộc cất lên.

"Tiểu Ngư!".

Theo sau thanh âm chói tai, một thân ảnh mập mạp tròn tròn cũng liền xuất hiện.

Chu Đại Trù chạy thẳng một mạch, đâm luôn vào người Lăng Tiểu Ngư.

"Tiểu Ngư! Tiểu Ngư! Ngươi... ngươi thế nào rồi?! Có bị cái gì không?!".

"Khục... Đại Trù, huynh có thể để cho ta đứng dậy rồi mới hỏi được không?".

"À, ta quên mất".

Chu Đại Trù tránh sang một bên, chờ cho người huynh đệ của mình đứng lên xong, hỏi tiếp: "Tiểu Ngư, ngươi nói cho ta biết đi, thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?".

"Sư huynh, không có chuyện gì đâu".

"Không có? Ngươi gạt ai chứ?".

Chu Đại Trù chỉ tay vào căn phòng: "Nếu như không có chuyện gì thì tại sao ngươi lại một mực đóng cửa tự nhốt mình suốt hai tháng qua? Ta ở bên ngoài nhiều lần hô gọi cũng không thấy ngươi ư hử gì a".

"Sư huynh." - Lăng Tiểu Ngư lựa lời giải thích - "Trước lúc bế quan đệ đã bày bố cấm chế, thành ra... không nghe được".

"Bế quan? Có quỷ mới tin ngươi".

Thân là huynh đệ chí cốt, lại cùng nhau lớn lên, gần hai mươi năm chung sống, đối với Lăng Tiểu Ngư Chu Đại Trù há đâu còn lạ. Hắn dám cá người huynh đệ này của mình đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng... nếu huynh đệ đã không muốn nói, Chu Đại Trù hắn cũng sẽ không ép buộc làm gì. Có lẽ đó là một chuyện khó nói, rất đỗi riêng tư.

...

"Haizz...".

Cảm thông thì cảm thông, nhưng ngoài mặt, họ Chu vẫn tỏ vẻ bất bình: "Tiểu Ngư, ngươi làm vậy mà coi được à? Chúng ta là hảo huynh đệ, từ nhỏ đến lớn có thứ gì tốt ta cũng đều để phần cho ngươi hết a. Bây giờ ngươi lại giấu ta...".

"Sư huynh, đệ...".

"Được rồi được rồi, bỏ đi".

Khuôn mặt nghiêm túc, Chu Đại Trù nhìn thẳng vào mắt người huynh đệ của mình: "Tiểu Ngư, nói cho ta biết, hiện tại ngươi thế nào? Đã ổn chưa?".

Có phần cảm động, Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, đầu khẽ gật: "Đệ ổn rồi".

"Ổn rồi thì tốt".

Miệng nói tay nâng, Chu Đại Trù vỗ lên vai Lăng Tiểu Ngư mấy cái, vỗ xong thì bảo: "Tiểu Ngư, nhớ kỹ. Chu Đại Trù ta là hảo huynh đệ của ngươi. Trước kia, bây giờ, sau này, chúng ta vẫn sẽ luôn là huynh đệ. Bất kể có khó khăn gì, bất kể ngươi có làm gì thì ta cũng đều đứng về phía ngươi, cùng ngươi đương đầu".

"Ngươi chưa muốn nói thì ta cũng sẽ không hỏi. Khi nào cần chia sẻ thì cứ gọi ta một tiếng".

"Sư huynh, cảm ơn huynh".

"Cảm ơn gì chứ? Chúng ta là hảo huynh đệ mà".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 256: Bình thản đối mặt

Đem cánh tay thu lại, Chu Đại Trù bỗng trở nên ấp úng: "Hmm... Tiểu Ngư à, ta nói cái này ngươi đừng buồn nhé".

"Sư huynh, chuyện gì vậy?".

"Tiểu Ngư, bộ dạng của ngươi...".

"Bộ dạng của đệ làm sao?".

"Bộ dạng của ngươi... Tiểu Ngư, hay là ngươi tự soi gương đi".

Thần tình nghi hoặc, Lăng Tiểu Ngư y lời làm theo, dùng đạo thuật tạo ra một tấm gương bằng nước ở trước mặt...

"Cái này...".

Chưa xem chưa biết, vừa nhìn xong, Lăng Tiểu Ngư suýt tí thì bị hình ảnh của chính mình doạ sợ. Kẻ đang ở trong gương, hình như hơi tiều tụy quá thì phải.

"Hừm...".

Che miệng hắng nhẹ, Chu Đại Trù chân thành khuyên nhủ: "Tiểu Ngư, hổng ấy ngươi "bế quan" thêm mấy ngày nữa đi. Chứ với bộ dạng này, ta sợ tam sư huynh và tứ sư tỷ sẽ buộc lòng phải hỏi han a".

"Sư huynh, đệ...".

"Được rồi, Tiểu Ngư ngươi không cần phải giải thích đâu. Mà ngươi cũng đừng có lo, cứ để đấy cho ta. Gì chứ chuyện tẩm bổ thân thể sư huynh ta rành lắm, vào bếp làm vài món ngon là xong ngay ấy mà".

Hai tay đặt cả lên lưng Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù vừa đẩy người huynh đệ của mình vào phòng vừa nhắn gửi: "Tiểu Ngư ngươi cứ vào "bế quan" đi, mọi chuyện còn lại để đấy sư huynh xử lý".

"Sư huynh, đệ...".

"Sầm" một tiếng, cửa phòng đã đóng lại.

...

Trong ba ngày tiếp theo, Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng mấy khi bước ra khỏi phòng, phần lớn thời gian đều ngồi đả toạ điều tức cả. Lẽ dĩ nhiên, suốt quãng thời gian ấy, Chu Đại Trù đã thường xuyên ghé qua thăm hỏi. Và cứ mỗi lần như vậy, hắn lại mang theo một chiếc hộp đựng đầy thức ăn, đều là những món mà Lăng Tiểu Ngư ưa thích nhất.

Chu Đại Trù, hắn quả đã vô cùng tận tâm. Đáp lại, người huynh đệ của hắn cũng không phụ kỳ vọng, rất nhanh đã liền lấy lại vóc dáng, giống như trước đây.

Thế rồi, sang ngày thứ tư, cuộc "bế quan" chính thức kết thúc. Lăng Tiểu Ngư, hắn đã có thể điềm nhiên đối mặt với mọi người. Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, Dương Tiểu Ngọc, Lệ Thắng Nam, và thậm chí là...

...

"Sư phụ, không biết người tìm đệ tử có việc gì?" Đứng tại cửa phòng mình, Lăng Tiểu Ngư nhìn người vừa viếng thăm, thấp giọng hỏi.

Thanh âm kia nghe rất bình thản, hoàn toàn chẳng có tí nào gọi là bối rối, kích động. Thái độ ấy, nó cứ như thể giữa hắn và người đứng trước mặt, cả hai vốn chưa từng phát sinh chuyện gì khó xử vậy.

Sau vài giây im lặng thầm quan sát, trong bộ tử y quen thuộc, Lăng Thanh Trúc hồi đáp, bằng một câu hỏi: "Tiểu Ngư Nhi, nghe Đại Trù nói ngươi đã thông suốt?".

"Đệ tử đã thông suốt".

Chất giọng vẫn điềm nhiên như cũ, không hề trắc trở.

"Có lẽ nó đã thực sự thông suốt rồi".

Lăng Thanh Trúc thầm nghĩ, rồi mở miệng: "Vậy thì tốt. Ta yên tâm rồi".

Trở lại vấn đề chính, nàng thông tri: "Tiểu Ngư Nhi, ta tới báo cho ngươi biết một chuyện. Là về Trường Sinh Đan".

Lăng Tiểu Ngư dõi mắt nhìn, làm như chợt nhớ ra điều gì, vội tránh sang một bên.

"Sư phụ, người hãy vào phòng đi ạ".

Lăng Thanh Trúc thoáng do dự, nhưng rồi cũng nhấc chân lên.

...

"Sư phụ, người ngồi đi".

"Ừ".

Đợi cho ân sư an vị trên ghế, lúc này Lăng Tiểu Ngư mới hỏi: "Sư phụ, vừa rồi người đề cập tới Trường Sinh Đan, không biết là chuyện gì? Lẽ nào quá trình luyện chế linh đan có xảy ra bất trắc?".

Theo sau cái lắc đầu, Lăng Thanh Trúc nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi không cần lo, mọi thứ vẫn ổn".

"Ừm... Hôm nay ta đến đây chỉ là muốn báo cho ngươi biết, sau chín chín tám mốt ngày nữa thì linh đan sẽ thành. Thời gian có hơi lâu, hy vọng ngươi có thể kiên nhẫn chờ...".

"Không sao ạ." - Lăng Tiểu Ngư vui vẻ mỉm cười - "Sư phụ đừng bận tâm, đệ tử có thể đợi được. Chỉ cần luyện ra được linh đan hoàn mỹ, giúp Yến cô cô kéo dài thọ mệnh, nói gì tám mươi mốt ngày, vài ba năm đệ tử cũng sẽ kiên nhẫn đợi chờ".

"Xuy...".

Đồ nhi cười, sư phụ cũng cười. Lăng Thanh Trúc bĩu môi: "Linh đan hoàn mỹ? Tiểu tử ngươi nghĩ muốn có Trường Sinh Đan hoàn mỹ là dễ dàng lắm chắc. Ta luyện đan chứ đâu có hấp bánh".

"Sư phụ, bản lãnh của người rất cao mà".

"Bản lãnh ta cao nhưng Trường Sinh Đan cũng đâu phải thứ dễ nhai. Mấy ngày qua ta đây đã hao phí rất nhiều tinh lực với nó a".

...

...

Tiếu ý dần lắng, thanh điệu dần thưa, Lăng Thanh Trúc chuyển mình đứng dậy. Ra tới cửa, nàng chợt quay đầu. Lấy ra một chiếc lọ nhỏ, nàng đưa cho Lăng Tiểu Ngư:

"Tiểu Ngư Nhi, cầm lấy".

"Sư phụ, đan dược này...".

"Đừng từ chối. Lần trước bảo Đại Trù gọi ngươi đến, vốn dĩ đã định cho ngươi".

...

"Tiểu Ngư Nhi, nhớ tu luyện cho tốt, đừng làm vi sư thất vọng".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Dự ngôn hai ngàn năm trước

Cuộc trò chuyện hôm ấy giữa hai sư đồ họ Lăng tuy còn có phần gượng gạo, nhưng chung quy cũng đủ gọi là tốt đẹp. Lăng Tiểu Ngư, hắn đã có thể bình tĩnh đối mặt; và Lăng Thanh Trúc, nàng đã có thể tháo xuống phần nào ngụy trang. Chí ít, nàng không nhất thiết phải cố giữ nét mặt lạnh lùng như trước nữa.

Huyễn Mộng đã tan, mọi thứ đến nay chỉ còn là quá khứ. Lăng Thanh Trúc lẫn Lăng Tiểu Ngư, bọn họ đều chọn nhìn về tương lai.

Mai sau, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn thôi. Hay ít ra thì đó là những gì bọn họ nghĩ, đã hi vọng.

Thực tế ư? Trời già vẫn thích trêu ngươi thế nhân lắm.

Lăng Tiểu Ngư một lần nữa trở lại cuộc sống bình yên, nhưng thư thái còn chưa được bao lâu thì một biến động lớn xảy ra, làm kinh động toàn bộ môn nhân Thiên Kiếm. Hoang mang nhất thì chẳng phải ai khác, chính là Lăng Thanh Trúc, là Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, năm vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn.

Sáng nay, bầu trời vốn dĩ trong xanh, thế mà bây giờ, khi thái dương vừa lên tới đỉnh đầu thì mây đen bỗng ùn ùn kéo đến phủ kín cả núi Ngũ Đài. Rồi, một cách bất chợt, từ bên trong năm đạo kiếm ấn của năm vị phong chủ, một giọng nói xa xăm cất lên. Câu chữ không nhiều, đại ý là bảo bọn họ tiến vào bên trong Tinh Các - một trong những kiến trúc mà sư tổ Lý Bất Tri đã từng tự tay kiến lập...

Kiếm ấn - vật dùng để kết nối với Ngũ Đại Tiên Kiếm - lại tự động phát ra thanh âm, đây quả là chuyện lạ. Và càng kỳ lạ hơn nữa là người hô gọi, y lại còn tự nhận mình là Lý Bất Tri...

Lý Bất Tri, vị sư tổ khai tông lập phái của Thiên Kiếm Môn, một cường giả có năng lực di sơn đảo hải từng khiến chính tà hai giới vừa nghe danh liền khiếp đảm, y tại sao bỗng phát ra lời kêu gọi? Trong khi vốn dĩ dương thọ đã cạn kiệt từ lâu?

Lý Bất Tri, y đã viên tịch được hơn hai ngàn năm rồi. Suốt hơn hai ngàn năm qua, thân xác y sớm đã hoà cùng cát bụi; còn bảo lưu, có chăng là trong ký ức hậu nhân.

Thanh âm tái hiện, rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào nói hơn hai ngàn năm trước, lúc còn tại thế Lý Bất Tri y đã tính ra đại sự gì đó nên cố tình an bài, đến hôm nay thì phát ra lời kêu gọi?

Mang theo nỗi hoài nghi, Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, năm vị phong chủ cùng nhau tiến nhập Tinh Các.

...

Bên trong Tinh Các.

Sau một hồi ngó trước nhìn sau, Ngọc Vân Tử - phong chủ Tương Kiếm Phong - là người đầu tiên mở lời:

"Tổ sư gia thần thông quảng đại, xem ra sớm cũng đã vì hương hoả của Thiên Kiếm Môn ta mà suy tính".

Quay sang Cơ Thành Tử, hắn hỏi: "Chưởng môn sư huynh, tổ sư gia đã bảo chúng ta dùng kiếm ấn để khai mở văn bi, không biết ý sư huynh thế nào?".

"Lời của tổ sư gia chúng ta há có thể trái".

Cơ Thành Tử dừng một chút, rồi bảo: "Các vị sư đệ, sư muội, chúng ta cùng nhau phát động kiếm ấn".

Nói đoạn, Cơ Thành Tử bắt đầu triển khai đạo thuật. Trên trán hắn, một dấu ấn màu vàng kim chầm chậm loé lên. Vài giây sau thì kiếm ấn bay ra, hoá thành một thanh tiểu kiếm.

Nối gót sư huynh mình, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, bốn người cũng lần lượt xuất ra kiếm ấn của mình.

Đợi cho năm thanh tiểu kiếm đều đã an vị, lúc này Cơ Thành Tử mới bắt quyết, miệng hô lên: "Kim ấn, khai!".

Kế bên, Lăng Thanh Trúc mau chóng tiếp lời: "Mộc ấn, khai!".

Tiếp đến là Lý Ngọc Thường: "Thủy ấn, khai!".

Rồi Dịch Bất Dịch: "Hoả ấn, khai!".

Cuối cùng là Ngọc Vân Tử: "Thổ ấn, khai!".

...

Kỳ diệu thay, ngay khi thanh âm của Ngọc Vân Tử vừa dứt, chính tại thời điểm thổ ấn mở ra thì không gian bên trong Tinh Các bỗng chợt biến đổi. Quang mang toàn bộ tắt lịm, hiện hữu chăng là một mảng trời tăm tối.

"Chưởng môn sư huynh, chuyện này...".

Liếc qua Dịch Bất Dịch, người vừa nói, Cơ Thành Tử trầm giọng: "Đợi xem...".

Và như thế, tất cả cùng im lặng chờ đợi...

May mắn, Lý Bất Tri đã không để bọn họ phải đợi chờ quá lâu. Sau tầm vài chục giây, tia sáng đầu tiên đã loé lên. Rất nhanh, một dòng chữ hiện ra.

"Địa mộ khai, tiên nhân khái".

Lý Ngọc Thường nhìn dòng chữ đọc lên, dạ thắc mắc: "Đây là ý gì?".

"Ngọc Thường sư muội, muội vội cái gì chứ? Chữ vẫn còn đang hiện lên kia kìa".

Nghe Lăng Thanh Trúc nói vậy, Lý Ngọc Thường mới lần nữa ngẩng đầu. Quả nhiên, câu chữ đã nhiều thêm...

...

Một lúc sau, khi mà câu cú đã hoàn chỉnh thì Lăng Thanh Trúc mới bắt đầu đọc:

"Địa mộ khai, tiên nhân khái

Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện

Thao Thiết thực Miên, song ngư cuồng nộ

Hoạ! Hoạ! Lo thay! Lo thay!".

"Hoả ngập Cửu Hoa, Minh Tôn giáng thế

Long Tru hội chủ, tiên tử đằng vân

Phúc thay! Phúc thay!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Dự ngôn hai ngàn năm trước (2)

"Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện

Thao Thiết thực Miên, song ngư cuồng nộ".

Cơ Thành Tử nhẩm lại, nét mặt càng thêm phần trầm trọng.

"Huyền Vũ, Thao Thiết, những linh chủng mạnh mẽ nhất của thuở hồng hoang. Chuyện này... Ta quả thật là không dám nghĩ".

"Chưởng môn sư huynh." - Thần tình cũng nặng nề không kém, Ngọc Vân Tử nói - "Sư huynh cũng cho rằng Thao Thiết, Huyền Vũ, bọn chúng vẫn còn tồn tại?".

Đối với tin tức này, Ngọc Vân Tử quả thật đã rất bất ngờ. Huyền Vũ thì thôi, có thể tiếp nhận được, nhưng còn Thao Thiết?

Thế nhân ai chẳng biết Thao Thiết chính là một trong tứ đại hung thú sinh ra từ thuở hồng hoang, một ác thần từng cắn nuốt muôn vạn sinh linh. Theo như truyền thuyết, trong trận đại chiến cuối cùng ở vô số năm về trước, cùng với Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Đào Ngột, Thao Thiết đã bị tứ đại linh thú là Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tiêu diệt, hình thần từ lâu đã tiêu tán trong thiên địa...

Phải. Tứ đại hung thú đã chết, đấy là điều mà thế nhân vẫn nghĩ. Giống như mọi người, Ngọc Vân Tử cũng đinh ninh rằng như thế. Nhưng hôm nay, sau khi trông thấy những dòng chữ mà sư tổ Lý Bất Tri lưu lại...

Một vĩ nhân của hơn hai ngàn năm trước, người đã từng được chính tà hai giới xưng tụng "Thiên hạ đệ nhất nhân", ông há có thể nói bừa?

Đại hung Thao Thiết, mười quá chín là vẫn còn tồn tại. Không riêng Ngọc Vân Tử và Cơ Thành Tử, ba vị phong chủ còn lại là Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, tất cả đều tin rằng như vậy.

Kèm theo cái gật đầu, Cơ Thành Tử hồi đáp sư đệ mình: "Vân Tử, tổ sư gia thần thông quảng đại, đạo hạnh thâm huyền. Người nếu đã đề cập đến Thao Thiết, Huyền Vũ, tin tưởng những linh chủng hồng hoang này hiện vẫn còn sống".

"Sư huynh".

Thu lại tầm mắt, từ những hàng chữ, Lăng Thanh Trúc chuyển hướng sang Cơ Thành Tử: "Huynh có cảm thấy có điều không thích hợp không?".

Cơ Thành Tử nghe sư muội nói vậy thì xoay đầu, hỏi: "Thanh Trúc, ý muội là gì?".

Chỉ vào vế bên trái, ở bốn câu đầu tiên, Lăng Thanh Trúc nói ra nghi hoặc: "Dưới hai câu "Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện - Thao Thiết thực Miên, song ngư cuồng nộ" là liên tiếp hai chữ "Hoạ", có thể thấy ý tứ của tổ sư gia rõ ràng nhận định Thao Thiết, Huyền Vũ là tai hoạ. Thao Thiết thì chả nói làm gì, nó vốn dĩ là hung thú, thế nhưng còn Huyền Vũ...".

"Sư huynh, Huyền Vũ chính là một trong tứ đại linh thú do trời đất tạo ra, từ thuở xa xưa đã ra sức bảo hộ vạn vật sinh linh. Cùng với Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ vẫn luôn được thế nhân tôn kính, ca tụng lương thần. Một vị lương thần, tại sao lại bị nhận định là tai hoạ?".

Câu hỏi của Lăng Thanh Trúc khiến cho bốn vị phong chủ còn lại không khỏi suy ngẫm.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thì Cơ Thành Tử vẫn là người chủ động lên tiếng: "Trọng đại thiên cơ không phải thứ mà chúng ta có thể nhìn ra được. Tổ sư gia nếu đã nhận định Huyền Vũ là hoạ thì ắt phải có cái lý của người".

"Aizz... Chỉ tiếc là thông tin tổ sư gia lưu lại cho chúng ta quá ít...".

"Địa mộ, Cung Đâu, Miên, song ngư, hết thảy đều quá mơ hồ. Vế bên phải kia cũng là như vậy...".

"Hoả ngập Cửu Hoa, Minh Tôn giáng thế - Long Tru hội chủ, tiên tử đằng vân. Chúng quá tối nghĩa...".

...

"Ong!".

"Ong!".

Chẳng biết có phải bởi do tiếng thở dài của Cơ Thành Tử tác động hay không mà ngay khi thanh âm của hắn vừa dứt thì Tinh Các bỗng liền phản ứng.

Sau mấy tiếng ngân, những hàng chữ bắt đầu biến mất. Tuy nhiên, chỉ độ vài giây, những hàng chữ khác đã lại hiện lên. Và lần này thì số lượng đã tăng thêm rất nhiều, tin tức cũng rõ ràng hơn hẳn.

Dám đâu khinh suất, Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, cả đám lập tức tập trung theo dõi...

...

Lát sau.

Trải qua mấy bận ngó nghiêng, năm vị phong chủ rốt cuộc cũng minh tường đại khái.

Theo như ý tứ của Lý Bất Tri - tổ sư gia của bọn họ - thì "hoạ" có bốn cái, đó là hoạ Huyền Vũ, hoạ Cung Đâu, hoạ Thao Thiết và hoạ song ngư. Trong số ấy, Huyền Vũ - Cung Đâu, hai cái hoạ này chỉ là phụ, đáng lo nhất vẫn là hoạ Thao Thiết và hoạ song ngư. Đặc biệt là hoạ song ngư.

Di ngôn nói, song ngư chia làm hắc - bạch, hợp lại tức thành Thái cực. Thái cực này không phải nhân loại, nhưng cũng không phải yêu ma. Hắn là người

nhưng lại không phải người, là ma nhưng lại không phải ma. Thái cực, hắn đến từ thiên ngoại, một cõi vô minh. "Lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân", đấy chính là dấu hiệu nhận biết nhân dạng của Thái cực.

Còn về Thao Thiết, Lý Bất Tri bảo rằng...

Tương tự Thái cực, Thao Thiết cũng có hai loại hình thái, một là nhân dạng, hai là thú dạng, tức nguyên hình vốn có. Ở hình thái thứ nhất, Thao Thiết giống hệt con người, rất khó phát hiện. Chỉ khi hắn biến thân, trở về thú dạng mới có thể nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Lăng thanh trúc, tiên tử?

"Lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân, quả giống hệt như những gì Thanh Hà Tử sư bá nói với chúng ta trước lúc lâm chung... Xem ra cái hoạ Thái cực này bắt buộc phải đương đầu rồi".

"Há đâu chỉ có Thái cực, mối hoạ hung linh...".

Cơ Thành Tử lòng đầy lo lắng: "Trừ bỏ mối hoạ hung linh Thái cực, chính giáo ta sẽ còn phải đối diện với ba mối hoạ khác nữa. Huyền Vũ, Cung Đâu nặng nhẹ ra sao chưa biết, nhưng còn cái hoạ Thao Thiết... Chỉ sợ dù có là Viên Tôn, trước mặt Thao Thiết cũng chỉ như cây rơm cộng cỏ...".

...

"Chưởng môn sư huynh xin đừng quá phiền muộn".

Ngó thấy Cơ Thành Tử có phần bi quan, Ngọc Vân Tử liền lên tiếng trấn an: "Sư huynh, trong hoạ vẫn còn có phúc. Như tổ sư gia đã nói, Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, bốn cái hoạ này không phải không có cách hoá giải".

"Hoả ngập Cửu Hoa, Minh Tôn giáng thế - Long Tru hội chủ, tiên tử đằng vân. Mặc dù tổ sư gia không nói quá rõ, nhưng đại ý thì đã thông tri. Người bảo trong thời khắc khó khăn nhất của chính giáo ta, một vị Minh Tôn sẽ hàng lâm cứu độ. Chẳng những thế, theo sau Minh Tôn còn có thêm một vị tiên tử nữa...".

"Sư huynh, tà không thể thắng chính, chính đạo ta sẽ vĩnh viễn trường tồn".

Tựa như vừa tỉnh khỏi cơn mê, Cơ Thành Tử nhìn sư đệ mình, có phần hổ thẹn: "Vân Tử, đệ nói phải. Tà vĩnh viễn không thể thắng chính. Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, bất kể bốn cái hoạ này có lớn tới đâu đi nữa thì cũng chẳng thể hủy đi chính giáo ta được".

...

"Chưởng môn sư huynh." - Im lặng hồi lâu, Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong - lúc này mới lên tiếng - "Đệ có mối ngờ vực, không biết liệu có đúng hay không".

Hơi nghi hoặc, Cơ Thành Tử hỏi: "Bất Dịch, không biết đệ đang nghi ngờ điều gì?".

Dịch Bất Dịch nói ra suy nghĩ của mình: "Chưởng môn sư huynh, theo như lời tổ sư gia thì ra tay cứu vớt chúng sinh thiên hạ sẽ là Minh Tôn và "tiên tử". Lai lịch Minh Tôn thì đệ không dám đoán bừa, nhưng còn tiên tử... Chưởng môn sư huynh, liệu vị tiên tử này... có thể nào chính là Thanh Trúc sư tỷ hay không?".

...

Một câu nói, và nó khiến cho tất thảy đều im lặng.

Để rồi sau đấy, khi giây phút suy ngẫm qua đi, Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, toàn bộ đồng loạt dồn ánh mắt lên người Lăng Thanh Trúc.

Bị đám sư huynh, sư đệ, sư muội của mình nhòm ngó, Lăng Thanh Trúc chép môi, phản ứng: "Các người nhìn ta làm gì?".

Nở nụ cười ẩn ý, Ngọc Vân Tử là người đầu tiên đáp lại: "Thanh Trúc sư tỷ, coi bộ tương lai của chính giáo sau này đều phải trông cậy vào sư tỷ rồi".

"Cái gì mà trông cậy vào ta? Tiểu Vân Tử, bộ ngươi thật cho rằng ta chính là vị "tiên tử" trong dự ngôn của tổ sư gia?".

"Rất có khả năng là như vậy".

Lần này, người lên tiếng không phải Ngọc Vân Tử mà là Cơ Thành Tử. Hắn nói tiếp: "Thanh Trúc, muội còn nhớ những lời mà sư phụ ta nói trước lúc lâm chung chứ?".

"Lúc đó, sư phụ đã tiên đoán ra được muội chính là nhân tố quan trọng nhất để giải trừ kiếp nạn hung linh, dặn dò chúng ta phải hết lòng trợ giúp cho muội...".

"Chưởng môn sư huynh nói không sai." - Bên cạnh, Dịch Bất Dịch cũng thêm vào - "Trước có Thanh Hà Tử sư bá tiên liệu, hôm nay có dự ngôn của tổ sư gia hiện thế, xâu chuỗi lại, quá nửa Thanh Trúc sư tỷ chính là vị "tiên tử" kia".

Sư huynh nói một câu, sư đệ bồi một câu, thấy bọn họ gán ghép cho mình như vậy, Lăng Thanh Trúc không khỏi đau đầu. Nàng cố gắng phủ nhận:

"Tiểu Vân Tử, Tiểu Bất Dịch, chưởng môn sư huynh, mọi người có phải là đã đề cao ta quá rồi không?".

"Cung Đâu, Song Ngư gì đó thì ta không biết thật, nhưng còn Huyền Vũ, Thao Thiết, một tên thái điểu còn hiểu được a. Bọn chúng là ai? Chính là những linh chủng mạnh mẽ nhất của thuở hồng hoang, khi mà trời mới khai, đất vừa mở. Bản lãnh của bọn chúng tới đâu chứ?".

"Trong khi đó, ta thì sao?".

Tự chỉ vào mình, Lăng Thanh Trúc nói tiếp: "Ta chỉ là một phàm nhân mong manh, tu vi bất quá chân nhân cảnh hậu kỳ thôi a".

"... Người trần mắt thịt như ta, bổn sự có bao nhiêu mà đấu với Huyền Vũ, Thao Thiết - những sinh vật sở hữu sức mạnh của tiên nhân thánh giả?".

Lắc đầu, Lăng Thanh Trúc chốt hạ: "Tiểu Vân Tử, Tiểu Bất Dịch, chưởng môn sư huynh, mọi người đừng có trông cậy vào ta. Ta nghĩ năm đó chắc Thanh Hà Tử sư bá tiên đoán nhầm rồi. Ta không phải là vị "tiên tử" sẽ cứu độ chúng sinh kia đâu".

...

"Sư muội, ta nghĩ sư phụ ta hẳn sẽ không lầm lẫn gì đâu." - Mặc Lăng Thanh Trúc đã ra sức phủ nhận, Cơ Thành Tử vẫn như cũ bảo trì quan điểm - "Năm đó, sư phụ đã phải tốn hao những năm trăm năm thọ nguyên mới xem trộm được một chút thiên cơ, chuyện trọng đại như vậy người há có khả năng nhìn nhầm".

"Muội coi, cái hoạ hung linh, sư phụ ta chẳng phải đã nói đúng? Dấu hiệu nhận biết hung linh chính là "lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân", trùng với dự ngôn mà tổ sư gia lưu lại...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 260: Dặn dò

Sự thể nó là như thế đấy. Cơ Thành Tử, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, ai nấy cũng đều tin rằng Lăng Thanh Trúc chính là vị tiên tử kia. Duy nhất vẫn im lặng chỉ có mỗi mình Lý Ngọc Thường. Dù vậy, căn cứ vào nét mặt của nàng, quá nửa cũng là đồng tình rồi.

"Haizz...".

Ra khỏi Tinh Các, trên đường trở về Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc ngẫm mà ngao ngán: "Cái gì mà tiên tử chứ? Lăng Thanh Trúc ta tuy rằng rất xinh đẹp, thế nhưng chung quy vẫn chỉ là phàm nhân thôi a. Bảo ta đi diệt yêu trừ quỷ còn được, Thao Thiết - Huyền Vũ? Tổ sư gia sống lại cũng chưa chắc chống đỡ nổi chứ nói gì ta".

"Chính giáo trông cậy vào ta? Các người thật là biết đùa giỡn...".

...

"Mà thôi, tới đâu hay tới đó vậy. Nếu có lầm lẫn thì cũng là do chính các người, đâu thể trách ta được".

Đem phiền não đá ra sau đầu, Lăng Thanh Trúc gia tăng tốc độ, tiếp tục bay đi.

...

Vài giờ sau, tại đỉnh Trúc Kiếm.

Bên trong Tĩnh Hương Đường, trừ bỏ đang ngồi trên ghế chủ toạ là Lăng Thanh Trúc ra thì đứng đợi bên dưới còn có thêm vài người nữa, đều là các đệ tử chân truyền của nàng.

Vẫn nhanh nhảu như mọi khi, Chu Đại Trù là người đầu tiên đứng ra hỏi: "Lão nhân gia, không biết người cho gọi bọn con tới để làm gì vậy? Bộ có đồ vật gì muốn ban tặng hả?".

"Ban tặng cái đầu ngươi. Bớt mơ tưởng giùm ta".

"Không ban tặng đồ vật, vậy chắc là có chuyện sai phái rồi...".

Câu vừa rồi tuy rằng Chu Đại Trù đã nói rất nhỏ nhưng với linh giác nhạy bén của mình, Lăng Thanh Trúc vẫn dễ dàng nghe ra rành mạch. Nàng liếc xuống, chất vấn ngay: "Chu tiểu tử, ngươi mới làu bàu cái gì đấy?".

"Dạ con có nói gì đâu".

"Hừ... Tiểu tử ngươi liệu hồn".

Thở nhẹ, khuôn mặt Lăng Thanh Trúc dần hoà hoãn lại: "Hôm nay ta gọi mấy đứa các ngươi tới đây là có chuyện cần căn dặn. Khá hệ trọng".

"Sư phụ, chẳng hay là chuyện hệ trọng gì?".

Lăng Thanh Trúc chưa vội trả lời, thay vì giải đáp cho Lâm Chí Viễn thì nàng lại đưa ra câu hỏi: "Dị tượng hôm nay, các ngươi hẳn đều đã nhìn thấy rồi chứ?".

"Sư phụ, ý người là cảnh mây đen phủ kín núi Ngũ Đài?".

"Ừ.".

Lăng Thanh Trúc tiếp lời: "Các ngươi biết nó có ý nghĩa gì không?".

Hỏi thì hỏi vậy nhưng Lăng Thanh Trúc vốn chẳng trông đợi đồ nhi mình trả lời, nàng chủ động nói ra: "Đó là dấu hiệu đại tai kiếp đã chính thức khởi động. Tai hoạ, nó đã sắp giáng xuống đầu Thiên Kiếm Môn, xuống chính giáo thiên hạ".

"Sư phụ." - Lần này, đến lượt Mộng Kiều lên tiếng - "Ý của sư phụ là kiếp nạn hung linh trong dự ngôn trước đây?".

"Đâu chỉ là kiếp nạn hung linh. Hoạ vốn không chỉ có một mà tận những bốn cái".

"Bốn cái?!".

Chu Đại Trù trợn mắt: "Lão nhân gia, người không phải nói chơi đó chứ?".

"Chơi? Chu tiểu tử, bộ ngươi thấy mặt ta giống đang đùa giỡn lắm chắc?".

Lăng Thanh Trúc thuật lại: "Hôm nay, theo sự an bài của tổ sư gia, ta và mấy vị sư thúc, sư bá của các ngươi đã cùng nhau tiến nhập Tinh Các. Ở đó, chúng ta có xem qua dự ngôn mà tổ sư gia lưu lại vào hơn hai ngàn năm trước".

"Theo như tiên liệu của tổ sư gia thì sắp tới chính giáo thiên hạ sẽ phải đương đầu với bốn mối hoạ, đó là: Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư".

...

"Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư...".

Chu Đại Trù nhẩm lại, nhẩm xong thì thắc mắc: "Lão nhân gia, cái này con không hiểu lắm. Theo con biết thì Huyền Vũ là một trong tứ đại linh thú vốn từng cùng với Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước bảo hộ sinh linh a. Nó là thiện thú mà, tại sao lại trở thành mối tai hoạ cho chính giáo?".

"Còn nữa, Thao Thiết không phải đã sớm bị tiêu diệt rồi ư? Tổ sư gia tại sao còn đề cập tới nó? Lão nhân gia, có phải tổ sư gia chúng ta đã nhầm lẫn gì hay không?".

"Nhầm lẫn?".

Lăng Thanh Trúc xem thường: "Chu tiểu tử, ngươi nghĩ tổ sư gia là hạng nhân vật nào? Có khả năng tiên liệu sai sao?".

Nàng tiếp tục: "Tuyệt đối không có sai sót. Dự ngôn của tổ sư gia chắc chắn chính xác. Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, bốn mối hoạ này sớm muộn cũng sẽ xảy ra".

...

"Huyền Vũ, Cung Đâu, hai mối hoạ này, theo lời tổ sư gia thì chỉ là phụ. Chính yếu vẫn là hai mối hoạ Thao Thiết và Song Ngư".

"Hoạ Song Ngư, thực ra cũng chẳng phải cái gì xa lạ, chính là kiếp nạn hung linh mà sư bá Thanh Hà Tử của ta đã từng đề cập trước đây. Tổ sư gia nói Song Ngư phân làm hắc - bạch, hợp lại tức là Thái cực. Thái cực đến từ thiên ngoại, trong cõi vô minh. Hắn là người nhưng không phải người, là ma

nhưng lại không phải ma. "Lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân", đấy là dấu hiệu nhận biết".

"Về phần Thao Thiết...".

"Di ngôn chỉ ra, Thao Thiết hiện nay đang lẩn trong nhân loại. Hắn có hai loại hình thái: nhân dạng và thú dạng. Bình thường, khi ở nhân dạng thì rất khó phát hiện, chỉ có thể nhận biết lúc hắn chuyển đổi hình dạng...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Nếu có ngày đó...

Quan sát thấy các đồ nhi ai nấy cũng mặt mày trầm trọng, Lăng Thanh Trúc hiểu ý, bèn bĩu môi chê trách:

"Này này, mấy đứa các ngươi sao vậy? Đứa nào đứa nấy nét mặt cứ như thể sắp chết tới nơi không bằng...".

"Lão nhân gia...".

Dáng vẻ vẫn phiền lo như cũ, Chu Đại Trù than: "Một cái hoạ hung linh thôi đã ghê gớm lắm rồi, bây giờ tổ sư gia lại bảo chúng ta sẽ phải đương đầu với tận bốn mối hoạ. Huyền Vũ, Thao Thiết là cái gì chứ? Đều là những linh chủng kinh khủng bậc nhất của thuở hồng hoang. Bọn chúng chính là thần thánh a. Phàm nhân chúng ta sao có khả năng đối đầu với thần linh được...".

"Haizz... Con năm nay tuổi còn chưa đến ba mươi, vẫn chưa kịp lấy vợ sinh con để nối dõi tông đường... Ui da!".

Đang lẩm bẩm, Chu Đại Trù chợt kêu lên một tiếng. Hắn đưa tay xoa đầu, hai mắt liếc qua sư phụ mình, khá là bất mãn: "Lão nhân gia, người đừng hễ tí là ra tay đánh người có được không?".

"Ăn nói linh tinh, đáng đánh".

Chả màng tới họ Chu nữa, Lăng Thanh Trúc quay lại vấn đề: "Tai kiếp hàng lâm, ta đây chưa sợ, mấy đứa các ngươi lo lắng cái gì? Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, bốn mối hoạ này tuy rằng rất lớn, nhưng còn chưa tới mức vô phương hoá giải".

"Nói cho các ngươi biết, tổ sư gia đã có chỉ điểm cả rồi. Theo tiên liệu của người thì vào lúc chính đạo lâm nguy, một vị Minh Tôn sẽ giáng thế. Tiếp sau Minh Tôn, một vị tiên tử nữa cũng sẽ đằng vân hiện thế. Bọn họ sẽ giúp chính giáo ta giải trừ tai kiếp".

...

"Lão nhân gia, là thật à? Trên đời đúng thật là có thần tiên?".

"Tổ sư gia đã bảo có thì nhất định là có".

"Vậy thì tốt quá...".

...

Qua thêm một lúc, khi tất cả những gì cần và nên nói đều đã nói hết, lúc này Lăng Thanh Trúc mới xua tay, hạ lệnh tiễn khách:

"Được rồi, mấy đứa các ngươi nhớ kỹ những gì ta căn dặn. Đại hoạ đã sắp giáng xuống rồi, kể từ giờ các ngươi lo mà chăm chỉ tu hành... Lui về đi".

"Vậy chúng đệ tử xin phép".

Nối gót Lâm Chí Viễn, ba người Lăng Tiểu Ngư, Mộng Kiều, Chu Đại Trù cũng lên tiếng cáo từ. Nhưng tại thời điểm bọn họ vừa mới xoay lưng lại thì...

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi ở lại".

...

Liếc thấy ngoài Lăng Tiểu Ngư, mấy người khác cũng đã dừng bước, Lăng Thanh Trúc liền bảo: "Đại Trù, Tiểu Chí, Mộng Kiều, ba đứa các ngươi ai về phòng nấy".

Ân sư đã yêu cầu, Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều há lại dám trái, nhanh chóng rời đi.

Lúc này, còn nán lại, duy cũng chỉ có mỗi Chu Đại Trù.

Miệng cười nịnh nọt, Chu Đại Trù thử xin: "Lão nhân gia, con với Tiểu Ngư là hảo huynh đệ, tuy hai mà một... Lão nhân gia cho con...".

"Chu tiểu tử." - Họ Chu còn chưa kịp nói hết thì đã bị thanh âm của sư phụ mình cắt ngang - "Ta đếm đến ba mà tiểu tử ngươi vẫn chưa ra khỏi tầm mắt ta thì đừng có hỏi vì sao bầu trời lại đen mà máu tươi lại mặn nhé".

...

"Hừ, chạy nhanh đấy".

Đem ánh mắt thu hồi, Lăng Thanh Trúc ngó sang Lăng Tiểu Ngư - đứa đệ tử duy nhất vẫn còn ở lại bên trong sảnh đường.

"Sư phụ, không biết người có gì muốn dặn dò?".

"Cũng không hẳn dặn dò, chỉ là muốn hỏi ngươi mấy câu".

Thái độ cung kính, Lăng Tiểu Ngư đáp: "Sư phụ, đệ tử chờ nghe".

...

Nét mặt đã nghiêm túc lên nhiều, Lăng Thanh Trúc đi thẳng vào đề: "Tiểu Ngư Nhi, hai vết bớt ở lòng bàn tay ngươi hiện tại sao rồi? Có phát sinh thêm điều gì kỳ lạ không?".

"Ra là sư phụ muốn hỏi việc này." - Lăng Tiểu Ngư thầm nghĩ - "Có lẽ là vì trong dự ngôn của tổ sư gia có đề cập tới cái hoạ Song Ngư...".

"Đối với dấu hiệu trên người ta, sư phụ từ lâu đã rất lưu tâm. Nếu như bây giờ ta đem chuyện bên trong lòng bàn tay mình đã tự thành không gian, có chứa đựng lực lượng, chắc chắn người sẽ càng thêm để ý, ngờ vực càng tăng".

"Không được. Ta không thể cho sư phụ biết chuyện này".

Xuất phát từ tâm lý lo sợ, không muốn bị ân sư xem như yêu nghiệt, coi là mối hoạ, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục giấu giếm. Hắn cố giữ cho nét mặt được tự nhiên, điềm tĩnh đáp: "Hồi bẩm sư phụ, hai vết bớt nơi lòng bàn tay đệ tử vẫn giống như trước, chẳng có thay đổi gì nữa cả".

"Đưa ta xem".

Lăng Tiểu Ngư hơi chần chừ nhưng rồi cũng thuận tình nghe theo. Đem Phượng Nghi tháo xuống, hắn chìa tay ra: "Sư phụ, người xem".

"Ừm".

Lăng Thanh Trúc nắm lấy tay đồ nhi, im lặng tra xét...

Một lúc sau.

May mắn cho Lăng Tiểu Ngư, sư phụ hắn đã không tra ra được gì. Không gian bên trong hai vết bớt hắc bạch song ngư, Lăng Thanh Trúc nàng chẳng thể nhìn ra được, bất kể nàng có là một vị chân nhân cảnh hậu kỳ đi nữa.

Mà, đâu chỉ bàn tay, nơi lưng cũng giống y như vậy. Đồ hình thái cực ẩn tàng bên trong, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn như cũ, vô pháp xem ra.

...

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi có trách ta không?" - Thần thái không vui chẳng buồn, Lăng Thanh Trúc đột nhiên hỏi.

Thừa hiểu ân sư đang nói về việc gì, Lăng Tiểu Ngư thành thật lắc đầu: "Đệ tử không trách người. Hung linh là đại hoạ, người lo ngại cũng rất đỗi bình thường".

"Ta mừng là ngươi có thể hiểu".

Lăng Thanh Trúc dừng một chút, rồi nói tiếp: "Tiểu Ngư Nhi, Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, bốn mối hoạ này của chính giáo to lớn vô cùng, vi sư không dám xem nhẹ. Trước đây hay bây giờ thì ta đều vẫn luôn hi vọng ngươi chẳng dính dáng gì đến tai kiếp hung linh, cũng tức mối hoạ Song Ngư. Nhưng...".

"Tiểu Ngư Nhi, nếu có một ngày ta phát hiện ra ngươi sẽ là người gây hại cho chính giáo... Tới chừng đó, ta cũng chỉ có thể đem ngươi diệt trừ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 262: Xâm nhập

Một tháng sau.

Dị tượng đã qua, Tinh Các đã đóng, tuy nhiên dư âm thì vẫn còn vang vọng trong lòng môn nhân Thiên Kiếm. Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, bốn mối hoạ kia, chúng tựa như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng mọi người.

Thiên Kiếm Môn thôi ư?

Nào phải. Đó là nỗi lo của cả chính giáo thiên hạ. Nửa tháng trước, sau khi Thiên Kiếm Môn đem dự ngôn bên trong Tinh Các chia sẻ cho Lam Yên Tự, Cửu Hoa Cung và Tam Tiên Đảo thì bọn họ hiện cũng đang nặng lòng không kém. Dám cá lúc này, ba đại tông môn kia đang ráo riết chuẩn bị ứng phó tai ương. Hệt như Thiên Kiếm...

Nhằm mục đích tăng cường thực lực cho môn phái trước khi kiếp nạn hàng lâm, chưởng môn Thiên Kiếm là Cơ Thành Tử đã vừa đưa ra một quyết định, đó là sẽ mở ra Hoá Long Trì để đệ tử của năm chi mạch tiến vào tu luyện.

Tại Thiên Kiếm Môn, có hai nơi hấp dẫn nhất, luôn được các đệ tử hướng tới nhất: một là Kiếm Mộ, còn hai thì chính là Hoá Long Trì này.

Ngặt một điều, dù là Kiếm Mộ hay Hoá Long Trì, đệ tử muốn tiến vào đều chẳng dễ. Điều kiện hết sức ngặt nghèo. Hôm nay, Cơ Thành Tử quyết định mở rộng Hoá Long Trì, đây không thể không nói là một tin tức rất đáng để vui mừng. Tất nhiên, chỉ một bộ phận.

Toàn bộ ư?

Làm sao mà Hoá Long Trì chứa hết cho được. Mười, đấy đã là con số cực hạn mà Cơ Thành Tử có thể chấp nhận.

Trong năm chi mạch, mỗi chi mạch chỉ có thể chọn ra hai người. Danh sách cụ thể như sau: Tô Đông Vũ và Lưu Cảnh Thiên của Kim Kiếm Phong, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù của Trúc Kiếm Phong, Dương Tiểu Ngọc và Lệ Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong, Giang Hạc và Tô Triệt của Liệt Kiếm Phong, Lâm Oánh và Công Tôn Nhược Thủy của Tương Kiếm Phong.

...

...

Lúc này, tại một góc Tương Kiếm Phong...

Công Tôn Nhược Thủy - một trong số những người sẽ tiến vào Hoá Long Trì ngày mai - hiện đang có mặt ở đây. Chỉ có điều là thay vì đứng, thay vì ngồi thì Công Tôn Nhược Thủy lại đang nằm.

Bộ dáng của nàng, phải nói nó chẳng đẹp đẽ gì cho cam. Rất khó coi là khác.

Không. Không phải do nàng xấu xí hay trên cơ thể có khiếm khuyết gì. Dung nhan của nàng, thực ra cũng đủ để gọi là mỹ nhân đấy. Sở dĩ khó coi, hết thảy đều bởi vì biểu cảm trên khuôn mặt nàng.

Hai mắt trợn ngược, miệng há hốc, thần tình kinh hoảng,..., lẽ nào lại dễ xem?

Khỏi phải nghĩ, rõ ràng Công Tôn Nhược Thủy đã vừa mới trải qua một chuyện gì đó rất kinh khủng. Chính nó đã đưa đến cái chết của nàng...

...

"Công Tôn Nhược Thủy, cái tên này cũng không tệ".

Bên thi thể của Công Tôn Nhược Thủy, một giọng nữ nhân cất lên. Khá là trong trẻo.

Dưới lớp mặt nạ hình ác quỷ, nàng quay sang người đứng bên cạnh, cười nói: "Mẫu thân, con đã dung hợp trí nhớ xong rồi".

Cũng trong bộ hắc y, dưới lớp mặt nạ, Đồ Tam Nương hất cằm, chỉ xuống thi thể Công Tôn Nhược Thủy: "Xử lý luôn đi".

"Biết rồi".

Nói đoạn, Âm Tiểu Linh khẽ động thần niệm, lấy từ giới chỉ ra một chiếc lọ nhỏ. Đem nút lọ mở ra, nàng rắc xuống vài giọt.

Kỳ diệu thay, những giọt nước vừa mới chạm vào cái xác của Công Tôn Nhược Thủy thì liền đem nó biến thành bột phấn, thậm chí đến một mẩu xương, một sợi tóc cũng chẳng hề lưu lại.

Thổi "phù" một cái cho tro bụi bay đi, Âm Tiểu Linh vui vẻ đặt tay lên trán: "Hồi báo mẫu thân, thi thể đã giải quyết xong".

"Tiểu nha đầu, đàng hoàng một chút cho ta nhờ".

Đồ Tam Nương nhắc nhở: "Nha đầu ngươi nên nhớ là hiện giờ chúng ta đang ở trong lòng địch đấy".

"Thì sao chứ? Cái đám phong chủ kia há có thể làm khó được mẫu thân người?".

Đồ Tam Nương lắc đầu: "Nha đầu ngươi đừng có coi thường. Thiên Kiếm Môn không phải tự dưng lại được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất tông môn đâu. Ngũ Đại Tiên Kiếm của bọn họ, uy lực cực kỳ đáng gờm đấy".

"Con biết rồi. Chẳng phải lần này chúng ta xâm nhập Thiên Kiếm cũng là vì muốn điều tra về Ngũ Đại Tiên Kiếm cùng các bí mật khác của Thiên Kiếm Môn...".

"Thì chính là vậy đấy".

Đồ Tam Nương tiếp tục: "Tiểu Linh, chúng ta đây là đang làm việc, không phải dạo chơi. Tất cả đều cần phải thật cẩn trọng".

Cầm một viên đan dược đã chuẩn bị sẵn đưa qua, nàng bảo: "Lúc nãy ta đã đem khí tức của Công Tôn Nhược Thủy kia lưu vào đây rồi, chỉ cần uống viên đan dược này thì nội trong năm ngày, kể cả khi ngươi có đứng trước mặt Cơ Thành Tử thì hắn cũng không thể nhìn ra được đâu".

"Thế... nếu như hắn đích thân tra xét con đâu này?".

"Cái đó mà ngươi cũng hỏi. Bộ ngươi thực cho rằng chân nhân cảnh hậu kỳ là heo chắc?".

Thu tay về, Đồ Tam Nương rất không có trách nhiệm: "Lát nữa chúng ta chia ra hành động, nha đầu ngươi tự mà lo lấy. Nếu ngươi bị người ta phát hiện rồi giết chết thì ta cũng đành chịu".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Hoá long trì

"À, suýt tí thì ta quên. Tiểu Linh, nha đầu ngươi sẽ không đi tìm cái tên Lăng Tiểu Ngư kia đấy chứ?".

"Mẫu thân, con đã nói là sẽ không tìm gặp hắn nữa rồi mà".

"Thật không đấy?".

"Mẫu thân, con là nữ nhi của người a. Người phải tin con chứ. Con đối với Lăng Tiểu Ngư kia bất quá chỉ là có tí hảo cảm thôi...".

"Ta cũng mong là vậy... Tiểu Linh, hắn ta là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Môn. Chúng ta với hắn vốn dĩ là địch nhân...".

Mắt thấy mẫu thân mình lại sắp ca lên điệp khúc thân quen, Âm Tiểu Linh vội vàng can thiệp. Nàng xua tay đùn đẩy: "Biết rồi biết rồi. Con sẽ không để phát sinh tình cảm gì với hắn đâu mà. Mẫu thân cứ đi lo việc của người đi...".

...

...

"Phù... Cuối cùng cũng chịu đi".

Trông theo thân ảnh mẫu thân mình, Âm Tiểu Linh thở phào một hơi: "Không biết mẫu thân mình nghĩ cái gì nữa. Mình với Lăng Tiểu Ngư kia làm sao mà có khả năng phát sinh chuyện gì được. Xuy... Hắn là một tên đầu gỗ a".

"Haizz... Giá như hắn không phải đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm Môn thì tốt biết mấy...".

Câu trước vừa phủ nhận, câu sau đã liền thở dài tiếc nuối, Âm Tiểu Linh, nàng rõ ràng có sự mâu thuẫn. Coi bộ ở trong lòng mình, nàng đối với Lăng Tiểu Ngư cũng không đơn giản chỉ là một tí hảo cảm như đã nói.

Phỏng đoán?

Hiện tại thì cơ sở đã thêm phần vững chắc rồi. Vị trí của Âm Tiểu Linh lúc này, nó là minh chứng tốt nhất.

Sáng hôm nay, trên con đường mòn tiến vào hậu sơn của núi Kim Kiếm, trong hình dạng của Công Tôn Nhược Thủy, Âm Tiểu Linh hiện đang cùng Lăng Tiểu Ngư sóng vai cất bước. Tất nhiên, nàng và Lăng Tiểu Ngư không phải những kẻ duy nhất, trừ bọn nàng ra thì còn có thêm một số người nữa. Ví như Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, Lưu Cảnh Thiên, Tô Đông Vũ,...

Dưới sự dẫn dắt của Đồ Tự, đám người các nàng đang tiến về cấm địa.

Hoá Long Trì.

...

Đoàn người đi thêm một lúc, Âm Tiểu Linh, cũng là Công Tôn Nhược Thủy của hiện tại rốt cuộc đã chẳng nhịn thêm được nữa. Nàng chủ động bắt chuyện với Lăng Tiểu Ngư: "Lăng sư đệ, trông đệ có vẻ khẩn trương".

Đột nhiên lại được mỹ nhân thăm hỏi, Lăng Tiểu Ngư khó tránh có chút bất ngờ. Trong ký ức của bản thân, hắn nhớ mình và vị Công Tôn sư tỷ này hình như chưa từng trò chuyện bao giờ thì phải...

Mặc dù hơi ngoài ý muốn nhưng họ Lăng cũng không suy nghĩ quá nhiều. Hắn lễ phép hồi âm: "Sư tỷ, đệ không có khẩn trương".

"Không có à? Thế sao nét mặt của sư đệ lại căng thẳng quá vậy?".

Lại là một câu hỏi thốt ra từ miệng Âm Tiểu Linh.

Tuy nhiên lần này, trả lời lại chẳng phải Lăng Tiểu Ngư nữa. Thay vì Lăng Tiểu Ngư thì Chu Đại Trù - kẻ đang đi bên cạnh hắn - mới là người hồi đáp:

"Công Tôn sư tỷ, dạo này vẻ mặt của Tiểu Ngư hắn là vậy đó. Tâm tình không tốt ấy mà".

Nghe vậy, Âm Tiểu Linh mới hiếu kì: "Lăng sư đệ chắc đang có chuyện không vui?".

"Hắn thất tình, tất nhiên là không vui rồi".

...

Thanh âm không lớn nhưng lại hiệu quả tức thì. Chính nó đã khiến cho Âm Tiểu Linh dừng ngay cước bộ.

Mà đâu chỉ Âm Tiểu Linh, Dương Tiểu Ngọc và Lệ Thắng Nam của Mặc Kiếm Phong cũng giống y như vậy, đều đã dừng bước. Tất cả đều đang chăm chú nhìn Chu Đại Trù và Lăng Tiểu Ngư, chờ nghe giải đáp.

Tim loạn mấy nhịp, Lăng Tiểu Ngư cố giữ cho giọng mình được tự nhiên: "Mọi người đừng nghe huynh ấy nói bậy".

Dời sang Chu Đại Trù, hắn trách móc: "Sư huynh, sao sư huynh lại nói như vậy? Đệ thất tình bao giờ chứ?".

"Ha ha...".

Chu Đại Trù gãi đầu, cười giả lả: "Vừa rồi ta cũng chỉ tùy tiện nói đùa thôi, sao mọi người lại tưởng thật...".

Tay vỗ lên vai Lăng Tiểu Ngư, hắn tiếp tục: "Các người xem, Tiểu Ngư hắn suốt ngày đều cắm đầu vào tu luyện, làm gì có thời gian để đi ghẹo nguyệt trêu hoa... Ha ha...".

Thầm lắc đầu, ở phía trước, Dương Tiểu Ngọc khẽ bảo với cô gái kề bên: "Lệ sư tỷ, đi thôi".

"Ừ".

Và như thế, sau một chút gián đoạn, đoàn người tiếp tục bước đi...

...

Tầm chục phút sau...

Dẫn đầu đám đệ tử, Đồ Tự hiện đã dừng chân. Trong bộ hôi bào đã cũ, hắn chậm rãi lấy từ trong tay áo một tấm lệnh bài, đưa ra phía trước.

Hơn hai mươi đệ tử đang làm nhiệm vụ canh gác Hoá Long Trì vừa trông thấy tấm lệnh bài kia thì lập tức nhường đường. Tên đệ tử có vai vế cao nhất đứng ra nói: "Đồ Tự sư huynh, việc khai mở Hoá Long Trì chưởng môn đã sớm thông tri. Xin mời sư huynh tiến nhập".

"Ừm".

Đồ Tự khẽ gật, kế đấy thì dẫn theo đám người Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc tiến vào bên trong...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Huyền cơ

Trái với tưởng tượng của Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, cái gọi Hoá Long Trì hoàn toàn khác xa những gì bọn họ đã hình dung. Nó không phải là một hồ nước ngập tràn linh khí với những huyền cơ ẩn chứa. Nó bất quá chỉ là một toà kiến trúc do con người tạo nên, hoàn toàn trống rỗng. Nước, chẳng có lấy một giọt...

Cúi nhìn hồ nước cũ kỹ, cạn khô trước mặt, Chu Đại Trù cau mày nghi hoặc: "Cái này là Hoá Long Trì ư? Tại sao ngay đến một chút linh khí cũng không có vậy?".

"Đúng là thiển cận".

Nghe có người chê bai mình, họ Chu theo phản xạ lập tức liếc qua.

Ý tứ khinh thị càng đậm, Tô Đông Vũ nói tiếp: "Chu sư đệ không cần phải nhìn ta như vậy, sư huynh ta chỉ đang nói sự thật thôi".

Chu Đại Trù khá là khó chịu: "Sư huynh ngươi nói ta thiển cận, thế ngươi thì sao? Bộ ngươi biết được chắc?".

"Biết?".

Tô Đông Vũ cười: "Đâu chỉ là biết, sư huynh ta đây còn biết rất rõ kìa".

"Thế... ngươi thử nói ra xem".

Hơi ngoài mong đợi, họ Tô vậy mà từ chối. Hắn chỉ đơn giản bảo: "Ở đây, thiết nghĩ ngoài Chu sự đệ và Lăng sư đệ ra thì ai nấy đều đã biết cả rồi".

...

"Đều đã biết?".

Chu Đại Trù ngờ vực, tiến sát đến bên Dương Tiểu Ngọc, thử hỏi: "Tiểu Ngọc, ngươi cũng biết huyền cơ của Hoá Long Trì rồi?".

"Ừ, đã biết".

"Lệ sư tỷ, sư tỷ cũng đã biết?".

"Ừm".

Chưa hết hi vọng, Chu Đại Trù lại chạy sang hỏi Công Tôn Nhược Thủy, cũng tức Âm Tiểu Linh hiện tại: "Công Tôn sư tỷ, sư tỷ cũng biết luôn rồi?".

"Biết lâu rồi".

Khá là khó hiểu, trong hình hài Công Tôn Nhược Thủy, Âm Tiểu Linh vấn ngược: "Chu sư đệ, lẽ nào Lăng sư bá chưa nói với sư đệ về huyền cơ của Hoá Long Trì?".

"Lão nhân gia không có nói gì hết a." Họ Chu thành thật hồi đáp.

Lúc này, ở trong lòng mình, hắn đang âm thầm gọi tên sư phụ mình ra mà trách móc. Chu Đại Trù hắn cảm thấy nàng rất vô trách nhiệm. Nghĩ mà xem, sư phụ người ta thì thông tri rõ ràng, còn Lăng Thanh Trúc nàng thì sao? Đến dặn dò thôi cũng lười nữa...

"Lão nhân gia à lão nhân gia, người đúng là chẳng biết lo nghĩ cho đồ nhi của mình gì cả...".

...

"Các vi sư đệ, sư muội".

Giữa lúc Chu Đại Trù còn đang đứng than trách ân sư, ở nơi gần đó, Đồ Tự cuối cùng cũng lên tiếng: "Trận pháp ta đã khai mở, mọi người có thể tiến vào tu luyện được rồi".

"Vâng, sư huynh".

"Cám ơn sư huynh".

...

Lễ phép cúi chào Đồ Tự xong, đám người Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc lần lượt bước xuống hồ nước sớm cạn khô trước mặt.

Còn ở lại bên trên, sau một hồi quan sát, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng đã nhìn ra. Hắn đứng lẩm bẩm: "À, hoá ra là như vậy, tùy vào thuộc tính mà ngồi vào vị trí khác nhau".

"Tiểu Ngư, chúng ta cũng xuống thôi".

Dáng vẻ tự tin, bước chân tiêu sái, họ Chu nói xong thì liền nhấc chân di chuyển.

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư cũng nối gót đi theo.

...

Tương tự mấy người Tô Đông Vũ, Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù hiện đều đã an vị trên tấm bồ đoàn bằng đá. Khác chăng là so với những cái còn lại, thay vì "Kim", "Thủy", "Hoả", "Thổ" thì "Mộc" mới là chữ được khắc trên tấm bồ đoàn của bọn họ.

Có thể thấy, Hoá Long Trì này sẽ không tác động một cách đồng nhất, giống hệt như nhau. Tùy vào vị trí "Kim", "Mộc", "Thủy", "Hoả", "Thổ" mà ảnh hưởng của nó sẽ có điểm sai biệt.

Dạ chờ mong, hai huynh đệ Chu - Lăng nhanh chóng tập trung tinh thần, bắt đầu vận hành pháp quyết.

Huyền Cơ của Hoá Long Trì là gì, bọn họ thật đang rất hiếu kì muốn biết...

...

Chẳng phải chờ đợi quá lâu, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đều đã biết được. Thì ra, Hoá Long Trì không đơn giản là một hồ nước như bọn họ lầm tưởng. Cái hồ này, nó vốn dĩ chưa bao giờ có nước. Linh khí, năng lượng, đấy mới là thứ hiện hữu.

Sau khi trận pháp phong ấn được Đồ Tự khai mở thì từ bên dưới lòng đất, một cỗ khí tức tinh thuần chợt xông lên. Mới đầu chậm rãi, nhưng càng về sau, số lượng càng lúc càng nhiều, cường độ càng lúc càng mạnh. Thoáng chốc, chỉ chưa đầy hai khắc, từ một cái hồ cạn khô trơ trọi, Hoá Long Trì đã ngập tràn linh khí. Những tia năng lượng tinh thuần, chúng đang vòn quanh tứ phía...

"Cái này...".

Cảm nhận được sự gia tăng chóng mặt của linh khí chung quanh, Chu Đại Trù không khỏi ngạc nhiên. Hắn mở mắt ra, chăm chú quan sát...

"Đây hình như cũng không phải chỉ đơn thuần linh khí".

"Khịt khịt...".

"Hmm... Rõ ràng có mùi dược liệu...".

"Coi bộ Hoá Long Trì này quả nhiên chẳng hề đơn giản".

Liếc sang Lăng Tiểu Ngư, người cũng đang mở mắt ngắm nhìn, Chu Đại Trù bảo: "Tiểu Ngư, linh khí ở đây rất tốt, có thể trực tiếp hấp thu mà không cần luyện hoá. Chúng ta tranh thủ đi".

"Ừm".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì gật nhẹ, lần nữa khép hờ đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Đột phá

Quá trình tu luyện cứ thế mà tiếp diễn. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, Tô Đông Vũ,..., tất cả đều ra sức tranh thủ hấp thụ số linh khí kỳ lạ chung quanh. Thậm chí ngay đến Âm Tiểu Linh cũng là như vậy.

Có gì kỳ quái? Tuy nói Âm Tiểu Linh nàng chỉ đang cải trang, mục đích tiến vào Hoá Long Trì cũng không phải vì tu luyện, nhưng chỗ tốt bày ra trước

mắt, Âm Tiểu Linh nàng dại gì bỏ qua?

Nếu mà được, Âm Tiểu Linh còn muốn bộc lộ tu vi chân chính để đề thăng khả năng hấp thu linh khí nữa cơ.

Chỉ đáng tiếc, mong muốn cũng chỉ là mong muốn. Hiện tại nàng đang đóng giả Công Tôn Nhược Thủy, làm sao mà đem tu vi bộc lộ ra được. Đành kìm nén thế thôi...

...

...

Thời gian dần trôi, linh khí tuôn ra từ lòng đất cũng dần ổn định lại. Chính tại thời điểm Hoá Long Trì đạt đến mức bão hoà, một dị biến bỗng chợt phát sinh. Dị biến này, nó không ở bên ngoài mà hiển hiện ngay bên trong tâm trí những người tu luyện.

"Kim", "Mộc", "Thủy", "Hoả", "Thổ", tại mỗi phương vị khác nhau, một cảnh tượng khác nhau đang dần rõ nét.

Nhân ảnh. Toàn bộ đều là nhân ảnh. Những con người của thế hệ trước, các vị tiền bối của năm chi mạch, bọn họ đang thi triển kiếm chiêu, xuất ra đạo thuật.

Ý cảnh. Đây... chính là ý cảnh.

...

"Thì ra đây mới là huyền cơ chân chính của Hoá Long Trì." Ngồi trên bồ đoàn, một lần nữa Chu Đại Trù phải âm thầm cảm thán.

Nếu như lúc nãy Chu Đại Trù còn đang thắc mắc, ngờ vực thì bây giờ, hắn đã ngộ ra rồi. Hắn đã hiểu tại sao Hoá Long Trì lại được liệt vào hàng cấm địa của Thiên Kiếm Môn.

Ý cảnh, đây quả thật là loại "tài nguyên" vô cùng trân quý.

"Chà... Ý cảnh của các vị tiền bối lưu lại, muốn cầu cũng không được a. Chu Đại Trù ta phải tranh thủ lĩnh hội thôi. Biết đâu lĩnh hội xong ta đây liền có thể nhất cử đột phá hai ba tầng công pháp cũng không chừng".

Mang theo tâm lý ấy, họ Chu vội tập trung thần niệm, theo dõi sát sao từng chuyển động của thân ảnh đang thi triển đạo thuật bên trong đầu mình...

Lẽ dĩ nhiên, nhận được chỗ tốt chẳng riêng mỗi họ Chu. Ngoài Chu Đại Trù ra thì những đệ tử khác cũng đồng dạng đang cố gắng lĩnh hội ý cảnh. Lăng Tiểu Ngư, Dương Tiểu Ngọc, Lệ Thắng Nam, Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên,..., ai nấy đều làm như vậy. Duy nhất bỏ qua chỉ có mình "Công Tôn Nhược Thủy".

Đừng nghĩ tự nguyện, đều là bất đắc dĩ cả đấy. Âm Tiểu Linh nàng đâu phải môn nhân Thiên Kiếm, đạo pháp mà nàng tu luyện nào có dính dáng gì tới Thiên Kiếm Môn. Ý cảnh của bọn họ, nàng xem cho biết còn được chứ nếu bảo lĩnh hội...

Chả thể lĩnh hội được cái chi hết.

"Xuy... Cũng chỉ là ý cảnh thôi, bộ tưởng Âm Tiểu Linh ta thèm chắc?".

Hơi bất mãn nhưng không hề thất vọng, Âm Tiểu Linh dứt khoát cho qua. Thay vì cố gắng tìm hiểu đạo pháp của Thiên Kiếm Môn thì nàng quay sang hấp thu linh khí, dược lực chung quanh...

...

...

Hoá Long Trì có rất nhiều chỗ tốt, cái đó kẻ ngu cũng biết. Được ở bên trong tu luyện, đấy tất nhiên là mong ước của rất nhiều người.

Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, Tô Đông Vũ,..., đám người bọn họ đã rất may mắn thoả nguyện. Tuy nhiên, nếu nói đã bằng lòng thì chưa hẳn. Một số cá nhân, bọn họ trông đợi nhiều hơn nữa cơ.

Ví như Tô Đông Vũ chẳng hạn. Hắn đang âm thầm kỳ vọng, rằng bản thân có thể lợi dụng số linh khí, dược lực dồi dào ở đây, Hoá Long Trì này mà tiến hành đột phá chướng ngại, vượt qua bình cảnh chân nhân sơ kỳ.

Tô Đông Vũ, hắn muốn sớm ngày tiếp cận cánh cửa chân nhân trung kỳ...

Thiên Kiếm Môn bây giờ đã không phải Thiên Kiếm Môn ngày xưa. Ba chữ "Tô Đông Vũ" đã không còn xếp vị thứ nhất trong lòng các đệ tử đời sau của Thiên Kiếm nữa. Bất kể trong kỳ Đại hội Thiên nhân luận pháp lần trước Tô Đông Vũ hắn có là quán quân đi nữa thì hiện tại, người được các đệ tử ngưỡng vọng nhất vẫn là Dương Tiểu Ngọc. Trong mắt các vị trưởng bối, được đánh giá cao hơn, kỳ vọng nhiều hơn cũng là Dương Tiểu Ngọc.

Dương Tiểu Ngọc. Hết thảy đều là Dương Tiểu Ngọc. Thế còn Tô Đông Vũ, hắn đang ở đâu?

Không. Tô Đông Vũ không cam lòng ở vị trí thứ hai. Hắn muốn lấy lại những gì đã mất vào tay Dương Tiểu Ngọc!

Và, để nâng cao giá trị của mình, Tô Đông Vũ hắn cần phải chứng minh. Hoá Long Trì này chính là một cơ hội. Với tu vi đã được đề thăng rất nhiều trong quãng thời gian vừa qua, hắn rất có lòng tin mình sẽ rất nhanh liền chạm tới cánh cửa chân nhân trung kỳ, chính thức vượt lên trên Dương Tiểu Ngọc một cấp bậc.

May sao, trời chẳng phụ người. Hôm nay, trải qua ba ngày đêm tu luyện bên trong Hoá Long Trì, Tô Đông Vũ rốt cuộc cũng đạt thành tâm nguyện. Cánh cửa chân nhân trung kỳ, hắn cuối cùng đã chạm tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Lại đột phá

"Ồ...".

Đang ngồi hộ pháp bên cạnh Hoá Long Trì, Đồ Tự trông thấy quanh người Tô Đông Vũ hào quang toả ra, khí tức bành trướng thì không khỏi động dung. Chờ cho sư đệ đã ổn định tình hình, lúc này hắn mới lên tiếng hỏi:

"Tô sư đệ, đệ hình như đã vừa đột phá?".

Dưới sự chăm chú của Đồ Tự, cũng đồng thời là của những đệ tử còn lại, Tô Đông Vũ mỉm cười, đáp: "Hồi sư huynh, đệ đúng là vừa mới đột phá".

Hắn nói tiếp: "Cánh cửa chân nhân trung kỳ, đệ rốt cuộc cũng đã chạm đến".

...

"Tô sư đệ quả nhiên lợi hại".

Im lặng vài giây, Đồ Tự thật lòng khen ngợi: "Chưa tới sáu mươi tuổi đã có thể vượt qua bình cảnh, chạm đến cánh cửa chân nhân trung kỳ, thiên tư của sư đệ đúng là khiến người kinh ngạc. Ngẫm lại mình... sư huynh ta đây thực thấy hổ thẹn".

"Sư huynh đã nặng lời. Đệ đây cũng chỉ là do may mắn".

Mặc dù ngoài miệng thì khiêm nhường như vậy nhưng kỳ thực trong lòng, Tô Đông Vũ lúc này lại đang rất tự đắc. Tại thời khắc này đây, hắn đã chính thức vượt qua Dương Tiểu Ngọc, trở thành người có tu vi cao nhất trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm Môn rồi.

Hữu ý lại làm như vô tình, Tô Đông Vũ đưa mắt liếc qua vị trí của Mặc Kiếm Phong...

Nhìn Dương Tiểu Ngọc vẫn đang khép mắt chuyên tu, hắn âm thầm bĩu môi: "Hừ, làm bộ làm tịch. Tư chất Dương Tiểu Ngọc ngươi có cao tới đâu thì tuổi cũng bất quá hai ba. Ngươi tiến vào cảnh giới chân nhân mới được bao lâu?".

"Dương Tiểu Ngọc, bình cảnh của chân nhân không phải là dễ vượt qua như ngươi tưởng đâu".

Đinh ninh với nhận định ấy, rằng phải còn rất lâu nữa Dương Tiểu Ngọc mới có thể đạt tới tu vi hiện tại của mình, Tô Đông Vũ nhếch môi khinh thị, lại lần nữa ngồi xuống bồ đoàn, chuẩn bị tiến vào tu luyện.

Nhưng, chính tại lúc này, một bất ngờ đã xảy ra. Thanh âm, nó đến từ vị trí của Mặc Kiếm Phong, cụ thể là từ trong miệng Lệ Thắng Nam phát ra.

Sau một tiếng kinh hô hoảng hốt, Lệ Thắng Nam lúc này đã rời khỏi chiếc bồ đoàn của mình. Nàng đứng cách đó một đoạn tầm sáu, bảy bước chân, hoang mang nhìn về Dương Tiểu Ngọc. Mới rồi, Lệ Thắng Nam nàng chính là bị vị sư muội này của mình đẩy ra.

Tất nhiên là không phải bằng tay. Đem nàng chấn bay là lực lượng, khí tức.

...

"Chuyện này...".

"Dương sư muội đây là...".

"Tiểu Ngọc nàng...".

Liên tiếp là những câu nói bỏ lửng. Từ Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù cho tới Giang Hạc, Lâm Oánh, Tô Triệt,..., ai nấy đều đang rất ngờ vực. Bọn họ cho rằng Dương Tiểu Ngọc đang chuẩn bị đột phá. Duy nhất không tin cũng chỉ có mình Tô Đông Vũ. Hay đúng hơn là... hắn không muốn tin.

Đột phá?

Dương Tiểu Ngọc sắp vượt qua bình cảnh, chạm vào cánh cửa chân nhân trung kỳ?

Tô Đông Vũ làm sao mà chấp nhận chuyện này cho được. Cần biết là hắn đã phải miệt mài tích súc cả một quãng thời gian dài mới có thể đưa tới thành tựu như hôm nay, trong khi đó, Dương Tiểu Ngọc đã tiến vào cảnh giới chân nhân được mấy năm?

"Không thể nào... Tuyệt đối không thể nào...".

"Cánh cửa chân nhân trung kỳ làm sao có thể dễ dàng chạm tới như vậy...".

Tô Đông Vũ, hắn ra sức phủ nhận. Hắn hi vọng rằng cảnh tượng trước mắt chỉ là một biến động nhỏ. Nhưng...

Sự thật thì vẫn cứ là sự thật. Bất kể Tô Đông Vũ hắn có cố gắng phủ nhận thế nào đi nữa thì rốt cuộc nó vẫn xảy ra. Dương Tiểu Ngọc, nàng thực đang tiến hành đột phá.

Hoàn toàn đi ngược với những gì mà Tô Đông Vũ thầm hi vọng, Dương Tiểu Ngọc tạo ra động tĩnh khá lớn. Thoạt đầu, linh khí được hấp thụ chỉ có ở xung quanh nàng, trong khuôn viên mười thước, nhưng càng về sau, phạm vi càng lúc càng nới rộng. Từ mười thước rất nhanh đã tăng lên thành hai mươi thước, rồi ba mươi thước...

...

"Cái này...".

Ở chỗ của Trúc Kiếm Phong, Chu Đại Trù phát hiện bản thân đã khó lòng hấp thu linh khí bên trong Hoá Long Trì thêm được nữa thì không khỏi trợn mắt. Hắn quay sang nói với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư à, Tiểu Ngọc hình như không phải người nữa rồi".

"Không phải người? Vậy sư huynh nghĩ nàng là gì?".

"Ta nghĩ Tiểu Ngọc là tiên nhân chuyển thế a".

Mấy lời này, toàn bộ đều rất thành thật. Chu Đại Trù, hắn cũng chẳng cho là mình phóng đại. Từ lúc cùng nhau bái nhập Thiên Kiếm Môn đến nay, Chu Đại Trù hắn đã chứng kiến không ít cái gọi là kỳ tích phát sinh trên người Dương Tiểu Ngọc rồi a.

"Chậc... Động tĩnh càng lúc càng lớn. Thật không biết lần này Tiểu Ngọc sẽ đột phá ra sao. Nói không chừng nhất cử tiến vào cảnh giới chân nhân trung kỳ luôn cũng nên...".

Nếu như việc đó thật sự xảy ra, Chu Đại Trù hắn chắc chắn sẽ vô cùng cảm thán, và có lẽ là tự mình cảm khái nữa. Dù vậy, cảm thán cũng được, cảm khái cũng tốt, Chu Đại Trù hắn vẫn sẽ dễ dàng tiếp nhận sự thật. Bởi lẽ đối với Dương Tiểu Ngọc, hắn nào có thành kiến gì. Dương Tiểu Ngọc đột phá, đấy là chuyện tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Khiến người kinh thán

"Vù... vù...".

"Vù... Vù... vù...".

Theo quá trình đột phá của Dương Tiểu Ngọc tiếp diễn xuống, linh khí bên trong Hoá Long Trì cũng ngày càng bạo động. Từ khắp bốn phương tám hướng, chúng thi nhau đổ dồn về phía Dương Tiểu Ngọc. Hấp lực lớn tới nỗi khiến cho những người khác phải nhanh chóng đứng dậy, tự rời vị trí.

Trên bờ hồ, Đồ Tự trông thấy cảnh ấy thì không khỏi kinh thán: "Dương sư muội thiên tư quả là đáng sợ. Thiết nghĩ Thiên Kiếm Môn ta, ngoại trừ tổ sư gia thì chẳng ai có thể so sánh được".

"Sư huynh nói rất đúng, thiên tư của muội ấy đúng thật khủng bố vô cùng." Vừa mới lên bờ, Lệ Thắng Nam nghe Đồ Tự nói vậy thì liền gật đầu đồng thuận.

Tiếp sau nàng, Giang Hạc, Tô Triệt, Lâm Oánh, Chu Đại Trù, bọn họ cũng lần lượt lên tiếng tán đồng, bày tỏ sự nể phục đối với Dương Tiểu Ngọc.

Thậm chí ngay đến Âm Tiểu Linh trong hình hài Công Tôn Nhược Thủy, nàng dù không muốn nhưng cũng buộc lòng phải công nhận tư chất quá đỗi doạ nhân của cô gái họ Dương kia.

Tính tới hiện tại, vẫn bảo trì im lặng duy chỉ hai người: Lăng Tiểu Ngư và Tô Đông Vũ. Thần tình bọn họ, nó có phần phức tạp.

Với Lăng Tiểu Ngư, hắn đương nhiên sẽ không ganh ghét gì cả. Trầm mặc, hết thảy bởi thâm tâm cảm thấy hổ thẹn mà thôi.

Nhớ ngày đó, hắn và Dương Tiểu Ngọc cùng nhau bái nhập tiên môn. Thấm thoát mười tám năm đã trôi qua, Dương Tiểu Ngọc đã sớm thành tựu chân nhân, hiện tại còn đang sắp sửa đột phá; trong khi ấy Lăng Tiểu Ngư hắn thì...

Vấn đỉnh. Cảnh giới của hắn mới chỉ là vấn đỉnh. Cánh cửa chân nhân, sợ rằng còn phải rất lâu nữa hắn mới có thể chạm tới. Nói cách khác, sẽ phải còn rất lâu nữa hắn mới đủ điều kiện để tự do ra vào tông môn. Tâm nguyện kề cận cô cô, sớm hôm chăm sóc cho nàng... vẫn phải tiếp tục chờ đợi rồi...

"Yến cô cô...".

Tay siết lại, một cách âm thầm, Lăng Tiểu Ngư thầm tự hứa với lòng: "Cô cô yên tâm, Tiểu Ngư nhất định sẽ mau chóng tiến vào cảnh giới chân nhân, sẽ mau chóng trở về Đào Hoa thôn trông nom người...".

Tâm tư của họ Lăng, nó là như vậy, thẹn chứ không ganh. Có điều, Tô Đông Vũ thì lại là một câu chuyện khác.

Không giống Lăng Tiểu Ngư, vẻ trầm mặc của Tô Đông Vũ vốn xuất phát từ sự oán trách, nỗi bất cam. Hắn vốn vẫn chưa muốn tiếp nhận sự thật này, rằng Dương Tiểu Ngọc đang tiến hành đột phá. Trong lòng mình, hắn thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ ra tay phá hoại nữa cơ.

Đáng tiếc, đó lại không phải một ý nghĩ hay. Và Tô Đông Vũ, hắn cũng chưa đủ gan để xuống tay thực hiện. Cực chẳng đã, hắn chỉ có thể đứng trên bờ hồ mà nhìn xuống Dương Tiểu Ngọc, chứng kiến nàng từng bước vượt qua mình...

Ngẫm cũng tội cho họ Tô, muốn phát tiết mà không được. Trái lại, để giữ hình tượng trong mắt các đồng môn, thỉnh thoảng khi bắt gặp vài ba ánh nhìn, Tô Đông Vũ hắn còn phải gượng cười đáp lại. Thế mới thấy, làm ngụy quân tử cũng đâu có dễ.

...

Có Đồ Tự hộ pháp nên chuyện quá trình đột phá của Dương Tiểu Ngọc bị ngăn trở gần như là không thể xảy ra. Có khả năng thành công phá hoại, duy cũng chỉ mỗi một cái tên: Âm Tiểu Linh.

Nhưng nói đi cũng cần nói lại, Âm Tiểu Linh nàng sẽ làm thế sao? Nàng cũng đâu phải kẻ ngốc. Thiên tư Dương Tiểu Ngọc có cao thì tu vi bất quá vẫn mới chỉ là chân nhân sơ kỳ, cân lượng được bao nhiêu chứ?

Một Lăng Thanh Trúc kinh tài tuyệt diễm còn chưa đủ thành mối lo trong mắt nàng thì huống hồ một Dương Tiểu Ngọc tuổi đời non nót. Đột phá? Ừ thì cứ việc đột phá. Âm Tiểu Linh nàng còn đang hiếu kì muốn biết Dương Tiểu Ngọc sẽ tạo ra được bao nhiêu động tĩnh đây này.

"Dương Tiểu Ngọc, theo như trí nhớ của Công Tôn Nhược Thủy thì nàng ta chính là bạn thanh mai trúc mã với đầu gỗ, hai người bọn họ từ nhỏ đã ở cạnh nhau... Hừm, để ta xem bổn sự của ngươi tới đâu...".

...

Đồ Tự kinh thán ngóng trông, Âm Tiểu Linh thành kiến chờ đợi, mọi người ai nấy đều tập trung sự chú ý vào Dương Tiểu Ngọc.

Và, như một lời hồi đáp, bên dưới Hoá Long Trì, thân ảnh Dương Tiểu Ngọc chậm rãi bay lên. Theo sự di chuyển của nàng, linh khí trong hồ cũng cuộn cuộn đi theo.

Thế rồi...

"Ầm!".

"Ầm!".

.... Trên bầu trời, mây đen bỗng ùn ùn kéo đến, sấm chớp thi nhau rền vang. Kinh động khắp cả một vùng...

Trông thấy cảnh nọ, thần tình các đệ tử liền đại biến. Sát bên Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù trợn mắt lên nhìn, miệng lắp bắp: "N-Này... Này... K-Không phải là thiên kiếp đấy chứ?".

Quay sang Đồ Tự, hắn tìm câu trả lời: "Sư... sư huynh, đây... Tiểu Ngọc có phải là đang độ kiếp không?".

"Cái này...".

Đồ Tự nói được hai chữ rồi thôi. Không phải hắn không muốn giải đáp mà căn bản là đáp án, ngay đến hắn cũng vô phương xác định được.

Theo như lý thuyết, Dương Tiểu Ngọc chỉ mới tiến vào cảnh giới chân nhân một thời gian ngắn, tích súc còn chưa được bao nhiêu, vậy nên chuyện dẫn

động thiên kiếp là tuyệt đối không thể. Nhưng... nếu không phải thiên kiếp thì những đám mây đen ngập tràn oai linh đang hiện hữu kia là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Hoá long trì kinh biến

Thiên kiếp hay không phải thiên kiếp, đấy là câu hỏi mà những người ở đây ai cũng đều muốn biết.

May sao, Dương Tiểu Ngọc đã không để bọn họ phải chờ đợi quá lâu.

Trên thương khung, ngay khi tiếng sấm thứ mười một vừa dứt thì Dương Tiểu Ngọc, nàng cũng đã mở mắt. Chính khoảnh khắc ấy, dị trạng phát sinh.

Đôi mắt nàng, từ đen đã chuyển thành lam; mái tóc, chân mày cũng đều là như vậy, toàn bộ hoá thành lam sắc...

...

Tiếng sấm đã ngưng, mây đen đã tán. Cái gọi thiên kiếp hàng lâm, nó đã chẳng hề xảy ra. Dẫu vậy, điều đó cũng không làm cho mọi người thất vọng lắm. Trái lại, trước vẻ đẹp tựa thiên tiên kia của Dương Tiểu Ngọc, hầu hết đều âm thầm rung động, bất giác mà sinh tâm kính ngưỡng.

"Tiên tử", "nữ thần", đấy là những danh tự đang hiện lên trong tâm trí bọn họ.

...

"Ong!".

Chợt, một thanh âm trầm thấp cất lên. Tiếng động này, nó chẳng ở phía trên mà vang lên từ bên dưới. Sâu trong lòng đất, giữa khoảng không gian tối tăm, một tia sáng vừa loé lên. Mỗi lúc một nồng đậm.

"Ong!".

Lại một lần nữa, cùng với thứ ánh sáng màu lam quỷ dị, thanh âm giống hệt ban nãy cất lên.

"Ong!".

... Rồi lại một lần nữa.

Tất cả những dị biến vừa mới phát sinh sâu bên dưới ấy, đám người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù đều chưa ai biết được. Có vẻ như bọn họ đã chẳng nghe ra được gì.

Vẫn luôn chăm chú dõi theo Dương Tiểu Ngọc từ nãy giờ, Chu Đại Trù ngó thấy nàng hiện đã bình ổn khí tức thì liền để hai tay lên miệng làm thành một cái loa, hướng thương khung hô gọi: "Tiểu Ngọc! Ngươi có phải đã đột phá rồi không?!".

Tóc dài nhẹ lay, lam nhãn khẽ dời, trong hình hài "tiên tử" ấy, Dương Tiểu Ngọc cúi xuống nhìn. Tuy nhiên đối tượng nàng tìm kiếm lại không phải Chu Đại Trù - người mới hô gọi mình - mà là Lăng Tiểu Ngư.

Miệng vương chút tiếu ý, nàng chậm rãi hướng hắn bay xuống.

...

"Tiểu Ngọc, ngươi đột phá rồi?".

"Ừm." Dương Tiểu Ngọc gật đầu.

Bên cạnh, Chu Đại Trù vẫn chưa mấy thoả mãn. Hắn hỏi thêm: "Tiểu Ngọc, tu vi của ngươi bây giờ là gì? Có phải ngươi đã là chân nhân trung kỳ rồi không?".

"Chân nhân trung kỳ?" - Dương Tiểu Ngọc lắc đầu - "Ta vẫn chưa phải".

"Thì ra vẫn chưa...".

Chu Đại Trù nhận được đáp án thì thở ra một hơi. Hắn cảm thấy như vậy mới là hợp lý. Dương Tiểu Ngọc nàng dù sao cũng chỉ mới tu luyện được mười tám năm, năm nay tuổi cũng bất quá hai ba. Hai mươi ba tuổi trở thành chân nhân trung kỳ? Thế không phải là đả kích tâm linh người khác lắm sao?

Cần biết, Chu Đại Trù hắn đây hai mươi lăm tuổi, tuy cũng sở hữu thiên phẩm linh căn như ai nhưng vẫn chỉ là một tên tiểu tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ thôi a.

Người với người sẽ có chênh lệch, cái đó hắn hiểu được. Nhưng chênh lệch thì cũng cần có chừng mực, như vậy người ta mới không cảm thấy thất vọng về bản thân mình quá nhiều.

"May vẫn chưa phải chân nhân trung kỳ, nếu không thể nào lão nhân gia cũng lôi ta ra giáo huấn, chê bai một trận...".

Nhẹ nhõm hơn nhiều so với trước, Chu Đại Trù bày ra bộ dáng tươi cười, đang toan chúc mừng Dương Tiểu Ngọc thì...

"Đại Trù." - Dương Tiểu Ngọc nói - "Mặc dù hiện tại chưa phải, nhưng cánh cửa trung kỳ ta nghĩ mình đã tiến vào một bước rồi. Trong vòng ba năm tới, ta có lòng tin sẽ chính thức đột phá".

Chu Đại Trù: "...".

Hắn đã hoá thành pho tượng, cứng đơ luôn rồi.

Dương Tiểu Ngọc, nàng mới nói cái gì a? Đã đặt một chân vào cánh cửa trung kỳ, nội trong ba năm sẽ chính thức đột phá?

Sát nhân! Đây là sát nhân! Giết người không cần dao!

"Khục khục...".

"Đại Trù, huynh không sao đấy chứ?".

Đáp lại Lăng Tiểu Ngư - người mới dang tay dìu đỡ mình, Chu Đại Trù lắc đầu: "Không sao, súyt tí hộc máu thôi".

...

"Hừm...".

Theo sau tiếng hắng, Đồ Tự chậm rãi tiến về phía ba người Chu Đại Trù. Hắn nhìn Dương Tiểu Ngọc, nở nụ cười thân thiện: "Dương sư muội, chúc mừng muội đã đột phá".

"Cảm ơn sư huynh." Rất hữu lễ, Dương Tiểu Ngọc hồi đáp.

Trong dạ thầm khen, Đồ Tự hỏi: "Dương sư muội, mới rồi ta nghe muội nói đã đặt một chân vào cảnh giới trung kỳ, nội trong ba năm có thể đột phá...".

Mặc dù Đồ Tự nói chưa hết ý nhưng Dương Tiểu Ngọc vẫn dễ dàng hiểu được. Nàng xác nhận: "Sư huynh nghe không lầm, muội đích xác đã ở ngưỡng cửa chân nhân trung kỳ".

"Vậy... Chuyện đột phá, sư muội nắm chắc bao nhiêu?".

"Mười phần".

...

Đồ Tự im lặng. Xung quanh mọi người cùng im lặng. Sự tự tin của Dương Tiểu Ngọc, nó khiến bọn họ rất bất ngờ.

Hít nhẹ một hơi, Đồ Tự nghiêm túc nói ra: "Dương sư muội, tương lai Thiên Kiếm ta trông cậy vào muội".

"Sư huynh nặng lời, muội chỉ...".

Dương Tiểu Ngọc nói tới đấy thì ngưng hẳn. Thần tình đại biến, nàng đột nhiên vươn tay đem Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù nắm lấy rồi phóng thẳng lên không trung, miệng đồng thời hô lớn: "Mau tránh!".

Tuy có ngạc nhiên nhưng những người còn lại, từ Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên, Giang Hạc, Tô Triệt cho đến Lâm Oánh, Âm Tiểu Linh, Đồ Tự, tất cả đều phản ứng không chậm, vội vàng rời xa mặt đất.

Chỉ là... bọn họ liệu đã thành công tránh thoát?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Người người lo lắng

Người phản ứng nhanh nhưng dị biến xảy ra nào có chậm. Ngay khi tiếng kinh hô của Dương Tiểu Ngọc vừa cất lên thì bên dưới mặt đất, một trận bạo động cũng liền phát sinh. Cùng với thanh âm sụp đổ, chỉ trong nháy mắt toàn bộ Hoá Long Trì đã bị dìm xuống. Phương viên trăm thước lúc này chính thức biến thành hố sâu...

Kiến trúc, cảnh vật đã vậy, bằng xét tới con người... Tình huống lại càng thêm tồi tệ.

Đồng ý là đám người Đồ Tự, Tô Đông Vũ đã phản ứng rất nhanh đấy, nhưng dù nhanh hơn nữa thì kết quả cũng sẽ không khác đi đằng nào. Bởi lẽ, thứ được tạo ra từ sau trận động đất, nó há đâu chỉ đơn giản là một cái hố sâu. Bên trong cái hố này vốn dĩ có chứa đựng huyền cơ.

Đó... là một thông đạo không gian.

Vừa rồi, chính thông đạo không gian này đã tạo nên một hấp lực cực lớn, đem đám người Đồ Tự, Tô Đông Vũ hút vào bên trong. Thậm chí cả Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù - những người tưởng đã an toàn tránh thoát, lúc này cũng đang bị hấp lực kia hút xuống.

Trong tư thế tay nắm lấy tay, Chu Đại Trù cố gắng giữ lại Lăng Tiểu Ngư ở phía dưới và níu kéo Dương Tiểu Ngọc ở phía trên. Dáng vẻ vô cùng khẩn trương, hắn nói lớn: "Tiểu Ngư! Ngươi nắm chặt lấy, đừng có buông tay!".

Ngước lên, hắn hỏi gấp: "Tiểu Ngọc, ngươi có thể tăng thêm lực đạo không?!".

Đối với câu hỏi ấy, Dương Tiểu Ngọc đã chẳng hồi đáp. Đơn giản bởi câu trả lời đang rành rành ra đó rồi.

Cỗ hấp lực phát ra từ thông đạo không gian kia, nó kỳ dị vô cùng. Trước nó, đạo thuật của nàng gần như đều bị vô hiệu hoá hết cả. Hiện tại, Dương Tiểu Ngọc nàng còn chống đỡ được đã xem là may mắn lắm rồi.

...

Thực tại phũ phàng như thế đấy. Hai chữ "may mắn", thực chất chỉ là xui xẻo.

May mắn ư? Nếu thực may mắn thì lúc này, mấy người Dương Tiểu Ngọc nàng đâu có mắc kẹt ở đây, đâu có bị hút vào bên trong thông đạo thần bí kia.

Đúng vậy. Sau một hồi cố gắng chống đỡ, ra sức thoát thân nhưng không thành thì hiện tại, ba người Dương Tiểu Ngọc, Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù đều đã nối gót các vị sư huynh sư tỷ của mình, bị thông đạo nuốt chửng cả rồi.

...

...

Hoá Long Trì phát sinh dị biến, đấy tất nhiên là chuyện hệ trọng. Ngay lúc vừa nhận được báo cáo của những đệ tử làm nhiệm vụ canh gác thì chưởng môn nhân Cơ Thành Tử đã lập tức chạy đến ngay.

Vừa trông thấy hắn, Trần Túc - kẻ có vai vế cao nhất trong đám đệ tử - liền cung kính cúi đầu: "Tham kiến chưởng môn".

Bỏ qua màn chào hỏi, Cơ Thành Tử hỏi ngay: "Mọi chuyện là thế nào? Mau nói rõ cho ta nghe".

Dám đâu chậm trễ, Trần Túc nhanh chóng tường thuật: "Hồi bẩm chưởng môn, chi tiết cụ thể đệ tử cũng không rõ. Lúc đó đệ tử đang canh gác ở bên ngoài thì đột nhiên nghe thấy thanh âm bạo động phát ra từ bên trong, dạ ngờ vực nên đệ tử đã lập tức chạy vào xem thử. Thời điểm đệ tử đến nơi thì mới hay Hoá Long Trì đã bị nhấn chìm...".

Tay chỉ vào cái hố sâu trước mặt, Trần Túc nói tiếp: "Lúc ấy đệ tử thấy từ bên trong hố không những có linh quang chói lọi mà còn tuôn ra một cỗ lực lượng kinh người. Chính cỗ hấp lực khủng khiếp ấy đã đem Đồ Tự sư huynh cùng các sư đệ, sư muội hút xuống...".

"Hấp lực?".

Tâm tư máy động, Cơ Thành Tử chuyển di tầm mắt, triển khai đạo thuật...

Vài chục giây sau.

Cơ Thành Tử đem pháp nhãn thu hồi, quay sang Trần Túc, hỏi: "Cỗ lực lượng kinh người mà ngươi nói biến mất từ khi nào?".

"Hồi bẩm chưởng môn, sau khi người cuối cùng là Dương sư muội bị hút xuống thì cỗ lực lượng kia cũng liền biến mất".

Cơ Thành Tử thoáng trầm ngâm, suy tư hồi lâu thì hỏi tiếp: "Trần Túc, trừ bỏ cỗ lực lượng kia ra thì ngươi còn thấy gì khác nữa không?".

Vẻ mặt thành thật, Trần Túc lắc đầu: "Thưa chưởng môn, tất cả những gì đệ tử biết đều đã nói hết".

...

"Trần Túc".

"Vâng, chưởng môn".

"Ngươi lập tức đi thông tri cho bốn vị phong chủ, mời họ tới đây".

"Đệ tử đã rõ".

...

...

Vâng lệnh Cơ Thành Tử, Trần Túc cấp tốc lên đường. Thời điểm hắn đem tin tức truyền đạt, các vị phong chủ bốn người như một, ai nấy đều cả kinh thất sắc, vội vàng chạy đến hậu sơn Kim Kiếm Phong ngay.

Chẳng khẩn trương sao được khi mà những người mất tích, bọn họ đều là tinh anh của môn phái. Tương lai, bọn họ sẽ trở thành trụ cột của Thiên Kiếm Môn này đấy.

Mang theo tâm trạng vô cùng tồi tệ, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, bốn vị phong chủ phóng thẳng một mạch về phía Hoá Long Trì.

Ngay khi vừa đáp xuống, Lăng Thanh Trúc liền áp sát Cơ Thành Tử, hỏi gấp: "Sư huynh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

"Thanh Trúc, muội hãy bình tĩnh".

Đợi cho tất cả đều đã an vị xong, Cơ Thành Tử mới bắt đầu đem sự tình kể rõ đầu đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Tổ sư an bài?

"Mọi chuyện nó là như vậy. Hoá Long Trì phát sinh dị biến, thú thực chính ta cũng rất ngoài ý muốn. Suốt hơn hai ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên có chuyện như vầy xảy ra".

"Linh quang đại phóng, hấp lực kinh nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì?".

Ngọc Vân Tử cúi nhìn hố sâu, lòng đầy nghi vấn. Hắn nói ra suy đoán của mình: "Chưởng môn sư huynh, huynh có nghĩ đây là một sự an bài của tổ sư gia không?".

Cơ Thành Tử trầm ngâm, rồi đáp: "Cũng có khả năng là thủ bút của tổ sư gia".

Suy đoán ấy, nó tất nhiên không hề tùy tiện, hoàn toàn có cơ sở hẳn hoi. Hoá Long Trì vốn dĩ được đại trận bao bọc, chỉ có duy nhất một lối ra vào, bất cứ kẻ nào muốn tiến nhập thì đều phải đi qua. Mà theo như báo cáo của Trần Túc, ngoại trừ mấy người Đồ Tự ra thì chẳng còn ai khác bước vào bên trong. Thêm nữa thì ban nãy Cơ Thành Tử hắn cũng đã đích thân đi kiểm tra đại trận, rà soát phạm vi xung quanh, kết quả trả về là hoàn toàn bình thường. Hắn khẳng định trong khoảng thời gian nọ, chỉ có duy nhất mấy người Đoàn Tự ở bên trong Hoá Long Trì mà thôi.

Nói cách khác, chuyện các đệ tử mất tích, nó vốn không can hệ gì với ngoại nhân, hết thảy đều bắt nguồn từ chính Hoá Long Trì. Ở toà kiến trúc này, nó có chứa đựng huyền cơ.

Mà Hoá Long Trì, nó từ đâu mà có? Chẳng phải do tổ sư gia xây dựng, bố trí ư?

"Khả năng dính líu đến tổ sư gia quả thật rất cao. Chỉ có điều là...".

Phiền lo vẫn hiện đầy trên khuôn mặt, Lý Ngọc Thường nói tiếp: "Nếu đây thực sự là thủ bút của tổ sư gia thì mục đích của người là gì? Tại sao dị biến lại phát sinh đúng vào lúc này, trong khi suốt hơn hai ngàn năm qua vẫn luôn an tĩnh?".

"Chuyện này...".

Giữa lúc Cơ Thành Tử còn đang nghĩ ngợi thì Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong lên tiếng: "Chưởng môn sư huynh, huynh nghĩ việc này có liên

quan gì tới đại tai kiếp mà chính giáo ta phải đối mặt không?".

"Sư huynh xem. Lần trước chuyện bên trong Tinh Các cũng là do tổ sư gia sắp xếp, lần này Hoá Long Trì vừa mở ra thì dị biến liền phát sinh...".

Những lời Dịch Bất Dịch nói không phải không có lý nên rất nhanh đã nhận được sự đồng tình của mọi người. Bọn họ bàn tán với nhau thêm một lúc thì Cơ Thành Tử chốt hạ:

"Được rồi. Các vị sư đệ, sư muội, tạm thời mọi người hãy kiên nhẫn chờ đợi, rất có thể thông đạo không gian sẽ lại lần nữa mở ra. Phần mình, ta sẽ trở về tra xem những cổ thư, điển tịch mà tổ sư gia lưu lại, hi vọng có thể tìm ra chút manh mối nào đó".

Cơ Thành Tử nói xong liền quay gót rời đi. Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, bọn họ hiện cũng vừa mới đi ra. Lúc này, còn ở lại bên trong Hoá Long Trì cũng chỉ có duy nhất hai người: Lăng Thanh Trúc và Lý Ngọc Thường.

Khuôn mặt chẳng lấy gì làm vui, Lăng Thanh Trúc ngó qua Lý Ngọc Thường, hỏi: "Ngọc Thường sư muội, muội không tính trở về à?"

"Sư tỷ không phải cũng còn ở lại đấy thôi." Rất không khách khí, Lý Ngọc Thường đáp trả. Giọng điệu thì hiển nhiên là chẳng dịu dàng gì.

Thành kiến không kém, họ Lăng phản ứng ngay: "Sư tỷ ta là người nhàn hạ, đâu có như Ngọc Thường sư muội trăm công nghìn việc, lúc nào đến tìm cũng báo bận không ra".

"Lăng sư tỷ, Ngọc Thường mọi khi đúng là trăm công nghìn việc thật, nhưng công việc dù có bề bộn tới đâu đi nữa thì trong hoàn cảnh này, khi Hoá Long Trì phát sinh dị biến, đồ nhi lành dữ chưa tường, muội đây há có thể bàng quan?".

"Nhưng mà sư tỷ thì khác a. Mọi khi muội đâu thấy sư tỷ để ý đến đồ nhi, tại sao giờ lại có vẻ quan tâm nhiều như vậy?".

"Hư... Ta nghĩ mắt của Ngọc Thường sư muội có vấn đề rồi. Môn nhân Thiên Kiếm ai chẳng biết Lăng Thanh Trúc ta là một vị minh sư trọng tình trọng nghĩa chứ".

"Nói không biết ngượng".

"Sư tỷ ta nói sự thật a, có gì đâu phải ngượng...".

Cộng vào đa số, sau một hồi lời qua tiếng lại, lẫn nhau công kích, rốt cuộc người thua thiệt vẫn là Lý Ngọc Thường. Đối với một kẻ mặt dày như Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường nàng thật đúng khó lòng so được. Trong dạ khó chịu, nàng hừ khẽ một tiếng, dứt khoát dời sang một góc khác, tiếp tục chờ đợi tin tức đồ nhi.

Dương Tiểu Ngọc, Lệ Thắng Nam, đấy đều là những đệ tử mà Lý Ngọc Thường nàng yêu mến nhất. Nàng thực không hi vọng bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì.

...

"Haizz...".

Cùng chung một tâm trạng với sư muội bên kia, phía bên này Lăng Thanh Trúc cũng đang rất đỗi muộn phiền. Nàng đứng nhìn hố sâu, lặng lẽ thở dài...

"Tiểu Ngư Nhi, Chu tiểu tử, sao hai đứa các ngươi lúc nào cũng khiến ta phải nhọc lòng lo nghĩ vậy...".

"Hoá Long Trì suốt hơn hai ngàn năm vẫn yên bình, các ngươi vừa tiến vào thì liền xảy ra chuyện... Đúng là tai tinh mà".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 271: Không được nhìn!

"Rốt cuộc thì đây là chỗ nào?".

Trong khoảng không tăm tối, một giọng nam nhân vừa mới cất lên. Khá khẽ. Đúng là của Lăng Tiểu Ngư - một trong hai đứa đệ tử mà Lăng Thanh Trúc hiện đang đứng bên ngoài than phiền. Lúc này, nhìn hắn có vẻ hoang mang.

Âu cũng phải. Đang yên đang lành lại bất ngờ xảy ra dị biến, bản thân bị hút vào trong một nơi tối tăm vô định, Lăng Tiểu Ngư hắn điềm nhiên làm sao được? Khẩn trương, lo lắng, nó vốn dĩ bình thường. Nhất là khi hiện giờ hắn chỉ có một mình...

Không giống như lúc bị thông đạo hút vào, những người bị hút hình như đều phân tán hết cả. Chí ít thì đấy là những gì mà Lăng Tiểu Ngư tin tưởng, dựa

trên hoàn cảnh của chính bản thân hắn.

Đứng trên mội ngọn cây cao, bằng vào pháp nhãn, họ Lăng tập trung quan sát bốn phương tám hướng với hi vọng có thể tìm ra tung tích của những đồng môn còn lại. Hoặc ít nhất, hắn có thể hiểu ra đại khái về cái chốn tối tăm vô định này.

Nhưng tiếc thay...

Lăng Tiểu Ngư đã không được như nguyện. Không gian chỗ này quá đỗi kỳ lạ, nó khiến tầm nhìn của hắn bị giới hạn đi rất nhiều. Pháp nhãn cũng tốt, thần thức cũng được, Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ có thể nhìn xem được một đoạn ngắn, chả thấm vào đâu...

"Phải làm thế nào đây? Tu vi của ta dường như quá yếu kém trong hoàn cảnh này...".

Trên ngọn cây, Lăng Tiểu Ngư trầm ngâm một đỗi, chừng hạ xuống thì hướng thẳng phía trước bước đi. Xem ra hắn đã có quyết định của mình...

...

Tâm lý cầu may, Lăng Tiểu Ngư cẩn trọng đưa chân cất bước. Dựa vào lượng tầm nhìn ít ỏi từ pháp nhãn của bản thân, hắn xuyên qua từng bụi rậm, từng tán cây, chậm rãi tiến sâu vùng đất tối tăm.

Cứ thế, hắn đi mãi, đi mãi... Tận cho tới khi một thanh âm yếu ớt truyền đến tai mình...

"Là ai?" Chân ngưng bước, Lăng Tiểu Ngư hướng nơi phát ra thanh âm, cất tiếng hỏi.

Và rất nhanh, một giọng nữ nhân hồi đáp: "Lăng Tiểu Ngư, có phải ngươi không?".

Nghe đối phương nói ra tên mình, trong lòng Lăng Tiểu Ngư không khỏi vui mừng. Cô gái kia nếu đã có thể nhận thức hắn, như vậy khẳng định là một vị đồng môn.

Thần tình kích động, Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Ta đúng là Lăng Tiểu Ngư, ngươi là ai?".

"Ta... ta là Lệ Thắng Nam".

"Lệ sư tỷ?".

Đã xác nhận danh tính, Lăng Tiểu Ngư chính thức buông lỏng phòng bị, nhấc chân tiến lại chỗ nàng.

"Đứng lại!".

Họ Lăng mới đi còn chưa được bao nhiêu bước thì đã liền bị người hô cản.

Phía bên kia, sau một tảng đá lớn, Lệ Thắng Nam nói gấp: "Ngươi không được qua đây!".

Không cho qua?

Lăng Tiểu Ngư hết sức nghi hoặc: "Lệ sư tỷ, có chuyện gì vậy?".

...

"Lệ sư tỷ?".

Kêu gọi mấy bận mà đối phương không trả lời, Lăng Tiểu Ngư khó tránh ngờ vực. Một lần nữa, hắn nhấc chân tiến tới.

"Không được qua!".

Và lại một lần nữa, Lệ Thắng Nam lên tiếng ngăn cản.

"Lệ sư tỷ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tại sao sư tỷ không muốn ta qua? Thêm nữa... Lệ sư tỷ, tại sao giọng nói của sư tỷ...".

Lúc nãy do vui mừng, trong lòng kích động nên Lăng Tiểu Ngư đã chẳng để ý, nhưng bây giờ, hắn đã nhận ra điểm bất thường. Thanh âm của Lệ Thắng Nam thực rất không bình thường. Nó... hết sức yếu nhược.

"Không lẽ Lệ sư tỷ bị thương?".

Thật dạ quan tâm, Lăng Tiểu Ngư lần nữa cất tiếng: "Lệ sư tỷ, có phải sư tỷ đã bị thương?".

"Ta... Ưm...!".

"Lệ sư tỷ?!".

Nghe ra vẻ đau đớn của Lệ Thắng Nam, Lăng Tiểu Ngư chẳng kịp nghĩ nhiều, lập tức phóng qua.

"Ngươi không được q...".

Thế là xong. Lần này thì Lệ Thắng Nam đã vô pháp can ngăn. Câu nàng còn chưa kịp nói hết thì thân ảnh Lăng Tiểu Ngư đã xuất hiện ngay trước mắt rồi. Lúc này, hắn đang nhìn nàng. Bằng đôi mắt mở to vì "kinh ngạc".

Cũng đáng ngạc nhiên lắm chứ. Với tình trạng hiện giờ của nàng thì điều ấy xét ra âu rất đỗi bình thường.

Quần áo rách nát, da thịt mười phần đã bạo lộ quá chín, thậm chí hai chốn riêng tư trên dưới cũng loã lồ trần trụi, bấy nhiêu lẽ nào còn chưa đủ để làm người "kinh ngạc"?

Lăng Tiểu Ngư, hắn đã. Có nghĩ thế nào hắn cũng không thể hình dung ra được cảnh tượng sẽ là như vầy.

Lệ Thắng Nam, nàng đích xác đã bị thương. Những vết trầy xước, những giọt máu tươi vương đọng trên cơ thể, chúng là minh chứng thuyết phục nhất. Tuy nhiên, thương tích bây giờ lại không phải điểm mấu chốt. Sự loã lồ trần trụi của nàng mới là thứ tác động nhiều nhất đến tâm linh Lăng Tiểu Ngư, khiến cho suy nghĩ của hắn nhất thời bị đình trệ.

Phát hiện ra ánh mắt "chăm chú" ấy, Lệ Thắng Nam càng thêm xấu hổ. Nàng dùng chút sức lực yếu ớt của mình, quát lớn: "Không được nhìn!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 272: Bế sư tỷ

"Lệ sư tỷ, đệ... đệ không phải cố ý." Đầu đã xoay sang hướng khác, Lăng Tiểu Ngư nói, bộ dáng hơi thiếu tự nhiên.

Tất nhiên, Lệ Thắng Nam chẳng chút tin tưởng vào lời biện minh ấy của hắn. Nhưng... tin hay không, lúc này còn có ý nghĩa gì nữa? Thân thể nàng chẳng phải đều đã bị hắn nhìn thấy hết rồi ư?

Một tay che trên, một tay che dưới, Lệ Thắng Nam cắn môi, mãi hồi lâu mới thốt ra được: "Ngươi... ngươi còn đứng đó? Bộ tính để mặc ta chết luôn hả?".

Trách móc. Rành rành là trách móc. Lăng Tiểu Ngư hiểu là như vậy. Hắn khá hoang mang: "Lệ sư tỷ, đệ... sư tỷ không muốn đệ nhìn...".

"Nhưng ngươi đã nhìn rồi!" Lệ Thắng Nam gắt gỏng.

Rồi hạ giọng: "Ta... ta bị trúng độc. Hiện giờ toàn thân vô lực...".

Thì ra là như vậy.

Tới lúc này thì Lăng Tiểu Ngư đã thấu rõ nguồn cơn. Hắn đã hiểu tại sao mà Lệ Thắng Nam lại hiện ra trước mắt mình trong tư thế ấy, bộ dạng ấy...

Cân nhắc nặng nhẹ, ngẫm đến quãng thời gian mình và sư phụ từng trải qua ở thôn Tô Hạ, Lăng Tiểu Ngư rất nhanh liền có quyết định. Tạm bỏ qua cái gọi là lễ tiết, hắn lần nữa xoay lưng. Từ trong giới chỉ, hắn lấy ra một bộ quần áo rồi áp sát cô gái đang nửa nằm nửa ngồi dưới đất.

"Ngươi... ngươi tính làm gì?".

"Lệ sư tỷ, đắc tội".

"Ngươi...".

"Soạt".

Lần này Lệ Thắng Nam đã không có cơ hội từ chối. Đơn giản là bởi Lăng Tiểu Ngư ra tay quá nhanh. Hắn nâng nàng dậy xong thì lập tức đem y phục khoác vào, thời gian bất quá một cái nháy mắt.

"Sư tỷ, để đệ xem tình trạng của tỷ".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư liền hành động, cẩn thận giúp Lệ Thắng Nam kiểm tra tình trạng cơ thể, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không.

Tra xét xong, hắn cau mày kết luận: "Độc tố rất kỳ lạ, chúng dường như chỉ có tác dụng kìm toả chân nguyên, hạn chế sức lực...".

"Lệ sư tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao sư tỷ lại rơi vào tình huống hiện tại?".

...

Lệ Thắng Nam nghe rõ nhưng chưa đáp. Cõi lòng nàng, nó vẫn đang rối. Trái tim nàng, nó còn đang loạn...

"Lệ sư tỷ?".

Phải qua đến lượt kêu gọi thứ hai, Lệ Thắng Nam lúc này mới lấy lại bình tĩnh. Nàng hít sâu một hơi, bắt đầu kể...

...

Sau một đỗi chăm chú lắng nghe thì Lăng Tiểu Ngư đã triệt để tường minh. Hoá ra Lệ Thắng Nam nàng đã đụng phải một tên thụ yêu, cùng hắn giao chiến. Kết quả tuy rằng đã giết được thụ yêu nhưng bản thân Lệ Thắng Nam nàng cũng gánh lấy thương tổn. Thêm nữa, trong quá trình giao chiến, do sơ suất nên nàng đã bị trúng độc của yêu tinh, dẫn đến tràng cảnh như hiện giờ...

...

"Quả nhiên ở đây cũng chẳng phải nơi tốt lành gì...".

Buông ra một câu như vậy, Lăng Tiểu Ngư dời ánh mắt lên người cô gái trước mặt: "Lệ sư tỷ, chất độc tỷ trúng phải đệ tuy rằng không có cách nào hoá giải nhưng sư tỷ cũng đừng quá lo lắng, đệ nghĩ nó sẽ không gây nguy hiểm gì cho sư tỷ đâu".

Ném cho họ Lăng một ánh nhìn kỳ quái, Lệ Thắng Nam truy ngay: "Sao ngươi dám khẳng định là không?".

Rất thành thật, Lăng Tiểu Ngư hồi đáp: "Lệ sư tỷ, đệ từ nhỏ đã thường theo ân sư luyện đan chế thuốc, đối với dược tính ít nhiều cũng có chút hiểu biết".

...

Đợi mãi hồi lâu vẫn chưa thấy Lệ Thắng Nam có phản ứng gì, Lăng Tiểu Ngư đành phải chủ động. Hắn nói: "Lệ sư tỷ, chúng ta hẳn đã bị hút vào một mật cảnh, nhất thời khó có thể thoát ra được. Đệ nghĩ trước mắt chúng ta nên đi tìm mấy người Tiểu Ngọc, Đại Trù rồi tính tiếp. Không biết ý sư tỷ thế nào?".

Lệ Thắng Nam thoáng cân nhắc, gật đầu đồng thuận: "Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy. Chúng ta cũng không thể ở đây chờ đợi".

"Được rôi. Chúng ta cứ quyết định như vậy".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc Lăng Tiểu Ngư đưa hai tay về trước, hướng thẳng đến vị trí của người bên cạnh.

"Ngươi muốn làm gì?" Ngay lập tức, giọng Lệ Thắng Nam cất lên. Vô cùng cảnh giác.

Đối lập với vẻ khẩn trương ấy của nàng, Lăng Tiểu Ngư tỏ ra khá điềm tĩnh, khác xa sự bối rối ban đầu chạm mặt: "Lệ sư tỷ, đệ chỉ muốn giúp tỷ... Tình trạng hiện giờ của tỷ vốn không thể đi lại...".

"Ngươi... ngươi tính bồng ta?".

Cho là Lệ Thắng Nam để ý lễ tiết, Lăng Tiểu Ngư mới chân thành khuyên nhủ: "Lệ sư tỷ, đệ biết nam nữ thụ thụ bất thân, làm vậy là thiệt thòi cho tỷ. Nhưng với hoàn cảnh hiện tại... Sư tỷ, xin hãy bỏ qua lễ tiết".

...

"Hắn đã nói như vậy rồi, nếu ta còn từ chối thì thật không đúng. Hắn vốn cũng không có ý tứ gì...".

Mặc dù trong dạ đã thông suốt nhưng ngoài mặt, Lệ Thắng Nam vẫn cứ rất ngại ngùng. Nàng quay đầu sang hướng khác, miệng bảo: "Được rồi. Vậy... phiền ngươi".

"Cám ơn sư tỷ đã hiểu".

Có được sự đồng thuận, Lăng Tiểu Ngư chẳng chần chừ thêm nữa, nhanh chóng luồn tay qua người Lệ Thắng Nam, đem nàng nhấc bổng lên.

"Ưm...".

"Lệ sư tỷ, tỷ sao vậy?".

"K-Không có gì".

"Vậy... đệ đi nhé?".

"Ừ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 273: Nỗi lòng của lệ thắng nam

Nếu bỏ qua đoạn bối rối ban đầu, không thể không nói, cách xử trí của Lăng Tiểu Ngư đã dạn dĩ hơn nhiều so với trước, thời điểm còn chưa ra ngoài tìm kiếm tài liệu luyện chế Trường Sinh Đan.

Rõ ràng, sau chuyến đi ấy, sau mối tình đơn phương vô vọng ấy, họ Lăng đã dần trưởng thành...

Con người, có lẽ ai rồi cũng sẽ như vậy. Khởi điểm ai chẳng thuần chân, nhưng thuần chân... đến cuối cùng thử hỏi ai còn giữ được?

Mấy ai?

...

Núi cao còn thành đất phẳng, bãi bể còn hoá nương dâu thì huống chi tâm tính con người?

Trời đất còn thay, lòng người sao lại chẳng đổi?

Thời gian, nó mầu nhiệm lắm. Theo dòng năm tháng, mọi thứ rồi sẽ đổi thay. Có thể tốt hơn, cũng có thể xấu đi, tùy vào cách mà con người ta cảm nhận. Cũng giống như trường hợp của Lăng Tiểu Ngư vậy...

Thuần chân đã giảm, dạn dĩ tăng lên, Lăng Tiểu Ngư hắn đang từng bước trưởng thành, từng bước trở thành một nam nhân phong trần đúng nghĩa. Là tốt? Hay là xấu?

Câu trả lời... còn tùy thuộc đối tượng. Đối với một số người thì nó rất tốt; nhưng đối với một số khác, biết đâu họ lại yêu mến Lăng Tiểu Ngư của trước đây hơn.

Tốt hay xấu, điều đó rất khó nói. Nhưng chí ít, riêng với bản thân Lăng Tiểu Ngư, trưởng thành là một điều cần thiết. Thậm chí kể cả khi cái giá phải trả có lớn lao đi nữa...

...

Tương lai, Lăng Tiểu Ngư sẽ trở thành ai, thành thứ gì? Hãy để cho tương lai trả lời.

Còn hiện tại...

Giữa màn đêm tăm tối, bên trong rừng rậm, hắn vẫn đang cẩn trọng bước đi. Dĩ nhiên là không chỉ một mình. Lệ Thắng Nam, nàng vẫn đang đồng hành cùng hắn. Vị trí? Trừ bỏ đôi tay hắn ra thì làm gì còn nơi nào khác nữa? Hắn bồng chứ đâu có cõng.

...

"Không biết hắn đang nghĩ gì nhỉ?".

Trên đôi tay trông có vẻ thư sinh mà vô cùng vững chãi của Lăng Tiểu Ngư, trong bộ trường y mặc tạm, Lệ Thắng Nam thầm nghĩ.

"Hắn đã bồng mình gần nửa canh giờ rồi, không biết có cảm thấy mình nặng quá không...".

Khỏi phải nói, đó chắc chắn là một thắc mắc rất đỗi vô lý. Nên nhớ, Lăng Tiểu Ngư là tu sĩ chứ chả phải phàm nhân thế tục. Hắn sao có thể cảm thấy nặng nề vì bồng Lệ Thắng Nam nàng được. Trọng lượng của nàng lớn được bao nhiêu?

Đừng nói một Lệ Thắng Nam, cho dù là mười Lệ Thắng Nam gộp lại, tin tưởng Lăng Tiểu Ngư vẫn dễ dàng mang đi. Việc bồng bế của hắn hiện giờ, nó bất quá cũng chỉ như phàm nhân thế tục ôm một bó rơm nho nhỏ mà thôi.

Đó là sự thật mười mươi, chẳng có lý do gì để phải bàn cãi. Khổ nỗi... Lệ Thắng Nam, nàng vẫn cứ cố tình không chịu hiểu. Trong âm thầm, nàng vẫn tiếp tục lo nghĩ những chuyện không đâu...

"... Lúc nãy khi nhìn thấy mình loã lồ như vậy, không biết Lăng Tiểu Ngư hắn đã nghĩ gì. Không biết hắn có chê cười mình không...".

"Vóc dáng của mình chẳng đẹp như của Tiểu Ngọc, cũng chẳng cân đối như của Mộng Kiều. Ngực mình cũng chẳng lớn...".

Nghĩ đến đây, Lệ Thắng Nam không kiềm được đưa mắt liếc xem.

Và càng xem thì...

"Đúng là nhỏ mà".

...

Là thế đấy. Lệ Thắng Nam, nàng hết sức để ý. Nếu nhìn nàng trần trụi, đang bế nàng là một vị sư huynh hoặc sư đệ nào khác, có lẽ nàng đã thoải mái hơn nhiều. Đáng tiếc, đây lại là Lăng Tiểu Ngư, nam nhân bấy lâu nàng vẫn luôn thầm thương trộm nhớ...

Trong khoảng thời gian Lăng Tiểu Ngư hạ son thu thập tài liệu luyện chế Trường Sinh Đan, Lệ Thắng Nam nàng đã phải đấu tranh rất nhiều. Níu kéo hay buông bỏ, bước tiếp hay dừng lại, giữa nhớ và quên...

Hết suy lại nghĩ, hết nghĩ lại suy, nàng đã biết bao đêm thao thức thẫn thờ...

"Ngốc nghếch. Lệ Thắng Nam ngươi thật ngu ngốc." Rất nhiều lần, Lệ Thắng Nam nàng đã tự trách mình như vậy. Lắm những khoảnh khắc, nàng thấy hổ thẹn với ân sư.

Từ thuở nhỏ, Lệ Thắng Nam nàng đã được sư phụ tận tâm nuôi dưỡng, sớm hơn ân cần dạy bảo. Lúc thành niên, Lệ Thắng Nam nàng đã tự nguyện với lòng, rằng cả đời sẽ chăng màng tình duyên đôi lứa, cố gắng kế thừa chí nguyện của ân sư, ra sức phù trợ chính giáo. Ấy vậy mà...

Thiên nhân luận pháp, một lần đụng chạm...

Nụ hôn tai quái kia, nó đã để lại quá nhiều "hậu quả". Mấy mươi năm băng thanh ngọc khiết, phút chốc tan thành mây khói.

Quá ư?

Không. Đối với Lệ Thắng Nam thì chẳng hề phóng đại một tí nào đâu. Cần biết là từ nhỏ đến lớn, tay nam nhân nàng còn chưa một lần đụng qua đấy.

Một nụ hôn, nó là quá sức chịu đựng của nàng.

Tâm cảnh bị phá, tu vi đình trệ, đó rõ ràng là do lỗi của Lăng Tiểu Ngư. Lúc ấy, Lệ Thắng Nam nàng luôn nghĩ như vậy, muốn tìm hắn tính sổ. Thế nhưng sau khi nghe lời khuyên của Dương Tiểu Ngọc sang Trúc Kiếm Phong tìm gặp, cố gắng tiếp cận thì...

Oán trách đã tan, hờn giận đã tắt, tuy nhiên tâm cảnh của nàng, nó vẫn chẳng khá lên được tí nào. Hoàn toàn trái lại, kết quả còn tồi tệ hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274: Tình cảnh của Chu Đại Trù

Tình cảm kia, Lệ Thắng Nam nàng buông không được, dù rằng đã cố. Cứ mỗi lần nàng muốn lãng quên là trái tim nàng, nó lại càng nhớ. Và, cũng bởi còn nhớ, còn thương nên nàng mới âm thầm hạ son, tìm đến Đào Hoa thôn để gặp Lăng Ngọc Yến, để nghe đối phương kể về Lăng Tiểu Ngư...

Ngu ngốc. Khờ dại. Lệ Thắng Nam nàng biết chứ. Rất rõ là khác. Nhưng lý trí, cuối cùng vẫn đành thất bại dưới con tim.

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi có biết ngươi đã làm ta rất khổ sở không?".

Trong vòng tay họ Lăng, Lệ Thắng Nam lén đưa mắt nhìn lên, thầm trách móc: "Cả đời ngọc khiết băng thanh của ta chính là bị hủy bởi ngươi; chí nguyện nối gót ân sư, phù trợ chính giáo, nó cũng do ngươi mà sụp đổ... Lăng Tiểu Ngư, ngươi nói đi. Những gì ngươi đã gây ra cho ta, ngươi tính chịu trách nhiệm thế nào đây?".

Liên tiếp là những câu hỏi mà câu trả lời thì tuyệt nhiên chẳng có.

Lăng Tiểu Ngư, hắn đâu phải con sâu trong bụng Lệ Thắng Nam mà nghe được. Ánh mắt lén lút của nàng ư? Hắn chỉ đơn giản cho đó là vì Lệ Thắng Nam nàng vẫn còn xấu hổ thôi.

Lại nói, hiện giờ là lúc nào kia chứ? Lăng Tiểu Ngư làm gì có tâm trạng để bận tâm đến những thứ nữ nhi thường tình ấy. Tình cảnh của đám người Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc, đấy mới là điều khiến hắn phải lo nghĩ.

Không gian tối tăm này quá đỗi kỳ dị, hung hiểm tin rằng chẳng thiếu. Lệ Thắng Nam chính là minh chứng tốt nhất.

Ngẫm một chút, nếu như Lệ Thắng Nam đã đụng phải thụ tinh, vậy có gì đảm bảo được rằng đám người Chu Đại Trù, Dương Tiểu Ngọc vẫn bình an vô sự?

Trong cái chốn tối tăm vô định này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

"Đại Trù, Tiểu Ngọc, hai người nhất định không được có bất trắc gì...".

Nội tâm sốt ruột, cõi lòng lo lắng, Lăng Tiểu Ngư gia tăng cước bộ, tiến nhanh về phía trước với hi vọng sớm tìm được những người đồng môn của mình.

May sao, có vẻ trời cao đã nghe được nỗi lòng của hắn. Qua thêm khoảng chừng một khắc, hắn rốt cuộc cũng phát hiện ra tung tích Chu Đại Trù - người huynh đệ chí cốt của mình. Chỉ là tình huống...

Nói thế nào nhỉ... Quần áo tả tơi, tóc tai rối bù, lại còn đang bị treo lủng lẳng trên cây... Mà trọng lượng của Chu Đại Trù thì ai cũng đều biết, nặng hơn người khác rất nhiều. Khá là tròn trịa.

Một thân hình tròn trịa tả tơi treo lủng lẳng trên cây, cảnh tượng... quả thật vừa thảm hại lại vừa khiến cho người ta cảm thấy buồn cười.

Nhưng nói thì nói vậy thôi chứ trên thực tế Lăng Tiểu Ngư làm sao có thể cười cho được. Nét mặt khẩn trương, hắn vội chạy tới.

"Sư huynh!".

"Tiểu Ngư, ngươi đừng có qua đây!".

Đang toan thi triển đạo thuật, Lăng Tiểu Ngư nghe vậy thì không khỏi nghi hoặc.

"Tiểu Ngư, ngươi yên tâm, ta không sao hết." - Chẳng cần Lăng Tiểu Ngư phải hỏi, Chu Đại Trù đã tự mình giải đáp - "Cái tên thụ tinh này ta đối phó được".

"Sư huynh, nhưng mà huynh...".

"Đừng lo, lúc nãy ta nhất thời sơ suất nên mới bị nó trói lại thôi. Tiểu Ngư, ngươi coi ta này".

Như để chứng minh những lời mình nói, Chu Đại Trù lập tức xuất ra thủ đoạn. Theo ý niệm của hắn, từ bên trong không gian giới chỉ, một thanh kiếm bay ra. Kiếm này màu xanh, kích cỡ khá lớn, quanh thân có linh quang lưu chuyển, thật vừa nhìn đã biết chẳng phải vật phàm.

Thiên Tà, đấy là tên gọi của nó.

...

"Hừ, dám trói ta. Để ta cho ngươi biết sự lợi hại của bổn Đại Trù".

"Thiên Tà, sát!".

"Ong!".

Như một tiểu binh vừa nhận lệnh từ nguyên soái, bảo kiếm Thiên Tà ngân lên, tự động chém xuống.

"Xẹt! Xẹt! Xẹt!".

...

Sau vài đường kiếm, Thiên Tà lúc này đã dừng lại. Phần Chu Đại Trù, hắn cũng đã được giải phóng.

Chân đáp xuống đất, Chu Đại Trù nhìn tên thụ tinh hiện vừa bị bảo kiếm của mình cắt đi vài đoạn, bộ dáng khinh thị: "Hừ, lại dám tập kích ta, đúng là không biết sống chết".

"U u u...".

Nơi đối diện, từ trong miệng thụ tinh, một tràng âm thanh trầm đục cất lên. Tiếp đó, hắn chợt há miệng...

Phía bên này, trên tay Lăng Tiểu Ngư, Lệ Thắng Nam trông thấy cảnh tượng ấy thì liền hô lớn: "Cẩn thận! Hắn phun độc!".

...

"Soạt!".

Động tác vô cùng mau lẹ, ngay khi nghe Lệ Thắng Nam cảnh báo thì Chu Đại Trù đã lập tức thoái lui. Trong lớp linh quang hộ thể, hắn nhìn gã thụ tinh vừa quay đầu bỏ chạy, quát: "Ngươi chạy đi đâu!".

"Soạt!".

Lại một lần nữa, thân ảnh họ Chu biến mất. Có điều lần này, thay vì thoái lui về phía sau thì hắn lại lao lên phía trước.

Thiên Tà ngân động, hắn chém ra một đường.

Bát Tự Kiếm Quyết: "Cát" Kiếm Quyết!

...

...

"... Dám phun độc đối phó ta? Cái thứ yêu nghiệt nhà ngươi...".

Bực bội còn chưa tan, Chu Đại Trù đứng trước thi thể thụ tinh, liên tục giơ chân giẫm đạp. Vừa giẫm vừa mắng...

"Đồ nghiệt súc! Ta đạp!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 275: Ngờ vực

...

"Này...".

Lăng Tiểu Ngư nghe gọi liền ngó xuống.

Chỉ chờ có thế, Lệ Thắng Nam hỏi: "Sư huynh của ngươi... hắn có thù với cây à?".

Ý tứ của Lệ Thắng Nam, Lăng Tiểu Ngư sao lại chẳng hiểu. Mặc dù trong lòng cũng thấy bộ dáng hiện tại của sư huynh mình không đẹp đẽ gì cho cam, nhưng xuất phát từ sự kính trọng, hắn lựa lời nói đỡ: "Hmm... Bình thường sư huynh không có như vậy đâu".

"Thật không như vậy?".

"Thật".

Lệ Thắng Nam im lặng, không hỏi thêm câu nào nữa. Dẫu vậy, xem thần thái của nàng thì... chẳng có vẻ gì là tin tưởng hết.

...

"Hừ, cho Diêm vương khỏi nhận ra nghiệt súc ngươi luôn".

Sau một hồi giẫm đạp, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng hả dạ. Dứt khoát gạt tàn thi của thụ tinh sang một bên, hắn xoay đầu, hướng chỗ hai người Lăng Tiểu Ngư - Lệ Thắng Nam tiến lại.

"Sư huynh".

"Tiểu Ngư".

Mừng vui lộ rõ qua gương mặt, Chu Đại Trù nói tiếp: "Gặp được ngươi thật tốt quá. Ta cứ sợ ngươi đã xảy ra chuyện gì...".

"Sư huynh, đệ cũng rất lo lắng cho huynh".

"Ha ha... Ta biết mà. Tiểu Ngư ngươi là hảo huynh đệ".

Cười được mấy giây, Chu Đại Trù đột nhiên thu hồi tiếu ý. Hắn liếc xuống Lệ Thắng Nam, sau đấy lại liếc lên nhìn Lăng Tiểu Ngư, thần tình nghi hoặc: "Tiểu Ngư, nữ nhân này hình như là Lệ sư tỷ a?".

"Vâng, đây đúng là Lệ sư tỷ".

"Thế... Tiểu Ngư, tại sao ngươi lại bồng Lệ sư tỷ vậy?".

"Đó là vì... Hmm... Sư huynh, Lệ sư tỷ bị trúng độc, nhất thời không thể đi lại".

"Trúng độc?".

Chu Đại Trù lại lần nữa liếc xuống quan sát cô gái nằm trên tay sư đệ mình.

Bị người soi mói, Lệ Thắng Nam có muốn trốn tránh cũng chẳng được nữa. Khá là e thẹn, nàng phản ứng: "Ngươi nhìn cái gì?".

"Thì nhìn coi sư tỷ có thực bị trúng độc không".

"Ngươi...".

"Hừm...".

Theo sau tiếng hắng, Lăng Tiểu Ngư thay Lệ Thắng Nam nói hộ: "Sư huynh, Lệ sư tỷ đích xác đã bị trúng độc. Trước khi đệ tìm thấy thì sư tỷ cũng giống như huynh, có chạm trán qua với thụ tinh. Vừa rồi cũng chính sư tỷ đã lên tiếng cảnh báo huynh về chất độc của thụ tinh kia...".

"À, ta nhớ rồi. Lúc nãy đúng là tiếng hô của Lệ sư tỷ".

Những tưởng Chu Đại Trù đã hiểu ra vấn đề thì không, đầu vừa gật xong còn chưa được bao lâu hắn đã lại hỏi: "Nhưng mà Tiểu Ngư, tại sao Lệ sư tỷ lại ăn mặc như vầy? Đây hình như là y phục của ngươi a?".

"Cái này..." - Lăng Tiểu Ngư ấp úng, nhưng rồi cũng quyết định nói ra - "Lúc đệ tìm thấy Lệ sư tỷ thì tình trạng của tỷ ấy... Hmm... Quần áo có hơi khó coi một chút, vì vậy cho nên đệ đã lấy y phục của mình mặc cho tỷ ấy".

"Tiểu Ngư, ta vẫn chưa hiểu lắm".

Chu Đại Trù chỉ vào chiếc không gian giới chỉ mà Lệ Thắng Nam đang đeo, nói tiếp: "Nếu muốn thay y phục thì có thể lấy chính y phục của Lệ sư tỷ mà, đâu cần ngươi phải...".

Lần này thì Lăng Tiểu Ngư đã thực sự đờ ra. Câu nói của Chu Đại Trù, theo nghĩa nào đó thì đã khiến hắn "bừng tỉnh". Và cũng chính vì đã tỉnh nên hắn mới đang tự thấy mình hết sức đần độn.

Đúng như sư huynh hắn vừa nói, lúc đó hắn rõ ràng có thể lấy chính y phục của Lệ Thắng Nam rồi mặc vào cho nàng, vốn chả cần thiết phải dùng quần áo của bản thân làm gì cả.

Tại sao lúc đó hắn lại không nghĩ ra chứ?

"Lăng Tiểu Ngư à Lăng Tiểu Ngư, ngươi đúng là ngớ ngẩn thật mà".

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư đang thầm tự trách thì trên tay hắn, Lệ Thắng Nam cũng đã sớm giấu mặt đi. Nàng rất xấu hổ.

Ngẫm lại tình cảnh khi đó, Lệ Thắng Nam nàng đáng ra nên có sự can thiệp mới phải, ấy vậy mà...

"Lệ Thắng Nam à Lệ Thắng Nam, ngươi bị cái gì vậy chứ? Tại sao lúc ấy ngươi lại không nhắc nhở hắn...".

...

"Tiểu Ngư, Lệ sư tỷ, hai người các ngươi... không phải đã phát sinh chuyện gì mờ ám đấy chứ?".

"Không có!".

"Không có!".

Gần như lập tức, ngay khi Chu Đại Trù vừa dứt câu thì Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam liền đồng thanh phủ nhận. Nhưng chính điều đó, nó lại càng khiến họ Chu tăng thêm ngờ vực.

"Mình chỉ tùy tiện hỏi thôi mà Tiểu Ngư và Lệ sư tỷ... Phản ứng của hai người bọn họ hình như hơi thái quá thì phải. Lẽ nào mình nói mò cũng trúng, giữa bọn họ thực đã phát sinh chuyện gì mờ ám?".

Chu Đại Trù hết liếc xuống rồi lại liếc lên, không biết nghĩ gì cuối cùng lại cười, bảo: "Ha ha... Không có thì không có, ta cũng chỉ tiện miệng thôi. Ta tin tưởng các ngươi mà...".

"Được rồi Tiểu Ngư, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi".

...

Phút giây khó xử đã trôi qua. Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam, cả hai tạm thời thoát qua phiền toái. Lúc này, bọn họ đang cùng Chu Đại Trù thảo luận, tính xem phải làm gì tiếp theo...

Vốn dĩ ban đầu, bọn họ định sẽ tiếp tục lên đường tìm kiếm tung tích những đồng môn còn lại, nhưng rồi sau đó, Chu Đại Trù bỗng đổi ý. Hắn bảo trước mắt nên ngưng tìm kiếm. Thay vì tiếp tục mò mẫm, cả ba cần ổn định, chú ý đến an toàn của mình trước.

Nhận thấy đó là một đề xuất hợp lý, Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam đều gật đầu đồng thuận, cùng Chu Đại Trù kiếm chỗ nghỉ chân. Và kết quả thì như đang thấy. Ở đây, trong hang động hoang sơ này, một đống lửa đã vừa mới được người nhóm lên...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Cùng nhau thảo luận

"Tiểu Ngư, ta đồng ý với ngươi, cái chỗ mà chúng ta bị hút vào đây có khả năng đúng là một mật cảnh hoang sơ thật. Chỉ là không biết hung hiểm nhiều ít ra sao thôi".

Bên đống lửa, Chu Đại Trù đặt mông trên một hòn đá phẳng, từ tốn nói ra.

"Hmm... Tên thụ tinh mà Lệ sư tỷ gặp và cái gã mà ta đụng phải, bọn chúng rõ ràng là cùng một giống loài. Tu vi của bọn chúng mặc dù không quá cao nhưng lại sở hữu chất độc rất lợi hại, có khả năng phong bế chân nguyên, kìm toả sức lực...".

"Tiểu Ngư, ta có suy đoán thế này. Ừm, ta nghĩ mật cảnh mà chúng ta bị hút vào đây, rất có khả năng chỉ tồn tại cây cối, đất đá, không hề có động vật nào".

Lăng Tiểu Ngư ngẫm một lúc thì nhẹ gật đầu: "Đúng là rất có khả năng ấy. Từ lúc bị hút vào đây, suốt dọc đường tìm kiếm đệ quả đã chẳng nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ loài động vật nào".

...

"Đại Trù, tiếp theo huynh nghĩ chúng ta nên làm gì?".

Đáp lại Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù thoáng trầm ngâm, rồi bảo: "Trước mắt chúng ta có ba vấn đề. Thứ nhất là hoá giải độc tố cho Lệ sư tỷ, thứ hai là tìm kiếm tung tích Tiểu Ngọc và những người khác, thứ ba là thoát ra khỏi cái chỗ quỷ quái này".

"Đối với vấn đề thứ nhất, lúc nãy ta và đệ đã thử qua rồi, kết quả thì chẳng có gì khả quan, tu vi chúng ta vốn không đủ để giúp Lệ sư tỷ đem chất độc ép ra bên ngoài. Duy nhất may mắn là chất độc kia chỉ phong bế chân nguyên, kìm toả sức lực, vậy nên tạm thời tính mạng của Lệ sư tỷ vẫn sẽ được an toàn".

"Còn vấn đề thứ ba, thoát ra khỏi chỗ này... Tiểu Ngư, thú thật là chúng ta không có nhiều cơ sở lắm. Thông thường, đối với một mật cảnh hoang sơ thì khi nó mở ra, thông đạo không gian sẽ tồn tại thêm một khoảng thời gian rồi mới chính thức đóng lại. Nhưng trường hợp của chúng ta... Ngươi cũng thấy rồi đó. Sau khi hút chúng ta vào đây xong thì thông đạo không gian đã biến mất, chẳng những thế, nó lại còn đem chúng ta phân tán ra mỗi người một nơi...".

"Hiện tại, trong ba vấn đề, chỉ còn mỗi cái thứ hai là khả dĩ. Trước mắt, việc duy nhất chúng ta có thể làm được là tìm kiếm tung tích những người còn lại, tìm được rồi sau đó sẽ cùng nhau nghĩ cách rời khỏi đây... Tất nhiên, như ta đã nói. Hung hiểm ở đây nhiều ít ra sao chúng ta vẫn chưa rõ, vì lẽ đó, chúng ta không được phép hành động hấp tấp, lỗ mãng".

"Đại Trù, vậy huynh nói chúng ta phải làm thế nào?".

Dưới sự chăm chú của Lăng Tiểu Ngư, cũng đồng thời là của Lệ Thắng Nam, Chu Đại Trù đề xuất: "Tiểu Ngư, ta tính thế này. Lệ sư tỷ hiện đang bị trúng độc, mang theo tỷ ấy ra ngoài tìm kiếm thật cũng không phải ý hay. Chi bằng để sư tỷ lại bên trong hang động này, rồi chúng ta dựng lên cấm chế, dùng pháp phù ngụy trang...".

"Ta phản đối!".

Câu nói vừa rồi không phải của Lăng Tiểu Ngư. Lệ Thắng Nam, nàng mới là chủ nhân thanh âm. Trông nét mặt thì có vẻ như nàng đang khá kích động.

Cũng đúng thôi. Trong một không gian tối tăm xa lạ, bản thân lại còn bị trúng độc khiến cho toàn thân vô lực, Lệ Thắng Nam nàng há có thể đừng lo

sợ?

Bỏ lại nàng một mình ư?

"Chu Đại Trù." - Bằng cái giọng yếu ớt, Lệ Thắng Nam kháng nghị - "Ngươi... ngươi tính như vậy là sao? Làm sao ngươi có thể bỏ ta lại một mình trong khi mà ta... ta như vầy?".

"Lệ sư tỷ, sư tỷ đừng quá lo lắng".

Chu Đại Trù trấn an: "Trên người đệ có mấy cấm chế lợi hại lắm, bố trí xong thì đảm bảo sẽ chẳng ai có thể phát hiện ra sư tỷ đâu".

"Làm sao ngươi dám khẳng định là sẽ không ai tìm ra?" - Lệ Thắng Nam vẫn như cũ, không hề tin tưởng - "Chu Đại Trù ngươi cũng đâu phải đại tu sĩ, cấm chế có thể lợi hại tới đâu... Thêm nữa, lúc nãy ngươi cũng mới vừa nói đấy. Ở đây hung hiểm nhiều ít còn chưa biết. Rủi như trong lúc các ngươi ra ngoài, bất chợt có một tên yêu quái cấp bậc chân nhân chạy ngang qua rồi phát hiện ra ta thì sao?".

Chu Đại Trù nghe xong thì chép môi, bảo: "Lệ sư tỷ, sư tỷ có phải đã lo lắng quá rồi không? Yêu quái cũng đâu phải rau cải ngoài đường chứ... Mà, kể cả có yêu quái đạo hạnh cao thâm đi nữa, đệ nghĩ cũng chẳng trùng hợp tới như thế, xuất hiện đúng ngay chỗ này đâu".

"Ngươi lấy gì đảm bảo là sẽ không có?".

"Thì đệ...".

"Sư huynh".

Im lặng từ nãy giờ, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng đã lên tiếng: "Đệ thấy Lệ sư tỷ nói phải đấy. Ở một nơi quỷ dị như chỗ này, chúng ta không thể đảm bảo được điều gì".

"Tiểu Ngư, vậy ý ngươi là chúng ta vẫn mang Lệ sư tỷ theo? Như thế sẽ có hơi bất tiện a".

"Bất tiện cái gì chứ?".

Liếc qua Lệ Thắng Nam - người vừa nói, Chu Đại Trù đáp ngay: "Thì sư tỷ nghĩ coi, nếu lỡ trong lúc tìm kiếm tự dưng có mấy tên thụ tinh, thạch tinh gì đó nhảy ra, như vậy đệ và Tiểu Ngư sẽ phải vừa đánh nhau với bọn chúng vừa chú ý an toàn của sư tỷ, cái này lẽ nào không bất tiện?".

Hơi khó nghe nhưng hoàn toàn có lý. Lệ Thắng Nam, nàng đúng sẽ trở thành gánh nặng.

Bản thân tự hiểu, Lệ Thắng Nam im lặng cúi đầu, thôi không tranh cãi chi nữa. Có vẻ như nàng đã chấp nhận an bài.

Nhưng, chính lúc này, khi nàng đang cảm thấy tủi thân nhất thì giọng Lăng Tiểu Ngư cất lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Phút yên bình ngắn ngủi

"Sư huynh, đệ có ý kiến thế này".

Lăng Tiểu Ngư dừng một chút, rồi nói tiếp: "Đệ nghĩ huynh và đệ nên phân ra, một người ra ngoài dò la còn một người thì ở lại trông coi Lệ sư tỷ. Tuy rằng làm vậy sẽ khiến cho việc tìm kiếm tốn nhiều thời gian hơn, nhưng chí ít có thể đảm bảo an toàn".

...

Chưa thấy Chu Đại Trù hồi âm, Lăng Tiểu Ngư khó tránh lo lắng, đang toan hỏi thì...

"Được rồi, cứ làm như vậy đi".

Thở ra một hơi, từ nghiêm túc, họ Chu bỗng đổi sang vẻ mặt tươi cười. Hắn vỗ nhẹ lên vai người huynh đệ của mình, thâm ý nói: "Tiểu Ngư, ta hiểu được".

Hiểu? Hiểu cái gì?

Lăng Tiểu Ngư có chút nghi hoặc, tính truy thì nơi đối diện, Chu Đại Trù đã đứng lên, hướng cửa hang động bước ra.

"Sư huynh, huynh định đi đâu vậy?".

"Không có. Ta chỉ muốn bố trí thêm vài lớp cấm chế nữa thôi".

"Để đệ giúp huynh".

"Không cần đâu".

Đã tiến ra bên ngoài hang động, Chu Đại Trù ngó vào, cười cười: "Tiểu Ngư, ngươi cứ ở đó trông chừng Lệ sư tỷ đi. Ngươi để Lệ sư tỷ một mình, coi chừng tỷ ấy sẽ tức giận a".

Tức giận?

Lăng Tiểu Ngư theo phản xạ xoay đầu nhìn qua Lệ Thắng Nam.

Chả biết từ bao giờ, Lệ Thắng Nam, nàng đã giấu mặt đi mất rồi.

...

Những ngày tiếp theo, sinh hoạt của ba người Lăng Tiểu Ngư vẫn đều đặn diễn ra theo cùng một kiểu. Đúng như phân công trước đó, Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù, mỗi người làm một công việc. Chu Đại Trù là ra ngoài dò la tin tức, còn phần Lăng Tiểu Ngư, trách nhiệm của hắn là trông chừng Lệ Thắng Nam, đảm bảo cho nàng được an toàn.

Lẽ dĩ nhiên, sự phân chia ấy rất không công bằng. Rõ ràng, Chu Đại Trù sẽ thiệt thòi hơn hẳn.

Nhưng... biết sao được chứ. Đấy là điều Chu Đại Trù muốn a. Sự phân chia này, toàn bộ đều là quyết định của hắn.

Lăng Tiểu Ngư? Hắn đã lên tiếng phản đối rồi đó chứ. Chỉ là... vô dụng. Vị sư huynh kia của hắn vẫn trước sau như một, kiên quyết nhận lấy trọng trách dò la tin tức. Nhớ lúc ấy, Chu Đại Trù đã thâm ý đấm nhẹ lên ngực hắn mà nói rằng: "Tiểu Ngư à, Lệ sư tỷ sẽ không thích ta ở bên cạnh đâu. Sư tỷ muốn được ngươi trông nom hơn a".

...

"Đại Trù sư huynh thật là... Không biết huynh ấy nghĩ gì nữa".

Ngồi bên trong hang động, Lăng Tiểu Ngư đem những lời ẩn ý kia của sư huynh mình thuật lại cho Lệ Thắng Nam nghe, rồi thở dài nghi vấn.

"Lệ sư tỷ, tỷ nói xem. Đại Trù sư huynh có phải đã hiểu lầm gì rồi không?".

Lệ Thắng Nam dựa mình bên vách đá, nghe nhưng không đáp. Nàng đang tự hỏi lòng mình.

"Chu Đại Trù nói như thế thì có khả năng đã nhìn ra gì rồi...".

"Lẽ nào mình biểu hiện rõ như vậy sao?".

Khẽ liếc Lăng Tiểu Ngư, Lệ Thắng Nam càng thêm nghi hoặc.

"Chắc không phải. Lăng Tiểu Ngư hắn đâu có cảm nhận được cái gì...".

"Hừm... Có lẽ Lăng Tiểu Ngư hắn là một tên ngốc. Hoặc cũng có lẽ...".

Lệ Thắng Nam thôi không nghĩ nữa. Nàng không muốn nghĩ. Hiện tại, nàng chỉ cần được ở bên cạnh hắn thế này, vậy cũng đủ rồi.

Gạt đi suy tư, Lệ Thắng Nam hé môi, cất giọng dịu dàng: "Tiểu Ngư, đừng nói về Đại Trù nữa, hãy nói về ngươi đi".

Trước lời đề nghị này, Lăng Tiểu Ngư thực có hơi bất ngờ. Hắn hỏi lại: "Lệ sư tỷ, ý tỷ là gì? Nói về đệ là sao?".

"Thì là nói về ngươi. Gia đình, những chuyện lúc nhỏ, những trải nghiệm, gì cũng được".

"Cái này...".

Lăng Tiểu Ngư theo thói quen gãi nhẹ lên má: "Lệ sư tỷ, đệ không có nhiều chuyện để kể đâu. Sư tỷ biết đấy, đệ rất ít giao du với người khác, thành ra... Đệ thật là nhàm chán lắm".

"Gì mà nhàm chán...".

Lệ Thắng Nam chẳng cho là phải: "Ta thấy ngươi đôi lúc cũng rất thú vị mà. Giống như những chuyện ngươi từng làm lúc nhỏ ấy".

"Chuyện làm lúc nhỏ?".

Họ Lăng thắc mắc: "Lệ sư tỷ, tỷ... Sao tỷ biết những chuyện lúc nhỏ của đệ?".

"Mới đó mà ngươi đã quên rồi sao? Ta không phải từng tới Đào Hoa thôn?".

"À phải. Sư tỷ đúng là đã từng ghé qua nhà đệ".

Lăng Tiểu Ngư đoán: "Lệ sư tỷ, là Yến cô cô kể cho tỷ nghe hả?".

"Ừm." - Lệ Thắng Nam cũng không giấu - "Trước khi ngươi đến thì ta và Yến cô cô đã trò chuyện rất nhiều".

"Vậy... Lệ sư tỷ, Yến cô cô đã nói những chuyện gì với tỷ?".

"Muốn biết?".

"Ừm".

"Lại gần đây".

"Sư tỷ, đệ ngồi đây được rồi".

"Muốn biết thì xích qua đây".

...

Quanh đi quẩn lại một hồi, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng đã chiều theo ý vị sư tỷ kia của mình. Hiện tại, khoảng cách giữa hắn và Lệ Thắng Nam đã rút xuống bằng không.

Đúng vậy. Là con số không. Chẳng hề tồn tại khoảng cách. Cũng chả hiểu làm thế nào mà bây giờ, đầu của Lệ Thắng Nam lại đang gối luôn trên đùi hắn.

Đối lập với dáng vẻ thiếu tự nhiên của họ Lăng, Lệ Thắng Nam lại tỏ ta rất điềm tĩnh. Mặc ai kia bối rối vì sự bạo dạn của mình, nàng bắt đầu kể: "Hôm đó, sau khi ta đến Đào Hoa thôn...".

Lệ Thắng Nam mới nói được bấy nhiêu thì bỗng dừng lại. Giống như Lăng Tiểu Ngư, nàng cũng đưa mắt nhìn ra cửa động. Ở nơi đó, một thân ảnh vừa mới tiến vào. Chỉ là khuôn mặt của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 278: Bất an

Nặng nề, trầm trọng, ngập tràn lo lắng, đấy là những gì đang hiển hiện qua nét mặt của Chu Đại Trù.

Biết đã có chuyện chẳng lành, Lăng Tiểu Ngư lập tức tách khỏi Lệ Thắng Nam, đứng dậy hỏi: "Sư huynh, có tin xấu phải không?".

"Ừm".

Chu Đại Trù trầm giọng nói ra: "Tiểu Ngư, hôm nay ra ngoài dò la, lúc ngang qua một hạp cốc ta đã phát hiện dấu vết đánh nhau. Có rất nhiều vết kiếm lưu lại trên vách núi...".

"Biết rất có khả năng là môn nhân Thiên Kiếm, ta chẳng nghĩ nhiều, nhanh chóng lần theo... Sau khoảng tầm một khắc truy tung, rốt cuộc thì ta cũng tìm được. Nhưng mà...".

"Sư huynh, lẽ nào...?".

Mặc dù Lăng Tiểu Ngư không nói hết nhưng Chu Đại Trù vẫn dễ dàng hiểu ra ý tứ. Hắn gật đầu xác nhận: "Đều đã chết".

Đều đã?

Lăng Tiểu Ngư truy vấn: "Sư huynh, ý huynh là không chỉ một người?".

"Chính xác là hai người".

"Là hai người nào?".

"Giang Hạc và Tô Triệt của Liệt Kiếm Phong".

...

Sau câu nói ấy thì cả Lăng Tiểu Ngư và Chu Đại Trù đều lâm vào trầm mặc. Đang ngồi tựa lưng bên dưới, Lệ Thắng Nam chủ động phá tan im lặng. Nàng hướng Chu Đại Trù, hỏi: "Đại Trù, Giang Hạc và Tô Triệt, bọn họ đã chết thế nào?".

Chu Đại Trù chưa vội đáp. Hắn kéo Lăng Tiểu Ngư cùng ngồi xuống rồi mới hồi âm:

"Lệ sư tỷ, Tiểu Ngư, hai người không tưởng tượng được đâu. Giang Hạc và Tô Triệt, bọn họ thật sự là chết rất thảm".

"Thời điểm ta lần theo dấu vết tìm tới thì cuộc chiến đã ngã ngũ từ lâu. Hung thủ đã sớm rời đi, hiện trường chỉ còn lại thi thể của Giang Hạc và Tô Triệt sư huynh. Hai bộ thi thể ấy... Đầu mình, tay chân, mỗi cái văng ở một nơi, trông rất kinh khủng. Nhưng kinh dị nhất vẫn là lục phủ ngũ tạng của bọn họ, mười phần quá chín đều biến mất cả. Ta nghi ngờ là đã bị hung thủ lấy ăn...".

...

"Ực...".

Lệ Thắng Nam càng nghe Chu Đại Trù miêu tả thì sắc mặt càng tái đi. Nàng cố gắng giữ cho mình qua cơn buồn nôn.

Trong khi ấy, Lăng Tiểu Ngư thì đỡ hơn đôi chút. Nắm bắt điểm mấu chốt, hắn nói ra suy nghĩ của mình: "Đại Trù, theo lời huynh nói thì kẻ đã sát hại Giang Hạc và Tô Triệt sư huynh, hắn không phải thuộc dạng giống như những tên thụ tinh mà chúng ta từng chạm trán?".

"Chắc chắn không phải." Chu Đại Trù quả quyết.

Rồi lý giải: "Tiểu Ngư, ở chỗ ta tìm thấy thi thể có rất nhiều dấu vết của hung thủ lưu lại. Nó rành rành là vết tích của một loài động vật nào đó".

"Động vật? Không phải yêu quái trong dáng hình nhân loại?".

Chu Đại Trù lắc đầu: "Không phải. Những dấu chân, những vết cào xé ta nhìn thấy, chúng rõ ràng thuộc về thú loại".

...

"Có khả năng dễ dàng sát hại hai vị sư huynh Giang Hạc và Tô Triệt của Liệt Kiếm Phong thì tu vi hung thủ ít nhất cũng phải là vấn đỉnh hậu kỳ...".

"Cũng có khả năng là chân nhân cấp bậc"

Chu Đại Trù bày tỏ lo ngại: "Tiểu Ngư, xem ra suy đoán của chúng ta trước đó, rằng bên trong mật cảnh hoang sơ này không tồn tại động vật là sai. Cái chỗ quỷ quái này, hung hiểm nói không chừng vượt xa hơn rất nhiều so với những gì chúng ta đã hình dung. Có lẽ việc chúng ta còn sống đã là một chuyện rất may mắn. Về những người khác, chỉ sợ rằng...".

Mấy chữ sau cùng Chu Đại Trù đã bỏ lửng, nhưng ý tứ thì Lăng Tiểu Ngư sao lại chẳng nghe ra. Hắn hiểu, rõ ràng là khác. Và cũng chính vì đã hiểu rõ nên giờ phút này đây cõi lòng hắn mới càng thêm trĩu nặng. Hắn đang lo lắng. Cho mình, cho Chu Đại Trù - Lệ Thắng Nam, cho những đồng môn hiện đang thất lạc. Đặc biệt là Dương Tiểu Ngọc...

Tô Đông Vũ, Lưu Cảnh Thiên, Công Tôn Nhược Thủy, Lâm Oánh, Đồ Tự, mấy người bọn họ dẫu thật sự xảy ra bất trắc, Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn có thể cố gắng tiếp nhận được. Nhưng còn Dương Tiểu Ngọc...

Nàng đâu chỉ đơn thuần là một vị đồng môn. Dương Tiểu Ngọc nàng là người bạn thanh mai trúc mã của hắn, đã từng cùng hắn trải qua những ngày tháng vô âu vô lo ở Đào Hoa thôn. Nàng xem hắn như thân nhân, và hắn, hắn cũng coi nàng như quyến thuộc. Nhớ mọi khi, hễ có đồ tốt gì thì Dương Tiểu Ngọc nàng đều để dành riêng cho hắn...

Hôm nay, nếu như Dương Tiểu Ngọc nàng thực xảy ra bất trắc mà nói... Lăng Tiểu Ngư hắn thật không biết mình sẽ trở nên thế nào nữa. Tâm trạng khi đó của hắn nhất định là sẽ rất tồi tệ...

"Tiểu Ngư, ngươi có phải đang lo lắng cho Tiểu Ngọc không?" Sau một hồi trầm mặc, Chu Đại Trù cuối cùng cũng đã lên tiếng.

Hắn lựa lời trấn an: "Tiểu Ngư ngươi cũng đừng quá lo. Tiểu Ngọc khác với chúng ta, bản lãnh nàng cao như vậy, thiết nghĩ dẫu gặp phải yêu ma tà vật cũng sẽ xoay trở được thôi".

"Đệ cũng hi vọng được như vậy".

"Được rồi. Chúng ta thảo luận một chút những việc sắp tới cần làm đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Tung tích dương tiểu ngọc

Trong khi ba người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Lệ Thắng Nam đang cùng nhau bàn luận nơi thạch động thì tại một góc khác của mật cảnh - chốn mà Dương Tiểu Ngọc đang ở...

Chỗ này cảnh vật tính ra có vài phần khác biệt. Không gian thì đúng vẫn bao trùm bởi sự tối tăm, nhưng ngoài tăm tối, ánh sáng tính ra cũng chẳng phải quá hiếm hoi. Ít nhất thì so với thạch động mà mấy người Lăng Tiểu Ngư đang tạm trú thì rực rỡ hơn rất nhiều.

Ở đây không chỉ có hoa tươi bướm lượn mà còn có cả một hồ nước xanh trong, vô cùng kỳ lạ. Cái hồ nước này, nó vậy mà đang phát quang. Thứ ánh sáng lung linh huyền ảo đang hiện hữu chính là bắt nguồn từ đây.

Đẹp đẽ? Rất đẹp đẽ.

Thơ mộng? Hẳn rất thơ mộng.

Nhưng... Đi kèm với cái đẹp thì sự xấu xa, nó cũng đang ẩn tàng bên trong. Đầy rẫy.

...

"Vù vù...".

"Vù vù... vù...".

Theo thời gian trôi, sự yên tĩnh cũng dần bị phá hỏng. Gió, nó đang thổi. Mỗi lúc một mạnh dần. Cái lạnh, nó cũng bắt đầu bủa vây.

Thế rồi... Sau gió, sau đợt hàn khí âm thầm lan toả, một mùi hôi tanh cấp tốc bành trướng. Kế đấy thì từ dưới hồ nước xanh trong kỳ lạ kia, một trận ba đào chợt nổi lên.

Quái thú - thứ xấu xa ẩn bên trong hồ nước - đã vừa mới xuất hiện. Không phải một mà tận những hai con. Chúng có thân dài, hình dạng như rắn nhưng có bốn chân, cổ nhỏ, trong miệng răng nanh sắc nhọn ghê người.

Đúng là giao long.

"Grào... ào...!".

"Grào... ào...!".

Giao long dưới hồ vừa hiện thân liền kêu to một tiếng, tiếp đấy, cả hai đồng loạt lao thẳng về phía Dương Tiểu Ngọc vẫn còn đứng yên khép hờ đôi mắt, toan đem nàng cắn nuốt.

Chỉ là... bọn chúng nuốt được sao?

Dương Tiểu Ngọc đâu phải cục thịt mềm để cho kẻ khác dễ dàng xơi tái. Muốn ăn nàng? Dựa vào tu vi chân nhân sơ kỳ của hai con giao long kia?

Đúng là mơ tưởng!

Con mắt mở ra, Dương Tiểu Ngọc xuất động linh kiếm, trong nháy mắt đã chém tận hai mươi tám đường, uy lực kinh khủng tới nỗi đem kẻ địch giết luôn tức khắc. Thân thể giao long, hai con như một, hết thảy đều bị cắt thành từng đoạn.

Quá ghê gớm.

Quả nhiên, Dương Tiểu Ngọc chả phải người thường. Bổn sự của nàng, sợ rằng còn vượt xa so với những gì mà các đồng môn có thể mường tượng ra được. Cái danh đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ Thiên Kiếm, đích thị là không ngoa tí nào. Đứng trước nàng, thiết nghĩ dẫu là vài ba tên Tô Đông Vũ - kẻ xếp thứ hai trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm - cộng lại, tin tưởng cũng vẫn còn xa xa mới đủ năng lực để mà so bì.

Người với người, đôi khi là chênh lệch nhiều như thế đấy.

...

"Hừm... Yêu nghiệt, ngươi còn chưa chịu hiện thân?".

Những tưởng giết xong giao long thì chuyện đã kết thúc thì không, Dương Tiểu Ngọc, nàng vẫn nắm chặt linh kiếm, ngưng thần chờ nghênh chiến.

Hướng hồ nước xanh trong trước mặt, nàng nói tiếp: "Ta đếm đến ba, nếu ngươi còn chưa xuất hiện thì đừng trách ta đem sào huyệt của ngươi phá hủy".

Dứt câu, Dương Tiểu Ngọc bắt đầu đếm ngay.

"Một".

"Hai".

...

"Ba!".

Thanh âm vừa dứt thì linh kiếm trên tay Dương Tiểu Ngọc liền ngân lên. Cực kỳ dứt khoát, nàng tung người lên không trung, nhắm thẳng hồ nước bên dưới đâm xuống!

"Ầm!".

"Ầm!".

...

Thế kiếm đã ngưng, hồ nước lúc này hiện cũng tan hoang. Vẹn nguyên, cao nhã, hoạ chăng chỉ còn mỗi một mình Dương Tiểu Ngọc.

Trong bộ bạch y phiêu dật xuất trần, nàng cúi nhìn sinh vật bị mình ép ra bên dưới và mới vừa tháo chạy, hừ khẽ: "Còn muốn chạy?".

...

Thân ảnh biến mất, đến khi lần nữa hiện ra thì Dương Tiểu Ngọc đã ở cách vị trí cũ hơn mười dặm đường. Chắn lối hắc giao - kẻ đã tháo chạy, nàng lạnh lùng cất tiếng: "Yêu nghiệt, dám giết hại môn nhân Thiên Kiếm ta, ngươi nghĩ còn có thể chạy thoát?".

"Grừ...".

...

Quan sát thấy hắc giao lại toan đào tẩu, Dương Tiểu Ngọc không khỏi nhíu mày. Cuối cùng nàng đã quyết định...

"Yêu nghiệt, chịu chết đi!".

...

...

Một lúc sau.

Cuộc truy đuổi hiện đã chấm dứt. Bên thi thể hắc giao - quái thú mình vừa giết, Dương Tiểu Ngọc đứng lẩm bẩm: "Chẳng thu được tin tức nào hữu dụng. Trừ bỏ Lâm Oánh đã chết ra thì những người khác có vẻ như đều không xuất hiện gần đây. Rốt cuộc thì Tiểu Ngư đang ở chỗ nào...".

"Tiểu Ngư..." - Trông về một nơi vô định, Dương Tiểu Ngọc thầm cầu nguyện - "Ngươi nhất định không được xảy ra bất trắc gì. Nếu không cả đời này của ta sẽ trở nên buồn tẻ lắm...".

...

"Ong!".

Dương Tiểu Ngọc đang cúi mặt trầm tư thì đột nhiên, một thanh âm truyền đến. Không phải qua tai mà đi thẳng vào tâm trí của nàng. Nó giống như... truyền âm nhập mật.

"Lại là thứ thanh âm này".

Dương Tiểu Ngọc nhìn về bên trái, nơi mà nàng biết là vị trí khởi nguồn thanh âm kỳ lạ kia, thầm tự hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì? Đang hướng ta kêu gọi là ai?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 280: Vũ

Dương Tiểu Ngọc, nàng thật là chẳng tài nào hiểu được. Rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng đến chỗ này, tại sao lại có người kêu gọi? Đối phương nhận thức nàng ư? Từ bao giờ, và bằng cách nào?

"Hừm... Ta cũng đang muốn xem thử ngươi là thần thánh phương nào".

Trong lòng đã có quyết định, Dương Tiểu Ngọc xoay chân, hướng nơi phát ra thanh âm kỳ lạ bước đến.

Quãng đường không tính xa nên chẳng tốn bao nhiêu thời gian thì Dương Tiểu Ngọc đã tới nơi. Dừng trước một vách đá dựng đứng, nàng nín thở ngưng thần, chờ đợi dị biến phát sinh.

Rất chóng vánh, nó đã xảy ra.

Vốn đang yên lặng, một phần vách đá bỗng phát ra tiếng kêu trầm thấp, rồi nhoè đi. Chẳng bao lâu sau thì một thông đạo hiện ra. Tối đen như mực.

Nhìn vào lối đi tăm tối nọ, Dương Tiểu Ngọc hơi do dự nhưng cuối cùng cũng quyết định nhấc chân tiến tới.

Luồng khí tức lạnh lẽo đang lan toả kia, nó cho nàng một cảm giác rất lạ. Hình như... có chút gì đó gần gũi, quen thuộc...

...

Một cách chậm rãi, Dương Tiểu Ngọc đều đặn bước đi trong thông đạo tối tăm. Cứ thế, nàng đi mãi... đi mãi... tận cho đến khi nhìn thấy thứ ánh sáng màu lam huyền ảo nọ.

"Thứ đó là gì?".

Ngưng trong phút chốc, Dương Tiểu Ngọc thầm tự hỏi. Và dĩ nhiên là câu trả lời, nàng vẫn chưa biết được. Muốn tường minh, nàng chỉ có thể tự mình tới xem, tự mình tìm hiểu.

Hiếu kì, nghi hoặc, Dương Tiểu Ngọc lại lần nữa nhấc chân lên...

...

Ba mươi, hoặc thêm một chút, qua khoảng tầm ấy bước chân, Dương Tiểu Ngọc hiện đã dừng lại.

Lúc này, sau một hồi quan sát, Dương Tiểu Ngọc rốt cuộc cũng hoàn toàn khẳng định được. Nàng đã biết khởi nguồn ánh sáng là thứ gì.

Vật này, nó có hình chữ nhật, được làm từ một loại băng đặc biệt, rất trong suốt. Đứng bên ngoài, chỉ với mắt thường Dương Tiểu Ngọc vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy hết không gian trống trải ở phía trong.

Một cái hộp rỗng?

Có lẽ gọi nó là một chiếc quan tài thì chính xác hơn.

...

"Chiếc quan tài này...".

Những tưởng sau khi tìm được nơi khởi nguồn của ánh sáng, của thứ thanh âm đã kêu gọi mình thì bản thân có thể tường minh, ấy vậy mà... Ngay lúc này đây, Dương Tiểu Ngọc chỉ càng thêm thắc mắc.

Quan tài, nó rõ ràng trống rỗng. Bên trong chả thấy ai nằm...

"Lạ thật... Quan tài này đích xác là nơi phát ra thanh âm, cảm giác của ta chắc chắn sẽ không sai được. Thế nhưng tại sao bên trong lại chẳng có thứ gì. Vừa rồi ta cũng đã dùng pháp nhãn xem qua...".

"Hmm... Liệu ta có nên mở quan tài ra để xem thử?".

Đắn đo mấy lượt, sau cùng, Dương Tiểu Ngọc vẫn quyết định điều tra. Hết sức cẩn trọng, nàng đưa tay về trước, nhưng khi chỉ vừa mới chạm vào nắp quan thì...

Dị biến, nó chợt nổi lên.

Bên trong quan tài, từ đâu chả rõ, một làn khói đen bỗng bất ngờ xuất hiện, rồi mau chóng bành trướng. Chỉ thoáng chốc, toàn bộ không gian bên trong quan tài đều đã bị khói đen chiếm giữ.

...

Chứng kiến cảnh nọ, Dương Tiểu Ngọc càng thêm cảnh giác. Nàng lập tức lùi lại; bên trong thể nội, linh lực tùy thời xuất động.

...

"Crắc...".

Thanh âm vụn vỡ đã vừa mới vang lên. Chiếc quan tài, nó đã bắt đầu rạn nứt.

"Crắc...".

Lại thêm một vết nứt nữa...

"Crắc... crắc... rắc...".

... Và nhiều vết nữa...

Những vết nứt, chúng cứ vậy mà thi nhau xuất hiện, rồi kéo dài. Chẳng mấy chốc, từ vẹn nguyên trong suốt, chiếc quan tài đã hoàn toàn hư hỏng. Đổ vỡ, đấy là điều không thể nào tránh khỏi.

Và thực tế thì... nó đã vừa vỡ. Băng, nó vương vãi khắp nơi, đang dần tan chảy... Lúc này, duy nhất còn "lành lặn", có chăng là đám khói đen quỷ dị kia.

...

Vô thanh vô tức xuất hiện, hiện thân xong liền đem quan tài phá vỡ... Rốt cuộc thì đám khói đen này, nó là thứ gì?

Dương Tiểu Ngọc, nàng đang rất muốn biết.

May mắn, nàng đã không phải chờ đợi quá lâu. Đáp án rất nhanh liền có được.

"Xèo xèo" mấy tiếng, đám khói đen trước mặt nàng tức thì biến đổi. Ban đầu là chân, tiếp đến là tay, rồi bụng, rồi đầu,..., một thân ảnh đã được hiển hoá ra.

Nhân loại?

Cũng không hẳn. Xét hình dáng, thân ảnh vừa xuất hiện đúng thật tương đồng, tuy nhiên, trên người nàng vẫn tồn tại một vài điểm khác biệt. Ví như bốn chiếc răng nanh, vài chiếc vảy phủ gần đuôi mắt, đồng tử màu vàng chẳng hạn...

"Yêu quái", đấy là ý nghĩ đầu tiên của Dương Tiểu Ngọc. Nhưng rồi sau đó, nàng đã tự mình phủ định. Bởi lẽ khí tức trên người nữ nhân kia, nó không hề giống. Yêu? So với thánh giả nhân loại, chỉ sợ nàng còn thanh khiết hơn.

"Lẽ nào... nàng là linh chủng?".

Mang theo ngờ vực, Dương Tiểu Ngọc hướng nữ nhân mặc hắc y kia hỏi: "Ngươi là người đã kêu gọi ta?".

"Phải." Nơi đối diện, hắc y nữ tử gật đầu xác nhận.

Dương Tiểu Ngọc hỏi tiếp: "Ngươi không phải nhân loại?".

"Phải, ta không phải nhân loại." Một lần nữa, hắc y nữ tử gật đầu.

"Vậy... ngươi là ai?".

Lần này, hắc y nữ tử không đáp ngay. Nàng tiến sát Dương Tiểu Ngọc rồi mới trả lời: "Ta là Vũ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281: Cùng ta dung hợp

"Vũ?".

"Phải, là Vũ".

Hắc y nữ tử tiếp tục di chuyển, vừa đi vừa nói: "Nhưng nhân loại các ngươi không thường gọi ta như vậy. Các ngươi hay gọi ta là Quy Xà, hoặc Huyền Vũ hơn".

...

"Ngươi... ngươi là Huyền Vũ - một trong tứ đại linh thú của thuở hồng hoang?!".

Khác hẳn những lần trước, câu nói lần này của Dương Tiểu Ngọc lớn hơn rất nhiều, giọng điệu cũng thiếu hẳn tự nhiên.

Khỏi phải nghĩ, Dương Tiểu Ngọc nàng rõ ràng là đang rất kích động.

Không làm sao được khi mà tin tức nàng vừa nghe, nó quá ngoài mong đợi. Huyền Vũ? Có nằm mơ Dương Tiểu Ngọc nàng cũng chẳng dám nghĩ có ngày mình sẽ tận mắt trông thấy.

Huyền Vũ, đấy là hạng nhân vật nào chứ? Chính là một linh chủng cường đại sinh ra từ thuở hồng hoang, tương truyền đã từng cai trị một phương thiên địa. Thậm chí, cổ nhân cho rằng so với thần tiên, sức mạnh của Huyền Vũ còn vượt trội hơn rất nhiều. Nó là một tồn tại ở cấp bậc cao nhất trong trời đất này...

Một sinh vật cường đại như thế, giờ phút này lại xuất hiện ngay trước mắt Dương Tiểu Ngọc nàng, còn không phải là một giấc mơ... Chuyện này...

...

Cố gắng bình ổn tâm tư, Dương Tiểu Ngọc nhìn cô gái trước mặt, đặt nghi vấn: "Theo những gì ta được biết thì trong trận đại chiến cuối cùng, sau khi tứ đại linh thú là Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ cùng nhau hợp lực tiêu diệt tứ đại hung thú, bọn họ đều đã biến mất. Qua nhiều năm như vậy, tại sao hôm nay ngươi lại xuất hiện?".

Phía bên kia, Vũ nhẹ lắc đầu: "Ngươi sai rồi. Nhân loại các ngươi đều đã sai rồi".

"Chúng ta sai?".

Trong tư thế quay lưng, Vũ kể: "Trong trận đại chiến năm đó, tứ đại hung thú thực chất vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt. Tứ đại linh thú chúng ta cũng không phải tất cả đều sống sót".

"Ý ngươi...".

"Phải, tứ đại linh thú chúng ta đã có người ngã xuống".

Vũ nói tiếp: "Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ mà các ngươi biết, bốn thì đã có ba người nằm xuống. Trận đại chiến năm đó, trừ bỏ Chu Tước sở hữu bất tử chi linh ra thì toàn bộ đều đã chết".

"Đã chết...".

Dương Tiểu Ngọc hết sức rung động: "Nói vậy, ngươi cũng đã...".

Vũ chầm chậm xoay người lại: "Phải, ta vốn đã chết".

...

"Nếu ngươi đã chết thì tại sao...?".

"Ngươi muốn nói đến hình dạng này?".

Vũ cười nhẹ: "Tu vi của ngươi quá yếu nên không thể phân biệt được. Thực chất đây không phải thân thể, bất quá chỉ là bản nguyên sinh mệnh của ta".

"Bản nguyên sinh mệnh?".

"Ừm".

Vũ giải thích: "Không giống những linh chủng khác, tứ đại linh thú và tứ đại hung thú đặc biệt hơn rất nhiều. Trừ bỏ thể xác, linh hồn thì mỗi người chúng ta đều có một bản nguyên sinh mệnh đặc thù. Theo nghĩa nào đó, ngươi có thể hiểu đây là sinh mệnh thứ hai của chúng ta, là cội nguồn của tất cả...".

...

"Vũ... Nói vậy là Thương Long, Bạch Hổ, bọn họ hiện giờ có phải cũng giống như ngươi, bằng vào bản nguyên sinh mệnh mà hiện thế?".

"Ta không rõ." - Vũ thành thật lắc đầu - "Trận đại chiến năm đó, không chỉ thân xác ta bị hủy, linh hồn bị diệt mà ngay cả bản nguyên sinh mệnh cũng chịu thương tổn nghiêm trọng. Để chữa trị, ta bắt buộc phải tiến vào giấc ngủ. Rồi sau này, khi ta tỉnh dậy thì thế giới đã thay đổi rất nhiều. Tung tích của Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, ta không còn cảm nhận được nữa. Có lẽ bọn họ hiện đang ẩn mình ở đâu đó".

"Nhưng mà... ta nghĩ sớm thôi, bọn họ rất nhanh sẽ lộ diện".

"Tại sao?".

Đáp lại Dương Tiểu Ngọc, Vũ tiết lộ: "Vì đại hoạ".

Đại hoạ?

Nghĩ đến dự ngôn của tổ sư gia Lý Bất Tri để lại, Dương Tiểu Ngọc thăm dò: "Là đại hoạ gì?".

"Không rõ".

Vũ lần nữa lắc đầu: "Thân thể và linh hồn của ta đều đã mất, năng lực đã đại giảm... Ta chỉ lờ mờ cảm nhận được tai kiếp lần này sẽ rất lớn. Có lẽ là liên quan tới tứ đại hung thú".

Vũ hít nhẹ một hơi, rồi tiếp tục: "Như lúc nãy ta đã có nói, trong trận đại chiến thuở xa xưa, tứ đại hung thú vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu diệt. Cũng giống như ta - Thương Long - Bạch Hổ, Đào Ngột - Cùng Kỳ - Hỗn Độn, bọn chúng cũng đã mất đi thân xác và linh hồn, chỉ còn lại bản nguyên sinh mệnh. Còn phần Thao Thiết... ta chỉ biết năm đó hắn bị thương rất nặng, trong lúc nguy nan đã sử dụng một bảo vật nào đó để mở ra cánh cửa luân hồi...".

...

Những gì cần nghe đã nghe, thứ cần biết cũng đã am tường đại khái, lúc này Dương Tiểu Ngọc mới đi vào chính đề. Nàng trực tiếp hỏi thẳng:

"Vũ... Tại sao ngươi lại kêu gọi ta?".

"Bởi vì ngươi là người thích hợp." Vũ không thấy có gì cần phải giấu giếm, đáp ngay.

"Thích hợp?" - Dương Tiểu Ngọc lại hỏi - "Cho cái gì?".

"Sự dung hợp".

Vũ nói rõ hơn: "Ta muốn cùng ngươi dung hợp".

...

Chân thoái lui, trong thể nội linh lực càng cấp tốc lưu chuyển, Dương Tiểu Ngọc ngưng thần cảnh giác: "Tại sao lại chọn ta?".

"Như ta vừa nói, ngươi là người thích hợp. Cơ thể của ngươi có khả năng tiếp nhận bản nguyên sinh mệnh này của ta".

...

"Nếu như ta từ chối?".

"Ngươi không thể. Ta cần ngươi để phát huy hết sức mạnh của mình. Chỉ khi dung hợp với người có thể chất giống ngươi thì ta mới đạt đến sức mạnh như trước kia".

...

"Đến đây, dung hợp với ta".

"Ong...!".

Khá là phũ phàng, Dương Tiểu Ngọc chẳng những không đồng ý mà còn gọi ra Tuyết Ẩm - thanh đại bảo kiếm của mình.

Ngân quang chói loà, nàng vung kiếm chém xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Bất lực

"Địa mộ khai, tiên nhân khái

Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện

Thao Thiết thực Miên, song ngư cuồng nộ...".

Trong dự ngôn mà tổ sư gia Lý Bất Tri lưu lại thì sắp tới chính giáo thiên hạ sẽ phải đương đầu với bốn cái hoạ, đó là: hoạ Huyền Vũ, hoạ Cung Đâu, hoạ Thao Thiết, hoạ Song Ngư. Nói cách khác, Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, bọn chúng chính là những thế lực xấu xa, tà ác sẽ nhấn chìm muôn vạn sinh linh.

Tuy rằng Dương Tiểu Ngọc nàng không biết tại sao Huyền Vũ - một trong tứ linh - từng vì thương sinh thiên hạ ra sức gìn giữ lại biến thành mối hoạ cho thế nhân, nhưng nàng tin tổ sư gia sẽ không tiên liệu sai. Huyền Vũ, nó chắc chắn là mối nguy của chính đạo.

Thân là môn nhân chính giáo, Dương Tiểu Ngọc nàng há có thể cùng đối phương thoả hiệp?

Huống hồ...

Dung hợp? Vậy sau khi dung hợp thì sẽ thế nào? Dương Tiểu Ngọc có còn là Dương Tiểu Ngọc? Hay chỉ đơn giản là cái vỏ bọc cho Huyền Vũ?

Dương Tiểu Ngọc, nàng rất nghi ngờ điều đó.

Dung hợp? Không. Nàng tuyệt đối không chấp nhận. Và đó chính là lý do vì sao mà nàng lại hành động dứt khoát như vầy, bất ngờ tấn công Huyền Vũ.

Chỉ có điều... Thành công hay thất bại, nó lại không do một mình nàng quyết định.

Nhanh, mạnh, và chuẩn, đấy là những gì mà Dương Tiểu Ngọc nàng làm được. Một nhát kiếm chí mạng giáng thẳng vào đầu của Huyền Vũ. Tuy nhiên, kể cả có là như vậy, hiệu quả... cũng bất quá một con số không tròn trĩnh.

Nhát kiếm kia, nó chả gây được cho Vũ một chút thương tổn nào, dù là nhỏ nhất...

...

Vẫn đứng nguyên ngay đó, Vũ bình thản mà rằng: "Đạo hạnh của ngươi quá thấp, chưa đủ để tổn hại được ta".

"Vậy sao?".

Lời vừa ra hết, Dương Tiểu Ngọc cũng lập tức xuất ra thủ đoạn cuối cùng. Phải, nàng đã biến đổi hình dạng. Trạng thái "nữ thần", nó lại một lần nữa xuất hiện.

Mái tóc dài màu lam không gió tự bay, nàng lạnh lùng nhìn Vũ. Tuyết Ẩm ngân lên, kiếm thứ hai chém ra.

Kết quả...

Vũ, nàng vẫn hoàn hảo vẹn nguyên.

Trước kết quả này, Dương Tiểu Ngọc thực sự đã bị sốc. Ít nhiều. Một kiếm vừa rồi, nàng gần như đã dùng tất cả những gì gọi là tinh túy nhất, ấy vậy mà...

Vũ, nàng ta vẫn đứng yên, vẫn để mặc cho Dương Tiểu Ngọc nàng chém giết, thế nhưng cuối cùng...

Dương Tiểu Ngọc nàng thua rồi. Ngay khi còn chưa bắt đầu thì nàng đã là người chiến bại. Xem ra việc nàng nghe theo tiếng gọi mà tìm tới đay, nó là một sai lầm.

Bây giờ, thông đạo đã đóng, đạo pháp đã vô dụng, Dương Tiểu Ngọc nàng muốn sống sót coi bộ là mơ mộng hão huyền rồi.

Bộ dáng bất cam, Dương Tiểu Ngọc tạm ngưng cuộc chiến, hỏi: "Nếu như hôm nay ta không tìm tới đây, mọi chuyện sẽ thế nào?".

"Ngươi đang hối hận?".

Vũ bảo: "Thật ra ngươi không cần phải hối hận. Bởi lẽ cho dù ngươi không tìm ta thì ta cũng sẽ tìm ngươi. Khí tức của ngươi, ta luôn cảm nhận được".

"Dương Tiểu Ngọc, bằng cách này hay cách khác, ta và ngươi vẫn sẽ gặp nhau. Chúng ta... vẫn sẽ dung hợp".

...

Hiếm hoi lắm Dương Tiểu Ngọc mới nở một nụ cười, nhưng nó lại là một cụ cười chát đắng: "Xem ra đây là số mệnh của Dương Tiểu Ngọc ta rồi".

"Vũ, có lẽ ngươi nói đúng, đối với ngươi Dương Tiểu Ngọc ta rất yếu nhược, chỉ tựa như con sâu cái kiến. Nhưng mà... Vũ, nếu ngươi nghĩ ta sẽ run sợ trước ngươi thì ngươi đã lầm rồi".

Bên kia, Vũ nghe xong thì lắc đầu: "Không. Ta chưa bao giờ nghĩ ngươi sẽ khiếp hãi. Ngươi có một trái tim rất mạnh mẽ. Ta rất thích ngươi".

"Vậy hẳn là ta nên cảm ơn vì điều đó nhỉ?".

Thu lại nụ cười mai mỉa, Dương Tiểu Ngọc nâng lên Tuyết Ẩm, thều thào mấy tiếng rồi bộc phát toàn bộ sức mạnh của mình. Ngập trong lam quang chói loà, nàng lao thẳng về phía Vũ.

...

"Ngươi thật thú vị".

Đi cùng cái nhếch môi ý vị, Vũ nhấc chân tiến tới, chủ động nghênh đón. Động tác của nàng không nhiều, bất quá là một cái phẩy nhẹ. Nhưng, chính cái phẩy tay nhẹ nhàng ấy, nó đã ngay lập tức đem thế công ác liệt của Dương Tiểu Ngọc hoá giải, khiến nàng dừng hẳn lại.

"Ngươi...!".

Đối lập với vẻ khẩn trương của Dương Tiểu Ngọc, Vũ nhoẻn miệng cười: "Ta đã bảo rồi, đạo hạnh hiện giờ của ngươi còn quá kém, không đủ để thương tổn đến ta".

"Nào, Dương Tiểu Ngọc, hãy cùng ta dung hợp".

"Đừng hòng!".

Bằng vào ý chí của mình, Dương Tiểu Ngọc cố gắng giải trừ trói buộc của Vũ. Tiếc rằng... Vũ không cho.

Những ngón tay thon lại một lần nữa nâng lên, Vũ bắt đầu vẽ. Rất nhanh, hàng tá hoa văn kỳ lạ hiện ra, lần lượt trôi về phía Dương Tiểu Ngọc, xâm nhập vào bên trong cơ thể nàng.

"Dương Tiểu Ngọc, để ngăn chặn tai kiếp, ta cần ngươi giúp đỡ. Ngươi nguyện cũng được, không nguyện cũng được, ta đều phải hoàn thành dung hợp".

Thân thể ép sát, Vũ thì thầm vào tai Dương Tiểu Ngọc.

"Từ đây về sau, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi. Trách nhiệm của ta đối với thiên địa sẽ do ngươi gánh lấy, lý tưởng của ngươi sẽ do ta thực hiện. Mệnh của ta và ngươi sẽ vĩnh viễn nối liền... Dương Tiểu Ngọc, đừng khiến ta thất vọng...".

Vũ càng nói thì thanh âm càng nhỏ dần. Thân ảnh của nàng cũng là như vậy, mỗi lúc một nhoè đi, tan thành khói. Hiện tại, nó - đám khói đen ấy - đang tiến vào cơ thể Dương Tiểu Ngọc. Một cách chậm rãi.

Đối với việc này, Dương Tiểu Ngọc tất nhiên chẳng hề mong muốn. Nhưng muốn hay không thì đó cũng chỉ là ý nguyện của nàng. Vũ, đối phương đâu có quan tâm.

Quá trình dung hợp, nó vẫn đang tiếp diễn.

"Mệnh của ta... thật sự kết thúc rồi sao?".

"Tiểu Ngư...".

...

...

Bị hút vào mật cảnh có tất thảy mười một người, bảy nam bốn nữ. Trong số bốn người nữ ấy thì đã có ba người gặp nạn. Lệ Thắng Nam bị trúng độc, Lâm Oánh đã chết, còn Dương Tiểu Ngọc thì hiện cũng...

Lúc này, vẫn an ổn duy chỉ có mình Công Tôn Nhược Thủy, hay chính xác hơn phải gọi là Âm Tiểu Linh.

Bên trong một hang động hoang sơ, trên phiến đá phẳng, Âm Tiểu Linh chống cằm nhìn đống lửa gần đó, nét mặt trầm tư: "Không biết bây giờ đầu gỗ thế nào, có nguy hiểm gì hay không...".

"Nhược Thủy, muội đang lo lắng cho ai vậy?" Tiếng Âm Tiểu Linh vừa dứt thì một giọng khác cất lên. Là của nam nhân.

Nam nhân này, hắn cũng chẳng ai xa lạ, đích thị là kẻ đã bị Dương Tiểu Ngọc tước đi ánh hào quang, cái gai trong mắt Chu Đại Trù: Tô Đông Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Rất xin lỗi, ta không có cảm xúc với ngươi

Giống như Âm Tiểu Linh, bộ dáng họ Tô hiện giờ trông cũng khá tệ. Quần áo dính bẩn, đầu tóc thì rối ở nhiều nơi. Có thể thấy, mấy ngày vừa qua hắn sống cũng không dễ dàng gì.

Trên môi vẫn treo một nụ cười thân thiện, Tô Đông Vũ nói tiếp: "Ta thấy mấy ngày vừa qua muội thỉnh thoảng vẫn nhắc tới hai chữ "đầu gỗ" này. Không biết đầu gỗ trong lời muội là ám chỉ người nào?".

"Tô sư huynh thật là ít để ý".

Làm như mình chẳng nghe ra ý tứ mai mỉa, Tô Đông Vũ vẫn giữ nét mặt tự nhiên, tỏ ra hoà nhã: "Nhược Thủy, ta chỉ là có chút hiếu kì thôi".

Vẻ bất mãn càng lúc cành đậm, trong hình hài Công Tôn Nhược Thủy, Âm Tiểu Linh đề nghị: "Tô sư huynh, chúng ta cũng không phải thân thiết lắm, thỉnh cứ gọi ta là Công Tôn sư muội như trước đi".

Liên tiếp bị người đối xử lạnh nhạt, Tô Đông Vũ khó lòng còn cười thêm được nữa. Hắn khẽ nhíu mày, giọng trầm đi hẳn: "Sư muội, ta thật là không hiểu lắm. Trước đây muội không đối với ta như vầy".

Trong thâm tâm, Tô Đông Vũ thực đang thấy rất khó hiểu. Hắn nhớ một tháng trước, tại lần gặp gỡ kia, vị Công Tôn sư muội này đối với mình vẫn nhất mực si mê, tại sao bây giờ lại...

Mà không. Chẳng riêng lúc này, kể từ thời khắc cùng nhau tiến vào Hoá Long Trì thì thái độ của Công Tôn Nhược Thủy đã thay đổi rồi. Theo lẽ thường, với sự ái mộ dành cho Tô Đông Vũ hắn thì nàng phải chủ động bắt chuyện với hắn mới phải, đằng này... Ngẫm lại thì hôm đó, người mà Công Tôn Nhược Thủy nàng thân cận nhất hình như là Lăng Tiểu Ngư...

"Lẽ nào lần đó nàng bày tỏ nhưng bị ta lấp lửng cho qua nên mới cố tình lãnh đạm...".

Tin là như vậy, Tô Đông Vũ nhanh chóng bình tâm. Hắn hỏi: "Nhược Thủy, có phải vì chuyện hôm đó không?".

Chẳng đợi "Công Tôn Nhược Thủy" hồi âm thì họ Tô đã chủ động thanh minh: "Nhược Thủy, ta nghĩ muội đã hiểu lầm ta rồi. Ta không phải không có cảm xúc gì với muội, chỉ là ta...".

"Nhược Thủy, muội cũng biết rồi đó, trong số các chân truyền đệ tử của Kim Kiếm Phong, người được sư phụ kỳ vọng nhất chính là Tô Đông Vũ ta. Công chưa thành, danh chưa toại, Tô Đông Vũ ta sao dám nghĩ đến tư tình nam nữ...".

"Nhược Thủy, thực ra... ta đối với muội từ lâu sớm đã động tâm. Muội có lẽ không biết, ta vốn định đợi đến ngày đột phá bình cảnh, đặt chân vào hàng ngũ chân nhân trung kỳ sẽ thỉnh cầu sư phụ, nhờ người sang Tương Kiếm Phong hỏi cưới muội. Nhược Thủy...".

Kèm theo tiếng gọi yêu thương, Tô Đông Vũ cũng di chuyển lại gần "Công Tôn Nhược Thủy". Nhưng, ngay khi hắn đưa tay định chạm vào thì "Công Tôn Nhược Thủy" liền nghiêng đầu né tránh.

"Nhược Thủy?".

Đáp lại sự nghi hoặc của họ Tô, Âm Tiểu Linh hết sức hờ hững, thậm chí còn có phần bực bội: "Tô sư huynh, ta nghĩ người hiểu lầm không phải ta mà chính là sư huynh ngươi".

"Tô sư huynh yêu thích ta, ta lấy làm hãnh diện. Nhưng... Rất xin lỗi, ta đối với Tô sư huynh chẳng có tí cảm xúc nào như thế hết. Vì vậy... Nếu thực có ngày sư huynh đột phá bình cảnh, tiến vào cảnh giới trung kỳ thì xin cũng đừng nhờ chưởng môn sư bá sang dạm hỏi làm gì. Sư muội ta sẽ thấy rất khó xử".

"Còn nữa. Như ta nói lúc nãy, quan hệ giữa chúng ta cũng không phải thân thiết lắm, hai tiếng "Nhược Thủy" thỉnh Tô sư huynh đừng có tùy tiện gọi".

...

"Trong lòng sư muội có phải đã yêu thích người khác rồi?".

Ngó thấy tên nam nhân trước mặt vẫn chưa chịu từ bỏ, cố ý làm phiền mình, Âm Tiểu Linh dần mất kiên nhẫn. Cuối cùng, nàng quyết định dứt khoát luôn một lần: "Đúng vậy. Trong lòng ta đã có người khác".

"Là ai?".

"Lăng Tiểu Ngư".

...

"Lăng Tiểu Ngư?" - Tô Đông Vũ đột nhiên bật cười - "Công Tôn sư muội đang đùa ta sao?".

Âm Tiểu Linh ngước mắt nhìn lên, thái độ mười phần nghiêm túc: "Tô sư huynh, sư muội đây cũng không có rảnh. Người mà ta thích đích xác là Lăng Tiểu Ngư".

Tô Đông Vũ im lặng quan sát, và càng quan sát thì tiếu ý trên môi hắn càng thu liễm, rồi lịm hẳn. Nhìn vào khuôn mặt trang nghiêm, thần tình quả quyết kia, hắn biết, "Công Tôn Nhược Thủy" cũng không có nói dối.

Chỉ là... hắn không hiểu. Hắn không hiểu tại sao lại là Lăng Tiểu Ngư. Cái tên đệ tử khờ khạo của Trúc Kiếm Phong kia thì có gì tốt chứ?

Lặng lẽ hít vào một hơi, Tô Đông Vũ nói: "Sư muội, từ bao giờ tầm mắt của của sư muội lại trở nên thấp kém tới như vậy rồi? Một tên đệ tử tư chất tầm thường, thậm chí thượng phẩm linh căn còn không thể đạt tới? Tiêu chuẩn của sư muội trước sau quả là chênh lệch thật đấy".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Bản chất

Rất không vừa ý khi nghe Tô Đông Vũ nói về Lăng Tiểu Ngư như vậy, Âm Tiểu Linh lập tức phản bác: "Tô sư huynh nói thế hình như là quá phiến diện rồi... Không sai, phẩm chất linh căn của Lăng Tiểu Ngư bất quá chỉ là trung phẩm mộc hệ linh căn, rất đỗi tầm thường. Nhưng hắn chính là bằng vào tư chất tầm thường ấy mà đạt tới cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ với vỏn vẹn chưa đầy hai mươi năm. Chưa hết, tại Thiên nhân luận pháp lần trước, không ai khác, cũng chính hắn đã đả bại Lưu Cảnh Thiên - kẻ đã lĩnh hội phong chi ý cảnh, vốn được ca ngợi là một bậc kỳ tài tu luyện...".

"Tô sư huynh, huynh nói xem. Trên đời này liệu có mấy kẻ chỉ sở hữu linh căn trung phẩm mà làm ra được những chuyện như vậy?".

Từ tận đáy lòng, Âm Tiểu Linh cảm thấy vô cùng khâm phục. Lúc trước, nàng đối với Lăng Tiểu Ngư tuy cũng có ấn tượng, nhưng là ở khía cạnh khác. Sự thiện lương, chân chất của hắn. Còn hiện tại, sau khi dung hợp trí nhớ của Công Tôn Nhược Thuỷ, Âm Tiểu Linh nàng đã "ấn tượng" nhiều hơn. Trong mắt nàng, hình ảnh của hắn đã cao lớn hơn.

Tới đâu ư?

Chí ít thì so với hạng người hay trang đạo mạo, ưa làm bộ làm tịch như cái tên họ Tô bên cạnh đây khẳng định bỏ tận mấy con đường.

Muốn dùng bộ mặt anh tuấn, tư chất cao xa, tiền đồ rộng mở của mình để khiến nàng động tâm?

Nàng đây là Âm Tiểu Linh, không phải nữ nhân Công Tôn Nhược Thủy ngu ngốc kia! Loại người như Tô Đông Vũ, trong giáo nàng có đầy đấy!

...

"Công Tôn sư muội bênh vực Lăng Tiểu Ngư kia như vậy, xem ra đúng là thật tâm yêu thích rồi".

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thì Tô Đông Vũ cũng đã lên tiếng. Khá ngạc nhiên, hắn lại chẳng có vẻ gì là tức giận. Trái lại, hắn còn cười. Một nụ cười nhàn nhạt, đúng kiểu xã giao.

"Nếu Công Tôn sư muội đã có ý trung nhân, sư huynh ta cũng chỉ đành xếp lại tâm tư của mình".

"Cảm ơn Tô sư huynh đã hiểu".

Một lần nữa, Tô Đông Vũ lại cười. Kèm theo cái lắc đầu nhè nhẹ, hắn nói: "Sư muội hà tất...".

"Haizz... Thôi được rồi. Công Tôn sư muội hãy nghỉ ngơi đi, ta sẽ đi ra ngoài dò la tin tức".

Nói rồi, Tô Đông Vũ chuyển mình đứng dậy, nhấc chân tiến về phía cửa động. Ba bước đầu tiên, mọi thứ đều bình thường. Tuy nhiên, tại thời điểm hắn bước ra bước thứ tư thì...

Hết sức đột ngột, Tô Đông Vũ chợt xoay người. Bằng tốc độ mắt thường không tài nào theo kịp, hắn tấn công nữ nhân đang ngồi trên phiến đá đối diện.

"Ba!".

Sau chưởng đầu tiên đắc thủ, khi mà sư muội của mình còn chưa kịp triển khai đạo thuật thì Tô Đông Vũ đã liền bồi thêm mấy chưởng nữa.

Rất mạnh.

"Ba! Ba! Ba!".

...

"Ư...!".

Trúng phải độc thủ, trong hình hài Công Tôn Nhược Thủy, Âm Tiểu Linh tức thì gục ngã. Từ dưới đất, nàng gượng người dậy.

Để mặc máu tươi chảy qua khoé miệng, Âm Tiểu Linh hé môi, nhưng còn chưa kịp chất vấn thì tiếng cười của Tô Đông Vũ đã truyền đến.

"Công Tôn sư muội, thế nào? Có ngạc nhiên không?".

"Ngươi... ngươi tại sao...".

"Tại sao?".

Tô Đông Vũ nhếch môi: "Nhược Thủy, cái này còn không phải do muội?".

"Sư huynh ta thật là không tài nào hiểu được. Chẳng phải trước đây muội rất ái mộ ta, vẫn thường đeo bám theo ta ư?".

"Yêu thích Lăng Tiểu Ngư? Muội nói gì vậy chứ? Cái tên Lăng Tiểu Ngư khờ khạo đó thì có điểm nào tốt hơn ta?!".

Giọng Tô Đông Vũ dần dịu lại: "Nhược Thủy à, có lẽ muội không biết, nhưng mà đối với đám người Trúc Kiếm Phong, và nhất là tên Lăng Tiểu Ngư kia, ta quả thực vô cùng chán ghét...".

"Tại sao lại là hắn? Tại sao luôn là hắn?".

"Dương Tiểu Ngọc chọn hắn, Nhược Thủy ngươi cũng chọn hắn... Còn ta? Tô Đông Vũ ta thì thế nào?!".

...

Bộ dáng đã thay đổi hoàn toàn, từ một vị sư huynh nho nhã điềm đạm, lúc này Tô Đông Vũ chính thức hiện nguyên hình là một kẻ vị kỷ. Xấu xa? Hẳn cũng đôi phần.

Nhìn khuôn mặt hung ác đang từ từ tiến lại, nằm trọng thương bên dưới, Âm Tiểu Linh tỏ ra sợ hãi: "Tô Đông Vũ, ngươi... ngươi muốn làm gì?!".

"Muốn gì ư?".

Đôi mắt lộ vẻ dâm tà, Tô Đông Vũ cười đáp: "Công Tôn sư muội, trước đây ngươi không phải rất yêu thích ta, rất muốn cùng ta kết làm đạo lữ? Bây giờ sư huynh ta thành toàn cho ngươi".

"Tô Đông Vũ, ngươi... ngươi đừng làm bậy! Sư phụ ta, chưởng môn sư bá, bọn họ nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!".

...

"Hmm... Sư muội nói phải. Nếu để sư phụ và mấy vị sư thúc biết chuyện, bọn họ chắc chắn sẽ đem ta giết chết. Nhưng... Công Tôn sư muội, muội nghĩ đám người họ có thể biết được sao?".

"Sư muội, ngươi nhìn đi. Hiện giờ chúng ta đang ở đâu? Sống sót mà thoát ra khỏi đây hay không còn khó nói đấy".

Đảo mắt khắp lượt trên người "Công Tôn Nhược Thủy", từ gương mặt, chiếc cổ cho đến bộ ngực, đôi chân, họ Tô công khai tặc lưỡi: "Chậc... Nhìn kỹ thì thân thể của Công Tôn sư muội cũng đẫy đà lắm...".

"Tô Đông Vũ! Ngươi không được qua đây!".

"Sư muội, ngoan nào. Để sư huynh hưởng thụ một chút...".

Theo mỗi bước Tô Đông Vũ tiến tới thì Âm Tiểu Linh, nàng cũng vội vàng thoái lui. Cứ thế, nàng lui mãi, tận đến khi lưng chạm vào vách đá...

Rất ngoài ý muốn của họ Tô, trên môi Âm Tiểu Linh nàng, một nụ cười ranh mãnh đã vừa mới hé.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 285: Đuổi giết

Bỗng dưng trong lòng lại trỗi lên cảm giác bất an mãnh liệt, Tô Đông Vũ vội khựng người lại, tiếp đấy, thay vì tiến lên như dự tính thì hắn cấp tốc thoái lui về sau.

Nhưng đã muộn.

Tô Đông Vũ hắn phản ứng rất nhanh đấy, chỉ là Âm Tiểu Linh, nàng ra tay cũng đâu có chậm.

Vốn đã sớm bày ra thủ đoạn, trong tiếng cười khúc khích ma mị, nàng thông qua thần niệm kích phát.

Cũng chả thấy nàng vung tay hay thốt ra chữ gì, nhưng dị biến, nó vẫn cứ phát sinh. Lẫn giữa màn đêm tăm tối, một cách bất chợt, bốn bóng đen lao ra tấn công Tô Đông Vũ.

Hung hiểm cận kề, Tô Đông Vũ nào dám đâu xem nhẹ, vội vàng xuất ra Toái Vũ - thanh đại bảo kiếm từng được sư phụ mình ban tặng.

Thái Ất Kiếm Quyết: Phong Hành Trảm!

Mạnh mẽ, khí thế sát phạt hết sức đáng gờm. Đường kiếm mà Tô Đông Vũ đánh ra, tuy triển khai trong tình huống cấp bách nhưng uy lực thì tuyệt đối chẳng thể xem thường. Trước một kiếm này, dẫu là chân nhân sơ kỳ cấp bậc, nếu không cẩn thận cũng có khả năng nằm xuống chứ chả đùa.

Âm Tiểu Linh ư?

Cảnh giới của nàng cũng bất quá chân nhân sơ kỳ mà thôi, tuy nhiên, đạo hạnh thì không phải thứ mà Tô Đông Vũ có vốn liếng để so bì.

Âm Tiểu Linh nàng là một chân nhân sơ kỳ rất đặc biệt. Đừng nói chỉ một Tô Đông Vũ, cho dù đứng trước nàng có là mười Tô Đông Vũ cũng tuyệt vô phương chống đỡ.

Thực tế, nó đã vừa mới chứng minh điều ấy. Mặc cho họ Tô đã cố gắng ứng phó, bốn bóng đen quỷ dị kia vẫn chẳng hề chùn bước. Bằng một cách nào đó, tất cả bọn chúng đều hoàn hảo né tránh được đường kiếm đầy uy lực của Tô Đông Vũ. Và lúc này, chúng đang há miệng nhe nanh toan cắn xé...

Sinh tử nguy nan, sống chết cận kề, Tô Đông Vũ cực độ khẩn trương, vội xuất thêm bảo vật.

Lần này, được gọi ra không phải kiếm mà là khiên. Một tấm thuẫn, nó đang che chắn ngay trước người hắn.

Phải công nhận, hắc thuẫn mà Tô Đông Vũ vừa xuất ra đây quả kiên cố vô cùng. Nhờ có nó, sự công kích của bốn bóng đen quỷ dị kia mới được chặn đứng.

Tự tay cứu lại được cho mình một mạng, Tô Đông Vũ gấp rút suy tính, tìm phương ứng phó.

Xui thay, Âm Tiểu Linh lại đâu có tốt bụng để yên cho hắn tính. Vẫn như cũ là một nụ cười ranh mãnh, nàng đứng im nhìn hắn. Giống như... đang nhìn một con cá vừa bị đưa lên thớt. Cố gắng vùng vẫy. Cố gắng giãy giụa...

"Khặc khặc khặc...".

Chợt, một tràng cười cất lên. Và dĩ nhiên là không phải của Âm Tiểu Linh. Chất giọng nàng đâu có khó nghe tới vậy.

Giọng cười vừa mới cất lên đây, nó không ở trước mặt mà đến từ phía sau, sát bên lưng Tô Đông Vũ.

"Nguy!".

Cảm nhận được nguy cơ, Tô Đông Vũ lập tức xoay đầu, vung kiếm quét ngang.

...

"Khặc khặc khặc...".

Chẳng rõ do đường kiếm của Tô Đông Vũ quá yếu hay vì bóng đen thứ năm quá mạnh mà kết quả thu được lại khác hoàn toàn so với trước. Không giống bốn tên trước, bóng đen thứ năm chả buồn né tránh. Thay vì né tránh, nó giơ tay chụp lấy Toái Vũ. Tiếp đấy, khi mà Tô Đông Vũ còn chưa hết kinh hoảng thì nó đã vươn cánh tay còn lại ra, nắm chặt lấy cánh tay của hắn.

Rồi... "Xoạt!" một tiếng, cánh tay phải họ Tô đã bị bóng đen kéo đứt.

"A a a...!!".

Bởi đau, cũng là vì sợ, Tô Đông Vũ hét lên, đem toàn bộ thực lực bạo phát, tạm thời đẩy lui những bóng đen quỷ dị.

Và khi kẻ địch đã thoái lui thì...

"Soạt!".

... Tô Đông Vũ, hắn chạy.

Đấy là một quyết định sáng suốt. Tô Đông Vũ tin vào điều đó. Có thể tu luyện đến cảnh giới chân nhân thì Tô Đông Vũ hắn há đâu lại ngốc?

Mới rồi, mặc dù bất ngờ bị tấn công, mặc dù thời gian va chạm còn rất ngắn, nhưng bấy nhiêu thôi cũng quá đủ để Tô Đông Vũ hắn nhận ra bản lãnh của Âm Tiểu Linh rồi.

Thủ đoạn nhường ấy, chứng tỏ đối phương cũng là một vị chân nhân. Nói không chừng cấp bậc còn cao hơn hắn...

Lại nói, từ nãy giờ đối phương vẫn chưa hề động thủ. Nàng chỉ đứng yên ngay đó nhìn hắn và cười...

Cười? Đấy là khinh thị. Bằng việc ngụy trang Công Tôn Nhược Thủy, đối phương từ sớm đã biết rõ Tô Đông Vũ hắn là ai, có bao nhiêu bổn sự. Vậy mà... nàng vẫn cười.

Điều đó có ý nghĩa gì?

Nàng tự tin có thể giết được hắn!

...

Chạy. Tô Đông Vũ hắn phải chạy thật nhanh. Chỉ có vậy thì may ra hắn mới bảo toàn được mạng sống.

Tâm tư của Tô Đông Vũ, nó là như thế, sợ hãi cầu sinh.

Trong khi ấy, Âm Tiểu Linh lại là một thái cực khác. Nàng không muốn hắn sống.

"Còn muốn chạy sao?".

Nhếch môi khinh miệt, Âm Tiểu Linh phẩy nhẹ, đem những bóng đen thu hồi, kế đấy liền đuổi theo Tô Đông Vũ.

Đạo hạnh vốn cao hơn hẳn họ Tô nên chẳng tốn bao nhiêu thời gian thì Âm Tiểu Linh nàng đã đuổi kịp. Chắn trước mặt hắn, nàng cất tiếng mỉa mai: "Tô sư huynh, thật không ngờ công phu trốn chạy của Tô sư huynh cũng lợi hại như vậy, chẳng kém gì sự giả dối, thích trang đạo mạo".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Huyết Ảnh Kinh Hiện

"Ngươi.... Thật ra ngươi là ai?!".

"Ta?".

Đáp lại Tô Đông Vũ, Âm Tiểu Linh nhoẻn miệng: "Tô sư huynh, ngươi hỏi gì lạ vậy? Ta không phải là Công Tôn Nhược Thủy - vị sư muội khả ái của ngươi sao?".

"Công Tôn Nhược Thủy, chỉ sợ nàng đã bị ngươi sát hại rồi".

"Bộp bộp bộp...".

Âm Tiểu Linh vỗ tay tán thưởng: "Ồ... Tô sư huynh thông minh quá, đoán cái trúng ngay".

...

"Ngươi đến cùng là yêu nhân phương nào, tại sao lại ra tay với môn nhân Thiên Kiếm ta?".

"Yêu nhân?".

Tiếu ý tắt lịm, Âm Tiểu Linh rất không bằng lòng: "Tô Đông Vũ, hai chữ yêu nhân này nghe chói tai lắm đấy".

"Hừ, yêu nhân... Tô Đông Vũ ngươi cảm thấy bản thân tốt đẹp lắm sao? Tỏ tình với sư muội, sư muội không ưng liền muốn ra tay đánh lén, còn toan cưỡng bức... Tiền dâm hậu sát, đây quả là hành vi "tốt đẹp" của môn nhân chính giáo nhỉ?".

...

"Tô Đông Vũ, vốn ta còn muốn lợi dụng ngươi để dò la tin tức, nhưng xem ra bây giờ thì không được rồi".

"Ngươi tính giết ta?".

"Chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?".

Âm Tiểu Linh nhìn Tô Đông Vũ như nhìn một kẻ thiểu năng: "Tô Đông Vũ, ngươi quá ngu ngốc rồi. Ngay cả thánh nữ ma giáo mà ngươi cũng dám đánh chủ ý... Nói cho ngươi biết, những kẻ có mắt không tròng giống như ngươi, xưa giờ Âm Tiểu Linh ta đây giết cũng chẳng ít".

"Thánh nữ ma giáo... Yêu nữ ngươi quả nhiên là người trong tà đạo".

"Phải, ta chính là tà đạo chi nhân đấy. Rồi sao?".

Âm Tiểu Linh dừng một chút, rồi nói tiếp: "Nếu như Tô Đông Vũ ngươi tò mò thì ta cũng không ngại nói cho ngươi biết. Ừm, coi như giúp ngươi tường minh, tránh xuống âm phủ bị Diêm vương tra hỏi lại ú ớ".

"Nghe cho kỹ. Ta họ Âm, tên Tiểu Linh, là thánh nữ hiện thời của Huyết Sát Giáo. Mục tiêu của giáo ta chính là tiêu diệt những kẻ tự nhận danh môn chính phái như Thiên Kiếm Môn các ngươi".

Thế nào? Tô Đông Vũ ngươi còn muốn biết thêm gì nữa không?".

...

"Nếu như ngươi đã không còn gì muốn hỏi, vậy thì...".

"Khoan đã!".

Rất hào phóng, Âm Tiểu Linh đình chỉ thu tay, bảo: "Còn muốn nói à? Được rồi, ngươi cứ trăn trối đi".

Tô Đông Vũ một bên âm thầm tích súc lực lượng, vận hành bí pháp một bên cố gắng kéo dài thời gian. Hắn hỏi: "Âm Tiểu Linh phải không? Ta có chút thắc mắc. Thiên Kiếm Môn ta có chấp pháp giả tiềm hành ngày đêm canh giữ, ngươi làm sao xâm nhập được?".

"Đây là câu hỏi của ngươi?".

Âm Tiểu Linh không giấu vẻ ngạc nhiên: "Tô Đông Vũ, ngươi thật bị thiểu năng à?".

"Tại sao ta vượt qua được sự cảnh giới? Cái này chẳng phải là bởi đám chấp pháp giả kia của các ngươi quá kém cỏi?".

Mặc người mắng chửi, Tô Đông Vũ vẫn tiếp tục kiên trì: "Vậy... tại sao ngươi lại xâm nhập Thiên Kiếm Môn? Tại sao lại cải trang Công Tôn Nhược Thủy? Ngươi lẽ nào muốn điều tra bí mật của Hoá Long Trì?".

Lần này thì Âm Tiểu Linh triệt để im lặng.

Sau tầm năm bảy giây lặng im, nàng lắc đầu cảm khái: "Haizz... Bây giờ thì ta đã có thể khẳng định, Tô Đông Vũ ngươi được Cơ Thành Tử thu nhận làm đệ tử chân truyền chắc chắn không phải vì ngươi tư chất hơn người mà là do giữa các ngươi có quan hệ mờ ám. Hmm... Có khi ngươi là đứa con rơi của hắn cũng không chừng".

"Mục đích ta cải trang làm Công Tôn Nhược Thủy chỉ để điều tra bí mật Hoá Long Trì? Bộ ta nông cạn tới vậy?... Hừ... Chẳng qua là ta muốn nhìn xem đầu gỗ một chút nên mới tiện thể đi vào thôi".

Đầu gỗ?

Nắm bắt thông tin, Tô Đông Vũ nhớ lại...

"Âm Tiểu Linh, đầu gỗ mà ngươi nói hắn là Lăng Tiểu Ngư đi".

"Phải, đúng là hắn đấy".

"Ngươi và hắn, giữa các ngươi có quan hệ gì?".

"Quan hệ gì à?".

Âm Tiểu Linh khoanh tay chống cằm, nghĩ một hồi thì nói: "Chúng ta hẳn là thiên duyên tiền định đi".

"Oáp...".

Che miệng ngáp dài, nàng chuyển ý: "Được rồi. Kéo lâu như vậy, ta nghĩ Tô Đông Vũ ngươi hẳn cũng đủ thời gian để chuẩn bị rồi".

"Có thủ đoạn gì thì xuất nốt ra đi. Để ta xem thử bản lãnh của kẻ từng là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ hiện nay của Thiên Kiếm Môn sẽ khủng khiếp tới cỡ nào".

Đã không còn đường lui, Tô Đông Vũ cắn răng, chính thức triển khai bí pháp.

Trên cơ thể hắn, gân xanh chợt nổi lên cuồn cuộn, đồng tử nhanh chóng chuyển sang màu đỏ. Kế đấy, máu từ đâu chẳng rõ đột nhiên hiện ra, rồi tụ lại thành một đám lớn bao quanh người hắn. Trông ghê rợn vô cùng.

Nó quỷ dị tới nỗi khiến cho người đứng nơi đối diện là Âm Tiểu Linh cũng phải mở to hai mắt...

Khiếp sợ? Không. Nàng kinh ngạc.

Âm Tiểu Linh, có nghĩ thế nào nàng cũng không sao hình dung ra được cảnh tượng sẽ là như vầy. Cỗ khí tức kia, đám máu tươi ấy, chúng rõ ràng... Rõ ràng là pháp môn của Huyết Linh Tông: Huyết Ảnh Tu La Công!

Hơn hai trăm năm trước, thời mà Huyết Linh Tông còn chưa bị lục đại tông môn tiêu diệt, phụ thân Âm Thiên Chiếu của nàng chính là dựa vào bộ công pháp thần diệu này tung hoành thiên hạ, xưng bá một phương.

Tại sao?

Tại sao pháp môn của Huyết Linh Tông lại đang được thi triển bởi một tên đệ tử danh môn, thuộc giới chính đạo?

Tô Đông Vũ, hắn rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 287: Quỳ gối xin tha

Rung động qua đi, hay đúng hơn là Âm Tiểu Linh đã chủ động đem nó dẹp đi. Trong hoàn cảnh này, nàng không được phép phân tâm. Trước mắt, nàng cần phải đem Tô Đông Vũ bắt giữ, rồi mới tính tiếp...

Bộ dáng mười phần nghiêm túc, Âm Tiểu Linh chính thức động thủ. Từ trên tay nàng, một binh phù mặt quỷ đã vừa mới được gọi ra.

Nắm Bách Quỷ Binh Phù trong tay, nàng niệm pháp quyết, tay chỉ về phía trước:

"Sát!".

Một tiếng "Sát" vừa ra thì từ bên trong phù binh, mười bóng đen lập tức xuất hiện, tất cả đồng loạt nhe nanh múa vuốt lao vào tấn công Tô Đông Vũ.

Một trận chiến khốc liệt liền diễn ra.

Màu đen của u linh, màu đỏ của máu, chúng trộn lẫn vào nhau, không ngừng dịch chuyển. Từ bên trong đám hỗn hộn ấy, cứ chốc chốc một tiếng hét thảm lại cất lên. Đúng là của Tô Đông Vũ.

Coi bộ trong trận chiến này, họ Tô chẳng chiếm được bao nhiêu ưu thế.

Đồng ý là từ nãy giờ hắn đã tiêu diệt được ba u linh rồi, tuy nhiên, đấy là tất cả những gì hắn có khả năng làm được. Khác xa hoàn toàn so với những gì hắn kỳ vọng.

Vốn dĩ Tô Đông Vũ muốn trực tiếp tấn công Âm Tiểu Linh cơ. Theo hắn nghĩ, có thể Âm Tiểu Linh nàng chỉ dựa vào pháp bảo, chứ bản lĩnh chân chính cũng không quá đáng sợ, tiếp cận nàng nói không chừng sẽ giúp đảo ngược tình thế.

Tiếc thay... Lý thuyết thì vẫn chỉ là lý thuyết. Tô Đông Vũ, hắn làm gì có cơ hội để thực hiện hay là kiểm chứng. Tiếp cận Âm Tiểu Linh? Cái đám u linh kia, chúng há lại tốt bụng nhường đường?

Thực tế thì bọn chúng đã liên tiếp tấn công, và hiện vẫn liên tiếp tấn công. Từ đầu tới cuối chúng chẳng để cho đối thủ của mình có cơ hội luồn lách. Với sự bủa vây hung hãn ấy, Tô Đông Vũ muốn thoát ra trừ phi là phải tiêu diệt toàn bộ. Nhưng... hắn làm nổi sao?

Như đã nói, ba - đấy đã là số u linh cực hạn mà Tô Đông Vũ có khả năng tiêu diệt rồi. Hiện tại, ngay lúc này, hắn đã chính thức bất lực trước thủ đoạn quá ghê gớm của Âm Tiểu Linh. Sống được, hết thảy là nhờ vào ý nguyện của nàng mà thôi.

"Sột soạt...".

Bước chân chậm rãi, Âm Tiểu Linh từ tốn tiến về phía họ Tô - kẻ hiện đã trọng thương và đang bị các quỷ binh của mình vây khốn.

"Tô Đông Vũ." - Nàng nói - "Trả lời ta. Tại sao ngươi lại biết Huyết Ảnh Tu La Công?".

"Huyết Ảnh Tu La Công?".

Tô Đông Vũ ngẩng đầu lên: "Ngươi đang nói gì?".

"Đừng có giả đò. Thần thông mà ngươi mới vừa thi triển, nó rõ ràng là pháp môn của Huyết Linh Tông, vốn nằm bên trong Huyết Ảnh Tu La Công. Nói! Ngươi tại sao lại biết?!".

"Ngươi... khục...".

Tô Đông Vũ lấy tay quẹt ngang miệng để lau đi một phần máu tươi vừa chảy ra, trong lòng ngờ vực: "Ý ngươi nói là Bá Thể Quyết?".

"Bá Thể Quyết?" - Âm Tiểu Linh tiếp tục truy vấn - "Ai nói với ngươi nó là Bá Thể Quyết?".

Lần này thì Tô Đông Vũ không đáp ngay. Hắn thử dò xét: "Nếu... Nếu ta nói cho ngươi biết... liệu ngươi có thể... có thể tha cho ta...".

"Tô Đông Vũ, ngươi nghĩ ngươi có tư cách để ra điều kiện với ta?".

Âm Tiểu Linh dứt khoát: "Ngươi có hai lựa chọn: hoặc tự mình nói ra hoặc để ta động thủ. Sưu hồn thuật ta cũng không phải không biết".

...

Dạ hết sức bất cam nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, Tô Đông Vũ còn biết làm sao hơn. Trước mắt, hắn cần phải bảo toàn mạng sống. Bằng mọi giá.

Thầm cắn răng, Tô Đông Vũ chợt đổi cách xưng hô: "Thánh nữ, Đông Vũ tự biết phận mình, nào dám ra điều kiện với thánh nữ. Đông Vũ chỉ là... chỉ là vẫn chưa muốn chết...".

"Ồ...".

Trong mắt ánh lên một tia khác lạ, Âm Tiểu Linh hoà hoãn trở lại: "Nói tiếp đi".

"Thánh nữ." - Họ Tô tiếp tục - "Chỉ cần người tha chết cho ta, Đông Vũ ta tình nguyện bái nhập thánh giáo, cả đời trung thành với thánh nữ, sẽ nghe theo mọi sai khiến của người".

...

"Tô Đông Vũ, ta nhớ ngươi là đệ tử chân truyền của Kim Kiếm Phong, là người được Cơ Thành Tử yêu mến nhất. Hắn ta đặt rất nhiều kỳ vọng trên người ngươi a".

"Một đệ tử danh môn như ngươi lại muốn gia nhập ma giáo chúng ta... Tô Đông Vũ, ngươi không sợ bị người đời nguyền rủa, bị đồng môn Thiên Kiếm đuổi giết hay sao?".

"Chim khôn chọn cành mà đậu." Đáp lại những câu hỏi của Âm Tiểu Linh, Tô Đông Vũ kiên định nói ra.

Mà, đâu chỉ nói không không; chân hắn, nó còn quỳ xuống nữa cơ.

Đường đường là đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm - thiên hạ đệ nhất tông môn hiện thời - lại cúi đầu quỳ bái một thánh nữ ma giáo... Quả là đáng thẹn lắm thay.

Danh dự, tôn nghiêm, Tô Đông Vũ hắn đã vứt đi đâu rồi? Di huấn của tổ sư, lời thề vì chính đạo, hắn đã ném đi đâu?

Dám cá nếu Cơ Thành Tử trông thấy cảnh này, khẳng định hắn sẽ vô cùng kích động. Còn những đệ tử Thiên Kiếm, bọn họ hẳn cũng sẽ cực kỳ thất vọng, và phẫn nộ.

Chỉ là... ai thèm bận tâm chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288: Nồng đậm hoài nghi

Tô Đông Vũ, hắn chưa muốn chết. Hắn cần phải tự cứu lấy mình, bằng mọi giá.

Danh dự? Tôn nghiêm? Có ăn được không?

Di huấn tổ sư? Lời thề vì chính đạo? Chúng quan trọng hơn mạng sống sao?

Người chết thì còn làm gì được nữa chứ? Chỉ có người sống mới xoay chuyển được càn khôn. Vì lẽ đó, Tô Đông Vũ hắn phải giữ lại cái mạng này. Hắn thà sống quỳ chứ tuyệt không cam chết đứng!

"Thánh nữ." - Vẫn trong tư thế quỳ gối như cũ, Tô Đông Vũ nói tiếp - "Vừa rồi kiến thức qua thủ đoạn của người, Đông Vũ tin tưởng thế lực sau lưng người tuyệt không kém hơn lục đại tông môn. Đông Vũ dẫu có thoát ly Thiên Kiếm để gia nhập thánh giáo của người, thiết nghĩ cũng là lựa chọn sáng suốt".

"Lại nói, thánh nữ tài cao chí lớn, lục đại tông môn há có thể so bì?".

"Thánh nữ minh giám, Đông Vũ cam tâm tình nguyện phò tá cho người...".

...

"Tô Đông Vũ, công phu nịnh hót của ngươi cũng ghê gớm lắm. Mấy lời ngươi vừa nói, quả thực đã tác động đến tâm tình của ta".

Qua một đỗi cân nhắc, Âm Tiểu Linh cuối cùng cũng có quyết định.

"Thôi được rồi, thấy ngươi thành khẩn như vậy, bổn thánh nữ sẽ cho ngươi một cơ hội".

"Tô Đông Vũ, ngươi nghe cho kỹ. Bây giờ ta hỏi, ngươi có nghĩa vụ trả lời. Sống hay chết, có thể gia nhập giáo ta hay không, hết thảy đều phụ thuộc vào mức độ thành khẩn của ngươi. Ngươi hiểu rồi chứ?".

"Đông Vũ đã hiểu".

"Vậy thì tốt".

Và như thế, Âm Tiểu Linh bắt đầu tra hỏi...

"Giờ thì nói ta biết, cái mà ngươi ngộ nhận là "Bá Thể Quyết" kia, Tô Đông Vũ ngươi từ đâu mà học được?".

"Bẩm thánh nữ, là sư phụ đã truyền dạy cho ta".

"Cơ Thành Tử?".

"Không phải ông ấy." - Tô Đông Vũ lắc đầu - "Thánh nữ, sư phụ mà ta nói là một người khác".

"Tô Đông Vũ, sư phụ của ngươi cũng nhiều quá nhỉ?".

Không để Âm Tiểu Linh phải chờ đợi, Tô Đông Vũ nói ra rõ ràng: "Thánh nữ, vị sư phụ mà ta đang nói, y không phải môn nhân Thiên Kiếm. Thật ra... Thật ra lai lịch của y, ngay cả ta cũng chẳng biết".

"Không biết? Ta tưởng các ngươi là sư đồ?" - Âm Tiểu Linh nhíu mày - "Tô Đông Vũ, ngươi hình như hơi thiếu thành ý nhỉ?".

"Thánh nữ minh xét".

Tô Đông Vũ khẩn trương: "Thánh nữ, toàn bộ những lời ta nói đều là thật. Đông Vũ ta tuyệt không dám qua mặt thánh nữ...".

...

"Hừm... Vậy hãy giải thích cho ta nghe. Tại sao đến sư phụ mình mà ngươi cũng không nhận thức được?".

"Chuyện này...".

Tô Đông Vũ thoáng hồi tưởng, rồi đáp: "Thánh nữ có điều không biết, vị sư phụ này của ta rất đỗi thần bí, chỉ thỉnh thoảng mới tìm đến ta... Lúc nào đến y cũng đều mặc y phục dạ hành, lại còn đeo một chiếc mặt nạ quỷ có công dụng ngăn chặn thần thức, bởi thế cho nên... Tướng mạo, hình dáng của y ra sao, ta thực là chẳng thể nào biết được".

...

Âm Tiểu Linh nghe xong thì lâm vào trầm mặc. Nàng đang rất đỗi nghi hoặc...

"Mặt nạ quỷ, y phục dạ hành, lẽ nào là mẫu thân...".

Suy đoán này của Âm Tiểu Linh nàng hoàn toàn có cơ sở. Những đặc điểm mà Tô Đông Vũ vừa miêu tả, nó quả rất giống hình dạng của mẫu thân nàng mỗi lần cải trang ra ngoài hành sự. Tất nhiên, phục trang chỉ là thứ yếu, cái chính ở đây là Bá Thể Quyết, hay đúng hơn là Huyết Ảnh Tu La Công mà Tô Đông Vũ học được.

Trên đời này, trừ bỏ phụ thân Âm Thiên Chiếu của nàng ra thì cũng chỉ còn hai người biết được loại công pháp thần diệu ấy: mẫu thân và nàng. Mà nàng thì đâu có truyền dạy cho ai...

"Đây là việc tốt của mẫu thân mình sao? Tô Đông Vũ hắn là một nước cờ của mẫu thân?".

"Thế nhưng... Mẫu thân đã xếp đặt lúc nào? Tại sao trước giờ không nghe người nhắc đến? Thậm chí chuyến này xâm nhập Thiên Kiếm Môn điều tra cũng không thấy nhắc nhở gì...".

Để xác minh mọi chuyện, Âm Tiểu Linh hướng kẻ đang quỳ bên dưới truy hỏi: "Tô Đông Vũ, vị sư phụ kia của ngươi, lần đầu tiên ngươi gặp hắn là khi nào?".

"Hồi thánh nữ, lần đầu tiên ta gặp y là khoảng hai năm trước".

"Địa điểm?".

"Ngay tại Kim Kiếm Phong".

"Ngươi chắc chứ?".

"Chắc chắn".

...

Một lần nữa, Âm Tiểu Linh lại phải suy tư.

Hai năm, đấy rõ ràng không phải là đáp án trùng khớp. Khoảng thời gian này, mẫu thân nàng vốn vẫn thường trực trong giáo, rất ít khi ra ngoài. Mà nếu có ra thì cũng hết sức ngắn ngủi, căn bản chẳng thể dư dả thì giờ đến độ chạy tới Thiên Kiếm Môn thu nhận một tên đệ tử được.

Nhưng, nếu truyền dạy Huyết Ảnh Tu La Công cho Tô Đông Vũ không phải mẫu thân nàng thì là ai? Trên đời này, ngoài nàng và mẫu thân, thực sự vẫn còn kẻ biết Huyết Ảnh Tu La Công? Đối phương là từ đâu mà học được?

Liệu có thật chỉ trùng hợp ngẫu nhiên? Hay là...

"Tô Đông Vũ, tu vi của sư phụ ngươi thế nào? Ngươi biết chứ?".

Tô Đông Vũ ngẫm qua rồi thành thật hồi đáp: "Mặc dù không quá rõ nhưng theo ta đoán thì đạo hạnh của y rất có thể còn cao hơn sư phụ Cơ Thành Tử của ta một bậc. Qua một số lần đối thoại, ý tứ của y đã biểu lộ như thế".

"Nghe ta hỏi tiếp... Trong những lần các ngươi tiếp xúc, kẻ nọ đã đề cập bao nhiêu về cái Bá Thể Quyết kia?".

"Thưa thánh nữ...".

"Trả lời thành thật".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 289: Quái thú hình người

Những gì cần hỏi, Âm Tiểu Linh đều đã hỏi. Câu trả lời nhận được, tuy chưa quá minh bạch nhưng chung quy cũng đủ khiến nàng miễn cưỡng vứa ý. Sau cái gật đầu, nàng nói:

"Tô Đông Vũ, ngươi quả nhiên không làm cho ta thất vọng. Sự thành khẩn của ngươi, bổn thánh nữ ta ghi nhận".

"Cảm tạ thánh nữ đã tin tưởng".

"Ừm...".

Gật đầu thêm cái nữa, Âm Tiểu Linh cười bảo: "Thôi được rồi. Nể tình ngươi đã thành tâm khai báo sự tình, lại thề thốt trung thành phò tá, bổn thánh nữ sẽ giúp ngươi ra đi nhẹ nhàng".

Đoạn đầu còn tốt, nhưng đến khúc sau, Tô Đông Vũ vừa nghe qua thì khuôn mặt liền đại biến.

"Giúp ngươi ra đi nhẹ nhàng", đây là ý gì? Đối phương vẫn như cũ muốn lấy mạng hắn?

"Thánh nữ, ngươi... Ngươi đã hứa sẽ tha mạng cho ta...".

"Ồ... Ta có hứa thế sao?" - Âm Tiểu Linh tặc lưỡi lắc đầu - "Tô Đông Vũ, ngươi hình như đã hiểu lầm gì rồi. Lúc nãy ta chỉ nói là sẽ xem xét, nào có hứa hẹn gì đâu".

"Âm Tiểu Linh, ngươi xảo trá!".

Đối với lời mắng chửi nọ, Âm Tiểu Linh chẳng những không thấy khó chịu mà còn vui vẻ đón nhận: "À, cảm ơn ngươi đã khen ngợi. Với kẻ trong giới tà đạo bọn ta mà nói, âm hiểm, xảo trá, đấy đều là những lời khen tặng cả đấy".

Chân bước lên, nàng tiếp tục: "Tô Đông Vũ, để ta tiễn ngươi một đoạn".

"Yêu nữ... Đây là ngươi ép ta..." Trong âm thầm, họ Tô nghiến răng căm hận.

Hắn đã quyết định rồi. Hôm nay cho dù chết hắn cũng phải kéo theo nữ nhân độc ác kia.

...

"Hừm... Tô Đông Vũ ngươi muốn tự bạo sao?".

Trong lòng biết rõ nhưng Âm Tiểu Linh vẫn không chút nào lo sợ. Nàng vẫn như cũ, hai chân đều đặn bước đi.

Xem ra... Âm Tiểu Linh nàng sớm đã có phương án đối phó rồi.

...

Kẻ tiến người lui, đến khi khoảng cách giữa đôi bên rơi tầm sáu, bảy bước chân gì đấy, Âm Tiểu Linh rốt cuộc dừng lại. Sát ý bộc phát, nàng đang toan xuất thủ thì...

"Xẹt!".

Một thanh âm khe khẽ cất lên, khiến nàng phải vội vàng né tránh. Phải, Âm Tiểu Linh nàng đã bị tấn công.

Tô Đông Vũ?

Không. Kẻ tập kích, hắn xuất phát từ phía sau.

Thần tình loáng cái đã đổi hẳn, Âm Tiểu Linh ngưng thần quan sát. Chợt, nàng hướng phía bên trái đánh ra một chưởng.

"Oành!".

Khá hiệu quả. Một chưởng kia dù không trúng đích nhưng đã buộc kẻ ẩn nấp phải lộ diện tức thì. Lúc này, nó đang hiện rõ trong tầm mắt Âm Tiểu Linh.

Là một quái thú. Nó có hình dạng rất giống con người, trừ hai điểm. Thứ nhất, quái thú này có đuôi, di chuyển bằng bốn chân; thứ hai, nó không có lông, theo đúng nghĩa đen.

Toàn thân nó, từ đầu tới chân đều chả có lấy một sợi lông nào cả. Lông tóc, lông mi, lông mày, lông chân, lông tay,..., hết thảy đều không có. Với pháp nhãn của mình, Âm Tiểu Linh hoàn toàn khẳng định điều đó.

"Thứ quỷ gì đây?".

Âm Tiểu Linh thật sự là chẳng tài nào biết được. Mặc dù kiến thức của nàng rất phong phú, nhưng nàng thề là chưa từng trông thấy hay là nghe qua về một sinh vật tương tự thế này.

"Khúc khúc...".

Trong lúc Âm Tiểu Linh còn đang tự hỏi thì bên kia, nơi đối diện, quái thú bỗng kêu lên mấy tiếng kỳ lạ. Một thứ ngôn ngữ mà nàng vô pháp thông hiểu.

Nhưng, có một điều Âm Tiểu Linh nàng hoàn toàn chắc chắn. Đó là quái thú, nó đang thèm muốn nàng. Trong đôi mắt kia, sự khao khát đang hiện rõ.

...

"Khúc khúc...".

Sau một hồi đi qua bước lại để quan sát Âm Tiểu Linh, quái thú cuối cùng cũng có hành động. Nó lè lưỡi liếm quanh miệng mình một cái rồi lao thẳng về phía nàng, tiếp nối cuộc tấn công bỏ dở ban nãy.

Bên đây, Âm Tiểu Linh vốn vẫn luôn cảnh giác, nay vừa trông thấy kẻ địch ra tay thì cũng lập tức hành động ngay. Bách Quỷ Binh Phù loé lên, từ bên trong, hơn hai mươi bóng đen cấp tốc lao ra.

...

"Khặc khặc...".

"Khúc khúc...".

Quỷ binh, quái thú, mỗi bên một kiểu, ai nấy phát ra những tiếng kêu đặc dị của mình. Lẽ dĩ nhiên, va chạm không chỉ mỗi thanh âm. Bọn chúng đã đánh nhau rất ác liệt. So với Tô Đông Vũ ban nãy thì tràng cảnh còn kinh tâm động phách hơn nhiều.

Rõ ràng, tu vị của quái thú vượt xa Tô Đông Vũ. Chí ít nó cũng sở hữu lực lượng tương đương với chân nhân trung kỳ. Khá là đáng lo ngại.

"Thứ quỷ này không ngờ lại ghê gớm như vậy, thậm chí còn kinh khủng hơn cả tu sĩ chân nhân trung kỳ...".

Âm Tiểu Linh càng xem trong lòng càng trầm trọng. Sợ kéo lâu sẽ sinh biến, nàng quyết đoán xuất ra thêm một kiện bảo vật nữa.

Pháp bảo này, nhìn qua khá giống Bách Quỷ Binh Phù, cũng là màu đen, cũng dạng ấn tín. Khác, duy nhất ở hình ảnh điêu khắc. Nếu như Bách Quỷ Binh Phù là những u linh lệ quỷ thì với bảo ấn này, rồng mới là sinh vật đang uốn lượn xung quanh.

Huyết Ngục Hoả Long Ấn, đấy chính là danh tự của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 290: Trốn chạy

"Huyết Ngục Khai, Ma Thần Hiện!".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Âm Tiểu Linh thì dị biến liền phát sinh. Huyết Ngục Hoả Long Ấn sáng lên, con rồng tưởng chỉ là thứ vô tri bỗng bất ngờ cử động.

Thoát ly bảo ấn, hắc long tức thì biến đổi. Từ kích cỡ chỉ lớn bằng ngón tay, loáng cái nó đã dài đến mấy mươi thước. Màu sắc cũng là như thế, chuyển hẳn từ đen sang đỏ, trông yêu dị vô cùng.

Trong tiếng long ngâm chói tai, dưới sự thao túng của Âm Tiểu Linh, huyết long lao vào cuộc chiến, cùng đám quỷ binh tấn công quái thú.

Trước sự hợp công ấy, rất nhanh quái thú đã liền bị áp đảo. Hiện giờ, nó đã bắt đầu thoái chí, đang muốn đào tẩu.

Chỉ là... Âm Tiểu Linh sẽ để nó chạy sao?

Dám động đến Âm Tiểu Linh nàng, tất phải trả giá!

Đã sớm có phương án phòng bị, Âm Tiểu Linh vừa trông thấy quái thú thoái lui thì lập tức sử dụng huyết độn chặn đầu. Trên tay nàng, một cặp song hoàn chợt loé hung quang.

"Xẹt!".

"Xẹt!".

...

Cực kỳ nhanh gọn, chỉ một lát giao đấu thì trận chiến đã liền kết thúc.

Song hoàn trở về nơi tay, Âm Tiểu Linh liếc nhìn thi thể bị cắt đoạn của quái thú, hừ khẽ: "Nghiệt súc".

...

"Làm bẩn hết pháp bảo của ta...".

Âm Tiểu Linh đem vết máu dính trên song hoàn lau đi, kế đấy thì hướng không trung thu hồi huyết long cùng quỷ binh. Làm xong hết thảy, lúc này nàng mới ngó qua chỗ của Tô Đông Vũ... đã từng ở.

"Hừm... Lại để cho hắn thừa cơ chạy thoát".

"Tô Đông Vũ, tốt nhất đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không... Hừ!".

...

...

Ba ngày sau, tại một góc khác của mật cảnh.

Đây là chỗ mà ba người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Lệ Thắng Nam đang ở. Hang động? Không, bọn họ đang ở bên ngoài, dưới những tàn cây. Vị trí bây giờ của bọn họ, nó đã cách hang động lúc trước rất xa rồi.

Thật ra... đều là bất đắc dĩ cả. Vốn theo dự tính ban đầu, bọn họ chưa muốn dời đi sớm như vậy đâu. Nhưng nếu không di dời thì đúng là không được.

Số là hôm nay, có một chuyện rất ngoài mong đợi đã xảy ra. Từ đâu chả rõ, một bầy quái thú bỗng xuất hiện trước hang động. Nếu như đấy chỉ là trùng hợp, nếu như thần thông của bầy quái thú kia không quá ghê gớm thì đã tốt, đằng này...

Sự xuất hiện của bọn chúng là có chủ đích. Bằng một cách nào đó bọn chúng đã phát hiện ra hành tung của Chu Đại Trù và theo dấu tìm đến hang động. Có tất thảy năm con, trong đó hai con có lực lượng tương đương vấn đỉnh trung kỳ, một con vấn đỉnh hậu kỳ, một con ngang ngửa chân nhân sơ kỳ, và một con... Rất khủng bố. Theo như lời của kiếm linh Thiên Tà trong tay Chu Đại Trù thì tối thiểu cũng là chân nhân trung kỳ đỉnh phong.

Chân nhân trung kỳ đỉnh phong, đấy rõ ràng không phải loại địch nhân mà mấy người Lăng Tiểu Ngư có khả năng ứng phó được.

Dám đâu bảo lưu, tại thời điểm vừa bị phát hiện và bị đám quái thú tấn công, bọn họ lập tức dốc hết toàn bộ vốn liếng ra chống đỡ. Trong hiểm cảnh ngàn cân treo sợi tóc ấy, may mắn còn có Chu Đại Trù miễn cưỡng đứng ra ngăn chặn. Dựa vào thanh Đại bảo kiếm Thiên Tà, Chu Đại Trù đã một mình tiêu diệt được hai quái thú, một con vấn đỉnh hậu kỳ và một con chân nhân sơ kỳ. Phần Lăng Tiểu Ngư, hắn cũng giết được hai con quái thú cấp bậc vấn đỉnh trung kỳ.

Nhưng... đấy đã là tất cả những gì bọn họ có khả năng làm được. Năm con, bọn họ chỉ đủ năng lực tiêu diệt được bốn. Riêng quái thú tu vị chân nhân trung kỳ đỉnh phong cuối cùng... Trừ phi là Chu Đại Trù hoá thành Thao Thiết như cái cách đã từng làm bên trong Kiếm Mộ, thời điểm tiếp nhận khảo nghiệm của kiếm linh Thiên Tà; hoặc không thì Lăng Tiểu Ngư phải tiến hành câu thông với hai cỗ lực lượng kỳ dị bên trong hai dấu ấn hắc - bạch song ngư, chỉ có như vậy mới mong thắng được quái thú cấp bậc chân nhân trung kỳ kia.

Khổ nỗi, Lăng Tiểu Ngư, hắn không nguyện dùng cỗ lực lượng kia. Hắn sợ. Còn Chu Đại Trù thì càng khỏi nói, hắn biết đâu mà dùng. Khoảnh khắc ý thức của hắn hoá thành Thao Thiết, hắn nào có nhớ được chút gì. Thậm chí cho tới bây giờ, để tránh khiến cho kiếm linh Thiên Tà "tỉnh táo" trở lại, Chu Đại Trù hắn còn cố không nhắc đến nữa kia.

Quả là một hiểu lầm tai hại.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại. Nếu như Chu Đại Trù nhận thức được lai lịch của bản thân, hắn liệu có dám bộc lộ?

Nên nhớ, trong dự ngôn mà Lý Bất Tri lưu lại đã đề cập rất rõ ràng, rằng sắp tới chính giáo thiên hạ sẽ phải đương đầu với bốn mối hoạ, đó là: Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết và Song Ngư. Theo như lời ông, Thao Thiết và Song Ngư là hai mối đại hoạ, ghê gớm hơn rất nhiều so với Huyền Vũ - Cung Đâu.

Thế đấy. Đừng nói không biết, cho dù có biết thì Chu Đại Trù cũng chưa chắc đã dám để lộ. Lăng Tiểu Ngư là huynh đệ chí cốt, điều ấy không giả. Lệ Thắng Nam chẳng phải loại vong ân phụ nghĩa, đó cũng là thật. Nhưng... Thao Thiết, đấy là đại hoạ, là tai kiếp của chính đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 291: Nguy Nan (1)

Trừ phi ở khoảnh khắc sinh tử tồn vong, bằng không khẳng định sẽ chả có "sự bất ngờ" nào xuất hiện. Lăng Tiểu Ngư sẽ không câu thông với lực lượng ẩn chứa trong lòng bàn tay; và Chu Đại Trù, hắn cũng sẽ không tiến vào trạng thái hoá hình nọ.

May mắn, tình cảnh vẫn cho phép bọn họ che đậy bí mật của mình. Chí ít là ở thời điểm hiện tại...

...

"Phù... Mệt chết ta...".

Bên dưới tàn cây, những tiếng than vừa mới cất lên. Là của Chu Đại Trù. Hắn đang rất mệt.

Cũng đúng thôi. Một mình hắn phải đương đầu với ba con quái thú, lại còn từ cấp bậc vấn đỉnh hậu kỳ cho đến chân nhân trung kỳ, không mệt làm sao được? Còn sống đã xem như kỳ tích rồi.

Cố gắng bình ổn khí huyết, Chu Đại Trù ngó sang Lăng Tiểu Ngư, hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi vẫn ổn chứ? Có bị thương tích gì không?".

Nhận được sự quan tâm của huynh đệ, Lăng Tiểu Ngư liền đáp: "Sư huynh, đệ không sao. Chỉ là mấy vết thương ngoài da thôi".

"Lệ sư tỷ, sư tỷ thì sao?".

"Ta vẫn ổn. Cũng nhờ Tiểu Ngư bảo vệ cho ta." Ngồi tựa lưng bên một hòn đá, Lệ Thắng Nam trả lời.

Nắm rõ tình hình, Chu Đại Trù lúc này mới yên tâm gật đầu: "Các ngươi không sao thì tốt rồi".

...

"Đại Trù sư huynh." Dáng vẻ có phần áy náy, Lăng Tiểu Ngư bày tỏ lòng cảm kích - "Lần này may nhờ có sư huynh, nếu không e rằng đệ và Lệ sư tỷ đã chết dưới tay đám quái thú kia rồi".

"Tiểu Ngư, ngươi nói gì vậy chứ...".

Chu Đại Trù xua tay: "Tiểu Ngư, chúng ta là hảo huynh đệ, không cần khách sáo. Huống hồ... Lúc nãy đoạn hậu cũng đâu phải ta, là kiếm linh Thiên Tà đó chứ".

"Nhưng Thiên Tà là bảo vật của sư huynh...".

"À, nói vậy cũng đúng".

Tâm ý khẽ động, Chu Đại Trù đem thanh Đại bảo kiếm của mình gọi ra.

Giơ kiếm lên ngang tầm mắt, hắn hỏi: "Thiên Tà, mau nói ta nghe một chút về tình hình ban nãy, khi ngươi ngăn chặn quái thú kia đi".

"Vâng, chủ nhân".

Từ bên trong Thiên Tà, giọng kiếm linh cất lên: "Hồi bẩm chủ nhân, quái thú kia thực sự rất lợi hại. Theo như tiểu nhân thấy thì nó còn ghê gớm hơn một tu sĩ chân nhân trung kỳ bình thường rất nhiều. Lúc nãy tiểu nhân cùng nó giao đấu, đại khái đã nhìn ra mấy loại thần thông, cụ thể như sau...".

...

Đợi cho kiếm linh Thiên Tà liệt kê hết, Chu Đại Trù mới hỏi tiếp: "Thiên Tà, theo như ngươi nói thì chúng ta tuyệt không có khả năng thắng được quái thú kia, thậm chí kể cả khi âm thầm mai phục, bất ngờ tập kích?".

Lầm tưởng chủ nhân mình đang ẩn tàng, cố tình che giấu thân phận, kiếm linh Thiên Tà rất biết điều mà phối hợp: "Vâng, thưa chủ nhân".

"Hừm...".

Mặc dù đã sớm biết trước đáp án nhưng nghe kiếm linh Thiên Tà khẳng định như vậy, họ Chu vẫn không khỏi có chút phiền lòng. Hắn bĩu môi chê trách: "Trước đây còn tưởng Thiên Tà ngươi ghê gớm lắm, thì ra cũng chỉ có bấy nhiêu bản lãnh. Cái gì mà Đại bảo kiếm chứ? Ta thấy ngươi nên đổi thành Tiểu bảo kiếm luôn đi".

Nếu như đang ngồi trước mặt, kẻ vừa chê bai mình chẳng phải Chu Đại Trù thì với tính khí của kiếm linh Thiên Tà, hắn chắc chắn đã sớm bạo động rồi.

Thiên Tà hắn có lợi hại mấy thì bất quá cũng chỉ là kiếm linh thôi a!

Thiên địa pháp tắc đã định sẵn, một kiếm linh thì không thể nào đem uy lực bảo kiếm phát huy hết được. Kiếm rèn ra vì người, chỉ có người cầm kiếm mới có thể phát huy đến tận cùng.

Đánh không lại quái thú, đấy há đâu là lỗi của Thiên Tà hắn, đều là do chủ nhân cố tình che giấu thực lực đấy chứ.

"Thôi, cứ làm theo ý chủ nhân vậy".

...

Xuất phát từ sự kính sợ, kiếm linh Thiên Tà đã tận lực kìm nén, để mặc cho Chu Đại Trù phê bình, chỉ trích.

May sao, khoảnh khắc ấy đã không kéo dài quá lâu.

Đem Thiên Tà cất đi, họ Chu nhanh chóng lấy từ giới chỉ ra một viên đan dược rồi cho luôn vào miệng, đoạn quay sang Lăng Tiểu Ngư, dặn: "Tiểu Ngư, bây giờ ta phải tập trung luyện hoá dược lực để khôi phục lại chân nguyên, ngươi cảnh giới nhé".

"Vâng, sư huynh. Đệ sẽ chú ý".

...

Bởi do hoàn cảnh nên Chu Đại Trù chẳng dám ngồi điều tức quá lâu. Sau hơn một khắc, khi lực lượng đã phần nào khôi phục thì hắn liền đình chỉ ngay.

Vừa thấy hắn mở mắt, Lăng Tiểu Ngư liền hỏi: "Sư huynh, thế nào rồi?".

"Đã khôi phục được một chút".

"Đại Trù, hay là huynh tiếp tục củng cố thêm đi".

Đối với đề nghị này của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Từ lắc đầu từ chối ngay. Hắn bảo: "Tình cảnh hiện giờ của chúng ta vẫn chưa phải an toàn. Mặc dù Thiên Tà đã giúp chúng ta đánh lạc hướng quái thú kia nhưng khả năng nó lại tìm được không phải không có".

"Tiểu Ngư, Lệ sư tỷ, mấy người chúng ta nghỉ thêm một lúc rồi sau đó sẽ tiếp tục di chuyển. Trước mắt phải cách quái thú kia càng xa càng tốt...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 292: Hoa Tư Mệnh

Đối với đề xuất của Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam đều hoàn toàn nhất trí. Qua thêm chừng độ năm bảy phút gì đấy, bọn họ đã đồng loạt đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Chỉ là trước khi đi, Lăng Tiểu Ngư lại đột nhiên dừng lại.

"Tiểu Ngư, sao vậy?".

Đáp lại Chu Đại Trù, Lăng Tiểu Ngư chỉ tay về vách núi: "Sư huynh, huynh nhìn".

"Cái gì đấy?".

Theo hướng tay người huynh đệ của mình, Chu Đại Trù ngước mắt nhìn lên.

"Tiểu Ngư, ngươi chỉ cái gì vậy? Sao ta không nhìn thấy?".

"Sư huynh, nó ở ngay kia, ngay bên dưới mỏm đá nhô ra".

Quan sát thêm một lần nữa, Chu Đại Trù rốt cuộc cũng phát hiện được. Thì ra thứ mà sư đệ hắn chỉ là một đoá hoa màu đen tuyền.

"Tiểu Ngư, là bông hoa màu đen đó hả?".

"Phải".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư đem Lệ Thắng Nam đặt xuống, tiếp đấy thì hướng vách núi bay lên. Từ tốn và tỉ mỉ, hắn im lặng xem xét đoá hoa.

Lạ lùng thay, Lăng Tiểu Ngư hắn càng xem thì ánh mắt càng sáng lên, nét mặt càng lộ rõ vui mừng.

Hết sức cẩn thận, hắn đem đoá hoa kia hái xuống, cả gốc lẫn cành, cho vào trong hộp.

...

"Tiểu Ngư, đó là hoa gì vậy? Sao trông ngươi có vẻ phấn khích thế?".

"Sư huynh, đây là kỳ hoa, rất đặc biệt".

"Kỳ hoa?".

Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Nếu đệ không lầm thì đây chính là Hoa Tư Mệnh".

"Hoa Tư Mệnh?" - Chu Đại Trù nghi hoặc - "Nó rất trân quý à?".

"Ừm... Cũng không hẳn trân quý".

Lăng Tiểu Ngư nói rõ hơn: "Theo như cổ tịch ghi chép thì Hoa Tư Mệnh chỉ có duy nhất một công dụng, đó là giúp con người khôi phục ký ức, còn đối với những vấn đề khác... Hmm... Nó hoàn toàn vô dụng".

"Thế thì cũng đâu có gì ghê gớm lắm...".

Chu Đại Trù hơi khó hiểu: "Tiểu Ngư, Hoa Tư Mệnh này hình như cũng không có trợ giúp gì cho ngươi a, ngươi tại sao lại vui mừng quá vậy?".

"Sư huynh, hoa này không phải cho đệ".

"Thế ngươi hái cho ai?".

"Cái này... Hmm... Đệ định tặng cho sư phụ".

"Lão nhân gia?".

Chu Đại Trù vẫn chưa thể thông suốt: "Tiểu Ngư, ngươi đưa cho lão nhân gia làm gì? Lão nhân gia tuy rằng hơi lớn tuổi một chút nhưng trí nhớ vẫn còn rất tốt mà".

"Sư huynh, không liên quan tới công dụng".

Lăng Tiểu Ngư đem đầu đuôi kể rõ: "Sư huynh có lẽ không biết, nhưng sư phụ đối với Hoa Tư Mệnh này đặc biệt yêu thích. Có lần đệ cùng người luyện đan, người đã nói rất mong được tận mắt nhìn thấy nó".

"Cũng chả phải thứ thiên tài địa bảo trân quý gì, lão nhân gia cớ gì lại khao khát. Thật khó hiểu".

...

"Mà thôi, lão nhân gia xưa giờ vốn đã rất cổ quái rồi. Đôi khi người cũng đâu có được bình thường...".

Đem vấn đề Hoa Tư Mệnh gạt sang một bên, Chu Đại Trù xung phong đi trước, tiếp tục lên đường.

Còn lại phía sau, Lăng Tiểu Ngư cũng nhanh chóng đem chiếc hộp cất vào giới chỉ, cúi xuống bế Lệ Thắng Nam lên.

Trong lòng mình, hắn thầm nghĩ...

"Sư phụ rất muốn một lần được tận mắt nhìn thấy Hoa Tư Mệnh, nếu ta tặng nó cho người, người nhất định sẽ rất vui".

"Hy vọng ta có thể sớm thoát ra khỏi không gian tối tăm này...".

...

Lăng Thanh Trúc, một con người tính tình quái dị, ẩn sau bộ dáng ngang ngược, đôi khi có phần vô sỉ là sự thâm trầm cơ trí. Theo nghĩa nào đó, Lăng Thanh Trúc nàng cũng là loại người rất đáng sợ. Giống như Gia Gia từng nhận định.

Một kẻ như thế, đồ vật có thể khiến nàng chân tâm yêu thích, thật dạ mong cầu, nó chắc chắn không nhiều. Hoa Tư Mệnh lọt vào danh sách đó, dĩ nhiên là phải có chỗ vượt xa "lẽ thường".

Khôi phục ký ức, trong một số trường hợp có lẽ rất bức thiết, nhưng hầu hết thì đều vô dụng. Tu sĩ chẳng mấy người cần đến. Lẽ dĩ nhiên, Lăng Thanh Trúc không thể vì lý do này mà yêu thích được. Khiến nàng lưu tâm, nó nằm ở khía cạnh khác.

Thật ra... Hoa Tư Mệnh gắn liền với một câu chuyện. Rất cảm động.

Truyền thuyết kể, vào thuở xa xưa, có một đôi trai gái rất mực yêu nhau. Người nam tên Lý Tử, người nữ gọi Tư Mệnh. Một hôm, Lý Tử nhận lệnh gia tộc, phải ra ngoài làm nhiệm vụ. Nơi đến rất xa, tính cả đi lẫn về cũng mất gần ba tháng. Trước khi đi, Lý Tử có đưa cho Tư Mệnh một chậu hoa, bảo khi nào hoa nở thì mình sẽ về tới.

Ban đầu, Tư Mệnh chẳng nghĩ nhiều, chỉ đơn giản chăm hoa. Nhưng rồi sau đó, khi hung tin báo về, rằng Lý Tử gặp nạn, đã mất tích thì nàng mới bắt đầu suy sụp...

Ngày qua ngày, nàng mỏi mòn ngóng trông tin tức. Bên chậu hoa, hằng đêm nàng nỉ non than khóc. Nàng nhìn hoa nở, rồi lại nhìn hoa tàn. Tháng này sang tháng khác, năm này qua năm khác...

Thế rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Bảy năm sau, Tư Mệnh chết.

Kể từ hôm đó trở đi, bông hoa kia cũng phát sinh biến đổi. Cành, lá và cả hoa của nó đều chuyển thành màu đen. Chu kỳ sinh trưởng cũng là như vậy. Bảy năm hoa mới nở một lần, nở xong, đoá hoa ấy sẽ tồn tại bảy năm rồi mới tàn lụi...

Người ta nói linh hồn Tư Mệnh đã quyện cùng bông hoa. Nàng vẫn tiếp tục chờ đợi. Cái ngày Lý Tử trở về, bông hoa tự khắc sẽ trở về nguyên dạng. Cành lá sẽ xanh, cánh hoa sẽ đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 293: Đưa tới tai hoạ

Trong màu đen tăm tối, ba người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Lệ Thắng Nam lặng lẽ bước đi, khá là thận trọng.

Cứ thế, bọn họ đi mãi... đi mãi, tận đến khi phát hiện ra một hạp cốc với một hang động bên trong. Không lớn nhưng được cái kín đáo khó tìm. Quả thực rất thích hợp để làm nơi trú ẩn.

Sau khi thăm dò hạp cốc bên dưới một đỗi, Chu Đại Trù quay lên, nói với Lăng Tiểu Ngư và Lệ Thắng Nam: "Tiểu Ngư, Lệ sư tỷ, ta cảm thấy hạp cốc này rất được, có thể dùng làm nơi trú ẩn".

"Đại Trù." - Lệ Thắng Nam nghe xong thì hỏi - "Liệu có an toàn không?".

"Sư tỷ đừng quá lo lắng. Vị trí bây của chúng ta hiện giờ đã cách chỗ cũ rất xa rồi, tin tưởng quái thú kia sẽ chẳng dễ dàng gì mà lần ra được đâu".

"Lệ sư tỷ, Đại Trù sư huynh nói đúng đấy. Sư tỷ đừng quá lo lắng".

Trước sau được hai vị sư đệ trấn an, trong lòng Lệ Thắng Nam cũng đã phần nào buông lỏng. Nàng nhẹ gật đầu: "Vậy cứ theo ý hai vị sư đệ đi".

Đã có được sự đồng thuận của Lệ Thắng Nam, Chu Đại Trù chính thức quyết định dừng chân. Vẫn là người dẫn đầu, hắn xoay người, lần nữa tiến xuống hạp cốc bên dưới.

Nhưng chính lúc này, tại khoảnh khắc Chu Đại Trù hắn vừa xoay lưng thì chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh. Phía bên trái, trong màn đêm sâu thẳm, một vệt lưu quang đang hướng bên này tiến lại. Tốc độ cực nhanh!

Nếu là bình thường, ở bên ngoài mật cảnh, đám người Chu Đại Trù hẳn đã sớm nhận ra. Đáng tiếc, đây lại là bên trong. Bởi do thần thức, linh giác bị hạn chế rất nhiều cộng thêm tốc độ quá nhanh của đạo lưu quang nên khi bọn họ vừa phát hiện được thì nó cũng đã chính thức tiếp cận.

Dưới những ánh mắt khẩn trương, một thân ảnh quen thuộc đáp xuống.

...

"Lưu Cảnh Thiên, là ngươi?" Chu Đại Trù nhìn kẻ vừa hiện thân, ngạc nhiên cất tiếng.

Hắn thật sự không ngờ kẻ sống sót đầu tiên mà mấy người bọn hắn gặp được lại là cái tên đệ tử chân truyền của Kim Kiếm Phong này.

Tại sao không phải là Dương Tiểu Ngọc hay Lâm Oánh, hay Công Tôn Nhược Thủy? Đồ Tự sư huynh cũng được a.

Lưu Cảnh Thiên? Cái tên này sống hay chết Chu Đại Trù hắn nào có bận tâm...

"Thôi kệ, tình cảnh hiện giờ không được tốt, có thêm tên Lưu Cảnh Thiên này giúp vẫn hơn là chẳng có ai. Gặp người dù sao cũng tốt hơn là gặp quái thú".

Nghĩ vậy, Chu Đại Trù mới tạm thời gạt đi thành kiến, đang toan mở miệng hỏi han thì thần tình chợt biến. Giống như Lưu Cảnh Thiên, hắn ngẩng đầu nhìn về hướng đối phương vừa từ đó chạy qua.

Tiếp tục là một đạo lưu quang. Tốc độ so với Lưu Cảnh Thiên vừa rồi có hơn không kém.

Lại một vị đồng môn khác?

Nếu đúng thế thật thì đã may. Khổ nỗi... đó không phải! Kẻ đến, "hắn" không phải con người!

Thân thể loã lồ, cái đầu trọc lóc, sau mông ngoe nguẩy một cái đuôi... Đây rành rành là quái thú - thứ đã săn đuổi mấy người Chu Đại Trù hắn!

Duy nhất khác biệt là quái thú này, nó chẳng phải nam tính như những con đã tấn công bọn họ. Nó là nữ tính, thuộc về giống cái.

Nhưng đực hay cái, lúc này lại có nghĩa lý gì. Quái thú thì vẫn là quái thú, há lại thiện lương lên được?

Lại nói, con quái thú giống cái vừa xuất hiện đây, nó còn khủng bố hơn cả năm con lần trước cộng lại a!

Phỏng đoán? Là chính miệng kiếm linh Thiên Tà mới nói đấy!

"Chủ nhân, quái thú kia có thực lực tương đương tu sĩ chân nhân cảnh hậu kỳ...".

Đấy. Kiếm linh Thiên Tà, nó đã cảnh báo như thế.

Chân nhân hậu kỳ? Là chân nhân hậu kỳ!

Chu Đại Trù, hắn thực là khóc không ra nước mắt. Mới tránh được vở dưa giờ lại đụng trúng vỏ dừa...

Tâm tình kích động, Chu Đại Trù siết chặt nắm tay, giáng thẳng vào mặt Lưu Cảnh Thiên.

"Bốp!".

Sau thanh âm vang dội, Chu Đại Trù giận dữ hét to: "Con mẹ ngươi Lưu Cảnh Thiên! Ta muốn giết ngươi!".

"Đại Trù sư huynh!".

"Tiểu Ngư, đừng có cản ta!".

Gạt phắt người huynh đệ của mình qua một bên, Chu Đại Trù xách theo Thiên Tà sấn tới, vậy mà thực sự bổ xuống đầu Lưu Cảnh Thiên.

Đứng trước đại địch, còn chưa đánh đã phát sinh xung đột nội bộ, đây vốn là điều đại kỵ. Hành động của Chu Đại Trù, nó rõ ràng chẳng lý trí chút nào. Tuy nhiên...

Không thoả thì sao? Chu Đại Trù hắn vẫn cứ muốn làm như thế đấy. Cái tên khốn Lưu Cảnh Thiên kia, hắn vốn đang bị quái thú truy đuổi, vậy mà còn đáp xuống chỗ này. Đáp xuống xong cũng không thèm tri hô một chữ nào...

Đây là ý gì? Hắn muốn lôi mấy người bọn họ vào! Nói không chừng còn tính dùng bọn họ để thay hắn cản chân quái thú!

Khó khăn lắm... Khó khăn lắm mấy người bọn họ mới qua được một kiếp, vậy mà giờ... Chân nhân hậu kỳ, đấy đâu phải cấp bậc mà bọn họ có khả năng chống lại...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Từng người gục ngã

"Lưu Cảnh Thiên, cái tên khốn nhà ngươi!".

"Keng!".

Đứng trước cơn giận của họ Chu, Lưu Cảnh Thiên cũng vội vàng vung gươm chống đỡ. Mượn dư lực từ đòn va chạm, hắn thoái lui về sau, kế đấy thì... quay đầu bỏ chạy.

Phải, đúng như những gì Chu Đại Trù nghĩ, mục đích của Lưu Cảnh Thiên hắn chỉ là muốn lợi dụng các đồng môn của mình để giữ chân quái thú mà thôi. Vốn dĩ hắn còn tính đợi thêm một chút, chờ cho mấy người Chu Đại Trù cùng quái thú giao chiến rồi mới âm thầm đào tẩu, nhưng với tình huống hiện tại... Sau khi nghe cảnh báo của kiếm linh Thiên Tà và chứng kiến cơn giận của Chu Đại Trù, Lưu Cảnh Thiên hắn đã thay đổi chủ ý. Hắn phải thay đổi chủ ý.

Chân nhân cảnh hậu kỳ? Thực lực quái thú còn hơn xa so với những gì hắn nghĩ. Đừng nói một Lưu Cảnh Thiên, cho dù cả tá Lưu Cảnh Thiên cộng lại cũng tuyệt chẳng thể nào đối phó được.

Để bảo toàn tánh mạng của mình, Lưu Cảnh Thiên hắn phải chạy. Chạy càng xa càng tốt.

Ý thức được hung hiểm lớn tới độ nào, Lưu Cảnh Thiên đâu còn dám bảo lưu chút gì, lập tức xuất ra đại thủ đoạn. Chỉ thấy hắn hô khẽ một tiếng, cả người đã liền tan ra, hoá thành một đám máu tươi. Thần thông rất giống với huyết độn của Âm Tiểu Linh, của Đồ Tam Nương...

Trông thấy cảnh ấy, ở phía sau, Chu Đại Trù càng thêm căm phẫn. Nhưng chẳng cần hắn ra tay thì một kẻ khác đã thay hắn truy đuổi.

Là quái thú.

...

"Tiểu Ngư, mau chạy!".

Tuy có hơi bất ngờ về động thái của quái thú nhưng Chu Đại Trù đã rất nhanh liền phản ứng. Nhân lúc quái thú đuổi theo Lưu Cảnh Thiên, hắn liền giục Lăng Tiểu Ngư thiêu đốt chân nguyên, dùng tốc độ tối đa chạy về một hướng khác.

Tất nhiên, Lăng Tiểu Ngư không có ý kiến gì, khẩn trương làm theo.

Chỉ là... Bọn họ nhanh, nhưng quái thú, nó còn nhanh hơn.

Những tưởng sẽ phải mất một khoảng thời gian quái thú mới quay lại thì không, chỉ vài giây ngăn ngủi nó đã tóm gọn Lưu Cảnh Thiên, bất kể hắn có đang thi triển một loại độn pháp rất đỗi cao minh đi nữa.

Dễ thấy, thời điểm truy đuổi trước đó quái thú vẫn bảo lưu thực lực. Hiện tại mới đúng là tốc độ chân chính của nó. Có lẽ... nó không muốn để cho bất kỳ con mồi nào chạy thoát.

"Khúc khúc...".

Chặn ngay trước mặt ba người Chu Đại Trù, quái thú phát ra những thanh âm quái dị. Miệng cười giễu cợt, nó đem Lưu Cảnh Thiên ném qua.

Nếu là một vị đồng môn khác, Chu Đại Trù nhất định sẽ dang tay đón lấy, đáng tiếc đây lại là Lưu Cảnh Thiên - kẻ muốn dùng bọn họ làm vật thế mạng...

Rất không nể tình, Chu Đại Trù vung lên cánh tay tròn trịa, bồi thêm một đấm.

"Binh!".

"Ư...!".

Vốn đã bị quái thú tổn thương, nay lại dính thêm một đấm của Chu Đại Trù, Lưu Cảnh Thiên tức thì hộc ra một ngụm máu tươi, rơi thẳng xuống đất.

...

"Khúc khúc...".

Chừng như cảm thấy thú vị về những gì mình vừa chứng kiến, quái thú nhe răng ra cười. Cười xong, nó lè lưỡi liếm môi, thèm thuồng nhìn ba người Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, Lệ Thắng Nam.

Cực độ khẩn trương, Chu Đại Trù nắm chặt Thiên Tà, bảo: "Tiểu Ngư, ta sẽ giữ chân nó, ngươi hãy mang Lệ sư tỷ chạy trước".

"Sư huynh không được! Đệ sao có thể để huynh lại chịu chết...".

"Tiểu Ngư, ngươi nói gì vậy chứ..." - Dù nội tâm đang vô cùng lo lắng nhưng Chu Đại Trù vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười - "Ngươi nghĩ sư huynh ta là ai? Ta sao có thể dễ dàng bị quái thú ăn thịt được. Lần trước còn không phải chính ta đã đoạn hậu...".

Chuyện lần trước, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên nhớ rõ. Nhưng hoàn cảnh hiện giờ đâu giống lúc đó...

Quái thú lần này có thực lực cao hơn rất nhiều. Chân nhân cảnh hậu kỳ, cấp bậc ấy sư huynh hắn tuyệt vô phương chống đỡ.

Kẻ ngu cũng biết, Chu Đại Trù đây là đang muốn hi sinh đoạn hậu...

"Sư huynh, không được. Muốn đi cùng đi, muốn ở cùng ở. Đệ sẽ không bỏ huynh lại một mình đâu".

"Tiểu Ngư, ngươi... Cẩn thận!".

Thanh âm biến đổi, Chu Đại Trù bỏ ngang câu nói, vung tay đem người huynh đệ của mình đẩy ra.

Quái thú, nó đã bắt đầu tấn công.

...

"Sư huynh!".

Trông thấy Chu Đại Trù trúng phải độc thủ của quái thú, Lăng Tiểu Ngư không kịp nghĩ nhiều, vội vàng ứng cứu.

Lẽ dĩ nhiên, với tu vi vấn đỉnh trung kỳ của mình, hắn sẽ không cách nào ngăn nổi.

Trên thực tế, Lăng Tiểu Ngư hắn còn chưa kịp tiếp cận Chu Đại Trù thì đã bị quái thú đánh cho một phát khiến phải ngã lăn ra rồi.

...

"Tiểu Ngư...!".

Nhìn vết máu vừa trào ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư, Lệ Thắng Nam hốt hoảng hô lên.

...

"Đừng...!".

Và, lại một lần nữa, Lệ Thắng Nam bất lực kinh hô.

Lăng Tiểu Ngư, hắn đã vừa mới bị quái thú nắm cổ xách lên.

...

"Buông hắn ra!".

Cực độ lo lắng, trong giây phút ý trung nhân cận kề sinh tử, Lệ Thắng Nam dùng tất cả chút sức lực cuối cùng bật dậy. Nhưng... cũng chẳng để làm gì. Đơn giản là chỉ nháy mắt sau, bụng nàng đã bị quái thú xuyên thủng, gục tại đương trường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295: Thao thiết lại hiện

"Lệ sư tỷ!".

"Khúc khúc...".

Tựa như chế nhạo, trong tiếng hô bất lực của Lăng Tiểu Ngư, quái thú cười to. Thân ảnh gầy gò tiêu thất, đến khi lần nữa hiện ra thì nó đã ở ngay trước mặt hắn, vươn yêu trảo vồ tới.

"Tiểu Ngư!".

Những tưởng dưới yêu trảo của quái thú, Lăng Tiểu Ngư sẽ phải chịu thêm thương tổn thì không, có người đã đẩy hắn ra, thay hắn ngăn chặn.

...

"Grừ...".

Dường nhu tức giận trước sự can thiệp của Chu Đại Trù, quái thú nhe răng gầm gừ. Với lực đạo đã tăng thêm gấp bội, nó vung tay tát mạnh.

"Keng!".

Tức khắc, Thiên Tà bị đánh văng khỏi tay Chu Đại Trù.

Mất đi vũ khí, Chu Đại Trù cũng chẳng hơn gì miếng đậu hũ mềm trong mắt quái thú. Không quá khó khăn, nó chỉ vung tay lần thứ hai đã liền khiến cho họ Chu trào máu họng.

"Sư huynh!".

Há có thể đứng nhìn huynh đệ mình bị sát hại, dù bị trọng thương, Lăng Tiểu Ngư vẫn liều mình lao tới.

Kết quả thì... cũng giống y như trước. Hắn lại bị quái thú đánh bay. Gần như gục ngã.

...

"Khúc khúc...".

Tiếng cười khoái chí cất lên, quái thú dời mắt lên người Chu Đại Trù. Nó lè lưỡi liếm quanh mấy lượt, rồi đột ngột đem tay áo Chu Đại Trù xé toạc.

Miệng há rộng, nó cắn, hay có lẽ nên gọi là táp mạnh một cái.

"A a a...!".

Da thịt bị quái thú cắn ăn, Chu Đại Trù đau đớn kêu lên.

Nhưng tiếng kêu la, bộ dáng thống khổ, chúng chỉ càng làm cho quái thú thích chí.

Như không muốn họ Chu ngừng la hét, quái thú giơ ra cánh tay phải gầy gò, đâm vào bụng hắn.

"A a a...!".

...

"Khúc khúc...!".

"Khúc khúc khúc...!!".

...

"Dừng... lại...".

Trong tràng thanh âm hỗn tạp, có đau đớn, có khoái trá, đang nằm dưới đất, Lăng Tiểu Ngư khó khăn mở miệng, cố gắng gượng dậy. Lúc này, ẩn dưới Phượng Nghi, hai dấu ấn hắc - bạch song ngư cũng dần sáng lên.

Không nghi ngờ gì nữa, Lăng Tiểu Ngư, hắn đang tiến hành câu thông với hai cỗ lực lượng kỳ dị bên trong lòng bàn tay mình - thứ đã luôn khiến hắn cảm thấy bất an, lo sợ.

Nhưng, dẫu có cố kị hơn nữa thì hắn cũng phải làm như vậy. Hắn không thể trơ mắt nhìn Chu Đại Trù chết được. Trên đời này, trừ bỏ Yến cô cô ra thì thân cận với hắn nhất, đối tốt với Lăng Tiểu Ngư hắn nhất chỉ có hai người: Dương Tiểu Ngọc - người bạn thanh mai trúc mã của hắn và Chu Đại Trù - vị sư huynh cùng hắn bái nhập tiên môn một ngày. Hai người bọn họ, cân lượng thậm chí còn nhỉnh hơn cả Lăng Thanh Trúc - sư phụ hắn nữa.

Chết ư?

Không. Bất kể trả giá thế nào Lăng Tiểu Ngư hắn cũng phải cứu Chu Đại Trù!

"Sức mạnh... Ta cần sức mạnh!".

"Ong!".

"Ong!".

Hưởng ứng lời kêu gọi của Lăng Tiểu Ngư, từ nơi sâu thẳm, những tiếng ngân trầm thấp cất lên.

Nhưng, chính tại lúc này, khi mà đôi hắc - bạch song ngư sắp chuyển hoá thì dị biến bất ngờ phát sinh. Tất cả đến từ Chu Đại Trù.

Vốn đang bị quái thú cắn xé, Chu Đại Trù bỗng hét dài một tiếng. Không phải đau đớn thống khổ mà là cuồng nộ. Thanh âm kia, nó đầy giận dữ.

Một cỗ khí tức hung lệ cấp tốc bành trướng, trong sự kinh ngạc của Lăng Tiểu Ngư, của Lưu Cảnh Thiên, Chu Đại Trù vậy mà đem quái thú chấn bay.

...

"N-Này... Này...".

Chứng kiến cảnh tượng vừa phát sinh, cách đó một đoạn, Lưu Cảnh Thiên trợn mắt há mồm, nói chẳng thành lời.

Hắn không hiểu. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra...

Chu Đại Trù - một tiểu tu sĩ vấn đỉnh hậu kỳ - lại đánh bật quái thú - kẻ có thực lực ngang ngửa chân nhân cảnh hậu kỳ? Đây là khái niệm gì?

May mắn nhất thời ư?

Nếu đấy là may mắn thì cỗ khí tức khủng bố đang lan toả kia, nó làm sao giải thích?

...

"Sư huynh...".

Giống như họ Lưu bên kia, Lăng Tiểu Ngư bên này cũng vô phương lý giải được. Hắn chỉ biết là Chu Đại Trù bây giờ dường như đã không còn là vị sư huynh mà hắn biết nữa rồi.

Trước mắt hắn, đang hiện hữu có chăng là một cỗ khí tức tà ác hung lệ, một con quái vật sặc mùi máu tanh.

Đừng nghĩ chỉ là ví von. Là thật đấy. Chu Đại Trù, hắn đang dần biến đổi...

Bắt đầu là đôi mắt chuyển thành màu đen như mực; tiếp đến tay chân, mình mẩy nhanh chóng to ra... Từ đầu tới chân, từ trước ra sau, tất cả đều biến đổi...

Và, khi sự chuyển hoá đã xong xuôi...

Hình ảnh mập mạp quen thuộc của Chu Đại Trù đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, kẻ đang hiện diện đây lại là một sinh vật vô cùng đáng sợ.

Sinh vật này mặt mày dữ tợn, hai mắt sáng ngời, dáng vẻ thịnh nộ, mũi lồi ra, hai tai như hai cục thịt; trên đầu có một đôi sừng uốn lượn, khá giống sừng trâu, hai chân cũng uốn lượn vô định phương hướng, móng sắc như móng hổ; miệng lớn nhe ra, răng nhọn như lưỡi cưa...

Hung thú!

Đại hung Thao Thiết!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Ăn tươi nuốt sống

Nếu có ai đó hỏi cảm xúc của Lăng Tiểu Ngư lúc này là gì thì câu trả lời hẳn là... "Không biết".

Tâm trí hắn, nó gần như đã đình trệ mất rồi.

Thao Thiết... Đại hung chi thú... Hoạ của chính giáo...

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vừa mới đứng lên chưa được bao lâu, một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư lại ngã xuống. Toàn thân vô lực, hắn nhìn về phía trước, nơi Thao Thiết đang hiện diện...

...

"Grào... ào...!".

Trái với vẻ đờ đẫn của Lăng Tiểu Ngư, phía bên này Thao Thiết lại đang vô cùng "sống động". Nó ngửa mặt lên trời, liên tục kêu to.

Thanh âm vang vọng cả một vùng, thậm chí đã truyền đến tai của một số người. Ví như Âm Tiểu Linh chẳng hạn.

Cách đó một quãng, Âm Tiểu Linh vốn đang ngồi nghỉ trên một cành cây cao, chợt nghe tiếng kêu gào của Thao Thiết thì không khỏi nhướng mày nghi hoặc: "Thanh âm này...".

"Khí lực hùng hậu như vậy, lẽ nào là một quái thú kinh khủng nào đó?".

...

"Nhưng tại sao nó lại bạo động? Chẳng thể nào tự dưng kêu lên như vậy được...".

"Rất có thể nó đang đánh nhau với ai đó...".

Chợt nghĩ tới chuyện gì, Âm Tiểu Linh bắt đầu lo lắng: "Cái này... Sẽ không phải là đầu gỗ đó chứ?".

"Không được. Ta phải đi xem thử".

Dạ khẩn trương, Âm Tiểu Linh bật dậy, lần theo phương hướng thanh âm tìm tới.

...

Trong khi đó, tại một góc khác...

Trùng hợp làm sao, Tô Đông Vũ - kẻ đã may mắn thoát khỏi tay Âm Tiểu Linh, hắn hiện cũng ở gần vị trí đám người Lăng Tiểu Ngư. Và dĩ nhiên, thanh âm vừa rồi phát ra từ miệng Thao Thiết, hắn cũng nghe được.

Mà, đâu chỉ hắn, Đồ Tự - người đang đồng hành cùng hắn - cũng đã nghe ra.

Trông về phương hướng thanh âm, Đồ Tự cân nhắc một hồi thì đưa ra quyết định. Hắn quay sang nhìn Tô Đông Vũ, nói: "Tô sư đệ, chúng ta qua đó xem thử".

"Sư huynh, chuyện này...".

Có vẻ còn chưa hết ám ảnh, Tô Đông Vũ tỏ ra lo ngại: "Sư huynh, rất có thể thực lực thứ kia không thấp...".

Đồ Tự cau mày: "Đông Vũ, có khả năng đồng môn của chúng ta đang ở đó".

Nói đoạn, Đồ Tự lấy từ trong giới chỉ ra một tấm phù lục, đưa cho Tô Đông Vũ: "Nếu sư đệ e ngại thì hãy dán lá phù này lên người, nó sẽ giúp sư đệ ẩn đi khí tức".

...

...

Âm Tiểu Linh vì lo lắng cho Lăng Tiểu Ngư mà đi; còn Tô Đông Vũ, hắn lại do bị Đồ Tự cưỡng ép mà đến. Tâm lý đôi bên rõ ràng khác xa.

Dẫu vậy, bất kể hơn kém nhau thế nào thì kết quả hiện cũng chỉ có một: bọn họ đang hướng chỗ mấy người Lăng Tiểu Ngư tìm tới. Thiết nghĩ rất nhanh, bọn họ sẽ được chứng kiến một cảnh tượng kinh tâm động phách...

Có điều, đó là lát nữa. Còn bây giờ... Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư, hai người họ mới là khán giả.

Dưới sự theo dõi chăm chú của họ, bên kia, Chu Đại Trù, hay đúng hơn là Thao Thiết đã bắt đầu trút cơn thịnh nộ.

...

"Grào... ào...!!".

Đột ngột gầm lên, mang theo thân hình to lớn, Thao Thiết nhảy xổ vào tấn công quái thú.

"Khúc khúc...".

Trước khí thế cuồng bạo của Thao Thiết, quái thú chừng như khiếp đảm, thay vì kháng cự thì nó lại quay đầu bỏ chạy.

Nhưng... nó chạy được sao?

"Grào... ào...!!".

Mắt long sòng sọc, bằng tốc độ còn khủng bố hơn quái thú gấp mấy lần, Thao Thiết chặn đứng đường lui kẻ địch. Chân trái giơ cao, nó giẫm mạnh xuống.

"Ầm!".

...

"Khúc khúc...!".

Hoàn toàn không có ý tứ phản kháng, quái thú vừa né được cú vồ giẫm kia thì liền hoá thành một làn khói đen hòng trốn chạy.

Tiếc rằng... vô dụng.

Bất kể quái thú có cấp bậc chân nhân cảnh hậu kỳ, bất kể thần thông của nó rất đỗi quỷ dị thì hết thảy cũng đều vô dụng. Thao Thiết đã rất dễ dàng khám phá ra.

Từ trong chiếc miệng đỏ lòm của mình, Thao Thiết phun ra một luồng sáng, buộc cho quái thú phải hiện nguyên hình ngay lập tức.

"Soạt!".

Thừa thắng xông lên, quái thú vừa bị thương thì Thao Thiết đã liền áp sát. Nó giẫm đạp mấy cái rồi tiếp tục há miệng, tuy nhiên lần này, thay vì phun ra thứ gì thì nó lại ngoạm luôn nửa người quái thú. Kế đấy, trong sự vùng vẫy yếu ớt của con mồi, nó từ từ nuốt xuống.

Giải quyết xong, Thao Thiết quay đầu nhìn qua những "khán giả bất đắc dĩ" đang dõi theo mình từ nãy giờ.

"Grừ... ừ...".

"Sư huynh...".

...

"Grừ... hừ...".

Một cách chậm rãi, Thao Thiết hướng chỗ Lăng Tiểu Ngư tiến lại. Càng đi, bước chân nó càng trở nên bất ổn. Chệnh choạng một hồi, cuối cùng... "Rầm" một tiếng, thân hình đồ sộ của nó ngã xuống. Nháy mắt sau, Thao Thiết đã biến lại thành Chu Đại Trù, trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, cả người không mảnh vải che thân...

"Sư huynh!".

Trông thấy Chu Đại Trù gục ngã, Lăng Tiểu Ngư lo lắng kêu lên. Cố nén cơn đau nơi lồng ngực, hắn gượng người đứng dậy, lảo đảo bước qua.

Tuy hiện tại Lăng Tiểu Ngư hắn đã gần như có thể khẳng định Chu Đại Trù chính là Thao Thiết chuyển thế, nhưng nếu kêu hắn tránh xa, bỏ mặc thì hắn thực không sao làm được.

Phải. Thao Thiết là hung thú chuyên làm chuyện ác; trong dự ngôn của tổ sư gia, nó là đại hoạ, có cơ hội nên lập tức ra tay tiêu diệt. Nhưng... Chu Đại Trù là sư huynh, là người huynh đệ chí cốt của hắn. Mới vừa nãy, không ai khác, chính người huynh đệ này đã đứng ra bảo vệ cho hắn. Thử hỏi Lăng Tiểu Ngư hắn làm sao có thể ngoảnh mặt quay lưng?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 297: Nhuốm máu đồng môn

Nỗi lòng của Lăng Tiểu Ngư là như vậy, chọn đứng về phía Chu Đại Trù, bất kể Chu Đại Trù có là Thao Thiết chuyển thế đi nữa.

Nhưng, đó là hắn. Một mình hắn. Những người khác đâu này?

Lệ Thắng Nam thì thôi chả nói làm gì, vừa nãy nàng đã bị quái thú đâm xuyên qua bụng, sớm bất tỉnh nhân sự rồi. Đáng đề cập đây có chăng là Lưu Cảnh Thiên. Mà Lưu Cảnh Thiên thì...

"Ha ha ha...".

... hắn cười.

...

"Thao Thiết... Không ngờ hắn lại chính là Thao Thiết...".

...

Nghe ra giọng điệu bất thường của Lưu Cảnh Thiên, Lăng Tiểu Ngư mới quay đầu nhìn lại. Vừa lúc, tiếng Lưu Cảnh Thiên lần nữa cất lên.

Hắn vừa đi vừa nói: "Trời đã giúp ta... Trời đã giúp ta...".

Chứng kiến bộ dạng đáng ngờ ấy, Lăng Tiểu Ngư cảnh giác: "Lưu sư huynh, huynh muốn làm gì?".

"Làm gì?".

Lưu Cảnh Thiên chẳng che giấu ý định: "Lăng Tiểu Ngư, cái này ngươi còn hỏi sao?".

"Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, đó là bốn mối hoạ của chính giáo thiên hạ, cần phải diệt trừ".

Diệt trừ?

"Lưu sư huynh, ngươi... ngươi muốn giết Đại Trù sư huynh?".

"Hắn không phải Chu Đại Trù. Hắn là Thao Thiết chuyển thế".

Khuôn mặt lạnh lùng, Lưu Cảnh Thiên yêu cầu: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi mau tránh ra".

"Lưu Cảnh Thiên, ngươi... khục khục...".

Một tay giữ lấy ngực, Lăng Tiểu Ngư tỏ rõ bất bình: "Lưu Cảnh Thiên, vừa rồi chính là Đại Trù sư huynh đã cứu chúng ta!".

"Chúng ta?".

Lưu Cảnh Thiên chẳng cho là phải: "Lăng Tiểu Ngư, có thể hắn muốn cứu ngươi, nhưng với ta thì không. Lúc nãy ngươi cũng thấy rồi đó, hắn đã định giết ta đấy".

"Đó không phải do ngươi cố tình đem quái thú dẫn tới, muốn lợi dụng chúng ta làm vật thế mạng?".

Chả có vẻ gì là ăn năn hối lỗi, Lưu Cảnh Thiên cười nhạt: "Người không vì mình, trời tru đất diệt. Ta chỉ là làm chuyện mà bất kỳ ai cũng sẽ làm thôi".

"Ta khinh!".

...

Thoáng trầm mặc, Lưu Cảnh Thiên bất ngờ hỏi: "Lăng Tiểu Ngư, nói vậy là ngươi quyết bảo vệ hắn tới cùng?".

"Ta sẽ không để ngươi làm hại huynh ấy đâu".

"Vậy được. Lăng Tiểu Ngư, đây là lựa chọn của ngươi, đừng trách sư huynh ta tuyệt tình".

Như chẳng muốn kéo dài thêm nữa, Lưu Cảnh Thiên khẽ động thần niệm, xuất ra linh kiếm.

"Lưu Cảnh Thiên... Thao Thiết thì sao chứ? Nếu không có Đại Trù sư huynh, ngươi chắc chắn đã bị quái thú ăn mất rồi. Giờ ngươi lại muốn giết huynh ấy...".

"Đại Trù sư huynh nói đúng. Lưu Cảnh Thiên ngươi là hạng tiểu nhân đê hèn...".

Liên tiếp bị mắng chửi là vậy nhưng Lưu Cảnh Thiên vẫn rất bình thản đón nhận. Hắn vuốt nhẹ thanh kiếm trong tay, lắc đầu giễu cợt: "Lăng Tiểu Ngư à Lăng Tiểu Ngư, ta thật không hiểu tại sao một kẻ ngốc như ngươi lại có thể tu được đến cảnh giới vấn đỉnh trung kỳ...".

"Chu Đại Trù chính là Thao Thiết chuyển thế, là đại hoạ của chính giáo thiên hạ. Sao không thử nghĩ thế này: Ngươi giết Chu Đại Trù rồi mang đầu hắn về trình diện với các vị trưởng bối, như vậy bọn họ sẽ trọng thưởng cho ngươi. Chắc chắn với đại công lập được, danh vọng, địa vị của ngươi sẽ được nâng lên rất rất nhiều. Khi đó, không chỉ Thiên Kiếm Môn mà cả thiên hạ đều sẽ sùng bái, kính ngưỡng ngươi đấy...".

"Lưu Cảnh Thiên, thì ra... thì ra đó là mục đích của ngươi".

Lăng Tiểu Ngư nhắc nhở: "Nhưng mà... Lưu Cảnh Thiên, ngươi quên mình đang ở đâu rồi sao?".

Đối với gáo nước lạnh mà Lăng Tiểu Ngư vừa mới dội, Lưu Cảnh Thiên thực rất không vui. Nét mặt trầm đi, hắn nói: "Lăng Tiểu Ngư, cái đó ta không cần ngươi nhắc".

"Bản thân đang ở đâu, ta đương nhiên biết. Nhưng Lưu Cảnh Thiên ta không tin mình sẽ bị nhốt ở đây cả đời. Sớm hay muộn thì ta cũng sẽ thoát ra khỏi nơi quỷ quái này".

"Lùi một bước, kể cả khi ta bị kẹt lại đây cả đời đi nữa thì sao? Hôm nay ta vẫn muốn giết hắn. Và giết luôn cả ngươi nữa".

"Lăng Tiểu Ngư, trận chiến tại Thiên nhân luận pháp ta thật chẳng cam tâm chút nào. Một kỳ tài tu luyện như ta sao có thể bại dưới tay hạng thấp kém như Lăng Tiểu Ngư ngươi được?".

"Lăng Tiểu Ngư ngươi muốn bảo vệ hắn? Tốt thôi. Để ta tiễn hai huynh đệ các ngươi đi luôn một lượt".

Chữ cuối cùng vừa ra hết cũng là lúc thanh kiếm trong tay Lưu Cảnh Thiên xuất động. Hắn đã tấn công.

Lẽ dĩ nhiên, Lăng Tiểu Ngư sẽ không khoanh tay chờ chết. Vì bảo vệ Chu Đại Trù, cũng là để cứu lấy bản thân mình, hắn lại lần nữa tiến hành câu thông với hai cỗ lực lượng kỳ dị ẩn bên trong lòng bàn tay mình.

...

"Xẹt!".

"Binh!".

...

"Ha ha ha... So với ta thương tích của ngươi còn trầm trọng hơn gấp mấy lần! Ngươi lấy cái gì để chống lại ta?!".

"Binh!".

Bồi thêm một đá, Lưu Cảnh Thiên thuận đà lao tới. Linh kiếm vung lên, hắn nhắm đỉnh đầu Lăng Tiểu Ngư chém xuống.

"Chết cho ta!".

...

Không có thân thể nào bị chẻ đôi như tưởng tượng. Kiếm của Lưu Cảnh Thiên, nó đã bị người nắm giữ.

Trước sự kinh ngạc của họ Lưu, trong bộ dáng máu me bê bết, hai mắt đỏ ngầu, Lăng Tiểu Ngư gằn từng tiếng một: "Ta không cho phép... ngươi... làm hại... Đại Trù...".

Cảm nhận được cỗ khí tức tà ác, hung lệ đang toả ra từ người Lăng Tiểu Ngư, Lưu Cảnh Thiên trong lòng chả hiểu sao bỗng cực độ bất an. Nghe theo trực giác mách bảo, hắn vội vàng buông chuôi kiếm, khẩn trương thoái lui.

Chỉ là... đã quá muộn để quay đầu rồi.

Nắm lấy thanh kiếm của họ Lưu, Lăng Tiểu Ngư đuổi theo. Bằng tốc độ còn khủng bố hơn so với quái thú mà Chu Đại Trù cắn nuốt ban nãy, chỉ sát na ngắn ngủi thì Lăng Tiểu Ngư hắn đã đứng trước mặt Lưu Cảnh Thiên. Chẳng chút do dự, hắn cầm kiếm đâm tới.

"Phốc!".

"Dừng tay!".

Chính lúc này, một giọng nam nhân truyền tới. Là của Đồ Tự. Theo sau hắn, Tô Đông Vũ cũng đang trợn trừng vì kinh ngạc.

Nếu là lúc khác, sau khi nghe được tiếng kinh hô kia, Lăng Tiểu Ngư hẳn sẽ lập tức dừng lại. Nhưng trong hoàn cảnh này... Lăng Tiểu Ngư, hắn dường như đã mất đi kiểm soát. Và đó cũng là lý do vì sao hắn vẫn đang nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Vẻ dữ tợn hằn in trên khuôn mặt, bất chấp Đồ Tự hô hoán, Lăng Tiểu Ngư đem kiếm rút ra, rút xong thì giơ lên.

"Rẹt!" một tiếng, cả người Lưu Cảnh Thiên đã bị chém làm hai nửa. Chết không toàn thây.

...

...

"Hừ hừ...".

Trong tiếng thở nặng nề, hai tay Lăng Tiểu Ngư từ từ nới lỏng. Cùng với thanh kiếm đã nhuộm đầy máu tanh, hắn bắt đầu rơi xuống.

"Đầu gỗ!".

...

Đi sau mà tới trước, sớm hơn Đồ Tự và Tô Đông Vũ, Âm Tiểu Linh đã vừa mới dang tay đón lấy Lăng Tiểu Ngư.

Cúi nhìn thân thể dính đầy máu me trong lòng, nàng lo lắng hô gọi: "Đầu gỗ! Đầu gỗ!...".

...

"Sư huynh." - Giữa lúc Âm Tiểu Linh đang bận sơ cứu cho Lăng Tiểu Ngư bên kia thì phía bên này, cách một khoảng ngắn, Tô Đông Vũ hướng Đồ Tự vẫn chưa hết bàng hoàng, nói - "Ả ta chính là yêu nữ mà đệ nói: Âm Tiểu Linh".

Âm Tiểu Linh?

Rung động phần nào giảm bớt, Đồ Tự dần lấy lại sự trấn định của mình. Hắn di chuyển ảnh mắt, quan sát hồi lâu, cuối cùng mới làm ra phản ứng.

Bảo kiếm xuất ra, hắn nhìn chằm vào Âm Tiểu Linh và Lăng Tiểu Ngư. Một cái nhìn tràn đầy địch ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 298: Tiểu ngư... mau đi...

"Đông Vũ, ngươi qua xem Đại Trù và Lệ sư muội".

"Sư huynh...".

"Mau".

Trước sự hối thúc của Đồ Tự, Tô Đông Vũ miễn cưỡng hướng hai kẻ đang hôn mê tiến lại.

Có điều, hắn đi còn chưa được bao nhiêu bước, tay còn chưa kịp chạm vào người Chu Đại Trù thì dị biến đã liền phát sinh.

Chỉ thấy trên thương khung, một tia sáng bất ngờ loé lên. Ban đầu rất nhỏ, nhưng rất nhanh sau đó, tia sáng đã biến thành nguồn sáng, nới rộng ra hàng trăm thước.

Chứng kiến dị tượng, Tô Đông Vũ lòng đầy nghi hoặc, ngó sang Đồ Tự thì thấy đối phương cũng đang cau mày cảnh giác. Phần Âm Tiểu Linh, nàng cũng y như vậy.

Không gian này, nó lại sắp phát sinh chuyện gì? Đó là câu hỏi chung của ba người bọn họ.

Và câu trả lời thì... vừa mới có.

Từ bên trong nguồn sáng kia, một cỗ lực lượng bất thình lình giáng xuống, đem tất cả mọi người hút lên. Tô Đông Vũ, Đồ Tự, Chu Đại Trù, Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư, hết thảy đều bị hút, toàn bộ chẳng một ai là kháng cự được.

Cỗ hấp lực kia, nó thật sự quá ghê gớm, giống hệt như thứ đã xuất hiện lần trước, đem mọi người hút vào bên trong mật cảnh.

Rõ ràng, dị biến vừa mới phát sinh có dính líu tới Vũ. Bởi lẽ, trong không gian tối tăm này, Vũ chính là chúa tể. Trừ Vũ ra thì làm gì còn ai đủ năng lực thao túng thông đạo như thế.

Vấn đề ở đây là: Tại sao Vũ lại làm vậy? Đưa mọi người ra khỏi lãnh địa của mình?

Lẽ nào nói Vũ đại phát từ bi, ra tay cứu độ?

Nghe qua đúng là không được thoả cho lắm.

Mà thực tế thì... nó quả chẳng hề trùng khớp. Đơn giản là bởi người đã ra tay can thiệp, khai mở thông đạo không phải Vũ. Dương Tiểu Ngọc, nàng mới là chủ thể.

...

Khác với việc sưu hồn, đoạt xá, dung hợp của Vũ và Dương Tiểu Ngọc là một quá trình vô cùng phức tạp, đòi hỏi thời gian rất lâu. Trong quá trình này, không chỉ ý thức mà cả sinh mệnh đôi bên cũng được hợp nhất với nhau. Nói cách khác, Vũ sẽ từ từ biến thành Dương Tiểu Ngọc, còn Dương Tiểu Ngọc thì sẽ từ từ biến thành Vũ. Những gì Dương Tiểu Ngọc có, Vũ rồi sẽ có; ngược lại, những gì Vũ sở hữu, Dương Tiểu Ngọc rồi cũng sở hữu. Năng lực, sức mạnh, chúng nằm trong số ấy.

Trải qua mấy ngày đêm cùng nhau dung hợp, đến hiện tại, Dương Tiểu Ngọc đã sắp không còn là Dương Tiểu Ngọc nữa rồi. Nàng có được sức mạnh, có được thần thông vô thượng, điều đó là thật; tuy nhiên bù lại, ý thức của nàng, linh hồn của nàng, nó cũng biến chất rồi. Cảm xúc cũng là như vậy, đang dần thay đổi...

Rồi đây, "Dương Tiểu Ngọc" sẽ biến mất. Cô gái của Đào Hoa thôn, người đệ tử của Thiên Kiếm Môn ấy, nàng sẽ không còn trên đời này nữa. Tiếp tục tồn tại, có chăng là "Dương Tiểu Ngọc" khác, uy nghiêm và cao thượng. Rất có thể, nàng sẽ chẳng còn xem Lăng Tiểu Ngư là thân nhân của mình như trước nay vẫn từng. Bằng hữu? Không chừng cũng mất...

Nhưng...

Dẫu là như vậy, cho dù sẽ đổi thay thì hiện tại, Dương Tiểu Ngọc vẫn muốn được làm Dương Tiểu Ngọc - người bạn thanh mai trúc mã của Lăng Tiểu Ngư.

Mắt nhoè lệ, thần trí nửa tỉnh nửa mê, trong lam quang bao bọc, trong hình dạng một nữ thần với mái tóc xanh xoã dài uốn lượn, Dương Tiểu Ngọc vươn cánh tay phải lên, chừng đang níu kéo.

Trong nước mắt, nàng thều thào gọi tên: "Tiểu Ngư... Mau đi...".

"Tiểu Ngư...".

"Tiểu Ngư...".

...

...

Vài phút trước, bên ngoài mật cảnh.

Bên cạnh Hoá Long Trì sớm đã tan hoang, năm vị phong chủ của Thiên Kiếm Môn là Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, toàn bộ hiện đều đang có mặt. Chỉ là khuôn mặt, năm người như một, ai nấy cũng đều đang lộ rõ lo âu...

Không lo làm sao được khi mà đã qua một khoảng thời gian, đã thử đủ cách rồi mà vẫn vô phương tìm ra manh mối. Nói gì tin tức các đệ tử mất tích, ngay đến thông đạo còn chẳng lần ra được nữa là.

Vốn lúc nãy, dựa vào tin tức Cơ Thành Tử cấp trước đó cộng thêm trận pháp dày công bày bố, bọn họ cứ nghĩ sẽ tác động được đến chiều không gian kia, ngờ đâu... Chả ích gì cả. Trận pháp, bảo vật, chúng hoàn toàn vô dụng.

"Chưởng môn sư huynh." - Cõi lòng nặng trĩu, Lý Ngọc Thường là người đầu tiên lên tiếng sau thất bại - "Liệu có phải chúng ta đã làm sai gì đó không?".

Nhìn qua sư muội, Cơ Thành Tử lắc đầu: "Tất cả đều đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, mỗi một bước chúng ta đều đã rất thận trọng rồi. Chỉ có thể nói cổ trận này đối với mật cảnh kia vốn không có tác dụng".

"Nhưng trong cổ tịch tổ sư gia đã nói...".

Lý Ngọc Thường nói tới đấy thì dừng lại, thôi không tiếp nữa. Thân là một vị chân nhân, nàng há đâu chẳng hiểu đạo lý. Tổ sư gia dù đạo hạnh cao thâm, thần thông quảng đại thì chung quy cũng chỉ là con người. Người... làm sao có thể am tường hết được?

Thiên hạ bao la, kỳ nhân dị sự vô số, những thứ ngoài tầm hiểu biết của nhân loại thật sự là nhiều lắm...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 299: Buộc tội

"Chưởng môn sư huynh." - Lần này, lên tiếng không phải Lý Ngọc Thường mà là Ngọc Vân Tử - phong chủ Tương Kiếm Phong - "Thật sự không còn cách nào nữa sao?".

Theo sau tiếng thở dài, Cơ Thành Tử lắc đầu không nói.

Thế là một lần nữa, bầu không khí lâm vào trầm mặc.

Tận cho tới khi... một chút ba động nổi lên.

"Mọi người mau nhìn!".

Chỉ vào bên dưới hố sâu - tàn tích của Hoá Long Trì, Lăng Thanh Trúc chợt hô lên.

Ngay lập tức, bốn vị phong chủ khác cũng bước vội tới xem. Nhưng rồi rất nhanh, tất cả đều phải lùi lại.

Bên dưới hố sâu, ba động đã tăng lên rất nhiều. Uy áp mạnh tới nỗi khiến cho dù là Cơ Thành Tử - một vị chân nhân hậu kỳ - cũng phải biến sắc.

Trong sự ngờ vực, một chút hoang mang, tất cả cùng nín thở chờ đợi.

May mắn, bọn họ đã chẳng phải đợi chờ quá lâu. Đáp án rất nhanh liền có.

Sau một thoáng ba động, giữa lòng hố sâu, một thông đạo không gian đã vừa mới khai mở. Kế đấy, điều mà bọn họ hằng mong mỏi cuối cùng cũng xảy ra: Những đệ tử mất tích, rốt cuộc trở về.

Tô Đông Vũ, Đồ Tự, Lệ Thắng Nam, Chu Đại Trù, Âm Tiểu Linh, Lăng Tiểu Ngư, tất cả dần lộ diện.

Đối với hai người đầu tiên còn tốt, nhưng kể từ thời điểm Lệ Thắng Nam xuất hiện, tình cảnh đã khác. Cảm xúc của năm vị phong chủ, từ vui mừng đã chuyển thành hụt hẫng, lo âu...

Sớm hơn tất thảy, trong năm người, Lăng Thanh Trúc là người đầu tiên xuất động. Nàng gọi ra một tấm lụa, dùng nó cuốn lấy Chu Đại Trù.

Không chậm hơn bao nhiêu, bên cạnh, Lý Ngọc Thường cũng nhanh chóng tiếp lấy Lệ Thắng Nam.

Phần Tô Đông Vũ và Đồ Tự, bọn họ vốn chẳng cần ai dang tay đón tiếp, có thể tự mình đáp xuống.

Cứ thế, sau vài giây ngắn ngủi, mọi thứ đâu đã vào đấy. Thông đạo biến mất, các đệ tử thì ai về nhà nấy. Duy nhất tách biệt cũng chỉ có mỗi mình Âm Tiểu Linh cùng với Lăng Tiểu Ngư hiện vẫn hôn mê.

...

"Sư phụ...".

"Đồ Tự, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Quan sát thấy thông đạo đã đóng mà đệ tử mất tích thiếu hẳn năm người, sáu người xuất hiện thì ba người lại đang trong tình trạng máu me bê bết, Cơ Thành Tử vội hỏi.

Đáp lại hắn, Đồ Tự nói: "Sư phụ, chuyện này... Những người khác thì đệ tử không rõ, nhưng riêng Lưu sư đệ...".

Chỉ thẳng Lăng Tiểu Ngư, Đồ Tự buộc tội: "Sư phụ, Lưu sư đệ chính là bị Lăng Tiểu Ngư sát hại!".

...

Một câu nói khiến cho tất cả đều sững sờ kinh ngạc.

Lăng Tiểu Ngư đã giết chết Lưu Cảnh Thiên?

Sát hại đồng môn đấy là đại tội!

"Không thể nào!".

Thân là sư phụ, Lăng Thanh Trúc há có thể đứng nhìn đồ nhi bị người buộc tội mà vẫn câm nín. Nàng phản bác ngay: "Đồ Tự, ngươi đừng có ăn nói hàm hồ! Tiểu Ngư Nhi sao có thể sát hại Lưu Cảnh Thiên được!".

"Lăng sư thúc, đệ tử không dám nói dối. Lưu sư đệ đúng là bị Lăng Tiểu Ngư giết chết, chính mắt đệ tử đã nhìn thấy".

Trước thái độ quả quyết của Đồ Tự, Cơ Thành Tử truy hỏi: "Đồ Tự, chuyện là thế nào?".

"Sư phụ..." - Đồ Tự bắt đầu kể - "Lúc nãy bên trong mật cảnh, khi đệ tử và Tô sư đệ đang dò la tin tức thì chợt nghe những tiếng kêu gào đinh tai của quái thú, lo có đồng môn gặp nạn nên bọn đệ tử mới tìm đến. Không ngờ vừa tới nơi...".

"... Đệ tử nhìn thấy Lăng Tiểu Ngư dùng kiếm đâm xuyên qua ngực Lưu sư đệ thì lập tức kinh hô, bảo hắn dừng tay, nhưng Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn không chịu dừng. Hắn rút thanh kiếm đang cắm ngập trong người Lưu sư đệ ra, tiếp đấy thì... Hắn... hắn đem Lưu sư đệ chẻ làm hai nửa".

...

"Không thể nào... Tiểu Ngư Nhi không thể nào lại làm như vậy được...".

Tạm bỏ qua Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử chuyển mắt lên người Tô Đông Vũ: "Đông Vũ, những gì Đồ Tự vừa nói có phải là thật không?".

Bước ra một bước, Tô Đông Vũ cung kính hồi âm: "Bẩm sư phụ, những gì Đồ Tự sư huynh nói đều là sự thật".

Hắn nói thêm: "Thời điểm đệ tử và Đồ Tự sư huynh chạy tới thì Chu sư đệ và Lệ sư muội cũng đã hôn mê bất tỉnh. Nói không chừng... Nói không chừng đều là do Lăng Tiểu Ngư gây ra".

"Hàm hồ!".

Tô Đông Vũ vừa dứt câu thì Lăng Thanh Trúc đã liền phủ nhận. Nàng tạm đặt Chu Đại Trù xuống, đứng dậy nói: "Tiểu Ngư Nhi và Chu Đại Trù, hai đứa chúng nó trước giờ thân còn hơn huynh đệ ruột thịt, há lại có chuyện tương tàn?!".

"Còn nữa, Lệ Thắng Nam với Tiểu Ngư Nhi vốn chẳng có xích mích gì, nó tại sao phải ra tay làm hại?!".

Mặt kính, tâm không kính, Tô Đông Vũ phơi bày "sự thật":

"Lăng sư thúc, tri nhân tri diện bất tri tâm. Lăng Tiểu Ngư, hắn không tốt như sư thúc nghĩ đâu".

"Ngươi nói vậy là ý gì?".

Dưới ánh mắt chăm chú của Lăng Thanh Trúc, cũng là của Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, Tô Đông Vũ chính thức nói ra: "Lăng sư thúc, có một việc mà đệ tử e là sư thúc còn chưa biết. Lăng Tiểu Ngư - đồ nhi của sư thúc, hắn sớm đã kết giao ma nữ, phản bội chính giáo ta rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Buộc tội (2)

"Kết giao ma nữ, phản bội chính giáo? Tô Đông Vũ, mấy lời này không phải tùy tiện có thể nói ra đâu".

Tuy có hơi khiếp đảm trước cái nhìn sắc lạnh của Lăng Thanh Trúc nhưng Tô Đông Vũ vẫn kiên trì ý định. Hắn quả quyết: "Lăng sư thúc, những lời đệ tử vừa nói đều là sự thật".

"Đông Vũ".

Nghe sư phụ gọi mình, Tô Đông Vũ mới chuyển mắt nhìn qua.

Vừa lúc, tiếng Cơ Thành Tử lần nữa cất lên: "Kết giao ma nữ, phản bội chính giáo, đó không phải là chuyện có thể nói chơi. Ngươi có bằng chứng không?".

"Sư phụ, đệ tử có thể chứng minh".

Đầu xoay về bên trái, Tô Đông Vũ chỉ thẳng vào Âm Tiểu Linh trong hình hài Công Tôn Nhược Thủy: "Sư phụ, các vị sư thúc, nàng ta... chính là ma nữ

mà Lăng Tiểu Ngư đã kết giao".

...

"Tô Đông Vũ." - Vẫn chưa nhận ra thân phận Âm Tiểu Linh, Ngọc Vân Tử nghe đồ nhi mình bị buộc tội thì không khỏi cau mày - "Ngươi nói vậy là sao? Từ bao giờ mà đệ tử Tương Kiếm Phong ta lại biến thành ma nữ rồi?".

Khó chịu mặc người khó chịu, họ Tô vẫn bình tĩnh vạch trần. Hắn nói: "Sư thúc bớt giận, đệ tử hoàn toàn có căn cứ chứng minh".

"Hừ, vậy Tô Đông Vũ ngươi hãy nói ta nghe thử".

Vẫn giữ thái độ cung kính, Tô Đông Vũ nói ra: "Sư phụ, các vị sư thúc, Công Tôn Nhược Thủy mà mọi người biết, muội ấy thật ra sớm đã bị sát hại rồi. Kẻ đang đứng trước mặt chúng ta bây giờ chỉ là ma nữ giả mạo. Tên thật của nàng là Âm Tiểu Linh - thánh nữ Huyết Sát Giáo".

Lại thêm một tin tức nữa làm kinh động nhân tâm.

Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, năm người như một, tất cả cùng triển khai pháp nhãn, mở rộng thần thức quét qua Âm Tiểu Linh.

Kết quả thì... chả cần nghĩ cũng biết.

Âm Tiểu Linh tuy rất có bản lãnh nhưng tu vi bất quá cũng mới chỉ chân nhân sơ kỳ, há qua mắt được?

Nên nhớ, viên đan dược lưu giữ khí tức của Công Tôn Nhược Thủy mà Âm Tiểu Linh nàng nuốt vào, nó sớm đã hết công dụng rồi. Trong khi đó, đám người Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, bọn họ cũng không phải phường tán tu lang bạt. Bị phát hiện, đấy vốn là tất yếu.

...

"Quả nhiên không phải Công Tôn Nhược Thủy".

Thu hồi pháp nhãn, Cơ Thành Tử là người đầu tiên đứng ra chất vấn: "Yêu nữ, ngươi rốt cuộc là ai?".

...

"Hừm...".

Thân phận dù đã bại lộ nhưng Âm Tiểu Linh vẫn chẳng có vẻ gì là lo lắng, sợ hãi. Nàng hào phóng tự tay tháo luôn chiếc mặt nạ đang đeo xuống, để lộ ra chân diện mục của mình.

Đảo mắt một vòng, bắt đầu từ Tô Đông Vũ, rồi Đồ Tự, Ngọc Vân Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Lăng Thanh Trúc, cuối cùng dừng lại trên người Cơ Thành Tử, nàng nói:

"Ta là ai? Cơ Thành Tử ngươi không phải vừa mới gọi ta là "yêu nữ" đó ư?".

Chân mày khẽ nhíu, Cơ Thành Tử nói tiếp, giọng lạnh đi nhiều: "Xâm nhập Thiên Kiếm Môn ta, sát hại đệ tử chính giáo ta, lá gan của ngươi quả thật không nhỏ".

Nghe ra ý tứ, Âm Tiểu Linh cười nhạt: "Thế nào? Đã muốn động thủ?".

"Chưởng môn sư huynh, không cần nhiều lời với ả. Cứ bắt giữ rồi tính".

Bản tính nóng nảy, còn chưa đợi Cơ Thành Tử hồi âm thì Dịch Bất Dịch - phong chủ Liệt Kiếm Phong - đã xuất ra pháp bảo. Nhưng khi hắn toan động thủ, một bàn tay đã dang ra cản lại.

Là Lăng Thanh Trúc.

Nàng nói: "Bất Dịch, đệ tử của ta còn trong tay nàng".

"Nhưng mà... Sư tỷ, Lăng Tiểu Ngư là phản đồ".

"Hàm hồ!".

Lăng Thanh Trúc như cũ vẫn lựa chọn tin tưởng đồ nhi mình: "Tiểu Ngư Nhi là do một tay ta nuôi lớn, bản tính nó thế nào ta há lại không biết? Nó tuyệt không thể nào đi cấu kết với phường tà ma ngoại đạo được".

"Sư tỷ, nhưng Tô Đông Vũ đã nói...".

"Ta không tin!".

Cắt ngang lời Dịch Bất Dịch, Lăng Thanh Trúc vẫn kiên định lập trường: "Tiểu Ngư Nhi hắn không phải người có thể làm ra những việc như vậy. Trong chuyện này nhất định là có ẩn tình...".

Ẩn tình?

Dịch Bất Dịch cho dù muốn cũng khó lòng tin được. Chuyện Lăng Tiểu Ngư xuống tay sát hại Lưu Cảnh Thiên, há lại chỉ mình Tô Đông Vũ nhìn thấy? Đồ Tự, hắn cũng thấy.

Mà con người Đồ Tự, xưa nay hắn vốn nổi tiếng là công bằng chính trực. Hắn không có khả năng bịa chuyện. Huống hồ đấy lại còn là chuyện lớn tày đình.

Lại nói, trái với Tô Đông Vũ từng có chút xích mích với Trúc Kiếm Phong, Đồ Tự trước nay vẫn luôn hoà nhã với mọi người. Quan hệ giữa hắn và Trúc Kiếm Phong vốn rất bình thường. Lăng Tiểu Ngư? Càng khỏi phải nói, đôi bên nào đã chạm mặt mấy lần...

Đồ Tự, hắn không có lý do gì phải làm như thế, dựng chuyện hại người. Việc Lăng Tiểu Ngư ra tay sát hại đồng môn, mười quá chín đã là sự thật. Còn về khoản kết giao ma nữ...

Dịch Bất Dịch hắn nhớ vừa rồi, lúc thân phận còn chưa bị Tô Đông Vũ vạch trần, Âm Tiểu Linh nàng đã cẩn thận sơ cứu cho Lăng Tiểu Ngư...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 301: Buộc tội (3)

Một người là môn nhân chính giáo, một kẻ là thánh nữ ma tông, thái cực rành rành đối nghịch. Chính - tà xưa nay như nước với lửa, đôi bên gặp nhau dù không chém giết thì cũng tuyệt chẳng thể nào ân cần giúp đỡ được. Hành động của Âm Tiểu Linh, nó rõ ràng không dành cho địch nhân.

Môn nhân chính giáo với thánh nữ ma tông lại không phải địch nhân, vậy thì quan hệ đôi bên, nó là gì?

...

"Hưm...".

Thấu hiểu tâm tư của đám người Dịch Bất Dịch, Cơ Thành Tử, Âm Tiểu Linh nhếch môi khinh miệt. Nàng cúi nhìn nam nhân trong lòng, thầm nghĩ: "Đầu gỗ, xem ra chính giáo đã không còn dung ngươi nữa rồi".

"Nếu như bọn họ đã không cần ngươi... Cũng tốt. Ta sẽ đem ngươi về Huyết Sát Giáo".

Trong lòng đã có quyết định, Âm Tiểu Linh mỉm cười, khảng khái thừa nhận: "Các ngươi muốn biết quan hệ giữa ta và Lăng Tiểu Ngư ư? Được, ta nói cho các ngươi biết".

"Ngũ đại phong chủ của Thiên Kiếm Môn, các ngươi hãy nghe cho kỹ: Lăng Tiểu Ngư, hắn là ý trung nhân của ta. Giữa chúng ta đã từng có ước hẹn".

"Nói dối!".

Ánh mắt như dao, Lăng Thanh Trúc bước lên: "Yêu nữ, ngươi đừng có dựng chuyện hại người. Từ nhỏ tới lớn Tiểu Ngư Nhi đều luôn ở Trúc Kiếm Phong, chưa từng hạ sơn hành tẩu. Cùng ngươi hẹn ước? Nó làm sao có thể cùng ngươi ước hẹn?!".

"Thật là không thể?".

Âm Tiểu Linh lắc đầu: "Lăng phong chủ, xem ra trí nhớ của ngươi cũng không được tốt lắm. Lẽ nào ngươi đã quên chuyến đi lần trước, khi ngươi cùng Tiểu Ngư ra ngoài?".

"Lăng phong chủ, trong khoảng thời gian ngươi làm khách tại Thanh Khâu Sơn, Tiểu Ngư chẳng phải đã ở trấn Bắc Hà ư?".

"Ý ngươi...?".

"Phải. Ta và Tiểu Ngư đã gặp nhau tại Bắc Hà trấn. Ngay từ cái nhìn đầu tiên thì chúng ta đã phải lòng nhau. Mặc dù thời gia ngắn ngủi nhưng chúng ta thực sự đã cùng nhau hẹn ước...".

"Bịa đặt..." Nắm tay siết lại, Lăng Thanh Trúc nghiến răng.

Nàng chắc chắn những gì Âm Tiểu Linh nói, tất cả chỉ là bịa đặt. Lăng Tiểu Ngư tuyệt không có chuyện phải lòng đối phương. Bởi vì người mà Lăng Tiểu Ngư yêu thích, chính xác phải là...

...

"Âm Tiểu Linh, nói vậy Lăng Tiểu Ngư đã trở thành nội gián cho ma giáo các ngươi?".

Thuận ý Cơ Thành Tử - người mới hỏi, Âm Tiểu Linh điềm nhiên đáp lại: "Cứ cho là vậy".

"Sư huynh, đó là bịa đặt!".

Giơ tay biểu thị, Cơ Thành Tử bảo với sư muội mình: "Thanh Trúc, đúng sai thế nào ta tự biết cân nhắc".

"Nhưng mà sư huynh...".

"Không cần nói nữa".

Cơ Thành Tử trầm giọng: "Môn nhân Thiên Kiếm nghe lệnh, mau bắt giữ Lăng Tiểu Ngư và yêu nữ lại".

...

"Muốn bắt chúng ta? Dễ vậy sao?".

Thân giữa vòng vây, trước khí thế của các vị phong chủ Thiên Kiếm, những tưởng Âm Tiểu Linh sẽ phải e dè thì không, nàng vẫn như cũ, trấn định như thường. Có thể thấy, Âm Tiểu Linh nàng sớm đã có chuẩn bị rồi.

Thực tế, nàng đúng là có chuẩn bị thật. Và thủ đoạn của nàng, nó là...

Hít vào một hơi thật sâu, Âm Tiểu Linh mở miệng gọi to: "Mẫu thân...!!".

...

Tiếng hô đã dứt, kết quả thì... Chẳng có gì xảy ra cả.

Dưới những ánh mắt nghi hoặc của đám người Cơ Thành Tử, Âm Tiểu Linh âm thầm bực bội: "Mẫu thân này, tại sao còn chưa chịu hiện thân... Mình đã phát tín hiệu rồi mà...".

...

"Mẫu thân...!!".

Lần thứ hai, Âm Tiểu Linh cất tiếng kêu gọi.

Và...

Lần thứ hai, chẳng ai hồi đáp.

...

Cho là Âm Tiểu Linh chỉ đang cố tình bày trò, Dịch Bất Dịch hừ lạnh: "Yêu nữ, chết tới nơi rồi còn muốn diễn kịch!".

"Xú mẫu thân! Ngốc mẫu thân! Người còn không chịu ra?!".

"Yêu nữ! Chịu chết đi!".

...

"Keng!".

Một kiếm rất mạnh của Dịch Bất Dịch, nó đã vừa mới bị người cản lại. Ra tay không ai khác chính là vị "Xú mẫu thân, ngốc mẫu thân" của Âm Tiểu Linh: Đồ Tam Nương.

Trông bộ y phục dạ hành, dưới lớp mặt nạ hình quỷ dữ, Đồ Tam Nương bày tỏ sự bất mãn của mình: "Một đám to đầu lại đi ức hiếp một tiểu cô nương, bộ các ngươi không thấy mất mặt à?".

"Đồ Tam Nương, là ngươi?".

Liếc qua Lăng Thanh Trúc, Đồ Tam Nương khẽ "Ồ" lên: "Chẳng phải Lăng phong chủ đây sao? Chúng ta thật là có duyên a".

Tiếu ý thu liễm, nàng dời sang Cơ Thành Tử: "Còn với ngươi, Cơ Thành Tử... Nợ nần giữa chúng ta cũng thật không ít đâu".

"Chính - tà bất lưỡng lập. Năm đó để cho Đồ Tam Nương ngươi chạy thoát thật đúng là đã quá sơ suất".

"Sơ suất?" - Đồ Tam Nương lắc đầu - "Không. Phải nói là ông trời có mắt".

"Cơ Thành Tử, món nợ năm xưa, hôm nay tới lúc ngươi phải trả rồi!".

Thanh âm còn chưa kịp dứt thì Đồ Tam Nương đã liền xuất thủ. Từ trong tay áo nàng, hàng tá phù lục được đánh ra.

Linh phù vừa ra, ngay lập tức đã hoá thành những ác thú to lớn dữ dằn, đồng loạt nhảy xổ vào tấn công đám người Cơ Thành Tử. Quả là một đòn phủ đầu rất có cân lượng.

Tuy nhiên...

Giao chiến, đấy lại chẳng phải mục đích chính của Đồ Tam Nương. Nàng còn chưa mất trí.

Nên nhớ, ở đây là địa bàn của Thiên Kiếm Môn. Ngũ Đại Tiên Kiếm - tất cả đều ẩn giấu tại chỗ này. Hiện tại Đồ Tam Nương nàng còn chưa sẵn sàng đối mặt với chúng.

Đánh? Chỉ e lành ít dữ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 302: Tàn cục

Đồ Tam Nương, nàng sẽ không đánh nhau lúc này. Đấy là hành vi dại dột. Mau chóng rời đi mới là lựa chọn sáng suốt. Mới rồi ném ra linh phù, bất quá chỉ để tung chút hoả mù mà thôi.

Và đương nhiên, hoả mù tung xong, việc tiếp theo nàng làm sẽ là bỏ chạy.

Vốn đã chuẩn bị sẵn, nàng ôm lấy nữ nhi, thi triển độn thuật hòng đào thoát.

"Đừng hòng chạy thoát!".

Nhận ra ý đồ của Đồ Tam Nương, phía bên này, Cơ Thành Tử vội vàng tách khỏi những ác thú do linh phù hoá thánh, chuyển hướng truy đuổi. Cùng với hắn, Lăng Thanh Trúc hiện cũng nối gót theo sau.

Ra khỏi địa phận Hoá Long Trì, ẩn bên trong huyết quang, Đồ Tam Nương bất ngờ giật lấy Lăng Tiểu Ngư từ tay nữ nhi mình, trước sự kinh hô của nàng đem hắn ném về phía sau.

"Trả đồ nhi cho các ngươi!".

"Mẫu thân, không...!".

Âm Tiểu Linh đưa tay muốn giữ, nhưng tiếc rằng đã muộn. Lăng Tiểu Ngư đã bị mẫu thân nàng ném đi rồi.

Nếu ai đó hỏi cảm xúc của Âm Tiểu Linh lúc này là gì thì câu trả lời của nàng, có lẽ sẽ là... "Không biết".

Đầu óc nàng, nó gần như trống rỗng. Lúc này đây, nàng chỉ muốn lao ra đem Lăng Tiểu Ngư đoạt lại, rồi mang hắn đi...

Lăng Tiểu Ngư hắn đã giết chết Lưu Cảnh Thiên. Sát hại đồng môn, đấy là đại tội trong chính giáo, chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Mạng sống, đó là cái giá phải trả.

Chưa đủ ư?

Nếu vậy thì cộng thêm tội kết giao ma nữ, nó chắc chắn đã dư.

Than ôi, mới vừa nãy, chính miệng Âm Tiểu Linh nàng đã tự mình xác nhận. Tội danh kết giao ma nữ, phản bội chính giáo, không ai khác, chính Âm Tiểu Linh nàng là người đã thắt vào cho Lăng Tiểu Ngư...

Vốn dĩ nàng muốn mang hắn đi, muốn hắn không còn đường lui, buộc phải gia nhập vào Huyết Sát Giáo, cùng chiến tuyến với mình, ngờ đâu...

Tại sao?

Tại sao mẫu thân nàng lại làm như vậy? Để có thêm thời gian đào tẩu ư?

Hơn ai hết, Âm Tiểu Linh nàng thừa hiểu bản lãnh của mẫu thân mình tới đâu. Bà rõ ràng có thừa năng lực mang tất cả ra khỏi Thiên Kiếm Môn này. Đem Lăng Tiểu Ngư bỏ lại, chỉ có thể giải thích đó là ý muốn cá nhân của bà. Ngay từ đầu, bà đã không định sẽ cứu hắn. Cũng giống như lần trước, trong lúc giao chiến với Lăng Thanh Trúc, bà đã từng muốn ra tay lấy mạng hắn vậy...

Tất cả... Tất cả đều là vì Âm Tiểu Linh nàng. Sau này, khi đã bình tâm trở lại, Âm Tiểu Linh đã hiểu ra mọi bề. Bấy lâu, mẫu thân nàng vẫn bận tâm về Lăng Tiểu Ngư, sợ hắn sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, sợ nàng sẽ thực sự yêu hắn. Và loại bỏ, đấy là những gì mẫu thân nàng phải làm. Bà muốn mượn tay Thiên Kiếm Môn diệt trừ hắn.

"Thật tàn nhẫn...", đó là câu nói chưa bao giờ được thốt ra từ miệng Âm Tiểu Linh kể từ thời điểm nàng trở thành thánh nữ của ma tông. Bởi lẽ, đối với người trong giới tà đạo nàng, điều ấy rất đỗi bình thường. Nhưng, có thời khắc, chính Âm Tiểu Linh nàng đã phải chỉ trích người khác bằng câu nói ấy. Đối tượng bị chỉ trích, đấy... lại là mẫu thân nàng.

Tất nhiên, thời khắc đó chưa phải bây giờ. Mãi sau này, qua một đoạn thời gian nữa nó mới xảy ra. Còn hiện tại...

Âm Tiểu Linh không phê bình, cũng chẳng mở lời oán trách ai. Lúc này, nàng chỉ muốn cứu Lăng Tiểu Ngư, muốn mang hắn đi cùng.

Nhưng... nàng làm không được. Mẫu thân nàng không cho phép. Rất cương quyết, mặc cho Âm Tiểu Linh nàng cố gắng vùng vẫy, mẫu thân vẫn kéo nàng đi.

Phản kháng bất thành, cuối cùng, Âm Tiểu Linh nàng chỉ có thể gào lên mấy tiếng... rồi tắt lịm.

...

Cuộc truy đuổi cứ thế dần chấm dứt. Bằng vào độn pháp cao minh của mình, Đồ Tam Nương đã thành công mang nữ nhi đào thoát khỏi Thiên Kiếm Môn.

Phần Lăng Tiểu Ngư, kẻ bị nàng bỏ lại...

Mang danh kết giao ma nữ, sát hại đồng môn, Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên không thể nào có kết cục tốt được. Theo lệnh Cơ Thành Tử, hắn đã bị tống giam vào ngục, chờ khi tỉnh lại sẽ tiến hành tra khảo.

Đối với việc ấy, giao ra đồ nhi, Lăng Thanh Trúc vô cùng không nguyện. Nhưng không nguyện thì không nguyện, trước sức ép của Cơ Thành Tử, nàng rốt cuộc cũng phải giao ra, đợi ngày xét xử.

Thời gian chờ đợi, nó cũng chẳng lâu lắm, chỉ vừa đúng hai hôm.

Khác với Chu Đại Trù và Lệ Thắng Nam, thương tích của Lăng Tiểu Ngư tuy nặng nhưng chưa tới mức nguy hiểm đến tính mạng. Qua hai ngày đêm thuốc thang nghỉ dưỡng, đến hôm nay thì hắn đã tỉnh lại rồi.

Chỉ là, xét trong hoàn cảnh hiện tại, thanh tỉnh với hắn mà nói... nào có tốt đẹp gì. Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ phải đối mặt với "hậu quả" việc mình đã gây ra.

Kết giao ma nữ, sát hại đồng môn, Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ phải giải thích thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 303: Lựa chọn của lăng tiểu ngư

Kinh biến Hoá Long Trì đã khép lại, tuy nhiên dư âm thì vẫn đang còn vang vọng trong lòng môn nhân Thiên Kiếm. Bị tác động nhiều nhất, thiết nghĩ chẳng ai khác ngoài năm vị phong chủ.

Vốn nghĩ mở ra Hoá Long Trì để trợ giúp các đệ tử tu hành, qua đó nâng cao tổng thể thực lực của Thiên Kiếm Môn, coi như một sự chuẩn bị trước khi kiếp nạn chính thức hàng lâm, ai dè...

Lợi còn chưa kịp thấy thì tai hoạ đã giáng xuống đầu Thiên Kiếm rồi.

Hoá Long Trì mở ra chưa được mấy ngày thì dị biến liền phát sinh. Kiến trúc bị hủy, các đệ tử thì bị hút vào bên trong một mật cảnh kỳ bí... Trải qua

một quãng thời gian lo âu chờ đợi, cuối cùng cũng nhìn thấy thông đạo mở ra. Nhưng vui mừng còn chưa được bao lâu thì tin dữ đã nối đuôi nhau xuất hiện.

Mười một người mất tích, đi ra được chỉ có sáu người. Mà trong sáu người này, có tới ba người mình bê bết máu... Cứ tưởng đã đủ tổn thất thì không, đấy mới chỉ bề nổi của một tảng băng trôi.

Công Tôn Nhược Thủy lại biến thành Âm Tiểu Linh - thánh nữ Huyết Sát Giáo; Lăng Tiểu Ngư - người đệ tử chân chất thiện lương của Trúc Kiếm Phong kia - lại trở thành hung thủ sát hại Lưu Cảnh Thiên - đồng môn của mình. Chẳng những thế, hắn còn kết giao với ma nữ, cùng nàng ta hẹn ước...

Những đệ tử khác có thể miễn cưỡng tiếp nhận được, nhưng còn Lưu Cảnh Thiên và Dương Tiểu Ngọc, bọn họ chính là tương lai của Thiên Kiếm Môn. Đặc biệt là Dương Tiểu Ngọc.

Hai mươi ba tuổi đã tiến vào chân nhân sơ kỳ đỉnh phong, thành tựu bậc này, cổ kim mấy người có thể so?

Một hạt giống tốt như thế, một đệ tử tiền đồ rộng mở như thế, vậy mà bây giờ... chỉ sợ cũng đã lành ít dữ nhiều.

Thiên Kiếm Môn, thật sự là gặp hoạ rồi.

Là ai? Trời hại Thiên Kiếm? Hay là người hại Thiên Kiếm?

Sau tất cả, mọi sự chú ý đều đổ dồn về Lăng Tiểu Ngư. Tai hoạ lần này... cần phải có người chịu trách nhiệm.

...

Kim Kiếm Phong, bên trong ngục thất.

Tính đến hôm nay đã là ngày thứ hai Lăng Tiểu Ngư hồi tỉnh. So với hôm qua thì hiện giờ hắn đã bình tĩnh hơn nhiều. Ánh mắt, vẻ mặt, chúng cho thấy điều ấy.

Nhưng, có thể tĩnh tâm được bao nhiêu?

Sau những gì hắn đã thấy và nghe? Sau chuyện mà hắn đã làm, tội hắn đã gây?

GIết Lưu Cảnh Thiên, đó đúng là tình thế bất đắc dĩ, thần trí đã phần nào mất kiểm soát. Nhưng như vậy thì sao chứ? Hắn phải thanh minh thế nào?

Nói rằng Lăng Tiểu Ngư hắn vì muốn bảo vệ Chu Đại Trù nên mới ra tay sát hại ư?

Bảo vệ Thao Thiết - mối đại hoạ của chính giáo, cái tội này, chỉ sợ còn lớn hơn.

Lùi một bước, cứ cho chưởng môn sư bá, sư phụ, các vị sư thúc của hắn đều hết sức thấu tình đạt lý, mở lượng hải hà mà lưu mạng cho hắn đi nữa, như vậy, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng không thể đem sự thật nói ra được.

Hắn giữ được mạng, nhưng còn Chu Đại Trù? Sư huynh hắn sẽ ra sao?

Kết cục khẳng định chỉ có một: Chết. Sẽ không ai đứng ra bênh vực cả. Thậm chí là Lăng Thanh Trúc - sư phụ hắn đi nữa.

Còn nhớ, vì hai dấu ấn hắc - bạch song ngư xuất hiện nơi lòng bàn tay mà Lăng Tiểu Ngư hắn đã không dưới một lần bị Lăng Thanh Trúc nàng chỉa kiếm vào người. Hiềm nghi thôi đã vậy, xác nhận rồi sẽ tới mức nào?

Không...

Lăng Tiểu Ngư hắn không thể làm như vậy, đem chân tướng nói ra. Chu Đại Trù dẫu là Thao Thiết chuyển thế thì vẫn là sư huynh của hắn. Từ nhỏ đến lớn, hai huynh đệ hắn đã lớn lên bên nhau, cùng nhau chia sẻ ngọt bùi. Mọi khi có thứ gì tốt thì Chu Đại Trù đều luôn để phần cho hắn, bị tội Chu Đại Trù cũng là người đầu tiên đứng ra gánh nhận, cố tình nhận hết về mình...

Đa Bảo Hội năm đó, Lăng Tiểu Ngư hắn vô tình đụng trúng Lục Đan của Tam Tiên Đảo, bị nàng thẳng tay tát vào mặt, chính là Chu Đại Trù đã giận dữ xuất kiếm thay hắn đòi công đạo. Những lúc hắn điên cuồng tu luyện, Chu Đại Trù là người đầu tiên đứng ra khuyên nhủ. Mỗi lần hắn đột phá, Chu Đại Trù vui mừng còn hơn hắn. Thậm chí, trong khoảnh khắc ấy, khi hắn bị quái thú bắt giữ, ra tay cứu hắn cũng là Chu Đại Trù...

Từ nhỏ đến lớn, Chu Đại Trù đã làm cho hắn quá nhiều. Còn Lăng Tiểu Ngư hắn, hắn hầu như lúc nào cũng chỉ biết tiếp nhận, hiếm khi trợ giúp lại được gì.

Hôm nay, lẽ nào hắn làm kẻ vong ân phụ nghĩa, đem sư huynh, người huynh đệ chí cốt của mình đẩy vào chỗ chết?

Không. Thà rằng người chết là Lăng Tiểu Ngư hắn...

...

"Kết giao ma nữ, sát hại đồng môn...".

Ngồi tựa vào vách tường lạnh lẽo, trong cái nhìn xa xăm vô định, Lăng Tiểu Ngư thấp giọng thều thào: "... Với tội danh này, có lẽ ta sẽ phải bước lên Hình Đài, trước môn nhân năm mạch gánh chịu đại hình".

"Có lẽ... là tử hình...".

Càng nói, giọng Lăng Tiểu Ngư càng nhỏ lại. Đôi mắt hắn, nó cũng từ từ khép lại. Sau cùng, mọi thứ chỉ còn là một mảng tối tăm sâu thẳm..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 304: Phán quyết

Lăng Tiểu Ngư đã khép mắt rất lâu, và sẽ còn lâu hơn nữa nếu như không có người kêu gọi.

Bên trong ngục thất lúc này đã vừa có thêm hai thân ảnh. Một nam, một nữ. Nam, hắn chẳng ai xa lạ, đúng là chưởng môn nhân đương nhiệm của Thiên Kiếm Môn: Cơ Thành Tử. Còn nữ... Đối với Lăng Tiểu Ngư lại càng quen thuộc. Nàng chính là ân sư đã nuôi dạy hắn mười tám năm qua: Lăng Thanh Trúc.

Bước tới trước mặt đồ nhi, Lăng Thanh Trúc nhìn một lúc thì hé môi, nói: "Lăng Tiểu Ngư, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa. Hãy nói cho ta chân tướng sự thật".

Lăng Tiểu Ngư ngước mắt nhìn lên, khẽ gọi: "Sư phụ...".

"Nói cho ta biết, chuyện ngươi ra tay sát hại Lưu Cảnh Thiên, đó có phải là thật hay không?".

Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, gật nhẹ: "Lưu sư huynh... đúng là do đệ tử giết".

Hít nhẹ một hơi, trong bộ tử y tinh kỳ, Lăng Thanh Trúc hỏi tiếp: "Lăng Tiểu Ngư ngươi và Lưu Cảnh Thiên xưa nay không oán không thù, tại sao ngươi phải giết hắn?".

Giống hệt như lần tra hỏi hôm trước, đối với câu hỏi này Lăng Tiểu Ngư cũng chỉ bảo trì im lặng.

Thấy vậy, ở bên cạnh Lăng Thanh Trúc, Cơ Thành Tử mới lên tiếng: "Lăng Tiểu Ngư, hôm qua chính ngươi đã thừa nhận có quen biết với yêu nữ Âm Tiểu Linh của Huyết Sát Giáo kia. Dựa trên những gì mà Đồ Tự và Tô Đông Vũ thuật lại, ta đoán lý do ngươi giết người hẳn vì muốn che đậy bí mật đi?".

"Lăng Tiểu Ngư, có phải bởi Lưu Cảnh Thiên đã khám phá ra chuyện ngươi cấu kết với ma nhân, phản bội chính giáo nên ngươi mới xuống tay đoạt mạng?".

Thêm một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư phải đành câm nín.

Trông bộ dạng cam chịu ấy của hắn, Lăng Thanh Trúc không khỏi tức giận. Nàng vươn tay nắm lấy cổ áo hắn, đem hắn dựng dậy.

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi mau trả lời cho ta!".

"Tại sao ngươi phải ra tay giết người?! Trong chuyện này rốt cuộc là có ẩn tình gì?! Rốt cuộc là ngươi đang muốn che giấu cái gì?!".

Cho tới tận lúc này, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn không sao chấp nhận được điều đó, rằng đệ tử của mình đã cấu kết với thánh nữ ma tông, vì đối phương mà xuống tay sát hại đồng môn. Nàng biết, Lăng Tiểu Ngư không phải loại người có thể làm ra những chuyện như vậy. Trước nay hắn vẫn luôn rất chân chất thiện lương...

Một đứa trẻ vốn trung hậu như thế, hiền lành như thế, làm sao lại trở thành hung thủ giết người, làm sao lại phản bội chính giáo được chứ...

Nhưng...

Nếu không phải, nếu hắn vô can, cớ gì Lăng Tiểu Ngư hắn lại cúi đầu thừa nhận?

Vẫn cho rằng trong chuyện này còn có uẩn khúc, Lăng Thanh Trúc cố truy.

Nàng kéo đồ nhi sát lại, trong tư thế mặt đối mặt, mắt nhìn tận mắt, lớn tiếng hỏi: "Mau nói cho ta biết! Lăng Tiểu Ngư, rốt cuộc là ngươi đang muốn che giấu cái gì?!".

...

"Sư phụ...".

Dạ dù đau, Lăng Tiểu Ngư vẫn cố nén chịu. Hắn hé môi, ngập ngừng hồi đáp: "... Là đệ tử đã làm sai. Đệ tử đã phụ kỳ vọng của người, đã làm trái lời thề phù trợ chính giáo...".

Hoàn toàn thất vọng, Lăng Thanh Trúc lặng lẽ buông tay...

...

"Thanh Trúc sư muội, muội còn muốn hỏi gì nữa không?".

Đợi một lúc vẫn chưa nghe hồi âm, Cơ Thành Tử chính thức đưa ra quyết định. Hắn nhìn Lăng Tiểu Ngư, nói:

"Lăng Tiểu Ngư, tội ngươi đã phạm phải là đại tội bất dung. Ba ngày sau, trên Hình Đài, ngươi sẽ phải đền tội trước môn nhân năm mạch".

...

...

Lăng Tiểu Ngư kết giao ma nữ, sát hại đồng môn, tin tức ấy rất nhanh đã truyền đi khắp ngả. Chuyện hắn sẽ bị đưa lên Hình Đài, trên dưới môn nhân hiện ai nấy cũng đều đã biết.

Phản ứng thì...

Một trăm đã có quá chín mươi chín người thốt lời căm hận. Hầu như tất cả đều đồng tình xử tội Lăng Tiểu Ngư. Năm mạch môn nhân, từ hàng chân truyền xuống tới nội môn, ngoại môn, ai ai cũng đều trông cho Lăng Tiểu Ngư bị xử tử hình.

Cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn, thật đúng là chết chưa hết tội.

Tại Thiên Kiếm Môn lúc này, đang luyến thương Lăng Tiểu Ngư, có chăng là người của Trúc Kiếm Phong. Ví như Mộng Kiều, ví như Lâm Chí Viễn...

Cũng giống như sư phụ mình, Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều rất khó lòng tiếp nhận sự thật ấy, rằng Lăng Tiểu Ngư đã cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn...

Làm sao một con người hiền lành như thế, loáng cái lại biến thành hung thủ sát nhân?

Bán đứng tông môn, phản bội chính giáo? Nó cứ như một trò đùa. Chỉ là trò đùa này... đã được xác nhận là sự thật.

Ba ngày sau, Lăng Tiểu Ngư - người sư đệ thân thiết của bọn họ - sẽ bị giải lên Hình Đài...

Lâm Chí Viễn, Mộng Kiều, bọn họ thật lòng không mong điều đó xảy ra, rất muốn ngăn chặn. Tiếc rằng... bọn họ không đủ sức. Hai tên đệ tử chân truyền tu vị vấn đỉnh thì có thể làm được gì đây?

Đừng nói bọn họ, kể cả có là Lăng Thanh Trúc - sư phụ bọn họ - cũng chỉ đành bất lực mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 305: Bước Lên Hình Đài

Mặc cho Lăng Tiểu Ngư đã cúi đầu nhận tội, Lăng Thanh Trúc vẫn chưa cam lòng từ bỏ. Nàng đã tìm đến Mặc Kiếm Phong, hướng sư muội Lý Ngọc Thường của mình đề nghị tặng đan cứu chữa cho Lệ Thắng Nam. Mục đích của nàng là sớm giúp Lệ Thắng Nam hồi tỉnh, thông qua Lệ Thắng Nam tìm hiểu đầu đuôi cớ sự, những gì đã xảy ra bên trong mật cảnh.

Đáng tiếc, Lý Ngọc Thường lại lắc đầu từ chối.

Trước cửa phòng, Lý Ngọc Thường nhìn Lăng Thanh Trúc, khẽ cau mày: "Thanh Trúc sư tỷ, thương tích của Thắng Nam thật sự rất nặng, kể cả có dùng thánh dược lúc này cũng không thể giúp nó hồi tỉnh được đâu".

"Sư muội, hãy để ta thử".

Trước sự kiên trì của Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường không khỏi thở dài: "Thanh Trúc sư tỷ, tới bây giờ mà tỷ còn chưa chịu chấp nhận sự thật ư?".

"Lăng Tiểu Ngư giết chết Lưu Cảnh Thiên là thật, chuyện hắn kết giao với Âm Tiểu Linh cũng là thật, chính miệng hắn đã thừa nhận. Sư tỷ còn muốn tìm hiểu gì nữa chứ?".

"Ta không tin".

Lăng Thanh Trúc vẫn kiên định lập trường: "Lăng Tiểu Ngư hắn là đệ tử của ta, đã lớn lên bên cạnh ta, bản tính hắn thế nào ta há lại chẳng tường? Hắn không phải loại người có thể làm ra những việc như vậy. Bên trong chuyện này nhất định còn có uẩn khúc gì đó".

"Uẩn khúc?" - Lý Ngọc Thường hỏi lại - "Sư tỷ, uẩn khúc gì có thể khiến cho Lăng Tiểu Ngư cam nguyện dùng mạng sống để che giấu?".

Nàng lắc đầu: "Thanh Trúc sư tỷ, tri nhân tri diện bất tri tâm. Lòng người chẳng phải là thứ bất di bất biến... Trước kia Lăng Tiểu Ngư đúng thật rất thiện lương, nhưng không có nghĩa bây giờ hắn vẫn còn thiện lương như vậy. Thứ cho muội nói thẳng, loại người tâm tính mềm yếu như Lăng Tiểu Ngư, sa ngã âu cũng rất dễ dàng".

"Không... Hắn không phải loại người đó".

"Haizz...".

Thêm một tiếng thở dài nữa cất lên. Lý Ngọc Thường quay mặt đi, nhắn gửi: "Sư tỷ về đi. Lăng Tiểu Ngư đã gây tội thì hắn phải đền tội, không ai có thể thay đổi được".

...

...

Chu Đại Trù chưa chịu tỉnh, Lệ Thắng Nam thì cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, bất đắc dĩ, Lăng Thanh Trúc chỉ còn biết sống trong muộn phiền, lo âu. Trong đợi chờ.

Và rồi... Cái ngày đó - thời khắc nàng phải chờ đợi, nó cuối cùng cũng tới.

...

Kim Kiếm Phong.

Hình Đài.

Chỗ này, xét ra chính là nơi cao nhất, không chỉ của Kim Kiếm Phong mà còn của cả núi Ngũ Đài. Tất nhiên, chả phải tự nhiên mà Hình Đài lại được xây dựng ở đây, đều có lý do cả.

Năm xưa, Lý Bất Tri - tổ sư gia của Thiên Kiếm - cho dựng Hình Đài ở đây, đã từng có tự tay lưu lại bút tích trên hai thiết trụ, nội dung là:

"Pháp Bất Vị Thân - Nghĩa Bất Dung Tình".

Dễ thấy, Lý Bất Tri ông là một người rất công chính. Có lẽ, ông mong muốn hậu nhân Thiên Kiếm cũng sẽ giống như mình, chính trực công minh.

Thiếu nợ phải trả, gây tội phải đền, đấy là cái đạo thường xưa nay.

...

Kể từ khi Lý Bất Tri viên tịch, tính đến nay cũng hai ngàn năm có lẻ. Trong suốt quãng thời gian dài đăng đẳng ấy, Hình Đài đã mấy phen nhuốm máu môn nhân. Dĩ nhiên, tất cả đều là những kẻ đã phạm vào đại tội bất dung, cần phải diệt trừ.

Và hôm nay, sau mấy trăm năm yên ắng, một lần nữa, Hình Đài lại được thắp lên hai ngọn lửa thiêng, đợi chờ xét xử...

...

Khác với mọi hôm chỉ có một hai người canh giữ, quét tước, Hình Đài hiện tại khá là đông đúc.

Cơ Thành Tử, Lăng Thanh Trúc, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, năm vị phong chủ đều có mặt. Đệ tử chân truyền của năm chi mạch, nhân số quá nửa hiện cũng đang ở đây. Tất cả cũng chỉ vì một cái tên: Lăng Tiểu Ngư.

Hôm nay là ngày mà hắn phải đền tội.

...

"Hình như tất cả đều rất căm hận ta...".

Chỗ của Kim Kiếm Phong, đứng giữa hai vị chấp pháp giả, Lăng Tiểu Ngư đảo mắt quan sát một lúc thì cúi đầu thầm nghĩ.

Thú thực, bao nhiêu năm qua, đến mơ hắn cũng chưa từng mơ thấy cảnh này.

Bước lên Hình Đài... Không ngờ có một ngày Lăng Tiểu Ngư hắn phải bước lên Hình Đài...

"Sáu tuổi ta nhập tiên môn, mười tám năm chăm chỉ tu hành, chỉ mong không phụ công ân sư dạy dỗ, không phụ lòng cô cô đêm ngày ngóng trông, thế mà hôm nay...".

"Sư phụ, Yến cô cô, ơn sâu Tiểu Ngư vẫn chưa đền, chữ "Hiếu" kia con nào đã kịp báo... Hôm nay mang tiếng bất trung, thành kẻ bất hiếu, mọi người hẳn thất vọng lắm...".

"Yến cô cô, hãy tha lỗi cho Tiểu Ngư... Đại Trù là huynh đệ của con, con không thể đẩy huynh ấy vào chỗ chết được. Lúc nhỏ người vẫn luôn dạy con làm người quan trọng nhất là chữ "Nghĩa". Kẻ bất nghĩa thì chẳng bằng cầm thú...".

"... Tha lỗi cho con...".

...

"Giải hắn lên".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang hồi tưởng về Lăng Ngọc Yến thì bên tai hắn, một giọng nói cất lên. Đúng là của Cơ Thành Tử.

Thời khắc đền tội, nó đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 306: Tam hình

Hai tay bị xích, trong sự kìm cặp lạnh lùng của hai vị chấp pháp giả, Lăng Tiểu Ngư lặng lẽ bước đi.

Hôm nay, thanh y đã bị cởi, từ một vị chân truyền đệ tử hắn đã biến thành một tên tội nhân, người ta đối xử với hắn như thế âu cũng bình thường.

Tội nhân thì còn có quyền tự do gì nữa?

...

Nét mặt u buồn, Lăng Tiểu Ngư cúi đầu cất bước. Khoảng độ mười lăm, mười sáu bước chân, hai vị chấp pháp giả đang áp giải hắn bỗng dừng lại. Hắn ngẩng đầu lên...

"Sư đệ...".

"Tiểu Ngư...".

Lăng Tiểu Ngư thoáng nhìn Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều, sau cùng ánh mắt dừng trên người Lăng Thanh Trúc.

"Sư phụ...".

Lăng Thanh Trúc tiến thêm một bước, mặt gần trong gang tấc, nói: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi vì sao phải như vầy...".

"Sư phụ, là đệ tử đã phụ kỳ vọng của người".

"Nói cho ta biết".

Lăng Thanh Trúc bảo: "Tiểu Ngư Nhi, chỉ cần bây giờ ngươi nói cho ta biết, rằng ngươi không sai, rằng ngươi không phản bội chính giáo, ta sẽ lập tức cứu ngươi".

...

Chẳng thể đáp lại trông mong, Lăng Tiểu Ngư im lặng vài giây thì cúi đầu: "Sư phụ, xin lỗi người...".

Triệt để thất vọng, Lăng Thanh Trúc nhất thời không biết phải nói thêm gì nữa.

Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn nhận tội. Nàng còn có thể làm gì nữa đây?

...

Hít sâu một hơi, Lăng Thanh Trúc cố gắng kìm nén: "Trường Sinh Đan luyện được, ta sẽ thay ngươi đưa cho Lăng Ngọc Yến".

"Cảm ơn người".

Lần nữa ngẩng lên, Lăng Tiểu Ngư đột nhiên hỏi: "Sư phụ, đệ tử có thể xin người một việc không?".

"Nói đi".

Lăng Tiểu Ngư nói ra: "Sư phụ, chuyện của đệ tử, xin người đừng kể cho Yến cô cô... Yến cô cô trước giờ vẫn luôn rất yêu quý đệ tử, nếu người biết đệ tử không còn trên đời này nữa... chắc sẽ đau lòng lắm".

"Ta không nói, nàng sẽ tiếp tục mỏi mắt ngóng trông ngươi. Sớm muộn rồi nàng cũng sẽ biết".

Đã tính qua, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục cậy nhờ: "Lúc ở bên trong mật cảnh đệ tử có tình cờ lấy được một gốc Hoa Tư Mệnh, đệ tử đã để nó trong giới chỉ. Sư phụ hãy đưa nó cho Yến cô cô, giúp cô cô vun trồng, bảo với cô cô...".

"Sư phụ hãy bảo với cô cô là đệ tử hiện đang bế tử quan, chờ đột phá chân nhân xong thì mới hạ sơn. Nói đệ tử nhắn rằng: Cô cô hãy chăm sóc Hoa Tư Mệnh, đợi khi nào cành lá chuyển thành màu xanh, cánh hoa biến thành màu đỏ, lúc ấy... Tiểu Ngư sẽ quay về".

Cành lá chuyển xanh, cánh hoa biến đỏ?

Lăng Thanh Trúc bất giác nghe cõi lòng nhói lên. Hơn ai hết, nàng biết rõ về Hoa Tư Mệnh, về truyền thuyết ấy.

Tư Mệnh đã chờ đợi Lý Tử suốt bảy năm ròng, rồi tận khi chết đi, nàng vẫn tiếp tục chờ đợi. Người ta nói ngày Lý Tử trở về cành lá của Hoa Tư Mệnh sẽ lại xanh, cánh hoa của Hoa Tư Mệnh sẽ lại đỏ.

Nhưng... Người đã chết thì làm sao trở về được nữa?

Lăng Ngọc Yến, chỉ sợ dù cho nàng có chờ đợi cả đời cũng vô dụng...

...

"Tiểu Ngư Nhi, ngươi nhẫn tâm để Lăng Ngọc Yến phải biến thành một Tư Mệnh thứ hai ư?".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì trầm mặc. Trong thâm tâm hắn nào muốn chứ. Hắn đã từng điên cuồng tu luyện, đã chịu biết bao đau đớn, tất cả không phải vì muốn Yến cô cô của hắn được nối dài tuổi thọ, muốn bản thân sớm ngày thành tựu chân nhân để có thể trở về Đào Hoa thôn bầu bạn, chăm sóc cho người.

Chỉ là giờ đây...

"Sư phụ, nếu còn nghĩ tình, xin người hãy giúp đệ tử trông coi Yến cô cô, đừng để cô cô làm điều dại dột. Người nói với Đại Trù sư huynh, kêu huynh ấy những lúc rảnh rỗi thì thường xuyên về thăm người, thay đệ tử bầu bạn với người...".

Dời qua Lâm Chí Viễn và Mộng Kiều, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục khẩn cầu: "Tam sư huynh, tứ sư tỷ, nếu có thể... hai người hãy giúp đệ chăm sóc cho Yến cô cô...".

"Tiểu Ngư...".

Mắt nhoè lệ, Mộng Kiều liên tiếp gật đầu. Bên cạnh nàng, Lâm Chí Viễn cũng đồng ý tiếp nhận.

"Tam sư huynh, tứ sư tỷ, cảm ơn".

...

Gửi gắm xong, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới quay sang nhìn Lăng Thanh Trúc. Hai chân từ từ khụy xuống, hắn quỳ trước mặt nàng, nghẹn ngào cất tiếng:

"Sư phụ... Đây có lẽ là lần cuối cùng đệ tử còn được gọi người là sư phụ...".

"Mười tám năm ân cần dạy dỗ, thứ cho đệ tử không thể báo đền... Ba lạy này, coi như cảm tạ công ơn...".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư dập đầu bái lạy.

...

Chừng khi bái xong, dưới sự kìm cặp của hai vị chấp pháp giả, hắn hướng Hình Đài bước lên.

Đã đợi sẵn, bên trên Hình Đài, một lão nhân râu tóc bạc phơ dõng dạc tuyên án:

"Lăng Tiểu Ngư - đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong - cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn, phản bội chính giáo, tội ác tày đình, không thể dung thứ. Căn cứ ở môn quy Thiên Kiếm, nay định Tam Hình. Hình thứ nhất: Mộc côn nhục hình; Hình thứ hai: Phế bỏ tu vi; Hình thứ ba: Ngũ kiếm xuyên tâm".

...

"Tam Hình... Đại hình nặng nhất...".

Bên dưới Hình Đài, Mộng Kiều nghe lão nhân tuyên án xong thì rụng rời tay chân. Nàng bật khóc, hướng Lăng Thanh Trúc quỳ xin: "Sư phụ, xin người hãy cứu lục sư đệ...".

"Sư phụ, con cầu xin người...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 307: Mộc côn nhục hình

Cứu?

Làm sao cứu?

Lăng Thanh Trúc nàng đâu phải không muốn cứu, chỉ là tội Lăng Tiểu Ngư đã gây, và đã nhận, đó là đại tội bất dung. Cho dù bản thân là một vị phong chủ thì nàng cũng không có quyền can thiệp vào. Trừ phi...

Nắm tay siết chặt, Lăng Thanh Trúc bảo trì im lặng. Hai mắt nàng, chúng vẫn như cũ đặt trên người Lăng Tiểu Ngư.

...

Trên Hình Đài.

Lão nhân sớm đã tuyên án xong. Theo lời ông, hai vị chấp pháp giả đã đem xiềng xích tháo khỏi người Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng, cũng chỉ thoáng chốc. Rất nhanh sau đó, hắn lại mất đi tự do. Và lần này, bị xích lại không riêng gì tay, cả chân hắn cũng bị khoá chặt.

Hai thiết trụ, một cái là "Pháp Bất Vị Thân", một cái là "Nghĩa Bất Dung Tình", chúng hiện đang trở thành vật kìm toả hắn.

Trong tư thế bị bốn sợi xích vàng giữ chặt, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn khắp lượt môn nhân, bất giác lại thấy chạnh lòng. Hắn chợt nhớ đến Chu Đại Trù - người huynh đệ chí cốt của mình. Hắn nhớ về thuở nhỏ, cái đêm hôm ấy...

Đó là một đêm sương lạnh, giữa chốn núi rừng hoang vu, tĩnh mịch, cạnh bờ suối, bên dưới gốc cây, có hai đứa trẻ bị sư phụ dùng dây trói chặt. Để ru đứa bé Lăng Tiểu Ngư vào giấc ngủ, đứa bé còn lại là Chu Đại Trù đã ngâm nga một bài hát.

"Tiểu Ngư là con cá nhỏ

Đại Trù là cái bếp to

Chúng ta sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ...

Tiểu Ngư xếp thứ sáu

Đại Trù vị thứ năm

Nhập tiên môn, chung hoạn nạn

Bên suối nhỏ, dưới tàn cây, mông đau ta ngồi hát...

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Sinh ra là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ

Suốt đời là huynh đệ...".

...

"Sinh ra là huynh đệ, suốt đời là huynh đệ...".

Ánh mắt xa xăm, giọng buồn vô định, Lăng Tiểu Ngư hé môi hát khẽ. Chỉ duy nhất một câu, cùng một giai điệu...

"... Sinh ra là huynh đệ, suốt đời là huynh đệ...".

...

Chẳng rõ tới câu hát thứ bao nhiêu, bên tai Lăng Tiểu Ngư, giọng uy nghiêm của lão nhân tóc bạc lần nữa truyền đến: "Mộc côn nhục hình".

Tiếp sau câu nói ấy, ngay lập tức, hai vị chấp pháp giả liền hành động. Bọn họ lấy mỗi người một cây côn gỗ, tiến về phía sau lưng Lăng Tiểu Ngư.

Thế rồi, bọn họ giơ mộc côn lên, bắt đầu đánh xuống.

"Ba!".

"Ba!".

...

Hết một côn, lại đến một côn, hai vị chấp pháp giả cứ vậy mà luân phiên đánh đập. Lực đạo trong mỗi côn thì... chẳng nhẹ chút nào. Nếu mà nhẹ nhàng thật, Lăng Tiểu Ngư đã không phải cắn răng, gồng mình chống đỡ.

Nhưng, thân thể hắn bằng thịt, đâu phải bằng sắt. Miệng hắn có thể không kêu la, nhưng còn da thịt hắn thì sao?

Theo côn hình giáng xuống, da hắn đã rách, thịt hắn đã nát. Máu đào đã tuôn.

Bạch y lúc nãy, bây giờ đã hoá huyết y...

...

"Sư phụ, người bảo họ dừng lại đi... Lục sư đệ sẽ chết mất...".

"Sư phụ, đệ ấy không phải loại người có thể phản bội sư môn đâu... Người hãy cứu đệ ấy...".

Cứu?

Lăng Thanh Trúc cúi xuống nhìn Mộng Kiều đang quỳ bên dưới. Nàng vươn tay ra đặt lên trán đồ nhi, chẳng nói gì.

Vài giây sau, thời điểm nàng thu tay lại thì Mộng Kiều đã ngất đi tự lúc nào.

"Sư phụ...".

Đáp lại Lâm Chí Viễn, Lăng Thanh Trúc bảo: "Nó không sao".

Nói rồi, nàng lại chuyển mắt nhìn lên Hình Đài...

...

Chịu đủ bảy bảy bốn mươi chín côn hình xong thì lúc này y phục của Lăng Tiểu Ngư cũng đã bê bết máu me. Bản thân mình, hắn đương nhiên đang vô cùng đau nhức. Nhưng, đau thì đau, nhức thì nhức, hắn vẫn cắn răng không kêu lên một tiếng nào. Nó cũng giống như cái cách mà Lăng Thanh Trúc siết tay bảo trì im lặng, Lâm Chí Viễn cúi mặt không dám nhìn vậy.

Trong khi đó, những người khác...

Cơ Thành Tử, Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, cảm xúc của bọn họ là gì?

Bất kể có là gì thì hai từ "vui vẻ", nó chắc chắn đã không hề hiện hữu.

Riêng phần các đệ tử chân truyền... Thoả dạ, hả hê, hay gì khác, nó nào có quan trọng chi. Bất quá cũng chỉ là người dưng nước lã mang tiếng đồng môn mà thôi. Đáng để bận tâm đây là một kẻ khác. Thân thuộc và gần gũi hơn với Lăng Tiểu Ngư: Gia Gia.

Đúng vậy, là sinh vật thần bí đáng yêu từ trong quả trứng chui ra mà Lăng Tiểu Ngư đã có duyên gặp gỡ tại Phị Tinh Đới Nguyệt Động. Lúc này, nó cũng đang dõi mắt nhìn hắn. Tất nhiên là không phải công khai chính diện.

Hiện tại, Gia Gia đang ẩn mình quan sát. Ở một góc cách xa vừa đủ...

Nếu là bình thường, Gia Gia nó sẽ không mạo hiểm như thế đâu. Nhưng hôm nay thì khác...

Thật ra Gia Gia nó đã suy nghĩ rất nhiều. Từ ban sáng, khi ra khỏi Phị Tinh Đới Nguyệt Động rồi lần xuống khu vực nội môn Trúc Kiếm Phong dạo chơi, tình cờ nghe chuyện của Lăng Tiểu Ngư, nó đã vô cùng lo lắng, tự mình dằn vặt.

Cũng giống như Mộng Kiều, nó rất muốn cứu Lăng Tiểu Ngư. Chỉ là năng lực của nó... hiện giờ không đủ.

Giá như Gia Gia nó biết sớm hơn, giá như mấy ngày qua nó đừng say ngủ thì bây giờ, có lẽ nó đã cứu được Lăng Tiểu Ngư rồi. Dựa vào thần thông mới thức tỉnh, cái khả năng mở ra thông đạo không gian kia, nó tin tưởng mình có thể làm được.

Tiếc rằng... Nó biết quá trễ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308: Hình đài gục ngã

"Tiểu Ngư...".

Thốt lên khe khẽ, thanh âm nhỏ còn hơn cả tiếng muỗi kêu. Rồi, thêm vài giọt nước mắt, một cái bụm môi... Những gì Gia Gia làm được, tất cả chỉ có bấy nhiêu thôi.

Nó... thật đã bất lực rồi.

...

Khóc, đây có lẽ là lần đầu tiên. Kể từ khi chui ra từ trong trứng, hôm nay Gia Gia nó mới biết thế nào là vị mặn của nước mắt. Lần đầu tiên, nó mới biết thế nào là đau khổ.

Cảm xúc này... gọi là gì?

Gia Gia nó không biết, cũng không muốn biết lúc này. Nó chỉ ước những gì đang diễn ra, hết thảy đều là ác mộng, tỉnh rồi sẽ tan biến.

Nhưng... đây là mộng sao?

...

Sự thật vẫn cứ là sự thật, nó sẽ không vì ai mà biến mất, hoặc thay đổi. Mộng Kiều có nức nở cầu xin, Lăng Thanh Trúc có siết tay đến rỉ máu, Gia Gia có câm lặng khóc thương, cuối cùng cũng chẳng để làm chi. Lăng Tiểu Ngư, hắn đã chịu nhục hình, và vẫn phải tiếp tục gánh chịu cực hình.

Tam Hình đã định, muốn cũng phải chịu, không muốn cũng phải chịu.

...

Trên Hình Đài...

Côn hình vừa xong, Lăng Tiểu Ngư còn chưa kịp bình ổn thì đứng nơi gần đó, lão nhân tóc bạc đã lạnh lùng cất tiếng:

"Hình thứ hai: Phế bỏ tu vi. Chấp hành".

Vẫn rất nhanh nhạy, hai vị chấp pháp giả nghe lão nhân nói xong liền di chuyển ngay. Từ sau lưng, bọn họ hiện đã dời ra trước mặt Lăng Tiểu Ngư.

Thần sắc hờ hững, một người điều động linh lực, xoè rộng bàn tay.

"Ba!".

Một chưởng xuất ra, đánh thẳng vào bụng dưới, vị trí đan điền của Lăng Tiểu Ngư.

Kế đấy, một luồng lực lượng kinh khủng tràn vào, đem đan điền hắn tàn phá...

...

Đau.

Lăng Tiểu Ngư thật sự rất đau. Cái cảm giác bị người phá hủy chân nguyên, nó mới khổ sở làm sao.

Mười tám năm... Mười tám năm chăm chỉ tu hành, Lăng Tiểu Ngư hắn đã phải nếm trải biết bao nhọc nhằn, cơ cực, vậy mà hôm nay... Trong thoáng chốc, tất cả đều tan thành mây khói.

...

"Ư...".

Miệng rướm máu, lệ nhoè đôi mắt, Lăng Tiểu Ngư thốt ra một tiếng khe khẽ như vậy rồi gục ngã.

Trước khi chính thức lịm đi, hắn thầm nghĩ...

"Những gì Thiên Kiếm Môn cho ta, hôm nay coi như ta đều đã trả... Chân truyền đệ tử, Trường Sinh Tiên Thuật, Đại Bi Thiên Diệp...".

"... Mọi thứ... kết thúc rồi...".

"Yến cô cô, xin lỗi người... Nếu có kiếp sau, Tiểu Ngư vẫn muốn được ở bên cạnh người. Tiểu Ngư chỉ nguyện làm một người bình thường, cả đời chẳng nhập tiên môn, chẳng làm tu sĩ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 309: Khẩn Cầu Xá Hình

Thế sự đa đoan, nào ai có thể lường trước được?

Năm đó, Lăng Tiểu Ngư bái nhập tiên môn, làm sao nghĩ được sẽ có ngày này. Lăng Ngọc Yến cũng vậy, nàng đâu mường tượng ra được.

Năm đó, Lăng Ngọc Yến nàng chỉ đơn giản muốn để cháu trai kéo dài mạng sống, nén đau buộc hắn phải tiến nhập tiên môn. Mười tám năm cô đơn chiếc bóng, vào ra trông đợi, tất cả cũng chỉ vì điều ấy...

Sự hi sinh kia, có đáng hay không?

Thật ra thì Lăng Ngọc Yến đã có câu trả lời từ lâu rồi. Thời điểm biết Lăng Tiểu Ngư đã bình an vượt qua cái tuổi mười sáu, trong lòng nàng cũng phần nào mãn nguyện.

Phải. Nàng không trách, không oán, dù cho có bị tháng năm dày vò với muôn nỗi nhớ thương đi nữa.

Nhưng, đấy là trước kia. Còn bây giờ?

Nếu biết được thảm cảnh của Lăng Tiểu Ngư hôm nay, Lăng Ngọc Yến nàng sẽ phản ứng ra sao?

Hẳn nàng cũng sẽ giống như Lăng Tiểu Ngư lúc này, hối hận vì quyết định hôm đó, giây phút định mệnh của mười tám năm về trước.

Chia ly bởi không muốn sớm ngày vĩnh biệt, vậy mà giờ đây... Mười tám năm cách trở núi sông, đổi lại là thế này sao? Thế thì thà rằng mười tám năm trước đừng bao giờ ly biệt. Như vậy, chí ít hai cô cháu còn được kề cận sớm hôm trong quãng thời gian mười năm ấy...

Một người phí hoài thanh xuân mỏi mắt ngóng trông, một kẻ bao phen điên cuồng ngày đêm tu luyện, rốt cuộc hôm nay đổi lại được gì?

...

Thực tại quá đỗi phũ phàng đã khiến cho Lăng Tiểu Ngư gục ngã. Thân xác lẫn tâm chí. Hắn... đã nản lòng rồi.

Nếu có thể, Lăng Tiểu Ngư hắn muốn bắt đầu lại một lần nữa. Và lần này, hắn chắc chắn sẽ kiên quyết ở lại Đào Hoa thôn, không bao giờ tiến nhập tiên môn, càng không bao giờ bái Lăng Thanh Trúc làm sư phụ.

Hắn thật sự rất muốn quên... Thật rất muốn quên...

...

...

"Hình thứ ba: Ngũ kiếm xuyên tâm".

Lăng Tiểu Ngư mất đi ý thức cũng chẳng làm cục diện đổi thay được chút gì. Trên Hình Đài, lão nhân tóc bạc vẫn lạnh lùng cất tiếng. Hắn hướng mắt về phía Lăng Thanh Trúc, nói: "Môn đồ phản giáo, minh sư trị tội. Chiếu theo môn quy của Thiên Kiếm, mời phong chủ Trúc Kiếm Phong đích thân chấp hình".

...

"Sư phụ...".

Tiếng gọi của Lâm Chí Viễn, Lăng Thanh Trúc nghe được, nhưng không hồi đáp. Mà, nàng cũng chẳng buồn liếc nhìn. Một cách chậm rãi, nàng nhấc chân bước lên Hình Đài.

Đợi nàng đi tới, lúc này lão nhân tóc bạc mới đánh ra một đạo pháp quyết.

Gần như tức thì, năm trụ đá ở năm hướng Hình Đài sáng lên. Kế đấy, năm thanh kiếm đồng loạt hiện ra.

"Sư tỷ, xin chấp hình".

Lăng Thanh Trúc vẫn bảo trì im lặng. Nàng đưa mắt nhìn khắp lượt môn nhân, rồi chầm chậm nâng tay.

Theo động tác của nàng, năm thanh kiếm cắm trên năm trụ đá cũng từ từ bay lên, mũi kếm hướng về phía Lăng Tiểu Ngư, tùy thời xuyên thủng.

...

"Sư tỷ, xin chấp hình".

"Chấp hình?".

Lăng Thanh Trúc lặp lại, tâm can rất đỗi giằng xé.

"Được. Ta sẽ chấp hình".

Nói đoạn, Lăng Thanh Trúc bước tới, đi thẳng tới chỗ kẻ đang bị xiềng xích.

"Tiểu Ngư Nhi..." Nhìn thân ảnh bê bết máu me, nàng khẽ gọi.

Gọi xong, nàng khép hờ đôi mắt. Chừng khi mở ra thì hít nhẹ một hơi, chính thức xuất thủ.

"Keng!".

"Keng!".

...

Vừa được chém ra, trước sau tổng cộng là bốn nhát kiếm. Thanh âm trái hẳn so với những gì mà người ta mường tượng. Rõ ràng, đó không phải những vết chém lên thân thể của Lăng Tiểu Ngư.

Thực tế, nó đúng là như vậy. Thanh kiếm mà Lăng Thanh Trúc dùng vốn của riêng nàng; và đối tượng nàng hướng tới, nó cũng không phải Lăng Tiểu Ngư. Bốn sợi xích vàng đang trói buộc hắn mới là thứ đã bị nàng chém đoạn.

Trước hành động có thể cho là giải cứu ấy, lão nhân tóc bạc rốt cuộc động dung. Những người khác? Sắc mặt thay đổi còn nhiều hơn.

Sớm hơn tất thảy, Cơ Thành Tử là người đầu tiên phản ứng. Hắn đứng dậy, ánh mắt uy nghiêm nhìn kẻ vừa ra tay giải cứu Lăng Tiểu Ngư:

"Lăng Thanh Trúc, muội có biết mình đang làm gì không?".

Lăng Thanh Trúc tạm đặt đồ nhi nằm xuống, đứng lên hồi đáp: "Chưởng môn sư huynh, muội khẩn cầu... Xá hình".

...

Một lần nữa, tất cả môn nhân đều biến sắc. Vẻ ngạc nhiên còn gấp bội lần so với trước.

Xá hình, đây hình như là lần đầu tiên có người khẩn cầu.

Trong môn quy của Thiên Kiếm, có một khoản nói về Xá hình. Đại khái là khi có đệ tử phạm vào đại tội bất dung, nếu được một vị phong chủ đứng ra xin tội, cam chịu bị tiên kiếm trảm hồn thì tính mạng của hắn sẽ được giữ lại. Gọi là ân xá.

Xá hình cũng vì vậy mà thành tên.

Chỉ là... Mấy ngàn năm qua, tính từ lúc Thiên Kiếm Môn hình thành, Xá hình chưa bao giờ phải dùng đến. Đối với một tên đệ tử phạm tội tày đình, ai lại cam nguyện hi sinh cứu lấy?

Xá hình, nó nào phải dễ dàng gánh chịu. Nỗi đau linh hồn bị trảm, dù là chân nhân hậu kỳ cũng chưa chắc kham nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 310: Tiên kiếm trảm hồn

"Hồ đồ!".

Không còn giữ được bình tĩnh nữa, Cơ Thành Tử nhìn đài cao quát lớn.

"Lăng Thanh Trúc, muội có biết mình vừa nói gì không?!".

"Xá hình? Vì một tên phản đồ mà muội khẩn cầu Xá hình?!".

...

"Sư tỷ...".

Sau Cơ Thành Tử, Ngọc Vân Tử cũng lên tiếng khuyên can: "Xin sư tỷ hãy nghĩ lại".

"Lăng Tiểu Ngư cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn, phản bội chính giáo. Tội hắn phạm phải là đại tội bất dung, chết còn chưa đủ. Sư tỷ vì một tội nhân như hắn mà hi sinh, nó liệu có đáng không?".

"Sư tỷ, Vân Tử sư đệ nói đúng. Một tên phản đồ không đáng để sư tỷ phải gánh chịu Xá hình." Lần này, người lên tiếng là phong chủ Liệt Kiếm Phong - Dịch Bất Dịch.

Bọn họ ai nấy đều cùng chung ý nghĩ, cho rằng hành vi của Lăng Thanh Trúc hoàn toàn không đáng. Thậm chí Lý Ngọc Thường, nàng cũng xem đấy là dại dột.

Thật tình Lý Ngọc Thường nàng chẳng tài nào hiểu được. Hơn ai hết, ở Thiên Kiếm Môn này, Lý Ngọc Thường nàng chính là người hiểu Lăng Thanh Trúc nhất. Theo những gì nàng biết thì vị sư tỷ này tuy ngoài mặt đôi lúc biểu hiện nhỏ nhen vô sỉ nhưng bản chất vốn là người thâm trầm cơ trí.

Một kẻ sâu sắc như Lăng Thanh Trúc nàng tại sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này? Tại sao lại có thể làm ra chuyện ngu ngốc tới độ này? Khẩn cầu Xá hình?

Không. Đây đã không phải là Lăng Thanh Trúc mà Lý Ngọc Thường nàng biết nữa rồi.

...

"Chưởng môn sư huynh..." - Qua vài giây im lặng, tiếng Lăng Thanh Trúc lần nữa cất lên - "Muội tin đồ nhi của muội không phải phản đồ".

"Lăng Thanh Trúc, muội...".

Cơn giận có tăng không giảm, Cơ Thành Tử chỉ lên đài cao: "Lăng Tiểu Ngư hắn cấu kết ma nữ là thật, chuyện hắn sát hại đồng môn cũng là thật, chính

miệng hắn đã thừa nhận... Muội nói đi, sau những gì Lăng Tiểu Ngư hắn đã gây, hắn không phải phản đồ thì là cái gì?!".

"Sư huynh, Lăng Tiểu Ngư là đệ tử của muội, bản tính hắn thế nào muội hiểu rõ. Vẫn là câu cũ: Muội không tin hắn phản bội Thiên Kiếm".

"Lăng Thanh Trúc!!".

...

"Ta lấy tư cách chưởng môn Thiên Kiếm ra lệnh cho muội lập tức rời khỏi Hình Đài!".

Giận dữ mặc người giận dữ, Lăng Thanh Trúc vẫn giữ vững lập trường của mình. Thay vì làm theo lệnh Cơ Thành Tử, nàng chọn nghe theo trái tim mình. Chân nhấc lên, nàng bước tới trước, dừng đúng ngay vị trí mà Lăng Tiểu Ngư bị kìm toả ban nãy.

Từ trong miệng nàng, thanh âm dõng dạc cất lên:

"Tổ sư tại thượng, đệ tử Lăng Thanh Trúc khẩn cầu Xá Hình".

Cùng với câu nói, mộc ấn trên trán Lăng Thanh Trúc cũng tức thì sáng lên. Từ bên trong, một thanh tiểu kiếm bay ra, cắm vào một trong năm chiếc lỗ trên thiết trụ bên trái.

"Dừng lại!!".

...

Có người hô hoán, chẳng biết là ai. Nhưng bất kể là ai đi nữa thì cũng đều đã muộn. Xá hình, nó đã được kích phát rồi.

Tại thời điểm kiếm ấn cắm vào bên trong thiết trụ thì năm thanh kiếm ban nãy bay lên lập tức trở về chỗ cũ. Tiếp đấy, từ đỉnh đầu năm thanh trụ đá dựng ở năm hướng Hình Đài, năm đạo thanh quang phóng vút lên trời, tụ tại một điểm. Ngay đó, một kiếm ảnh màu xanh dần hiện rõ.

...

"Chưởng môn sư huynh!".

"Muộn rồi...".

Đáp lại các sư đệ, sư muội của mình, Cơ Thành Tử bất lực lắc đầu. Hắn không ngờ Lăng Thanh Trúc lại chấp tới độ này.

Tội nghiệt Lăng Tiểu Ngư đã gây, sự thật đã rành rành trước mắt, tại sao nàng vẫn không chịu tin? Tại sao vẫn đứng ra bảo vệ cho phản đồ Lăng Tiểu Ngư?

Giống như Lý Ngọc Thường, Cơ Thành Tử vô pháp hiểu được.

Mà, đâu riêng gì hắn, đâu riêng gì Lý Ngọc Thường, hai vị phong chủ còn lại là Dịch Bất Dịch và Ngọc Vân Tử, bọn họ cũng y như thế thôi.

Các chân truyền đệ tử? Tâm tư thì nhiều lắm. Thậm chí, có người còn đặt ra nghi vấn về mối quan hệ của Lăng Tiểu Ngư và phong chủ Lăng Thanh Trúc. Giữa hai người bọn họ, có thật chỉ đơn giản là sư đồ?

Nếu đúng là vậy thì tình cảm sư đồ này, nó không khỏi quá mức sâu đậm rồi.

...

Thế đấy, sự đồn đoán đã bắt đầu. Về một mối quan hệ mờ ám, hoi hướng bất luân.

Sau này, Lăng Thanh Trúc có nghe. Còn hiện tại, nàng thật tình không biết. Trong thời khắc này, nàng đâu thể để tâm quá nhiều.

Xiềng xích chẳng rõ từ khi nào đã xuất hiện, trong tư thế cả tay lẫn chân đều bị trói giữ, Lăng Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn lên.

...

"Ong!".

"Ong!".

Trên thương khung, từng tiếng ngân truyền khắp Hình Đài. Kiếm ảnh màu xanh bắt đầu di chuyển. Mũi kiếm hướng xuống, chuôi kiếm ngược lên...

Chợt, nơi đầu mũi kiếm, linh quang bất ngờ đại thịnh. Bằng tốc độ không chậm chẳng nhanh, vừa đủ để mắt thường có thể theo kịp, thanh kiếm chém xuống đỉnh đầu Lăng Thanh Trúc.

"Ư...!".

...

Không có máu chảy, cũng không có giọt nước mắt nào rơi, nghe được chỉ là một thanh âm trầm thấp phát ra từ cổ họng Lăng Thanh Trúc.

Nàng đau.

Nỗi đau mà nàng vừa gánh chịu, nó còn lớn hơn khoảnh khắc Lăng Tiểu Ngư bị phá hủy đan điền gấp chục lần, trăm lần. Linh hồn nàng... tưởng chừng đã vỡ.

"Thịch".

Kiếm tan, xích mất, giữa Hình Đài, một thân tử y cứ thế từ từ ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Quyết định của cơ thành tử

Lần đầu tiên trong suốt bốn trăm năm, Hình Đài mới có kẻ phải bước lên. Và, đây cũng là lần đầu tiên trong mấy ngàn năm Thiên Kiếm truyền lưu, Xá hình mới được người khẩn cầu.

Những gì xảy ra hôm ấy, tràng cảnh chẳng thể nào dùng ngôn từ mà tả hết. Nhân tâm, ai nấy đều rung động.

Lăng Tiểu Ngư? Không nhiều lắm đâu. Hắn cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn, chết là đáng tội. Khiến trên dưới môn nhân phải ngạc nhiên, kinh thán, có chăng là Lăng Thanh Trúc. Chính sự cố chấp, hành vi đứng ra bảo vệ đồ nhi của nàng mới dấy lên nhiều nghi hoặc. Bận lòng nhất, chẳng ai khác ngoài các vị cao tầng Thiên Kiếm Môn.

...

Kim Kiếm Phong.

Nghị sự đường.

Hiện giờ, bên trong đại sảnh, trừ bỏ chủ nhân Cơ Thành Tử ra thì ba vị phong chủ còn lại là Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử đều đang có mặt. Nơi ghế chủ toạ, Cơ Thành Tử buông chén trà trên tay xuống, nói:

"Lý do của buổi triệu tập này, ta nghĩ mọi người hẳn đều biết rõ".

Cơ Thành Tử dừng trong giây lát, rồi tiếp tục: "Các vị sư đệ, sư muội, mọi người cảm thấy nên xử trí phản đồ Lăng Tiểu Ngư thế nào?".

...

Ba vị phong chủ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lý Ngọc Thường đứng ra: "Chưởng môn sư huynh, tội của Lăng Tiểu Ngư theo lý phải bị xử tử, nhưng Thanh Trúc sư tỷ đã vì hắn mà khẩn cầu Xá hình, hiện cũng đã chịu xong. Căn cứ môn quy, chúng ta không được phép tổn hại đến tánh mạng hắn nữa".

"Lý sư tỷ nói phải." - Bên cạnh, Ngọc Vân Tử cũng gật gù lên tiếng - "Thanh Trúc sư tỷ đã cam nguyện thay Lăng Tiểu Ngư chịu tội, nay thần hồn tổn thương nghiêm trọng, hiện vẫn hôn mê... Đệ nghĩ chúng ta nên tôn trọng ý muốn của tỷ ấy, tha cho Lăng Tiểu Ngư".

Trên ghế chủ toạ, Cơ Thành Tử nghe xong thì bảo: "Ngọc Thường, Vân Tử, ta cũng đâu nói sẽ tổn hại Lăng Tiểu Ngư...".

"Tội Lăng Tiểu Ngư mặc dù đáng chết, nhưng với việc Thanh Trúc sư muội đứng ra gánh chịu Xá hình, sinh môn đã mở ra cho hắn rồi. Chỉ là...".

Cơ Thành Tử bỗng thở dài, gương mặt hằn những suy tư.

Thấy hắn như vậy, Dịch Bất Dịch mới hỏi: "Chưởng môn sư huynh, không biết sư huynh đang lo ngại điều gì?".

"Chuyện này...".

Cơ Thành Tử có chút do dự, nhưng rồi cũng quyết định nói ra: "Các vị sư đệ, sư muội, mọi người lẽ nào không cảm thấy Thanh Trúc có phần khác lạ sao?".

Khác lạ?

Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử cúi đầu trầm tư.

Ngẩng lên, Lý Ngọc Thường hỏi: "Chưởng môn sư huynh, huynh hẳn đang lo ngại về tâm cảnh của Thanh Trúc sư tỷ?".

"Ừm.".

Cơ Thành Tử gật đầu: "Thanh Trúc sư muội tuy bình thường tỏ ra tùy tiện, hơi thiếu đứng đắn, nhưng thực chất vốn là kẻ cơ trí hơn người, tâm cảnh rất chi vững vàng. Theo lý, đối với chuyện xử tử Lăng Tiểu Ngư, muội ấy sẽ không can thiệp mới đúng. Đằng này...".

"Kể cả khi Lăng Tiểu Ngư đã tự mình thừa nhận, Thanh Trúc sư muội vẫn cố chấp không chịu hiểu, vẫn tin rằng đệ tử của mình vô tội. Chẳng những năm lần bảy lượt cố trì hoãn níu kéo, muội ấy thậm chí còn đứng ra khẩn cầu Xá hình...".

"Các vị sư đệ, sư muội, mọi người lẽ nào không cảm thấy Thanh Trúc sư muội đối xử với Lăng Tiểu Ngư quá đặc biệt?".

"Sư huynh, ý huynh là Thanh Trúc sư tỷ...".

Tới đó thì Ngọc Vân Tử liền chuyển ý: "Không thể nào đâu. Thanh Trúc sư tỷ thân là một đại tu sĩ, một trong những người đứng đầu chính giáo, há có khả năng...".

...

"Vân Tử, ta cũng chỉ là có chút lo lắng".

Cơ Thành Tử nhanh chóng tiếp lời: "Lần trước, Thanh Trúc sư muội vì lời hứa với Lăng Tiểu Ngư mà mạo hiểm tiến nhập Ô Long Cốc, để rồi trúng phải độc thủ của Đồ Tam Nương. Thời gian gần đây, cũng lại vì muốn luyện chế Trường Sinh Đan cho Lăng Tiểu Ngư mà Thanh Trúc sư muội rơi vào hiểm cảnh. Còn lần này, cũng vì hắn mà muội ấy khẩn cầu Xá hình, tình nguyện bị tiên kiếm trảm hồn...".

"Xâu chuỗi lại, dễ thấy tất cả những lần Thanh Trúc sư muội xảy ra chuyện đều có dính dáng, thậm chí có thể nói đều bắt nguồn từ Lăng Tiểu Ngư. Rõ ràng, đứa trẻ Lăng Tiểu Ngư này chỉ đưa đến tai hoạ cho muội ấy. Nói không chừng Lăng Tiểu Ngư chính là kiếp nạn của Thanh Trúc sư muội".

...

"Năm xưa sư phụ ta từng tiên đoán Thanh Trúc chính là nhân tố quan trọng nhất để giải trừ kiếp nạn hung linh; trong dự ngôn tổ sư gia lưu lại, tiên tử được đề cập rất có khả năng là Thanh Trúc sư muội. Vai trò của muội ấy hết sức đặc biệt, vì lẽ đó, chúng ta phải cố gắng bảo vệ, tránh cho muội ấy gặp điều bất trắc".

"Bấy lâu chúng ta đã quá lơ là. Thanh Trúc sư muội mấy lần xảy ra chuyện, mấy người chúng ta khó tránh khỏi một phần trách nhiệm... Các vị sư đệ, sư muội, sai lầm không thể tiếp nối, kể từ bây giờ chúng ta cần can thiệp. Và việc đầu tiên phải giải quyết là cái tên Lăng Tiểu Ngư".

"Chưởng môn sư huynh, ý huynh là?".

Hồi đáp Lý Ngọc Thường - người vừa hỏi, Cơ Thành Tử nói ra quyết định của mình: "Lăng Tiểu Ngư tội chết có thể miễn, tuy nhiên, chúng ta không thể để hắn tiếp tục ở lại Thiên Kiếm Môn, cũng không thể cứ đơn giản trả hắn về Đào Hoa thôn. Chúng ta phải đưa hắn đi thật xa, tránh khỏi tầm mắt của Thanh Trúc sư muội".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 312: Lặng lẽ rời đi

Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử cùng nhau trầm mặc. Đối với quyết định của Cơ Thành Tử, thú thực bọn họ cũng chả biết là đúng hay sai. Nhưng chí ít...

Thở nhẹ một hơi, sau tất cả, Ngọc Vân Tử là người đầu tiên lên tiếng: "Chưởng môn sư huynh, tâm ý của sư huynh, đệ nghĩ là mình hiểu được... Đệ đồng ý".

Cơ Thành Tử khẽ gật đầu, chuyển mắt nhìn qua hai vị phong chủ còn lại.

"Bất Dịch đệ tán thành".

...

Không được như hai vị sư đệ của mình, Lý Ngọc Thường lại có phần do dự. Thay vì trả lời, nàng hỏi: "Chưởng môn sư huynh, việc cách ly Lăng Tiểu Ngư khỏi Thanh Trúc sư tỷ muội không có ý kiến, nhưng mà... Theo muội biết thì Lăng Ngọc Yến - cô cô của Lăng Tiểu Ngư - hiện chỉ sống một mình, nhiều năm qua vẫn một lòng ngóng trông hắn trở về...".

Lý Ngọc Thường dù nói chưa hết ý nhưng Cơ Thành Tử vẫn dễ dàng nghe ra được. Hắn thở dài: "Tính mệnh phàm nhân mong manh, cái đó ta đương nhiên biết. Nhưng chúng ta phải lấy đại cục làm trọng".

"Trước mắt, chúng ta cũng chỉ đành ủy khuất cho Lăng Ngọc Yến, đợi một thời gian nữa, chờ cho tâm cảnh Thanh Trúc sư muội bình ổn trở lại rồi tính tiếp".

...

Cứ như vậy, mọi chuyện đã được định đoạt, theo ý Cơ Thành Tử. Lăng Tiểu Ngư, hắn sẽ bị đưa đến một nơi rất xa, ra khỏi tầm mắt của Lăng Thanh Trúc. Lăng Ngọc Yến thì càng khỏi phải nói, muôn trùng diệu vợi.

Thời gian?

Có thể là năm năm. Có thể là mười năm. Hoặc, cũng có thể là hai mươi năm, ba mươi năm... Chuyện mai sau, nào ai biết được.

Đáng bận tâm, nên là hiện tại...

Bên trong ngục thất, lúc này, Lăng Tiểu Ngư vẫn đang còn hôn mê chưa tỉnh.

Phải. Tội chết đã miễn nhưng tội sống thì vẫn còn. Tự do căn bản là chuyện xa vời. Tốt hơn trước, có chăng là thân thể hắn đã không bị xiềng xích trói buộc nữa. Thương tích cũng là như thế, được người cứu chữa. Dù vậy, bộ y phục dính đầy máu kia thì như cũ, đang khoác trên người hắn.

"Tiểu Ngư...".

Chợt, một thanh âm khe khẽ cất lên. Rất nhanh sau đấy, chủ nhân thanh âm đã hoàn toàn lộ diện.

Nó khá là nhỏ nhắn, chỉ cao khoảng một thước hai tấc dư, mặc một bộ đồ màu trắng, tóc màu vàng sẫm, hết sức đáng yêu. Nhất là khi nhìn vào khuôn mặt bầu bĩnh và cặp mắt đen láy to tròn kia, kết hợp cùng mái tóc dày cộm giống một chiếc mũ rộng vành với phần đỉnh nhô lên thì thật khó lòng để quay mặt đi hướng khác.

Chẳng phải Gia Gia thì còn ai?

Hai tay ôm quả cầu màu tím, Gia Gia bước nhanh về phía Lăng Tiểu Ngư. Nó nhìn nhìn một lúc thì bật khóc.

"Híc... Bọn họ đúng là xấu xa, lại đánh ngươi thành ra như vầy...".

"Tiểu Ngư, đám người đó nhất định vẫn chưa buông tha cho ngươi đâu. Ngươi không thể ở lại đây được".

...

"Tiểu Ngư, chúng ta là bằng hữu tốt, ta sẽ không bỏ mặc ngươi đâu. Gia Gia sẽ mang ngươi rời khỏi đây".

Sau những gì đã chứng kiến, nay lại thấy Lăng Tiểu Ngư vẫn tiếp tục bị giam cầm, Gia Gia hiểu nếu để Lăng Tiểu Ngư ở lại Thiên Kiếm thì cuộc sống sau này của hắn cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì. Do đó, nó quyết định đưa Lăng Tiểu Ngư đi khỏi chỗ này.

Khả năng thành công?

Nếu ai đó đang lo ngại thì thật sự là dư thừa. Hãy nhìn xem, chẳng phải Gia Gia nó đã vô thanh vô tức có mặt ở đây rồi sao? Nên nhớ, ngục thất này được canh giữ rất cẩn mật, cấm chế được bố trí hết sức cao minh.

Gia Gia nó tiến vào được thì lý gì lại không ra được. Mang thêm một Lăng Tiểu Ngư, đấy chả phải vấn đề. Bởi lẽ nó đâu có di chuyển theo cách thông thường, độn quang hay là ẩn nặc tiềm hành. Gia Gia, nó có phương thức kỳ diệu hơn nhiều: Dịch chuyển bằng thông đạo không gian.

Nếu là trước kia, điều đó căn bản là không thể. Nhưng còn bây giờ, hết thảy đều nằm trong khả năng của Gia Gia rồi. Thần thông mà nó vừa mới thức tỉnh cho phép nó mở ra một thông đạo không gian.

...

"Tiểu Ngư...".

Gia Gia hết nhìn Lăng Tiểu Ngư lại nhìn viên tử tinh cầu trong tay, nói nhỏ: "Thật ra... ta chỉ vừa thức tỉnh năng lực này thôi, cũng không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối được. Nhưng ngươi yên tâm, Gia Gia sẽ bảo vệ ngươi".

"Được rồi, chúng ta phải đi nhanh lên".

Nói đoạn, Gia Gia hít mạnh một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lên hẳn. Nó nâng viên tử tinh cầu trong tay lên, để trôi nổi giữa hư không, bắt đầu vẽ vẽ.

Sau tầm chục giây, một chút ba động nổi lên. Kế đấy, một điểm sáng màu tím xuất hiện. Rồi, từ điểm sáng ấy, một thông đạo dần nới rộng.

Một bên giữ cho thông đạo tiếp tục duy trì, một bên Gia Gia thi triển đạo thuật, đem cả người Lăng Tiểu Ngư nâng lên.

"Tiểu Ngư, chúng ta đi thôi".

Chẳng chút luyến lưu, với tâm ý đã quyết, Gia Gia cứ thế đưa Lăng Tiểu Ngư vào thông đạo, cùng nhau rời khỏi Thiên Kiếm Môn.

Kể từ đây, số phận Lăng Tiểu Ngư rồi sẽ ra sao?

Duyên với Thiên Kiếm đã tận; tình với ân sư, liệu có còn?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313: Nghi hoặc

"Soạt soạt...".

Bên dưới lòng đất, trên hành lang thông đạo, Cao Ân - một tên đệ tử thuộc chi mạch Kim Kiếm Phong đang bước đi, dáng vẻ trông có phần uể oải.

Há miệng ngáp dài, hắn cúi nhìn chiếc hộp đang cầm, khẽ than: "Mộng Kiều sư muội cũng thật là, việc gì phải quan tâm đến một tên phản đồ như vậy chứ".

"Cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn, Lăng Tiểu Ngư hắn chết còn chưa hết tội, vậy mà...".

"Lăng sư thúc vì cứu hắn mà cam chịu Xá hình, Mộng Kiều sư muội thì hướng mình và Đồ Tự sư huynh quỳ gối cầu xin được gặp mặt... Haizz...".

Cao Ân thở dài. Hắn thật là không sao hiểu được.

"Mà thôi, dù sao cũng đâu phải việc của mình".

Nhẹ lắc đầu, Cao Ân thôi không suy nghĩ vẩn vơ nữa. Mang theo chiếc hộp mà Mộng Kiều nhờ trao gửi, hắn tiến về căn ngục thất hiện đang giam giữ Lăng Tiểu Ngư.

...

"Lăng Tiểu Ngư, có người...".

Trước cửa ngục, Cao Ân lơ đễnh gọi, nhưng nói còn chưa hết câu thì hắn đã phải dừng lại. Vẻ uể oải tan biến tự khi nào, bằng nét mặt khẩn trương, hắn đảo quanh tìm kiếm.

Chưa thấy, Cao Ân lập tức triển khai pháp nhãn, thả ra thần thức...

Với tình trạng của Lăng Tiểu Ngư hiện tại, khi tu vi đã bị phế, theo lý Cao Ân chả cần phải làm như vậy, sử dụng đạo thuật dò tìm. Nhưng sự biến mất của Lăng Tiểu Ngư, nó là một việc hệ trọng, cho nên hắn không thể không làm.

Thực tế, Cao Ân hắn chẳng những đã làm mà còn làm rất triệt để, bằng tất cả năng lực mình có, chỉ là kết quả...

Không có, vẫn là không có. Lăng Tiểu Ngư đã thật sự biến mất rồi.

"Nguy rồi...".

Dạ thầm hô bất ổn, Cao Ân vứt luôn chiếc hộp đang cầm, chạy thẳng ra ngoài, vừa chạy vừa gọi lớn: "Đồ Tự sư huynh! Đồ Tự sư huynh!".

...

Vốn đang đứng đợi bên ngoài, Đồ Tự nghe tiếng gọi cấp thiết của Cao Ân thì cũng liền khẩn trương chạy vào. Vừa thấy mặt hắn liền hỏi ngay: "Cao sư

đệ, đã xảy ra chuyện gì?".

"Lăng Tiểu Ngư... Lăng Tiểu Ngư hắn...".

"Lăng Tiểu Ngư làm sao?!".

"Hắn... hắn biến mất rồi!".

"Cái gì?!".

Đồ Tự càng thêm sửng sốt. Hắn lập tức buông Cao Ân ra, chạy luôn vào bên trong xem xét.

Dừng trước cửa ngục thất, giống với Cao Ân ban nãy, Đồ Tự cũng triển khai pháp nhãn, sử dụng thần thức. Và, lẽ hiển nhiên, kết quả vẫn chẳng thu được gì. Chạy ngang chạy dọc trong ngục thất một hồi, cuối cùng thì Đồ Tự đành chấp nhận sự thật, rằng Lăng Tiểu Ngư đã không còn ở đây nữa.

Nhưng...

Nếu Lăng Tiểu Ngư không ở đây thì đang ở đâu?

Bên ngoài vốn dĩ được bố trí cấm chế, lại có hắn ngày đêm canh giữ, rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư làm sao ra được? Hắn đi bằng ngõ nào chứ?

...

"Sư huynh...".

Giữa lúc Đồ Tự đang hoang mang tự hỏi thì sau lưng hắn, giọng của Cao Ân truyền đến.

Tạm dẹp đi suy tư, Đồ Tự quay đầu lại, hướng sư đệ mình căn dặn: "Cao Ân, đệ ở lại đây trông chừng. Ta phải đi báo cho sư phụ biết".

"Vâng, đệ biết rồi".

...

Cao Ân trông theo thân ảnh Đồ Tự cho tới khi khuất hẳn, xong lại quay nhìn ngục thất trống không, dạ bất giác lo âu: "Để cho phản đồ trốn thoát, lần này chỉ sợ mình sẽ bị trách tội...".

...

...

Một lúc sau.

Đồ Tự - người rời đi trước đó hiện đã trở về. Tất nhiên là không chỉ một mình. Trừ bỏ hắn ra thì Cơ Thành Tử cũng đang có mặt.

Bỏ qua màn chào hỏi của Cao Ân, Cơ Thành Tử vừa đáp xuống liền đi thẳng vào bên trong căn ngục thất từng giam giữ Lăng Tiểu Ngư, tự mình xem xét. Xem xong, hắn mới hỏi:

"Đồ Tự, Cao Ân, hai người các ngươi thực sự không hề phát hiện thấy điểm gì bất thường khi Lăng Tiểu Ngư biến mất sao?".

"Bẩm sư phụ." - Đồ Tự bước ra, cung kính thưa trình - "Kể từ khi Lăng Tiểu Ngư bị đưa vào ngục thất, đệ tử và Cao Ân vẫn luôn túc trực canh chừng. Chúng đệ tử thật sự chưa từng phát hiện thấy có điểm bất thường nào".

"Vậy thì kỳ lạ thật...".

Cơ Thành Tử tỏ vẻ thâm trầm: "Ngục thất vẹn nguyên, cấm chế xung quanh cũng không có dấu hiệu bị người tác động, rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư làm sao lại biến mất...".

Im lặng suy tư một đỗi, Cơ Thành Tử quay sang Đồ Tự, bảo: "Đồ Tự, Cao Ân, hai ngươi đi mời các vị sư thúc tới đây".

"Vâng, sư phụ".

"Vâng, sư phụ".

...

Đồ Tự, Cao Ân đi rồi, trước ngục thất lúc này chỉ còn mỗi mình Cơ Thành Tử. Hắn vuốt nhẹ chòm râu, nhìn vào bên trong mà lẩm bẩm: "Coi bộ Lăng Tiểu Ngư này cũng không hề đơn giản".

...

...

Sự biến mất của Lăng Tiểu Ngư đã làm dấy lên nhiều mối nghi ngại trong lòng Cơ Thành Tử. Lý Ngọc Thường, Dịch Bất Dịch, Ngọc Vân Tử, ba người bọn họ cũng ita nhiều sinh tâm ngờ vực.

Đã có một vài suy đoán được nêu ra. Trong số đó, Gia Gia cũng được đề cập. Đương nhiên vẫn với thân phận "cao nhân thần bí" giống trước kia.

Nhưng... như thế đã sao?

Đừng nói mới chỉ là suy đoán, một trong những khả năng, kể cả khi chắc chắn kẻ giải cứu Lăng Tiểu Ngư là vị "cao nhân" ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động kia đi nữa thì mấy người bọn họ cũng chỉ đành bất lực mà thôi.

Người đã đi rồi, dễ gì tìm được?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 314: Ta là ai?

Rất khó tìm, nhưng dù vậy, Cơ Thành Tử cũng không thể không hạ lệnh truy tìm. Nói sao thì Lăng Tiểu Ngư cũng là từ Kim Kiếm Phong hắn chạy mất, hắn há có thể bàng quan đứng nhìn? Hắn còn phải ăn nói với Lăng Thanh Trúc nữa đấy.

Thực tâm cũng được, làm cho có lệ cũng được, Cơ Thành Tử đều cần "thể hiện". Và thực tế thì hắn đã thể hiện rất tốt. Không chỉ hạ lệnh cho môn nhân Thiên Kiếm, cho các tông môn phụ thuộc ráo riết truy tìm tung tích Lăng Tiểu Ngư mà ngay chính bản thân hắn cũng tự thân xuất mã.

Bắt đầu từ Phị Tinh Đới Nguyệt Động, rồi Đào Hoa thôn, Cơ Thành Tử hắn đã đi tới rất nhiều nơi. Tiếc rằng kết quả... Giống như hết thảy mọi người, chỉ là hoài công vô ích.

Sau một khoảng thời gian tìm kiếm, "bất đắc dĩ", Cơ Thành Tử buộc lòng phải thu hồi mệnh lệnh, thôi tra xét, lùng sục chi nữa.

Trong khi ấy, phần Lăng Tiểu Ngư - đối tượng từng bị tông môn chính giáo truy tìm khắp nơi...

Sau hơn một tháng cùng Gia Gia trốn chạy, hiện tại hắn đã ở cách Thiên Kiếm Môn rất xa. Trong một hang động, hắn đang nằm nghỉ. Hệt như đã "nghỉ" suốt một tháng qua vậy.

Phải. Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn chưa hồi tỉnh. Vẫn luôn mê man.

Đối với việc này, khỏi phải nghĩ, Gia Gia đương nhiên là rất bận lòng. Nó cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Bên đống lửa vừa mới nhóm xong, Gia Gia chống cằm bằng cả hai tay, nhìn nam nhân đang nằm bất động sát bên, cau mày lẩm bẩm: "Kỳ quái thật. Thương tích của Tiểu Ngư đã được mình dùng tử tinh cầu chữa khỏi rồi mà, tại sao vẫn còn chưa tỉnh...".

"Nghĩ lại coi nào...".

"Hmm... Hôm đó Tiểu Ngư bị bọn họ dùng mộc côn đánh đập, sau đó thì bị phế hắn tu vi, đều là thương tích thân thể. Thần hồn hắn cũng không có tổn hại, theo lý sớm nên tỉnh lại rồi mới đúng...".

"Tại sao lại không tỉnh nhỉ?".

"Haizz...".

Thở ra một hơi phiền muộn, trong hình hài một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu, Gia Gia dùng bàn tay bé xíu xiu của mình vỗ nhẹ lên má Lăng Tiểu Ngư, đoạn nói: "Tiểu Ngư à Tiểu Ngư, ngươi không thể cứ mãi như vậy được a. Gia Gia chăm sóc ngươi lâu như vậy rồi, thật là vất vả lắm...".

"Cả tháng nay, bởi phải liên tục trốn chạy nên Gia Gia chẳng có lấy một bữa ăn đàng hoàng nữa, toàn phải ăn quả dại... Haizz... Người ta thèm ăn thịt lắm. Cũng thèm uống rượu nữa...".

Chán nản lắc đầu, Gia Gia nằm luôn trên bụng Lăng Tiểu Ngư. Hai mắt lim dim, nó tiếp tục lẩm bẩm: "Bây giờ Gia Gia đang rất đói. Ta muốn ăn thịt, muốn uống rượu... Tiểu Ngư, ngươi mau tỉnh lại nấu cho ta ăn đi...".

...

Một câu tiếp một câu, Gia Gia đã liên tục than vãn, và càng than thì thanh âm của nó càng nhỏ dần. Nó đang chìm vào giấc ngủ. Có lẽ việc phải lo âu, trốn chạy suốt hơn một tháng trời qua đã làm nó kiệt quệ.

Ngẫm mà thương thay...

...

"Ưm...".

Thời gian dần trôi, khi toàn bộ những thanh củi đều biến hẳn thành than hồng thì một tiếng ưm khẽ bỗng chợt vang lên. Điều đáng nói ở đây là cái thanh âm này, nó lại không phải của Gia Gia - kẻ đang say ngủ.

Mà ở đây, trong hang động này, ngoại trừ Gia Gia thì cũng chỉ còn lại duy nhất một người...

Đúng vậy. Cái thanh âm kia chính xác là của Lăng Tiểu Ngư. Có vẻ như điều Gia Gia hằng mong mỏi đã thực sự xảy ra. Lăng Tiểu Ngư, hắn đang hồi tỉnh.

Quá trình thanh tỉnh này diễn ra khá chóng vánh, chỉ sau tầm chục giây thì liền kết thúc.

Đôi mắt đã mở ra, Lăng Tiểu Ngư cựa mình. Ngay tức thì, đang nằm trên bungh hắn, Gia Gia té luôn xuống đất.

"Ai da...!".

Lấy tay xoa đầu, Gia Gia mơ mơ màng màng ngó qua.

"Tiểu Ngư, chào ngươi".

Nói xong, Gia Gia che miệng ngáp dài, nhưng hơi còn chưa ra hết thì nó đã nhảy dựng lên. Tay chỉ vào Lăng Tiểu Ngư, nó lắp bắp: "Tiểu Ngư, ngươi ngươi...".

"Oa ha ha ha! Tiểu Ngư ngươi tỉnh rồi!".

"Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi! Ha ha ha...!".

...

Một bộ sốt sắng, Gia Gia áp sát: "Tiểu Ngư, ngươi cảm thấy trong người thế nào rồi? Có chỗ nào không khoẻ không?".

"Ngươi...".

Trái với sự vui vẻ nhiệt tình của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư lại đang vô cùng nghi hoặc. Hắn nhíu mày, hỏi: "Ngươi là ai?".

...

Không thể phủ nhận đó là một câu hỏi rất bất ngờ dành cho Gia Gia, khiến nó im lặng.

"Ngươi là ai?", chào hỏi gì kỳ vậy?

Sau một thoáng đờ ra vì "kinh ngạc", Gia Gia chu môi biểu thị sự bất mãn của mình: "Tiểu Ngư, như thế không vui a".

"Ngươi là ai?".

Một lần nữa, câu hỏi ấy lại được cất lên. Và Lăng Tiểu Ngư - người thốt ra, hắn càng tỏ rõ sự ngờ vực của mình.

Cảm giác có gì đó không ổn, Gia Gia nghi hoặc: "Tiểu Ngư, ngươi... ngươi thực không biết ta là ai?".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, lặp lại câu hỏi: "Ngươi là ai?".

"Này...".

Gia Gia bắt đầu lo lắng: "Tiểu Ngư à, ngươi cũng đừng có doạ ta a. Ta là Gia Gia. Là Gia Gia nè".

"Gia Gia?".

Lăng Tiểu Ngư vẫn như cũ, hoàn toàn lạ lẫm: "Ta không biết ngươi".

Không biết?

Giọng Gia Gia càng gấp hơn trước: "Vậy... Vậy ngươi có biết mình là ai không?".

"Ta? Ta là...".

"Ta... Ta là ai?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 315: Truy hỏi

"Ta là ai?".

"Ta là ai?".

"Tiểu Ngư, ngươi là Lăng Tiểu Ngư. Lăng Tiểu Ngư, nhớ không?".

"Lăng Tiểu Ngư?".

Lăng Tiểu Ngư vừa ôm đầu, vừa lẩm bẩm: "Lăng Tiểu Ngư... Lăng Tiểu Ngư... Lăng Tiểu Ngư...".

"A... Đầu ta đau quá... Đầu ta...".

"Tiểu Ngư! Ngươi làm sao vậy?! Ngươi đừng doạ ta a...".

"Đau quá... Đầu ta đau quá...".

Mặc cho Gia Gia ở bên kêu gọi, thậm chí dùng đạo thuật trợ giúp, cơn đau của Lăng Tiểu Ngư vẫn chẳng thuyên giảm chút nào. Trái lại, sự đau đớn, nó càng lúc càng tăng.

Thế rồi, sau tầm một phút kêu la, Lăng Tiểu Ngư đã bị chính cơn đau của mình đánh ngất, triệt để hôn mê.

...

"Tiểu Ngư ngươi rốt cuộc bị làm sao vậy...".

Lo lắng kiểm tra một hồi, Gia Gia đem viên tử tinh cầu thu lại, ngồi bệt xuống. Nó mếu máo: "Híc... Tại sao ngươi lại không nhớ Gia Gia chứ? Ngay cả tên mình mà ngươi cũng không nhớ nữa... Híc... Ta không muốn ngươi biến thành đần độn đâu...".

...

Lăng Tiểu Ngư bị mất trí nhớ, Gia Gia thực chưa bao giờ trông đợi. Nó thậm chí còn chưa từng nghĩ tới. Từ trong thâm tâm, nó mong đó chỉ là một khoảnh khắc nhất thời, bởi do Lăng Tiểu Ngư đã chịu đả kích quá lớn, đã hôn mê quá lâu nên mới biến thành như vậy, nhanh thôi sẽ khỏi.

Tiếc rằng... Mong muốn cuối cùng cũng chỉ là mong muốn.

Lần thứ hai hồi tỉnh, Lăng Tiểu Ngư vẫn không nhớ được chút gì. Lần thứ ba cũng y như vậy, ôm đầu kêu la một hồi thì ngất xỉu. Rồi lần thứ tư, thứ năm, nó cũng vậy mà tiếp diễn...

May sao, qua khoảng chục lần tỉnh lại rồi ngất đi, rốt cuộc đến một ngày Lăng Tiểu Ngư cũng phần nào ổn định, không còn quá đau đớn khi nghĩ đến tên tuổi, gốc gác của mình nữa. Tuy nhiên, ký ức của hắn, chúng vẫn hoàn toàn thất lạc. Chuyện quá khứ, Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn chả nhớ được chút gì.

Mới đầu, Gia Gia rất thất vọng, hết sức lo âu. Nhưng dần dà, khi thấy ngoại trừ không nhớ được chuyện trước kia ra thì Lăng Tiểu Ngư vẫn ăn uống, sinh hoạt bình thường, nó đã từ từ đón nhận. Bởi với nó, chỉ cần Lăng Tiểu Ngư không trở nên đần độn, còn biết nấu nướng thì đã tốt lắm rồi. Thêm nữa, ký ức cũ mất đi, chẳng phải vẫn có thể tạo ra những ký ức mới ư?

Còn nếu Lăng Tiểu Ngư bận lòng, muốn biết quá khứ trước kia của mình thì Gia Gia nó có thể kể lại được mà.

...

Dưới trời đêm đầy sao, trên một phiến đá ngoài thạch động, Gia Gia cầm một xâu thịt nướng thơm phức, vừa ăn vừa nói: "Tiểu Ngư ngươi cũng đừng quá nhọc lòng, từ từ rồi ký ức của ngươi sẽ khôi phục lại thôi".

"Thật sẽ khôi phục sao?".

Khuôn mặt chẳng rõ buồn vui, Lăng Tiểu Ngư chả buồn đụng đến xiên thịt nướng của mình. Hắn hướng Gia Gia, đột nhiên hỏi: "Gia Gia, ngươi có phải là người không?".

"Khục khục...".

Sặc sụa mấy tiếng, Gia Gia cố nuốt trôi miếng thịt trong họng, rồi nói: "Tiểu Ngư, ngươi hỏi cái gì đấy? Gia Gia ta đương nhiên... không phải người rồi".

Vốn tưởng đối phương chối bỏ, thật không ngờ lại nghe thừa nhận, thành ra trong lòng mình, Lăng Tiểu Ngư khó tránh hơi ngoài ý muốn. Hắn im lặng vài giây, rồi mới hỏi tiếp:

"Gia Gia, ngươi nếu không phải người, vậy... ngươi là con gì?".

"C-Con?".

Gia Gia triệt để ngừng nhai. Nó đem xiên thịt đặt luôn xuống phiến đá.

"Tiểu Ngư, khả năng ngôn ngữ của ngươi có phải đã có chút vấn đề rồi không?".

"Tại sao ngươi lại nói vậy?".

"Ngươi còn hỏi..." - Gia Gia chỉ ra - "Vừa rồi Tiểu Ngư ngươi đã gọi ta là "con" a".

Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa hiểu lắm: "Ta gọi sai rồi sao?".

"Sai. Tất nhiên là sai".

Gia Gia mau chóng tiếp lời: "Tiểu Ngư, mặc dù ta không phải người thật, nhưng ngươi cũng không thể coi ta như chim như thú mà gọi con này con kia như vậy. Ngươi nhìn kỹ đi, ta có chỗ nào giống thú vật?".

"Hmm..." - Sau một hồi quan sát, Lăng Tiểu Ngư thành thật gật đầu - "Gia Gia ngươi đúng là không giống chim thú. Ngươi giống một đứa trẻ. Chỉ là... ngươi hơi nhỏ một chút".

"Thì đấy." - Gia Gia tự mình bổ sung - "Gia Gia ta xinh đẹp, khả ái như vầy, so với nhân loại các ngươi còn tốt hơn a. Chưa kể, lúc ta vừa sinh ra thì đã có bản lãnh hơn người rồi... Tóm lại, Gia Gia ta khẳng định thuộc chủng loài cao cấp hơn nhân loại các ngươi nhiều. Vì vậy cho nên Lăng Tiểu Ngư ngươi không được phép dùng chữ "con" kia để nói về ta".

"Ta hiểu rồi. Sau này ta sẽ không gọi ngươi là "con" nữa".

"Thế thì ta yên tâm rồi".

Đã giải quyết xong vấn đề, Gia Gia lúc này mới lại vui vẻ cầm lên xiên thịt nướng của mình. Chỉ là nó vừa đưa lên miệng, vẫn chưa kịp ăn thì kế bên, giọng Lăng Tiểu Ngư đã lại cất lên.

"Gia Gia". - Hắn nói - "Ngươi kể thêm cho ta nghe về những chuyện trước kia đi. Lần trước ngươi mới chỉ cho ta biết ta là đệ tử Thiên Kiếm Môn, gặp ngươi ở Phị Tinh Đới Nguyệt Động".

"Gia Gia, ngươi nói cho ta biết. Ta bây giờ còn người thân nào không? Còn nữa, tại sao ta lại ở đây, tại sao ta mất đi ký ức? Đã có chuyện gì xảy ra với ta?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 316: Lăng Tiểu Ngư phát điên?

"Chẹp...".

Gia Gia lau miệng, thoáng cân nhắc rồi mới bảo: "Tiểu Ngư à, ngươi đừng có gấp. Đợi khi nào ngươi hoàn toàn ổn định dã rồi ta sẽ kể hết cho ngươi nghe".

"Ngươi không kể luôn bây giờ được sao?".

Gia Gia lắc đầu: "Không được... Cũng không phải ta không muốn kể, nhưng mà...".

"Tiểu Ngư, ta cảm thấy vẫn nên đợi thêm vài hôm nữa đi. Mà ngươi cũng đừng có ép ta, ngươi cố ép là ta bịa chuyện nói dối đấy".

"Được rồi, Tiểu Ngư ngươi cũng đừng có thừ người ra nữa, mau ăn đi. Thịt ngon lắm...".

...

Bởi sợ kể ra một lượt sẽ khiến cho Lăng Tiểu Ngư kích động, phát sinh tâm lý tiêu cực nên Gia Gia mới lựa chọn kéo dài thời gian, đợi cho tình hình ổn định rồi mới thuật lại hết những chuyện trọng yếu trong quá khứ.

Nhưng, ý định là ý định, thực tế thì đôi khi vẫn thường vùi chôn những ý định. Ngày thứ ba tính từ sau đêm hôm ấy, một biến cố nho nhỏ đã bất ngờ phát sinh...

Trong lúc Gia Gia đang say ngủ thì ở nơi gần đó, sát vách đá của hang động, Lăng Tiểu Ngư chợt giật mình tỉnh giấc. Trán đẫm mồ hôi, tiếng thở nặng nề, hắn quay nhìn Gia Gia.

"Quảng Hàn...".

Từ trong miệng hắn, thanh âm trầm thấp cất lên. Giọng điệu, nó rành rành là oán hận.

Thế rồi, với thần tình hung dữ, ánh mắt ngập tràn sát ý, hắn nhấc chân hướng chỗ Gia Gia tiến lại.

Nơi lòng bàn tay phải hắn, dấu ấn hắc ngư vốn im lìm suốt cả tháng trời qua nay bỗng vụt sáng. Từ bên trong, những quang điểm li ti màu đen tuôn ra, nhanh chóng tụ lại thành một thanh trủy thủ.

"Ưm...".

Chừng như cảm nhận được có điều bất thường, đang nằm ngủ bên dưới, Gia Gia lập tức mở mắt ra.

Chưa xem chưa biết, vừa xem xong, Gia Gia liền kinh hoảng.

Thiên địa quỷ thần ơi! Lăng Tiểu Ngư đang muốn giết nó a!

"Soạt!".

Đứng trước mũi dao đang nhắm vào đầu mình mà đâm thẳng xuống, Gia Gia nào dám nghĩ nhiều, vội vàng dùng thần thông dịch chuyển.

Thoát qua một kiếp, lúc này, với viên tử tinh cầu đã được gọi ra, Gia Gia hướng Lăng Tiểu Ngư chất vấn ngay: "Tiểu Ngư, ngươi làm cái quỷ gì vậy?!".

"Quảng Hàn...".

Câu hỏi của Gia Gia, cũng chả rõ Lăng Tiểu Ngư có nghe được hay không, chỉ thấy hắn vẫn giống y như cũ, oán hận nhìn nó.

Thanh âm khàn khàn, hắn nói tiếp:

"Tại sao?".

"Quảng Hàn, tại sao?".

Tại sao?

Ở phía bên này, Gia Gia càng nhìn, càng nghe thì trong lòng càng nghi hoặc.

"Tiểu Ngư, ngươi... ngươi lại làm sao nữa rồi?".

"Cái gì mà Quảng Hàn? Ta là Gia Gia mà".

Chẳng chút để tâm đến lời đính chính của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư vẫn tiếp tục chìm trong những ký ức hỗn loạn của mình.

Hắn nghiến răng căm hận: "Quảng Hàn... Rốt cuộc là tại sao?".

"Ngươi là đứa trẻ mà ta yêu quý nhất. Sinh mệnh của ngươi là do ta ban cho... Ngươi muốn có thế giới riêng của mình, ta đã cho ngươi một đại thế giới. Ngươi muốn chưởng khống luân hồi Bắc Uyển, kiểm soát Thái Huyền Âm, ta đã cho ngươi chưởng khống luân hồi Bắc Uyển, cũng cho ngươi kiểm soát Thái Huyền Âm... Nhưng tại sao? Tại sao ngươi lại muốn giết ta?".

"Quảng Hàn... Tại sao ngươi lại cùng với bọn họ... Tại sao các ngươi đều phản bội ta? Tại sao các ngươi đều muốn giết ta?".

"Quảng Hàn...".

"Quảng Hàn! Tại sao?!!".

Cùng với tiếng hét đinh tai, thân ảnh của Lăng Tiểu Ngư cũng liền biến mất. Đến khi lần nữa hiện ra thì hắn đã đứng ngay trước mặt Gia Gia. Trủy thủ vung lên, hắn hướng Gia Gia đâm mạnh!

"A...!!".

Xém tí thì bị đâm trúng, Gia Gia nào còn dám hỏi han gì nữa, tức khắc quay đầu bỏ chạy.

Nó vẫn chưa muốn chết a!

Lại nói, đây cũng đâu phải chết bình thường. Đó là chết oan!

Quảng Hàn? Quảng Hàn cái khỉ gì? Nó là Gia Gia!

"Tiểu Ngư hắn phát điên rồi... Ta phải chạy nhanh lên, không thể để cho hắn bắt...".

...

"Quảng Hàn! Ngươi chạy đi đâu!".

Gia Gia một lòng trốn chạy hòng bảo toàn tánh mạng, trong khi đó, ở phía sau, Lăng Tiểu Ngư lại quyết tâm truy đuổi để giết cho bằng được.

Cứ thế, cảnh tượng kẻ truy người trốn đã diễn ra suốt từ đêm khuya cho tới tận hừng đông mới dừng lại.

Giữa một cánh rừng vô danh, Lăng Tiểu Ngư vẫn như cũ nắm chặt trủy thủ màu đen, dùng đôi mắt hung ác tìm kiếm chung quanh.

"Quảng Hàn... Ngươi ra đây cho ta...".

"Mau ra đây cho ta!".

"Xẹt!".

"Xẹt!".

...

"Ầm!".

"Ầm!".

...

Trong cơn phẫn nộ, Lăng Tiểu Ngư vung trủy thủ hướng bốn phương chém loạn. Và, cứ sau mỗi nhát chém của hắn, đất đá, cây cối xung quanh liền thi nhau đổ ngã. Chỉ trong thoáng chốc, một góc trời um tùm rậm rạp đã bị san thành bình địa. Kinh khủng vô cùng.

Lực lượng kia, nó rõ ràng lớn hơn vấn đỉnh trung kỳ - mức tu vi trước kia của Lăng Tiểu Ngư rất nhiều. Thậm chí, so với thứ sức mạnh dùng để hạ sát Lưu Cảnh Thiên, nó còn ghê gớm hơn. Dường như từ sau khi đan điền bị phế, trải qua quãng thời gian hôn mê, cơ thể Lăng Tiểu Ngư hắn đã lại có gì đó thay đổi.

Thần trí, linh hồn, đoán chừng cũng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Lại đuổi giết

"Quảng Hàn... Tại sao?".

"Tại sao...?".

Trong tiếng thở nặng nhọc, Lăng Tiểu Ngư đã liên tiếp hỏi, và càng hỏi thì thanh âm của hắn càng nhỏ dần... nhỏ dần rồi tắt hẳn.

"Bịch" một tiếng, cả người hắn đã gục ngã. Một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư hắn lại ngất đi.

...

Qua hơn mười phút sau.

Từ trên thương khung, một chút ba động nổi lên. Kế đấy, một thân ảnh nhỏ nhắn dần lộ rõ.

Chẳng phải "Quảng Hàn" đã bị Lăng Tiểu Ngư đuổi giết thì ai?

...

"Tiểu Ngư hắn xỉu thật chưa nhỉ?".

Bởi trong lòng còn sợ hãi nên Gia Gia chưa dám tiến lại gần. Một cách chậm rãi, nó rón rén bước từng bước một, vừa bước vừa cảnh giác đề phòng, tùy thời bỏ chạy.

May sao, mọi chuyện suôn sẻ. Lăng Tiểu Ngư thật sự đã ngất đi rồi.

...

"Phù... ù...".

Thở phảo một hơi, Gia Gia xác nhận tình hình xong, lúc này mới dám đem viên tử tinh cầu cất vào trong túi áo. Nó ngồi bệt luôn xuống đất, tựa vào người Lăng Tiểu Ngư mà than trách:

"Tiểu Ngư à Tiểu Ngư, rốt cuộc là ngươi bị làm sao vậy chứ? Ban đêm ban hôm ngươi đột nhiên lại cầm dao chạy tới đâm ta, còn đuổi giết ta...".

"Vụ Quảng Hàn kia nữa. Ta là Gia Gia mà, có phải Quảng Hàn gì đâu...".

...

"... Kỳ quái. Bộ dạng lúc đó của Tiểu Ngư ngươi hình như không đúng lắm. Trông hung dữ, đáng sợ lắm...".

...

"Mà... Tiểu Ngư ngươi chẳng phải đã bị phế tu vi rồi ư? Tại sao lại có thể đánh ra lực lượng đáng sợ như vậy chứ?".

"Tiểu Ngư ngươi còn cổ quái hơn ta. Hmm... Ngươi nhất định cũng giống như Gia Gia, không phải con người".

...

"Haizz... Nhưng nếu không phải người thì Tiểu Ngư ngươi là gì chứ?".

"Thôi. Để chờ ngươi tỉnh lại rồi hỏi thử...".

...

Miệng thì nói vậy, tuy nhiên, sáng hôm sau, lúc mà Lăng Tiểu Ngư hồi tỉnh ấy, Gia Gia đã chẳng hề truy hỏi. Đừng nói hỏi, ngay cả đứng gần nó còn chả dám nữa là.

Ở khoảng cách xa xa, tay cầm viên tử tinh cầu, trong tư thế sẵn sàng bỏ chạy, nó hướng Lăng Tiểu Ngư bên kia, nói lớn: "Ê! Ngươi đừng có qua đây a!".

"Gia Gia, ngươi sao vậy?".

Nghe Lăng Tiểu Ngư gọi mình là "Gia Gia" chứ không phải Quảng Hàn, trong dạ Gia Gia cũng phần nào thả lỏng. Tuy vậy, nó vẫn bảo trì khoảng cách như cũ.

"Nói cho ta biết, bây giờ ngươi là ai?".

"Ta?".

Lăng Tiểu Ngư hơi khó hiểu: "Gia Gia, sao ngươi lại hỏi vậy? Ta chẳng phải là Lăng Tiểu Ngư...".

"Lăng Tiểu Ngư?! Ngươi mới nói ngươi là Lăng Tiểu Ngư?!".

Trông vẻ kích động kia của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư lại càng thêm nghi hoặc: "Thì ta là Lăng Tiểu Ngư mà...".

Nghi hoặc mặc người nghi hoặc, phía bên này, Gia Gia tiếp tục dò xét: "Ngươi nói ngươi là Lăng Tiểu Ngư đúng không? Vậy hãy trả lời ta. Nữ nhân đáng sợ, à không, sư phụ ngươi tên gì, nắm giữ chức vụ gì ở Thiên Kiếm Môn?".

"Sư phụ ta? Đương nhiên gọi Lăng Thanh Trúc, là phong chủ Trúc Kiếm Phong".

"Tốt. Bây giờ tới câu thứ hai. Tiểu Ngư, cho ta biết, sư huynh mập mập của ngươi tên gì?".

"Chu Đại Trù".

"Tên cô cô của ngươi?".

"Lăng Ngọc Yến".

"Ta từng đưa cho ngươi một quyển công pháp, ngươi có nhớ không?".

"Dĩ nhiên ta còn nhớ. Đó là Đại Bi Thiên Diệp mà tổ sư gia đã để lại bên trong không gian cửa động thứ tư của Phị Tinh Đới Nguyệt Động".

...

"Tiểu Ngư, ngươi... ngươi thực sự là Lăng Tiểu Ngư?".

"Gia Gia, ta đương nhiên là Lăng Tiểu Ngư. Ngươi làm sao vậy, tự dưng lại hỏi tới hỏi lui...".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư lần nữa nhấc chân, toan bước tới.

"Đứng lại!".

Gần như lập tức, Gia Gia lên tiếng ngăn chặn ngay.

Trước ánh mắt ngờ vực của ai kia, nó xác nhận lần cuối: "Tiểu Ngư, ta hỏi ngươi thêm một câu nữa: Những chuyện xảy ra trên Hình Đài hôm đó, ngươi có nhớ hay không?".

"Hình Đài?".

Khác trước, lần này Lăng Tiểu Ngư không thể đáp ngay được. Hắn phải cúi đầu trầm tư, cố gắng nghĩ ngợi.

Và, càng nghĩ, khuôn mặt Lăng Tiểu Ngư hắn càng nhăn lại. Vẻ đau đớn, nó đang dần bộc lộ.

"Hình Đài... Hình Đài...".

"Ta... Ta là phản đồ... Không phải... Không phải...".

"Ta không phải phản đồ... Ta không phải...".

...

"Tiểu Ngư, ngươi... ngươi...".

Biết lại sắp có chuyện chẳng lành xảy ra, Gia Gia giữ chặt viên tử tinh cầu trong tay, chân bước thụt lùi.

Không thể không nói, đó là một sự cẩn trọng cần thiết. Đơn giản là bởi chỉ ít phút sau, Lăng Tiểu Ngư đã lại một lần nữa "phát điên".

Hệt như đêm hôm qua, trong bộ dạng hung ác, Lăng Tiểu Ngư dùng đôi mắt hận thù nhìn chằm Gia Gia. Từ miệng hắn, giọng nói khàn đục cất lên:

"Quảng Hàn...".

...

"Thôi chết...".

Nghe được cái danh tự "thân quen" kia, nội tâm Gia Gia tức thì nhảy dựng. Nó vội vàng thúc động tử tinh cầu, vắt chân lên cổ mà chạy.

"Quảng Hàn! Ngươi chạy đi đâu?!".

...

"Quảng Hàn! Tại sao lại phản bội ta?!".

"Ta... Ta phản bội ngươi hồi nào?!".

...

"Tại sao lại muốn giết ta?!".

"Giết cái đầu ngươi! Ta không có a!".

...

"Quảng Hàn, ngươi đứng lại!".

"Đứng lại cho ngươi đâm à?!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 318: Kiếp trước - kiếp này

Từ cánh rừng này qua cánh rừng kia, cuộc truy đuổi cứ vậy mà tiếp diễn. Một người cố chạy, một kẻ thì cố truy, thật đúng là như mèo bắt chuột.

Khỏi phải nghĩ, Gia Gia tất nhiên chẳng hào hứng gì với việc phải đóng vai một con chuột. Nó rất không nguyện a. Ngặt một điều là... nó không có lựa chọn tốt hơn. Nó cũng đâu thể bỏ Lăng Tiểu Ngư lại một mình được. Lương tâm của nó sẽ cắn rứt lắm.

Bất đắc dĩ, Gia Gia nó chỉ đành cố gắng "thích nghi", ngày qua ngày sống chung với "chứng bệnh" kia của Lăng Tiểu Ngư. Và, như một điều kiện tất yếu để đảm bảo sinh tồn, nó luôn luôn phải cảnh giác đề phòng. Thậm chí kể cả trong giấc ngủ...

Thú thực, đã có nhiều đêm Gia Gia nó không tài nào bình yên chợp mắt được. Hễ cứ mỗi lần ngả lưng nằm xuống là nó phải nhắm một con mắt, mở một con mắt để trông chừng Lăng Tiểu Ngư. Thật là vất vả ghê lắm. Cái khổ, đúng là chẳng biết để đâu cho hết.

Vẫn còn may, ông trời có mắt. Trải qua hai tháng trời luôn phải sống trong thấp thỏm lo âu, rốt cuộc thì "chứng bệnh" của Lăng Tiểu Ngư cũng từ từ thuyên giảm, cho tới hôm nay thì đã hoàn toàn khỏi hẳn. Hắn không chỉ khỏi bệnh mà còn nhớ lại được tất cả mọi chuyện trước kia nữa.

...

Giữa không gian vắng lặng, dưới trời đêm tăm tối chẳng có lấy một vì sao, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn một thân ảnh cảnh giác ở gần đó, thấp giọng bảo: "Gia Gia, ngươi không cần sợ. Ta bây giờ đã hoàn toàn thanh tỉnh rồi".

"Cái đó... ta không chắc lắm đâu".

Lăng Tiểu Ngư nhếch môi cười nhạt: "Có vẻ ta đã để lại bóng ma trong lòng ngươi rồi".

...

"Gia Gia...".

Lăng Tiểu Ngư nói trong khi hai mắt vẫn nhìn chằm vào đống lửa đang cháy trước mặt: "Ngươi có biết tại sao những ngày vừa qua, thỉnh thoảng ta lại đuổi giết ngươi không?".

"Cái đó mà cũng hỏi. Tất nhiên là do Tiểu Ngư ngươi phát bệnh rồi." Gia Gia chả cần nghĩ, đáp ngay.

Nghe xong, Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Gia Gia, ngươi lầm rồi. Ta không hề mắc bệnh".

"Không mắc bệnh? Tiểu Ngư ngươi không mắc bệnh thì tại sao lại đuổi giết ta? Còn gọi ta là Quảng Hàn gì đó nữa".

Gia Gia tặc lưỡi: "Chậc... Cái bộ dạng lúc đó của ngươi, nó đáng sợ lắm a. Cứ như ta với ngươi có mối thù sâu đậm lắm ấy".

...

Lăng Tiểu Ngư im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: "Gia Gia, rất có thể... ta với ngươi chính là kẻ thù".

Gia Gia trợn mắt: "Tiểu Ngư, ngươi đùa gì vậy? Chúng ta sao có thể là kẻ thù được. Có phải bệnh của ngươi vẫn chưa khỏi không?".

"Gia Gia, ta nói rồi. Ta không bị bệnh".

Thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư giải thích: "Gia Gia, bộ dạng hung ác mà ngươi nhìn thấy, những gì hắn đã nói với ngươi, đó có thể là ký ức kiếp trước của ta".

"Ký ức kiếp trước? Là sao?".

Lăng Tiểu Ngư nói rõ hơn: "Kể từ sau khi ta bị phế tu vi, cơ thể, linh hồn ta dường như đã có gì đó thay đổi. Có thứ gì đó đã bắt đầu thức tỉnh trong ta...".

"Những lúc hôn mê, trong đầu ta đã xuất hiện rất nhiều hình ảnh, có vô số ký ức mà ta không hề biết. Chúng rất hỗn loạn... Sự đan xen, chồng chéo ký ức, đó là nguyên nhân khiến ta có biểu hiện hệt như một kẻ điên".

"Gia Gia, ngươi sẽ không thể nào tưởng tượng được những đoạn ký ức vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia kinh khủng thế nào đâu. Tất cả đều là những cảnh tượng khiến cho thế nhân phải rung động...".

"Mặc dù bây giờ vô số ký ức kia đã lặng lẽ chìm sâu, nhưng ta vẫn còn nhớ rõ một vài đoạn. Trong đó, có một đoạn ký ức liên quan đến ngươi. Nó cũng chính là đoạn ký ức khiến ta căm hận, muốn đuổi giết ngươi".

...

"Tiểu Ngư, ý ngươi là... kiếp trước chúng ta có quen biết nhau?".

Đáp lại Gia Gia là một cái gật đầu: "Nếu như đó thật là ký ức tiền kiếp của ta".

"Vậy... Ngươi kể ta nghe xem. Rốt cuộc ta đã làm gì ngươi mà ngươi lại căm hận ta".

"Gia Gia, ngươi có chắc là mình muốn nghe không?".

"Thì ngươi cứ kể đi. Ta đang nghe nè".

"Vậy được rồi...".

Và như thế, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu kể lại...

"... Đó là một không gian kỳ lạ, khác xa thế giới này. Ta thấy mình đứng giữa muôn vạn thi thể, có nhân loại, có yêu ma, thậm chí cũng có thần tiên, phật đà, đủ mọi sinh linh... Lúc đó, cơ thể ta đã bị trọng thương. Đứng đối diện với ta là ba nữ nhân, và một trong số đó chính là ngươi".

"Ta?" Gia Gia chỉ vào mình, hỏi lại.

Lăng Tiểu Ngư "Ưm" nhẹ, rồi kể tiếp: "Tuy rằng bộ dạng của ngươi lúc đó lớn hơn bây giờ, đã là một nữ nhân thành thục, nhưng ta biết đó chính là ngươi. Trong những đoạn ký ức hỗn loạn kia, ta thấy ngươi cũng từng mang hình dạng nhỏ bé như bây giờ...".

"Dĩ nhiên, tên của ngươi không phải là Gia Gia. Quảng Hàn, đó mới là danh tự của ngươi".

...

"Lúc đó, trong tay ngươi cũng cầm một viên tử tinh cầu. Ngươi đã cùng với hai nữ nhân kia hợp sức đối phó với ta".

"Trận chiến ấy vô cùng ác liệt. Những đạo thuật được thi triển, mỗi một cái đều mang theo lực lượng kinh khủng vô cùng... Trong trận chiến ấy, có rất nhiều thế giới bị phá hủy. Thời gian, không gian cũng trở nên hỗn loạn...".

"Ta không xác định được chúng ta đã đánh nhau bao lâu, ta chỉ biết cuối cùng ta đã bị các ngươi giết chết. Rồi... linh hồn ta chìm vào trong một thế giới tối tăm...".

...

Chuyển dời tầm mắt, Lăng Tiểu Ngư nhìn thẳng vào khuôn mặt hoang mang của Gia Gia, chốt hạ: "Gia Gia, bây giờ thì ngươi đã hiểu tại sao ta lại đuổi giết ngươi trong những lúc thần trí bất minh rồi chứ?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 319: Nụ cười ấy...

"Tiểu Ngư, có thể... có thể những đoạn ký ức đó cũng không phải thật đâu".

"Không." - Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, ý tứ khẳng định - "Gia Gia, ta cảm nhận được. Ta biết những ký ức đó đều là thật, đều là chuyện đã từng xảy ra với mình. Ta biết, đó là tiền kiếp của ta".

Gia Gia chẳng cho là đúng: "Tiểu Ngư, đó cũng chỉ là ngươi nằm mơ thấy thôi, sao mà ngươi dám chắc là thật được chứ".

Lần này Lăng Tiểu Ngư chưa vội trả lời. Hắn xoè rộng cả hai bàn tay, đưa về phía trước rồi mới nói: "Gia Gia, ngươi thấy hai dấu ấn hắc - bạch song ngư này chứ? Người mà ta nhìn thấy trong đoạn ký ức kia, lòng bàn tay hắn cũng giống y như vầy".

"Thì... chắc đấy chỉ là trùng hợp thôi".

Gia Gia vẫn như cũ, chưa muốn tin: "Tiểu Ngư, ngươi cũng biết đấy, chuyện người giống người đâu phải không có".

Lăng Tiểu Ngư không cho ý kiến. Thay vì nói thì hắn đã triển khai hành động. Đầu tiên, hắn nâng tay phải lên, chỉ đơn giản nhìn chằm một lúc thì bất ngờ, dị biến liền phát sinh. Từ bên trong lòng bàn tay hắn, dấu ấn hắc ngư rực sáng, rồi từ từ chuyển động, cuối cùng bơi hẳn ra bên ngoài.

Trong lúc Gia Gia còn đang há mồm kinh ngạc thì từ lòng bàn tay bên trái của Lăng Tiểu Ngư, một con cá màu trắng cũng nhanh chóng bơi ra.

Hắc ngư, bạch ngư, một con bơi lên, một con bơi xuống, chúng cùng nhau nối thành một vòng tròn. Khá là đẹp mắt.

"Gia Gia, ngươi thấy không?".

"Nếu là trước đây, ta thật không biết phải làm sao để điều khiển chúng. Nhưng kể từ khi xuất hiện những ký ức hỗn loạn kia, chỉ cần chiếu theo cách thức mà người kia đã làm, ta liền có thể tùy nghi thao túng chúng... Điều này phải làm sao để giải thích?".

"Gia Gia, đáp án chỉ có một: Ta chính là kẻ kia. Hắn chính là kiếp trước của ta".

...

"Tiểu Ngư, nhưng mà...".

Gia Gia thốt được bấy nhiêu thì ngưng, không nói được nữa. Nó muốn phủ nhận lắm, nhưng... có thể phủ nhận được sao?

Nếu những đoạn ký ức kia không phải tiền kiếp của Lăng Tiểu Ngư thì hai dấu ấn hắc - bạch song ngư, phương thức thi triển chúng, nó giải thích thế nào đây?

...

Thấy Gia Gia trầm mặc, Lăng Tiểu Ngư mới nói tiếp: "Gia Gia, ta cũng không muốn tin, nhưng đó là sự thật. Ta đã từng ở chốn không gian xa lạ kia, đã từng cùng ngươi giao chiến, đã từng chết dưới tay ngươi...".

"Tiểu Ngư...".

Chẳng rõ từ bao giờ Gia Gia đã tiến lại gần. Dáng vẻ ngập ngừng, nó bảo: "Tiểu Ngư à, chuyện kiếp trước ta không nhớ được. Nếu thực sự ta đã từng làm chuyện có lỗi với ngươi thì... ta xin lỗi".

"Tiểu Ngư, ta thật sự quý ngươi lắm. Ngươi cũng từng nói chúng ta là bằng hữu tốt mà".

Bàn tay bé xíu đưa qua, Gia Gia nắm lấy ngón tay của nam nhân bên cạnh, chân tâm tỏ bày: "Hmmm... Chuyện của kiếp trước bỏ qua đi được không? Ta không muốn bị ngươi ghét bỏ. Ta vẫn muốn chúng ta là bằng hữu tốt, giống như trước kia vậy".

"Gia Gia...".

Cử chỉ dịu dàng, Lăng Tiểu Ngư đặt tay lên đầu "cô bé" trước mặt, nhè nhẹ xoa: "Hãy tin ta. Ta cũng muốn chúng ta mãi là bằng hữu tốt. Nhưng... Gia Gia, ta không thể đảm bảo bất cứ điều gì. Ta không chắc rồi mình sẽ trở thành thứ gì".

"Tiểu Ngư, người nói làm ta không hiểu gì hết".

Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, thanh âm có chút buồn bã: "Gia Gia, ta... đã bắt đầu thay đổi rồi".

...

"Thay đổi? Tiểu Ngư, ngươi nói vậy là sao?".

Lăng Tiểu Ngư ngẩng đầu lên, rồi chậm rãi đứng dậy. Hắn đi ra một đoạn, trong cái nhìn xa xăm, hé môi cất lời: "Gia Gia, trước đây có lần ta đã từng kể cho ngươi nghe về tai kiếp hung linh rồi phải không?".

"Hmm... Đúng là ngươi có từng kể. Hình như là dự ngôn của thái sư bá ngươi".

"Phải." - Lăng Tiểu Ngư gật đầu - "Là dự ngôn của thái sư bá Thanh Hà Tử của ta".

"Ông nói, chính giáo thiên hạ sẽ phải đương đầu với một đại tai kiếp vô cùng đáng sợ. Tai kiếp này bắt nguồn từ một đứa trẻ, đặc điểm nhận dạng là lưng tàng thái cực, mắt ẩn hoàng lân...".

"Gia Gia, kẻ mà ta nhìn thấy trong ký ức, cũng chính là ta của kiếp trước, trên lưng hắn có một đồ hình thái cực, trong mắt hắn có một cặp hoàng lân".

...

Gia Gia kinh ngạc: "Tiểu Ngư, nói vậy ngươi chính là...?".

"Phải. Rất có thể ta chính là kẻ sẽ đem đến tai kiếp cho chính giáo thiên hạ mà thái sư bá Thanh Hà Tử đã nói. Rất có thể ta chính là mối hoạ Song Ngư mà tổ sư gia Lý Bất Tri đã tiên liệu".

...

"Đại hoạ Song Ngư, tai kiếp hung linh, khi nhận thức được điều đó, nếu là ta của trước kia thì khẳng định đã vô cùng hoang mang, lo sợ. Nhưng... Gia Gia, ngươi nhìn xem. Kể từ lúc thanh tỉnh đến giờ, ta vẫn rất bình tĩnh. Đây vốn đâu phải tâm cảnh mà ta có thể có".

"Ta đã thay đổi rồi. Kể từ khi ký ức tiền kiếp bắt đầu thức tỉnh, tâm trí ta cũng lặng lẽ chuyển biến theo. Nói không chừng một ngày nào đó, ta sẽ chẳng còn là Lăng Tiểu Ngư mà ngươi biết nữa".

Quay đầu nhìn lại, Lăng Tiểu Ngư khẽ cười. Một nụ cười buồn bã, đẫm vị tang thương: "Gia Gia, ta cảm nhận được. Sự thay đổi này sẽ không dừng lại. Từng tháng, từng năm, những ký ức của kiếp trước sẽ dần dần dung hợp với ký ức của kiếp này. Tâm tính ta, nó rồi sẽ khác đi. Tới chừng đó, biết đâu chừng ta sẽ làm hại ngươi, làm hại thương sinh thiên hạ giống như dự ngôn kia nói".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 320: Kẻ ra đi - người ở lại

"Tiểu Ngư, ngươi đừng nghĩ nhiều. Ta sẽ cùng ngươi nghĩ cách".

Cách ư?

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu không đáp.

Trên thế gian này, chẳng một ai có thể ngăn chặn điều đó - sự thức tỉnh kia cả. Hắn biết là như thế. Thậm chí... hắn nghĩ cho dù hắn có chết đi, những ký ức kia cũng sẽ không biến mất, linh hồn hắn vẫn sẽ như cũ tồn tại, tiếp tục đi trên con đường mà nó phải đi...

Một ngày nào đó, hắn sẽ trở lại là "hắn" - kẻ được gọi Chí thượng kia.

Phải. Lăng Tiểu Ngư hắn không thể làm gì được, ngoài đón nhận. Và đó cũng là lý do vì sao mà bây giờ hắn rất muốn quay trở lại Đào Hoa thôn. Hắn muốn gần gũi Yến cô cô của mình thêm một chút, chăm sóc người nhiều hơn một chút, trước khi hắn hoàn toàn thay đổi.

Chỉ là...

Trời lắm lúc rất biết trêu ngươi. Bất kể Lăng Tiểu Ngư có mong muốn thế nào đi nữa thì hôm nay cũng chỉ đành từ bỏ.

Sau gần nửa tháng ẩn nặc tiềm hành, mạo hiểm trở lại chốn xưa thì hắn mới hay rằng Yến cô cô của mình hiện đã không còn sống tại Đào Hoa thôn nữa. Người đã được Lăng Thanh Trúc - sư phụ hắn - đưa lên đỉnh Trúc Kiếm Phong rồi.

Đứng trước mái nhà tranh nay đã vắng lặng tiêu điều, trong tiết trời se lạnh, Lăng Tiểu Ngư nhìn quanh bốn phía, khẽ thở dài: "Tất cả đều đã đi rồi".

"Tiểu Ngư.".

Đứng sát bên chân Lăng Tiểu Ngư, trong bộ bạch y có phần quá cỡ, Gia Gia ngước lên nói: "Ngươi tính thế nào? Có muốn lên núi gặp Yến cô cô của ngươi không?".

Lăng Tiểu Ngư chẳng mất quá nhiều thời gian để đưa ra quyết định. Hắc nhẹ lắc đầu: "Năng lực của ngươi còn rất hạn chế, thời điểm khai mở thông đạo không gian vốn không thể định vị được đích đến. Tiến nhập Thiên Kiếm lúc này chắc chắn sẽ bị phát hiện".

"Vậy... Tiểu Ngư ngươi sẽ không gặp Yến cô cô nữa hả?".

"Coi như là ý trời".

...

"Tiểu Ngư, ngươi có muốn vào trong nhà xem một chút không?".

Lần này, hồi đáp Gia Gia như cũ vẫn là một cái lắc đầu nhè nhẹ: "Xung quanh căn nhà đều đã được bố trí trận pháp truyền tin, ta vào sẽ lập tức bị phát hiện ngay".

"Ờ, ta quên mất".

Gia Gia gãi đầu, hỏi ý: "Tiểu Ngư, thế ngươi có muốn lấy thứ gì không, để ta vào đó lấy cho ngươi? Ta có khả năng qua mặt được cấm chế a".

Lăng Tiểu Ngư nghĩ một chút, lại lắc đầu: "Không cần đâu".

Nói đoạn, hắn quay mặt bước đi.

Phía sau, Gia Gia đứng nhìn mái nhà tranh thêm một lúc, rồi cũng nhanh chóng bước theo.

"Tiểu Ngư, bây giờ chúng ta đi đâu?".

"Bất cứ đâu".

...

Đích đến của Lăng Tiểu Ngư chính là ba chữ ấy: "Bất cứ đâu". Hắn không hề có mục tiêu cố định. Cũng giống như tâm tình của hắn lúc này vậy, rất đỗi mờ mịt.

Một cánh chim lạc loài cô độc...

...

Trong khi đó, tại Trúc Kiếm Phong...

Trái với Lăng Tiểu Ngư, những người ở đây ai nấy cũng đều có định hướng rõ ràng. Bọn họ biết mình cần gì, đang trông đợi điều gì. Ví như Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, bọn họ mong mỏi cho Lăng Tiểu Ngư hắn được bình an; ví như Lăng Ngọc Yến, nàng tận tâm chăm sóc Hoa Tư Mệnh, chờ ngày cành lá chuyển xanh, cánh hoa biến đỏ; hoặc ví như Chu Đại Trù...

Là thái cực hoàn toàn đối lập với Lăng Ngọc Yến hiện vẫn đang bị che giấu sự thật, chẳng hay biết chút gì về thảm cảnh của Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù đã tường minh tất thảy. Không chỉ sự thể xảy ra tại Hình Đài mà còn cả những gì đã phát sinh bên trong mật cảnh kia nữa. Kiếm linh Thiên Tà, nó đã kể rõ đầu đuôi cho hắn.

Nhưng, cũng chính vì đã tường minh mọi lẽ mà giờ đây Chu Đại Trù mới đau đớn, mới tự dằn vặt bản thân.

Bên trong Phị Tinh Đới Nguyệt Động, Chu Đại Trù hiện đang ngồi tựa lưng vào vách đá, dáng vẻ trầm mặc. Nếu để ý kỹ, không khó để nhận ra hai hàng mi hắn đã ướt...

...

Năm phút... Mười phút... Rồi hai mươi phút... Thời gian chậm rãi trôi qua...

Mặc cho áp lực nghiền ép của Phị Tinh Đới Nguyệt Động, Chu Đại Trù như cũ vẫn cứ ngồi im, tay không buồn nhích, mắt chẳng buồn đưa. Cảm giác cứ như thể hắn đã hoá thành một pho tượng vậy.

Có điều... cũng chỉ gần như. Thực tế, hắn vẫn là Chu Đại Trù, một con người bằng xương bằng thịt. Biết cười, biết khóc, biết tiếc thương, biết oán hận...

Phải, hắn hận. Hắn hận chính bản thân mình. Tới độ muốn tự mình kết liễu.

...

"Tiểu Ngư...".

Trải qua cả buổi trời ngồi im bất động, rốt cuộc thì tiếng của Chu Đại Trù cũng lần nữa cất lên. Thần niệm khẽ động, từ không gian giới chỉ, hắn đem bảo kiếm Thiên Tà gọi ra.

Cùng với động tác nâng kiếm, Chu Đại Trù cũng từ từ đứng dậy. Nhìn ngắm một lúc, chợt, Chu Đại Trù đem thanh kiếm ném mạnh về phía bức tường đối diện, miệng quát:

"Khốn kiếp!".

Bất ngờ bị đối xử mạnh tay như vậy, kiếm linh Thiên Tà khó tránh hoang mang. Hắn mở miệng nói: "Chủ nhân...".

"Câm miệng!".

Nhưng, Thiên Tà hắn mới nói được hai chữ thì đã bị Chu Đại Trù sấn tới, ra sức giẫm đạp.

"Tại sao?!".

"Tại sao ngươi không bảo vệ Tiểu Ngư?! Tại sao ngươi không giúp hắn?!".

"Ngươi đã ở đó! Ngươi rõ ràng đã ở đó!".

"Đáng ra ngươi phải thay Tiểu Ngư giết tên chó má Lưu Cảnh Thiên kia! Đáng ra ngươi phải làm như vậy!".

"Tại sao?!".

"Tại sao Tiểu Ngư lại phải bị đối xử như vậy?!!".

"Tại sao?!!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 321: Thanh Hoa Trấn

"Hức hức... Tại sao chứ...".

Nước mắt cuối cùng cũng không thể kiềm thêm được nữa, Chu Đại Trù bật khóc.

"Là ta... Chính ta đã hại Tiểu Ngư...".

"Đáng ra hôm đó Chu Đại Trù ta mới là kẻ phải bước lên Hình Đài, đáng ra ta mới là kẻ phải gánh chịu Tam Hình...".

"Tiểu Ngư.. Hức hức... Là ta đã hại ngươi...".

...

"Tiểu Ngư, sao ngươi lại ngốc như vậy... Vì sao phải cố chấp bảo vệ ta... Ngươi chỉ cần nói ra sự thật, cho bọn họ biết ta chính là Thao Thiết chuyển thế là được mà...".

"Tiểu Ngư, dù ngươi có làm vậy thì ta cũng đâu có trách ngươi... Tại sao phải tự mình nhận lấy tội danh phản đồ...".

...

"Chủ nhân, xin người đừng quá bi thương. Có thể... có thể Lăng Tiểu Ngư đã được cao nhân cứu đi...".

"Ngươi im miệng cho ta!".

Chu Đại Trù chẳng chút nể nang, lần nữa đem Thiên Tà ném đi.

"Cái gì Đại bảo kiếm chứ? Ngươi chỉ là thứ vô dụng!".

"Thiên Tà, ngươi nghe cho kỹ. Nếu Tiểu Ngư mà có mệnh hệ gì... ta nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống ngươi!".

...

...

Kẻ ra đi tâm tư mờ mịt, người ở lại dằn vặn ngóng trông. Lăng Tiểu Ngư, Chu Đại Trù, số phận đã để cho bọn họ gặp nhau, đấy là duyên; Lăng Tiểu Ngư vì che giấu cho Chu Đại Trù mà mang danh phản đồ, gánh chịu Tam Hình, âu chính là nợ.

Duyên nợ giữa hai người bọn họ, xét ra thật không hề nhỏ. Hôm nay chia biệt, dẫu duyên có hết thì nợ kia chắc chắn vẫn còn. Ngày sau gặp lại, đấy sẽ là tràng cảnh dạng gì?

Liệu Lăng Tiểu Ngư vẫn còn là Lăng Tiểu Ngư? Liệu Chu Đại Trù vẫn như cũ, là Chu Đại Trù?

Nợ kia sẽ được trả? Hay rồi nợ lại chồng thêm nợ?

Khó mà nói trước được.

Chuyện mai sau thôi thì để cho mai sau trả lời. Đáng nói nên chăng là hiện tại...

Kể từ lúc Lăng Tiểu Ngư rời khỏi nơi chôn nhau cắt rốn của mình, tính tới nay cũng đã được gần ba tháng. Suốt quãng thời gian ấy, hắn và Gia Gia cứ hướng con đường trước mặt mà bước đi, chẳng cần biết nơi đến sẽ là đâu. Theo nghĩa nào đó, có thể nói bọn họ là những cánh lục bình trôi dạt giữa dòng đời ồn ào, huyên náo.

Hết núi, tới sông, qua cô thôn, lại đến thành trấn, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia đã in dấu chân ở khắp chốn. Địa bàn tông môn, hoang sơn dã lĩnh, rồi cả chốn thế tục phàm nhân, nơi nào cũng đã đi qua.

Đi nhiều là vậy, nhưng... Sau tất cả, bọn họ vẫn chưa tìm được một chỗ để dừng chân.

...

...

"Cải xanh đây! Mua cải xanh đi!".

"Bánh bao đây! Bánh bao nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây!".

...

Trấn Thanh Hoa, trên con đường lớn, tiếng người nối nhau vang lên không dứt. Kẻ mua, người bán, ai nấy cũng đều đang bận rộn. Khung cảnh nhộn nhịp vô cùng.

Trong bầu không khí náo nhiệt ấy, thấp thoáng có một thân ảnh hiện ra. Là một nam nhân bề ngoài tuổi độ hai bốn hai lăm, mặc bộ đồ màu đen, dáng vẻ có phần trầm lắng. Đi bên cạnh hắn là một bé gái tuổi cỡ năm, sáu, có mái tóc màu vàng, nhìn rất khả ái.

Khoác trên mình bộ bạch y thanh thuần, cô bé hết chạy bên đông lại đảo sang bên tây, chiếc miệng nhỏ xinh liên hồi kêu gọi.

"Tiểu Ngư, cái này là bánh bao nè. Ngươi mua cho ta một cái đi".

...

"Tiểu Ngư, kẹo hồ lô! Gia Gia muốn ăn kẹo hồ lô!".

...

"Tiểu Ngư, ngươi coi ngươi coi! Cái tượng gỗ này đáng yêu quá! Ngươi mua cho ta đi!".

...

"Tiểu Ngư, cái này nữa...".

...

Một câu "Tiểu Ngư", hai câu "Tiểu Ngư", trên con đường lớn, Gia Gia cứ kêu réo mãi không thôi. Quả thật rất là phiền toái.

Đối với sự háo hức quá độ ấy của Gia Gia, những tưởng Lăng Tiểu Ngư sẽ cau mày chê trách hoặc lên tiếng phê bình thì không, hắn đã để cho nó tự do làm loạn. Thậm chí kể cả khi nó có vô tình làm đổ vỡ thứ gì đó, Lăng Tiểu Ngư hắn cũng chẳng hề nặng nhẹ câu nào, chỉ lẳng lặng móc hầu bao ra bồi thường.

Lẽ tất nhiên là tiền ấy không phải của hắn. Hết thảy đều là lấy trên người kẻ khác. Còn nếu hỏi đối tượng là ai thì... thú thật là hắn cũng không biết. Hắn chỉ tùy tiện mượn dùng thôi.

...

"Tiểu Ngư, chúng ta có ở lại đây không?".

Cúi nhìn Gia Gia hiện đang trong hình hài một cô bé năm tuổi với hai xâu kẹo hồ lô trên tay, Lăng Tiểu Ngư không đáp mà hỏi lại: "Ngươi có muốn ở lại không?".

"Hmm...".

Gia Gia ngâm dài, rồi bảo: "Đồ ăn ở đây rất được, hay là cứ lưu lại vài hôm đi".

Chẳng ý kiến, Lăng Tiểu Ngư chiều theo: "Vậy cứ ở lại vài hôm".

"Hì hì... Vậy bây giờ chúng ta đi tìm khách điếm đi. Ta muốn có một căn phòng thật là rộng".

"Đi thôi".

...

Chân bước đều đặn, Lăng Tiểu Ngư dẫn theo Gia Gia kiếm tìm một chỗ nghỉ chân.

Không mất quá nhiều thời gian, trước mặt hắn, một khách điếm đã vừa mới hiện ra.

"Gia Gia, chỗ này thế nào?".

"Hmm..." - Gia Gia chống cằm quan sát, hồi lâu thì gật đầu - "Cũng được".

"Vậy vào thôi".

Lời vừa dứt, chân Lăng Tiểu Ngư cũng liền nhấc chân bước tới. Nhưng hắn đi còn chưa được bao lâu thì đã bị người thò tay cản lại.

"Đại nhân, xin hãy bố thí chút đỉnh...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322: Cố Nhân Lâm Nạn (1)

Thì ra là một bà lão ăn xin.

Lăng Tiểu Ngư chẳng bận tâm gì mấy, tùy tiện lấy ra một nén bạc cho vào tay bà lão.

"Đa tạ đại nhân! Đa tạ đại nhân...".

"Ta không phải đại nhân." Lăng Tiểu Ngư chỉ lưu lại một câu như vậy liền lướt qua người bà lão, đi thẳng vào bên trong khách điếm.

Dừng lại trước quầy, hắn hỏi, một cách lịch thiệp: "Ông chủ, ở đây còn phòng không?".

Lão chưởng quầy nghe khách hỏi phòng thì lập tức tươi cười đáp lại: "Thưa khách quan, bổn điếm vẫn còn hai phòng. Một phòng thượng hạng và một phòng bình thường. Không biết khách quan muốn lấy phòng nào?".

"Thượng hạng! Thượng hạng!" Chẳng đợi cho Lăng Tiểu Ngư kịp mở lời thì đứng sát bên chân hắn, Gia Gia đã vội vàng lên tiếng.

Lúc này, lão chưởng quầy mới bắt đầu chú ý đến nó. Và, càng nhìn thì hắn càng cảm thấy Gia Gia kỳ lạ. Làn da trắng mịn, mặt mày tinh xảo, đặc biệt là mái tóc màu vàng dày tới độ bất thường...

"Đứa bé này... trông là lạ nhỉ...".

Trong lúc lão chưởng quầy đang âm thầm đánh giá thì trước quầy tính, Gia Gia bị người soi mói nên khó tránh sinh ra bất mãn. Nó kháng nghị: "Này, tại

sao ngươi lại nhìn ta chằm chằm như vậy? Thế là rất bất lịch sự có biết không?".

"A... Xin lỗi! Xin lỗi...".

Lão chưởng quầy có vẻ là một người hiểu chuyện, nhận được phản ứng của Gia Gia liền nhận lỗi, dừng ngay lại hành vi soi mói của mình. Hắn giải thích: "Tiểu cô nương xin đừng trách, ta cũng chỉ là có chút hiếu kỳ... Ha ha...".

"Hiếu kì gì chứ..." Gia Gia bĩu môi, không thèm chấp.

Đương nhiên, Lăng Tiểu Ngư thì lại càng không bận tâm. Hắn lấy ra hai nén bạc rồi đặt lên quầy tính, bảo: "Hãy đưa chúng ta lên phòng".

Nhanh tay đem hai nén bạc thu lại, lão chưởng quầy lập tức hướng một tên tiểu nhị gọi tới: "A Man, qua đây một chút!".

Đợi cho tên tiểu nhị chạy qua, lão chưởng quầy căn dặn: "A Man, ngươi hãy đưa hai vị khách quan đây lên căn phòng thượng hạng ở lầu ba, kế đấy vào bảo đầu bếp làm ít món ngon rồi mang lên luôn".

"Vâng, ông chủ".

Tiếp nhận "trọng trách", A Man bắt tay luôn vào việc. Hắn đi trước dẫn đường, miệng không quên hướng Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia nói: "Hai vị khách quan, xin mời đi theo tiểu nhân".

...

Lát sau.

Bên trong căn phòng.

Cửa phòng vừa đóng, Gia Gia đã ngay lập tức giải trừ đạo thuật, biến lại thành hình dạng nhỏ nhắn giống trước kia. Cong chân búng một phát lên giường, nó ngả lưng nằm dài, thở phào nhẹ nhõm.

"Thật là thoải mái a".

Trông thấy cảnh ấy, Lăng Tiểu Ngư không khỏi lắc đầu: "Gia Gia, không phải đã nói sau khi tiến vào địa phận của thế tục phàm nhân thì ngươi phải cải trang ư? Sao chưa gì đã hiện nguyên hình rồi?".

"Tiểu Ngư, ngươi lo gì chứ. Cửa phòng đóng lại rồi, sẽ không bị người ta nhìn thấy đâu. Thêm nữa... Aizz... Ta vẫn thích nhỏ nhỏ như vầy hơn. Rất thoải mái a".

"Được rồi. Tùy ngươi vậy".

Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng cho qua. Mặc kệ Gia Gia, hắn một mình tiến lại cửa sổ phía đông, từ tốn đem nó mở ra. Tiếp đấy, hắn lặng lẽ đứng nhìn cảnh vật bên ngoài...

Lăng Tiểu Ngư, hắn đã đứng ở đấy rất lâu. Từ lúc Gia Gia ngủ cho tới khi thức dậy, hắn như cũ vẫn chưa hề dời đi, dù chỉ một bước.

...

"Oáp...".

Trên chiếc giường rộng, Gia Gia che miệng ngáp dài. Nó đảo mắt một lượt, chừng trông thấy đống bát đĩa đựng đầy thức ăn đã dọn sẵn trên bàn thì mới hướng Lăng Tiểu Ngư hỏi: "Tiểu Ngư, thức ăn mang tới lúc nào vậy? Nó nguội hết rồi".

"Chịu dậy rồi sao?".

Dưới ánh tà dương, Lăng Tiểu Ngư đáp trong khi mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ: "Số thức ăn đó đã là đợt thứ hai. Chỗ lần trước sớm đã được tiểu nhị mang xuống. Cũng hơn một canh giờ rồi".

"Một canh giờ?" - Gia Gia tiếc rẻ - "Chẹp... Thế thì không thể dùng nữa rồi".

Lăng Tiểu Ngư chẳng cho là phải: "Chúng vẫn chưa hỏng, nếu muốn ngươi vẫn có thể ăn".

Gia Gia lè lưỡi, rất thẳng thắn: "Không muốn a. Trên thức ăn không biết đã có bao nhiêu ruồi muỗi bâu vào rồi...".

Nhảy luôn xuống giường, Gia Gia tiến lại gần khung cửa.

"Tiểu Ngư, chúng ta ra ngoài ăn đi. Ngoài đường bán nhiều đồ ăn lắm".

"Đợi lát nữa hẵng đi".

Nghe vậy, Gia Gia mới nghi hoặc: "Tiểu Ngư, sao vậy?".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Không có gì. Ta chỉ là muốn ngắm hết hoàng hôn thôi".

Hoàng hôn?

Gia Gia phóng lên ngồi luôn trên vai nam nhân trước mặt. Nó nhìn nhìn một lúc, rồi lẩm bẩm: "Cũng đâu có cái gì đẹp...".

...

Tâm khác nhau, cái nhìn cũng sẽ khác nhau. Đối với Gia Gia, hoàng hôn bất quá chỉ là cảnh mặt trời từ từ khuất bóng, chả có gì đáng xem. Tuy nhiên, qua đôi mắt Lăng Tiểu Ngư, hắn lại thấy được rất nhiều điều. Khung cảnh ấy, nó đủ sức để hấp dẫn hắn. Hơn hẳn một nữ nhân mĩ miều gợi cảm...

Hắn đã đứng đó, quan sát từ đầu đến cuối, tận cho tới khi tia dương quang cuối cùng cũng tắt hẳn mới chịu rời đi.

Cùng với Gia Gia, hắn chậm rãi dạo quanh một vòng Thanh Hoa trấn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 323: Cố nhân lâm nạn (2)

Hết cửa tiệm này, rồi tới quầy hàng khác, suốt cả đoạn đường, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia đã ghé qua rất nhiều nơi. Chính lộ có, hẻm nhỏ cũng có nốt.

Khỏi phải nghĩ, kẻ dẫn đường dĩ nhiên vẫn luôn là Gia Gia. Thực sự thì nó đã ăn rất nhiều. Cũng chẳng biết với thân hình bé xíu ấy, nó làm sao có thể chứa hết được.

...

"Shhh... Cay quá! Cay quá!".

Nắm mấy xiên thịt nướng, Gia Gia vừa ăn vừa xuýt xoa. Nó hào phóng đưa hẳn cho Lăng Tiểu Ngư hai xâu, bảo: "Tiểu Ngư, ngươi cũng ăn thử đi. Cay, nhưng mà ngon lắm".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu không nhận: "Ngươi cứ ăn đi. Ta không đói".

"Ngươi thật không muốn ăn?".

"Không".

"Được rồi. Vậy ta sẽ ăn hết luôn vậy".

...

Đi thêm một đoạn, khi gần tới một ngã ba, Gia Gia chợt gia tăng cước bộ. Bỏ luôn Lăng Tiểu Ngư lại đằng sau, nó nhanh chân hướng phía trước chạy tới. Vừa chạy vừa hô: "Kẹo hồ lô! Bán cho ta kẹo hồ lô!".

"Đứa trẻ này...".

Phía sau, Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu, lặng lẽ bước theo.

"Ui da!".

Bỗng nhiên, một tiếng kêu đau truyền đến tai Lăng Tiểu Ngư. Đúng là giọng của Gia Gia.

Lăng Tiểu Ngư bước nhanh hơn, tiếp cận liền hỏi: "Sao vậy?".

Chỉ tay vào thân ảnh đang nằm sát bên, Gia Gia nói: "Ta đụng phải người này".

"Để ta xem".

Lăng Tiểu Ngư ngồi hẳn xuống. Hắn cẩn thận xem xét kẻ đang nằm bất động.

Thì ra đó là một phụ nhân tóc bạc. Dựa vào bộ y phục rách rưới mà nàng ta đang mặc, Lăng Tiểu Ngư nghĩ nàng hẳn cũng giống như bà lão gặp ở trước cửa khách điếm, là một hành khất. Chỉ có điều là người hành khất này...

So với bà lão nơi khách điếm thì còn thảm hơn gấp chục lần. Hai chân nàng bị què, hai tay cũng đã bị cùi. Chưa hết, đôi mắt nàng, chúng hiện cũng đã mù. Tàn khuyết đến thế là cùng.

"Tiểu Ngư, nàng ta...".

Dường như cảm nhận được có gì đó không ổn, Gia Gia nhìn vẻ mặt sững sờ của Lăng Tiểu Ngư, hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi làm sao vậy?".

Lăng Tiểu Ngư nghe rõ, nhưng chẳng đáp. Thay vì hồi đáp Gia Gia thì hắn vội vàng kiểm tra cơ thể phụ nhân hành khất, truyền lực lượng sang cho nàng.

Là bởi do lòng trắc ẩn ư?

Thật ra... nó là một loại tình cảm khác. Tâm của Lăng Tiểu Ngư đích xác đã động, nhưng không phải do thương hại mà là vì... ngỡ ngàng, đau xót.

Người phụ nhân tàn khuyết đang nằm bất động đây, nàng là một cố nhân. Nhớ lúc ấy, khi sư phụ Lăng Thanh Trúc của hắn trúng phải độc thủ của Đồ Tam Nương, hai người bọn hắn đã lưu lạc đến thôn Tô Hạ, đã từng nương náu trong nhà của một thôn nữ thiện lương. Tên của nàng... là Tô Phúc Đường.

Phải. Người phụ nhân tàn khuyết đang nằm đây, nàng chẳng phải ai khác, chính là Tô Phúc Đường!

Tuy rằng diện mạo đã ít nhiều đổi thay, nhưng những đường nét thân quen kia, Lăng Tiểu Ngư há có thể không nhận ra?

Nàng là Tô Phúc Đường. Chắc chắn là Tô Phúc Đường. Chỉ là...

Tại sao?

Tại sao nàng lại biến thành bộ dạng này, tàn tạ tới như vậy?

Rốt cuộc nàng đã gặp phải tai ương gì?

...

"Gia Gia, chúng ta về khách điếm".

Thông báo xong, cũng chẳng buồn ngó xem phản ứng của Gia Gia thì Lăng Tiểu Ngư đã đem Tô Phúc Đường bế lên, cấp tốc rời đi.

...

Một đỗi lâu sau.

Trong khách điếm.

Gia Gia đứng bên giường, đưa mắt nhìn cơ thể tàn tạ của Tô Phúc Đường, thương cảm nói ra: "Tiểu Ngư, nàng ấy thật đáng thương. Hai chân bị người ta đánh què, hai bàn tay cũng bị chặt đứt, mắt bị móc, lưỡi cũng bị cắt nữa... Đúng là quá độc ác...".

Xoay đầu nhìn lại, nó nắm lấy tay áo Lăng Tiểu Ngư, hỏi: "Tiểu Ngư, tình trạng bây giờ của nàng có phải là rất tệ không? Ta thấy sinh cơ của nàng...".

"Phải. Sinh cơ của nàng đã cạn kiệt rồi".

Lăng Tiểu Ngư nói tiếp: "Thân thể của nàng đã bị tổn hại tới độ không cách nào còn cứu chữa được nữa. Trừ phi được phục dụng tiên đan thì may ra mới có hi vọng. Chỉ là tiên đan...".

Thế giới này, hiện nay tiên nhân còn chẳng có thì kiếm đâu ra tiên đan chứ?

...

"Tiểu Ngư, nàng sẽ chết sao?".

"Chỉ sợ nàng sẽ không thể sống qua hết đêm nay".

Gia Gia nghe vậy thì cúi đầu, bảo trì im lặng.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên đầu nó, nhè nhẹ xoa: "Chúng ta sẽ giúp nàng thanh tỉnh trong chốc lát, hỏi xem ai đã hại nàng, hỏi xem nàng còn tâm nguyện gì không rồi giúp nàng thực hiện".

"Ưm".

Gia Gia gật đầu.

Và như vậy, cả hai bắt đầu thi triển đạo thuật.

Chữa trị là vô phương, nhưng giúp Tô Phúc Đường thanh tỉnh thì lại chẳng phải việc gì quá khó khăn. Nói chuyện với nàng cũng là như thế. Thông qua đạo thuật, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia có thể trao đổi với nàng thông qua thần niệm. Chỉ cần nàng nghĩ, bọn họ sẽ liền nghe được.

Bên trong kết giới màu tím được tạo ra từ tử tinh cầu của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư mở đầu cuộc nói chuyện.

"Tô Phúc Đường, tỷ nghe ta nói chứ?".

Đang nằm bên dưới, Tô Phúc Đường mấp máy đôi môi, nhưng do lưỡi đã bị cắt nên thanh âm phát ra chỉ là những tiếng ú ớ vô nghĩa.

Lập tức, Lăng Tiểu Ngư bảo: "Tỷ không cần mở miệng, muốn nói gì chỉ cần nghĩ đến thì ta sẽ liền nghe được".

Lựa chọn tin theo, Tô Phúc Đường trao đổi bằng ý nghĩ: "Ngươi là ai? Sao lại biết tên ta?".

"Phúc Đường tỷ, ta là Lăng Tiểu Ngư. Tỷ nhớ không?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 324: Lòng người bạc bẽo

"Lăng Tiểu Ngư? Ngươi là Lăng Tiểu Ngư?!".

"Phải, là đệ, người đã từng nương náu trong nhà của tỷ đây".

Đôi bên đã nhận thức, Lăng Tiểu Ngư đi thẳng vào đề: "Phúc Đường tỷ, nói cho đệ biết. Là ai đã hại tỷ ra nông nỗi này?".

Khuôn mặt nhăn lại vì đau khổ, Tô Phúc Đường chua xót nói ra: "Là Tô Sáng. Chính hắn đã biến ta thành như vầy".

...

Thêm một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư sững sờ. Thông tin mà hắn vừa nghe được, thực quá ngoài ý muốn rồi.

Tô Sáng? Có nghĩ thế nào Lăng Tiểu Ngư cũng không thể hình dung ra được kẻ hại Tô Phúc Đường lại là Tô Sáng - tướng công của nàng.

Hắn còn nhớ rõ, trong những tháng ngày nương nhờ tại nhà họ Tô, hắn và sư phụ đã có không ít lần tận mắt chứng kiến những cử chỉ, hành vi thân mật của phu thê Tô Phúc Đường. Tình cảm của bọn họ vô cùng thắm thiết. Dẫu nghèo nhưng hai vợ chồng luôn hết mực thương yêu nhau...

Một đôi phu thê đã từng hạnh phúc như thế, tại sao bây giờ lại thành ra như vầy? Tô Sáng kia, hắn vì sao lại phải hại nương tử của mình?

Nếu như Tô Sáng là kẻ hung hăng, bặm trợn thì chẳng nói làm gì, đằng này... Hắn là thư sinh, một kẻ dùi mài kinh sử. Đạo nghĩa, luân thường, Tô Sáng hắn là kẻ rõ hơn ai hết. Vậy thì tại sao?

"Phúc Đường tỷ, nói cho đệ biết. Tại sao Tô Sáng lại hại tỷ?".

Khóc không thành tiếng, Tô Phúc Đường kể lại: "Từ sau khi đệ và Thanh Trúc rời đi, nhờ vào số kim ngân hai người để lại, ta và Tô Sáng đã quyết định lên huyện mua một căn nhà để ở, tiện cho Tô Sáng trau dồi kinh sử, chuẩn bị kỳ thi sắp tới...".

"Cách đây ít lâu, sau bao năm miệt mài kinh sử, Tô Sáng rốt cuộc cũng đỗ trạng nguyên, được hoàng thượng quý mến tài năng, ban thưởng rất trọng... Ta cứ tưởng đó là may mắn, nhưng thật không ngờ...".

"Có được công danh địa vị, Tô Sáng hắn đã liền thay lòng đổi dạ. Hắn vì muốn cưới con gái quan thượng thư nên rắp tâm hại ta... Hắn cho người gọi ta lên đây, rồi móc mắt để ta không thể nhìn, cắt lưỡi để ta không thể nói, chặt đứt tay để ta không thể viết, đánh què chân để ta không thể đi...".

"Tô Sáng hắn để cho ta sống, nhưng sống không bằng chết. Không có lưỡi, cũng không có tay, ta chẳng cách nào đi tố cáo tội ác của hắn. Không có mắt, chân lại què, ta muốn trở về thôn Tô Hạ gặp phụ thân cũng chẳng được...".

Cánh tay cùi run run đặt lên bụng, Tô Phúc Đường nghẹn ngào: "... Nếu như không vì đứa con trong bụng, có lẽ ta đã buông xuôi lâu rồi...".

...

Bên giường, Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì nắm tay càng siết chặt. Trong đôi mắt hắn, hơi nước cũng phủ giăng tự bao giờ.

Hắn đâu có ngờ Tô Phúc Đường lại có những tháng ngày khổ sở tới như vậy.

Hỡi ôi, chỉ vì công danh địa vị, chỉ vì muốn cưới con gái một tên quan thượng thư nào đó mà Tô Sáng kia lại đan tâm hại nương tử của mình ra nông nỗi này, người chẳng ra người ma chẳng ra ma...

Không có mắt, không có lưỡi, tay đã cùi, chân cũng bị què, với thân thể tàn khuyết ấy, Tô Phúc Đường nàng sống được tới hôm nay quả đã là một kỳ tích.

Là vì đứa con trong bụng nàng. Phải, Tô Phúc Đường nàng nghĩ thế, rằng đứa con trong bụng vẫn còn, nhưng thực tế... Đứa bé kia, nó sớm đã mất rồi. Có lẽ Tô Phúc Đường nàng cũng biết, chỉ là nàng không thể tiếp nhận được thực tại quá đỗi tàn khốc nên mới tự mình lừa dối bản thân.

"Tô Sáng...".

Căm hận thốt ra, Lăng Tiểu Ngư nắm lấy cánh tay đã cùi của Tô Phúc Đường: "Phúc Đường tỷ hãy yên tâm. Đệ nhất định sẽ thay tỷ đòi lại công đạo".

...

"Phúc Đường tỷ, tỷ còn có tâm nguyện gì nữa không? Cứ nói với đệ. Đệ sẽ giúp tỷ hoàn thành".

"Tâm nguyện sao...".

Trong ý nghĩ, thanh điệu của Tô Phúc Đường cũng trở nên xa xăm vô định: "Tiểu Ngư, ta muốn quay về thôn Tô Hạ... Ta muốn về nhà...".

...

"Phúc Đường tỷ?".

"Phúc Đường tỷ...".

...

"Tiểu Ngư, nàng đi rồi".

Mặt đầy nước mắt, Gia Gia đem kết giới triệt hồi. Nó vừa dùng tay lau vừa nghẹn ngào nói: "Nàng ấy thật đáng thương... Tiểu Ngư, chúng ta nhất định phải đòi lại công đạo cho nàng".

Lăng Tiểu Ngư xoay đầu qua, thần tình kiên định: "Gia Gia, ngươi yên tâm. Ta sẽ không để nàng ấy phải chết oan uổng đâu".

...

Sau khi thi triển đạo thuật để bảo quản thi thể Tô Phúc Đường, Lăng Tiểu Ngư chậm rãi đứng lên, nhìn một lúc rồi xoay lưng đi về phía cửa phòng.

Đằng sau, Gia Gia hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi đi đâu vậy?".

"Giết người".

...

...

Một cô gái thiện lương như Tô Phúc Đường, đáng ra nên có một cuộc sống êm đềm, hạnh phúc mới đúng; thế mà hôm nay, kết cục của nàng lại vô cùng bi thảm. Trong khi đó, Tô Sáng - kẻ bạc tình bạc nghĩa, táng tận lương tâm kia - thì lại lấy được một tiểu thư đài các, đang sống trong giàu sang nhung lụa, thử hỏi đạo lý ở đâu?

Trời không có mắt.

Nếu đã vậy, nếu trời đã không nhìn thấy thì Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ thay trời hành đạo. Người đáng sống thì nên được sống, những kẻ đáng chết... thì đều phải giết.

Tô Sáng, đó sẽ là điểm bắt đầu trong hành trình đồ sát của Lăng Tiểu Ngư hắn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 325: Tìm tới tận cửa

Thông qua một ít thủ đoạn, Lăng Tiểu Ngư đã rất dễ dàng tra ra nơi ở của Tô Sáng hiện giờ. Hắn cũng chẳng định cư đâu xa, ngay tại trấn Thanh Hoa này thôi. Lẽ hiển nhiên là sống cùng với người vợ quyền quý, đứa con gái của quan thượng thư kia.

Trước đại môn Tô phủ, Lăng Tiểu Ngư đứng nhìn một lúc, chợt nhếch môi cười lạnh: "Nhà thật là lớn. Coi bộ Tô Sáng sống rất tốt".

"Hừ, cái tên bạc bình bạc nghĩa, còn tệ hơn cầm thú...".

Gia Gia căm hận, xung phong tiến đến.

Tới gần cửa lớn, ngay lập tức, bốn tên quan binh liền tuốt đao ngăn lại. Một tên quát: "Đứng lại!".

"Ngươi là ai?".

"Ta là ai a?".

Trong hình hài cô bé năm tuổi, Gia Gia co tay thành nắm đấm, đưa lên miệng thổi nhẹ: "Các ngươi thật muốn biết? Được, ta cho các ngươi biết".

"Binh! Binh!".

"Binh! Binh!".

Cúi nhìn bốn tên quan binh đã nằm bất động bên dưới, Gia Gia hừ khẽ: "Giờ thì các ngươi đã biết ta là ai rồi chứ?".

...

"Đánh ngất... Ta còn tưởng ngươi sẽ giết bọn họ".

Gia Gia quay lại nhìn Lăng Tiểu Ngư - kẻ vừa mới nói, đáp: "Làm chuyện ác là Tô Sáng, bọn họ cũng đâu có tội gì. Gia Gia ta là người hiểu lý lẽ a".

"Được rồi Tiểu Ngư, chúng ta mau vào trừng trị cái tên lòng lang dạ thú kia đi".

Nói rồi, Gia Gia giơ chân đạp tung cánh cửa, hiên ngang tiến vào.

"Đứng lại!".

...

"Hừm...".

Đảo quanh một vòng binh lính hơn trăm người, Gia Gia bặm môi, rất không kiên nhẫn: "Cái đám các ngươi đứng qua một bên hết đi, đừng có làm phiền ta".

"Lớn mật!"

Tiếng Gia Gia vừa dứt thì một giọng khác liền cất lên. Kế đấy, một tên quan binh tuổi độ bốn mươi cầm đại đao bước ra. Hắn nhìn Lăng Tiểu Ngư, kẻ mới tiến qua đại môn, nói lớn: "Oắt con! Dám xông vào Tô phủ, đúng là chán sống!".

"Shhh...".

Vẻ bực bội hằn in trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Gia Gia chỉ thẳng tên quan binh nọ: "Cái tên kia, bộ mắt ngươi bị mù à? Người vừa phá cửa là ta a!".

"Dám xem thường ta, để Gia Gia cho các ngươi biết tay".

Dứt câu, Gia Gia liền xuất ra thủ đoạn.

Đối phó với một đám thế tục phàm nhân, nó tất nhiên chẳng cần dùng nhiều sức lực, chỉ tùy tiện hoa tay múa chân vài cái liền xong. Rất nhanh, hơn trăm tên quan binh đều nằm bất động trên đất. Một tiếng rên rỉ thậm chí còn không nghe được.

Trong lúc đó, tại một căn phòng lớn...

Phòng này, xét ra thực rất đỗi xa hoa. Từ bàn ghế cho tới rèm che, chăn đệm,..., cái nào trông cũng đẹp đẽ, quý giá.

Đồ vật đã vậy, con người lại càng bắt mắt hơn. Đôi nam nữ có mặt trong căn phòng, bọn họ ai nấy đều mặc y phục rất đỗi sang trọng, thắt lưng vắt ngọc, cổ đeo trân châu... Thật... khác xa so với hình ảnh tàn tạ người không ra người ma không ra ma của Tô Phúc Đường.

Bên chiếc bàn bày biện cao lương mỹ vị, Tô Sáng - kẻ đã phụ bạc Tô Phúc Đường - cau mày nhìn ra cửa chính, lẩm bẩm: "Vừa rồi bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào thế nhỉ?".

"Tướng công, không cần lo lắng".

Ngồi nơi đối diện, Cao Mỹ Mỹ - nương tử hiện tại của Tô Sáng - cười nhẹ, trấn an: "Thiếp nghĩ chắc là mấy tên dân đen không biết sống chết ấy mà... Chàng yên tâm, Lý Bính trước đây từng là một cao thủ ngang dọc giang hồ, có hắn bảo vệ Tô phủ thì chẳng ai gây hại được cho chúng ta đâu".

"Chàng xem, ồn ào không phải đã dứt rồi sao? Mấy tên dân đen kia khẳng định đã bị Lý Bính giải quyết hết rồi".

Cầm lên bình rượu, Cao Mỹ Mỹ rót hai ly đầy, một cho mình, một cho Tô Sáng. Tình ý ngập tràn, nàng thấp giọng, nói khẽ: "Tướng công, rượu nồng kính tri kỷ, cạn".

Tô Sáng mỉm cười: "Cạn".

...

"Tướng công...".

Miệng nói chân đưa, Cao Mỹ Mỹ tiến ra sau lưng Tô Sáng, vòng tay qua cổ hắn, cất lời mời gọi: "Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng. Trời cũng đã muộn, chúng ta... đi nghỉ thôi".

"Ừm".

"Tướng công, để thiếp giúp chàng cởi y phục".

"Ừm".

Tô Sáng ứng tiếng, khép hờ hai mắt. Bộ dáng khá là hưởng thụ.

Công danh địa vị, quyền cao chức trọng, lại có người vợ đẹp hết lòng hầu hạ cho mình, cuộc sống này... Tô Sáng thật cảm thấy thoả mãn vô cùng. Trong đầu mình, hắn thầm nghĩ: "Phải. Sống như vầy mới gọi là sống. Một người tài ba, bậc trí thức như ta há có thể cả đời gắn bó với loại thôn nữ quê mùa như Tô Phúc Đường kia được. Tô Phúc Đường kia rõ ràng không xứng với ta...".

"Ta đã lưu cho nàng ta một con đường sống, coi như là niệm tình lắm rồi".

...

Lòng dạ của Tô Sáng, chính là như vậy đấy. Bạc. Bạc đến độ khiến người căm phẫn. Thật không hiểu hắn đọc sách để làm gì, luân thường đạo nghĩa đã để ở đâu.

Nhớ thuở nào cha con Tô Phúc Đường tốt bụng cưu mang, nuôi cho hắn ăn học, vậy mà giờ... Công thành danh toại, nghĩa ân chưa đền hắn đã vội trở mặt quay lưng.

Loại người như Tô Sáng hắn, sống tiếp thì đúng là làm nhơ chữ "luân thường", làm bẩn câu "đạo nghĩa".

Còn may, dù trời không tru, đất không diệt thì hôm nay, Tô Sáng hắn cũng đừng mong sống tiếp được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 326: Lấy mắt trả mắt, lấy tay trả tay (1)

"Rầm!".

Hết sức đột ngột, khi mà lớp trường y bên ngoài của Tô Sáng vừa được nương tử mình cởi ra thì một tiếng đổ vỡ liền vang lên. Cửa phòng, nó vừa mới bị người đạp ngã.

Giật mình bật dậy, Tô Sáng theo bản năng thoái lui ra sau. Đợi khi nom rõ dáng hình Gia Gia, lúc này hắn mới chất vấn, nét mặt chưa hết khẩn trương:

"Ngươi là ai?".

Bên cạnh hắn, Cao Mỹ Mỹ trông còn gấp hơn. Thay vì hỏi, nàng hướng bên ngoài hô gọi: "Lý Bính! Thị vệ đâu...!".

"Ngươi khỏi cần gọi, sẽ không có ai tới đâu." Cao Mỹ Mỹ còn chưa kịp nói trọn câu thì đã bị người cắt ngang.

Theo sau câu nói, chủ nhân thanh âm cũng từ từ lộ rõ. Đó là một nam nhân mặc hắc y, tuổi độ hai bốn hai lăm, dáng người thanh mảnh, tướng mạo bình phàm...

Tất nhiên đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ với Cao Mỹ Mỹ. Nàng chưa từng nhận thức. Có điều, Tô Sáng thì khác.

"Ngạc nhiên" còn nhiều hơn trước, Tô Sáng chỉ vào kẻ mới bước qua cửa lớn, miệng hơi lắp bắp: "Ngươi... Ngươi là... Ngươi là Lăng Tiểu Ngư?".

"Vẫn còn nhớ sao?".

Lăng Tiểu Ngư nhếch môi, tiếp lời: "Ta đối với ngươi xét cho cùng cũng chỉ là người dưng nước lã, thế mà ngươi vẫn nhớ rõ. Ấy vậy mà người vợ hiền lương hết lòng chăm lo cho ngươi, Tô Sáng ngươi lại quên mất tự lúc nào. Lạ lùng thay...".

...

"Lý Bính! Thị vệ đâu!".

Liếc qua Cao Mỹ Mỹ vẫn còn "ngoan cố" hô gọi quân binh, Lăng Tiểu Ngư mất đi kiên nhẫn, bảo Gia Gia: "Giúp nàng ta im lặng đi".

"Cứ để ta".

Tiếp nhận trọng trách xong, Gia Gia liền triển khai hành động. Nó bước thẳng tới chỗ Cao Mỹ Mỹ...

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì?!".

Kêu gọi mãi lại chẳng thấy quân binh đâu, nội tâm Cao Mỹ Mỹ đã bắt đầu phát hoảng, nay thấy Gia Gia sấn tới thì càng thêm hoảng, vội vã thoái lui.

Chỉ là nàng có thể lui được đi đâu? Phòng dẫu rộng thì diện tích có thể lớn được bao nhiêu?

Không ngoài ý muốn, Cao Mỹ Mỹ rất nhanh đã đụng phải vách tường. Chính lúc này, thân ảnh nhỏ nhắn của Gia Gia bất ngờ gia tăng cước bộ.

"Á không...!".

...

Tầm chục giây sau.

Đúng như yêu cầu của Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia đã làm cho Cao Mỹ Mỹ hoàn toàn im lặng. Không những phong bế huyệt đạo mà nó còn xé hẳn một miếng vải to, cuộn lại rồi nhét luôn vào miệng Cao Mỹ Mỹ.

Chứng kiến tất thảy, Lăng Tiểu Ngư không khỏi lắc đầu: "Gia Gia, ngươi đã phong bế huyệt đạo rồi, hà tất còn dùng vải bịt miệng".

"Thì ta có lý do mà" - Nở một nụ cười khả ái, Gia Gia đáp tỉnh queo - "Ta muốn hành hạ nàng ta a".

"Ồ... Ngươi ghét nàng ta sao?".

"Dĩ nhiên rồi." - Gia Gia gật đầu cái rụp - "Nàng ta đã cướp chỗ của Phúc Đường a".

"Cướp?".

Lăng Tiểu Ngư chẳng cho là đúng: "Gia Gia, một kẻ bạc tình bạc nghĩa như Tô Sáng, ngươi nghĩ hắn xứng với Phúc Đường sao?".

"À... Đúng đúng! Cái thứ không bằng cầm thú này sao mà xứng với Phúc Đường được. Hắn đáng bị xẻ thịt moi tim rồi ném cho chó ăn".

...

Ở gần đó, Tô Sáng càng nhìn, càng nghe thì trong lòng càng sợ hãi. Hắn chợt nhớ đến lời Tô Phúc Đường từng nói trước đây. Nàng từng nói rằng Lăng Thanh Trúc và Lăng Tiểu Ngư rất có thể là người tu tiên trong truyền thuyết.

Tu sĩ, đấy là hạng người nào chứ. Một phàm nhân như hắn, trước mặt tu sĩ thì chắc cũng chỉ như con sâu cái kiến mà thôi...

"Tiểu Ngư huynh đệ, ngươi... ngươi đã...".

Thừa hiểu họ Tô đang muốn hỏi gì, Lăng Tiểu Ngư chủ động giải đáp luôn: "Phải. Ta đã gặp Phúc Đường. Trong tình trạng thân thể tàn khuyết, người không ra người ma chẳng ra ma".

"Tiểu Ngư huynh đệ, hẳn ngươi đã hiểu lầm gì đó...".

Thầm nghĩ với chiếc lưỡi đã bị cắt, đôi tay bị cùi thì Tô Phúc Đường không thể nào vạch trần tội ác của mình được, Tô Sáng cố gắng trấn định, tìm cách biện minh.

"Tiểu Ngư huynh đệ, ngươi mau nói cho ta biết. Phúc Đường bây giờ ở đâu? Ta lập tức đi đón nàng".

"Huynh đệ ngươi không biết đâu, ta đã cho người tìm kiếm nàng bấy lâu mà vẫn...".

"Chát!".

Sau khi cho Tô Sáng một cái tát như trời giáng, khiến hắn té lăn, Lăng Tiểu Ngư mới cười lạnh: "Tô Sáng à Tô Sáng, tới nước này rồi mà ngươi vẫn chưa chịu hối cải".

"Ngươi muốn trang nhân nghĩa, muốn biện minh?".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Ngươi không cần phải tốn công. Tất cả những gì nên biết ta đều đã biết".

...

"Tô Sáng, ngươi vốn dĩ là một kẻ cơ nhỡ. Trong lúc ngươi khó khăn nhất, không ai khác, chính cha con Tô Phúc Đường đã cưu mang ngươi. Dẫu gia cảnh nghèo khó, bọn họ vẫn cố lo cho ngươi ăn học, đối với ngươi chưa từng lớn tiếng nặng lời. Thế thì tại sao...".

"Tô Sáng ngươi vừa đỗ trạng nguyên đã liền quay lưng trở mặt. Vì muốn cưới con gái quan thượng thư, vì muốn có cuộc sống sang giàu, Tô Sáng ngươi lại đan tâm bức hại nương tử của mình...".

"Ngươi móc mắt để nàng không thể nhìn, cắt lưỡi để nàng không thể nói, chặt tay để nàng không thể viết, đánh gãy chân để nàng không thể đi. Chưa hết, thậm chí ngay đến đứa con trong bụng nàng mà ngươi cũng không tha...".

Lăng Tiểu Ngư cúi người đem Tô Sáng dựng dậy, nói tiếp.

"Tô Sáng à Tô Sáng, ngươi đọc sách để làm gì? Luân thường đạo nghĩa ngươi đã để ở đâu?".

"Tô Sáng. Ngươi có còn là con người không?!".

"A a a...!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 327: Lấy mắt trả mắt, lấy tay trả tay (2)

Nâng lên cánh tay vừa bị mình kéo đứt, Lăng Tiểu Ngư lạnh lùng vứt sang một bên. Trong tiếng kêu la, cầu khẩn của Tô Sáng, hắn mỉm cười:

"Rất đau sao?".

"Tô Sáng, lúc bị ngươi bức hại, Phúc Đường tỷ chắc chắn còn đau hơn gấp trăm lần. Bị chính tướng công mình yêu thương bức hại, cái cảm giác đó, nó thống khổ thế nào ngươi có hiểu không?".

Nhẹ lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư nắm lấy cánh tay còn lại của Tô Sáng, giọng khinh miệt: "Ta đoán hẳn là không. Một kẻ như ngươi thì làm sao hiểu được tình cảm cao quý của Phúc Đường tỷ. Tô Sáng, ngươi không xứng!".

"A a a...!!".

Lần thứ hai, tiếng hét thất thanh của Tô Sáng cất lên. Đầy đau đớn.

Nhưng, ai quan tâm chứ?

Gia Gia có chút ái ngại đấy, tuy nhiên, sự chán ghét, lòng căm phẫn của nó còn lớn hơn rất nhiều.

Cao Mỹ Mỹ ư? Sau khi nghe qua đầu đuôi cớ sự thì trong thâm tâm nàng, ngọn lửa yêu đương đã vụt tắt rồi. Đối với Tô Sáng, nàng thậm chí còn sinh ra khiếp hãi.

Vì phú quý vinh hoa, vì quyền uy danh vọng mà Tô Sáng hắn lại nhẫn tâm bức hại nương tử của mình, đem nàng biến thành một kẻ tàn khuyết, quả vô cùng độc ác. Nhân phẩm của hắn, phải nói là cầm thú cũng không bằng.

Ngẫm một chút, hôm nay Tô Sáng hắn vì nàng, vì địa vị mà bội bạc Tô Phúc Đường, có gì đảm bảo ngày sau hắn sẽ không vì ai đó hay là vì cái gì khác mà biến nàng thành Tô Phúc Đường thứ hai?

Ghê tởm, sợ hãi, đấy là tất cả những gì mà Cao Mỹ Mỹ có thể dành cho tướng công của mình lúc này. Đừng nói là đang bị phong bế, chẳng giúp được gì, cho dù có khả năng giúp đỡ thì nàng cũng tuyệt đối sẽ không cứu Tô Sáng. Loại người như hắn, cứu mà làm chi?

...

Gia Gia dửng dưng, Cao Mỹ Mỹ cũng chẳng màng, như vậy thì chỉ còn duy nhất mỗi mình Lăng Tiểu Ngư.

Nhưng Lăng Tiểu Ngư, hắn sẽ đại phát từ bi sao?

Hắn đâu phải Phật.

Tùy tiện đem cánh tay còn đang nhiễu máu vứt đi, mặc cho Tô Sáng cố vùng vẫy kêu la, Lăng Tiểu Ngư vẫn không chút động tâm. Hắn nói, một cách lãnh đạm:

"Lấy mắt trả mắt, lấy tay trả tay. Tô Sáng ngươi đối với Phúc Đường tỷ thế nào thì ta sẽ đối với ngươi giống y thế ấy".

"Để xem. Hai tay ngươi đã đoạn, bây giờ... hẳn nên tới mắt nhỉ?".

"Không! Không!...".

"... Van xin ngươi! Đừng...!!".

"A a a a...!!".

...

"Tiểu Ngư...".

"Gia Gia, ngươi đừng nhìn".

Đợi cho Gia Gia quay mặt sang hướng khác, Lăng Tiểu Ngư mới lại tiếp tục.

Hắn thả cặp mắt của Tô Sáng xuống nền nhà, đoạn giơ chân phải của mình lên.

"Tay ngươi đã đoạn, mắt ngươi đã mù, tiếp theo... nên đến chân ngươi rồi".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư dụng lực đạp mạnh vào chân Tô Sáng, làm nó gãy đôi.

"A a a...!!".

"Lăng Tiểu Ngư! Giết ta đi! Giết ta đi...!!".

...

"Sao?".

"Ngươi đã không thể chịu đựng thêm nữa ư?".

Lăng Tiểu Ngư khinh thị: "Tô Sáng, ngươi kém cỏi quá đấy. Ngươi có biết Phúc Đường tỷ đã lê cơ thể tàn khuyết kia mà sống không?".

"Hẳn rồi. Chính ngươi đã để cho nàng sống. Nhưng... là sống không bằng chết".

"A a a...!!".

...

"Tô Sáng, ngươi cảm nhận được rồi chứ? Đây chính là nỗi đau mà Phúc Đường tỷ đã gánh chịu. Mới chỉ một phần thôi".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư thi triển chút đạo thuật đem cơ thể máu me của Tô Sáng đính lên vách tường, rồi "trấn an": "Tô Sáng, ngươi yên tâm. Ta đã dùng một ít thủ đoạn lên mình ngươi, đảm bảo dù ngươi có đau đớn thế nào thì thần trí cũng vẫn sẽ thanh tỉnh. Ngươi có muốn ngất cũng không thể ngất đi được đâu".

"Giết ta...".

"Giết ta...".

...

"Giết ngươi? Còn quá sớm".

Chân chuyển di, Lăng Tiểu Ngư hướng cửa lớn bước ra. Chừng khi tới cửa, hắn chợt dừng lại, hé môi bảo: "Suýt nữa ta quên. Lưỡi Tô Sáng ngươi vẫn còn nhỉ?".

"Phốc!".

"A... ư ư...!!".

...

"Gia Gia, chúng ta đi thôi".

...

Màn báo thù cho Tô Phúc Đường cứ vậy mà chấm dứt. Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia, hai người bọn họ hiện đã hoàn toàn khuất dạng. Bên trong Tô phủ, giữa căn phòng rộng rãi xa hoa lúc này chỉ còn lại Tô Sáng và Cao Mỹ Mỹ.

Cao Mỹ Mỹ tất nhiên vẫn được an toàn. Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia đều bỏ qua cho nàng. Riêng phần Tô Sáng...

Thân thể hắn còn đang bị đính trên vách tường, máu me chảy đầy. Chân gãy, tay đoạn, hốc mắt trống không, tình trạng khá ư kinh dị. Càng khiến người sởn gai óc hơn nữa là miệng hắn, nơi đó có một chiếc đũa đang ghim chặt, xuyên hẳn qua bên kia đầu. Ấy vậy mà... chẳng hiểu sao hắn vẫn còn sống.

Đúng là một cảnh tượng làm người khiếp đảm.

...

...

Hôm sau.

Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, hai kẻ đã rời khỏi Tô phủ sau khi bắt Tô Sáng đền tội, thân ảnh bọn họ đã lại một lần nữa hiện ra. Có điều vị trí, nó đã không phải địa bàn Thanh Hoa trấn nữa rồi.

Chỗ mà bọn họ đang đứng là thôn Tô Hạ, thuộc huyện Thanh Châu, phủ Hoài Nam, ngay trước nhà Tô Phúc Đường.

Cúi nhìn hai nấm mộ, một cũ một mới, Gia Gia có phần thương cảm: "Thật không ngờ phụ thân Tô Phúc Đường cũng đã mất rồi".

"Tiểu Ngư, ngươi có nghĩ là do Tô Sáng hại không?".

"Đã không còn quan trọng nữa rồi".

Lăng Tiểu Ngư nhìn làn khói trắng đang phiêu phù giữa không trung, khẽ thốt: "Tô bá, Phúc Đường tỷ, hãy yên nghỉ".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 328: Người hành khất thành La Xương (1)

"Haizz... Bọn họ là người tốt, vậy mà phải chịu kết cục thế này. Ông trời thật đúng là không có mắt".

"Giờ nghĩ lại, với thân thể tàn khuyết kia, thật không biết Tô Phúc Đường làm sao có thể sống được những mấy tháng trời...".

...

"Thân thể tàn khuyết, trên người dẫu có ngân lượng e cũng sớm không giữ được. Nàng ấy hẳn đã phải khất thực người qua đường".

Ngước nhìn Lăng Tiểu Ngư - kẻ vừa giải đáp cho mình, Gia Gia hỏi: "Tiểu Ngư, làm một hành khất thì cảm giác thế nào? Ngươi có biết không?".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Không biết. Nhưng hẳn là rất tệ".

"Gia Gia, ngươi có muốn trải nghiệm một lần không?".

"Trải nghiệm? Trải nghiệm cái gì?".

"Làm một hành khất".

...

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, rất nhanh, một tháng nữa đã lại trôi qua.

Tại thành La Xương, kinh đô nước Việt...

Quả đúng như cái danh thiên hạ đệ nhất thành của Trung nguyên, La Xương rộng lớn và trù phú vô cùng. Ở đây có đủ thứ xa xỉ trên đời. Từ cảnh vật, kiến trúc cho tới con người. Sự giàu có, thật chẳng biết kể đâu cho hết.

Tuy nhiên, đã nhìn trước thì cũng nên ngó sau. La Xương rất đỗi xa hoa, điều đó không giả. Nhưng, đường có nhiều ngả, người có nhiều hạng, cuộc sống bao giờ cũng có hai mặt, dù bất kỳ đâu. La Xương không phải ngoại lệ.

Đằng sau sự giàu có của đế đô này, mặt tối vẫn luôn hiện hữu. Cái nghèo, cái đói, hàng trăm thứ tệ nạn trên đời. So với những nơi khác, chúng thậm chí còn nhiều hơn gấp chục, gấp trăm lần. Đó là cái giá của văn minh.

Sự đen tối kia, nếu muốn nhìn đến tận cùng, chỉ e sẽ rất tốn thời gian. Nhưng không sao, có một cách khác để giúp con người ta cảm nhận dễ dàng hơn: những khu ổ chuột - bãi rác của văn minh.

Tây thành, một góc nhỏ.

Trái hẳn với vẻ phồn hoa của đế đô nói chung, tại khu vực này, nó trông bẩn thỉu vô cùng. Hiện hữu nơi đây không phải là những vị thương gia đeo đầy trang sức hay những vị công tử, tiểu thư mình là áo lụa trắng nõn thơm nồng. Hiện hữu nơi đây, duy nhất chỉ có khổ sở, nghèo đói và bệnh tật. Sặc mùi hôi tanh.

Góc tây thành này, nó thực sự là một bãi rác không hơn.

Và, giữa bãi rác khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy buồn nôn ấy, ngay lúc này đây, có hai thân ảnh đang lặng lẽ bước ra.

Là hai lão nhân tóc bạc da nhăn, nom bộ dạng thì xem chừng cũng đã gần đất xa trời rồi.

Tay chống gậy, đi phía bên trái, trong bộ đồ rách rưới có phần bẩn thỉu, bà lão ngó sang ông lão đồng hành, hỏi nhỏ: "Tiểu Ngư, bây giờ chúng ta đi đâu?".

"Tùy tiện đi".

"Thế khi gặp người khác, chúng ta có phải ngửa tay ra xin tiền không?".

Trong bộ dạng một lão nhân bảy tám mươi tuổi, tóc tai rối bù, Lăng Tiểu Ngư tạm ngưng bước chân: "Chúng ta cải trang thành ăn mày, không xin tiền thì làm gì?".

"Nhưng mà... chúng ta xin tiền làm gì? Tiểu Ngư ngươi đâu có thiếu tiền".

Khẽ lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư kiên nhẫn giải thích: "Gia Gia, thứ chúng ta xin không phải tiền, là lòng tốt của con người".

"Lòng tốt?" - Gia Gia vẫn chưa hiểu mấy - "Xin lòng tốt làm gì?".

"Chẳng phải Gia Gia ngươi nói muốn biết làm một hành khất thì cảm giác sẽ thế nào sao?".

Lăng Tiểu Ngư chuyển mình cất bước. Vừa đi vừa nói: "Gia Gia, làm một hành khất thật ra cũng có cái hay. Nhất là loại hành khất gần đất xa trời như chúng ta. Thế nhân chẳng ai lại tốn công che đậy trước mắt những kẻ hành khất già nua yếu ớt cả".

"Đi thôi. Đi xem thế gian này còn bao nhiêu người tốt; và kẻ xấu, họ lại có những bao nhiêu".

...

Kể từ hôm ấy, Lăng Tiểu Ngư và thêm cả Gia Gia, hai người bọn họ vậy mà thực sự sống cuộc đời hành khất. Gia Gia thì ít nhiều vẫn có những giới hạn của mình, nhưng riêng Lăng Tiểu Ngư...

Phải công nhận, Lăng Tiểu Ngư đã vô cùng nhập vai. Hắn không chỉ ngày ngày ngửa tay xin tiền, chịu bị miệng đời thoá mạ mà còn thản nhiên tiếp nhận thức ăn thừa của người khác ban cho rồi bốc ăn ngon lành. Đáng nói, đó lại chẳng phải một hai lần.

Tháng này qua tháng nọ, hầu như mỗi ngày Lăng Tiểu Ngư hắn đều ăn thức ăn thừa của kẻ khác. Khi thì bát cơm dư, khi thì tô mì âm ấm, hoặc có khi là một chiếc bánh đã hoàn toàn nguội lạnh... Tương tự, phương thức tiếp nhận cũng khá đa dạng. Có người tốt bụng đưa tận tay cho hắn, cũng có kẻ dùng sức mà ném rồi cười lên khoái trá. Đủ hình. Đủ dạng.

...

Thu qua đông tới, xuân tàn hạ sang, thời gian cứ vậy mà trôi. Cho đến hôm nay, sau một năm làm người hành khất, rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư cũng quyết định hoàn nguyên thân phận.

Trút đi lớp ngụy trang già nua, hắn lại trở về là một thanh niên tướng mạo bình phàm như trước. Khác, có chăng nằm ở tâm tính.

Trải qua một năm trời lặng lẽ quan sát thế nhân, tâm hắn thực đã cải biến rất nhiều rồi. Bằng đôi mắt già nua của người hành khất, hắn đã thấy và đã nghe vô số chuyện. Tốt có, nhưng xấu thì nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 329: Người hành khất thành La Xương (2)

Nếu như trước đây Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ mới hình dung được thì bây giờ, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ thế nào gọi là "nhân tình ấm lạnh". Hắn nhận ra trên cõi đời này có không ít người hiền lành phải gánh chịu tai ương như Tô Phúc Đường, càng không thiếu phường bội bạc, kẻ bất lương giống Tô Sáng.

Hắn nhận ra tội ác đâu đâu cũng có. Chẳng riêng một tầng lớp nào. Muốn diệt tận gốc, căn bản chỉ là người si nói mộng.

Nhưng, kể cả là như vậy, hắn vẫn muốn quét dọn đi đám rác dơ bẩn này. Chí ít, con đường hắn đi, nó phải gọn gàng hơn một chút. Có bẩn thì cũng nên là máu...

Tự tay vứt đi bộ đồ rách rưới nồng nặc mùi hôi, Lăng Tiểu Ngư ngửa mặt, nhắm nghiền hai mắt. Hắn hít vào rồi thở mạnh một hơi, hạ đầu xuống thì bảo: "Gia Gia, chúng ta đi thôi".

"Tiểu Ngư, chúng ta đi đâu?" Kế bên, Gia Gia hỏi lại.

Hồi đáp nó là một giọng bình thản: "Giết người".

...

Tầm chục phút sau.

Trước của Mạc phủ.

"Tiểu Ngư, chúng ta tới nhà tên Mạc Tử Chi này làm gì?".

"Ngươi vẫn nhớ tên hắn à?" Lăng Tiểu Ngư không trả lời mà hỏi lại.

Gia Gia đáp ngay: "Nhớ sao không. Cái tên tham quan này lần trước đã đạp ta một cái a".

"Vì vậy cho nên ngươi ghi hận?".

"Phải ghi chứ".

Gia Gia nói ra suy đoán: "Tiểu Ngư, ngươi dẫn ta tới đây có phải là để cho ta báo thù không?".

"Xuy" khẽ một tiếng, Lăng Tiểu Ngư có chút buồn cười: "Hai hôm trước, cái mông của hắn còn không phải đã bị Gia Gia ngươi giẫm đạp đến độ thừa

sống thiếu chết?".

"Tội ác" bị người vạch trần, Gia Gia khó tránh ngại ngùng. Nó thấp giọng hỏi: "Cái đó... Sao mà Tiểu Ngư ngươi biết hay vậy? Ta chỉ hành động một mình thôi mà".

"Muốn người khác không biết thì trừ phi mình đừng làm".

Tưởng Lăng Tiểu Ngư có ý trách cứ, Gia Gia biện minh: "Tiểu Ngư, đó cũng đâu phải lỗi của ta. Người ta nói có ân phải trả, có nợ phải đòi a... Lại nói, cái tên Mạc Tử Chi này cũng đâu phải tốt đẹp gì. Hắn ỷ mình là trọng thần triều đình, hễ mỗi khi ra đường đều hung hăng hống hách, bình thường còn hay nhận hối lộ nữa...".

"Ngươi thanh minh cái gì chứ? Ta nói trách cứ ngươi bao giờ?".

Lăng Tiểu Ngư dời tầm mắt, chuyển từ người Gia Gia lên đại môn Mạc phủ.

"Gia Gia, chuyện ác tên Mạc Tử Chi này làm tính ra thật không ít. Ngươi sao có thể chỉ tính sổ với mỗi cái mông hắn được. Đầu hắn cũng cần được tính đấy".

"Tiểu Ngư, ngươi... ngươi muốn giết hắn?".

"Không phải ta đã bảo chúng ta đi giết người rồi sao".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư bỏ lại Gia Gia phía sau, hướng đại môn Mạc phủ tiến lại.

"Đứng lại!".

Trước cửa lớn, hai tên thị vệ thấy người lạ tiến đến thì liền dang tay cản lối. Một tên hỏi: "Ngươi là ai?".

"Ta sao?".

Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, tiếp tục bước đi.

"Là kẻ giết người".

...

Lăng Tiểu Ngư bước qua đại môn, lúc này Gia Gia mới đi tới. Nó tò mò nhìn hai tên thị vệ hiện đã toàn thân bất động, âm thầm tặc lưỡi: "Thủ đoạn của Tiểu Ngư ngày càng lợi hại a. Với thiên nhãn của mình mà lúc nãy cũng chỉ lờ mờ trông thấy chút đỉnh".

Cánh tay nhỏ nhắn vỗ vỗ lên chân hai tên thị vệ, Gia Gia bảo: "Các ngươi nhớ sau này phải làm người tốt a. Làm người xấu thì sẽ sống không thọ đâu".

Nhắn gửi xong, nó nhấc chân bước vào bên trong...

...

Lát sau.

Giữa tư phòng Mạc Tử Chi.

Trong phòng lúc này, trừ bỏ Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia và gia chủ là Mạc Tử Chi ra thì còn có ba người nữa. Toàn bộ đều là nữ nhân, còn rất trẻ. Vừa rồi, chính ba người bọn họ đã ngồi bên cạnh thoa thuốc cho cái mông vốn bị Gia Gia đánh bầm dập của Mạc Tử Chi. Đoán chừng là thê thiếp hay tì nữ gì đó.

Đảo mắt một vòng, khi trông thấy ba nữ nhân trẻ đẹp kia ai nấy đều bất động, Gia Gia khỏi cần nghĩ cũng thừa biết nguyên do. Nó bỏ qua bọn họ, tập trung sự chú ý lên người Mạc Tử Chi. Nở nụ cười khả ái, nó hỏi:

"Ê, còn nhớ ta không?".

Nếu là khi khác, trước gương mặt xinh xắn kèm theo nụ cười khả ái của Gia Gia, Mạc Tử Chi khẳng định sẽ rất vui lòng bắt chuyện. Nhưng trong hoàn cảnh này...

Nhớ lại sự tình phát sinh hai hôm trước, Mạc Tử Chi vừa giận vừa sợ. Hắn chỉ tay vào mặt Gia Gia, theo phản xạ lùi lại phía sau: "Ngươi... Là ngươi! Chính là ngươi!".

"Ồ... Dựa vào phản ứng này của ngươi, ta có thể khẳng định ngươi vẫn còn nhớ rõ".

Liếc xuống cái mông của Mạc Tử Chi, Gia Gia quan tâm hỏi: "Cái mông ngươi sao rồi?".

"Ngươi... Các ngươi muốn làm gì?!".

Mạc Tử Chi tiếp tục thoái lui: "Ta là trọng thần của triều đình, các ngươi dám làm hại ta thì triều đình sẽ không tha cho các ngươi đâu!".

"Triều đình?".

Lăng Tiểu Ngư khinh miệt: "Mạc Tử Chi, coi bộ ngươi cũng không được thông minh lắm".

Ngó thấy Lăng Tiểu Ngư hướng chỗ mình tiến lại, Mạc Tử Chi càng thêm khẩn trương: "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?!".

"Mạc Tử Chi." - Đối lập với vẻ khẩn trương của Mạc Tử Chi, Lăng Tiểu Ngư lại vô cùng bình tĩnh - "Ngươi làm quan hai mươi ba năm, cống hiến thì ít mà tham ô thì nhiều. Nhất là trong mấy năm gần đây, việc ác ngươi làm càng khó có thể tha thứ. Vụ gần đây nhất là khoảng hai tháng trước, Mạc Tử Chi ngươi đã cho người bắt cóc dân nữ Trương Thị Xuân vốn đã có chồng...".

"Mạc Tử Chi, ta không nói oan cho ngươi chứ?".

"Ngươi... Ngươi... Ngươi sao... sao lại...?".

"Tại sao ta lại biết?".

Lăng Tiểu Ngư chậm rãi xoay đầu, vừa hướng cửa lớn bước ra vừa nói: "Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm".

"Bịch!" Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư thì bên trong tư phòng, một thanh âm trầm thấp vang lên.

Đầu của Mạc Tử Chi, nó đã vừa mới rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 330: Chấn động đế đô (1)

Một góc phía nam thành La Xương, trong hẻm nhỏ...

Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã rời khỏi Mạc phủ ban nãy hiện đang ở đây. Gia Gia tất nhiên cũng đang đồng hành cùng hắn. Nó liếc trái phải một vòng, rồi mới hỏi: "Tiểu Ngư, người ngươi muốn giết sống chỗ này sao?".

"Ừm".

Nhận được câu trả lời, Gia Gia lại càng thêm nghi hoặc: "Nhưng mà... người sống ở đây ai cũng đều rất nghèo a".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu, vừa đi vừa nói: "Người nghèo không có nghĩa không làm chuyện ác".

...

Chân bước đều đặn, tầm hai phút sau thì Lăng Tiểu Ngư đã đứng trước một căn nhà lụp xụp, trông như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Khá tùy nhiên, hắn đưa tay đẩy cánh cửa mục ra.

"Két...".

Ngay lập tức, một mùi hôi nồng nặc xông thẳng vào mũi hắn. Và cả Gia Gia - kẻ đang đi bên cạnh.

"Di...".

Đối với hương vị khó tả kia, Gia Gia vừa ngửi qua đã liền nhăn mày. Nó vội dùng tay bịt mũi mình lại. Thanh điệu có chút biến dạng, nó nói: "Tiểu Ngư, mùi này kinh khủng quá".

"Gia Gia ngươi chẳng phải cũng từng làm hành khất, ngươi ngại gì chứ?".

"Trước khác giờ khác. Huống hồ... Thời điểm ta làm hành khất, trên người cũng đâu có phát sinh mùi hương kinh khủng như vầy".

"Nếu vậy thì ngươi phải trách kẻ đang nằm kia rồi".

Theo hướng tay Lăng Tiểu Ngư chỉ, Gia Gia nhanh chóng bước lại. Cúi nhìn gã trung niên râu ria rậm rạp đang ngả lưng ngáy khò khò, nó quan sát một lúc thì quay đầu lại hỏi:

"Tiểu Ngư, hắn là người ngươi muốn giết à?".

"Phải." Chẳng có gì cần che giấu, Lăng Tiểu Ngư gật đầu xác nhận ngay.

Thấy vậy, Gia Gia mới đem thắc mắc nói ra: "Nhưng sao Tiểu Ngư ngươi lại muốn giết hắn? Hắn là người tàn tật a".

Mấy lời này, Gia Gia nó không nói ngoa. Cái gã trung niên say xỉn đang nằm ngáy đây, thân thể quả đúng đã có khiếm khuyết. Chân trái của hắn đã bị què rồi. Di chứng xem ra còn không nhẹ.

Một kẻ như vậy thì có thể gây ra tội ác gì chứ?

Gia Gia thực thấy khó hiểu.

Có vẻ cũng đoán được tâm tư của Gia Gia nó, Lăng Tiểu Ngư chủ động giải đáp. Hắn đem chuyện quá khứ nói ra: "Gia Gia, ngươi có điều còn chưa biết. Trước khi bị người đánh tàn phế, tên Chu Khảng này đã làm không ít chuyện xấu. Tội ác lớn nhất của hắn là vào khoảng hai năm trước...".

"Đêm lễ Trùng Khánh năm ấy, Chu Khảng hắn đã từng cưỡng bức một thiếu nữ, khiến nàng phải treo cổ tự vẫn. Phụ thân nàng bởi quá đau lòng trước cái chết của nữ nhi nên cũng lâm trọng bệnh, một tháng sau thì qua đời".

"Còn có chuyện như vậy?".

Gia Gia tròn mắt: "Tiểu Ngư, mấy chuyện này làm sao ngươi biết được?".

"Làm sao biết ư...".

Lăng Tiểu Ngư tiến lại chỗ chiếc bàn sứt mẻ đặt giữa căn nhà, lấy vạt áo lau qua ghế rồi hạ mông ngồi xuống. Thay vì trực tiếp trả lời, hắn bỗng hỏi: "Gia Gia, ngươi còn nhớ bà lão ăn xin chúng ta thường gặp trong con hẻm gần Thanh Hương lầu chứ?".

"Bà lão..." - Gia Gia thoáng ngẫm, rất nhanh liền nhớ ra - "Tiểu Ngư, có phải là Liên bà bà có vết sẹo trên trán đó không?".

"Ừm, là bà ấy".

Lăng Tiểu Ngư tiếp lời: "Tội ác của Chu Khảng là do bà ấy kể cho ta nghe".

"Làm sao bà ấy biết được?".

"Rất đơn giản. Vào cái đêm Chu Khảng cưỡng bức thiếu nữ kia, bà ấy đã nhìn thấy".

...

"Gia Gia, nếu ngươi không thường xuyên chạy đi lung tung, chịu khó tiếp xúc với những người bần cùng của thành La Xương này, ngươi nhất định sẽ nghe được rất nhiều thứ, biết được rất nhiều điều".

"Không chỉ Chu Khảng, từ miệng bà lão kia, hàng tá cái tên cùng tội ác đã được tường thuật lại. Nhưng trong số đó, ta vẫn thấy tên Chu Khảng này là đáng chết nhất".

"Tại sao?".

"Bởi vì hắn không biết hối cải".

Lăng Tiểu Ngư cầm lên bình rượu hiện chỉ còn chưa đầy một phần năm đang nằm nghiêng trên bàn, tiếp lời: "Mặc dù chân đã bị què, Chu Khảng hắn vẫn chưa hết hung hăng. Tội lớn hắn không đủ sức gây, nhưng tội nhỏ thì vẫn thường xuyên được hắn thực hiện. Đa phần là ức hiếp những người già nua, thân cô thế cô. Liên bà bà kia từng không ít lần bị hắn dùng gậy đánh đập...".

"Gia Gia, ta đã quan sát tên Chu Khảng này một thời gian. Hắn căn bản đã không còn cái gọi là "lương tâm" nữa rồi. Loại người như hắn, sống tiếp chỉ càng làm cho thế gian vẩn đục thêm thôi".

"Tiểu Ngư ngươi nói đúng, cái tên Chu Khảng này đáng bị giết".

Gia Gia tỏ rõ sự chán ghét của mình. Nó mím môi, nét mặt hầm hầm nhìn kẻ đang nằm ngáy sát bên: "Hừm... Đã làm việc ác mà vẫn có thể lăn ra ngủ ngon lành như vậy...".

"Gia Gia".

Gia Gia nghe gọi thì xoay đầu lại. Vừa lúc, bình rượu trong tay được Lăng Tiểu Ngư ném tới. Hắn bảo: "Dùng nó đánh thức hắn đi".

"Tốt".

Gia Gia gật cái rụp, kế đấy, nó bóp mũi Chu Khảng kéo lên rồi trút luôn cả bình rượu vào trong miệng đối phương.

Quả nhiên, hiệu quả tức thì.

Phần vì bị ngạt, phần vì vị rượu cay nồng, Chu Khảng choàng tỉnh ngay

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Chấn động đế đô (2)

"Khục khục...".

"Khục khục...".

"Tỉnh rồi sao?".

Chờ cho cơn ho phần nào lắng dịu, Chu Khảng ngạc nhiên nhìn hai kẻ đang hiện diện trong nhà mình, lớn tiếng hỏi: "Các ngươi là ai? Tại sao lại ở trong nhà ta?".

"Cút đi cho ta!".

"Binh!".

Sau khi tặng cho Chu Khảng một nắm đấm, Gia Gia xẵng giọng: "Hung hăng hả? Chết tới nơi rồi mà còn dám hung hăng này...".

...

"Khục khục...".

"Các ngươi... các ngươi là ai?".

"Muốn biết sao?".

Từ tốn nhấc mông khỏi ghế, Lăng Tiểu Ngư chậm rãi hướng Chu Khảng tiến lại. Hắn cúi người xuống, nói ra: "Vậy ta sẽ cho ngươi biết. Ta... chính là người sẽ lấy mạng ngươi".

"Phốc!".

Tiếng Lăng Tiểu Ngư vừa dứt thì một thanh âm khác cất lên. Nơi ngực hắn, một con dao nhọn đã vừa mới cắm vào. Ngập hẳn tới cán.

Tay vẫn nắm chặt cán dao, Chu Khảng cười to: "Ha ha ha... Muốn giết ta hả? Tưởng gia gia ngươi là ai?!... Ha ha ha...".

"Ngươi sao?" - Giữa lúc Chu Khảng còn đang đắc ý thì bất ngờ, từ đằng sau hắn, một giọng nói cất lên, tràn đầy khinh miệt - "Chỉ là rác rưởi".

Giật mình, Chu Khảng rút dao, quay đầu nhìn lại.

Chưa xem chưa biết, vừa xem xong, Chu Khảng liền trợn mắt, tỉnh rượu hẳn.

Trước mặt hắn, một thân hắc y đang hiện hữu. Không phải kẻ hắn mới đâm thì ai?

Theo phản xạ, Chu Khảng vội dời mắt về vị trí cũ.

"Ta làm ngươi sợ sao?".

Quỷ thần ơi!

Xác nhận kẻ bị mình đâm vẫn còn, lại đang mỉm cười nhìn mình, Chu Khảng hoảng càng thêm hoảng. Tay chân hươ loạn, hắn cấp tốc thoái lui.

Nhưng, hắn lui được đi đâu?

"Ngươi... Ngươi...".

"Chu Khảng, ta biết ngươi muốn nói gì".

Hai thân ảnh nhập về làm một, Lăng Tiểu Ngư tốt bụng giải đáp nghi hoặc: "Đúng như ngươi đang nghĩ, ta vốn không phải người".

"Bây giờ, ta là kẻ giết người".

"Ngươi.. ư...!".

Chu Khảng mở miệng muốn nói, nhưng câu chữ còn chưa ra được bao nhiêu thì đã phải nuốt ngược trở vào.

Cổ hắn, nó đang bị siết chặt. Bằng một sợi dây màu đen do lực lượng từ dấu ấn hắc ngư hoá thành. Không lớn, cũng chẳng nhỏ, kích cỡ vừa đúng một ngón tay.

Đến liếc cũng chả buồn liếc, trong tiếng nấc cùng những động tác huơ loạn của Chu Khảng, Lăng Tiểu Ngư hững hờ quay lưng, từ tốn bước ra khỏi căn nhà.

...

Trước là Mạc Tử Chi, sau là Chu Khảng, chỉ trong chốc lát Lăng Tiểu Ngư đã lấy đi hai sinh mạng. Tuy nhiên, hai, đấy vẫn chưa phải con số cuối cùng.

Một năm làm hành khất, tội ác Lăng Tiể Ngư hắn biết được há lại chỉ bấy nhiêu? Nó nhiều lắm. Có cái do hắn tận mắt chứng kiến, cũng có cái hắn nghe người khác thuật lại. Nhưng bất kể là trường hợp nào thì độ xác thực đều gần như tuyệt đối. Hắn dám khẳng định như vậy. Bởi lẽ không phải ai khác, chính hắn đã tự mình điều tra và xác nhận.

Những kẻ hắn đã giết, và sắp giết, mỗi người đều có tội. Chẳng ai bị oan. Trong mắt hắn, tất cả bọn họ đều đáng chết.

Với lòng căm hận, với sự miệt khinh, sau Mạc Tử Chi và Chu Khảng, Lăng Tiểu Ngư đã tiếp tục công việc quét dọn của mình.

Kẻ chết trong tay hắn cứ tăng lên qua từng khắc, từng giờ. Năm người, rồi mười người, hai mươi người, ba mươi người, bốn mươi người... Từ tầng lớp bần hàn, phường đạo tặc cho đến những kẻ quyền quý, bậc quan viên trọng thần, không thiếu một ai.

Chỉ trong một ngày, hay chính xác hơn là một ngày đêm, trước sau gộp lại, Lăng Tiểu Ngư hắn đã giết tổng cộng một trăm lẻ bảy nhân mạng. Hết ư? Thực ra thì đó mới chỉ là bắt đầu. Bởi sang đến ngày thứ năm, số người chết dưới tay hắn đã lên đến ba trăm sáu mươi chín người!

Ba trăm sáu mươi chín, so với tổng số dân cư thành La Xương thì đúng chả đáng là bao, nhưng... Đây là người chết. Bọn họ đều là bị giết!

Năm ngày, ba trăm sáu mươi chín vụ án mạng, lại dính líu đến cả tầng lớp nắm giữ quyền uy là vương công, đại thần, thử hỏi mấy kẻ lại không rung động?

Trên thực tế, cả thành La Xương hiện đều đang hoang mang bấn loạn. Nói gì dân chúng, ngay đến hoàng cung còn thấp thỏm lo âu nữa là.

Lẽ dĩ nhiên, đối với đại sự nhường ấy, hoàng đế chẳng thể nào lại bỏ ngoài tai được. Hắn đã ra chiếu chỉ truy bắt hung thủ, đã cho mời kỳ nhân dị sĩ khắp nơi vào kinh trợ giúp.

Tiếc rằng kết quả...

Án mạng vẫn cứ tăng dần mà hung thủ thì... Nói gì bắt, ngay tới diện mạo ra sao còn chẳng ai biết được.

Những tưởng tới đây thì hoàng đế đã bất lực thì may sao, tin vui chợt đến. Từ núi Cửu Hoa - nơi tiên gia cư ngụ trong truyền thuyết, có hơn chục vị tiên tử đã đến tìm hoàng đế, ngỏ ý giúp đỡ. Khỏi phải nghĩ, hoàng đế tất nhiên đã hết sức vui mừng, vô cùng kỳ vọng.

Đáp lại, mấy vị tiên tử núi Cửu Hoa kia đã không làm hắn phải thất vọng. Chỉ sau vài ngày, bọn họ đã truy ra kẻ thủ ác, đem hắn đuổi khỏi thành La Xương, chính thức chấm dứt những vụ án mạng bất minh.

Tiếp đấy, vì muốn đảm bảo, mấy vị tiên tử kia còn chia làm hai ngả, một số lưu lại thành La Xương phòng khi kẻ thủ ác quay lại, một số khác thì tiếp tục truy bắt.

Chung quy, có thể nói mọi chuyện đều đã được giải quyết. Gã sát nhân máu lạnh kia, hắn khẳng định sẽ sớm không còn chỗ để dung thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 332: Mười năm phiêu bạt

Bị bắt, và bị giết, đấy là những gì người ta nghĩ. Tuy nhiên thực tế, câu chuyện, nó lại rẽ theo hướng khác. Hay đúng hơn là ngay từ đầu, dân chúng thành La Xương, mấy vị tiên tử núi Cửu Hoa, tất cả đều đã nhầm lẫn. Toàn bộ đều đã bị người lừa dối. Mà kẻ dựng lên màn kịch thì chẳng phải ai khác, đích thị Lăng Tiểu Ngư.

Lần này Cửu Hoa trượng nghĩa ra tay, thực lực không phải không có. Nhưng chân nhân sơ kỳ, bấy nhiêu còn chưa đủ khiến Lăng Tiểu Ngư phải e dè để rồi cong đuôi bỏ chạy. Sở dĩ lựa chọn rời đi, hết thảy chỉ bởi vì hắn ngại những phiền toái sẽ phát sinh sau này thôi.

...

"Vù vù...".

Bên trên một đỉnh núi, ngay sát mép vực, ở vị trí cách thành La Xương khoảng độ hai trăm dặm về phía bắc...

Lăng Tiểu Ngư - kẻ thủ ác đã gây ra hàng trăm vụ án mạng - hiện đang đứng đây. Lúc này, trong trạng thái ẩn nặc tiềm hành, hắn lặng lẽ dõi mắt nhìn theo đám tiên tử núi Cửu Hoa vừa theo dấu đuổi tới phía bên dưới. Gia Gia thì tất nhiên cũng y như vậy, im lặng quan sát.

Cứ thế, sau một hồi trầm mặc, chừng khi mấy vị tiên tử kia đã rời đi, Gia Gia mới thắc mắc: "Tiểu Ngư, tại sao chúng ta phải trốn chạy? Thực lực của các nàng cũng đâu quá ghê gớm".

"Khiến ta e ngại không phải các nàng".

"Vậy là cái gì?".

Lăng Tiểu Ngư đáp trong khi mắt vẫn nhìn thẳng phía trước: "Hàng trăm vụ án mạng liên tiếp xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn, điều này không chỉ làm chấn động La Xương, khiến cho triều đình hoang mang bấn loạn mà còn kinh động đến cả tu tiên giới rồi".

"Tuy rằng tu sĩ xưa nay chẳng quá màng chuyện thế tục, nhưng một khi thế tục biến động quá lớn, chắc chắn bọn họ sẽ không bàng quan đứng nhìn. Nhất là với những danh môn chính phái. Nói thế nào thì phù trợ chính giáo, giúp đỡ thương sinh cũng là tôn chỉ của danh môn".

"Gia Gia, ngươi thấy đấy. Sau khi ta giết người, bóng dáng tu sĩ đã nối nhau xuất hiện. Đỉnh điểm là đám người của núi Cửu Hoa kia... Thắng bọn họ vốn không hề khó, nhưng sau đó thì thế nào? Ta dám cá sẽ có những nhân vật lợi hại hơn tìm tới thành La Xương...".

"À, ra là vậy." - Gia Gia nghe tới đây liền gật gù - "Tiểu Ngư, ta hiểu rồi. Với thực lực hiện giờ của chúng ta thì không thể đối đầu với nhiều cao thủ được. Ừm... Rời đi là sáng suốt".

Nó ngẩng lên, hỏi: "Tiểu Ngư, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?".

Lăng Tiểu Ngư không đáp ngay. Hắn im lặng một lúc rồi mới trả lời, trong giọng nói có chút gì đó ưu tư: "Trời làm chăn, đất làm giường, đi đâu lại chẳng được".

...

...

Kể từ sau hôm ấy, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia chính thức rời khỏi thành La Xương. Nơi đến tiếp theo của bọn họ là một toà trấn nằm ở phía bắc, cách thành La Xương rất xa. Tại đây, Lăng Tiểu Ngư lại tiếp tục hoá thân làm người thế tục. Hơi khác là lần này, hắn không cải trang thành một hành khất nữa. Thay vì lê la khất thực như trước, hắn và Gia Gia lại bỏ tiền ra mua hẳn một tửu lâu, cùng nhau quản lý.

Lẽ tất nhiên, công việc kinh doanh tửu lâu chỉ là phụ, mục đích chính của Lăng Tiểu Ngư như cũ vẫn là trải nghiệm hồng trần, nhìn xem thế tục. Quét dọn, thỉnh thoảng cũng xảy ra.

Phải, Lăng Tiểu Ngư đã lại tiếp tục giết người. Nhưng số lượng không còn nhiều, cũng chẳng dồn dập như lúc ở La Xương thành. Tại toà trấn này, mỗi tháng hắn chỉ giết đi một, hai người mà thôi.

Có lẽ là vì hắn e ngại sẽ làm kinh động đến tu tiên giới. Hoặc, cũng có lẽ là vì ác nhân của toà trấn này vốn chỉ có bấy nhiêu...

Mà, bất kể nguyên nhân có là gì đi nữa thì những cái chết vẫn là thực tế đã xảy ra. Việc Lăng Tiểu Ngư giết người, nó hoàn toàn là thật. Đáng nói hơn, hắn còn chưa có ý định dừng lại. Sau một toà trấn lại đến một toà trấn, trên con đường hắn đi, phàm kẻ hắn thấy đáng giết thì hắn đều giết. Nam cũng tốt, nữ cũng được, là lão nhân gần đất xa trời hay những thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, chỉ cần thuộc hạng bất lương, gây tội bất dung thì ai cũng như ai, toàn bộ đều chung một kết cục: chết.

Lăng Tiểu Ngư muốn thay trời hành đạo ư?

Đó chỉ là những ý nghĩ ban đầu, khi còn ở thành La Xương thôi. Về sau, Lăng Tiểu Ngư đã không hề có suy nghĩ ấy nữa. Hắn giết người, đơn giản bởi hắn thấy bọn họ đáng chết thôi. Hắn không vì ai, cũng chẳng vì cái gì cả.

Thế thiên hành đạo? Cứu độ chúng sinh?

Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ là người thôi. Sau bao nhiêu thứ đã nhìn, đã nghe, hắn thừa hiểu muốn trừ đi tận gốc căn bản là không thể. Hôm nay hắn giết một tên đại gian, hôm sau trước mắt hắn lại hiện ra một tên đại ác... Giết? Hắn giết hết được sao?

Thế thiên hành đạo? Cứu độ chúng sinh?

Nó nghe quá hoa mỹ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Mười năm phiêu bạt (2)

"Thế sự đa đoan, nhân tâm hiểm ác. Chuyện thiên hạ, Lăng Tiểu Ngư ta thực sự là quản không nổi".

Chốn thâm sơn, dưới tàn đại thụ, một giọng trầm ấm chợt cất lên.

Chủ nhân thanh âm là một nam tử mặc hắc y, tướng mạo bình phàm, thoạt nhìn có chút tang thương cổ lão.

Không. Đấy chẳng phải ví von, nó là sự thật, một hình ảnh rõ ràng cụ thể. Nam tử kia, tuy khuôn mặt trông chỉ mới hai lăm hai sáu nhưng nơi mái tóc, ít nhiều đã điểm bạc.

Trong ngọn gió vừa thổi, những sợi tóc tang thương ấy đang nhè nhẹ tung bay...

Chờ cho gió qua, lúc này, một giọng nói khác mới cất lên.

"Ông trời cũng thật là... Tự dưng lại nổi gió...".

Đối nghịch với nam tử, thanh âm vừa phát ra đây lại vô cùng trong trẻo, khá ư non nớt.

Mà, đâu riêng mỗi thanh âm, cả người phát ra thanh âm cũng đều trẻ trung như vậy. Cô bé chỉ khoảng tầm năm, sáu tuổi, cao chưa đến hông nam tử đang ngồi nơi đối diện.

Trong bộ bạch y thanh thuần, mang theo khuôn mặt khả ái, cô bé chạy qua chỗ nam tử, nói: "Tiểu Ngư Tiểu Ngư, ngươi xem nè".

"Cái gì vậy?".

"Cái này nè".

Vừa nói, cô bé, cũng là Gia Gia vừa hé mở nắm tay. Bên trong, một thân ảnh be bé màu lam hiện ra.

"Con bọ?".

Cảm thấy Lăng Tiểu Ngư có vẻ xem thường, Gia Gia khó tránh sinh ra bất mãn: "Không phải con bọ bình thường đâu".

"Tiểu Ngư ngươi nhìn kỹ đi. Trong cơ thể con bọ này có linh lực a. Rất đặc biệt nha".

"Vậy sao... Đâu, đưa ta xem".

"Nè. Cẩn thận, coi chừng nó bay mất".

Tiếp nhận con bọ từ tay Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư cầm lên quan sát.

Tầm chục giây sau...

"Đúng là có linh lực lưu chuyển bên trong thể nội".

Lăng Tiểu Ngư đang nói bỗng chợt cau mày. Nguyên do là bởi con bọ kia đã vừa há to chiếc miệng đen ngòm của mình cắn hắn một phát.

Rất không niệm tình, mà vốn dĩ chả có tình gì để niệm, Lăng Tiểu Ngư thi triển đạo thuật, gọi ra một ngọn hắc hoả ngay tại lòng bàn tay.

"Phừng!".

Kế bên, Gia Gia trông thấy ngọn lửa bừng lên thì thần tình đại biến, vội la lên: "Đừng a!".

...

"Con bọ... Con bọ của ta...".

"Đây. Trả cho ngươi".

Gia Gia cúi nhìn đám tro tàn vừa được "kẻ thủ ác" đưa qua, miệng mếu máo: "Con bọ của ta... Con bọ của ta...".

...

Thương tâm một đỗi, Gia Gia ngẩng đầu lên, cáu giận: "Tiểu Ngư ngươi là cái tên ác ôn!".

"Con bọ dễ thương, đáng yêu như thế mà ngươi cũng nỡ giết... Tiểu Ngư ngươi thật là quá độc ác rồi!".

Đối với sự trách mắng của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư thực chẳng quá bận lòng, chỉ tùy tiện bảo: "Con bọ của ngươi cắn ta".

"Thì sao chứ?".

Rất không vừa ý với lời giải thích kia, Gia Gia vẫn bất bình như cũ: "Nó chỉ là một con bọ nhỏ bé thôi a. Cắn ngươi một cái ngươi cũng đâu có chết...".

"Ta không biết. Tiểu Ngư ngươi mau đền con bọ lại cho ta!".

...

"Đền cho ngươi?".

Lăng Tiểu Ngư chuyển mình đứng dậy, hướng phương nam cất bước, vừa đi vừa nói: "Rất tiếc. Ta không có thời gian để bắt bọ cho ngươi".

"Cái gì mà không có thời gian? Bây giờ ta thấy ngươi có làm gì đâu".

"Ta đang đi".

"Đi?".

"Ừ. Bận đi".

"Bận đi?".

Gia Gia trừng mắt đuổi theo: "Tiểu Ngư! Ngươi mau đền con bọ lại cho ta!".

"A a a...! Không được chạy! Ngươi không được chạy!".

...

Núi này qua núi khác, con sông này qua con sông khác, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia, kẻ chạy người truy, cả hai trông chẳng khác nào như là mèo với chuột.

Hơi đặc biệt là trong trường hợp này, kẻ đóng vai chuột lại rất nhỏn nhơ nhàn hạ, trong khi đó, người sắm vai mèo là Gia Gia thì...

Trán đẫm mồ hôi, miệng thở hồng hộc, nó sớm đã nằm dài luôn trên đất rồi.

"Gia Gia, sao vậy? Không muốn chơi nữa à?".

Chơi?

Nằm thở bên dưới, Gia Gia xẵng giọng: "Ai thèm chơi với ngươi! Đồ Tiểu Ngư thối! Tiểu Ngư chết giẫm!".

"Ồ... Dạo này ngươi có vẻ thích mắng người nhỉ?".

"Ta thích đấy. Ngươi làm gì được ta?".

Lăng Tiểu Ngư cười nhạt, không nói gì.

Thật ra, nếu hắn thực muốn dạy bảo Gia Gia thì rất dễ dàng.

Mặc dù năng lực của Gia Gia rất kỳ dị, có thể dễ dàng qua mặt được chân nhân trung kỳ, thậm chí là cả hậu kỳ, tuy nhiên với hắn, chúng lại chẳng hiệu nghiệm gì mấy. Hắn biết, hết thảy là bởi do đặc tính lực lượng mà đôi bên sở hữu.

Thông qua những giấc mơ, trong quá trình thức tỉnh của mười năm qua, hắn đã tiếp nhận rất nhiều tri thức từ tiền kiếp. Theo đó, hắn có thể khẳng định bổn nguyên lực lượng của Gia Gia chính là thuần âm chi lực. Sức mạnh ẩn chưa trong viên tử tinh cầu - bảo vật Gia Gia sở hữu - cũng giống y như vậy, thuần âm chi lực.

Riêng phần hắn...

Hắc - bạch song ngư, hợp lại thì chính là hỗn nguyên chi lực.

Hỗn nguyên có trước, âm dương có sau, bởi thế cho nên việc Lăng Tiểu Ngư hắn có thể khắc chế được thần thông của Gia Gia cũng chẳng lạ.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng hễ phàm thứ gì Gia Gia biết thì Lăng Tiểu Ngư hắn cũng biết. Trên thực tế, có những thứ Gia Gia rất dễ dàng làm được, nhưng khi Lăng Tiểu Ngư hắn bắt tay thực hiện thì... thật sự là khó khăn vô cùng.

Chung quy lại, nếu lẫn nhau đối đầu thì Lăng Tiểu Ngư sẽ chiếm ưu thế hơn Gia Gia; còn trong trường hợp đối phó ngoại nhân, ai cao ai thấp thực chẳng dễ gì mà phân định được.

Từ sau khi rời khỏi thành La Xương, trải qua mười năm phiêu bạt, lực lượng hỗn nguyên của Lăng Tiểu Ngư đúng là đã gia tăng đáng kể; tuy nhiên, thuần âm chi lực của Gia Gia cũng không hề giậm chân tại chỗ.

Trong mười năm cùng Lăng Tiểu Ngư đồng hành, Gia Gia đã có hai lần biến đổi. Qua đó, sức mạnh của nó cũng tăng lên rất nhiều; thần thông cũng là như vậy, ngày càng thâm ảo khó lường.

Nhìn xem. Vốn chỉ khoảng một thước hai tấc dư ban đầu, hôm nay Gia Gia nó đã cao bằng một cô bé sáu tuổi rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 334: Giữa đường gặp cướp

"Được rồi, đừng giận nữa. Mau đứng lên nào".

"Hứ!".

Dứt khoát đem cánh tay Lăng Tiểu Ngư gạt ra, Gia Gia tự mình đứng dậy. Nó vừa phủi mông vừa nói: "Ỷ lớn hiếp nhỏ. Ta không thèm chơi với ngươi nữa".

"Vậy à..." - Lăng Tiểu Ngư thu tay lại, lắc đầu bước đi - "Nếu thế thì ta đành phiêu bạt một mình vậy".

"Xuy... Đi đi đi đi! Ai mà thèm...".

...

Gia Gia rất có cốt khí. Ngay khi Lăng Tiểu Ngư vừa đi thì nó cũng lập tức chuyển mình bước sang hướng khác. Xem ra thực sự định tách khỏi Lăng Tiểu Ngư, tự tìm con đường riêng cho mình.

Theo những bước chân mạnh bạo, Gia Gia nó thầm nghĩ: "Lăng Tiểu Ngư xấu xa, tưởng Gia Gia ta cần ngươi lắm chắc. Ta đây đã lớn rồi a...".

"Hứ... Tiểu Ngư ngươi nghĩ ta sẽ chạy theo ngươi ư? Ngươi đừng có mơ nhé".

"Nói cho Lăng Tiểu Ngư ngươi biết, Gia Gia ta là một con người rất có lòng tự trọng. Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ thoả hiệp với ngươi đâu...".

...

Một khắc sau.

Gia Gia như cũ vẫn tiếp tục bước đi. Nhưng khoan...

Hướng đi bây giờ của nó, chẳng phải là hướng mà Lăng Tiểu Ngư đang đi sao?

Coi bộ tâm chí của người nào đó cũng không được kiên định lắm...

...

Dừng chân nơi hẻm rộng, Lăng Tiểu Ngư xoay đầu ngó lại kẻ phía sau, giọng trêu đùa: "Ồ... Đây không phải tiểu Gia Gia của chúng ta sao. Ta nhớ có người đã nói không thèm đồng hành nữa, sẽ tự tìm hướng đi riêng cho mình mà nhỉ?".

Giả điếc, Gia Gia coi như chưa nghe thấy gì, tiếp tục đi tới. Nó ngồi bên khe suối, ra vẻ tự nhiên uống nước rửa mặt.

"Ha a a... Nước mát thật".

Uống xong, rửa xong, lúc này Gia Gia mới tìm tới một phiến đá phẳng. An vị thì bảo: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi đừng có hiểu lầm. Vốn dĩ ngay từ đầu ta đã định đi theo hướng này rồi, là do ngươi tranh với ta a".

"Có chuyện như vậy?".

"Đương nhiên".

Gia Gia kênh mặt: "Mà ta cần gì phải giải thích với ngươi. Núi này đâu phải của Tiểu Ngư ngươi, đường này cũng đâu phải của Tiểu Ngư ngươi. Ngươi có quyền gì mà ngăn cấm ta chứ?".

"Ngăn cấm? Nãy giờ ta cũng đâu gây khó dễ gì cho ngươi".

Lăng Tiểu Ngư chuyển dời tầm mắt, ngón tay chỉ về phía đối diện, nơi một toán nhân mã đang hướng bên này chạy lại: "Nhưng mà đám người bọn họ thì chưa chắc sẽ không".

Chân mày khẽ nhíu, Gia Gia suy đoán: "Đạo tặc?".

Lăng Tiểu Ngư không phủ nhận, cũng chẳng đồng tình, chỉ mỉm cười chờ đợi...

Rất nhanh, chuyện gì đến cuối cùng cũng đã đến.

Toán nhân mã vừa đúng ba mươi người hiện đã dừng lại. Ngồi trên lưng ngựa, một tráng hán tuổi ngoài bốn mươi, mặt mày hung dữ nhìn Lăng Tiểu Ngư, quát hỏi: "Tiểu tử! Ngươi có biết mình đang chặn đường ta không?!".

Chặn đường?

Gia Gia xem lại, xem xong thì liền lên tiếng phản bác: "Ê! Mắt ngươi có bị làm sao không đấy? Chúng ta rõ ràng ngồi nép bên lề đường mà".

"Nép bên lề đường?".

Tráng hán quay lại nhìn những người ở phía sau, nói lớn: "Các huynh đệ! Tiểu cô nương này vừa nói là bọn họ nép bên lề đường kìa! Có đúng không?!".

"Không đúng!".

"Không đúng!".

...

Với tay cầm lấy thanh đao, tráng hán đem nó gác ở trên vai mình, cúi người nói với Gia Gia: "Tiểu cô nương, ngươi nghe huynh đệ ta nói rồi đó. Định tính thế nào?".

"Tính cái gì?" - Gia Gia tỏ ra bực bội - "Đừng trách ta không cảnh báo các ngươi. Nếu chưa muốn chết thì mau cút khỏi đây đi".

...

"Ha ha ha! Ha ha ha...!".

Sau vài giây im lặng, tráng hán cười lớn. Mà không chỉ hắn, đám huynh đệ phía sau hắn cũng cười y như vậy.

Hắn vừa ôm bụng vừa nói: "Các huynh đệ... ha ha... Các ngươi có nghe... có nghe thấy tiểu cô nương này vừa nói gì không... Ha ha ha...".

"Giết chúng ta... Ha ha... Tiểu cô nương vừa nói sẽ giết chúng ta đấy... ha ha ha... Thật là buồn cười quá đi mất!".

Đợi cho tâm tình lắng xuống, tráng hán rời khỏi lưng ngựa. Hắn tiến đến trước mặt hai người Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia. Với thanh đao trong tay, hắn tát nhè nhẹ lên mặt Lăng Tiểu Ngư, kế đấy thì chuyển sang đặt hẳn trên cổ Gia Gia.

Đầu cúi sát, hắn vừa ngoáy tai vừa hỏi: "Tiểu cô nương, ngươi vừa đe doạ ta đấy à? Ngươi bảo nếu chúng ta không cút đi thì sẽ giết hết chúng ta sao?".

"Đâu? Ngươi giết thử cho ta xem nào".

...

Thấy Gia Gia không nói gì, tráng hán càng trở nên tùy tiện. Hắn dùng bàn tay thô bạo véo má Gia Gia, kéo qua kéo lại, miệng hung hăng bảo: "Oắt con, gan của ngươi cũng lớn thật. Ở trước mặt Bôn Đình ta mà còn dám buông lời uy hiếp...".

"Bỏ tay ra".

Vốn tưởng cô bé trước mặt đã bị mình làm cho khiếp hãi, nay chợt nghe giọng hầm hầm lửa giận, Bôn Đình khó tránh có chút ngoài ý muốn. Bất thình lình, hắn cười phá lên.

"Ha ha ha! Ta thích! Ta thích...".

"Tiểu cô nương thật có cá tính! Ha ha ha...".

...

"Các huynh đệ, ta muốn đem tiểu cô nương tóc vàng kỳ lạ này về làm áp trại phu nhân!".

Đối với quyết định của Bôn Đình, đám huynh đệ của hắn mười người như một, hết thảy đều nhiệt liệt hưởng ứng. Một tên đứng ra nói lớn: "Đại thủ lĩnh, chúc mừng! Chúc mừng!".

"Đại tẩu quật cường khả ái, trên giường nhất định là cực phẩm a! Đại thủ lĩnh thật là có phúc..." Một tên khác mau chóng tiếp lời.

Tiếng hắn vừa dứt, ngay lập tức, một giọng cười khác đã liền cất lên: "Ha ha ha... Lão tam, đầu óc của ngươi thật là đen tối a...".

"Ha ha ha...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 335: Những kẻ tìm chết

Hết những câu nói thô tục lại đến những tràng cười dâm ô, Gia Gia càng nghe thì trong lòng càng thêm chán ghét. Nó hất tay Lăng Tiểu Ngư, đoạn nói: "Tiểu Ngư ngươi còn thừ người ra đó làm gì? Ra tay đi".

"Ta tưởng ngươi sẽ tự mình giải quyết?".

"Ta không thích giết người".

"À... Đúng là ngươi không thích giết người thật".

Thanh âm ra hết, Lăng Tiểu Ngư cũng chuyển mình đứng dậy. Cử chỉ rất chi từ tốn.

"Sao?" - Vẫn một mực chú ý, Bôn Đình vừa thấy Lăng Tiểu Ngư đứng lên thì liền lấy đao kề cổ ngay - "Tiểu tử ngươi đợi không được nữa rồi hả?".

"Khà khà... Nếu vậy... Tiểu tử, để ta tiễn ngươi xuống trình diện Diêm vương. Nhớ kỹ, tên của lão tử là Bôn Đình. Diêm vương có hỏi thì tiểu tử ngươi chắc cũng đã biết đường trả lời rồi".

"Bôn Đình? Danh tự cũng không tệ".

Mặc cho lưỡi đao đang kề trên cổ, Lăng Tiểu Ngư vẫn điềm nhiên đối diện. Hắn nhìn thẳng vào mắt Bôn Đình: "Đáng tiếc. Phẩm chất của ngươi thì hoàn toàn ngược lại".

"Tiểu tử, trông ngươi có vẻ cũng không sợ chết nhỉ?".

Lăng Tiểu Ngư từ chối bình luận. Thay vì trả lời thì hắn lại đưa ra câu hỏi: "Ngươi làm đạo tặc, thiết nghĩ cũng đã từng giết qua người vô tội?".

Chẳng thấy có gì khiến mình cần phải kiêng dè, Bôn Đình sảng khoái thừa nhận: "Lão tử là cướp. Mỗi ngày giết vài người vô tội thì có đáng gì".

"Nói vậy có nghĩa là ngươi đã giết rất nhiều người?".

"Đúng vậy. Sao? Tiểu tử ngươi sợ rồi?".

Một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư từ chối trả lời. Hắn tiếp tục hỏi: "Hôm nay ngươi chắc chắn muốn giết ta?".

"Đúng. Lão tử không những sẽ giết ngươi mà còn muốn cắt đầu ngươi đem về làm kỉ vật. Loại không biết sống chết như ngươi lão tử cũng hiếm khi gặp được lắm".

"Ta còn một câu hỏi nữa".

"Tốt. Tiểu tử ngươi cứ việc hỏi. Coi như ta cho ngươi chút ân huệ trước khi đem đầu ngươi cắt xuống".

Nét mặt dường như có chút thay đổi, Lăng Tiểu Ngư hỏi câu cuối cùng: "Bôn Đình, sau này ngươi vẫn sẽ lại tiếp tục cướp bóc, tiếp tục giết người vô tội?".

"Ha a a..." - Bôn Đình thở ra một hơi, nhìn Lăng Tiểu Ngư như nhìn một tên thiểu năng đần độn - "Tiểu tử, đây là tất cả những gì ngươi muốn hỏi?".

"Phụt!".

Nhổ ra một ngụm nước bọt, Bôn Đình khó chịu ra mặt: "Thật là phí thời gian của lão tử".

"Được rồi. Để ta tiễn ngươi một đoạn".

Dứt câu, Bôn Đình liền xuất thủ. Lưỡi đao vừa lấy ra đã lại chém ngay vào cổ Lăng Tiểu Ngư.

"Keng!".

Bất ngờ thay, thời điểm lưỡi đao sắc lẹm vừa chạm vào cổ Lăng Tiểu Ngư thì lập tức bật ngược trở lại.

Nhận ra điều cổ quái, Bôn Đình đổi hẳn thái độ. Đám huynh đệ phía sau hắn cũng trở nên khẩn trương, tay lăm lăm khí giới.

"Tiểu tử, thì ra cũng có chút bổn sự".

"Lão đại..." Từ phía sau, một tên đạo tặc đội chiếc nón rộng vành đi tới, toan trợ giúp thì bị Bôn Đình đưa tay cản lại.

"Không cần. Cứ để ta".

"Vậy... Lão đại cẩn thận. Tên này có chút cổ quái".

Chẳng cho là đúng, Bôn Đình nhếch môi: "Biết chút công phu mà thôi, há lại gây khó dễ được ta... Ngô Chánh, ngươi quên trước đây ta từng là đại đệ tử của Thiên Ưng Môn ư?".

Biết mình đã lỡ lời khiến cho Bôn Đình bất mãn, Ngô Chánh vội vàng nhận lỗi: "Là lão đệ hồ đồ. Lão đại có thần công hộ thể, tất nhiên không sợ loại rác rưởi này".

"Tránh sang một bên".

"Vâng vâng".

Ngô Chánh vừa lui, Bôn Đình đã liền hướng Lăng Tiểu Ngư dõng dạc tuyên bố: "Tiểu tử, nội trong mười chiêu lão tử sẽ lấy được đầu ngươi! Còn tiểu cô nương của ngươi... Khà khà... Lão tử sẽ hảo hảo giúp ngươi chăm sóc!".

"Ong!".

Khí tức cấp tốc bành trướng, trong lớp kim quang mờ mờ bao bọc quanh thân, Bôn Đình xách đao chém tới.

Tốc độ cực nhanh.

Có điều, đấy là đối với đám người Ngô Chánh kia. Còn với Lăng Tiểu Ngư, thực sự thì trong mắt hắn, chuyển động của Bôn Đình chậm đến đáng thương. Hệt như một con sên.

"Thì ra là biết chút môn đạo".

Nhếch môi thầm nghĩ, Lăng Tiểu Ngư chả buồn né tránh. Từ tay hắn, một sợi tơ màu đen bay ra.

Không ngoài ý muốn, động tác của Bôn Đình tức thì khựng lại. Hắn nhanh chóng buông đao, dùng cả hai tay bấu lấy cổ mình, trông như đang muốn cởi bỏ thứ gì đó.

Phía sau, Ngô Chánh chứng kiến sự thể phát sinh liền biết có điều không ổn, vội hô hào đám huynh đệ chạy lại.

"Mau giết hắn!".

"Mau cứu lão đại!".

...

"Hừm... Không biết sống chết".

Lăng Tiểu Ngư hừ khẽ, tay trái vung lên. Lập tức, hàng tá sợi tơ màu trắng bay ra, đồng loạt tấn công đám đạo tặc.

"A a...!".

"Ư...!".

...

Một đám phàm nhân thế tục, một kẻ sở hữu hỗn nguyên chi lực, đẳng cấp thật không biết chênh tới bao nhiêu. Thắng - bại vốn là chẳng cần đề cập. Đơn giản là bởi nó quá hiển nhiên rồi.

Trước là Bôn Đình, sau là Ngô Chánh, rồi đám lâu la tiểu tốt, ba mươi tên ai cũng như ai, toàn bộ đều có chung một kết cục: đầu rơi xuống đất.

Chỉ trong thoáng chốc, số người chết dưới tay Lăng Tiểu Ngư lại nhiều thêm mấy mươi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336: Một chút nhớ thương

"Soạt soạt...".

Bên khe suối, Gia Gia lấy nước rửa đi dấu vết mà trước đó Bôn Đình từng đụng chạm, xong xuôi đâu đấy, lúc này mới chạy lại. Nó nhìn ba mươi bộ thi thể đang nằm ngổn ngang trên đất, hỏi Lăng Tiểu Ngư:

"Tiểu Ngư, ngươi không tính thôn phệ bọn họ à?".

Lăng Tiểu Ngư chả buồn nghĩ, đáp luôn: "Không đáng".

Gia Gia ngẫm lại, gật gù: "Cũng đúng. Bọn họ chỉ là thế tục phàm nhân, ngươi có thôn phệ thì cũng chẳng được bao nhiêu lực lượng".

...

"Hmm... Tiểu Ngư, ngươi có thể dọn dẹp một chút không? Mùi máu tanh nồng nặc đây này".

Tiếp nhận phản hồi, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng hành động. Chỉ thấy hắn nâng cánh tay lên, búng nhẹ một cái thì ngay tức khắc, ba mươi bộ tử thi liền hoá thành bụi phấn. Số lượng không nhiều, một cơn gió thổi qua đã liền tan biến.

Khung cảnh một lần nữa lại trả về trong lành, sạch sẽ.

...

"Tiểu Ngư." - An vị trên phiến đá, Gia Gia bắt chuyện - "Hỗn nguyên chi lực của ng hiện đã ở mức nào rồi?".

Trên một phiến đá khác, Lăng Tiểu Ngư thoáng ước lượng, rồi đáp: "Hẳn tương đương tu sĩ chân nhân hậu kỳ".

"Sẽ còn tăng nữa đúng không?".

Trái với điều Gia Gia nghĩ, Lăng Tiểu Ngư vậy mà lắc đầu. Hắn nhìn xuống lòng bàn tay mình, nói: "Lực lượng được phong ấn bên trong hắc - bạch song ngư hiện gần như đều đã được giải khai rồi. Muốn tăng thêm, tất yếu cần tu luyện".

"Vậy à...".

Như chợt nghĩ tới gì đấy, Gia Gia ngẩng dầu, hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi không phải còn có thái cực đồ trên lưng ư? Sao ngươi không đánh thức nó? Chỉ cần ngươi muốn thì có thể dễ dàng làm được mà".

"Thái cực đồ...".

Lăng Tiểu Ngư trầm mặc, thanh âm như có chút gì ưu tư: "Gia Gia ngươi nói đúng, đối với thái cực đồ ta đích xác có thể tùy thời đánh thức. Tuy nhiên...".

"... Gia Gia, ta không phải ngươi. Trước mắt ta chưa thể, cũng chưa muốn".

"Tại sao?".

Lần này Lăng Tiểu Ngư chẳng đáp, chỉ im lặng chuyển dời tầm mắt nhìn về phương nam xa xôi...

Thái cực đồ, nó đại biểu cho cái gì, Lăng Tiểu Ngư hắn hiểu rõ hơn ai hết. Ẩn chứa bên trong là cả một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng. Hắn có thể cảm nhận được điều ấy. Hắn biết, chỉ cần mình giải khai phong ấn thái cực thì ngay lập tức sẽ vượt qua phạm trù chân nhân, bước vào một tầng thứ mới, trở thành một tồn tại đỉnh phong của thế giới này.

Nhưng...

Hắn không dám. Hắn sợ hãi. Bởi vì hắn biết, một khi hắn làm như vậy, đem phong ấn thái cực triệt để giải khai thì quá trình thức tỉnh của mình cũng sẽ diễn ra nhanh hơn. Rất có thể hắn buộc phải nhớ lại tiền kiếp. Ký ức kiếp trước, rất có thể sẽ chi phối Lăng Tiểu Ngư của kiếp này...

Lúc đó, liệu Lăng Tiểu Ngư vẫn còn là Lăng Tiểu Ngư? Tâm tư, chí nguyện của hắn, nó liệu có được giữ nguyên hay rồi sẽ bị vùi lấp bởi những tâm tư, chí nguyện khác?

Hắn không biết. Chẳng có điều gì hắn có thể đảm bảo. Thậm chí ngay cả tình cảm mà hắn dành cho Yến cô cô của mình.

Đời này, người mà Lăng Tiểu Ngư hắn thiếu nợ nhiều nhất chính là Lăng Ngọc Yến; và, không ai khác, cũng chính Lăng Ngọc Yến là người mà Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn luôn yêu quý bằng cả trái tim.

Từ nhỏ đến lớn, trong lòng Lăng Tiểu Ngư hắn, Lăng Ngọc Yến vẫn luôn là cái tên được xếp lên trên tất thảy. Hơn cả Dương Tiểu Ngọc, hơn cả Lăng Thanh Trúc, Chu Đại Trù... Không ai... không ai có thể thay thế được vị trí của nàng.

Đứa bé ở Đào Hoa thôn, đệ tử chân truyền của Trúc Kiếm Phong, hay thậm chí bây giờ, một tên phản đồ phiêu bạt tha hương, dù có là ai, dù có mang thân phận gì thì tình cảm Lăng Tiểu Ngư hắn dành cho Lăng Ngọc Yến nàng vẫn vẹn nguyên như vậy. Hắn vẫn muốn được sớm hôm kề cận bên nàng, săn sóc cho nàng...

...

"Hơn mười năm rồi...".

Trông về phương xa, Lăng Tiểu Ngư thều thào khẽ thốt. Bất giác, hắn chợt nghe lòng mình nhói đau.

Yến cô cô của hắn... Hơn mười năm rồi hắn vẫn chưa được nhìn mặt.

Đã hơn mười năm rồi...

...

"Tiểu Ngư".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang lặng lẽ nhớ thương cô cô mình thì một bàn tay nhỏ bé chạm vào người hắn.

Gia Gia thấp giọng hỏi: "Ngươi lại đang nghĩ tới Yến cô cô hả?".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ gật đầu: "Gia Gia, ta rất nhớ người".

"Nếu vậy chúng ta hãy về thăm Yến cô cô đi".

Gia Gia tiếp tục: "Mặc dù bây giờ ta vẫn chưa thể kiểm soát được đích đến khi mở ra thông đạo không gian, nhưng năng lực ẩn nặc tiềm hành thì đã vượt trội hơn trước rất nhiều. Cộng thêm sự trợ giúp của tử tinh cầu, chúng ta có thể dễ dàng xâm nhập vào Thiên Kiếm Môn để gặp Yến cô cô. Nếu ngươi muốn chúng ta có thể mang nàng đi luôn".

"Gia Gia, vẫn chưa được".

Theo sau cái lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư lý giải: "Thân phận của ta ngươi cũng thừa biết, đích thị chính là hung linh Thái cực, đại hoạ Song Ngư. Trong mắt thế nhân, nhất là kẻ trong chính giáo, Lăng Tiểu Ngư ta vốn dĩ là kẻ cần phải bị diệt trừ bằng mọi giá. Ta không muốn Yến cô cô bị liên lụy...".

"Lúc này, thực lực của ta mới chỉ tương đương tu sĩ chân nhân hậu kỳ, nếu có bất trắc xảy ra ta thực không cách nào đảm bảo an toàn cho Yến cô cô được".

"Gia Gia, ta cần thêm chút thời gian. Thứ nhất là để đột phá, gia tăng lực lượng; còn thứ hai... Ta phải chắc chắn được một điều: Mình vẫn là Lăng Tiểu Ngư sau khi trải qua lần đột phá này. Trước khi hoàn thành hai việc ấy thì ta chưa thể mang Yến cô cô theo cùng. Sẽ có nhiều nguy hiểm khó lường".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 337: Cảnh cũ còn, người xưa nay đâu?

"Vậy... Tiểu Ngư ngươi vẫn sẽ tiếp tục để Yến cô cô ở lại Thiên Kiếm Môn à?".

Lăng Tiểu Ngư thoáng hồi tưởng, rồi đáp: "Sư phụ là người tốt, người nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Yến cô cô.... Đại Trù cũng vậy, huynh ấy sẽ thay ta chăm sóc, bầu bạn với cô cô".

...

Thở ra một hơi, Lăng Tiểu Ngư chuyển mình đứng dậy. Hắn đi vài bước, dừng lại thì nói: "Gia Gia, thật ra ngoài Yến cô cô, vẫn còn một chuyện mà ta muốn làm. Đó cũng là lý do ta phải mau chóng đề thăng thực lực, chưa thể đi đón Yến cô cô lúc này".

"Càn khôn xoay chuyển, con sóng ngầm của tu tiên giới đang ngày một lớn hơn, tùy thời có thể bộc phát bất cứ lúc nào. Nói không chừng con sóng này sẽ phủ khắp thương sinh thiên hạ. Lúc đó, sợ rằng dù là thế tục phàm nhân cũng khó tránh cảnh tang thương".

"Hơn mười năm qua chúng ta vẫn an toàn, nhưng không có nghĩa sau này cũng sẽ được an toàn như vậy. Tai kiếp hàng lâm, mấy người tránh được? Với ta thì lại càng khó lòng tách khỏi những tai ương. Bởi lẽ, ta vốn dĩ là hung linh Thái cực, đại hoạ Song Ngư".

"Gia Gia, trong buổi biến loạn tùy thời nổ ra đây, nếu không có đủ thực lực thì ngay đến cái mạng của mình ta sợ còn khó giữ chứ nói gì bảo hộ cho ai. Yến cô cô đối với ta rất quan trọng, ta không muốn người gặp bất trắc gì. Ít ra thì lúc này người cư ngụ tại Trúc Kiếm Phong sẽ tốt hơn là ở cùng với ta".

...

"Tiểu Ngư, sau khi nghe ngươi nói thì ta đã hiểu rồi. Ta chỉ hơi thắc mắc một chút".

Từ đằng sau, Gia Gia di chuyển ra trước mặt Lăng Tiểu Ngư. Một bộ tò mò, nó hỏi: "Tiểu Ngư, lúc nãy ngươi nói ngoài Yến cô cô thì còn có một chuyện mà ngươi rất muốn làm. Đó là chuyện gì vậy?".

"Muốn biết?".

"Rất muốn biết".

"Được rồi, vậy để ta nói cho ngươi biết".

Nhận được cái gật đầu của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư mới cúi xuống, thì thầm vào tai nó: "Chuyện mà ta rất muốn làm, đó là...".

...

"Tiểu Ngư, ta chưa nghe được. Ngươi nói lại đi".

Vừa mới nhấc chân bước đi, Lăng Tiểu Ngư giơ tay ra hiệu từ chối trả lời.

Thấy vậy, Gia Gia mới chạy theo nài nỉ.

"Tiểu Ngư, ngươi nói lại đi. Ta thực sự vẫn chưa nghe được".

"Tiểu Ngư, ngươi nói lại đi mà".

"... Năn nỉ ngươi luôn đó...".

...

Sau lưng, bên trái, bên phải, rồi tới trước mặt, Gia Gia cứ thế chạy qua chạy lại, liên tục níu kéo nài nỉ, xin Lăng Tiểu Ngư nói cho rõ ràng.

Tiếc rằng... Lăng Tiểu Ngư, hắn trước sau như một, thủy chung vẫn lắc đầu từ chối, tiếp tục bước đi.

Như một hệ quả tất yếu, Gia Gia dần thay đổi thái độ. Nó nghiến răng hậm hực: "Đồ thứ xấu xa. Đồ cá ươn, đồ cá thối...".

"Hứ... Tiểu Ngư ngươi nhất định là đùa bỡn ta".

...

...

Một tháng sau.

Sau những hờn dỗi, những lần tranh cãi chẳng đâu vào đâu thì lúc này, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia đã tạm ngưng cuộc hành trình.

Nơi bọn họ dừng chân, tính ra cũng chả lạ lẫm gì. Cái chỗ này, Lăng Tiểu Ngư vốn đã từng ghé qua một lần.

Bắc Hà, đấy là danh tự của nó.

Còn nhớ, hơn mười năm trước, vì muốn luyện chế ra một lọ Trường Sinh Đan hoàn mỹ nhất, Lăng Tiểu Ngư hắn và sư phụ Lăng Thanh Trúc của mình đã lạ sơn ra ngoài thu thập tài liệu, từng có thời gian cư ngụ tại trấn Bắc Hà này. Và, cũng chính nơi đây, lần đầu tiên Lăng Tiểu ngư hắn đã gặp gỡ hai vị công chúa của Thiên Hồ tộc là Thiên Hồ Cổ và Thiên Hồ Nguyệt. Âm Tiểu Linh, vị thánh nữ Huyết Sát Giáo ấy, nàng cũng đã ở đây...

Nhìn cảnh nhớ người, Lăng Tiểu Ngư khó tránh tư lự. Hắn cảm khái: "Mới đó mà đã mười mấy năm rồi...".

Bên cạnh, Gia Gia vốn đang ngó đông ngó tây, nghe vậy thì ngước lên hỏi: "Tiểu Ngư, bộ trước đây ngươi từng đến chỗ này rồi à?".

"Ừm".

Như chẳng muốn nhắc lại chuyện xưa, Lăng Tiểu Ngư đáp xong thì liền bước đi.

Phía sau, Gia Gia gãi đầu, nhún vai bất đắc dĩ: "Ngươi không muốn kể thì thôi".

...

Một lớn một nhỏ, kẻ trước người sau, qua thêm năm bảy phút gì đấy, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia lần nữa tạm ngưng bước chân.

Trước mặt bọn họ, một khách điếm ba tầng đã vừa mới hiện ra.

"Khách điếm Nhược Lai".

Đọc chữ ghi trên tấm biển, Gia Gia hỏi: "Tiểu Ngư, đừng nói khách điếm này là chỗ mà trước đây ngươi đã ở nha?".

Không phủ nhận, cũng chẳng tán đồng, Lăng Tiểu Ngư bảo trì trầm mặc, đi thẳng vào bên trong.

...

"Khách quan, xin hỏi ngài cần gì?".

Nhìn người trung niên với nụ cười niềm nở đang đứng bên quầy tính, Lăng Tiểu Ngư bỗng thấy cõi lòng chợt có chút gì buồn bã.

Mười mấy năm trước, khi hắn và sư phụ tiến vào bên trong khách điếm, ra đón tiếp là một lão nhân tuổi độ năm mươi, mặt đính nốt ruồi ngay sát mép chứ không phải vị trung niên này...

Năm tháng qua đi, con người cũng đã đổi.

Nhược Lai vẫn là Nhược Lai. Cảnh cũ còn mà người xưa nay đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 338: Ngụ tại nhược lai

Năm ấy, cũng tại nơi này, ngay quầy tính này, Lăng Thanh Trúc nàng đã từng gọi hắn hai chữ "tướng công". Lần đầu tiên, hắn và nàng đóng giả phu thê...

Ký ức còn đó, đẹp đẽ biết bao nhiêu, thế mà thực tại... Phu thê? Đến cả sư đồ bọn họ cũng chẳng phải nữa rồi.

Lặng lẽ xếp lại hồi ức, Lăng Tiểu Ngư hướng người trung niên - chủ khách điếm - hỏi âm: "Ông chủ, còn phòng không?".

"Thưa khách quan." - Vẫn nụ cười niềm nở, chủ khách điếm trả lời - "Bổn tiệm hiện còn ba phòng, một phòng bình thường, hai phòng thượng hạng. Không biết khách quan muốn lấy phòng nào?".

"Căn phòng thượng hạng phía đông còn trống chứ?".

Hơi ngạc nhiên, chủ khách điếm hỏi lại: "Khách quan, ngài đã từng ghé qua bổn điếm?".

Đợi một lúc vẫn chưa thấy vị quan khách trước mặt ư hử gì, chủ khách điếm mới cười chữa ngượng: "Thưa khách quan, căn phòng thượng hạng phía đông hiện vẫn trống. Khách quan lấy luôn chứ ạ?".

"Ừm. Ta lấy phòng đó".

Nói rồi, Lăng Tiểu Ngư lấy từ tay áo ra hai nén bạc, đặt nhẹ lên quầy.

Chủ khách điếm nhanh tay thu lấy tiền, thu xong liền hướng một tên tiểu nhị gọi đến. Rồi dặn: "Canh Tân, ngươi dẫn vị khách quan đây lên căn phòng thượng hạng phía đông".

"Dạ".

Tiểu nhị gọi Canh Tân tiếp nhận nhiệm vụ, đi trước dẫn đường. Hắn vừa đi vừa đưa tay làm động tác mời mọc: "Khách quan, xin đi theo tiểu nhân".

"Chờ một chút!".

Khi mà mọi người đều tưởng cuộc giao dịch đã xong thì bất ngờ, một giọng trong trẻo cất lên, ý tứ trì hoãn.

Liếc xuống Gia Gia - chủ nhân thanh âm, chủ khách điếm nghi hoặc: "Tiểu cô nương, không biết còn có yêu cầu gì?".

Ý định có sẵn, Gia Gia nói ngay: "Ông chủ, ông cho người làm cho chúng ta một ít thức ăn đi. Ta đang thấy đói".

Chủ khách điếm nghe xong, chưa vội trả lời mà chuyển mắt nhìn qua Lăng Tiểu Ngư bên cạnh.

Thừa biết ý tứ, Lăng Tiểu Ngư khẽ gật đầu.

Có được sự xác nhận của hắn, lúc này chủ khách điếm mới hướng Gia Gia cười đáp: "Tiểu cô nương xin cứ an tâm, lát nữa sẽ có người mang thức ăn lên tận phòng hai vị".

Làm như thiếu tin tưởng, Gia Gia căn dặn: "Ông chủ, ông phải kêu đầu bếp làm những món ngon nhất đấy nhé".

"Vâng vâng. Tiểu cô nương xin cứ an tâm".

"Làm nhiều một chút đấy".

"Vâng, ta sẽ dặn đầu bếp".

"Ừm, như vậy được rồi".

Đã dặn đâu vào đó, Gia Gia rốt cuộc cũng yên trí. Nó bước lại chỗ cầu thang, tiện miệng giục tên tiểu nhị vẫn đang đứng đợi.

"Ngươi dẫn đường đi".

"Dạ vâng. Xin mời hai vị khách quan".

...

Qua hết cầu thang, ngay khi tên tiểu nhị Canh Tân vừa mới quay mặt đi thì Gia Gia đã lập tức đẩy cửa, chạy ngay vào trong phòng. Giày còn chưa cởi nó đã phóng lên nằm luôn trên giường.

Lăn lộn một hồi, nó mới cảm thán nói ra: "Cái giường này thật là êm quá đi".

"Êm hơn nữa thì cũng chỉ là một cái giường. Gia Gia ngươi có cần phải kích động như vậy?".

Con mắt liếc ngang, Gia Gia nhìn Lăng Tiểu Ngư vừa mới đặt mông ngồi lên ghế, phản bác: "Ta biết nó chỉ là cái giường, nhưng cái giường này không có

mọc trong núi, cũng không có đặt sẵn trong hang động a".

Hiểu ra ý tứ, Lăng Tiểu Ngư "A" nhẹ một tiếng: "Gia Gia, ngươi đây là đang có ý trách móc ta? Cảm thấy đồng hành cùng ta khiến người phải chịu khổ?".

"Lại còn không".

Gia Gia bắt đầu kể lể: "Tiểu Ngư ngươi nghĩ mà coi. Từ lúc đi theo ngươi tới bây giờ, ta nếu không phải cải trang làm hành khất thì cũng sắm vai một tiểu nhị chạy vặt cho lão bản ngươi, còn không nữa thì làm một tên tán tu ăn gió nằm sương... Hứ, ta có được sung sướng ngày nào đâu".

Khẽ lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư cảm thấy có chút buồn cười: "Gia Gia, ta không nhớ là có ép buộc ngươi lúc nào. Hết thảy đều là ngươi tự nguyện kia mà".

Chẳng cho là đúng, Gia Gia bĩu môi: "Đấy là do ta đây trẻ người non dạ, chưa có lường hết con người của Tiểu Ngư ngươi".

"Nói vậy bây giờ ngươi hẳn đã hiểu ra đi?".

"Đúng vậy. Bây giờ ta đã hoàn toàn nhận thức được rồi. Tiểu Ngư ngươi là một tên xấu xa, rất rất là ác độc".

Thản nhiên tiếp nhận ác danh, Lăng Tiểu Ngư chỉ tay ra cửa, bảo: "Cảm thấy ta xấu như vậy thì Gia Gia ngươi còn ở đây làm gì? Ngươi có thể ra đi luôn bây giờ".

...

"Cái gì? Tiểu Ngư ngươi đuổi ta?".

"Không. Ta chỉ đang giải thoát để Gia Gia ngươi khỏi phải chịu thêm khổ sở nữa thôi... Sao? Có cần ta tiễn ngươi một đoạn không?".

"Ngươi...".

Gia Gia mím môi. Chả biết nghĩ gì, nó vươn tay với lấy chiếc chăn bên cạnh, cuộn luôn mấy vòng, chỉ chừa ra duy nhất mỗi cái đầu.

"Phòng này là phòng của ta. Muốn đi thì cũng phải là Tiểu Ngư ngươi đi".

"Phòng của ngươi?".

Lăng Tiểu Ngư nhấc mông khỏi ghế, tiến đến bên giường. Hắn ngồi xuống, nhếch môi mà rằng: "Hỏi phòng là ta, trả tiền cũng là ta. Làm sao lại biến thành phòng của ngươi được?".

"Ai vào trước là phòng của người đó. Cái giường này cũng là ta nằm lên trước...".

"Ồ, có đạo lý ấy à?" - Vừa nói, Lăng Tiểu Ngư vừa dùng tay kẹp mũi Gia Gia, hết dắt qua bên đông lại kéo sang bên tây - "Nói xem, là ai đã định ra thế?".

"Tiểu Ngư ngươi đang làm cái gì đấy? Mau bỏ tay ra khỏi mũi ta ngay".

Mặc cho ai kia phản đối, Lăng Tiểu Ngư vẫn tiếp tục kéo dắt. Không chỉ mũi, hắn còn đụng tới cả hai cái má bầu bĩnh của Gia Gia nữa.

"Bộ dạng của Gia Gia ngươi bây giờ thật rất giống con sâu. Rất đáng yêu. Ta thực là không thể kiềm chế được".

"Tiểu Ngư ngươi là một tên biến thái. Ta trịnh trọng yêu cầu ngươi dừng ngay hành vi độc ác này lại".

...

Đối với lời yêu cầu "trịnh trọng" nọ, Lăng Tiểu Ngư đã chẳng hề xem trọng. Phải, hắn vẫn tiếp tục đụng chạm. Kéo mũi, véo má, thậm chí là nghịch luôn mái tóc dày cộm màu vàng đặc trưng kia nữa.

Khỏi phải nghĩ, Gia Gia dĩ nhiên đã hết sức bất bình, luôn miệng trách mắng. Nhưng... trách thì trách, mắng thì mắng, trước sau nó vẫn thủy chung không hề bạo động. Có lẽ nó sợ làm bại lộ thân phận, gây nguy hiểm cho đám thế tục phàm nhân của Bắc Hà trấn. Hoặc cũng có thể... Gia Gia nó vốn cũng không chán ghét những gì đã và đang diễn ra. Ai biết được.

...

Cái trò kéo kéo xoa xoa ấy cứ thế diễn ra thêm một lúc thì dừng lại. Lăng Tiểu Ngư đã thu tay, Gia Gia cũng sớm thoát ra khỏi chiếc chăn bông mềm mại.

Hiện tại, cả hai đều đang ngồi bên chiếc bàn đặt ở giữa phòng.

Cúi nhìn hơn chục bát đĩa đựng đầy thức ăn trên bàn, Gia Gia háo hức cầm lên đôi đũa, gắp ngay một miếng thịt cho luôn vào miệng. Rồi lại thêm vài

miếng nữa...

"Nhồm nhoàm...".

"Nhồm nhoàm...".

"Hmm...!" - Quay qua làm dấu với Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia bảo - "Thức ăn ngon lắm. Tiểu Ngư, ngươi mau ăn đi".

"Coi ngươi kìa".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, chê trách: "Đâu có ai tranh với ngươi, ngươi hấp tấp như vậy làm gì?".

"Ực...".

Nuốt xuống miếng thịt cuối cùng, Gia Gia mở miệng nói trong khi đôi đũa cầm trên tay thì đã nhanh chóng đặt lên một chiếc đĩa khác: "Tại vì bụng ta đang đói. Với lại nếu ta không ăn nhanh thì thức ăn sẽ nguội, mà nguội thì nó sẽ không ngon nữa...".

"Tiểu Ngư, ngươi đừng lề mề nữa, mau ăn đi. Ngươi không ăn, đợi ta ăn hết rồi thì đừng có khóc a".

"Nhồm nhoàm...".

"Ực... Món đậu này cũng rất ngon... Canh này cũng vậy...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 339: Hơn thua đấu giá

Đêm xuống, Bắc Hà trấn cũng phần nào trở nên yên tĩnh.

Tuy nhiên, yên tĩnh không đồng nghĩa vắng lặng. Thực tế, ven hai bên đường lớn, quán xá vẫn còn đông đúc lắm.

Trấn này là vậy, dù là mười mấy năm trước - khi Lăng Tiểu Ngư lần đầu ghé qua - hay là bây giờ - khung cảnh vẫn đều luôn như vậy. Cảm giác luôn náo nhiệt hơn những thành trấn khác.

...

Dọc theo con đường lớn, bước dưới những chiếc lồng đèn rực rỡ, xanh đỏ đủ màu, Lăng Tiểu Ngư trông theo cái bóng nho nhỏ đang không ngừng chạy loạn đằng trước, khẽ nở nụ cười.

"Đứa nhỏ này... Sống ở thế tục bao nhiêu năm, tuổi cũng đã lớn mà tâm tính thì vẫn cứ còn trẻ con như vậy...".

Ngẫm lại mình, nụ cười trên môi Lăng Tiểu Ngư dần thu liễm.

"Ta thì đã khác rồi...".

"Hơn mười năm phiêu bạt hồng trần, chứng kiến bao nhiêu chuyện đời, tâm ta đã thay, cái nhìn cũng sớm đã đổi...".

Thở dài, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục bước đi.

...

"Kẹo hồ lô đây! Mua kẹo hồ lô đi!".

"Mua kẹo hồ lô đi!".

Trong tiết trời se lạnh, trên con đường lớn, những câu mời gọi liên tiếp cất lên, truyền vào tai Lăng Tiểu Ngư, làm cho hắn phải ít nhiều chú ý.

Tuy nhiên, nếu nghĩ rằng Lăng Tiểu Ngư là người quan tâm đến lời rao gọi kia nhất thì quả thực sai lầm. Bị hấp dẫn nhiều nhất không phải Lăng Tiểu Ngư mà là cô bé đang chạy đông chạy tây trước mặt hắn: Gia Gia.

Trong các món ăn vặt, kẹo hồ lô vẫn luôn là món mà Gia Gia nó cực kỳ yêu thích. Đặc biệt là giữa tiết trời se lạnh thế này, nó lại càng thèm ăn kẹo hồ lô hơn bao giờ hết.

Vừa nghe được tiếng rao, chả cần nghĩ ngợi chi hết, Gia Gia ngay lập tức chuyển hướng, chạy một mạch đến chỗ vị đại thúc bán kẹo hồ lô, miệng hô gọi:

"Kẹo hồ lô! Bán cho ta kẹo hồ lô!".

Đoạn đường không xa, cước bộ lại nhanh hơn đứa trẻ bình thường gấp bội nên chẳng mấy chốc thì Gia Gia đã tiếp cận mục tiêu. Nó nói, giọng hơi gấp: "Đại thúc! Đại thúc! Bán cho ta kẹo hồ lô!".

Người trung niên có khuôn mặt hiền hậu mỉm cười nhìn nó, hỏi: "Tiểu cô nương, chỗ ta còn năm xâu kẹo. Tiểu cô nương muốn mua mấy xâu?".

"Ta mua hết!".

Thanh âm vừa rồi không phải của Gia Gia. Nó được phát ra từ miệng của một thiếu nữ.

Thiếu nữ này tuổi độ mười bảy mười tám, gương mặt bầu bĩnh, hai mắt to tròn, mi rậm mày cong, mũi thẳng môi hồng, trông khả ái vô cùng.

Ánh mắt vẫn nhìn chằm vào năm xâu kẹo đang cắm trên ụ rơm, trong bộ hoàng y nhạt sắc, thiếu nữ mau chóng lấy ra túi tiền, đưa hẳn một nén bạc to: "Đại thúc, ngươi bán cho ta".

"Chậm đã!".

Thần tình khó chịu, Gia Gia đưa tay ngăn cản. Nó nhìn hoàng y thiếu nữ, nói: "Kẹo hồ lô này đều là của ta".

Nghe Gia Gia tuyên bố chủ quyền, hoàng y thiếu nữ liền phủ nhận: "Kẹo vẫn cắm trên cọc, ta có quyền mua".

"Nhưng mà ta tới trước".

"Ai trả tiền trước thì kẹo thuộc về người đó".

Nói đoạn, hoàng y thiếu nữ dúi luôn nén bạc vào tay người bán kẹo.

Bên cạnh, Gia Gia há lại chịu thua kém. Nó vội lấy từ trong túi áo ra một nén vàng, dúi vào tay còn lại của người bán kẹo, miệng nói: "Đại thúc, cho ngươi hết. Mau đưa kẹo cho ta".

"Cái này...".

Cầm nén vàng trong tay, Đậu Cao - người trung niên bán kẹo - há hốc, nhất thời chẳng biết đối đáp thế nào cho phải.

Vàng. Đó là một nén vàng a. Suốt cả đời Đậu Cao hắn, không phải hắn chưa từng nhìn thấy vàng bao giờ. Nhưng, thấy và cầm, đấy là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Lại nói, tiểu cô nương khả ái trước mặt đây, cô bé vừa nói gì? Cho hắn hết?

Nén vàng này sẽ là của hắn?

Dạ mừng rỡ, sau giây phút kinh ngạc, Đậu Cao rất nhanh đã liền có quyết định. Lẽ dĩ nhiên, một nén vàng thì giá trị hơn một nén bạc. Giữa Gia Gia và hoàng y thiếu nữ, nên bán kẹo cho ai, điều đó đã quá rõ ràng.

Tay cầm vàng nắm lại, tay cầm bạc thả ra, Đậu Cao đưa trả bạc cho hoàng y thiếu nữ, áy náy nói: "Cô nương, tiểu cô nương là người tới trước, thế nên ta nghĩ...".

"Ta cho ngươi hết chỗ này." Lời trong miệng, Đậu Cao nói còn chưa hết thì đã bị hoàng y thiếu nữ cắt ngang.

Mà, hoàng y thiếu nữ đâu chỉ nói không không. Kèm theo câu nói, nàng cũng vừa dúi hẳn hai nén vàng vào tay Đậu Cao.

Khi mà Đậu Cao vẫn đang há hốc, thiếu nữ bảo: "Bán hết số kẹo này cho ta".

"Cái này...".

Bất động vài giây, Đậu Cao rốt cuộc cũng dần lấy lại năng lực phản ứng. Hắn ấp úng, đang định nói gì đấy thì cánh tay bên phải đã bị người kéo qua.

Rất chi mau lẹ, Gia Gia lấy từ trong túi ra thêm hai nén vàng nữa, rồi đặt vào tay Đậu Cao, miệng bảo: "Cho ngươi thêm hai nén vàng này, mau bán kẹo cho ta".

"Hừm...".

Giọng Gia Gia vừa dứt thì một tiếng thở mạnh cất lên.

Dường như muốn hơn thua tới cùng, hoàng y thiếu nữ dứt khoát cầm túi tiền đưa hết cho người trung niên bán kẹo.

"Bán cho ta, toàn bộ số tiền này đều là của ngươi".

Có lẽ bởi động tác của hoàng y thiếu nữ quá nhanh, hoặc cũng có thể do phản ứng của Đậu Cao quá chậm mà túi tiền vừa mới được đặt lên tay hắn đã nhanh chóng rơi luôn xuống lòng đường. Từ bên trong túi, vàng bạc thi nhau đổ cả ra ngoài, nằm yên trên đất.

"Quỷ thần ơi...".

Hình ảnh cả chục nén vàng, nén bạc đập ngay vào mắt, tác động thực không hề nhỏ. Đối với Đậu Cao, nó lớn vô cùng. Hắn âm thầm hô gọi quỷ thần, ngây ra như phỗng.

Nội tâm chịu "đả kích" là vậy, ấy thế mà Đậu Cao nào đã được yên.

Ngay sát bên, Gia Gia vừa trông thấy đại thủ bút của hoàng y thiếu nữ thì cũng liền móc ra luôn một chuỗi ngọc, hạt nào hạt nấy đều to bằng đầu ngón cái, lại còn đang phát sáng.

"Đại thúc, cái này là chuỗi ngọc giá trị liên thành, ngàn vàng cũng không thể mua được. Đưa hết kẹo cho ta thì nó sẽ là của ngươi".

...

Đậu Cao im lặng. Không phải hắn không muốn nói mà là... hắn nói không được. Cổ họng hắn dường như bị nghẹn mất rồi. Cả tâm trí hắn nữa, chúng như bị đình trệ...

Đậu Cao thực sự là đã bị choáng váng, đến độ chẳng thể suy nghĩ được gì.

Năm xâu kẹo. Chỉ năm xâu kẹo hồ lô lại có thể đổi được bao nhiêu là vàng, bao nhiêu là châu báu... Thiên địa quỷ thần ơi, đây là giấc mơ sao? Đậu Cao hắn vẫn đang nằm mơ?

Nhưng, nếu đây chỉ là giấc mơ thì số người nằm mơ, không khỏi cũng hơi bị nhiều đi.

Trừ bỏ Đậu Cao, xung quanh hiện đã có thêm kha khá người nghĩ rằng mình đang nằm mơ. Tất cả bọn họ vốn đều là người qua đường, bởi do hiếu kì trước màn trả giá hơn thua của Gia Gia và hoàng y thiếu nữ mà ghé lại xem. Chỉ không ngờ là... Càng xem, cõi lòng bọn họ càng chịu đả kích. Mỗi lúc một nhiều hơn.

Hàng chục nén vàng, lại còn có cả một chuỗi ngọc châu cực kỳ trân quý, toàn bộ xuất ra chỉ đơn giản là để đổi lấy năm xâu kẹo hồ lô đáng giá vài đồng bạc lẻ... Chuyện này... Hai chữ "hi hữu" cũng chưa đủ hình dung a.

Tiểu cô nương bạch y và thiếu nữ hoàng y kia, bọn họ đều điên cả rồi sao?

Thế nhưng... nhìn đâu có giống.

Không phải giấc mơ, cũng không phải bị điên hay là si ngốc, như vậy thì chỉ còn lại một khả năng: Bạch y tiểu cô nương lẫn hoàng y thiếu nữ kia, cả hai đều là con cháu thế gia, vô cùng giàu có. Cũng chỉ hạng trâm anh thế phiệt mới có thể vung tiền như rác thế kia thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 340: Động thủ

"Hai vị tiểu thư, nhà Chu Bát ta cũng có bán kẹo hồ lô, nếu hai vị tiểu thư muốn ăn thì ngày mai ta sẽ đem tới...".

"Hai vị tiểu thư, nhà ta cũng bán kẹo hồ lô...".

"Hai vị tiểu thư, Cao Bính ta tuy không bán kẹo hồ lô nhưng cửa tiệm của ta có rất nhiều kỳ trân dị bảo, ta cũng sở hữu hai tửu lâu nổi tiếng nhất ở đây, thức ăn đảm bảo ngon hơn kẹo hồ lô gấp trăm lần...".

"Hai vị tiểu thư...".

"Hai vị tiểu thư...".

Đám đông xung quanh, hết một người lại đến một người, từ sang giàu cho đến hạng bình dân, ai cũng như ai, thi nhau chào mời, hứa hẹn. Bọn họ thực rất quan tâm tới Gia Gia và hoàng y thiếu nữ. Hay nói đúng hơn, bọn họ rất quan tâm đến túi tiền, thân phận của các nàng.

Chỉ có điều... Đối tượng được quan tâm, các nàng lại không thèm dòm ngó. Gia Gia, lẫn hoàng y thiếu nữ, cả hai hiện đều chỉ chú ý đến duy nhất một thứ: năm xâu kẹo hồ lô đang cắm trên ụ rơm.

Thế rồi, sau một lúc, chẳng ai bảo ai, hai người đồng thời xuất thủ tranh đoạt. Hơi khác là...

Nếu như mục tiêu của hoàng y thiếu nữ là những xâu kẹo thì cái đích mà Gia Gia hướng tới, nó lại nằm ngay bên dưới, khoảng ngang tầm mắt.

Chỉ nghe "Binh" một tiếng, tức thì, cả người hoàng y thiếu nữ đã bị đánh bay.

Đúng vậy. Gia Gia, nó đã đấm thẳng vào bụng hoàng y thiếu nữ.

Khỏi phải nghĩ, đấy dĩ nhiên là một lựa chọn sáng suốt. Thay vì tốn công nhảy lên để tranh năm xâu kẹo thì giải quyết luôn hoàng y thiếu nữ - chướng ngại trước mắt - chẳng dễ dàng, thuận tiện hơn ư?

Nhìn xem. Hiện giờ thì toàn bộ số kẹo cắm trên ụ rơm đều đã thuộc về Gia Gia nó rồi a.

"Muốn tranh với ta hả? Còn lâu".

Chả buồn liếc tới kẻ vừa bị mình nặng tay đánh bay, Gia Gia thản nhiên cầm lấy cây cọc, đem hạ xuống rồi tước đi toàn bộ số kẹo hồ lô đang có.

Cho ngay vào miệng, nó cắn hẳn một lúc hai viên kẹo, quay đầu bước đi.

"Đứng lại!" Đúng lúc này, một giọng nói cất lên. Là của hoàng y thiếu nữ.

Nhanh tay phủi đi bụi bẩn dính trên y phục, hoàng y thiếu nữ hướng Gia Gia bước đến. Nét mặt hầm hầm, nàng uy hiếp: "Ta cảnh báo ngươi, nếu không trả kẹo cho ta thì đừng có trách".

"Nhe nhoạ ta à?" (Đe doạ ta à?).

Thanh âm bị biến dạng bởi số thức ăn trong miệng, Gia Gia nói tiếp, bộ dáng bất cần: "Nhả kẹo cho ngươi? Ừng có mơ" (Trả kẹo cho ngươi? Đừng có mơ).

"Hừm...".

Trước bị đấm, hiện tại thương lượng lại bất thành, hoàng y thiếu nữ rốt cuộc đã chẳng còn kiên nhẫn được nữa.

"Đây là tiểu nha đầu ngươi ép ta".

Lời trong miệng vừa ra hết thì cũng là lúc cánh tay của hoàng y thiếu nữ vung lên. Nàng đã động thủ.

"Xí hụt!".

Mặc dù bị tấn công nhưng xem ra mấy đòn đánh kia của hoàng y thiếu nữ chẳng có bao nhiêu tác dụng với Gia Gia. Nó giữ kỹ mấy xâu kẹo, liên tục né tránh, chốc chốc lại thè lưỡi trêu ngươi.

"Tiểu nha đầu ngươi...!".

Bực càng thêm bực, hoàng y thiếu nữ cắn răng, cuối cùng quyết định dùng tới yêu lực của mình.

Nơi lòng bàn tay nàng, bạch quang bất ngờ loé lên. Với tốc độ mắt thường khó lòng theo kịp, nàng đánh lên bụng Gia Gia, tiện đường đoạt luôn mấy xâu kẹo.

...

Bụng bị người đánh, kẹo bị người đoạt, tâm tình Gia Gia lúc này thế nào có thể nghĩ.

Nó đang rất tức giận đấy!

"Dám xuất linh lực đánh ta...".

Môi mím chặt, Gia Gia lập tức đáp lễ. Thân ảnh tiêu thất, đến khi lần nữa hiện ra thì nó đã ở ngay trước mặt hoàng y thiếu nữ.

"Binh!".

Lần thứ hai, hoàng y thiếu nữ bị đánh bay.

Còn kẹo? Nó hiển nhiên lại hoàn về chủ cũ.

...

"Khục khục...".

Nấm đấm thứ hai này có vẻ mạnh hơn lần trước không ít. Nó đã khiến cho khí huyết trong người hoàng y thiếu nữ phải một phen nhộn nhạo.

Nhưng... Đau đớn không có nghĩa hoàng y thiếu nữ sẽ từ bỏ. Nàng nhìn Gia Gia, nghiêm túc nói ra: "Tiểu nha đầu ngươi quả nhiên chẳng phải người thường. Nói, ngươi rốt cuộc là ai?".

Gia Gia nghe rõ nhưng chưa vội đáp. Trước tiên, nó đem toàn bộ số kẹo hồ lô vừa đoạt lại cất hết vào trong chiếc túi thần kỳ của mình rồi mới đáp: "Ta là ai việc gì phải nói cho ngươi biết".

"Tiểu nha đầu ngươi thực sự không nói?".

"Ta cứ không nói đấy, ngươi làm gì được ta?".

"Hừ, để xem...".

Trong thể nội yêu lực mau chóng được điều động, hoàng y thiếu nữ xoay chân, giẫm xuống mặt đường.

Cái giẫm ấy, nó trông thì rất nhẹ nhàng, tuy nhiên tác động lại lớn đến không ngờ. Khi hoàng y thiếu nữ vừa giẫm xong thì mặt đất lập tức rung lên. Kế đấy, lấy chân hoàng y thiếu nữ làm điểm khởi đầu, nó bắt đầu sụp đổ, nối qua tới chỗ Gia Gia đang đứng. Càng đáng nói hơn nữa là cái quá trình sụp đổ này, nó còn chưa chịu dừng lại.

...

"Chạy mau!".

"Chạy mau!".

"Mau tránh ra...!".

...

Trước màn thị uy của hoàng y thiếu nữ, đám đông vây quanh mười tên như một, bất kể già trẻ lớn bé, ai nấy đều thi nhau tháo chạy.

Bọn họ chỉ là hạng phàm phu tục tử, không có đủ can đảm mà đứng lại xem a!

Giẫm nhẹ một cái liền biến mặt đường thành hố rộng, đây há là thứ một người bình thường có khả năng làm được? Huống hồ lại còn là một nữ nhi chân yếu tay mềm?

Chắc chắn vị cô nương kia không phải người thường!

Lẽ tất nhiên, đối thủ của nàng, cô bé cũng giống y như vậy, không phải thường nhân.

Sau khi tránh khỏi đòn thị uy của hoàng y thiếu nữ, Gia Gia dùng tay quẹt ngang mũi, kênh mặt ứng chiến: "Muốn đánh thì đánh, ta há lại sợ ngươi".

Dứt câu, Gia Gia liền điều động thuần âm chi lực trong thể nội. Động tác hời hợt, nó điểm về phía trước một chỉ.

Một tia sáng màu tím tức thì bay ra.

Tốc độ cực nhanh!

Cái "nhanh" này, nó không nằm trong phạm trù phàm nhân nữa. Thậm chí trong mắt một yêu tu chân nhân cảnh sơ kỳ như hoàng y thiếu nữ, nó vẫn là quá nhanh.

Hiểu rằng "tiểu nha đầu" mà mình đang phải đối mặt vốn lợi hại hơn vẻ bề ngoài rất nhiều, hoàng y thiếu nữ nào còn dám giữ tâm khinh thị. Nàng vội vã tung ra đại lượng linh lực hòng chống đỡ.

Từ tay nàng, một đạo bạch quang đã được đánh ra.

Tử quang nhỏ bé, bạch quang cường thịnh, đôi bên nhanh chóng va vào nhau.

Kết quả...

Những tưởng hoàng y thiếu nữ sẽ giành thắng lợi thì bất ngờ thay, Gia Gia mới là người chiếm hoàn toàn ưu thế. Tia sáng màu tím be bé do nó đánh ra đã đả bại đạo bạch quang cường thịnh của hoàng y thiếu nữ.

Không phải một chút mà là triệt để. Thời điểm va chạm, bạch quang chỉ vừa mới đụng vào tử quang thì lập tức bị xuyên thủng ngay, một sát na trì hoãn sợ còn không có. Rõ ràng, lực lượng đôi bên chênh nhau rất nhiều.

Và, cũng bởi là chênh nhau nhiều như vậy mà lúc này đây, hoàng y thiếu nữ mới phải lâm vào tình cảnh khốn đốn. E mười đã quá chín, nàng sẽ phải gánh chịu tổn thương.

Nhưng...

Một lần nữa, bất ngờ đã xảy ra. Ngay lúc tia tử quang của Gia Gia sắp đánh lên người hoàng y thiếu nữ thì một thân ảnh bất thình lình xuất hiện. Đó là một cô gái bề ngoài tuổi độ hai lăm, hai sáu.

Đem hoàng y thiếu nữ kéo ra, cô gái đưa tay về trước, những ngón tay xoè rộng.

Nàng vậy mà trực tiếp nghênh đón tia tử quang của Gia Gia.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 341: Nghi hoặc

"Ong...!".

Chẳng có gì đủ gọi là khó khăn, cô gái vừa xuất hiện đã rất dễ dàng đem đòn tấn công của Gia Gia hoá giải.

"Nhị tỷ!".

Bị kéo ra ban nãy, hoàng y thiếu nữ nhìn rõ diện mạo người vừa ra tay ứng cứu thì vui vẻ hô lên.

Chạy đến bên cạnh nhị tỷ mình, hoàng y thiếu nữ hỏi: "Nhị tỷ, tại sao tỷ lại ở đây vậy?".

Xoay đầu ngó lại, cô gái lườm nhẹ muội muội mình một cái: "Cổ Cổ muội còn dám hỏi? Ta có mặt ở đây còn không phải là vì muội".

Như chợt nhớ ra chuyện gì, hoàng y thiếu nữ, cũng chính là Thiên Hồ Cổ - tam công chúa của Thiên Hồ tộc - cười giả lả: "Cái đó... hì hì... Nhị tỷ, muội... muội vô tình đi lạc a".

"Đi lạc?" - Thiên Hồ Nguyệt đâu phải đứa trẻ lên ba, tất nhiên sẽ không bị gạt - "Hừ... Cổ Cổ muội còn nhỏ lắm à?".

"Nhị tỷ...".

"Không cần nói nữa. Đợi trở về Thanh Khâu rồi xem ta trị tội muội thế nào. Còn bây giờ...".

Dời đi ánh mắt, Thiên Hồ Nguyệt tập trung sự chú ý lên người Gia Gia.

"Cổ Cổ, muội tránh sang một bên".

"Nhị tỷ, tỷ muốn làm gì?".

Thiên Hồ Cổ sợ nhị tỷ mình sẽ làm hại "tiểu nha đầu" kia nên vội khuyên can: "Nhị tỷ, chúng ta bỏ qua đi. Lúc nãy muội cũng có lỗi...".

"Cổ Cổ, nếu vừa rồi không có tỷ thì muội đã gánh chịu thương tổn".

"Nhị tỷ, chắc nó cũng không cố ý đâu. Với lại... nhị tỷ thấy đấy, hiện giờ muội chẳng phải vẫn lành lặn đấy thôi".

"Nhị tỷ, chúng ta bỏ qua đi".

"Không được".

Mặc cho muội muội ra sức khuyên can, Thiên Hồ Nguyệt vẫn kiên trì ý định. Trên đời này, ngoại trừ mẫu thân mà Thiên Hồ Nguyệt nàng rất mực tôn kính ra thì Cổ Cổ chính là người quan trọng nhất với nàng. Kẻ kia dám ra tay với muội muội, Thiên Hồ Nguyệt nàng há có thể bỏ qua?

"Nhị tỷ à, muội thật sự không sao đâu. Lúc nãy cũng là muội có lỗi... Nhị tỷ, đừng làm khó người ta...".

"Cổ Cổ muội đấy, lúc nào cũng tốt bụng như vậy... Muội đừng nói nữa, ta phải dạy cho tiểu nha đầu này một bài học".

"Nhị tỷ...".

"Tránh sang một bên".

Đem muội muội đẩy ra xong, Thiên Hồ Nguyệt liền phát ra uy áp, hai mắt nhìn chằm thân ảnh tiểu cô nương tóc vàng trước mặt.

"Làm gì mà nhìn ta ghê vậy...".

Có vẻ cũng cảm nhận được sự lợi hại của Thiên Hồ Nguyệt, Gia Gia chầm chậm lui gót. Nó âm thầm phát ra lời kêu gọi, cầu Lăng Tiểu Ngư trợ giúp.

"Tiểu nha đầu, muội muội ta không phải người mà ngươi có thể đụng đến".

"Muội muội ngươi không thể đụng?" - Gia Gia tuy có chút e ngại nhưng vẫn can đảm đáp trả - "Cho ngươi biết, ta đây cũng chẳng phải người dễ bị ức hiếp đâu".

"Hmm... Vậy sao?".

Thiên Hồ Nguyệt cười lạnh, nhanh chóng triển khai đạo thuật. Từ người nàng, một cỗ lực lượng cấp tốc bành trướng, vậy mà hoá thành thân ảnh yêu hồ.

Con yêu hồ này rất lớn, cao ba mươi thước là ít, có tất thảy sáu cái đuôi.

Trong giới hồ tộc, số đuôi đại biểu cho thực lực. Thông thường lực lượng tương đương chân nhân cảnh sơ kỳ sẽ có ba đuôi, chân nhân cảnh trung kỳ là bốn, hoặc năm đuôi. Còn bằng sáu đuôi... Duy chỉ có yêu hồ cấp bậc chân nhân hậu kỳ mang huyết mạch hoàng tộc mới có khả năng sở hữu. Tộc nhân bình thường hiếm khi xuất hiện sáu đuôi.

Căn cứ vào đấy, không khó để kết luận rằng: Thiên Hồ Nguyệt, nàng đã là yêu tu có thực lực ngang ngửa tu sĩ chân nhân hậu kỳ.

...

"Grào... ào... ào...!!".

Giữa đêm thanh tĩnh, tiếng yêu hồ khuấy động không gian. Dưới sự thao túng của Thiên Hồ Nguyệt, yêu hồ phóng mình lên không trung, vồ xuống thân ảnh Gia Gia bên dưới.

Theo lẽ thường, trước thế công hung bạo kia, Gia Gia nếu không tránh thì cũng nên tung đòn đáp trả. Ấy vậy mà... Mặc cho móng vuốt hồ yêu đã ở ngay sát đỉnh đầu, Gia Gia nó vẫn cứ đứng trơ trơ như phỗng.

Là bị doạ đến ngây người ư?

E mười con yêu hồ cũng chưa đủ.

Gia Gia đứng yên không phải vì nó sợ. Chỉ đơn giản bởi nó biết rằng sẽ có người thay nó ra tay ngăn cản. Khí tức hỗn nguyên chi lực, nó đã sớm cảm nhận được rồi.

Thực tế thì quả đúng như nó dự tính, Lăng Tiểu Ngư đã nhảy ra can thiệp. Hời hợt một quyền, hắn đã khiến cho lục vĩ yêu hồ phải lập tức lui lại.

Nơi đối diện, Thiên Hồ Nguyệt khẽ nhíu mày. Nàng ngưng thần quan sát...

"Ngươi... Ngươi là Lăng Tiểu Ngư?".

Thanh âm trong trẻo ấy không phải của Thiên Hồ Nguyệt. Muội muội nàng mới là chủ nhân câu nói.

Bước lên mấy bước để nhìn rõ hơn, Thiên Hồ Cổ vui vẻ nở ra nụ cười: "Đúng rồi! Ngươi đúng là Lăng Tiểu Ngư!".

Quay sang Thiên Hồ Nguyệt, nàng tiếp tục nói, giọng điệu vẫn chưa hết vui mừng: "Nhị tỷ, hắn là Lăng Tiểu Ngư a! Nhị tỷ còn nhớ không...".

Thiên Hồ Nguyệt trầm mặc không đáp.

Lăng Tiểu Ngư, cái tên này Thiên Hồ Nguyệt nàng dĩ nhiên chẳng lạ. Mười mấy năm trước, cũng chính tại Bắc Hà trấn này, hai tỷ muội nàng đã từng gặp qua hắn. Nhớ lúc đó bên cạnh hắn còn có Âm Tiểu Linh kia nữa...

Một tên vấn đỉnh trung kỳ, một tên chân nhân sơ kỳ, vốn dĩ chả đáng để Thiên Hồ Nguyệt nàng phải lưu tâm. Nhưng rồi sau này, nàng không thể không chú ý.

Ai mà ngờ được Âm Tiểu Linh kia lại là thánh nữ của Huyết Sát Giáo - thế lực thần bí hiện đang khiến lục đại tông môn phải ngày đêm lo lắng bất an. Còn Lăng Tiểu Ngư, hắn lại càng làm Thiên Hồ Nguyệt nàng kinh ngạc nhiều hơn.

Cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn, phản bội chính giáo, đấy là những tội danh mà Lăng Tiểu Ngư hắn đã mang.

Năm đó, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng với lịch duyệt của mình, Thiên Hồ Nguyệt có thể khẳng định Lăng Tiểu Ngư là một người tính tình rất đỗi thiện lương, khá là tốt bụng. Còn nhớ thời điểm muội muội Thiên Hồ Cổ của nàng muốn ăn kẹo hồ lô, chính Lăng Tiểu Ngư hắn đã đứng ra mua cho, dù rằng trong túi chẳng có một xu...

Một kẻ hiền lành như vậy, loáng cái lại biến thành ác nhân, một gã phản đồ, thú thực lúc mới biết chuyện, Thiên Hồ Nguyệt nàng cảm thấy hết sức khó tin. Nàng thậm chí nghĩ đó là trò đùa.

Nhưng không, đó là sự thật. Theo tình báo thuộc hạ gửi về Thanh Khâu, Lăng Tiểu Ngư đã tự mình nhận tội. Trên Hình Đài, hắn đã bị phán định Tam Hình. Hôm ấy, nếu chẳng nhờ sư phụ hắn là Lăng Thanh Trúc đứng ra bảo vệ thì e rằng tính mạng sớm đã không còn...

Chuyện xưa là vậy, vẫn tồn tại uẩn khúc, khiến Thiên Hồ Nguyệt chưa thông suốt được. Dù vậy, nàng cũng thôi, không suy nghĩ quá nhiều.

Phải, hơn mười năm qua, cái tên Lăng Tiểu Ngư nàng đã sớm gác lại. Thế nhưng hôm nay... E rằng nàng không thể bàng quan được nữa.

Tin tức năm đó rõ ràng nói Lăng Tiểu Ngư đã bị phế tu vi, hủy đan điền. Theo lý, hắn vô pháp tu hành được nữa. Nhưng, hãy nhìn xem. Lăng Tiểu Ngư hắn đã vừa mới làm gì?

Hư ảnh lục vĩ yêu hồ do Thiên Hồ Nguyệt nàng biến hoá ra đâu phải thứ một tên mất hết tu vi có khả năng chống đỡ được. Dẫu là chân nhân trung kỳ còn phải tập trung ứng phó đấy.

Chỉ hơn mười năm, từ một kẻ bị phế hết tu vi biến thành một cường giả đáng gờm, đây là đạo lý gì?

Thiên Hồ Nguyệt nàng đang mơ? Hay là nói kẻ đang đứng trước mặt nàng, hắn vốn không phải Lăng Tiểu Ngư?

Nhưng khuôn mặt kia, những đường nét ấy...

Nếu nói có ai đó muốn giả danh thì cũng vô lý lắm. Một tên phản đồ của chính giáo, kẻ đã lẩn trốn suốt mười mấy năm qua, cải trang hắn để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 342: Một cuộc trò chuyện

"Nguyệt cô nương, hơn mười năm rồi không gặp".

"Xem ra ngươi đúng thực là Lăng Tiểu Ngư".

"Nhị tỷ, thì hắn vốn là Lăng Tiểu Ngư mà".

Tiếp sau câu nói, Cổ Cổ nhấc chân, đang toan tiến lại chỗ Lăng Tiểu Ngư thì từ đằng sau, một bàn tay đưa ra níu giữ.

"Nhị tỷ?".

...

Thiên Hồ Nguyệt thận trọng, điều đó cũng không có gì khó hiểu. Nhân - yêu vốn dĩ là khác biệt. Huống chi năm xưa, Thiên Hồ Nguyệt nàng lại còn từng khống chế Lăng Tiểu Ngư.

Sợ thì còn lâu Thiên Hồ Nguyệt nàng mới sợ, nhưng tâm khinh thị, nàng cũng sớm dẹp bỏ rồi. Lăng Tiểu Ngư hôm nay đã chẳng phải Lăng Tiểu Ngư của ngày xưa. Thực lực hắn đã tăng tiến một cách thần kỳ, như vậy, không có gì đảm bảo rằng tâm tính hắn vẫn nguyên vẹn, thuần lương như thuở nào.

Hiện tại, khi mà Thiên Hồ Nguyệt nàng còn chưa nắm rõ, nàng tuyệt không thể để muội muội cách xa mình. Điều đó khá là nguy hiểm.

Dường như cũng hiểu được sự cảnh giác của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư nhanh chóng triệt hồi linh lực. Hắn đặt một tay lên đầu Gia Gia, mỉm cười, nói: "Nguyệt cô nương, cô bé này là bạn đồng hành của ta. Vừa rồi nếu có đắc tội thì mong hãy rộng lòng bỏ qua".

"Không sao không sao".

Thiên Hồ Nguyệt còn chưa lên tiếng thì kế bên, Thiên Hồ Cổ đã xua tay đáp lại: "Lúc nãy ta cũng có lỗi. Ta cũng không có bị thương...".

Nắm tay Thiên Hồ Nguyệt, Thiên Hồ Cổ nài: "Nhị tỷ, là bạn của Tiểu Ngư. Chúng ta bỏ qua đi".

Thiên Hồ Nguyệt hết nhìn muội muội lại nhìn hai người Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia, cuối cùng cũng gật đầu.

Trông thấy nhị tỷ đã triệt hồi linh lực, Thiên Hồ Cổ cười vui vẻ. Nàng nắm tay Thiên Hồ Nguyệt kéo đi.

Tới trước mặt Lăng Tiểu Ngư, vẫn nụ cười khả ái, nàng hỏi: "Tiểu Ngư, ngươi còn nhớ ta chứ?".

Đáp lại nàng là một cái gật nhẹ: "Muội chẳng phải là cô bé không có tiền mua kẹo nên bị người ta xua đuổi, suýt khóc năm đó sao".

Giây phút mất mặt năm xưa bị người gợi lại, Thiên Hồ Cổ khó tránh có chút xấu hổ. Nàng lườm Lăng Tiểu Ngư một cái, phản pháo: "Ai khóc chứ... Chẳng phải năm đó Lăng Tiểu Ngư ngươi cũng không có tiền, suýt bị người ta hành hung ư?".

Lăng Tiểu Ngư bật cười. Gần như lập tức, Thiên Hồ Cổ cũng cười theo.

...

"Cổ Cổ, muội bây giờ đã là một thiếu nữ rồi. Còn là một thiếu nữ vô cùng khả ái nữa." Qua vài giây im lặng, Lăng Tiểu Ngư chợt nói.

Đột nhiên được người khen ngợi, Thiên Hồ Cổ khó tránh đỏ mặt. Nàng cúi đầu e thẹn, không nói gì.

Chân mày khẽ nhíu, Thiên Hồ Nguyệt đứng bên cạnh liền lên tiếng: "Lăng Tiểu Ngư, so với mười mấy năm trước thì bây giờ miệng lưỡi của ngươi cũng trơn tru hơn rồi nhỉ?".

Sự khó chịu của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên nhìn ra được. Dù vậy, hắn không để bụng. Thái độ hoà nhã, hắn hồi đáp: "Người, ai cũng sẽ thay đổi".

"Nhưng so với người khác thì Lăng Tiểu Ngư ngươi đã thay đổi hơi nhiều, không phải sao?".

Lăng Tiểu Ngư không phủ nhận: "Có thể bởi vì ta thấy được nhiều hơn người khác, nghe được nhiều hơn người khác".

"Vậy sao..." - Thiên Hồ Nguyệt dò xét - "Vậy nói ta nghe thử. Hơn mười năm qua Lăng Tiểu Ngư ngươi đã thấy và nghe những gì? Rốt cuộc thì điều thần kỳ nào lại có thể giúp ngươi chữa trị đan điền, biến ngươi từ một kẻ bị mất hết tu vi thành một cường giả cấp chân nhân như hiện tại?".

Lần này, Lăng Tiểu Ngư không trực tiếp trả lời mà hỏi lại: "Chuyện của ta, coi bộ giới tu tiên ai nấy đều biết?".

"Đúng vậy. Tất cả đều biết hết".

Thiên Hồ Cổ chen ra đằng trước, tiếp lời: "Tiểu Ngư, chuyện ngươi bị đưa lên Hình Đài, rồi cả việc sư phụ ngươi đứng ra gánh chịu Xá Hình, thiên hạ ai nấy đều biết. Nhưng mà...".

"Tiểu Ngư, ta không tin ngươi sát hại đồng môn, phản bội chính giáo như lời bọn họ nói đâu. Nhất định là có uẩn khúc gì đó đúng không?".

"Uẩn khúc sao...".

Lăng Tiểu Ngư cười nhạt, rồi đề nghị: "Cổ Cổ, Nguyệt cô nương, chúng ta tìm một chỗ tử tế nói chuyện được chứ?".

...

Một lúc sau.

Với sự đồng thuận của tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, đội ngũ bốn người rất nhanh đã tìm đến một khách điếm.

Lại nói, khách điếm này cũng chẳng lạ lẫm gì cho cam, rành rành là chỗ mà Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia đang tạm trú: Khách điếm Nhược Lai.

Vẫn đảm nhiệm vai trò tiên phong trên cả quãng đường, Gia Gia là người đầu tiên trong đội ngũ nhân - yêu bốn người đặt chân vào bên trong khách điếm.

Những tưởng ngay lập tức sẽ có tiểu nhị chạy ra đón tiếp, hoặc không thì cũng được chưởng quầy tươi cười chào hỏi, nhưng thật bất ngờ, chẳng có thứ gì như vậy cả. Thay vì sự nhiệt tình niềm nở thì một loại thái độ khác đã được dành tặng cho Gia Gia. Và cho cả những người mới tiến vào sau nó.

Ngó xem những khuôn mặt hốt hoảng đang tránh lui, Gia Gia không khỏi nghi hoặc. Nó quay lại nhìn Lăng Tiểu Ngư, hỏi: "Tiểu Ngư, bọn họ làm sao vậy? Trông cứ như vừa gặp ma ấy".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, bảo: "Bọn họ không sợ ma. Cái bọn họ sợ là ngươi và Cổ Cổ".

"Sợ ta?".

"Sợ ta?".

Lăng Tiểu Ngư vừa nói xong thì ngay lập tức, hai thanh âm đồng loạt cất lên. Một của Gia Gia, còn một là của Thiên Hồ Cổ.

Dưới ánh mắt ngờ vực của hai người, Lăng Tiểu Ngư giải thích: "Lúc nãy khi hai người các ngươi tranh đấu đã doạ sợ rất nhiều người. Khá trùng hợp, ba trong số đó lại đang có mặt bên trong khách điếm này. Theo ta đoán thì bọn họ đã đem những gì đã chứng kiến thuật lại cho những người khác".

"Ồ, thì ra là vậy".

Đã thông suốt, Gia Gia thôi không bận tâm nữa. Mặc kệ đám thế tục phàm nhân, nó tiến đến một chiếc bàn còn trống, rồi vẫy tay gọi: "Ông chủ! Cho chúng ta một bình trà nóng!".

...

Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt an vị chưa lâu thì từ dưới bếp, tiểu nhị Canh Tân đã bưng khay trà nóng lên.

Dáng vẻ e dè, hắn từ từ hướng chiếc bàn tiến lại.

Thấy hắn chậm chạp, Gia Gia mới bất mãn: "Ngươi không thể đi nhanh hơn một chút được sao? Có ai làm gì ngươi đâu".

"D-Dạ dạ...".

Nín thở, tiểu nhị Canh Tân lấy hết can đảm bước tiếp.

"Coi ngươi kìa... Được rồi, đưa đây cho ta".

Tiếp lấy chiếc khay, Gia Gia cầm bình trà nóng lên, nhanh chóng rót ra hai ly. Một cho Lăng Tiểu Ngư, một cho chính mình. Riêng hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ thì nó chả thèm ngó tới. Xem ra đối với hai người bạn vừa mới quen biết đây, Gia Gia nó cũng không mặn mà gì mấy.

Người lớn không chấp trẻ nhỏ, đại nhân không chấp tiểu nhân, Thiên Hồ Cổ thầm tự nhủ mình như vậy. Vẫn giữ thái độ hoà nhã, nàng cầm lấy bình trà, rót cho mình và tỷ tỷ mỗi người một ly, tiếp đấy thì đưa lên miệng, vừa thổi vừa nhìn Lăng Tiểu Ngư.

Được một lúc thì nói: "Hmm... Tiểu Ngư, ngươi có tóc bạc này. Thật là lạ".

Nghe vậy, phía bên kia, Gia Gia mới ngẩng đầu lên: "Tóc bạc thôi, có cái gì mà lạ".

Thiên Hồ Cổ đáp lại: "Tiểu Ngư hắn đâu phải người thường, tỷ tỷ ta cũng nói hắn đã là chân nhân... Khuôn mặt hắn còn chưa có nếp nhăn a".

"Ngươi đúng là nông cạn." - Gia Gia lắc đầu, ra vẻ ta đây giảng giải - "Tóc Tiểu Ngư hắn bạc là bởi do kinh lịch hồng trần có biết không".

"Kinh lịch hồng trần?".

Thiên Hồ Cổ thoáng ngẫm, cũng chả biết nghĩ gì lại sinh ra bực dọc. Nàng lườm Gia Gia: "Tiểu nha đầu, ngươi kênh mặt gì chứ? Kiến thức của ta khẳng định vẫn nhiều hơn ngươi".

Gia Gia mím môi, buông luôn ly trà.

"Cổ Cổ ngươi mới gọi ai là tiểu nha đầu? Ngươi đừng trông mặt mà bắt hình dong nhé. Ta nhỏ như vậy chứ tuổi cũng lớn rồi nha".

"Lớn?" - Thiên Hồ Cổ xem thường - "Thế thử nói ta nghe xem. Năm nay ngươi được bao tuổi?".

"Sắp hai mươi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 343: Linh quả màu đen

Đôi mắt to tròn chớp chớp, Thiên Hồ Cổ tỏ vẻ ngạc nhiên. Nàng chuyển sang nhìn Lăng Tiểu Ngư, chờ nghe hắn xác nhận.

"Ừm. Gia Gia đúng là đã sắp hai mươi".

Nghe qua lời xác nhận, Thiên Hồ Cổ mới miễn cưỡng tin theo. Dẫu vậy, nàng vẫn thắc mắc: "Nhưng mà... sao hình dáng lại nhỏ như vậy?".

"Gia Gia, ngươi... Ngươi có phải là mắc bệnh nan y khó trị hay không?".

"Phụt!".

Đang kê miệng uống trà, Gia Gia phun hết luôn ra ngoài.

"Khục khục...".

Ho sặc mấy tiếng, nó chỉ tay vào mặt Thiên Hồ Cổ, mắng: "Nan y cái đầu ngươi! Cổ Cổ ngươi mới bị bệnh!".

"Ngươi nếu không bệnh thì cơ thể sao lại nhỏ như vậy?".

"Cái này là bởi vì ta...".

"Gia Gia".

Chính lúc Gia Gia sắp tiết lộ thông tin thì tiếng Lăng Tiểu Ngư truyền đến. Hắn mỉm cười, thay nó hồi đáp Thiên Hồ Cổ: "Cổ Cổ, thể chất của Gia Gia có chút đặc thù, thế nên sẽ lớn chậm hơn người bình thường một chút. Tuy vậy, trí lực thì vẫn phát triển bình thường".

"Đúng vậy." - Gia Gia bồi thêm - "Ta rất thông minh đấy".

...

"Hmm... Tiểu Ngư, chuyện lúc nãy ta hỏi ấy. Ta nghe bọn họ nói năm đó ngươi sát hại đồng môn, phản bội chính giáo, không phải thật đâu đúng không?".

Uống hết ngụm trà, Lăng Tiểu Ngư nhìn Thiên Hồ Cổ - người mới hỏi, đạm mạc đáp: "Chuyện đó là thật".

"Không thể nào đâu...".

Thiên Hồ Cổ vẫn cảm thấy khó tin: "Tiểu Ngư ngươi đâu phải người như vậy. Năm đó ngươi...".

"Rất ngốc phải không?".

Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ: "Cổ Cổ, thuần lương, ngốc nghếch, nó không có nghĩa không thể làm chuyện ác. Năm đó, chuyện ta giết Lưu Cảnh Thiên là thật, đi ngược lại lời thề phù trợ chính giáo cũng là thật".

"Vậy còn tội danh cấu kết ma nữ?" - Im lặng suốt nãy giờ, Thiên Hồ Nguyệt đột nhiên chen vào - "Mặc dù năm đó Lăng Tiểu Ngư ngươi và Âm Tiểu Linh kia có từng gặp gỡ, nhưng ta không nghĩ quan hệ giữa hai người các ngươi quá thân thiết. Ta cũng không cho rằng Âm Tiểu Linh sẽ mời chào ngươi".

Lăng Tiểu Ngư chỉ nhè nhẹ lắc đầu, từ chối trả lời.

Thấy hắn không muốn nói, Thiên Hồ Nguyệt cũng thôi chẳng truy hỏi ở vấn đề này nữa. Nàng chuyển ý: "Lăng Tiểu Ngư, ta thật sự rất hiếu kì. Năm đó ngươi rõ ràng đã bị phế bỏ tu vi, đan điền cũng bị người phá hủy, căn bản vô pháp tu hành tiếp. Vậy mà bây giờ, sau hơn mười năm, thực lực của ngươi đã trở nên thâm sâu khó lường, tin tưởng vượt quá mức chân nhân sơ kỳ... Lăng Tiểu Ngư, ngươi không ngại tiết lộ cho chúng ta nghe một chút về điều thần kỳ này chứ?".

"Nguyệt cô nương đã quá lời rồi".

Lăng Tiểu Ngư nói tiếp: "Chuyện này cũng chẳng tới mức phải gọi thần kỳ. Sở dĩ ta có thể khôi phục đan điền, nhanh chóng đạt được thành tựu, nguyên do hết thảy đều là may mắn, nhờ có được một chút cơ duyên mà thôi".

"Một chút?" - Thiên Hồ Nguyệt không cho là đúng - "Chỉ hơn mười năm ngắn ngủi lại có thể từ một phàm nhân tu luyện đến cảnh giới chân nhân, hai từ "một chút" này dùng e là không thoả. Cơ duyên kia, nên nói là "rất lớn" mới đúng".

"Thế thì tùy Nguyệt cô nương nhận định vậy".

...

Lăng Tiểu Ngư đưa tay với lấy bình trà, đầu tiên tự rót cho mình, kế đấy thì rót tiếp cho Thiên Hồ Nguyệt. Rót xong mới nói: "Nguyệt cô nương, Lăng Tiểu Ngư ta đúng là đã thay đổi rất nhiều. Nhưng cô nương không phải cũng thế sao?".

"Mười mấy năm trước, tu vi của Nguyệt cô nương mới chỉ là chân nhân trung kỳ, tuy nhiên bây giờ... hẳn là hậu kỳ đi".

Thiên Hồ Nguyệt không phủ nhận. Nàng từ tốn cầm lên ly trà mà Lăng Tiểu Ngư vừa rót cho mình, nhấp khẽ một ngụm, rồi đáp: "Bất quá một chút tu vi, so với Lăng Tiểu Ngư ngươi thì nào đáng gì".

...

Cuộc trò chuyện cứ thế mà tiếp diễn. Lăng Tiểu Ngư - Thiên Hồ Nguyệt, hai người bọn họ thi nhau hỏi han, dò xét đối phương. Lẽ dĩ nhiên, trong quá trình dò xét này, thứ được đề cập không chỉ có tu vi, cảnh giới, vấn đề riêng tư của mỗi người. Chuyện thiên hạ, nó cũng được nhắc đến khá nhiều.

Mới đầu, đối với những câu chuyện được nhắc đến kia, Thiên Hồ Cổ và Gia Gia cũng ít nhiều hứng thú, chăm chú lắng nghe, nhưng càng về sau, sự hứng thú lại càng suy giảm. Cuối cùng thì hết hẳn.

Lúc này, Gia Gia cũng tốt, Thiên Hồ Cổ cũng được, cả hai ai nấy đều đang cảm thấy rất đỗi nhàn chán.

Dứt khoát đem lời nói của Lăng Tiểu Ngư và Thiên Hồ Nguyệt để ở ngoài tai, Gia Gia cho tay vào túi áo lấy ra mấy xâu kẹo hồ lô đã cất đi trước đó, chậm rãi cắn ăn.

...

"Ực...".

Trông thấy Gia Gia nhâm nhi những viên kẹo màu đỏ một cách ngon lành, Thiên Hồ Cổ rốt cuộc đã không thể nhịn thêm được nữa. Nàng dịch chuyển, xích lại gần Gia Gia.

Ánh mắt trông mong, Thiên Hồ Cổ mở lời: "Gia Gia, cho ta một xâu đi".

Gia Gia liếc lên, ngâm dài một tiếng, lắc đầu: "Không cho".

Thiên Hồ Cổ mím môi, ra chiều bất mãn: "Gia Gia ngươi có những mấy xâu. Ngươi sao lại ích kỷ như vậy chứ...".

"Ừ, ta ích kỷ đấy." Gia Gia thản nhiên tiếp nhận, vẫn bảo trì tâm chí như cũ.

Liên tiếp bị từ chối phũ phàng, trong lòng Thiên Hồ Cổ đương nhiên chẳng thể nào lại dễ chịu cho được. Thú thật là hiện giờ nàng đang rất muốn dùng vũ lực với Gia Gia.

Chỉ có điều...

Gia Gia nói thế nào thì cũng là bằng hữu của Lăng Tiểu Ngư, cộng thêm thực lực lại không kém hơn Thiên Hồ Cổ nàng... Vũ lực, e có sử dụng cũng chẳng giải quyết được vấn đề.

Đắn đo một hồi, sau cùng, Thiên Hồ Cổ chính thức đưa ra quyết định. Từ bên trong giới chỉ, nàng lấy ra một món đồ vật. Là một linh quả.

Linh quả này, tính ra cũng có chút đặc biệt. Thay vì xanh, đỏ, vàng hay trắng gì đấy thì vỏ của nó lại là màu đen. Y hệt như than, thoạt trông có phần xấu xí.

Giơ lên quả nọ, Thiên Hồ Cổ nói với Gia Gia: "Ngươi cho ta một xâu kẹo hồ lô thì linh quả này sẽ thuộc về ngươi".

"Linh quả?".

Gia Gia tròn mắt, cố ý biểu thị sự ngạc nhiên: "Ồ, cái này là linh quả à? Ngươi không nói thì ta còn tưởng nó là cục than a".

"Cái gì cục than?" - Thiên Hồ Cổ lập tức đính chính - "Gia Gia ngươi đừng có trông mặt mà bắt hình dong. Nhìn nó xấu xí như vậy chứ ăn rất ngon đấy. Bên trong lại còn có chút linh khí kỳ lạ nữa".

"Linh khí kỳ lạ gì chứ? Thì cũng chỉ là linh khí thôi...".

Biết có giải thích thêm nữa cũng bằng thừa, Thiên Hồ Cổ triển khai hành động luôn. Nàng xuất chút linh lực, dùng ngón tay cắt nhẹ qua linh quả màu đen đang cầm.

Cầm một nửa đưa cho Gia Gia, nàng bảo: "Ăn thử đi".

"Xuy...Ta không...".

Gia Gia vốn định từ chối, nhưng nói được giữa chừng thì nó chợt dừng lại. Ánh mắt dần trở nên chăm chú, nó nhìn chằm vào phân nửa linh quả trên tay Thiên Hồ Cổ.

Ngờ vực trỗi lên trong dạ, nó vươn tay tiếp lấy, quan sát thêm một lúc thì cho luôn vào miệng.

"Cái này...".

"Thế nào? Mùi vị rất lạ đúng không?".

"Đúng là rất lạ. Nó hình như...".

"Có gì kỳ lạ vậy?" Ngay đúng lúc Gia Gia sắp nói ra thông tin nào đấy thì tiếng Lăng Tiểu Ngư truyền đến cắt ngang.

Cùng với nụ cười thân thiện, hắn hỏi Thiên Hồ Cổ: "Cổ Cổ, thứ muội đang cầm là gì vậy, trông rất đặc biệt?".

"Tiểu Ngư ngươi cũng thấy đặc biệt hả...".

Có người cùng chung cảm nhận với mình, Thiên Hồ Cổ cảm thấy rất vui. Nàng hào hứng nói: "Hì hì... Tiểu Ngư, ngươi có mắt nhìn đấy. Cho ngươi biết, linh quả này nè, ta đảm bảo trước giờ chưa từng có ai phát hiện đâu. Cổ thư, điển tịch gì đó cũng chưa từng ghi lại. Ta chính là người đầu tiên tìm ra nó a".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 344: Trở Mặt

"Ồ...".

Lăng Tiểu Ngư tỏ ra bất ngờ.

"Cổ Cổ, có thể đưa ta xem thử một chút không?".

Rất hào phóng, Thiên Hồ Cổ đưa ngay.

Trong lúc Lăng Tiểu Ngư đang im lặng nhìn ngắm, nàng khẽ động thần niệm, lấy từ giới chỉ ra thêm ba quả nữa. Giống như quả đầu tiên, ba quả này cũng có màu đen, hình thù xấu xí.

"Tiểu Ngư, trong giới chỉ của ta vẫn còn rất nhiều. Ngươi cứ ăn tự nhiên đi".

Ngồi ở ghế kế bên, Gia Gia đảo nhẹ tròng mắt, lặng lẽ thò tay ra lấy linh quả.

"Bép!".

Thật không may, hành vi lén lút của Gia Gia nó đã bị người phát hiện. Và một cái khẽ tay chính là hình phạt vừa dành riêng cho nó.

"Cổ Cổ ngươi làm gì vậy? Sao lại đánh ta?".

Thiên Hồ Cổ chẳng nghĩ mình sai. Nàng bảo: "Linh quả của ta, ngươi muốn ăn thì phải hỏi ý kiến ta".

Đuối lý, Gia Gia miễn cưỡng mở lời: "Vậy... cho ta một quả nữa đi".

"Không cho".

Nhận được câu trả lời phũ phàng nọ, Gia Gia khó tránh sinh ra khó chịu. Giọng bất bình, nó nói: "Cổ Cổ ngươi như thế là sao? Không phải mới rồi ngươi bảo trong giới chỉ của ngươi vẫn còn rất nhiều linh quả, có thể ăn thoải mái ư?".

"Mấy lời đó là ta nói với Tiểu Ngư, đâu có nói với Gia Gia ngươi".

"Ngươi...".

...

"Thật ra ngươi cũng không cần tức giận." - Nét mặt thay đổi, Thiên Hồ Cổ gợi ý - "Linh quả của ta không phải là không thể cho ngươi. Nhưng mà... Có qua có lại mới toại lòng nhau a".

Tâm trí vốn lanh lợi, Gia Gia vừa nghe liền hiểu được vấn đề. Nó "xuy" khẽ: "Nói tới nói lui thì vẫn là muốn kẹo hồ lô của ta thôi".

Tuy có chút luyến tiếc nhưng vì mùi vị của linh quả cũng rất ngon nên rốt cuộc thì Gia Gia vẫn bằng lòng trao đổi. Nó chìa xâu kẹo hồ lô ra: "Một xâu đổi ba quả".

"Không được." - Cảm thấy thiệt, Thiên Hồ Cổ lắc đầu - "Một xâu một quả".

"Một xâu một quả?" - Gia Gia phản đối - "Kẹo hồ lô chỉ có mấy xâu, trong khi linh quả của ngươi thì nhiều như vậy. Hứ, một xâu đổi ba quả".

"Một xâu hai quả".

"Ba quả".

"Hai quả".

"Ba".

"Hai".

...

Giằng co một hồi, cuối cùng, trước thái độ quyết liệt của Thiên Hồ Cổ, Gia Gia đành phải thoả hiệp. Nó đưa một xâu kẹo, đồng thời lấy về hai quả.

Dùng vạt áo lau nhẹ, nó cắn to một miếng.

Kế bên, Thiên Hồ Cổ thì có vẻ vừa ý hơn. Nàng tiếp nhận xâu kẹo hồ lô xong thì liền đưa lên miệng, ăn một lúc những hai viên.

"Hmm... Kẹo hồ lô vẫn là ngon nhất".

...

"Cổ Cổ".

Trong lúc Cổ Cổ đang ăn thì tiếng Lăng Tiểu Ngư truyền tới. Vẫn thái độ hoà nhã thân thiện, hắn tiếp lời: "Linh quả này của muội mùi vị thực rất đặc biệt. Không biết muội từ chỗ nào kiếm được vậy?".

"Cái này à, ta lấy ở trong núi a".

"Là núi nào?".

"Thì là...".

"Cổ Cổ".

Sau khi đem muội muội mình ngăn lại, Thiên Hồ Nguyệt liền chuyển ý. Nàng bảo: "Trời cũng muộn rồi, tỷ nghĩ đã tới lúc chúng ta trở về".

"Trở về?".

Thiên Hồ Nguyệt nói rõ hơn: "Về Thanh Khâu".

Trước quyết định đột ngột của tỷ tỷ mình, Thiên Hồ Cổ rất không tình nguyện: "Nhị tỷ, muội chỉ vừa mới tới đây. Cho muội chơi thêm một chút nữa đi".

"Không được." Thiên Hồ Nguyệt kiên quyết lắc đầu.

"Nhị tỷ...".

"Không cần nói nữa".

Tâm ý đã hạ, Thiên Hồ Nguyệt nhấc mông khỏi ghế. Mặc cho muội muội cố nài, nàng vẫn mạnh tay kéo đi.

"Nhị tỷ...!".

Xin mãi chẳng được, Thiên Hồ Cổ đành cam chịu. Nàng vừa đi vừa ngoảnh mặt, cố nói với Lăng Tiểu Ngư còn ngồi trong khách điếm: "Tiểu Ngư! Khi nào rảnh ngươi nhớ đến Thanh Khâu tìm ta!".

Ném cho Lăng Tiểu Ngư một miếng ngọc bội, nàng dặn: "Tới Thanh Khâu thì giơ miếng ngọc này ra, sẽ có người dẫn ngươi vào!".

"Tiểu Ngư! Ngươi nhớ tới kiếm ta đấy!".

...

Thân ảnh đã khuất, thanh âm cũng vừa lắng.

Ngồi bên trong khách điếm, Gia Gia cầm linh quả cắn ăn, miệng không quên đưa ra nhận xét: "Tiểu Ngư, Cổ Cổ hình như rất quý ngươi a".

Chưa thấy hồi âm, Gia Gia mới hỏi: "Này. Ngươi làm sao hay vậy? Các nàng vốn dĩ là yêu tộc a".

"Cũng không có gì. Chỉ là năm đó, lúc nàng muốn ăn kẹo hồ lô, ta đã đứng ra mua cho nàng thôi".

"Chỉ đơn giản như vậy?".

"Ừ. Chỉ đơn giản như vậy".

Nhân - yêu tuy có khác biệt, nhưng tâm tư, cảm xúc thì lại hoàn toàn giống nhau. Đều có thất tình lục dục.

Người có thiện - ác, yêu có tốt - xấu. Xét kỹ ra, Thiên Hồ Cổ mặc dù là yêu loại, nhưng so với đa số cô gái nhân loại thì tâm tính còn tốt hơn rất nhiều. Huống hồ năm đó, khi lần đầu tiên gặp gỡ, Thiên Hồ Cổ nàng vẫn mới chỉ là một đứa bé. Mà tâm tư của một đứa bé thì đơn thuần lắm.

Năm đó, việc mua kẹo hồ lô cho nàng, đối với bản thân Lăng Tiểu Ngư hắn, đối với Âm Tiểu Linh, Thiên Hồ Nguyệt thì nó đúng chẳng đáng gì. Nhưng trong mắt Thiên Hồ Cổ, có lẽ đó là một điều lớn lao...

"Quả là một cô bé thiện lương".

...

"Thiện lương? Tiểu Ngư ngươi nói ta hả?".

Bỏ qua câu hỏi của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư chuyển mình đứng dậy.

"Gia Gia, đi thôi".

Đi?

Gia Gia nghi hoặc: "Đi đâu?".

"Đuổi theo bọn họ".

"Bọn họ? Ý ngươi là hai tỷ muội Cổ Cổ?".

Nối gót Lăng Tiểu Ngư chạy ra khỏi khách điếm, Gia Gia nói với theo: "Tiểu Ngư, ngươi tính làm gì thế?".

...

Mục đích của Lăng Tiểu Ngư khi quyết định truy đuổi hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ kia là gì, Gia Gia thực rất muốn biết. Tiếc rằng... Lăng Tiểu Ngư, hắn không chịu nói. Hắn chỉ bảo Gia Gia nó sử dụng tử tinh cầu, tiến vào trạng thái ẩn nặc tiềm hành, rồi dặn nó chờ hắn ra hiệu thì lập tức ra tay đem Thiên Hồ Cổ bắt giữ.

Bắt giữ Thiên Hồ Cổ? Tại sao chứ?

Thiên Hồ Cổ kia rõ ràng đâu có đắc tội gì với Lăng Tiểu Ngư hắn. Đối phương thậm chí còn có vẻ rất quý mến hắn nữa a. Ngay đến ngọc bội tùy thân mà đối phương cũng đem tặng cho hắn nữa là...

"Aizz... Rốt cuộc là vì cái gì chứ?".

"... Thôi thì đợi bắt giữ Cổ Cổ xong rồi chờ nghe Tiểu Ngư hắn giải thích vậy".

Tạm gác lại nghi hoặc trong lòng, Gia Gia tập trung vào việc theo dấu hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, chờ cơ hội ra tay.

...

Quá trình chờ đợi ấy, tính ra cũng không hề ngắn. Từ đêm, Gia Gia nó phải theo dấu đến tận sáng hôm sau mới có thời cơ để động thủ.

Dựa vào thủ đoạn ẩn nấp cao minh, nó chậm rãi tiến lại gần Thiên Hồ Cổ hiện vừa mới đặt mông ngồi xuống.

Mắt lộ hung quang, ma trảo vung lên, nó bất ngờ tấn công.

"Cổ Cổ!".

Khá đen đủi, khi mà Gia Gia tưởng đã đắc thủ thì một đạo bạch quang đánh thẳng về phía nó, buộc nó phải thoái lui để tránh né.

"Là ngươi".

Nhìn kẻ vừa bị mình khiến cho phải lộ diện, Thiên Hồ Nguyệt nhíu mày. Nàng hừ khẽ: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi còn tính ẩn nấp tới bao giờ?".

...

Vài giây sau.

Giữa hư không, một thân hắc y từ từ hiện rõ.

Chẳng phải Lăng Tiểu Ngư thì ai?

...

"Gia Gia, Tiểu Ngư, hai người các ngươi...".

Thiên Hồ Cổ nói đến đấy thì dừng lại. Thực sự lúc này nàng đang rất hoang mang. Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Gia Gia tập kích nàng, Lăng Tiểu Ngư thì âm thầm ẩn nấp...

Tại sao chứ?

Dường như cũng hiểu được tâm tình của Thiên Hồ Cổ lúc này, Lăng Tiểu Ngư chủ động hướng nàng nói ra: "Cổ Cổ, chúng ta không có ý làm hại muội".

"Không có?".

Thiên Hồ Cổ chưa kịp đáp thì Thiên Hồ Nguyệt đã cười khinh: "Các ngươi ra tay đánh lén muội muội ta, giờ lại bảo không có ý gây hại... Lăng Tiểu Ngư, bớt trang đạo mạo!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 345: Chỉ là kiểm tra thực lực

"Tiểu Ngư, tại sao? Ta đâu có làm gì các ngươi...".

"Cổ Cổ, nhân - yêu hữu biệt. Muội tốt với hắn không có nghĩa hắn cũng sẽ tốt với muội".

Đẩy muội muội ra phía sau, Thiên Hồ Nguyệt dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lăng Tiểu Ngư: "Tốn công ẩn nấp truy tung lâu như vậy, rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư ngươi muốn gì?".

"Nguyệt cô nương, ta thật sự không có ác ý".

Lăng Tiểu Ngư nói ra mục đích của mình: "Thật ra ta bất quá chỉ muốn biết một chút thông tin mà thôi".

"Thông tin? Thông tin gì?".

"Chỗ mà Cổ Cổ đã hái hắc sắc linh quả kia".

...

Thiên Hồ Nguyệt thoáng trầm mặc, rồi nói: "Linh quả kia tuy hơi khác lạ nhưng tính ra cũng chả có công năng gì, bất quá một thứ dùng để tráng miệng. Lăng Tiểu Ngư ngươi tại sao lại quan tâm tới nó như vậy?".

"Ta có lý do của mình".

Lăng Tiểu Ngư không muốn nói, Thiên Hồ Nguyệt cũng tự biết mà thôi không hỏi. Và dĩ nhiên, nàng sẽ chẳng bằng lòng thoả hiệp, đồng ý đem vị trí kia nói ra cho hắn biết.

Cái chỗ nàng và muội muội đã vô tình phát hiện kia, nó rất có thể là một di chỉ của cổ tu sĩ. Nói không chừng bên trong sẽ có rất nhiều bảo vật. Nếu lấy được chúng, như vậy đó sẽ là một nguồn lực to lớn giúp cho Thanh Khâu nàng phát triển.

"Hừm... Vốn đợi mẫu thân xuất quan sẽ cùng người bàn tính, không ngờ chưa chi đã có kẻ muốn động vào...".

Sát ý trỗi lên, Thiên Hồ Nguyệt nhếch môi cười lạnh: "Lăng Tiểu Ngư, nếu ta nói không thì thế nào?".

Lăng Tiểu Ngư chưa vội đáp. Thay vì hồi âm Thiên Hồ Nguyệt thì hắn chuyển mắt ngó qua Thiên Hồ Cổ đứng ở phía sau.

Biết ý, Thiên Hồ Cổ hậm hực: "Ta sẽ không nói cho ngươi".

...

"Nguyệt cô nương, Cổ Cổ, ta vốn không muốn đánh nhau, nhưng xem ra bây giờ lại không thể không dùng đến vũ lực".

Nghe Lăng Tiểu Ngư nói vậy, Thiên Hồ Nguyệt liền đáp trả: "Vũ lực? Lăng Tiểu Ngư ngươi cho rằng hai người các ngươi hợp lực thì có thể thắng được ta?".

Hơi ngoài ý muốn của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư vậy mà lắc đầu: "Nguyệt cô nương, ta không hề nghĩ như vậy".

Hắn nói tiếp: "Ý ta là, để thắng được Nguyệt cô nương, chỉ một mình ta là đủ".

...

"Một mình ngươi?".

Thiên Hồ Nguyệt cảm thấy có chút buồn cười: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi dường như đã quá ảo tưởng rồi".

Tiếu ý loáng cái tắt lịm, nàng nghiêm túc hẳn: "Ta vốn là nể tình Lăng Thanh Trúc nên tại Bắc Hà trấn mới không làm khó dễ hai người các ngươi, thật chẳng ngờ Lăng Tiểu Ngư ngươi lại dám đánh chủ ý lên chúng ta".

"Muốn dùng vũ lực? Tốt. Để hôm nay ta thay Lăng Thanh Trúc dạy cho ngươi một bài học".

"Cổ Cổ, lui lại".

Ngó thấy Thiên Hồ Nguyệt bên kia đã xuất ra đạo thuật, Lăng Tiểu Ngư ở bên này cũng bắt đầu triển khai hỗn nguyên chi lực.

Từ bên trong hai dấu ấn hắc - bạch song ngư, hai cỗ lực lượng cấp tốc được điều động. Rất nhanh, biến đổi đã có.

Ở cả hai tay Lăng Tiểu Ngư, ngón út và áp út, chúng đã được bao bọc lại. Thứ bao bọc chúng, nó cũng chẳng phải cái gì xa lạ, đúng là hỗn nguyên chi lực. Có điều là hỗn nguyên chi lực này đã được kết tinh, hoá thành thực thể.

Giờ đây, bốn ngón tay hai trắng hai đen kia của Lăng Tiểu Ngư hắn, chúng đã trở nên cực kỳ lợi hại. Không phải cương thiết nhưng cứng hơn cương thiết, cấp bậc sợ rằng ngay đến bổn mạng pháp bảo của tu sĩ chân nhân cũng chưa chắc có khả năng so bì được.

Những điều ấy, Thiên Hồ Nguyệt đương nhiên còn chưa biết. Nhưng dù vậy, nàng cũng chả dám có tâm khinh thị. Vì sự an toàn của muội muội, Thiên Hồ Nguyệt nàng tuyệt đối cần phải cẩn trọng.

Tay trái phẩy nhẹ, một thanh bạch kiếm liền hiện ra trước mặt. Thiên Hồ Nguyệt nắm lấy chuôi kiếm, bắt đầu tấn công.

"Keng!".

"Keng!".

"Keng!".

...

"Keng!".

...

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm đường kiếm đã được Thiên Hồ Nguyệt xuất ra. Uy lực thì khỏi phải bàn, mỗi một kiếm đều có thể khiến cho tu sĩ chân nhân sơ kỳ gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên, ghê gớm là vậy, nhưng trước Lăng Tiểu Ngư thì lại chẳng có bao nhiêu tác dụng. Cả trăm đường kiếm, tất cả đều bị hắn dễ dàng hoá giải. Bốn ngón tay đã được hỗn nguyên chi lực cải biến kia, chính chúng đã đem bạch kiếm của nàng ngăn đỡ hoàn toàn.

...

"Hừm... Cũng có chút bản lãnh đấy".

Dò xét hồi lâu, Thiên Hồ Nguyệt đại khái đã hiểu được phần nào bổn sự của Lăng Tiểu Ngư. Biết nếu chỉ dùng những chiêu thức thông thường thì sẽ khó lòng thương tổn được hắn, nàng quyết định tung ra sát chiêu.

Mượn dư lực lui về phía sau, Thiên Hồ Nguyệt chém ra một đường thập tự kiếm.

Phong Sát!

Trong cái nhíu mày, Lăng Tiểu Ngư thấy kiếm quang thập tự đánh tới thì liền xoè rộng bàn tay. Hắc chưởng tung ra!

"Oành...!".

Thanh âm va chạm còn chưa kịp dứt thì tại thương khung, trên đỉnh đầu Lăng Tiểu Ngư, một đạo bạch quang lấy tốc độ vô cùng khủng bố lao xuống. Rõ ràng, Thiên Hồ Nguyệt còn có hậu chiêu.

Lưu Tinh Phán Quyết!

"Cẩn thận!".

...

"Ầm... ầm...!!".

Không thể không nói, Thiên Hồ Nguyệt quả có tính toán, sát tâm cũng chẳng hề nhỏ. Hậu chiêu Lưu Tinh Phán Quyết vừa rồi, uy lực vốn dư sức để diệt sát tu sĩ chân nhân trung kỳ bình thường. Chỉ tiếc là... Lăng Tiểu Ngư, hắn không phải người bình thường, tu vi cũng không phải ở mức chân nhân trung kỳ.

Với thực lực hơn xa so với những gì mà Thiên Hồ Nguyệt ước lượng, lẽ hiển nhiên, việc Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn bình an vô sự sau chiêu Lưu Tinh Phán Quyết nọ cũng chẳng có gì quá khó hiểu. Khó chấp nhận, hoạ chăng mỗi mình Thiên Hồ Nguyệt.

Trong lúc nhị công chúa của Thanh Khâu còn đang cân nhắc, âm thầm đánh giá lại đối thủ thì bên này, Lăng Tiểu Ngư - đối thủ của nàng - đã hé môi cất tiếng. Tuy nhiên đích đến, nó lại không phải nàng. Muội muội Thiên Hồ Cổ của nàng mới là đối tượng trong câu nói của Lăng Tiểu Ngư.

Nở nụ cười thân thiện, hắn nói: "Cổ Cổ, cảm ơn".

Lý do cho lời cảm ơn mà mình vừa được nhận, Thiên Hồ Cổ đương nhiên là biết. Mới rồi, chính nàng đã buột miệng hô lên hai tiếng "Cẩn thận" kia a.

"Thiên Hồ Cổ à Thiên Hồ Cổ, ngươi bị làm sao vậy? Tự dưng lại đi lo cho tính mạng hắn...".

"Tỉnh táo lại đi. Lăng Tiểu Ngư hắn là kẻ địch, lúc nãy hắn còn thông đồng với Gia Gia để tập kích ngươi a".

Sau khi tự nhắc nhở bản thân, Thiên Hồ Cổ liền bặm môi hừ khẽ, dứt khoát quay mặt sang hướng khác.

Đúng lúc này, giọng Thiên Hồ Nguyệt cất lên. Và nó hướng đến Lăng Tiểu Ngư.

"Dưới Lưu Tinh Phán Quyết mà Lăng Tiểu Ngư ngươi vẫn có thể nhẹ nhàng xoay trở, thậm chí lông tóc còn chẳng tổn hao một sợi nào... Lăng Tiểu Ngư, xem ra ta đã nhìn lầm ngươi rồi".

"Nguyệt cô nương hẳn là đang muốn xác nhận tu vi của ta đi".

Ngoài ý muốn, Lăng Tiểu Ngư vậy mà chủ động nói ra: "Nếu như Nguyệt cô nương muốn biết thì ta cũng không giấu. Cảnh giới hiện tại của ta đúng thực là chân nhân hậu kỳ".

"Quả nhiên...".

Nét mặt trầm trọng, Thiên Hồ Nguyệt chả nghĩ nhiều, lập tức đem bảo vật xuất ra.

Bảo vật này khá nhỏ, chỉ lớn bằng ba ngón tay, màu đen tuyền, trên bề mặt có khắc hàng tá hoa văn tối nghĩa, trông rất cổ xưa.

Tay bắt quyết, Thiên Hồ Nguyệt đem bảo vật ném về phía muội muội mình. Tức khắc, từ kích cỡ chỉ bằng ba ngón tay ban đầu, bảo vật đã biến thành một tấm thuẫn dày cao hơn ba thước. Càng đáng nói hơn nữa là số lượng, nó không chỉ có một.

Liếc nhìn sáu tấm linh thuẫn màu đen đang tạo thành kết giới bao bọc quanh người Thiên Hồ Cổ, Lăng Tiểu Ngư mới nhận xét: "Nguyệt cô nương quả đúng là một tỷ tỷ tốt".

Sự đánh giá ấy, nó hoàn toàn thật tâm, chẳng hề có chút ý tứ xỏ xiên hay mai mỉa nào. Lăng Tiểu Ngư hắn nhớ rõ ban nãy, cũng chính Thiên Hồ Nguyệt nàng đã ra tay ngăn chặn đòn tập kích của Gia Gia.

Cần biết, năng lực ẩn nặc tiềm hành của Gia Gia cực kỳ cao minh. Với khoảng cách gần như vậy, khả năng đem Thiên Hồ Cổ bắt giữ thành công là gần

như chắc chắn. Ấy thế mà... bọn họ vẫn thất bại.

Có thể thấy, từ đầu đến cuối, Thiên Hồ Nguyệt nàng vẫn một mực để tâm đến muội muội của mình. Sự tập trung ấy đã cho biết Thiên Hồ Nguyệt yêu mến muội muội tới độ nào.

Phải. Nhờ vào tình cảm sâu đậm ấy mà dù là ban nãy hay bây giờ, Thiên Hồ Cổ vẫn được giữ trong sự an toàn vững chắc, còn Lăng Tiểu Ngư hắn thì lại phải hao phí thêm một phen sức lực, thậm chí... có thể là hung hiểm.

"Vốn muốn dùng Cổ Cổ để khống chế tỷ tỷ nàng, tránh cho đôi bên gánh chịu thương tổn, nhưng bây giờ...".

"Thôi vậy... Kể từ lúc đạt đến sức mạnh ngang ngửa với chân nhân hậu kỳ, ta vẫn chưa từng xuất ra hết toàn lực. Coi như đây là dịp để kiểm chứng".

"Hỗn nguyên chi lực nếu so với linh lực thông thường thì sẽ lợi hại hơn bao nhiêu, Lăng Tiểu Ngư ta cũng đang rất muốn biết".

Thuận nước đẩy thuyền, nếu đã không thể giải quyết êm thấm thì Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ cùng Thiên Hồ Nguyệt đánh một trận ra trò. Hắn có thừa lòng tin sẽ đả bại được nàng.

Mà nếu vạn nhất hắn không thể, khi bản thân Thiên Hồ Nguyệt có mang theo pháp bảo ghê gớm nào đó, như vậy Lăng Tiểu Ngư hắn cũng chả cần phải quá lo lắng làm gì. Bởi lẽ sau lưng hắn còn có Gia Gia.

Nên nhớ, thực lực của Gia Gia vốn không kém hơn hắn, cũng đã ngang ngửa chân nhân hậu kỳ. Còn nếu bàn về pháp bảo... Thiết nghĩ thế gian chẳng có mấy loại pháp bảo thần kỳ giống như tử tinh cầu của Gia Gia đâu.

Tâm đã quyết, ý đã hạ, Lăng Tiểu Ngư nói với Thiên Hồ Nguyệt: "Nguyệt cô nương an tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không động đến Cổ Cổ".

"Hừm... Nhân loại xảo trá, lại có mấy kẻ đáng tin?".

Thiên Hồ Nguyệt vẫn như cũ, giữ nguyên những tấm linh thuẫn màu đen bên người muội muội. Nàng triệu hồi thanh kiếm thứ hai.

Lại nói, thanh bạch kiếm thứ hai này, nó vốn dĩ đã được xuất ra trước đó rồi. Lúc nãy, chính nó đã được Thiên Hồ Nguyệt âm thầm sử dụng để tung ra sát chiêu Lưu Tinh Phán Quyết.

...

"Ong!".

"Ong!".

Hai thanh bạch kiếm vừa tụ lại thì liền phát ra những thanh âm chói tai, tựa như vui mừng.

Thiên Hồ Nguyệt một lời không nói, liên tiếp xuất ra thêm bốn thanh kiếm nữa. Tất cả vậy mà đều giống nhau như đúc, bạch quang sáng ngời.

"Sáu thanh bảo kiếm, một lớn năm nhỏ, kiểu dáng giống nhau như đúc... Nguyệt cô nương, đây hẳn là tử mẫu kiếm đi?".

"Coi như ngươi có mắt".

Ngón trỏ và ngón giữa hợp lại, Thiên Hồ Nguyệt đánh lên sáu thanh kiếm, mỗi thanh một đạo pháp quyết. Trực chỉ về trước, nàng cất giọng lạnh lùng: "Lăng Tiểu Ngư, biết điều thu tay, nếu không đừng trách ta vô tình!".

Kèm theo cái lắc đầu, Lăng Tiểu Ngư duỗi mạnh, bạo tăng khí thế.

"Nguyệt cô nương, ta đang kiểm tra một chút sức mạnh của mình. Vậy nên cô nương cứ dốc hết toàn lực".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 346: Linh ngục trường qua

"Ngươi...".

Thiên Hồ Nguyệt rất tức giận. Câu nói của Lăng Tiểu Ngư, ý tứ rõ ràng là đang khinh thị nàng.

Muốn dùng nàng để kiểm tra thực lực?

Trong mắt Lăng Tiểu Ngư hắn, Thiên Hồ Nguyệt nàng đây chỉ có bấy nhiêu cân lượng thôi ư?

Cả đời mình, tính đến hôm nay, đây hình như là lần đầu tiên Thiên Hồ Nguyệt nàng bị một tu sĩ nhân loại xem thường tới như vậy. Sát tâm càng mãnh liệt hơn trước, nàng thao túng cùng lúc sáu thanh Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm tấn công Lăng Tiểu Ngư.

Đối diện kiếm khí tung hoành, Lăng Tiểu Ngư chẳng những không chút e sợ mà còn tỏ ra phấn khích. Tả thủ đưa ngang, hữu thủ quét dọc, bằng vào bốn ngón tay đã được hỗn nguyên chi lực cải biến, hắn nghênh đón và hoá giải tất cả những đòn tấn công.

"Keng!".

"Keng!".

"Keng!".

...

Càng đánh, Thiên Hồ Nguyệt lại càng thêm rung động. Nàng cảm thấy Lăng Tiểu Ngư khá là cổ quái. Cái cách mà hắn đem bộ phận cơ thể cường hoá kia, trình độ cứng rắn của chúng, nó làm cho nàng phải kinh ngạc.

Lúc nãy thì cũng thôi, Thiên Hồ Nguyệt nàng vẫn chưa xuất ra toàn lực; nhưng còn bây giờ... Sức mạnh nàng đang dùng đây, rành rành là cấp bậc chân nhân hậu kỳ. Ấy vậy mà... Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn có thể dễ dàng ứng phó được.

"Thật kỳ quái... Bất quá chỉ là tập trung lực lượng để cường hoá bộ phận cơ thể thôi, sao lại cứng rắn tới trình độ này được. Bốn ngón tay kia của hắn, chỉ sợ so với pháp bảo bình thường còn muốn lợi hại hơn".

...

"Hừm... Để ta xem thử thủ đoạn của ngươi đã ghê gớm tới bậc nào".

Sau cái nhíu mày tư lự, Thiên Hồ Nguyệt cuối cùng cũng có lựa chọn cho mình.

Hai tay dang rộng về hai phía, nàng bắt quyết, đem chúng áp sát lại. Miệng hô: "Hợp!".

Tiếng hô của nàng vừa dứt thì ngay lập tức, ở phía trước, sáu thanh Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm liền chuyển hướng. Toàn bộ dồn về một chỗ, trong bạch quang chói loà dung thành một thể.

"Lăng Tiểu Ngư! Để xem tay của ngươi cứng hay là kiếm của ta cứng!".

Ngón tay chỉ thẳng về trước, lần thứ hai, Thiên Hô Nguyệt hô lớn: "Diệt!".

Tựa như tiểu binh vừa nhận lệnh, Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm ngân lên một tiếng, mang theo hung uy sát phạt lao thẳng về phía Lăng Tiểu Ngư.

Hệt như cũ, nét mặt Lăng Tiểu Ngư chả có chút nào thay đổi. Rõ ràng, hắn không hề e ngại. Có lẽ với hắn, bất kể là phân tách hay dung hợp thì Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm cũng chỉ là Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm mà thôi.

Nhanh chóng rót thêm linh lực vào bốn ngón tay, trước sự ngạc nhiên của Thiên Hồ Nguyệt, một chút lo lắng của Thiên Hồ Cổ, Lăng Tiểu Ngư vậy mà quyết định dùng cứng đối cứng, trực tiếp đương đầu.

Đáng nói hơn, cái cách mà hắn dùng để nghênh đón đây, nó thật... khó tin vô cùng.

Thay vì thô bạo, Lăng Tiểu Ngư hắn lại tỏ ra hết sức tinh tế. Tại thời điểm mũi kiếm Ngân Tinh chỉ còn cách ngực mình một đoạn ngắn, hắn nâng lên cánh tay, dùng ngón út và áp út đã được hỗn nguyên chi lực cải biến bắt lấy.

Vốn mang theo hung uy sát phạt kinh khủng là vậy, ấy thế mà hiện giờ, Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm lại chả khác nào một con cún con vô hại. Nói gì tiến thêm, ngay đến lui nó còn chả lui được nữa là.

"Sao có thể...".

Thúc động mãi mà vẫn không thể đem bảo kiếm thu hồi, Thiên Hồ Nguyệt rốt cuộc cũng phải biến sắc.

Nhưng, sự rung động này, nó mới chỉ là bắt đầu.

Sau khi bắt lấy Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm, Lăng Tiểu Ngư nào có chịu để yên. Hắn đưa tay trái lại gần, kẹp ngang thân kiếm, ngay đoạn giữa.

Rồi...

"Crắc...".

Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm chính thức bị bẻ thành hai nửa.

...

Một tiếng "crắc", nó không hề lớn. Nó nhỏ lắm. Nhưng tại thời điểm thứ âm thanh này vang lên, Thiên Hồ Nguyệt đã phải trợn mắt há mồm - những cử chỉ mà từ rất lâu rồi nàng ngỡ đã quên.

Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm là thứ gì chứ?

Pháp bảo! Một pháp bảo cao cấp, cực kỳ cứng rắn!

Làm sao một pháp bảo như thế có thể bị người bẻ gãy, lại còn là dùng tay bẻ gãy được chứ?

Thiên Hồ Nguyệt thực rất khó tiếp nhận chuyện này. Nó cứ như một giấc mơ vậy.

Chỉ là... Đây là mơ sao?

...

Đối lập với sự thất thố của Thiên Hồ Nguyệt bên kia, phía bên này Lăng Tiểu Ngư lại rất chi điềm tĩnh. Hắn cầm hai nửa Tử Mẫu Ngân Tinh Kiếm trên tay, hướng Thiên Hồ Nguyệt nói:

"Nguyệt cô nương, cô nương hẳn sẽ không trách ta chứ?".

Rung động qua đi, Thiên Hồ Nguyệt dần trấn định trở lại. Nàng hít nhẹ một hơi, rồi mới đáp: "Trách ngươi ư? Ta không trách ngươi. Nhưng mà... ta muốn lấy mạng ngươi!".

Khí tức loáng cái đã bạo tăng, Thiên Hồ Nguyệt lại tiếp tục xuất ra bảo vật.

Pháp bảo lần này là một cây trường qua màu đen, phong cách cổ xưa, trên thân có khắc hàng tá những hoa văn tối nghĩa.

Tay nắm chặt trường qua, Thiên Hồ Nguyệt rót vào đại lượng linh lực, đem nó vung lên.

Tức khắc, một quang nhận màu đen được đánh ra.

Nào dám khinh thị, Lăng Tiểu Ngư vừa trông thấy quang nhận đánh tới thì cũng liền điều động lực lượng, tung chưởng đối kháng.

Từ tay phải hắn, một hư ảnh hắc thủ to lớn đã được triển khai.

Một cái nháy mắt còn chưa đến, quang nhận và hắc thủ đã va vào nhau. Nhưng, kỳ lạ thay, chẳng có thanh âm bạo liệt nào vang lên.

Trái với những gì Lăng Tiểu Ngư hình dung, hắc thủ của hắn đã không làm gì được quang nhận của Thiên Hồ Nguyệt. Chạm trán còn chưa được bao lâu thì nó đã bị quang nhận nuốt chửng rồi.

Trước một màn này, Lăng Tiểu Ngư khó tránh động dung, buộc phải cau mày suy tính.

Lăng Tiểu Ngư là như vậy, bị bất ngờ không nhỏ. Phần Thiên Hồ Nguyệt - đối thủ của hắn...

Lúc này, nàng đã tạm ngưng tay. Cũng giống như đối thủ của mình, Thiên Hồ Nguyệt nàng cũng đang thấy rất ngoài ý muốn.

Hơn ai hết, Thiên Hồ Nguyệt biết Linh Ngục Trường Qua của mình có bao nhiêu lợi hại. Pháp bảo này chính là do mẫu thân tặng cho nàng vào năm năm trước, thời điểm nàng mới tiến nhập cấp bậc chân nhân hậu kỳ. Từ đó đến nay, nàng đã hao tốn rất nhiều tinh lực để khiến nó nhận chủ...

Mặc dù hiện tại, đối với Linh Ngục Trường Qua Thiên Hồ Nguyệt nàng vẫn chưa thể thấu hiểu tận tường, chẳng thể phát huy được hết uy năng, nhưng kể cả có là như vậy thì sức mạnh cũng đã rất ghê gớm rồi.

Bình thường, Thiên Hồ Nguyệt nàng rất hiếm khi xuất động Linh Ngục Trường Qua, tuy nhiên, hễ đã mang ra sử dụng thì cho dù có là Thiên Hồ Bắc Gia - vị huynh trưởng tài ba, người được xem như bức tường thành vững chãi bảo vệ Thanh Khâu kia của nàng - cũng phải hết sức kiêng kị. Không giống những pháp bảo thông thường, Linh Ngục Trường Qua sở hữu một loại năng lực vô cùng kinh khủng có liên hệ với pháp tắc không gian. Mỗi một quang nhận xuất ra từ nó đều có thể dễ dàng đem lực lượng của kẻ địch thôn phệ.

Mới vừa rồi, chuyện quang nhận cắn nuốt hắc thủ của Lăng Tiểu Ngư, điều ấy không giả. Nhưng, vấn đề ở đây là sau khi cắn nuốt xong, thay vì tiếp tục bay tới tấn công địch nhân thì chính bản thân quang nhận cũng triệt để tiêu tán.

Lực lượng của hắc thủ kia quá lớn ư?

Nào phải. Nó rõ ràng vẫn trong khả năng thôn tính của quang nhận kia mà.

Vậy thì tại sao? Nguyên do là gì?

"Xem ra ta cảm nhận không sai. Linh lực của Lăng Tiểu Ngư có điều cổ quái".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 347: Dồn ép - biến đổi

"Nguyệt cô nương, xin hỏi pháp bảo này của cô nương tên gọi là gì?".

"Nó khiến ngươi e ngại?".

Lăng Tiểu Ngư điềm tĩnh gật đầu: "Đúng là có chút e ngại. Nguyệt cô nương, không ngại nói nghe một chút chứ?".

"Vậy còn phải xem ngươi còn giữ được mạng để chờ nghe ta nói không đã".

"Soạt!".

Thanh âm chưa lắng thì bóng người đã biến mất. Từ nơi nào chẳng rõ, Thiên Hồ Nguyệt lần nữa triển khai công kích. Hắc sắc quang nhận tiếp tục bay thẳng về phía Lăng Tiểu Ngư.

Đã kinh qua một lần, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên sẽ không dám lơi là. Hắn vội vàng nghiêng mình tránh đi.

"Hừ!".

Thân ảnh vừa hiện đã lại tiêu thất, sau tiếng hừ khẽ, Thiên Hồ Nguyệt tiếp tục tấn công.

"Xẹt!".

"Xẹt!".

"Xẹt!".

Khác trước, lần này được Thiên Hồ Nguyệt đánh ra không chỉ một mà tận những ba quang nhận. Càng đáng nói hơn là ba quang nhận này, chúng lại đến từ ba phương vị khác nhau. Cộng thêm tốc độ kinh khủng nhường ấy, tin tưởng địch nhân sẽ khó lòng né tránh.

Tuy nhiên, "khó" không có nghĩa là không thể. Mặc dù thời gian rất gấp nhưng Lăng Tiểu Ngư vẫn đủ năng lực để xoay trở. Bằng một cách nào đó mà Thiên Hồ Nguyệt cũng chưa rõ ràng lắm, Lăng Tiểu Ngư hắn đã thành công né đi toàn bộ quang nhận. Lẽ tất nhiên, đối với việc này, Thiên Hồ Nguyệt chẳng thể nào vừa ý cho được. An ủi duy nhất của nàng, có chăng cũng chỉ là một chút thương tổn trên người địch nhân mà thôi.

"Hừm, thân pháp cũng ghê gớm lắm".

"Nguyệt cô nương đã quá khen. Vừa rồi cũng chỉ là..." Lăng Tiểu Ngư nói được bấy nhiêu thì đành ngưng. Hắn đã tỏ ra rất lịch thiệp, tiếc rằng đối thủ của hắn, nàng lại không phải một người có đủ lòng kiên nhẫn. Ít ra là với hắn.

Chả buồn nghe hắn nói tiếp, nhị công chúa của Thanh Khâu đã lại dùng Linh Ngục Trường Qua tấn công.

Như thấy còn chưa đủ, sau đòn công kích, Thiên Hồ Nguyệt nàng đã lập tức gọi ra thêm pháp bảo của mình. Lần này, được gọi ra có tất cả sáu món đồ vật, đều là kim luân, giống nhau như đúc.

Cánh tay trắng mịn đưa về trước, Thiên Hồ Nguyệt lạnh lùng cất giọng: "Lăng Tiểu Ngư, để ta coi ngươi còn tránh được đi đâu!".

"Đại nhật kim luân, cuồng vũ!".

Ngay khi tiếng hô của Thiên Hồ Nguyệt vừa dứt thì đang lơ lửng trước mặt nàng, sáu kim luân liền ngân lên. Những chiếc răng cưa vốn bất động bỗng nhiên xoay tròn, tất cả đồng loạt đánh về phía Lăng Tiểu Ngư, muốn đem hắn cắt xẻ.

Bên này, Lăng Tiểu Ngư chứng kiến hết thảy, cõi lòng không khỏi trở nên trầm trọng. Với cây trường qua màu đen kỳ lạ kia, những đòn đánh của Thiên Hồ Nguyệt vốn đã khó lường lắm rồi. Bây giờ lại cộng thêm sáu đại nhật kim luân... chỉ e muốn tránh cũng khó.

"Đại yêu tộc không hổ là đại yêu tộc, có thể sở hữu nhiều bảo vật cao cấp như vậy".

Thầm cảm thán, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục rót linh lực vào những ngón tay, ngưng thần ứng phó.

Tả thủ vung ngang, hữu thủ đưa dọc, hắn vừa tránh vừa đỡ, đông - tây - nam - bắc, trên - dưới - trước - sau, không hướng nào là không phải nghênh đón công kích.

Công bằng mà xét, động tác của Lăng Tiểu Ngư đã vô cùng nhanh, so với một tu sĩ chân nhân hậu kỳ bình thường thì còn nhanh hơn rất nhiều. Nhưng, xui cho hắn. Thiên Hồ Nguyệt, nàng cũng đâu phải kẻ tầm thường.

Pháp lực cao cường cộng thêm uy năng của pháp bảo, Thiên Hồ Nguyệt chẳng khác nào như hổ thêm cánh, càng đánh càng hăng; những đòn công kích của nàng, chúng cũng càng lúc càng mạnh. Linh Ngục Trường Qua, Đại Nhật Kim Luân, hai đại pháp bảo của nàng đã và vẫn đang luân phiên đem Lăng Tiểu Ngư dồn ép, khiến hắn phải chật vật chống đỡ.

...

"Không ổn rồi...".

Khi mà ưu thế đã gần như nghiêng hẳn về phía Thiên Hồ Nguyệt thì tại nơi gần đó, một giọng thiếu nữ khe khẽ cất lên, tựa hồ lo ngại.

Lẽ hiển nhiên, chủ nhân thanh âm, người đang lo ngại, đấy không thể nào là Gia Gia được. Hơn ai hết, nó thừa hiểu Lăng Tiểu Ngư có bao nhiêu thực lực. Nó tin tưởng mớ pháp bảo kia của Thiên Hồ Nguyệt vẫn chưa đủ làm khó được hắn.

Hiện tại, đang vì Lăng Tiểu Ngư mà bất an trong dạ cũng chỉ có duy nhất một người: Thiên Hồ Cổ.

Không sai, chính là vị tam công chúa của tộc nhân Thiên Hồ này.

Ngẫm cũng kỳ lạ. Tỷ tỷ thì đang muốn đem Lăng Tiểu Ngư giết chết trong khi muội muội thì lại vì hắn lo âu... Coi bộ đối với Thiên Hồ Cổ, ấn tượng mà năm đó Lăng Tiểu Ngư hắn để lại cho nàng thực sự là rất tốt.

Tình cảm này, nó rồi sẽ đi tới đâu?

Chỉ có thời gian mới trả lời được. Đáp án nằm ở mai sau. Còn hiện tại...

Hai tay bất giác nắm chặt lớp trường y phía dưới, Thiên Hồ Cổ dõi mắt nhìn cuộc chiến, khẽ cắn môi: "... Cứ thế này thì hắn sẽ bị nhị tỷ giết mất...".

"Ta phải làm sao đây... Phải làm sao đây...".

...

"Keng!".

"Keng!".

...

"Keng!".

...

"Xẹt!".

"Xẹt!".

...

Trên không trung, trận chiến vẫn còn đang tiếp tục. Và, cũng y như cũ, người chiếm thượng phong vẫn là Thiên Hồ Nguyệt. Với Đại Nhật Kim Luân cùng Linh Ngục Trường Qua trong tay, nàng đã khiến cho Lăng Tiểu Ngư phải ra sức chống đỡ, dồn ép tới độ làm hắn không còn có thể tung đòn phản kích được nữa.

Cứ thế, kẻ công người thủ, trận chiến diễn ra thêm vài phút thì dừng lại.

Được bao bọc giữa sáu kim luân, Thiên Hồ Nguyệt tay cầm trường qua, đắc ý nhìn Lăng Tiểu Ngư:

"Ta còn tưởng Lăng Tiểu Ngư ngươi ghê gớm lắm, hoá ra bổn sự bất quá cũng chỉ có bấy nhiêu...".

"Thế nào? Không phải lúc nãy ngươi nói chỉ cần một mình ngươi là đã đủ để đánh bại ta, tại sao bây giờ bộ dạng lại thành ra như vầy?".

...

"Tách tách...".

Người đắc ý mặc người đắc ý, Lăng Tiểu Ngư vẫn giữ sự điềm tĩnh cho mình. Hắn đưa tay chạm nhẹ bên hông, nhìn vết máu vừa dính, đột nhiên mỉm cười.

"Đại yêu không hổ là đại yêu, thủ đoạn lợi hại như vậy".

Ngẩng đầu lên, Lăng Tiểu Ngư nói tiếp: "Nguyệt cô nương, có phải ngươi vẫn còn đang bảo lưu thực lực?".

Thiên Hồ Nguyệt cũng không phủ nhận: "Đối phó một nhân loại như ngươi, vị tất phải xuất ra toàn lực".

"Coi bộ Nguyệt cô nương chẳng xem trọng ta lắm".

Lăng Tiểu Ngư nhìn xuống Gia Gia ở bên dưới, đặt câu hỏi: "Nguyệt cô nương, ngươi lẽ nào thực không sợ ta gọi thêm trợ thủ?".

Lần này tới lượt Thiên Hồ Nguyệt cười: "Thế nào? Hết cuồng vọng rồi?".

Thu lại tiếu ý, nàng bảo: "Nếu muốn thì các ngươi cứ việc liên thủ. Thiên Hồ Nguyệt ta giết được một thì cũng giết được hai. Lên hết đi".

"Nguyệt cô nương quả không hổ người có thân phận, rất có khí phách. Nhưng, cô nương yên tâm. Lăng Tiểu Ngư ta vẫn sẽ giữ lời".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư xoè rộng cả hai bàn tay. Một cách chậm rãi, hắn đem chúng chụm lại. Từ bên trong hai dấu ấn hắc ngư và bạch ngư, hai cỗ lực lượng trắng - đen lũ lượt tuôn ra, hợp cùng một chỗ.

Lấy tốc độ mắt thường có thể dễ dàng thấy được, hai ngón tay trái đã được hỗn nguyên chi lực cải biến trước đó đang bắt đầu phân rã. Trong khi ấy, ở bàn tay phải, hai ngón út và áp út thì lại đang biến đổi thêm một lần nữa. Cùng với sự gia tăng mật độ, màu sắc của chúng cũng chuyển từ đen sang xám.

Nhưng, đó vẫn chưa phải tất cả. Quá trình biến đổi còn đang tiếp tục diễn ra. Sau hai ngón út và áp út, ba ngón còn lại là trỏ, giữa, cái ở bàn tay phải cũng nhanh chóng thay hình đổi dạng. Rồi, cả cổ tay, khuỷu tay cũng đều là như thế...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 348: Pháp tắc

Đem cánh tay biến dạng nâng lên, Lăng Tiểu Ngư thoáng quan sát, rồi lẩm bẩm: "Xem ra vẫn cần thêm thời gian để hoàn thiện".

Ngó sang Thiên Hồ Nguyệt, hắn bảo: "Nguyệt cô nương, ta đã sẵn sàng rồi. Cô nương có thể xuất thủ".

"Được. Thiên Hồ Nguyệt ta cũng đang rất muốn biết nhân loại ngươi có thể làm ra được trò trống gì".

Ý niệm Thiên Hồ Nguyệt vừa động thì ngay lập tức, sáu Đại Nhật Kim Luân liền bay ra, nhắm Lăng Tiểu Ngư công kích. Tất nhiên, Linh Ngục Trường Qua trong tay nàng cũng sẽ không yên vị.

Tả thủ đưa lên, nàng cầm trường qua chém ra một đường.

Hắc sắc quang nhận tức thì tái hiện!

"Tới đây đi".

Giọng bình thản, trong cái thanh âm trầm thấp, ngắn ngủi ấy, Lăng Tiểu Ngư nhấc chân bước tới. Chỉ thấy đồng tử trong mắt hắn bỗng đổi thành màu bạc, kế đấy thì tay phải hắn vung lên.

Một chuyện bất ngờ xảy ra.

Lăng Tiểu Ngư, hắn vậy mà cản được Đại Nhật Kim Luân.

Mà không. Không phải cản. Chính xác thì Lăng Tiểu Ngư hắn đã bắt được Đại Nhật Kim Luân!

Tuy chỉ có một cái, nhưng điều này cũng đã quá khó tin đối với Thiên Hồ Nguyệt lắm rồi.

Và càng khó tin hơn nữa là sau khi bắt được cái Đại Nhật Kim Luân kia, Lăng Tiểu Ngư vậy mà lại dùng chính nó để đánh bật năm kim luân còn lại.

Gạt đi rung động vừa trỗi lên trong lòng, Thiên Hồ Nguyệt mau chóng lấy lại bình tĩnh. Nàng bắt quyết, dùng thần niệm kêu gọi kim luân trở về.

Chỉ là... Chuyện cũ lại một lần nữa tái hiện.

Dẫu có kêu gọi cỡ nào, Thiên Hồ Nguyệt vẫn không làm sao thu hồi được pháp bảo. Kim luân kia, nó căn bản vô pháp thoát khỏi tay kẻ địch.

"Nguyệt cô nương." - Khi mà nhị công chúa của Thanh Khâu còn chưa hết kinh ngạc thì nơi đối diện, giọng Lăng Tiểu Ngư truyền tới - "Nãy giờ tính ra kim luân của cô nương đã lưu cho ta ba vết thương. Thiết nghĩ cũng nên trả lễ rồi".

Cảm giác sắp có sự chẳng lành xảy ra cho pháp bảo của mình, Thiên Hồ Nguyệt vội vàng thúc động linh lực, cầm Linh Ngục Trường Qua đánh tới.

"Nguyệt cô nương, hà tất nóng vội".

Môi khẽ nhếch, với cái nhìn châm chọc, Lăng Tiểu Ngư lựa chọn tránh đi. Chính trong quá trình tránh né ấy, hắn đã làm ra một việc kinh nhân. Một cách từ tốn, hắn nắm, hay đúng hơn là bóp mạnh kim luân đang cầm trong tay.

Thế rồi...

"Crắc...!".

... kim luân vỡ vụn.

Gần như tức thì, đang xách Linh Ngục Trường Qua truy đuổi, Thiên Hồ Nguyệt hộc ngay một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo.

"Nhị tỷ!".

...

"Nhị tỷ! Nhị tỷ!".

...

"Cổ Cổ, đừng lo. Ta không sao".

"Nhưng nhị tỷ...".

"Vừa rồi chỉ là do bổn mạng pháp bảo bị phá hủy dẫn đến thần hồn thương tổn một chút thôi".

Trấn an muội muội xong, Thiên Hồ Nguyệt lúc này mới đưa mắt nhìn sang Lăng Tiểu Ngư - kẻ đã vừa hủy đi một trong sáu Đại Nhật Kim Luân của mình.

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi rốt cuộc là ai?".

"Ta?".

Lăng Tiểu Ngư đáp, giọng điềm đạm: "Ta là Lăng Tiểu Ngư".

"Đừng nói lời thừa! Ngươi biết ta muốn hỏi cái gì!".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, ra chiều nghi hoặc: "Nguyệt cô nương, ý của cô nương ta thật không hiểu lắm".

"Xem ra ngươi không muốn nói".

Đối phương đã chẳng muốn nói thì Thiên Hồ Nguyệt nàng cũng sẽ không mặt dày truy thêm. Nàng lau đi vết máu trên miệng, thần tình đanh lại: "Lăng Tiểu Ngư, ta thừa nhận lúc nãy bản thân có chút xem thường ngươi...".

"Chuyện đời quả đúng khó lường. Mười mấy năm trước gặp mặt Lăng Tiểu Ngư ngươi bất quá chỉ là một tên tu sĩ vấn đỉnh trung kỳ nhỏ nhoi, vậy mà hôm nay... Chỉ e so với chân nhân hậu kỳ tu sĩ bình thường thì ngươi đã nhỉnh hơn một bậc".

"Nguyệt cô nương, có muốn thu tay thương lượng?".

"Thương lượng?".

Giận quá hoá cười, Thiên Hồ Nguyệt thẳng thừng gạt đi: "Thu tay? Nực cười!".

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi dám hủy đi kim luân của ta, hôm nay ngươi đừng hòng còn sống mà rời khỏi chỗ này!".

...

"Không cần phải oán giận tới vậy chứ?".

Trước sự chuyển biến quá nhanh của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư thực vẫn chưa thể nào theo kịp. Rõ ràng mấy giây trước còn từ tốn hỏi han, thế mà mấy giây sau đã liền bạo phát.

Lăng Tiểu Ngư hắn bất quả chỉ đề nghị thu tay thương lượng thôi mà...

"Tâm nữ nhân đúng là khó hiểu thật".

Chẳng thể hiểu, Lăng Tiểu Ngư dứt khoát đem vấn đề ấy ném luôn ra sau đầu. Lúc này đâu phải thời điểm cho hắn nghĩ ngợi. Hắn cần tập trung ứng phó cơn oán giận của Thiên Hồ Nguyệt.

Trước mắt hắn, khí thế của Thiên Hồ Nguyệt đã dâng cao lắm rồi. Đại Nhật Kim Luân đúng là đã được nàng thu hồi, nhưng Linh Ngục Trường Qua thì như cũ đang còn hiện hữu. Phù văn bên trên, có vẻ đã rõ hơn không ít.

"Thiên Hồ Nguyệt, hãy cho ta thấy sức mạnh chân chính của ngươi đi".

...

"Ong!".

"Ong!".

Mặc dù không thể nghe được mấy lời trong lòng kia của Lăng Tiểu Ngư, nhưng với sát tâm có sẵn, với cơn giận trào dâng, Thiên Hồ Nguyệt dĩ nhiên đã làm đúng như ý nguyện của hắn, đem toàn bộ thực lực triển khai.

Giống như địch nhân của mình, giờ phút này đồng tử của Thiên Hồ Nguyệt cũng đã đổi màu. Chỉ khác là thay vì màu bạc thì nó lại có màu xanh lục. Đẹp đẽ lại không kém phần ma mị.

Thân thể bao bọc trong lớp bạch quang sáng ngời, Thiên Hồ Nguyệt trích ra một giọt tinh huyết đánh lên Linh Ngục Trường Qua. Theo pháp quyết mà nàng thi triển, những văn tự trên bề mặt trường qua cũng mau chóng sáng lên, hoá thành hư ảnh xoay quanh...

"Lăng Tiểu Ngư! Xuống địa ngục đi!".

Kèm theo câu nói, Thiên Hồ Nguyệt vung hắc sắc trường qua lên, chém ra một đường.

Vốn đã âm thầm tích súc lực lượng, Lăng Tiểu Ngư vừa thấy địch nhân hành động thì cũng liền ra chiêu.

Nhưng...

Lực lượng mới ngưng tụ xong, còn chưa kịp đánh thì thần tình Lăng Tiểu Ngư đã đại biến. Hắn vừa nhận ra một điều: hắc sắc quang nhận, bằng một cách nào đó nó đã xuyên qua một đoạn ngắn không gian, trực tiếp đánh thẳng vào vị trí của hắn.

Hung hiểm cận kề, Lăng Tiểu Ngư vội vã dùng tay phải đỡ lấy quang nhận đồng thời chuyển hướng thoái lui.

"Ầm...!".

...

Thoát qua một kiếp, Lăng Tiểu Ngư xoay đầu nhìn đống bụi mù do quang nhận gây ra, âm thầm hít ngụm khí lạnh.

"Pháp tắc... Vậy mà lại là pháp tắc...".

Cây hắc sắc trường qua mà Thiên Hồ Nguyệt đang cầm kia, thông qua lần đầu tiên tiếp xúc, Lăng Tiểu Ngư đã sớm biết nó có điều cổ quái, có dính líu tới không gian pháp tắc. Hắn chỉ không thể ngờ là sự dính líu này lại lớn tới như vậy.

Nếu như lúc nãy, pháp tắc không gian chỉ được thể hiện qua sự thôn phệ lực lượng thì bây giờ, nó đã rõ ràng hơn rồi. Quang nhận kia, nó đã xuyên qua không gian. Tuy chỉ là một đoạn ngắn nhưng đích thị đã xuyên qua.

"Lợi hại... Quả nhiên lợi hại...".

Cũng chẳng biết nghĩ gì, Lăng Tiểu Ngư lại đột nhiên đổi hẳn nét mặt. Từ kinh ngạc, có phần sợ hãi, hắn bỗng cười. Hào hứng thấy rõ, hắn vậy mà chủ động lao đến chỗ Thiên Hồ Nguyệt.

"Thiên Hồ Nguyệt! Ta tới!".

Thiên Hồ Nguyệt vốn dĩ là đang tức giận, sát ý ngùn ngụt, nay ngó thấy Lăng Tiểu Ngư làm ra hành động như vậy, lao thẳng về phía mình thì không khỏi nhíu mày nghi hoặc.

"Phát điên rồi sao...".

Tâm nghi, nhưng tay cũng không chậm. Thiên Hồ Nguyệt khẩn trương di chuyển, vừa tránh được đòn tấn công của Lăng Tiểu Ngư thì liền vung lên Linh Ngục Trường Qua.

Một lần nữa, hắc sắc quang nhận bay ra.

Và, cũng giống như lần trước, lần này không gian pháp tắc lại được tái hiện. Khác, có chăng nằm ở phản ứng của Lăng Tiểu Ngư.

Trái với vừa rồi, Lăng Tiểu Ngư chẳng buồn né tránh. Thay vì tránh né thì hắn lại lựa chọn đối đầu. Hữu thủ đưa lên, năm ngón tay tựa như năm chiếc vuốt của loài quái thú nào đó, hắn trực tiếp chạm vào hắc sắc quang nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349: Thần thông ra hết (1)

"Ầm... m... m...!!".

Va chạm đã có, thanh âm bạo liệt cũng đã vang, nhưng Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn chưa bị tổn hại chút gì, kể cả khi mới rồi bản thân đã đối đầu trực diện cùng hắc sắc quang nhận của Thiên Hồ Nguyệt đi nữa. Xem ra đối với hắn, chút pháp tắc mà Linh Ngục Trường Qua có được kia cũng chẳng phải vấn đề gì nan giải.

Khỏi phải nghĩ, trước kết quả này, Thiên Hồ Nguyệt dĩ nhiên không cách nào hài lòng cho được. Cần biết, những gì đang thể hiện ra đây, đó đã là tất cả khả năng mà nàng có đối với Linh Ngục Trường Qua rồi. Năng lực của nàng, nó chỉ phát huy ra được bấy nhiêu thôi.

"Khốn kiếp. Tên nhân loại đáng ghê tởm!".

Thầm cắn răng, Thiên Hồ Nguyệt thúc động chân nguyên, rót thêm linh lực vào cây Trường Qua trong tay.

"Xẹt!".

"Xẹt!".

Gần như cùng lúc, bằng vào tốc độ phi thường của mình, từ hai phương vị khác nhau, Thiên Hồ Nguyệt chém ra hai nhát.

Đông - nam hai hướng, quang nhận tức thì hiện ra.

"Gia tăng số lượng sao?".

Bên kia Thiên Hồ Nguyệt nhanh thì bên này Lăng Tiểu Ngư cũng nào có chậm. Vừa xác định được phương vị tấn công của đối thủ, hắn lập tức đưa ra phương án đối phó ngay. Tay phải nâng lên, thay vì thoái lui hay an vị chờ đợi thì hắn lại lựa chọn lao người về phía trước, đúng ngay vị trí mà Thiên Hồ Nguyệt đang đứng.

Mạnh mẽ đem hắc sắc quang nhận đánh lệch sang một bên, hắn tiếp tục tiến tới, trải thủ đưa ra trông như thể muốn bắt giữ Thiên Hồ Nguyệt vậy.

Chỉ có điều là Thiên Hồ Nguyệt, nàng há lại dễ dàng bị người bắt nạt?

Muốn tiếp cận nàng, ép nàng cận chiến?

Nàng không ngại.

"Hừ" khẽ một tiếng, Thiên Hồ Nguyệt siết chặt trường qua, lao tới nghênh đón địch nhân của mình.

"Keng!".

"Keng!".

...

"Keng! Keng!".

...

Chẳng có tí gì gọi là nhân nhượng, trảo thủ của Lăng Tiểu Ngư và trường qua của Thiên Hồ Nguyệt, đôi bên liên tiếp đối đầu trực diện, khí thế ác liệt vô cùng. Dư lực tán ra, nó lớn tới nỗi chỉ một đạo thôi cũng đủ tạo nên một tiếng nổ đinh tai rồi.

Tuyệt đối không ngoa, đấy là sự thật. Gia Gia đã tận mắt chứng kiến, và cũng đích thân trải nghiệm qua. Suốt từ nãy giờ, dưới những đạo dư lực phân tán, bay loạn kia, nó đã buộc phải chạy đông chạy tây để né tránh a.

Thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện, trong bộ bạch y thanh thuần, Gia Gia âm thầm oán trách: "... Có đánh nhau thì cũng phải nghĩ tới người khác một chút chứ. May mà Gia Gia ta đây có bản lãnh, chứ nếu không thì nãy giờ không biết bị các ngươi "vô tình" sát hại bao nhiêu lần rồi...".

...

"Oành!".

"Oành!".

...

"Thật là quá đáng, các ngươi lại gia tăng lực đạo...".

Có khổ mà không thể nói ra, Gia Gia mím môi hậm hực, tiếp tục chạy đông chạy tây.

Trong khi đó, ở một vị trí khác, tình cảnh lại đối nghịch hoàn toàn.

Được bao bọc giữa sáu tấm thuẫn dày màu đen, Thiên Hồ Cổ đang cực kỳ sốt ruột, rất muốn chạy ra khuyên can mà không được. Thú thực là lúc này, dạ nàng bất an ghê lắm.

Trận chiến giữa Lăng Tiểu Ngư và nhị tỷ nàng bây giờ đã trở nên vô cùng ác liệt. Cả hai ai nấy đều hết sức hung hăng, thần tình rất chi dữ dằn. Trông bọn họ cứ như thể đang muốn ăn tươi nuốt sống đối phương luôn vậy.

Mà, ở đẳng cấp của bọn họ, an - nguy bất quá một đường tơ kẽ tóc, thắng - bại cũng chỉ một cái nháy mắt, một chút sơ hở mà thôi. Nói cách khác, Lăng Tiểu Ngư và nhị tỷ nàng, ai cũng đều có thể tùy thời ngã xuống.

Mỗi một chiêu, mỗi một thức đều mang theo ngập tràn uy năng như vậy, nếu như lãnh đủ, không chết mới lạ đấy!

"Lăng Tiểu Ngư! Nhị tỷ! Hai người dừng tay lại đi!".

"Các người đừng có đánh nữa!".

...

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi mau dừng tay!".

"Ngươi không phải chỉ là muốn biết vị trí ta hái linh quả thôi sao! Ta sẽ nói cho ngươi biết!".

"Lăng Tiểu Ngư ngươi mau dừng tay đi!!".

...

Bên trong lớp kết giới do sáu tấm linh thuẫn tạo thành, Thiên Hồ Cổ cứ vậy mà không ngừng đập tay hô gọi, thậm chí quyết định thoả hiệp, lựa chọn tiết lộ thông tin cho Lăng Tiểu Ngư.

Tiếc rằng... có vẻ như tình thế đã thay đổi rồi.

Mặc kệ nàng liên tục hô hoán kêu gọi, cả Lăng Tiểu Ngư và nhị tỷ nàng đều chẳng ai buồn lý tới. Bọn họ vẫn cứ hướng về đối phương thi triển những đòn đánh điên cuồng mạnh bạo...

Cũng khó trách. Thứ nhất nói về Thiên Hồ Nguyệt. Ngay từ đầu, nàng vốn đã rất có thành kiến với nhân loại. Tuy lúc đầu, với việc Lăng Tiểu Ngư giúp đỡ muội muội nàng, với việc hắn là đệ tử của Lăng Thanh Trúc - ân nhân từng cứu mạng nàng, khiến cho Thiên Hồ Nguyệt nàng sinh ra chút hảo cảm, nhưng lúc nãy, sau khi hắn cùng đồng bọn ra tay tập kích thì một chút hảo cảm kia cũng theo mây khói bay đi mất rồi.

Tiếp đấy, trong quá trình đôi bên giao chiến, Lăng Tiểu Ngư hắn lại còn tỏ rõ khinh thị, ra tay phá hủy Đại Nhật Kim Luân - bổn mạng pháp bảo của nàng.... Sau bấy nhiêu, thử hỏi Thiên Hồ Nguyệt làm sao có thể không oán giận cho được?

Thoả hiệp ư?

Không! Thiên Hồ Nguyệt nàng phải giết đi cái tên nhân loại đáng ghê tởm này!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 350: Thần thông ra hết (2)

Quyết tâm tiêu diệt, đấy là Thiên Hồ Nguyệt. Phần Lăng Tiểu Ngư - kẻ mà nàng muốn tiêu diệt...

Thành kiến thì hắn chả có thành kiến. Oán giận? Hắn cũng chả có gì để phải oán giận. Trở nên hung hăng, hơi hướng điên cuồng, hết thảy chỉ đơn giản vì hắn cảm thấy phấn khích thế thôi.

Kể từ khi phải rời khỏi tiên môn, trải hơn mười năm phiêu bạt hồng trần, Lăng Tiểu Ngư hắn nào đã kinh qua một trận chiến ác liệt giống vầy?

Không. Hắn chưa từng. Những kẻ hắn đối mặt, chết dưới tay hắn, nếu không phải thế tục phàm nhân thì cũng chỉ là hạng tu sĩ tầm thường, hạng yêu ma trung lưu, hạ đẳng. Một đại yêu như Thiên Hồ Nguyệt ư? Lần đầu tiên đấy.

Trong đời Lăng Tiểu Ngư hắn, tính đến hôm nay, đây có lẽ là trận chiến mang lại nhiều cảm xúc tích cực nhất. Thân phận đại yêu của Thiên Hồ Nguyệt, tu vi thâm hậu cùng những món pháp bảo chứa đựng uy năng của nàng, chúng khiến hắn rất phấn khích.

Đây... có lẽ là niềm vui khi gặp được một đối thủ xứng tầm đi.

Thế đấy. Lần đầu tiên Lăng Tiểu Ngư mới cảm nhận được niềm vui đích thực của một chiến binh, thử hỏi làm sao hắn có thể nghe lời hô gọi của Thiên Hồ Cổ mà bỏ qua được?

Sẽ rất có lỗi với cảm xúc của bản thân đấy.

Tin tức nơi hắc sắc linh quả được hái ư?

Thắng được Thiên Hồ Nguyệt tự khắc sẽ biết.

Cho mình thêm một lý do, Lăng Tiểu Ngư "vui vẻ" tiếp tục cùng Thiên Hồ Nguyệt kéo dài cuộc chiến.

...

"Keng!".

"Keng! Keng!".

...

"Keng!".

"Keng!".

...

"Chết tiệt!".

Sau một đỗi giao tranh quyết liệt, rốt cuộc thì trong hai chiến binh cũng đã có một người phải thay đổi suy nghĩ, chẳng muốn để tình trạng hiện tại kéo dài thêm nữa. Và người đó không phải Lăng Tiểu Ngư. Thiên Hồ Nguyệt, nàng mới là kẻ vừa âm thầm thốt lên hai chữ "Chết tiệt" kia.

Thú thật là nàng đã rất ngạc nhiên. Nàng không lý giải được tại sao Lăng Tiểu Ngư lại có thể ghê gớm tới bậc này.

Vốn dĩ nàng cho rằng với bí thuật tu luyện thần diệu của hoàng tộc Thiên Hồ, dựa vào nguồn lực lượng dồi dào hơn xa tu sĩ đồng cấp khác, Thiên Hồ Nguyệt nàng chỉ cần kéo dài thời gian, đợi khi đối phương bắt đầu suy yếu thì chiến thắng sẽ tự khắc thuộc về mình. Ai mà ngờ...

Càng đánh, Lăng Tiểu Ngư hắn lại càng mạnh. Lực lượng hắn tung ra chẳng những không chút nào suy giảm mà còn trở nên hung bạo hơn, dữ dội hơn... Đây là khái niệm gì vậy?

Lực lượng của Lăng Tiểu Ngư, nó làm sao lại dồi dào tới như vậy?

Rốt cuộc thì Thiên Hồ Nguyệt nàng và hắn, kẻ nào mới là yêu tộc?

Thiên Hồ Nguyệt có rất nhiều nghi vấn cần được giải đáp. Theo khía cạnh nào đó, nàng quả đã bị Lăng Tiểu Ngư hấp dẫn.

Nếu như lúc nãy, đối với Lăng Tiểu Ngư Thiên Hồ Nhuyệt chỉ muốn lập tức giết quách đi thì hiện giờ, nàng đã có thêm một ý nghĩ khác. Mổ xẻ mọi bí mật của Lăng Tiểu Ngư trước khi đưa hắn xuống trình diện Diêm vương.

...

"Keng!".

Mượn dư lực từ đòn va chạm để thoái lui về phía sau, Thiên Hồ Nguyệt chủ động tạm dừng cuộc chiến.

Thấy vậy, Lăng Tiểu Ngư mới mất hứng, hỏi: "Nguyệt cô nương, sao vậy?".

Thiên Hồ Nguyệt im lặng vài giây, rồi mới nói: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi hẳn đã không còn là nhân loại đơn thuần nữa".

"Không phải nhân loại?".

Lăng Tiểu Ngư cười nhạt: "Nếu ta không còn là nhân loại, vậy Nguyệt cô nương thử nói xem, Lăng Tiểu Ngư ta bây giờ là gì?".

"Cái đó thì phải đợi ta sưu hồn ngươi rồi mới biết".

"Sưu hồn? Nói vậy nghĩa là Nguyệt cô nương vẫn tự tin thắng được ta?".

Lần này thì Thiên Hồ Nguyệt không đáp. Thay vào đó, nàng muốn dùng hành động để chứng minh. Và việc đầu tiên mà nàng làm, đó là đem Linh Ngục Trường Qua thu vào thể nội.

Tiếp đấy, dưới sự chăm chú của Lăng Tiểu Ngư, nàng bắt đầu chuyển đổi hình dạng.

Trên mặt nàng, những sợi lông màu trắng nhanh chóng hiện ra, loáng cái đã phủ đầy hai má. Tay chân, mình mẩy cũng là như vậy, bạch mao trải đầy...

Nói thì chậm nhưng thực tế, mọi thứ lại xảy ra nhanh vô cùng. Từ lúc Thiên Hồ Nguyệt bắt đầu biến đổi cho tới khi chính thức hoá thành lục vĩ yêu hồ, thời gian bất quá vài ba nhịp thở.

"Nhị tỷ!" - Được bao bọc bởi sáu tấm linh thuẫn màu đen, Thiên Hồ Cổ trông thấy nhị tỷ mình đã lộ ra nguyên hình thì lo lắng kêu lên - "Nhị tỷ! Dừng lại đi!!".

Giờ phút này đây, nội tâm Thiên Hồ Cổ thật sự đã gấp lắm rồi. Cùng là yêu loại, cùng mang huyết mạch hoàng tộc Thiên Hồ, Thiên Hồ Cổ nàng há đâu lại không hiểu hành vi của tỷ tỷ có ý nghĩa gì.

Nhị tỷ nàng đã tất tay rồi!

"Nhị tỷ! Hãy dừng lại đi! Muội xin tỷ...!".

"Grào... ào... ào...!!".

Thiên Hồ Cổ chưa thốt lời cầu xin còn đỡ, mới vừa nói xong, một tiếng gào đinh tai liền cất lên.

Thiên Hồ Nguyệt, nàng đang tức giận.

Nàng không hiểu tại sao muội muội lại vì Lăng Tiểu Ngư mà bận tâm nhiều như vậy. Hắn ta là cái gì chứ? Bất quá một tên nhân loại.

Nhân - yêu hữu biệt, từ xưa tới nay vẫn là hai thái cực đối nghịch nhau. Người giết yêu, yêu ăn người vốn nào phải chuyện hiếm hoi gì. Đáng ra, trên cương vị một thành viên hoàng tộc Thiên Hồ, muội muội nàng nên đặt lợi ích của bộ tộc, của yêu giới lên trên hết mới đúng. Đằng này...

Vì an nguy của Lăng Tiểu Ngư mà thốt lời cầu xin?

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi nhất định phải chết!".

Vì bản thân, cũng là vì muốn tốt cho muội muội, Thiên Hồ Nguyệt càng thêm hạ quyết tâm. Trong hình hài một lục vĩ yêu hồ thân cao hơn ba mươi thước, nàng vung yêu trảo nhắm Lăng Tiểu Ngư đánh tới.

"Grào... ào...!!".

...

"Nhân loại! Ngươi chạy đi đâu!".

Vừa lách mình tránh đi yêu trảo, Lăng Tiểu Ngư đã liền nghe được giọng nói của Thiên Hồ Nguyệt. Qua thanh điệu, không khó để thấy nàng đang có chút điên cuồng.

"Coi bộ sát tâm của nàng ta cũng không phải nhỏ".

Thầm nghĩ, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục né tránh.

Yêu trảo của Thiên Hồ Nguyệt bây giờ, mỗi một lần giáng xuống đều mang theo uy năng sát phạt cực kỳ kinh khủng. Trước nó, Lăng Tiểu Ngư thực chẳng dám trực diện đương đầu. Cỗ yêu lực cuồng bạo kia rất dễ tổn thương hắn đấy.

Cánh tay phải của Lăng Tiểu Ngư hắn đúng là rất cứng rắn, rất lợi hại, tuy nhiên, những bộ phận khác thì vẫn chỉ hơn được tu sĩ nhân loại cùng cấp một chút mà thôi. Ngạnh kháng với nhục thân yêu tộc, lại còn thuộc hàng ngũ đại yêu sở hữu huyết mạch hoàng giả như Thiên Hồ Nguyệt ư? Hắn sẽ bị thiệt.

Thực nhất thiết cần ngạnh kháng, như vậy cũng không phải thân thể Lăng Tiểu Ngư hắn. Nó nên là một thứ khác. Ví như... hắc bạch song ngư chẳng hạn.

"Thiên Hồ Nguyệt, ngươi muốn chơi lớn thì Lăng Tiểu Ngư ta sẽ chơi với ngươi!".

Đã không còn đường lui, mà vốn dĩ cũng chả việc gì phải lui, Lăng Tiểu Ngư xuất ra đại thủ đoạn.

Hữu thủ đưa ra, bờ môi nhích động, từ trong miệng Lăng Tiểu Ngư hắn, một thanh âm tang thương cổ lão cất lên.

"Cửu vạn cửu thiên cửu bách cửu thập cửu, thâm uyên chi chủ, vô minh chi hoàng, theo tiếng ta gọi, theo tay ta chỉ, giải khai sát niệm!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 351: Một cái tát

"U u u... u u u...".

"U u u... u u u...".

Chữ cuối cùng trong miệng Lăng Tiểu Ngư vừa ra hết thì dị biến liền nổi lên. Vốn đang yên ắng, những cơn gió bỗng nối nhau xuất hiện, mang theo những tiếng "u u" xa xăm, ròn rợn...

Tất nhiên, gió không phải thứ kỳ lạ duy nhất. Thực chất, bản thân Lăng Tiểu Ngư mới là điểm mấu chốt, đáng để quan tâm hơn hết thảy.

Trong tràng thanh âm như vọng lên từ chốn thâm uyên vô tận khiến người cảm thấy ghê rợn kia, khí tức trên mình hắn cũng trở nên cực kỳ hung bạo. Đặc biệt là ở bàn tay phải của hắn. Tại lòng bàn tay, cỗ lực lượng màu đen không ngừng tuôn ra. Nó nhiều tới nỗi khiến cho không gian hơn mười thước trước mặt Lăng Tiểu Ngư hắn toàn bộ đều biến thành màu đen. Tăm tối vô cùng.

Thế rồi, giữa lòng bàn tay phải của Lăng Tiểu Ngư, dấu ấn hắc ngư bỗng động, bơi hẳn ra bên ngoài.

Trên đường hắc ngư bơi, cỗ lực lượng tăm tối phủ rộng hơn mười thước không gian kia thi nhau tìm đến, dung nhập vào bên trong cơ thể nó. Và, khi mà quá trình dung nhập ấy kết thúc thì...

Hắc ngư đã chẳng còn là hắc ngư nữa. Con cá đen kia bây giờ đã hoàn toàn lột xác, biến thành một sinh vật cường đại hơn rất nhiều. Nó có thân hình như rắn, đuôi như đuôi cá, bốn chân, mỗi chân năm vuốt, trên đầu có một đôi sừng hệt như sừng hươu, mình đầy vảy...

Là rồng. Đích thị là rồng - một linh chủng mạnh mẽ thuộc hàng bậc nhất của thuở hồng hoang. Hơi khác so với hình ảnh được truyền lưu trong nhân gian có chăng chỉ ở một điểm: cánh. Con rồng của Lăng Tiểu Ngư, nó có tận những bốn cánh, hai lớn hai nhỏ...

"Grừ... ừ...".

Không có một màn thị uy hay đe doạ nào, hắc long sau khi được triệu hồi chỉ phát ra những tiếng kêu khe khẽ. Nanh chẳng nhe, vuốt chẳng múa, nó lặng lẽ lượn quanh người Lăng Tiểu Ngư, tựa hồ muốn bảo vệ cho hắn.

"Huyền Long...".

Vẻ điên cuồng phấn khích đã bớt đi đôi chút, Lăng Tiểu Ngư đưa tay chạm nhẹ vào cái đầu to lớn của con rồng trước mặt, khẽ nói: "Phải làm phiền ngươi rồi".

"Grừ...".

Rất có linh tính, hắc long sau khi nghe xong liền lắc đầu, ý tứ như thể đang bảo "Không hề gì".

Lăng Tiểu Ngư vỗ nhẹ lên mình hắc long thêm một cái, rồi mới chuyển mắt nhìn về phía thân ảnh lục vĩ yêu hồ.

"Nguyệt cô nương quả nhiên là bậc anh thư, một người quân tử".

Thừa hiểu đối phương đang nói về vấn đề gì, Thiên Hồ Nguyệt hừ lạnh: "Ta chờ đợi bất quá chỉ để xem nhân loại ngươi có thể xuất ra thủ đoạn bậc nào mà thôi".

Mấy lời này, dĩ nhiên đều là thật. Với việc đã biến về chân diện, với nguồn yêu lực dồi dào của mình, Thiên Hồ Nguyệt có thừa lòng tin để hạ sát Lăng Tiểu Ngư, bất kể hắn xuất ra thêm bao nhiêu thủ đoạn đi nữa.

Lùi một bước, lúc nãy cứ cho là nàng bỏ qua mọi thứ mà lao lên tấn công đi nữa, vị tất đã ngăn được Lăng Tiểu Ngư thi triển thần thông?

Lăng Tiểu Ngư cũng đâu phải kẻ ngốc. Hắn rõ ràng đã có chuẩn bị. Cỗ lực lượng bành trướng trước khi hắc long hiện thân kia, nó há chỉ để trang trí? Nếu như lúc nãy Thiên Hồ Nguyệt nàng ra tay, e chính nàng mới là người bị thiệt.

Quan sát hắc long đang chậm rãi uốn lượn quanh thân địch nhân, Thiên Hồ Nguyệt đánh giá: "Lăng Tiểu Ngư, một lần nữa ngươi lại khiến ta cảm thấy ngạc nhiên".

Nghe vậy, Lăng Tiểu Ngư mới nở nụ cười nhàn nhạt: "Được Nguyệt cô nương chú ý, Lăng Tiểu Ngư ta cảm thấy vinh hạnh".

Hoà nhã, thân thiện, đấy là những gì mà Lăng Tiểu Ngư vừa mới thể hiện. Tuy nhiên, nó không tiếp diễn. Sau câu nói nọ, thay vì tiếp tục "chuyện trò" thì hắn bỗng chỉ tay về phía trước, miệng đồng thời hô lớn:

"Huyền Long, chiến!".

"Hống!".

Vốn đang an tĩnh, hắc long vừa nhận được mệnh lệnh của chủ nhân thì liền đổi ngoắt một trăm tám mươi độ, trở nên hung dữ vô cùng. Bốn cánh dang rộng, trong tiếng thét đinh tai, nó lao thẳng về phía thân ảnh lục vĩ yêu hồ.

"Thiên Hồ Nguyệt ta há lại sợ ngươi!".

Nơi đối diện, Thiên Hồ Nguyệt chẳng chút yếu thế, thấy hắc long lao đến thì cũng lập tức phóng ra nghênh đón.

Yêu trảo vung lên, nàng nhắm đầu hắc long đánh xuống.

"Hống...!".

"Ầm...!".

Một trước một sau, hai thanh âm nối nhau vang lên. Cái trước là từ trong miệng hắc long phát ra, còn cái sau thì chính là tiếng va chạm giữa thân thể nó và mặt đất.

Cái tát vừa rồi của lục vĩ yêu hồ, hắc long nó đã không thể né tránh.

Trên không, Thiên Hồ Nguyệt nhìn xuống thân ảnh hắc long bên dưới, cất lời miệt thị: "Một chút tàn hồn quyện với linh lực hiển hoá ra cũng dám cùng ta tranh phong? Ngu xuẩn!".

"Lăng Tiểu Ngư! Còn thủ đoạn gì cứ mang hết ra đây!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 352: Cắn xé

Đứng phía dưới, Lăng Tiểu Ngư không nói lời nào. Gương mặt hắn, như cũ vẫn rất chi lãnh đạm.

Khinh thị Huyền Long của hắn ư?

Vậy thì Thiên Hồ Nguyệt nàng lầm to rồi.

Huyền Long của hắn nào phải chỉ đơn thuần là một chút tàn hồn quyện cùng linh lực hiển hoá ra. Hư ảnh? Không. Huyền Long của hắn là chân long đích thị. Thậm chí, so với cái gọi thiên long, thải phượng trứ danh trong truyền thuyết, Huyền Long của hắn còn khủng bố hơn gấp nhiều lần.

Tuy rằng bây giờ, sau đại kiếp nạn năm đó, cùng với cái chết của vị Chí thượng kia, sức mạnh chân chính của Huyền Long cũng đã gần như tiêu thất hết, nhưng rồng có yếu thì vẫn là rồng, há là thứ một con lục vĩ yêu hồ có tư cách khinh thị.

Với niềm tin vững chắc vào thú sủng của mình, Lăng Tiểu Ngư bảo trì im lặng, tiếp tục bàng quan đứng nhìn. Hắn đang chờ đợi...

"Grừ...".

Cũng không để Lăng Tiểu Ngư hắn phải đợi chờ quá lâu, phía bên kia, hắc long đã chuyển mình đứng dậy. Nó ngước lên nhìn thân ảnh lục vĩ yêu hồ, đột nhiên há to chiếc miệng đen ngòm của mình.

Từ bên trong, một luồng sáng phóng ra. Uy năng thì miễn bàn, ghê gớm vô cùng. Phàm những nơi mà nó đi qua, không gian lập tức rung động, trở nên bất ổn, có dấu hiệu tùy thời bị phá vỡ.

"Khủng bố", đấy là hai từ vừa hiện lên trong đầu Thiên Hồ Nguyệt.

Phải, nàng đã không thể hình dung ra được hắc long kia lại có thể xuất ra một cỗ lực lượng to lớn tới như vậy. Luồng hắc quang ấy, e chỉ cần bị đánh trúng thôi thì Thiên Hồ Nguyệt nàng sẽ hình thần câu diệt ngay.

Dẹp đi lòng khinh thị, Thiên Hồ Nguyệt vội vàng chuyển thân né tránh.

Trong khả năng, nàng đã né được luồng sáng hủy diệt nọ. Nhưng...

Thiên Hồ Nguyệt nàng né được một lần chứ không thể né được hai lần. Theo sau luồng sáng, hắc long đã nhanh chóng tiếp cận. Long trảo vươn ra, nó nắm lấy một trong sáu chiếc đuôi của Thiên Hồ Nguyệt.

"Grào...!!".

Hung hiểm cận kề, Thiên Hồ Nguyệt cả kinh thất sắc, cấp tốc thi triển thần thông. Sau mông nàng, sáu chiếc đuôi loáng cái đã kéo dài thêm mấy chục thước. Bằng tốc độ mắt thường khó lòng theo kịp, chúng hướng về phía hắc long, đem nó quấn chặt.

Bất chấp, kể cả khi tứ chi lẫn bốn chiếc cánh đều bị Thiên Hồ Nguyệt kìm toả, hắc long vẫn hung hăng như thường. Chiếc miệng đen ngòm một lần nữa mở ra, nhưng thay vì một luồng sáng hủy diệt nữa thì nó lại dùng phương thức thô sơ và nguyên thủy nhất: cắn. Hay đúng hơn là... nó táp. Đối tượng thì hiển nhiên là con lục vĩ yêu hồ đang ở sát ngay bên cạnh đây.

"Gáo... áo...!!".

Cơn đau làm cho thanh âm của Thiên Hồ Nguyệt cũng bị biến dạng. Bỏ qua hết thảy những cái gọi là tôn nghiêm, thân phận, giống như hắc long, nàng há miệng cắn vào cổ nó.

...

"Nhị tỷ!".

"Nhị tỷ!".

Dưới mặt đất, được bao bọc bởi sáu tấm linh thuẫn màu đen, Thiên Hồ Cổ chứng kiến một màn cắn xé kia thì trái tim cũng nhảy dựng.

Chẳng rõ từ bao giờ nước mắt đã chảy dài trên má, nàng khản giọng hướng thương khung hô hoán:

"Dừng lại đi!".

"Nhị tỷ, đừng đánh nữa!".

...

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi dừng lại đi! Ta xin ngươi dừng lại đi!!".

...

Tròng mắt khẽ đảo, Lăng Tiểu Ngư liếc qua chỗ Thiên Hồ Cổ, nhưng... vẫn không nói gì.

Dừng lại?

Hắn không thể. Trừ phi Thiên Hồ Nguyệt chịu thoả hiệp, đồng ý thu tay trước thì hoạ may.

Chỉ là... nàng tình nguyện sao?

"Thiên Hồ Nguyệt kia rõ ràng là một nữ cường nhân, lại cộng thêm sự khinh thị đối với nhân loại, khẳng định nếu chưa tới bước đường cùng thì tuyệt đối sẽ không cùng ta thoả hiệp. Muốn nàng thu tay mà nói... trừ phi bây giờ ta bảo Gia Gia đem Cổ Cổ bắt giữ rồi uy hiếp nàng...".

...

Suy đi tính lại, trải qua một hồi cân nhắc, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng đưa ra quyết định.

Hắn cắn nhẹ đầu lưỡi, trích một giọt tinh huyết, tại hư không vẽ ra một loạt hoa văn kỳ lạ.

Miệng niệm chú ngữ, hắn đem hoa văn đánh về phía hắc long.

"Huyền Long, kết thúc đi".

...

"Lăng Tiểu Ngư! Dừng lại! Ta bảo ngươi dừng lại!!".

...

Đem tiếng kêu la, đem cả những giọt lệ gạt đi tất thảy, Lăng Tiểu Ngư dứt khoát bỏ qua ý nguyện của Thiên Hồ Cổ.

Tại sao?

Đến cùng là tại sao?

Thiên Hồ Cổ không tài nào hiểu được. Lăng Tiểu Ngư của hôm nay đã khác xưa quá nhiều. Vẫn là khuôn mặt đó, vẫn là dáng hình đó, nhưng tâm tính hắn, nó đã chẳng còn thuần lương như trước nữa rồi.

Năm đó, nàng và hắn vốn chỉ là người dưng nước lã, ấy vậy mà khi thấy nàng bị người nặng lời xua đuổi, hắn đã liền tiến tới an ủi, còn mua kẹo hồ lô cho nàng ăn, thậm chí kể cả khi vốn đã biết rõ nàng là yêu tộc đi nữa.

Nhị tỷ nàng thường nói nhân - yêu hữu biệt, khó thành bằng hữu; cũng hay bảo nhân tâm hiểm ác, lòng người xảo trá, khuyên nàng phải thật cẩn trọng. Thiên Hồ Cổ nàng đã lựa chọn tin theo. Theo thời gian, cùng với sự trưởng thành, nàng đối với nhân loại ngày càng cảnh giác hơn. Nhưng, dù là vậy, Thiên Hồ Cổ nàng vẫn luôn dành ra một vị trí gọi là ngoại lệ. Ở nơi đó có cất chứa một đoạn ký ức tươi đẹp, có lưu giữ một thân ảnh khờ khạo thiện lương...

Nhưng hôm nay, sợ rằng nó đã sụp đổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 353: Tàn cục

"Lăng Tiểu Ngư! Dừng lại! Dừng lại đi...!"

"... Ta bảo ngươi dừng lại...".

Kêu mãi không nghe, gọi mãi chẳng được, bên trong kết giới, Thiên Hồ Cổ bất lực khụy xuống. Tâm nàng, nó đau. Một phần vì sự lạnh lùng của Lăng Tiểu Ngư, nhưng đa phần là bởi vì tỷ tỷ nàng.

Trên thương khung, trải qua một đỗi cùng hắc long tranh đấu, nhị tỷ nàng đã gánh chịu khá nhiều thương tổn. Từ long trảo, từ những chiếc răng nanh sắc nhọn. Vết cắn xé, chúng hiện hữu khắp nơi. Máu tươi loang lổ chảy dài...

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên Thiên Hồ Cổ nàng nhìn thấy tỷ tỷ bị thương nhiều như vậy, thê thảm như vậy. Tất cả... tất cả đều là do Lăng Tiểu Ngư gây ra.

Vì cái gì chứ?

Lăng Tiểu Ngư hắn rốt cuộc là vì cái gì chứ?!

Hắn nói chỉ muốn biết vị trí nàng hái linh quả, Thiên Hồ Cổ nàng đã đồng ý sẽ nói cho hắn biết rồi, tại sao hắn vẫn không chịu dừng tay?

Thứ Lăng Tiểu Ngư hắn muốn, thực sự có phải chỉ là một chút thông tin kia?

Thiên Hồ Cổ, nàng chẳng còn tin nổi nữa rồi.

...

"Lăng Tiểu Ngư... Lăng Tiểu Ngư...".

"Ngươi độc ác lắm...".

...

"Hống!".

"Grào... ào..!!

...

Thiên Hồ Cổ đích xác đã rất đau lòng; oán giận? Cũng ít nhiều. Nhưng, bất kể tâm nàng có đau bao nhiêu, lòng nàng có oán bao nhiêu thì cũng chả để làm gì. Lăng Tiểu Ngư, hắn đâu còn tốt bụng như thuở ban đầu gặp gỡ ấy. Cuộc chiến, nó vẫn tiếp tục diễn ra. Những vết thương trên mình tỷ tỷ nàng, chúng cũng mỗi lúc một nhiều lên. Trong khi ấy, hắc long thì khác, dẫu có tổn thương, rất nhanh vết thương đã liền lành lại. Suốt quá trình tranh đấu từ nãy đến giờ, nhị tỷ nàng hầu như đã không thể gây hại được gì cho nó.

Với sự chênh lệch ấy, chuyện gì đến cuối cùng cũng phải đến. Qua hồi lâu tranh đấu, rốt cuộc nhị tỷ nàng cũng chính thức rơi ở thế hạ phong, liên tục bị hắc long dồn ép.

Thế rồi, "Ầm" một tiếng, từ trên không trung, nhị tỷ nàng đã bị hắc long đánh bay xuống đất.

...

"Nhị tỷ!!" Trông thấy cảnh ấy, một lần nữa, Thiên Hồ Cổ bất lực kinh hô.

Và, lại một lần nữa, Lăng Tiểu Ngư bỏ hết ở ngoài tai.

Thần niệm khẽ động, hắn truyền đạt đến thú sủng của mình: "Bắt giữ".

Nhận lệnh, nơi không trung, hắc long kêu lên một tiếng, chuyển mình lao xuống đất.

Đúng lúc này, đang trọng thương nằm bên dưới, thân ảnh lục vĩ yêu hồ bỗng bất thình lình há to chiếc miệng đỏ ngòm của mình. Ngay tức khắc, một luồng ánh sáng màu trắng bắn ra.

Uy năng kinh khủng vô cùng.

"Hống!".

Nửa vì bất ngờ, nửa do tốc độ của luồng sáng quá nhanh nên hắc long đã không kịp xoay trở, hứng trọn đòn công kích của đối thủ. Nó đau đớn gào lên.

"Xẹt!".

Thấy đã đắc thủ, Thiên Hồ Nguyệt liền dịch chuyển, tiếp tục tấn công. Tuy nhiên, mục tiêu lần này của nàng lại không phải hắc long. Lăng Tiểu Ngư mới là đối tượng được chọn.

Bắt giặc phải bắt tên cầm đầu!

Hắc long dẫu lợi hại hơn nữa thì bất quá cũng chỉ là một loại thủ đoạn của Lăng Tiểu Ngư mà thôi. Chỉ cần khống chế được Lăng Tiểu Ngư, như vậy hắc long sẽ chẳng còn là vấn đề nữa.

Quyết định của Thiên Hồ Nguyệt, không thể không nói cực kỳ sáng suốt. Nhưng... sáng suốt chắc gì đã đúng.

"Cầm tặc cầm vương", bốn chữ này Thiên Hồ Nguyệt nàng có thể nghĩ đến thì Lăng Tiểu Ngư há lại không?

Môi nhếch nhẹ, Lăng Tiểu Ngư chả buồn né tránh. Cánh tay trái hắn giơ lên, từ bên trong lòng bàn tay, một cỗ lực lượng màu trắng tuôn ra, hoá thành thực thể.

Lại thêm một con bạch long?

Thật ra thì không. Chẳng có thêm con rồng nào nữa hết. Thực lực hiện tại của Lăng Tiểu Ngư vẫn chưa thể làm được điều đó, cùng lúc thao túng song long. Thứ mà hắn vừa mới thi triển, bất quá một bức tường năng lượng mà thôi.

Thiên Hồ Nguyệt muốn công kích, vậy thì Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ cần phòng ngự là được. Còn việc bắt giữ nàng, hết thảy đã có hắc long lo liệu.

...

"Ong!".

"Ong!".

Không ngoài dự tính, trước lớp phòng ngự kiên cố của Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt đã vô pháp thực hiện được ý đồ. Bức tường linh lực kia, trong nhất thời nàng thật là xuyên qua không nổi.

"Hống!".

"Chết tiệt!".

Phía trước không thể đánh, sau lưng hắc long đã lại tiếp cận, Thiên Hồ Nguyệt oán giận chửi luôn một câu. Sáu chiếc đuôi đột ngột quật hẳn về một phía, nàng lựa chọn tránh đi.

Nhưng, ngay lúc thân ảnh nàng lần nữa hiện ra ở một vị trí khác thì một đạo hắc quang đã liền bắn tới. Là từ trong miệng hắc long bay ra.

Thời gian quá gấp, Thiên Hồ Nguyệt tự biết đã vô pháp tránh né, chỉ có thể cố gắng đương đầu. Quanh thân nàng, một màn chắn tức thì được dựng lên.

Tiếc rằng... Thiên Hồ Nguyệt nàng không phải Lăng Tiểu Ngư. Yêu lực của nàng ghê gớm đấy, nhưng trong sát na ngắn ngủi, nàng lại xoay trở được bao nhiêu?

Lớp phòng hộ mà nàng vừa tạo ra, nó căn bản chỉ có thể ngăn được tối đa ba thành lực lượng của hắc long mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 354: Tàn cục (2)

Nói thì chậm, nhưng thực tế, mọi thứ lại diễn ra vô cùng chóng vánh. Từ lúc đạo hắc quang đánh tới cho đến khi lớp phòng hộ của Thiên Hồ Nguyệt bị phá vỡ, cùng lắm là một cái nháy mắt.

Mất đi lá chắn bảo vệ, lẽ tất yếu, Thiên Hồ Nguyệt buộc phải đón nhận bảy thành lực lượng còn lại của đòn công kích.

Trên không, một lần nữa, thân ảnh nàng bị đánh bay cả đoạn dài. Miệng trào máu tươi.

Dẫu vậy, khá hơn ban nãy, lần này Thiên Hồ Nguyệt nàng vẫn miễn cưỡng trụ được, chưa tới nỗi bị vùi dập xuống đất.

"Nhị tỷ!".

"Nhị tỷ!!".

Không biết đã là lần thứ mấy Thiên Hồ Cổ khản giọng kêu gào. Lệ trào khoé mắt, nàng dùng hết sức bình sinh đánh lên kết giới, ý đồ phá vỡ. Lúc này đây, nàng chỉ muốn lao ra, cùng tỷ tỷ mình đương đầu hiểm nguy. Sống cùng sống, chết cùng chết.

"Ong!".

Những tưởng với tu vi chân nhân sơ kỳ quá đỗi nhỏ bé của mình, Thiên Hồ Cổ sẽ chẳng thể nào thoát ra khỏi kết giới thì bất ngờ thay, lớp bảo hộ đã hoàn toàn tiêu thất. Sáu tấm linh thuẫn màu đen đã vô thanh vô tức mà biến mất.

Được tự do, Thiên Hồ Cổ chẳng kịp nghĩ nhiều, lập tức hướng thân ảnh tỷ tỷ mình lao đến.

Nhưng nàng di chuyển còn chưa được bao lâu thì bóng dáng lục vĩ yêu hồ đã biến mất. Thay vào đó, trong hình hài nhân loại, Thiên Hồ Nguyệt đã vòng tay ôm lấy nàng, rồi hoá thành một đạo bạch quang cùng nhau bỏ chạy.

Phải, là chạy. Thiên Hồ Nguyệt đã hoàn toàn thoái ý, không muốn tiếp tục đánh nhau với Lăng Tiểu Ngư thêm nữa. Nàng sợ rồi.

Thủ đoạn của Lăng Tiểu Ngư kia thực quá ghê gớm. Thiên Hồ Nguyệt nàng căn bản khó mà chống đỡ được.

Thắng? Chỉ sợ tiếp tục kéo xuống, hung hiểm sẽ là nàng...

Chết, Thiên Hồ Nguyệt nàng không sợ. Nhưng... Chết trong tay một tên nhân loại, Thiên Hồ Nguyệt nàng thật là chẳng cam tâm chút nào. Huống hồ...

Hiện diện ở đây, há đâu chỉ mỗi Thiên Hồ Nguyệt nàng?

Nàng còn có muội muội. Nàng phải bảo vệ muội muội của mình, phải đưa nó an toàn trở về Thanh Khâu...

Vì sự bình an của muội muội, Thiên Hồ Nguyệt nén chịu đau đớn, bất chấp tổn hại thân thể mà thi triển bí thuật nhằm đề thăng tốc độ lên mức tối đa để hòng tẩu thoát.

Ý định là có, cũng hoàn toàn hợp lẽ. Nhưng, thoả đáng không đồng nghĩa thành công. Thực tế thì... nàng đã thất bại.

Thiên Hồ Nguyệt nàng có bí thuật, người khác há lại không?

Nàng muốn chạy, nhưng ai cho nàng chạy?

Lăng Tiểu Ngư không muốn, mà Gia Gia cũng sẽ không cho.

Chỉ thấy đang đứng dưới mặt đất, Gia Gia dùng những ngón tay nhỏ bé của mình múa may bắt quyết, miệng hô lớn: "Khởi!".

Dị biến tức thì phát sinh.

Vốn dĩ trống rỗng, trước mặt tỷ muội Thiên Hồ, một bức tường màu tím bất thình lình xuất hiện, chặn đứng lối đi.

Động tác chững lại, Thiên Hồ Nguyệt vung tay đánh ra một chưởng.

"Ong!".

Trúng phải công kích, bức tường màu tím liền rung lên. Nhưng, nó không biến mất.

Mắt thấy đòn tấn công của mình đã vô dụng, Thiên Hồ Nguyệt quyết định quay đầu, chạy sang hướng khác.

"Đừng có mơ!".

Theo sau thanh âm non nớt, Gia Gia lại tiếp tục chỉ tay, lại hô: "Khởi!".

Hệt như vừa rồi, một bức tường màu tím khác liền hiện ra.

"Lên!".

Lại thêm một tiếng hô nữa được phát ra từ miệng Gia Gia.

Bức tường thứ ba tức thì xuất hiện.

...

Đông, tây, nam, cả ba phương vị hiện đều đã bị Gia Gia phong toả, điều đó khiến cho hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ phải buộc lòng dừng lại. Có muốn, các nàng cũng không thể chạy. Bởi lẽ, trừ bỏ ba bức tường kín kẽ phong toả đông - tây - nam ba hướng kia ra thì phía bắc - phương vị cuối cùng cũng sớm đã bị Lăng Tiểu Ngư trấn giữ.

Tứ bề thọ địch, hẳn có thể dùng trong trường hợp này đi.

...

"Thiên Hồ Nguyệt ngươi muốn chạy, dễ như vậy sao?".

Từ dưới đất, Gia Gia đạp không bay đến, đứng sát bên cạnh Lăng Tiểu Ngư. Nó nhì hai tỷ muội Thiên Hồ, nói tiếp: "Hứ, Thiên Hồ Nguyệt ngươi quên ở đây còn có Gia Gia ta ư? Ngươi tưởng nãy giờ ta chạy đông chạy tây chỉ là vì muốn tránh bị dư lực tổn thương thôi ư?".

"Thiên Hồ Nguyệt, ta cho ngươi biết. Gia Gia ta đây cũng rất lợi hại đấy. Bản lãnh của ta tuyệt đối sẽ không kém hơn ngươi đâu".

"Gia Gia..." - Trong lòng như có tảng đá đè nặng, Thiên Hồ Nguyệt trầm giọng - "Xem ra ta đã quá xem thường ngươi".

Tới lúc này, Thiên Hồ Nguyệt há còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nàng biết bản thân đã quá sai lầm rồi. Từ đầu đến cuối, Thiên Hồ Nguyệt nàng chỉ chăm chăm vào Lăng Tiểu Ngư mà bỏ qua kẻ đồng hành cùng hắn. Chẳng cần nhiều, chỉ ba bức tường vừa được dựng lên kia thôi cũng quá đủ để nói lên thực lực của Gia Gia rồi.

Đối phương không phải chỉ là một chân nhân sơ kỳ đỉnh phong như ban đầu nàng âm thầm nhận định. Rất có thể... Rất có thể đối phương chính là một vị chân nhân hậu kỳ hàng thật giá thật.

Chân nhân hậu kỳ? Ai có thể ngờ được một "cô bé" nho nhỏ, kẻ chỉ vì vài ba xâu kẹo hồ lô mà phùng mang trợn má, cùng người tranh đoạt thế kia lại là chân nhân hậu kỳ...

Một Lăng Tiểu Ngư thần bí thôi là kinh khủng lắm rồi, giờ lại còn thêm một Gia Gia cũng khó lường chẳng kém. Áp lực này... không khỏi quá lớn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 355: Tàn cục (3)

"Lăng Tiểu Ngư".

Giữa lúc Thiên Hồ Nguyệt đang âm thầm lo lắng, tìm phương nghĩ cách thì bên cạnh nàng, giọng Thiên Hồ Cổ cất lên.

Với cái nhìn đầy oán giận, Thiên Hồ Cổ chất vấn: "Rốt cuộc thì ngươi muốn gì?".

"Tỷ muội ta với ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại đối với chúng ta như vậy?!".

"Chẹp...".

Bên này, Gia Gia nghe xong liền hướng nam nhân bên cạnh tặc lưỡi: "Tiểu Ngư, coi bộ ngươi đã khiến nàng oán giận rồi a".

Lăng Tiểu Ngư từ chối trả lời. Bỏ qua Gia Gia, hắn hồi đáp Thiên Hồ Cổ: "Cổ Cổ, ta không định sẽ làm hại hai người".

Không có ý gây hại?

Thiên Hồ Cổ nổi đoá, khó kiềm thêm được nữa.

Là ai đã âm thầm bám theo tỷ muội các nàng rồi bất ngờ tập kích?

Là ai đã gọi ra hắc long, sai khiến nó thương tổn tỷ tỷ nàng, bất chấp nàng ra sức kêu gào, thậm chí van xin?

Chính là Lăng Tiểu Ngư hắn.

Sau ngần ấy việc, bây giờ hắn lại nói hắn không hề cố ý gây thương hại gì?

Thiên Hồ Cổ nàng không phải đứa trẻ lên ba!

Nắm tay siết chặt, Thiên Hồ Cổ hít mạnh một hơi, nói: "Ngươi không phải Lăng Tiểu Ngư. Lăng Tiểu Ngư mà ta biết không phải như vậy...".

"Khác nhau thế nào?".

"Hắn tốt hơn ngươi. Gấp trăm lần".

"Nói vậy là bây giờ muội thấy ta rất xấu xa?".

"Xấu xa?" - Thiên Hồ Cổ chả có tí gì gọi là nể nang, e ngại, nàng chửi thẳng - "Ngươi vốn không phải người! Ta hận ngươi!".

Lăng Tiểu Ngư im lặng, nét mặt trầm đi trông thấy.

Thanh âm lạnh nhạt, hắn hỏi: "Ta đánh tỷ tỷ muội bị thương, muội liền mắng ta độc ác, không phải con người. Thế, nếu bây giờ ta đem tỷ tỷ muội giết chết, trong mắt muội ta sẽ biến thành thứ gì?".

"Ngươi...".

Rốt cuộc thì Thiên Hồ Cổ cũng phải sợ hãi.

"Giết tỷ tỷ... Lăng Tiểu Ngư hắn vậy mà muốn giết tỷ tỷ...".

Cho rằng ý muốn giết người là việc mà Lăng Tiểu Ngư đã định, theo phản xạ, Thiên Hồ Cổ quay sang nhìn tỷ tỷ.

Sắc mặt chẳng tốt hơn muội muội mình bao nhiêu, Thiên Hồ Nguyệt cắn răng, nói với Lăng Tiểu Ngư: "Thả muội muội ta đi".

Lăng Tiểu Ngư không đáp, chờ nghe tiếp.

"Để muội muội ta rời khỏi đây, ta sẽ để ngươi tùy nghi định đoạt".

"Không được!".

Bỏ lại tỷ tỷ, Thiên Hồ Cổ sao đành. Nàng phản đối ngay: "Nhị tỷ, có sống thì cùng sống, có chết thì cùng chết! Muội sẽ không bỏ tỷ lại đâu!".

...

"Haizz... Hai người các ngươi làm cái gì vậy chứ? Chúng ta chỉ là...".

Gia Gia chứng kiến một màn lâm li bi đát của hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ thì lắc đầu, lúc này mới chủ động giải thích.

Chỉ là lời trong miệng, nó còn chưa kịp nói ra thì đã bị người ta cản lại.

Lăng Tiểu Ngư bước thêm vài bước, nhìn phía đối diện, nói: "Thiên Hồ Nguyệt, hình như ngươi đã quên mất hoàn cảnh của mình. Hiện giờ, ngươi vốn đã là cá nằm trên thớt, không có tư cách ra điều kiện với ta".

"Ngươi... khục khục...".

Theo sau tiếng ho của tỷ tỷ, Thiên Hồ Cổ cũng biểu lộ sự căm hận trong lòng. Nàng siết tay đến rướm máu: "Lăng Tiểu Ngư, đến cùng là ngươi muốn cái gì? Rốt cuộc phải thế nào ngươi mới chịu để chúng ta đi?".

"Để hai người đi?".

Lăng Tiểu Ngư dừng một chút, rồi nói tiếp, giọng vẫn hững hờ như cũ: "Cổ Cổ, ta có thể giữ cho muội được an toàn, sẽ không động đến muội".

"Còn nhị tỷ ta?".

Đợi một lúc vẫn chưa thấy hồi âm, tưởng Lăng Tiểu Ngư thực muốn giết tỷ tỷ mình, Thiên Hồ Cổ mới bảo: "Lăng Tiểu Ngư, để tỷ tỷ ta được yên. Chỉ cần ngươi không động đến tỷ tỷ ta, muốn ta làm gì cũng được".

"Cổ Cổ!".

...

Thiên Hồ Nguyệt đã lên tiếng phản đối. Thú thực là nàng đã rất bất ngờ, cũng vô cùng xúc động. Hoạn nạn mới thấy rõ chân tình. Giờ thì nàng đã biết, đối với muội muội, người tỷ tỷ nàng đây cũng vô cùng quan trọng...

Điều ấy, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên cũng nhìn thấy được. Dù vậy, nét mặt hắn vẫn cứ lạnh lùng như cũ. Xem ra với hắn, bấy nhiêu thôi còn chưa đủ.

Giọng trầm thấp, trong sự kinh ngạc của Gia Gia, hắn nói ra yêu cầu của mình: "Cổ Cổ, muốn ta bỏ qua cho tỷ tỷ muội không phải không được. Cởi hết y phục ra đi. Chỉ cần muội cởi hết y phục ra, ngay bây giờ, ta sẽ lập tức thả tỷ tỷ của muội đi".

"Cổ Cổ, đừng nghe hắn!".

"Nhị tỷ...".

"Cổ Cổ, nhân loại xảo trá, dù muội có làm theo lời hắn thì hắn cũng sẽ không bỏ qua cho tỷ đâu. Đừng đánh mất tôn nghiêm của mình. Cùng lắm... cùng lắm hôm nay chúng ta sẽ táng thân chỗ này...".

Bước ra phía trước, Thiên Hồ Nguyệt cất lời miệt thị: "Lăng Tiểu Ngư, còn tưởng ngươi là đại nhân vật, hoá ra cũng chỉ thuộc phường hạ đẳng, một tên tiểu nhân bỉ ổi đê hèn!".

"Muốn giết Thiên Hồ Nguyệt ta? Mạng ta ở đây, ngươi tới mà lấy!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 356: Đều đánh bất tỉnh

"Không cần nữa".

Đấy là ba chữ vừa thốt ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư, cho thấy ý tứ không còn muốn cùng Thiên Hồ Nguyệt đánh nhau nữa.

Trước đó, Lăng Tiểu Ngư hắn vốn không muốn mạng của nàng; bây giờ, hắn lại càng không muốn. Bởi vì Thiên Hồ Cổ - muội muội của nàng - đã cho hắn thấy rõ tâm tư rồi.

Đúng như yêu cầu của Lăng Tiểu Ngư hắn, Thiên Hồ Cổ đã tự mình cởi bỏ y phục. Chính trong khoảnh khắc Thiên Hồ Nguyệt tiến lên trước ấy, ở đằng sau, nàng đã trút xuống xiêm y.

"Lăng Tiểu Ngư." - Nàng nói, không một chút ngượng ngùng hay xấu hổ, nếu có, cũng chỉ duy nhất một thứ: sự xa cách tận cùng - "Giữ lời hứa của ngươi".

...

"Cổ Cổ, muội... muội...".

Sững sờ, gần như chết lặng, Thiên Hồ Nguyệt mấp máy đôi môi, muốn nói thêm gì đó mà không được. Cổ nàng, nó như vừa bị ai đó bóp nghẹn.

Nàng ứa nước mắt, chầm chậm quay đầu nhìn Lăng Tiểu Ngư, gằn từng tiếng một: "Lăng... Tiểu... Ngư...!!!".

"Nhị tỷ!".

Phía sau, Thiên Hồ Cổ vừa trông thấy tỷ tỷ định lao đi thì liền vươn tay ra níu giữ. Tiếc thay, nàng lại chẳng đủ sức.

"Nhị tỷ không được!".

"Gia Gia, bảo hộ nàng!".

...

Một lần nữa, cuộc chiến đã lại bắt đầu. Thiên Hồ Nguyệt đã lại biến thành lục vĩ yêu hồ; tiếng long ngâm, nó lại cất lên.

Hơi khác chăng là lần này, thay vì chỉ một mình Huyền Long thì cả Lăng Tiểu Ngư cũng đã trực tiếp tham chiến. Hắn cần phải đánh.

Trạng thái hiện giờ của Thiên Hồ Nguyệt đang vô cùng bất ổn. Vẻ điên cuồng kia, đó là dấu hiệu chẳng tốt đẹp gì. Nói không chừng nàng sắp tự bạo, quyết đem tất cả cùng kéo xuống mồ luôn cũng nên.

Để ngăn chặn một kết quả tồi tệ xảy ra, cho chính bản thân Thiên Hồ Nguyệt, cho tất cả mọi người, Lăng Tiểu Ngư hắn cần mau chóng đem nàng khống chế.

Với quyết tâm cùng lực lượng vượt trội hơn hẳn, lại cộng thêm sự mất kiểm soát của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư đã không quá khó khăn để hoàn thành ý định. Tại thời điểm Huyền Long vừa đem thân ảnh lục vĩ yêu hồ tóm giữ thì hắn cũng liền áp sát, tung đòn quyết định ngay.

Ấn pháp màu đen loé lên, hắn nhắm thẳng ngay trán lục vĩ yêu hồ đánh xuống!

"Ba!".

"Grào... ào...!!".

"Nhị tỷ!!".

...

...

"Grào... ào...!!".

"Grào... ào...!!".

"Tiểu Ngư, ở đây còn một con nữa nè!".

Theo tiếng hô gọi của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn qua thì quả thấy đã xuất hiện thêm một con yêu hồ to lớn nữa. Trừ bỏ sau mông chỉ có ba chiếc đuôi ra thì tất cả đều giống hệt như Thiên Hồ Nguyệt vừa mới bị hắn và Huyền Long đánh gục.

Thiên Hồ Cổ, nàng cũng hiện nguyên hình rồi.

...

"Grào... ào...!!".

"Grào... ào...!!".

Nhìn tam vĩ yêu hồ đang lồng lộn cào cấu bên trong kết giới do mình dùng tử tinh cầu tạo thành, Gia Gia cau mày nhận xét: "Nàng bây giờ còn hung dữ hơn tỷ tỷ mình nữa".

"Gia Gia, không phải ta đã kêu ngươi bảo hộ nàng rồi sao. Sao lại để nàng biến thành như vầy...".

Nghe Lăng Tiểu Ngư trách, Gia Gia lập tức đáp trả ngay: "Thì ta đã dùng kết giới phong toả nàng lại rồi đấy thôi. Làm sao ta biết được nàng sẽ trở nên hung dữ tới độ này".

"Mà, ngươi trách móc cái gì chứ? Sự thể thành ra như bây giờ, hết thảy còn không phải do ngươi?".

Gia Gia chưa hết bực bội, hậm hực tiếp: "Lúc nãy thu tay rồi cùng nhau thương lượng có phải được rồi không. Cổ Cổ cũng đã bảo sẽ nói cho ngươi biết vị trí chỗ hái linh quả rồi a...".

"Hứm... Bày đặt làm bộ làm tịch, cố tình tỏ ra hung ác. Tiểu Ngư ngươi thích nhìn nữ nhân cởi truồng lắm à?".

Lần lượt chỉ vào Thiên Hồ Nguyệt đã bất tỉnh nhân sự và Thiên Hồ Cổ đang phẫn nộ ra sức cào cấu cắn xe bên trong kết giới của mình, Gia Gia đề cao thanh âm thêm một chút: "Đấy. Thấy hậu quả chưa?".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong, không nói gì. Quả thực Gia Gia mắng hắn chẳng oan. Mọi thứ trở nên tệ hại như bây giờ, trách nhiệm đa phần đều thuộc về hắn.

"Haizz... Ta cũng đâu biết các nàng sẽ phản ứng mạnh như vậy. Lúc nãy chỉ bất quá có chút hiếu kì...".

"Thôi được rồi. Để ta xử lý".

Thở nhẹ một hơi, Lăng Tiểu Ngư đem Huyền Long thu hồi, giọng nghiêm túc: "Gia Gia, triệt hồi kết giới đi".

"Ngươi tính làm gì?" - Gia Gia có chút lo ngại - "Tiểu Ngư ngươi không phải lại muốn đem nữ nhi nhà người ta đánh cho thương tích đầy mình đó chứ?".

"Yên tâm. Ta sẽ cẩn thận, không để nàng bị thương".

"Nhớ cẩn thận đấy".

Gia Gia dặn dò lần cuối, rốt cuộc cũng làm theo lời Lăng Tiểu Ngư, đem kết giới triệt hồi.

"Grào... ào...!!".

Ngay lập tức, kết giới vừa biến mất thì thân ảnh tam vĩ yêu hồ liền xông ra. Trong tiếng kêu oán hận, Thiên Hồ Cổ vung yêu trảo đánh tới.

Đã có chuẩn bị, Lăng Tiểu Ngư nghiêng mình tránh đi. Bằng tốc độ vượt trội hơn hẳn, hắn nhanh chóng tiếp cận Thiên Hồ Cổ. Với ấn pháp màu đen trong tay, hắn đánh lên trán nàng.

"Ba!".

"Bịch!".

Thân ảnh tam vĩ yêu hồ tức khắc lảo đảo, trụ được vài giây thì liền rơi xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 357: Giải Thích

"Phù... ù...".

Dạ thở phào, Gia Gia đem viên tử tinh cầu bỏ vào trong túi, cất tiếng hỏi: "Giờ ngươi tính thế nào?".

"Còn tính thế nào? Dĩ nhiên giúp các nàng biến trở lại nhân hình".

"Rồi sau đó?".

"Chữa trị thương tổn, đợi các nàng tỉnh lại".

"Gia Gia, qua giúp một tay đi".

...

...

Mấy canh giờ sau.

Tại một ngọn núi khác, cách xa địa điểm giao chiến trước đó.

Bên trong thạch động vừa mới khai mở chưa lâu, Gia Gia hiện đang ngồi cạnh đống lửa do đích thân nó nhóm, chống cằm nhìn hai thân ảnh đang nằm bất động ở chiều đối diện.

Ngắm nghía một hồi, nó chợt hé môi lẩm bẩm: "Người ta nói yêu trong thiên hạ, đẹp nhất không ai qua được hồ yêu. Lúc trước còn chưa mấy tin tưởng, bây giờ xem ra quả đúng chẳng sai tí nào".

"Thiên Hồ Nguyệt thì băng cơ ngọc cốt, hoa nhan nguyệt mạo; còn Cổ Cổ... Đợi năm mười năm nữa, sợ rằng tiên tử trong truyền thuyết cũng khó mà ăn được nàng. Bách bàn nan miêu, bách niên nan ngộ a".

"Mà ngẫm cũng đúng. Cũng chỉ có nhan sắc bậc này thì mới lay động được Tiểu Ngư, khiến hắn chấp nhận làm kẻ tiểu nhân vô sỉ, công khai sắc tâm yêu cầu Cổ Cổ nàng phải cởi bỏ y phục... Chậc, suy cho cùng thì Tiểu Ngư hắn cũng là nam nhân mà. Mỹ lệ thế kia, ngay cả ta còn thấy động tâm nữa là...".

"Hmm... Nhớ lại lúc Cổ Cổ trút hết xiêm y, trên ngực nàng hình như có một vết bớt rất đẹp. Là hình gì ấy nhỉ?".

"Để tới xem thử nào".

Nghĩ liền làm, Gia Gia nhấc mông đứng dậy, chậm rãi hướng chỗ Thiên Hồ Cổ tiến qua.

Dáng vẻ điềm nhiên, nó từ tốn đem áo Thiên Hồ Cổ vạch hẳn một khoảng rộng. Trường y bên ngoài, lớp áo bên trong, thậm chí cả nội y Gia Gia nó cũng chẳng tha.

Vết bớt nằm ở tận trên da thịt a. Nếu không vạch hết thì làm sao mà thấy được chứ.

"... Nhớ là nằm ở ngay ngực mà, sao lại không thấy. Hay là ở bên trái...".

Mấy ngón tay chuyển di, Gia Gia lại tiếp tục mò sang bên ngực còn lại.

"À, nó đây rồi. Ta nhớ là có mà".

"Chậc, vết bớt đẹp thật...".

"Ưm...".

Trong lúc Gia Gia đang tỉ mỉ xem xét ngực, à không, là vết bớt trên ngực Thiên Hồ Cổ thì nằm bên dưới, từ trong cổ họng nàng, một tiếng ưm khẽ cất lên.

Kế đấy, Thiên Hồ Cổ từ từ mở mắt...

"A...!".

"Ui da...".

Bất ngờ bị người hất văng, Gia Gia xoa mông, nhăn mày: "Cổ Cổ, ngươi làm cái gì vậy...".

Thiên Hồ Cổ vừa mới định thần liền vội vàng lao tới bên cạnh Thiên Hồ Nguyệt, khẩn trương xem xét. Khi đã xác nhận tỷ tỷ mình vẫn bình an vô sự, tính

mạng vẫn còn, lúc này nàng mới chỉnh đốn lại y phục, ngó qua Gia Gia - kẻ đã bị mình xô ra ban nãy.

"Các ngươi đã làm gì chúng ta?".

"Làm gì? Chúng ta có làm gì đâu".

Có chút bất mãn, Gia Gia chủ động đem đầu đuôi kể lại: "Sau khi Cổ Cổ ngươi và tỷ tỷ ngươi bất tỉnh, chúng ta đã giúp các ngươi bình ổn khí tức, rồi chữa trị cho các ngươi, mang các ngươi tới khai mở thạch động này...".

"À, còn chuyện lúc nãy... Cổ Cổ ngươi cũng đừng có hiểu lầm. Ta chỉ là thấy vết bớt trên ngực ngươi rất đẹp, hơi tò mò nên mới vạch ra xem thôi".

Nghe qua lời tường thuật của Gia Gia, sự khẩn trương của Thiên Hồ Cổ cũng phần nào giảm bớt. Tuy vậy, cảnh giác thì như cũ vẫn còn. Nghi vấn cũng vậy.

Nàng hỏi tiếp: "Các ngươi đã phong bế lực lượng của chúng ta?".

Gia Gia cũng không phủ nhận: "Ừ".

Nó giải thích: "Tiểu Ngư nói làm vậy để tránh cho tỷ muội các ngươi loạn động, gây thêm phiền toái".

"Lăng Tiểu Ngư...".

Nhớ đến cái tên bất lương kia, Thiên Hồ Cổ đảo quanh tìm kiếm. Từ lúc tỉnh dậy đến giờ, hình như nàng vẫn chưa nhìn thấy hắn.

"Cổ Cổ ngươi không cần tìm, Tiểu Ngư hắn đi ra ngoài rồi. Bây giờ chỉ có ta ở đây để trông chừng các ngươi thôi".

...

"Rốt cuộc thì các ngươi muốn gì ở chúng ta?".

"Chẹp...".

Gia Gia chép môi, bảo: "Thì như lúc đầu Tiểu Ngư nói đấy. Hắn chỉ muốn biết vị trí Cổ Cổ ngươi đã hái linh quả thôi".

"Chỉ như vậy?".

Thiên Hồ Cổ không tin. Đối phương tốn bao nhiêu công sức như vậy để bắt giữ tỷ muội các nàng, há chỉ đơn giản vì muốn biết vị trí kia thôi. Nếu mà đúng thật như vậy thì tại sao lúc nàng đã thoả hiệp, cam nguyện nói ra, Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn bỏ ở ngoài tai?

Thái độ lạnh lùng của hắn lúc ấy, Thiên Hồ Cổ nàng vẫn còn nhớ rất rõ...

Dường như cũng hiểu được tâm tư của Thiên Hồ Cổ, Gia Gia thay Lăng Tiểu Ngư nói hộ: "Cổ Cổ, ta thật là không có gạt ngươi đâu. Mục đích của Tiểu Ngư thực chỉ đơn giản muốn biết cái vị trí kia thôi. Lúc đó hắn hung ác như vậy, tất cả đều là ngụy trang hết a".

"Ngụy trang? Vì cái gì?".

"Thì... Ta nghe hắn nói là hắn muốn kiểm tra xem sức mạnh của bản thân tới đâu nên mới quần nhau với tỷ tỷ ngươi. Hmm, lúc đầu là vậy đấy. Còn về sau... Cổ Cổ ngươi cũng thấy mà, tỷ tỷ ngươi rất hung dữ, hắn đâu có lựa chọn".

"Thật là không có sao?".

Thiên Hồ Cổ hừ khẽ: "Thời điểm nhị tỷ ta thoái lui, các ngươi vẫn tiếp tục dồn ép. Lăng Tiểu Ngư hắn còn muốn giết tỷ ấy, còn bắt ta... Đấy là ngụy trang? Ta có thể tin được sao?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 358: Sa vào lòng địch

"Nếu không muốn tin thì không cần phải tin".

Bên trong động Thiên Hồ Cổ vừa nói dứt câu thì gần như lập tức, từ phía ngoài, một giọng nam nhân truyền vào.

Theo sau, một thân hắc y nhanh chóng xuất hiện. Đúng là Lăng Tiểu Ngư.

Trông thấy hắn, Thiên Hồ Cổ liền khẩn trương lên hẳn. Theo bản năng, nàng nhích về sau một chút.

Đối lập với nàng, nơi gần đó, Gia Gia lại tỏ ra rất hào hứng. Nó bật người dậy, chạy nhanh về phía Lăng Tiểu Ngư. Động tác mau lẹ, nó đoạt lấy hai con dã điểu sớm đã được người mổ bụng nhổ lông, miệng liến thoắng: "Tiểu Ngư Tiểu Ngư, đây là chim gì vậy? Thịt của nó có ngon không?".

"Sơn kê. Mùi vị không tệ".

Lăng Tiểu Ngư đáp gọn, đáp xong thì liếc nhìn Thiên Hồ Cổ, cuối cùng dừng trên người Thiên Hồ Nguyệt đang còn nằm bất động ở kế bên.

"Lăng Tiểu Ngư ngươi lại muốn làm gì?".

Chả buồn nói, họ Lăng thu hồi ánh mắt. Hắn dứt khoát bỏ qua, để mặc cho Thiên Hồ Cổ muốn nghĩ gì thì nghĩ. Đối phương nếu đã không muốn tin, hắn có giải thích thế nào cũng vô dụng.

"Gia Gia, đưa sơn kê đây ta tẩm gia vị".

...

Công đoạn tẩm ướp rất nhanh liền kết thúc. Và khi nó kết thúc thì một công đoạn khác lập tức được bắt đầu. Trên mớ than hồng vừa được tách ra từ đống lửa, hai con sơn kê hiện đang được người quay nướng.

Trong quá trình nấu nướng ấy, từ đầu đến cuối, Lăng Tiểu Ngư thủy chung vẫn bảo trì im lặng. Thậm chí đôi lúc, kể cả khi Thiên Hồ Cổ có kiềm lòng không được mà cất tiếng hỏi thì hắn cũng chỉ liếc qua một cái rồi thôi, chả thèm hồi âm. Đáp lại, có chăng là người ngồi bên cạnh hắn: Gia Gia.

Tay cầm que củi, Gia Gia tốt bụng thay người nói hộ: "Cổ Cổ, ta đã nói rồi, Tiểu Ngư hắn thật không có ý tổn hại tỷ muội các ngươi đâu".

"Nếu thực không có thì hãy giải phong bế cho chúng ta đi".

"Cái này... Cổ Cổ à, không được đâu. Chúng ta mà giải phóng bế, thể nào tỷ muội các ngươi cũng loạn động, tới chừng đó chúng ta lại phải đánh nhau. Aizz... mệt lắm".

"Hừ... Nói tới nói lui thì các người vẫn là muốn giam cầm tỷ muội chúng ta".

Như nghĩ tới gì, Thiên Hồ Cổ nhẹ cắn bờ môi. Nàng gạt đi e ngại, can đảm đứng dậy rồi tiến đến trước mặt Lăng Tiểu Ngư.

"Lăng Tiểu Ngư ngươi không giữ lời".

"Chuyện gì?" Vẫn thái độ hững hờ, Lăng Tiểu Ngư hỏi lại, ánh mắt như cũ chả buồn nhìn lên.

Bực tức, Thiên Hồ Cổ nói ra: "Ngươi đã hứa chỉ cần ta làm theo yêu cầu, ngươi sẽ lập tức thả tỷ tỷ ta đi".

"Phải, lúc đó ta đúng là có hứa như vậy".

"Vậy tại sao bây giờ ngươi vẫn bắt giữ tỷ tỷ ta?".

"Bởi vì ta đã nuốt lời".

Quá đỗi hiển nhiên. Một kẻ đã nuốt lời thì đâu cần tuân thủ hứa hẹn làm gì. Tuy rằng có chút vô sỉ, nhưng... Lăng Tiểu Ngư hắn thực không ngại làm người vô sỉ lắm đâu.

Đối với thái độ dửng dưng thừa nhận ấy của Lăng Tiểu Ngư hắn, khỏi phải nghĩ, Thiên Hồ Cổ dĩ nhiên chẳng tài nào chấp nhận cho được. Nàng rất tức giận, tới độ không thể thốt ra thành lời.

"Ngươi... ngươi...".

Lắp bắp mãi chẳng thành câu, Thiên Hồ Cổ rốt cuộc quyết định hành động luôn. Trong tiếng hét to, nàng vung chân đá vào người tên nam nhân trơ trẽn trước mặt.

Chỉ là...

Thời điểm toàn thịnh Thiên Hồ Cổ nàng còn vô pháp động được vào người Lăng Tiểu Ngư thì huống chi là bây giờ, khi tu vi đã bị phong bế.

Như một lẽ tất yếu, chân Thiên Hồ Cổ vừa mới tiếp cận, còn chưa kịp chạm vào thì đã bị Lăng Tiểu Ngư vung tay bắt giữ.

Bất cam, Thiên Hồ Cổ tiếp tục vung tay đánh xuống.

Phản ứng không chậm, Lăng Tiểu Ngư đem xiên thịt ném cho Gia Gia cầm, tiếp đấy thì chuyển hướng bắt giữ cánh tay thon của Thiên Hồ Cổ nàng, rồi kéo mạnh.

Chân bị bắt, tay bị giữ, giờ lại còn bị người dụng lực kéo đi, Thiên Hồ Cổ khó có thể trụ thêm được nữa, lập tức ngã luôn vào lòng địch nhân.

"Buông ra!".

"Mau buông ra!".

Thiên Hồ Cổ ra sức giãy giụa, cố gắng vùng vẫy, nhưng nàng càng vùng, càng giãy thì tay chân nàng lại càng bị người nắm chặt hơn.

"Đồ khốn! Buông ta ra!".

"Lăng Tiểu Ngư! Mau buông ta ra!".

La hét, vẫy vùng, hết thảy đều không có tác dụng. Bí bách, Thiên Hồ Cổ dùng luôn tới miệng. Nàng há to, cắn mạnh vào tay kẻ đang kìm giữ mình.

...

"Oa...".

Ngồi ở bên kia đống lửa, Gia Gia chứng kiến một màn giãy giụa cắn xé như vậy, không khỏi trợn mắt há mồm.

Thật là đặc sắc a!

"Chậc... Ta biết mà. Tiểu Ngư hắn đối với Cổ Cổ khẳng định đã nảy sinh sắc tâm. Mới rồi hắn chắc chắn cố tình làm như vậy".

"... Chỉ có điều Cổ Cổ cũng ngoan cường quá đi...".

"Để coi tiếp nào".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 359: Cắn nơi đó

Gia Gia là vậy, vốn chả có ý tứ can ngăn. Hoàn toàn trái lại, nó cảm thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mắt rất chi thú vị. Với phát cắn giữ hoài không buông kia của Thiên Hồ Cổ, nó muốn biết Lăng Tiểu Ngư sẽ xử trí thế nào.

Cứ thế, trong sự theo dõi sát sao của Gia Gia nó, khoảng tầm chục giây sau thì tiếng Lăng Tiểu Ngư cất lên.

Trong cái cau mày, hắn nói với Thiên Hồ Cổ: "Muội còn tính cắn tới bao giờ?".

Không ai đáp lại.

Thiên Hồ Cổ, nàng vẫn như cũ, giữ chặt cánh tay của Lăng Tiểu Ngư hắn. Mà, đâu chỉ giữ không không, nàng còn ra sức nghiến nát da thịt hắn nữa.

Hãy nhìn xem. Máu, nó đã chảy hẳn thành dòng, thấm ướt cả một mảng lớn y phục của Thiên Hồ Cổ nàng rồi.

Nén nhịn đau đớn, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu uy hiếp: "Cổ Cổ, mau buông ra. Nếu muội còn không buông thì đừng trách ta...".

Uy hiếp sao?

Nằm bên dưới, Thiên Hồ Cổ khinh thường. Lăng Tiểu Ngư hắn nếu muốn đánh nàng thì cứ việc đánh, Thiên Hồ Cổ nàng chẳng sợ.

Muốn nàng thả? Nàng cứ giữ đấy, cứ cắn đấy.

"Lăng Tiểu Ngư, ta cắn chết ngươi!".

Hận ý tràn ngập trong lòng, Thiên Hồ Cổ lại càng dụng lực nhiều hơn.

"Cổ Cổ, ta hỏi lại: Muội có chịu thả không?".

"Ư...".

"Đây là muội ép ta đấy".

Trước sự lì lợm của thiếu nữ trong lòng, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc cũng phải nổi cáu. Thần tình đanh lại, hắn ghì Thiên Hồ Cổ chặt hơn, đầu cúi thấp.

Hôn?

Dẫu muốn cũng chẳng được. Miệng của Thiên Hồ Cổ hiện đâu có rảnh.

Lăng Tiểu Ngư, hắn không hôn. Thay vì hôn thì... hắn cắn. Tuy nhiên, khác với Thiên Hồ Cổ, nơi hắn cắn chả phải tay, lực đạo được dùng cũng chẳng quá mạnh. Trái lại, nó nhẹ nhàng lắm, lưu lại bất quá một vết bầm nho nhỏ.

Nhưng, chính vết cắn nhẹ tênh ấy, nó đã khiến cho nạn nhân là Thiên Hồ Cổ phải giật bắn người. Không biết lấy sức lực từ đâu, nàng vậy mà có thể vùng thoát ra khỏi sự kìm toả của Lăng Tiểu Ngư.

Tay trái che ngực, tay phải chỉ thẳng, Thiên Hồ Cổ chưa hết kinh hoảng, miệng lắp bắp: "Ngươi... Ngươi... Ngươi...".

...

Thiên Hồ Cổ muốn nói lắm, nhưng lúc này nàng lại không biết nên nói gì cho phải. Tâm trí nàng, nó đang bấn loạn...

Thật sự thì nàng đã hết sức bất ngờ. Có nghĩ thế nào nàng cũng không sao hình dung ra được Lăng Tiểu Ngư lại làm như vậy, cắn vào cái nơi nhạy cảm đó của mình.

Vô sỉ? Hạ lưu? Chẳng đủ dùng. Lăng Tiểu Ngư hắn còn hơn thế nữa...

Bộ ngực phập phồng, khuôn mặt đỏ ửng, Thiên Hồ Cổ thực muốn phát điên. Và khẳng định là nàng sẽ phát điên thật nếu không có sự tác động đến từ Lăng Tiểu Ngư.

"Cổ Cổ, nếu muội còn làm loạn thì hậu quả sẽ khó lường lắm đấy. Ta không dám đảo bảo mình vẫn sẽ nhẹ nhàng giống như trước nữa đâu", đấy là những gì Lăng Tiểu Ngư hắn đã nói.

Đe doạ! Rành rành là đe doạ!

Nhớ lại một màn vừa mới xảy ra, Thiên Hồ Cổ lập tức sinh thoái ý. Ngọn lửa sắp bạo phát trong lòng cũng theo đó hạ đi đôi chút.

"Lăng Tiểu Ngư! Người là thứ hạ lưu, đê tiện!".

"Ngươi... Ngươi không phải người!".

...

"Cổ Cổ".

Sau một thoáng mắt tròn mắt dẹt, Gia Gia - vị khán giả rất đỗi nhiệt tâm - cuối cùng cũng quyết định lên tiếng. Nó quẹt tay ngang miệng, nhanh chóng tiếp lời: "Thật ra ngươi không cần mắng hắn như vậy. Tiểu Ngư hắn vốn dĩ đâu có phải con người".

Thừa hiểu ý tứ của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư bên đây cũng gật đầu đồng thuận: "Phải. Có lẽ bây giờ Lăng Tiểu Ngư ta đã không còn là con người nữa rồi".

...

"Ngươi... Các ngươi...".

Thiên Hồ Cổ trông thấy Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia kẻ tung người hứng, thái độ bình thản thì nội tâm càng thêm "khiếp hãi".

Hai kẻ này... bọn họ quá ghê tởm rồi.

Theo bản năng, nàng đưa chân bước lui.

"Ưm...".

Đúng lúc này, một thanh âm khe khẽ chợt cất lên. Là từ trong cổ họng Thiên Hồ Nguyệt phát ra. Nàng đang hồi tỉnh.

Nhanh hơn tất thảy, Thiên Hồ Cổ vừa phát giác liền động thân di chuyển, đưa tay dìu đỡ tỷ tỷ mình. Thực dạ quan tâm, nàng gọi: "Nhị tỷ. Nhị tỷ...".

"Ư...".

"Nhị tỷ, là muội, Cổ Cổ đây".

"Cổ Cổ...".

Sau khi nhận ra thân ảnh thân quen của muội muội, Thiên Hồ Nguyệt mới cựa mình, cố ngồi hẳn dậy.

Chỉ là, vừa mới dụng lực, lưng còn chưa thẳng thì khuôn mặt Thiên Hồ Nguyệt nàng đã liền đại biến.

Trong tầm mắt nàng, bóng dáng của Lăng Tiểu Ngư đã vừa mới hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 360: Cuối cùng cũng đành thoả hiệp

"Soạt!".

Theo phản xạ, Thiên Hồ Nguyệt đưa tay kéo muội muội ra phía sau, khẩn trương nhìn chằm tên nam nhân ngồi nơi đối diện. Đồng thời, bên trong thể nội, nàng cấp tốc điều động linh lực.

Nhưng...

"Lực lượng của ta...".

"Bị ta phong bế rồi".

Trái với sự khẩn trương của nhị công chúa Thanh Khâu, gương mặt Lăng Tiểu Ngư vẫn hết sức bình tĩnh. Hắn uy hiếp: "Nguyệt cô nương, ngươi tốt nhất đừng nên loạn động. Ta không muốn lại phải dùng biện pháp mạnh với ngươi đâu".

Như chợt nghĩ đến chuyện gì, Thiên Hồ Nguyệt ngó sang muội muội: "Cổ Cổ, hắn đã làm gì muội?".

Thiên Hồ Cổ có chút phân vân, nhưng rồi cũng quyết định giấu đi chuyện mới xảy ra ban nãy: "Muội... muội không sao, chỉ bị phong bế lực lượng thôi".

"Cổ Cổ, hắn có đụng chạm muội không?" Chưa mấy an tâm, Thiên Hồ Nguyệt lại truy.

Và một lần nữa, Thiên Hồ Cổ cố che giấu: "Không... Không có".

Cái chuyện đáng xấu hổ kia, trong hoàn cảnh này, Thiên Hồ Cổ nàng làm sao có thể nói ra cho tỷ tỷ mình biết được. Đó là một sự ô nhục. Thiên Hồ Cổ nàng đã bị người khinh nhờn. Nếu thực nói ra, nhị tỷ nàng khẳng định sẽ nổi điên mà bất chấp tất cả, lao đến đánh Lăng Tiểu Ngư mất.

Đương nhiên là nàng không lo Lăng Tiểu Ngư bị đánh; khiến nàng dè dặt, cố tâm che giấu, căn nguyên hết thảy đều bởi vì Thiên Hồ Nguyệt.

Ở trạng thái toàn thịnh, nhị tỷ nàng còn chẳng phải đối thủ của Lăng Tiểu Ngư thì huống chi bây giờ, khi lực lượng đã bị phong bế. Nếu ra tay, khẳng định nhị tỷ nàng sẽ là người chịu thiệt. Mà, với bản tính xấu xa, vô sỉ của Lăng Tiểu Ngư hiện tại, ai biết được hắn sẽ làm gì nhị tỷ nàng. Nói không chừng so với bản thân nàng ban nãy, nhị tỷ còn bị đùa bỡn, khinh nhờn nhiều hơn...

Thiên Hồ Cổ là vậy, có lý do để che giấu. Vì bản thân thì ít, lo cho Thiên Hồ Nguyệt mới nhiều.

Tiếc thay, diễn xuất của nàng vẫn còn quá kém, chưa đủ để qua mặt được Thiên Hồ Nguyệt.

Là người từng trải, lại cộng thêm mối quan hệ thân thiết giữa đôi bên, Thiên Hồ Nguyệt há đâu chẳng nhận ra sự khác thường trên khuôn mặt, trong thanh âm của muội muội mình. Nàng biết, có chuyện gì đó đã xảy ra rồi.

"Cổ Cổ." - Nắm lấy tay muội muội, Thiên Hồ Nguyệt tiếp tục truy hỏi, giọng điệu càng quan thiết hơn bội phần - "Lăng Tiểu Ngư hắn đã làm gì muội? Mau nói cho tỷ biết!".

"Nhị tỷ, thật sự không có! Muội thật không sao hết!".

Như để chứng minh lời nói của mình, Thiên Hồ Cổ vén tay áo lên, để lộ ra một vết son màu đỏ.

"Tỷ xem. Thủ cung sa của muội vẫn còn".

Quan sát hồi lâu, chừng khi xác nhận đấy đích xác là thủ cung sa do đích thân mình chấm năm nào, lúc này nội tâm Thiên Hồ Nguyệt mới phần nào lắng dịu.

Nhưng, Thiên Hồ Nguyệt nàng nhẹ nhõm còn chưa được mấy giây thì một thanh âm non nót truyền tới, khiến cho lòng nàng một lần nữa phải dậy sóng.

"Cổ Cổ nói dối đấy. Vừa nãy nàng ấy đã bị Tiểu Ngư cắn vào ngực một cái".

...

Một cách chầm chậm, Thiên Hồ Nguyệt quay lại nhìn muội muội: "Cổ Cổ, những lời Gia Gia nó vừa nói... có phải thật không?".

"Nhị tỷ, không phải như tỷ nghĩ đâu...".

Chút hy vọng sau cùng triệt để tan biến, Thiên Hồ Nguyệt siết chặt nắm tay, rồi hét lớn: "Lăng Tiểu Ngư! Ta giết ngươi!!".

"Nhị tỷ!".

Phía sau, Thiên Hồ Cổ vừa trông thấy Thiên Hồ Nguyệt muốn lao lên đánh Lăng Tiểu Ngư thì lập tức dang tay ra níu giữ.

"Tỷ đánh không lại hắn đâu! Nhị tỷ...!".

"Cổ Cổ, buông tỷ ra!".

"Nhị tỷ!".

"... Ta phải giết hắn!!".

...

"Haizz...".

Chứng kiến hai tỷ muội Thiên Hồ kẻ ôm người gỡ, kẻ la người hét, Lăng Tiểu Ngư không khỏi thở dài. Đối với hai tỷ muội, hắn thực cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Thiên Hồ Cổ bản tính quật cường thì thôi đi, hắn có thể dễ dàng hiểu được. Nhưng còn Thiên Hồ Nguyệt... Nàng ta tốt xấu gì cũng đã sống mấy trăm năm, tu vị đã là chân nhân hậu kỳ, tại sao lại chẳng biết cân nhắc như vậy?

Muốn xông vào giết hắn? Thiên Hồ Nguyệt nàng không biết mình vốn dĩ là vô pháp làm được ư.

"Tỷ muội tốt ta đã gặp nhiều, nhưng thâm tình giống như Thiên Hồ Nguyệt này thì cũng hiếm lắm".

"Cũng tốt. Chỉ sợ Thiên Hồ Nguyệt nàng vô tâm, chứ bằng hữu tình, yêu thương muội muội như vầy... quá dễ để đối phó".

Nhấc mông đứng dậy, cùng với chút đạo thuật được thi triển, Lăng Tiểu Ngư đã ngay lập tức tiếp cận hai tỷ muội Thiên Hồ. Ngón tay đưa về trước, hắn điểm nhẹ lên người Thiên Hồ Nguyệt mấy cái.

Tức thì, vốn đang loạn động, Thiên Hồ Nguyệt liền an tĩnh lại.

Nhìn tỷ tỷ toàn thân bất động, Thiên Hồ Cổ lo lắng, hướng Lăng Tiểu Ngư chất vấn: "Ngươi đã làm gì nhị tỷ ta?!".

"Không cần lo lắng. Chỉ điểm vài huyệt đạo để nàng im lặng thôi".

...

Đợi cho cảm xúc của Thiên Hồ Cổ, và cả Thiên Hồ Nguyệt bình ổn lại, lúc này Lăng Tiểu Ngư mới nói tiếp:

"Nguyệt cô nương, ta đối với Cổ Cổ không có làm gì cả. Chuyện kia... thực sự là ngoài ý muốn".

"Ta không cố ý làm hại hai tỷ muội các người. Bằng chứng là hiện giờ, hai người vẫn bình an vô sự. Tuy nhiên...".

Lăng Tiểu Ngư kéo dài âm điệu, cố tình trưng ra bộ mặt hung ác: "... Nếu cô nương vẫn tiếp tục hung hăng như vậy, ta không thể đảm bảo tỷ muội hai người sẽ còn an toàn nữa đâu".

"Ta biết, Nguyệt cô nương nhất định chẳng e ngại gì. Nhưng còn Cổ Cổ thì sao?".

"À, có một chuyện ta quên nói. Hiện giờ, ngoài việc tu vi bị phong bế ra thì trong cơ thể Cổ Cổ còn tồn tại một đạo cấm chế đặc biệt nữa. Cấm chế kia, chỉ cần ta khẽ động thần niệm sẽ liền kích phát. Và khi đã kích phát, đừng nói thân thể, kể cả thần hồn Cổ Cổ cũng sẽ khó mà lành lặn được".

Bỏ qua ánh mắt cừu hận của Thiên Hồ Cổ, Lăng Tiểu Ngư quay mặt đi. Hắn đợi thêm một lúc để cho Thiên Hồ Nguyệt có thời gian nghiền ngẫm, sau đấy mới giải khai huyệt đạo cho nàng.

Quả như hắn nghĩ, Thiên Hồ Nguyệt đã đưa ra một lựa chọn rất sáng suốt. Mắng đúng là có mắng, chửi đúng là có chửi, tuy nhiên, chuyện lao lên đánh đấm thì hoàn toàn bị nàng gác lại. Nó đã không xảy ra.

Người mắng mặc người, Lăng Tiểu Ngư vẫn tỏ vẻ điềm nhiên. Hắn nói: "Mắng cũng đã mắng, chửi cũng đã chửi, Nguyệt cô nương, bây giờ chúng ta có thể đi vào chính sự rồi chứ?".

Chưa nghe hồi âm, mà vốn dĩ cũng chẳng cần người lên tiếng đồng thuận, Lăng Tiểu bắt đầu truy hỏi: "Nguyệt cô nương, phiền cô nương cho ta biết. Nơi hai người tìm thấy linh quả, nó nằm ở đâu?".

"Hư...!".

...

Thiên Hồ Nguyệt hừ khẽ không đáp, Lăng Tiểu Ngư mới chuyển mắt nhìn sang Thiên Hồ Cổ.

"Hứ...!".

Lại một tiếng hừ xa cách.

Ngần thở dài, Lăng Tiểu Ngư bất đắc dĩ, đành phải dùng biện pháp mạnh. Hắn thoáng động thần niệm...

"A a... ư...!".

Ngay lập tức, phía bên kia, Thiên Hồ Cổ liền đưa tay ôm đầu đau đớn kêu lên.

"Cổ Cổ!".

"Cổ Cổ...!".

...

"Lăng Tiểu Ngư! Ngươi mau dừng lại!".

Trông thấy muội muội đau đớn, mặt mày tái mét, không ngừng ôm đầu kêu la, Thiên Hồ Nguyệt sao có thể nhẫn tâm đứng nhìn. Một bên đỡ lấy muội muội, một bên nàng lớn tiếng hô gọi, yêu cầu Lăng Tiểu Ngư phải dừng ngay hành vi tra tấn.

Nhưng... hoàn toàn vô dụng. Những tiếng hô gọi của nàng, Lăng Tiểu Ngư dù nghe được cũng chỉ để ở ngoài tai, vẫn tiếp tục làm đau muội muội nàng.

Cực chẳng đã, Thiên Hồ Nguyệt đành cam chịu thất bại. Nàng cắn răng, cuối cùng thoả hiệp: "Ta nói!!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 361: Có Được Tin Tức

Thiên Hồ Nguyệt đã từ bỏ lòng tự tôn, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên cũng sẽ thôi không làm khổ Thiên Hồ Cổ nữa.

Hắn ngưng tác động cấm chế, chờ cho tỷ muội Thiên Hồ ổn định lại, lúc này mới hé môi cất tiếng:

"Được rồi, tỷ muội các người không cần phải nhìn ta chằm chằm như vậy, có ý định báo thù thì cũng nên để sau đi".

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi nhất định sẽ không có kết cục tốt đâu!".

...

"Có lẽ Lăng Tiểu Ngư ta sẽ chẳng có kết cục tốt thật, nhưng đó là chuyện của sau này, còn bây giờ...".

"Nguyệt cô nương, nói ta biết. Vị trí hái hắc sắc linh quả nằm ở đâu?".

Trong nội tâm, Thiên Hồ Nguyệt hết sức căm hận, rất không muốn nói. Nhưng khổ nỗi nàng không nói thì lại không được. Tình cảnh của tỷ muội nàng

bây giờ đâu có cho phép... Nếu chỉ có mỗi Thiên Hồ Nguyệt nàng thì chẳng nói làm gì, đằng này... Cổ Cổ, muội muội nàng vẫn còn ở đây.

Vì sự an toàn của muội muội, Thiên Hồ Nguyệt dẫu bất cam cũng đành phải đem tin tức nói ra: "Cửu Cung Sơn".

"Cửu Cung Sơn?".

Lăng Tiểu Ngư lục tìm trong trí nhớ, nhưng sau một đỗi, hắn đành từ bỏ. "Cửu Cung", danh tự này hắn thực là chưa nghe qua bao giờ.

"Nguyệt cô nương, thứ cho ta kiến thức nông cạn, xin cô nương hãy nói rõ".

Ánh mắt lườm lườm, Thiên Hồ Nguyệt hậm hực: "Cửu Cung là dãy núi rộng chừng một ngàn sáu trăm dặm, nằm ở phía tây Trung nguyên, cách Tây vực khoảng năm ngàn dặm".

"Xem ra cũng không ngắn".

Lăng Tiểu Ngư có chút tò mò: "Từ Thanh Khâu đến Cửu Cung Sơn kia, khoảng cách tính ra khá dài. Nguyệt cô nương tại sao lại đi đến nơi đó?".

"Dạo chơi." Thiên Hồ Nguyệt chả thèm nghĩ, tùy tiện đáp.

Lẽ dĩ nhiên Lăng Tiểu Ngư sẽ không tin. Dẫu vậy, hắn cũng thôi, ngừng truy hỏi ở vấn đề ấy mà chuyển ý: "Được rồi, thế cô nương nói cho ta biết. Trong lần dạo chơi này của mình, hai tỷ muội cô nương đã nhìn thấy gì, đã phát hiện ra điều gì?".

"Chúng ta không có...".

"Nguyệt cô nương." Thiên Hồ Nguyệt còn chưa kịp nói xong thì Lăng Tiểu Ngư đã nhanh chóng chen ngang. Hắn bảo: "Ta khuyên cô nương nên thành thật. Vì bản thân cô nương, cũng là vì Cổ Cổ".

Biết mình đang bị uy hiếp, Thiên Hồ Nguyệt mím môi, bất đắc dĩ phải đem sự thật nói ra.

"... Trong lúc Cổ Cổ đuổi theo một con Thanh Sương Điểu đã vô tình phát hiện ra một hang động. Hang động đó nằm phía sau một thác nước".

"Sau đó Nguyệt cô nương và Cổ Cổ đã vào bên trong hang động?".

"Phải".

"Trong ấy có gì?".

"Cấm chế".

Thiên Hồ Nguyệt nhớ lại: "Bên trong thạch động có một số trận pháp, hơn phân nửa đã bị hư hại. Sau khi đem chúng phá giải, tỷ muội ta phát hiện ra một ít dấu vết có niên đại rất xa xưa, có thể là của cổ tu sĩ lưu lại".

"Là động phủ cổ tu sĩ?".

"Không biết".

Lăng Tiểu Ngư cau mày: "Chẳng phải cô nương đã phá giải cấm chế, sao lại không biết?".

Ném cho họ Lăng một cái nhìn khinh bỉ, Thiên Hồ Nguyệt nói: "Những thứ ta phá giải bất quá chỉ là các trận pháp dùng để ngụy trang, che giấu, cấm chế thật sự thì vẫn còn".

"Ngươi không thể phá?".

"Không thể".

"Thậm chí với tu vị chân nhân hậu kỳ, nguồn yêu lực mạnh mẽ kia của mình?".

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi không biết cấm chế kia kiên cố tới mức nào đâu".

...

"Nguyệt cô nương, theo như lời cô nương thì hắc sắc linh quả chính là được hái bên trong thạch động nọ?".

"Không sai. Nó mọc ngay bên cạnh cấm chế, ngoài cánh cửa đá kiên cố kia".

...

Lăng Tiểu Ngư trầm mặc vài giây, rồi bảo: "Nguyệt cô nương, cấm chế kia thế nào, phiền cô nương hãy tả lại. Thật chi tiết".

Thân phận tù nhân, Thiên Hồ Nguyệt nào được quyền lựa chọn, chỉ có thể y lời tường thuật...

Một lúc sau.

Khi mà Thiên Hồ Nguyệt đã miêu tả lại rõ ràng, Lăng Tiểu Ngư mới dời mắt nhìn về phía thân ảnh nhỏ nhắn vẫn đang ngồi chăm chú theo dõi từ nãy giờ.

"Gia Gia, ngươi thấy thế nào?".

"Hmm... Rất khó nói".

Gia Gia tiếp lời: "Dựa theo lời kể của Thiên Hồ Nguyệt thì cấm chế kia quả thực rất đặc biệt, khác hẳn những cái ta từng gặp. Thế nên... Tiểu Ngư, ta cũng không chắc mình có thể tự do ra vào được hay không".

"Lợi hại như vậy sao...".

Liếc thấy họ Lăng cau mày khó nghĩ, Gia Gia mới lên tiếng trấn an: "Tiểu Ngư, ngươi cũng đừng lo lắng quá. Nếu cái chỗ kia thật sự là động phủ cổ tu sĩ thì sau ngần ấy năm tháng, cấm chế dẫu ghê gớm đến mấy thì hôm nay uy lực khẳng định cũng đã giảm đi nhiều rồi. Thiên Hồ Nguyệt không giải được không có nghĩa là Gia Gia ta cũng sẽ như vậy. Ta so với nàng lợi hại hơn a".

"Hứ...".

Vừa mới an vị cạnh muội muội, Thiên Hồ Nguyệt nghe Gia Gia bảo vậy thì nhếch môi xem thường: "Nói thì ai chả nói được. Chỉ sợ tới lúc chính thức đối mặt, Gia Gia ngươi lại phải hối hận".

"Ta hối hận gì chứ?".

Gia Gia kênh mặt: "Thiên Hồ Nguyệt ngươi đừng có xem thường ta. Mấy khoản trận pháp, cấm chế này, ngươi dù cưỡi mười tám con chiến mã cũng khó mà đuổi kịp ta đấy".

"Ếch ngồi đáy giếng".

"Thiên Hồ Nguyệt, ngươi vừa nói ai ếch ngồi đáy giếng?".

"Nói ai ngươi tự hiểu".

"Ngươi...!".

"Được rồi Gia Gia. Không cần phải chấp nàng".

Lăng Tiểu Ngư chủ động can ngăn, nhằm tránh cho đôi bên phát sinh một cuộc khẩu chiến. Hắn lựa lời trấn an người bạn đã cùng mình đồng hành bao năm: "Gia Gia, Nguyệt cô nương đây bởi chưa kiến thức qua năng lực của ngươi nên mới có ý tứ khinh thị. Tới Cửu Cung Sơn, chỉ cần ngươi đại triển thần thông cho nàng ta thấy, khi ấy nàng sẽ tự khắc công nhận thôi".

Gia Gia nghe qua, tâm tình liền dịu lại. Nó âm thầm hạ quyết tâm: "Tiểu Ngư nói đúng, ta cần gì chấp nhặt nàng. Cứ đợi đến Cửu Cung Sơn rồi thể hiện cho Thiên Hồ Nguyệt nàng thấy. Cấm chế thôi mà, há lại làm khó được ta".

Nội tâm thông suốt, Gia Gia dứt khoát gạt hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt qua một bên. Nó hỏi Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, vậy khi nào chúng ta đi?".

"Đi?".

"Thì Cửu Cung Sơn đó".

"À... Sáng mai".

...

Chính sự tới đây coi như chấm dứt. Chuyện thạch động kỳ bí sau thác nước nơi Cửu Cung Sơn kia, Lăng Tiểu Ngư không hỏi nữa, Gia Gia cũng thôi không nhắc đến nữa.

Hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, các nàng cũng như vậy, không hề nhắc tới.

Xin được thả đi ư? Càng không.

Tin tức đúng là đã cho Lăng Tiểu Ngư biết hết, nhưng hắn tin được bao nhiêu thì đấy lại chuyện của hắn. Lùi một bước, cứ cho là hoàn toàn tin tưởng đi, như vậy Lăng Tiểu Ngư hắn cũng không có khả năng sẽ đồng ý trả tự do cho các nàng.

Nên nhớ, quan hệ đôi bên bây giờ rất tệ, bảo cừu nhân cũng chẳng quá. Thạch động kỳ bí sau thác nước kia Lăng Tiểu Ngư hắn còn chưa thăm dò xong

thì làm sao dám thả tỷ muội nàng đi được. Hắn đâu có phải kẻ ngốc. Dám cá hắn sẽ mang các nàng theo cùng, chờ khám phá xong thạch động rồi mới tính tiếp.

Kết cục sau cùng dành cho hai tỷ muội sẽ là gì?

Có lại tự do, hay là...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 362: Nhân phẩm của người tốt

Bình an trở về Thanh Khâu, hoặc sẽ nằm lại vĩnh viễn ở một nơi nào đó, khả năng nào cũng có thể xảy ra. Thiên Hồ Cổ lẫn Thiên Hồ Nguyệt, hai tỷ muội thật tình là không biết.

Lăng Tiểu Ngư của hiện tại đã khác xưa nhiều lắm rồi, các nàng vô pháp đoán được. Suy nghĩ của hắn, có lẽ cũng chỉ mình hắn mới rõ.

...

"Lần thứ nhất gặp mặt, một cái búng tay thôi Thiên Hồ Nguyệt ta cũng đủ giết hắn, vậy mà hôm nay, trong lần chạm trán thứ hai này...".

Trong dạ ngầm thở dài, Thiên Hồ Nguyệt quay sang nhìn muội muội, quan tâm hỏi: "Cổ Cổ, cấm chế trong người muội...?".

"Nhị tỷ, muội vẫn ổn".

Ổn sao?

Thiên Hồ Nguyệt nàng liệu có thể tin?

Lực lượng bị phong bế, tự do đã mất, trong cơ thể lại còn tồn tại một cấm chế nguy hiểm, tính mạng tùy thời có thể bị lấy mất... Như thế là ổn ư?

"Cổ Cổ, đều là do tỷ vô dụng".

"Nhị tỷ...".

Thiên Hồ Cổ lắc đầu. Nàng chủ động nắm lấy tay tỷ tỷ mình: "Không phải do tỷ, là lỗi của muội. Nếu muội không ham chơi, trốn tới Bắc Hà thì mọi chuyện đã chẳng thành ra như vầy. Nếu không vì an nguy của muội, nhị tỷ sớm đã có thể bình an trở về Thanh Khâu rồi... Nhị tỷ, là muội đã liên lụy tỷ...".

"Đừng có ngốc. Chúng ta là tỷ muội. Tỷ muội thì không bao giờ có hai từ liên lụy".

"Nhị tỷ...".

...

...

"Chẹp...".

Ngồi nướng sơn kê bên này, Gia Gia trông thấy một màn tỷ muội tình thâm sướt mướt thế kia thì không khỏi phát sinh bực bội.

Đúng vậy, là bực bội.

Phải chi Gia Gia nó chưa nói lời gì thì cũng thôi, đằng này... Nó đã nhắc đi nhắc lại, cố gắng giải thích mấy lần rồi a. Nó đã bảo Lăng Tiểu Ngư sẽ không làm hại hai tỷ muội các nàng, chỉ cần thăm dò xong thạch động kỳ bí ở Cửu Cung Sơn kia thì sẽ liền trả tự do cho các nàng, ấy vậy mà các nàng...

"Này!" - Thái độ hậm hực, Gia Gia chen ngang - "Ta nói hai tỷ muội các ngươi có bị làm sao không đấy? Các ngươi làm gì mà cứ như thể sắp bị đưa ra pháp trường hành quyết vậy hả?".

"Ta đã bảo là chúng ta chỉ vì lo hai tỷ muội các ngươi làm loạn nên mới phải phong bế lực lượng, mang các ngươi theo cùng, chờ thăm dò thạch động kia xong thì sẽ thả đi. Chúng ta sẽ không nhổ một sợi lông nào của các ngươi hết a. Các ngươi làm ơn đừng có sầu thảm thê lương nữa có được không. Các ngươi không phiền nhưng ta thì phiền lắm".

"... Nhất là Cổ Cổ ngươi đấy. Chẳng phải ta đã giải thích cho ngươi hết rồi sao. Lăng Tiểu Ngư hắn vốn không có ý định tổn hại gì các ngươi. Hắn là người tốt".

"Người tốt?".

Thiên Hồ Cổ chưa hồi âm thì giọng tỷ tỷ nàng đã cất lên.

Ánh mắt tập trung vào món đồ vật vừa được Lăng Tiểu Ngư lấy ra từ giới chỉ, Thiên Hồ Nguyệt khinh miệt: "Trước thương tổn người, sau lại đem bảo vật của người chiếm đoạt, vậy là người tốt sao?".

Cướp đoạt?

Gia Gia mới đầu chưa kịp hiểu, nhưng sau khi nối gót Thiên Hồ Nguyệt nhìn sang chỗ Lăng Tiểu Ngư thì nó rốt cuộc tường minh.

Cái gã đồng hành cùng nó, hắn đang cầm Linh Ngục Trường Qua - pháp bảo mạnh nhất của Thiên Hồ Nguyệt - mà vuốt ve, xem xét.

"Tiểu Ngư, ngươi làm cái gì đấy?".

Nghe Gia Gia gọi đích danh, họ Lăng lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên.

"Chuyện gì?".

Tay chỉ Linh Ngục Trường Qua, Gia Gia chất vấn: "Ta hỏi ngươi đang làm gì? Ngươi cầm cây trường qua này làm gì? Nó là pháp bảo của Thiên Hồ Nguyệt a".

"Cái đó ta biết".

"Đã biết sao ngươi còn lấy?".

"Tại sao không thể lấy?".

"Bởi vì ta đã nói với tỷ muội nàng rằng Tiểu Ngư ngươi là người tốt".

"Ồ..." - Lăng Tiểu Ngư dửng dưng, tiếp tục cúi nhìn cây hắc sắc trường qua trong tay - "Đó là ngươi nói, đâu phải ta nói".

Gia Gia: "...".

...

Càng xem, thành kiến đối với Lăng Tiểu Ngư của hai tỷ muội Thiên Hồ càng thêm sâu đậm. Thiên Hồ Nguyệt hướng Gia Gia - kẻ đã bảo đảm cho tên xấu xa kia, nói: "Thấy rồi chứ? Người tốt của ngươi đấy".

"Chẹp..." - Gia Gia chép môi, cố tìm lời biện minh - "Cái đó... Thiên Hồ Nguyệt à, ngươi không thể chỉ dựa vào hành vi của một người để đánh giá nhân phẩm của họ được".

"Vậy thì ý ngươi một tên đầu trộm đuôi cướp cũng được xem là người tốt?".

"À thì... Ha ha... Chà, con sơn kê này bị cháy rồi. Hừm, ta phải trở qua mới được...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 363: Tới Cửu Cung

Đất trong thiên hạ hiện nay có thể chia làm năm phần lớn, đó là Đông hoang, Tây vực, Nam lĩnh, Bắc hải và Trung nguyên. Trong số ấy, rộng lớn và trù phú nhất thì không đâu qua được Trung nguyên của Việt quốc. Ở đây dân số rất đông, sản vật rất nhiều. Tu sĩ chỗ này cũng là như vậy, nhiều hơn hàng chục, hàng trăm lần những nơi khác. Mọi năm, biến động đa phần đều là từ đây mà ra. Có thể nói, đại sự thời cuộc trong thiên hạ, mười quá tám chín phần là bắt nguồn từ Trung nguyên.

Hôm nay, điều ấy lại đúng thêm một lần nữa...

...

Vùng lãnh thổ phía tây Trung nguyên, cách Tây vực khoảng độ năm ngàn dặm...

Lúc này, trên núi Tu Di - một trong số hàng chục ngọn núi thuộc dãy Cửu Cung Sơn - có một toán người đang thong thả bước đi. Dẫn đầu là hai cô gái: một người mặc bạch y, bề ngoài tuổi độ hai bảy hai tám, đã thành thục; một người mặc hoàng y, tuổi tầm mười bảy mười tám, còn vương ít nhiều vẻ ngây thơ non nớt. Cả hai ai nấy đều hết sức xinh đẹp, rất có khí chất. Xét ra cũng là bậc mỹ nhân xuất chúng trong thiên hạ.

Mà, xinh đẹp đâu chỉ riêng hai người các nàng. Trừ các nàng ra thì tiểu cô nương mặc bạch y đang nối gót theo sau cũng vô cùng khả ái. Cô bé có đôi mắt to tròn, một khuôn mặt bầu bĩnh, làn da thì trắng mịn như sứ, thực trông cứ như thể được người dày công điêu khắc ra vậy.

Nữ tính là vậy, ai cũng đều rất xinh đẹp, nếu không phải đại mỹ nhân thì cũng là tiểu mỹ nhân. Tuy nhiên, nam tính lại khác...

Trong đội ngũ bốn người, tên nam nhân duy nhất này, tướng mạo quả chẳng được lung linh gì mấy. Mặc dù dáng người không tệ, cũng xem như cao ráo, nhưng đường nét trên khuôn mặt thì... Xấu thì không đến nỗi xấu, chỉ là... chả được đẹp lắm.

"Bình thường", đấy hẳn là danh từ thích hợp nhất để gán lên người hắn.

Nhưng thiết nghĩ, hắn sẽ không quá bận tâm đâu. Bởi lẽ, hắn đâu phải người thường. Hắn là tu sĩ, tu vị lại còn tương đương với chân nhân cảnh hậu kỳ - cấp bậc mà thiên hạ hiếm người có khả năng đạt tới. Một cường giả đỉnh phong như hắn, dung nhan há lại là thứ đáng để hắn quan tâm? Tính cách hắn cũng chẳng hề lập dị.

Lúc này, thứ có thể khiến một cường giả đỉnh phong như hắn động lòng, cố tâm tìm kiếm, có chăng là những bí mật được cất giấu đằng sau lớp cấm chế nơi thạch động thần bí kia mà thôi. Để đặt chân được đến đây, Lăng Tiểu Ngư hắn đã phải bỏ ra cả tháng trời rồi.

Một tháng, đó không phải khoảng thời gian ngắn. Với một tu sĩ có thực lực tương đương chân nhân cảnh hậu kỳ, có khả năng phi thiên độn địa như hắn thì lại càng thêm đáng kể.

Nhắc tới việc này, tính ra cũng là bất đắc dĩ. Nếu chẳng vì dọc đường đi đụng phải mấy tên dâm tặc không biết trời cao đất rộng cộng thêm có kẻ trong đội ngũ ngày đêm tính kế tìm phương hòng đào tẩu thì hành trình đã được rút ngắn đi rất nhiều rồi.

"Haizz...".

Vị trí cuối cùng sau hàng ngũ, Lăng Tiểu Ngư ngẫm lại quãng thời gian đã qua, trong dạ khó tránh một phen cảm thán. Lòng dạ nữ nhân rất khó đoán, trước đây hắn sớm đã biết; nhưng đến hôm nay, hắn chợt nhận ra rằng... Những gì Lăng Tiểu Ngư hắn biết, chúng vẫn còn quá ít. Tâm nữ nhân, nó phức tạp hơn hắn từng nghĩ nữa.

"Trước đây bên cạnh chỉ có mỗi Gia Gia nên không cảm thấy gì, giờ có thêm hai vị công chúa Thiên Hồ tộc này đồng hành mới biết nữ nhân phiền toái tới cỡ nào... Thật là vô pháp hiểu thấu nữ nhân các người...".

"Tiểu Ngư, ngươi đang nghĩ cái gì đấy?" Vốn đang đi đằng trước, Gia Gia bỗng nhiên quay đầu, nhìn tên nam nhân ở phía sau mà cất tiếng hỏi.

Mới rồi nó đã thấy hắn lắc đầu.

Nhanh chóng thu lại nét mặt trầm tư cảm thán của mình, Lăng Tiểu Ngư hồi đáp: "Không có gì. Ta chỉ là đang nghĩ đến cấm chế kia thôi".

Cấm chế?

Gia Gia dường như chẳng tin tưởng lắm. Nó chớp chớp hàng mi, nói: "Ngươi thật là đang nghĩ tới cấm chế? Ta thấy không giống lắm a".

"Ta thật là đang nghĩ tới cấm chế. Ngoài đó ra thì còn có chuyện gì đáng để nghĩ nữa chứ?".

"Còn a".

Gia Gia chỉ tay vào hai cô gái đang đi phía trước, bảo: "Cổ Cổ và Thiên Hồ Nguyệt này".

Bị người nói trúng, Lăng Tiểu Ngư khó tránh có phần chột dạ. Dù vậy, ngoài mặt hắn vẫn trấn định như thường. Hắn phủ nhận: "Các nàng thì có gì đáng để ta phải nghĩ. Bất quá hai nữ nhân ngoan cố cứng đầu, thích gây phiền toái cho người khác mà thôi".

...

Câu nói của Lăng Tiểu Ngư, nó đã có công hiệu tức thì. Nhưng không phải với Gia Gia mà là với hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ. Gần như đồng thời, các nàng ngưng hẳn bước chân, xoay đầu nhìn lại.

"Cổ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt." - Khá mau mắn, Gia Gia mở miệng - "Hai người các ngươi đã nghe rồi đó. Tiểu Ngư hắn thấy tỷ muội các ngươi là những kẻ cứng đầu, rất phiền toái. Các ngươi nên tiết chế lại một chút đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 364: Thái âm chi khí

"Tỷ muội chúng ta ở trong mắt Lăng Tiểu Ngư ngươi là như vậy, rất phiền toái?" Bỏ qua Gia Gia, Thiên Hồ Cổ trực tiếp hướng Lăng Tiểu Ngư chất vấn.

Đâm lao đành phải theo lao, Lăng Tiểu Ngư khẽ hắng giọng, đáp: "Ừ, rất phiền toái".

Hắn nói thêm: "Từ Mai Sơn đến Cửu Cung, khoảng cách tuy rằng không ngắn, nhưng với tốc độ phi hành của ta và Gia Gia, dẫu phải mang theo tỷ muội hai người cộng thêm ngơi nghỉ dọc đường thì bất quá cũng chỉ dăm bảy ngày liền tới. Một tháng thời gian, trì hoãn lâu như vậy còn chẳng phải do tỷ muội hai người?".

"Chúng ta đã làm gì?!".

Làm gì?

Trông thần tình đầy vẻ oan khuất kia của Thiên Hồ Cổ, Lăng Tiểu Ngư thật không biết nói sao cho phải. Suốt dọc đường đi, rắc rối chẳng phải là đều từ hai tỷ muội nàng phát sinh ư?

Dẫn dắt đám tà tu kia là các nàng, tìm phương tính kế đào tẩu cũng là các nàng a.

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu: "Được rồi, không tranh cãi với tỷ muội hai người".

Đấu khẩu với nữ nhân, đó thật sự sẽ là một quyết định rất thiếu sáng suốt đấy. Một tháng đồng hành, bấy nhiêu là quá đủ để Lăng Tiểu Ngư tự mình kiểm chứng rồi.

Nhấc chân tiến tới, hắn lướt hẳn qua mặt hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, vừa đi vừa nói: "Đừng có ở đó lườm ta nữa. Đi thôi".

"Hừ...".

...

Tại núi Tu Di, đoàn người tiếp tục tiến về phía trước. Theo chỉ dẫn của Thiên Hồ Nguyệt, qua thêm chừng mười phút đi đường thì tất cả cùng dừng lại.

Trước mặt bọn họ, một thác nước hùng vĩ đã vừa mới hiện ra.

Nhìn dòng thác trắng xoá đang chảy mạnh, Gia Gia cảm thán: "Oa... Cái thác này lớn thật!".

Ngó qua Thiên Hồ Cổ đang đứng kế bên, nó hỏi: "Cổ Cổ, đây là chỗ ngươi phát hiện ra thạch động cổ tu sĩ đó hả?".

"Là nó." Thiên Hồ Cổ tùy tiện đáp, giọng không vui vẻ gì mấy.

Dù vậy, Gia Gia cũng chả mấy để tâm. Nó hít nhẹ một hơi, xung phong làm người dẫn đầu.

"Tiểu Ngư, ta vào trước xem thử".

Nói rồi, Gia Gia lập tức hoá thành một đạo tử quang bay xuyên qua thác nước.

Ở phía sau, Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu. Hắn áp sát hai tỷ muội Thiên Hồ, bất chấp thái độ rất không tình nguyện mà mang theo các nàng nối gót bay theo Gia Gia. Tất nhiên là trong quá trình "bay lượn" này, một chút đụng chạm là khó tránh khỏi. Hai bờ eo thon của hai vị công chúa Thanh Khâu, toàn bộ đều nằm gọn trong tay Lăng Tiểu Ngư hắn.

Khỏi phải nghĩ, với thành kiến có sẵn, Thiên Hồ Nguyệt và Thiên Hồ Cổ dĩ nhiên đã hết sức phiền lòng. Chả bởi vậy mà ngay khi vừa xuyên qua thác nước, mới tiếp đất thì các nàng liền vùng ra khỏi người Lăng Tiểu Ngư đó thôi.

Coi như chưa nghe chưa thấy, họ Lăng động thân di chuyển. Hắn đi đến chỗ Gia Gia - người đồng minh duy nhất của mình.

"Tiểu Ngư, ngươi coi nè".

Vừa thấy Lăng Tiểu Ngư đi tới, Gia Gia liền đưa tay chỉ vào một gốc cây ở sát ngay bên cạnh.

Theo tay nó chỉ, Lăng Tiểu Ngư ngưng thần quan sát.

Gốc cây nọ, quả là có chút đặc biệt. Cành, lá, thân của nó, hết thảy đều có màu đen tuyền...

...

"Hắc sắc linh quả chính là từ trên đó hái xuống".

Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt, hai tỷ muội một trước một sau cùng nhau tiến đến chỗ gốc cây kỳ lạ nọ. Vừa lên tiếng chính là Thiên Hồ Cổ.

Nối tiếp muội muội, Thiên Hồ Nguyệt cũng cất giọng: "Lăng Tiểu Ngư, bây giờ thì ngươi có thể nói cho chúng ta biết tại sao ngươi lại quan tâm đến hắc sắc linh quả kia tới như vậy rồi chứ?".

Vấn đề này, Thiên Hồ Nguyệt nàng đã thắc mắc cả tháng nay rồi. Lẽ dĩ nhiên là trong suốt quãng thời gian đồng hành ấy, Thiên Hồ Nguyệt nàng đã từng trực tiếp hỏi thẳng, chỉ là... Lăng Tiểu Ngư hắn không chịu nói. Còn phần Gia Gia, thỉnh thoảng nàng cũng có bóng gió thăm dò, tiếc rằng... thông tin thu được cũng chẳng rõ ràng lắm.

Động cơ của Lăng Tiểu Ngư, nó vẫn còn là một ẩn số. Thiên Hồ Nguyệt nàng muốn biết đáp án, cách duy nhất có thể làm chỉ là chờ đợi. Thời hạn đích thị hôm nay, ngay khoảnh khắc này. Chính miệng kẻ nào đó đã từng hứa như vậy.

"Nguyệt cô nương." - Khuôn mặt điềm tĩnh, "kẻ nào đó" xoay đầu nhìn lại, hướng Thiên Hồ Nguyệt hồi đáp - "Cô nương có vẻ rất bận tâm".

Thiên Hồ Nguyệt chẳng nói gì, chờ nghe tiếp.

Cũng không để nàng phải đợi chờ quá lâu, giọng Lăng Tiểu Ngư lần nữa cất lên: "Được rồi, như đã hứa, ta sẽ giải đáp cho cô nương".

Dời mắt về vị trí cũ, trên gốc cây màu đen nọ, hắn từ tốn nói ra: "Như cô nương đã thấy, gốc cây này, cũng như quả của nó, hết thảy đều không giống với bất kỳ loại nào mà chúng ta từng được biết. Nó có chút đặc biệt, tất nhiên là chẳng ở màu sắc".

"Nguyệt cô nương có thực lực tương đương tu sĩ chân nhân cảnh hậu kỳ, lại là hoàng tộc Thiên Hồ, thiết nghĩ hẳn không khó để nhìn ra linh khí chứa đựng bên trong hắc sắc linh quả có điểm dị thường?".

"Đúng là có chút khác biệt".

Thiên Hồ Nguyệt gật đầu, rồi đặt nghi vấn: "Nhưng vậy thì sao? Chỗ linh khí kia vốn rất ít ỏi, đừng nói vài ba quả, dù là vài ba trăm quả đi nữa cũng chẳng giúp ích được gì. Lăng Tiểu Ngư ngươi hà cớ phải bận tâm nhiều tới như vậy?".

...

"Nguyệt cô nương nói không sai, linh quả, linh thụ, hết thảy đều chẳng có bao nhiêu tác dụng. Với cấp bậc của ta thì lại càng quá ư bé nhỏ. Nhưng...".

Lăng Tiểu Ngư ngắt xuống một chiếc lá từ gốc cây bên cạnh: "Nguyệt cô nương có nghĩ qua một điều: Nếu như ban đầu, lúc khởi điểm gốc cây này vốn dĩ cũng rất bình thường...".

"Ý ngươi là gốc cây này, sở dĩ khác biệt là do trải qua biến đổi?".

Thiên Hồ Nguyệt không phải kẻ ngốc nên vừa nghe qua thì liền hiểu ngay. Chỉ có điều...

Nếu thực là biến đổi, vậy thì cái gì đã gây ra sự biến đổi này?

Lúc mới tới đây, Thiên Hồ Nguyệt nàng đã tra xét rất kỹ. Nàng đâu có phát hiện ra điều gì bất thường.

Môi khẽ nhếch, nhị công chúa của Thanh Khâu tỏ vẻ xem thường: "Lăng Tiểu Ngư, coi bộ trí tưởng tượng của ngươi phong phú quá rồi".

"Phải không?".

Ý tứ chê bai kia, Lăng Tiểu Ngư hiển nhiên nhìn ra được, dù vậy, hắn chỉ mỉm cười cho qua.

Cũng khó trách được Thiên Hồ Nguyệt. Có thể nàng là một đại yêu, một cường giả đỉnh phong đấy, nhưng chỉ ở thời đại này. Năm tháng xa xưa, nàng hiểu biết được bao nhiêu?

Trong quá khứ, thế giới này đã từng rất hoang sơ. Cái thuở hỗn mang ấy, nó đã từng tồn tại biết bao điều kỳ diệu. Ngày nay, mấy kẻ tường minh?

Thế giới đã đổi thay quá nhiều rồi. Lắm thứ hiện đã bị mất đi. Những sinh vật cường đại, những vị tiên nhân thánh giả, các bậc đại năng... Hay thậm chí một vài thứ đơn giản, dễ hình dung hơn, đơn cử như... linh khí chẳng hạn. So với buổi sơ khai, linh khí bây giờ đâu còn giống nữa.

Hỗn mang chi khí, thái dương chi lực, thái âm chi lực, thời đại này đã không ai còn nhận thức được nữa rồi. Thiên Hồ Nguyệt, nàng không phải ngoại lệ. Và đó cũng chính là lý do vì sao nàng lại xem nhẹ số linh khí chứa đựng bên trong những hắc sắc linh quả mà Cổ Cổ đã hái kia.

Thông qua những giấc mơ, từ ký ức tiền kiếp, Lăng Tiểu Ngư hắn dám khẳng định bên trong những hắc sắc linh quả ấy có lẫn một ít thái âm chi khí - thứ đã từng tồn tại ở buổi sơ khai, lúc trời đất vừa mới hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 365: Tra xét thất bại

Cho rằng Lăng Tiểu Ngư chỉ đang tự mình vẽ ra huyễn cảnh nên Thiên Hồ Nguyệt đã chê bai, thôi không thèm truy hỏi nữa. Phần mình, Lăng Tiểu Ngư tất nhiên cũng chẳng việc gì phải nhọc lòng đi để ý.

Hắn ngó nghiêng nhìn ngắm thêm một lúc, chờ khi đã tra xét kỹ càng bốn phía thạch động, lúc này mới bắt tay hành động.

Đứng cạnh gốc cây màu đen, hắn nhanh chóng thúc động linh lực. Cùng với hắc sắc lực lượng đang mạnh mẽ bành trướng nơi lòng bàn tay phải, trong đôi mắt hắn, ánh bạc cũng lặng lẽ sáng lên.

Thế rồi... mắt hắn ngưng lại. Bàn tay phải hắn, nó đã được đặt lên đất, lớp nền thạch động.

...

"Nhị tỷ, hắn ta đang làm gì vậy?" Liếc thấy ai kia một bộ nghiêm túc thi triển đạo thuật, Thiên Hồ Cổ trong lòng nghi hoặc, quay sang hỏi tỷ tỷ mình.

Thiên Hồ Nguyệt thoáng ngẫm, rồi bảo: "Có thể đấy là thủ đoạn dò xét của hắn".

Dò xét?

Thiên Hồ Cổ đoán: "Hắn muốn tìm nguồn gốc của thứ mà hắn cho là đã đem linh quả cải biến?".

"Hẳn là vậy".

Thiên Hồ Nguyệt không giấu tâm khinh thị: "Cổ Cổ, chúng ta không cần để ý. Theo ta thấy thì Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ đang tự mê hoặc bản thân mình mà thôi".

Thiên Hồ Cổ im lặng, thôi không nói, cũng chẳng hỏi han chi nữa. Giống như tỷ tỷ mình, nàng cũng cho rằng hành vi của Lăng Tiểu Ngư chỉ là thừa thải, rất thiếu thực tế. Bởi lẽ, nếu chỗ này quả có tồn tại một thứ gì đó thật thì hai tỷ muội nàng đã sớm tìm ra rồi a. Lần trước, các nàng đã tra xét rất kỹ. Mà nhị tỷ nàng là ai? Một đại yêu tu vị tương đương với tu sĩ chân nhân cảnh hậu kỳ hàng thật giá thật, tự thân lại còn sở hữu những thiên phú thần thông truy tung vô cùng lợi hại.

Một tên nhân loại như Lăng Tiểu Ngư, hắn có khả năng hơn được nhị tỷ nàng ở cái khoản này sao?

Thiên Hồ Cổ là vậy, nàng không tin, cũng không muốn tin. Nhưng điều đó, nó chả có nghĩa lý gì với Lăng Tiểu Ngư cả. Hắn đâu cần ai khác phải tin tưởng mình. Chỉ bản thân hắn thôi là đủ rồi.

Kiên trì và nhẫn nại, hắn tiếp tục công cuộc dò la...

...

Bên cạnh gốc cây màu đen, ngay trước cánh cửa đá kiên cố, Lăng Tiểu Ngư đã cố gắng thôi động lực lượng, thả ra thần thức hòng xâm nhập vào trong lòng đất mà tiến hành tra xét. Chỉ là... mọi thứ có vẻ không được suôn sẻ cho lắm. Những cái nhăn mặt, cau mày, chúng đã nói lên tất cả.

Thế rồi, chuyện gì đến cuối cùng cũng phải đến. Trải qua hồi lâu tỉ mỉ tra xét, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đành thu tay. Công cuộc thăm dò của hắn đã lấy thất bại mà chấm dứt.

Được dịp, Thiên Hồ Nguyệt liền cất giọng châm chọc: "Thế nào, Lăng Tiểu Ngư? "Nguồn gốc của sự biến đổi" mà ngươi nói, ngươi đã tìm thấy chưa?".

Họ Lăng ngẩng đầu nhìn lên, rồi từ tốn đứng dậy, điềm tĩnh hồi đáp: "Vẫn chưa".

Thấy đối phương chẳng có vẻ gì là bực tức như mình đã hình dung, Thiên Hồ Nguyệt mất vui hẳn. Nàng tiếp tục xiên xỏ: "Chưa à? Tệ nhỉ. Ngươi có muốn ta trợ giúp một tay không? Gì chứ khoản truy tung, tìm kiếm này Thiên Hồ Nguyệt ta rất giỏi đấy".

"Rất giỏi?".

Lăng Tiểu Ngư phủi tay, hai mắt nhìn Thiên Hồ Nguyệt đầy ẩn ý: "Nguyệt cô nương, nếu như cô nương thực sự tài giỏi thì đã chẳng tay không mà trở về để tìm sự giúp đỡ. Hmm... Hẳn là vị mẫu thân Thiên Hồ Đại Mi rất đỗi thần bí kia của cô nương đi".

Bị người nói trúng, nét mặt Thiên Hồ Nguyệt khó tránh trầm đi đôi chút. Tuy vậy, nàng rất nhanh đã cân bằng trở lại.

"Lăng Tiểu Ngư." - Nàng nói - "Thiên Hồ Nguyệt ta đúng là tài năng hữu hạn, ta không phủ nhận. Nhưng còn Lăng Tiểu Ngư ngươi? Người đã khám phá ra được gì sao? Đã phá giải được cấm chế rồi sao? Trước mắt ta, lớp cửa đá kiên cố kia vẫn đang còn hiện hữu đấy".

Lăng Tiểu Ngư lắc đầu, quyết định ngưng đấu khẩu với Thiên Hồ Nguyệt. Cùng một nữ cường nhân tranh cãi, đấy chả phải ý hay đâu.

Gạt đi hai tỷ muội Thiên Hồ, Lăng Tiểu Ngư quay sang bảo với Gia Gia đang đứng gần đó: "Gia Gia, tới lúc ngươi thể hiện rồi đấy".

"Tiểu Ngư, ngay đến ngươi cũng không tra ra được chút gì à?" Gia Gia có chút lo lắng, hỏi lại.

Thú thực là nó cảm thấy khá bất ngờ. Là bạn đồng hành bao năm, năng lực của Lăng Tiểu Ngư tới đâu Gia Gia nó tất nhiên biết được. Tuy rằng so với nó, ở khoản "thấu thị" Lăng Tiểu Ngư đích xác không bằng, nhưng so với những người khác thì rõ ràng lợi hại hơn rất nhiều. Ấy vậy mà ngay đến một chút manh mối hắn cũng chẳng tra ra được...

Liệu Gia Gia nó có thể không?

Dường như cũng đoán được tâm ý Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư bước lại gần hơn một chút. Đặt tay lên vai nó, hắn cổ vũ: "Gia Gia, ở khoản thấu thị này ngươi lợi hại hơn ta nhiều. Với thần thông cùng sự trợ giúp của tử tinh cầu, ta tin ngươi sẽ vượt qua được những lớp cấm chế được bố trí ở đây thôi".

"Gia Gia, nếu ngươi không mau thể hiện thì sẽ bị người ta chê cười đó".

Nghe Lăng Tiểu Ngư nói vậy, theo phản xạ, Gia Gia lập tức liếc qua một thân bạch y cao ráo đứng ở gần đó. Nó thầm nghĩ: "Hừm... Thiên Hồ Nguyệt kia chắc là đang đắc ý trong dạ".

"Không được. Ta sao có thể để nàng ta đắc ý. Gia Gia ta lợi hại như vậy, lý gì lại không hơn được nàng. Một ít cấm chế thôi mà...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 366: Gia gia xuất thủ

Quyết tâm "thể hiện" để chứng minh những lời mình từng nói với Thiên Hồ Nguyệt là không hề ngoa, Gia Gia tiếp nhận thử thách, bắt tay vào công cuộc tra xét.

Đầu tiên, nó gọi ra viên tử tinh cầu - bảo vật bất ly thân của mình, kế đấy, nó động thần niệm, đem thuần âm chi lực của mình khuếch tán ra chung quanh. Trên dưới, trái phải, trước sau, tất thảy mọi phương hướng.

Thoáng chốc, bên trong thạch động, khắp mọi ngóc ngách đều đã được bao phủ bởi hàng vạn quang điểm màu tím, đẹp mắt vô cùng.

Ngắm nhìn chúng, Thiên Hồ Cổ trong lòng khó nhịn, hiếu kì đưa tay bắt lấy một ít quang điểm. Sau một hồi cảm nhận, nàng khẽ thốt: "Lực lượng này thật kỳ lạ, tinh thuần tới như vậy...".

"Đúng là rất tinh thuần." Kế bên Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt cũng lên tiếng tán đồng.

Trong cả đời mình, Thiên Hồ Nguyệt nàng quả chưa từng chứng kiến một loại lực lượng nào giống như thế này. Đặc tính này, hoàn toàn thuộc về âm tính.

Khoan đã...

Như vừa nghĩ tới gì, Thiên Hồ Nguyệt khẽ nhíu mày, một lúc sau thì lẩm bẩm: "Lực lượng thuần âm này, hình như có chút tương tự với linh khí chứa đựng bên trong những linh quả kia. Lẽ nào...".

"Nhị tỷ, sao vậy?".

Thiên Hồ Nguyệt im lặng không đáp. Thay vì hồi âm cho muội muội thì nàng lại chuyển mắt nhìn qua Lăng Tiểu Ngư, cuối cùng dừng hẳn trên thân ảnh nhỏ nhắn của Gia Gia.

Đối với cái nhìn đầy ngờ vực ấy, Gia Gia dĩ nhiên là cảm nhận được. Dù vậy, nó chẳng buồn để ý. Lúc này, việc nó cần làm là tra xét nguồn gốc của thái âm chi lực - thứ đã làm biến đổi linh quả theo như suy đoán của Lăng Tiểu Ngư.

Cầm viên tử tinh cầu trong tay, nó nhanh chóng thi triển thần thông. Theo cường độ tử quang ngày một mạnh lên, từ trong đôi mắt nó, ánh tím cũng bắt đầu xuất hiện.

Tầm chục giây sau, hắc nhãn chính thức biến thành tử nhãn.

...

"Tiểu Ngư." - Đứng giữa vô số những quang điểm li ti màu tím, qua một hồi dùng linh nhãn tra xét, Gia Gia rốt cuộc cũng lên tiếng - "Cấm chế ở đây thật sự rất lợi hại. Nó là một tổ hợp của rất nhiều đại trận liên kết tạo thành...".

"Vậy ngươi có phát hiện ra dấu vết của thái âm chi lực không?".

"Vẫn chưa tìm thấy".

"Vẫn chưa?" Lăng Tiểu Ngư cau mày, tâm tình trở nên trầm trọng. Hắn không nghĩ ngay cả khi Gia Gia đã khai mở linh nhãn mà cũng vô pháp lần ra manh mối.

"Gia Gia, có khi nào là bị trận pháp che khuất không?".

"Cũng có khả năng đó".

Gia Gia không khó để đoán ra tâm ý của Lăng Tiểu Ngư, nó chủ động mở lời: "Tiểu Ngư, ta sẽ dùng thổ độn chi thuật xuống bên dưới xem xét. Trên này các ngươi đừng có làm gì a".

"Ta biết rồi. Ngươi xuống đi".

"Vậy ta xuống đây".

Thanh âm vừa dứt thì cũng là lúc thân ảnh Gia Gia nhập vào lòng đất, chỉ nháy mắt đã liền khuất dạng.

...

"Thổ độn cũng không tồi".

Ngó sang Thiên Hồ Nguyệt - người vừa nhận xét, Lăng Tiểu Ngư bảo: "Nguyệt cô nương đừng xem nhẹ Gia Gia. Bản lãnh của nó so với cô nương còn nhỉnh hơn một bậc".

"Vậy sao?".

Thiên Hồ Nguyệt quay mặt sang hướng khác: "Là kê hay phượng, bây giờ nói vẫn còn quá sớm".

"Thế thì chúng ta cứ tiếp tục đợi. Kết quả rất nhanh sẽ rõ".

Sau câu nói ấy, cả Lăng Tiểu Ngư lẫn Thiên Hồ Nguyệt đều khép môi tắt tiếng. Thiên Hồ Cổ cũng là như vậy, im lặng dõi theo. Toàn bộ đều trông chờ sự phản hồi từ Gia Gia.

Không để cho bọn họ phải đợi chờ mình quá lâu, chỉ sau vài phút tiến nhập lòng đất, Gia Gia đã nhanh chóng trở lên. Có điều là...

Bộ dạng của Gia Gia nó bây giờ, trông chẳng tốt đẹp gì mấy.

Mặt mày lem luốc, trong bộ bạch y bám đầy bụi bẩn, nó thở mạnh một hơi, rồi mới hướng Lăng Tiểu Ngư hồi báo: "Tiểu Ngư, bị ngươi đoán trúng rồi. Ở bên dưới xác thực là có dấu vết của thái âm chi lực".

"Nó thế nào?".

"Hmm... Ít lắm".

Gia Gia thuật lại: "Sau một đỗi tra xét, ta rốt cuộc đã hiểu ra nguyên nhân. Là thế này. Cấm chế ở đây tuy rằng rất ghê gớm, nhưng sau vô vàn năm tháng, nó ít nhiều đã bị tổn hại. Ta phát hiện bên dưới lòng đất, trong tổng số hai mươi bốn trận pháp có một cái đã bị hư hại nặng. Ở chỗ đó đã xuất hiện một kẽ hở nho nhỏ...".

Chỉ vào gốc cây màu đen ở sát bên, Gia Gia tiếp lời: "Vừa hay, rễ của cái cây này lại bịt kín kẽ hở kia, đem thái âm chi lực hút lấy. Bởi vì lực lượng thoát ra ngoài cấm chế là cực kỳ nhỏ, lại lúc có lúc không nên sẽ rất khó phát hiện. May mà thuần âm chi lực của ta có đặc tính tương tự, lại cao cấp hơn thái âm chi lực nên mới cảm nhận được sự tồn tại của nó".

"Nói vậy... nguồn gốc thái âm chi lực hiện đang ẩn sau lớp cấm chế này rồi".

Chân chuyển di, Lăng Tiểu Ngư tiến lại gần lớp cửa đá kiên cố - thứ đã từng khiến cho Thiên Hồ Nguyệt phải bó tay quay đầu, trầm mặc vài giây thì hỏi: "Gia Gia, lớp cấm chế này, ngươi có thể phá giải không?".

"Cái này...".

Gia Gia khẽ liếc qua Thiên Hồ Nguyệt một cái, nghĩ nghĩ một chút rồi siết chặt nắm tay, thanh âm kiên định: "Hừ, cũng chỉ là cấm chế thôi, ta nhất định sẽ giải quyết được".

Khá vừa ý, Lăng Tiểu Ngư cổ vũ: "Rất tốt. Gia Gia, ta tin tưởng ở ngươi".

Cùng với nụ cười thân thiện trên môi, họ Lăng bước qua, đặt tay lên vai Gia Gia, vừa vỗ vừa nói tiếp: "Nào. Thể hiện cho hai vị công chúa Thanh Khâu thấy Gia Gia ngươi có bao nhiêu bản lãnh đi".

"Được".

Có người cổ vũ, lòng tin của Gia Gia tức thì tăng cao. Nó gật mạnh, gọi ra tử tinh cầu, lần nữa tiến nhập vào lòng đất.

...

"Hừ... Đồ bất lương." Ngay khi thân ảnh nhỏ nhắn của Gia Gia vừa biến mất thì một tiếng hừ khẽ liền vang lên. Đúng là giọng của Thiên Hồ Nguyệt.

Nàng cảm thấy Gia Gia đang bị người ta lợi dụng.

Có vẻ cũng hiểu ra ý tứ, Lăng Tiểu Ngư hỏi lại: "Nguyệt cô nương là đang mắng ta sao?".

"Ngươi không ngốc, tự mà hiểu lấy".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu: "Ta không hiểu lắm. Vừa rồi ta cũng chỉ nói mấy lời cổ vũ, tại sao Nguyệt cô nương lại mắng là bất lương?".

"Cổ vũ?".

Thiên Hồ Nguyệt xem thường: "Thế mục đích là gì? Còn không phải lợi dụng Gia Gia giúp ngươi phá giải cấm chế, để ngươi có thể đoạt được thứ mình muốn?".

"Lợi dụng? Thì ra trong mắt Nguyệt cô nương hành vi của ta là như vậy".

Nét mặt chẳng rõ buồn vui, Lăng Tiểu Ngư từ tốn nói ra: "Nguyệt cô nương không phải ta, thời gian chúng ta tiếp xúc cũng chưa lâu, cô nương cho rằng mình hiểu được ta?".

"Ta gặp Gia Gia lúc mới chỉ là một tiểu tu sĩ vô danh ở Thiên Kiếm Môn. Từ đó đến nay chúng ta đã trải qua mười mấy năm gắn bó cùng nhau. So với Nguyệt cô nương, Gia Gia há lại không rõ con người ta ra sao?".

Lăng Tiểu Ngư nói đến đấy rồi thôi, quay lưng thu vào một góc, bỏ cho Thiên Hồ Nguyệt muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Trước động thái ấy của hắn, Thiên Hồ Nguyệt, và nhất là Thiên Hồ Cổ đã khó tránh bị ảnh hưởng tâm lý. Trong lòng các nàng, một vài câu hỏi đã vừa mới hiện lên.

...

"Liệu ta có nghĩ oan cho hắn không?".

Đã an vị trên một phiến đá nhỏ, Thiên Hồ Cổ len lén nhìn qua một thân hắc y ở bức tường đối diện, thầm nghĩ.

"... Suốt một tháng đồng hành, theo những gì ta cảm nhận được thì Gia Gia xác thực là một người tốt, tâm tính khá đơn giản thiện lương. Dọc đường, Gia Gia nó luôn bảo Lăng Tiểu Ngư hắn là người tốt...".

"Hmm... Ngẫm lại thì cả tháng trời qua, trừ bỏ việc mất đi tự do ra thì ta và tỷ tỷ cũng không bị ngược đãi gì. Lăng Tiểu Ngư thậm chí còn từng có lần giải khai phong bế cho ta nữa...".

...

"Không phải. Nhất định không phải...".

"Thiên Hồ Cổ à Thiên Hồ Cổ, ngươi đừng có để bị Lăng Tiểu Ngư hắn lừa. Chính hắn là kẻ đã đánh nhị tỷ ngươi bị thương, đã đem cấm chế đặt vào trong cơ thể ngươi, dùng tính mạng ngươi để uy hiếp nhị tỷ...".

"Thiên Hồ Cổ, ngươi tỉnh táo lại đi. Lăng Tiểu Ngư hắn tuyệt đối không phải là người tốt đâu!".

...

Sau một hồi ra sức nhắc nhở bản thân, rằng Lăng Tiểu Ngư là một tên bất lương, một kẻ rất đỗi xấu xa thì hiện giờ, tâm tình của Thiên Hồ Cổ cũng đã

cân bằng trở lại. Một chút mông lung ngờ vực, nó đã bị dập tắt hoàn toàn.

Cũng khó trách được Thiên Hồ Cổ. Nói thế nào thì nàng cũng là nữ nhân, mà tâm của nữ nhân thì... vẫn thường hẹp hòi lắm. Mọi khi, chỉ một tiếng chê bai, một câu nói nặng thôi cũng quá đủ khiến cho nữ nhân nảy sinh ác cảm rồi chứ huống chi là trong trường hợp này.

Lăng Tiểu Ngư, hắn không những buông lời uy hiếp, doạ dẫm mà còn ra tay đánh người, dùng cấm chế để tra tấn người... Sau những gì hắn đã làm, thử hỏi Thiên Hồ Cổ nàng sao còn có thể nghĩ tốt cho hắn được nữa?

Người tốt ư?

Hứ... Có người tốt nào lại đi đối xử với nữ nhân như thế, uy hiếp doạ nạt, rồi còn dùng răng cắn...

Nhớ lại khoảnh khắc mình bị người khinh bạc nọ, sắc mặt Thiên Hồ Cổ liền hồng lên thấy rõ. Như một hệ quả tất yếu, nàng mím môi, dạ thầm mắng chửi...

...

"Cổ Cổ, muội sao vậy?".

"À... K-Không có gì".

"Nhưng mặt muội...".

"Nhị tỷ, muội không sao cả".

...

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, sự bình yên cứ thế tiếp diễn, mãi cho tới khi... một thanh âm trầm thấp cất lên.

"Ong...!".

Gần như tức thì, Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt, Thiên Hồ Cổ, cả ba đồng thời ngẩng đầu lên, tập trung chú ý.

"Ong...!".

Rất nhanh, một tiếng tương tự lại vang lên.

Rồi...

"Ong...!".

... lại một tiếng nữa.

"Nhị tỷ...".

Cảm nhận được sự ba động năng lượng, hai vị công chúa của Thanh Khâu không khỏi trở nên khẩn trương. Theo phản xạ tự nhiên, bọn họ đưa mắt nhìn qua tên nam nhân đang đứng ở bức tường đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 367: Phá giải cấm chế

Trái với hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, Lăng Tiểu Ngư không những rất trấn định mà còn sinh ra đôi chút tiếu ý. Hắn trấn an:

"Không cần lo. Là cấm chế trở nên bất ổn thôi".

Cấm chế?

Trong lòng có suy đoán, Thiên Hồ Nguyệt hỏi: "Ý ngươi là Gia Gia nó đã...?".

"Phải. Ta nghĩ cấm chế này đang bắt đầu sụp đổ".

Thiên Hồ Nguyệt nghe họ Lăng nói vậy thì thôi không hỏi han gì nữa. Trong lòng mình, nàng bỗng cảm thấy trầm trọng.

Thiên Hồ Nguyệt nàng đây đường đường là một vị đại yêu tu vị tương đương chân nhân cảnh hậu kỳ, xét trong thời đại này cũng coi như là một cường giả đỉnh cấp rồi. Ấy vậy mà khi đối diện với cấm chế chỗ này, nàng đã phải thúc thủ hoàn toàn. Thậm chí dẫu dùng hết mọi thủ đoạn, xuất ra hết tất cả thiên phú thần thông cũng vô phương phá giải...

Vốn Thiên Hồ Nguyệt nàng nghĩ đối với loại cấm chế do cổ tu sĩ lưu lại nơi đây, duy nhất phá được cũng chỉ có đại tu sĩ, bậc yêu vương nắm giữ đại uy năng như mẫu thân Thiên Hồ Đại Mi của nàng mà thôi. Thật không ngờ...

"Gia Gia này đến cùng có lai lịch gì? Tại sao lại nắm giữ thần thông ghê gớm tới như vậy?".

...

"Ong".

Trong sự vui mừng của Lăng Tiểu Ngư, thắc mắc của Thiên Hồ Nguyệt, những tiếng "ong ong" trầm thấp tiếp tục vang lên.

Các trận pháp, chúng đang được phá giải từng cái một. Và người phá giải, hiển nhiên là chỉ một mình Gia Gia.

Hì hục suốt hơn nửa canh giờ, rốt cuộc thân ảnh nó cũng lần nữa hiện ra trên mặt đất.

Trong bộ bạch y dính bẩn, mặt mày lem luốc, nó vừa thở vừa nói với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, cái cấm chế... cấm chế chết tiệt này... nó... nó lợi hại quá...".

"Ngươi đã phá giải được bao nhiêu rồi?".

"Ở phía dưới... coi như ổn rồi".

Chỉ tay vào lớp cửa đá kiên cố nơi đối diện, Gia Gia nói tiếp: "Bây giờ chỉ cần xử lý nốt ở đây nữa là xong".

"Tốt. Vậy ngươi mau làm đi".

Tiếng Lăng Tiểu Ngư vừa dứt thì ngay lập tức, Gia Gia liền trợn mắt lên. Nó dùng ngón trỏ chỉ vào khuôn mặt lấm lem bùn đất của mình: "Nhìn ta này. Tiểu Ngư ngươi có thấy gì không?".

"Ngươi có biết là mớ trận pháp tạo nên cấm chế chỗ này ghê gớm tới bậc nào không? Để phá giải chúng ta phải dốc toàn lực, rất là mệt đấy. Cái gì thì cũng để cho ta thở xong đã chứ...".

"À...".

Có chút áy náy, Lăng Tiểu Ngư thừa nhận lỗi lầm: "Gia Gia, là ta nóng vội. Được rồi, vậy ngươi cứ ngồi nghỉ một lát đi".

...

Một lúc sau.

"Gia Gia, ngươi có thể tiếp tục được chưa?".

"Vẫn còn mệt".

...

Thêm vài phút nữa trôi qua...

"Gia Gia, ngươi tốt hơn rồi chứ?".

"Còn mệt".

"Còn mệt? Này... Gia Gia, ở đây ta có viên Đại Lực Hoàn, ngươi dùng đi".

...

"Gia Gia, ngươi cảm thấy sao rồi?".

"Đại Lực Hoàn gì đó còn không? Cho ta viên nữa đi".

...

Một người ngóng trông, một kẻ lại thảnh thơi nằm dài tịnh dưỡng, thời gian cứ thế mà bị nối dài ra. Phải hơn nửa giờ sau thì công cuộc giải khai cấm chế mới lại được bắt đầu.

Sau khi dùng đạo thuật làm sạch, hong khô quần áo, lúc này Gia Gia mới tiến đến gần lớp cửa đá kiên cố nằm cạnh gốc cây màu đen nọ.

"Tiểu Ngư, những trận pháp phía trên này có vài chỗ ta cần dùng bạo lực để đem nó đánh vỡ, có khả năng làm kiến trúc ở đây sụp đổ. Các ngươi cẩn thận a".

"Ta biết rồi".

Nói đoạn, Lăng Tiểu Ngư liền dời bước chân, hướng chỗ hai vị công chúa của Thanh Khâu tiến lại.

Hắn cần phải bảo hộ cho các nàng.

Bảo hộ, dĩ nhiên đó là ý tốt. Chỉ có điều... hảo ý cho đi chưa chắc đã nhận về hảo cảm. Trong trường hợp này, phản ứng của tỷ muội Thiên Hồ lại hoàn toàn ngược lại. Thay vì cảm kích thì các nàng lại dùng bộ dạng mặt nhăn mày nhó mà nhìn chằm Lăng Tiểu Ngư, giống như đang hận không thể giơ chân đạp hắn đi sang nơi khác vậy.

"Haizz... Thành kiến đúng thật rất sâu đậm a".

Tự mình hiểu lấy, Lăng Tiểu Ngư lặng im tiếp nhận. Người ta nếu đã coi hắn là người xấu thì có giải thích thế nào cũng vô dụng. Nữ nhân thường không nói lý đấy.

Giống như sư phụ Lăng Thanh Trúc của hắn vậy. Lăng Tiểu Ngư hắn còn nhớ rất rõ, trong suốt những năm tháng cận kề tại Trúc Kiếm Phong, Lăng Thanh Trúc nàng vẫn thường hay hiếp đáp hắn và Chu Đại Trù. Đạo lý là do nàng định, đúng sai là do nàng phán. Tất cả đều phải theo ý muốn của nàng. Rất bá đạo...

"Trong số những nữ nhân mà ta quen biết, thực sự chẳng ai tốt bằng Yến cô cô".

"Sư phụ tuy là người tốt nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại rất đỗi hung hăng, đôi lúc tùy tiện. Tiểu Ngọc thì không thích nói nhiều, cũng rất hiếm khi thấy nàng cười. Còn Âm Tiểu Linh kia...".

"Yến cô cô, không biết bây giờ người sống thế nào, đã tỏ tường chuyện năm đó?".

"Yến cô cô, Tiểu Ngư thật sự rất nhớ người...".

...

"Ong!".

Giữa lúc Lăng Tiểu Ngư đang âm thầm tưởng nhớ thì một thanh âm quen thuộc chợt vang lên. Đúng là phát ra từ quá trình phá giải cấm chế.

Nhanh chóng ổn định tâm tình, Lăng Tiểu Ngư xoay đầu lại, tập trung theo dõi, tùy thời ứng phó.

...

"Ong!".

"Tiểu Ngư cẩn thận!".

"Uỳnh!".

"Oành!".

...

Sau hai tiếng nổ đinh tai, từ trong bụi mù, thân ảnh Gia Gia dần hiện rõ. Giữa đống đất đá ngổn ngang, nó đưa mắt tìm kiếm thân ảnh Lăng Tiểu Ngư. Chừng khi bắt gặp, nó hỏi ngay:

"Tiểu Ngư, ngươi không sao chứ?".

"Ta không sao".

Lăng Tiểu Ngư đáp gọn, rồi quay lại hỏi người đứng ở phía sau: "Cổ Cổ, muội có sao không?".

Thiên Hồ Cổ dù nghe rõ nhưng chẳng đáp. Nàng nhanh chóng động thân di chuyển, cố tình lảng tránh ánh mắt họ Lăng. Trên mặt nàng, không khó để

nhìn thấy vài áng mây hồng còn vương đọng.

Thiên Hồ Nguyệt, nàng tất nhiên cũng nhìn ra được. Hơn thế nữa, nàng biết rõ nguyên do vì sao mà muội muội mình lại có phản ứng thế kia.

Mới rồi, khi thạch động rung chuyển, muội muội nàng đã dang tay ôm lấy Lăng Tiểu Ngư từ sau lưng. Nàng hiểu đấy chỉ là do phản xạ nhất thời, trong lúc rối loạn. Nhưng... nếu không có lửa thì làm sao có khói?

"Lẽ nào đối với họ Lăng kia Cổ Cổ vẫn còn lưu chút hảo cảm?".

Nét mặt âm trầm, Thiên Hồ Nguyệt nắm tay muội muội mình kéo xa khỏi Lăng Tiểu Ngư.

"Cổ Cổ, đi qua đây".

"Nhị tỷ...".

...

Đem ánh mắt đang đặt trên người Thiên Hồ Cổ thu hồi, Lăng Tiểu Ngư quay người sang bên trái. Vừa lúc, tiếng Gia Gia cất lên:

"Tiểu Ngư, ngươi mau tới đây".

Theo lời, Lăng Tiểu Ngư nhấc chân bước lại gần lớp cửa đá kiên cố nọ.

"Gia Gia, đã phá giải xong rồi?".

"Vẫn còn thiếu một chút".

Chỉ tay vào một lỗ hổng của cấm chế do mình tạo ra, Gia Gia nói tiếp: "Tiểu Ngư, ngươi coi nè".

"Cái này...".

Muốn xác nhận rõ hơn, Lăng Tiểu Ngư đưa tay chạm vào lỗ hổng, hay đúng hơn là đám hắc khí đang chui ra từ bên trong lỗ hổng.

"Là thái âm chi khí".

"Phải a".

Gia Gia phấn khởi: "Tiểu Ngư, xem ra ở bên kia cấm chế có nguồn thái âm chi lực rất lớn. Chúng ta gặp may rồi".

"Ừm".

Theo sau cái gật đầu, Lăng Tiểu Ngư bảo: "Gia Gia, hãy phá giải nốt đi".

"Được".

"Tiểu Ngư, ngươi tạm đưa các nàng ra khỏi thạch động đi".

...

Biết Gia Gia chuẩn bị làm ra động tĩnh to lớn nào đấy nên Lăng Tiểu Ngư cũng chẳng chần chừ, lập tức mang hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ rời khỏi thạch động.

Dĩ nhiên, trong quá trình dời đi này, một ít đụng chạm là khó tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 368: Đồ tiểu nhân!

"Buông ra!".

Thân ảnh Lăng Tiểu Ngư vừa mới đáp xuống đất thì trong vòng tay hắn, Thiên Hồ Nguyệt đã liền vùng ra. Thái độ rất chi là khó ưa.

Nàng nói: "Lăng Tiểu Ngư, phiền ngươi sau này đừng có tự tiện động vào tỷ muội chúng ta nữa".

"Nguyệt cô nương, ta cũng chỉ mang hai người xuống thôi".

"Nhất thiết phải quàng tay ôm lấy?".

"Cái đó...".

Trước lời chất vấn nọ, Lăng Tiểu Ngư quả có chút khó biện minh. Bởi xét theo lý thuyết thì hắn không nhất thiết phải đụng chạm thân mật như vậy. Chỉ là... Quàng tay ôm lấy chẳng nhanh gọn hơn ư?

"Thôi bỏ đi...".

Chả muốn đôi co với Thiên Hồ Nguyệt làm gì, Lăng Tiểu Ngư quay lưng bước qua chỗ khác. Dưới dòng thác hùng vĩ, hắn im lặng chờ đợi...

...

"Oành...!".

"Ầm...!".

"Ầm...!".

Thời gian không tính lâu, chỉ sau vài phút thì những tiếng bạo liệt thi nhau cất lên. Tiếp đấy, cả thạch sơn rung chuyển, một mảng lớn đất đá rơi xuống. Có cái thậm chí còn bay tới tận đầu Lăng Tiểu Ngư.

Tất nhiên, Lăng Tiểu Như sẽ không đứng yên mà dang tay đón nhận. Thần niệm khẽ động, bằng vào thân pháp cao minh của mình, nháy mắt hắn đã dịch chuyển sang vị trí khác, sát bên hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ.

Chẳng phải tự dưng, đều có mục đích cả. Sở dĩ Lăng Tiểu Ngư hiện thân ở đây, lý do là bởi cái chỗ này, nó nằm trong phạm vi rơi xuống của một tảng đá lớn khác. Bình thường thì không sao, nhưng thời điểm này, khi cả Thiên Hồ Nguyệt và Thiên Hồ Cổ đều đã bị phong bế lực lượng thì đấy lại là một câu chuyện khác. Các nàng không có năng lực tự bảo vệ mình.

Lăng Tiểu Ngư, hắn đã giúp đỡ, đem các nàng thoát ra khỏi vùng nguy hiểm. Chỉ là hảo ý cho đi, nó chẳng đồng nghĩa sẽ nhận về hảo cảm. Thiên Hồ Cổ nghĩ sao thì chưa biết chứ riêng Thiên Hồ Nguyệt... Nàng đang cau mày, xem chừng khó chịu.

"Lăng Tiểu Ngư, ta đã bảo ngươi đừng...".

"Đừng có tùy tiện động vào người ngươi." Thiên Hồ Nguyệt còn chưa nói hết thì bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư đã lên tiếng cắt ngang.

Hắn hơi bất mãn: "Nguyệt cô nương, Nguyệt công chúa, Lăng Tiểu Ngư ta cũng không muốn đụng chạm một nữ nhân kiêu kì như ngươi. Nếu không vì tính mạng của ngươi, ta cần gì phải...".

"Hừ, Lăng Tiểu Ngư, ngươi tưởng rằng nói mấy lời đó thì ta sẽ...".

Thiên Hồ Nguyệt đang nói bỗng ngưng. Bên tai nàng, một tiếng la thất thanh đã vừa mới truyền đến. Là của Gia Gia.

Theo phản xạ, nàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một bóng đen đang lao xuống. Hay chính xác hơn là... nó đang rơi xuống.

"Tránh ra! Tránh ra!".

...

Tốc độ rơi của Gia Gia quá nhanh khiến cho người đứng bên dưới là Thiên Hồ Nguyệt đã không tài nào phản ứng kịp. Hậu quả là một cuộc chạm trán đã xảy ra, theo đúng nghĩa đen.

Trong tiếng hét to của Gia Gia, cũng là của Thiên Hồ Nguyệt, cả hai nhanh chóng nằm luôn trên đất.

Vài giây sau...

"Ui da...".

Cùng với tiếng rên rỉ, thân ảnh nhỏ nhắn của Gia Gia cũng bắt đầu cựa quậy. Nó vừa xoa trán vừa xuýt xoa: "Cái trán của ta... Đau chết ta rồi...".

Gia Gia là vậy, đang ôm đầu vỗ trán; trong khi ấy, Thiên Hồ Nguyệt - kẻ đã bị nó đụng trúng...

Lúc này, tình trạng của nàng thực sự là chẳng tốt cho lắm. Tuy nói nàng là yêu tộc, dù pháp lực có bị phong bế thì thân thể so với nhân loại vẫn cứng cáp hơn rất nhiều, nhưng cú va chạm vừa rồi, nó thật không hề nhẹ một tí nào. Đau đớn, đó là điều khó tránh khỏi. Thương tích, cũng là như thế. Trên trán

Thiên Hồ Nguyệt nàng, một cục u đã vừa mới nổi lên.

Cục u nọ, xét ra quả đúng không lớn. Nhưng, dẫu là như vậy, đối với Thiên Hồ Nguyệt cũng đã là một kết quả rất đỗi tồi tệ rồi.

Gạt cánh tay muội muội mình ra, Thiên Hồ Nguyệt cắn răng nhịn đau, lảo đảo đứng dậy.

Đợi cho đầu óc bớt quay cuồng, lúc này nàng mới dùng ánh mắt căm phẫn nhìn Lăng Tiểu Ngư. Nàng hận lắm.

Mới rồi, khi Gia Gia rơi xuống, Lăng Tiểu Ngư hắn đáng ra đã có thể cứu nàng, nhưng hắn đã không làm vậy. Thay vì cả hai thì hắn chỉ đem một mình muội muội nàng kéo đi. Phải, hắn đã bỏ mặc nàng...

"Đồ khốn...".

Thừa hiểu cảm giác mà Thiên Hồ Nguyệt đang dành cho mình, Lăng Tiểu Ngư biện minh, giọng điệu khá là bình tĩnh: "Nguyệt cô nương, vừa rồi ta cũng muốn kéo ngươi ra lắm, nhưng mà... Nguyệt cô nương, ngươi đã cấm ta không được đụng chạm. Ta thực sự là bất đắc dĩ".

Thiên Hồ Nguyệt hé môi muốn nói, nhưng mãi một lúc vẫn chẳng thể thốt ra được một tiếng nào trọn vẹn. Lăng Tiểu Ngư nói không sai, Thiên Hồ Nguyệt nàng đích xác đã cấm hắn đụng chạm mình. Nhưng...

Chẳng phải trước đó hắn cũng đã ba lần bốn lượt đụng chạm rồi đó sao?

Cố ý! Khẳng định là hắn đã cố tình bỏ mặc nàng!

"Khục khục..." Nghẹn khuất, Thiên Hồ Nguyệt ho lên mấy tiếng, khuôn mặt đỏ hồng tới tận mang tai.

Sau bao nỗ lực, rốt cuộc nàng cũng thốt ra được một câu: "Đồ tiểu nhân!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 369: Tràng cảnh phía sau

Tiểu nhân?

Lăng Tiểu Ngư nhẩm lại, nhưng không nói gì.

Giận?

Không. Hắn đâu phải Thiên Hồ Nguyệt. Hoàn toàn trái lại, sau khi nghe câu mắng chửi kia của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư hắn lại bỗng thấy trong lòng có gì đó chút vui vẻ.

"Thiên Hồ Nguyệt này... cũng thú vị lắm".

...

Tạm gác lại chuyện của nhị công chúa Thanh Khâu, Lăng Tiểu Ngư đem tiếu ý thu hồi, bước lại chỗ Gia Gia.

"Gia Gia, thế nào rồi?".

"Còn đau." Tay xoa trán, Gia Gia đáp gọn.

Nghe thế, Lăng Tiểu Ngư mới nói rõ hơn: "Gia Gia, ta không hỏi cảm giác của ngươi. Ý ta là cấm chế. Bây giờ nó thế nào rồi?".

"Cấm chế? Ý ngươi là cấm chế?" - Gia Gia có chút bất mãn - "Hứ... Còn tưởng Tiểu Ngư ngươi quan tâm ta".

"Cái đó... Gia Gia, ta tất nhiên là rất quan tâm ngươi. Chỉ là ta thấy ngươi cũng không có bị thương gì...".

"Cái gì mà không bị thương? Lúc nãy cấm chế bạo tạc, nếu ta không nhanh chân thì giờ này đã thịt nát xương tan rồi đấy!".

...

"Được rồi được rồi... Ta đã sớm biết Tiểu Ngư ngươi là kẻ không có tình nghĩa...".

Thái độ thì hắn học như vậy, nhưng rốt cuộc Gia Gia vẫn lựa chọn nói ra: "... Ngươi muốn biết thì ta nói cho ngươi biết. Sau khi bị ta đem những điểm mấu chốt phá đi, cái cấm chế kia hiện giờ coi như vô dụng rồi".

"Gia Gia, ý ngươi là bây giờ chúng ta đã có thể mở lớp cửa đá kia ra?".

"Ừ".

Có được cái gật đầu xác nhận, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đã có thể nở ra một nụ cười đúng nghĩa.

Thái âm chi lực, hắn đã sắp thu lấy được rồi.

"Yến cô cô, người hãy đợi con thêm một chút nữa. Chỉ cần đột phá, Tiểu Ngư nhất định sẽ lập tức trở về Thiên Kiếm Môn để mang người đi".

...

Thân là người sở hữu hỗn nguyên chi lực, Lăng Tiểu Ngư có thể đem hầu hết lực lượng trên thế gian luyện hoá, tiến hành hấp thụ. Tuy nhiên, do bản chất quá đỗi cường đại của hỗn nguyên chi lực mà trong quá trình chuyển đổi, giữa trước và sau sẽ có sự chênh nhau rất lớn. Nguồn lực lượng được thu vào, ban đầu có thể là một hồ nước, nhưng sau khi trải qua tinh lọc, luyện chế, thời điểm trở thành một phần của hỗn nguyên chi lực thì số lượng còn lại, e một lọ nước nho nhỏ còn chưa đến.

Chính bởi sự chênh lệch quá lớn ấy nên để có thể đề thăng cảnh giới, Lăng Tiểu Ngư sẽ phải hao tốn rất nhiều thời gian và công sức. Đồng nghĩa, ngày hắn có thể đường đường chính chính trở lại Thiên Kiếm Môn để đưa Lăng Ngọc Yến đi, nó sẽ còn rất lâu nữa.

Tất nhiên, đó là xét theo tốc độ tu luyện bình thường, khi không có một nguồn lực lượng đặc biệt nào. Bằng hiện tại, khi mà thái âm chi lực đã ở ngay trước mắt, mọi chuyện sẽ khác đi rất nhiều.

Thái âm chi lực, cấp bậc tuy vẫn xếp phía sau hỗn nguyên chi lực, nhưng so với các loại lực lượng trong thời đại ngày nay thì đã cao hơn không biết bao nhiêu lần. Nên nhớ, nó là thứ từng xuất hiện tại thuở hỗn mang, khi trời chỉ vừa mới khai, đất chỉ vừa mới mở.

Lăng Tiểu Ngư tin, chỉ cần có sự trợ giúp của thái âm chi lực, cộng thêm thuần âm chi lực từ tử tinh cầu của Gia Gia, rất nhanh thôi hắn sẽ liền đột phá...

"Thái âm chi lực, hy vọng số lượng sẽ không quá ít".

...

Phấn khởi, trông đợi, đấy là tâm trạng của Lăng Tiểu Ngư lúc này. Có điều, hắn vui không có nghĩa người khác cũng vui. Hoàn toàn trái lại, Thiên Hồ Nguyệt, nàng đang rất lo ngại. Và cả thắc mắc nữa.

Cấm chế không thể phá nay đã chính thức bị phá, thứ mà Lăng Tiểu Ngư muốn tìm thì hiện cũng đã kiếm được. Vậy, sau khi đạt thành mục đích, kết cục sẽ là gì?

Lăng Tiểu Ngư, hắn sẽ làm gì hai tỷ muội nàng?

...

"Nguyệt cô nương".

Trong lúc Thiên Hồ Nguyệt còn đang bận suy tính thì bên tai, tiếng của Lăng Tiểu Ngư chợt truyền tới.

Hắn chỉ lên trên, nơi thác nước đã bị biến dạng khá nhiều, nói tiếp: "Bây giờ chúng ta phải lên đó".

"Thì sao?" Thiên Hồ Nguyệt hỏi lại.

Và rất nhanh đã có hồi đáp: "Không có gì. Ta chỉ muốn hỏi xem Nguyệt cô nương có muốn ta mang lên hay không thôi".

"Không cần. Ta muốn ở đây".

Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, lắc đầu: "Nguyệt cô nương, cô nương thừa biết điều đó không được".

Quay sang Gia Gia, hắn bảo: "Gia Gia, ngươi mang các nàng lên đi".

"Ta?" - Gia Gia chỉ tay vào mặt mình, đặt nghi vấn - "Tại sao lại là ta mang mà không phải ngươi mang?".

"Người ta không thích bị ta đụng chạm".

"Nhưng mà ta...".

"Thôi nào Gia Gia, ngươi và các nàng đều là nữ nhân. Nữ nhân nên giúp đỡ nữ nhân".

"Ta...".

Kháng nghị bất thành, sau cùng, Gia Gia chỉ đành bóp bụng nghe theo. Nó phùng mang, chân hướng tỷ muội Thiên Hồ tiến lại. Đầu tiên, nó liếc Thiên Hồ Nguyệt, kế đấy thì bước vòng ra sau, đặt tay lên người Thiên Hồ Cổ.

Rồi... vèo một cái, nó đã mang Thiên Hồ Cổ bay đi. Chừng khi đáp xuống, ở bên kia thác nước, nó dùng tay làm loa, đem lời truyền ra:

"Tiểu Ngư! Thiên Hồ Nguyệt kia ngươi tự lo đi! Ta sẽ không mang nàng lên đâu!".

...

Lăng Tiểu Ngư im lặng. Hắn đã không ngờ được sự thể sẽ thành ra như vầy. Gia Gia, nó vậy mà...

"Rõ ràng biết Thiên Hồ Nguyệt rất có thành kiến với ta mà còn đem nàng phó thác cho ta. Gia Gia ngươi đúng là rất tốt a...".

"Thôi vậy. Cùng lắm lại nghe người mắng vài câu...".

Nghĩ thông, Lăng Tiểu Ngư thầm thở ra một hơi, lấy lại tinh thần. Hắn quay mặt nhìn sang Thiên Hồ Nguyệt.

"Đừng nghĩ đụng vào ta".

"Thật sự không thể?".

Thiên Hồ Nguyệt quả quyết: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi nếu lại đụng vào ta một lần nữa, thì ta... A!".

Đang nói giữa chừng, Thiên Hồ Nguyệt đột nhiên la lên. Thì ra, bờ eo thon thả của nàng, nó vừa mới bị người quàng tay ôm lấy.

"Lăng Tiểu Ngư, buông...!".

...

"Soạt!".

"Bịch!".

Bởi do vùng vẫy nên thời điểm vừa được ai kia thả ra thì Thiên Hồ Nguyệt liền mất thăng bằng, dẫn đến té ngã.

Thấy tỷ tỷ mình như vậy, đã được Gia Gia mang lên trước, Thiên Hồ Cổ mới vội chạy tới đỡ.

"Nhị tỷ, tỷ có sao không?".

Thiên Hồ Nguyệt nghe rõ, nhưng không đáp. Nàng chỉ nhìn chằm thân ảnh nam nhân ở gần đó. Dĩ nhiên là bằng ánh mắt đầy cừu hận.

Coi như chưa thấy gì, Lăng Tiểu Ngư điềm nhiên xoay người sang hướng khác. Hắn tiến lại gần lớp cửa đá, thoáng cảm nhận rồi hỏi, đối tượng chính thị Gia Gia: "Gia Gia, đều ổn rồi chứ?".

"Tiểu Ngư ngươi yên tâm. Ta đã dùng linh nhãn xem kỹ rồi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu".

"Được rồi. Tiểu Ngư ngươi mở đi. Cánh cửa này được kiến tạo rất đặc biệt, ngươi chỉ cần đem nó nâng lên là được, không cần phá hủy đâu".

"Ta biết rồi".

Dứt câu, Lăng Tiểu Ngư liền thúc động lực lượng. Hắn đặt cả hai tay lên trên lớp cửa đá kiên cố trước mặt, chậm rãi nâng lên.

"Cánh cửa này... quả là không nhẹ".

Kế bên, Gia Gia nghe vậy thì gật gù: "Phải a. Cánh cửa này thật sự rất nặng".

"Gia Gia? Ngươi đã biết trước?".

Lăng Tiểu Ngư tiếp tục truy vấn: "Ngươi cố ý phải không?".

"Có đâu." - Gia Gia chối bay - "Tiểu Ngư, ngươi đừng có nghĩ oan cho ta a".

Thật oan sao?

Lăng Tiểu Ngư hắn muốn tin cũng khó.

"Càng ngày càng thích bày trò...".

Sự thể chả đáng gì nên Lăng Tiểu Ngư cũng thôi không chấp. Hắn tập trung đem cửa đá nâng lên, chờ khi Gia Gia và tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ đã đi qua hết thì mới thả ra.

"Rầm!".

Ngay lập tức, cánh cửa lại đóng chặt, tạo nên một tiếng đinh tai.

Nhưng, thật sự khiến đám người Lăng Tiểu Ngư ngạc nhiên, nó lại đến từ một khía cạnh khác. Không phải thanh âm mà là hình ảnh.

Những xác chết.

Hay đúng hơn là... những bộ xương người.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 370: Giải quyết nhanh gọn

Sau lớp cửa đá kiên cố, hàng trăm bộ xương đang nằm ngổn ngang chắn lối. Bên đông có, bên tây có, nam bắc cũng y như vậy, chỗ nào cũng có. Tràng cảnh trông khá là ghê rợn.

"Woa..." - Sau một đỗi lặng im, Gia Gia lúc này mới mắt tròn mắt dẹt thốt lên - "Người chết nhiều như vậy? Khắp nơi đều là xương người a".

"Ồ...".

Như vừa mới phát hiện ra điều gì, Gia Gia chỉ vào những bộ xương phía trước, nói với Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, xương của bọn họ đều biến thành màu đen".

"Ừ." - Lăng Tiểu Ngư gật đầu - "Cũng giống như gốc linh thụ bên ngoài, những bộ xương này cũng đã được thái âm chi lực cải biến qua".

"Đúng đúng. Thái âm chi lực rất nhiều. Để ta qua xem thử".

Nghĩ liền làm, Gia Gia nhanh chân bước tới. Nhưng thay vì vị trí gần nhất thì nó lại đi đến chỗ bộ xương đen nhất, có nhiều thái âm chi lực nhất.

"Đâu. Để ta coi nào".

Nhằm hướng tới một kết quả thật rõ ràng, Gia Gia trực tiếp dùng tay chạm vào bộ xương nọ, đồng thời triển khai linh nhãn.

Chỉ là... mọi chuyện đã không được như ý. Tại thời điểm Gia Gia nó đang ngưng thần tra xét thì dị biến bỗng bất ngờ phát sinh. Nguồn gốc chẳng đâu xa, ngay bên cạnh Gia Gia nó thôi.

Bộ xương nọ, vốn dĩ đang nằm im thì khó hiểu thay, ngón tay nó lại đột nhiên nhích động. Và đó mới chỉ là bắt đầu.

Sau cái nhích tay, gần như tức thời, từ trong hai hốc mắt trống rỗng của nó bỗng xuất hiện hai khối hắc đồng quỷ dị. Một lời không nói, nó lập tức bật người dậy, vung tay toan bắt lấy Gia Gia.

"A a a...!".

Bất ngờ bị tấn công, Gia Gia kinh hoảng hét lên. May sao, phản ứng của nó không chậm. Lúc cánh tay xương xẩu sắp chạm vào người thì nó đã nhanh chân nhảy lui lại.

Cơn sợ còn chưa dứt, Gia Gia chỉ tay vào thứ đã tấn công mình, miệng lắp bắp: "Tiểu Ngư, nó... Bộ xương nó... nó...".

"Không chỉ có một đâu".

Câu nói ấy, ban đầu Gia Gia chưa kịp hiểu, nhưng rất nhanh sau đó nó đã biết. Lăng Tiểu Ngư nói không sai, đích xác không chỉ có một. Sau bộ xương kia thì những bộ xương khác, chúng cũng đã đứng dậy. Tất cả đều đang nhìn về phía bên đây.

"Ực...".

Gia Gia nuốt xuống một ngụm nước bọt, lo lắng hỏi: "Tiểu Ngư, phải... phải làm sao?".

Chả rõ từ bao giờ ánh bạc đã hiện lên trong mắt họ Lăng. Hắn bảo: "Còn làm sao, đương nhiên là ra chào hỏi bọn họ rồi".

"C-Chào hỏi?" - Gia Gia trợn mắt - "Tiểu Ngư ngươi có bị điên không? Bọn chúng đâu phải người, bọn chúng là...".

"Rầm!".

Chữ ra được bấy nhiêu thì tiếng Gia Gia đã bị cắt ngang, bởi một thanh âm rất đỗi nặng nề.

Ở nơi đối diện, trong đội ngũ cốt binh, bộ xương có màu đen đậm nhất đã vừa nhặt lên một thanh đại đao. Chính nó đã gây ra tiếng động to lớn kia.

Hai khối hắc đồng bên trong hốc mắt hết đảo qua trái rồi lại đảo qua phải, bộ xương khàn khàn cất giọng: "Kẻ xâm nhập, giết!".

Âm điệu khá là khó nghe. Lăng Tiểu Ngư phải công nhận như vậy. Nhưng, khiến hắn bận tâm không phải thanh âm; phản ứng của đám xương xẩu trước mặt mới thực sự là thứ làm hắn suy tư, ngờ vực.

Những bộ xương kia, chúng chẳng hề có khí tức sinh mệnh, rành rành là vật chết, ấy vậy mà... Dựa theo phản ứng từ nãy giờ thì rõ ràng chúng ít nhiều cũng có nhận thức. Bọn chúng nhận ra sự tồn tại của Gia Gia, của hắn, của tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ. Không chỉ thế, bọn chúng còn biết mấy người bọn hắn là ngoại nhân xâm nhập...

Đến cùng thì đám xương xẩu này có lai lịch gì? Là những kẻ được chọn để canh giữ nơi đây sao?

Nhưng nếu là như vậy, tại sao bọn chúng lại chết? Thậm chí chết rồi cũng phải tiếp tục trông giữ?

"Lẽ nào bọn chúng chính là táng binh trong truyền thuyết...".

"Tiểu Ngư, táng binh là cái gì?".

"Táng binh là...".

Lăng Tiểu Ngư vốn cũng tính giải thích cho Gia Gia, nhưng liếc thấy cái đám xương xẩu trước mặt đã lăm lăm khí giới thì liền thôi, không nói nữa. Hắn căn dặn: "Gia Gia, ngươi lo cho tỷ muội Cổ Cổ".

"Vậy còn ngươi?".

"Chẳng phải đã nói qua rồi sao? Dĩ nhiên là ra chào hỏi bọn chúng".

Tiếp sau câu nói, Lăng Tiểu Ngư đã lập tức triển khai hành động. Chân tiến lên trước, hắn nhìn tên cầm đầu - bộ xương đen nhất nọ, nhếch môi: "Muốn giết chúng ta? Chỉ bằng vào chút khí tức yếu ớt đó của các ngươi? Ta nghĩ là không đủ đâu".

Mấy lời ấy, Lăng Tiểu Ngư nói cũng chẳng ngoa. Đám cốt binh có thể rất đông, nhưng lực lượng thì... nhỏ bé lắm. Theo như những gì Lăng Tiểu Ngư hắn quan sát được thì ngay cả tên cầm đầu, khí tức phát ra giỏi lắm cũng chỉ bằng một tu sĩ chân nhân sơ kỳ mà thôi. Rất yếu nhược. Và đó cũng chính là lý do vì sao mà Lăng Tiểu Ngư hắn đã không hề sợ hãi.

Trong mắt hắn, đám cốt binh này kỳ thực chả hơn con sâu cái kiến là bao.

Lăng Tiểu Ngư, hắn hoàn toàn nhận thức được bản thân đang ở trong hoàn cảnh nào. Vô pháp phân biệt, hoạ chăng là đám cốt binh.

Y như cũ, đám cốt binh vẫn tay lăm lăm khí giới, mắt nhìn chằm Lăng Tiểu Ngư. Từ trong miệng bọn chúng, một câu duy nhất cứ liên tiếp được lặp đi lặp lại.

"Kẻ xâm nhập, giết!".

"Kẻ xâm nhập, giết!".

...

"Coi bộ quả như ta nghĩ, tất cả bọn chúng chỉ là vật vô tri, không hề có sinh mệnh, cảm xúc".

"Nếu đã như vậy...".

Hung quang loé lên trong đáy mắt, Lăng Tiểu Ngư rốt cuộc đã đưa ra quyết định cuối cùng. Ngay lúc đám cốt binh vừa lao lên tấn công, hắn lập tức xoè rộng bàn tay phải của mình. Từ nơi ấy, trong dấu ấn hắc ngư, một cỗ lực lượng màu đen tuôn ra như thác, đem toàn bộ cốt binh cuốn lấy.

Sau vài giây, đám cốt binh trăm tên như một, hết thảy đều bị cỗ lực lượng màu đen kia phân giải, chính thức bị thôn phệ.

Chứng kiến một màn nọ, ở phía sau, Gia Gia không khỏi tặc lưỡi cảm thán: "Chậc, thủ đoạn của Tiểu Ngư thật là ghê gớm".

Bên cạnh, Thiên Hồ Cổ cũng khe khẽ gật đầu: "Đúng vậy".

Hiện tại, duy nhất vẫn còn chưa công nhận cũng chỉ có mỗi mình Thiên Hồ Nguyệt. Nàng đã không nói gì. Tuy nhiên, đấy là ngoài mặt, chứ ở trong lòng, nàng sớm đã công nhận rồi.

Thành thật mà nói thì giờ phút này đây, Thiên Hồ Nguyệt đánh giá Lăng Tiểu Ngư rất cao. Trong nhận định của nàng, họ Lăng thậm chí còn có thể so sánh với mẫu thân Thiên Hồ Đại Mi của nàng.

"Mới chỉ mười mấy năm không gặp mà hắn đã lớn mạnh tới như vầy... Quả là khó tin".

Nội tâm, Thiên Hồ Nguyệt nào có nguyện ý tin. Khổ nỗi... không tin thì lại không được. Sự thật bày ra ngay trước mắt, dẫu muốn cũng vô phương phủ nhận đấy.

Bản lãnh của Lăng Tiểu Ngư, đích xác đã vượt xa Thiên Hồ Nguyệt nàng rồi.

"Lăng Tiểu Ngư, cái tên này chỉ sợ rất nhanh thôi sẽ làm cho tu tiên giới phải náo động...".

...

"Nguyệt cô nương, nghĩ gì mà đăm chiêu vậy?".

Giây phút tư lự đã bị người phá tan, Thiên Hồ Nguyệt lúc này mới ngước mặt nhìn lên. Dù vậy, nàng lại chẳng nói gì.

Thay vào đó, Gia Gia cất tiếng: "Tiểu Ngư, những bộ xương kia, ngươi có phải sẽ đem luyện hoá không?".

"Đó là tất nhiên." - Lăng Tiểu Ngư đáp - "Bọn chúng đã được thái âm chi lực cải biến qua, đối với ta rất hữu dụng".

"Hì hì... Cái này đều là nhờ công của ta a. Nếu không có ta cực khổ phá giải cấm chế thì Tiểu Ngư ngươi còn lâu mới vào được trong đây".

"Ta biết. Tất cả đều là công lao của Gia Gia ngươi, được chưa?".

Khá thoả mãn, Gia Gia cất tiếng cười vui vẻ. Nó nhanh chân tiến lên phía trước, vừa đi vừa nói: "Tiểu Ngư, nguồn gốc thái âm chi lực ở hướng này nè! Mau tới đây!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 371: Mộ địa

"Gia Gia, sao vậy?".

"Tiểu Ngư, ngươi coi".

Theo hướng tay Gia Gia chỉ, Lăng Tiểu Ngư tập trung chú ý thì thấy trên bức tường đá trước mặt có rất nhiều trận pháp. Chúng rất phức tạp.

"Cấm chế?".

"Ừ".

Gia Gia gật đầu, khuôn mặt trầm trọng: "Cái cấm chế này, so với cái đã bị ta phá giải còn muốn ghê gớm hơn".

...

Cứ tưởng đã sắp thu được cội nguồn thái âm chi lực, giờ mới hay nó vẫn còn khoảng cách, tâm tình Lăng Tiểu Ngư khó tránh trở nên có chút tiêu cực. Hắn hít nhẹ, rồi thở ra một hơi để bình ổn cảm xúc, xong rồi mới hỏi: "Gia Gia, cấm chế này, ngươi phá giải được không?".

"Cái này...".

"Sao vậy?".

Giọng nói vừa rồi không phải của Lăng Tiểu Ngư. Nó được phát ra từ miệng của một người khác. Là Thiên Hồ Cổ.

Xuất hiện cùng với tỷ tỷ mình, Thiên Hồ Cổ hỏi: "Gia Gia, lại có cấm chế hả?".

Khác Thiên Hồ Nguyệt, đối với Thiên Hồ Cổ Gia Gia chẳng có bao nhiêu thành kiến, thế nên vừa được hỏi thì nó liền đáp ngay: "Ừ, cấm chế rất lợi hại".

"Nhưng... nó đã bị hư hại, có lỗ hổng nào đó đúng không?".

Tất nhiên, chả phải tự dưng mà Thiên Hồ Cổ suy đoán như vậy. Có cơ sở cả. Ở chỗ này, thứ được Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia gọi "thái âm chi lực" có khá nhiều, mà nguồn gốc thì lại nằm phía bên kia lớp cửa đá. Cái này có ý nghĩa gì? Nếu cấm chế không bị hư hại, đã xuất hiện lỗ hổng thì làm sao thái âm chi lực có khả năng xuyên qua được?

Hiện tại, Thiên Hồ Cổ nàng chỉ đang thắc mắc một điều...

"Gia Gia, các ngươi... không thể dựa vào lỗ hổng đó để đi qua bên kia sao?".

...

"Đi qua? Bằng lỗ hổng - chỗ cấm chế bị hư hại?" Gia Gia dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Thiên Hồ Cổ, hỏi lại.

Chừng khi nhận được cái gật đầu của đối phương, lúc này nó mới lắc đầu: "Cổ Cổ, ngươi sao có thể ngốc như vậy chứ".

Chẳng để cho Thiên Hồ Cổ có thời gian phản bác hay là tranh luận, Gia Gia mau chóng giải thích: "Cổ Cổ, đây không phải cấm chế bình thường, do mấy đứa trẻ bày ra đâu. Nó lợi hại lắm...".

"Cổ Cổ ngươi đừng thấy nó bị hư hại, đã xuất hiện lỗ hổng liền nghĩ có thể thi triển đạo thuật rồi xuyên qua. Ta khẳng định một khi ngươi làm như vậy, ngươi sẽ lập tức bị cấm chế hạ sát ngay. Ngay đến ta - một người từng tự do ra vào không biết bao nhiêu đại trận - mà còn phải cẩn trọng dè dừng đây này... Nói cho ngươi biết, mấy loại cấm chế cao cấp, phức tạp này, tự thân có khả năng nhận biết khí tức sinh mệnh. Thái âm chi lực bên trong có thể đi qua bên này không có nghĩa chúng ta cũng sẽ làm được một điều tương tự đâu".

"Nói vậy là chúng ta bắt buộc phải đem cấm chế phá giải?".

"Không có lựa chọn khác đâu".

Dời mắt về lại lớp cửa đá, Gia Gia mím môi hậm hực: "Cũng không biết là tên quỷ nào bày ra. Cất giấu thứ gì mà lại cẩn mật như vậy chứ?".

...

"Kỳ trân dị bảo, hoặc cũng có thể là một bộ thi hài nào đấy".

"Thi hài?".

Gia Gia hơi ngoài ý muốn, xoay đầu lại hỏi Lăng Tiểu Ngư - kẻ vừa mới nói: "Tiểu Ngư, nếu là kho báu, nơi cất chứa những kỳ trân dị bảo thì ta có thể hiểu được, nhưng còn thi hài, ta không hiểu lắm. Tại sao lại là thi hài?".

"Gia Gia, ban đầu ta cũng cho rằng nơi đây là động phủ cổ tu sĩ, có cất chứa tài bảo, nhưng sau khi nhìn thấy đám cốt binh kia... ta đã thay đổi suy nghĩ. Ta cảm thấy cái chỗ này giống một lăng mộ hơn là động phủ".

"Hả? Lăng mộ?".

Gia Gia tròn mắt: "Tiểu Ngư, ngươi cũng đừng có bịa chuyện doạ người a".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu: "Gia Gia, ta không trêu đùa. Chỗ chúng ta đang đứng đây, thật sự rất có khả năng là mộ địa".

...

"Tiểu Ngư, vậy lúc nãy ngươi nói táng binh chính là ý này? Cái đám xương cốt di động kia là những kẻ được mai táng cùng với chủ nhân của ngôi mộ?".

"Không sai".

Lăng Tiểu Ngư lý giải: "Trước đây ta từng đọc trên một quyển cổ tịch, có mấy trang đề cập tới táng binh.Theo cổ nhân ghi chép, thiên hạ đã từng có những loại mộ địa vô cùng nguy hiểm. Những loại mộ địa này được xây dựng hết sức công phu, bên trong có bố trí rất nhiều cơ quan, cấm chế, dùng để chôn cất các đại nhân vật".

"Trong các lăng mộ kiểu ấy, có một số khi được xây dựng, thậm chí còn đem người sống chôn theo. Những người này, nghe nói lúc đưa vào bên trong lăng mộ, bọn họ sẽ bị người dùng đạo thuật thao túng linh hồn, khống chế thân xác, buộc họ phải vĩnh viễn ở lại để canh giữ cho chủ nhân lăng mộ. Lúc còn sống, lẫn khi đã chết".

"Những người này, bọn họ được gọi là táng binh".

...

"Ta hiểu rồi. Táng binh mà ngươi nói hoá ra là như vậy".

Gia Gia ngẫm lại tình cảnh ban nãy, thời điểm đối mặt với đám cốt binh, nhận xét: "Hmm... Theo như ta thấy thì táng binh cũng không đáng sợ lắm".

"Ngươi thực cho rằng như vậy?".

Trái với Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư lại chẳng mấy lạc quan, kể cả khi chính hắn là người đã phẩy tay giải quyết đám cốt binh trước đó: "Gia Gia, táng binh không đơn giản như ngươi nghĩ đâu".

"Tiểu Ngư, ý ngươi là gì?".

Lăng Tiểu Ngư đổi hướng, hai mắt tập trung nhìn lên lớp cửa đá trước mặt, lấp lửng một câu: "Biết đâu chừng thứ bị thái âm chi lực cải biến không chỉ mỗi xương cốt".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 372: Quyết định

"Ngươi nói mà ta không hiểu gì hết...".

Gia Gia chép môi, bảo: "Tiểu Ngư, nhưng mà đó cũng chỉ là suy đoán của ngươi thôi a. Có thể đám xương xẩu kia vốn chẳng phải táng binh, cái chỗ này vốn cũng chẳng phải lăng mộ. Hmm... Ta vẫn nghĩ nó là một động phủ cất giấu tài bảo".

Lăng Tiểu Ngư cũng không phản đối: "Thì ta chỉ suy đoán thế thôi. Thực hư thế nào phải xem tiếp mới biết được".

"Được rồi. Giờ nói cho ta biết, cấm chế này Gia Gia ngươi có phá giải được không?".

"Hmm...".

Gia Gia ngâm dài, nghĩ ngợi một lúc mới đáp: "Ta không chắc lắm đâu. Phải để ta thử".

Nó lấy tay gạt Lăng Tiểu Ngư ra, chợt yêu cầu: "Tiểu Ngư, ngươi lùi lại một chút đi. Nói không chừng trong lúc ta thăm dò cấm chế sẽ bất cẩn dẫn động cái gì đó đấy".

"Ta biết rồi".

Lăng Tiểu Ngư chẳng nhiều lời, nhanh chóng làm theo căn dặn của Gia Gia, cùng hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ lui hẳn về phía sau, đồng thời triển khai phòng hộ, tùy thời ứng phó hiểm nguy.

Xong xuôi đâu đấy, lúc này hắn mới hướng Gia Gia nhắn nhủ: "Gia Gia, ngươi cũng cẩn thận".

Phía bên kia, Gia Gia gật nhẹ một cái, tiếp đấy liền đem bảo vật của mình gọi ra. Cầm viên tử tinh cầu trong tay, nó nhanh chóng triển khai đạo thuật. Đầu tiên, nó dùng linh nhãn tỉ mỉ quan sát mọi ngóc ngách trong thạch động; kế đấy, nó sử dụng thổ độn chi thuật để tiến vào lòng đất...

Thời gian Gia Gia nó ở bên dưới tính ra cũng không ngắn, tận những nửa giờ. Chừng khi trở lên, lúc này nó mới cười tươi mà thông báo: "Tiểu Ngư, chúng ta gặp may rồi".

Gặp may?

Biết có tin tốt, nội tâm Lăng Tiểu Ngư cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Hắn bảo: "Gia Gia, nói rõ".

"Chuyện là vầy...".

Gia Gia phủi sơ vết bẩn dính trên y phục, bước lại chỗ ba người Lăng Tiểu Ngư.

"... Tiểu Ngư, sau khi xem xét kỹ lưỡng, ta có thể khẳng định so với cấm chế đã bị phá giải thì cái trước mặt này còn ghê gớm, phức tạp hơn gấp bội lần. Cấp bậc của nó, căn bản đã vượt quá năng lực của ta rồi. Ta ước tính nếu mà muốn phá giải trận pháp này, chí ít cũng phải đợi ta đột phá thêm một lần nữa thì may ra mới làm được".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì khuôn mặt càng trầm xuống. Hắn không nghĩ đấy là những gì mình đang trông đợi.

Cấm chế phức tạp hơn? Căn bản không thể phá giải? Đó chính là tin tốt, là gặp may ư?

"Gia Gia, ngươi đang đùa ta đấy à? Cấm chế không thể phá giải thì có gì gọi là may mắn?".

"Không thể phá giải? Ai nói ngươi là không thể phá giải?".

"Thì chính ngươi vừa mới nói".

"Ta? Aizz... Ta chưa có nói hết mà".

Hiểu ra vấn đề, Gia Gia giải thích: "Tiểu Ngư, đó là ta đang xét trong trường hợp cấm chế còn nguyên vẹn kia. Chứ thực tế, cấm chế này đã bị hư hại rồi".

"Cho ngươi hay, so với cái ở ngoài kia thì cấm chế chỗ này còn bị hư hỏng nhiều hơn. Trải qua vô vàn năm tháng, lại cộng thêm thái âm chi lực bào mòn, hiện tại nó đã xuống cấp trầm trọng rồi a".

Thần thái tươi tắn trở lại, Lăng Tiểu Ngư hướng thân ảnh nhỏ nhắn trước mặt xác nhận: "Gia Gia, nói vậy tức là ngươi có thể phá giải?".

"Cái đó là tất nhiên".

"Tốt rồi...".

...

Đối với bản lãnh của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư không mảy may nghi ngờ. Nếu nó đã nói có thể thì chắc chắn nó sẽ làm được. Cấm chế được cổ nhân bày bố trước mặt đây, khẳng định sẽ bị phá giải. Vấn đề còn lại bây giờ chỉ là thời gian. Và tất nhiên là cả những thứ sẽ hiện ra sau lớp cấm chế.

Bên kia, sau lớp cửa đá kiên cố này khung cảnh sẽ có dạng gì?

Liệu lại hiện hữu một đám cốt binh nữa?

Đã là tận cùng, hay lại lòi ra thêm một lớp cửa đá khác, một cấm chế khác?

Những câu hỏi này, Lăng Tiểu Ngư không trả lời được. Hắn không biết đáp án. Và đó là lý do vì sao hắn đang nghi ngại. Hắn... cần phải đề phòng.

"Ta với Gia Gia thì đã ổn, có thể tự bảo vệ mình. Nhưng còn Cổ Cổ và Thiên Hồ Nguyệt... Nếu xuất hiện hung hiểm thật sự, chỉ sợ ta khó lòng ứng cứu".

Suy đi tính lại một hồi, cuối cùng Lăng Tiểu Ngư cũng đi đến quyết định mà hắn cho là sáng suốt nhất lúc này.

Thoát khỏi trầm tư, hắn nhấc chân tiến về phía hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ.

Trông bộ dạng khả nghi kia của hắn, Thiên Hồ Nguyệt nổi lên cảnh giác. Nàng kéo muội muội lui lại, miệng chất vấn: "Ngươi muốn gì?".

"Nguyệt cô nương, ta nghĩ ta cần đụng chạm hai tỷ muội cô nương một chút." Trái với bộ dạng e dè của Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư lại rất bình thản nói ra.

Khỏi phải nghĩ, trước câu nói mang tính mập mờ nọ, tỷ muội Thiên Hồ tất nhiên đã rất khẩn trương. Đặc biệt là Thiên Hồ Nguyệt. Hai chữ "đụng chạm", Thiên Hồ Nguyệt nàng thực chả thích tí nào đâu.

Dứt khoát đẩy muội muội về hẳn phía sau, nhị công chúa của Thanh Khâu nghiêm giọng: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi đừng có làm càn, nếu không...".

"Nếu không thì thế nào? Cô nương sẽ giết ta sao?".

Lăng Tiểu Ngư cười nhẹ, lắc đầu mà rằng: "Nguyệt cô nương, với tình trạng hiện giờ của cô nương, ta e dù có muốn cô nương cũng không thể làm được đâu".

Thở nhẹ một hơi, hắn tiếp tục, nét mặt đã nghiêm túc lên nhiều: "Được rồi, không đùa nữa. Nguyệt cô nương, Cổ Cổ, ta nghĩ bây giờ ta sẽ giải khai phong bế cho hai người".

...

Sẽ được giải khai phong bế, đấy không nghi ngờ là tin tốt dành cho Thiên Hồ Nguyệt và Thiên Hồ Cổ. Mới nghe qua, các nàng thực sự đã hơi bất ngờ. Có điều, một chút ngạc nhiên ấy đã chẳng tồn tại quá lâu.

Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt, các nàng không ngốc. Hành vi của Lăng Tiểu Ngư, các nàng hoàn toàn lý giải được. Và, lẽ hiển nhiên, đối với lời đề nghị có lợi này, các nàng chẳng lý gì lại đi từ chối.

Im lặng vài giây cho có lệ, Thiên Hồ Nguyệt hồi âm: "Lăng Tiểu Ngư, không phải ngươi mới nói sẽ giải khai phong bế cho tỷ muội ta?".

"Ta có thể hiểu là Nguyệt cô nương đã đồng ý".

Lăng Tiểu Ngư dừng trong giây lát, rồi tiếp tục: "Nguyệt cô nương, như vừa nói, ta sẽ giúp tỷ muội cô nương giải khai phong bế, tuy nhiên...".

"Ngươi có yêu cầu?".

"Không cần lo. Yêu cầu của ta chẳng cao lắm đâu".

Lăng Tiểu Ngư chính thức nói ra: "Nguyệt cô nương, thực ra rất đơn giản. Ta chỉ muốn sau khi được giải khai phong bế, Nguyệt cô nương có thể an phận, đừng gây rối là được".

"Đúng đấy. Thiên Hồ Nguyệt ngươi phải giữ trật tự".

Sau thanh âm, một thân bạch y nhỏ nhắn cũng liền xuất hiện bên cạnh Lăng Tiểu Ngư. Nó nhìn Thiên Hồ Nguyệt, nói tiếp: "Thiên Hồ Nguyệt ngươi đấy, lần trước chúng ta giải khai phong bế cho ngươi, ngươi đã gây náo một trận rồi a. Hừ, báo hại chúng ta bị trì hoãn nhiều thời gian như vậy...".

Nhớ lại chuyện cũ, trong lòng Gia Gia khó tránh sinh ra bất mãn. Mà, đâu chỉ nó, cả Lăng Tiểu Ngư cũng chả vui vẻ gì khi thoáng hồi tưởng. Xuất phát từ sự e ngại, hắn trưng ra bộ mặt hung ác, cất lời cảnh báo:

"Nguyệt cô nương, cô nương cũng nghe rồi đó. Hành vi lần trước của cô nương chúng ta không hoan nghênh lắm đâu. Vì vậy cho nên... Nguyệt cô nương, ta hy vọng lần này cô nương hãy an phận".

"Nguyệt cô nương, mong cô nương hãy nhớ kỹ: Cấm chế trong người Cổ Cổ vẫn còn. Thông qua nó, tùy thời ta đều có thể tra tấn, thậm chí là đoạt đi tính mạng của nàng. Ta nghĩ cô nương sẽ không muốn nhìn thấy cảnh đó đâu, đúng chứ?".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 373: Giải khai

Thiên Hồ Nguyệt là một nữ cường nhân, tâm tính cao ngạo, từ xưa giờ vẫn luôn coi rẻ nhân loại, đặc biệt đối với Lăng Tiểu Ngư thì lại càng có thành kiến. Theo lẽ thường, nàng khẳng định sẽ không bao giờ chịu khuất phục trước Lăng Tiểu Ngư. Thiết nghĩ kể cả khi Lăng Tiểu Ngư có dùng biện pháp mạnh cũng chưa chắc có thể thay đổi được. Biết đâu nàng sẽ tự sát cũng nên. Một đại yêu như nàng, dám cá thủ đoạn ẩn tàng sẽ chẳng ít.

Bản thân mình, Lăng Tiểu Ngư cũng hiểu được điều đó, rằng Thiên Hồ Nguyệt là một con ngựa bất kham. Do đó, hắn mới phải dùng Thiên Hồ Cổ - muội muội cũng đồng thời là điểm yếu duy nhất của nàng - để kiểm soát nàng.

Thực tế đã chứng minh cách làm của hắn là hoàn toàn chính xác. Với việc đặt cấm chế, khống chế sinh tử của Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt đã không dám làm bừa. Nhất là sau khi trải qua thất bại lần trước...

Thời gian cân nhắc chẳng tính lâu, Thiên Hồ Nguyệt đã liền hồi đáp. Nàng nhìn một thân hắc y trước mặt, nói:

"Sinh tử muội muội ta đang nằm trong tay ngươi, ta còn có thể làm gì được chứ?".

Thấy nàng chịu hợp tác như vậy, Lăng Tiểu Ngư khá vừa ý: "Nguyệt cô nương có thể hiểu được... đúng là rất tốt".

"Hứ...".

Thái độ đối nghịch hoàn toàn, Thiên Hồ Nguyệt tỏ ra lạnh nhạt: "Đừng nhiều lời nữa. Mau giải khai phong bế đi".

"Được thôi".

Chẳng mấy để tâm, Lăng Tiểu Ngư nói xong thì liền hành động. Đối tượng đầu tiên hắn hướng đến là Thiên Hồ Nguyệt nàng.

Thủ chỉ đưa ra, hắn tích tụ lực lượng rồi điểm lên người nàng mấy cái.

"Phốc!".

"Phốc!".

"Phốc!".

Trước sau gộp lại, vị chi là ba lần điểm tất thảy. Tuy nhiên, quá trình giải khai, nó còn chưa kết thúc. Sau khi điểm xong, Lăng Tiểu Ngư đã lập tức triển khai một pháp ấn kỳ lạ mà Thiên Hồ Nguyệt chỉ mới nhìn thấy lần thứ hai, đánh lên ngực nàng.

Cứ thế, hắn giữ yên thêm một lúc nữa...

Trên ngực có một bàn tay nam nhân, lại còn là của Lăng Tiểu Ngư - tên nhân loại mà mình có thành kiến sâu đậm nhất, Thiên Hồ Nguyệt dĩ nhiên không làm sao đừng để tâm cho được. Thực tế, nàng đã rất bận lòng. Vô cùng khó chịu.

"Hừm... Lăng Tiểu Ngư, tên nhân loại ghê tởm ngươi... Nếu tỷ muội ta bình an thoát qua kiếp này, sớm muộn gì Thiên Hồ Nguyệt ta cũng bắt ngươi phải trả giá!".

Trong âm thầm, Thiên Hồ Nguyệt đã nghiến răng tự nguyện với lòng mình như vậy.

Hận ý ấy, Lăng Tiểu Ngư mặc dù không nghe nhưng ít nhiều vẫn đoán ra được. Từ trong đôi mắt nàng, hắn đã thấy hung quang thoáng hiện.

"Nữ nhân này...".

Nội tâm có phần bất đắc dĩ, Lăng Tiểu Ngư chốt hạ bằng một cái lắc đầu khe khẽ.

Hắn đem cánh tay đang đặt trên ngực Thiên Hồ Nguyệt thu về, một lời không nói đã chuyển hướng sang Thiên Hồ Cổ đứng ở kế bên.

Có vẻ đã chuẩn bị sẵn, Thiên Hồ Cổ vừa trông thấy hắn quay qua liền lui lại một bước, miệng bảo: "Ta không cần".

Câu trả lời này, Lăng Tiểu Ngư thực có chút ngoài ý muốn. Hắn không nghĩ Thiên Hồ Cổ nàng lại từ chối giải khai phong bế. Lần trước nàng đâu có như vậy.

Tại sao chứ?

Cùng chung nghi vấn, Thiên Hồ Nguyệt lên tiếng hỏi: "Cổ Cổ, muội sao vậy?".

Đáp lại nàng là một cái lắc đầu nhè nhẹ: "Nhị tỷ, muội không sao. Muội chỉ là không muốn".

"Tại sao muội lại không muốn?" Lần này lên tiếng không phải Thiên Hồ Nguyệt mà là Lăng Tiểu Ngư. Hắn đang muốn biết.

May cho hắn, câu trả lời lập tức được thốt ra: "Tại sao ta phải muốn? Có thể điều động lực lượng thì sao chứ? Sinh tử của ta còn không phải nằm trong một ý niệm của Lăng Tiểu Ngư ngươi?".

Thì ra là canh cánh chuyện cấm chế.

Hiểu ra vấn đề, Lăng Tiểu Ngư nói: "Cổ Cổ, đó chỉ là sự đảm bảo. Nếu tỷ tỷ muội không náo động gì, ta tự nhiên sẽ chẳng đá động gì tới cấm chế trong người muội".

"Vậy ý ngươi là nếu nhị tỷ ta làm ra chuyện gì, Lăng Tiểu Ngư ngươi sẽ kích hoạt cấm chế để giết ta?".

Lăng Tiểu Ngư rất muốn nói không, rằng dù xảy ra chuyện gì thì vẫn sẽ lưu lại tính mạng cho Thiên Hồ Cổ nàng, nhưng... Có Thiên Hồ Nguyệt bên cạnh, hắn làm sao có thể để nói ra được? Nàng ta sẽ bớt đi cố kị đấy.

Tình thế ép buộc, Lăng Tiểu Ngư đành phải giả trang. Giọng bình thản, có phần lãnh đạm, hắn lấp lửng: "Cổ Cổ, ta tin tỷ tỷ muội sẽ không vô tình đến thế đâu".

Chuyển dời tầm mắt, hắn mỉm cười với Thiên Hồ Nguyệt: "Nguyệt cô nương, ta nói đúng không?".

"Hừ... Tiểu nhân".

Ném lại cho Lăng Tiểu Ngư một câu như vậy, Thiên Hồ Nguyệt hướng muội muội mình khuyên nhủ: "Cổ Cổ, hoàn cảnh hiện tại rất khó lường. Sau lớp cửa đá kia là thứ gì chúng ta vẫn chưa biết được. Muội có thể điều động lực lượng, tự do hành động mới là tốt nhất...".

"Nghe tỷ. Để hắn giải khai phong bế cho muội".

"Nhị tỷ...".

Thiên Hồ Cổ có đắn đo, nhưng thời gian không dài. Thiên Hồ Cổ nàng há đâu kẻ chẳng biết cân nhắc nặng nhẹ mà tiếp tục ương bướng? Mới rồi từ chối, hết thảy đều bởi do nghĩ đến việc mình bị Lăng Tiểu Ngư xem như con tin tùy thời mang ra tra tấn, thậm chí xử tử nên mới tổn thương, phẫn hận mà chống đối thế thôi.

Dáng vẻ khiên cưỡng, nàng ngẩng đầu lên nhìn Lăng Tiểu Ngư. Ánh mắt tất nhiên là chẳng thân thiện gì rồi.

"Làm đi".

Rất súc tích. Nhưng ý tứ, cảm xúc thì hoàn toàn được truyền đạt trọn vẹn.

Lăng Tiểu Ngư, hắn nghe được, cũng hiểu được. Chỉ là... để bụng làm gì chứ?

Bất quá cũng chỉ là có duyên gặp gỡ. Mười mấy năm trước, hôm nay. Sau này ư?

Chuyện tương lai mấy ai lường được?

Chí ít, Lăng Tiểu Ngư hắn không nghĩ xa đến vậy. Hắn còn có việc đáng để bận tâm hơn nhiều. Ở Thiên Kiếm Môn, vẫn còn có người chờ hắn tới đón...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 374: Tàn sát

"Cổ Cổ, mạo phạm".

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng cũng là lúc Lăng Tiểu Ngư triển khai hành động. Tương tự như đã làm với Thiên Hồ Nguyệt, Lăng Tiểu Ngư hắn điểm liền ba chỉ, kế đấy thì dùng pháp ấn áp lên ngực Thiên Hồ Cổ.

Xong xuôi hết thảy, lúc này hắn mới quay lại bảo Gia Gia - kẻ vẫn đang đứng đợi: "Tốt rồi. Gia Gia, bắt đầu phá giải cấm chế đi".

"Ừ".

Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt lẫn Thiên Hồ Cổ, tất cả hiện đều đã có thể tự lo cho mình nên Gia Gia chẳng cần phải tốn công căn dặn làm gì. Nó nhanh chóng dùng thổ độn chi thuật tiến nhập lòng đất để bắt đầu phá giải cấm chế.

Cái quá trình này, tính ra còn nhanh hơn dự kiến rất nhiều. Mặc dù xét về kết cấu, độ phức tạp thì cấm chế ở đây vượt trội hơn hẳn cái phía bên ngoài, nhưng do đã bị năm tháng bào mòn, lại cộng thêm thái âm chi lực tàn phá nên không tốn bao nhiêu công sức thì Gia Gia nó đã thành công phá giải. Trước sau gộp lại, thời gian cùng lắm nửa canh giờ.

Thời điểm nó thu tay, vốn vẫn luôn chăm chú dõi theo từng cử chỉ, Lăng Tiểu Ngư liền lên tiếng: "Gia Gia, đã xong?".

"Phù... ù...".

Gia Gia trước thở phào một hơi, sau mới lấy vạt áo lau trán, đáp: "Xong rồi. Bây giờ ngươi có thể đem cái cửa đá này nâng lên".

"Tại sao ngươi không nâng luôn?".

Gia Gia trợn mắt: "Nó nặng lắm a".

Cái gì chứ? Bảo nó đem cánh cửa này nâng lên?

Suốt từ nãy giờ nó đã hao tâm tổn trí mà phá giải cấm chế rồi, giờ lại còn muốn nó làm việc tiếp? Đồng ý là Gia Gia nó cũng có chút trông đợi vào nguồn gốc thái âm chi lực kia, nhưng cần nhất thì vẫn là Lăng Tiểu Ngư hắn a. Muốn ăn thì hắn phải lăn vào đi chứ.

Dứt khoát không thèm đoái hoài gì đến, Gia Gia phủi mông nhường lối, vừa đi vừa lầm bầm trong miệng: "Có mỗi cánh cửa thôi mà cũng đùn đẩy...".

...

"Hừm...".

Bị người chê trách, Lăng Tiểu Ngư khó tránh cảm thấy có chút xấu hổ. Hắn dùng tay che miệng, hắng nhẹ một tiếng. Sau đấy, tất nhiên là hắn chẳng mở lời sai khiến hay là nhờ vả ai nữa. Thay vào đó, hắn tự mình làm.

Đặt tay lên lớp cửa đá trước mặt, hắn bắt đầu thôi động linh lực.

Cánh cửa này thật sự rất nặng, chỉ với sức người bình thường căn bản là vô pháp khai thông. Muốn mở, ước tính tối thiểu cũng phải là tu sĩ chân nhân sơ kỳ trở lên. Mà điều kiện ấy thì... Lăng Tiểu Ngư hắn đương nhiên dư sức đáp ứng. Vậy nên việc hắn dễ dàng nâng lên cánh cửa đá, nó chả có gì đáng nói. Rất đỗi bình thường. Nên bận tâm chăng là khung cảnh hiện ra phía sau cánh cửa...

Quả đúng như những gì mà Lăng Tiểu Ngư hắn đã lo ngại, khung cảnh phía sau, nó cũng giống y hệt như trước đó. Những bộ xương, chúng đang hiện diện. Nếu có gì khác thì đấy là số lượng, là cấp bậc.

Không gian cửa động thứ hai này, phải nói là rất rộng. Số lượng xương cốt, nó cũng rất lớn, ngàn bộ là ít. Và tất nhiên, những bộ xương này, chúng chẳng hề nằm im. Ngay khi đám người Lăng Tiểu Ngư hắn bước qua khỏi lớp cửa đá kia thì bọn chúng đã lập tức cựa quậy hết rồi.

Dưới sự dẫn dắt của mười ba bộ xương có khí tức ước chừng chân nhân cảnh trung kỳ, tất cả đều đang lăm lăm khí giới, miệng hô liên tục "Kẻ xâm nhập, giết!".

...

"Wow... Người chết ở đâu ra mà xương xẩu nhiều dữ vầy nè".

Gia Gia nhìn đông ngó tây một lúc, cuối cùng mới báo lại cho Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, ta đếm rồi. Có tổng cộng một ngàn hai trăm lẻ chín bộ xương, trong số đó có mười ba bộ xương phát ra khí tức tương đương với tu sĩ chân nhân cảnh trung kỳ".

Bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư gật đầu: "Ta biết rồi".

"Vậy giờ ngươi tính thế nào?".

Lăng Tiểu Ngư liếc qua đám cốt binh hiện đã hàng ngũ chỉnh tề, đáp: "Ngươi cho rằng có thể nói chuyện với bọn họ được sao?".

Lăng Tiểu Ngư hắn đã quan sát kỹ rồi. Đội quân xương cốt trước mặt, bọn chúng không hề có khí tức sinh mệnh, vốn dĩ vật chết. Xem phản ứng của chúng, gần như chắc chắn là chẳng có suy nghĩ, cảm xúc. "Giết chết bất kỳ kẻ nào dám xâm nhập", đấy có lẽ là ý niệm duy nhất của bọn chúng.

Như thế thì làm sao nói chuyện được?

Thanh âm hờ hững, Lăng Tiểu Ngư nói: "Gia Gia, chúng ta dọn sạch đi".

"Tốt".

Hơn ngàn cốt binh, nghe thì đông đảo hoành tráng, nhưng trong mắt một nhân vật như Gia Gia thì kỳ thực chả đáng gì. Có tí cân lượng, hoạ may mười ba bộ xương dẫn đầu kia. Chỉ có điều là... Chân nhân trung kỳ, cảnh giới ấy còn lâu mới đủ ngăn được bước chân của Gia Gia nó. Nên nhớ, sức mạnh của nó sớm đã tương đương tu sĩ chân nhân hậu kỳ rồi a.

Cảnh giới càng lên cao thì mức chênh lệch càng lớn. Chân nhân trung kỳ và chân nhân hậu kỳ, nghe thì gần đấy, tuy nhiên thực tế, sức mạnh lại cách xa nhau rất nhiều. Đừng nói chỉ mười ba tên, dù có là hai mươi ba tên nó cũng chả ngán đâu.

Tử tinh cầu mau chóng được gọi ra, Gia Gia đề thăng khí tức, xung phong lao lên chém giết.

Nhẹ nhếch môi, còn lại phía sau, Lăng Tiểu Ngư cũng phóng mình tới trước. Nơi lòng bàn tay phải hắn, dấu ấn hắc ngư sáng lên. Một hắc thủ tức thì xuất hiện.

...

"Keng!".

"Keng!".

...

"Hây a a...!".

"Da a...!".

...

"Keng! Keng!".

"Phốc!".

"Phốc!".

...

Cuộc chiến diễn ra đúng như dự kiến, thế trận hoàn toàn nghiêng về một phía. Giữa ngàn cốt binh, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia cứ thế xông thẳng vào, thẳng tay chém chết. Đông, tây, nam, bắc, không cần biết là phương nào, hễ phàm có cốt binh thì bọn họ liền tiêu diệt. Với Gia Gia, thứ nó dựa vào là

viên tử tinh cầu trong tay; còn với Lăng Tiểu Ngư, công cụ chẳng đâu khác ngoài hắc thủ của chính bản thân hắn.

Nếu như đem so sánh, không khó để nhận ra rằng phương thức giết người của Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia là hoàn toàn khác biệt. Nếu như Gia Gia đa phần dùng đạo thuật thì Lăng Tiểu Ngư, hắn lại luôn chọn cách trực tiếp nhất. Những cốt binh bị tiêu diệt, tất thảy đều là gục ngã dưới hắc thủ của hắn.

Quyền đầu, thủ chưởng, nhưng chủ yếu vẫn là trảo thủ.

Hung mãnh, thô bạo, hắc trảo của hắn đi tới đâu là cốt binh gãy nát tới đấy. Thủ đoạn thoạt trông có phần tàn độc. Nếu so chính giáo, cách hắn ra tay lại giống phường tà đạo hơn.

"Nhất thức đoạt mệnh, xuất chiêu âm độc như vậy... Xem ra hắn thực chả phải thứ tốt lành gì." Im lặng quan sát một hồi, Thiên Hồ Nguyệt chợt hé môi nhận xét

Kế bên, Thiên Hồ Cổ nghe vậy mới nói: "Nhị tỷ, dù sao đám xương cốt kia cũng đâu có sinh mệnh".

"Như nhau cả thôi".

Thiên Hồ Nguyệt vẫn như cũ, bảo trì quan điểm: "Cổ Cổ, muội nhìn xem. Cái cách hắn ra chiêu, thần thái của hắn, đấy rành rành là của một ác nhân. Người tốt chẳng ai như thế cả".

"Nhưng mà...".

"Cổ Cổ, muội vẫn còn nghĩ tốt cho hắn ư?".

"Muội... muội không có".

Kèm với cái nắm tay, Thiên Hồ Nguyệt căn dặn: "Cổ Cổ, hắn đã không còn là kẻ năm đó mà chúng ta gặp nữa đâu. Cho dù hắn thực không có ý tổn hại chúng ta đi nữa thì chúng ta cũng nên cẩn trọng. Hắn không phải bằng hữu".

Không phải bằng hữu nữa ư?

Thiên Hồ Cổ thầm tự hỏi, trong một khoảnh khắc, chẳng hiểu sao lòng nàng lại chợt như có chút gì chua xót.

Người năm ấy, vị ca ca hiền lành đã tiến tới an ủi nàng khi nàng bị người xua đuổi, rồi mua cho nàng kẹo hồ lô, y đã thật sự biến mất rồi ư?

"Lăng Tiểu Ngư, tại sao ngươi lại trở nên như vầy?".

"Rốt cuộc là tại sao chứ...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 375: Cửa thứ ba

Tại sao?

Nếu được hỏi, và nhất thiết phải hồi đáp thì câu trả lời của Lăng Tiểu Ngư hẳn sẽ là... "Không rõ". Có thể vì hắn đã trưởng thành hơn chăng?

Từ sau hôm ấy, cái ngày đứng trên Hình Đài, bị phế bỏ tu vi, qua hơn mười năm phiêu bạt, trong cõi hồng trần, Lăng Tiểu Ngư hắn đã thấy quá nhiều thứ xấu xa, đã nghe quá nhiều điều oan khuất. Giống như... chuyện của Tô Phúc Đường.

Tô Phúc Đường, nàng ấy vốn dĩ là một cô gái tốt. Nàng rất mực hiếu kính phụ thân, hết lòng chăm lo cho tướng công, đối xử với láng giềng đều luôn rất phải đạo... Một cô gái thiện lương như thế, lẽ ra nên được sống hạnh phúc, có cái kết thật viên mãn mới đúng. Vậy mà...

Mắt bị móc, lưỡi bị cắt, hai tay bị chặt, chân thì bị người đánh gãy, thậm chí... thậm chí ngay cả đứa con trong bụng cũng không thể nào giữ được... Cái kết ấy, sao mà bi thảm quá. Càng đáng thương hơn nữa là thảm cảnh này, gây ra lại chẳng phải ai khác mà chính là Tô Sáng - tướng công của nàng - kẻ nàng đã hết lòng chăm lo từng miếng ăn, giấc ngủ, sắm cho hắn từng cây bút, từng nghiên mực...

Ôi! Lòng người bạc bẽo lắm thay!

"Nhân tình ấm lạnh, thế thái vô thường", tám chữ ấy, từ thuở nhỏ Lăng Tiểu Ngư hắn vẫn thường được nghe từ miệng ân sư. Nhưng khi ấy, với tâm trí quá đỗi đơn thuần, một kẻ quanh năm chỉ dốc lòng tu luyện như hắn thì làm sao có thể hiểu được?

Phải, hắn không hiểu. Mãi cho tới khi hắn chứng kiến thảm cảnh của Tô Phúc Đường...

Rồi... thêm nhiều chuyện tương tự khác nữa.

Hơn mười năm phiêu bạt, cùng với những thứ hắn thấy, những việc hắn làm, tâm tính của Lăng Tiểu Ngư hắn cũng đã thay đổi nhiều lắm rồi. Trưởng thành, hắn tự gọi như thế.

Thiên Hồ Nguyệt nói rất đúng. Lăng Tiểu Ngư hôm nay đã không phải kẻ mà nàng từng gặp của mười mấy năm trước nữa. Bây giờ hắn hờ hững hơn, đã vô tâm hơn...

Có thể khi đối diện với Thiên Hồ Cổ, với Thiên Hồ Nguyệt nàng, Lăng Tiểu Ngư hắn ít nhiều vẫn còn giữ được chút thiện lương, chút hoà nhã. Nhưng, đó là dành cho người hắn quen. Riêng những kẻ mà hắn không biết, hắn lo nghĩ mà làm chi?

Thiện đáp thiện, ác đáp ác. Trước mặt hắn là dạng nào thì Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ đối đãi theo dạng ấy. Người tốt hắn đối tốt, kẻ xấu hắn đối xấu.

Bằng như trong trường hợp này, khi bốn phương tám hướng đều là cốt binh, đều là những địch nhân muốn giết hắn, vậy thì... chết hết đi.

Tiêu diệt, đó là tất cả những gì hắn nghĩ lúc này. Còn dùng phương thức nào để tiêu diệt, nó quan trọng ư? Chí ít, với Lăng Tiểu Ngư hắn thì không.

Khía cạnh thần thái? Cũng như vậy thôi. Sát phạt đâu phải một việc làm tốt đẹp gì, hà tất biểu lộ vẻ thiện lương...

Hồng trần phiêu bạt, sau ngần ấy năm, Lăng Tiểu Ngư hắn đã giết bao nhiêu người rồi? Nhiều lắm. Hắn giết nhiều tới độ hắn đã chẳng còn nhớ nổi. Với một kẻ mà đôi tay đã nhuốm máu hàng ngàn sinh mạng, hắn còn là người tốt được sao?

Không. Lăng Tiểu Ngư hắn bây giờ đã không phải người tốt nữa. Môn nhân chính giáo? Hắn cũng sớm đã không phải.

Nếu đều đã không phải, vậy Lăng Tiểu Ngư hắn cần gì tuân thủ khuôn phép, sống theo tiêu chuẩn một người tốt, một đệ tử danh môn?

Nét mặt lạnh lùng, thần tình hung ác, Lăng Tiểu Ngư tiếp tục chém giết.

...

Gia Gia và Lăng Tiểu Ngư, một người dùng đạo thuật công kích, một kẻ thì trực tiếp dùng tay phá hủy, hai phương thức ấy, nghe qua hẳn ai cũng cho rằng cách của Gia Gia hiệu quả hơn. Tuy nhiên thực tế, kết quả lại không như vậy. Tiêu diệt được nhiều cốt binh hơn chẳng phải Gia Gia. Lăng Tiểu Ngư, hắn mới là người chiếm ưu thế. Trong tổng số một ngàn hai trăm lẻ chín bộ xương cốt thì có đến hơn bảy trăm bộ là bị phá hủy dưới tay hắn. Dễ thấy tốc độ ra đòn của hắn là khủng bố tới cỡ nào.

Nó nhanh tới nỗi khiến cho chính bản thân Gia Gia cũng phải động dung kinh ngạc.

Sau khi nhìn thấy tên cốt binh có thực lực chân nhân cảnh trung kỳ cuối cùng bị Lăng Tiểu Ngư bóp nát, Gia Gia mới tặc lưỡi thốt ra một câu: "Tiểu Ngư, bộ trước đây ngươi có thù với đám xương xẩu này hả?".

Lăng Tiểu Ngư đem mớ xương vụn thả xuống, quay lại nói: "Không có".

"Không có? Thế sao ngươi ra tay hung ác dữ vậy?".

Gia Gia dùng tay chỉ vô vàn những mảnh xương vụn xung quanh, tiếp lời: "Ngươi xem, ngươi xem. Tên nào cũng bị ngươi nghiền nát hết a...".

Lăng Tiểu Ngư theo hướng chỉ của Gia Gia, nhìn nhìn một lúc thì tùy nhiên bảo: "Hmm... Chắc là ta đã hơi mạnh tay".

"H-Hơi?".

Không muốn kéo thêm ở vấn đề này nữa, Lăng Tiểu Ngư quyết định bỏ Gia Gia lại phía sau, một mình tiến lên trước.

Đứng giữa ngàn bộ xương vỡ nát, hắn trầm ngâm một đỗi thì nâng cánh tay phải lên. Tức khắc, từ trong lòng bàn tay, một cỗ lực lượng màu đen tuôn ra như thác. Sau vài giây, toàn bộ xương cốt đều đã bị cuốn sạch.

Không gian cửa động thứ hai... loáng cái đã hoàn toàn trống rỗng.

...

"Lại thôn phệ...".

Ngay lối ra vào, Thiên Hồ Nguyệt chứng kiến một màn thu sạch ngàn bộ xương cốt kia của Lăng Tiểu Ngư thì nội tâm không khỏi ngờ vực. Đây đã là lần thứ hai hắn làm vậy rồi.

"Rốt cuộc thì Lăng Tiểu Ngư này đang tu luyện loại công pháp gì?".

...

"Nguyệt cô nương, sao lại nhìn ta chằm chằm như vậy? Cô nương có gì muốn hỏi sao?".

Vẫn giữ nguyên tầm mắt, Thiên Hồ Nguyệt nhìn Lăng Tiểu Ngư vừa mới tiến đến trước mặt mình, lạnh nhạt nói ra: "Lăng Tiểu Ngư, không nghĩ một đệ tử danh môn như ngươi hôm nay lại sa chân vào con đường tà đạo, tu luyện tà công. Thật không biết nếu Lăng Thanh Trúc biết được, nàng ấy sẽ có cảm tưởng gì".

Sắc mặt chùng xuống, Lăng Tiểu Ngư xoay đầu sang hướng khác: "Nguyệt cô nương có lẽ đã quên. Lăng Tiểu Ngư ta năm đó đã bị phế bỏ tu vi, thân phận đệ tử danh môn cũng sớm không còn nữa. Những gì ta làm hôm nay, toàn bộ đều chẳng can hệ gì với Lăng Thanh Trúc của Thiên Kiếm Môn kia".

Tới đấy rồi thôi, Lăng Tiểu Ngư không nói thêm gì nữa. Cùng với Gia Gia, hắn bắt tay vào tìm kiếm nguồn gốc thái âm chi lực.

Xui xéo thay, sau hồi lâu tìm kiếm, Lăng Tiểu Ngư hắn lại phát hiện ra một điều: Nguồn gốc thái âm chi lực, nó không ở đây. Thứ mà bọn họ tìm được, có chăng là con đường dẫn tới.

Một lớp cửa đá. Một cấm chế.

...

"Khốn kiếp thật...".

Dừng trước cánh cửa kiên cố, trong hình hài nhỏ nhắn, Gia Gia phùng mang trợn mắt, mặt đỏ tía tai mà mắng chửi: "... Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào đã kiến tạo nên cái động phủ này chứ? Một hai tầng cấm chế còn chưa đủ, giờ lại mọc ra thêm một tầng nữa...".

"Nếu mà để ta gặp được ngươi, thể nào ta cũng dần cho ngươi một trận".

"Gia Gia ngươi muốn cũng không gặp được. Chủ nhân chỗ này thiết nghĩ sớm đã chẳng còn tồn tại nữa rồi".

Lăng Tiểu Ngư đem ánh mắt đặt trên lớp cửa đá thu hồi, cúi xuống hỏi: "Thế nào? Cấm chế này so với cái bên ngoài có vẻ đã hư hại nhiều hơn, dấu vết lộ ra khá rõ, Gia Gia ngươi hẳn là phá giải được đúng không?".

Gia Gia đảo mắt liếc đông ngó tây thêm một lúc, rồi mới đáp: "Hẳn là có thể".

"Vậy ngươi...".

"Ta biết rồi".

Chẳng để cho ai kia kịp nói hết câu thì Gia Gia đã chen ngang: "Các ngươi đứng trên đây, ta sẽ xuống dưới xem thế nào".

Nói đoạn, nó đem viên tử tinh cầu lấy ra, trong miệng lầu bầu: "Hết một cái lại lòi thêm một cái... Riết ta biến thành khổ sai...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 376: Đại Chiến

Than thì than, nhưng làm thì Gia Gia vẫn làm. Rất tập trung là khác.

Hết bên dưới rồi tới bên trên, nó đã một mình phá giải toàn bộ cấm chế. Trong quá trình này, thỉnh thoảng cũng có xảy ra chút sai sót, tuy nhiên không quá nghiêm trọng. Hậu quả bất quá là vài tiếng bạo tạc, một chút khẩn trương mà thôi.

Sau gần một giờ, khi mà những điểm mấu chốt đều đã phá giải xong, lúc này Gia Gia mới ngả lưng ra đất, bất động nằm im.

Trông thấy cảnh ấy, Lăng Tiểu Ngư mới quan tâm hỏi: "Gia Gia, ngươi ổn đấy chứ?".

"Ta không ổn." - Bằng chất giọng hư nhược như người đang bệnh nặng, Gia Gia hồi đáp - "Ta sắp chết rồi".

"Xem ngươi kìa".

Lăng Tiểu Ngư khẽ lắc đầu, lấy từ trong giới chỉ ra một chiếc lọ nhỏ màu trắng.

"Này, uống đi".

"Cái gì đấy?".

"Vạn niên linh nhũ".

Vốn đang lừ đừ như con cá chết, Gia Gia vừa nghe xong bốn chữ ấy thì liền bật dậy. Hai mắt linh động hữu thần, nó nhanh chóng tiếp, hay đúng hơn là giật lấy chiếc lọ nhỏ màu trắng trong tay Lăng Tiểu Ngư, rồi mở ra xem.

"Khịt...".

Hít liền mấy hơi, hít xong, Gia Gia nó mới vui mừng mà kê lên miệng uống.

"Ực" một tiếng, nó hỏi: "Tiểu Ngư, vạn niên linh nhũ này ngươi làm sao có được vậy?".

Vấn đề này Gia Gia nó cảm thấy rất khó hiểu. Bao nhiêu năm qua, nó với Lăng Tiểu Ngư vẫn luôn đồng hành cùng nhau, nhưng chưa bao giờ nó biết tới thứ này. Vạn niên linh nhũ này, rốt cuộc là từ đâu mà ra? Lăng Tiểu Ngư hắn đã thu được lúc nào?

Nghi vấn của Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên hiểu rõ. Hắn không thấy có gì cần phải che giấu, nên thành thật nói ra: "À, cái này hả? Ta lấy từ trên người tên đạo sĩ đã đuổi bắt chúng ta đấy".

Đạo sĩ?

Gia Gia cố gắng hồi tưởng.

"Tiểu Ngư, ý ngươi là tên đạo sĩ nào? Chúng ta đã gặp không ít đạo sĩ a".

"Cái tên mà trên mặt có vết bớt màu đen ấy".

Vết bớt?

Hai mắt Gia Gia loé lên: "A! Ta nhớ rồi! Là cái tên đạo sĩ rùa đen đó!".

"Tiểu Ngư, lọ vạn niên linh nhũ này ngươi thực là lấy trên người hắn?".

"Ừ".

"Sao ngươi không cho ta biết?".

"Ngươi đâu có hỏi".

Gia Gia tức thì trợn mắt. Nó không hỏi thì Lăng Tiểu Ngư hắn sẽ không nói?

"Tiểu Ngư, ta với ngươi là bạn đồng hành đấy!".

"Liên quan gì?".

Lăng Tiểu Ngư vẫn tỏ ra mình là người vô tội. Đem Gia Gia gạt sang một bên, hắn xoay lại nhìn cánh cửa đá kế bên. Thần tình ngưng trọng lên hẳn.

...

"Tiểu Ngư, ngươi nói xem bên kia liệu có đám xương xẩu nào nữa không?".

"Mở ra liền biết".

Thấy Lăng Tiểu Ngư không muốn đoán, Gia Gia nói luôn suy nghĩ của mình: "Theo ta thì chắc là có. Không chỉ có, mà nhất định số lượng sẽ rất nhiều. Thực lực cũng như vậy, cao hơn một bậc".

"... Đầu tiên là chân nhân sơ kỳ, mới nãy là chân nhân trung kỳ, nói không chừng... sau cánh cửa này sẽ nhảy ra mấy tên chân nhân hậu kỳ...".

"Tiểu Ngư, sẽ có hung hiểm a".

"Hung hiểm?"

Lăng Tiểu Ngư bảo: "Có nơi cất chứa bảo vật nào lại chẳng hung hiểm".

"Được rồi. Chuẩn bị đi".

Một câu thông báo, cho Gia Gia, cũng là cho hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ phía sau.

Và, khi tất cả đều đã sẵn sàng ứng phó, Lăng Tiểu Ngư chính thức đặt tay lên cánh cửa đá trước mặt, dụng lực đem nó nâng lên.

Trong thanh âm va chạm trầm thấp, một khung cảnh quen thuộc từ từ hiện rõ.

Xương cốt. Khắp nơi đều là xương cốt. Đông, tây, nam, bắc, chỗ nào cũng có. So với không gian cửa động thứ hai, thi cốt ở đây thậm chí còn nhiều hơn gấp bội.

...

"Ực...".

Bên tai Lăng Tiểu Ngư, tiếng nuốt nước bọt vừa mới truyền đến. Kế đấy, thanh âm Gia Gia cất lên:

"Tiểu Ngư, ở đây... ở đây có tới năm tên phát ra khí tức chân nhân hậu kỳ...".

"Đúng là có năm tên." Lăng Tiểu Ngư nhẹ gật.

"Còn có hai mươi mốt tên chân nhân trung kỳ nữa." Gia Gia lại thông báo.

Và đáp lại, như cũ vẫn là một cái gật đầu.

...

"Năm tên hậu kỳ, hai mươi mốt tên trung kỳ, rồi thêm một đám sơ kỳ, vấn đỉnh... Tiểu Ngư, chúng ta... chúng ta liệu có đấu lại không? Hổng ấy... chúng ta rút lui đi".

"Ngươi sợ rồi sao?".

Lăng Tiểu Ngư nói trong khi hai mắt vẫn nhìn về phía trước, nơi cốt binh đã tập trung hàng ngũ: "Gia Gia, ta không nghĩ là chúng ta còn đường lui đâu".

"Tiểu Ngư, ý ngươi là sao?".

Gia Gia thật tình là không hiểu cho lắm. Cánh cửa phía sau tuy vừa mới đóng, nhưng cấm chế vốn dĩ đã được phá giải rồi. Nói cách khác, bọn họ chỉ cần đem cánh cửa nâng lên thì liền có thể chạy ra khỏi đây. Tại sao Lăng Tiểu Ngư lại bảo không còn đường lui?

Gia Gia đã nghi hoặc, tuy nhiên, giây phút ấy chẳng tồn tại quá lâu. Rất nhanh thì nó đã hiểu được. Ngay lúc nó đặt tay lên cánh cửa, vừa mới dụng lực thì tức khắc, một ngọn giáo màu đen đã ném thẳng vào đầu nó.

Với bản lãnh của mình, Gia Gia nó dĩ nhiên là vẫn ổn. Nó đã né được. Nhưng, nội tâm thì lại là chuyện khác.

"Ực...".

Liếc qua ngọn giáo đã sớm bị thái âm chi lực xâm nhiễm và hiện đang ghim trên cánh cửa, Gia Gia vô thức nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Cõi lòng phát lạnh, nó lẩm bẩm: "Tốc độ thật khủng khiếp...".

Khác với Gia Gia, đứng bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư lại không ngạc nhiên gì mấy. Hắn chỉ nhàn nhạt bảo: "Gia Gia, gọi tử tinh cầu ra đi".

"Thiên Hồ Nguyệt, lần này ngươi cũng nên xuất thủ rồi".

Biết Lăng Tiểu Ngư đã quyết nên Gia Gia cũng chẳng bàn lui nữa. Nó nhanh chóng trấn định tâm thần, đem tử tinh cầu - bảo vật bất ly thân của mình - xuất ra.

Phần Thiên Hồ Nguyệt, thân là tù binh của Lăng Tiểu Ngư, nàng há có quyền lựa chọn?

Thần niệm khẽ động, nàng nhanh chóng đem bốn mạng pháp bảo của mình là Đại Nhật Kim Luân tế ra. Tất thảy năm cái.

...

"Kẻ xâm nhập, giết!".

"Kẻ xâm nhập, giết!".

"Kẻ xâm nhập, giết!".

...

Hơn hai ngàn thanh âm, tất cả cùng vang lên một lúc, khí thế hoành tráng bậc nào có thể nghĩ. Đám xương cốt kia, chúng không khác nào một đội quân hùng hậu. Thiếu khuyết duy chỉ một điều: đội quân này không có cảm xúc, không biết suy nghĩ. Chúng là vật chết, một đám vô tri chỉ biết ngăn cản và loại bỏ bất cứ kẻ nào dám xâm nhập.

Dưới sự dẫn đầu của năm tên chân nhân cảnh hậu kỳ, tất cả cùng cầm vũ khí nhìn chằm đám người nơi đối diện. Tiến từng bước một.

...

Phía bên đây, Gia Gia một bên giữ lấy tử tinh cầu, một bên ngưng thần theo dõi, chợt nói:

"Tiểu Ngư, ngươi có thấy lạ không? Cái đám xương xẩu này hình như không mấy chủ động...".

"Ta thấy".

Lăng Tiểu Ngư nói tiếp: "Mặc dù không biết tại sao, nhưng ta đảm bảo chỉ cần chúng ta xông lên hoặc là bỏ chạy, bọn chúng sẽ liền cho thấy một tốc độ rất đáng gờm".

Gia Gia chẳng phản bác. Đơn giản là điều đó đã được kiểm chứng rồi.

Hít sâu một hơi, nó bảo: "Ở đây có năm tên chân nhân hậu kỳ, chúng ta chia ra. Tiểu Ngư ngươi hai tên, Thiên Hồ Nguyệt hai tên, còn ta một tên".

"Được rồi, cứ quyết định như vậy đi".

Dứt câu, thân ảnh Gia Gia liền xông lên phía trước, căn bản là không để cho Lăng Tiểu Ngư và Thiên Hồ Nguyệt có cơ hội phản đối.

Trông theo thân ảnh, khi thấy đối thủ mà nó lựa chọn chính là kẻ có khí tức yếu nhược nhất trong số năm bộ xương chân nhân cảnh hậu kỳ thì Lăng Tiểu Ngư không khỏi lắc đầu. Tuy vậy, hắn cũng chẳng nói gì.

Thay vì nhắc tới Gia Gia nó thì hắn lại quay sang hỏi Thiên Hồ Nguyệt: "Nguyệt cô nương, thế nào?".

Câu nói khá là gãy gọn nhưng Thiên Hồ Nguyệt vẫn thừa hiểu ra ý tứ. Nàng đáp: "Ta phải bảo vệ Cổ Cổ".

Có vẻ cũng đã lường trước câu trả lời, Lăng Tiểu Ngư chấp nhận ngay: "Không vấn đề gì".

"Nguyệt cô nương không cần phải trực tiếp lao lên, đứng phía sau hỗ trợ cho chúng ta là được".

"Ngươi định một mình giải quyết bốn tên còn lại?".

"Không phải một mình".

Lăng Tiểu Ngư lưu lại một cái nhếch môi khó hiểu, rồi nhấc chân tiến về phía trước. Từ trong miệng hắn, một giọng tang thương cổ lão cất lên.

"Cửu vạn cửu thiên cửu bách cửu thập cửu, thâm uyên chi chủ, vô minh chi hoàng, theo tiếng ta gọi, theo tay ta chỉ, giải khai sát niệm!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 377: Dễ hơn dự kiến

"Hống!".

Âm nối âm, ngay khi chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng Lăng Tiểu Ngư thì một tiếng gào thét đinh tai đã liền cất lên. Tiếp đấy, một thân ảnh màu đen xuất hiện. Đúng là Huyền Long đã từng cùng giao đấu với Thiên Hồ Nguyệt. Nếu có gì khác thì đó là so với lúc trước, kích thước Huyền Long bây giờ đã nhỏ hơn khá nhiều.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa là Huyền Long đã yếu hơn. Trên thực tế, sức mạnh của nó vẫn giống y như cũ, chẳng hề giảm đi tí nào. Sở dĩ nhỏ đi, hết thảy là bởi do ý nguyện của chính nó mà thôi.

Ngẫm cũng phải. Không gian chỗ này, rộng tuy có rộng, nhưng chung quy vẫn nằm trong khuôn khổ một hang động, há đủ cho Huyền Long nó thoả thích tung hoành? Nếu vẫn giữ kích cỡ to lớn ban đầu, chỉ e khả năng di chuyển sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Trái với đội quân xương cốt trước mặt, Huyền Long không phải vật chết. Nó có ý thức riêng của mình. Đó cũng chính là lý do vì sao mà ban nãy Lăng Tiểu Ngư lại bảo với Thiên Hồ Nguyệt rằng "Không phải một mình".

Sát cánh cùng hắn, trừ bỏ Gia Gia thì vẫn còn có một kẻ đồng hành khác nữa.

"Huyền Long! Tiêu diệt tất cả!".

"Hống!".

Nhận mệnh chủ nhân, thân ảnh hắc long kêu lên một tiếng đinh tai. Miệng há rộng, vuốt giơ cao, nó xông thẳng vào đám cốt binh mà càn quét. Tốc độ hạ sát địch nhân vậy mà chẳng hề thua kém so với Lăng Tiểu Ngư trước đó, khi hắn dùng hắc thủ một mình phá hủy hơn bảy trăm cốt binh ở không gian cửa động thứ hai.

Thần dũng? Gọi cũng không sai.

...

"Oa! Con rồng đen này ghê gớm như vậy?!".

Đang giao chiến cùng một đám xương xẩu, Gia Gia liếc thấy cái oai của Huyền Long thì thốt lời cảm thán. Tâm sinh chủ ý, nó nở một nụ cười tinh quái, bất ngờ dụng lực đá mạnh vào tên cốt binh ở bên trái, khiến hắn bay thẳng về phía Huyền Long.

Như thấy còn chưa đủ, nó lại xoay người xuất thêm một cước nữa.

"Rồng đen! Cho ngươi một tên nữa nè!".

...

"Hống!".

Đối với việc làm của Gia Gia, Huyền Long chẳng những không chút nào phật ý mà còn tỏ ra phấn khích. Nó há miệng kêu to một tiếng đáp lại Gia Gia, long trảo không quên bắt lấy kẻ địch.

Rồi, đầu nó cúi xuống, hai hàm răng sắc nhọn mở ra. Phập một phát, tên cốt binh xấu số hoàn toàn vỡ vụn.

"Oa! Lợi hại! Lợi hại!".

Dành ra một giây để vỗ tay tán thưởng, Gia Gia lại tiếp tục tung quyền múa cước đem cốt binh đẩy qua chỗ Huyền Long.

"Rồng đen! Tiếp nữa này!".

...

"Cho ngươi thêm một tên nữa!".

...

"Crắc!".

Cách sau Huyền Long một đoạn, Lăng Tiểu Ngư đem một tên cốt binh đánh nát, ngó xem tình huống phát sinh phía trước mà không biết phải nói gì.

Gia Gia và Huyền Long, một kẻ tung xương một người hứng xương, cảnh tượng này... sao mà giống hình ảnh một đứa trẻ và một con chó đang cùng nhau chơi đùa.

Gia Gia sắm vai một đứa trẻ, thôi cũng được đi. Dù sao hình dạng của nó là như vậy. Nhưng còn Huyền Long, nó đâu phải chó. Nó là rồng đấy.

"Hai cái tên này... Thật không biết các ngươi có ý thức được mình đang trong cuộc chiến không nữa".

Lăng Tiểu Ngư âm thầm lắc đầu thêm một cái nữa, rồi lại tiếp tục ra tay tiêu diệt những cốt binh trước mặt, hoàn toàn không có ý can thiệp vào trò chơi tung hứng của Gia Gia và Huyền Long.

Hắn thấy điều đó là không cần thiết. Bởi lẽ hiện giờ, sau khi trải qua một hồi giao đấu, hắn đã nhận ra tình cảnh cũng chả có gì đáng để khẩn trương, lo ngại.

Năm tên cốt binh chân nhân cảnh hậu kỳ, hơn hai mươi tên chân nhân cảnh trung kỳ cộng thêm một đám sơ kỳ, vấn đỉnh, tổng số ngàn tên, nghe thì to lớn thật, tuy nhiên thực tế, chỉnh thể sức mạnh lại chẳng đáng bao nhiêu. Chí ít là trong mắt của Lăng Tiểu Ngư hắn.

Lúc nãy, khi ước lượng thực lực, Lăng Tiểu Ngư hắn đã quên mất một điều: Cốt binh là vật chết. Bọn chúng vô tri.

Đến suy nghĩ còn chẳng có thì làm sao chúng có thể phối hợp hành động? Nói gì hỗ trợ lẫn nhau, ngay đến sức mạnh của chính bản thân mình, bọn chúng

còn không thể phát huy được hết nữa là.

...

"Thực lực có cao mà không biết dùng, chung quy cũng chỉ là thứ vô dụng".

"Sự tồn tại vô nghĩa này của các ngươi, hôm nay cũng nên chấm dứt rồi".

Đã nhận thức rõ tình hình, Lăng Tiểu Ngư chẳng ngại ngần chi nữa. Tả thủ vung ngang, hữu thủ quét dọc, hắn phóng tay chém giết.

"Thập Tự Thủ!".

"Uỳnh!".

...

"Ma Thủ Già Thiên!".

"Ầm...!"

"Ầm...!".

...

...

"Chậc...".

Phía trước, Gia Gia đang vui vẻ chơi trò tung hứng với Huyền Long, lúc này nghe được thanh âm bạo tạc, ngó xem lại thấy Lăng Tiểu Ngư một đường chém giết thì tặc lưỡi chép môi, trong miệng lầm bầm: "Cái tên này thật là không hiểu phong tình gì hết".

"Hống!".

Trong lúc Gia Gia đang tạm ngơi tay thì ở chiều đối diện, một tiếng gào uy nghiêm đột ngột cất lên.

Thần thái loáng cái đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, Huyền Long bất ngờ bạo tăng khí thế, há miệng bắn ra một đạo hắc quang quét sạch cả trăm tên cốt binh trước mặt mình. Và dĩ nhiên, đấy mới chỉ là một đòn khởi đầu. Bởi tiếp ngay sau đó, cũng giống như Lăng Tiểu Ngư, nó điên cuồng tàn sát.

Thấy thế, Gia Gia mới càng thêm bất mãn: "Hừ, cái con rồng đen này cũng vậy nữa. Học ai không học lại đi học Tiểu Ngư hắn...".

"Chém giết rất là không tốt, các ngươi có biết không?".

Hậm hực quay đi, Gia Gia nhanh chóng thúc động tử tinh cầu, triển khai đạo thuật.

Từ trong lòng bàn tay nó, tử quang tức thì sáng lên. Rồi, nó lật tay, hướng đám cốt binh đang xông về phía mình ném ra.

"Uỳnh!".

"Uỳnh...!".

Chỉ trong nháy mắt, hơn trăm cốt binh tan thành mảnh vụn.

...

Miệng thì bảo chém giết là không tốt, vậy mà vừa mới quay lưng đi đã liền vung tay tiêu diệt hơn trăm tên cốt binh, biến bọn chúng thành mảnh vụn, không thể không nói, Gia Gia nó rõ ràng đã tự mình phản bội quan điểm mình.

Ngôn hành bất nhất. Đúng là ngôn hành bất nhất.

Khỏi phải nghĩ, đối với điều ấy, ngoại nhân tuyệt chẳng thể nào tán dương cho được. Hoàn toàn trái lại, Thiên Hồ Cổ, nàng đã mở miệng phê phán. Câu nói cụ thể như sau:

"Vậy mà nói chém giết rất không tốt, Gia Gia ngươi đúng là không có nhân phẩm".

...

"Không có nhân phẩm", bốn chữ này nói nặng không nặng, nhưng nói nhẹ thì cũng không phải nhẹ. Cảm nhận còn tùy ở mỗi người. Riêng với Gia Gia...

Đừng nói giữa tràng cảnh chém giết, do chẳng chú tâm mà không nghe được, lùi một bước, thậm chí có rõ ràng câu nói của Thiên Hồ Cổ đi chăng nữa, thiết nghĩ nó cũng sẽ dửng dưng thôi.

Trách cứ? Hờn dỗi?

Tại sao chứ?

Nhân phẩm là dành cho con người, trong khi Gia Gia nó, nó lại đâu phải con người. Nó là từ trong trứng chui ra a.

Nhân phẩm? Ai cần nhân phẩm chứ?

Một chút hậm hực như cũ vẫn vẹn nguyên, Gia Gia tiếp tục đem trút lên đội quân cốt binh. Lần này, thay vì tiểu binh tiểu tốt, nó tiến thẳng về phía tên cốt binh có khí tức chân nhân cảnh hậu kỳ.

Thân xác vô tri, tên cốt binh kia nào có suy nghĩ gì. Vừa trông thấy Gia Gia lao đến thì hắn liền vung đại đao trong tay lên mà ứng chiến.

"Xí hụt!".

Đã sớm biết cốt binh "ngu đần", không thể phát huy ra được những đòn đánh hung hiểm nên Gia Gia cũng chẳng thèm e ngại nữa. Sau khi tránh đi đòn tấn công của tên cốt binh nọ, nó lè lưỡi trêu.

"Ta ở bên đây này!".

"Keng!".

...

"Bên đây! Bên đây!".

"Keng!".

"Keng!".

...

...

Cuộc chiến cứ vậy mà tiếp diễn. Thế trận hoàn toàn thuộc về mấy người Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, Huyền Long. Hết thảy đều do bọn họ làm chủ. Tình huống tốt hơn rất nhiều so với dự kiến. Thậm chí còn chẳng cần Thiên Hồ Nguyệt ra tay thì chiến cục đã được định đoạt rồi.

Hơn hai ngàn cốt binh, chỉ sau chưa đầy nửa giờ thì toàn bộ đều bị đánh thành xương tàn cốt lụi, vô phương cử động.

À, mà không.Tính đến thời điểm hiện tại, trong đội ngũ hơn hai ngàn cốt binh kia thì vẫn còn sót lại một tên. Lúc này, nó vẫn đang cùng Gia Gia "giao chiến".

Đứng phía dưới, sau khi đã đem Huyền Long thu lại, Lăng Tiểu Ngư mới ngước lên nhìn tràng cảnh đuổi bắt giữa không trung, cảm thấy đau đầu.

"Gia Gia, đừng chơi nữa! Giải quyết hắn đi!".

"Thì ta đang đánh này!".

"Đánh? Ngươi gọi đó là đánh?".

"Ừ, đang đánh a!".

"Haizz...".

Lời nói không có tác dụng, Lăng Tiểu Ngư đành phải triển khai hành động. Hắn đạp nhẹ lên đất, tung mình lên không.

Với Linh Ngục Trường Qua trong tay, hắn quán thâu linh lực, mượn oai năng của nó mà chém đoạn tên cốt binh đang cùng Gia Gia chơi trò đuổi bắt.

Chóng vánh vô cùng.

...

"Này...".

Mắt thấy cốt binh linh động là vậy thế mà giờ đã bị cắt thành hai khúc, nằm luôn trên đất, Gia Gia bất mãn cau mày: "Tiểu Ngư ngươi làm cái gì vậy? Hắn

là đối thủ của ta a!".

"Giúp ngươi giải quyết thôi".

"Nhưng mà ta đâu có cần ngươi giúp!".

"Ồ, vậy thì cho ta xin lỗi".

Xin lỗi?

Gia Gia lập tức phùng mang trợn má. Cốt binh cũng bị giết rồi, xin lỗi thì được gì chứ?

"Đồ cá ươn... Đồ cá thối...".

...

Chả buồn chấp, Lăng Tiểu Ngư đưa mắt nhìn vô vàn xương cốt gãy nát chung quanh, vài giây sau thì nâng cánh tay phải lên, bàn tay xoè rộng.

Tức khắc, một cỗ lực lượng màu đen tuôn ra, nhanh chóng đem tất cả xương cốt cuốn sạch.

Mười giây bất quá, không gian cửa động thứ ba đã hoàn toàn trống rỗng.

Liếc xem một màn như vậy, ở phía sau, Thiên Hồ Cổ nhất thời khó nhịn, buột miệng thốt ra một câu: "Đến xương cốt mà cũng thôn phệ...".

Đằng trước, vốn đang bực bội, Gia Gia nghe thế liền xẵng giọng nói luôn: "Đâu chỉ xương cốt, Lăng Tiểu Ngư hắn còn từng thôn phệ cả người sống nữa a. Nhân loại này, yêu quái này, rồi thậm chí cả kỳ trân dị bảo, linh hoa linh quả gì đấy, hết thảy hắn đều đã thôn phệ qua. Trên đời này, bất kể thứ gì Tiểu Ngư hắn cũng có thể thôn phệ được hết a".

"Tất cả?" - Thiên Hồ Cổ cảm thấy khó tin - "Bộ hắn là Thao Thiết chắc...".

Đang nói, Thiên Hồ Cổ bỗng ngưng. Chẳng biết tại sao, hai chân nàng lại liên tiếp thoái lui.

Thần tình thì... dường như sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 378: Sáu thông đạo

"Địa mộ khai, tiên nhân khái

Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện

Thao Thiết thực Miên, Song Ngư cuồng nộ...".

Trong dự ngôn được truyền ra từ Thiên Kiếm Môn, theo những tin tức mà Thanh Khâu từng thu thập được thì thiên hạ sẽ phải đương đầu với bốn tai kiếp. Đó là nạn Huyền Vũ, nạn Cung Đâu, nạn Thao Thiết và nạn Song Ngư. Trong số ấy, Thao Thiết và Song Ngư được cho là đại kiếp nạn. Thân là tam công chúa của Thanh Khâu, Thiên Hồ Cổ dĩ nhiên rõ những điều ấy.

Và, cũng chính bởi đã tường minh nên giờ phút này đây, nàng mới chợt thấy rùng mình ớn lạnh.

Mới rồi, khi đem Lăng Tiểu Ngư so sánh với hung thú Thao Thiết, Thiên Hồ Cổ nàng vốn chỉ vô tình. Nhưng ngay sau đó, lúc chợt nhớ đến dự ngôn được truyền lưu của Lý Bất Tri - tổ sư gia phái Thiên Kiếm - thì lòng nàng đã rất e ngại, thậm chí sợ hãi.

Theo truyền thuyết, trong những cổ thư, điển tịch nhắc đến Thao Thiết, tất cả đều miêu tả rằng Thao Thiết là một đại hung nắm giữ sức mạnh vô song, có pháp lực cao cường và đặc biệt là sở hữu một đại thần thông rất đáng sợ: thôn phệ vạn vật sinh linh.

Thôn phệ, đấy là điểm đặc thù, là thứ đầu tiên mà người ta sẽ nghĩ đến khi nói về Thao Thiết.

Trùng hợp thay, Lăng Tiểu Ngư, hắn cũng biết thôn phệ. Thậm chí theo lời Gia Gia thì hắn không chỉ biết cuốn sạch xương cốt người chết mà cả người sống, các loại kỳ trân dị bảo, linh hoa linh quả,..., hết thảy hắn đều có thể cắn nuốt...

Trên thế gian này liệu có loại pháp môn thần diệu đến thế? Sẽ rất miễn cưỡng đấy.

Giả sử... Giả sử tạm cho Lăng Tiểu Ngư là Thao Thiết chuyển thế, vậy thì mọi chuyện sẽ dễ giải thích hơn nhiều.

Hơn mười năm trước, Lăng Tiểu Ngư hắn đã bị tông môn phế bỏ tu vi, tổn hại đan điền, theo lý sẽ không thể nào tu luyện được nữa. Nhưng hắn có thể. Hắn đã tiếp tục tu luyện.

Là do Lăng Tiểu Ngư hắn may mắn, có được một hồi kỳ ngộ?

Ừ, thì có cho là vậy đi. Nhưng còn thực lực của hắn, nó nên giải thích thế nào đây? Từ một kẻ mất hết tu vi, chỉ sau hơn mười năm đã trở thành một cường giả chân nhân cảnh hậu kỳ, rốt cuộc thì hắn đã tu luyện bằng cách nào?

Chân nhân cảnh hậu kỳ, đấy há đâu là cảnh giới thấp? Không, nó rất cao. Cực kỳ cao! Đó là cảnh giới mà dù là bậc kỳ tài khoáng thế cũng phải mất hàng trăm năm mới có khả năng đạt tới được!

Trong khi Lăng Tiểu Ngư...

Ngót nghét mười năm.

Lại kỳ ngộ? Lại là cơ duyên?

Cứ miễn cưỡng cho là như vậy. Thế còn thủ đoạn của hắn, thần thông của hắn? Chỉ trong khoảng mười năm ngắn ngủi, Lăng Tiểu Ngư hắn làm sao luyện ra một thân công phu ghê gớm nhường ấy? Nếu lại đổ cho cơ duyên, kỳ ngộ thì thực gượng ép quá.

Thiên Hồ Cổ, nàng khó mà tin được. Lẽ tất nhiên, kẻ đứng bên cạnh nàng cũng cùng chung cảm nghĩ.

Nội tâm lo ngại, thần tình khẩn trương, Thiên Hồ Nguyệt nắm tay muội muội, tiến lên trước hòng che chở.

Xem cảnh ấy, phía trước, Lăng Tiểu Ngư mới âm thầm nghi hoặc:

"Các ngươi làm sao vậy?".

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi... ngươi là Thao Thiết chuyển thế trong dự ngôn?".

"Thao Thiết?"

Lăng Tiểu Ngư thoáng ngẫm liền hiểu ra vấn đề. Hắn hỏi lại: "Ta rất giống Thao Thiết?".

Đợi một lúc vẫn chưa thấy người hồi âm, Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu, nhưng chẳng giải thích gì.

Thao Thiết ư? Đó không phải hắn. Có điều, so với Thao Thiết, thân phận của hắn còn khiến người hoang mang, lo sợ hơn nhiều.

"Dự ngôn kia chẳng ngờ có cân lượng như thế. Coi bộ một khi thân phận hung linh Thái cực của ta bại lộ, cả thiên hạ khẳng định sẽ cùng nhau truy sát ta. Thậm chí dẫu cho ta chưa bao giờ thương hại họ đi nữa. Đại Trù sư huynh hắn cũng sẽ giống như thế...".

"Thực lực. Ta cần thực lực".

Để tự bảo vệ bản thân, để có thể che chở cho Yến cô cô, Lăng Tiểu Ngư hiểu mình cần phải nhanh chóng để thăng thực lực. Chỉ có khi nắm giữ một nguồn sức mạnh thật to lớn, trở thành kẻ mạnh nhất thì hắn mới đủ khả năng kiểm soát vận mệnh, mới đảm bảo được an toàn cho người thân bên cạnh.

Nói cách khác, nguồn gốc thái âm chi lực ở đây, Lăng Tiểu Ngư hắn nhất thiết phải đem nó chiếm lấy.

Giọng hơi trầm, hắn bảo Gia Gia: "Gia Gia, chúng ta mau tìm thôi".

"Ừ, để ta dùng linh nhãn xem xét. Biết đâu chừng sẽ có cạm bẫy gì đó".

...

Một kẻ bên đông, một người bên tây, Gia Gia và Lăng Tiểu Ngư chia nhau ra tìm kiếm. Bởi do không gian khá rộng nên dù không có cạm bẫy, cấm chế thì cũng phải hơn chục phút sau hai người bọn họ mới lần nữa hội tụ.

Cùng đứng trước một lớp cửa đá, Gia Gia mím môi xẵng giọng: "Tiên sư nó chứ! Rốt cuộc là cái tên quỷ nào mà lại rảnh rỗi như vậy, bày bố ra bao nhiêu là vách ngăn chắn lối...".

"Cẩn mật như vậy, tin tưởng dù được cất giấu là loại tài bảo gì thì khẳng định cấp bậc cũng cực kỳ cao".

Vẫn giữ nguyên tầm mắt, Lăng Tiểu Ngư vừa quan sát bức tường trước mặt vừa nói tiếp: "Gia Gia, so với mấy cái trước thì cấm chế chỗ này đã bị hư hại rất nhiều rồi. Sẽ không tốn bao nhiêu thời gian để phá giải đâu".

"Ai biết được".

"Thôi nào. Chẳng phải ta đã đưa ngươi vạn niên linh nhũ rồi sao? Gắng thêm một chút đi".

Gia Gia hết nhìn Lăng Tiểu Ngư lại nhìn lên lớp cửa đá trước mặt, sau một hồi thì cũng thoả hiệp. Nó đem viên tử tinh cầu gọi ra, lầu bầu một câu rồi bắt đầu xem xét, phá giải cấm chế.

Hơi ngoài dự kiến, quá trình phá giải diễn ra khá chóng vánh, còn chưa qua một khắc thì đã liền chấm dứt.

Thấy vậy Lăng Tiểu Ngư mới nghi hoặc: "Gia Gia, đã xong rồi?".

"Xong rồi".

Thừa biết ý tứ, Gia Gia chủ động giải đáp luôn: "Tiểu Ngư ngươi cũng không cần nghi hoặc. Cấm chế chỗ này, cấp bậc tuy còn cao hơn hai cái ngoài kia, nhưng nó đã bị thái âm chi lực phá hủy gần hết rồi. Vậy nên ta chỉ cần tác động một chút là sụp đổ ngay".

"Ra là vậy".

Lăng Tiểu Ngư xoay đầu, đoạn hỏi: "Gia Gia, ngươi nói thử xem. Phía sau lớp cửa đá này tràng cảnh sẽ là dạng gì?".

"Ta không hy vọng lại được nhìn thấy một đám xương xẩu nữa đâu".

"Nếu vậy thì ngươi phải cầu may rồi".

Thần tình loáng cái đã trở nên nghiêm túc, Lăng Tiểu Ngư đặt tay lên lớp cửa đá thứ tư này, đồng thời nhắc nhở người phía sau: "Thiên Hồ Nguyệt, chuẩn bị đi".

Một câu rồi thôi, hắn lập tức thúc động linh lực, đem cánh cửa trước mặt nâng lên.

...

"Rầm!".

Một lúc sau, cánh cửa đã hoàn nguyên vị trí, triệt để đóng chặt.

Đội ngũ bốn người gồm Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt, tất cả hiện đều đã bước qua. Lúc này, bọn họ đang đứng tụm cùng một chỗ, lặng im quan sát.

Năm bảy giây sau, vẫn như cũ, Gia Gia là người đầu tiên cất tiếng: "Tiểu Ngư, ở đây không có xương cốt. Một bộ cũng không".

"Ta thấy".

Lăng Tiểu Ngư khẽ gật đầu, rồi tiến lên mấy bước. Trong đôi mắt hắn, ánh bạc nhanh chóng xuất hiện.

...

"Tiểu Ngư, ngươi có phát hiện gì không?".

"Trừ bỏ sáu thông đạo kia ra thì chẳng thấy điều gì bất thường. Còn ngươi?".

Tương tự Lăng Tiểu Ngư, với linh nhãn đã khai, Gia Gia đáp: "Ta cũng không thấy có cạm bẫy gì. Cấm chế thì cũng chỉ xuất hiện trên sáu thông đạo kia thôi, nhưng mà nó bị hư hỏng hết rồi".

"Được rồi. Chúng ta qua đó xem thử".

Nối gót Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia nhấc chân bước lại gần các thông đạo. Tỉ mỉ xem xét một hồi, nó báo lại: "Tiểu Ngư, trong sáu cái thông đạo này, cái nào cũng nồng đậm thái âm chi lực hết a".

Kiễng gót ngồi trước một trong sáu thông đạo, Lăng Tiểu Ngư cau mày: "Thần thức, pháp nhãn của ta đều không thể thăm dò được lối đi. Gia Gia ngươi thì sao?".

"Ta cũng vậy".

Gia Gia thành thật nói ra: "Tiểu Ngư, chúng ta chỉ có thể đi vào mới biết được những thông đạo này dẫn tới đâu, bên trong có gì. Nhưng mà... ta sợ sẽ có nguy hiểm".

...

Lăng Tiểu Ngư đã trầm mặc khá lâu. Rõ ràng là hắn có điều băn khoăn lo ngại.

Hung hiểm? Hắn sớm biết sẽ có. Chỉ là... Sáu thông đạo tối om này, không hiểu sao khi nhìn vào chúng, Lăng Tiểu Ngư hắn lại chợt thấy bất an. Cảm giác này... càng ngày càng rõ.

Được cất giấu bên trong, đến cùng là thứ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 379: Quỷ diện nhân tái hiện

"Gia Gia, chúng ta đi thôi".

Qua một đỗi cân nhắc, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Phải. Hắn sẽ tiếp tục tiến vào, tiếp tục tra xét, thăm dò. Hung hiểm? Trên thế gian này đâu có bữa ăn nào miễn phí. Mọi thứ đều luôn có cái giá của nó cả. Lăng Tiểu Ngư hắn phải chấp nhận rủi ro.

Đối với điều ấy, quyết định của Lăng Tiểu Ngư hắn, Gia Gia không có ý kiến gì. Hơn mười năm qua, trong mọi chuyện, nó vẫn đều luôn nghe theo. Nó luôn tin tưởng hắn. Trước kia hay bây giờ thì đều như vậy.

Ở đây, bất cam, không nguyện, hoạ chăng là hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ. Đặc biệt là Thiên Hồ Nguyệt.

Thiên Hồ Nguyệt, nàng rất đỗi không vui. Nếu có thể, nàng rất muốn mang muội muội rời khỏi đây ngay lập tức. Nguồn gốc thái âm chi lực, những thứ đang được cất giấu sâu bên trong cổ động này, thú thực là nàng cũng khá tò mò muốn biết. Nhưng lòng hiếu kỳ, nó vẫn không thắng được lo âu.

Giống như Lăng Tiểu Ngư, khi nhìn vào sáu thông đạo tối om trước mặt, nội tâm nàng cũng chợt trỗi lên cảm giác bất an khó hiểu. Linh tính mách bảo nàng rằng ở phía trước, nơi tận cùng thông đạo, có một thứ rất đáng sợ đang chờ đợi. Nếu chỉ một mình thì không sao, nhưng đằng này... Trừ bỏ Thiên Hồ Nguyệt nàng ra thì Thiên Hồ Cổ - muội muội nàng - cũng đang có mặt.

"Lăng Tiểu Ngư hắn dùng Cổ Cổ để kiểm soát ta, khẳng định sẽ không đồng ý thả đi...".

Liếc nhìn một thân hắc y đang cẩn trọng bước đi phía trước, Thiên Hồ Nguyệt lặng lẽ thở ra một hơi.

Nàng thừa biết tâm ý của Lăng Tiểu Ngư. Nàng hiểu, một khi chưa lấy được thứ mà hắn muốn thì Lăng Tiểu Ngư hắn tuyệt đối sẽ không phóng thích muội muội nàng. Vì vậy, đề nghị, hay thậm chí dẫu có cầu xin, hết thảy đều là vô ích. Hai tỷ muội nàng vốn dĩ là chẳng có quyền lựa chọn.

"... Chỉ mong mọi thứ sẽ không quá tệ...".

Thầm hy vọng, Thiên Hồ Nguyệt nắm lấy tay muội muội mình, nối gót bước theo.

...

Trong khi ấy, ở phía ngoài cổ động...

Trên bầu trời Cửu Cung, một đạo kim quang đã vừa mới xuất hiện. Là từ phương nam bay đến.

Tốc độ của kim quang rất nhanh, chỉ sau vài nhịp thở đã liền vượt qua mấy ngọn núi, cuối cùng thì dừng lại ở Tu Di sơn.

Quang hoa tán đi, một thân ảnh từ từ lộ rõ.

Người này... dáng vẻ thoạt trông khá đáng nghi. Hắn khoác một chiếc áo choàng rộng màu đen, phủ từ đầu tới chân, trong khi khuôn mặt thì... Trừ bỏ hai con mắt thì toàn bộ đều được che đi bởi một chiếc mặt nạ hình quỷ dữ, nhìn rất khủng bố.

Đáp xuống mặt đất, chừng độ năm bảy giây sau, người mặt quỷ lúc này mới cất tiếng, thanh âm khàn đục: "Là ở chỗ này?".

Xung quanh quỷ diện nhân vốn là chẳng có ai, vậy mà lạ lùng thay vẫn nghe thấy thanh âm hồi đáp: "Ta nghĩ chính là chỗ này".

"Ngươi nghĩ?".

Người mặt quỷ có vẻ không mấy hài lòng: "Hỗn Độn, hai chữ này ta đã nghe không dưới năm lần rồi đấy".

"Chủ nhân của ta." - Trái với quỷ diện nhân, kẻ được gọi Hỗn Độn lại chẳng chút nào phật ý hay là khó chịu - "Kể từ cuộc đại chiến lần trước, sau khi bị Tử Lan tiên tử cùng đám Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ hợp lực tru sát, tứ đại hung thú chúng ta bốn thì đã chết ba, chỉ có mỗi mình Thao Thiết may mắn thoát được. Hỗn Độn ta bây giờ bất quá cũng chỉ là một bản nguyên sinh mệnh tàn khuyết, làm sao nhớ hết được chuyện trước đây. Huống hồ năm tháng đã trôi qua lâu như vậy rồi...".

"Vậy ý của Hỗn Độn ngươi là suốt cả tháng nay chúng ta chỉ đang mò mẫm? Hoàn toàn không có cơ sở?".

"Không không. Chủ nhân của ta, ngài nghĩ vậy là oan cho ta rồi".

Hỗn Độn nói tiếp: "Mặc dù ta không thể xác định được vị trí chính xác, nhưng phương vị đại khái thì khẳng định chẳng sai đâu. Lăng mộ đúng là nằm tại khu vực này".

"Ài... Chủ nhân của ta, nhân loại chẳng phải vẫn hay nói "trăm năm một cuộc bể dâu" đấy ư? Tuế nguyệt qua đi thì vạn vật cũng phải thay đổi chứ. Từ đó đến nay, thời gian đã qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi, cảnh vật hôm nay làm sao mà còn giống thuở xa xưa được nữa...".

"Chủ nhân của ta, xin ngài hãy kiên nhẫn. Ngài cũng biết lăng mộ này có ý nghĩa thế nào rồi đấy. Chỉ cần chúng ta tìm thấy, lợi ích thu được thật sự là to lớn vô cùng. Chừng đó, chủ nhân ngài muốn xưng bá thiên hạ còn không phải đơn giản như lật bàn tay ư?".

Người mặt quỷ nghe tới đây thì khuôn mặt dần hoà hoãn trở lại. Trong lòng mình, đối với những thứ được cất giấu bên trong lăng mộ, hắn đích xác vô cùng thèm khát. Đặc biệt là thân xác của nữ nhân Kha Lạc Hoàng thị kia.

Chỉ có điều là...

"Hỗn Độn, tuế nguyệt đã qua lâu như vậy, ngươi làm sao khẳng định lăng mộ kia vẫn chưa có người tìm thấy?".

"Chủ nhân, ngài hoài nghi ta rồi".

Hỗn Độn vẫn không chút nào phật ý, rành mạch nói ra: "Thế giới thuở ấy khác xa bây giờ. Trong thời đại của chúng ta, thật không biết có bao nhiêu sinh linh cường đại. Tiên nhân, thánh giá, phật đà, loại nào cũng có cả...".

"Lúc đó, Xích Tịch Kha Lạc Hoàng - cố chủ nhân của ta - không nghi ngờ chính là một trong những nhân vật đỉnh cấp nhất. Trước mặt ngài ấy, thần phật cũng chỉ có thể tránh lui. Lăng mộ năm đó là do chính tay ngài ấy xây lên, bên trong bố trí tầng tầng cấm chế, lợi hại vô cùng...".

"Tuy rằng trong trận đại chiến năm đó ngài ấy đã chết, tứ đại hung thú bọn ta cũng lâm vào thảm cảnh, nhưng Tử Lan tiên tử cùng đám Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ kia cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, lưỡng bại câu thương mà thôi. Lại nói, sau thời đại ấy, tiên phật đều không còn nữa, tu tiên giới thì ngày càng lụn bại. Nói gì cấp bậc đại la kim tiên, thiên tiên, huyền tiên còn chả có người đạt tới nữa là".

"Không có pháp lực bổ sung, lại trải qua vạn vạn tháng năm, cấm chế của lăng mộ chắc chắn sẽ suy yếu, điều đó ta công nhận. Nhưng theo như ta ước lượng thì dù có suy yếu thì nó vẫn là rào cản vượt quá năng lực thời đại. Với những tư liệu mà chủ nhân ngài cung cấp, ta e trong mỗi một thời đại tính từ sau cuộc đại chiến, thế gian chưa từng xuất hiện một nhân vật có đủ năng lực để đoạt lấy những thứ mà năm đó cố chủ nhân Xích Tịch Kha Lạc Hoàng chôn giấu. Chủ nhân, ngài nên nhớ, lăng mộ không chỉ có vài ba lớp cấm chế. Nó còn có rất nhiều thứ hung hiểm khác nữa".

"Lùi một bước, cứ cho là tính toán của ta sai, cứ cho là cấm chế suy yếu nhiều hơn ta dự liệu, như vậy, ta cũng không nghĩ những thứ được cố chủ nhân Xích Tịch Kha Lạc Hoàng chôn cất năm đó đã bị người lấy mất".

"Làm sao Hỗn Độn ngươi dám khẳng định như vậy?".

Đáp lại người mặt quỷ, Hỗn Độn cười khẽ: "Chủ nhân, rất đơn giản. Trong lịch sử của tu tiên giới tính từ sau thời đại của ta cho tới hôm nay, chưa từng xuất hiện một kẻ nào đạt tới cấp bậc tiên nhân. Thậm chí kể cả Lý Bất Tri kinh tài tuyệt diễm kia cũng vậy, sống vài ngàn năm rốt cuộc rồi cũng toạ hoá".

"Chủ nhân, như ta đã nói với ngài rồi đấy. Những thứ kia, đặc biệt là thân xác của Ái Chân Kha Lạc Hoàng, lợi ích mang lại là vô cùng to lớn, thừa sức cải mệnh, giúp người nhất cử đột phá tiên nhân cấp bậc".

Người mặt quỷ thoáng trầm ngâm, rồi nói: "Cấp bậc tiên nhân, đó là xét trong trường hợp biết được công dụng mà dùng. Lỡ như kẻ đoạt được lại không hiểu được giá trị đâu này?".

"Chuyện này...".

Hỗn Độn có chút ngập ngừng, nhưng rồi cũng đáp: "Chủ nhân, ta không nghĩ một kẻ có thể phá giải hết cấm chế, vượt qua hết mọi trở ngại để lấy được những thứ kia mà lại chẳng biết cách dùng đâu".

"Khó nói lắm. Tuế nguyệt đằng đẵng, tri thức của tu tiên giới qua mỗi thời lại thêm phần lụn bại, không hiểu biết cũng đâu có gì lạ".

"Hmm... Chủ nhân, nếu mà thật như ngài nói... thì ta cũng đành chịu".

...

"Chủ nhân, giờ ngài tính thế nào? Có muốn tiếp tục tìm kiếm lăng mộ?".

"Ta lặn lội chạy tới đây, cũng đã bỏ cả tháng trời mò mẫm, ngươi nghĩ nên dừng lại?".

Thanh âm chẳng lấy gì làm vui vẻ, người mặt quỷ chốt hạ: "Tiếp tục tìm kiếm".

Và như thế, hành trình truy tìm lăng mộ Ái Chân Kha Lạc Hoàng (*) của quỷ diện nhân lại được tiếp tục.

(*) Ái Chân Kha Lạc Hoàng: Là muội muội của Xích Tịch Kha Lạc Hoàng, trước khi bị chính huynh trưởng Xích Tịch của mình đem chôn sống thì có tu vị Thiên tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 380: Ái chân kha lạc hoàng (ngoại truyện)

Vào thuở xa xưa, không rõ là năm nào tháng nào, thế gian đã từng tồn tại vô số những sinh linh cường đại. Linh thú có Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ đứng đầu; trong khi ấy, hung thú lại lấy Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn làm lãnh tụ. Một phương chủ thiện, một phương chủ ác, đôi bên chẳng khác nào như nước với lửa, giao tranh không ngừng.

Trong những cuộc chiến ác liệt ấy, kéo theo còn có rất nhiều thế lực. Có tiên nhân, có thánh giả, có phật đà, cũng có yêu ma, quỷ quái... Còn nhớ, ở đoạn cuối thời đại thần - ma tranh đấu, trước khi Tiên Môn chính thức khép lại, thế gian đã từng xuất hiện hai nhân vật vô cùng lợi hại. Thời điểm ấy, bọn họ cũng chính là hai kẻ đứng đầu, những người lãnh đạo cuộc chiến.

Tử Lan tiên tử, Xích Tịch Kha Lạc Hoàng, đấy là danh tự của họ.

Tử Lan, nàng thuở ấy là một trong Ngũ đại tiên tôn của tiên giới, có pháp lực cao thâm vô cùng. Tâm tính của nàng, nó cũng từ bi rất đỗi. Sự thiện lương ấy, không ai có phủ nhận được. Bởi lẽ, ở khoảnh khắc Tiên Môn khép lại, khi mà thần phật mười phương nối nhau rời bỏ thế gian thì nàng đã lựa chọn điều ngược lại, thậm chí dù biết rõ bản thân mai này vô pháp trở về cõi tiên đi nữa.

Có lẽ đối với nàng, an nhiên tự tại chốn tiên cảnh trong khi yêu ma hoành hành, nhân thế lầm than là một điều quá đỗi nhẫn tâm. Tử Lan, nàng đã không làm được, vô pháp quay lưng mà bỏ rơi thương sinh thiên hạ.

Vì muốn bảo hộ thế gian, duy trì chính khí thiên địa, Tử Lan tiên tử nàng đã cùng với những thiên binh thiên tướng dưới trướng, những vị thần phật còn lưu lại và tứ đại linh thú là Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ ra sức trấn áp yêu ma, quyết tâm tru cùng diệt trận.

Tuy nhiên, tru diệt tà ma, đó chưa bao giờ là một chuyện dễ dàng.

Tử Lan tiên tử nàng rất mạnh, điều ấy không giả, thế nhưng thống lĩnh của yêu ma thuở ấy, hắn há đâu lại yếu. Xích Tịch Kha Lạc Hoàng, hắn rất mạnh. Cực kỳ mạnh.

Xích Tịch hắn không chỉ là chủ nhân của tứ đại hung thú. Trừ bỏ Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn ra thì dưới trướng hắn còn có vô số những yêu binh ma tướng khác nữa.

Bản thân có thực lực, lại ấp ủ dã tâm thống trị thiên địa từ lâu, Xích Tịch hắn há có khả năng ngồi im chịu trận?

Tử Lan kia muốn tiêu diệt hắn? Vậy thì Xích Tịch hắn sẽ tiến quân tàn sát thiên binh thiên tướng của nàng!

Năm đó, ma tôn Xích Tịch thật sự chưa bao giờ e sợ Tử Lan tiên tử hay bất kỳ một vị thần phật nào khác cả. Thậm chí kể cả khi bị chém đoạn dưới tiên kiếm Long Tru của Tử Lan tiên tử đi nữa. Hắn chết, Tử Lan nàng lại chẳng vong đấy ư? Thiên binh thiên tướng của nàng lại chẳng gục ngã đấy ư?

Trong cả đời mình, ma tôn Xích Tịch chưa bao giờ nể sợ tiên giới. Nếu có kẻ khiến hắn phải rùng mình thì đó cũng không phải tiên nhân hay phật đà mà đó là... muội muội của hắn: Ái Chân Kha Lạc Hoàng.

Đúng vậy. Lúc còn tại thế, Xích Tịch quả thực hết sức e ngại vị thân muội Ái Chân này của mình.

Bởi tu vi của nàng rất cao? Bởi thần thông của nàng quá đỗi ghê gớm?

Đều không phải. Lúc đó, Ái Chân nàng bất quá cũng mới chỉ tu luyện đến cấp bậc Thiên tiên mà thôi, so với một vị ma tôn như Xích Tịch thì còn kém xa vô cùng. Khiến Xích Tịch hắn đôi lúc khiếp hãi, cảnh giác đề phòng là tâm tính, là hành vi của Ái Chân nàng.

Trong thị tộc Kha Lạc Hoàng lúc bấy giờ, trừ bỏ bản thân Xích Tịch thì còn có hai người cũng rất được tôn kính, kỳ vọng. Đó là Ái Chân và Mặc Nguyệt - hai vị muội muội của hắn. Thời điểm ấy, kẻ mạnh nhất của Kha Lạc Hoàng thị không nghi ngờ là Xích Tịch, tuy nhiên, nếu tính lâu dài, Ái Chân và Mặc Nguyệt mới là những người được đánh giá cao hơn. Bởi lẽ, so với Xích Tịch thì tiềm năng của các nàng lớn hơn rất nhiều. Nó đến từ thể chất cực

kỳ khan hiếm của các nàng: Thái âm thánh thể.

Theo như dự đoán của các bậc trưởng bối trong thị tộc Kha Lạc Hoàng thì chỉ cần cho các nàng thêm ngàn năm nữa thôi, khi ấy các nàng chắc chắn sẽ vượt qua được Xích Tịch, trở thành cường giả đỉnh cấp nhất của giới yêu ma.

Ban đầu, đối với điều ấy, Xích Tịch tuy có để tâm nhưng còn chưa suy nghĩ quá nhiều. Ngàn năm tuế nguyệt, bấy nhiêu nào có ngắn?

Nhưng... Rất nhanh sau đó, Xích Tịch nhận ra mình đã lầm. Mối nguy, nó đến sớm hơn hắn tưởng.

Mặc Nguyệt thì không sao, tuy hơi ngang bướng một chút nhưng vẫn hết mực tin yêu vị huyng trưởng là hắn. Riêng phần Ái Chân...

Đứa muội muội này, Xích Tịch đã từng rất đỗi yêu quý. Thậm chí so với Mặc Nguyệt, tình thương của hắn dành cho nàng còn nhiều hơn gấp bội. Bởi hắn cảm thấy tính khí của Ái Chân rất mạnh mẽ, rất giống mình. Hay ít ra là hắn tin như vậy.

Tiếc thay, Xích Tịch hắn đã sai. Ái Chân vốn dĩ là không hề giống hắn. Nàng đáng sợ hơn hắn rất nhiều. Nàng... không phải yêu ma. Nàng còn khủng bố hơn cả yêu ma.

Nhớ lại ngày đó...

Hôm ấy, nhân sinh thần của muội muội, vì muốn khiến cho nàng bất ngờ nên Xích Tịch đã dùng đạo thuật tiềm hành, mang quà đến tặng. Khi tới trước cửa, thời điểm hắn nhìn vào bên trong thì...

Kinh hãi thay, Ái Chân, muội muội hắn, nàng đang cầm một cánh tay người mà đưa lên miệng cắn ăn. Đó là cánh tay người sống, hắn biết. Bởi vì ở cạnh chỗ muội muội hắn ngồi kia, có một tì nữ đang nằm bất động, thần tình hoảng loạn với cánh tay trái đã bị mất trong khi quả tim còn đập, lồng ngực còn đang phập phồng hít thở...

Ghê rợn? Mới chỉ là bắt đầu thôi.

Sau khi ăn xong cánh tay nọ, vị thân muội Ái Chân kia của hắn lại xoay đầu nhìn sang người tì nữ. Nàng nở một nụ cười khả ái, trong sự hãi hùng của người tì nữ mà đem cánh tay còn lại... từ từ kéo đứt. Kế đấy, nàng cười lên một cách man dại.

"Ha ha ha! Ha ha ha ha!".

"Ha ha ha! Ha ha ha ha...!".

Tiếng cười kia, nghe ghê rợn làm sao. Xích Tịch thề là trong suốt cả đời mình, hắn chưa bao giờ được chứng kiến một biểu tình nào như vậy. Thần thái ấy, nó sao mà ám ảnh...

Đó không phải Ái Chân muội muội mà hắn biết. Hoàn toàn không phải.

Một cách lặng lẽ, Xích Tịch quay người rời đi.

Kể từ hôm ấy, hắn bắt đầu chú tâm nhiều hơn tới Ái Chân. Hầu như mọi động tĩnh của nàng hắn đều âm thầm tra xét, theo dõi. Lẽ tất nhiên, chuyện Ái Chân thích đem người ăn tươi nuốt sống, hắn tuyệt nhiên ém nhẹm. Tuy nhiên, hắn cũng nghiêm lệnh ngăn cấm, không cho phép nàng ăn thịt người nữa.

Trước nghiêm lệnh của huynh trưởng, Ái Chân Kha Lạc Hoàng đâu dám trái, đã thuận tình nghe theo. Những tưởng từ đây mọi việc sẽ êm xuôi thì không, biến động lại nổi lên. Và lần này, nó là kinh biến.

Sau một vài tội ác nữa, Ái Chân Kha Lạc Hoàng, nàng lại tiếp tục sở thích quái dị của mình, lại đem người ăn tươi nuốt sống. Nhưng khác trước, thay vì ma binh, tì nữ thì lần này, bị nàng giết hại lại là một đại nhân vật của Kha Lạc Hoàng thị: Mặc Nguyệt Kha Lạc Hoàng.

Không sai! Chính là Mặc Nguyệt Kha Lạc Hoàng - thân muội muội của Ái Chân Kha Lạc Hoàng nàng!

Phát hiện ra, chẳng phải ai khác, chính là thân mẫu của cả hai: Liễu Tư Kha Lạc Hoàng. Theo như lời bà thuật lại cho Xích Tịch nghe thì sau khi Mặc Nguyệt mất tích, dựa vào một số manh mối chắp vá được, bà rốt cuộc cũng lần ra dấu vết hung thủ. Theo đó, bà đã lặng lẽ đột nhập vào nơi ở của Ái Chân - kẻ bị tình nghi - hòng tìm kiếm.

Quả nhiên, đúng như nghi ngờ, Mặc Nguyệt đích xác là bị Ái Chân bắt giữ.

Mà không... Không phải bắt giữ. Mặc Nguyệt, nó... đã chẳng còn nguyên vẹn nữa. Ái Chân đã giết, hay đúng hơn là... ăn thịt nó.

Liễu Tư còn nhớ rất rõ cái khoảnh khắc mình xông vào mật thất kia. Trước mắt bà, Ái Chân ngồi đấy, một tay cầm quả tim Mặc Nguyệt cắn ăn trong khi bên cánh tay còn lại, được nàng nắm giữ chính là cái đầu đứt lìa của Mặc Nguyệt.

Ôi... Đầu của Mặc Nguyệt, hai mắt đang mở trừng, môi còn mấp máy, máu tươi tuôn dài... Rõ ràng là mới chết chưa lâu.

Tại sao?

Rốt cuộc là tại sao?

Vì cớ gì mà Ái Chân lại làm ra chuyện khủng khiếp tới vậy? Không chỉ sát hại mà còn đem muội muội mình ăn tươi nuốt sống?

Lúc đó Liễu Tư bà đã không thể nào hiểu được. Mãi sau này, khi Ái Chân đã bị bắt giữ, lúc đã bình tâm trở lại thì bà mới biết. Thì ra, Ái Chân nàng tu luyện tới giai đoạn mấu chốt, sắp sửa đột phá Thiên ma (tương đương với Thiên tiên), tiến vào cảnh giới Huyền ma (tương đương với Huyền tiên), vì vậy mà nàng mới ra tay sát hại Mặc Nguyệt. Bởi theo nàng tìm hiểu được thì ở giai đoạn này, chỉ cần đem máu thịt Mặc Nguyệt - một người cũng sở hữu Thái âm thánh thể như mình - hấp thụ thì sẽ thu được lợi ích vô cùng lớn, không những chắc chắn đột phá thành công mà còn có khả năng đạt được Thuần âm chi thể trong truyền thuyết.

Chỉ vì muốn đột phá, chỉ vì muốn đạt được Thuần âm chi thể mà đến cả thân muội muội của mình cũng chẳng ngại ngần xuống tay sát hại, móc ruột moi gan đem ăn tươi nuốt sống... Ái Chân, nàng rõ ràng đã không còn chút nhân tính nào nữa. Hoặc, cũng có lẽ Ái Chân nàng chưa bao giờ từng có nhân tính.

Trước tội ác ấy, Kha Lạc Hoàng thị tất nhiên chẳng thể nào dung thứ cho được. Xích Tịch, hắn đã hạ lệnh đem muội muội của mình chôn sống. Mặc dù không thực sự giết chết nhưng với những tầng tầng cấm chế, những thủ đoạn đã thi triển lên người nàng, hắn tin nàng sẽ phải vĩnh viễn nằm yên bên trong lăng mộ.

Năm ấy, có lẽ Xích Tịch đã nghĩ lưu lại cho muội muội mình một cơ hội, đợi đến một lúc nào đó, hắn sẽ thả nàng ra. Bởi nói thế nào thì hắn và nàng cũng là huynh muội ruột rà. Mặc Nguyệt đã chết, thế gian này, ngoại trừ mẫu thân Liễu Tư và Ái Chân nàng thì Xích Tịch hắn đâu còn người thân chung huyết mạch nào nữa.

Chỉ tiếc rằng người tính không bằng trời tính. Xích Tịch chẳng bao giờ có thể đợi được đến ngày đem muội muội thả ra nữa.

Thần tiên đã gục ngã, ma tộc Kha Lạc Hoàng thị cũng diệt vong, Tiên Môn kia thì cũng sớm đóng lại rồi. Tiếp tục được chôn giấu đến tận hôm nay, duy cũng chỉ lăng mộ bí mật của Ái Chân Kha Lạc Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 381: Tiến nhập

Lăng mộ của Ái Chân Kha Lạc Hoàng, đấy đã từng là bí mật được chôn sâu dưới lòng đất trong vô vàn năm tháng. Tuy nhiên lại không phải vĩnh cửu. Sau biết bao cuộc bể dâu, trải qua biết bao thời đại, đến hôm nay, cái bí mật này rốt cuộc cũng đã bị người khám phá ra. Trước có toán người Lăng Tiêu Ngư, Gia Gia, Thiên Hồ Nguyệt, Thiên Hồ Cổ, còn sau thì có thêm một quỷ diện nhân đồng hành cùng Hỗn Độn, hay đúng hơn là bản nguyên sinh mệnh tàn khuyết của Hỗn Độn sót lại.

Phải. Quỷ diện nhân, hắn đã tìm được vị trí lăng mộ rồi.

Theo lý, đối với một kẻ đã cất công tìm kiếm suốt hàng tháng trời, nay lần ra được thì quỷ diện nhân nên vui mừng mới đúng. Ấy vậy mà lúc này, khuôn mặt hắn lại bỗng trở nên rất đỗi âm trầm.

Cúi người nhặt lên một viên đá, hắn thoáng quan sát rồi nói: "Chết tiệt. Lại có kẻ dám phỗng tay trên".

"Chủ nhân." - Lời quỷ diện nhân vừa dứt thì bên tai hắn, tiếng của Hỗn Độn đã vang lên - "Vết tích còn mới, chứng tỏ cấm chế bị phá giải còn chưa lâu. Rất có thể đối phương vẫn đang ở bên trong".

"Mong là như vậy".

Ôm chút hy vọng, quỷ diện nhân nhanh chóng nhấc chân tiến vào.

...

Giữa không gian cửa động thứ nhất, quỷ diện nhân tạm ngưng bước chân, cau mày hỏi: "Hỗn Độn, ngươi có phải đã nhầm lẫn gì đó?".

"Chủ nhân, ý ngài là?".

"Ngươi không phải kể với ta phía sau ba lớp cấm chế đầu tiên, mỗi một nơi đều có ma binh trông giữ?".

Quỷ diện nhân nói tiếp: "Tuy rằng tuế nguyệt đăng đẳng, những ma binh kia hôm nay khẳng định từ lâu đã chết, nhưng mạng có vong thì xác cũng phải còn chứ? Đằng này... Ngươi nhìn đi, ngay đến một mẩu xương vụn còn chẳng thấy".

Hỗn Độn nghe xong, trầm ngâm một lúc rồi mới đáp: "Chủ nhân, mặc dù ta hiện chỉ còn sót lại một bản nguyên sinh mệnh tàn khuyết, thần trí đã ít nhiều

tổn hại, nhưng đối với chuyện này ta khẳng định mình không lầm. Trong lăng mộ này đích xác từng được bố trí rất nhiều ma binh trông giữ".

"Vậy thì đám ma binh đó, bọn chúng hiện giờ ở đâu?".

"Cái này... Chủ nhân, trước chúng ta đã có kẻ xâm nhập".

Hỗn Độn nói không quá rõ, tuy nhiên ý tứ thì quỷ diện nhân vẫn hoàn toàn hiểu được. Nhưng hiểu thì hiểu, trong lòng hắn vẫn chưa nguôi ngờ vực. Hắn nói: "Ý Hỗn Độn ngươi là những bộ thi thể ở đây đều đã bị bọn người kia thu lấy? Bất quá tử thi xương cốt, bọn chúng lấy làm gì chứ?".

"Cái đó thì e phải tìm đám người kia để hỏi rồi".

...

"Được. Vậy thì đi tìm bọn chúng".

Dứt câu, quỷ diện nhân liền động thân di chuyển. Chỉ thấy hắn vừa bước lên một bước thì thân ảnh bỗng đột nhiên tiêu thất, đến khi lần nữa hiện ra thì đã ở ngay sát bên lớp cửa đá.

Có chút nóng vội, hắn đặt tay lên trên, đem cửa đá nâng lên.

...

"Rầm!".

Liếc trông tràng cảnh trước mặt, thần sắc quỷ diện nhân càng lộ rõ nét âm trầm.

Ở đây, không gian cửa động thứ hai này cũng chẳng có lấy một mẩu xương cốt nào hết.

"Hừm...".

Sau một tiếng thở mạnh chả lấy gì làm vui, quỷ diện nhân lại tiếp tục di chuyển về phía trước, tiến nhập không gian cửa động thứ ba.

...

"Giống y như cũ, vẫn là không một mẩu xương".

"Chủ nhân, có thể đối với đám người kia thì đám tử thi xương cốt ấy hữu dụng".

"Hữu dụng? Bọn chúng tính coi tử thi xương như cổ vật mà đem đi bán sao?".

Hỗn Độn im lặng. Không phải bởi đồng tình mà là bởi hắn cũng không biết.

Thấy vậy, quỷ diện nhân chẳng nói hay là hỏi thêm gì nữa. Hắn di chuyển tiếp...

...

Lát sau.

Tại không gian cửa động thứ tư.

Nhìn sáu thông đạo phía trước, quỷ diện nhân lên tiếng hỏi: "Hỗn Độn, là lối nào?".

"Hỗn Độn?".

"Chủ nhân." - Qua mấy giây lặng im, Hỗn Độn rốt cuộc cũng lên tiếng - "Cái này... ta cũng không biết".

"Không biết?".

Thần tình biến đổi, quỷ diện nhân truy vấn: "Hỗn Độn, ngươi nói thế là sao? Ngươi không phải là một trong những người nắm giữ bí mật của lăng mộ này?".

"Chủ nhân, xin đừng tức giận. Ngài hãy nghe ta giải thích".

"Hừ... Nói đi. Ta cũng xem ngươi tính giải thích thế nào".

Trái với sự nóng vội của quỷ diện nhân, Hỗn Độn lại khá từ tốn trình bày nguyên cớ: "Chủ nhân, ngài có điều còn chưa biết. Năm đó, Hỗn Độn ta tuy cũng là một thân tín của ma tôn Xích Tịch, cũng được ngài ấy cho biết về lăng mộ này, tuy nhiên, thông tin vẫn có giới hạn".

"Từ chỗ này trở đi, mỗi một ngóc ngách, một cấm chế, một cạm bẫy đều là do một tay ma tôn Xích Tịch ngài bố trí. Trừ ngài ấy ra thì không ai biết được vị trí chính xác. Sáu thông đạo này tất nhiên cũng là như vậy".

"Chủ nhân, ta chỉ biết trong số sáu thông đạo này, có hai cái sẽ dẫn tới phần mộ của Ái Chân Kha Lạc Hoàng, còn cụ thể là cái nào thì ta thực sự không biết".

"Hỗn Độn ngươi thực là không biết?".

"Chủ nhân, ta thực là không biết".

Quỷ diện nhân vẫn chưa mấy tin tưởng: "Nếu là vậy, tại sao ngươi không kể với ta ngay từ đầu?".

"Chủ nhân, cái này ngài cũng không có hỏi ta".

"Ngươi...".

"Chủ nhân, xin bớt giận".

Trông thấy quỷ diện nhân tức khí, Hỗn Độn vội vàng khuyên giải: "Chủ nhân, ta với ngài bây giờ đã đồng sanh cộng tử, ngài gặp bất lợi thì ta cũng gặp bất lợi, Hỗn Độn ta há lại có thể gây hại cho chủ nhân ngài?".

"Chủ nhân, hãy tin ta. Lối vào mộ phần của Ái Chân Kha Lạc Hoàng, ta quả thực là không biết chính xác được. Hỗn Độn ta thề có trời đất chứng giám...".

Nghe qua những lời thề thốt của Hỗn Độn, quỷ diện nhân rốt cuộc cũng bình tâm trở lại. Hắn nói: "Vậy bây giờ phải làm thế nào? Không lẽ lại phải mò mẫm thăm dò từng thông đạo một?".

"Chủ nhân, e là điều đó khó tránh".

Ý chuyển, thanh điệu cũng tươi vui lên hẳn, Hỗn Độn trấn an: "Mà chủ nhân ngài cũng không cần quá lo ngại. Ngài hãy nhìn xem. Ở đây thái âm chi lực thoát ra nhiều như vậy, khẳng định là những cấm chế, cạm bẫy bên trong các thông đạo đã bị hư hại rất nhiều. Thiết nghĩ phá giải sẽ không quá khó khăn".

"Cái ta lo ngại không phải cấm chế, cạm bẫy do Xích Tịch Kha Lạc Hoàng bố trí".

"A..." - Có vẻ đã hiểu ra, Hỗn Độn suy đoán - "Chủ nhân, ngài là đang lo đám người kia?".

"Phải".

Quỷ diện nhân nói rõ hơn: "Dựa theo dấu vết lưu lại thì trong sáu thông đạo, có ba cái đã được đám người kia thăm dò. Chúng ta lại không biết bọn họ đã tra ra được những gì, cũng không thể biết trong ba thông đạo đã được dò la này có cái nào dẫn đến mộ phần của Ái Chân Kha Lạc Hoàng hay không".

"Cái này..." - Hỗn Độn quan sát thêm một lúc, hơi bất đắc dĩ mà rằng - "Do ảnh hưởng của thái âm chi lực cộng thêm thủ đoạn năm đó của cố chủ nhân Xích Tịch, những dấu vết lưu lại đây thật khó mà kiểm chứng rõ ràng. Chúng ta quả thực vô pháp biết được hiện giờ đám người kia đang ở bên trong thông đạo nào...".

"Chủ nhân, ta e phải trông vào vận khí thôi".

"Trông vào vận khí?".

Quỷ diện nhân thật là chẳng vừa ý với bốn chữ ấy chút nào. Thay vì trông đợi ở vận mệnh thì hắn muốn tự làm chủ số phận của mình hơn.

Thần niệm khẽ động, hắn lấy từ trong tay áo ra một chiếc túi nhỏ màu xanh, miệng lẩm bẩm pháp quyết.

Tầm chục giây sau, từ bên trong túi, một vài đốm sáng bay ra.

"Chủ nhân, đây là?".

"Hư Không Cổ Trùng".

"Hư Không Cổ Trùng?".

Quỷ diện nhân nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, là Hư Không Cổ Trùng".

Thừa biết đối với danh tự kia Hỗn Độn còn xa lạ nên quỷ diện nhân giải thích luôn: "Đây là một loại yêu trùng rất đặc biệt. Tuy rằng bản thân chúng không có bao nhiêu thực lực nhưng trời sinh lại sở hữu một năng lực thần diệu vô cùng, đó là khả năng ẩn nặc".

"Ẩn nặc?" - Hỗn Độn hỏi - "Chủ nhân, nó lợi hại tới mức nào?".

"Tới mức dù là chân nhân hậu kỳ đỉnh phong cũng chưa chắc phát hiện ra".

Quỷ diện nhân nói tiếp: "Loại yêu trùng này đã được ta nuôi dưỡng nhiều năm, hiện đã có thể tùy nghi thao túng. Thậm chí nếu muốn ký gửi vài tia thần hồn để kiểm soát tâm trí cũng không phải không thể".

"Nói vậy ý chủ nhân ngài là...?".

"Đúng vậy. Ta sẽ đem đám Hư Không Cổ Trùng này bố trí ở đây. Với thần hồn ký gửi, bọn chúng sẽ trở thành phân thân của ta. Chỉ cần đám người kia từ thông đạo trở ra, đám Hư Không Cổ Trùng này sẽ lập tức đu bám. Chừng đó, bất kể đám người kia có đi đến đâu cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta".

Tâm ý của quỷ diện nhân là vậy, muốn dùng Hư Không Cổ Trùng để kiểm soát hành tung của đám người Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt, nhằm tránh cho mình phải phí hoài một phen khổ nhọc truy tìm lăng mộ bấy lâu.

Hắn tin, chỉ cần có đám yêu trùng này cảnh giới thì sớm muộn gì thân xác của Ái Chân Kha Lạc Hoàng cùng những bảo vật được chôn cất sẽ thuộc về mình. Bất kể chúng đã bị đám người Lăng Tiểu Ngư chiếm lấy hay chưa.

Nói tới đây, hẳn nhiều người sẽ cảm thấy nghi hoặc, rằng tại sao quỷ diện nhân lại không sử dụng Hư Không Cổ Trùng để xâm nhập vào từng thông đạo tra xét mà lại để chúng ở bên ngoài cảnh giới chờ đợi. Thật ra, đáp án rất đơn giản. Năng lực ẩn nặc của Hư Không Cổ Trùng hết sức lợi hại, điều đó không giả, tuy nhiên, thực lực của chúng thì lại là một câu chuyện khác.

Hư Không Cổ Trùng, chúng yếu ớt lắm. Một chút lực công kích thôi cũng đủ biến chúng thành tro bụi rồi. Trong khi ấy, các thông đạo thì lại ẩn tàng cấm chế, bẫy rập, số lượng sợ rằng chẳng ít. Nếu như để Hư Không Cổ Trùng tiến nhập, kết cục sẽ là dạng gì? Không khó để hình dung. Cần biết, những cổ trùng này không có khả năng phát hiện ra cấm chế, bẫy rập.

Quỷ diện nhân, hắn đã tính qua cả rồi. Theo hắn, chỉ nên để Hư Không Cổ Trùng ở bên ngoài cảnh giới chờ đợi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 382: Trùng trùng cạm bẫy

"Chủ nhân, thái âm chi lực ở đây rất nhiều, nó liệu có ảnh hưởng gì đến đám yêu trùng này không?".

"Trong thời gian ngắn hẳn sẽ không sao đâu." - Quỷ diện nhân đáp - " Đám Hư Không Cổ Trùng hiện đã vừa được ta thi triển bí pháp đem vài tia thần hồn ký gửi, tự chúng sẽ biết ứng phó thôi".

Nói đoạn, quỷ diện nhân nhấc chân tiến vào một trong sáu thông đạo.

Lại nói, thông đạo mà hắn lựa chọn, nó cũng không mới mẻ gì, đích thị là một trong ba thông đạo mà mấy người Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt đã đi qua. Có lẽ hắn nghĩ đấy là một sự lựa chọn khôn ngoan, rằng bản thân sẽ tránh được các tầng cấm chế, những lớp cạm bẫy bên trong thông đạo do đã có người thăm dò trước đó.

Nhưng, đó là hắn nghĩ. Chứ còn thực tế, nó lại là một câu chuyện khác.

Chẳng cần phải tiêu tốn quá nhiều thời gian, chỉ tầm độ một khắc tính từ sau khi tiến vào thông đạo thì nguy cơ đã đổ ập xuống đầu quỷ diện nhân rồi. Trước mặt, và cả sau lưng hắn lúc này, có một bầy quái thú đang chia nhau bủa vây, tùy thời công kích.

Đảo mắt nhìn đám quái thú hiện chỉ còn là những bộ xương đen với các hốc mắt lập loè u quang, dưới lớp mặt nạ, quỷ diện nhân cau mày lẩm bẩm: "Quái... Thông đạo này bọn chúng không phải đã thăm dò qua, tại sao đám hài cốt dị biến này vẫn còn ở đây...".

"Chủ nhân, giờ ngài tính sao?".

"Hỗn Độn ngươi nghĩ còn có thể tính sao?".

Chả cần Hỗn Độn phải hồi âm, quỷ diện nhân vừa thở ra một ngụm tức khí thì liền thúc động linh lực. Tại lòng bàn tay hắn kim quang lập tức nổi lên, hắn hướng đám quái thú xương xẩu trước mặt lao tới.

"Oành!".

"Oành!".

...

Tả thủ vung ngang, hữu thủ quét dọc, quỷ diện nhân chẳng khác nào một con hổ dữ ở giữa bầy dê, nhanh chóng xé tan đàn quái thú. Mười giây bất quá, đám xương xẩu hơn hai mươi bộ chung quanh đều có cùng một kết cục: triệt để vỡ nát.

"Hừm...".

Tâm tình vẫn như cũ, ít nhiều bực bội, quỷ diện nhân chợt hỏi: "Hỗn Độn, ngươi cảm thấy chuyện này thế nào?".

Quỷ diện nhân nói không quá rõ, dẫu vậy, Hỗn Độn vẫn dễ dàng hiểu được. Hỗn Độn hồi đáp: "Chủ nhân, có thể vừa rồi ngài đã hơi chủ quan nên mới dẫn động bầy cốt thú kia".

"Ý ngươi là...".

Quỷ diện nhân nói ra bấy nhiêu rồi thôi. Hắn trầm ngâm giây lát liền quyết định tiếp tục tiến vào sâu bên trong thông đạo. Tất nhiên là với một tâm thái cực kỳ cảnh giác.

...

Mới đầu, nhờ có sự tập trung nọ, quỷ diện nhân đã liên tiếp tránh được hai cạm bẫy được bố trí bên trong thông đạo. Nhưng là sau đó, tới cạm bẫy thứ ba thì hắn đã không cách nào tránh thêm được nữa. Bởi lẽ, ở ngay đoạn thông đạo tồn tại bẫy rập này, nó vốn dĩ chẳng hề có sinh lộ. Trái phải, trước sau, trên dưới, khắp nơi đều là tử lộ. Đây là một chỉnh thể cơ quan.

Đầu tiên, thứ xuất hiện là một đợt tên với tổng số hơn ngàn mũi; tiếp đến là một hầm chông sắc nhọn vốn được bôi đầy kịch độc; rồi tiếp nữa là sự nghiền ép từ hai bức tường kiên cố bên dưới hầm chông...

...

Thân trong hiểm cảnh, quỷ diện nhân dang rộng hai tay, một bên ngăn cản sự nghiền ép, một bên âm trầm đưa mắt quan sát.

Phải, là quan sát. Quỷ diện nhân, hắn đã và vẫn đang nhìn mọi thứ chung quanh, một cách kỹ càng tỉ mỉ. Coi bộ đối với hắn, tình huống hiện giờ vốn cũng chả có gì đáng gọi là nguy hiểm cả.

Thực tế, nó quả như vậy. Trải qua mấy phút nhìn ngắm, khi đã thu được những thông tin cần thiết, quỷ diện nhân liền phát ra một tiếng hừ lạnh. Cũng không rõ hắn đã làm gì, chỉ thấy hai bức tường kiên cố vốn đang nghiền ép bỗng đồng loạt nổ tung, tan thành trăm mảnh.

Thoát ra khỏi hầm chông, quỷ diện nhân lúc này mới lên tiếng hỏi: "Hỗn Độn, ngươi nhận xét thế nào về chuyện này?".

"Chủ nhân, ngài là đang nói đến đám người đã xâm nhập trước kia hay là muốn hỏi về bản thân thông đạo này, khả năng nó có phải là lối đi tới phần mộ hay không?".

"Cả hai".

Đã rõ ý tứ, Hỗn Độn thoáng ngẫm vài giây, rồi nói: "Chủ nhân, về đám người kia, có hai khả năng: hoặc là trong bọn chúng có kẻ sở hữu linh nhãn, một loại thủ đoạn bất phàm có thể nhìn thấu những cấm chế, bẫy rập; hoặc... đấy đơn giản chỉ là do may mắn, đám người bọn chúng đã sớm quyết định quay đầu, không tiến sâu hơn nữa".

"Còn về thông đạo... Chủ nhân, cũng vẫn có hai khả năng: hoặc thông đạo này là giả, chỉ có cấm chế, cơ quan, cạm bẫy; hoặc sau tất cả những cơ quan, cạm bẫy này, mộ phần của Ái Chân Kha Lạc Hoàng đang hiện hữu".

Đấy rõ ràng là một phát biểu huề vốn, hoàn toàn chẳng có gì gọi là chủ kiến hết. Khỏi phải nghĩ, quỷ diện nhân, hắn tất nhiên là rất không vừa ý.

"Hỗn Độn." - Hắn nói - "Những lời vừa rồi của ngươi, có nói cũng như không nói. Ta cần một đáp án, hoặc ít nhất là một suy đoán có cơ sở".

"Chủ nhân, ngài bớt giận".

Hỗn Độn phân trần: "Chủ nhân ngài cũng biết rồi đó, Hỗn Độn ta đối với mấy thông đạo này vốn cũng đâu có am tường. Thấu tri duy chỉ mỗi ma tôn Xích Tịch - cố chủ nhân của ta...".

"Bây giờ Xích Tịch ngài ấy đã thân tử đạo tiêu, thế gian đã không người hiểu rõ. Sáu thông đạo này, lối nào sẽ dẫn đến mộ phần của Ái Chân Kha Lạc Hoàng, thật sự là vô pháp suy đoán. Cũng giống như vậy, chuyện thông đạo chính thức dẫn tới mộ phần, nó có cạm bẫy, có hung hiểm hay không, thế gian chẳng ai biết được. Nhưng mà...".

"Chủ nhân, với những gì ta hiểu về con người của cố chủ nhân Xích Tịch, ta nghĩ bất kể có là thông đạo nào, dù thực hay giả thì hẳn cũng đều sẽ tràn ngập nguy cơ".

...

Quỷ diện nhân nghe xong, trầm mặc một đỗi rồi mới hé môi cất tiếng: "... Nếu nói như ngươi thì ta nên tiếp tục đi tiếp rồi".

"Chủ nhân, là chúng ta mới đúng".

"Như nhau cả thôi".

Hỗn Độn không phản bác, quỷ diện nhân cũng không nói, hay là hỏi gì thêm. Nhất thể cộng sinh, cả hai hướng thẳng về trước, tiếp tục bước đi.

...

Trong khi đó, tại một thông đạo khác...

Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt, đội ngũ bốn người vẫn đang lặng lẽ bước đi.

Tính ra, thông đạo này đã là cái thứ ba mà bọn họ tiến nhập rồi. So với hai thông đạo đã bỏ dở trước đó, ở thông đạo này bọn họ có vẻ đã tiến xa hơn.

Đối với điều ấy, Gia Gia cảm nhận như sau...

"Tiểu Ngư." - Nó nói - "Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thấy có cơ quan, bẫy rập gì, ta nghĩ đây hẳn là lối dẫn vào kho tàng thật sự".

"Cũng chưa hẳn".

"Hửm?".

Thấy Lăng Tiểu Ngư không mấy đồng tình, trong bộ bạch y hơi rộng, Gia Gia quay sang hỏi: "Tiểu Ngư ngươi có vẻ chẳng mong đợi lắm thì phải?".

"Ta chỉ nhìn sự thật".

Lăng Tiểu Ngư nói tiếp: "Thông đạo chưa biết đến khi nào mới kết thúc, bảo bình an bây giờ e còn quá sớm".

"Nhưng mà chúng ta đã đi lâu như vậy rồi." - Gia Gia như cũ, vẫn tin vào suy luận của mình - "Tiểu Ngư, ta nghĩ ngươi đã lo lắng quá rồi. Ngươi xem, hai thông đạo trước đó, chúng ta chỉ mới đi một lúc đã liền phát hiện ra cạm bẫy ngay. Nhưng cái thông đạo này thì khác, ta chẳng ngửi thấy mùi nguy hiểm ở đâu cả".

"Ngửi? Gia Gia, bộ ngươi là chó sao?".

Hai mắt trợn lên, Gia Gia dừng hẳn lại, quay người trách mắng: "Chó? Tiểu Ngư ngươi mới là chó! Ngươi coi, ta khả ái như vầy, có chỗ nào giống chó hả?!".

"Không phải thì không phải, Gia Gia ngươi cần gì tức giận".

"Ta không biết. Tiểu Ngư ngươi phải xin lỗi".

"Gia Gia, chúng ta đều là người lớn".

"Xin lỗi đi!".

"Gia Gia...".

"Xin lỗi mau!".

Nhận ra thương lượng bây giờ là một điều xa xỉ, Lăng Tiểu Ngư thầm lắc đầu: "Haizz... Thôi thì chiều theo nó vậy".

Trong lòng đã có quyết định, Lăng Tiểu Ngư thoả hiệp, hướng "tiểu cô nương khả ái" bên cạnh nói lời xin lỗi: "Được rồi, ta xin lỗi. Vừa rồi ta không nên nói ngươi như vậy".

"Hứ... Chả có thành ý gì hết".

Thái độ thì vẫn như cũ, tỏ ra hằn học, tuy nhiên, Gia Gia đã thôi không truy cứu nữa. Bỏ Lăng Tiểu Ngư lại phía sau, nó xoay người nhấc chân tiến về trước. Cước bộ khá nhanh.

Phía sau, Lăng Tiểu Ngư khẽ lắc đầu, cùng hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ nối gót bước theo.

Nhưng chân chỉ vừa nhấc, còn chưa kịp bước ra bước thứ ba thì dị biến đã bất ngờ nổi lên.

Trong tiếng kinh hô của Gia Gia, từ bên dưới thông đạo, cơ quan bỗng mở ra. Ngay tức khắc, hàng tá ngọn giáo màu đen phóng lên, xuyên thủng cả lớp đá cứng rắn bên trên.

"Khiếp quá...".

Hoảng còn chưa hết, Gia Gia lui sát vào người Lăng Tiểu Ngư: "... Mấy ngọn giáo này, suýt tí là ta bị chúng xuyên thủng rồi...".

"Còn không phải tại ngươi... Cẩn thận!".

Lăng Tiểu Ngư đang nói thì bất thình lình bỏ ngang, khẩn trương hô hoán.

Thì ra, từ hai phía thông đạo, hàng loạt mũi tên đã vừa được bắn ra. Mà, đâu chỉ mỗi hai bên, thậm chí trên đỉnh đầu cũng có cạm bẫy nữa. Thứ vừa được thả xuống là một một bầy yêu trùng, số lượng chỉ sợ vượt quá ngàn con.

May mắn, tất cả bọn chúng đều sớm đã bị thời gian giết chết, nay chỉ còn sót lại thi hài.

Có điều, những mũi tên thì lại không được như vậy. Trải qua vô vàn năm tháng, đến nay chúng vậy mà vẫn sắc nhọn cực kỳ. Thiết nghĩ hẳn là do đã được thái âm chi lực cải biến qua.

Hung hiểm cận kề, Lăng Tiểu Ngư nào dám xem nhẹ, vội vàng thúc động linh lực, xuất sử thần thông.

Sau lưng hắn, Thiên Hồ Nguyệt cũng là như vậy, khẩn trương đem muội muội mình bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 383: Cơ quan nhân

Một lúc sau...

Những mũi tên từng được tẩm độc đã ngừng bắn, những ngọn giáo bên dưới hiện cũng đã ngừng phóng lên, lúc này, khi đã thoát ra khỏi vòng nguy hiểm, Gia Gia mới có thể hé môi. Nó dùng tay vỗ ngực, miệng thở phù phù: "Nguy hiểm quá... Nguy hiểm quá... Suýt nữa là bị biến thành xiên thịt rồi...".

Cùng chung tâm trạng, Thiên Hồ Cổ cũng cảm thán thốt ra: "Những mũi tên, và cả những ngọn giáo đen kia nữa, uy lực thực ghê gớm".

"Ghê gớm?" Tiếng Thiên Hồ Cổ vừa mới dứt thì gần bên cạnh, thanh âm Lăng Tiểu Ngư vang lên.

Hắn lắc đầu mà rằng: "Cung tên, giáo mác đúng là rất sắc bén, tốc độ phóng ra cũng rất nhanh, tuy nhiên, theo ta nghĩ thì bầy yêu trùng kia mới thực đáng sợ".

"Yêu trùng?" - Gia Gia chỉ vào những bộ thi hài be bé trải đầy ở gần đó - "Tiểu Ngư, ý ngươi là cái đám này?".

"Ừ".

Nhận được cái gật đầu của họ Lăng, Gia Gia lúc này mới chớp chớp hàng mi, biểu lộ nghi hoặc: "Tiểu Ngư, mấy con bọ này sớm đã chết rồi mà?".

"Ta thấy".

Lăng Tiểu Ngư nói rõ hơn: "Gia Gia, sao ngươi không tưởng tượng một chút, nếu như bầy yêu trùng này còn sống, vậy thì tình cảnh vừa rồi của chúng ta sẽ có dạng gì?".

"Cái đó...".

Trong lúc Gia Gia còn đang ngẫm tính thì tiếng Lăng Tiểu Ngư tiếp tục truyền tới: "... Kẻ có thể bày ra những lớp cấm chế mà dù trải qua vô vàn tuế nguyệt vẫn còn là vấn đề nan giải đối với tu sĩ chân nhân cảnh hậu kỳ - cấp bậc đỉnh cấp của tu tiên giới hôm nay, tin tưởng yêu trùng do hắn thu thập và bố trí, năng lực cũng tuyệt đối không kém. Nói cách khác, nếu như vừa rồi được thả ra không phải một đám thi hài mà là một bầy yêu trùng còn sống, mười quá chín tính mạng của chúng ta đã gặp nguy hiểm".

...

"Nhưng mà... Tiểu Ngư, bọn chúng sớm đã chết rồi." Gia Gia suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chốt hạ.

Bên đây, cách mấy bước chân, Thiên Hồ Cổ cũng đồng quan điểm: "Đúng đấy, cho dù trước đây có lợi hại thế nào thì bây giờ yêu trùng cũng đã chết hết rồi".

Ngó thấy cả hai đều không hiểu được ý tứ của mình, Lăng Tiểu Ngư khó tránh có phần bất đắc dĩ. Hắn đưa mắt nhìn sang Thiên Hồ Nguyệt.

Chẳng biết vô tình hay hữu ý, Thiên Hồ Nguyệt lại hướng muội muội mình vạch rõ: "Cổ Cổ, cái hắn đề cập không phải sống - chết của bầy yêu trùng. Cái hắn muốn nói là sự hung hiểm ở đây, bên trong thông đạo này. Và cả những nơi khác nữa".

Thiên Hồ Cổ nghe xong, cõi lòng lại thêm phần nghi hoặc. Nàng... vẫn chưa hiểu mấy.

May sao, đúng lúc này Gia Gia lại đột nhiên thông minh lên hẳn. Nó "A" dài một tiếng, nói: "Ta biết rồi. Ý Tiểu Ngư ngươi là đang trách ta bất cẩn chứ gì?".

Lăng Tiểu Ngư im lặng. Cái im lặng của sự đồng tình.

Tỏ ra bất mãn, Gia Gia nói tiếp: "Ngươi trách ta cái gì chứ? Ban nãy nếu không phải Tiểu Ngư ngươi ví von ta là chó, khiến ta bị phân tâm thì sự thể đâu thành ra như vầy? Tất cả đều là lỗi của ngươi hết a!".

"Lỗi của ta?".

"Ừ, chính là lỗi của ngươi".

Trước sự cáo buộc này, nội tâm Lăng Tiểu Ngư thực cảm thấy có phần oan khuất. Dẫu vậy, hắn không nói thêm ở vấn đề này nữa.

Sau cái lắc đầu, hắn bảo: "Được rồi. Chúng ta đi tiếp".

...

"Gia Gia?".

"Nhường cho ngươi đi trước đó".

"Gia Gia, đừng để bụng nữa. Ngươi thừa biết pháp nhãn của ta so với linh nhãn của ngươi thì kém hơn rất nhiều mà".

"Thôi nào. Gia Gia ngươi đừng có hờn dỗi chấp nhặt...".

Ba lần bốn lượt Lăng Tiểu Ngư đã xuống nước hòng mong ai kia hồi tâm chuyển ý. Bởi lẽ hắn tự hiểu ở cái khoản xem xét, dò la này, năng lực của hắn vốn chẳng thể nào mà bì với Gia Gia nó được.

Bản thân mình, Gia Gia tất nhiên cũng hoàn toàn thấu rõ. Chính bởi thế nên nó mới dỗi hờn như vậy. Nhưng, làm cao thì làm cao, Gia Gia nó vẫn biết điểm dừng.

Kèm theo cái phẩy tay, nó nói: "Thôi được rồi, nể tình chúng ta là bằng hữu tốt, ta đây sẽ không chấp nhặt".

Nói xong, Gia Gia chuyển mình quay gót. Trong đôi mắt nó, tử quang lại một lần nữ ánh lên.

...

Dưới sự dẫn dắt của Gia Gia, đội ngũ bốn người cứ thế mà đi sâu vào bên trong thông đạo. Trên đường đi, bọn họ đã bắt gặp thêm một vài cơ quan, cạm bẫy nữa. Tuy nhiên, nhờ có linh nhãn của Gia Gia, hết thảy vẫn bình an vô sự. Ít nhất là cho tới thời điểm hiện tại.

Và, cũng chỉ tới hiện tại. Đơn giản là bởi ngay sau đó, sự an toàn, nó đã chấm dứt rồi. Đám người Lăng Tiểu Ngư, bọn họ đã vừa mới kích phát một cơ quan nhân.

Cơ quan nhân này có hình dạng khá đặc biệt. Mình mẩy tay chân của nó đều tương tự như người, thế nhưng ở phần đầu thì... nó lại mang dáng hình ma quỷ, theo đúng chuẩn "mặt xanh, nanh vàng, mắt to như miệng bát"...

Khác trước, những đội cốt binh, quái thú mà đám người Lăng Tiểu Ngư đã dẫn động, cơ quan nhân này hành động rất nhanh. Ngay khi vừa xuất hiện thì nó liền lao tới tấn công ngay.

Một tay cầm đao, một tay cầm kiếm, nó hết đâm lại chém, hết chém lại đâm, tốc độ lẫn uy lực đều kinh khủng vô cùng. Áp lực lớn tới độ khiến cho chân nhân cảnh hậu kỳ như Lăng Tiểu Ngư cũng đều phải chật vật.

...

"Gia Gia!" - Giao chiến một hồi, Lăng Tiểu Ngư vội giục - "Hợp lực giết nó!".

Đã sớm lùi lại phía sau, Gia Gia nghe được lời thúc giục thì lớn tiếng hỏi: "Tiểu Ngư, một mình ngươi không thắng được nó à?".

Thắng, Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên là thắng được. Nhưng... hắn không muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian và sức lực. Cần biết, sức mạnh của cơ quan nhân này cũng chả phải chuyện đùa. Thậm chí so với chân nhân cảnh hậu kỳ còn muốn nhỉnh hơn một nấc.

"Đừng nhiều lời nữa, mau đến giúp ta!".

...

"Hmm... Coi bộ đúng là cần ta phải ra tay rồi".

Quan sát thấy cơ quan nhân không phải một đối thủ dễ xơi, Gia Gia rốt cuộc cũng thuận tình xuất thủ. Nó nâng tử tinh cầu lên, rồi nhanh chóng nhảy vào cuộc chiến.

"Xem chiêu của ta!".

"Oành!".

"Ầm!".

"Ầm!".

...

Mấy đòn vừa rồi của Gia Gia, không thể không nói uy lực rất ư mạnh mẽ. Chính chúng đã thổi bay cả mảng lớn đất đá chung quanh, khiến cho bụi mù tung bay tán loạn.

Lẫn trong khói bụi, Lăng Tiểu Ngư một bên chiến đấu, một bên bất mãn truyền âm:

"Gia Gia ngươi đánh đi đâu đấy?!".

Thần tình vô tội, Gia Gia đáp: "Thì ta đánh cơ quan nhân!".

"Ngươi đánh nó? Thế sao chưởng pháp của ngươi lại bay về phía ta?!".

"Cái đó mà ngươi cũng hỏi... Đương nhiên là bởi vì cơ quan nhân nó biết né! Tốc độ của nó rất nhanh a!".

...

"Được rồi... Gia Gia ngươi đừng chưởng nữa! Áp sát mà đánh!".

"Cái gì?! Áp sát hả?!".

"Nhắm vào đầu nó!".

"Nhắm vào đầu? Nhưng tâm trận nằm ở ngực nó mà!".

"Vậy thì đánh vào ngực!".

Cứ thế, dưới sự thúc giục của Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia từ bỏ cách tấn công cũ, thay vì ở khoảng cách xa xa, nó cố gắng tiếp cận thật gần. Mang theo tử tinh cầu, trong hình hài nhỏ nhắn, nó hết lách bên đông lại luồn bên tây, liên tục nhắm vào phần ngực của cơ quan nhân mà công kích. Bằng vào linh nhãn của mình, nó biết rõ tâm trận đang nằm ở đấy, chỉ cần phá đi thì cơ quan nhân sẽ lập tức ngừng hoạt động ngay.

Tất nhiên, ở trong quá trình Gia Gia nó nỗ lực tấn công ấy, Lăng Tiểu Ngư cũng sẽ không nhàn rỗi đứng xem. Hắn đã, và vẫn đang đánh. Mới đầu chỉ bằng tay không, nhưng về sau, khi nhận thấy cơ quan nhân quá linh hoạt, khả năng phòng ngự quá ghê gớm, Lăng Tiểu Ngư hắn đã phải dùng tới pháp bảo.

Trên tay hắn, một cây trường qua màu đen, phong cách cổ xưa với đầy những hoa văn tối nghĩa đã vừa mới hiện ra.

Đích thị là Linh Ngục Trường Qua - thứ pháp bảo vốn thuộc quyền sở hữu của Thiên Hồ Nguyệt.

...

"Hừ...".

Lặng im quan chiến, Thiên Hồ Nguyệt trông thấy bảo vật của mình được người mang ra dùng thì hừ khẽ một tiếng. Nội tâm nàng, nó thực rất không vui.

Linh Ngục Trường Qua kia là do chính mẫu thân đã ban tặng vào năm năm trước, thời điểm nàng vừa mới tiến nhập cảnh giới chân nhân hậu kỳ. Năm năm qua, Thiên Hồ Nguyệt nàng đã bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết để khiến nó nhận chủ, rồi đêm ngày bồi dưỡng, vậy mà hôm nay...

Bổn mạng pháp bảo không cánh mà bay, rơi vào trong tay ngoại tộc, một tên nhân loại bỉ ổi xấu xa. Thật là đáng giận lắm thay, đáng hận lắm thay.

"Lăng Tiểu Ngư, nếu tỷ muội ta qua được nạn này, Thiên Hồ Nguyệt ta sớm muộn gì cũng tìm ngươi tính sổ...".

Hung quang thoáng qua trong đáy mắt, Thiên Hồ Nguyệt nắm tay muội muội mình chặt hơn một chút. Cả hai tiếp tục đứng đằng sau mà theo dõi cuộc chiến.

Trong khi đó, ở đằng trước...

Trải qua hồi lâu tranh đấu, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia rốt cuộc cũng đã thành công phá hủy tâm trận, buộc cơ quan nhân mặt xanh nanh vàng nọ phải triệt để dừng lại.

Đem Linh Ngục Trường Qua hiện đang cắm trên ngực cơ quan nhân rút ra, Lăng Tiểu Ngư thở nhẹ một hơi, nhưng chưa vội cất đi. Thay vì thu vào giới chỉ, hắn lại cắm trường qua xuống.

"Gia Gia, ngươi ổn chứ?".

"Suýt tí bị nó chém trúng, nhưng không sao, đã tránh được...".

"Gia Gia, ta có thắc mắc".

Gia Gia dùng tay lau trán, chép môi: "Ta biết Tiểu Ngư ngươi muốn hỏi cái gì".

Nó tiếp tục: "Việc này ngươi không thể trách ta được. Ta đã rất tập trung quan sát rồi a".

"Vậy sao ngươi lại không phát hiện ra cơ quan nhân này?".

"Cái đó ta làm sao biết được. Linh nhãn của ta đâu nhìn ra sự tiềm ẩn của nó".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 384: Mong ước ấy

"Tiểu Ngư ngươi đừng có dùng ánh mắt ngờ vực đó nhìn ta. Lời ta nói đều là sự thật".

Gia Gia liến thoắng phân trần.

"Lúc nãy ngươi cũng đi sát ngay bên cạnh ta mà. Ngươi phải thấy linh nhãn của ta lúc nào cũng mở chứ. Ta đã rất rất tập trung tra xét. Không dò được cơ quan nhân, đấy chẳng phải lỗi của ta".

Cánh tay nhỏ nhắn hết chỉ trái rồi lại chỉ phải, Gia Gia bảo: "Căn nguyên có thể là đến từ thái âm chi lực ở đây quá dày, khiến cho linh nhãn của ta bị ảnh hưởng; hoặc cũng có thể là do cơ quan nhân này có cấu tạo đặc biệt, đã che mắt ta; hoặc cũng có thể do trận pháp đặt ở bên trong ngực cơ quan nhân... Tóm lại là có rất nhiều khả năng".

"Tiểu Ngư, ngươi phải biết cái chỗ này đã tồn tại rất lâu, đã qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi. Kẻ đã xây lên chỗ này, lúc còn tại thế khẳng định là có pháp lực thông thiên triệt địa, cảnh giới chỉ sợ là thần tiên cấp bậc. Thủ đoạn của hắn, một Gia Gia bé nhỏ như ta làm sao mà lường hết cho được...".

Một câu rồi lại một câu, Gia Gia thực đã nói rất nhiều. Và may là tất cả chúng đều đã không lãng phí.

Lăng Tiểu Ngư, hắn nghe, và hiểu được.

Trầm ngâm tiếp nhận, hắn khẽ gật đầu: "Hmm... Gia Gia ngươi nói không phải không có lý. Mặc dù đã trải qua vô vàn tuế nguyệt, nhưng thủ đoạn của kẻ kiến tạo nên nơi này thực cũng chẳng phải chuyện đùa. Cấm chế, cạm bẫy, vài ba cái bị hư hại không đồng nghĩa tất cả đều đã hư hại...".

"Được rồi Gia Gia, chúng ta hãy kiểm tra một chút".

"Kiểm tra?".

"Tài liệu luyện chế, cấu tạo của cơ quan nhân, tâm trận bên trong nó, lớp đất đá ở đoạn thông đạo này...".

"Tiểu Ngư, ngươi có phải là muốn tra xét căn nguyên đã khiến linh nhãn của ta bị ảnh hưởng không?".

"Cứ cho là vậy đi".

Tùy tiện ném cho Gia Gia một câu như vậy, Lăng Tiểu Ngư quay lại phía sau nhìn Thiên Hồ Nguyệt, bảo: "Nguyệt cô nương, sao cô nương không giúp

chúng ta một tay nhỉ?".

"Lăng Tiểu Ngư ngươi lợi hại như vậy, cần gì một nữ nhân chân yếu tay mềm như ta hỗ trợ".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong thì cười nhạt: "Nguyệt cô nương, ta đang tra xét, không phải đánh nhau".

"Nguyệt cô nương tốt xấu gì cũng là công chúa Thanh Khâu, một đại nhân vật của yêu giới, nhân sinh trải nghiệm khẳng định đã nhiều. So với Nguyệt cô nương, tri thức hạn hẹp của một tên nhân loại tiểu tốt vô danh như ta há có thể so bì?".

Được người tâng bốc là vậy, thế nhưng Thiên Hồ Nguyệt chả thấy sướng vui chút nào. Trái lại, nàng đã hừ khẽ một tiếng.

Có điều, sau cái ngoảnh mặt xem thường, qua tiếp vài giây, Thiên Hồ Nguyệt nàng rốt cuộc cũng đã thoả hiệp, đồng ý trợ giúp Lăng Tiểu Ngư tra xét.

Coi bộ đối với nữ nhân, khen ngợi chưa bao giờ là xấu. Tác dụng không nhiều thì cũng có ít.

...

Cơ quan nhân, các lớp đất đá, rồi cả thái âm chi lực, hầu như tất cả đều được đội ngũ bốn người của Lăng Tiểu Ngư tỉ mỉ kiểm tra qua. Tất nhiên đã tính luôn cả phần Thiên Hồ Cổ, mặc dù đóng góp của nàng vốn chả đáng bao nhiêu.

Qua tầm chục phút, Thiên Hồ Cổ cuối cùng thu tay, hướng tỷ tỷ mình hỏi: "Nhị tỷ, có tra ra được gì không?".

Thiên Hồ Nguyệt đem viên đá đang cầm trên tay thả xuống, nhẹ lắc đầu.

Vừa lúc, giọng Lăng Tiểu Ngư truyền tới: "Nguyệt cô nương, không thu được chút thông tin nào sao?".

Thiên Hồ Nguyệt xoay đầu ngó qua, đáp: "Lớp đất đá chỗ này, chất liệu so với đoạn trước thông đạo đích xác có điểm sai biệt, nhưng là rất ít. Ta không nghĩ một chút khác biệt này lại đủ khả năng ảnh hưởng đến linh nhãn của Gia Gia".

Lăng Tiểu Ngư nghe xong, chẳng bình luận gì. Hắn quay sang hỏi Gia Gia: "Gia Gia, ngươi thì sao?".

"Hmm...".

Thanh âm kéo dài, Gia Gia nói trong khi hai mắt vẫn nhìn chằm cơ quan nhân hiện đã tàn khuyết nằm ngay trước mặt: "Tài liệu tạo ra cơ quan nhân này rất kỳ lạ, ta chưa thấy qua bao giờ. Trận pháp bên trong cũng là như vậy, hết sức phức tạp. Hmm... Nếu không phải bị tuế nguyệt chôn vùi, lại chịu ảnh hưởng của thái âm chi lực, e rằng năm mười tên Lăng Tiểu Ngư như ngươi cộng lại cũng chưa chắc làm gì được nó a".

Lăng Tiểu Ngư không phủ nhận. Hắn thừa hiểu đấy là sự thật.

Chân nhân cảnh hậu kỳ, trong thời đại này có thể là cường giả đỉnh cấp thật, nhưng ở năm tháng xa xưa... chỉ sợ cũng bất quá hạng tép riu mà thôi.

Gác chuyện quá khứ qua một bên, hắn hỏi tiếp: "Vậy theo Gia Gia ngươi thì chính tài liệu luyện chế cơ quan nhân đã làm ảnh hưởng đến linh nhãn của ngươi?".

"Cái này... ta cũng không chắc".

Gia Gia bổ sung thêm: "Tiểu Ngư, trận pháp bên trong cơ quan nhân đã bị ngươi phá hủy rồi, ta không có cơ sở để kiểm chứng được nữa".

...

"Tra xét cả buổi... xem ra cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng".

Đối với một chút tin tức thu được, Lăng Tiểu Ngư thật sự là rất không vừa ý. Nhưng, thất vọng thì thất vọng, hắn có thể làm được gì đây? Cũng đâu thể cứ ngồi đây thử nghiệm hoặc lui về tìm hiểu.

Nguồn gốc thái âm chi lực đã cận kề trước mắt hắn rồi. Nó chỉ nằm quanh quẩn trong sáu thông đạo này thôi...

"Trên đời này, có thứ gì đạt được lại không phải trả giá... Nếu cứ e sợ, chần chừ, có khi chính ta sẽ để vuột mất cơ hội".

"Hung hiểm? Lăng Tiểu Ngư ta tiếp nhận".

Tâm ý đã quyết, Lăng Tiểu Ngư nhẹ siết nắm tay, nhìn về phía trước mà nói: "Gia Gia, chúng ta đi tiếp".

Đi tiếp?

Gia Gia nghi hoặc: "Tiểu Ngư, ý ngươi là tiếp tục tiến vào bên trong?".

"Phải".

"Nhưng mà sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta vẫn chưa biết thứ gì đã tác động đến linh nhãn của ta".

"Ta biết là sẽ có nguy hiểm. Nhưng nguồn gốc thái âm chi lực kia là thứ đáng để mạo hiểm".

Trong quá trình thăm dò cổ động, hoặc cũng có lẽ là mộ địa này, Lăng Tiểu Ngư hắn đã quan sát rất kỹ. Không khó để hắn nhận ra số lượng dồi dào của thái âm chi lực được phát tán. Chính nó đã đem cấm chế phá hủy, đã đem xương cốt, binh khí, cấu tạo địa chất nơi này cải biến.

Nên nhớ, nơi này vốn chẳng nhỏ. Cấm chế, xương cốt, và nhất là các lớp cấm chế, chúng cũng chẳng phải loại tầm thường. Ấy vậy mà hầu như hết thảy đều chịu khuất phục trước thái âm chi lực. Thậm chí rất có thể đây còn không phải do thái âm chi lực "cố tình" tác động. Nói không chừng tất cả chỉ là vô tình bị ảnh hưởng.

Lại nói, trừ bỏ số lượng thì chất lượng của thái âm chi lực nơi đây, phẩm cấp cũng rất cao. Khá là tinh thuần.

Chung quy lại, nó đáng để mạo hiểm.

Tuy nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại. Lăng Tiểu Ngư nguyện ý mạo hiểm, điều đó không đồng nghĩa là người khác cũng sẽ như vậy. Gia Gia có thể miễn bàn, nhưng còn hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ?

Hiếu kỳ, tỷ muội các nàng đích xác là có. Nhưng so với sự tò mò, các nàng để ý tới tính mạng của mình hơn. Nhất là Thiên Hồ Nguyệt.

Từ thời điểm nhìn thấy các thông đạo, Thiên Hồ Nguyệt đã liền cảm thấy bất an. Cho tới lúc này, cái cảm giác ấy vẫn chưa chút nào thuyên giảm, trái lại, nó càng lúc càng trỗi lên mãnh mẽ hơn.

Tiếp tục tiến sâu, Thiên Hồ Nguyệt thực tình chẳng muốn. Nàng chỉ mong sao có thể nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này. Ngặt nỗi... quyết định lại không do nàng.

"Lăng Tiểu Ngư".

Sau một thoáng đắn đo, Thiên Hồ Nguyệt cuối cùng cũng đã lên tiếng. Nàng hé môi, toan nói tiếp thì ở đằng trước, Lăng Tiểu Ngư đưa tay cản lại.

Hắn bảo: "Nguyệt cô nương, ta biết cô nương muốn nói gì. Nhưng xin lỗi, ta không thể để tỷ muội cô nương rời đi lúc này".

"Nhưng thực lực Cổ Cổ mới chỉ ngang ngửa chân nhân sơ kỳ, những mối nguy ở đây là quá sức với nó".

"Vậy thì Nguyệt cô nương nên tập trung bảo hộ cho nàng".

"Lăng Tiểu Ngư...".

"Cô nương không cần nói nữa. Ta sẽ không đổi ý đâu. Trước khi lấy được thứ ta tìm kiếm, ta cần tỷ muội cô nương ở bên cạnh để tránh điều vạn nhất".

Trước thái độ cứng rắn của Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt tự biết muốn thuyết phục Lăng Tiểu Ngư căn bản là điều không thể. Bất lực, nàng cắn bờ môi, tức khí mà mắng chửi:

"Đồ tiểu nhân! Tham lam! Ích kỷ!".

"Lăng Tiểu Ngư ngươi khiến ta ghê tởm!".

...

"Tham lam? Ích kỷ?".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ lắc đầu: "Lăng Tiểu Ngư ta có thể là người rất ích kỷ, nhưng còn tham lam... ta không nghĩ thế đâu".

Nói xong, Lăng Tiểu Ngư xoay gót, trong đôi mắt chợt như có chút gì đó nhớ nhung, buồn bã...

Tham lam ư?

Lăng Tiểu Ngư hắn nào có đòi hỏi, có truy tìm một điều gì lớn lao. Mong ước của hắn, nó nhỏ nhoi lắm. Hắn chỉ muốn được trở về những ngày xưa ấy. Những năm tháng ngây thơ vụng dại ở Đào Hoa thôn... Khi đó, hắn ngày ngày đều có thể ở bên cạnh Yến cô cô, đêm đêm đều được nàng xoa đầu, kể chuyện... Rồi, cả Dương Tiểu Ngọc nữa. Hắn có thể san sẻ với nàng những mẩu chuyện buồn vui, cùng nàng đuổi hoa bắt bướm, vui đùa trên những thảm cỏ xanh ngát...

Hắn muốn được khóc. Hắn muốn được cười... Giống như trước...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 385: Cung đâu (1)

Đã có ân hận, cũng đầy tiếc nuối. Nhưng rồi cũng chả để làm chi.

"Năm tháng trôi xuôi, nước không chảy ngược

Quá khứ đã qua, làm sao níu lại?".

Làm sao...?

Lăng Tiểu Ngư, hắn không thể. Ước mong kia, nó quá đỗi xa vời. Dù muốn tới đâu đi nữa thì Lăng Tiểu Ngư hắn cũng chẳng cách nào thực hiện được. Tất cả hôm nay chỉ còn là ký ức.

Hoa đào nở, bao giờ chả đẹp? Nhưng có đẹp đến mấy thì cuối cùng cũng tàn, cũng rụng. Sót lại, hoạ chăng những cành cây trơ trọi, một vài kẻ tiếc thương...

Quay ngược thời gian là vô vọng. Lăng Tiểu Ngư, hắn nhận thức rõ điều ấy. Và đó cũng chính là lý do vì sao mà hôm nay hắn dốc tâm theo đuổi lực lượng. Hắn cần nó. Nhưng không phải để xưng hùng xưng bá. Hắn chỉ đơn giản là muốn có thể đường đường chính chính trở lại Thiên Kiếm Môn đưa Yến cô cô của mình đi, sớm hôm chăm sóc, bảo vệ cho người.

Phụ mẫu hắn đã chết, Dương Tiểu Ngọc - người bạn thanh mai trúc mã năm nào - cũng biệt tăm trong mật cảnh Hoá Long Trì, tính đến hôm nay, Lăng Tiểu Ngư hắn thật đã chẳng còn có mấy thân nhân, bằng hữu nữa rồi...

Ân sư Lăng Thanh Trúc, người huynh đệ chí cốt Chu Đại Trù, tứ sư tỷ Mộng Kiều, tam sư huynh Lâm Chí Viễn... Có lẽ trong tâm tưởng của mình, họ vẫn xem Lăng Tiểu Ngư hắn là đồ nhi, là một vị sư đệ giống như thuở nào. Có lẽ họ vẫn đặt lòng tin nơi hắn. Nhưng...

Quốc có quốc pháp, môn có môn quy. Hình Đài hôm đó Lăng Tiểu Ngư hắn đã bị trục xuất khỏi Thiên Kiếm; cái danh "môn đồ", hắn đã sớm không phải nữa rồi.

Lăng Tiểu Ngư hắn không oán, cũng không trách gì ai. Hắn biết rõ Chu Đại Trù là Thao Thiết chuyển thế - mối đại hoạ của thương sinh thiên hạ - mà vẫn ra tay bảo vệ, cố tình che giấu, đấy là trọng tội.

"Cấu kết ma nữ, sát hại đồng môn", trên Hình Đài năm đó, các vị cao tầng đã phán định hắn như vậy. Tuy rằng không đúng, nhưng dụng Tam Hình thì kỳ thực chẳng oan. Lăng Tiểu Ngư hắn đã đi ngược lại với lời thề bảo vệ sư môn, phù trợ chính giáo, chết cũng là đáng. May sao, nhờ có ân sư thương tình đứng ra gánh chịu Xá hình mà tánh mạng hắn mới còn sót lại đến tận ngày nay.

Đối với sư phụ Lăng Thanh Trúc kia của mình, Lăng Tiểu Ngư hắn quả thiếu nợ nhiều lắm. Vì hắn, nàng đã có mấy lần thân lâm hiểm cảnh...

Ơn của ân sư, sự chiếu cố của sư huynh, sư tỷ, Lăng Tiểu Ngư hắn nào dám quên. Nhưng, cũng chính vì vẫn còn nhớ rõ nên hắn càng phải tránh xa họ. Không chỉ đơn giản bởi hắn là tội đồ mà còn bởi thân phận của hắn nữa.

"Hung linh Thái cực, đại hoạ Song Ngư", đó đã từng là những danh tự hết sức lớn lao, cũng quá đỗi xa với Lăng Tiểu Ngư hắn. Nhưng hôm nay, chúng đã ở ngay trong hắn rồi. Không phải ai khác, chính Lăng Tiểu Ngư hắn mới là kẻ sẽ tiêu diệt chính giáo mà dự ngôn đã đề cập. Thậm chí, so với đại hung Thao Thiết là Chu Đại Trù, Song Ngư hắn đây còn khủng khiếp hơn nhiều.

Cây kim trong bọc có ngày cũng phải lòi ra. Thân phận hung linh Thái cực, sớm muộn gì thế nhân cũng biết. Chừng đó, tất cả sẽ cùng nhau truy sát hắn. Vốn là lãnh tụ chính giáo thiên hạ, Thiên Kiếm Môn khẳng định sẽ là môn phái dẫn đầu. Mà Lăng Thanh Trúc, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn, họ lại là môn nhân Thiên Kiếm, sống với lời thề phù trợ chính giáo...

Một tên sát nhân, một kẻ phản đồ, họ có thể dung thứ; nhưng còn đại hoạ Song Ngư, hung linh Thái cực?

Lăng Tiểu Ngư hắn không nghĩ mình vẫn còn là đồ nhi, là sư đệ trong mắt họ nữa đâu. Lăng Thanh Trúc, nàng đã từng chĩa kiếm vào hắn...

Trở thành địch nhân, đấy chỉ là chuyện sớm muộn. Lăng Tiểu Ngư hắn đương nhiên là chẳng nguyện, nhưng hắn muốn hay không thì lại có nghĩa lý gì đây?

Có lẽ sớm thôi, thế gian sẽ không còn ai dành cho hắn một ánh nhìn thiện cảm nữa. Kể cả có là Lăng Thanh Trúc, Mộng Kiều, Lâm Chí Viễn - những người thân thuộc.

Địch nhân. Hết thảy đều sẽ là địch nhân. Vẫn tin hắn, vẫn đứng về phía hắn, thiết nghĩ cũng chỉ có hai ba người. Lăng Ngọc Yến là một trong số những con người ít ỏi đó. Hắn biết, Yến cô cô người sẽ luôn như vậy, thật tâm yêu quý mình.

"Yến cô cô... Tiểu Ngư sẽ không để người phải chờ đợi quá lâu đâu".

Trong lòng thầm thốt lên một câu như vậy, với thần tình kiên định, Lăng Tiểu Ngư bảo chúng nữ: "Đi thôi".

"Biết rồi." Kế bên, Gia Gia nghe xong liền đáp.

Đáp xong thì liền nhấc chân tiến lên phía trước. Nhưng vừa mới đi ra được hai bước thì cổ áo nó đã bị người níu lại.

Là Lăng Tiểu Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 386: Cung đâu (2)

"Chuyện gì vậy?" Ánh mắt nghi hoặc, Gia Gia hỏi.

Rất nhanh, Lăng Tiểu Ngư hồi đáp: "Để ta đi trước".

"Ngươi?" - Gia Gia lại càng thêm thắc mắc - "Tiểu Ngư, chẳng phải ngươi đã bảo ta dẫn đầu, tại sao bây giờ lại muốn đi trước?".

"Gia Gia, linh nhãn của ngươi đã không còn nhiều tác dụng nữa. Rất có thể phía trước sẽ xuất hiện thêm những thứ tương tự với cơ quan nhân vừa bị chúng ta tiêu diệt".

"À... Hoá ra là Tiểu Ngư ngươi lo cho ta".

Hiểu ra vấn đề, Gia Gia híp mắt cười tươi: "Tiểu Ngư, hì hì... Ta biết ngươi là người tốt mà".

"Người tốt?".

Họ Lăng nhếch môi, không bình luận gì.

Thấy vậy, Gia Gia mới tiếp lời: "Tiểu Ngư, hổng ấy chúng ta quay trở ra đi. Vẫn còn ba thông đạo chúng ta chưa thăm dò a. Biết đâu lối vào thực sự lại nằm ở một trong ba thông đạo kia".

Lăng Tiểu Ngư chả buồn cân nhắc, gạt đi ngay: "Gia Gia, ta nghĩ qua rồi. Theo ta thì trong sáu thông đạo này, cho dù là thật hay giả, chắc chắn cũng đều ẩn tàng cơ quan, cạm bẫy. Thông đạo này, chúng ta đã tiến xa như vậy rồi, chi bằng cứ tiếp tục".

"Hmm... Tiểu Ngư ngươi nói cũng có lý".

Gia Gia chống cằm ra vẻ suy tư, rồi bảo: "Tiểu Ngư, vậy để ta đi ngang hàng với ngươi đi. Linh nhãn của ta tuy không còn có thể đảm bảo tuyệt đối nữa, nhưng ít ra so với pháp nhãn của ngươi vẫn nhìn được tốt hơn".

"Chuyện này...".

"Được rồi, Tiểu Ngư ngươi đừng có đắn đo nữa. Đi thôi... Gia Gia ta đâu phải trẻ nhỏ lên ba, ta tự biết bảo vệ mình mà".

Gia Gia nói rồi liền nắm tay Lăng Tiểu Ngư bước đi, chẳng để hắn có cơ hội chối từ. Đi được một đoạn, lúc này nó mới xoay đầu nhìn lại phía sau, hướng hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ làm khẩu hình miệng, ý tứ đại khái như vầy: "Các ngươi thấy không? Lăng Tiểu Ngư hắn là người tốt a".

...

Họ Lăng kia là người tốt?

Thiên Hồ Nguyệt xem thường. Nàng chả tin. Có điều, người bên cạnh nàng thì... dường như hơi khác.

Thiên Hồ Cổ, nàng đang nhìn chằm bóng lưng người nam nhân trước mặt, trong đôi mắt có chút gì suy tư, lưỡng lự.

Phát hiện điều ấy, Thiên Hồ Nguyệt mới cau mày kéo gọi: "Cổ Cổ".

"Nhị tỷ".

"Muội làm sao vậy?".

"Muội...".

Thiên Hồ Cổ có lời muốn nói, nhưng mãi cũng không thể thốt ra khỏi miệng được. Nàng rất khó nghĩ.

Biết rõ tâm ý, Thiên Hồ Nguyệt mới ngầm thở dài, cõi lòng bất đắc dĩ.

"Được rồi, đừng nghĩ nữa. Đi thôi".

...

...

Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia đi trước, tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ thì nối gót bước theo sau. Cứ thế, với sự tập trung cao độ, đội ngũ bốn người tiến sâu vào thông đạo.

Cũng chả rõ có phải do vận khí tốt hay không mà đám người bọn họ đã không còn dẫn động thêm một cơ quan, kích phát thêm một cạm bẫy nào nữa. Trái lại, suốt dọc đường đi, mọi thứ đều diễn ra suông sẻ. Càng may mắn hơn nữa là sau khi đi tới cuối thông đạo, chờ đón bọn họ chẳng phải một bức tường. Nói cách khác, thông đạo họ đi, nó không phải ngõ cụt. Chính xác thì điểm cuối thông đạo là một khoảng không gian khác, có phần kỳ dị.

Ở đây, khắp nơi đều được bao phủ bởi thái âm chi lực, nồng đậm vô cùng. Tuy nhiên, không vì vậy mà chỗ này trở nên quá đỗi âm u, mờ mịt. Ở đây, ánh sáng vẫn có, dù hơi ít. Chúng đến từ một toà kiến trúc.

Toà kiến trúc này... khá đặc biệt. Nó trông như một cung điện, nhưng không được xây lên từ mặt đất. Thay vì dưới đất thì nó đang nằm ở trên cao, lơ lửng giữa tầng không.

Xét ở hình dạng, toà kiến trúc này đúng vẫn vẹn nguyên, chẳng hề sứt mẻ, tuy nhiên, màu sắc của nó, đấy lại là một câu chuyện khác. Chúng rất hỗn tạp. Chỗ thì đen, chỗ thì trắng, chỗ thì trắng đen xen kẽ, cứ như thể được người tùy tiện vung sơn lên vậy.

Chỉ là... thực do tô vẽ sao?

Lăng Tiểu Ngư nhìn thế nào cũng không giống.

...

"Tiểu Ngư, ta nghĩ chúng ta đã đi đúng đường rồi đấy".

Gia Gia chỉ lên toà cung điện lơ lửng trên cao, nói tiếp: "Thái âm chi lực là từ trong đó phát tán ra. Bảo vật khẳng định đang được cất giấu ở bên trong".

Lăng Tiểu Ngư nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình. Rồi bảo: "Gia Gia, chúng ta thử dùng pháp nhãn, thần thức quét xem một chút".

"Được".

"Nhớ cẩn thận".

"Biết rồi".

Gia Gia vừa dứt câu thì liền khai mở linh nhãn, cẩn trọng dò xét.

Mất khoảng vài phút, nó mới đem linh nhãn đóng lại, hướng Lăng Tiểu Ngư hồi báo: "Tiểu Ngư, ta phát hiện những trận pháp, cấm chế trên toà cung điện này cái nào cũng đều đã triệt để hư hại, có thể tự do ra vào được".

"Tiểu Ngư, ngươi có nghe ta nói không?".

"Tiểu Ngư?".

Hô gọi mấy lượt mà đối phương vẫn chẳng buồn ư hử gì, nội tâm Gia Gia khó tránh phát sinh ngờ vực. Nó quyết định tiến về phía đối diện - nơi Lăng Tiểu Ngư đang đứng - để tìm hiểu. Nó muốn biết rốt cuộc Lăng Tiểu Ngư đang nhìn cái gì mà lại chăm chú tới như vậy.

"Tiểu Ngư, ngươi tìm thấy cái gì à?".

Lần này thì Lăng Tiểu Ngư không im lặng nữa. Hắn giơ tay chỉ vào một góc của toà cung điện: "Gia Gia, ngươi nhìn".

"Chỗ nào?".

"Tấm biển kia".

"À, ta thấy rồi. Trên đó viết... hình như là cổ ngữ. Gì ấy nhỉ?".

"Cung Đâu".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 387: Quyết định cuối cùng vẫn là tiến vào

"Cung Đâu?".

Gia Gia xoay lại nhìn Thiên Hồ Nguyệt - kẻ vừa mới nói, hỏi: "Thiên Hồ Nguyệt, ngươi làm sao biết?".

"Cổ ngữ kia ta đã từng có thời gian tìm hiểu qua".

Vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn, Gia Gia quay sang hỏi Lăng Tiểu Ngư: "Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt nói có đúng không?".

Cùng với cái gật đầu, Lăng Tiểu Ngư xác nhận: "Lời nàng không sai. Hai chữ kia đích thị là Cung Đâu".

...

"Cung Đâu...".

Sau lưng Thiên Hồ Nguyệt, Thiên Hồ Cổ nhẩm lại, nhất thời khó nhịn mà thốt ra: "Đây không phải là một trong bốn mối hoạ trong dự ngôn đồn đại sao?".

Có người gợi nhắc, Gia Gia cũng liền nhớ ra: "A, đúng rồi! Trong dự ngôn kia nói Cung Đâu là đại hoạ, tai kiếp mà thiên hạ sắp phải đương đầu a!".

...

"Địa mộ khai, tiên nhân khái

Huyền Vũ xuất, Cung Đâu hiện

Thao Thiết thực Miên, Song Ngư cuồng nộ...".

Lăng Tiểu Ngư ngước nhìn toà cung điện lơ lửng trên cao, khuôn mặt trầm trọng.

"Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết, Song Ngư, theo dự ngôn thì chính là bốn mối đại hoạ của thương sinh thiên hạ. Thật không nghĩ lại thấy được Cung Đâu tại chỗ này".

"Tiểu Ngư, nói vậy tức là cái toà cung điện này, nó sẽ gây ra tai hoạ sao?".

Hồi đáp Gia Gia là một cái lắc đầu: "Toà cung điện này, bất quá cũng chỉ là một pháp bảo, làm sao có thể tạo ra sóng gió được".

"Gia Gia, theo ta thì gây ra tai hoạ, nó không phải toà cung điện mà là thứ đang nằm bên trong cung điện".

"Nằm bên trong?".

Gia Gia nhíu mày: "Tiểu Ngư, thế... có khi nào thứ đó cũng chính là nguồn gốc phát tán ra thái âm chi lực không?".

Lăng Tiểu Ngư trầm mặc không đáp. Hắn rất lo ngại điều đó. Nếu quả nguồn gốc phát tán thái âm chi lực cũng chính là mối hoạ Cung Đâu mà dự ngôn đã đề cập thì... khẳng định sẽ rất nguy hiểm.

Có thể được gọi là đại hoạ của thương sinh thiên hạ, nó há đâu lại nhỏ?

...

"Lăng Tiểu Ngư, giờ ngươi định thế nào?".

Thiên Hồ Nguyệt nói tiếp: "Theo như dự ngôn truyền ra từ Thiên Kiếm Môn các ngươi thì Cung Đâu chính là đại hoạ của thương sinh thiên hạ. Kẻ ngốc cũng đoán được nó ghê gớm bậc nào. Ngươi cho rằng bản thân có thể đối phó nổi?".

Trường y khẽ động, Lăng Tiểu Ngư xoay người lại: "Được nhận định đại tai kiếp thì há đâu có thể dễ dàng ứng phó. Nhưng mà... Nguyệt cô nương,

chắc gì thứ chúng ta đang nhìn thấy là "Cung Đâu" mà dự ngôn đã đề cập?".

"Thế ngươi cho đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên?".

Thiên Hồ Nguyệt không mấy đồng tình. Nàng phân tích: "Nơi mà chúng ta đang ở đây, niên đại rõ ràng rất đỗi xa xưa. Thậm chí nếu bảo được kiến tạo nên từ thời thượng cổ, khi mà linh chủng còn chạy đầy đất, tiên nhân còn bay đầy trời thì ta cũng chẳng hoài nghi. Dự ngôn có nói, bốn mối hoạ gồm có Huyền Vũ, Cung Đâu, Thao Thiết và Song Ngư. Song Ngư thì tạm thôi không nhắc, nó khá mơ hồ. Nhưng còn Huyền Vũ, Thao Thiết, tu tiên giới có ai lại không biết?".

"Thao Thiết, Huyền Vũ, bọn chúng chính là những linh chủng sinh ra từ thuở hồng hoang, do thiên địa thai nghén mà thành. Trong khi đó, Cung Đâu lại được xếp ngang hàng với Huyền Vũ về mức độ tai hoạ... Lăng Tiểu Ngư, ngươi nghĩ còn có nơi nào phù hợp cho sự xuất hiện của Cung Đâu hơn cái chốn xa xưa cổ lão này nữa không?".

"Lại nói, trong dự ngôn kia cũng chẳng có đoạn nào bảo rằng Cung Đâu không thể là tên của một toà cung điện cả. Rất có thể Lý Bất Tri đã dùng danh tự Cung Đâu mà ám chỉ cho thứ đang ẩn nấp bên trong".

...

"Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt phân tích nghe cũng có lý đấy".

Tay giữ lấy cằm, trong bộ bạch y thanh thuần, Gia Gia hiếm khi đồng tình với Thiên Hồ Nguyệt.

Nó nói thêm: "Tiểu Ngư, thái âm chi lực vốn dĩ là loại lực lượng tồn tại ở thuở hồng hoang, trong thời thượng cổ, ngày nay căn bản đã không người còn thấy được. Căn cứ vào những gì chúng ta đã thăm dò, và nhất là những cấm chế, trận pháp mà ta đã phá giải, dễ thấy niên đại chỗ này rất đỗi xa xưa...".

"Xâu chuỗi lại, một trăm quá chín mươi chín, chỗ này nhất định là một di chỉ lưu lại từ cái thời mà tiên nhân còn tại. Trước đó Tiểu Ngư ngươi không phải cũng đã nói người kiến tạo nên chỗ này, cảnh giới rất có khả năng là thần tiên cấp bậc đó ư".

"Nói vậy... Gia Gia ngươi cũng nghĩ Cung Đâu mà chúng ta đang thấy, nó cũng chính là "Cung Đâu" được đề cập trong dự ngôn?".

"Tiểu Ngư, ta thấy nó hợp lý".

...

Lăng Tiểu Ngư cúi đầu, ra chiều nghĩ ngợi. Hắn đi qua bước lại một hồi, chừng ngẩng đầu lên thì hướng chúng nữ nói:

"Chúng ta sẽ tiến vào".

Vậy là đã rõ. Lăng Tiểu Ngư, hắn vẫn quyết tâm đoạt lấy nguồn gốc thái âm chi lực.

p/s: Mình mới lên Đà Lạt, đang bận sắm sửa chăn đệm, mùng màng, xoong chén,.., tùm lum thứ. Trong thời gian này mình k viết nhiều được đâu. Các bạn hãy ngưng đọc 1 thời gian (3-4 ngày gì đó) rồi hãy xem lại. Như vậy đỡ mất công các bạn khỏi hóng, rồi đâm ra mệt mỏi. Mình cũng đang rất mệt vì chuyện gia đình...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 388: Tiến nhập cung đâu

Đối với quyết định mạo hiểm của Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia có thừa cơ sở để hiểu được. Tốt xấu gì cũng đã đồng hành cùng nhau bao nhiêu năm, chuyện của Lăng Tiểu Ngư, nó không biết mười thì cũng biết tám, chín phần a. Nó hiểu, Lăng Tiểu Ngư rất muốn nhanh chóng đột phá. Bởi đơn giản là vì hắn cần sức mạnh. Để đi đón Lăng Ngọc Yến, để ứng phó với thiên hạ trong ngày đại loạn...

Tuy nhiên, Gia Gia nó hiểu không có nghĩa rằng người khác cũng hiểu. Tỷ muội Thiên Hồ, các nàng chẳng mảy may hay biết. Và đó chính là lý do vì sao mà lúc này vẻ mặt của các nàng lại trông khá khó coi.

Đáy mắt ẩn ẩn âu lo, Thiên Hồ Nguyệt nói: "Lăng Tiểu Ngư, ta khuyên ngươi nên cân nhắc về quyết định của mình".

Thần tình chẳng rõ buồn vui, Lăng Tiểu Ngư đáp lại: "Nguyệt cô nương, đa tạ đã nhắc nhở. Nhưng ta đã cân nhắc rất kỹ rồi".

"Kỹ? Ta thấy ngươi đã bị bảo vật làm cho mờ mắt rồi nên mới không ý thức được Cung Đâu có thể nguy hiểm tới bậc nào".

"Nguyệt cô nương, đấy mới chỉ là giả định. Cung Đâu đang thấy, nó chưa chắc đã là Cung Đâu trong dự ngôn truyền lưu".

Lăng Tiểu Ngư dừng trong giây lát, rồi nói tiếp: "Lùi một bước, cứ cho Cung Đâu này là thật, chính thị thứ được đề cập bên trong dự ngôn, thế thì đã sao?".

"Nguyệt cô nương, cô nương thân là công chúa của Thanh Khâu, nhân sinh trải qua cũng đủ gọi nhiều, sau cả quãng đường dài như vậy, thiết nghĩ cô nương hẳn phải sớm nhận ra ở đây không phải một động phủ bình thường. Nó rất có khả năng là một mộ địa".

"Vậy thì sao?".

Ngước lên toà cung điện lơ lửng phía trên, Lăng Tiểu Ngư trả lời: "Nếu ta đoán không lầm thì toà cung điện này cũng chính là quan tài dùng để chôn cất. Nói cách khác, kẻ nằm bên trong vốn dĩ đã chết từ cách đây ngàn vạn năm rồi".

Tâm lý đối nghịch, Thiên Hồ Nguyệt đưa ra một giả định khác: "Lăng Tiểu Ngư, thế... nếu lúc được chôn cất, kẻ kia vẫn còn sống? Nếu như lăng mộ này chỉ dùng để che mắt thế nhân đâu này?".

"Nguyệt cô nương, trí tưởng tượng của cô nương thật phong phú".

Lăng Tiểu Ngư dù không đồng tình nhưng cũng bám vào giả định kia mà hồi đáp: "Cứ cho là cô nương nói đúng, rằng kẻ được chôn cất thuở đó vẫn sống, vậy thì... Nguyệt cô nương, cô nghĩ hiện giờ hắn vẫn có thể sống ư?".

Trước câu hỏi nọ, Thiên Hồ Nguyệt đã phải im lặng mà nghĩ ngợi, trong tầm chục giây. Thú thật là nàng cũng chẳng tin kẻ được chôn cất trong lăng mộ này (nếu có) vẫn còn sống sót.

Dựa theo vết tích thì nơi đây rõ ràng đã có niên đại rất đỗi xa xưa. Tính đến nay nó đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi. Thời gian dài đằng đẵng như vậy, con người há có khả năng sống sót? Chỉ e thần tiên cũng không thể.

Chỉ là...

"Lăng Tiểu Ngư, thời đại thượng cổ đâu phải là mốc thời gian mà ta và ngươi có thể thấu hiểu tận tường. Truyền thuyết có nói thuở ấy đã từng xuất hiện qua vô số pháp bảo cường đại, uy năng kinh người. Trong số đó, có cái vừa xuất ra liền có thể trảm sát linh chủng, tru diệt tiên ma; lại có cái chỉ cần đem tế liền khiến cho địch nhân điên đảo thần trí, chịu bị người thao túng hành vi; cũng có cái thiên về phòng ngự, bảo hộ tâm thần... Chủng loại thật hết sức đa dạng".

"Nguyệt cô nương là đang muốn nói?".

Lăng Tiểu Ngư muốn biết ngay, Thiên Hồ Nguyệt cũng chẳng phiền hà. Nàng chốt hạ:

"Lăng Tiểu Ngư, nếu ngươi suy đoán đây là một toà mộ địa vậy thì ta cũng muốn đưa ra một giả định khác: kẻ được chôn cất không phải người chết và thứ dùng để chôn cất hắn, nó là một loại pháp bảo có công năng bảo toàn thọ mệnh, hoặc chí ít có thể làm giảm đi quá trình thọ nguyên bị bào mòn".

...

"Bảo toàn thọ mệnh, ta khẳng định là không có. Còn về hạn chế tiêu hao thọ nguyên... Khoản này, ta nghĩ hẳn là có thể".

Lăng Tiểu Ngư đã rất thành thật thừa nhận. Nhưng như thế không có nghĩa hắn đồng tình với giả thiết của Thiên Hồ Nguyệt.

Hắn nói: "Nhưng mà Nguyệt cô nương, tuế nguyệt đăng đẵng, bể dâu bao cuộc đã chẳng ai còn nhớ rõ, cô nương cảm thấy pháp bảo kia còn có thể nguyên vẹn như lúc đầu?".

"Cô nương hãy nhìn xem. Toà cung điện này, ta dám cá khi xưa cũng là một pháp bảo lợi hại, nhưng hiện tại? Nó gần như đã bị thái âm chi lực xâm nhiễm hoàn toàn, đã sớm mất đi linh tính. Bảo vật còn thế thì huống chi là con người".

...

"Lăng Tiểu Ngư, xem ra dù ta có nói gì thì ngươi cũng sẽ không thay đổi ý định".

"Phải." Rất thẳng thắn, Lăng Tiểu Ngư thừa nhận.

Hắn nói thêm: "Nguyệt cô nương, thứ ta muốn lấy hiện đang ở ngay trước mắt. Ta sẽ không chỉ vì vài ba giả định mà rút lui".

"Hung hiểm? Vậy ta cũng muốn xem xem đó là hung hiểm dạng gì".

...

"Gia Gia, chúng ta lên đó".

"Được".

Động tác dứt khoát, Lăng Tiểu Ngư và Gia Gia, kẻ trước người sau nhanh chóng hướng toà cung điện bay lên.

Bên dưới, Thiên Hồ Nguyệt thấy thế thì đành cắn răng, nắm lấy tay muội muội rồi cũng bay theo.

Biết sao được. Thiên Hồ Nguyệt nàng vốn đâu có quyền được lựa chọn.

"Chỉ mong cho dự cảm của ta là sai lầm...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 389: Ngưu Đầu Mã Diện Cùng Trông Quan

Lấy Lăng Tiểu Ngư dẫn đầu, đội ngũ bốn người cẩn trọng tiến nhập Cung Đâu. Hơi ngoài ý muốn, cái chỗ này, nó rộng và xa hơn tưởng tượng rất nhiều. Không gian, nó dường như được nhân lên thập bội. Quãng đường cũng vì thế mà dài hơn. Tới độ khiến cho Gia Gia phải mím môi than phiền.

Nó nói: "Cũng không biết là tên quỷ nào đã tạo ra thứ này, vừa rộng lại vừa dài nữa".

"Gia Gia, kiên nhẫn một chút".

"Tiểu Ngư, chúng ta đã đi hơn nửa giờ rồi a".

"Ta biết. Nhưng ngươi không thể lơi là. Nơi đây vốn chẳng an toàn, phải hết sức thận trọng".

"Thì ta cũng hiểu. Nếu mà không vì có điều cố kỵ thì nãy giờ ta đâu cần đi từng bước một như vầy, đã sớm dùng đạo thuật lướt tới nơi rồi".

Gia Gia thở ra một hơi, chuyển ý: "Mà cũng lạ thật. Toà cung điện này là nơi cất giấu bảo vật, theo lý phải được bố trí rất nhiều cơ quan, cấm chế mới phải; đằng này, chúng ta đã đi cả buổi rồi mà vẫn chưa thấy cái nào... Tiểu Ngư, ngươi không thấy lạ à?".

Trái với Gia Gia, Lăng Tiểu Ngư chẳng cảm thấy có gì kỳ quái ở đây cả. Hắn đáp: "Gia Gia, đường còn chưa đi hết. Suốt từ nãy giờ chúng ta không thấy không có nghĩa rằng ở đây sẽ chẳng tồn tại nguy cơ. Nói không chừng bẫy rập, cơ quan, chúng đang đợi nơi cuối đường".

Gia Gia nghe qua, ngẫm một chút rồi nói: "Tiểu Ngư, ý ngươi là chủ nhân của toà cung điện này, hắn cố tình khiến chúng ta lơ là cảnh giới?".

"Cũng có thể lắm".

"Nếu vậy thì chúng ta càng phải cẩn thận hơn mới được. Hmm... Người ta nói trước khi giông bão đến thì khung cảnh thường rất bình yên".

...

Bình yên trước giông bão, đấy là sự ví von của Gia Gia. Tất nhiên chẳng hề có chủ đích, bất quá chỉ là tiện miệng nói ra. Nhưng, mấy lời tùy tiện ấy, nó không phải một điều vô lý. Trái lại, cơ sở rất cao. Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt, các nàng hiểu được. Lăng Tiểu Ngư? Hắn tất nhiên cũng hoàn toàn nhận thức.

Đội ngũ bốn người, ai nấy cũng đều đang vô cùng cẩn trọng. Trong từng bước đi.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự cảnh giác cao độ của đám người Lăng Tiểu Ngư. Năm phút, rồi mười phút, hai mươi phút,... Đến cuối cùng, khi con số rơi tầm khoảng một giờ thì... Biến chuyển rốt cuộc đã có.

Sau gần hai giờ kể từ lúc đặt chân tiến vào Cung Đâu, đám người Lăng Tiểu Ngư đã đi đến tận cùng. Trước mặt bọn họ, một khung cảnh khác đã vừa mới hiện ra.

Cái chỗ này, có thể xem như một căn phòng, tương đối rộng. Và khá trống trải. Hiện hữu, duy cũng chỉ hai chủng đồ vật. Loại thứ nhất là một chiếc hòm màu đen, dài độ sáu thước, rộng tầm ba thước, có hình chữ nhật, mặt ngoài được khắc hoa văn dày đặc, đóng kín, rành rành là một chiếc quan tài. Còn loại đồ vật thứ hai... Chúng là những bức tượng, tổng cộng có bốn bức tất thảy, khá cao, phải hai mươi thước là ít.

Lại nói, bốn bức tượng cao lớn này, tính ra cũng có phần đặc biệt. Hình tượng được chạm khắc, đó căn bản không phải con người. Chúng là thú nhân - một sự kết hợp giữa con người và thú vật. Trong số ấy, có hai bức là thân người mặt ngựa, còn hai bức kia thì là mặt trâu thân người. Tất cả chúng đều được đặt bên cạnh chiếc quan tài màu đen, chia làm bốn góc đông - tây - nam - bắc.

Tuy nhiên, nếu chỉ như vậy thôi thì cũng chẳng có gì đáng nói lắm. Đặt tượng canh giữ mộ phần, điều ấy rất đỗi bình thường. Khiến cho Lăng Tiểu Ngư

phải chú ý là tư thế của những bức tượng nọ. Thay vì đứng quay ra phía ngoài thì chúng lại hướng mặt vào bên trong, đầu cúi xuống, hai mắt nhìn chằm vào chiếc quan tài bên dưới.

"Thật kỳ quái".

Khác những lần trước, lần này Gia Gia đã không còn là người đầu tiên lên tiếng nữa. Thay vào đó, Thiên Hồ Nguyệt mới là kẻ phát ra thanh âm. Nét mặt nàng, rõ ràng là nghi hoặc.

Chưa hiểu mấy, Gia Gia ngước lên hỏi: "Kỳ quái? Cái gì kỳ quái?".

"Những bức tượng".

Trước thái độ lạnh nhạt của nhị công chúa Thanh Khâu, Gia Gia cũng chả còn mặn mà. Nó đáp: "Bất quá hơi cao một chút, hình dạng hơi khác người một chút thôi, có cái gì mà kỳ quái".

Thiên Hồ Nguyệt nghe vậy thì xem thường: "Kích thước, hình dạng, đấy không phải những điều ta muốn nói".

"Vậy ngươi muốn nói cái gì?".

"Tư thế của chúng".

Câu nói vừa rồi không phải của Thiên Hồ Nguyệt. Nó được thốt ra từ miệng Lăng Tiểu Ngư.

Hắn thay Thiên Hồ Nguyệt giải thích cho Gia Gia: "Gia Gia, bốn bức tượng này, đáng ra phải nên quay mặt ra phía ngoài chứ không phải nhìn vào bên trong giống như vầy. Đây là một sự mạo phạm tới người được chôn cất".

"Ý nghĩa rất khác nhau à?".

"Rất khác".

Lăng Tiểu Ngư gật đầu, nói tiếp: "Nếu như bốn bức tượng này quay ra ngoài, điều đó có nghĩa chúng đang canh giữ, bảo vệ cho người đã khuất. Nhiệm vụ của chúng là ngăn chặn ngoại nhân. Nhưng trong trường hợp này... Gia Gia, bọn chúng có vẻ như là đang trông chừng phạm nhân, không để cho hắn thoát ra bên ngoài".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 390: Cản trở thu quan

"Phạm nhân? Tiểu Ngư, ý ngươi là?".

"Kẻ nằm trong quan, chỉ e là tội nhân từng bị chôn sống".

Da thịt bất giác lành lạnh, Gia Gia nuốt xuống một ngụm nước bọt: "Tiểu Ngư, vậy... liệu có khi nào hắn vẫn còn sống không?".

Lăng Tiểu Ngư chẳng nghĩ nhiều, lắc đầu ngay: "Không có khả năng. Ngay đến pháp bảo còn hoại thì con người làm sao vẫn sống được. Dù là thần tiên cũng không thể tồn tại lâu tới như vậy. Trừ phi...".

"Trừ phi cái gì?".

"Trừ phi hắn là một tồn tại dạng như Thao Thiết, Huyền Vũ".

Ngó thấy Lăng Tiểu Ngư đã chính miệng nói ra, Thiên Hồ Nguyệt liền chen vào: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi quên đây là chỗ nào rồi sao? Chính là Cung Đâu - mối đại hoạ được xếp ngang cùng Huyền Vũ".

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi nên thừa nhận. Rằng Cung Đâu này đích xác là Cung Đâu mà dự ngôn đã nhắc tới".

...

Lời của Thiên Hồ Nguyệt, xét ra thì quả rất có lý. Nó thoả mãn cho những hoài nghi. Ví như tại sao lăng mộ này lại quá đỗi thần bí, tại sao kẻ được chôn cất lại bị xem như tội nhân mà đặt tượng trông chừng. Nhưng...

"Hợp lý tới đâu thì cũng bất quá giả định. Thực tế chưa chắc đã đúng như vậy".

Thần tình vẫn rất ư kiên định, Lăng Tiểu Ngư bảo: "Gia Gia, dùng linh nhãn của ngươi kiểm tra một chút".

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi...".

Thiên Hồ Nguyệt rất muốn nói, nhưng cuối cùng đành câm nín.

Nói? Để làm gì nữa? Lời nói của nàng đâu có tác dụng. Lăng Tiểu Ngư căn bản là chẳng muốn nghe nàng. Hắn đã bị bảo vật làm cho mù quáng rồi!

Sự tham lam, đấy là những gì Thiên Hồ Nguyệt đã nghĩ. Thiên Hồ Cổ, nàng có vẻ cũng nghĩ y như vậy. Cảm thông cho Lăng Tiểu Ngư, duy cũng chỉ mỗi mình Gia Gia.

Chẳng màng đến hai tỷ muội Thiên Hồ, nó hướng Lăng Tiểu Ngư gật đầu đáp lại. Rồi sau đó, nó đem linh nhãn thi triển tới tận cùng.

Thứ được kiểm tra không chỉ riêng bốn bức tượng ngưu đầu mã diện mà còn có chiếc quan tài màu đen, không gian bốn phía chung quanh. Bất kể đông tây hay là nam bắc, hướng nào cũng đều được Gia Gia tỉ mỉ dò xét qua. Quá trình này diễn ra tương đối lâu, xấp xỉ một khắc mới kết thúc.

Tử quang vụt tắt, Gia Gia nhanh chóng đem thần thức thu hồi.

"Gia Gia, thế nào?".

Sắc mặt chẳng lấy gì làm vui, Gia Gia báo lại: "Tiểu Ngư, ta không chắc lắm... Hmm... Vừa rồi ta đã tận lực thi triển linh nhãn, cũng rất tỉ mỉ tra xét, thế nhưng vẫn chẳng phát hiện ra điều gì. Trên bốn bức tượng ta không thấy có tồn tại cấm chế nào, bốn phía chung quanh cũng vậy, hoàn toàn không có. Riêng về chiếc quan tài... Nó kỳ quái lắm. Linh nhãn lẫn thần thức của ta đều vô pháp tiến nhập".

"Tiểu Ngư, chắc là năng lực của ta chưa đủ. Ta không nghĩ bốn bức tượng kia thực an toàn đâu. Ngươi nên cẩn thận".

"Ừm. Ta biết rồi".

Tay trái khẽ phẩy, Lăng Tiểu Ngư bảo: "Gia Gia, các ngươi lui lại một chút".

Thừa hiểu Lăng Tiểu Ngư định làm gì nên Gia Gia chả nghĩ nhiều, lập tức thoái lui ngay.

Bên cạnh, hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt và Thiên Hồ Cổ cũng mau chóng di chuyển ra phía sau, nhường lại không gian phía trước cho Lăng Tiểu Ngư.

Vài giây sau, dưới sự chăm chú của chúng nữ, Lăng Tiểu Ngư bắt đầu hành động.

Linh lực bên trong thể nội mau chóng được điều động, với sự tập trung cao độ, hắn chậm rãi nâng lên cánh tay phải. Nơi đầu ngón trỏ, hắc khí cấp tốc hội tụ.

Thế rồi, "Chíu" một tiếng, một đạo hắc quang bay ra, đánh thẳng lên mình một trong bốn bức tượng ngưu đầu mã diện nọ.

Kết quả...

Chẳng có gì xảy ra. Bức tượng, nó hoàn toàn không phản ứng chút gì.

Tầm mắt chuyển di, Lăng Tiểu Ngư nhìn sang một bức tượng khác.

"Chíu!".

Giống như lần trước, bức tượng thứ hai này cũng chỉ im lìm chịu trận.

"Chíu!".

Lần thứ ba, từ đầu ngón tay Lăng Tiểu Ngư, một đạo hắc quang lại được đánh ra. Lực đạo thì lớn nhiều hơn trước, gấp những ba lần.

Nhưng, lớn thì lớn, bức tượng bị đánh lên, nó vẫn cứ lù lù như cũ, không phản ứng chút gì.

...

Trước sau gộp lại, tính tới lúc này thì Lăng Tiểu Ngư đã thăm dò đủ bốn lượt tương ứng với bốn bức tượng. Kết quả thu được cho thấy tất cả chúng đều vô hại.

Dù vậy, nét mặt của Lăng Tiểu Ngư, nó vẫn chẳng dịu đi tí nào.

Sự tra xét, nó còn chưa kết thúc.

Ánh mắt nhìn chằm vào chiếc quan tài màu đen - nơi mà thái âm chi khí đang không ngừng phát tán, Lăng Tiểu Ngư hít nhẹ một hơi, so với vừa rồi càng

thêm phần cảnh giác.

Hắn đưa tay về trước, lòng bàn tay xoè rộng, bất ngờ phát lực.

Ngay lập tức, một hắc thủ bay ra, đánh thẳng vào quan tài, gây nên một tiếng nổ nhỏ.

...

"Vẫn không có phản ứng gì".

Phía sau, Gia Gia quan sát một hồi, khẽ nói: "... Hmm... Xem ra ở đây thật sự không có cấm chế hay cơ quan nào".

"Nói vậy thì hơi sớm đó".

Liếc qua Thiên Hồ Nguyệt - người vừa nói, Gia Gia hơi bất mãn: "Thiên Hồ Nguyệt ngươi có ý gì?".

"Ta chẳng có ý gì cả, chỉ dựa trên thực tiễn thôi".

"Cái gì thực tiễn?".

"Lăng Tiểu Ngư hắn mới chỉ dùng lực lượng thăm dò, bấy nhiêu vốn là không đủ. Thế gian đâu thiếu những loại cơ quan, cấm chế có khả năng phát hiện khí tức sinh mệnh".

"Thế ý Thiên Hồ Nguyệt ngươi là muốn Tiểu Ngư hắn đích thân tiếp cận?".

"Nếu cần thiết".

...

"Rột... roạt...".

Trong lúc Gia Gia và Thiên Hồ Nguyệt còn đang lời qua tiếng lại phía sau thì ở đằng trước, những tiếng động lạ chợt vang lên. Khá nhỏ, nhưng vẫn đủ cho mọi người nghe được.

Phát hiện ra thứ âm thanh trầm thấp ấy, Gia Gia liền xoay đầu nhìn lại thì thấy chiếc quan tài màu đen kia hiện đang được Lăng Tiểu Ngư dùng đạo thuật đem nhấc lên.

Nhưng có điều hơi lạ là cái quá trình di chuyển cỗ quan này, nó lại hết sức chậm chạp. Và Lăng Tiểu Ngư, trông hắn cũng khá khó khăn.

Tại sao?

Cỗ quan tài kia rất nặng ư?

Bờ môi hé mở, Gia Gia đang định hỏi thì dị biến bỗng bất ngờ phát sinh.

Từ đâu chả rõ, một đạo kiếm khí đột nhiên bay đến, nhắm thẳng vào đầu Lăng Tiểu Ngư.

Tốc độ cực nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 391: Có nhận thức?

"Cẩn thận!".

"Coi chừng!".

Gần như cùng lúc, hai tiếng hô hoán cất lên. Một non nớt, một đã phần nào thành thục. Đích thị được phát ra từ miệng Gia Gia và Thiên Hồ Cổ.

Thế mới thấy, trong lòng của Thiên Hồ Cổ, thiện cảm dành cho Lăng Tiểu Ngư, nó chưa phải đã hết.

Dù vậy, ý tốt lúc này cũng chẳng để làm chi. Thanh âm hô hoán của nàng, nó làm sao có thể nhanh bằng đạo kiếm khí bất thình lình kia? Hai chữ "Coi

chừng" nàng nói còn chưa hết thì đạo kiếm khí đã ở sát bên cạnh Lăng Tiểu Ngư rồi.

Có điều... Nói đi cũng phải nói lại. Kiếm khí nhanh, Lăng Tiểu Ngư há đâu lại chậm? Huống hồ trạng thái hiện tại của hắn, nó nào phải lơi là quá đỗi. Trái ngược, Lăng Tiểu Ngư đã hết sức tập trung. Nên nhớ, trước khi đạo kiếm khí bất ngờ xuất hiện thì Lăng Tiểu Ngư hắn đang tiến hành thu quan. Đối với một nơi vẫn còn nhiều bí ẩn như vầy, hắn xem nhẹ được sao?

Thực tế, Lăng Tiểu Ngư đã chuẩn bị tâm lý cho một đợt dị biến nổi lên. Hắn đã sẵn sàng ứng phó. Một đạo kiếm khí? Còn lâu mới tổn thương được hắn.

Lâm nguy bất loạn, tại thời điểm đạo kiếm khí sắp chạm vào da thịt thì từ trên người Lăng Tiểu Ngư, một tầng hắc quang liền xuất hiện. Chính nó đã ngăn cản, hay chính xác hơn là làm chậm đòn công kích. Mặc dù thời gian trì hoãn không dài, nhưng bấy nhiêu thôi cũng quá đủ cho Lăng Tiểu Ngư xoay trở rồi.

Nhân lúc đạo kiếm khí cường liệt bị trì hoãn ấy, họ Lăng đã nhanh chóng thoái lui về phía sau, đồng thời xoay người về bên trái, tả thủ tung ra một chưởng, uy lực thậm chí còn lớn hơn nhiều so với đòn công kích mà hắn vừa mới đón nhận.

Chỉ nghe "Oành!" một tiếng, không gian tức thì ba động. Thái âm chi lực cũng bởi vậy mà trở nên hỗn loạn.

Qua vài nhịp thở, khi mà tất cả dần ổn định lại thì một thân ảnh cũng từ từ hiện rõ. Kẻ này trông rất đáng nghi. Hắn khoác một chiếc áo choàng rộng màu đen, phủ từ đầu tới chân, trong khi khuôn mặt thì... Trừ bỏ hai con mắt thì toàn bộ đều được che đi bởi một chiếc mặt nạ hình quỷ dữ, nhìn rất khủng bố.

Chẳng phải quỷ diện nhân thì ai?

...

"Lăng Tiểu Ngư, không nghĩ lại là ngươi".

Đó là câu nói đầu tiên của quỷ diện nhân sau khi chạm mặt. Giọng điệu nghe như thể hắn đã từng nhận thức.

Lăng Tiểu Ngư có cảm giác như thế, rằng đối phương biết rõ mình. Và điều đó khiến hắn phải nghi hoặc mà lục tìm trong ký ức.

Tính từ quá khứ cho đến hiện tại, sau một đỗi cố gắng lục tìm, Lăng Tiểu Ngư cuối cùng chỉ đành lắc đầu cam chịu. Hắn không nhớ ra. Hay đúng hơn là trong trí nhớ của hắn, vốn dĩ là chẳng có ai giống như vậy cả.

Y phục dạ hành, đeo mặt nạ quỷ, tu vi chân nhân cảnh hậu kỳ, trước đây Lăng Tiểu Ngư hắn đích xác đã từng gặp. Đó là lần đụng độ với Đồ Tam Nương, thời điểm hắn và sư phụ Lăng Thanh Trúc của mình bị nàng truy sát. Nhưng...

Giọng nói của kẻ trước mặt đây, nó khác hẳn Đồ Tam Nương. Rành rành nam tính. Lùi một bước, cứ cho là dùng đạo thuật cải biến thanh âm, thay đổi giới tính, vậy thì khí tức, nó cũng không giống.

"Kẻ này rốt cuộc là ai?".

Mang theo nghi hoặc, Lăng Tiểu Ngư tận lực thi triển pháp nhãn hòng tra xét. Hai mắt hắn, chúng nhanh chóng đổi thành màu bạc...

Phía bên đây, quỷ diện nhân trông thấy rõ ràng, dù vậy, hắn không hề có ý ngăn cản. Hắn cứ thế đứng im cho Lăng Tiểu Ngư xem xét, bộ dáng rất đỗi tự tin.

Rõ ràng, quỷ diện nhân có cơ sở.

Thực tế cũng đã vừa mới chứng minh điều đó. Lăng Tiểu Ngư, hắn đã đem pháp nhãn thu hồi. Khuôn mặt thì... vẫn nồng đậm hoài nghi, còn nhiều hơn ban nãy.

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi thật kỳ lạ".

Chất giọng ồm ồm, quỷ diện nhân nói tiếp: "Năm đó rõ ràng Lăng Tiểu Ngư ngươi đã bị người phế bỏ tu vi, đan điền cũng đã bị thương tổn, căn bản là vô pháp tu hành được nữa. Nhưng hôm nay... pháp lực của ngươi dường như không thấp".

"Lăng Tiểu Ngư, ngươi rốt cuộc đã gặp được cơ duyên gì?".

Lăng Tiểu Ngư càng nghe thì nét mặt càng trở nên âm trầm. Thay vì trả lời cho quỷ diện nhân thì hắn hỏi: "Ngươi nhận thức ta?".

"Ta biết rõ ngươi. Mà không... Ta biết rõ các ngươi".

Chuyển dời tầm mắt, quỷ diện nhân ngó sang hai tỷ muội Thiên Hồ, cuối cùng dừng trên khuôn mặt của Thiên Hồ Nguyệt: "Nhị công chúa của Thanh Khâu, theo ta biết thì trước giờ ngươi vẫn luôn có ác cảm với nhân loại, tại sao hôm nay lại ở cùng một chỗ với một tên phản đồ của Thiên Kiếm Môn vậy?".

Thiên Hồ Nguyệt cau mày, đáp lại bằng giọng điệu không lấy gì làm thân thiện: "Không phải việc của ngươi".

Chẳng có vẻ gì là phật ý, quỷ diện nhân tiếp tục di chuyển ánh mắt. Thời điểm lướt đến Gia Gia thì...

"Chủ nhân." - Trong đầu hắn, tiếng của Hỗn Độn cất lên - "Đứa bé kia không bình thường".

"Hỗn Độn, ngươi có ý gì?" Thông qua ý niệm, quỷ diện nhân hỏi lại.

Không để hắn đợi, Hỗn Độn đáp ngay: "Ta không thể nói rõ. Nhưng ta cảm nhận được. Đứa bé kia... hình như không phải nhân loại. Nó... rất giống ta".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 392: Dị biến lại nổi lên

Giống?

Quỷ diện nhân lại càng thêm ngờ vực. Hắn hiểu, "giống" ở đây không phải về hình dạng. Hỗn Độn đang ám chỉ một khía cạnh khác...

"Hỗn Độn, nó là linh chủng hồng hoang?".

"Chủ nhân, ta cần tiếp xúc, hoặc ít nhất phải nhìn thấy nó xuất thủ thì mới xác thực được".

...

"Ê!".

Trong lúc quỷ diện nhân đang cùng Hỗn Độn trao đổi thì nơi đối diện, Gia Gia cau mày nói: "Cái tên kia, ngươi làm gì mà nhìn ta chằm chằm vậy hả? Ta rất khó chịu a!".

Dưới lớp mặt nạ, quỷ diện nhân mỉm cười, hỏi: "Tiểu cô nương trông rất lạ mặt, dường như... không phải nhân loại".

Nếu bỏ qua chất giọng ồm ồm khó nghe của quỷ diện nhân thì câu nói vừa rồi thật hết sức nhẹ nhàng, thậm chí là hoà ái. Nhưng, chính nó - những lời nhẹ nhàng hoà ái ấy - đã lập tức khiến cho Gia Gia phải biến sắc. Có nghĩ thế nào nó cũng không thể ngờ đối phương lại thốt ra một câu như vậy.

Gia Gia nó không phải nhân loại, đấy vốn dĩ sự thật hiển nhiên. Chỉ là... quỷ diện nhân, hắn làm sao biết?

Nhìn xem. Đầu mình, tay chân của Gia Gia nó nào có điểm nào khác với nhân loại đâu?

Cùng chung nghi ngại, đứng kế bên, Lăng Tiểu Ngư trực tiếp hỏi thẳng: "Ngươi rốt cuộc là ai?".

"Ta?".

Quỷ diện nhân cười nhạt: "Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là... ta muốn gì".

Lăng Tiểu Ngư thử đoán, cũng đồng thời là thăm dò: "Mục đích của ngươi chính là cỗ quan tài này?".

"Không." - Thêm một lần nữa quỷ diện nhân lại lắc đầu - "Cái ta muốn không phải quan tài mà là thứ nằm bên trong quan tài".

"Nguồn gốc thái âm chi lực?".

"Ồ...".

Quỷ diện nhân tỏ ra có đôi chút ngạc nhiên, cũng rất thích thú: "Lăng Tiểu Ngư, thật không nghĩ ngươi thực sự nhận thức được thái âm chi lực... Như vậy... xem ra hành vi của ngươi cũng rất rõ ràng. Chúng ta coi bộ là có cùng mục đích".

Liếc thấy đối phương chưa có ý hồi âm, quỷ diện nhân mới nói tiếp. Và lần này thì thanh âm càng thêm từ tốn: "Lăng Tiểu Ngư, thú thực vừa rồi trông thấy ngươi, lại xem ngươi xuất thủ, trong lòng ta đã hết sức kinh ngạc. Ta thậm chí hoài nghi ngươi không phải kẻ mà ta nhận thức. Nhưng bây giờ... ta nghĩ là ta đã hiểu được rồi".

Dời mắt sang phía Gia Gia, quỷ diện nhân tiếp tục: "Lăng Tiểu Ngư, đứa bé kỳ lạ này hẳn chính là cơ duyên của ngươi đi?".

Thêm một lần nữa, nội tâm Lăng Tiểu Ngư phải biến động.

Đối phương chỉ xem hắn xuất thủ một lần, quan sát một chút liền có thể đem chuyện của hắn và Gia Gia nói ra rành mạch như vậy...

"Đến cùng thì kẻ này là thần thánh phương nào? Hắn đối với thái âm chi lực có nhận thức rõ ràng như vậy, lẽ nào...".

...

"... Hơn mười năm trước Lăng Tiểu Ngư ngươi chỉ là một tên thái điểu của tu tiên giới, sau cùng lại còn mắc tội tày đình, phải bước lên Hình Đài Thiên Kiếm, gánh chịu Tam Hình. Ấy vậy mà hôm nay, loáng cái ngươi đã biến thành một cường giả chân nhân cảnh hậu kỳ. Sự đời đúng là khiến cho người ta cảm thán".

Quỷ diện nhân ngẩng đầu lên, bất ngờ đề nghị: "Lăng Tiểu Ngư, ta nghĩ giữa chúng ta có nhiều điểm giống nhau. Cơ duyên cũng đồng dạng... Hôm nay ta với ngươi gặp nhau chỗ này, hẳn là thiên ý. Đã thế, tại sao chúng ta lại không hợp tác?".

"Hợp tác?" - Lăng Tiểu Ngư dè chừng - "Ý ngươi là gì? Ngươi muốn hợp tác cái gì?".

"Rất nhiều. Nhưng tạm thời cứ nói chuyện trước mắt đã".

Tay chỉ chiếc quan tài màu đen nằm giữa bốn bức tượng ngưu đầu mã diện, quỷ diện nhân bảo: "Lăng Tiểu Ngư, ta có thể nhường cho ngươi một nửa thân xác của Ái Chân Kha Lạc Hoàng".

Ái Chân Kha Lạc Hoàng?

Lăng Tiểu Ngư đoán đấy là danh tự của kẻ nằm trong quan. Hắn tạm bỏ qua thắc mắc, bình tĩnh hỏi: "Điều kiện là gì?".

"Rất đơn giản. Ta chỉ cần ngươi giúp ta một việc".

"Là việc gì?".

"Không cần vội, chúng ta có thể từ từ nói. Yên tâm, việc này đối với ngươi không khó lắm đâu".

...

"Ngươi ra điều kiện nhưng lại không nói rõ, thành ý ít ỏi như thế thì làm sao Lăng Tiểu Ngư ta có thể tin tưởng được?".

Lăng Tiểu Ngư yêu cầu: "Tên ta ngươi đã biết, mặt ta ngươi đã thấy, nhưng còn hình dạng của ngươi... một chút ta cũng chẳng tường. Nếu đã muốn hợp tác, sao ngươi lại không tháo mặt nạ xuống nhỉ?".

"Lăng Tiểu Ngư, nhất thiết?".

"Ta cần biết".

Quỷ diện nhân trầm ngâm một lúc, cuối cùng cũng chấp thuận: "Thôi được. Cho ngươi nhìn một chút cũng chẳng sao".

Nói rồi, quỷ diện nhân đưa cánh tay phải lên, toan đem mặt nạ tháo xuống. Nhưng tay vừa mới chạm, còn chưa kịp tháo thì dị biến lại một lần nữa phát sinh.

Trong không gian, thái âm chi lực chả hiểu sao bỗng bất ngờ bạo động, chia làm ba hướng mà công kích. Hướng thứ nhất nhằm vào Lăng Tiểu Ngư, hướng thứ hai nhằm vào hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, còn hướng thứ ba thì nhắm vào Gia Gia. Riêng quỷ diện nhân, hắn vẫn bình an vô sự, chẳng hề bị tác động.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 393: Dương đông kích tây

Kỳ lạ?

Thật ra thì không. Bởi lẽ, sự bạo động của thái âm chi lực, nó vốn đâu phải tự thân, xuất phát từ chính toà cung điện. Hết thảy đều là bị người thao túng. Mà kẻ đang thao túng, hắn cũng chẳng ở đâu xa, ngay tại chỗ này thôi. Danh tự của hắn gọi là Hỗn Độn.

Lẽ tất nhiên, việc phát động công kích, đấy không phải do chính bản thân Hỗn Độn quyết định. Hắn được chỉ thị. Ra lệnh thì hiển nhiên là quỷ diện nhân - vị chủ nhân hiện thời của hắn.

Quỷ diện nhân bình an vô sự, ấy là lẽ thường. Nguy hiểm chỉ có đám người Lăng Tiểu Ngư, nhất là Gia Gia. Trong số ba hướng tấn công thì phương vị của nó là được tập trung nhiều lực lượng hơn cả. So với Lăng Tiểu Ngư, so với hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ còn muốn nhiều hơn gấp năm sáu lần. Rõ ràng, mục tiêu chính của quỷ diện nhân là Gia Gia nó.

Trước đòn công kích quá mau lẹ, lực lượng lại quá lớn này, Gia Gia khó tránh hoảng sợ. Nó vội vàng xuất ra tử tinh cầu để phòng hộ.

Trong lớp tử quang bao bọc, nó lờ mờ thấy được một thân ảnh.

Không phải người. Kẻ này có dáng như chó, lông dài, bốn chân, tương tự như gấu mà không có vuốt, chẳng thấy mắt mũi đâu cả...

...

"Gia Gia!".

Sau khi đem công kích của Hỗn Độn phá giải, Lăng Tiểu Ngư lập tức lao tới chỗ Gia Gia, đang toan hỗ trợ thì... Từ góc trái, một đạo kiếm khí màu vàng kim bay đến.

"Keng!".

...

Phá tan đạo kiếm khí, Lăng Tiểu Ngư một lời không nói, cấp tốc thúc động linh lực. Từ cả hai tay, hắn liên tiếp tung liền sáu chưởng về phía quỷ diện nhân.

Tiếp đó, nhân lúc quỷ diện nhân bận ứng phó với chưởng lực của mình, hắn đem một kiện bảo vật gọi ra.

Món pháp bảo này có màu đen, dài tầm bảy thước, quanh thân được chạm khắc phù văn dày đặc, phong cách cổ lão. Đích thị Linh Ngục Trường Qua - món pháp bảo mà Lăng Tiểu Ngư hắn đã đoạt từ trong tay Thiên Hồ Nguyệt.

Ánh mắt lăng lệ, Lăng Tiểu Ngư đem Linh Ngục Trường Qua vung lên, hướng vị trí Hỗn Độn ẩn nấp mà chém xuống.

"Xẹt!".

...

"Gia Gia, ngươi không sao chứ?!".

"Tiểu Ngư, ta không sao".

Lăng Tiểu Ngư nghe vậy thì an tâm, nhìn sang hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ.

Biết ý, Thiên Hồ Cổ báo lại: "Chúng ta không sao".

"Ừm".

Sau cái gật nhẹ, Lăng Tiểu Ngư lúc này mới xoay người ngó qua chỗ quỷ diện nhân.

"Đây là cái mà ngươi gọi là hợp tác?".

Đối diện với sự chất vấn, quỷ diện nhân vẫn một bộ điềm nhiên: "Chỉ là muốn kiểm tra một chút. Lăng Tiểu Ngư, ta cần phải biết các ngươi có tư cách để cùng ta hợp tác hay không".

"Giờ thì thế nào?".

"Các ngươi đã thông qua. Chúng ta có thể hợp tác".

...

"Vậy sao...".

Lăng Tiểu Ngư nở một nụ cười khinh miệt: "Quỷ diện nhân, ngươi xem ta là trẻ nhỏ lên ba đấy à?".

"Muốn cùng ta hợp tác? Ngươi có tư cách đó sao?".

Sự điềm nhiên đã không còn nữa, quỷ diện nhân nói, thanh âm chừng lạnh đi mấy phần: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi có ý gì?".

"Ngu ngốc!".

Lần này, kẻ lên tiếng không phải Lăng Tiểu Ngư mà là vị "tiểu cô nương" đứng bên cạnh hắn.

Có vẻ vẫn còn tức giận sau đòn đánh lén của Hỗn Độn, nó mắng to: "Người ta đã nói như vậy mà ngươi còn không hiểu? Chúng ta không có muốn hợp tác với loại tiểu nhân âm người như ngươi!".

"Hứ! Nhìn cái mặt thôi là đã thấy ghét rồi...".

...

"Lăng Tiểu Ngư, đó là câu trả lời của các ngươi?".

Lăng Tiểu Ngư im lặng không đáp. Thay vì miệng thì hắn dùng bộ phận khác để trả lời.

Năm ngón tay siết chặt Linh Ngục Trường Qua, bằng một tốc độ khủng khiếp, hắn chém ra liên tiếp sáu đường.

Nhưng, nào đã hết. Tiếp nối sáu hắc sắc quang nhận thì thân ảnh hắn cũng lao lên phía trước.

Trong khi đó, ở phía sau...

Nhân lúc Lăng Tiểu Ngư đang bủa vây công kích quỷ diện nhân, Gia Gia nhanh tay thi triển đạo thuật, đem cỗ quan tài màu đen thu lấy. Mới rồi, chính Lăng Tiểu Ngư đã truyền âm bảo nó làm như vậy, rằng mau chóng đoạt lấy quan tài cùng thứ ở bên trong.

Kế hoạch, nó là như thế. Dương đông kích tây, rất chi không tệ. Tuy nhiên... ý tưởng là một chuyện, thành công hay không đấy lại là một chuyện khác.

Lăng Tiểu Ngư đã công kích rất ác liệt. Phần mình, Gia Gia cũng đã phối hợp hành động rất nhanh. Nhưng khổ nỗi cỗ quan tài, nó lại hết sức lì lợm, chẳng chịu bay nhanh nhanh vào trong túi áo của Gia Gia. Di chuyển thì đúng là có di chuyển đấy, nhưng tốc độ... thật sự là chậm lắm.

"Dương đông kích tây? Không tệ!".

Sau giây phút ngạc nhiên ngắn ngủi bởi sự cường đại của Lăng Tiểu Ngư, quỷ diện nhân đã trấn định trở lại. Hắn một bên cùng Lăng Tiểu Ngư đối chiến, một bên lệnh cho Hỗn Độn ra tay can thiệp.

Chỉ thấy trên trán hắn, ngay tại mi tâm, một làn khói đen bay ra, nháy mắt sau đã hoá thành thực thể.

Hiện thân là một ác thú, hình dạng thì y như lúc nãy Gia Gia đã trông thấy: dáng hình như chó, lông dài, bốn chân, tương tự như gấu mà không có vuốt, chẳng thấy mắt mũi đâu cả...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 394: Hỗn chiến

"Hỗn Độn!".

Trông thấy thứ vừa mới lộ diện, trong lòng Lăng Tiểu Ngư liền hô lên một câu như vậy. Rất ngoài mong đợi.

Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn, đấy là tứ đại hung thú của thuở hồng hoang, thượng cổ, oai danh to lớn vô cùng. Chỉ là hiện tại đã không phải thuở xưa, danh dù lớn thì hôm nay cũng sớm bị chôn vùi trong cát bụi thời gian. Tất cả chỉ còn là truyền thuyết.

Phải, truyền thuyết. Mọi thứ đáng ra nên là như vậy. Nhưng thật không ngờ...

Kể từ sau khi dự ngôn của Lý Bất Tri - tổ sư sáng lập Thiên Kiếm Môn - xuất hiện thì... kỳ nhân, dị sự đã không ngừng phát sinh. Những tiên đoán, nó đã bắt đầu ứng nghiệm.

Thao Thiết, Cung Đâu đã hiện. Song Ngư cũng sớm chứng thực. Hôm nay lại lòi ra thêm một tên Hỗn Độn... Xem chừng tai kiếp, chúng đã sắp giáng xuống đầu thương sinh thiên hạ thật rồi.

...

Lăng Tiểu Ngư, hắn hoàn toàn tin tưởng, rằng thứ mình đang thấy, nó đích xác là Hỗn Độn - ác thú trứ danh trong truyền thuyết. Đó tuyệt đối không thể chỉ đơn thuần là đạo thuật hiển hoá hay một thứ gì ngụy tạo được. Khí tức tà ác kia, hắn đã từng thấy qua rồi. Lúc đó, thời điểm người huynh đệ Chu Đại Trù của hắn biến đổi, khí tức phát ra cũng đồng dạng như vậy, khó mà lẫn được.

Thần tình gấp gáp, Lăng Tiểu Ngư vội ra lệnh cho Thiên Hồ Nguyệt ứng cứu Gia Gia trong khi bản thân cũng cố gắng thoái lui hòng trợ giúp.

Tiếc rằng... hắn lui không được. Quỷ diện nhân đã không cho phép.

Hai tay óng ánh kim sắc, quỷ diện nhân giữ lấy Lăng Tiểu Ngư, quyền cước cứ thế mà thi nhau giáng tới tấp. Hệt như cái cách mà mới rồi Lăng Tiểu Ngư đã vây công hắn vậy.

"Lăng Tiểu Ngư, ta mới là đối thủ của ngươi!".

...

"Keng! Keng!".

"Keng! Keng!".

...

"Keng!".

Kim thủ, trường qua, chỉ trong nháy mắt đôi bên đã chạm trán cả chục lần, mỗi lần đều mang theo uy lực kinh nhân, thừa đủ để khiến cho bất kỳ một tên chân nhân cảnh hậu kỳ nào cũng phải chú tâm ứng phó.

Lăng Tiểu Ngư, hắn tất nhiên cũng không thể lơ là được. Nếu dám xem nhẹ, hắn chắc chắn sẽ lập tức trả giá ngay. Hắn biết là như vậy. Và đó cũng là lý do vì sao mà hắn buộc lòng phải phó mặc an nguy của Gia Gia cho chính bản thân nó cùng Thiên Hồ Nguyệt.

Trước mắt, Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ có thể hy vọng một điều: Hỗn Độn đã không còn giống thuở xa xưa, rằng sức mạnh của nó đã đại giảm sau trận ác chiến với tứ đại linh thú ở ngàn vạn năm về trước.

May mắn, lần này thì đáp án đã trùng khớp với mong muốn của Lăng Tiểu Ngư.

Thực tế chứng minh Hỗn Độn cũng chẳng quá ghê gớm. Mạnh thì đúng thật có mạnh, nhưng đấy là so với tiêu chuẩn của thời đại này, chứ bằng xét ở thuở xa xưa... Rõ ràng, sức mạnh của Hỗn Độn đã hao hụt quá nhiều.

Nhìn xem, những đòn công kích của Hỗn Độn nó, chúng vẫn chưa thể tổn hại được Gia Gia a.

Chứng kiến sự thể phát sinh, trong lòng Lăng Tiểu Ngư cũng bớt đi phần nào khẩn trương. Hắn truyền lời:

"Thiên Hồ Nguyệt! Hỗn Độn này đã mất đi chân thân, hiện rất yếu nhược! Ngươi không cần phải quá e ngại!".

"Hỗ trợ Gia Gia thu quan!".

...

"Đừng có ra lệnh cho ta!".

Thiên Hồ Nguyệt xuất thân cao quý, từ nhỏ đến lớn, trừ mẫu thân Thiên Hồ Đại Mi của mình ra thì nào có ai dám ra lệnh cho nàng. Giờ phút này lại bị Lăng Tiểu Ngư - một tên nhân loại - liên tiếp quát tháo, tâm tình thế nào có thể nghĩ. Rất khó chịu đấy.

Tuy nhiên, khó chịu thì khó chịu, Thiên Hồ Nguyệt cuối cùng vẫn phải nghe theo. Nàng không có lựa chọn. Tính mạng của muội muội nàng hiện vẫn đang nằm trong tay Lăng Tiểu Ngư.

Thần niệm khẽ động, nàng đem bổn mạng pháp bảo của mình là Đại Nhật Kim Luân xuất ra, thao túng chúng tấn công Hỗn Độn.

"Hừ!".

Trước bị Lăng Tiểu Ngư "coi nhẹ", phán rằng "yếu nhược", sau lại thấy Thiên Hồ Nguyệt hung hăng xuất động pháp bảo tấn công mình, Hỗn Độn không khỏi tức giận.

Nó, hay nên gọi là hắn vung chân đáp trả, liên tiếp đánh vào kim luân. Động tác rất chi linh hoạt.

"Một con yêu hồ nhỏ bé như ngươi mà cũng dám ra oai trước mặt ta? Thật không biết sống chết!".

Thanh âm vừa dứt thì Hỗn Độn liền há miệng. Nhắm thẳng vị trí của Thiên Hồ Nguyệt, nó phun ra một luồng hắc quang.

Nào dám có tâm khinh thị, Thiên Hồ Nguyệt vừa trông thấy hắc quang đánh tới thì lập tức bày ra linh thuẫn để phòng hộ.

Nhưng...

Uy năng của Hỗn Độn, nó ghê gớm hơn nàng tưởng. Thời điểm linh thuẫn tiếp xúc với luồng hắc quang nọ, chỉ sau vài nhịp thở thì linh quang của nó liền bị dập tắt, linh tính cũng nhanh chóng mất đi, hoàn toàn thoát khỏi liên hệ với Thiên Hồ Nguyệt nàng.

Tà khí vấy bẩn!

Trong đầu Thiên Hồ Nguyệt bất giác mà hiện lên bốn chữ ấy. Nàng cả kinh thất sắc, vội vàng di dời sang hướng khác, đem muội muội kéo đi.

"Ranh con còn muốn chạy!".

Thừa thắng xông lên, Hỗn Độn vừa thấy Thiên Hồ Nguyệt né tránh thì liền hoá thành một làn khói đen bay qua.

Đúng lúc này, một đạo tử quang đột nhiên đánh tới.

Là của Gia Gia.

Nếu là bình thường, đối với một đạo năng lượng bậc này, Hỗn Độn sẽ không quá e ngại. Nhưng khi kẻ xuất chiêu là Gia Gia thì đấy đã là một câu chuyện khác.

Hỗn Độn, hắn thật chẳng dám coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 395: Tình thế xoay chuyển

Trong số những người ở đây, kẻ mà Hỗn Độn e ngại nhất không phải Thiên Hồ Nguyệt - nhị công chúa của Thanh Khâu, cũng không phải Lăng Tiểu Ngư - người có năng lực đối kháng cùng chủ nhân của hắn. Khiến hắn thực tâm e ngại cũng chỉ có một mình Gia Gia.

Lý do? Rất đơn giản. Gia Gia sở hữu một loại lực lượng vô cùng đặc biệt: thuần âm chi lực.

Kẻ khác có thể nhìn sai chứ Hỗn Độn hắn thì không. Hắn khẳng định lực lượng mà Gia Gia sử dụng chính là thuần âm chi lực - một thứ vốn không nên xuất hiện ở thời đại này. Nói gì hôm nay, kể cả có là thuở hỗn mang xa xưa, số lượng thuần âm chi lực cũng là ít ỏi vô cùng.

Còn nhớ, có lần chỉ vì một chút thuần âm chi lực mà Hỗn Độn hắn đã từng cùng Thao Thiết sống mái tranh giành đấy...

...

Thái âm chi lực không nhiều, thuần âm chi lực lại càng hiếm. Với tình cảnh suy yếu của mình hôm nay, Hỗn Độn có thừa lý do để lo ngại. Bởi lẽ, tà khí của hắn vốn là không thể làm gì được lực lượng thuần âm giống như cái cách mới làm với linh thuẫn của Thiên Hồ Nguyệt.

Tuy nhiên, nói thế không có nghĩa rằng Hỗn Độn sinh ra thoái ý, đã nghĩ đến chuyện rút lui. Hoàn toàn trái lại, hắn càng muốn bắt giữ Gia Gia hơn.

Ngày xưa, chỉ một chút thuần âm chi lực cũng đủ cho hắn trở mặt cùng Thao Thiết thì huống hồ hôm nay, khi lực lượng thuần âm lại một lần nữa hiện ra trước mắt. Càng đáng nói hơn là thuần âm chi lực này, nó còn chẳng phải một luồng, một nhóm. Nó là "một người".

Tùy tiện vung tay múa chân đều có thể phát ra thuần âm chi lực, cái này có ý nghĩa gì? Kẻ ngu còn biết.

Đáp án chỉ có một: "Đứa trẻ" trước mắt tuyệt đối là thuần âm chi thể!

"Thuần âm chi thể", cân lượng của bốn chữ này không phải chuyện đùa đâu. Hỗn Độn hắn dám cá dù cho tiên nhân thánh giả thì khi nhìn thấy Gia Gia, ngàn tên như một, tất cả đều sẽ phải đỏ mắt thèm thuồng đấy. Lẽ tất nhiên, Hỗn Độn hắn cũng không ngoại lệ.

Trước lúc tới đây, Hỗn Độn hắn đã từng rất động tâm đối với thân xác của Ái Chân Kha Lạc Hoàng. Nhưng giờ phút này, trong mắt hắn, mười thân xác Ái Chân Kha Lạc Hoàng cộng lại cũng chẳng bì được với một Gia Gia. Một kẻ là thái âm chi thể, một người là thuần âm chi thể, so? Làm sao so được.

"Nhất định phải chiếm được thân thể này!".

Hỗn Độn, hắn đã hạ quyết tâm như vậy. Có điều, nghĩ và làm, đấy là hai chuyện khác nhau.

Kẻ nắm giữ thuần âm chi lực, há lại dễ chơi?

Gia Gia, nó rất khó chơi.

Như để chứng minh cân lượng của mình, sau đạo tử quang ứng cứu cho Thiên Hồ Nguyệt, nhân lúc Hỗn Độn còn chưa kịp hoàn thủ, Gia Gia mau chóng đánh thêm một đòn nữa.

Khác trước, đòn đánh này không phải một đạo. Thay vì một đường thì nó lại là một khối. Hình dạng viên cầu.

"Cho ngươi chết!".

Kèm theo câu nói, từ lòng bàn tay bên trái của Gia Gia, một quả cầu năng lượng màu tím bay ra, đánh thẳng về phía Hỗn Độn.

Động tác mau lẹ, Hỗn Độn vừa trông thấy viên cầu bay tới thì liền hoá thành một làn khói đen để né tránh. Tránh xong, khói đen lại một lần nữa tụ lại thành thân thể Hỗn Độn.

Chiếc miệng há to, hắn phun ra một viên cầu kích cỡ tương đồng với cái vừa rồi của Gia Gia. Khác, có chăng nằm ở màu sắc. Một cái màu tím còn một cái là màu đen.

Ăn miếng trả miếng?

Gia Gia nhíu mày, tay phải tiếp tục thu quan trong khi tay trái thì làm động tác búng ra.

Theo cái búng tay của nó, viên tử tinh cầu đang lơ lửng đằng trước tức thì bay đi, trực tiếp đối kháng với hắc cầu của Hỗn Độn.

"Roẹt roẹt" mấy phen, hắc cầu liền nổ to một tiếng. Trong khi đó, viên tử tinh cầu - pháp bảo của Gia Gia - thì vẫn vẹn nguyên như cũ.

"A ha... Ta biết mà! Lực lượng của ta khắc chế được tà khí của ngươi!".

Xác nhận suy đoán, Gia Gia càng thêm tin tưởng vào bản thân. Vẻ mặt hung hăng, nó chỉ tay mà rằng: "Bảo Bảo, cho nó biết sự lợi hại của ngươi đi!".

Cực kỳ có linh tính, ngay khi thanh âm của Gia Gia vừa dứt thì viên tử tinh cầu đã liền xuất động. Nó hết đánh bên đông lại nhảy bổ bên tây, không ngừng công kích Hỗn Độn, khiến hắn phải chật vật chống đỡ.

Biết sao được. Tự thân tử tinh cầu cũng sở hữu thuần âm chi lực a. Mà thuần âm chi lực lại là thứ có thể áp chế được tà khí của Hỗn Độn hắn.

...

"Thiên Hồ Nguyệt, ngươi còn ngây ra đó làm gì?! Mau đánh hắn!".

"Được nước làm tới", Gia Gia dù đang chiếm thượng phong vẫn không quên hướng Thiên Hồ Nguyệt kêu gọi, đề nghị được giúp đỡ. Coi bộ nó không muốn để cho tên địch nhân xấu xí vô nhĩ vô nhãn kia có cơ hội trở mình.

Biết ý, cũng nhận thức được Hỗn Độn đáng sợ bậc nào, Thiên Hồ Nguyệt chẳng chút do dự, nhanh chóng thúc động linh lực.

Miệng niệm pháp quyết, lưỡi trích máu tươi, nàng đem chúng đánh lên năm kim luân đang xoay tròn trước mặt.

"Ong!".

"Ong!".

...

"Ong!".

...

Được tiếp thêm lực lượng, Đại Nhật Kim Luân tức thì sáng rực. Dưới sự thao túng của Thiên Hồ Nguyệt, chúng chia làm năm hướng, phối hợp cùng tử tinh cầu của Gia Gia công kích Hỗn Độn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 396: Huyết độn lại hiện

"Khốn kiếp!".

Bị tử tinh cầu tấn công dồn dập chưa đủ, lúc này lại còn thêm Đại Nhật Kim Luân của Thiên Hồ Nguyệt công kích, nội tâm của Hỗn Độn khó tránh sinh ra bực dọc.

Hắn hướng quỷ diện nhân kêu gọi: "Chủ nhân, giúp ta!".

...

Đang cùng Lăng Tiểu Ngư quần đấu ác liệt, quỷ diện nhân nghe được lời kêu gọi của Hỗn Độn thì nội tâm càng thêm phiền muộn. Hắn đã không lường được sự thể lại phát triển theo hướng này.

Lăng Tiểu Ngư mạnh hơn hắn tưởng. "Đứa bé" kia thì lại càng ghê gớm...

Hỗn Độn là nhân vật bậc nào chứ? Chính thị một trong tứ đại hung thú sinh ra từ thuở hỗn mang, là một linh chủng nắm giữ sức mạnh to lớn đủ để khiến cho tiên nhân thánh giả phải sinh tâm kiêng kỵ. Mặc dù nay đã khác xưa, chân thân Hỗn Độn đã mất, thần hồn cũng bị đánh tan, chỉ còn sót lại một sinh mệnh bản nguyên tàn khuyết, nhưng hổ dẫu bệnh thì vẫn là hổ, dư uy vẫn còn đó. Xét trong thời đại này, khi mà thần phật đều không còn nữa thì một chút dư uy sót lại từ năm tháng xa xưa ấy cũng quá đủ biến Hỗn Độn thành một tồn tại đỉnh cấp rồi.

Với sự hiểu biết của mình về cái uy của Hỗn Độn, quỷ diện nhân hắn thực đã nghĩ nó có thể tự mình giải quyết được Gia Gia, ai dè...

"Khốn kiếp".

Thầm mắng một câu, quỷ diện nhân một bên ra sức chiến đấu với Lăng Tiểu Ngư trong khi một bên thì cấp tốc hướng phía Hỗn Độn bắn ra một món đồ vật.

Cũng không rõ đồ vật kia danh tự là gì, chỉ biết nó có hình bầu dục, màu đen, kích thước tầm bằng ngón tay.

Lẽ dĩ nhiên, đối với món đồ chưa rõ danh tính kia, Lăng Tiểu Ngư không thể nào bàng quan bỏ mặc được. Trái lại, hắn đã cố ra tay ngăn cản, không để nó tới được vị trí của Hỗn Độn. Hắn thừa hiểu, nếu để Hỗn Độn tiếp lấy thì thật sẽ chẳng có gì tốt đẹp cả. Nhưng, dự tính và thực tế, chúng vốn là tồn tại khoảng cách.

Lăng Tiểu Ngư muốn chặn, quỷ diện nhân lý đâu lại để cho hắn chặn?

Lăng Tiểu Ngư biết độn thuật, quỷ diện nhân lẽ nào lại không biết?

Ý định của Lăng Tiểu Ngư, nó đã bị phá sản từ trong trứng nước. Bất kể có nhanh, có ảo diệu đến đâu đi nữa thì hắn cũng chẳng tài nào thoát ra được sự đeo bám của quỷ diện nhân.

Và như thế, một hệ quả tất yếu xảy ra. Hỗn Độn, hắn đã thành công tiếp lấy món đồ vật kia, bằng cách nuốt luôn vào bụng.

Sau khi nuốt xong, vài giây bất quá, từ trên người hắn tà khí liền cấp tốc bành trướng, uy áp tăng lên gấp bội.

"Khặc khặc...".

Trong tiếng cười ghê rợn, cơ thể Hỗn Độn bất ngờ phân tách, từ một thành ba. Kế đấy, ba thân ảnh, mỗi cái một hướng, tất cả đồng loạt triển khai công kích. Một cái tấn công Thiên Hồ Nguyệt, một cái bất chấp thương tổn đem tử tinh cầu của Gia Gia giữ chặt, trong khi cái còn lại - phân thân cuối cùng, cũng là mạnh nhất của Hỗn Độn... Mục tiêu hướng đến chẳng đâu khác ngoài vị trí của Gia Gia.

Động tác không chậm, phía bên này, Gia Gia nhắm thấy tình hình bất ổn thì liền vung tay dựng lên một trường năng lượng để phòng hộ. Đồng thời, nó ra sức kêu gọi tử tinh cầu bay trở về.

Không may, Hỗn Độn đã nhìn ra được mối liên kết giữa Gia Gia nó và tử tinh cầu. Hắn biết, nếu để tử tinh cầu trở về trong tay Gia Gia thì sẽ rất khó làm gì được nó. Vì thế cho nên...

"Đừng hòng!".

Hỗn Độn quát to một tiếng, cắn răng nhịn đau, dùng một trong ba phân thân tiếp tục vây giữ tử tinh cầu. Mặt khác, bằng phân thân thứ ba mạnh mẽ nhất, hắn thi triển đại thần thông.

Đầu mình, tay chân, các bộ phận trên người Hỗn Độn mau chóng kéo dài; chẳng mấy chốc, thân thể hắn đã hoá thành một tấm thảm đen phủ trên bề mặt lớp kết giới phòng hộ của Gia Gia.

Rồi... bao trùm toàn bộ.

...

"Roẹt roẹt...".

"Roẹt...".

Ở nơi tiếp xúc giữa "thảm đen" và bề mặt tử quang kết giới, những tia điện liên tục loé lên. Cùng với đó, tử quang kết giới bắt đầu lung lay, có dấu hiệu sắp nứt vỡ.

"Khặc khặc... Tà khí của ta không thể làm gì được ngươi nhưng lực lượng của ta thì mạnh hơn ngươi!".

"Tiểu oa nhi, ta sẽ nuốt chửng ngươi!".

...

"Gia Gia!".

"Lăng Tiểu Ngư, đối thủ của ngươi là ta!".

"Keng!".

"Keng!".

...

Chứng kiến Gia Gia đang gặp nguy hiểm, Lăng Tiểu Ngư thực rất muốn chạy qua ứng cứu, nhưng ngặt nỗi quỷ diện nhân lại quá khó chơi. Hắn thoát ra không được.

"Chết tiệt!".

Tâm tình gấp gáp, họ Lăng thầm mắng một câu. Hắn đem lực lượng quán thâu vào Linh Ngục Trường Qua, chuyển hướng phóng đi. Mục tiêu là một trong ba phân thân của Hỗn Độn.

Tiếc rằng... cũng chỉ dừng ở ý định.

Trường qua đích xác là đã được phóng ra, nhưng còn chưa bay được bao xa thì nó đã bị người chặn lại rồi. Can thiệp hiển nhiên là quỷ diện nhân.

Lần này, hắn đã sử dụng một loại độn pháp rất kỳ lạ, cũng cực kỳ cao minh. Đó là huyết độn. Mới rồi, thân thể hắn đã tan ra thành máu.

Ngẫm lại, độn pháp hắn dùng, nó quả rất giống với một người: Đồ Tam Nương.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 397: Vĩnh viễn đều là của ngài

Trên thế gian, kẻ biết huyết độn tính ra cũng không phải ít. Tuy nhiên, ở cấp độ xuất quỷ nhập thần thì thiết nghĩ chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Pháp môn dạng này, nó thực là hiếm lắm.

Sự tương đồng giữa huyết độn của quỷ diện nhân và Đồ Tam Nương, đây có đúng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên?

Lăng Tiểu Ngư không biết. Hắn không có cơ sở để nhận định. Tường tận, duy mỗi quỷ diện nhân. Mà hắn thì đâu có nghĩa vụ phải đi giải thích cho người thấu rõ nguồn cơn.

Từ máu tươi tụ lại, quỷ diện nhân nắm chặt Linh Ngục Trường Qua, đem ném trả lại cho Lăng Tiểu Ngư. Lực ném dĩ nhiên là chẳng nhẹ.

"Lăng Tiểu Ngư! Có bao nhiêu bản lãnh cứ việc xuất ra hết đi!".

...

Cuộc chiến hiện giờ có thể chia làm hai nơi: Lăng Tiểu Ngư đấu với quỷ diện nhân, Gia Gia - Thiên Hồ Nguyệt thì đấu với Hỗn Độn. Không may là ở cả hai nơi, lúc này, đội ngũ của Lăng Tiểu Ngư đều đang ở thế hạ phong, có phần bất lợi. Nguy hiểm nhất thì chính thị Gia Gia.

Tử quang kết giới của nó đã sắp sụp đổ rồi.

...

"Khặc khặc...".

"Tiểu oa nhi! Bỏ cuộc đi!".

...

Gia Gia mím môi chẳng đáp. Trên mặt nó, không khó để nhìn ra sự sợ hãi. Nó nhận thức được, một khi kết giới phòng hộ sụp đổ thì bản thân mình cũng sẽ liền bị nuốt chửng ngay.

Trong tiếng thở gấp gáp, nó liên tục vung vẩy hai cánh tay bé xíu, dùng toàn bộ lực lượng có thể điều động được hòng tấn công Hỗn Độn, gia trì kết giới, đồng thời cũng cố gắng kêu gọi tử tinh cầu trở về.

Đáng tiếc, tất thảy đều vô dụng. Bất kể Gia Gia nó có cố gắng thế nào thì tử tinh cầu cũng không sao thoát ra được; riêng phần kết giới... Tốc độ củng cố chẳng nhanh bằng phá hoại. Hỗn Độn đang ra sức nghiền ép, bất chấp bản thân có bị công kích liên tục đi nữa. Xem ra nó đã quyết trả đại giới để thôn phệ Gia Gia rồi.

Càng bị tử quang công kích, thanh âm của Hỗn Độn càng trở nên điên cuồng: "Tiểu oa nhi! Ngươi là của ta! Là của ta!".

"Khặc khặc...!".

...

"Ngươi là của ta", bốn chữ ấy sau khi đi vào tai Gia Gia thì kỳ lạ thay, đôi mắt nó bỗng như dại ra. Một cách mơ hồ, trong tâm trí nó, một vài hình ảnh bất giác hiện lên...

Khung cảnh ấy khác xa chỗ này. Khác xa tất cả những loại cảnh vật mà Gia Gia nó từng thấy. Đó là một khu vườn rực rỡ sắc hương, có hoa, có hồ, có một con thuyền lững lờ trôi theo dòng nước...

Trên con thuyền nho nhỏ kia, có một đôi nam nữ đang ngồi. Người nam tướng mạo uy nghi, khí chất bất phàm, thân khoác kim sắc trường y, lưng đeo đai ngọc, chân mang long hài hắc bạch. Trong khi đó, người nữ, nàng có đôi mắt to tròn linh động, vô cùng xinh đẹp, mặc một bộ đồ màu trắng, đang gối đầu trên đùi nam nhân nọ...

Ngạc nhiên thay, nữ nhân xinh đẹp kia, hình dáng của nàng vậy mà... giống hệt như Gia Gia nó lúc biến thành người lớn.

Lầm? Không thể nào Gia Gia nó nhận lầm được. Khuôn mặt kia, dáng hình ấy, trước đây Gia Gia nó đã từng hoá thân không ít lần rồi.

Rốt cuộc thì... nữ nhân kia là ai?

Đáp án rất nhanh liền có. Trong khung cảnh thơ mộng nọ, ngồi trên thuyền, nam nhân mặc kim sắc trường y nhẹ đặt tay lên đầu nữ nhân hiện đang gối trên đùi mình, khẽ nói: "Quảng Hàn, ta có món đồ muốn tặng cho ngươi".

Vậy là đã rõ. Nữ nhân xinh đẹp kia, nàng tên Quảng Hàn.

Mà khoan đã. "Quảng Hàn", đây chẳng phải cũng chính là danh tự mà trước đây Lăng Tiểu Ngư đã nhắc đến khi kể về đoạn ký ức tiền kiếp hay sao? Theo lời hắn thì ở kiếp trước, hắn và Gia Gia vốn có nhận thức, quan hệ còn rất sâu đậm.

Lúc đó, Gia Gia nghe, nhưng không hề có lấy một tí ấn tượng nào hết. Nó thậm chí còn lạc quan phủ nhận, cho rằng chẳng phải. Thế nhưng bây giờ...

Câu chuyện, nó không thốt ra từ miệng Lăng Tiểu Ngư. Hình ảnh là từ trong tâm trí Gia Gia nó hiện lên.

Cái này có ý nghĩa gì?

Đã quá rõ ràng. Gia Gia nó... có vẻ quả đúng là Quảng Hàn thật.

...

"Chí Thượng." - Trên con thuyền nhỏ, Quảng Hàn cựa mình, ngước lên hỏi - "Ngài muốn tặng con thứ gì vậy?".

Đáp lại là một nụ cười trìu mến: "Ngươi mở ra xem".

Quảng Hàn nâng tay tiếp lấy chiếc hộp từ nam nhân, rồi mở ra xem.

Bên trong là một cây trâm, chất liệu thì hình như là một loại thần mộc nào đó.

Quảng Hàn hít nhẹ một hơi, rồi nhận xét: "Hmm... Mùi hương này... Chí Thượng, đây hình như là Ma Kha Thần Mộc a".

"Ừm. Đúng là Ma Kha Thần Mộc".

Nam nhân được gọi Chí Thượng nói tiếp: "Quảng Hàn, ngươi có thích không?".

"Thích!".

Quảng Hàn cười tươi, ánh mắt hiện lên nét tinh nghịch: "Chí Thượng, ngài cài lên giúp con đi".

"Ta? Tại sao ngươi không tự làm?".

"Không".

Quảng Hàn ngồi hẳn dậy, nũng nịu: "Chí Thượng, ngài cài giúp con đi. Được không?".

Khẽ lắc đầu, vị Chí Thượng có chút bất đắc dĩ: "Quảng Hàn ngươi thật không biết khi nào mới được như Ni Liên và Thiểm Hạ".

"Gì? Chí Thượng ngài lại chê bai con rồi. Hứ, trả cây trâm lại cho ngài này. Con không thèm nữa".

Vị Chí Thượng cúi nhìn cây trâm vừa được trao trả, lại lần nữa lắc đầu.

"Được rồi. Mau quay qua đây, để ta cài".

"Không thèm".

"Thật không muốn?".

"Không muốn".

Cố ý thở dài, vị Chí Thượng bảo: "Thôi vậy. Nếu Quảng Hàn ngươi không cần thì ta sẽ đem cây trâm này tặng cho Ni Liên. Nó hẳn sẽ rất thích".

Nói rồi, vị Chí Thượng liền đứng dậy, đang toan rời khỏi thuyền thì... Một góc trường y, nó đã bị người níu lại.

"Sao? Quảng Hàn ngươi lại có chuyện gì?".

Mím môi, Quảng Hàn tỏ ra bất mãn: "Chí Thượng, ngài thật xấu tính".

Cúi xuống rồi lại ngẩng lên, Quảng Hàn cuối cùng đành thoả hiệp: "Được rồi. Ngài mau cài lên đi".

...

Tầm chục giây sau.

"Hmm... Có đẹp không?".

"Đẹp lắm".

"Có đẹp bằng Ni Liên không?".

Nghe tới đây, vị Chí Thượng không khỏi nghi hoặc. Dẫu vậy, hắn cũng thành thật trả lời: "So với Ni Liên thì Quảng Hàn ngươi xinh đẹp hơn một chút".

"Vậy... Chí Thượng, ngài thích Ni Liên hơn hay thích con hơn?".

"Đều thích".

"Không. Ngài chỉ được chọn một thôi".

"Vậy... ta sẽ chọn ngươi".

Miệng cười ngọt ngào, Quảng Hàn cúi đầu, khẽ giọng: "Chí Thượng, Quảng Hàn là của ngài. Vĩnh viễn đều sẽ là của ngài...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 398: Thoát khỏi mộ địa

Con thuyền, hồ nước, hoa cỏ,..., tất cả nhanh chóng nhoè đi. Thế rồi, một khung cảnh khác lại hiện ra.

Đó là một không gian cũng khác lạ không kém. Nhưng thay vì êm đềm thơ mộng như mới rồi thì cái chỗ này, nó lại tràn ngập máu tanh, thi thể...

Xác chết, chúng thật là nhiều lắm. Có nhân loại, có yêu ma, thậm chí có cả thần tiên, chư vị long vương, bồ tát, đủ mọi sinh linh...

Giữa tràn cảnh tan hoang, chết chóc ấy, Gia Gia thấy mình đang đứng cùng với hai nữ nhân khác, là Ni Liên và Thiểm Hạ. Cả ba đều đang dõi mắt nhìn về nơi đối diện. Ở đó, Chí Thượng đang đứng, mình bê bết máu...

Y đã bị trọng thương. Một trong số những vết thương kia là do chính tay Quảng Hàn, cũng là Gia Gia nó gây ra. Nó biết là như vậy.

Nhưng... tại sao?

Tại sao nó lại làm thế? Tổn thương y?

Nó rất yêu quý y kia mà...

...

"Quảng Hàn..." - Ánh mắt có đau, cũng có hận, Chí Thượng hé môi - "Tại sao?".

"Tại sao ngươi lại đứng về phía chúng? Tại sao lại phản bội ta?".

Bên này, Quảng Hàn im lặng không đáp.

"Quảng Hàn... Là ta... Chính ta đã tạo ra ngươi. Sinh mạng của các ngươi là do ta ban cho...".

"Tại sao? Tại sao các ngươi lại phản bội ta?".

...

"Quảng Hàn, ngươi là đứa trẻ mà ta yêu quý nhất. Chính ngươi đã từng nói ngươi là của ta, vĩnh viễn đều là của ta...".

"Dối trá. Đều là dối trá...".

"Tại sao?!!".

...

"Chí Thượng...".

Trông thấy vị Chí Thượng kia thương tâm chất vấn, Quảng Hàn cắn môi bật thốt, chân vô thức bước ra như thể đang muốn tiến lại gần.

"Quảng Hàn".

Đúng lúc này, bên cạnh nàng, một bàn tay đưa ra níu giữ. Là Ni Liên. Nàng nói: "Hãy vì thương sinh thiên hạ".

"Quảng Hàn." - Tiếp sau Ni Liên, Thiểm Hạ cũng lên tiếng khẩn cầu - "Chúng ta xin ngươi. Đã có quá nhiều sinh linh phải nằm xuống rồi".

"Ta...".

Quảng Hàn rơi lệ, khép lại hàng mi. Đến khi lần nữa mở ra thì cũng là lúc nàng triển khai đạo thuật. Viên tử tinh cầu trong tay nàng bỗng chốc phân ra thành trăm ngàn mảnh, tất thảy cùng vây lấy vị Chí Thượng kia.

...

Cuộc chiến đã diễn ra rất lâu. Nhiều thứ đã bị phá hủy. Nhiều không gian đã sụp đổ. Cho tới cuối cùng, mọi thứ... cũng kết thúc.

Chẳng phải Ni Liên, cũng chẳng phải Thiểm Hạ, chính Quảng Hàn mới là người kết liễu. Vị Chí Thượng mà nàng vẫn hằng tôn kính, y đã gục ngã dưới tay nàng...

Cảnh tượng ấy hiện rõ mồn một trong tâm trí Gia Gia. Từng cử chỉ, từng tiếng nấc, từng hơi thở,..., tất cả Gia Gia nó đều cảm nhận được. Giống như chính nó đã ở đó vậy. Tâm trạng của nó giống hệt như Quảng Hàn. Đau khổ, tuyệt vọng...

"Không... g... g... g...!!!".

"Không... g... g... g...!!!".

Cùng lúc, hai tiếng hét thất thanh vang lên. Một trong ký ức, của Quảng Hàn; còn một là ngay ở thực tại, được phát ra từ miệng Gia Gia.

Cũng chính lúc này, theo sau tiếng hét, toàn thân Gia Gia bỗng sáng rực lên. Thấp thoáng trong tử quang chói loà, thân ảnh của Quảng Hàn chợt hiện ra.

Sau đấy, một tiếng hét nữa lại cất lên. Lần này, người hét là Hỗn Độn. Thanh âm tựa hồ đau đớn.

Chẳng rõ bằng cách nào, nhưng Hỗn Độn đích xác đã bị trọng thương. Vốn hoá thân bao trùm lấy tử quang kết giới, giờ phút này hắn đã vội vã tháo lui.

Phần quỷ diện nhân, hắn dường như cũng ít nhiều bị ảnh hưởng. Mới rồi, ngay thời điểm Hỗn Độn hét thảm thì động tác của hắn đã khựng lại. Tuy rằng thời gian rất ngắn, nhưng bấy nhiêu là quá đủ để cho hắn phải trả giá rồi.

Lăng Tiểu Ngư, hắn đã chớp lấy cơ hội mà vung trường qua đả thương được quỷ diện nhân, buộc đối phương phải chuyển mình tránh lui.

Liếc thấy cỗ quan tài đã được Gia Gia thu vào trong túi, còn toà cung điện lại bắt đầu sụp đổ, Lăng Ngư liền hô gọi: "Gia Gia, đi!".

Vốn đang thất thần, Gia Gia nghe được tiếng kêu lớn của Lăng Tiểu Ngư liền bừng tỉnh. Cũng chẳng màng đến hai hàng lệ vẫn còn vương trên má, nó lập tức hướng thông đạo chạy ra.

Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, các nàng cũng giống y như vậy, theo chân Lăng Tiểu Ngư mà tháo chạy.

...

"Ầm!".

"Ầm!".

...

"Ầm...!!".

Đội ngũ bốn người Lăng Tiểu Ngư vừa mới thoát ra khỏi lăng mộ thì những tiếng nổ lớn liền nối nhau vang lên. Cái sau to hơn cái trước. Thoáng chốc, cả ngọn núi Tu Di ầm ầm sụp đổ.

"Tiểu Ngư..."

Thoát khỏi mộ địa, Gia Gia mở miệng toan nói thì bị Lăng Tiểu Ngư ngăn lại. Hắn bảo: "Đừng dừng lại!".

Nguồn gốc thái âm chi lực dù đã thành công lấy tới nhưng nguy hiểm thì chưa phải đã hết. Lăng Tiểu Ngư dám cá là quỷ diện nhân thần bí kia vẫn còn sống.

Một kẻ có mối liên hệ với Hỗn Độn - một trong tứ đại hung thú sinh ra từ thuở hồng hoang - thì há lại dễ dàng chết đi như vậy?

Cung Đâu có hoại, mộ địa có tan thì mười quá chín đối phương vẫn sẽ bình an vô sự. Trực giác bảo với Lăng Tiểu Ngư hắn như thế. Và đó là lý do vì sao mà mấy người bọn hắn cần nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

Thật lòng, hắn rất không nguyện ý đối đầu với quỷ diện nhân kia nữa.

Lúc nãy, hắn đã cùng quỷ diện nhân chạm trán qua rồi. Thủ đoạn của đối phương rất lợi hại, thần thông biến hoá khó lường, tuyệt chẳng phải hạng như Thiên Hồ Nguyệt có khả năng so được. Tiếp tục đánh xuống, Lăng Tiểu Ngư hắn không đủ lòng tin sẽ thắng được.

Chạy, theo hắn đó là lựa chọn tốt nhất lúc này.

Thứ cần lấy đã lấy được, hà tất phải cùng một địch nhân cường đại tiếp tục sống mái?

Nên nhớ, đối phương là kẻ có liên hệ với Hỗn Độn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 399: Chiến!

Tránh né, đào tẩu, đấy là ý niệm của Lăng Tiểu Ngư. Và... cũng chỉ dừng ở ý niệm. Bởi lẽ thực tế, nó đã diễn ra theo chiều hướng khá ư tồi tệ.

Đúng như Lăng Tiểu Ngư nghĩ, quỷ diện nhân, hắn vẫn còn sống. Không những sống mà còn sống rất khoẻ. Trên mình hắn, trừ bỏ chút thương tích do

Linh Ngục Trường Qua gây ra thì từ đầu tới chân đều nguyên si lành lặn.

Lúc này, hắn và Hỗn Độn, cả hai đang ráo riết truy đuổi ở phía sau.

...

Một bên cố chạy, một bên cố truy, cuộc rượt đuổi cứ thế mà diễn ra. Nhưng cũng chẳng lâu. Dăm ba phút bất quá thì quá trình này đã chấm dứt. Quỷ diện nhân, hắn hiện đã bắt kịp rồi.

Có một điều buộc phải công nhận, đó là huyết độn của quỷ diện nhân quả cao minh vô cùng. Thiết nghĩ nếu mà đem so với Đồ Tam Nương, tin tưởng cũng không hề thua kém.

Chắn trước lối đi, quỷ diện nhân cất tiếng: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi nghĩ có thể chạy khỏi tay ta sao?".

Nét mặt âm trầm, Lăng Tiểu Ngư đáp trả: "Vậy, ngươi cho rằng có thể đánh bại được ta?".

"Đả bại ngươi?".

Quỷ diện nhân cười: "Lăng Tiểu Ngư, muốn thắng ngươi đâu có khó".

"À..." - Hắn bổ sung - "Lăng Tiểu Ngư ngươi còn có hai trợ lực nhỉ? Không sao. Đám các ngươi cứ việc liên thủ, ta đây chẳng ngại".

"Quỷ diện nhân ngươi có vẻ đã quá tự tin rồi đó".

Đối với sự ngờ vực nọ, quỷ diện nhân lắc đầu, chẳng cho là đúng: "Lăng Tiểu Ngư, ta không phải kẻ thích huênh hoang".

"Ngươi không tin? Vậy hãy nhìn cho kỹ".

Nói đoạn, quỷ diện nhân dang tay. Bên cạnh, Hỗn Độn hiểu ý liền hoá thành một đám khói đen, nhập vào thân thể của chủ nhân mình.

"Nhân linh hợp nhất" Chứng kiến cảnh nọ, trong đầu Lăng Tiểu Ngư liền hiện lên bốn chữ ấy.

Hắn không nghĩ nhiều, lập tức thúc động linh lực, xách theo Linh Ngục Trường Qua mà lao thẳng tới.

Gia Gia, Thiên Hồ Nguyệt cũng hiểu mà dồn toàn lực công kích.

Trong nháy mắt, ba đòn mạnh mẽ giáng thẳng xuống đầu quỷ diện nhân.

Nhân lúc người đang bận thi triển bí pháp mà tấn công, hành vi xét ra quả có phần kém quang minh. Chỉ là... để ý làm gì chứ? Trong tình cảnh mà phần thắng chưa biết sẽ thuộc về ai này thì một chút "tiểu nhân" vốn rất cần thiết. Quân tử để bại vong là quân tử dại.

Làm kẻ tiểu nhân, Lăng Tiểu Ngư thực chẳng ngại. Gia Gia thì càng khỏi phải nói. Trong đầu nó vốn chưa bao giờ đem hai khái niệm "quân tử" và "tiểu nhân" phân định rạch ròi cả. Riêng với Thiên Hồ Nguyệt...

Danh phận công chúa, xuất thân cao quý, Thiên Hồ Nguyệt dĩ nhiên là người rất hiểu lễ tiết. Bản tính nàng, xưa giờ cũng rất đỗi quang minh lỗi lạc. Nhưng quang minh thì cũng phải tùy chỗ tùy nơi và tùy vào đối tượng. Một tên nhân loại, lại còn là kẻ địch ư? Giết được mới là chính đạo!

Thế đấy, Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia hay là Thiên Hồ Nguyệt, ai nấy cũng đều nguyện làm tiểu nhân, chỉ cầu giết được quỷ diện nhân. Bọn họ sẵn sàng thi triển bất cứ thủ đoạn gì, miễn là thành công thương tổn hắn.

Có điều... quỷ diện nhân, hắn lại dễ dàng bị thương tổn như vậy sao?

Trong miệng hừ lạnh một tiếng, quỷ diện nhân một bên tiếp tục cùng Hỗn Độn dung hợp, một bên thì há miệng phun ra một đạo hắc quang.

Hắc quang nọ vừa ra thì ngay lập tức phân làm ba nhánh, mỗi nhánh hoá thành một thân ảnh giống nhau như đúc, đều là mặt xanh nanh vàng, dáng hình quỷ dữ.

"Gư gư...".

"Gư ư...".

Trong tiếng kêu ghê rợn như vọng lên từ chốn thâm uyên cùng cốc, ba quỷ ảnh chả khác nào những con thú hoang bị bỏ đói lâu ngày, đồng loạt nhảy bổ vào tấn công đám người Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, Thiên Hồ Nguyệt.

"Cút!".

Thần tình hung dữ, Thiên Hồ Nguyệt mắt thấy sắp tiếp cận được quỷ diện nhân lại bị ngăn trở thì quát to một tiếng. Theo cánh tay mềm mại của nàng vung lên, một hồ trảo lập tức quét ngang quỷ ảnh.

"Gứ... ứ...!".

Bị hồ trảo đánh trúng, quỷ ảnh liền hét thảm. Dẫu vậy, nó vẫn không có ý tứ tránh lui. Thay vì lùi, nó lại tiếp tục tiến công.

"Muốn chết!".

...

"Rẹt!".

"Rẹt!".

Thiên Hồ Nguyệt vừa giải quyết xong một quỷ ảnh bên kia thì bên này, Lăng Tiểu Ngư cũng thành công tiêu diệt được một tên quỷ ảnh khác.

Nháy mắt sau, Gia Gia cũng chính thức loại được chướng ngại.

Cả ba một lời không nói, một lần nữa thúc động lực lượng, tổng lực nhắm vào quỷ diện nhân mà đánh tới.

Hắc sắc quang nhận, bạch sắc quang cầu, tử sắc quang hà, đồng thời xuất kích!

"Oành... h... h...!!".

...

Va chạm đã có. Tiếng nổ kinh thiên kia chính là minh chứng rõ ràng nhất. Quỷ diện nhân, hắn đã bị đánh trúng. Thân thể hắn lúc này đã tan thành máu.

Chỉ có điều là... Máu tươi, chúng đang tụ lại.

"Tiểu Ngư..." Biết sự chẳng tường, Gia Gia ngước nhìn Lăng Tiểu Ngư.

Đáp lại, Lăng Tiểu Ngư xoè rộng bàn tay, linh lực điên cuồng được điều động.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 400: Không Phải Hỗn Mang Chi Lực

Sát!

Mang theo khí thế kinh thiên, Lăng Tiểu Ngư xách theo Linh Ngục Trường Qua nhảy bổ vào hòng đem đám máu tươi kia triệt để tiêu hủy.

Nhưng điều đó thật sự là không thể. Ngay khi Lăng Tiểu Ngư hắn chỉ vừa tiếp cận, còn chưa kịp làm gì thì từ trong đám máu tươi kia, một đạo kim sắc quang hà đã bay ra, khiến hắn không thể không tránh lui.

"Khặc khặc...".

Trong tràng cười quái dị, hình tướng của quỷ diện nhân cũng từ từ lộ rõ.

Giống như cũ, vẫn là chiếc mặt nạ ghê rợn, vẫn là tấm áo choàng phủ khắp toàn thân. Khác, duy chỉ một điểm: khí tức. So với trước, quỷ diện nhân bây giờ đã mạnh hơn nhiều lắm.

Đảo qua một vòng, quỷ diện nhân nói: "Đám tiểu bối các ngươi, hành vi thật là đáng chê trách đấy".

Ý tứ của đối phương, mấy người Lăng Tiểu Ngư dĩ nhiên hiểu được. Dù vậy, bọn họ không đáp.

Lăng Tiểu Ngư nói với Thiên Hồ Cổ ở phía sau trong khi hai mắt vẫn nhìn chằm quỷ diện nhân đằng trước: "Cổ Cổ, lùi xa một chút!".

Dặn dò xong, hắn tiếp tục bảo Thiên Hồ Nguyệt: "Nguyệt cô nương, có bao nhiêu thực lực thì hãy đem xuất ra hết đi".

Thiên Hồ Nguyệt không phải kẻ thiển cận, chẳng cần Lăng Tiểu Ngư nói thì cũng thừa sức để hiểu rõ tình hình. Nàng biết, quỷ diện nhân kia là một kẻ vô cùng đáng sợ, thực lực hơn xa nàng. Thậm chí... chỉ sợ dù là Lăng Tiểu Ngư cũng khó lòng so bì được.

Thứ uy áp đang phát ra kia, nó quá kinh khủng. Trong đời mình, Thiên Hồ Nguyệt nàng chưa bao giờ cảm thấy bị đè ép như thế cả.

Sau khi đem bảo vật giúp muội muội gia tăng phòng hộ, Thiên Hồ Nguyệt lập tức chuyển đổi hình dạng.

Trên mặt nàng, những sợi lông màu trắng nhanh chóng hiện ra, loáng cái đã phủ đầy hai má. Tay chân, mình mẩy cũng là như vậy, bạch mao trải đầy...

Nói thì chậm nhưng thực tế, mọi thứ lại xảy ra nhanh vô cùng. Từ lúc Thiên Hồ Nguyệt bắt đầu biến đổi cho tới khi chính thức hoá thành lục vĩ yêu hồ, thời gian bất quá vài ba nhịp thở.

Thiên Hồ Nguyệt là vậy, đã đem toàn bộ vốn liếng xuất ra. Riêng phần mình, Lăng Tiểu Ngư đương nhiên cũng sẽ không giữ lại làm gì.

Địch nhân của hắn... rất mạnh.

...

Tay phải nâng lên, sau một hồi ba động, bóng dáng Huyền Long của Lăng Tiểu Ngư lại một lần nữa xuất hiện. Vẫn to lớn, vẫn uy phong như dạo nào.

"Hống!".

...

Nếu như lúc nãy, thời điểm Thiên Hồ Nguyệt biến thành lục vĩ yêu hồ quỷ diện nhân chỉ nhếch môi cười nhạt thì bây giờ, khi Huyền Long xuất hiện, hắn đã phải nhíu mày.

E ngại?

Nghi hoặc nhiều hơn.

Thông qua thần niệm, hắn cùng Hỗn Độn trao đổi...

"Hỗn Độn, ngươi nhìn ra được gì?".

"Chủ nhân, ta cũng không rõ ràng lắm. Hắc long kia... nó dường như chẳng phải đạo thuật. Ta cảm nhận được khí tức sinh mệnh".

"Là tàn hồn?".

"Không. Không giống...".

Hỗn Độn nói tiếp: "Chủ nhân, khí tức của hắc long này... rất kỳ lạ".

"Nói rõ".

"Lúc đầu ta không để ý, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, ta thấy khí tức của hắc long đồng dạng với lực lượng mà Lăng Tiểu Ngư sử dụng. Loại lực lượng này... Chủ nhân, ta sợ rằng phẩm cấp so với thái âm chi lực cũng chẳng kém hơn đâu".

Quỷ diện nhân càng nghe thì khuôn mặt càng trở nên âm trầm.

Hắn nhìn chằm Lăng Tiểu Ngư, thầm nghĩ: "Xem ra bí mật của tên phản đồ này thật không ít".

"Chủ nhân!".

Nghi vấn của quỷ diện nhân còn chưa kịp thu hồi thì trong đầu hắn, giọng Hỗn Độn đã lại cất lên. Khá là kích động.

Ngờ vực, quỷ diện nhân truy vấn: "Hỗn Độn, chuyện gì?".

"Chủ nhân!" - Kích động còn chưa lắng, Hỗn Độn nói - "Ngài mau nhìn! Khí tức của Lăng Tiểu Ngư!".

Y lời, quỷ diện nhân chuyển lực chú ý, nhìn qua thì thấy Lăng Tiểu Ngư đang chụm hai tay vào với nhau. Theo động tác của hắn, từ hai cánh tay, hai đạo lực lượng một trắng một đen đang cùng nhau hoà trộn.

Âm - dương nhị khí?

Như chợt nghĩ tới điều gì, quỷ diện nhân hỏi: "Hỗn Độn, thứ lực lượng này?".

"Chủ nhân, nó... nó dường như... dường như là hỗn mang chi lực!".

"Hỗn mang chi lực..." Quỷ diện nhân lặp lại, nội tâm khá là rung động.

Nhưng hắn rung động còn chưa được mấy giây thì Hỗn Độn lại bảo: "... Cũng không phải. Lực lượng này... hình như hơi khác với hỗn mang chi lực...".

"Hỗn Độn." - Quỷ diện nhân nhíu mày - "Vậy rốt cuộc là phải hay là không phải".

Hỗn Độn không đáp ngay. Nó trầm ngâm một lúc rồi mới chốt hạ: "Chủ nhân, ta nghĩ... hẳn là không phải. Hỗn mang chi lực ta đã từng thấy qua. Nó vốn chẳng thể phân tách hay là dung hợp. Lực lượng của Lăng Tiểu Ngư... chắc có lẽ chỉ là một loại hậu thiên chi lực, tu theo đạo pháp mà thành".

"Tu theo đạo pháp sao?".

Quỷ diện nhân thả lỏng tâm tình, chừng cũng có chút thất vọng. Nếu là tiên thiên hỗn mang chi lực thì đối với hắn sẽ có lợi ích rất lớn, bằng chỉ hậu thiên, do tu theo đạo pháp thì...

"Cũng không sao. Thứ đạo pháp có thể kiêm tu hai loại lực lượng âm - dương, phẩm cấp lại còn ngang ngửa với thái âm chi lực, nếu mà có được thì cũng rất tốt".

Là vậy đấy. Hỗn Độn và quỷ diện nhân đã nhìn lầm. Bọn họ cho thứ lực lượng mà Lăng Tiểu Ngư sở hữu chỉ là một loại hậu thiên chi lực, nhưng thực tế lại trái ngược hoàn toàn. Lực lượng của Lăng Tiểu Ngư không phải hậu thiên mà là tiên thiên.

Hỗn Độn chỉ nói đúng một điểm, đó là lực lượng của Lăng Tiểu Ngư sai biệt với hỗn mang chi lực. Nhưng, nó không biết rằng, trên đời này vẫn còn có một loại lực lượng vượt trên cả hỗn mang chi lực nữa: hỗn nguyên chi lực.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 401: Thực lực chân chính của quỷ diện nhân

Hỗn Độn là linh chủng sinh ra từ thuở hồng hoang, khi thiên mới khai, khi địa mới lập, có thể nói, nó là một trong những tồn tại thuộc vào hàng xa xưa nhất. Ấy thế mà đến chính nó cũng không thể nhận thức được hình tướng của hỗn nguyên chi lực, như vậy, chỉ có một cách để giải thích: ở thời đại nó sinh ra, hỗn nguyên chi lực đã không ai còn thấy nữa. Nói cách khác, hỗn nguyên chi lực này đã tồn tại trước cả hồng hoang, hoặc... ở thế giới này của nó, hỗn nguyên chi lực vốn là chưa bao giờ xuất hiện qua. Nếu đúng là vậy thì xem ra Lăng Tiểu Ngư, nguồn gốc của hắn thực chẳng ở đây, trong thế giới này. Có thể hắn đến từ một nơi nào đó xa xôi hơn, cổ lão hơn.

Lăng Tiểu Ngư, đến cùng thì hắn là tồn tại bậc nào? Là Chí Thượng của nơi nào?

Đáp án có lẽ cũng chỉ có thể chờ hắn hoặc Gia Gia khôi phục ký ức tiền kiếp mới biết được.

Còn hiện tại...

Cuộc chiến đã chính thức nổ ra. Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, Thiên Hồ Nguyệt, cả ba đã đồng loạt xuất thủ tấn công quỷ diện nhân. Bằng những đòn đánh mạnh mẽ nhất.

Ba vị chân nhân cảnh hậu kỳ cùng hợp lực, khí thế to lớn bậc nào có thể nghĩ. Bảo chấn nhiếp thế nhân cũng chẳng ngoa.

Chỉ có điều... quỷ diện nhân, hắn không phải dạng vừa, một đối thủ dễ chơi. Hắn rất khó xơi. Bằng chứng là lúc này, qua cả đỗi bị mấy người Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, Thiên Hồ Nguyệt vây công mà hắn vẫn như cũ bình yên vô sự. Nói gì thương tổn, ngay một sợi tóc hắn còn chẳng mất nữa là.

Tạm tách ra khỏi đợt quần công, quỷ diện nhân xem thường: "Lăng Tiểu Ngư, các ngươi chỉ có bao nhiêu đó thực lực thôi sao? Thật là khiến ta thất vọng".

Không thấy hồi âm, quỷ diện nhân nói tiếp: "Lăng Tiểu Ngư, đừng trách ta không cho các ngươi một cơ hội. Biết điều thì đem thân xác Ái Chân Kha Lạc Hoàng giao ra rồi buông tay chịu trói, ta sẽ mở lòng từ bi mà tha cho các ngươi một mạng!".

"Buông tay chịu trói?" - Thiên Hồ Nguyệt hừ lạnh - "Ác tặc, ngươi cho mình là ai?".

Quỷ diện nhân nghe vậy thì liền chuyển mắt nhìn sang. Hắn im lặng vài giây, rồi bật cười.

"Ta là ai? Ha ha ha...!".

"Các ngươi muốn biết ta là ai?! Tốt! Ta sẽ cho các ngươi biết ta là ai!".

Dứt câu, quỷ diện nhân liền hành động. Không phải tấn công mà là đứng yên tại chỗ, thi triển thần thông.

Đầu tiên, hắn chắp tay trước ngực, sau đó thì nhắm mắt, miệng râm ran những câu từ tối nghĩa. Thanh âm rất giống khi người đọc kinh phật.

"Soạt!".

Vở cũ tái diễn, Lăng Tiểu Ngư vừa thấy quỷ diện nhân bên kia đứng bất động thì lập tức xách Linh Ngục Trường Qua lao tới. Phía sau hắn, Huyền Long, Gia Gia, Thiên Hồ Nguyệt cũng tức tốc lao theo.

Nhưng, ngay tại khoảnh khắc mới vừa tiếp cận, khi những đòn công kích của bọn họ còn chưa kịp chạm vào người quỷ diện nhân thì dị biến bỗng nổi lên. Từ trên người quỷ diện nhân, kim quang bất ngờ đại phóng. Lực lượng lớn tới nỗi buộc cho mấy người bọn họ phải gấp rút thoái lui.

Trong vầng sáng chói loà, bóng dáng quỷ diện nhân dần hiện rõ. Hắn đang chậm rãi đạp bước giữa không. Nhưng... không chỉ mỗi mình. Phía sau hắn còn có một thứ khác. Đó là một hư ảnh phật đà ba đầu sáu tay, cao hơn ba mươi thước, toàn thân lấp lánh kim quang, thần thái uy nghi vô cùng.

"Phật tướng!".

Trông thấy hư ảnh tôn phật đà ba đầu sáu tay kia, nội tâm Lăng Tiểu Ngư càng thêm trầm trọng.

"Thật không ngờ ngươi lại là cao phủ phật môn".

"Cao thủ phật môn?".

Quỷ diện nhân mỉm cười: "Lăng Tiểu Ngư, nói vậy e còn hơi sớm".

Sớm?

Lăng Tiểu Ngư có phần nghi hoặc. Hắn không hiểu đối phương có ý gì. Dẫu vậy, hắn cũng thôi không hỏi han hay là dò xét chi nữa. Căn bản là chẳng đủ thời gian.

Bên kia, quỷ diện nhân đã bắt đầu triển khai công kích rồi.

...

Dưới sự thao túng của quỷ diện nhân, phật tướng không ngừng xuất thủ. Sáu cánh tay của nó, mỗi cái một hướng, hết đông đến tây, hết nam tới bắc, liên tục giáng xuống đầu địch nhân.

Đám người Lăng Tiểu Ngư, bọn họ dĩ nhiên đã cố gắng chống đỡ, ra sức phản kích, thế nhưng là... tác dụng dường như không quá lớn.

Phật tướng, nó vẫn sừng sững ngay đó, toàn thân chẳng sứt mẻ miếng nào.

...

"Hừm...".

Xen giữa những tiếng nổ đinh tai, những lần chạm trán ồn ào, một thanh âm trầm thấp chợt cất lên. Nơi phát là từ trong miệng quỷ diện nhân.

Hắn... có vẻ không được hài lòng. Nguyên do hẳn là bởi vì phật tướng vẫn chưa thể thương tổn được đám người Lăng Tiểu Ngư.

Tâm niệm khẽ động, hắn nhanh chóng bắt quyết, há miệng phun ra một giọt máu tươi.

Giọt máu nọ vừa ra thì liền chia tách, một hoá thành năm. Kế đấy, theo tiếng hô của quỷ diện nhân, chúng đồng loạt gia tăng kích thước. Nháy mắt sau, năm thân ảnh huyết nhân đã liền xuất hiện. Tên nào tên nấy vậy mà đều sở hữu khí tức chân nhân cảnh hậu kỳ...

Ghê gớm. Thật sự là rất ghê gớm. Chẳng cần gì khác, chỉ bằng vào hai đại thần thông phật tướng và huyết nhân mà quỷ diện nhân vừa mới thi triển ra thôi cũng quá đủ để xếp hắn vào hàng đỉnh cấp, vị thế ngang tầm với nhất giáo chi chủ Đồ Tam Nương, với nhất tộc chi vương Thiên Hồ Đại Mi rồi.

Đạo hạnh kẻ này, khẳng định đã không thua kém ai ở thời đại này.

Nói quá?

Nếu vẫn cho rằng quỷ diện nhân chưa xứng vậy thì hãy xem tiếp điều mà hắn đang làm.

Đúng vậy. Phật tướng, huyết nhân, chúng vẫn chưa phải toàn bộ. Tiếp sau hai đại thần thông ghê gớm ấy, quỷ diện nhân đã nhanh chóng thi triển thêm một đại thủ đoạn nữa.

Trong kim quang rực rỡ, hắn ngự giữa không trung, hô to một tiếng: "Khởi!".

Tức khắc, một mảng thiên địa liền biến sắc. Ngày hoá thành đêm, mây đen giăng kín...

Thế rồi, từ trong đám mây, lôi điện không ngừng hội tụ, tựa như dòng nước chảy về phía quỷ diện nhân, được hắn giữ ở trong tay.

Khống lôi! Quỷ diện nhân hắn vậy mà có thể khống lôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 402: Tình cảnh nguy nan

"Không thể nào! Không thể nào!".

Trong đầu Lăng Tiểu Ngư đã liên tiếp hô lên ba chữ ấy: "Không thể nào".

Hắn chẳng tài nào tin được. Không phải vì sự cường đại của quỷ diện nhân mà là vì thủ đoạn khống lôi vừa rồi. Thần thông kia, nó rõ ràng... rõ ràng là Thái Ất Thần Minh Đạo: Ngự Lôi Chân Quyết - một trong những loại đạo thuật tối cao nhất của Kim Kiếm Phong!

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Tại sao quỷ diện nhân lại biết đạo pháp bất truyền của Thiên Kiếm Môn?

Ma công, Phật pháp, Đạo thuật, tất cả lại cùng hiện hữu trong một người. Phật, Đạo, Ma tam hệ đồng tu... Quỷ diện nhân, hắn là thứ gì thế này...

Yêu nghiệt? Chỉ e còn chưa đủ để lột tả. Nên biết, phật tướng, huyết nhân, khống lôi, ba thần thông ấy của hắn, mỗi một cái đều đã đạt đến trình độ thượng thừa, dư sức ngang dọc tu tiên giới rồi. Phật, Ma thế nào thì Lăng Tiểu Ngư đích xác còn chưa rõ, nhưng riêng với Đạo thuật... Lăng Tiểu Ngư hắn dám cá dù có là Cơ Thành Tử - chưởng môn hiện thời của Thiên Kiếm Môn - cũng không thể thể hiện ra được thần uy như vậy!

Kinh sợ qua đi, Lăng Tiểu Ngư siết chặt Linh Ngục Trường Qua, cất giọng trầm trọng: "Gia Gia, mở thông đạo".

Thế là đã rõ. Lăng Tiểu Ngư, hắn muốn chạy. Hắn biết, nếu chỉ dùng độn thuật thông thường thì mấy người bọn hắn sẽ vô phương thoát được. Quỷ diện nhân, hắn quá nhanh.

Mở thông đạo không gian, đó là phương án hữu hiệu nhất lúc này. Chỉ là... để mở được thông đạo, Gia Gia cần một khoảng thời gian để thi pháp. Nói cách khác, Lăng Tiểu Ngư hắn cần phải bảo vệ, ngăn chặn sự quấy nhiễu từ ngoại nhân, mà cụ thể ở đây là quỷ diện nhân.

Khỏi phải nghĩ, đó là một nhiệm vụ hết sức khó khăn. Ngẫm mà xem, ba người hợp lực còn bị quỷ diện nhân đánh cho chật vật thì huống chi là hai người. Trong lúc thi pháp mở ra thông đạo, Gia Gia sẽ không thể trợ giúp đối kháng cùng quỷ diện nhân được.

Chống đỡ đã khó, nay lại còn phải bảo hộ cho Gia Gia... Đúng là khó càng thêm khó.

Lăng Tiểu Ngư biết, rất có thể thông đạo còn chưa kịp mở ra thì hắn và Thiên Hồ Nguyệt đã phải trọng thương, thậm chí bị giết. Nhưng xét tình cảnh lúc này, hắn đâu còn lựa chọn tốt hơn. Tiếp tục đánh xuống chỉ e tất cả sẽ đều vong mạng...

Chia nhau ra chạy ư?

Nếu mà làm vậy thì mục tiêu truy đuổi của quỷ diện nhân khẳng định sẽ là Lăng Tiểu Ngư hắn và Gia Gia. Như vậy, chắc chắn một trong hai sẽ bị tóm, phần kẻ còn lại thì cũng chưa hẳn thoát khỏi nguy cơ. Thủ đoạn của quỷ diện nhân, nó quá khó lường.

Chung quy, đong trước đếm sau thì cũng chỉ còn cách kéo dài thời gian để cho Gia Gia khai mở thông đạo là khả dĩ nhất...

...

"Tiểu Ngư...".

"Gia Gia, làm đi".

"Nhưng mà ngươi...".

"Soạt!".

Tâm ý đã hạ, Lăng Tiểu Ngư chẳng nhiều lời thêm nữa. Hắn đã xách Linh Ngục Trường Qua lao lên hòng ngăn chặn bước tiến của quỷ diện nhân.

Phía sau, Thiên Hồ Nguyệt cũng nhanh chóng lao theo.

Nội tâm, Thiên Hồ Nguyệt đương nhiên là không hề nguyện ý. Thực sự thì lúc này nàng chỉ muốn mang muội muội rời khỏi đây thôi. Ngặt nỗi... nàng

không có lựa chọn. Tính mạng của muội muội nàng vẫn đang còn trong tay Lăng Tiểu Ngư. Lăng Tiểu Ngư chết thì đồng nghĩa cấm chế trong người muội muội nàng sẽ tự động kích phát, muội muội nàng sẽ chết.

"Lăng Tiểu Ngư! Ta nguyền rủa ngươi!".

...

Thiên Hồ Nguyệt thân bất do kỷ, không thể không liều mạng. Còn với Gia Gia... nó cũng không thể không cố hết sức, dù chẳng ai doạ ép.

Nó hiểu, mỗi một giây chậm trễ thì đều sẽ trở thành gánh nặng của Lăng Tiểu Ngư.

Cắn răng, nó nâng lên tử tinh cầu, bắt đầu thi pháp hòng đem thông đạo không gian mở ra...

...

"Bọn chúng lại tính làm trò gì?".

Quan sát thấy tình hình có biến chuyển, quỷ diện nhân không khỏi âm thầm suy đoán. Hắn nhíu mày, thúc động huyết nhân và phật tướng tăng cường công kích. Riêng phần mình, hắn cũng thao túng lôi điện giáng xuống đầu Gia Gia.

Tiếc rằng, hắn đã thất bại.

Đạo lôi điện vừa rồi hắn đánh ra, nó đã bị người ngăn cản. Đúng là Lăng Tiểu Ngư.

Nắm trường qua trong tay, Lăng Tiểu Ngư hét lớn: "Đối thủ của ngươi là ta!".

"Không biết sống chết!".

Dưới lớp mặt nạ, quỷ diện nhân gằn lên. Theo cái điểm tay của hắn, lôi đình thi nhau giáng thẳng vào vị trí của Lăng Tiểu Ngư, buộc Lăng Tiểu Ngư phải ngưng bước tiến, chật vật chống đỡ.

Có điều, với thực lực vốn chênh lệch, Lăng Tiểu Ngư hắn có thể chống đỡ được bao lâu?

Rất nhanh, hắn đã phải nhận lấy một vết thương trên người. Là do huyết nhân gây ra. Trong lúc mãi bận ứng phó với những đạo lôi đình, một ngọn huyết giáo đã đâm xuyên qua bụng hắn.

"Hống!".

Đang cùng bốn huyết nhân khác giao chiến, Huyền Long trông thấy chủ nhân mình bị thương thì liền kêu to một tiếng, chuyển hướng lao qua.

Ngay lập tức, các huyết nhân phóng ra ngăn chặn.

"Hống!".

...

Thiên Hồ Nguyệt đang bận đấu cùng phật tướng, Huyền Long thì lại bị huyết nhân vây giữ, lúc này, thật sự là không ai có thể tiếp viện được cho Lăng Tiểu Ngư cả. Hắn chỉ còn nước tự trông cậy vào mình.

Chỉ là... bằng vào cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 403: Chạy!

..

"Phốc!".

...

"Phốc!".

Theo thời gian trôi, những vết thương trên người Lăng Tiểu Ngư càng lúc càng nhiều. Toàn bộ đều là do huyết nhân gây ra. Chỉ một tên.

Đơn đả độc đấu Lăng Tiểu Như đương nhiên sẽ không e ngại, nhưng đối thủ của hắn, đấy nào phải chỉ duy nhất một tên huyết nhân tu vị chân nhân cảnh hậu kỳ. Trừ bỏ huyết nhân ra thì hắn còn phải ứng phó với quỷ diện nhân sở hữu Thái Ất Thần Minh Đạo: Ngự Lôi Chân Quyết kia nữa.

"Hai đánh một không chột cũng què", câu nói ấy thật rất thích hợp để sử dụng trong trường hợp này.

Nguy nan. Thật rất đỗi nguy nan...

"Gia Gia! Nhanh lên đi! Hắn sắp không chịu được nữa rồi!" Vẫn luôn theo dõi chiến cục suốt từ nãy giờ, Thiên Hồ Cổ trông thấy Lăng Tiểu Ngư liên tiếp bị lôi đình cùng huyết nhân công kích thì nội tâm gấp gáp, hướng Gia Gia bên cạnh hối thúc.

Chưa đầy chục giây mà thương tích đã như vậy, thử hỏi nếu kéo thêm nữa thì Lăng Tiểu Ngư sẽ ra sao?

Thật lòng, Thiên Hồ Cổ nàng cũng muốn lao ra hỗ trợ lắm. Nhưng... nàng không thể. Thiên Hồ Cổ nàng bất quá chỉ là một yêu tu chân nhân cảnh sơ kỳ, còn non kém lắm. Với chút tu vị ấy, nàng có thể giúp được gì đây?

Không gì cả. Bây giờ nàng lao ra thì cũng chỉ trở thành gánh nặng thêm thôi...

"Gia Gia! Ngươi mau lên đi!!".

...

Thiên Hồ Cổ là như vậy, hối thúc trong sự bất lực. Còn Gia Gia - đối tượng mà nàng hối thúc ấy...

Thời khắc này, nó cũng khẩn trương lắm rồi. Nó đã dốc hết toàn lực để đẩy nhanh tốc độ khai mở thông đạo. Nhưng coi bộ bấy nhiêu vẫn là chưa đủ. Dựa theo tình huống hiện tại mà xét xuống, sợ rằng khi thông đạo mở ra thì Lăng Tiểu Ngư cũng đã...

"Tiểu Ngư hắn sẽ chết sao?".

"Không... Không thể... Ta không muốn hắn chết... Hắn không thể chết...".

"Hắn không thể chết!".

Nội tâm kêu gào, Gia Gia lộ ra vẻ mặt điên cuồng. Trong đôi mắt nó, cường độ tử quang bất ngờ tăng lên gấp chục lần. Da thịt nó cũng là như vậy, ngập trong thứ ánh sáng màu tím...

Thế rồi, dưới yêu nhãn của Thiên Hồ Cổ, một thân ảnh thiếu nữ hiện ra. Đích xác là hình tướng của Quảng Hàn mà Gia Gia đã từng thấy sâu trong tiềm thức. Khác chăng là lúc này, "Quảng Hàn" đã không còn là ký ức nữa. Nàng là thực thể. Gia Gia, nó đã hoá thành Quảng Hàn. Hay nói đúng hơn là... thân thể nó đã lớn lên, hệt như Quảng Hàn.

Chuyện gì đã xảy ra?

Gia Gia đã dùng thuật biến hình ư? Vào giây phút nguy nan này?

Coi bộ không phải. Hình như đã có chuyện gì đó thực sự xảy ra. Một sự chuyển hoá mà thậm chí ngay đến bản thân Gia Gia cũng chẳng lường trước.

Và, may thay, đấy là một tín hiệu tốt, đáng để vui mừng.

Sau khi hình dáng thay đổi, hoá thành người lớn thì thần kỳ thay, năng lực khai mở thông đạo không gian của Gia Gia cũng bỗng nhiên tăng tiến. Đáng nói hơn là sự gia tăng này, con số rất lớn.

Nếu như mới rồi Gia Gia phải tiêu tốn cả chục giây mới khai thông được một lỗ nhỏ thì bây giờ, trong nháy mắt, cùng tiếng hét "Khai!" của nó, thông đạo đã lập tức nới rộng ra hơn sáu thước.

Một bên giữ cho thông đạo tiếp tục duy trì, một bên Gia Gia hô gọi:

"Tiểu Ngư, đi!".

Nghe được tiếng gọi, biết là Gia Gia đã mở xong thông đạo, Lăng Tiểu Ngư liền trở hướng thoái lui. Thiên Hồ Nguyệt cũng là như thế, tốc độ thoái lui thậm chí còn nhanh hơn Lăng Tiểu Ngư một nhịp.

"Đi mau!".

Hiểu rõ tình thế, Lăng Tiểu Ngư, Gia Gia, Thiên Hồ Cổ, Thiên Hồ Nguyệt, bốn người như một, tất cả khẩn trương tiến vào thông đạo.

Nhưng chính lúc này, ở phía sau, một đạo lôi đình khủng bố chợt đánh tới.

Quỷ diện nhân, hắn muốn đem thông đạo thời không phá vỡ.

Lẽ dĩ nhiên, Lăng Tiểu Ngư sẽ không để cho hắn làm như vậy. Miệng hô một tiếng "Đi!", sau cái vung tay đem Thiên Hồ Cổ đẩy vào thông đạo, hắn siết chặt Linh Ngục Trường Qua, dốc sức bình sinh mà chém ra một nhát.

"Oành!".

"Oành... h... h...!!".

...

Tiếng nổ đã ngưng, bạo liệt đã lắng. Thông đạo không gian do Gia Gia khai mở, nó hiện cũng biến mất rồi.

Không. Không phải bị quỷ diện nhân phá hủy, chẳng qua là nó đã được đóng lại thôi.

Đúng vậy. Đám người Lăng Tiểu Ngư, bọn họ đã thành công tẩu thoát.

"Thông đạo không gian... Vậy mà lại là thông đạo không gian...".

Nét mặt âm trầm, quỷ diện nhân nhìn chằm vị trí của thông đạo đã đóng, căm hận thốt ra.

"Lăng Tiểu Ngư, các ngươi đừng nghĩ có thể thoát khỏi tay ta!".

Quỷ diện nhân nói xong thì liền thi triển đạo thuật. Theo tiếng hô của hắn, năm huyết nhân đồng loạt tan ra thành trăm ngàn giọt máu nhỏ; kế đấy, chúng chia ra bốn phương tám hướng, toàn bộ cùng phóng đi.

Một lúc sau...

Đôi mắt đang nhắm bỗng mở, quỷ diện nhân cười gằn: "Lăng Tiểu Ngư, bắt được ngươi rồi".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 404: Tử thi thức giấc (1)

Cũng chẳng biết quỷ diện nhân đã dùng bí thuật truy tung gì mà có thể tìm được vị trí của đám người Lăng Tiểu Ngư, cho dù bọn họ đã dịch chuyển bằng thông đạo không gian, đã ở khoảng cách rất xa.

Nhưng bất kể bí thuật ấy có là gì đi nữa thì tác dụng, tính ra cũng không nhiều.

Đồng ý là quỷ diện nhân đã tìm được vị trí của đám người Lăng Tiểu Ngư đấy, thế nhưng đám người Lăng Tiểu Ngư, bọn họ đâu có đứng yên để chờ quỷ diện nhân hắn truy tới.

Trên thực tế, bọn họ đã tiếp tục chạy. Chẳng phải phi hành hay độn pháp mà bằng thông đạo không gian. Gia Gia, nó lại tiếp tục khai mở. Tốc độ thì khỏi phải nói, nhanh hơn trước gấp cả chục lần.

Nếu như ban nãy, Gia Gia đã phải tốn cả chục giây mới bắt đầu mở ra được một lỗ nhỏ thông đạo thì bây giờ, thời gian để nó làm được, con số bất quá khoảng một giây mà thôi.

Một giây và mười giây, chênh lệch thật là nhiều lắm. Với tốc độ chóng vánh ấy, thử hỏi quỷ diện nhân há lại có thể truy tung được?

Thủ đoạn của quỷ diện nhân đúng rất ghê gớm, khó lường. Nhưng có lợi hại đến mấy thì hắn vẫn chỉ là người. Cảnh giới của hắn, nó có thể đã đã vượt qua mức chân nhân hậu kỳ, đã đặt nửa bước vào tiên nhân chi cảnh, nhưng bán bộ tiên nhân và chân chính tiên nhân, khoảng cách vẫn còn rất xa. Cái khác không nói, riêng ở khoản khai mở thông đạo không gian thì so với trình độ của Gia Gia hiện thời, quỷ diện nhân chắc chắn kém xa.

Quỷ diện nhân, hắn sẽ phải bỏ cuộc.

Và thực tế, hắn đúng là đã bỏ cuộc. Sau hai lần truy tung, đến lần thứ ba thì hắn đã vô phương dò ra vị trí của đám người Lăng Tiểu Ngư được nữa. Bọn họ đã ở quá xa rồi.

"Khốn kiếp!".

"Thật khốn kiếp!".

Tốn cả tháng trời bôn ba, hôm nay rốt cuộc cũng tìm ra được lăng mộ của Ái Chân Kha Lạc Hoàng, những tưởng sẽ thành công lấy tới, ai ngờ... Giữa đường lại nhảy ra một tên Lăng Tiểu Ngư, bị hắn phỗng mất tay trên, tâm trạng quỷ diện nhân hiện thế nào có thể nghĩ.

Hắn rất căm hận.

Phải biết, thân xác của Ái Chân Kha Lạc Hoàng có ý nghĩa vô cùng to lớn đấy. Nàng ta là thái âm chi thể, công pháp tu luyện là Thiên U Minh Ngọc Công, thời điểm bị đưa vào lăng mộ tu vi còn sắp đột phá lên Huyền ma chi cảnh nữa... Mặc dù hôm nay, thời đại đã khác, năm tháng đã trôi qua quá nhiều, Ái Chân Kha Lạc Hoàng cũng chắc chắn đã hao tận thọ nguyên, nhưng sinh mệnh dẫu tắt thì thân thể vẫn còn đó. Với thái âm chi thể, với thịt da xương cốt đã được Thiên U Minh Ngọc Công cải biến cộng thêm sự bảo quản của Vực Quan cùng bảo vật Cung Đâu, cấm chế, quỷ diện nhân tuyệt đối khẳng định thể xác của nàng vẫn hoàn hảo vẹn nguyên...

"Chủ nhân, bây giờ ngài tính thế nào? Nếu cứ để vậy thì thật sự rất nguy hiểm".

"Hỗn Độn, ngươi có ý gì?".

Thông qua thần niệm, Hỗn Độn đáp: "Chủ nhân, ta có thể khẳng định với ngài đứa bé kia không phải nhân loại, càng không phải xuất ra ở thời đại này. Nguồn gốc của nó chắc chắn rất đỗi xa xưa, thậm chí có thể còn tồn tại trước cả ta...".

"Chủ nhân, ngài thử nghĩ. Nếu như thần trí của nó vẫn minh mẫn, như vậy, đối với thân xác Ái Chân Kha Lạc Hoàng, nó không thể không nhìn ra ý nghĩa. Giả sử... nó trực tiếp sử dụng, hoặc giả mách cho Lăng Tiểu Ngư kia cách sử dụng, vậy thì... Chủ nhân, sắp tới thế gian sẽ có tiên nhân tái hiện. Mà vị tiên nhân đó... lại không phải ngài".

Quỷ diện nhân càng nghe thì khuôn mặt càng trở nên âm trầm. Từ lâu, thống nhất tu tiên giới, xưng bá thiên hạ chính là khát vọng của hắn. Hắn đã làm biết bao nhiêu chuyện, đã dày công sắp đặt bao nhiêu thứ, hết thảy đều là vì mục tiêu này. Hôm nay, hắn chỉ còn kém một chút nữa liền có thể hoàn thành tâm nguyện, làm sao cam lòng chấp nhận bị Lăng Tiểu Ngư phá hỏng.

Tiên nhân... Đó phải là hắn!

"Hỗn Độn." - Thanh âm nghiêm túc, quỷ diện nhân hỏi - "Cần bao nhiêu thời gian để hấp thụ thân xác của Ái Chân Kha Lạc Hoàng?".

"Cái này...".

Hỗn Độn trầm ngâm suy tính một lúc rồi báo lại: "Chủ nhân, theo ta tính thì tối thiểu cũng phải mất ba tháng thời gian".

"Ba tháng sao... Nói vậy nghĩa là chúng ta có ba tháng thời gian để bắt giữ Lăng Tiểu Ngư và đứa bé kia".

...

"Chủ nhân, thứ cho ta nói thẳng. Bọn họ vừa mới thoát khỏi nguy cơ, trong tay lại đang nắm giữ thân xác Ái Chân Kha Lạc Hoàng, thời gian tới khẳng định bọn họ sẽ mai danh ẩn tích, muốn tìm chỉ e là việc bất khả thi".

Mấy lời này của Hỗn Độn đều là chân tâm thật dạ. Hỗn Độn hắn không nghĩ mình và quỷ diện nhân còn có cơ hội bắt giữ Lăng Tiểu Ngư và đứa bé kia nữa. Sợ rằng lần sau gặp lại, hắn và quỷ diện nhân mới là những kẻ phải quay đầu bỏ chạy.

"Thuần âm chi thể... Cơ hội ngàn vạn năm mới có một mà lại để vuột mất... Thật sự là đáng tiếc...".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 405: Tử thi thức giấc (2)

Hỗn Độn là vậy, đang vô cùng tiếc hận. Thân xác Ái Chân Kha Lạc Hoàng thì ít mà thân xác Gia Gia thì nhiều. Phải, nó đinh ninh rằng mình đã bỏ lỡ, ngày sau dẫu gặp lại thì tình cảnh cũng khác xa hôm nay, chẳng dễ gì mà bắt giữ Gia Gia và Lăng Tiểu Ngư được nữa.

Tuy nhiên, đó là Hỗn Độn nghĩ. Quỷ diện nhân, hắn lại nghĩ khác.

Quỷ diện nhân nói: "Hỗn Độn, bất khả thi hay không bây giờ nói vẫn còn quá sớm".

Sớm?

Nghe ra vẻ tự tin của quỷ diện nhân, Hỗn Độn mới ngờ vực: "Chủ nhân, ý ngài là... chúng ta có thể bắt được Lăng Tiểu Ngư và đứa bé kia?".

"Hoàn toàn có thể." Quỷ diện nhân gật đầu xác nhận.

"Chủ nhân, Hỗn Độn ta ngu muội, mong chủ nhân ngài nói rõ".

Quỷ diện chả thấy có gì cần phải che giấu, liền nói ra: "Hỗn Độn, Lăng Tiểu Ngư có một người cô cô, danh gọi Lăng Ngọc Yến. Hiện giờ nàng ta đang ngụ ở Trúc Kiếm Phong của Thiên Kiếm Môn".

"Chủ nhân, ý ngài là muốn dùng Lăng Ngọc Yến để dẫn dụ Lăng Tiểu Ngư xuất hiện?".

"Không sai, ý ta chính là như vậy".

"Nhưng mà chủ nhân, Lăng Tiểu Ngư liệu có vì một người cô cô là Lăng Ngọc Yến mà xuất đầu lộ diện?".

Đối với điều này, Hỗn Độn thực rất hoài nghi. Bởi theo khía cạnh nào đó mà nói thì đa phần, những kẻ tu tiên luyện đạo, tình cảm vẫn thường ít hơn phàm nhân chốn thế tục. Dẫu là ruột thịt thì cũng chả nặng hơn được bao nhiêu. Đối với tu tiên giả, tu vi, cảnh giới, trường sinh bất lão, đấy mới là những thứ xếp trên tất thảy.

Tạm cứ cho Lăng Tiểu Ngư không phải diện tà tu, phường bạc nghĩa, trong lòng đối với người cô cô là Lăng Ngọc Yến vẫn còn tưởng niệm, như vậy cũng khó có khả năng hắn sẽ vì nàng mà xuất đầu lộ diện.

Đã tu luyện tới cảnh giới chân nhân hậu kỳ, sở hữu một thân bản lãnh thế kia thì Lăng Tiểu Ngư hắn há đâu là một tên đần độn? Kế hoạch dẫn dụ, sự hung hiểm, hắn lẽ nào lại chẳng nhìn ra?

Tinh vi? Có thể tinh vi được tới đâu?

Nên nhớ, lúc này Lăng Tiểu Ngư hắn đang thân mang báu vật. Trong tay hắn chính là thân xác Ái Chân Kha Lạc Hoàng - một thứ có thể giúp người nhất cử đột phá cánh cửa tiên nhân. Hắn sẽ vì một người cô cô mà từ bỏ cơ hội thành tiên ư?

Hiểu được tâm tư của Hỗn Độn, quỷ diện nhân bảo: "Theo như ta được biết thì Lăng Tiểu Ngư là một kẻ trọng tình trọng nghĩa. Thời điểm còn là môn nhân Thiên Kiếm, Lăng Tiểu Ngư hắn đã vì cô cô của mình mà làm ra rất nhiều chuyện...".

"Mặc dù đã có hơn mười năm trôi qua, thực lực Lăng Tiểu Ngư bây giờ đã hơn xa lúc trước, nhưng trong trận chiến vừa rồi, theo như những gì ta quan sát được thì bản chất của hắn cũng không sai biệt lắm đâu. Ta có lòng tin, một khi Lăng Ngọc Yến lâm nguy thì hắn sẽ xuất hiện".

"Chủ nhân, ngài đối với Lăng Tiểu Ngư hình như hiểu rất rõ?".

Quỷ diện nhân cười nhạt: "Thiên Kiếm Môn cũng không có nhiều kẻ ngốc".

...

...

Một âm mưu đã hình thành, và đang bắt đầu được người thực hiện. Quỷ diện nhân, hắn muốn dùng thủ đoạn để ép Lăng Tiểu Ngư hiện thân.

Toan tính của hắn, nó liệu có thành công? Hay rồi sẽ thất bại?

Trước mắt chẳng ai có thể trả lời được. Đáp án còn nằm ở tương lai.

Còn hiện tại...

Giữa chốn núi rừng hoang vu, một toán người vừa mới từ trong thông đạo không gian bước ra.

Là đội ngũ của Lăng Tiểu Ngư - kẻ mà quỷ diện nhân đang âm thầm mưu tính.

Lúc này, tình trạng của mấy người bọn họ thực chả tốt gì mấy. Nhất là Lăng Tiểu Ngư. Khuôn mặt hắn, nó gần như chả còn tí huyết sắc nào nữa. Hệt như người nằm trên giường bệnh lâu ngày vậy.

Rõ ràng, Lăng Tiểu Ngư hắn đã bị thương rất nặng.

"Tiểu Ngư, ngươi sao rồi?".

Một tay ôm ngực, Lăng Tiểu Ngư cúi nhìn Gia Gia, đang toan mở miệng thì... Thần tình hắn, nó chợt biến. Liền theo đấy, đầu hắn ngửa ra sau; từ trong miệng hắn, máu tươi phun trào.

"Tiểu Ngư!".

"Tiểu Ngư!".

...

...

Thời khắc thông đạo không gian mở ra, vì muốn ngăn chặn quỷ diện nhân, Lăng Tiểu Ngư đã liều mình cùng đạo lôi đình khủng bố kia trực tiếp đối đầu. Bởi do tu vi chênh lệch nên người chịu thiệt, đó sẽ không thể nào là quỷ diện nhân được. Lăng Tiểu Ngư, hắn mới là kẻ phải ăn đau khổ.

Thử nghĩ, ngay đến Linh Ngục Trường Qua còn bị lôi đình phá hủy thì huống hồ một thân thể bằng xương bằng thịt? Tuy chỉ còn sót lại mấy thành dư lực, nhưng bấy nhiêu thôi cũng quá đủ để đẩy cho Lăng Tiểu Ngư hắn rơi vào hiểm cảnh rồi.

Còn sống được, tính ra cũng đã không tệ.

Lăng Tiểu Ngư, hắn tự cảm thấy hài lòng với kết quả này.

Trải qua mấy canh giờ hôn mê, sau khi hồi tỉnh, hắn đã nhanh chóng tiến hành đả toạ liệu thương. Tương tự, Thiên Hồ Nguyệt cũng khoanh chân ngồi điều tức.

Hiện giờ, bên trong thạch động, còn mở mắt duy chỉ mỗi Gia Gia và Thiên Hồ Cổ. Mà Gia Gia thì... Suốt từ nãy giờ, nó vẫn mãi đăm chiêu...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 406: Tử thi thức giấc (3)

Đi qua bước lại hồi lâu, Thiên Hồ Cổ cuối cùng chẳng nhịn được. Nàng tiến lại chỗ Gia Gia đang ngồi, khẽ giọng hỏi:

"Hmm... Gia Gia, hình dạng của ngươi lúc đó...?".

Gia Gia ngẩng đầu nhìn lên. Nét mặt không rõ buồn vui, nó lắc đầu: "Cổ Cổ, ngươi đừng hỏi. Ta... cũng không biết".

Không biết?

"Gia Gia, nhưng không phải ngươi...".

Thiên Hồ Cổ nói tới đó thì ngưng. Có vẻ nàng cũng đã nhận ra được sự khác thường của Gia Gia.

Cứ thế, bầu không khí chìm vào trong tĩnh lặng. Mơ hồ chẳng rõ...

Sự trầm lắng ấy đã kéo dài khá lâu. Đủ để làm cho Thiên Hồ Cổ cảm thấy ngột ngạt, khiến nàng phải đứng dậy, nhấc chân bước ra ngoài thạch động. Chừng khi Lăng Tiểu Ngư nhích động hàng mi, lúc này nàng mới quay gót trở vào.

Nàng nhìn hắn, hỏi: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi... ngươi thế nào rồi?".

Một sự quan tâm hoàn toàn khác trước. Thiên Hồ Cổ, nàng đã thể hiện một cách công khai, ngay trước mặt tỷ tỷ mình.

Âu cũng phải. Sau những gì đã trải qua, thái độ thù địch mà nàng dành cho Lăng Tiểu Ngư, thiết nghĩ cũng nên thay đổi rồi. Còn nhớ lúc đó, trong giây phút cận kề sinh tử, chính Lăng Tiểu Ngư là người đã đẩy nàng vào thông đạo...

Hành động ấy, nó đúng thật chẳng lớn, tuy nhiên, một việc làm nhỏ nhoi như vậy thôi cũng đủ để nói lên nhiều điều. Chí ít, với Thiên Hồ Cổ, nàng cảm nhận được sự quan tâm của Lăng Tiểu Ngư dành cho mình.

Còn với Thiên Hồ Nguyệt...

Biết thì đúng cũng có biết, nhưng dù có biết, có nhận ra lòng tốt của Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt nàng vẫn y như cũ, khó mà có thái độ thân thiện hoà nhã được. Dĩ nhiên, nàng cũng không thích nhìn thấy muội muội mình đi quan tâm lo lắng cho hắn.

Đứng hẳn dậy, Thiên Hồ Nguyệt vừa tiến đến chỗ muội muội vừa nói: "Kẻ xấu như hắn thì không dễ gì mà chết được đâu. Cổ Cổ muội đừng lo chuyện bao đồng".

"Nhị tỷ...".

"Ta nói sai gì sao?".

"Tỷ...".

Trong lúc Thiên Hồ Cổ còn chưa tìm ra được lời để nói thì bên cạnh, Lăng Tiểu Ngư đã lên tiếng. Đối tượng mà hắn hướng đến là Thiên Hồ Nguyệt:

"Nguyệt cô nương không nói sai gì cả".

Hắn chuyển thân đứng dậy, tiếp lời: "Cô nương nói rất đúng, Lăng Tiểu Ngư ta đích xác chẳng phải người tốt".

"Hừ, cũng tự biết đấy".

...

"Lăng Tiểu Ngư, giờ ngươi tính thế nào? Sẽ làm gì tỷ muội chúng ta?".

Lăng Tiểu Ngư làm ra chiều nghi hoặc: "Nguyệt cô nương, sao lại nói vậy?".

Nét mặt vẫn như cũ, cau có khó gần, Thiên Hồ Nguyệt đáp: "Lăng Tiểu Ngư, ngươi không cần phải làm bộ làm tịch. Lời hứa của ngươi, lẽ nào còn cần ta nhắc lại?".

Lời hứa?

Lăng Tiểu Ngư ngẫm một chút thì liền hiểu ra. Hắn gật gù: "Không sai, ta đúng là có hứa sau khi lấy được thứ ta cần thì sẽ trao trả tự do cho tỷ muội cô nương".

"Vậy sao ngươi không thực hiện?".

Lăng Tiểu Ngư dang tay, nửa thật nửa đùa mà rằng: "Nguyệt cô nương cũng đâu bị trói giữ, muốn đi thì tùy thời đều có thể mà".

"Đi?".

Thiên Hồ Nguyệt tức khí: "Cấm chế trong người muội muội ta ngươi còn chưa giải, chúng ta đi được sao?!".

"Lăng Tiểu Ngư! Nếu còn có chút liêm sỉ thì hãy thu hồi cấm chế đi!".

Người giận mặc người giận, Lăng Tiểu Ngư vẫn cứ như vậy, điềm nhiên đón nhận. Hắn bảo: "Nguyệt cô nương không cần phải tức giận. Cô nương cũng thấy đấy, tình trạng của ta hiện giờ không được tốt lắm. Trong khi đó Nguyệt cô nương thì vẫn luôn có thái độ thù địch với ta...".

"Nguyệt cô nương, ta không muốn phát sinh thêm phiền toái lúc này. Ta thật chẳng đủ năng lực để giải quyết nữa đâu".

Ý tứ của Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Nguyệt há đâu lại không rõ. Nàng biết. Tuy nhiên, hiểu là một chuyện, chấp nhận hay không thì đấy lại là một chuyện khác.

"Lăng Tiểu Ngư." - Nàng gắt gỏng - "Ngươi là đồ tiểu nhân vô lại!".

"Nguyệt cô nương, Lăng Tiểu Ngư ta cũng đâu có bảo mình là đại nhân bao giờ... khục khục...".

"Lăng Tiểu Ngư ngươi...!".

"Nhị tỷ!".

Mắt thấy tỷ tỷ mình như thể đang muốn lao lên sống mái với Lăng Tiểu Ngư, Thiên Hồ Cổ không thể lặng im thêm được nữa. Nàng nhanh tay níu giữ, miệng khuyên can: "Nhị tỷ, tỷ hãy bình tĩnh! Lăng Tiểu Ngư hắn cũng không nói là sẽ không thả chúng ta...".

"Cổ Cổ, Lăng Tiểu Ngư hắn rõ ràng...".

...

Bỏ ngoài tai những câu nói của hai tỷ muội Thiên Hồ Nguyệt - Thiên Hồ Cổ, Lăng Tiểu Ngư tiến thẳng đến chỗ Gia Gia. Hắn nhìn một chút, rồi tiếp tục bước ra bên ngoài thạch động. Miệng lưu lại một câu: "Gia Gia, chúng ta nói chuyện một chút".

Gia Gia hơi chần chừ, nhưng rồi cũng quyết định nối gót bước theo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Môn* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.